Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu tại tỉnh Đông Sơn, Việt Nam, xoay quanh nhân vật chính Tống Đường – một ca sĩ "đỉnh lưu" (ngôi sao hạng A) đang đứng trên đỉnh cao danh vọng nhưng thực chất lại sống trong cảnh khốn cùng.

Tống Đường là một người xuyên không, kiếp trước vốn là một tay đạo mộ (trộm mộ) lão luyện nhưng chết thảm vì thiếu hiểu biết về giá trị cổ vật và bị đồng bọn phản bội.

Sống lại ở kiếp này, hắn quyết tâm dấn thân vào showbiz để kiếm tiền nhanh, nhưng đời không như mơ.

Hắn bị công ty quản lý Đông Dương bóc lột thậm tệ với bản hợp đồng nô lệ kéo dài 20 năm: 70% thu nhập nộp về công ty, mọi chi phí tự lo, và nếu phá vỡ hợp đồng phải đền bù số tiền khổng lồ lên tới 1 tỷ (10 ức) tệ.

Không chỉ vậy, hắn còn bị ép phải "phục vụ" các nữ đại gia để đổi lấy tài nguyên, khiến lòng tự trọng của hắn bị chà đạp nghiêm trọng.

Bước ngoặt của số phận ập đến ngay giữa buổi biểu diễn của Tống Đường.

Một tin nhắn đồng loạt gửi đến toàn dân Việt Nam: Chính phủ chính thức hợp pháp hóa nghề đạo mộ nhằm ngăn chặn chảy máu chất xám cổ vật ra nước ngoài.

Theo luật mới, ai phát hiện và khai quật cổ mộ đầu tiên sẽ được sở hữu, miễn là phải livestream toàn bộ quá trình và ưu tiên bán cổ vật cho nhà nước hoặc các tổ chức trong nước.

Như cá gặp nước, dòng máu đạo mộ kiếp trước trỗi dậy.

Tống Đường ngay lập tức ném micro, chửi thẳng mặt gã quản lý Trương Đông và tuyên bố giải nghệ ngay trên sân khấu để đi... trộm mộ.

Hành động điên rồ này lập tức gây bão dư luận.

Hắn bị công ty kiện ra tòa và bị dư luận chế giễu, nhưng Tống Đường không bận tâm.

Hắn kích hoạt được "Hệ thống hỗ trợ đạo mộ", cho phép hắn giám định niên đại, giá trị và lai lịch của mọi đồ vật trong mộ cổ.

Điểm đến đầu tiên của Tống Đường là một thủy động (hang nước) tại Qua Tử Miếu.

Tại đây, hắn livestream cảnh mình một thân một mình chèo thuyền vào hang sâu, đối mặt với bầy Thi Miết (bọ ăn xác) khổng lồ.

Với kỹ năng thượng thừa từ kiếp trước, hắn dễ dàng khống chế chúng và tổ chức một buổi đấu giá online ngay tại chỗ.

Những con Thi Miết mang trên mình những chiếc chuông đồng cổ đại từ thời Tây Chu đã được Viện nghiên cứu Cổ sinh vật học mua lại với giá hơn 200 triệu (2 ức), giúp Tống Đường có vốn liếng đầu tiên.

Sự nổi tiếng của Tống Đường thu hút sự chú ý của Bàn Tử và Thiên Chân (những nhân vật lấy cảm hứng từ bộ ba trộm mộ huyền thoại).

Tống Đường cứu Bàn Tử khỏi một vụ kiện tụng rắc rối và thuyết phục cả hai gia nhập đội của mình với lời hứa sẽ giúp Thiên Chân tìm lại "người ấy" (Tiểu Ca/Trương Khởi Linh).

Bộ ba "Thiết Tam Giác" mới được thành lập, cùng nhau tiến vào Lỗ Vương Cung – một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc ẩn chứa vô vàn

nguy hiểm.

Tại Lỗ Vương Cung, dưới sự dẫn dắt của Tống Đường và sự hỗ trợ của hệ thống, nhóm đã khám phá ra những bí mật kinh hoàng.

Họ tìm thấy Thất Tinh Nghi Quan (bảy quan tài giả), đối mặt với Huyết Thi (xác chết máu) và Thanh Nhãn Hồ Thi (xác hồ ly mắt xanh).

Tống Đường liên tục gây sốc cho hàng triệu khán giả xem livestream khi dùng dùi cui điện để trị cương thi, hay tay không bắt độc châm từ cơ quan cổ đại.

Kịch tính được đẩy lên cao trào khi nhóm rơi vào ảo giác của Thanh Nhãn Hồ Thi, thấy lại cảnh tượng ngôi mộ trước khi bị đốt cháy năm xưa.

Sau khi phá giải ảo giác bằng máu đầu lưỡi, họ tìm thấy chiếc "Kim Lũ Ngọc Y" (áo ngọc đính vàng) được làm từ Vẫn Ngọc – thứ được cho là có khả năng cải lão hoàn đồng.

Vật phẩm này đã được Kỷ Niệm – thư ký của Long Lão (một nhân vật cấp cao trong giới khảo cổ) đại diện nhà nước mua lại với giá kỷ lục 500 triệu (5 ức).

Trong khi Tống Đường liên tiếp thắng lớn, gã quản lý cũ Trương Đông vì ghen ăn tức ở cũng bắt chước đi livestream trộm mộ, nhưng lại đào nhầm vào... hầm cầu và gây ra một vụ nổ bi hài, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tuy nhiên, nguy hiểm vẫn chưa buông tha Tống Đường khi ông chủ công ty Đông Dương đang âm thầm lên kế hoạch dùng các thủ đoạn pháp lý và bôi nhọ để triệt hạ hắn.

Câu chuyện dừng lại ở việc Tống Đường cùng đồng bọn thu hoạch xong các cổ vật giá trị, chuẩn bị rời khỏi Lỗ Vương Cung với số tiền khổng lồ, mở ra một hành trình khám phá những lăng mộ vĩ

đại và bí ẩn hơn nữa.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 1

Việt Nam, tỉnh Đông Sơn!

"Tống Đường, mau chuẩn bị đi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi." "Hôm nay chỉ có mười ba bài thôi, hát xong thì xuống ngay, đừng để chị Nghiêm phải đợi lâu!" Tại hậu trường nhà thi đấu, Trương Đông thúc giục, hoàn toàn không có ý định hỏi ý kiến của Tống Đường.

Tống Đường quay đầu nhìn lại, thấy ở một góc hậu trường, một người phụ nữ trung niên béo mập, ăn mặc lòe loẹt đang nhìn mình.

Bà ta tay kẹp một điếu xì gà lớn, trên môi có nốt ruồi đen lớn đang phà ra một vòng khói, sau đó còn hướng về phía anh mà chu môi làm điệu.

Tống Đường cảm thấy buồn nôn, thầm chửi trong lòng: "Mẹ kiếp, cái trò gì thế này không biết!

Cứ tưởng xuyên không qua đây sẽ được đại phú đại quý, ai ngờ lại khốn nạn đến mức sắp bị bao nuôi, mà lại còn là một con lợn xề nữa chứ!" Dù trong lòng cực kỳ khó chịu, Tống Đường vẫn gật đầu ra hiệu đã biết.

Đúng vậy, Tống Đường là một người xuyên không.

Kiếp trước anh xuất thân nghèo khó, vì để kiếm tiền nên đã dấn thân vào nghề trộm mộ.

Kết quả là đồ tốt đào lên không ít, nhưng vì không biết nhìn hàng cộng thêm mù tịt về giá cả thị trường, cuối cùng tiền kiếm được còn chẳng bằng tiền vốn bỏ ra.

Lăn lộn mấy năm, cuối cùng bị người ta tố giác, thế là phải ăn một phát súng ở bãi pháp trường.

Sau khi xuyên không, anh thề phải trở nên giàu sang.

Có câu "nghèo thì phải biến thông", thế là anh nhắm thẳng vào giới giải trí - nơi kiếm tiền nhanh và nhiều nhất.

Nhờ vào ký ức từ thế giới cũ, những ca khúc anh sáng tác vừa ra mắt đã lập tức gây bão toàn mạng, đưa anh trở thành ca thủ đỉnh lưu của Việt Nam.

Tuy nhiên, anh vẫn còn quá non nớt, không biết nước trong giới giải trí sâu đến mức nào.

Dưới sự dỗ ngon dỗ ngọt của công ty giải trí Đông Dương, anh đã ký hợp đồng.

Ký xong mới phát hiện đó lại là một bản khế ước bán thân.

Không chỉ 70% doanh thu từ các bài hát phải nộp cho công ty quản lý, mà ngay cả tiền đi diễn thương mại, đóng phim anh kiếm được cũng phải nộp theo tỷ lệ đó.

Còn các chi phí lộ phí, bảo dưỡng, đóng gói hàng ngày đều do anh tự bỏ tiền túi.

Mấy năm qua, đừng nói đến đại phú đại quý, không bị chết đói đã là may lắm rồi.

Hơn nữa, hợp đồng của công ty Đông Dương ký tới tận hai mươi năm, chỉ cần chưa hết thời hạn, dù chỉ thiếu một ngày thì tiền bồi thường cũng lên đến 1 tỷ Long tệ.

Nếu không phải vì có một nhóm fan thực sự yêu mến mình, anh thật sự chỉ muốn chết quách cho xong.

Kiếp sau nói gì cũng không tới đây nữa, đúng là đến để chịu tội mà.

"Tống Đường!" Nghe tiếng gọi của Trương Đông, Tống Đường

thở dài bất lực, chỉnh đốn lại cảm xúc, dùng sự nhiệt tình nhất để đáp lại người hâm mộ.

Một buổi biểu diễn bình thường ít nhất cũng phải 30 bài hát, nhưng thằng chó Trương Đông này vì muốn kiếm tiền không những ép xuống còn 13 bài, mà giá vé còn bán cực đắt.

Tống Đường cũng chỉ có thể liều mạng dốc sức diễn, để không làm fan phải thất vọng.

Nhưng cứ nghĩ đến việc biểu diễn xong phải đi ăn tối cùng một con lợn xề là anh lại muốn nôn.

Những năm qua, số phú bà muốn bao nuôi anh có thể xếp vòng quanh trái đất ba vòng, nhưng anh vẫn luôn giữ mình như ngọc.

Tống Đường thầm nghĩ: "Kiếp trước đến tống tử (zombie) ông đây còn đập được, nói gì đến chuyện xử lý một con lợn xề, dễ như trở bàn tay." ...

Trong lúc buổi biểu diễn đang diễn ra, tại một tòa nhà bí mật nào đó ở Việt Nam.

Một lão giả lộ vẻ phẫn nộ, hỏi: "Tin tức đã xác định chưa?" "Long lão, vừa mới xác định xong, con tàu buôn lậu đã bị lực lượng biên phòng bắt giữ trước khi rời khỏi biên giới!" "Các văn vật đều được truy hồi nguyên vẹn!" Một người phụ nữ đứng đối diện lên tiếng.

Cô tên là Kỷ Niệm, thư ký của Long lão, đã theo ông nhiều năm.

"Ừ!

Truy hồi được là tốt rồi, nước Anh Hoa đúng là quá ngông cuồng!

Thời đại nào rồi mà còn dám buôn lậu văn vật quý giá của nước ta!

Phen này bên Cục An ninh có lý do để tống tiền tụi nó một vố

rồi!" Long lão cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Niệm gật đầu: "Dạ đúng, nhưng Long lão, cấp trên vừa mới hạ đạt mệnh lệnh.

Hiện tại số lượng cổ mộ chưa được khai phá ở Việt Nam còn rất nhiều, mà dân số nước ta lại đông, cao thủ trộm mộ trong dân gian cũng không ít.

Không tránh khỏi một số người vì tiền tài mà làm liều, chuyện này năm nào cũng xảy ra.

Cấp trên thúc giục chúng ta phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn để tận gốc ngăn chặn tình trạng buôn lậu văn vật, để văn vật nước mình tuyệt đối không bị thất lạc ra hải ngoại nữa!

Ý ngài thế nào?" Long lão nghe vậy gật đầu, ngón tay gõ nhịp xuống bàn, lát sau nói: "Kinh tế Việt Nam ngày càng lớn mạnh, người dân hiện nay rất coi trọng tự tin văn hóa, đúng là phải giải quyết vấn đề này!

Có điều chuyện này muốn giải quyết không hề dễ dàng!

Thật ra ai cũng hiểu, chỉ có điều mạo hiểm khi mở ra chính sách này là rất lớn, cô chắc cũng rõ!" Kỷ Niệm gật đầu: "Em theo Long lão nhiều năm, ý tưởng của ngài em tự nhiên hiểu rõ!

Chỉ là một khi đã mở lời, nếu tình hình tương lai không như ý muốn chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu muôn đời, hay là chúng ta cứ trì hoãn thêm xem sao?" Long lão đập bàn nói: "Tuyệt đối không được!

So với việc văn vật nước nhà bị thất lạc ra hải ngoại, gánh chút tiếng xấu thì có là gì!

Chẳng phải là hợp pháp hóa trộm mộ sao!

Ta tuổi tác đã cao, còn ở vị trí này được bao nhiêu năm nữa?

Đã có cơ hội thì phải nắm lấy, cô cứ theo ý ta mà báo cáo trực tiếp lên trên!

Tất cả chờ xem ý trời!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội vàng xoay người đi sắp xếp.

Long lão quay lại chỗ ngồi, lấy từ ngăn kéo dưới cùng ra một tập hồ sơ.

Tiêu đề ghi rõ: "Đề án hợp pháp hóa trộm mộ tại Việt Nam".

Nội dung viết: "Xét thấy Việt Nam nhiều năm qua chịu tổn thất do trộm mộ và buôn lậu văn vật.

Chương 2

Đề xuất hợp pháp hóa trộm mộ, đưa vào thị trường và quản lý!

Tóm lại là: Đào cổ mộ ở Việt Nam không còn là phạm pháp, nhưng không được làm hư hại bất kỳ văn vật nào bên trong cổ mộ!

Quyền sở hữu cổ mộ thuộc về người đầu tiên phát hiện sau khi văn bản được ban hành!

Những phát hiện trước khi ban hành không được tính, và nếu bị phát hiện sẽ bị khép tội đào trộm văn vật!

Người đầu tiên phát hiện có thể bán đấu giá mọi thứ trong mộ, nhưng văn vật bán ra không được rời khỏi biên giới!

Đồng thời bản thân cổ mộ cũng có thể đấu giá, chính quyền thậm chí có thể hỗ trợ người mua bảo hộ khai thác, phí tham quan sau này thuộc về người mua!

Sau khi phát hiện cổ mộ, chính quyền sẽ cử người đến duy trì trật tự để tránh xảy ra tình trạng hôi của.

Đồng thời thiết lập các trạm thu mua cổ vật theo giá thị trường, văn vật quý giá có thể mua cao hơn giá thị trường.

Đặc biệt, quá trình khám phá cổ mộ bắt buộc phải livestream để chính quyền theo dõi tiến độ.

Không livestream mà trộm mộ sẽ bị coi là hành vi phạm pháp..." ...

Biện pháp này có thể ức chế hiệu quả việc buôn lậu văn vật, đồng thời giữ cho văn vật quý giá không bị chảy máu ra nước ngoài.

Hơn nữa yêu cầu livestream có thể giúp giám sát tình hình thực tế, tránh việc có người phá hoại văn vật.

Bản đề án dài hơn ba mươi trang, cơ bản đã liệt kê mọi tình huống có hại cho văn vật.

Đây là tâm huyết bao năm của Long lão.

Giờ kết quả thế nào, tất cả phụ thuộc vào ý trời.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Ngay khi buổi biểu diễn của Tống Đường đang đến cao trào, Kỷ Niệm cuối cùng cũng phong trần mệt mỏi chạy về.

Vừa gặp đã kích động nói: "Long lão, đề án được thông qua rồi!

Chúng ta có thể lập tức công bố!" Long lão cũng không nén nổi vẻ kích động, lập tức dặn dò: "Ban bố ngay lập tức, triệt để chặn đứng con đường dòm ngó văn vật nước mình của đám giặc khấu!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội vã đi sắp xếp.

Mười phút sau, một tin nhắn phủ sóng toàn bộ lãnh thổ Việt Nam đã được gửi chính xác đến điện thoại của mỗi người.

Đồng thời các trang web lớn, các báo đài cũng đưa tin ngay lập tức.

Tin tức hợp pháp hóa trộm mộ trong phút chốc đã quét sạch khắp Việt Nam. ...

Tại hiện trường buổi biểu diễn.

Tống Đường vừa hát xong một bài, đang đợi nhạc dạo của bài thứ hai.

Bỗng nghe thấy khán giả bên dưới bàn tán xôn xao.

Trong đó có người hét lên: "Cái đệch!

Trộm mộ được hợp pháp hóa rồi?" "Mẹ nó, thật hay giả vậy?

Chú ba tao là dân trộm mộ, phen này chẳng phải phát tài rồi sao?"

“Huynh đệ!

Ông đúng là cháu ngoan của chú ba ông đấy, vừa mới hợp pháp hóa thì những hành vi trộm mộ trước đây của chú ông chắc chắn là phạm pháp rồi!” “Vãi!

May mà chú ba tao đang mất tích!” “Thật hay giả, trộm mộ thật sự hợp pháp à?” “Tin nhắn tổng đài gửi về rồi còn giả cái gì nữa!” “Đù, tao học ngành xây dựng công trình, phen này triển vọng việc làm rộng mở rồi!” “Tao học lái máy xúc còn chưa nói gì, mày tinh tướng cái nỗi gì!

Tao tốt nghiệp trường máy xúc Tân Bắc Phương đây, phen này không lo không tìm được bạn gái nhé!” “Đệch, tao bên kiến trúc, chẳng lẽ sắp thất nghiệp sao!” “Ơ!

Sao Tống Đường không hát nữa?” Mọi người bàn tán rôm rả, nhạc dạo đã qua rồi mà vẫn không nghe thấy tiếng hát, lúc này mới sực tỉnh.

Nhưng lúc này Tống Đường làm gì còn tâm trí đâu mà quan tâm mấy thứ đó.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, mắt anh đỏ hoe.

“Mười mấy năm rồi!

Ròng rã mười mấy năm, tôi cứ tưởng vào giới giải trí là được sống sung sướng!

Nhưng kết quả thì sao?

Bắt tôi viết nhạc không kể ngày đêm, bắt tôi đi diễn đủ loại sự kiện!

Thậm chí còn định để mấy mụ béo đó bao nuôi tôi, nếu không nhờ lão tử đập tống tử thành thạo, chắc đã bị đè cho gãy xương rồi!

Trộm mộ hợp pháp, cuối cùng tôi cũng đợi được đến ngày này!" Tống Đường kích động không thôi.

Tuy nhiên anh lại không để ý rằng, lời mình vừa nói đã thông qua micro truyền đi khắp hiện trường buổi biểu diễn.

Các fan bên dưới và Trương Đông ở hậu trường đều ngẩn người.

"Vãi, Đường Bảo anh định làm gì vậy?" "Tôi vừa nghe thấy gì thế?

Có phú bà muốn bao nuôi Đường Bảo nhà tôi?

Con trâu già nào muốn gặm cỏ non Đường Bảo?

Tôi là phú bà số một tỉnh Hỗ tuyệt đối không đồng ý!" "Đúng thế, trâu già đòi gặm cỏ non, bà xứng chắc?" "Đường Bảo là của tôi, mụ béo kia chết tâm đi!" "Không chỉ là bao nuôi, còn bắt Đường Bảo nhà chúng ta viết nhạc không kể ngày đêm.

Ca sĩ khác ba năm năm mới có một bài, Đường Bảo nhà mình một năm mười mấy bài, bài nào cũng bùng nổ!

Ăn thế chưa đủ à?" "Đường Bảo, là ai làm, anh nói ra đi tụi em tuyệt đối ủng hộ anh!" "Đúng, chúng em mãi mãi ủng hộ anh!" Fan bên dưới lập tức nổ tung.

Trương Đông đứng ở hậu trường nhìn cảnh này, mặt xanh mét, lạnh giọng quát: "Tống Đường!

Cậu làm cái gì đó!

Còn nói nhăng nói cuội nữa thì tháng này đừng hòng lấy lương!" "Vãi!

Lương tháng này?" "Mẹ kiếp, đúng là mở mang tầm mắt, ca sĩ đỉnh lưu mà còn phát lương theo tháng?" "Đỉnh quá, Đường Bảo một tháng lương bao nhiêu?

Tôi trả anh gấp đôi!" "Tôi trả gấp ba, cái công ty quản lý rách nát gì thế này?

Trả lương theo tháng?

Các người mở lò gạch à?" "Thật là mở mang tầm mắt, ca sĩ đỉnh lưu lấy lương tháng, công ty quản lý của các người chắc chắn là số một rồi!" Trương Đông cũng nhận ra mình lỡ lời vì nóng nảy, vội hét lên: "Tống Đường!

Cậu xuống đây cho tôi!" Tống Đường lại cười: "Xuống?

Trộm mộ đã hợp pháp hóa rồi, ông bảo tôi xuống là tôi xuống chắc?

Ông là cái thá gì chứ?

Việc lấy lương tháng chẳng lẽ không phải sự thật sao?

Những năm qua, 70% tiền tôi kiếm được đều đưa cho công ty, quần áo trên người tôi trừ cái quần lót ra đều là thuê bằng tiền túi!

Nói là ca sĩ đỉnh lưu, nhưng tiền tiết kiệm của tôi còn chẳng bằng một công nhân dây chuyền ở lò gạch!

Đã thế các người còn lừa tôi ký hợp đồng hai mươi năm, thiếu một ngày tiền bồi thường lên tới 1 tỷ!

Nếu không phải vì tiền bồi thường quá cao, lão tử đã sớm vào lò gạch vặn ốc vít rồi!" Lời này của Tống Đường lại là một quả bom tạ.

Các fan bên dưới sững sờ.

"Ca sĩ đỉnh lưu mà tiền tiết kiệm không bằng công nhân lò gạch?" "Công nhân lò gạch chăm chỉ một chút cũng kiếm được hơn chục triệu rồi, người ta đều hướng tới khá giả, Đường Bảo nhà tôi còn chưa thoát nghèo à?" "Hu hu, thương Đường Bảo nhà mình quá, hay là chúng ta góp tiền chuộc thân cho anh ấy đi!" "Cái công ty quản lý

quái quỷ gì thế, đúng là lũ hút máu!" "Mẹ kiếp, sau này tác phẩm của công ty Đông Dương ông đây không bao giờ xem nữa!" "Đúng thế, phim họ sản xuất cũng không thèm xem, đúng là đồ hút máu!" "Thương Đường Bảo quá!" ...

"Tống Đường, cậu biết mình đang nói gì không?

Cậu mà còn không xuống, tôi sẽ tính là cậu vi phạm quy định hợp tác, cậu cứ chờ mà hầu tòa rồi ngồi tù đi!" Trương Đông tức đến tím mặt.

Tống Đường nghe vậy cười khẩy: "Vi phạm quy định hợp tác?

Không phải là vi ước sao?

Lão tử làm không công cho các người bấy nhiêu năm, coi như làm từ thiện!

Chẳng phải 1 tỷ tiền vi ước sao?

Đúng là hiện tại tôi không có tiền, trong thẻ ngân hàng chỉ còn ba ngàn tám tiền tiết kiệm!

Xe, nhà, quần áo cũng đều là thuê!

Nhưng trộm mộ đã hợp pháp rồi, 1 tỷ tiền vi ước cũng chỉ là chuyện vài món đồ cổ thôi!

Bài hát này ai thích hát thì hát!

Lão tử không hầu nữa!" Nói xong Tống Đường ném mic xuống, sải bước đi ra khỏi sân khấu.

Trương Đông suýt ngất xỉu, phẫn nộ quát: "Tốt!

Tốt lắm, cứ chờ xem!

Đồ rùa rụt cổ, mày tưởng mày được lên mặt rồi à?

Tao sẽ chơi chết mày!" Trương Đông vừa nói vừa định quay về

công ty báo cáo tình hình.

Nhưng đi đến hậu trường mới phát hiện chị Nghiêm vẫn chưa đi.

Bà ta đang phả khói xì gà, vẻ mặt cười cợt nhìn gã.

“Chị Nghiêm, chuyện này... tôi cũng không ngờ tới, hay là chị đợi thêm chút nữa?

Chương 3

Lát nữa tôi sẽ sắp xếp cho chị một người biết nghe lời, phục vụ tốt, dễ chiều!" Chị Nghiêm nghe vậy cười khẽ, giơ tay đặt lên ngực Trương Đông, vuốt ve rồi cười bảo: "Lát nữa là bao lâu?

Chị đây không đợi được đâu, nếu thằng nhóc Tống Đường đó đã không biết điều... tối nay cậu thay nó đi, mất một đêm về báo cáo tình hình chắc không làm khó cậu chứ?" "Chị Nghiêm... tôi... eo tôi không tốt, hay là...

Á á chị Nghiêm!" Trương Đông còn chưa nói dứt câu đã bị kéo đi về phía bãi đậu xe. ...

Lại nói về Tống Đường, rời khỏi hiện trường buổi biểu diễn, anh trực tiếp lái chiếc Porsche thuê của mình phóng thẳng về chỗ ở.

Trên đường đi anh lướt xem tin tức.

Quả nhiên đã nổ tung rồi.

Trên mạng, hai tin tức gây sốc đang chiếm giữ vị trí đầu bảng hot search.

Thứ nhất là hợp pháp hóa trộm mộ.

Thứ hai là ca sĩ đỉnh lưu nổi tiếng Tống Đường bỏ ngang buổi biểu diễn để đi trộm mộ!

Rất nhiều người vì hiếu kỳ nên đã nhấn vào xem tin thứ hai.

Dù sao thì ai mà tin được một ca sĩ đỉnh lưu lại có thể đi trộm mộ ngay giữa buổi diễn chứ?

Thật sự tưởng trộm mộ là ai cũng làm được à?

Tuy nhiên chính vì sự hiếu kỳ này mà tin thứ hai đã nhanh chóng

vượt qua tin thứ nhất trên bảng hot search.

Lần này ngay cả Long lão và Kỷ Niệm đang ngồi trong văn phòng cũng ngẩn ra.

"Tống Đường này có phải là ca sĩ mà cô thích không?

Nhạc viết nghe cũng được, sao bỗng nhiên lại đi trộm mộ?" Long lão tò mò hỏi.

Kỷ Niệm cũng vô cùng kinh ngạc: "Em cũng không rõ, Tống Đường là người rất có tài năng văn chương!

Sao lại có thể bốc đồng như vậy?

Long lão, có cần điều tra anh ta không?" Long lão lắc đầu: "Không cần đâu, tư liệu về các cao thủ trộm mộ dân gian chúng ta cơ bản đã nắm rõ.

Anh ta có ẩn giấu hay không cũng không quan trọng.

Nhưng cần phải chú ý một chút, không chỉ riêng anh ta!

Những hành vi trộm mộ trước đây vẫn là phạm pháp, chỉ những hành vi thám mộ sau khi thỏa thuận được công bố mới là hợp pháp, và bắt buộc phải livestream!" "Rõ!" Kỷ Niệm gật đầu.

Trong ấn tượng của cô, Tống Đường là một nghệ sĩ rất có tài hoa, lại không hề có scandal.

Theo lý mà nói người như vậy không thể đi hám fame vụ hợp pháp hóa trộm mộ này được.

Chẳng lẽ anh ta thật sự biết trộm mộ?

Hay chỉ vì bất mãn với sự bóc lột của công ty?

Trộm mộ rất nguy hiểm, cô cũng sợ Tống Đường vì nhất thời khí thế mà đi làm liều.

Tuy nhiên, giữa lúc các bên đang chú ý đến động thái của Tống Đường thì anh đã về đến căn biệt thự đang thuê.

Từ trong kho của biệt thự, anh lôi ra một chiếc ba lô lớn.

Phủi sạch bụi bẩn bên trên, Tống Đường lộ vẻ hưng phấn.

“Các bạn già, cô đơn lắm rồi phải không!

Tống Đường tôi đã trở lại đây!

Tôi sẽ đưa các bạn đi tái hiện ánh hào quang!” Tống Đường xách ba lô lên, trực tiếp ra cửa lên xe.

Trong tiếng gầm của động cơ, anh rời khỏi khu biệt thự.

Nhưng anh không biết rằng, ngay khi xe anh khởi động, bên ngoài khu biệt thự đã có vài chiếc xe bám theo.

Đồng thời trên các nền tảng Weibo, Douyin, Kuaishou, các buổi livestream thực tế về Tống Đường đã được mở ra.

“Anh em ơi, chúng ta đã đuổi kịp xe của Đường Bảo rồi, xem chừng anh ấy cũng không ngốc, không giống như đi trộm mộ đâu, vì hướng này không phải là hướng ra khỏi thành phố!” “Gì cơ?

Bạn nói anh ấy trộm mộ trong thành phố á?

Đó không phải trộm mộ, đó là đào mộ tổ đấy, nghĩa trang gần đây nhất cũng phải cách cả trăm cây số!” Trong phòng livestream, vô số fan lo lắng như lửa đốt.

“Đường Bảo đừng nóng nảy, trộm mộ sẽ chết người đấy!” “Đúng vậy, chuyện tiền vi ước cùng lắm thì chúng ta cùng nghĩ cách, fan của anh có hàng chục triệu người, mỗi người mười đồng là thừa sức rồi!” “Đúng đó Đường Bảo, nếu anh có mệnh hệ gì thì em sống sao đây!” “Đường Bảo!” ...

Tống Đường lúc này tự nhiên không biết những chuyện đó.

Anh lái xe một mạch đến siêu thị lớn nhất gần đó.

Thao tác này khiến cả mạng xã hội ngớ người.

Các phóng viên thì vội vàng bám theo.

Tống Đường vừa xuất hiện tại siêu thị, lập tức cả siêu thị náo loạn, gần như bị vây kín đến mức nước chảy không lọt.

Tống Đường đối với việc này đã quá quen rồi.

"Nhường đường nào!" Anh chào hỏi, sau đó lách qua đám đông đến trước một quầy hàng, nhìn những chai cồn nồng độ cao rồi nhét vào bao.

Sau đó đi tới các khu vực khác.

Các phóng viên nhìn mà đần mặt ra, một người trong đó hỏi: "Đường Bảo, anh thật sự đi trộm mộ sao?

Nhưng anh mua cồn làm gì, là đang mua nhu yếu phẩm sinh hoạt hay chuẩn bị cho việc trộm mộ vậy?" "Đúng thế, anh nói vài câu đi!" Tống Đường không rảnh tiếp chuyện họ, buột miệng đáp: "Chuẩn bị trộm mộ!

Trộm mộ không đơn giản như các người tưởng đâu, cần chuẩn bị rất nhiều thứ!

Các người muốn chụp tôi thì tôi không có ý kiến, nhưng đừng cản trở tôi mua đồ được không?" Đám phóng viên lúc này mới vội vàng nhường đường.

Chỉ thấy Tống Đường lần lượt mua thêm thiết bị livestream tiên tiến nhất có thể kết nối với các nền tảng lớn, rồi mua đèn khai khoáng, ống huỳnh quang, đạn chiếu sáng, bánh quy nén, đồ hộp...

Cuối cùng anh đến khu quần áo, thay một bộ đồ chuyên dụng đi phượt.

Lúc này mới hài lòng xách hai bao lớn đi thanh toán.

Fan trong phòng livestream đều xem đến ngây người.

“Vãi, mấy thứ anh ấy mua hình như đúng là đồ nghề thật kìa!” “Hình như trong tiểu thuyết trộm mộ có viết về đèn khai khoáng, ống huỳnh quang các thứ!

Xem ra Đường Bảo nhà mình thật sự đã nghiên cứu kỹ rồi!” “Không lẽ nào, Đường Bảo chẳng lẽ từ lâu đã muốn trộm mộ?

Hay là anh ấy định quay lại nghề cũ?” “Thật không đó, chẳng lẽ có người tin thật à?

Tống Đường mà biết trộm mộ tôi đi bằng đầu!

Mà đi trộm mộ mua cồn làm gì?

Để nấu ăn à?

Hay bị tống tử cắn rồi lấy ra sát trùng?” “Hater cút ngay!” “Đúng thế, Đường Bảo cũng có đào mộ tổ nhà mấy người đâu mà ý kiến nhiều thế!” Tống Đường không biết những chuyện này.

Đến quầy thu ngân, anh lục lọi hồi lâu.

Kết quả một câu của nhân viên thu ngân khiến anh đứng hình.

“Chào anh, tổng cộng hết bốn ngàn tệ!” Tống Đường lúc này mới phản ứng lại, mình kích động quá, mua đồ vượt quá cả tài sản hiện có.

Nhưng mấy thứ này đúng là đều có ích mà!

Nhìn vẻ mặt khó xử của anh, fan trong phòng livestream đồng loạt rơi lệ.

“Đây có còn là Đường Bảo nhà tôi không?

Đến bốn ngàn tệ mà cũng không có?” “Thương chết mất thôi, ai ở

hiện trường trả giúp Đường Bảo đi, tôi chuyển tiền lại ngay lập tức!" "Bốn ngàn cũng không có, đỉnh lưu gì mà còn thảm hơn cả tôi, đúng là quá thương tâm!" "Đường Bảo anh tự mở livestream đi, tụi em tặng quà ủng hộ!" "Đúng đó, Đường Bảo của chúng ta thì chúng ta tự bảo vệ!" Fan tuy sốt ruột nhưng không có ở đó nên không giúp được gì.

Cuối cùng, một cô gái cầm điện thoại của nền tảng Douyin bước ra, đưa điện thoại thanh toán tới.

"Dùng của em đi!

Em tin tưởng nhân phẩm của anh, hơn nữa em cũng là fan của anh!" "Cảm ơn em, em tên là gì?" Tống Đường hỏi.

"Tiểu Nhã!" Tiểu Nhã đáp.

"Tôi nhớ tên em rồi!" Tống Đường nói rồi nhận lấy điện thoại, sau khi thanh toán xong thì lưu số điện thoại của mình vào.

"Đợi tôi kiếm được tiền sẽ trả gấp mười lần cho em!" Tiểu Nhã vẫn còn chưa dám tin, mình vừa lấy được số điện thoại của nam thần sao?

Sau này chẳng phải có thể liên lạc nhiều hơn?

Cái gọi là "nhất cự ly nhì tốc độ" thì chẳng phải mình...

Lúc này, cô thậm chí đã nghĩ xong tên con của mình và Tống Đường luôn rồi.

Nhưng khi cô phản ứng lại thì Tống Đường đã rời khỏi siêu thị.

Đám phóng viên bám sát không rời, vội vàng theo lên.

Chương 4

Lần này họ phát hiện hướng xe của Tống Đường chính là hướng ra khỏi thành phố.

Nhất thời fan trong phòng livestream đều lo lắng.

"Đường Bảo ơi anh không định đi trộm mộ thật chứ!" "Tôi nhớ phía đông tỉnh Đông Sơn có một khu tập trung cổ mộ!

Nhưng nơi đó đã bị khai quật hết rồi, giờ đến chắc chắn là muộn rồi!" "Đường Bảo anh đừng đùa nữa, mau về nhà đi, tôi là phú bà số một tỉnh Hỗ sẽ bỏ tiền chuộc thân cho anh!" "Đúng đó Đường Bảo mau quay về đi!" Tuy nhiên Tống Đường căn bản không thấy được những lời đó.

Anh lái xe không ngừng nghỉ, hướng thẳng về vùng ngoại ô phía đông tỉnh Đông Sơn.

Đùa à, từ sau khi xuyên không anh đã tìm hiểu kỹ về thế giới này rồi.

Giờ trộm mộ hợp pháp, ngôi mộ đầu tiên nên chọn ở đâu anh hiểu rõ hơn ai hết.

Nơi tọa lạc tại Qua Tử Miếu ngoại ô tỉnh Đông Sơn chính là một ngôi mộ vương hầu.

Không có gì bất ngờ thì đồ đạc bên trong bán đi đừng nói là chuộc thân cho mình, sợ là mua đứt cả công ty giải trí Đông Dương cũng không thành vấn đề.

Dĩ nhiên anh sẽ không mua một cái công ty như thế, mua về chỉ tổ làm mình thấy tởm.

Mục tiêu của Tống Đường rất rõ ràng, đã gặp được dịp hợp pháp

hóa trộm mộ này thì đời này anh nhất định phải kiếm một mẻ lớn, sống cuộc đời của người có tiền.

Nhưng nói đến chuyện này anh lại đau đầu, vì khả năng thẩm định văn vật của anh là một điểm yếu.

Mà thôi, lợi nhuận thấp thì lấy số lượng bù vào, trộm thêm vài cái mộ lớn thì xe đạp cũng thành xe hơi. ...

Trong khi Tống Đường đang trên đường tới đó, đám phóng viên bám theo bắt đầu thấy nản.

Cứ đi tiếp thế này họ sẽ ngày càng xa tỉnh Đông Sơn, thậm chí trước khi trời sáng chưa chắc đã quay về được.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Tống Đường quậy một trận như thế, địa vị ca sĩ đỉnh lưu có giữ được hay không là một chuyện.

Công ty Đông Dương những năm qua đóng băng không ít ca sĩ.

Tống Đường nếu cũng bị đóng băng thì coi như hết đường xoay xở.

Liều mạng bám theo livestream thế này liệu còn giá trị không?

Quả nhiên, rất nhanh sau đó các xe phóng viên lần lượt rời đi.

Rõ ràng theo họ thấy, sức nóng từ vụ việc này của Tống Đường sẽ sớm nguội lạnh.

Mãi đến khi Tống Đường đi qua khu tập trung cổ mộ, xe bỗng dừng lại.

Cả hàng dài xe phóng viên phía sau giờ chỉ còn lại đúng một chiếc.

Khi Tống Đường xuống xe, phóng viên kia cũng xuống theo.

Hóa ra chính là cô gái đã cho anh mượn tiền.

“Sao không đi tiếp nữa?” Tiểu Nhã hỏi.

Tống Đường gãi đầu: “Xe hết xăng rồi, lần nào thằng Trương Đông cũng chỉ đổ có năm chục ngàn tiền xăng, hôm nay vội quá quên mất!

Tôi mượn xe của em được không?” “Hả?” Tiểu Nhã ngẩn người.

Fan trong phòng livestream lại một phen vừa thương vừa câm nín.

“Đường Bảo nhà tôi đường đường là đỉnh lưu mà thảm đến mức không có tiền đổ xăng!” “Tiểu Nhã chắc chắn là người tốt, chắc chắn sẽ cho Đường Bảo mượn!” “Tiểu Nhã là fan của Đường Bảo mà, chắc chắn sẽ cho mượn thôi, nhân phẩm của Đường Bảo rất đáng tin!” Tiểu Nhã hoàn hồn vội nói: “Tất nhiên là được rồi, đây là xe riêng của em, không phải của công ty, anh cứ thoải mái mà đi!

Xăng còn nhiều lắm!” “Cảm ơn em!” Tống Đường nói xong xách bao lên xe, thấy Tiểu Nhã cũng định lên theo liền vội cản: “Em tốt nhất đừng đi theo tôi, xuống mộ nguy hiểm lắm!

Để cảm ơn, khi tới nơi tôi sẽ chọn livestream trên nền tảng của các em, lúc đó em làm việc với tôi nhé!” “Hả?

Dạ vâng vâng!” Tiểu Nhã lập tức kích động.

Lôi kéo được một nam ca sĩ đỉnh lưu như Tống Đường về nền tảng của mình đúng là một thành tích lớn!

Tống Đường nói tiếp: “Gần đây không có xe đâu, lát nữa em cứ ngồi trong xe tôi nghỉ ngơi, sẵn tiện gọi taxi mà về!” “Cảm ơn anh!” Nói xong Tống Đường mới lái xe đi.

Cả fan trong phòng livestream và Tiểu Nhã đều tan chảy.

“Đường Bảo của tôi dịu dàng quá, đúng là sưởi ấm lòng người mà!” “Chỗ Đường Bảo ngồi kìa, tôi cũng muốn ngồi!” “Chị Tiểu Nhã ơi chị ở đâu, cầu xin địa chỉ, tôi cũng muốn tới đó!” “Chị Tiểu Nhã để em tới đón chị, chị đừng có hít hết mùi của Đường Bảo trong xe nhé,

để lại cho em chút ảo tưởng về anh ấy với!" ...

Trong những lời bàn tán của fan, Tống Đường đã lái xe thẳng tới Qua Tử Miếu.

Gần Qua Tử Miếu có gì?

Tống Đường quá rõ.

Kiếp trước là dân chuyên nghiệp, đồng thời còn được đồng nghiệp gọi là "mọt sách" của giới trộm mộ.

Nơi nào anh chẳng rõ?

Những cảnh tượng từng đọc tiểu thuyết trộm mộ bên cạnh quan tài, bên cạnh xác chết trong hầm mộ anh vẫn còn nhớ như in.

"Ngôi mộ vương hầu tốt thế này, tiếc là hết đợt này đến đợt khác kéo đến mà chẳng ai biết nhìn hàng!

Lại đúng dịp trộm mộ hợp pháp!

Đúng là tiền dâng tận cửa, bồ tát hiển linh, không phát tài không được mà!" Tống Đường ngân nga điệu nhạc, lái xe thẳng tới Qua Tử Miếu.

Tỉnh Đông Sơn phát triển đến nay, nơi Qua Tử Miếu tọa lạc đã thông đường liên xã từ lâu.

Chỉ có điều nơi này quá hẻo lánh nên ngày thường gần như chẳng có ai qua lại.

Chỉ những dịp lễ Tết, đoàn quân về quê mới khiến nơi này nhộn nhịp thêm đôi chút.

Tống Đường lái xe ròng rã bảy tiếng mới tới gần Qua Tử Miếu.

Sau đó anh đỗ xe bên đường rồi nằm nghỉ luôn trên xe.

Giấc ngủ này kéo dài tới tận trưa ngày hôm sau.

Sau khi dậy, Tống Đường ăn tạm chút gì đó rồi lấy thiết bị livestream ra bắt đầu điều chỉnh.

Cùng lúc đó tại công ty giải trí Đông Dương.

Trương Đông cuối cùng cũng ôm cái eo đau nhức chạy tới công ty.

Vừa vào phòng giám đốc, gã đã bị một tập hồ sơ ném thẳng vào mặt ngã nhào xuống đất.

"Mười mấy tiếng đồng hồ rồi, mày đi chết ở đâu hả?

Chuyện lớn như buổi biểu diễn của Tống Đường mà giờ mới vác mặt về!

Mày không muốn làm nữa hả!" Giám đốc Tần Diệu Dương đầy mặt giận dữ.

Trương Đông vội vàng ôm eo bò dậy, mặt đầy uất ức: "Sếp ơi, em cũng đâu có muốn đâu, chị Nghiêm - nhà đầu tư lớn nhất của công ty mình - tối qua không biết ăn nhầm thuốc gì.

Tống Đường chạy mất nên bà ấy bắt em đi bù, eo em tới giờ còn chưa đứng thẳng được đây này." Tần Diệu Dương nghe nhắc tới chị Nghiêm, sắc mặt mới dịu đi đôi chút: "Đừng nói nhảm nữa, tao đã sắp xếp người đi xử lý khủng hoảng rồi!

Mày cũng mau đi đi, đồng thời bảo các nghệ sĩ khác trong công ty lập tức lên tiếng, bằng mọi giá phải tẩy trắng cho công ty!

Còn về phần Tống Đường, cứ dìm nó xuống bùn cho tao, còn đòi đi trộm mộ?

Với cái thân hình gầy yếu đó mà đòi đi trộm mộ à?

Tao thấy nó đi làm thức ăn cho cương thi thì đúng hơn!

Đồng thời lập tức khởi động quy trình pháp lý, cố gắng tống nó vào tù cho tao!" "Rõ!" Trương Đông vội vàng ôm eo đi làm việc. ...

Thời gian nhanh chóng trôi qua đến một giờ chiều.

Lúc này trên mạng, sức nóng của vụ việc Tống Đường bỏ diễn đi trộm mộ vẫn không hề giảm.

Gần như fan toàn mạng đều chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Tuy nhiên, thứ họ nhận được lại là vô số tin bôi nhọ tràn ngập.

Thậm chí còn có hàng chục nghệ sĩ của Đông Dương đồng loạt lên tiếng nói Tống Đường xấu xa thế nào, công ty Đông Dương tốt ra sao.

Trong phút chốc, fan của Tống Đường đều xông ra, điên cuồng đáp trả dưới những bài viết bôi nhọ đó.

Ngay lúc cuộc đối đầu trên mạng bước vào giai đoạn quyết liệt nhất, một phòng livestream mới đăng ký trên Douyin cuối cùng cũng mở cửa.

Tống Đường điều chỉnh xong thiết bị livestream trên người, rồi điện thoại vang lên.

Sau khi kết nối, quả nhiên là Tiểu Nhã gọi tới.

"Đường Bảo, em đã thấy phòng livestream của anh rồi!

Anh định phát trực tiếp luôn sao?" "Đúng thế!

Có vấn đề gì chúng ta trao đổi luôn bây giờ, nửa tiếng nữa tôi chuẩn bị xuất phát xuống mộ!" Tống Đường nói.

"Thật ra cũng không có gì, lát nữa em sẽ giúp anh kéo lượt xem.

À đúng rồi, tính năng tặng quà của anh chưa mở, nhớ mở lên nhé!" Tiểu Nhã dặn.

Tống Đường lắc đầu: "Không cần đâu!

Nếu không còn gì cần trao đổi thì tôi đi làm việc đây!

Ngoài ra cảm ơn em tối qua đã giúp tôi, tôi sẽ sớm trả tiền lại cho em!" Nói xong Tống Đường cúp máy.

Chương 5

Tiểu Nhã có chút thắc mắc nhưng không nghĩ nhiều, lập tức bắt đầu kéo lượt xem cho phòng livestream của anh.

Chỉ sau chưa đầy năm phút, số người xem trực tiếp của Tống Đường đã vượt quá một trăm ngàn.

Và khi ngày càng nhiều người biết Tống Đường mở livestream trên Douyin, số người tràn vào càng đông hơn.

Trong phút chốc, cả mạng xã hội đều truyền tai nhau một dãy số: 【302059007】.

Cái gì?

Bạn không biết đó là gì ư?

Đó là số phòng livestream của Đường Bảo đấy, mau vào xem Đường Bảo phát trực tiếp đi.

Số người xem tăng vọt, cuối cùng khi Tống Đường chuẩn bị xong xuôi nhìn lại, hỡi ôi, số người xem trực tiếp đã vượt quá bốn triệu.

Đùa à, đây là khái niệm gì vậy, "ông hoàng chốt đơn" hot nhất Douyin hiện nay số người xem cao nhất cũng chỉ có 1,5 triệu.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, khi tin tức lan rộng, con số này chắc chắn còn tăng nữa.

Nhưng Tống Đường đã thấy rất mãn nguyện rồi.

Anh không phải người thích phô trương thanh thế, chỉ là mình đi trộm mộ thì theo quy định bắt buộc phải livestream, nếu không sẽ là phạm pháp.

Thứ hai, anh trộm mộ là để kiếm tiền, văn vật mà không có ai mua

thì chẳng đáng một xu.

Lúc này trong phòng livestream, rất nhiều người đang hỏi: "Đường Bảo sao anh không mở tính năng tặng quà vậy?" "Đúng đó, em vừa mới phát lương, tính em một suất góp tiền chuộc thân với!" "Còn em nữa Đường Bảo, tối qua anh ngủ trên xe hả?

Có lạnh không?" "Đường Bảo giữ gìn sức khỏe nhé, nghe lời em chúng ta đừng đi trộm mộ nữa, về nhà em sinh con cho anh!" "Đường Bảo cầu xin anh đấy, mở tính năng tặng quà đi, tụi em sẽ giúp anh đấu lại Đông Dương!" "Đúng thế, họ bôi nhọ anh trên mạng, thật quá đáng!" Tống Đường nhìn bình luận, mỉm cười ấm lòng nói: "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Từ lúc đưa ra quyết định này, tôi đã biết mình sẽ phải đối mặt với những gì.

Việc bôi nhọ của công ty Đông Dương tôi cũng đã lường trước.

Không sao cả, bây giờ họ bôi nhọ càng nặng nề thì sau này khi tôi trả xong tiền vi ước, tôi sẽ đòi lại tất cả!

Tôi sắp xuất phát rồi, sẵn đây tôi muốn tìm một luật sư chuyên nghiệp giúp tôi thu thập chứng cứ bị vu khống phỉ báng.

Phí đại diện sẽ trả theo giá thị trường.

Còn về tính năng tặng quà thì không cần đâu, tôi là đàn ông sức dài vai rộng tự nuôi sống được bản thân, mọi người vẫn nên theo đuổi thần tượng một cách lý trí." "Được rồi, tôi xuất phát đây, anh em nào quan tâm thì theo dõi nhé, lát nữa có văn vật tôi sẽ đấu giá trực tiếp!" Nói xong, Tống Đường không chần chừ nữa, đứng dậy rút máy bơm, ném một chiếc thuyền cao su dày xuống nước.

Sau đó anh ném hai bao trang bị cùng bản thân lên thuyền.

Trong tiếng động cơ gầm vang, chiếc thuyền lao về phía mặt nước

mênh mông.

Fan trong phòng livestream đều cảm động rơi lệ.

"Nghệ sĩ như Đường Bảo đúng là hiếm có thật." "Đúng thế, nghèo đến mức đó mà vẫn còn nghĩ cho fan, nhìn xem mấy đứa bên cạnh chỉ chực chờ 'cắt hẹ' (kiếm chác từ fan) mãi không thôi, Đường Bảo đúng là tuyệt vời!" "Tôi thích Đường Bảo như vậy, nói hay lắm, 'tôi là đàn ông sức dài vai rộng tự nuôi sống được bản thân', thế mới là đấng nam nhi chứ!" "Mà Đường Bảo định đi trộm mộ thật à?" "Phải đó, trộm mộ nguy hiểm lắm, đêm qua có người cũng livestream đi trộm mộ, kết quả tới giờ vẫn kẹt trong hầm mộ chưa ra được kìa!" "Đường Bảo về đi đừng đùa nữa, chú ba em mấy năm trước đi trộm mộ tới giờ vẫn chưa thấy xác đâu!" "Ông lầu trên, tôi khuyên ông nên đi hỏi mấy trại cải tạo xem, biết đâu sắp ra tù rồi đấy." "Không, Đường Bảo anh đi trộm mộ em ủng hộ, nhưng vấn đề là chỗ này có cổ mộ sao?" "Đúng thế, chỗ này nhìn như cái ao làng gần nhà tôi vậy, anh chắc chắn tới đây trộm mộ à?

Tôi cứ cảm tưởng như anh tới đây để đánh bắt cá bằng điện vậy!" Giữa lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, tại một tòa nhà bí mật nào đó ở Việt Nam.

Kỷ Niệm đang nhìn điện thoại, lên tiếng: "Long lão, Tống Đường đã phát trực tiếp, định vị hiển thị anh ta đang ở Qua Tử Miếu!

Chỗ đó có cổ mộ sao?

Bên Cục Văn vật dường như chưa từng nhắc tới!" "Qua Tử Miếu?

Chỗ đó nhiều năm trước đúng là có phát hiện một chiếc đỉnh đồng lớn!

Nhưng ngôi mộ đó đã được khai quật và bảo vệ từ lâu rồi!

Nơi đó vị trí hẻo lánh, sau này đội khảo cổ cũng đã khảo sát qua nhưng không phát hiện thêm cổ mộ nào khác.

Sao thằng nhóc này lại ở đó nhỉ?" Long lão tự lẩm bẩm.

Ý tứ rõ ràng là cho rằng Tống Đường có lẽ cũng không phải dân trộm mộ chuyên nghiệp.

Kỷ Niệm cảm thấy có gì đó lạ lùng, nói: "Rất nhiều cư dân mạng cũng nói chỗ này không có cổ mộ, nhưng có truyền thuyết kể rằng ngọn núi này có ma.

Em vừa nhắc nhở anh ta một chút, nhưng số người xem đông quá chắc anh ta không thấy đâu." Long lão gật đầu không nói gì thêm.

Rõ ràng chuyện livestream của Tống Đường vẫn chưa khiến ông thật sự hứng thú.

Kỷ Niệm thấy vậy cũng không nói thêm, chỉ tự mình mở điện thoại theo dõi động thái trong phòng livestream của Tống Đường.

Cùng lúc đó, ngay bên cạnh chỗ Long lão, trong một căn phòng khổng lồ đặt hàng ngàn chiếc máy tính.

Mỗi màn hình đều hiển thị hàng chục buổi livestream của các streamer khác nhau.

Và tất cả những hình ảnh đó đều là các hoạt động thám mộ trực tiếp.

Trộm mộ hợp pháp hóa ở Việt Nam chỉ sau một đêm mà số lượng streamer trộm mộ mọc lên như nấm sau mưa.

Để giám sát toàn bộ, đương nhiên chính quyền phải ra tay.

Những máy tính này sẽ tự động phân tích hình ảnh, hễ phát hiện hành vi gây hại văn vật là chuông cảnh báo sẽ vang lên lập tức để kịp thời giám sát hoạt động thám mộ. ...

Dưới sự nhắc nhở của đám đông fan hâm mộ, Tống Đường đã lái thuyền cao su ra tới giữa mặt nước.

Trước mặt mọi người, một ngọn núi lớn sừng sững giữa dòng nước hiện ra trong phòng livestream.

“Trong này có cổ mộ á?

Đường Bảo anh nghiêm túc đấy chứ?” “Cổ mộ sao có thể ở nơi như thế này được?

Chôn ở đây chẳng lẽ thi thể không bị ngâm cho thối rữa hết sao?” “Đúng đó, Đường Bảo anh nói một câu đi chứ?” “Đường Bảo anh đang thẫn thờ cái gì thế?” Mọi người bàn tán xôn xao.

Nhưng lúc này Tống Đường nhìn ngọn núi đang dần tiến lại gần, cả người bỗng sững lại.

Bởi vì ngay khi nhìn thấy ngọn núi này, một âm thanh đã vang lên trong đầu anh. 【 Đinh!

Phát hiện ký chủ bắt đầu hoạt động trộm mộ, Hệ thống Hỗ trợ Trộm mộ đã được cấp phát! 】 【 Chức năng duy nhất của Hệ thống Hỗ trợ Trộm mộ: Giám định! 】 【 Hệ thống này có thể giám định tất cả các vật phẩm liên quan đến cổ mộ về giá trị, xuất xứ, thật giả. 】 Nghe thấy tiếng hệ thống, Tống Đường kích động đến mức suýt rơi lệ.

Từ khi xuyên không anh đã mong chờ mình có hệ thống.

Dù sao thì dường như mỗi người xuyên không đều có hệ thống đi kèm, hệ thống đã trở thành trang bị tiêu chuẩn rồi.

Anh từng hão huyền rằng có hệ thống mình chắc chắn sẽ một bước lên mây.

Ai dè cái hệ thống tiêu chuẩn đó dường như chẳng có duyên với

anh, chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Không ngờ nó lại chờ anh ở đây.

Tống Đường chửi thầm: "Mẹ kiếp, mày đang thử thách quyết tâm của tao đấy à?

Nếu mày đưa hệ thống sớm hơn thì lão tử còn thèm đi làm đỉnh lưu cái nỗi gì?" Nhưng có vẻ đây là một vòng lặp luẩn quẩn.

Tống Đường không hạ quyết tâm đi trộm mộ thì hệ thống sẽ không kích hoạt.

Mà không kích hoạt hệ thống, Tống Đường với kinh nghiệm kiếp trước làm sao dám đi trộm mộ lần nữa.

Nếu không nhờ vụ hợp pháp hóa này, sợ là cả đời này anh cũng chẳng có được hệ thống.

"Mặc kệ đi!

Mẹ nó, hệ thống cuối cùng cũng tới rồi, coi như bù đắp cho sự thiếu hụt của mình!

Cũng khỏi lo vụ không biết nhìn hàng nữa!" Mắt Tống Đường tràn đầy mong đợi.

Hoàn hồn lại nhìn, thuyền cao su đã tới trước một cửa hang dưới chân núi.

Bên trong tối đen như mực, không biết có gì.

Nhưng trong mắt Tống Đường, thứ chôn giấu bên trong toàn là vàng bạc châu báu cả đấy!

"Đường Bảo ơi hay là anh quay lại đi!

Hang động này nhìn tối quá!" "Phải đó Đường Bảo, em còn không dám nhìn, anh làm thật đấy à?" "Đường Bảo anh thật sự định xuống

đó sao?" "Đường Bảo?" Giữa sự lo lắng của các fan, thuyền cao su đã lao vút vào trong hang động.

Tống Đường cười nói: "Chẳng lẽ tôi tới đây để du lịch à?

Chư vị ông chủ, mọi người chuẩn bị đi, buổi đấu giá của Đường Bảo sắp bắt đầu rồi!

Món hàng đầu tiên của chúng ta đang trên đường tới đây!" Vừa nói, Tống Đường vừa bật chiếc đèn pha cường độ cao gắn phía trước thuyền.

Đèn vừa bật lên, trong hang động lập tức sáng rực như ban ngày.

Fan trong phòng livestream lập tức thấy hang động này thấp đến thảm hại, những tảng đá bên trên cảm tưởng có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hơn nữa bên trên còn có vô số những cái hốc lớn nhỏ, nhìn kỹ thì thấy có dấu vết đục đẽo.

"Vãi, đây là nơi nào thế?

Những cái hốc đó là do bị xói mòn mà ra à?" "Ông thấy cái hốc xói mòn nào to thế chưa?

Đây rõ ràng là do người đục mà!" "Đục hốc dưới nước á?

Chắc ăn no rảnh mỡ quá!" "Ai hiểu biết vào giải thích giùm cái coi!" "Đường Bảo chỗ này đáng sợ quá, anh thật sự định trộm mộ ở đây à?" "Về đi Đường Bảo ơi!

Chương 6

Chỗ này ghê quá, em sợ em nhìn xong sau này không sinh được con nữa mất!" "Thế thì bạn sinh một đứa 'tống tử' (zombie) nhỏ vậy!" Giữa lúc fan đang bàn tán, tại tòa nhà bí mật kia, một nhân viên giám sát video bỗng khựng lại.

Trên màn hình máy tính của anh ta xuất hiện một dòng cảnh báo: 【 Đinh!

Phát hiện streamer tìm thấy thủy đạo động (hang dẫn nước), nghi vấn có từ trước thời Tây Chu, đề nghị sớm thông báo cho chuyên gia giám định! 】 Đây là kết quả nhận diện của hệ thống giám sát thực tế, nhưng cụ thể ra sao vẫn cần chuyên gia vào cuộc.

Nhân viên vội vàng nhấn nút tín hiệu, rất nhanh đã có người chạy tới.

"Lập tức thông báo cho chuyên gia văn vật giám định hình ảnh cắt từ video, có streamer có lẽ đã phát hiện ra thủy đạo động!

Đồng thời thông báo cho Long lão!" "Rõ!" Người đó vội vã đi sắp xếp.

Lúc này tại hiện trường livestream.

Tống Đường thấy các fan trong phòng livestream chẳng hiểu gì cả, bèn lên tiếng giải thích: "Đây là thủy đạo động!

Là do người xưa đào ra khi đi trộm mộ!" "Thủy đạo động?

Đường Bảo anh nghiêm túc chứ?

Vậy chỗ này thật sự có cổ mộ sao?" "Nhưng họ đào cái thủy đạo động ở đây làm gì?

Có thấy gì đâu!" "Lạ nha, sao Đường Bảo lại biết về thủy đạo động?

Anh đã nghiên cứu qua rồi à?" "Tôi thấy không giống đâu, Đường Bảo bận rộn thế lấy đâu ra thời gian nghiên cứu mấy cái này, Đường Bảo anh không lẽ trước đây từng là dân trộm mộ thật đấy chứ?

Anh đang quay lại nghề cũ à?" "Sao có thể?

Đường Bảo nhà tôi đẹp trai thế này, bao nhiêu phụ nữ muốn bao nuôi anh ấy, anh ấy cần gì phải đi trộm mộ?" Tống Đường bất lực, anh chỉ muốn giải thích một chút để sau này bán được giá tốt, kết quả là đám fan này lại bắt đầu hóng hớt.

"Mà đây thật sự là thủy đạo động sao?

Có ai rành vụ này lên tiếng cái coi?" "Đúng là thủy đạo động thật, nhưng nhóc con, người ta ăn chán chê rồi còn sót lại chút cặn mà cậu cũng húp, đúng là kém cỏi!" Lúc này trong phòng livestream xuất hiện một giọng nói lạc quẻ.

Tống Đường thấy vậy liền cười: "Thì cũng phải xem húp thế nào chứ!

Tôm hùm với bào ngư người ta bỏ lại, chẳng lẽ không cho người khác ăn à?

Tôi đây gọi là hành động vét sạch đĩa!

Được rồi, điểm dừng chân đầu tiên của hành động vét sạch đĩa đã tới!

Đợi tôi chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ bắt đầu buổi đấu giá trực tuyến đầu tiên!" Tống Đường nói xong liền im lặng, bắt đầu cặm cụi làm việc.

Lúc này trong tòa nhà bí mật kia, Long lão cũng nhận được tin tức,

Kỷ Niệm vội vàng đưa điện thoại tới.

Long lão nhìn vào cũng không khỏi tắc lưỡi!

"Thằng nhóc này đúng là phát hiện ra thủy đạo động thật!

Nhìn quy mô thủy đạo động này có lẽ là do quan binh đào ra, mà thời đại chắc chắn phải từ trước thời Tây Chu!

Xem ra thằng nhóc này không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu!

Từ tối qua tới giờ mới có mười mấy tiếng mà nó đã tìm thấy thủy đạo động rồi!

Hơn nữa nó đi thẳng tới đây, rõ ràng trước đó đã biết rồi!

Kỷ Niệm, đi tra lai lịch của nó cho ta!" "Dạ?" Kỷ Niệm nghe Long lão dường như cho rằng Tống Đường có tiền án trộm mộ, vội giải thích: "Long lão, em vừa tra qua rồi, Tống Đường không có tiền án trộm mộ, và trong số những người anh ta từng tiếp xúc cũng không có ai là dân trộm mộ cả!" Long lão nghe vậy hít một hơi lạnh: "Cái gì?

Thế thì lạ thật, chẳng lẽ Tống Đường này thật sự có bản lĩnh tìm mộ?

Ghi chú phòng livestream của nó lại, bảo các chuyên gia khảo cổ đặc biệt chú ý!

Lần này có lẽ chúng ta lại phát hiện ra một cao thủ trộm mộ rồi!

Mà lại còn là một cao thủ không có vết đen, biết đâu nó kế thừa tay nghề trộm mộ từ gia tộc thì sao!

Những nghệ sĩ có tay nghề sạch sẽ thế này chính là đối tượng chúng ta cần lôi kéo trọng điểm!" Kỷ Niệm nghe vậy mừng rỡ gật đầu, tự tay nhấn theo dõi phòng livestream của Tống Đường! ...

"Đi qua đừng bỏ lỡ, đấu giá trực tiếp tại cổ mộ một miếng cổ ngọc, không phải 998, không phải 899, ưu đãi có hạn chỉ 199!" "Chủ

thớt ơi, phiền anh lần sau đổi miếng ngọc nào không có chữ ‘Chợ đầu mối Nghĩa Ô’ rồi hẵng bán, anh làm thế tôi ngại chốt đơn lắm!” “Haha!

Đúng đúng, cả cái quan tài làm cảnh phía sau còn bị nhăn nhúm kìa, lần sau đổi cái phông nền xịn xịn chút được không?” “Chủ thớt anh đúng là nhân tài, sao hả?

Cổ mộ bây giờ cũng thịnh hành trang trí sơn nước à?” Streamer bán cổ ngọc thấy bị bóc mẽ, dứt khoát tắt luôn livestream.

Vừa dọn đồ vừa chửi bới: “Đám người bây giờ đúng là ranh ma, chính quyền còn giúp bọn họ đi chịu chết nữa!

Trộm mộ hợp pháp hóa á, mấy đứa ‘gà mờ’ đó vào cổ mộ không phải để đi tùy táng thì là gì?

Nhớ năm đó Bàn gia ta thần dũng thế mà còn suýt bỏ mạng trong đó, cũng chẳng biết chính quyền nghĩ cái gì!

Thôi, Bàn gia ta cũng chẳng rảnh mà quản, dọn hàng thôi, đi tìm Thiên Chân uống rượu!” ...

Trên các nền tảng livestream khác, đủ loại người livestream thám mộ bán hàng mọc lên như nấm.

Chỉ tiếc đa phần đều là phường giả thần giả quỷ.

Chỉ duy nhất lúc này trong phòng livestream của Tống Đường, vô số fan đang mong chờ buổi đấu giá đầu tiên, xem Tống Đường sẽ bán thứ gì.

Bởi vì từ lúc anh vào tới giờ, chẳng thấy có thứ gì có thể bán được cả?

Thậm chí họ còn thấy được cửa hang không xa phía sau, chứng tỏ Tống Đường vẫn chưa vào sâu trong hang.

Chẳng lẽ cũng giống như các streamer khác, tới để diễn trò?

Trong tòa nhà bí mật, Long lão và Kỷ Niệm cũng đang chờ đợi.

Bởi vì thông qua món hàng đầu tiên Tống Đường mang ra đấu giá, họ có thể phán đoán được liệu anh có thật sự hiểu kỹ thuật trộm mộ hay không.

Món hàng thì không lừa người được, giả là giả mà thật thì là thật.

Trong sự mong đợi của mọi người, Tống Đường lấy ra một tấm lưới đánh cá lớn.

Đúng vậy, đó là một tấm lưới, mà lại là loại lưới mắt nhỏ chuyên dùng để vét sạch!

Loại lưới này đừng nói là cá, ngay cả con lươn hơi lớn một chút cũng không lọt qua nổi!

Đầu tiên anh trải lưới ra rồi ném xuống vùng nước cạnh thuyền cao su.

Sau đó anh lấy ra ba bốn chai cồn nồng độ cao mua từ siêu thị, đổ hết xuống nước.

Fan xem mà đờ người, lần lượt bình luận: "Đường Bảo anh đang làm gì thế?

Mời rùa uống rượu à?" "Nếu anh uống rượu mà không có ai bầu bạn thì gọi em nhé!

Em đây nổi tiếng một ly không say, ba ly súc ruột!" "Lầu trên kém quá, đổi người, lão tử đây ba ly không say, năm ly chôn luôn tại chỗ!" "Mấy người đúng là nhân tài!

Nhưng Đường Bảo ơi cái mạch nước ngầm này lớn thế này, anh đổ bao nhiêu cồn vào chắc lát nữa có cá uống say nổi bụng trắng thật đấy!" "Đúng thế, Đường Bảo anh định bán cá à?

Thế thì em phải mua mấy con mới được!

Mà cá anh bán không đắt hơn cá nhà họ Cao chứ?" "Bán cá à?

Có cá diếc không?

Dạo này em đang thiếu sữa!" "Thiếu sữa thì tìm anh, chuyên gia thông tắc tia sữa nam phục vụ tận nhà, không lấy một đồng, nhà nào có chồng thì miễn làm phiền!" Tống Đường nhìn fan đùa giỡn trong phòng livestream cũng chỉ cười chứ không đáp lời.

Đám fan thời nay khả năng "tấu hài" đúng là quá mạnh.

Tống Đường sau khi đổ cồn xuống nước mới đứng dậy lấy ra một tập giấy ghi chú, loại có thể viết xong rồi xé ra dán ở bất cứ đâu.

Anh viết tên mình lên đó, sau đó xé ra dán lên vách hang phía trên đầu.

Thấy fan hỏi đang làm gì, anh giải thích: "Chính quyền nói rồi, sau khi văn bản ban hành, người đầu tiên phát hiện cổ mộ sẽ là người sở hữu quyền phát hiện!

Tôi dán cái nhãn để sau này đỡ có ai nói tôi không để lại bằng chứng!" "Được rồi, chúng ta sẽ bắt đầu buổi đấu giá đầu tiên ngay bây giờ!" Nói rồi Tống Đường lại viết số "1" lên giấy ghi chú, dán lên vách hang cạnh một thủy đạo động.

Fan thấy vậy liền bình luận: "Đường Bảo anh định bán cái thủy đạo động này hả?" "Vãi, thủy đạo động mà anh cũng bán?

Đường Bảo có khổ tâm gì anh nói ra đi, đừng nhịn trong lòng!" "Nhìn xem Đường Bảo nhà mình nghèo tới mức phải bán cả thủy đạo động rồi!

Mọi người quyên góp cho anh ấy đi!" "Haha, đùa thì đùa thế thôi chứ theo quy định của chính quyền, thủy đạo động này đúng là một

phần của cổ mộ, có thể bán đấu giá thật đấy!" "Đúng đúng, có ai ra giá không?" "Tôi ra giá một gói thịt bò khô ủng hộ tinh thần!" "Ủng hộ cái nỗi gì?

Em đây chuyên nghiệp sưởi ấm mọi thứ: sưởi ấm chăn bông, sưởi ấm phòng ngủ, sưởi ấm không khí lạnh, nhận mọi kèo sưởi ấm, liên hệ em nhé, em họ Vương!" Tống Đường thấy họ hiểu lầm liền vội giải thích: "Mọi người nhầm rồi, món hàng đầu tiên của chúng ta không phải cái thủy đạo động này.

Mà là thứ khác, xin chờ một chút, hàng sắp tới rồi, để tôi thu lưới cái đã!" Nói xong Tống Đường lại lấy từ ba lô ra một chiếc đùi gà sống, dùng dây thép buộc lại rồi ném xuống nước.

Fan lại bình luận: "Đây đúng là câu cá rồi, à không, chắc là câu rùa hoặc câu cua!" "Đường Bảo anh không được lừa bọn em đâu nhé!" "Đúng đó Đường Bảo, nếu anh quay về ngay bây giờ tụi em vẫn ủng hộ anh, nhưng anh không được lừa tụi em đâu đấy!" "Tôi không tin Đường Bảo lừa bọn mình đâu, nếu anh ấy muốn lừa thì đã mở tính năng tặng quà từ nãy rồi, giờ chắc cũng đủ tiền chuộc thân rồi!" "Phải đó!

Cứ chờ xem là được, nhân phẩm của Đường Bảo chắc chắn không có vấn đề!" Tống Đường thấy vậy liền giải thích: "Tôi thật sự không phải câu cá, chỉ là món hàng đầu tiên của chúng ta là một thứ dưới nước!

Nên phải dẫn dụ nó tới đây!

Mọi người im lặng nào, tới rồi!" Tống Đường vừa dứt lời, phòng livestream bỗng im phăng phắc.

Gần như cùng lúc đó, mọi người đều nghe thấy từ trong lối hầm truyền đến tiếng nước "ào ào".

Dường như có thứ gì đó đang quẫy đạp mạnh dưới nước.

Ngay lúc này, trong phòng livestream bỗng hiện lên một dòng bình luận: “Mày đi trộm mộ thật đấy à?

Đây chẳng phải là cái vũng nước thôi sao?” “Giả vờ giả vịt cái gì, Tống Đường mày nhớ cho kỹ, bây giờ mày có quay về quỳ xuống xin lỗi tao thì tao cũng đéo tha đâu!” “Đơn kiện đã được nộp rồi, mày cứ chờ mà ngồi tù đi!” Tống Đường liếc nhìn, phát hiện người bình luận chính là Trương Đông.

Bởi vì cái tên ID đó quá lộ liễu: 【 Người quản lý nổi tiếng, Trương Đông 】.

Chương 7

Fan thấy bình luận này lập tức nổ tung: "Cút ngay cho bố!" "Đúng thế, phòng livestream của Đường Bảo mà loại như mày cũng dám vào à?" "Thằng cha hãm tài kia, chúc mày sinh con không có lỗ đít!" "Không có lỗ đít á?

Bạn đề cao nó quá, nó còn chẳng lấy nổi vợ kìa!" "Thế thì chúc mày sinh con không có đuôi heo nhé!

Lấy không được vợ thì đi mà lấy lợn nái đi!" Trương Đông bị chửi tơi bời, mắng cho vuốt mặt không kịp.

Nhưng gã dường như cũng muốn xem Tống Đường bêu rếu mình nên không nói thêm gì nhưng cũng không rời đi.

Kỷ Niệm thấy vậy hơi nhíu mày, nói: "Hay là chúng ta cử người ra mặt điều tiết một chút?" Long lão lắc đầu: "Chuyện này không liên quan tới việc thám mộ, chúng ta không có lý do can thiệp!

Với lại, một ca sĩ mà cô yêu thích, ta không tin nó không có bản lĩnh tự giải quyết!

Cô cũng nên tin tưởng nó!" Kỷ Niệm gật đầu, cô thật sự cũng hơi lo Tống Đường bị công ty Đông Dương tống vào tù.

Dù sao một cá nhân đối đầu với cả một công ty giải trí và hàng chục nghệ sĩ đúng là quá khó khăn.

Tuy nhiên, trong lúc họ đang nói chuyện, Tống Đường bỗng hô lên: "Hàng về!" Nói xong mọi người gần như đồng thời nghe thấy tiếng nước "ào ào" quả nhiên đã ở rất gần.

Gần như cùng lúc, tất cả đều chấn kinh khi thấy Tống Đường vén tay áo lên, tay phải ra chiêu nhanh như chớp giật, lập tức thò vào trong

nước, sau đó mạnh mẽ nhấc lên.

Thấy thứ trên tay anh, fan trong phòng livestream lập tức có người bình luận: “Đường Bảo!

Anh quậy nãy giờ món hàng đầu tiên là một con tôm hùm á?” “Ơ!

Không phải nha, đây là giống tôm gì thế?

Sao tôi chưa bao giờ thấy nhỉ?” “Hình như đúng vậy thật, đây là loại tôm gì?

Bao nhiêu tiền một cân?

Nể mặt Đường Bảo tôi chốt trước hai cân ăn cho đỡ thèm!” "Mấy con này không phải tôm hùm đâu, ăn vào là chết người đấy!" Tống Đường cười nói.

Khán giả trong phòng livestream và đám người Long lão đang theo dõi đều muốn nhìn cho kỹ.

Dù sao Tống Đường cũng đang cầm nó trong tay, nhưng vì ngồi trên thuyền cao su cứ dập dềnh nên nhìn không rõ lắm.

Ngay lúc đó, Tống Đường bỗng đứng phắt dậy, bảo: "Mọi người đợi chút, hàng hơi nhiều, để tôi nhận xong hết rồi chúng ta đấu giá tiếp!" Mọi người đều ngẩn ra, "hàng hơi nhiều" là ý gì?

Nhưng giây tiếp theo họ đã hiểu.

Trong livestream, ngay khi Tống Đường vừa đứng dậy, mặt nước bỗng như nổ tung.

Vô số thứ điên cuồng quẫy đạp như thể có hàng ngàn con cá trong nước, bọt tung trắng xóa.

Tống Đường đứng trên thuyền, không biết từ lúc nào đã cầm sẵn một chiếc xẻng gấp.

Anh nhanh nhẹn lắp cán xẻng, cảnh giác nhìn xuống nước.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, tình hình trong hình ảnh lại thay đổi.

Những thứ đang quẫy đạp trong nước bỗng lao thẳng về phía thuyền cao su.

Vô số bóng đen vọt lên khỏi mặt nước, nhắm thẳng vị trí của Tống Đường.

Nhưng anh đã sớm phòng bị, vung xẻng gấp lên đập mạnh vào những bóng đen đó.

Tiếng "keeng keeng" vang lên như tiếng kim loại va chạm.

Fan trong phòng livestream nổ tung: "Vãi thật, thế này mà gọi là nhận hàng à?

Nhận kiểu này thì ông chủ khóc thét mất!" "Tôi nói này, có là tôm đại tướng cũng bị ông đập cho lòi gạch mất thôi, Đường Bảo nhẹ tay chút, lát nữa không bán được giá đâu!" "Đấy có phải trọng điểm không?

Khổ quá, mấy ông xem livestream chẳng bao giờ bắt đúng trọng điểm cả, ai giải thích giùm tôi thân thủ của Đường Bảo là thế nào được không?" Có người hỏi.

Thấy một loạt bóng đen lao về phía mình, Tống Đường vận lực, nhảy vọt khỏi thuyền, bám lên vách đá của đường hầm thủy đạo phía trên.

Chờ cho phần lớn bóng đen lướt qua bên dưới, anh mới nhảy xuống lại.

Đúng lúc này, một vật to như cái mai rùa từ dưới nước lao lên, nhắm thẳng mặt Tống Đường.

Fan cuống cuồng hết cả lên.

Tư thế này, tốc độ này, rõ ràng là nó chờ Tống Đường nhảy xuống để tớp.

Nhưng trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tống Đường nghiêng người sang bên, một tay chống lên thuyền, hai chân đạp lên vách đá phía trên.

Anh thực hiện một động tác trồng chuối cực khó, tay còn lại nhanh như chớp đập mạnh con bóng đen to bằng cái mai rùa đó dính vào vách đá phía trên đầu.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là động tác của Tống Đường tuy mượt mà như nước chảy mây trôi, nhưng lực đạo lại cực kỳ chuẩn xác.

Thứ đó bị đập vào vách đá mà không hề nghe tiếng nứt vỡ, vẫn còn nghe tiếng "két két" cào cấu.

Rõ ràng là nó vẫn chưa chết!

Lúc này Tống Đường đã đứng vững, anh dời xẻng gấp đi, thuận tay chặn lấy lưng nó.

Sau đó nhanh chóng lấy dây thừng từ balo ra, trói gô nó lại như trói cua rồi ném xuống sàn thuyền.

Làm xong, anh lấy một bình thuốc xua côn trùng từ balo ra phun xung quanh và lên trần đá.

Anh đập rơi nốt vài con đang trốn trên đó xuống nước.

Nghe tiếng động xung quanh nhỏ dần, anh mới thở phào cười nói: "Xong rồi!

Người giao hàng đi rồi, buổi đấu giá đầu tiên của chúng ta bắt đầu thôi!" Lúc này, fan trong phòng livestream đã hóa đá từ lâu.

Nghe Tống Đường nói, họ mới sực tỉnh: "Vãi chưởng, tôi vừa thấy cái gì thế này?

Đường Bảo, động tác vừa rồi là anh tự làm thật đấy à?" "Hai năm trước lúc Đường Bảo đóng phim hành động, chẳng phải có đám antifan bảo anh dùng thế thân sao?

Giờ sao không thấy đứa nào ló mặt ra sủa nữa đi?" "Mẹ kiếp, bộ động tác vừa rồi mà dùng thế thân á?

Giờ tiêu chuẩn của thế thân cao thế cơ à?" "Tôi cứ tưởng mấy cảnh phim đạo mộ trước đây của Đường Bảo là kỹ xảo, hóa ra là thật hết!" "Đường Bảo, không lẽ trước đây anh đi trộm mộ thật đấy chứ?" Thấy họ lại bắt đầu bàn tán, Tống Đường cũng lười giải thích, tự mình sắp xếp đống hàng hóa để chuẩn bị đấu giá.

Trong căn phòng bí mật, Long lão và Kỷ Niệm cũng trố mắt ngoác mồm.

Kỷ Niệm há hốc mồm hồi lâu không nói nên lời.

Cuối cùng vẫn là Long lão lên tiếng: "Một nghệ nhân dân gian ưu tú, năng lực ứng biến và thân thủ là hai thứ tuyệt đối không thể thiếu!" "Phản ứng của Tống Đường vừa rồi cho thấy dường như cậu ta đã biết trước ở đây có gì!" "Nhưng thứ đó là vật sống, cậu ta có thể né tránh mọi đòn tấn công mà không mảy may trầy xước, đồng thời còn bắt sống được một con với độ khó cao như vậy.

Thân thủ này không phải người thường làm được.

Ngoài ra, cô có chú ý đến tay phải của cậu ta không?

Ngón tay đó... lẽ nào cậu ta là người nhà họ Trương?" Kỷ Niệm nghe vậy vội nhìn vào tay phải của Tống Đường.

Quả nhiên thấy trên tay phải của anh, hai ngón tay dài hơn hẳn những ngón còn lại.

Nhưng cô liền lắc đầu: "Tuyệt đối không thể nào, Long lão, chúng ta đều đã thấy loại ngón tay đó rồi!

Ngón tay của Tống Đường nhìn xem, da dẻ mịn màng, ngài bảo cậu ta là nghệ sĩ dương cầm tôi còn tin.

Người có làn da như vậy sao có thể là người luyện tập Song chỉ tham động từ nhỏ được?" Long lão gật đầu: "Đó cũng là điều ta không nghĩ thông suốt được, lẽ nào ngón tay của cậu ta tự nhiên đã dài như vậy?

Thôi cứ xem tiếp đã, thứ cậu ta bắt được rốt cuộc là gì, vẫn chưa nhìn rõ." Kỷ Niệm gật đầu.

Trong phòng livestream cũng có fan để ý đến vấn đề ngón tay của Tống Đường.

Nhưng chỉ vài dòng bình luận hiện lên đã bị những người khác dìm nghỉm.

Lúc này ai nấy đều muốn biết buổi đấu giá đầu tiên của Tống Đường sẽ bán cái gì, làm gì còn tâm trí để ý đến sự bất thường của ngón tay. "Đường Bảo, đó rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Đúng đấy, tôi nóng lòng lắm rồi, bao giờ mới bắt đầu bán đây?" "Đúng đúng, nhanh lên đi, tôi chuẩn bị tiền sẵn rồi, chỉ chờ đặt hàng thôi, mà có bao phí vận chuyển không đấy?" Tống Đường lúc này cũng đã chuẩn bị xong, thấy bình luận liền cười bảo: "Xin lỗi nhé!

Đồ tôi bán thống nhất là không bao phí vận chuyển!

Cái nào mang ra được tôi sẽ mang ra giúp, cái nào không mang ra được tôi sẽ dán nhãn, sau này mọi người có thể nhờ phía chính quyền hỗ trợ tự đến lấy!

Dù sao cũng có chính quyền bảo kê, mọi người không cần lo lắng.

Được rồi, buổi đấu giá chính thức bắt đầu!

Món hàng đầu tiên chính là loại bọ này!" Nói đoạn, Tống Đường lấy con bọ to nhất vừa trói lúc nãy ra, đặt trước ống kính cho mọi người nhìn kỹ.

Vừa trình bày anh vừa giải thích: "Mọi người chắc chưa thấy bao giờ, để tôi giải thích qua một chút.

Thứ này không phải tôm hùm, cũng chẳng phải cua!

Nó thuộc họ Long sắt, dân gian gọi là Thi miết!

Con này là con to nhất trong đám hàng rồi.

Giá khởi điểm là...

đợi chút để tôi xem nào!" Tống Đường vừa nói vừa nhìn con Thi miết, lập tức dưới sự nhắc nhở của hệ thống, rất nhiều dữ liệu hiện ra. [Tên vật phẩm: Thi miết] [Niên đại: Hạ chí Tây Chu] [Giá trị: Chỉ có giá trị nghiên cứu sinh học, dự kiến 10 vạn!] [Lai lịch: Xuất hiện từ thời Hạ chí Tây Chu, tồn tại đến nay, chỉ giới hạn ở con to thế này, những con khác cần kiểm tra mới biết cụ thể.] Thấy những thông tin này, Tống Đường không khỏi vui mừng, cái hệ thống này đúng là bá đạo.

Nó vừa khéo bù đắp lỗ hổng kiến thức giám định cổ vật của anh.

Tống Đường mỉm cười nói với phòng livestream: "Con Thi miết này giá khởi điểm 10 vạn!

Bây giờ có thể bắt đầu đấu giá!" "Giá khởi điểm bao nhiêu?

Mười vạn á?

Đường Bảo, cái này tôi phải nói anh vài câu, giá này chẳng phải hơi cao quá sao?" "Đúng đấy Đường Bảo, nếu là một tấm ảnh chân dung riêng của anh thì đừng nói mười vạn, hai mươi vạn tôi cũng mua, nhưng con bọ này mà trị giá mười vạn á?" "Ha ha!

Chương 8

Một con bọ rách mà anh bán mười vạn?

Đúng là nghèo đến phát điên rồi, anh đúng là đồ nghèo kiết xác!" "Tùy tiện ra ngoài đồng bắt con bọ mà bán mười vạn, chỉ có thằng ngu mới mua!" Trương Đông không nhịn được nhảy ra mỉa mai.

Lần này fan tuy vẫn chửi hắn, nhưng lại không nói gì về giá trị con bọ.

Dường như trong mắt họ, việc bắt đại một con bọ bán mười vạn đúng là có phần hơi ảo.

Long lão và Kỷ Niệm cũng nhíu mày.

Kỷ Niệm bảo: "Long lão, đây đúng là Thi miết sao?

Tôi nhớ Bảo tàng Dương Châu có lưu giữ mẫu vật Thi miết, nhưng không to thế này!" Long lão lắc đầu, cũng không chắc chắn: "Liên hệ tổ chuyên gia khảo cổ, bảo họ đưa ra kết luận nhanh nhất có thể!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội đi sắp xếp.

Trong phòng livestream, thấy mọi người không biết nhìn hàng, Tống Đường cũng bất lực.

Nhưng anh đã sớm lường trước, đi trộm mộ tuy hợp pháp nhưng đồ trong mộ có bán được không, bán được bao nhiêu đều phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Dù sao anh cũng phải cho người muốn mua biết giá trị của nó, nếu không ai mà mua chứ?

Người trong nghề vẫn còn quá ít.

Nghĩ đoạn, Tống Đường tằng hắng một cái rồi nói: "Tôi biết mọi

người chưa hiểu rõ thứ này, nên tôi sẽ giới thiệu qua cho mọi người!" Nói rồi, Tống Đường kéo cái đùi gà đang treo dưới nước lên.

Trên đùi gà bám một chuỗi Thi miết, con nào con nấy đều bị cồn chuốc cho say khướt nhưng vẫn không chịu nhả ra, kéo lên nhìn chẳng khác gì một chùm nho.

Tống Đường gỡ mấy con Thi miết ra, rồi tháo cái càng của con to nhất, đưa lại gần cái đùi gà.

Giây tiếp theo, mọi người đều thấy cái càng của con Thi miết khổng lồ đó trong nháy mắt đã cắm phập vào da thịt cái đùi gà.

Tống Đường dùng lực kéo một cái, lập tức một mảng thịt lớn bị xé toạc ra.

Khán giả xem livestream ai nấy đều hít một hơi khí lạnh. "Vãi, cái càng của con này sắc kinh hồn!" "Chỉ riêng đôi càng này thôi là tôi phải mua một con, sau này làm xây dựng dán giấy dán tường cứ gọi là đỉnh!" "Đúng đúng, tôi cũng phải làm một con, lúc đóng gói hàng mà xé băng dính thì bao phê!" "Tôi nữa, mua một con nhét túi, để xem thằng Nhị Cẩu đầu ngõ lúc đi học về còn dám chặn đường tôi nữa không!" Tống Đường thấy họ vẫn đang trêu đùa, vẫn chẳng ai nhận ra giá trị thực sự, đành giải thích tiếp: "Mọi người nghe tôi nói này, Thi miết thường chỉ xuất hiện ở những nơi có nhiều xác chết!

Mà Thi miết thông thường kích thước rất nhỏ, ví dụ như con này!" Tống Đường giơ một con Thi miết chỉ to bằng móng tay cho mọi người xem. "Còn như con to bằng cái mai rùa trên tay tôi đây, ít nhất cũng phải sống từ thời Tây Chu đến giờ!

Thế nên giá trị của nó là không thể đong đếm!

Tuy nhiên nó không phải là cổ vật, nên giá khởi điểm mười vạn chỉ là giá trị nghiên cứu sinh học của nó thôi.

Thứ này, tôi tin chắc bộ phận nghiên cứu cổ sinh vật nhất định sẽ hứng thú!

Ai có bạn bè làm nghiên cứu cổ sinh vật thì tag họ vào giúp tôi nhé, thứ này tuyệt đối không thể bán cho mọi người được.

Nguy hiểm lắm, người bình thường mua về là chết người như chơi đấy.

Đợi sau này có đồ cổ minh khí, tôi sẽ bán cho mọi người sau!" Fan nghe vậy liền gật đầu lia lịa: "Vẫn là Đường Bảo nhà mình tốt nhất, không phải cứ vì tiền là cái gì cũng bán!" "Đúng thế, một nghệ sĩ biết nghĩ cho fan như Đường Bảo thực sự quá hiếm, hèn gì Đường Bảo nhà mình lại được yêu thích đến vậy!" "Có ai quen ai bên nghiên cứu cổ sinh vật không, nhanh tay giới thiệu cái coi!" "Đúng đúng, nhanh chân lên nào!"...

Trong lúc món hàng đầu tiên trong phòng livestream còn đang chờ chủ nhân, Kỷ Niệm cuối cùng cũng nhận được phản hồi. "Long lão, vừa nhận được phản hồi, tổ chuyên gia khảo cổ đã xác nhận rồi, đó chính là Thi miết viễn cổ!

Họ bảo loại to cỡ này gần như đã tuyệt chủng, bằng giá nào cũng phải mua bằng được con Thi miết này!

Nó có giá trị cực lớn đối với việc nghiên cứu cổ sinh vật và lịch sử!" Nói rồi Kỷ Niệm đưa ra một tấm ảnh.

Long lão nhìn thấy tấm ảnh đó chính là con Thi miết lớn.

Nhưng ở phần đuôi con bọ, người ta dùng bút đánh dấu khoanh tròn một vòng.

Chỗ đó chính là một cái chuông đồng nhỏ xíu!

Long lão nhìn thấy cái chuông liền hiểu ngay tại sao tổ chuyên gia khảo cổ lại bảo có thể nghiên cứu lịch sử.

Thứ này chính là đồ cổ mà!

Long lão đập bàn, quyết định ngay: "Lập tức liên hệ Viện nghiên cứu cổ sinh vật, bảo họ ra mặt mua lại!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội vàng liên hệ.

Chưa đầy năm phút sau, trong phòng livestream quả nhiên xuất hiện một tài khoản ID: "Con Thi miết này chúng tôi lấy, con to mười vạn, còn mấy con nhỏ thì sao?" Tống Đường đợi nãy giờ, cuối cùng cũng thấy có người muốn mua, lại còn là ID của Việt nam cổ sinh vật nghiên cứu sở.

Anh biết ngay là khách sộp đến, liền cười bảo: "Con to mười vạn, con nhỏ năm vạn!

Ở đây số lượng ít nhất có mười con to, con nhỏ cũng phải cả trăm con.

Lần đầu đấu giá, tôi để cho các vị giá ưu đãi là 10 triệu!" "Được!" Đối phương cũng rất sảng khoái, lập tức đồng ý ngay.

Sau đó lại nhắn thêm một câu: "Thi miết chúng tôi yêu cầu phải còn nguyên vẹn và còn sống, anh có thể treo lưới ở đây, chúng tôi sẽ cử người đến lấy!" Tống Đường thấy vậy liền cười: "Treo lên thì đương nhiên không vấn đề gì, nhưng mười con to này tôi phải lấy lại một thứ!

Tôi bán là bán Thi miết, chứ không bao gồm mấy cái chuông nhỏ dưới bụng nó đâu nhé!" Nói đoạn, Tống Đường đưa con Thi miết lại gần ống kính rung lắc một chút.

Lúc này mọi người mới thấy dưới bụng con Thi miết quả nhiên có treo một cái chuông nhỏ tinh xảo!

Fan trong phòng livestream lập tức đờ người: "Vãi, Đường Bảo anh biết làm ăn quá nhỉ, bán Thi miết không kèm chuông à?" "Thì sao

chứ, cái chuông này nhìn là biết đồ cổ rồi, giá trị chắc chắn hơn con Thi miết nhiều!" "Đây mới là thương nhân chứ, Đường Bảo tôi ủng hộ anh!" "Chính xác, Đường Bảo đã chấp nhận rủi ro tiêu tan sự nghiệp để đi trộm mộ, lẽ nào còn bắt anh ấy làm từ thiện?

Đúng thế, Đường Bảo đã nói từ đầu rồi, bán Thi miết chứ đâu có bảo kèm cả chuông!" "Tôi bảo này, thế là 10 triệu rồi á?

Cái tốc độ kiếm tiền này cũng nhanh quá đi, nếu không phải con Thi miết này quá dữ dằn, tôi cũng muốn đi trộm mộ rồi!" "Đường Bảo anh còn nhận đệ tử không?

Tôi cũng muốn đi trộm mộ!" "Đường Bảo anh có thiếu bạn gái không?

Anh đào mộ tôi đào anh!" Tống Đường mỉm cười, không trả lời, đợi đối phương hồi đáp.

Quả nhiên rất nhanh đối phương đã lên tiếng: "Anh làm ăn thế này không hợp lý cho lắm, thực ra cái chúng tôi muốn hơn chính là cái chuông đó!

Nếu anh không bán kèm thì phải nói sớm chứ!" Tống Đường cười: "Cái này lại trách tôi sao?

Chẳng lẽ quý vị đi mua trứng gà, mua trứng xong rồi định bê luôn cái hộp đựng trứng của người ta đi à?

Hay là đi mua quần áo thì tính mang luôn cả cái móc áo của người ta về?

Thôi được rồi!

Vậy các vị ra giá đi, xem tôi có chấp nhận được không!" Tống Đường suy nghĩ một chút, liếc nhìn cái chuông, lập tức thông tin lại hiện ra. [Tên vật phẩm: Chuông đồng] [Niên đại: Hạ chí Tây Chu] [Giá trị: Bảo vật vô giá, nếu buộc phải bán theo vật giá hiện tại, dự

kiến một chiếc 20 triệu!] [Lai lịch: Xuất hiện từ thời Hạ chí Tây Chu, thuộc về Xá Quốc - một dân tộc thiểu số cổ đại.] Thấy vậy, Tống Đường cười nói: "Cái chuông đồng này hiện tại tôi thấy có mười chiếc, tôi cũng không có thời gian kiểm tra từng cái một!

Cứ tính là mười chiếc đi!

Giá chốt hạ, cả mười chiếc là 200 triệu, cộng thêm tiền Thi miết nữa là 210 triệu!

Cái chuông đồng và Thi miết này mà tách rời ra thì Thi miết chắc chắn không sống lâu được, nên tôi sẽ không tháo đâu, sau này các vị nếu không biết tháo thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

Tôi cung cấp hỗ trợ kỹ thuật trực tuyến, nếu không có vấn đề gì thì chuyển khoản đi!" 210 triệu không phải là con số nhỏ.

Ngay cả những đơn vị như Viện nghiên cứu cổ sinh vật cũng phải báo cáo lên cấp trên.

Long lão sau khi nhận được tài liệu báo cáo cũng thấy đau đầu. "210 triệu không phải con số nhỏ đâu, Tống Đường này cũng thật dám mở miệng!" "Nhưng chuyên gia bảo cái chuông này nhìn đến tám chín phần đúng là từ thời Tây Chu!

Thậm chí có thể còn sớm hơn, đúng là bảo vật vô giá đấy ạ!

Hay là chúng ta mặc cả một chút?" Kỷ Niệm đề nghị.

Long lão không trả lời, chỉ gõ ngón tay xuống bàn như đang suy tư.

Thứ này tuy cổ xưa và thuộc hàng quốc bảo, nhưng dù sao cũng ngâm dưới nước lâu như vậy, liệu có thực sự còn nguyên vẹn không?

Fan trong livestream lúc này cũng bàn tán xôn xao: "Đường Bảo anh dám ra giá thật đấy, bên mấy phòng bên cạnh bán được mấy món

đồ cổ cộng lại cũng không bằng một góc của anh!" "Nói đi cũng phải nói lại, đồ bên kia cũng là thật, nhưng niên đại không lâu đời bằng, hình như là thời vãn Thanh.

Không phải chứ Đường Bảo, anh hét giá cao thế, không sợ người ta không mua nữa à?" "Đúng đấy Đường Bảo, anh vẫn còn nợ nần chồng chất mà, hay là cứ bán rẻ chút lấy tiền trước đã!

Dù sao cũng chẳng mất vốn, đúng không?" "Ha ha, 200 triệu, tôi thấy đầu bị lừa đá rồi mới mua!

Cái giá này mà cũng có người mua thì đúng là ngu hết phần thiên hạ!" Trương Đông lại nhảy ra chế nhạo.

Tống Đường hoàn toàn không thèm để ý đến hắn, mỉm cười giải thích với fan: "Loại đồ này, người hiểu tự nhiên sẽ mua, kẻ không hiểu như Trương Đông thì anh có tặng hắn cũng chẳng biết nhìn hàng!

Hơn nữa, thứ này mua về tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo!

Mọi người tưởng đây chỉ là chuông đồng bình thường sao?" "Chẳng lẽ không phải ư?" "Đúng thế!

Đây chẳng phải là cái chuông nhỏ thôi sao?

Còn có bí mật gì nữa à?" "Đúng đấy Đường Bảo, anh giải thích đi, biết đâu giải thích xong người ta lại muốn mua thì sao?" Thấy fan nói vậy, Tống Đường dù sao cũng đang rảnh rỗi nên bắt đầu giải thích: "Nói thì nói thôi, thực ra cái chuông này là một loại khí cụ!

Cũng giống như Thi miết, nó có từ thời Tây Chu hoặc sớm hơn, là sản vật của một đất nước có tên là Xá Quốc, cực kỳ hiếm thấy!

Bên trong cái chuông này có một con bọ nhỏ, tôi nói không được tháo chuông xuống vì Thi miết sẽ chết chính là do nguyên nhân này!

Đây là hệ thống cộng sinh cổ xưa nhất, con bọ bên trong khi đói sẽ chui vào cơ thể Thi miết để kiếm ăn!

Trong cái chuông có một cái ống cắm thẳng vào cơ thể Thi miết, hệ thống cộng sinh này mang đi nghiên cứu thì mọi người nghĩ đáng giá bao nhiêu tiền?

Ngoài ra, con bọ bên trong quẫy đạp sẽ khiến cái chuông phát ra một loại âm thanh!

Khi số lượng nhiều lên, nó còn có thể mê hoặc lòng người!

Loại thuật mê hoặc cổ xưa nhất này, mọi người nghĩ mang đi nghiên cứu thì đáng giá bao nhiêu?" Những lời của Tống Đường khiến fan ai nấy đều ngẩn người.

Ngay cả Long lão cũng nhíu mày: "Tổ chuyên gia sao không nhắc đến chuyện này?

Lịch sử Xá Quốc có ghi chép không?" Kỷ Niệm vội đi hỏi, một lúc sau ngượng ngùng bảo: "Tổ chuyên gia phản hồi rằng họ không biết!

Nhưng về tư liệu văn hiến Xá Quốc quả thực có nhắc đến một chút nhưng rất ít, quốc gia này rất thần bí!

Chương 9

Còn về hệ thống cộng sinh và âm thanh mê hoặc này, họ bảo đó chỉ là lời nói phiến diện từ phía Tống Đường, chưa chắc đã là thật!" Long lão nghe vậy trầm tư, lừa người sao?

Ông không tin lắm.

Giữa lúc ông đang suy nghĩ, fan trong livestream lại đặt câu hỏi: "Đường Bảo anh nói thật hay giả đấy?

Hệ thống cộng sinh ư?

Cái chuông này nhỏ thế kia, nếu anh nói thật thì cái hệ thống cộng sinh này e là đặt ở thời hiện tại cũng khó mà làm ra được!" "Đúng thế, với lại anh bảo cái chuông này kêu được, sao tôi chưa bao giờ nghe thấy nhỉ?" "Đúng đúng, tôi cũng chưa nghe thấy bao giờ!

Hơn nữa môn lịch sử Xá Quốc hình như chúng tôi cũng chưa được học!" Tống Đường nghe vậy cười bảo: "Xá Quốc rất thần bí, rất ít người biết, ghi chép lịch sử cũng ít ỏi đến đáng thương, mọi người không biết cũng là chuyện bình thường, về nhà siêng lật sách ra là biết ngay thôi!

Còn về âm thanh, đó là vì mọi người không có mặt tại hiện trường, nếu có mặt thì đã nghe thấy từ lâu rồi!

Điện thoại sẽ thu lại mọi âm thanh tại đây, lúc tìm đồ tôi đã cố gắng giữ ổn định nhất có thể, cộng thêm phần lớn Thi miết đều bị cồn nồng độ cao chuốc say rồi!

Thế nên mọi người mới không nghe thấy, nếu nghe thấy thì đã sớm bị cái chuông này mê hoặc từ lâu rồi!" "Thế sao anh không bị sao?" "Đúng đấy Đường Bảo, sao anh vẫn tỉnh bơ thế?" Có người vặn

lại.

Tống Đường mỉm cười, sau đó rút từ trong tai ra một thứ thần khí đi ngủ.

Đó là một loại nút tai chuyên dùng để trị tiếng ngáy, đeo vào sẽ khiến tiếng ngáy nghe nhỏ đi rất nhiều.

Tống Đường giải thích: "Loại âm thanh này muốn mê hoặc người khác thì phải ở trong môi trường tương đối yên tĩnh!

Nếu có âm thanh khác lẫn vào, hiệu quả sẽ bị giảm đi!

Tôi đã đeo thứ này, nếu mọi người muốn nghe, tôi có thể cho mọi người nghe thử!

Cảm giác đó khó mà diễn tả bằng lời lắm!" Fan nghe thấy có phúc lợi liền hưng phấn hẳn lên: "Vậy nghe thử đi, tôi cũng muốn biết cái chuông này lợi hại đến mức nào!" "Đúng đúng nghe thử xem, không biết có hay bằng mấy bài hát của Đường Bảo không!" "Nhanh lên nhanh lên, được nghe tiếng chuông từ thời cổ đại, đúng là đáng đồng tiền bát gạo!" Tống Đường thấy vậy liền cười, nhét lại nút tai vào.

Ở hiện trường nếu không đeo thứ này, chắc chắn anh sẽ trúng chiêu.

Đeo xong, Tống Đường ra hiệu cho mọi người im lặng.

Rồi anh cũng không làm thêm động tác thừa nào.

Đợi vài phút, con thuyền cao su cũng bớt dập dềnh hẳn.

Xung quanh lập tức chìm vào yên tĩnh.

Sau đó, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Tống Đường đưa cái chuông dưới bụng con Thi miết khổng lồ đến trước micro của thiết bị livestream.

Rồi lòng bàn tay anh khẽ rung một cái.

Con Thi miết lập tức ngọ nguậy.

Sau đó, mọi người quả nhiên nghe thấy một chuỗi âm thanh cực kỳ nhỏ bé.

Âm thanh đó nhỏ đến mức nghe như có ai đó đang thì thầm bên tai.

Bạn rõ ràng nghe thấy nhưng lại không thể hiểu nổi họ đang nói gì.

Và khi tiếng chuông vang lên, cả phòng livestream bỗng chốc không còn một dòng bình luận nào.

Long lão và Kỷ Niệm cũng nghe thấy tiếng chuông này.

Trong phút chốc, cả hai người họ như bị chết lặng, đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

Long lão rõ ràng biết mình vẫn còn ý thức, nhưng lại không thể điều khiển được cơ thể.

Cảm giác đó giống như hồn lìa khỏi xác, hay giống như hiện tượng bóng đè trong dân gian!

Ngay lúc toàn bộ fan trên mạng đang vô cùng kinh hãi, âm thanh đó bỗng nhiên im bặt.

Mọi người đều thấy Tống Đường đã dùng tay bịt chặt cái chuông lại, không để nó phát ra tiếng động nữa.

Anh tháo một bên nút tai ra, cười hỏi: "Mọi người thấy sao?" Phòng livestream im lặng thêm vài phút nữa mới có người gửi bình luận: "Đường Bảo, không lẽ mấy tác phẩm âm nhạc của anh là lấy cảm hứng từ cái chuông này đấy chứ?" "Đúng thế, mỗi lần nghe nhạc của anh tôi đều thấy có sự đồng điệu, cái chuông này thì hay rồi, nó thôi miên người ta luôn!" "Trời ạ, cảm giác vừa rồi như bị bóng đè ấy!" "Đúng đúng, tôi cũng có cảm giác đó, cái chuông này lợi hại

thật!" "Đường Bảo, không lẽ trước đây anh viết nhạc toàn vào cổ mộ tìm cảm hứng à?" "Thật sự quá quỷ dị, cái chuông này đáng sợ quá!" Tống Đường cười bảo: "Tất nhiên là không phải rồi, nhưng cái chuông này đúng là đáng giá đó chứ!

Mọi người thấy tôi ra giá đắt, nhưng tôi có thể nói cho mọi người biết.

Trong cổ mộ này, thứ đáng giá nhất chỉ có một hai món thôi, bình gốm có thể đáng giá nhưng so với cái chuông này thì đúng là không đáng nhắc tới!

Tôi không vội, tôi có thể đợi thêm vài ngày cho đến khi gặp được người biết nhìn hàng!

Tôi nghe nói có người nước ngoài cũng đang nghiên cứu mấy cái chuông này, bán cho họ tôi cũng không có ý kiến, dù sao họ cũng chẳng mang ra khỏi nước được!" Fan nghe vậy liền gật đầu lia lịa.

Đúng là như vậy, sau khi các quy định mới được ban bố, quả thực có thể bán cho người nước ngoài, nhưng họ không được mang đi.

Hơn nữa nếu đúng như lời Tống Đường nói, đồ đáng giá chỉ có vài món, thì quả thực có thể đợi thêm để bán được giá hời.

Ít nhất sau màn trình diễn vừa rồi của Tống Đường, công dụng thần kỳ của cái chuông đã đủ để chứng minh giá trị của nó.

Quả nhiên, sau khi Long lão tỉnh táo lại, ông lập tức thúc giục: "Nhanh!

Bảo Viện nghiên cứu cổ sinh vật ra mặt mua ngay mấy con Thi miết này đi!

Tiếng chuông đó quá quỷ dị, nhất định phải nghiên cứu cho rõ!

Hơn nữa ta thực sự biết có mấy lão Tây đang nghiên cứu thứ này,

tuyệt đối không được để nó rơi vào tay họ!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội vàng đi sắp xếp. "Đường Bảo, hay là anh hát một bài đi?

Dù sao đợi khách hàng cũng mất thời gian mà!" "Đúng thế, chỗ này âm u quá, anh không sợ sao?" Trong lúc fan và Tống Đường đang kiên nhẫn đợi khách hàng, đột nhiên Viện nghiên cứu cổ sinh vật, vốn im hơi lặng tiếng bấy lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: "Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, chúng tôi quyết định mua lô Thi miết này!

Lát nữa sẽ có nhân viên của chúng tôi liên hệ với anh.

Qua đây chúng tôi cũng xin cảm ơn anh Tống Đường đã hỗ trợ công việc của chính quyền!

Cảm ơn!" "Không có gì!

Chào mừng quý khách!" Tống Đường cười đáp.

Không uổng công anh vất vả đi một chuyến, cũng không uổng công anh bỏ ngang buổi biểu diễn để livestream chuyển nghề.

Cuối cùng, thành quả cũng đã đến. 210 triệu đồng Rồng!

Con số này nếu là lúc trước còn làm ngôi sao đỉnh lưu, Tống Đường tuyệt đối không dám nghĩ tới. 210 triệu này hoàn toàn là của anh, không cần phải nộp lại cho cái công ty hút máu Đông Dương Giải Trí nữa!

Fan cũng sướng phát điên, bình luận nhảy liên tục: "Mẹ ơi, 200 triệu trong chớp mắt?

Theo tốc độ này thì 1 tỷ tiền phá hợp đồng của Đông Dương Giải Trí có là gì đâu?" "Đỉnh thật sự, Đường Bảo vẫn là Đường Bảo, đổi nghề rồi mà vẫn bá đạo như vậy!" "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Đường Bảo không mở tính năng tặng quà rồi!

Tốc độ kiếm tiền thế này thì cần gì mấy đồng lẻ đó chứ!" "Đường

Bảo cố lên, ngày tự do không còn xa!" "Đúng là đỉnh của chóp, ngầu lòi luôn!" Tống Đường trong lòng cũng hưng phấn, nhưng khi tiền chưa về túi anh vẫn cố kìm nén.

Anh lăn lộn làm ngôi sao bao nhiêu năm nên quá rõ rồi, tiền chưa vào tài khoản thì bất cứ biến cố nào cũng có thể xảy ra.

Kiên nhẫn đợi một lát, quả nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến.

Họ yêu cầu Tống Đường cung cấp số tài khoản ngân hàng và thông tin cá nhân.

Lại qua hai phút nữa, một tin nhắn chuyển khoản quả nhiên hiện lên trên điện thoại. [Đinh!

Tài khoản ngân hàng đuôi 007 của quý khách vào lúc... nhận được 210.000.000, người chuyển: Kho bạc Nhà nước!] Nhìn nội dung tin nhắn, Tống Đường ngây người.

Kho bạc Nhà nước?

Ra tay hào phóng thế này đúng là chỉ có kho bạc mới làm được.

Và quan trọng nhất là không bị khấu trừ một đồng tiền thuế nào.

Quả nhiên sau khi việc trộm mộ được hợp pháp hóa, đến cả thuế cũng được miễn luôn.

Nhìn số dư trong tài khoản ngân hàng, Tống Đường cuối cùng cũng nở nụ cười. "Sướng!" Tống Đường không kìm được hét lên một tiếng.

Cảm giác bị đè nén bấy lâu nay cuối cùng cũng được bộc phát trong khoảnh khắc này.

Mặc kệ cái danh đỉnh lưu đi, ai thích thì làm.

Từ nay về sau ông đây sẽ phất lên nhờ nghề trộm mộ!

Sau phút kích động, Tống Đường vội tìm số điện thoại của Tiểu Nhã, kết bạn WeChat với cô ngay lập tức!

Sau đó, trước mặt toàn bộ fan, anh chuyển khoản cho Tiểu Nhã 40.000 đồng!

Tiểu Nhã nhận được tiền cũng vô cùng bất ngờ, vội vàng lên tiếng trong phòng livestream: "Đường Bảo không cần nhiều thế đâu, 4.000 là đủ rồi, thực ra anh không trả em cũng không sao mà!" Tống Đường bảo: "Đã nói là trả gấp mười thì phải giữ lời chứ!

Truyền thống của chúng ta là ơn một giọt nước trả bằng cả dòng suối mà!" Fan nghe vậy cũng vô cùng phấn khích: "Vẫn cứ là Đường Bảo nhà mình, nói câu nào mát lòng câu đó!" "Đúng thế, tôi chỉ muốn biết Trương Đông còn ở đó không?

Thấy Đường Bảo kiếm 200 triệu trong chớp mắt, anh thấy thế nào?" "Trương Đông á?

Chắc sợ chạy mất dép rồi!" "Ha ha, theo tốc độ kiếm tiền này của Đường Bảo, cái gì mà Đông Dương Giải Trí, chúng ta sẽ khiến nó thành Hoàng Hôn Giải Trí luôn!" Tống Đường cũng thấy rất hả dạ.

Nhưng anh cũng không thèm nói nhiều.

Người ta đã trả tiền, mình tất nhiên phải làm việc.

Ngay lập tức anh chào fan một tiếng rồi đứng dậy bận rộn.

Chủ yếu là thu lưới cá lại.

Chương 10

Ngoài ra còn phải tưới thêm ít cồn nồng độ cao cho mấy con Thi miết này, để chúng giữ trạng thái hôn mê, nếu không khi chúng tỉnh lại thì cái lưới cá chắc chắn không nhốt nổi chúng đâu.

Cũng may là Tống Đường đã chuẩn bị từ trước, chọn cái thuyền cao su loại dày nên không sợ chúng cắn.

Trong lúc Tống Đường đang bận rộn, Long lão cũng thở dài một tiếng: "Tống Đường này không đơn giản đâu!" "Lúc trước chỉ thấy cậu ta có thân thủ và tốc độ phản ứng rất tốt.

Nhưng giờ xem ra, hiểu biết của cậu ta về cổ mộ và cách ứng phó với các loại nguy hiểm còn lợi hại hơn chúng ta tưởng nhiều!

Hãy đưa cậu ta vào diện đối trọng quan tâm đặc biệt.

Sau này nhất định phải lôi kéo bằng được cậu ta về phía mình!" "Rõ!" Kỷ Niệm mừng rỡ, lôi kéo được Tống Đường chẳng phải có nghĩa là sau này cô cũng có cơ hội làm việc cùng anh sao?

Được làm việc cùng ngôi sao mình yêu thích, ngay cả Kỷ Niệm cũng có chút mong chờ.

Cùng lúc đó trên mạng xã hội, tin tức Ca sĩ đỉnh lưu Tống Đường bỏ ngang buổi biểu diễn đi trộm mộ và Lô Thi miết bán được 200 triệu đã chễm chệ chiếm lĩnh vị trí số một trên bảng tìm kiếm nóng.

Ban đầu mọi người còn tưởng Tống Đường chỉ đi ké nhiệt độ, nhưng khi tin tức anh đấu giá thu về 200 triệu nổ ra, cộng đồng mạng hoàn toàn bùng nổ.

Những phóng viên lúc trước không chịu đi theo anh giờ chỉ biết đấm ngực dậm chân.

Ngược lại, vì Tống Đường gia nhập nền tảng Douyin nên chỉ trong chớp mắt đã thu hút thêm một lượng lớn người dùng đăng ký.

Đồng thời, số người xem trực tiếp trong phòng livestream của anh cũng tăng vọt, đột phá con số 10 triệu người!

Chịu ảnh hưởng từ khoản thu nhập béo bở của Tống Đường, rất nhiều người cũng bắt đầu rục rịch gia nhập đội ngũ trộm mộ.

Số lượng streamer trộm mộ mới mọc lên nhiều không đếm xuể, nhưng chẳng có ai có nhân khí sánh ngang được với Tống Đường.

Long lão đối mặt với kết quả này cũng đầy cảm khái.

Phương án ông nghiên cứu nhiều năm qua không ngờ lại được Tống Đường mở rộng tầm ảnh hưởng thành công đến vậy.

Thằng nhóc này vô tình đã giúp ông một việc lớn.

Tống Đường mất hẳn một tiếng đồng hồ mới cố định được lưới cá vào vách đá lối vào đường hầm thủy đạo.

Làm xong, anh lấy giấy dán ghi dòng chữ Cổ sinh vật nghiên cứu sở cấu đắc rồi dán lên lưới.

Trong lưới chật ních Thi miết lớn nhỏ, Tống Đường lại lấy thêm một bình cồn nồng độ cao tưới lên, bấy giờ mới hài lòng vỗ tay thông báo xong việc.

Fan liên tục giục giã: "Đường Bảo khi nào mới vào sâu hơn thế?

Trong này chắc chắn còn nhiều đồ tốt lắm!" "Đúng thế Đường Bảo, bao giờ mới tiếp tục lên đường?" "Mọi người đừng giục được không?

Đường Bảo cũng cần nghỉ ngơi chứ!" "Đúng thế, hơn nữa chỗ này nguy hiểm vậy, hay là thôi đừng đi nữa, giải quyết được 200 triệu tiền phá hợp đồng là ổn rồi!" "Đúng đúng, theo tôi thì đừng vào sâu

nữa, lỡ gặp nguy hiểm thì sao!" Tống Đường cười bảo: "Yên tâm đi, tôi đã chọn nghề này thì đương nhiên biết cách bảo đảm an toàn cho mình!

Tuy nhiên hôm nay thực sự không thích hợp để vào sâu hơn.

Chỗ này chỉ được coi là một nửa cổ mộ thôi, mới là món khai vị thôi!

Bên trong có thứ hơi phiền phức, giờ trời cũng tối rồi không tiện vào.

Đợi 12 giờ trưa mai, chúng ta sẽ tiếp tục tiến vào sâu hơn!

Đêm nay tôi sẽ không ra ngoài, sẽ ngủ luôn trên thuyền.

Livestream vẫn sẽ mở, ai có hứng thú thì cứ vào xem nhé!" Mọi người nghe bảo mai mới đi tiếp thì hơi hụt hẫng.

Nhưng nghĩ đến việc có thể xem livestream cảnh Tống Đường ngủ, nhân khí không những không giảm mà còn tăng thêm.

Thấy fan nhiệt tình như vậy, Tống Đường cũng không hẹp hòi, buổi tối sau khi ăn cơm xong, anh thắp đèn dầu hát cho fan nghe vài bài.

Đến hơn 10 giờ đêm anh mới nằm xuống thuyền đi ngủ.

Không ít fan cũng không rời đi, cứ để điện thoại vậy mà ngủ.

Họ bảo cảm giác này giống như đang gọi điện xuyên đêm với bạn trai vậy, tỉnh dậy là thấy Tống Đường ngay.

Tống Đường cũng chịu thua, đành mặc kệ họ.

Người vui thì ắt có kẻ buồn.

Lúc này tại công ty Đông Dương Giải Trí ở tỉnh Đông Sơn, sau khi Trương Đông báo cáo tình hình cho ông chủ Tần Diệu Dương, hắn

tức giận đến mức đập luôn cái gạt tàn vào đầu Trương Đông. "Một buổi livestream mà bán mấy con bọ được 200 triệu?

Tống Đường có bản lĩnh đó, sao trước đây mày không biết hả?" "Nếu cậu ta là người của công ty mình phái đi, thì 200 triệu đó đã là của tao rồi!" "Mày làm người quản lý kiểu gì mà ngu thế không biết!" "Sếp ơi, chuyện này cũng không trách em được mà, ai mà ngờ thằng nhóc Tống Đường đó lại biết trộm mộ thật chứ!

Đã thế nó còn biết nhìn hàng nữa!

Ai mà ngờ mấy con bọ đó lại đáng giá thế cơ chứ?" Trương Đông muốn khóc mà không ra nước mắt.

Tần Diệu Dương lại khinh khỉnh bảo: "Biết trộm mộ á?

Tao thấy nó chỉ gặp may thôi, cứ chui vào cái hầm nước là biết trộm mộ chắc?

Cứ để nó đắc ý đi, nó mà dám vào sâu hơn tao cam đoan nó sẽ chết trong đó!

Trộm mộ đâu có đơn giản thế.

Hơn nữa, cho dù nó có gom đủ tiền phá hợp đồng, liệu nó có thoát khỏi lòng bàn tay tao được không?

Nghĩ đơn giản quá!

Tao muốn đối phó với nó thì có đầy cách!" "Vậy sếp, tiếp theo chúng ta nên làm gì ạ?" Trương Đông vội hỏi.

Tần Diệu Dương nhíu mày: "Cứ đợi xem đã, nó mà chết luôn trong mộ là tốt nhất!

Còn nếu nó sống sót đi ra, lúc đó tao tự khắc có cách khiến nó không thoát nổi lòng bàn tay tao!" Tống Đường tuy đã đi ngủ, nhưng chuyện buổi đấu giá thu về 200 triệu của anh vẫn đang lan truyền

chóng mặt trên mạng.

Số người tin tưởng cũng cực kỳ đông đảo.

Chủ yếu là vì trong nghề đồ cổ, có những món đồ thực sự có giá trị liên thành.

Chỉ là không ai ngờ sau khi trộm mộ được hợp pháp hóa, kỷ lục giao dịch nghìn tỷ đầu tiên lại là một đống bọ.

Dưới sự chấn động đó, ngay cả khi Tống Đường đang ngủ, số người trong phòng livestream không những không giảm mà còn tăng thêm.

Khi Tống Đường tỉnh dậy vào sáng hôm sau, số người trong phòng livestream của anh đã biến thành ???.

Trên điện thoại còn có tin nhắn của Tiểu Nhã: "Số người trong phòng anh đông quá, hệ thống không nhận diện nổi nữa rồi, anh đừng lo nhé." Tống Đường thầm nghĩ cô bé này cũng thật tận tâm, nhìn thời gian thấy tin nhắn gửi lúc 3 giờ sáng, muộn thế rồi mà cô vẫn chưa ngủ.

Nhưng Tống Đường cũng không nghĩ nhiều, nhân khí là thứ anh chưa bao giờ thiếu từ khi bước chân vào giới giải trí.

Còn việc sau này có giữ vững được hay không, anh cũng chẳng mảy may lo lắng.

Dù sao nắm đồ tốt trong tay thì sợ gì không có người mua?

Sau khi ngủ dậy, việc đầu tiên Tống Đường làm là tưới thêm một bình cồn nồng độ cao vào lưới Thi miết để đề phòng chúng tỉnh lại làm hại người.

Sau đó anh đi rửa mặt rồi bắt tay chuẩn bị bữa sáng.

Thực ra bữa sáng của anh cũng rất đơn giản, chỉ là bánh mì mua ở

siêu thị và một chai nước khoáng.

Fan thấy vậy vội bình luận: "Không phải chứ Đường Bảo, anh có tiền tỷ trong tay rồi mà bữa sáng vẫn ăn thế này sao?" "Đúng đấy, dù có nợ nần thì cũng không cần phải tiết kiệm quá mức như thế chứ!" Tống Đường cười bảo: "Không phải tôi tiết kiệm đâu, tôi đang ở trong mộ mà, điều kiện tất nhiên không bằng bên ngoài được.

Thực ra ở trong cổ mộ mà được ăn bánh mì uống nước khoáng là điều kiện tốt lắm rồi đấy.

Ở những nơi môi trường khắc nghiệt, có khi còn phải ăn bọ để cầm hơi.

Mọi người yên tâm, chỗ này không lớn, tôi dự kiến nhanh thì hôm nay, chậm thì ngày mai là có thể ra ngoài thôi!

Lúc đó tôi sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi đâu!" Fan nghe vậy mới yên tâm.

Lúc này số người trong phòng livestream tuy rất đông, nhưng phần lớn đều mới ngủ dậy nên bình luận không nhiều lắm.

Tống Đường định đến trưa mới tiếp tục đi tiếp, nên mọi người lúc này vẫn chưa hoạt bát lắm.

Tuy nhiên, khi Tống Đường đang định liên hệ với người của Viện nghiên cứu cổ sinh vật xem khi nào họ đến, đột nhiên có người gửi bình luận: "Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi!

Ngón tay của Đường Bảo thực sự dài hơn người bình thường, Đường Bảo không lẽ anh bị dị tật tay sao?" "Không thể nào, Đường Bảo nhà tôi sao có thể bị dị tật?

Hồi anh ấy đóng phim ngôn tình học đường, ngón tay thanh mảnh đẹp lắm mà!" "Không đúng!

Tôi nhớ trong bộ phim đó, hai ngón tay bên tay phải của Đường Bảo quả thực rất dài!" "Đường Bảo, sức khỏe anh thực sự không sao chứ?" "Đúng đấy Đường Bảo, anh thấy trong người thế nào?" Thấy fan bỗng dưng quan tâm đến sức khỏe của mình, Tống Đường bất lực mỉm cười, đưa bàn tay phải lên trước ống kính.

Quả nhiên fan thấy ngón trỏ và ngón giữa của anh dài hơn hẳn những ngón còn lại!

Nhìn qua có chút kỳ lạ!

Long lão và Kỷ Niệm lúc này cũng thấy cảnh này, không khỏi nhìn nhau một cái.

Trước đó họ đã chú ý đến điểm này nhưng chưa tiện hỏi trực tiếp, không ngờ giờ fan cũng phát hiện ra.

Long lão lúc này cũng tò mò không biết Tống Đường sẽ giải thích thế nào.

Lẽ nào cậu ta thực sự là người nhà họ Trương?

Chỉ nghe Tống Đường nói: "Mọi người đừng lo cho tôi, sức khỏe tôi hoàn toàn bình thường, ngón tay này cũng không phải dị tật đâu!" "Không phải dị tật?

Vậy là cái gì?" "Đúng đấy, ngón tay anh lạ quá, sao lại dài thế được?" "Trời ạ, không lẽ đây chính là lý do Đường Bảo trở thành đỉnh lưu?

Ngón tay này mà dùng với các phú bà thì... khụ khụ!" "Lầu trên đầu óc nông cạn quá, Đường Bảo nhà ta là hạng người đó sao?" "Đúng thế, Đường Bảo nhà mình dù có muốn lấy lòng phú bà thì cần gì dùng tay?

Bản thân anh ấy đã rất mạnh rồi nhé!" "Sao cô biết?

Nói như kiểu cô với Đường Bảo đã thử qua rồi không bằng!" "Tất nhiên rồi, đêm đó Đường Bảo ở trên giường tôi cũng nỗ lực lắm đấy!" Tống Đường cạn lời, nhưng chuyện này anh cũng lười giải thích.

Chương 11

Long lão thấy vậy liền nháy mắt với Kỷ Niệm, cô hiểu ý, lập tức gửi bình luận hỏi: "Đường Bảo, trước đây tôi có nghe nói ở vùng Bắc Đông Việt Nam có một đại gia tộc trộm mộ họ Trương, đàn ông trong tộc họ đều có ngón tay giống hệt anh!

Đây dường như là Phát Khâu thần chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng thời cổ đại, Đường Bảo, không lẽ trước đây anh là kẻ trộm mộ thật?

Hay là anh được thừa kế, chứ bản thân chưa từng đi trộm mộ?" Kỷ Niệm vừa gửi bình luận xong, fan mới bắt đầu bàn tán chuyện chính sự, đua nhau hỏi Phát Khâu thần chỉ dùng để làm gì?

Lợi hại đến mức nào, vân vân.

Thấy có người hỏi, lại đang rảnh rỗi nên Tống Đường ngồi xuống trước ống kính nói: "Đã có fan hỏi thì sẵn lúc sáng sớm chưa có việc gì, tôi sẽ kể cho mọi người nghe về ngón tay này.

Đầu tiên, cô gái có ID Kỷ Niệm nói không sai, đây đúng là Phát Khâu thần chỉ!

Nhưng tôi họ Tống, đương nhiên không phải người nhà họ Trương.

Còn về việc tại sao tôi lại có ngón tay này, và trước đây tôi làm nghề gì, thì lúc rảnh rỗi tôi sẽ kể cho mọi người nghe!" Mọi người thấy Tống Đường sắp kể chuyện thật thì ai nấy đều hào hứng: "Đường Bảo đợi chút, để tôi lấy cái ghế đẩu đã!" "Đúng đúng, để tôi để bữa sáng sang một bên, nghe xong rồi ăn!" "Đường Bảo sắp kể chuyện à?

Tiếc quá tôi phải đi làm, sếp có ở đây không?

Cho tôi xin nghỉ phép!" "Sếp mày mà thấy chắc tức chết mất!" "Tôi thì sướng rồi, sếp tôi cũng đang xem livestream, nhưng sếp không biết là tôi cũng đang xem!" "Lầu trên tiêu đời rồi, sếp mày đang theo dõi mày kìa!" Trong sự mong chờ của mọi người, Tống Đường bắt đầu kể: "Thực ra nói về Phát Khâu thần chỉ thì không thể không nhắc đến Phát Khâu Thiên Quan.

Phát Khâu Thiên Quan còn được gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, là chức quan do Tào Tháo thiết lập vào cuối thời Đông Kinh tam quốc để bù đắp quân nhu thiếu hụt!

Ngoài Phát Khâu Trung Lang Tướng còn có chức Mạc Kim Hiệu Úy.

Những cái này mọi người có thể tìm thấy trong sách vở.

Mà một trong những tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng chính là Phát Khâu thần chỉ.

Để luyện thành ngón tay như thế này cần phải luyện tập từ nhỏ, quá trình vô cùng gian khổ.

Một khi luyện thành có thể dùng hai ngón tay thọc vào hầm mộ, lấy mọi thứ trong quan tài ra như lấy đồ trong túi, ngoài ra lực ngón tay cực lớn, có thể tháo dỡ gạch mộ, là một trong những ngón nghề tủ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Còn việc tôi có ngón tay này thực ra là do tổ truyền.

Có lẽ những ai tìm hiểu về gia đình tôi đều biết bố mẹ tôi là công nhân bình thường và mất sớm, họ không hề có kinh nghiệm trộm mộ.

Còn ngón tay Phát Khâu này thực chất là do hồi nhỏ tôi luyện tập theo một cuốn sách cổ về trộm mộ truyền lại trong gia đình.

Chỉ là sau này tôi không theo nghề trộm mộ mà bước chân vào giới giải trí, cộng thêm thời gian luyện tập năm đó không dài, nên ngón tay bảo dưỡng còn khá tốt, nhìn không giống hẳn ngón tay của Phát Khâu Trung Lang Tướng thực thụ." Những lời này của Tống Đường phần lớn là bịa đặt, duy chỉ có một câu là thật: Phát Khâu thần chỉ đúng là anh đã luyện từ nhỏ.

Nhưng không phải ở kiếp này mà là kiếp trước.

Kiếp trước anh đã mất hẳn mười năm mới luyện thành, có lẽ vì lý do đó mà sau khi xuyên không, ngón tay này vẫn được giữ lại.

Tuy nhìn da dẻ có vẻ mịn màng nhưng thực chất kinh nghiệm và lực đạo bên trong hoàn toàn khác xa vẻ ngoài.

Chỉ có điều chuyện này anh không thể nói ra, nên đành bịa đại một câu chuyện để lấp liếm.

Nói đến đây, Tống Đường tiếp tục: "Còn về nhà họ Trương mà cô Kỷ Niệm nhắc tới, tôi đúng là không phải người nhà họ Trương!

Theo cuốn sách trộm mộ tổ truyền của nhà tôi thì mạch của chúng tôi được gọi là Liễu phái!" "Liễu phái?

Nghĩa là sao?

Trong giới trộm mộ cũng có Liễu phái à?" "Đúng thế, sao tôi chưa nghe thấy bao giờ, chỉ thấy trong tiểu thuyết trộm mộ có Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, mấy cái đó có thật không Đường Bảo?" "Đường Bảo, anh đã có đồ tổ truyền thì chắc chắn biết nhiều chuyện về trộm mộ lắm, kể cho chúng tôi nghe đi!" "Đúng thế Đường Bảo, rồi sao nữa?" Fan ai nấy đều bị khơi gợi sự tò mò.

Long lão cũng nghe một cách đầy hứng thú.

Kỷ Niệm hỏi: "Long lão, ngài có biết Liễu phái không?" Long lão vuốt râu bảo: "Có nghe qua nhưng chưa thấy bao giờ, Liễu phái này

theo ghi chép đáng lẽ đã sớm đứt đoạn truyền thừa rồi mới phải!

Không ngờ Tống Đường lại là truyền nhân của Liễu phái, cứ nghe cậu ta nói xem sao." Kỷ Niệm gật đầu.

Tống Đường nói tiếp: "Tôi tuy có sách trộm mộ tổ truyền nhưng bản thân chưa từng đi trộm mộ thật, còn chuyện về trộm mộ thì nghe không ít!" Đây rõ ràng lại là lời bịa chuyện, vì anh không thể nói mình kiếp trước chính là một kẻ trộm mộ.

Nếu nói ra thì anh chẳng cần xuống mộ nữa, chắc chắn sẽ bị bắt đi nghiên cứu về chuyện xuyên không luôn.

Tống Đường tiếp tục: "Thực ra những chuyện ghi trong sách nhà tôi cũng rất ít.

Chỉ nhắc tới năm xưa có một vị cao nhân họ Liễu, tinh thông súc cốt và 64 quẻ thiên quái.

Vị này thu nhận bốn đồ đệ, truyền thụ hết mọi tuyệt học, sau đó bốn đồ đệ này vì hoàn cảnh lầm than lúc bấy giờ mới làm nghề trộm mộ để mưu sinh!

Thế nên họ tự xưng là Liễu phái!

Một trong bốn người đó chính là chủ nhân của cuốn sách truyền lại cho tổ tiên tôi, thực ra tôi không phải truyền nhân chính tông của Liễu phái.

Chỉ có thể coi là đồ đệ thôi, tôi nhớ mang máng trong sách viết là tổ tiên tôi có ơn với người đó.

Trước khi lâm chung, người đó đã giao cuốn sách này cho tổ tiên tôi, sau này tổ tiên tôi quả thực có người học được và đi trộm mộ.

Nhưng cái nghề này mọi người biết rồi đấy, sau này không truyền lại nữa, chỉ có cuốn sách là được giữ lại đến giờ." Fan nghe đến đây

liền nhận ra điểm bất hợp lý: "Cái này không đúng nha Đường Bảo, chẳng phải anh bảo Mạc Kim Hiệu Úy là do Tào Tháo thiết lập sao?" "Đúng thế, không lẽ lúc Tào Tháo mới thiết lập đã mời bốn đồ đệ của lão họ Liễu kia về làm à?" Tống Đường lắc đầu: "Cái này không thể kiểm chứng được, tuy Phát Khâu Thiên Quan cũng cực kỳ giỏi súc cốt, nhưng liệu có liên quan gì đến Tào Tháo hay không thì không ai biết được!

Thực ra nếu mọi người nghiên cứu kỹ sẽ thấy chuyện Phát Khâu, Mạc Kim xuất xứ từ Tào Tháo chưa chắc đã là thật!

Lịch sử chỉ có vài ghi chép lẻ tẻ, nhưng các nhà sử học cho rằng đó là do Viên Thiệu muốn bôi nhọ Tào Tháo nên mới bảo Trần Lâm viết bài Hịch dự châu thôi.

Thế nên không đáng tin lắm, trong lịch sử chính thống chỉ có một ghi chép duy nhất là Tiền Phế Đế Lưu Tử Nghiệp thời Nam Triều Tống từng thiết lập chức Mạc Kim Hiệu Úy!

Nhưng chuyện đó lại không khớp với thời gian xuất hiện của Phát Khâu Thiên Quan." Nói đến đây, Tống Đường cười bảo: "Vậy nên Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy rốt cuộc do ai thiết lập thì không hề có ghi chép rõ ràng, mọi người cũng không cần phải truy cứu tận cùng làm gì!

Từ xưa đến nay, những thứ liên quan đến Phát Khâu Thiên Quan còn sót lại quá ít.

Nhà tôi giữ được một cuốn cổ thư như vậy đã là cực kỳ khó khăn rồi, muốn tìm hiểu về những chuyện thời cổ đại đó khó lắm." Mọi người nghe vậy cũng vỡ lẽ, đúng là không cần thiết thật. "Nhưng Đường Bảo này, anh có bản lĩnh đó thì đi trộm mộ là đúng rồi!" "Phải đấy, lúc trước chúng tôi còn lo anh gặp chuyện, giờ thấy anh có bản lĩnh thế này thì yên tâm hơn nhiều rồi!" "Nói thì nói vậy, nhưng

Đường Bảo cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy, chúng tôi còn đợi anh ra bài hát mới mà!" "Ra bài hát mới á?

Cô điên rồi à, một đống bọ bán được 200 triệu mà cô bắt Đường Bảo đi hát?

Cô muốn chặn đường tài lộc của Đường Bảo à?" Tống Đường cười: "Sau này có cơ hội tôi vẫn sẽ ra bài hát mới, nhưng việc cấp bách bây giờ là phải tự chuộc thân đã!

Việt nam cổ sinh vật nghiên cứu sở của nhân đáo, tiên bất hòa nhĩ môn liêu liễu." Nói rồi Tống Đường đứng dậy.

Lúc này bên ngoài hang động quả nhiên vang lên tiếng động cơ thuyền, ba chiếc thuyền cao su đồng thời từ ngoài tiến vào.

Long lão nghe xong những lời của Tống Đường cũng trầm tư suy nghĩ.

Kỷ Niệm hỏi: "Long lão, những lời cậu ta nói có bao nhiêu phần trăm là thật?" Long lão lắc đầu: "Khó nói lắm, nhưng cậu ta có một câu nói rất đúng!

Những kỹ thuật trộm mộ thời cổ đại năng truyền thừa hạ lai thái thiếu liễu, như kim đạo mộ hợp pháp hóa liễu, tự nhiên năng bảo hộ nhất ta thị nhất ta!

Thằng nhóc Tống Đường này rất hợp gu của ta, sau này hãy chú ý đến cậu ta nhiều hơn!" "Vâng!" Kỷ Niệm vội đáp.

Tại hiện trường, Tống Đường cùng người của Viện nghiên cứu cổ sinh vật nhấc cả lưới Thi miết lên một chiếc thuyền cao su.

Sau đó, một người phụ trách mỉm cười nói: "Anh Tống Đường, cảm ơn anh rất nhiều, đám bọ và mấy cái chuông này có ý nghĩa cực lớn đối với giới sinh vật và khảo cổ!

Ngoài ra phía chính quyền có nhờ tôi chuyển lời tới anh!

Họ đã cử người túc trực bên ngoài rồi, anh không cần bận tâm đến họ, họ đến để ngăn chặn kẻ xấu cướp phá thôi, quyền sở hữu cổ mộ này hiện tại thuộc về anh!

Đợi anh bán đấu giá xong, cổ mộ sẽ được bàn giao lại cho người mua!" Tống Đường gật đầu, anh hoàn toàn không nghi ngờ uy tín của chính quyền.

Họ đã nói là sẽ làm.

Sau đó, Tống Đường tiễn người của Viện nghiên cứu cổ sinh vật rời đi.

Lúc này trời đã gần trưa, anh ăn tạm chút đồ rồi chuẩn bị lên đường tiến vào sâu hơn!

Fan đợi cả buổi sáng cuối cùng cũng thấy Tống Đường tiếp tục lên đường, ai nấy đều hào hứng. "Đường Bảo, phía trước nhìn tối hơn hẳn, trong đó rốt cuộc là nơi nào vậy?" "Đúng đấy Đường Bảo, anh biết phía trước có gì không?

Nếu biết thì giới thiệu trước đi để khách hàng khỏi phải đợi lâu!" "Đúng đúng, tuy hơi bất lịch sự nhưng tôi mong Đường Bảo đẩy nhanh tiến độ, xem livestream trộm mộ trực tiếp thế này kích thích quá đi mất!" Tống Đường thấy đây là một ý hay.

Cứ đợi tìm thấy đồ rồi mới giới thiệu, rồi lại đợi khách hàng thì tốn thời gian quá.

Chi bằng cứ giới thiệu trước trên đường đi để khách hàng tiềm năng chuẩn bị, tìm thấy một cái là giao dịch luôn.

Lúc này Tống Đường đã sắp xếp xong trang bị, anh vừa nổ máy thuyền vừa nói: "Cách đó quả thực không tồi, vậy tôi nói trước luôn.

Tiến vào sâu hơn nữa thì hàng hóa của chúng ta thực ra không còn nhiều đâu!

Chỗ này tuy là cổ mộ nhưng mọi người cũng thấy rồi đấy, nhiều đường hầm thủy đạo thế này thì đã bị đào bới gần hết rồi!

Tôi cũng không rảnh mà đi tìm từng ngóc ngách, mục tiêu chính lần này là bán đấu giá khu hố tùy táng!

Nên phần lớn món hàng tiếp theo tôi định bán sẽ là xác chết!

Ai có hứng thú với xác chết thì chuẩn bị tinh thần nhé, hoặc ai có bạn bè chuyên thu mua xác chết thì giới thiệu cho tôi với!

Xác chết ở đây khá nhiều, tốt nhất là tìm được khách hàng lớn có thể thầu hết chỗ này." "Xác chết á?" "Vãi thật, nghe giọng Đường Bảo thì xác chết trong này nhiều đến mức nào chứ?

Không lẽ có cả xưởng gia công xác chết à?" "Xưởng gia công xác chết?

Ông đúng là thiên tài, nhưng chính quyền có vẻ coi trọng đồ ở đây lắm, họ không lấy mấy cái xác đó sao?" Tống Đường thấy bình luận liền cười bảo: "Cái này thì tôi chịu, chắc là không lấy đâu vì đa số đều là nô lệ thôi!

Với lại số lượng nhiều, chính quyền cũng chẳng cần mua hết làm gì, để tiền đó mua mấy món giá trị hơn không sướng sao?

Thế nên lần này tôi nghĩ phải tìm thương nhân dân gian thu mua thôi.

Tôi nghe nói bên Hồng Kông mấy năm trước có người chuyên buôn xác chết, hình như tên là Minh thúc gì đó!

Ai có quan hệ bên Hồng Kông thì giới thiệu cho tôi nhé, tôi trả phí môi giới cho!" Long lão nghe Tống Đường nói vậy thì dở khóc dở

cười: "Thằng nhóc này, còn dám chiêu mộ khách hàng trực tuyến nữa cơ đấy!

Nhưng nếu đúng như lời cậu ta nói thì mấy cái xác đó chúng ta quả thực không cần mua, số lượng nhiều tốn kém lắm.

Cứ để dành tiền mua mấy món như cái chuông đồng kia có giá trị hơn nhiều!" "À đúng rồi!" Chợt Long lão dường như nhớ ra điều gì, vội vàng dặn dò: "Cô sắp xếp đi, cử người tới nhắc nhở gã Minh thúc kia một chút!" "Người này tôi biết, là thương nhân Hồng Kông - Đài Loan, mấy năm trước có đảo lộn thị trường xác khô, nhưng cơ bản xác hắn kiếm được đều bị tuồn ra hải ngoại cả rồi!" "Trong nước không có nhiều nhà buôn cổ vật có khả năng thu mua lượng xác lớn, lần này xác suất cao là hắn sẽ trúng thầu vụ này!" "Phải có người tới cảnh cáo hắn, nếu còn dám đem xác chết bán ra nước ngoài như trước đây thì lần này tuyệt đối không nương tay đâu!" "Vâng!" Kỷ Niệm gật đầu, lập tức đi sắp xếp.

Mười phút sau, một cuộc điện thoại gọi tới một căn tứ hợp viện ở Đế Đô.

Chương 12

Người nghe máy là một lão già khoảng năm sáu mươi tuổi.

Khi điện thoại kết nối, đầu dây bên kia lên tiếng: “Là Minh thúc đúng không?

Chúng tôi bên Cục Văn vật quốc gia!” “Dạ?

Chào ngài, chào ngài ạ.

Tìm tôi có chuyện gì vậy cà?” Minh thúc nói giọng Hồng Kông đặc sệt.

“Chào ông, chúng tôi tìm ông vì chuyện trong phòng livestream của Tống Đường.

Trong nước người có năng lực buôn bán lượng lớn xác cổ như ông cũng được tính là một!” “Nếu lần này ông đấu giá thành công, chúng tôi hy vọng ông đừng như trước kia, đem bán rẻ chúng ra nước ngoài!” “Văn bản mới đã được ban hành, buôn bán văn vật ra nước ngoài là vi phạm pháp luật!

Hy vọng ông đừng mạo hiểm!” Minh thúc nghe vậy biến sắc.

Đối phương nói thế rõ ràng là đã nắm thóp những việc trước đây của lão.

Chỉ là họ không định truy cứu sâu, chỉ hy vọng lão sau này đừng tiếp tục nữa.

Nhìn vào phòng livestream của Tống Đường trên điện thoại, Minh thúc vội cười nói: “Tất nhiên là không rồi lạt, A thúc tôi đây ở Hồng Kông cũng nổi tiếng là người hiểu quy củ mà lạt!” “Đã có quy định thì tôi tự nhiên sẽ không đụng vào lạt!

Cứ yên tâm đi lạt!" "Được vậy thì tốt nhất, chào ông!" Đối phương nói xong liền cúp máy.

Minh thúc lau mồ hôi lạnh trên trán, giỏi thật, gốc gác của mình bị người ta tra ra sạch sành sanh.

May mà phòng livestream của Tống Đường còn chưa tới nơi, nếu không lão mà liên hệ với người mua nước ngoài thì coi như xong đời.

Lão lẩm bẩm một mình: "Không cho bán ra nước ngoài thì bảo đám Tây đó nhập cảnh là được mà!

Dù sao trưng bày ở đâu cũng là trưng bày, có tiền kiếm là được rồi lạt!" Nói đoạn, Minh thúc vội ngồi xuống, tiếp tục xem livestream.

Một thương nhân như lão vốn dĩ là loại không thấy hàng không lộ mặt, chơi kiểu thâm trầm và chủ động.

Tống Đường tự nhiên không biết những chuyện này.

Lúc này cậu đang điều khiển xuồng cao su đi sâu vào trong động thủy đạo.

Tuy nhiên tốc độ của cậu rất chậm, dường như là cố ý hạ thấp tốc độ, không rõ lý do vì sao.

Nhưng dù chậm đến đâu, động thủy đạo này cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Rất nhanh, khán giả trong phòng livestream thấy phía trước thủy đạo bỗng trở nên rộng rãi hơn.

Đồng thời hai bên thủy đạo xuất hiện hai dải bờ cát không rộng lắm, và trên đó quả nhiên xuất hiện một số xác chết.

Thấy xác chết xuất hiện, Tống Đường vội dừng xuồng cao su, cố định lại, sau đó cẩn thận nhảy lên bờ.

Mọi người thấy cậu xuống xuồng, ai nấy đều bắt đầu lo lắng.

“Đường Bảo, anh cẩn thận chút!” “Đúng đó Đường Bảo, mấy cái xác kia nhìn đáng sợ quá!” “Sao mấy cái xác này không bị mục rữa nhỉ?

Hay là mới chết?” “Mới chết cái gì mà đùa, ông nhìn quần áo trên người họ xem, giống người vừa mới chết à?” Tống Đường tiến về phía những xác chết đó, đồng thời giải thích: “Đây không phải người mới chết, đây chính là xác cổ!

Nhưng chỗ này là một vùng tích xác, những nơi như thế này thì xác chết rất nhiều!” “Âm khí cực nặng, cộng thêm những cái xác này đã qua xử lý đặc biệt nên mới xuất hiện tình trạng không mục rữa như vậy!” Trong lúc nói chuyện, cậu đã tới gần một cái xác.

Lúc này mọi người mới thấy, cái xác này không phải để lộ trực tiếp ra ngoài, mà bên ngoài dường như còn bọc một lớp giống như màng bọc thực phẩm!

Tuy nhiên, có lớp màng bên ngoài đã bị rách, vẫn có một số con bọ xác (thi miết) nhỏ bò ra bò vào trong mũi miệng cái xác.

Tống Đường lấy bình xịt đuổi côn trùng ra, xịt vào những cái xác có bọ, xua đuổi chúng đi rồi mới giới thiệu: “Những cái xác này được bọc bằng sáp, trừ một số cái bị hỏng ra thì đại bộ phận bảo tồn vẫn khá ổn!

Về niên đại, đều từ thời Tây Chu!” “Theo tư liệu tôi nắm được, xác chết ở đây có khoảng tầm ba trăm bộ.

Các ông chủ nào có hứng thú có thể ra thảo luận giá cả được rồi!” Tống Đường vừa nói vừa kiểm tra một cái xác.

Quả nhiên thông tin nhanh chóng hiện lên. 【Tên vật phẩm: Xác ướp sáp】 【Niên đại: Thời Tây Chu】 【Giá trị: Dự kiến 1 vạn/ bộ】 【Lai lịch: Nô lệ chết ở đây vào thời Tây Chu, xác suất cao là

công nhân và nô lệ bị giết sau khi xây dựng xong cổ mộ.】 Nhìn báo giá của hệ thống, Tống Đường cũng thấy thỏa đáng.

Buôn bán xác chết là hành vi cực kỳ không nhân đạo, nếu không phải những cái xác này có niên đại xa xưa thì cậu cũng chẳng muốn bán.

Hệ thống định giá một vạn một bộ đúng là hơi thấp, nhưng theo cậu suy đoán, cái giá này chắc cũng là giới hạn của phía chính quyền rồi, dù sao đây cũng chỉ là xác của dân thường, không có giá trị thân phận quá lớn.

Nhưng với những tay buôn dân gian như Minh thúc, ước chừng còn có thể tăng giá.

Dù sao bọn họ mua về rồi tùy tiện gán cho một cái thân phận nào đó là có thể đem đi lòe đám quỷ Tây.

Cũng coi như những cái xác này sau ngàn năm có chút đóng góp cho tiến trình hiện đại hóa của Việt Nam vậy.

Tống Đường đã có mức giá đáy trong lòng.

Quả nhiên trong livestream bắt đầu xuất hiện những người ra giá.

"Đường Bảo, tôi trả một ngàn tệ bán cho tôi một bộ đi, đúng lúc trường tôi bắt buộc phải tự mua hình nhân, tôi là sinh viên trường y chứ không phải quân buôn xác cổ đâu!" "Vãi, ông mua cái xác thật về lớp giải phẫu định dọa chết đám nữ sinh trong lớp hả?" "Đúng đấy, ông hỏi hộ tôi xem đám nữ sinh lớp ông có thiếu dụng cụ giải phẫu không, tôi tình nguyện làm đạo cụ này!" "Người anh em này gắt quá, vì tán gái mà cam tâm bị giải phẫu luôn à?" "Đừng đùa nữa, Đường Bảo tôi muốn mua một bộ, giá cả anh nói đi!" Tống Đường thấy vậy cười nói: "Không phải tôi không bán cho các bạn, nhưng xác ở đây ít nhất cũng có hai ba trăm bộ.

Các bạn chỉ mua một bộ, tôi phải bao phí vận chuyển gửi về tận nhà cho các bạn, hay là các bạn tự tới lấy?

Hơn nữa các bạn không có xe đông lạnh chuyên dụng, đợi mang được về đến nơi thì thối hoắc rồi!" "Cho nên mọi người cứ xem cho vui thôi, thứ này mọi người mua về vận chuyển cực kỳ phiền phức!

Vẫn phải đợi một ông chủ lớn có thể ôm hết mới được!" Các fan nghe vậy cũng tỏ vẻ thấu hiểu.

Dù sao vì một cái xác mà phải mua thêm cái xe đông lạnh thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Đúng lúc Tống Đường đang giới thiệu thì trong phòng livestream xuất hiện một ID nhìn rất giống khách hàng lớn: 【Xã hội này có Minh thúc】.

ID này vừa xuất hiện, một dòng bình luận liền hiện ra: "Đường tử, mấy cái xác này trông thành sắc cũng không tệ đâu lạt!

Mở cái giá đi, mỗi bộ bao nhiêu tiền lạt, giá cả hợp lý Minh thúc tôi đây tự nhiên sẽ ôm hết mà lạt!" Tống Đường thấy đúng là Minh thúc trong truyền thuyết, không nhịn được cười nói: "Hoan nghênh hoan nghênh, Minh thúc đúng là khách hàng lớn nha!

Thấy ngài là tôi chẳng nỡ ra giá luôn, ngài là lão tiền bối trong giới xác chết mà!

Hay là ngài ra giá trước đi?

Ở đây có khoảng 300 bộ xác!" Minh thúc nghe vậy có vẻ rất vui, cười đáp: "Số lượng cũng không tính là nhiều mà lạt, A thúc hồi đó lúc đỉnh cao nhất, một lần từng đảo tận hơn bốn trăm bộ lạt!

Số lượng này chỉ là chuyện nhỏ thôi lạt, chốt một giá, hai triệu Long tệ!

Thế nào, sảng khoái chưa Đường tử!" Tống Đường thầm chửi trong lòng, lão Minh thúc này đúng là con gà trống sắt đã vặt sạch lông, không rỉ ra được một xu!

Ba trăm bộ xác mà trả có hai triệu?

Tính ra mỗi bộ chưa tới một vạn.

Tống Đường suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Minh thúc, ngài làm thế này là không có tâm rồi, ba trăm bộ mà trả hai triệu?

Ngài coi đây là cải trắng ngoài chợ à?

Tôi chỉ là không muốn lãng phí thời gian, chứ nếu mang ra ngoài bán lẻ một vạn một bộ thì cũng không thiếu người mua đâu!" Minh thúc nghe xong quả nhiên im lặng một lát, sau đó mới nói: "Đường tử, cậu nói thế là mất hay rồi lạt, A thúc không muốn tính toán chi li với cậu, chứ nếu nói nghiêm túc thì trong ba trăm bộ này, xác không nguyên vẹn cũng không ít đâu lạt!

Tính kỹ ra thì chưa chắc đã đáng giá hai triệu đâu lạt!

Kết bạn đi, thêm một người bạn thêm một con đường, sau này còn hợp tác dài dài mà lạt!" Tống Đường bật cười: "Nếu theo lời ngài nói, tôi đem mỗi cái xác tháo vài bộ phận xuống rồi lắp ghép thành một bộ mới, ngài có trả thêm tiền không?" "Cái đó tự nhiên là không rồi lạt!" "Thì đấy, nhiều thì ngài không trả thêm, thiếu thì ngài lại tính toán không nguyên vẹn với tôi!

Tôi nói này Minh thúc, tôi là bán cả mớ một lượt, ngài còn tính toán chi li với tôi làm gì?

Thôi được rồi!

Để tôi đợi thêm xem sao!" Tống Đường nói xong liền ngồi sang một bên, lấy tai nghe nhét vào tai, thản nhiên nghe nhạc.

Minh thúc thấy vậy vội vàng nhắn bình luận: “Đường lão đệ, Đường lão đệ, cậu xem cậu đang làm gì thế này lạt!

A thúc dù gì cũng là thương nhân quốc tế lớn mà lạt, chút tiền lẻ này tự nhiên không thành vấn đề lạt!

Thế này đi, A thúc coi như ủng hộ cậu khởi nghiệp lạt, thêm cho cậu một triệu nữa, chốt giá ba triệu được không, không thấp đâu lạt!

Tuổi trẻ thì phải biết đủ, sau này chưa chắc đã có ai chịu trả cái giá này đâu lạt!” Tống Đường thấy dòng bình luận này, cười tháo tai nghe xuống nói: “Minh thúc, ngài ủng hộ tôi thì tôi rất cảm ơn, nhưng tình cảnh hiện tại của tôi trên mạng đâu phải không tra được!

Ngài đây rốt cuộc là đang giúp tôi hay là đang hố tôi vậy?

Chốt một giá, bốn triệu rưỡi!

Thiếu một xu cũng không bán!

Các bạn ơi, có ai quen Kim gia ở Phan Gia Viên không, nghe nói lão cũng buôn thứ này!

Hoặc Kiều nhị gia ở Lưu Ly Hán cũng được!

Giới thiệu thành công tôi trả phí môi giới luôn!” Minh thúc nghe đến đây thì cuống quýt: “Kiều nhị thì thôi đi lạt, người ta chuyên làm ăn cổ ngọc mà lạt!

Còn cái thằng xúi quẩy Đại Kim Nha đó thì lấy đâu ra thực lực như A thúc đây lạt!

A thúc thêm cho cậu chút nữa, ba triệu tám, quá thành ý rồi đó Đường lão đệ!” Tống Đường thấy vậy nhưng căn bản không thèm để ý tới lão nữa, tiếp tục đeo tai nghe nghe nhạc, coi như không thấy gì.

Fan trong livestream đều bị cuộc mặc cả này làm cho choáng váng, không ai dám bình luận, chỉ im lặng chờ đợi.

Họ cũng muốn xem rốt cuộc ai sẽ là người mất kiên nhẫn trước.

Long lão và Kỷ Niệm cũng xem một cách hứng thú.

Kỷ Niệm vội hỏi: "Long lão, Minh thúc này thật sự sẽ bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua ba trăm cái xác sao?" Long lão cười nói: "Minh thúc này là một kẻ tinh ranh, ba trăm cái xác, bốn triệu rưỡi thật ra hắn vẫn có lời!

Chỉ là muốn ăn dày thêm chút thôi.

Những cái xác này nếu đặt vào lúc bình thường ít nhất cũng phải bán 5 vạn một bộ, thậm chí cao hơn!

Chỉ là sau khi trộm mộ được hợp pháp hóa, loại xác này tương lai chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, cho nên 1 vạn một bộ coi như là giá thị trường!

Lần này Tống Đường phát hiện được nhiều, Minh thúc mua hết có thể mang lại danh tiếng, tranh thủ húp mẻ đầu!

Chương 13

Cho nên thực ra hắn kiểu gì cũng không lỗ, Tống Đường đòi cũng không cao, nếu cậu ta không gấp tiền để chuộc thân thì thật ra đợi thêm chút nữa, bán hai vạn một bộ cũng có người mua!" Kỷ Niệm nghe vậy thì vỡ lẽ, hèn gì Tống Đường nhất quyết không buông miệng.

Hóa ra Minh thúc này khôn vặt, báo giá thấp là để chừa chỗ cho mình tăng giá dần!

Tống Đường cứ lờ đi nghe nhạc, hồi lâu không nói gì.

Các fan bắt đầu đứng ngồi không yên, họ còn muốn xem cậu tiếp tục khám phá chứ không muốn phí thời gian vào việc trả giá này.

Thế là một vài thanh niên "lầy lội" bắt đầu tung tin giả: "Ây!

Đường Bảo, tôi liên hệ được với Kiều nhị gia rồi, em họ của chồng dì ba tôi đang làm việc trong tiệm của Kiều nhị gia!

Kiều nhị gia bảo lát nữa sẽ gọi điện cho anh!" "Vãi, ông anh được đấy!" "Đúng vậy, Kiều nhị gia mà ông cũng liên hệ được, Đường Bảo, phí môi giới này ông ăn chắc rồi nhé!" Tống Đường thấy bình luận này, cũng biết người này đang khuấy động bầu không khí.

Đây là fan cứng của cậu, cậu thường xuyên thấy và biết tính người này, bèn phối hợp: "Vậy à?

Thế thì đa tạ nhé, tôi đợi điện thoại của Kiều nhị gia..." Tống Đường chưa nói dứt câu, quả nhiên Minh thúc không ngồi yên được nữa, lại nhắn bình luận: "Có nhầm không vậy lạt!

Chẳng phải đã bảo là không tìm Kiều nhị sao, chuyên môn không đúng mà lạt!

Đường lão đệ, A thúc là người sảng khoái, không phí lời nữa lạt, thêm năm trăm ngàn nữa!

Chốt bốn triệu được chưa lạt!" Người fan vừa nãy thấy có biến, định đi đăng ký acc phụ để tiếp tục diễn trò.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Nhã lại nhắn trong livestream: "Đường Bảo, em liên hệ được với Kim gia ở Phan Gia Viên rồi, em từng phỏng vấn ông ấy!

Ông ấy bảo bốn triệu rưỡi ông ấy có thể ôm, nhưng ông ấy đang ở nước ngoài nên tiền phải hai ngày nữa mới tới!" Tống Đường thấy vậy thì phì cười, âm thầm nhắn tin cho Tiểu Nhã: "Sao em cũng bắt đầu trêu Minh thúc vậy?" Tiểu Nhã nhanh chóng trả lời: "Em có trêu đâu, em quen Đại Kim Nha thật mà!

Chẳng lẽ cái fan vừa nãy bảo liên hệ với Kiều nhị là giả sao?" Tống Đường cạn lời với sự ngây thơ của Tiểu Nhã.

Nhưng cô ấy liên hệ được với Đại Kim Nha cũng tốt, bèn nói: "Tiền hàng chậm vài ngày cũng không sao, vậy em giúp anh liên hệ với Đại..." "Đường lão đệ!

Cậu làm thế là không đúng quy củ rồi lạt, hàng sao có thể hỏi ba nhà chứ lạt!

A thúc còn chưa đi mà lạt!

Được rồi, tôi đồng ý, bốn triệu rưỡi thì bốn triệu rưỡi, tôi chuyển khoản tiền mặt luôn không cần chờ đợi gì hết lạt!" Thấy Minh thúc đồng ý, Tống Đường lại tỏ vẻ khó xử: "Minh thúc, không phải tôi không bán cho ngài, chủ yếu là đến trước đến sau!

Ngài và Kim gia giá cả như nhau, chắc chắn là người ta nói trước thì phải ưu tiên cho người ta chứ!

Thật sự xin lỗi, chúng ta hẹn dịp khác hợp tác nhé!" Minh thúc

cuống lên: “Có nhầm không vậy, cái thằng xúi quẩy này, cậu cố tình chơi xỏ A thúc đúng không lạt!

Được rồi, vậy A thúc thêm năm trăm ngàn nữa!

Năm triệu chốt luôn, cấm thay đổi, cũng đừng đi hỏi ai nữa lạt!” Tống Đường thấy vậy liền cười rạng rỡ: “Phải nói là Minh thúc ngài quá thoáng luôn, đúng là cây trường xuân trong giới xác cổ!

Ngài đã sảng khoái thế rồi thì tôi cũng không phí lời nữa, tiền tới là hàng thuộc về ngài!” Nói đoạn, Tống Đường lấy giấy ghi chú ra, viết lên hai chữ “Minh thúc”, chỉ chờ khoản tiền của lão già này về tài khoản.

Quả nhiên, năm phút sau, Tống Đường nhận được thông báo chuyển khoản.

Cậu hài lòng dán tờ giấy ghi chú lên một cái xác khô.

“Xong rồi Minh thúc, vậy đám xác này là của ngài nhé!

Ở đây xác phân bố hơi lộn xộn, lúc đó ngài tự thuê vài công nhân tới khiêng nhé, tôi không giúp ngài thu dọn đâu!” “Biết rồi biết rồi lạt, cậu đừng động vào xác của tôi nữa là được lạt!

Tôi sắp xếp người qua khiêng ngay đây, từ giờ mà có hỏng hóc gì là phải đền tiền đấy lạt!” Tống Đường chẳng buồn để ý tới lão gà sắt này, bán được nhiều hơn dự kiến tận năm trăm ngàn làm cậu rất vui.

Nhưng như vậy thì Tiểu Nhã bên kia hơi khó giải thích với Đại Kim Nha.

Thế là Tống Đường chuyển cho Tiểu Nhã mười vạn, đồng thời cũng chuyển cho người fan vừa nãy khuấy động không khí mười vạn, coi như cảm ơn họ đã giúp đỡ.

Làm xong những việc này, Tống Đường mới trở lại xuống cao su,

nhưng cậu không xuất phát ngay mà lại bắt đầu lục lọi đồ đạc.

Có fan thấy vậy liền hỏi: "Đường Bảo sao còn chưa xuất phát?" "Đúng đó, có rắc rối gì sao?" Tống Đường vội giải thích: "Có chút rắc rối nhỏ, phía trước còn mấy món hàng nữa!

Nhưng một trong số đó có chút 'khó nhằn'!" "Khó nhằn?

Ý là sao?

Khó đối phó à?" "Vãi, không lẽ là bánh chưng (tống tử)?

Tôi xem tiểu thuyết trộm mộ thấy bảo trong mộ nguy hiểm nhất là bánh chưng!" "Tôi thấy Đường Bảo không có ý đó, trong mộ nguy hiểm nhất không phải bánh chưng mà là cơ quan, bánh chưng dù sao ông còn nhìn thấy sờ được để mà ứng phó, chứ cơ quan là thứ đánh lén bất ngờ!" "Lầu trên chắc chắn sai rồi, Đường Bảo bảo món hàng này khó nhằn, chứng tỏ nó chắc chắn không phải cơ quan, cơ quan thì bán được mấy đồng chứ!" "Cũng đúng, món hàng khó nhằn mà Đường Bảo nói rốt cuộc là cái gì vậy?" Các fan thi nhau hỏi.

Minh thúc thấy tình hình này vội nói: "Có nhầm không Đường tử, hóa ra vẫn còn đồ tốt, vậy chắc chắn cũng phải bán cho Minh thúc chứ, chúng ta đều là người quen cũ cả rồi đúng không lạt!" Tống Đường thấy Minh thúc cũng ra góp vui, bất đắc dĩ nói: "Minh thúc, món hàng cuối cùng này đúng là xác chết, nhưng e rằng ngài không nuốt nổi đâu!" "Có nhầm không vậy lạt!

Cũng là xác chết?

Xác chết ở đây không phải cậu đóng gói bán hết cho tôi rồi sao?

Sao vẫn còn?" "Cậu làm thế là không đúng rồi lạt, cái xác đó dựa vào cái gì mà không tính trong mớ đóng gói vừa rồi lạt?" Tống Đường cười: "Minh thúc, tôi đâu có nói cái xác này tính trong đống đó?

Hơn nữa nói nghiêm túc thì cái xác này không phải là xác chết

thuần túy, nên ngài cũng đừng đứng đây mà cãi lý với tôi.

Muốn có nó thì lát nữa phải xem ngài có đủ sức nuốt trôi không đã!" "Có nhầm không vậy lạt!

Cậu cũng không đi Hồng Kông hỏi thăm xem, Minh thúc làm ăn xưa nay nổi tiếng sảng khoái lạt!

Cậu cũng đừng có nói suông ở đây, lát nữa thấy hàng A thúc có thừa tiền, đừng sợ tôi không có tiền, chỉ sợ cậu không có hàng thôi lạt!" Tống Đường thấy Minh thúc tự tin đầy mình cũng chẳng buồn nói thêm, lập tức khởi động xuồng tiếp tục tiến về phía trước.

Còn Long lão và Kỷ Niệm nhìn cảnh này cũng không khỏi tò mò.

Long lão nói: "Xem ra bên trong vẫn còn đồ, nhưng thứ mà đến cả Lôi Hiển Minh (Minh thúc) cũng không nuốt nổi thì sẽ là cái gì đây?

Ta cũng khá tò mò đấy!" Kỷ Niệm gật đầu, thực ra cô cũng rất hiếu kỳ. ...

Tại Đông Dương Entertainment, tỉnh Đông Sơn, Việt Nam.

Trương Đông đang nhìn Tần Diệu Dương với vẻ mặt đầy ấm ức.

Tần Diệu Dương thì nhìn tin tức trên mạng, suýt chút nữa thì tức nổ phổi.

"Năm triệu!

Có cái con mẹ nó năm triệu, thời buổi này kiếm tiền từ người chết dễ dàng thế sao?" Trương Đông vội nói: "Sếp ơi, thực ra cũng không dễ đâu, em thấy mấy streamer trộm mộ khác giỏi nhất cũng mới kiếm được ba trăm ngàn!

Đại bộ phận đến giờ còn chưa tìm thấy mộ ở đâu nữa kìa." "Vài đứa may mắn tìm thấy thì không bị cơ quan kẹp nát chân cũng bị bánh chưng dọa cho ngất xỉu, giờ vẫn còn nằm bẹp bên cạnh quan tài đấy

thôi.” “Thế mày nói xem thằng Tống Đường là thế nào?

Thằng ranh đó từ tối qua đến giờ kiếm được hơn hai trăm triệu rồi!” “Cái thằng ngu này, nếu sớm biết nó trộm mộ giỏi thế thì còn làm idol cái thá gì nữa?

Mấy năm nay vắt kiệt nó cũng chỉ kiếm được hơn chỗ đó một chút thôi!” Tần Diệu Dương tức giận mắng xối xả.

Trương Đông mặt mày méo mó, lầm bầm: “Thì sếp cũng có phát hiện ra đâu!

Ai mà biết thiên phú của thằng đó lại nằm ở nghề trộm mộ chứ.” “Mày nói cái gì?” Tần Diệu Dương vẫn nghe thấy, tức tới mức nhất thời không biết mắng gì cho phải.

Hồi lâu sau mới cáu kỉnh nói: “Mày mẹ nó phải nghĩ cách kéo nó về cho tao, nếu không kéo về được thì lão tử sẽ bắt mày đích thân xuống mộ!” “Hả?

Sếp ơi em có biết trộm mộ đâu!

Với lại chẳng phải sếp bảo muốn chơi chết nó sao?

Sao giờ lại bảo em đi kéo nó về?” Trương Đông có chút mờ mịt.

Tần Diệu Dương tát thằng vào mặt Trương Đông một cái, mắng: “Lão tử mẹ nó là thương nhân, mày biết thế nào là thương nhân không?” “Chỉ cần có tiền kiếm, da mặt vứt đi cũng được, chỉ cần cho tiền tiêu thì ai cũng là mẹ tao hết!

Còn không mau đi đi!” “Vâng vâng!” Trương Đông sợ hãi định chạy ra ngoài, nhưng lúc này Tần Diệu Dương lại nói thêm: “Tất nhiên rồi, nếu thằng ranh Tống Đường không biết điều thì cứ dìm nó vào chỗ chết cho tao!

Thứ lão tử không có được thì kẻ khác cũng đừng hòng có!” “Rõ,

rõ ạ!" Trương Đông gật đầu, vội vàng đi sắp xếp.

Lúc này tại hiện trường, tốc độ của Tống Đường đã chậm lại.

Các fan cũng thấy phía trước thủy đạo bắt đầu hẹp lại.

Bờ cát hai bên vốn có đã dần biến mất, thay vào đó là những vách đá dốc đứng.

Trên một mặt vách đá thậm chí còn có dấu vết đục đẽo, có rất nhiều khúc gỗ lớn đóng vào đó, dường như để chống đỡ thứ gì.

Lần này chưa đợi fan hỏi, Tống Đường đã chủ động giải thích: "Thủy đạo này sắp tới cuối rồi.

Món hàng lần này có liên quan tới mấy cái trụ gỗ kia!

Có ai biết mấy cái trụ đó dùng để làm gì không?" Tống Đường bất ngờ đặt câu hỏi khiến mọi người trong phòng livestream ngơ ngác.

Họ có trộm mộ bao giờ đâu mà biết mấy thứ này.

Ngược lại, có vài sinh viên khảo cổ đang xem livestream, nhưng họ cũng không dám bình luận lung tung.

Bởi vì một khi nói sai thì sẽ làm hỏng danh tiếng của viện khảo cổ.

Bản thân danh tiếng của viện những năm qua đã không tốt, lúc này nhảy ra thể hiện rõ ràng là không hợp lý.

Thấy không ai trả lời, Tống Đường cũng đành chịu, vừa định giải thích thì đột nhiên một ID quen thuộc hiện lên: "Đây chắc là các lỗ đục để cố định mộ táng treo (huyền táng), khu vực Ba Thục dường như cũng có kiểu táng vách đá như thế này!" "Thật hay giả vậy?" "Vãi, Kỷ Niệm tiểu thư mà cũng biết mấy cái này sao?

Chị là người của viện khảo cổ à?" "Đỉnh quá, nhìn avatar của tiểu thư xinh đẹp thế kia mà không ngờ kiến thức cũng uyên thâm vậy."

“Đúng là cứ thấy gái là nịnh à?

Táng vách đá mà dùng gỗ cố định?

Mưa xuống một cái không phải mục hết sao?” “Đúng đó, cứ nghe Đường Bảo nói xem nào!” “Đúng đúng, Đường Bảo anh nói xem cái này rốt cuộc dùng làm gì!” Tống Đường thấy họ bắt đầu cãi nhau bèn nói: “Vị Kỷ Niệm tiểu thư này nói không sai, đây đúng là các lỗ đục cố định mộ táng treo.

Còn về việc fan kia nói gỗ dễ mục rữa, thì những khúc gỗ này chất liệu không tầm thường, đều là loại cực kỳ chắc chắn, hơn nữa còn được qua xử lý công phu!” “Ngoài ra, táng treo không phải là để quan tài lộ thiên hoàn toàn, phần lớn thời gian là đặt trong các khe nứt lõm vào của vách đá hoặc trong hang động, mưa gió không ảnh hưởng quá lớn.” “Còn việc nịnh tiểu thư, mọi người cũng đừng gắt gỏng thế, đó là hành vi cá nhân mà, vả lại thời đại này rồi!

Con gái hiếm, tự nhiên phải cưng chiều chứ không phải sao, bạn không chiều thì người khác chiều, lúc người ta ân ái bạn lại đỏ mắt ghen tị chứ gì!” Các fan nghe vậy không nhịn được cười: “Không ngờ Đường Bảo nhà mình cũng có khiếu hài hước thế!” “Đúng đó, sao trước đây không phát hiện ra nhỉ?” “Mà Đường Bảo này, anh nói nãy giờ rồi, món hàng ‘khó nhằn’ phía trước rốt cuộc là cái gì vậy?” “Đúng đó, anh nói đi xem nào, tôi hóng sắp chết rồi!” “Đường Bảo đừng thả thính nữa, anh mà còn thả thính là tôi vào bệnh viện bán gan thật đấy!” “Sao lại tự làm khổ mình thế?

Để tôi đi bán thận!” “Được rồi được rồi, nói chuyện gì mà như giao dịch nội tạng thế, tôi nói cho mọi người nghe đây!” Tống Đường vội ngắt lời họ.

Lúc này xuồng cao su đã tới rất gần phía trước, cậu liền lên tiếng: “Món hàng khó nhằn này thực ra cũng là một loại xác chết, nhưng nó

khác với xác chết thông thường!

Chương 14

Loại xác này, trong nghề trộm mộ gọi là ‘Khôi’!

Lát nữa mọi người thấy thì đừng có mà hú hồn nhé!” “Khôi?

Là thứ gì?

Tôi chỉ biết mỗi ‘ngũ khôi thủ’ (oẳn tù tì) thôi!” “Tôi còn lục lục lục (666) đây này, cái gì vậy trời!” “Haha các ông định làm tôi cười chết à?

Thôi nghe Đường Bảo giải thích đi!” “Đúng đúng, Đường Bảo giải thích mau!” Các fan thi nhau thúc giục.

Tống Đường cười nói: “Thực ra cái ‘Khôi’ này chính là oan hồn sau khi người ta chết đi, nó chưa rời khỏi cơ thể quá xa, từ đó hình thành nên một loại thực thể.

Nói nhiều thì có vẻ hơi huyền học quá, cụ thể tôi cũng khó hình dung, lát nữa mọi người thấy sẽ biết!” “Oan hồn?

Vãi, con người thực sự có hồn phách sao?” “Đúng đó, tôi còn tưởng mấy cái này chỉ có trên tivi bốc phét thôi chứ!” “Chuyện này khó nói lắm, chẳng phải nước ngoài có nghiên cứu bảo là khoảnh khắc con người chết đi thì trọng lượng cơ thể sẽ giảm 21 gram sao, nghe bảo đó là trọng lượng của linh hồn đấy!” “Tôi nhớ là 36 gram mà!” “Không, lầu trên ông nói là kim cương à, tôi nhớ có loại 36 carat!” “Đó là carat cha nội ơi!” Minh thúc thấy vậy cũng nhảy vào: “Có nhầm không vậy lạt, chẳng phải chỉ là ‘Khôi’ thôi sao, Đường lão đệ làm như báu vật tuyệt thế gì không bằng lạt!” “Nhớ năm đó A thúc đây ở núi Côn Lôn đào ‘xác thủy tinh băng xuyên’ còn chẳng thèm để mắt tới mấy thứ này đâu lạt!” “Minh thúc, đây là phòng livestream, không được nói bậy đâu nhé!” Tống Đường vội cảnh báo.

Phòng livestream đột nhiên im bặt.

Các fan cũng ngẩn người ra.

Một lát sau mới có người nhắn: “Minh thúc?

Ngài có gì nghĩ quẩn mà lại tự khai ra lịch sử phạm tội ở đây vậy?” “Vãi, Minh thúc đúng là lỡ miệng nói thật rồi!” “Ê ê nhìn kìa, ai tới kìa!” Tống Đường cũng nhìn thấy, trong phòng livestream bất ngờ xuất hiện một loạt ID: 【Đội cảnh sát khu Qua Tử, tỉnh Đông Sơn đã vào phòng!】 【Đội hình sự thành phố Đông Sơn, tỉnh Đông Sơn đã vào phòng!】 【Sở cảnh sát tỉnh Đông Sơn đã vào phòng!】 ...

Minh thúc thấy vậy mặt xanh mét, vội vàng nhắn thêm một tin: “Đúng lạt!

Sau đó tôi tỉnh dậy, phát hiện đó chỉ là một cơn ác mộng lạt, làm gì có xác thủy tinh băng xuyên nào, đó là tôi nằm mơ rồi đái dầm ra giường thôi lạt!” Cả phòng livestream lập tức cười bò.

“Không hổ là Minh thúc, khả năng phản ứng đỉnh vãi!” “Pha tự cứu đi vào lòng đất, tôi học được rồi nhé!” “Đúng là gừng càng già càng cay!” Tống Đường cũng cười bất lực, lão hồ ly này suýt chút nữa thì tự tiễn mình vào kho.

Kỷ Niệm hỏi: “Long lão, trên thế giới thực sự có thứ gọi là ‘Khôi’ sao?” Long lão gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Rất khó giải thích đó rốt cuộc là cái gì, nhưng dân trộm mộ gian gian quả thực gọi nó là ‘Khôi’!

Thứ đó rất phiền phức, Tống Đường này đã biết ở đây có ‘Khôi’ mà vẫn dám vào, lá gan đúng là không phải dạng vừa.” “Nhưng ta cũng rất tò mò, cậu ta sẽ đối phó thế nào!” ...

Trong livestream, Minh thúc sau khi lỡ lời thì không dám nói thêm gì nữa.

Đúng là họa từ miệng mà ra, lão chính là một ví dụ điển hình.

Thấy lão im lặng, các fan mới tiếp tục hỏi: "Đường Bảo, nếu cái 'Khôi' này nguy hiểm thế thì anh đừng vào nữa!" "Đúng đó, cùng lắm thì đổi cái mộ khác!" "Ông coi mộ cổ là quần áo à?

Muốn đổi là đổi?

Thời buổi này đào đâu ra nhiều mộ cổ thế!" "Cũng đúng, hay là tôi tự xây một cái, liệu có kịp không nhỉ?" "Ông đúng là nhân tài!" Tống Đường thấy họ bắt đầu tán phét linh tinh bèn cười nói: "Yên tâm đi, tôi đã dám tới thì tự nhiên có cách đối phó!

Tôi có vũ khí bí mật!" "Vũ khí bí mật?

Là thứ gì vậy?" "Đúng đó Đường Bảo cho bọn tôi xem đi!" "Mà cái vũ khí bí mật của Đường Bảo chúng ta có xem được không đấy?

Có phải trả tiền không?" "Haha mấy ông nghĩ gì thế, vũ khí bí mật của Đường Bảo tôi xem rồi nhé!" "Lầu trên điêu, bà còn chưa có bầu thì chứng tỏ Đường Bảo chưa cho bà xem!" "Cũng chưa chắc, giả sử Đường Bảo cho xem rồi nhưng bà không có bầu thì có khi là Đường Bảo không thèm nhìn trúng bà đấy!" Tống Đường thấy họ lại bắt đầu nói chuyện tào lao không đâu vào đâu, cũng không nói gì thêm.

Lúc này xuồng đã tới cuối thủy đạo.

Phía trước quả nhiên xuất hiện một ngã rẽ.

Đi thẳng thì thủy đạo có vẻ còn rất sâu, còn đi theo lối này thì phải rẽ ngoặt.

Tống Đường nhìn sâu vào phía trong thủy đạo rồi nói: "Cái mộ này sớm đã bị vét sạch rồi, bên trong cùng chẳng còn đồ gì tốt đâu!

Chúng ta cứ đi theo lối này, lấy món đồ cuối cùng rồi chuẩn bị ra ngoài thôi!" Các fan thấy tình hình có biến liền ngừng tán gẫu.

Khi xuồng rẽ theo thủy đạo, đột nhiên tốc độ tăng nhanh hẳn lên.

Gần như cùng lúc đó, tất cả mọi người trong phòng livestream đều kinh ngạc chứng kiến một cảnh tượng chấn động.

Chỉ thấy trên vách đá hai bên thủy đạo quả nhiên treo mấy cỗ quan tài thủy tinh, thậm chí có thể lờ mờ nhìn thấy xác chết bên trong.

Nhìn thấy những chiếc quan tài này, vẻ mặt Tống Đường cũng trở nên nghiêm trọng.

Cậu vội nói: "Tới nơi rồi, tôi tạm thời không nói chuyện phiếm với mọi người nữa, đợi tôi tìm được con 'Khôi' kia rồi sẽ giới thiệu chi tiết!" Nói xong, cậu vội bám vào một bên mạn xuồng.

Sau khi xuồng đi qua đoạn nước xiết, cậu nhanh chóng cố định nó lại, sau đó nhảy xuống, leo lên một bên bờ đá.

Bờ đá ở đây cũng có rất nhiều xác chết, nhưng Tống Đường không hề liếc nhìn.

Theo giao dịch trước đó, những xác chết nằm vất vưởng bên ngoài này đều đã tính là tài sản của Minh thúc rồi.

Tống Đường nhanh chóng băng qua đám xác chết, bám theo vách đá đi về phía trước, dần dần tiến lại gần khu vực quan tài thủy tinh dày đặc.

Các fan lần đầu thấy cảnh tượng căng thẳng như vậy cũng không khỏi bị cuốn theo, ai nấy đều im lặng quan sát.

Kỷ Niệm nhìn mà cũng thấy lo lắng, vội hỏi: "Long lão, tại sao cậu ấy cứ phải bám sát vách đá mà đi?

Với lại cái 'Khôi' đó dễ đối phó không?" Long lão chằm chằm nhìn màn hình: "Khôi chủ yếu là do âm khí hội tụ, nếu mang theo thuốc nổ hoặc máu chó đen thì đều có thể xua đuổi được!

Thuốc nổ sẽ tạo ra chấn động, mùi lưu huỳnh và tiếng nổ chói tai

có thể trấn áp được nó.

Máu chó đen mang dương khí cũng khiến nó không dám lại gần!

Nhưng mấy thứ đó Tống Đường đều không chuẩn bị, ta cũng không biết cậu ta sẽ đối phó thế nào!" Ngay khi Long lão đang nói, hình ảnh trong phòng livestream đột ngột rung chuyển, camera hướng về phía một bên vách đá.

Gần như cùng lúc đó, tất cả các fan đều nhìn thấy trên mặt vách đá đó có một chiếc quan tài thủy tinh trống không.

Xác chết bên trong đã biến đâu mất tiêu!

Tống Đường nhìn thấy chiếc quan tài đó, khẽ thốt lên một câu: "Tìm thấy ổ rồi!" Lời vừa dứt, các fan liền thấy nơi Tống Đường đứng bỗng dưng nổi lên một luồng âm phong lạnh lẽo.

Tốc độ luồng gió này cực nhanh.

Tống Đường cũng giật mình, nhưng đồng thời cậu đã nhanh chóng rời khỏi vị trí cũ, lùi gấp hai bước, tựa lưng vào vách đá.

Tuy nhiên luồng âm phong đó dường như cứ nhắm vào cậu mà tới.

Cậu vừa di chuyển vị trí, âm phong đã đuổi theo ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, mọi người lại thấy một bóng trắng vụt qua cùng với luồng âm phong đó.

Bóng trắng kia quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Tống Đường đã trực tiếp thọc tay vào trong luồng gió, tay cầm một thứ trông giống như một chiếc gậy.

Động tác của cậu cực nhanh, fan không nhìn rõ được.

Chợt có người kinh hãi bình luận: "Vãi, Đường Bảo cầm cái gì trong tay thế?

Sao nhìn giống một cái gậy vậy?

Không lẽ nó biết rung à?" "Biết rung?

Cái gậy?

Cái gì vậy trời!" "Vãi, tôi nghi ngờ ông đang lái xe (nói bậy), nhưng tôi không có bằng chứng!" "Haha tôi cũng nghĩ thế, nhưng mà lúc nãy hình như Đường Bảo cầm một cái gậy thật mà!" "Kỳ lạ thật, không lẽ 'Khôi' cũng sợ bị đánh gậy?

Đường Bảo định cầm gậy đi đánh lộn với nó à?" "Ê ê, nhìn kìa, cái gì thế kia!" Trong lúc các fan còn đang hoang mang, luồng âm phong trong hình ảnh đột nhiên tan biến.

Hình bóng Tống Đường hiện ra, và trước mặt cậu là một nữ tử mặc đồ trắng đổ sụp xuống đất.

Do góc quay nên mọi người không thấy mặt cô ta, cũng không biết trông thế nào.

Tống Đường thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất.

Một hồi lâu sau cậu mới nhìn vào ống kính: "Cuối cùng cũng xong!

Chẳng dễ dàng gì!

Chút nữa tôi sẽ giới thiệu về con 'Khôi' này, nhưng ông chủ nào có hứng thú thì có thể bắt đầu ra giá ngay từ bây giờ!" Nhìn bộ dạng của Tống Đường, các fan vừa thương vừa sợ.

Dù sao cái cảnh tượng lúc nãy nếu họ ở đó chắc chắn đã bị dọa chết khiếp rồi.

Đánh giáp lá cà với 'Khôi' trong làn âm phong, có mấy ai dám làm chuyện đó?

Minh thúc lần này khôn ra, không vội ra giá mà dường như đang âm thầm quan sát.

Tống Đường thấy không ai ra giá, nghỉ ngơi một lát rồi mới giải thích: "Con 'Khôi' này bản thể cũng từ thời Tây Chu, nhưng thời gian nhập mộ còn sớm hơn đám nô lệ bên ngoài kia!

Lần đấu giá này sẽ bao gồm con 'Khôi' và chiếc quan tài thủy tinh của nó.

Ông chủ nào hứng thú có thể ra thảo luận." "Ngoài ra mấy chiếc quan tài thủy tinh trên vách đá kia cũng bán luôn.

Những chiếc đó và xác bên trong được bảo tồn khá hoàn chỉnh, nhưng giá trị sẽ không cao bằng con 'Khôi' này!

Các ông chủ chuẩn bị xuống tiền đi nhé!

Còn về giá khởi điểm, để tôi nghĩ xem nào!" Nói đoạn, Tống Đường nhìn về phía xác con 'Khôi', thông tin lập tức hiện ra: 【Tên vật phẩm: Xác Khôi (Thi Khôi)】 【Niên đại: Hạ tới Tây Chu】 【Giá trị: Kèm quan tài thủy tinh dự kiến 2 triệu Long tệ!】 【Lai lịch: Nữ quý tộc thời Hạ đến Tây Chu, do cách mai táng đặc thù nên hóa thành Khôi.】 Nhìn mức giá này, Tống Đường cũng khá hài lòng.

Nghề trộm mộ này từ xưa đến nay văn vật luôn có giá trị cao nhất.

Một là xác chết khó mang đi, khó bán, hai là không tiện bảo quản và sưu tầm.

Chứ có ai rảnh rỗi mà giấu mấy cái xác trong nhà để ngắm đâu!

Dù bây giờ trộm mộ đã hợp pháp nhưng giá trị xác chết chắc chắn vẫn chưa thể so được với cổ vật.

Tự nhiên cũng không bằng con bọ xác mang theo chuông đồng được.

Tống Đường nhìn quanh mấy chiếc quan tài thủy tinh còn nguyên vẹn treo trên vách, đếm được khoảng mười chiếc.

Cuối cùng cậu chốt lại: “Con Khôi này kèm quan tài thủy tinh, giá khởi điểm 2 triệu!

Còn mười chiếc quan tài kia kèm xác chết, tổng cộng 3 triệu!

Bạn nào hứng thú có thể ra giá rồi!” Tống Đường nói xong liền ra tay đỡ con xác Khôi dậy.

Chương 15

Các fan thấy xác nó cứng đờ, được Tống Đường tựa vào tường, quả nhiên đứng im một chỗ không nhúc nhích.

Và họ nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề: con Khôi này đang đứng quay lưng lại, họ hoàn toàn không thấy mặt nó.

"Đường Bảo, anh quay mặt mỹ nữ lại đi!" "Đúng đó, để tụi tôi xem mỹ nữ thời xưa với mỹ nữ bây giờ ai đẹp hơn chứ!" Tống Đường cười: "Mọi người tốt nhất đừng xem, con gái thời xưa làm gì có nhiều mỹ phẩm như bây giờ, chắc chắn không đẹp bằng hiện tại đâu!

Hơn nữa gu thẩm mỹ thời đó khác bây giờ, cộng thêm cái xác này để đây bao nhiêu năm rồi, tôi sợ dọa mọi người thôi, ng nhỡ có trẻ em đang xem livestream thì không hay!" Vừa giải thích, Tống Đường vừa chờ đợi.

Bất kể là xác Khôi hay mấy cái quan tài này, muốn bán đi chắc cũng không dễ.

Giá cậu đưa ra so với giá trị thực tế của chúng có chút chênh lệch, chủ yếu là về giá trị sưu tầm thực tế.

Giống như lúc nãy Minh thúc mua cả đống xác nô lệ mới có năm triệu, mà ở đây chỉ có mười cái xác đã đòi ba triệu, rõ ràng là đẳng cấp khác hẳn.

Kỷ Niệm nhìn những cái xác này hỏi: "Long lão, chúng ta có nên ra tay không?" Long lão cũng đang cân nhắc, một lát sau mới nói: "Chỉ lấy con Khôi kia thôi, mấy cái xác kia đối với chúng ta không có nhiều ý nghĩa nghiên cứu!

Nhưng con Khôi đó rất có giá trị, có thể để các bộ phận liên quan nghiên cứu xem nó hình thành như thế nào!" "Vâng!" Kỷ Niệm gật đầu, lập tức chuẩn bị.

Một lát sau, trong phòng livestream, Kỷ Niệm lên tiếng: "Đường Bảo, con xác Khôi này chúng tôi lấy!

Lát nữa sẽ có người liên hệ với anh!" Tống Đường thấy vậy liền cười rạng rỡ: "Vậy thì đa tạ Kỷ Niệm tiểu thư, nhớ theo dõi tôi nhé, sau này có đồ tốt tôi sẽ giảm giá cho chị!" "Được thôi, cảm ơn Đường Bảo nhà tôi nhé!" Kỷ Niệm đáp lại.

Các fan thấy xác Khôi được bán nhanh thế cũng không khỏi ghen tị: "Đường Bảo, tôi bắt đầu gato với anh rồi đấy, tốc độ kiếm tiền này kinh quá!" "Đúng thế, tôi cũng gato, Đường Bảo anh có thiếu thư ký không?

Em đây ngọt ngào cũng được mà mặn mà cũng xong, ngự tỷ hay loli đều cân tất!" "Nông cạn, đàn bà đúng là nông cạn, chẳng lẽ chỉ có mỗi thằng đàn ông này là vẫn đang thắc mắc Đường Bảo vừa nãy dùng vũ khí bí mật gì à?" "À đúng rồi, Đường Bảo lúc nãy anh dùng cái gì thế?

Không lẽ đúng là cái gậy kia thật..." Các fan lúc này mới phản ứng lại, thi nhau gặng hỏi.

Tống Đường nghe vậy liền cười, giơ thứ đồ trong tay lên.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, đó là một thứ cực kỳ phổ thông, phổ thông đến mức gần như ai cũng từng thấy qua: Một chiếc gậy điện phòng thân cầm tay.

Cả phòng livestream ngớ người: "Vãi Đường Bảo, anh dùng gậy điện để giật tống tử (bánh chưng) á?" "Đỉnh thật sự, anh đúng là người mở ra kỷ nguyên mới đấy, tống tử mà cũng sợ điện cơ à?" "Tôi

cũng không biết nói gì hơn luôn!" "Đường Bảo, chuyện này là sao vậy?" Thấy mọi người hỏi, Tống Đường cười giải thích: "Con Khôi này tuy là oan hồn, nhưng nói trắng ra nó cũng chỉ là một luồng khí thôi!

Là khí bám vào xác chết, oán khí của con Khôi này bám trên cái xác đó!

Mà dòng điện của gậy điện đủ để đánh tán luồng khí bám trên xác trong tích tắc.

Cho nên dùng nó để đối phó với xác Khôi tự nhiên là rất tiện!" "Nhưng đây cũng tính là tôi chơi khôn lỏi thôi, chứ cao thủ trộm mộ chính tông không bao giờ mang theo gậy điện đâu!

Họ có cách riêng để đối phó với Khôi!" "Không lẽ nào, những người trộm mộ khác không dùng gậy điện sao?

Mà cũng đúng, họ trộm mộ sao mà ngầu bằng Đường Bảo được!" "Cái cảnh xông lên giáp lá cà với xác Khôi lúc nãy, có mấy ai làm được chứ?

Ai không biết còn tưởng anh đang sàm sỡ cô gái nhỏ nào đấy!" "Haha!

Đừng đùa nữa, Đường Bảo lúc nãy khống chế con Khôi đó đúng là rất ngầu, nhìn cái là biết có tính toán từ trước rồi!" "Đường Bảo, không ngờ anh lại là cao thủ trộm mộ đấy!" Thấy fan tâng bốc mình, Tống Đường cười trừ: "Cao thủ gì đâu, kiếm miếng cơm thôi mà.

Ngoài ra vì cái gì thì mọi người cũng rõ rồi, chẳng qua muốn kiếm tiền chuộc thân thôi.

Còn bảo cảnh khống chế con Khôi đó ngầu thì thực ra cũng chẳng là gì đâu!" "Mọi người có lẽ không biết, con xác Khôi này từng phải quỳ lạy người ta đấy!

Nếu nói về độ ngầu thì phải kể đến vị đại gia kia!" "Nghe bảo năm đó vị ấy đi ngang qua đây, đụng phải con xác Khôi này.

Vị ấy chỉ cần chỉ tay một cái, dọa con Khôi này sợ đến mức phải quỳ xuống trước mặt vị ấy luôn!" "Mọi người xem, so với cái đó thì tôi thế này gọi gì là ngầu nữa?" Các fan nghe xong đều choáng váng.

Xác Khôi mà lại đi quỳ lạy người sống?

Có thể sao?

"Đường tử, cậu càng chém càng quá đà rồi lạt, xác Khôi quỳ lạy người ta, cậu coi chúng tôi là con nít ba tuổi chắc lạt?" Minh thúc bất ngờ bình luận.

Tống Đường biết lão chắc chắn vẫn chưa đi, chỉ là lão hồ ly này lần này dường như đã thay đổi chiến thuật, tuyệt nhiên không nhắc gì đến vụ quan tài thủy tinh, định thi gan kiên nhẫn với mình đây mà.

Tống Đường cười: "Minh thúc, ngài chưa thấy không có nghĩa là không có!

Truyền thuyết về vị đại gia này tôi có thể đọc thuộc lòng luôn đấy!

Ngài bảo không có lẽ nào lại không có thật?" "Đọc thuộc lòng?

Đường tử vậy cậu nói xem nào, người đó rốt cuộc lai lịch thế nào mà có thể khiến xác Khôi phải quỳ lạy?" "Đúng đúng Đường Bảo, anh kể đi!" "Đường Bảo nhanh lên nào, tôi hóng quá rồi!" Tống Đường cười đáp: "Kể thì kể!

Vị tiểu ca có thể khiến xác Khôi quỳ lạy này đến từ họ Trương ở vùng Đông Bắc!

Hơn nữa còn là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc họ Trương!

Và các đời tộc trưởng của họ đều dùng chung một cái tên: Trương Khởi Linh!" "Trương Khởi Linh?

Chưa bao giờ nghe tên người này luôn!" "Đúng đó, người này có bản lĩnh gì mà khiến xác Khôi phải quỳ lạy vậy?" Các fan lại hỏi.

Minh thúc thì cười khẩy: "Họ Trương?

A thúc đây chạy thuyền cả đời, sao chưa bao giờ nghe nói tới nhà họ Trương nhỉ?" Tống Đường cười nói: "Minh thúc, ngài cũng bảo ngài chạy thuyền rồi còn gì, nhà người ta có phải thủy phỉ đâu, ngài không thấy cũng là bình thường.

Nếu nói về bản lĩnh của vị này thì lớn lắm!" "Thủ đoạn trộm mộ của nhà họ Trương vốn thừa kế từ Phát Khâu Trung Lang Tướng, nhưng họ xuống mộ không bao giờ dùng tới Phát Khâu Ấn.

Hơn nữa điểm khiến họ lợi hại hơn cả Phát Khâu Trung Lang Tướng là họ sở hữu một loại huyết mạch truyền thừa!" "Loại máu này có thể khiến bọ xác trong cổ mộ phải né tránh, ngay cả lũ côn trùng nhỏ trong đời sống thường ngày cũng không dám lại gần!

Huyết mạch này được gọi là huyết mạch Kỳ Lân.

Năm đó vị đại gia kia chính là nhờ vào huyết mạch Kỳ Lân mà khiến con xác Khôi này phải quỳ lạy rồi thản nhiên rời đi đấy!

Mọi người thấy có lợi hại không?" Các fan nghe xong đều ngây người, ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

"Đỉnh quá, hóa ra thực sự có một gia tộc họ Trương lợi hại như thế tồn tại sao!" "Tôi cũng họ Trương này, sau này mấy ông bớt đụng vào tôi đi, biết đâu tổ tiên mấy đời trước tôi cũng là nhánh của nhà họ Trương đấy!" "Đường Bảo, người lợi hại thế chắc xuống mộ toàn độc lai độc vãng thôi nhỉ, sao anh lại biết chuyện của anh ta?" "À đúng rồi, chuyện này anh giải thích thế nào đây?" Minh thúc cũng vội vàng bồi thêm.

Tống Đường nghe vậy liền cười: "Nhà họ Trương đã lụi bại rồi,

đến đời vị tiểu ca này, mỗi lần xuống mộ bên cạnh nhất định sẽ có một gã béo và một người gầy đi theo hỗ trợ.

Trong giới trộm mộ, họ được gọi là Thiết Tam Giác (Bộ ba sắt)!" "Những câu chuyện truyền kỳ về họ mà kể ra thì còn kinh ngạc hơn nhiều!

Lên núi tuyết, xuống biển sâu, băng qua đầm lầy, đủ loại trải nghiệm có thể nói là quỷ thần khó lường!" Tống Đường nói tới đây, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ hướng mộ.

Kiếp trước cậu chẳng phải cũng như vậy sao, chỉ tiếc đời người ngắn ngủi, không được hưởng phúc lớn mạng lớn như mấy vị đại gia kia thôi.

Các fan nghe tới mức hưng phấn, liên tục giục Tống Đường kể thêm về Thiết Tam Giác.

Tống Đường thấy Minh thúc vẫn còn nhịn được, cậu cũng chẳng vội, cứ thế mà kể tiếp: "Thiết Tam Giác gồm có: Ách Ba Trương (Trương Câm), chính là vị tiểu ca nhà họ Trương kia!

Một vị nữa là Thần Phiêu Bàn Tử (Bàn Tử ném bùa), thân hình hộ pháp nhưng tâm tính tỉ mỉ!

Chiêu 'mai cử pháp' độc quyền của ông ta vẫn còn lưu truyền trong giới trộm mộ, đến tận bây giờ vẫn có người sử dụng!" "Vị cuối cùng được gọi là Tà Đế, thể chất đặc thù, hễ vào cổ mộ là tống tử chắc chắn sẽ trá thi!

Tuy nhiên người này tâm tư cực kỳ tinh tế, thường xuyên có thể phân tích những biến cục trong cổ mộ, là bộ não của cả đội!

Chính sự kết hợp như vậy mới tạo nên những câu chuyện truyền kỳ lẫy lừng đến thế!

Nếu thật sự kể hết ra thì ba ngày ba đêm cũng không hết được!" ...

“Long lão, cậu ấy nói có thật không ạ?” Kỷ Niệm nghe mà cũng ngẩn cả người.

Long lão cười gật đầu: “Câu chuyện về ba người này đúng là truyền kỳ, chỉ là bây giờ không còn thấy bóng dáng họ hoạt động nữa rồi!

Nhiều năm trước họ đã không còn xuống mộ nữa.” “Nguyên nhân cụ thể hình như là vì vị Trương gia tiểu ca kia đã biến mất!

Thiết Tam Giác mà thiếu mất một người thì tự nhiên hai người còn lại cũng không muốn xuống mộ nữa.

Không ngờ Tống Đường lại biết rõ chuyện này đến thế.

Xem ra thằng ranh này hiểu biết về giới trộm mộ còn sâu hơn chúng ta tưởng.” Kỷ Niệm nghe xong cũng không khỏi chấn kinh, cô không ngờ giới trộm mộ lại có những kỳ nhân như vậy.

“À mà không đúng Long lão, ngài đã biết họ, sao không tìm họ ạ?” “Lúc họ trộm mộ thì việc đó là phạm pháp mà!” Long lão cười nói: “Biết tìm ở đâu chứ?

Đó đều chỉ là truyền thuyết thôi.

Biển người mênh mông tìm đâu ra được?

Hơn nữa đã bao nhiêu năm rồi, nếu không tìm thấy cổ mộ họ từng đào thì lấy đâu ra bằng chứng chứng minh họ đã làm?

Nghe bảo những nơi họ tới toàn là chỗ hung hiểm, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra!” Kỷ Niệm nghe vậy mới vỡ lẽ ra là thế.

Tống Đường tán phét một hồi làm Minh thúc bắt đầu ngồi không yên.

Nhưng lão dù sao cũng là cáo già, vẫn muốn nhịn thêm chút nữa.

Tống Đường thấy lão kiên trì thế cũng không muốn phí thời gian

thêm, bèn đột ngột thốt lên: "Ơ!

Kiều nhị gia sao ngài lại tới đây?

Định mua quan tài thủy tinh sao?

Xem nể mặt ngài, tôi chắc chắn..." Quả nhiên, Tống Đường vừa dứt lời, Minh thúc không nhịn nổi nữa, lập tức nhắn bình luận: "Có nhầm không vậy lạt, đến trước đến sau, Đường tử, A thúc đây đã chào hỏi từ trước rồi lạt!

Ba triệu đúng không, tôi chuyển khoản ngay đây!" Quả nhiên chưa đầy một phút, Tống Đường đã nhận được thông báo chuyển khoản của Minh thúc.

Nhìn sang bên kia, khoản tiền mua xác Khôi của Kỷ Niệm cũng đã chuyển tới từ sớm.

Cậu mỉm cười hài lòng nói: "Minh thúc vẫn là ngài ra tay nhanh nhất, chậm một phút nữa thì mớ quan tài này thực ra vẫn là của ngài thôi!" "Cái gì vậy lạt?" Minh thúc chưa kịp phản ứng.

Tống Đường cười: "Tôi nhìn nhầm rồi, không phải Kiều nhị gia!" "Cậu nói cái gì?" Minh thúc ngẩn người, vội nhìn vào danh sách phòng livestream, lúc này mới phát hiện làm gì có Kiều nhị gia nào.

Người vừa vào phòng là một cô bé tên "Kiều Kiều".

Minh thúc tức đến mức râu ria dựng ngược: "Có nhầm không vậy lạt, Đường tử cái thằng xúi quẩy này, dám lừa cả A thúc của cậu lạt!

Đúng là đạo đức suy đồi mà lạt!" Tống Đường cười: "Minh thúc không thể nói thế được, tôi cũng đâu có tăng giá, thuận mua vừa bán mà ngài!

Thôi được rồi Minh thúc, tôi không tám chuyện với ngài nữa, tôi còn bận phải ra ngoài đây!" Nói xong Tống Đường không thèm để ý

tới Minh thúc nữa, đứng dậy lấy giấy ghi chú ra, viết tên "Kỷ Niệm" và "Minh thúc" dán lên xác Khôi và mười chiếc quan tài thủy tinh thông thường.

Sau đó cậu đặt xác Khôi dưới quan tài thủy tinh, rồi nhảy lên xuống, chèo về phía trước thủy đạo.

Chương 16

Các fan nghe chuyện vẫn chưa đã ghiền, thi nhau nhắn: "Đường Bảo kể tiếp về Thiết Tam Giác đi!" "Đúng đó, dù sao cũng sắp ra ngoài rồi, trên đường đi cũng buồn chán, kể tiếp đi mà!" Tống Đường cười: "Câu chuyện này để sau có thời gian tôi kể tiếp, và tôi bật mí cho mọi người, địa điểm tiếp theo tôi tới chính là một cổ mộ mà Thiết Tam Giác năm xưa từng ghé qua!" "Lúc đó đứng trong ngôi mộ họ từng đi qua mà kể chuyện của họ chẳng phải sẽ có cảm giác hơn sao?

Nhưng trước đó, tôi còn một việc phải làm." "Mọi người không quên cái thủy đạo động lúc nãy chứ?

Vật phẩm đấu giá cuối cùng trong chuyến hành trình thi động này của chúng ta sắp bắt đầu đây!" Nói đoạn, các fan đã thấy phía trước thủy đạo xuất hiện lối ra.

Rõ ràng Tống Đường sắp ra ngoài đến nơi rồi.

Quả nhiên, chỉ mười phút sau, mọi người đã thấy ánh sáng của hoàng hôn.

Tống Đường thích nghi một chút với ánh sáng bên ngoài, đồng thời cố định xuồng cao su lại, rồi mới quay người nhìn về phía ngọn núi trên mặt nước này, cười nói: "Món hàng cuối cùng của chúng ta chính là ngọn núi thi động này!

Ai mua nó thì toàn bộ thủy đạo động bên trong và những thứ tôi chưa kịp tìm thấy đều thuộc về người đó!" "Ai muốn hốt mẻ cuối thì ra tay đi nhé.

Đấu giá xong ngọn núi này tôi cũng phải lên bờ rồi!" Tỉnh Tô Giang, ngay bên cạnh danh thắng Tây Hồ nổi tiếng, có một tửu lầu lừng danh tên là Lâu Ngoại Lâu.

Lúc này, tại một phòng bao trong tửu lầu, một béo một gầy hai gã thanh niên đang chén chú chén anh vô cùng sảng khoái.

Gã béo chính là tay chủ tiệm đồ giả vừa bị cư dân mạng vạch trần không thương tiếc trong buổi livestream cách đây không lâu, tự xưng là Bàn gia.

Ngồi đối diện gã là một thanh niên có vẻ ngoài thanh tú nhưng ánh mắt lại sâu thẳm.

Chàng trai này dường như đang có tâm sự, muốn mượn rượu giải sầu.

Còn Bàn gia thì rất vui mừng khi được gặp lại bạn cũ.

Chẳng mấy chốc, cả hai đều đã ngà ngà say.

Bàn tử nốc cạn một ly rượu, khuyên nhủ: "Thiên Chân, tôi bảo này, ông đừng đợi nữa!

Mẹ kiếp, hắn mà muốn về thì đã về lâu rồi.

Ông nhìn Bàn gia tôi sống tiêu sái chưa kìa!

Nhìn lại ông xem, sắp biến thành hòn đá vọng phu luôn rồi!

Đúng rồi, việc làm ăn ở cửa tiệm của ông thế nào?

Nếu vẫn ổn thì Bàn gia tôi đi theo ông lăn lộn vậy, ông không biết đám cư dân mạng bây giờ khó chiều thế nào đâu!

Bên trên còn bày đặt ra cái vụ hợp pháp hóa trộm mộ, chẳng lẽ họ sợ người chết ít quá hay sao!" Ngô Tà nghe vậy cười khổ: "Thời đại đang tiến bộ, ông đúng là kiểu ăn không được nho thì chê nho xanh!

À đúng rồi, nhắc đến chuyện này tôi mới nhớ ra một việc!

Cái hang xác năm xưa tôi kể với ông ấy, ông còn nhớ không?

Cũng bị người ta đào lên rồi, thật đúng là vãi chưởng, đến cả núi

hang xác mà cũng đem bán, ông nói xem bây giờ người ta có phải nghèo đến phát điên rồi không?" Nói đoạn, Ngô Tà lấy điện thoại cho Bàn gia xem.

Bàn tử đã say lắm rồi, nhìn loáng thoáng vài cái rồi gục mặt xuống bàn, lắp bắp: "Ông...

ông yên tâm, cho dù... trộm mộ có hợp pháp hóa thì chỗ đó cũng là chúng ta phát hiện trước!

Hành vi của thằng cha này đúng là... cướp cạn!

Quay về Bàn gia sẽ giúp ông dạy dỗ hắn!

Dạy dỗ hắn!" Nói xong, Bàn tử bắt đầu ngáy khò khò.

Ngô Tà thấy vậy cũng bất lực, chẳng bao lâu sau chính anh cũng gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Trong lúc đó, tại Qua Tử Miếu, Tống Đường ngồi trên xuồng cao su, lần đầu tiên cảm thấy hoàng hôn đẹp đẽ đến thế.

Anh không còn phải bận rộn chạy show như trước, chưa bao giờ được nhìn thấy mặt trời buổi sớm và hoàng hôn buổi chiều.

Trước đây nếu không phải nhìn trần xe thì cũng là khoang máy bay.

Trong phòng livestream, người hâm mộ đang thảo luận xem ngọn núi hang xác này bán được bao nhiêu tiền.

Phải nói rằng đây chỉ là một ngọn núi, không phải khu canh tác, cũng không phải lâm trường hay khu du lịch, giá trị duy nhất của nó có lẽ chỉ là cái hang xác này.

Nhưng chỉ vì mấy cái hang dẫn nước mà mua cả ngọn núi thì vụ làm ăn này rõ ràng không kinh tế cho lắm.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là sau này khi thi thể bên trong

được vận chuyển đi hết thì nó càng không còn giá trị.

Chẳng lẽ lại có người vì muốn xem mấy cái hầm mộ mà chạy đến tham quan du lịch sao!

Tống Đường vừa ra ngoài đã thông qua hệ thống kiểm tra giá trị của ngọn núi này.

Đúng là không cao lắm, có lẽ là do những chỗ khác bên trong đều đã bị đào rỗng.

Toàn bộ ngọn núi hang xác chỉ được định giá gần hai mươi vạn.

Nếu không phải vì trời đã tối, không thể tiến hành hoạt động tiếp theo, Tống Đường có lẽ cũng chẳng thèm bán, tặng không cho chính quyền cho xong.

Đang tính hay là cứ tặng đi thì bất chợt Minh thúc lại lên tiếng trong phòng livestream: "Đường lão đệ, ngọn núi hang xác này cậu bán bao nhiêu tiền thế?

Nói với chú một tiếng, nếu hợp lý thì chú hốt hết luôn cho!" "Hai mươi vạn!" Tống Đường tùy tiện đáp, có tiền mà không kiếm thì đúng là ngu, huống chi anh đang rất thiếu tiền.

Minh thúc nghe vậy thì cười: "Hai mươi vạn?

Thế thì còn cần gì phải bán nữa?

Cậu xem chú đã mua của cậu bao nhiêu đồ rồi!

Hay là tặng miễn phí cho chú đi, coi như chúng ta kết bạn!" Tống Đường bật cười, hai mươi vạn này tuy không giúp gì nhiều cho khoản nợ của anh nhưng muỗi cũng là thịt.

Hơn nữa anh thích tự mình tặng, chứ đối phương chủ động đòi thì lại là chuyện khác.

Nói dại, nếu có tặng thì anh cũng tặng cho chính quyền, biết đâu

còn được trao bằng khen công dân ưu tú.

Tặng cho một lão gian thương như ông thì có ích lợi gì?

“Minh thúc, tôi cứ ngỡ chúng ta đã là bạn lâu rồi, hóa ra ngài vẫn chưa coi tôi là bạn à!” Tống Đường nói.

“Cậu nói thế nghe chán quá, chú có coi cậu là bạn thì mới nói thế chứ!

Thôi được rồi, mười vạn đi, chú lấy, coi như ủng hộ việc làm ăn của cậu em!” Tống Đường cạn lời, thầm nghĩ món đồ hai mươi vạn mà ông cũng mặc cả, đúng là nghiện trả giá rồi!

Tôi mà báo giá mười đồng chắc ông cũng đòi bớt xuống năm đồng quá!

Đang lúc ngán ngẩm, đột nhiên trong phòng livestream lại hiện lên một dòng bình luận.

“Minh thúc, hai mươi vạn mà ngài cũng mặc cả à!

Ngài định hớt tay trên của tôi thì cũng không tử tế lắm đâu!” Tống Đường nhìn ID người phát ngôn, không khỏi ngẩn người: ‘Kim gia chuyên lừa Tây Dương’.

Quả nhiên ngay sau đó thấy Minh thúc đáp trả: “Có nhầm không đấy, Kim nha tử, không phải cậu đang ở nước ngoài với đám xúi quẩy kia à?

Sao vẫn xem được livestream thế này!” “Minh thúc, giờ là thời đại nào rồi?

Tổng thống còn thay mấy đời rồi kia kìa!

Vệ tinh bắn lên như pháo hoa, tín hiệu di động chẳng lẽ không phủ sóng ra nước ngoài sao!

Ngài đừng có đánh trống lảng, ngài định hớt tay trên của tôi à,

ngọn núi hang xác này không được tranh với tôi đâu đấy!

Hai mươi vạn một xu cũng không thiếu, tôi lấy!" "Nhầm to rồi, rõ ràng là tôi đến trước mà!" Minh thúc cũng cuống lên.

Tống Đường cười nói: "Thế thì chịu rồi, ai bảo Kim gia không mặc cả cơ chứ?

Kim gia, chỗ này là của ngài, chuyển tiền đi thôi!" "Được rồi, đều là người sảng khoái, chúng ta không nói nhiều nữa!" Kim gia nhanh chóng chuyển tiền qua.

Tống Đường lấy một tờ giấy nhớ, viết tên 'Kim gia' lên rồi dán vào vách đá.

Vụ làm ăn cuối cùng này coi như xong xuôi.

Anh cũng vội vàng lên bờ nghỉ ngơi để chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Ngọn núi hang xác không mấy giá trị này anh cũng chẳng muốn lãng phí thời gian nữa.

Tống Đường chèo xuồng hướng về phía bờ.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, Kim gia nhắn: "Đi thôi Minh thúc, mua đồ xong rồi, chúng ta cũng phải bàn bạc chuyện hợp tác chút chứ!" "Hợp tác cái gì?

Cậu mua núi hang xác của cậu, tôi lo việc vận chuyển xác chết của tôi, có gì mà hợp tác?" "Ái chà!

Minh thúc, ngài định kéo thi thể ra ngoài thật đấy à?

Ngài không sợ trời nóng nó bốc mùi sao?

Tôi có ý này, chúng ta cứ để nguyên đó, cùng nhau khai thác rồi chia đôi tiền vé, thế chẳng tốt hơn sao!" "Có nhầm không vậy, chú bỏ ra cả chục triệu, cậu bỏ có hai mươi vạn mà đòi chia đôi tiền vé với

chú?

Có phải thằng xúi quẩy Hồ Bát Nhất bày mưu cho cậu không!

Tôi biết ngay các người ai cũng tính kế lão già này mà!" Tống Đường nghe vậy chỉ biết cười trừ, nhưng chuyện này không liên quan đến anh.

Đồ đã bán, tiền đã trao.

Dù bây giờ nó có biến thành mỏ vàng cũng chẳng can dự gì đến anh nữa.

Xuống càng lúc càng gần bờ, quả nhiên Tống Đường nhìn thấy trên bờ xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen.

Những người này mặc vest đen, nhìn qua là biết ngay kiểu vệ sĩ.

Người đến lấy bọ xác trước đó đã nói bên ngoài có nhân viên do chính quyền phái tới bảo vệ, không ngờ lại có thật.

Chương 17

Khi cập bờ, một người cầm đầu bên phía đối diện đón Tống Đường lên, cười nói: “Tống tiên sinh, chúng tôi là công ty bảo an thành phố Đông Sơn!

Hiện tại nhận được hợp tác từ chính quyền, đặc biệt tới để bảo vệ tài sản núi hang xác này của ngài!

Ngoài ra, chính quyền đã sắp xếp khách sạn cho ngài trong thành phố, nếu ngài muốn đi, tôi sẽ cho người đưa ngài đi!” Tống Đường mỉm cười đáp: “Thế thì không cần đâu, tôi còn có việc, đi trước đây!

Ngoài ra, ngọn núi hang xác này tôi đã bán rồi, nên hiện tại nó không phải tài sản của tôi, các anh cứ giữ đồ cho ông chủ mới đi!” Nói xong, Tống Đường lững thững đi về phía chiếc xe ở một bên.

Tuy nhiên đúng lúc này, điện thoại của anh vang lên.

Nghe âm thanh thì dường như có một tin nhắn mới tới.

Tống Đường vừa lên xe, chưa kịp tháo thiết bị livestream xuống đã lôi điện thoại ra xem.

Vừa nhìn một cái, anh không khỏi bật cười, còn người hâm mộ thì ai nấy đều phẫn nộ.

Tin nhắn viết: ‘Kính gửi Tống Đường tiên sinh, ngày 23 tháng 3, công ty giải trí Đông Dương đã ủy thác luật sư nộp hồ sơ khởi kiện lên tòa án chúng tôi, kiện ngài vi phạm hợp đồng đơn phương, yêu cầu bồi thường tiền vi phạm, tổn thất danh dự, phí tổn thất ngày công... tổng cộng 1,1 tỷ Long tệ.

Tòa án chúng tôi dự kiến mở phiên tòa xét xử vụ án này sau 7 ngày, vào ngày 30 tháng 3, mời ngài có mặt.

Nhắc nhở: Ngài có thể xin hòa giải ngoài tòa, cũng như trì hoãn phiên tòa tối đa 7 ngày làm việc.

Tòa án nhân dân số 3 thành phố Đông Sơn!' Nhìn nội dung tin nhắn, Tống Đường lắc đầu.

Quả nhiên cái gì đến cũng phải đến.

Chỉ là anh không hiểu sao họ lại dây dưa tận hai ngày mới kiện mình.

Với những gì anh biết về Đông Dương, công ty này luôn làm việc cực kỳ hiệu quả khi đụng chạm đến tiền bạc.

Nghe nói trước đây có một nghệ sĩ muốn hủy hợp đồng, sáng vừa đề đạt thì chiều đã bị công ty kiện rồi.

Kiểu công ty 'hiệu suất' này không giống như sẽ trì hoãn.

Trong phòng livestream, các fan liên tục chửi bới: "Thật quá đáng, một cái công ty hút máu mà còn dám mặt dày kiện trước!" "Đúng thế, Đường Bảo anh đừng sợ, bố em là luật sư, mà còn là loại cực siêu luôn, để em liên hệ cho!" "Lầu trên, bố ông siêu đến cỡ nào?" "Trương Tam gia ở thành phố Đông Sơn đã nghe danh bao giờ chưa?" "Vãi, thế thì nhất định nghe rồi, biệt danh là cuồng đồ ngoài vòng pháp luật mà, có Tam gia bảo kê thì ổn áp rồi!" "Đường Bảo anh cứ yên tâm, bọn em nhất định sẽ giúp anh, cần luật sư có luật sư, cần dư luận có dư luận!" "Phải đó, cái loại công ty rác rưởi như Đông Dương sớm muộn cũng nên phá sản!" Phòng livestream nhất thời nổ tung.

Tống Đường vừa định lên tiếng khuyên các fan giữ bình tĩnh thì đúng lúc đó, một số điện thoại quen thuộc gọi đến.

Ghi chú hiện lên là: 'Bố lạy con hãy nghe máy!' Các fan thấy cái ghi chú này đều ngẩn người.

Phải thù hận đến mức nào mới đổi tên danh bạ đối phương thành ra thế kia!

Tống Đường nhìn cuộc gọi, sắc mặt hơi khó coi, nhưng vẫn bắt máy và bật loa ngoài.

Ngay sau đó, một giọng nói truyền tới: "Tống Đường, tôi gọi điện cho cậu chắc cậu bất ngờ lắm nhỉ?

Tôi không muốn cãi nhau với cậu, tôi gọi là để bàn chính sự!

Tin nhắn của luật sư nhận được rồi chứ?" Đúng vậy, người gọi đến chính là Trương Đông.

Cái tin nhắn luật sư mà hắn nhắc tới, Tống Đường cũng vừa xem xong.

Các fan nghe ra giọng Trương Đông, lập tức cười ồ lên: "Đường Bảo đặt ghi chú chất lừ, tôi cứ tưởng thằng con nào gọi cơ chứ!" "Xem ra Đường Bảo đã gai mắt Trương Đông từ lâu rồi, nếu không có vụ trộm mộ hợp pháp chắc anh ấy vẫn còn nhẫn nhịn!" "Đúng thế, thương Đường Bảo quá, người đại diện mà lại là hạng cặn bã như vậy!" "Các ngươi cứ mừng đi, may mà Đường Bảo chưa kết hôn, không thì tổn thất không chỉ là tiền đâu!" "Mẹ kiếp, nghĩ mà kinh!" Tống Đường hỏi: "Thấy rồi, nói đi, có chuyện gì?" Đối phương đã gửi tin nhắn luật sư, Tống Đường không tin Trương Đông gọi đến chỉ để đe dọa mình.

Anh đã nói rất rõ ràng trước đó rồi, họ không nên ôm mộng tưởng mới phải.

Trương Đông nói: "Đúng thế, tôi tìm cậu có việc!

Tin nhắn luật sư cậu cũng nhận được rồi, tôi gọi là muốn nói: Chỉ cần cậu phối hợp, chúng tôi có thể rút đơn kiện bất cứ lúc nào!

Thực tế những năm qua cậu cũng kiếm cho công ty không ít tiền,

Tần tổng cũng không phải là ông chủ không có tình người!

Chỉ cần bây giờ cậu biết quay đầu là bờ, tiếp tục hợp tác với công ty chúng ta, Tần tổng đảm bảo không chỉ rút đơn kiện mà còn đầu tư tài nguyên, giúp cậu chuyển hình thành streamer trộm mộ!

Hơn nữa thu nhập có được, cậu bảy công ty ba!

Ngoài ra, sau này phí đi lại, phí ăn ở, tiền xăng, thậm chí là tiền trang bị của cậu, công ty sẽ bao trọn gói!" Nói đến đây, Trương Đông khựng lại một chút: "Cậu cũng biết đấy, đối với một nghệ sĩ đỉnh lưu, việc sụp đổ hình tượng chỉ là chuyện trong phút mốt!

Đông Dương vẫn đủ thực lực để đóng băng sự nghiệp của cậu!

Chỉ cần cậu quay lại, tất cả những chuyện này tự nhiên sẽ không thành vấn đề!

Cậu vẫn là đỉnh lưu, những hiểu lầm trước đây của chúng ta tự nhiên cũng sẽ được giải quyết êm đẹp!

Nghĩ thử xem?" Tống Đường nghe vậy thì cười: "Nói vậy là các người nhắm trúng tiền trộm mộ của tôi rồi chứ gì?

Trước đây tôi luôn cảm thấy những kẻ như các người đúng là lũ hút máu, giờ mới phát hiện ra các người không chỉ là lũ hút máu, mà còn là lũ hút máu thích coi người khác là thằng ngu nữa!

Thu nhập trộm mộ chia ba bảy với các người?

Các người dựa vào cái gì?

Chuyến này lão tử kiếm được hai trăm triệu, hợp tác với các người thì phải chia cho các người sáu mươi triệu à?

Dựa vào cái gì?

Dựa vào việc ông phá đám trong phòng livestream của tôi?

Hay dựa vào cái tin nhắn khởi kiện kia?

Đầu ông bị lừa đá rồi à?

Hay bị lợn ủi rồi?

Tiền vi phạm hợp đồng trong vòng bảy ngày tôi nhất định sẽ trả đủ!

Còn muốn lôi lão tử quay lại á, mơ đi cưng, không có cửa đâu!" Nói xong Tống Đường định cúp máy.

Ai ngờ Trương Đông cũng nổi khùng lên.

Dường như bị Tống Đường mắng cho một trận khiến hắn cũng tức nổ đom đóm mắt: "Tống Đường!

Mày tưởng mày là cái thá gì?

Mày không soi gương lại xem bộ dạng của mình đi!

Rời khỏi công ty Đông Dương, mày tính là đỉnh lưu cái gì?

Mày chỉ là đồ rác rưởi thôi!

Đừng có không biết điều, thấy mày trộm mộ có chút nhiệt độ nên lão tử mới tìm đến mày đấy, không thì mày tưởng lão tử rảnh hơi mà thèm tiếp chuyện mày chắc?

Không hợp tác chứ gì, được thôi!

Thế thì cứ đợi đấy mà xem, để tao chống mắt lên xem mày có lấy ra nổi một tỷ hay không!

À quên, tốt nhất mày nên cầu nguyện đừng có chết rũ trong hầm mộ đi!" "Ồn ào quá, tôi đi trộm mộ tiêu tiền nhà ông à?

Hay là đào mộ tổ nhà ông?

Đào mộ vợ ông à?

Đồ tâm thần!" Nói xong Tống Đường thẳng tay cúp điện thoại.

Các fan nghe mà ngây người ra, mãi một lúc sau mới có người gửi bình luận: “Tôi không phải fan cuồng đâu, nhưng sao tôi lại thấy bộ dạng Đường Bảo mắng người vừa rồi ngầu lòi ra thế nhỉ!” “Đường Bảo của tôi quá MAN, quá có nguyên tắc, làm chuẩn lắm!” “Ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu, Đường Bảo làm đúng lắm!” “Cái loại công ty đó mà còn hợp tác thì chẳng khác nào tự nhảy vào hố lửa, Đường Bảo là người thông minh!” “Nói đúng lắm, Đường Bảo bọn em ủng hộ anh!” “Phải đó, lần sau livestream bọn em chắc chắn vẫn sẽ đến!” “Đúng rồi Đường Bảo, lần tới bao giờ anh mới livestream vậy?” Thấy Tống Đường đã bắt đầu tháo thiết bị, có fan hỏi.

Tống Đường suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là trong một hai ngày tới thôi, dù sao tôi vẫn đang gánh khoản nợ khổng lồ mà!

Vẫn phải nhanh chóng xuống mộ thôi!

Nhưng trước đó, tôi phải xử lý xong việc riêng của mình đã, đồng thời mua sắm thêm một ít trang bị.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, khi nào livestream tôi sẽ bảo Tiểu Nhã thông báo trước trên tài khoản Douyin!

Tôi xuống trước đây!” Tống Đường chào hỏi fan rồi tắt livestream.

Tiểu Nhã cũng không đến làm phiền anh, nếu chuẩn bị livestream Tống Đường chắc chắn sẽ báo cho cô.

Cất gọn đồ đạc, Tống Đường mới hít sâu một hơi, nhìn vào vô lăng chiếc xe, thầm nghĩ: ‘Sớm muộn gì cũng phải mua một chiếc Porsche của riêng mình!

Vào thành phố thôi!’ Nói xong, Tống Đường lái xe thẳng hướng tỉnh Đông Sơn.

Lần này quay về, mục đích chính là để đổi xe.

Vì địa điểm tiếp theo anh sắp tới địa hình rất hiểm trở, chiếc Porsche chắc chắn không trụ nổi, để đạt hiệu quả anh phải đổi một chiếc xe việt dã chuyên nghiệp, đồng thời phải thu mua một số thiết bị tiên tiến.

Bây giờ không giống ngày xưa, công nghệ phát triển, có nhiều thiết bị tội gì không dùng.

Về tới thành phố Đông Sơn đã là nửa đêm.

Tống Đường tùy tiện tìm một khách sạn ở lại, tắm rửa rồi đi ngủ luôn.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, khi sáng hôm sau anh thức dậy, theo thói quen cầm điện thoại xem giờ thì lập tức đờ người ra.

Trên điện thoại lại là một tin nhắn luật sư khác.

Hình như anh lại bị kiện rồi.

"Kiện thì không kiện một lần cho xong, đúng là rảnh háng!" Tống Đường chẳng thèm nhìn, gạt phắt đi.

Theo anh, hiện tại những kẻ chọn kiện anh thì chỉ có công ty giải trí Đông Dương.

Anh lười xem, đợi khi nào kiếm đủ một tỷ sẽ ném thẳng tiền vi phạm vào mặt bọn họ, xem lúc đó họ còn gì để nói!

Sau khi vệ sinh cá nhân, Tống Đường lái xe thẳng đến showroom 4S.

Chương 18

Tuy chiếc xe là đi thuê nhưng dù sao anh cũng là khách hàng lớn của showroom, nay lại càng nổi tiếng vì trộm mộ phát tài.

Nhân viên showroom đương nhiên đã xem tin tức nên biết chuyện, thấy Tống Đường lái xe tới, ai nấy đều vồn vã ra phục vụ.

Tống Đường đưa ra yêu cầu của mình, anh muốn đổi một chiếc xe việt dã có sẵn, loại có thể lái đi ngay trong ngày.

Dưới tác động của 'siêu năng lực' tiền bạc, chưa đầy một tiếng sau, một chiếc Jeep Wrangler đã được đánh tới.

Thực ra Tống Đường muốn một chiếc Hummer hoặc Unimog hơn, nhưng hai loại này một cái đã ngừng sản xuất, một cái không có sẵn ở trong nước, nên cuối cùng anh chọn Wrangler.

Một lý do nữa là chiếc xe này tương đối rẻ.

Với tình hình tài chính hiện tại, đương nhiên anh phải tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy, đợi khi nào khôi phục tự do thì mới tha hồ vung tay.

Đổi xe xong, Tống Đường lái xe lên đường.

Mặc kệ những ánh mắt nóng bỏng của các cô gái dọc đường, anh lao thẳng đến chợ để chọn mua thiết bị.

Có rất nhiều thiết bị công nghệ cao, thứ Tống Đường muốn nhất thực ra là một sản phẩm công nghệ tạo mô hình 3D.

Thứ này có thể thả ra mười mấy camera bay, tiến hành dựng mô hình 3D cho cảnh quay được trên máy tính.

Như vậy, khi vào cổ mộ, chỗ nào có hầm mộ, bên trong có những

gì đại khái đều có thể nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thời đại bây giờ khác xưa rồi, ngày xưa trộm mộ toàn nhắm thẳng hầm mộ chính, nhưng giờ trộm mộ hợp pháp rồi, đương nhiên có bao nhiêu phải gom sạch bấy nhiêu.

Lãng phí là một tội ác cực lớn!

Sau một vòng mua sắm thiết bị xong, Tống Đường lại đến các chợ khác lựa chọn.

Phải mất nửa ngày trời anh mới chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Buổi trưa, Tống Đường ghé vào một quán ăn đại khái, định ăn xong sẽ xuất phát luôn.

Nhưng vừa ăn xong chưa kịp lên xe, một cuộc điện thoại lại gọi đến, hơn nữa còn là số lạ.

"Alo!

Ai đấy?" Tống Đường bắt máy hỏi.

"Xin chào, đây là Tòa án nhân dân số 3 tỉnh Đông Sơn!

Đối phương trong vụ kiện của ngài đã xin hòa giải ngoài tòa, dự kiến diễn ra sau một tiếng nữa!

Ngài xem có thời gian qua đây một chuyến không?" "Hòa giải ngoài tòa?

Công ty Đông Dương uống nhầm thuốc à?

Không đi!" Tống Đường thẳng thừng từ chối.

Đối phương vội vàng nói: "Không phải đâu, ngài nhầm rồi.

Người xin hòa giải không phải công ty Đông Dương, mà là một vụ kiện khác, tối qua chắc là có tin nhắn gửi cho ngài rồi mà, ngài không nhận được sao?" Tống Đường nghe xong thì ngẩn người: "Một vụ

kiện khác?

Mẹ kiếp dạo này làm sao thế nhỉ?

Ai rảnh rỗi kiện mình chơi à?

Sao lại còn vụ khác nữa?" Nghĩ đoạn, Tống Đường vội mở tin nhắn ra, quả nhiên phát hiện tin nhắn xem hồi sáng không phải của công ty Đông Dương, mà là người khác kiện anh.

Tin nhắn viết: 'Kính gửi Tống Đường tiên sinh, ngày 23 tháng 3, Vương tiên sinh đã ủy thác luật sư nộp hồ sơ khởi kiện lên tòa án chúng tôi, kiện ngài lừa bán tài sản của người khác, yêu cầu hoàn trả tài sản tổng cộng 220 triệu Long tệ.

Đối phương đã xin xử lý nhanh và xin hòa giải ngoài tòa.

Tòa án chúng tôi dự kiến thẩm lý vào ngày mai, 24 tháng 3, mời ngài có mặt.

Nhắc nhở: Nếu ngài không đến hòa giải, chúng tôi sẽ xử lý theo quy trình bình thường.

Tòa án nhân dân số 3 thành phố Đông Sơn!' Tống Đường nhìn mà há hốc mồm: "Cái lão Vương tiên sinh này là ai thế?

Ăn no rỗi mỡ à!" Tống Đường cũng thấy hơi bực mình.

Đáng lẽ chiều nay anh định xuất phát đi trộm mộ, giờ hay rồi, lại bị một lão Vương tiên sinh ất ơ nào đó kiện.

Hơn nữa lý do lại là lừa bán tài sản của người khác?

Tôi lừa bán cái gì chứ?

Còn đòi bồi thường 220 triệu, lão tử...

À, mà khoan đã!

Đột nhiên Tống Đường như sực nhớ ra điều gì.

Hai trăm hai mươi triệu!

Đó chẳng phải là thu nhập từ chuyến đi hang xác sao?

Mà đối phương kiện anh với lý do anh lừa bán tài sản của người khác!

Đối phương lại họ Vương!

Trong phút chốc, tất cả thông tin dường như đều chỉ hướng về một người.

Trong đầu Tống Đường lập tức hiện lên cái tên của một gã.

Nhưng gã này tuy có chút không đáng tin cậy nhưng không phải là kẻ không có não, sao lại có thể làm ra chuyện ngu ngốc thế này chứ?

Nghĩ vậy, Tống Đường quyết định vẫn phải đi một chuyến.

Trộm mộ có thể lùi lại một ngày, nếu đối phương đúng là gã đó thì chuyện này thú vị rồi đây.

Thời gian là một tiếng nữa, anh hoàn toàn có thể kịp tới đó.

Nghĩ đoạn, Tống Đường nhắn lại một câu mình sẽ có mặt, sau đó cúp máy, lái xe lao đi.

Một tiếng sau, bên trong phòng hòa giải của Tòa án nhân dân số 3 thành phố Đông Sơn.

Quả nhiên, Tống Đường nhìn thấy một gã béo đang gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Cả căn phòng nồng nặc mùi rượu, chẳng biết gã này đã nốc bao nhiêu rượu nữa.

Nhân viên hòa giải chưa tới, chỉ có một nhân viên tiếp tân đang rót nước cho họ.

Người này là một cô gái xinh đẹp, chắc cũng là fan của Tống

Đường, trông có vẻ hơi kích động.

Tống Đường hỏi: "Hắn ta là sao thế này?" Cô gái tiếp tân đáp: "Không biết ạ, anh ấy vừa đến đã ngủ rồi, bảo là đợi anh tới thì mới gọi dậy!

Nhân viên hòa giải mười phút nữa mới tới.

Anh có cần gì cứ bảo em ạ." Tống Đường suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần đâu, cô cứ đi làm việc đi!" Cô gái có chút thất vọng nhưng vẫn rời đi trước.

Thấy không có người, Tống Đường mới tiến lên lay lay gã béo kia, nhưng đối phương chẳng hề có phản ứng.

Tống Đường bất lực, chỉ đành ghé vào tai gã hét lớn: "Tiểu Thúy!

Sao em lại bỏ chạy thế hả!" Câu này vừa thốt ra, gã béo quả nhiên có phản ứng ngay.

Gã dụi mặt tỉnh dậy, dường như vẫn chưa tỉnh hẳn, ngơ ngác hỏi: "Đâu?

Tiểu Thúy đâu rồi?" Tống Đường gõ gõ xuống bàn, đồng thời đã nhìn rõ diện mạo người này.

Quả nhiên!

Quả nhiên đúng như anh đoán.

Không phải lão Bàn tử đó thì còn ai vào đây nữa!

"Cậu là ai?" Bàn tử cũng nhìn Tống Đường, có chút nghi hoặc.

Tống Đường nói: "Tôi là bị cáo, nhưng lát nữa thì không phải đâu!

Còn tám phút nữa nhân viên hòa giải sẽ tới.

Tốt nhất ông nên rời khỏi đây cùng tôi, nếu không tám phút nữa ông sẽ phải vào đại lao ngồi đấy!" "Vãi, thằng nhóc cậu cũng hống

hách gớm nhỉ!

Cậu đem bán cái hang xác chúng tôi từng đi, cậu còn có lý à?" Bàn tử không phục nói.

Tống Đường vừa đứng dậy chỉnh lại quần áo vừa nói: "Thứ nhất, cái hang xác đó ông chưa từng đi, là bạn ông đi!

Dù có là nguyên cáo thì cũng phải là anh ta!

Thứ hai, lúc các ông đi thì trộm mộ là vi phạm pháp luật, nhưng theo quy định mới nhất vừa ban bố: Sau khi trộm mộ hợp pháp hóa thì hành vi trộm mộ mới là hợp pháp, và sau khi ban bố, ai phát hiện trước thì là của người đó!

Vì vậy, theo pháp luật, người đầu tiên phát hiện ra ngọn núi hang xác đó chính là tôi!

Những chuyện này chúng ta nói riêng với nhau thì không sao, đợi lát nữa nhân viên hòa giải tới, ông thử nghĩ xem nếu nói những điều này với họ thì sẽ định tội cho bạn ông thế nào?" Bàn tử mới nói được một câu đã bị một tràng lý lẽ của Tống Đường làm cho khiếp vía.

Cơn say trong người lập tức tan biến sạch sành sanh.

Thôi xong, suýt chút nữa mình đã tống Thiên Chân vào tù rồi!

Nghĩ vậy, Bàn tử hỏi: "Cậu... tại sao cậu lại giúp tôi?" Tống Đường thản nhiên đáp: "Ông uống say rồi, tôi tin là với cái đầu của ông, trừ khi uống say, nếu không sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn thế này!

Thứ hai, bạn ông chắc là không biết chuyện này đâu, nếu không anh ta đã cản ông lại rồi!

Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, chỗ đó đúng là bạn ông đến trước, tôi coi như là nhặt được đồ rẻ thôi!

Chương 19

Vì vậy giúp ông một lần cũng chẳng sao!

Cuối cùng, tôi muốn mời các ông nhập hội!

Chúng ta cùng nhau đi trộm mộ, thu nhập chia đều!

Có muốn ra ngoài với tôi không?

Vừa đi vừa bàn?" "Mẹ nó, cậu nói nghe cũng có lý đấy, chủ yếu là cái vụ chia đều tiền làm tôi thấy rất có lý!

Chúng ta ra ngoài vừa đi vừa nói!" Bàn tử cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, chọn đi cùng Tống Đường rời khỏi tòa án.

Trên đường đi, cơn say của Bàn tử đã hết, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, gã nói: "Dù sao thì cũng cảm ơn cậu trước, thằng nhóc cậu khá trượng nghĩa đấy!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, giờ trộm mộ hợp pháp rồi, tại sao chúng tôi cứ phải đi cùng cậu chứ?

Chỉ riêng những nơi năm xưa chúng tôi đi qua, tùy tiện lấy ra một hai thứ cũng đủ phát tài rồi!

Dẫn cậu đi còn phải chia cho cậu một phần, không cần thiết phải thế chứ!" Tống Đường nghe vậy thì cười: "Ông biết vì sao tôi muốn kéo các ông nhập hội không?

Vì tôi cũng nghĩ giống ông đấy!" Bàn tử nghe vậy thì đờ người ra.

Tống Đường tiếp tục: "Tôi tự đi một mình chắc chắn kiếm được nhiều nhất, nhưng hiệu suất của một mình tôi dù sao cũng có hạn!

Những cổ mộ các ông từng đi qua tôi đều biết ở đâu!

Còn làm sao tôi biết thì ông không cần quan tâm, đó cũng không phải trọng điểm!

Trọng điểm là ngoài tôi và các ông ra, những người năm xưa từng đi cũng không phải là không có!

Vì thế chúng ta không phải là những người duy nhất biết vị trí của những cổ mộ đó!" Nói đến đây, Tống Đường khựng lại một chút: "Cho nên bất luận chúng ta có hợp tác hay không, đều phải nhanh chóng đến những nơi đó để đổi thành tiền, nếu không chậm chân là sẽ bị người khác hớt tay trên ngay!

Có đúng là lý lẽ này không?" Bàn tử gật đầu: "Đúng!

Không sai!

Nhưng tại sao chúng ta phải hợp tác?

Chia ra không phải lợi nhuận lớn nhất sao?" Tống Đường cười: "Đây chính là điều tiếp theo tôi muốn giải thích!

Bỏ qua các yếu tố con người khác, chỉ nói riêng chúng ta thôi!

Mấy địa điểm đó chúng ta đều biết ở đâu, nếu chúng ta không hợp tác thì kết quả sẽ là: ai nhanh tay hơn thì người đó được nhiều hơn!

Hoặc là ông thấy tôi kiếm chác được mà ngứa mắt, ông đem bán vị trí các cổ mộ khác đi, như vậy thu nhập của tôi sẽ ít đi!

Ngược lại cũng vậy thôi, các ông tự đi coi như chặn đường tài lộc của tôi, thì tôi cũng sẽ công khai vị trí của các cổ mộ khác!

Đã như vậy thì chẳng ai có thể lấy được toàn bộ, chi bằng chúng ta hợp tác!

Mấy cái cổ mộ mỗi người chia một phần, vả lại vào trong đó một mình rất nguy hiểm, hợp tác mới là lựa chọn tốt nhất!

Ông là người thông minh, tôi không cần nói nhiều đúng không?"

Bàn tử rơi vào trầm tư.

Một lát sau mới nói: "Sao tôi thấy cậu giống hệt thằng Thiên Chân thế nhỉ, nói năng lúc nào cũng khiến người ta không tìm được lý do để phản bác!

Nhưng cho dù tôi đồng ý đi cùng cậu, bạn tôi chưa chắc đã đi đâu!

Chỉ có hai người chúng ta sợ là vẫn không đủ!" Tống Đường cười: "Ông dẫn tôi đi gặp anh ta, tôi có cách thuyết phục anh ta!

Hơn nữa chúng ta hợp tác là lợi nhiều hơn hại!

Ông thử nghĩ xem, ba người các ông có ai biết tìm mộ không?

Nhưng tôi thì có thể, mấy cái mộ cũ đó đào xong thì tôi còn có thể tìm thêm mộ mới!

Tôi tự đi một mình cũng không thực tế, cũng cần sự giúp đỡ của các ông, xét riêng về việc trộm mộ kiếm tiền, chúng ta là đôi bên cùng có lợi!" Những gì Tống Đường nói đều là lời thật lòng.

Anh biết tìm mộ, nhưng trong những ngôi mộ cổ mới luôn đầy rẫy nguy hiểm, một mình anh khó lòng xoay xở, chỉ riêng việc mang vác trang bị thôi cũng cần nhiều người rồi.

Vì thế việc kéo họ nhập hội là điều Tống Đường đã tính toán ngay từ đầu.

Đơn thương độc mã bao giờ cũng không hiệu quả bằng làm việc theo nhóm.

Bàn tử nghe vậy suy nghĩ rồi nói: "Ý kiến của cậu thì đúng là không tồi, nhưng vấn đề là dựa vào đâu mà cậu nghĩ mình có thể thuyết phục được cậu ấy?

Trên thế giới này người có thể thuyết phục được cậu ấy chỉ có hai người, một là Bàn gia tôi đây!

Người còn lại cũng không phải là cậu!" Tống Đường mỉm cười: "Vậy thì sau này sẽ là ba người, ông cứ dẫn tôi đi gặp anh ta là được!" Bàn tử gãi đầu: "Giờ chắc cậu ấy vẫn chưa tỉnh đâu, tối qua uống nhiều quá, vẫn còn đang ở khách sạn!" Tống Đường cạn lời, đúng là nếu Ngô Tà tỉnh táo thì tuyệt đối sẽ không để lão Bàn béo này làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cuối cùng Bàn tử cũng thỏa hiệp, quyết định dẫn Tống Đường đi gặp Thiên Chân.

Cùng lúc đó bên trong khách sạn.

Khi Thiên Chân tỉnh dậy thì thấy Vương Mãnh đang ngồi chơi máy tính bên cạnh.

Nhìn cách bài trí trong phòng, Thiên Chân hỏi: "Đây là đâu?

Sao cậu lại tới đây?" Vương Mãnh đáp: "Sếp ơi!

Tối qua sếp uống say quá, đây là tỉnh Đông Sơn chứ không phải tỉnh Tô Giang!

Tối qua lão Bàn, bạn sếp ấy, cứ nhất quyết đòi lôi sếp tới đây, bọn em phải thuê taxi chạy thâu đêm mới tới được đây đấy!

Tiền xe tốn cả mấy nghìn luôn!

Anh ấy bảo là đi dạy dỗ người khác cho sếp, đi từ nãy rồi!" "Dạy dỗ ai chứ?" Thiên Chân vừa hỏi dứt lời thì cửa đã bị mở ra từ bên ngoài.

Tiếp đó Bàn tử dẫn theo một người lạ bước vào.

Thấy Tống Đường đi vào, Thiên Chân đã đoán ra phần nào.

Anh nhìn hai người: "Mẹ nó, ông vừa đi làm cái trò gì đấy?" Bàn tử đem chuyện kể lại một lượt, Thiên Chân nghe xong suýt chút nữa thì hộc máu: "Tôi đã bảo là ông uống say rồi mà, đi kiện người ta, ông

thấy tôi sống chưa đủ khổ nên muốn tống tôi vào tù đúng không?" Bàn tử ngượng ngùng: "Thì tối qua chẳng phải uống hơi quá chén sao!

Mà này, Đường tiểu ca đây người cũng được lắm, không có báo chuyện này lên trên!

Lát nữa tôi sẽ bảo người đi rút đơn kiện là xong thôi!

Ngoài ra cậu ấy muốn mời chúng ta nhập hội cùng đi trộm mộ phát tài!

Cậu ấy còn bảo là thuyết phục được ông, nên tôi mới dẫn cậu ấy về đây!" "Thuyết phục tôi?" Thiên Chân nhìn Tống Đường trầm tư một lúc rồi nói: "Tôi không có hứng thú với trộm mộ, cậu đi đi!" Tống Đường nghe vậy chỉ mỉm cười, ngồi xuống một bên, thản nhiên nói: "Tôi có thể giúp anh tìm thấy người đó!

Chỉ cần anh nhập hội!" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Thiên Chân lập tức thay đổi: "Cậu có thể tìm thấy người đó?

Cậu là ai?

Dựa vào cái gì mà cậu có thể tìm thấy người đó?" Tống Đường mỉm cười: "Điều đó không quan trọng, quan trọng là tôi có thể giúp anh tìm thấy người đó!

Anh ở đây cũng là chờ, vào cổ mộ cũng là chờ!

Hơn nữa còn là đến những ngôi mộ cổ mà trước đây các anh từng đi qua, coi như là thăm lại chốn cũ!

Tại sao không đi thử xem sao?

Nếu tôi lừa anh, anh có thể đánh chết tôi tại chỗ mà, đúng không?" "Đúng thế!

Chúng ta cứ theo cậu ấy, cậu ấy mà dám lừa ông, Bàn gia tôi sẽ là người đầu tiên bóp chết cậu ấy!" Bàn tử phụ họa theo.

Gã cũng muốn đi phát tài, vả lại lời Tống Đường nói cũng chẳng sai chút nào, thế là gã bồi thêm một câu.

Lần này đến lượt Thiên Chân rơi vào trầm tư.

Một lát sau anh nhìn Tống Đường hỏi: "Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?" Tống Đường đáp: "Không thể nghiêm túc hơn được nữa!

Anh muốn sớm gặp lại người đó thì chúng ta nên xuất phát sớm!

Lãng phí thời gian vào việc cãi vã chẳng có ý nghĩa gì cả!

Trang bị tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ cần anh gật đầu là chúng ta đi ngay!" Thiên Chân nghe vậy lại trầm tư thêm một lát, cuối cùng nghiến răng nói: "Tin cậu một lần vậy, nếu cậu dám lừa tôi, tôi sẽ bảo Bàn tử công khai hết vị trí các cổ mộ khác!

Cho cậu khỏi kiếm một đồng nào luôn!" Tống Đường mỉm cười không đáp, đứng dậy làm tư thế mời.

Thiên Chân lập tức đi rửa mặt mũi rồi dặn dò Vương Mãnh tự bắt xe về, sau đó cùng Bàn tử đi theo Tống Đường rời khỏi khách sạn.

Ba người xuống tầng hầm, cùng lên xe của Tống Đường.

Sau đó trong tiếng gầm rú của động cơ, chiếc xe lao thẳng ra khỏi tỉnh Đông Sơn.

Trên đường đi, Tống Đường nói: "Giờ là hai giờ chiều, chúng ta sẽ chạy thẳng tới chân núi!

Sáng mai sẽ lên núi!

Đồng thời tôi sẽ bật livestream, chỗ đó tuy các anh đã từng đi nhưng để đảm bảo an toàn, tốt nhất đừng có biểu lộ ra ngoài!

Bởi vì người hâm mộ vẫn rất tò mò về chuyện của các anh, tôi đã lỡ miệng nói vài câu trong phòng livestream rồi!

Nhưng tôi đều không nói tên thật, các anh tự chú ý một chút là được!

Vả lại livestream là yêu cầu của phía chính quyền, đồng thời cũng để kiếm tiền nên không thể tắt được!" Bàn tử gật đầu, Thiên Chân thì không nói gì, dường như đã biết từ trước.

Thấy Tống Đường lái chiếc Wrangler, Bàn tử mới nhớ ra Tống Đường trước đây là ca sĩ đỉnh lưu, gã cười nói: "Thời đại giờ khác thật rồi, đồ nghề trộm mộ cũng được lên đời hết cả!

Có đúng không Thiên Chân, từ giờ không cần phải ngồi chiếc xe nát của ông nữa rồi!

Đúng rồi Đường lão đệ, chẳng phải cậu là ca sĩ đỉnh lưu sao?

Cậu nói xem chúng ta lập đội đi cùng cậu thế này có tính là dấn thân vào giới giải trí không nhỉ?

Cậu xem Bàn gia tôi có nên đặt nghệ danh không?

Chương 20

Ví dụ như gọi là Nicholas Béo thì thấy thế nào?" Thiên Chân nghe mà phát bực: "Ông muốn đi ngoài thì mau đi đi, lại còn Nicholas, ông có đi ngoài hay không thì liên quan gì đến Nicholas, ông phải đi mà hỏi cô phu nhà ông ấy!" Thực ra việc đi cùng Tống Đường thăm lại chốn cũ, Thiên Chân cũng có toan tính riêng.

Thứ nhất, cách thức livestream trộm mộ anh chưa từng trải qua, nhưng livestream nghĩa là sẽ được lên hình.

Được lên hình thì xác suất được người ta nhìn thấy sẽ cao hơn, không biết khi người anh muốn tìm nhìn thấy anh quay lại ngôi mộ cổ năm xưa, liệu người đó có đến tìm anh không.

Thứ hai, rất nhiều nơi năm xưa từng đi qua, đến tận bây giờ anh vẫn còn rất nhiều ẩn đố chưa giải mã được, nếu chuyến này có thể thuận tiện giải mã thì cũng là một chuyện tốt.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là Tống Đường nói anh có thể giúp anh tìm thấy người đó.

Chiếc xe cứ thế chạy về hướng Qua Tử Miếu.

Nhưng lần này Tống Đường không đi vào hầm xác kia nữa, mà chạy vòng qua khu vực dãy núi gần đó.

Bàn gia và Thiên Chân cũng không phải hạng người hẹp hòi, sau khi biết hoàn cảnh của Tống Đường cũng không nhắc lại chuyện tiền nong từ hang xác nữa.

Dù sao thì nói đi cũng phải nói lại, Tống Đường không hề phạm pháp, vả lại sau này mọi người đã là người một nhà, giờ mà còn nhắc lại chuyện đó e là sẽ nảy sinh khoảng cách.

Sau này còn khối tiền để kiếm, đương nhiên cũng chẳng bận tâm đến những thứ đó nữa.

Đêm hôm đó trôi qua bình yên.

Sáng sớm hôm sau, chiếc xe đã đỗ từ sớm dưới chân núi.

Tống Đường dậy ngồi bên cạnh vệ sinh cá nhân.

Khi Bàn tử và Thiên Chân xuống xe, cả hai đều hít sâu một hơi.

Thiên Chân nói: "Bao nhiêu năm rồi không tới đây, không ngờ cây cối ở đây lại mọc lại rồi!

Dấu tích của trận hỏa hoạn năm đó xem chừng đã biến mất sạch rồi!" Bàn tử cười: "Chứ còn gì nữa, bao nhiêu năm rồi cơ mà, nhắc lại cũng thấy hoài niệm thật!

Năm xưa nếu không phải Bàn gia tôi né nhanh thì cái đầu đã bị thằng nhóc kia đập nát rồi!" Nhắc tới chuyện này, Bàn tử thấy sắc mặt Thiên Chân hơi khó coi, biết mình lỡ lời, vội chuyển chủ đề: "Đường lão đệ, bao giờ chúng ta xuất phát?" Tống Đường vừa lau miệng vừa nói: "Nửa tiếng nữa, ngoài ra các ông không rửa ráy một chút sao?" Bàn tử nói: "Đúng là người thành phố các cậu điệu đà thật, đi xuống mộ mà cũng phải đánh răng, sao thế, sợ hơi thở làm bánh chưng ngất xỉu à?" Tống Đường cũng không ép, thu dọn đồ đạc rồi đi gọi điện thoại.

Bàn tử dưới sự thúc giục của Thiên Chân cũng đi đánh răng.

Còn Tống Đường chủ yếu là báo trước cho Tiểu Nhã một tiếng là mình sắp lên đường, bảo cô hâm nóng bầu không khí trong phòng livestream trước nửa tiếng.

Thực ra Tống Đường cũng biết sau khi anh lên sóng thì lượng người xem chắc chắn sẽ không nhỏ.

Nhưng chuyện này liên quan mật thiết đến việc những thứ anh đào được lát nữa có bán được hay không, nó quyết định việc anh có thể chuộc thân được hay không nên không thể lơ là.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, hai người Thiên Chân cũng đã vệ sinh xong, thế là Tống Đường đeo thiết bị livestream lên.

Trước khi bắt đầu, anh dặn dò hai người thêm một câu: "Vẫn là câu nói đó, sau khi lên sóng cái gì không nên nói thì đừng nói!

Nếu không những chuyện năm xưa của các ông mà bị lôi ra thì ngồi tù mười năm tám năm là ít đấy!" Hai người nghiêm túc gật đầu, sau đó lấy trang bị của mình ra.

Sau khi cả ba đã mặc đồ chỉnh tề, Tống Đường mới khóa xe, gọi một tiếng rồi xuất phát.

Livestream cũng theo đó được bật lên.

Khoảnh khắc vừa mở máy, phòng livestream vắng tanh không một bóng người.

Nhưng chỉ chưa đầy ba giây sau, số người xem trực tuyến đã vượt ngưỡng 10 vạn người.

Sau mười giây, con số đã đạt tới hàng triệu.

Một phút sau, số người xem lại biến thành dấu hỏi chấm không xác định.

Các fan liên tục gửi bình luận để bày tỏ nỗi nhớ nhung, nói rằng mới có một ngày mà cảm giác như đã qua một năm, Đường Bảo cuối cùng anh cũng lên sóng...

Ngoài sự nhiệt tình của người hâm mộ, Tống Đường còn thấy Minh thúc và Đại Kim Nha cũng đã vào.

Nhưng hai người không nói gì, dường như đang rình xem lần này

có món đồ gì tốt để thu mua hay không.

Ngoại trừ họ ra, Tống Đường không thấy Trương Đông đâu, cũng chẳng biết sau khi lôi kéo anh thất bại thì tình hình gã đó thế nào rồi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong phòng livestream có người nhắc đến gã: "Đường Bảo anh biết không?

Trương Đông định tự mình xuống mộ đấy!" "Hắn xuống mộ á?

Đùa à?

Hắn mà cũng biết trộm mộ?" "Ai mà biết được, chiều qua hắn vừa ghé tiệm tôi mua đèn pin siêu sáng với mấy món đồ dã ngoại xong, tầm này mua mấy thứ đó không đi trộm mộ thì làm gì?" Tống Đường cảm thấy khá thú vị.

Tầm này ai mua mấy thứ đó thì tám chín phần mười là streamer trộm mộ.

Dù sao thì vụ trộm mộ hợp pháp hóa cũng mới bắt đầu được vài ngày, nhiều người muốn làm kẻ tiên phong mà.

"Đi thì đi thôi, dù sao trộm mộ cũng không phạm pháp, hắn làm gì không liên quan đến tôi!" Tống Đường thản nhiên nói.

"Nói cũng đúng, nhưng Đường Bảo anh cứ yên tâm, em sẽ giúp anh canh chừng hắn!" "Đúng đúng, bọn em sẽ canh chừng hắn cho anh, nếu thằng đó dám làm gì bất lợi cho anh, bọn em sẽ báo ngay lập tức!" "Cảm ơn mọi người!" Tống Đường cười nói.

Sau khi tám chuyện xong, cuối cùng cũng có người để ý thấy phía trước Tống Đường còn có hai người lạ mặt.

"Đường Bảo, anh định đi đâu thế?

Hai người phía trước là hướng dẫn viên à?" "Đúng thế Đường Bảo, anh tìm đâu ra hướng dẫn viên thế?

Cái lão béo kia thể lực có ổn không đấy?" "Nói thật chứ, béo thế kia đi một lát chắc mệt đứt hơi mất, mà nhìn đường các anh đi là đường núi, các anh định leo núi à?

Vãi, leo núi mà anh thuê hướng dẫn viên béo thế kia?

Anh không bị lừa đấy chứ, nhìn lão béo kia là biết chưa tập tành bao giờ rồi!" Tống Đường nghe mà buồn cười, vừa định giải thích thì đột nhiên Bàn tử quay lại, cầm điện thoại sắc mặt khó coi: "Cái đứa nào bảo Bàn gia tôi béo đấy bước ra đây, Bàn gia tôi hứa là không đánh chết đâu!" "Còn dám bảo Bàn gia thể lực không ổn, Bàn gia tôi trên có thể hái trăng, dưới biển có thể bắt rùa, mông hổ còn dám hôn một cái nữa là, lại dám nghi ngờ năng lực của Bàn gia!" Hóa ra Bàn tử cũng đang xem livestream.

Tống Đường bất lực, vội kéo Bàn tử lại đồng thời mỉm cười giải thích: "Hai vị này là cộng sự của tôi!

Xuống mộ rất nguy hiểm nên một mình tôi chắc chắn là không an toàn!

Hai vị này là tôi đặc biệt mời đến giúp sức!

Giới thiệu một chút, vị béo này mọi người cứ gọi là Bàn gia, còn vị gầy kia mọi người gọi là Thiên Chân là được!" Nói đoạn, Thiên Chân cũng quay lại, mỉm cười trước ống kính coi như chào hỏi fan.

Thực ra anh chỉ muốn người anh cần tìm nhìn thấy mình mà thôi.

Các fan vừa thấy Thiên Chân thì lập tức sững sờ, sau đó phòng livestream nổ tung.

"Vãi, Thiên Chân tiểu ca phong trần quá đi mất!" "Đúng thế, em thích kiểu đàn ông hơi đứng tuổi một chút nhưng đầy khí chất như thế này!

Thiên Chân anh có bạn gái chưa?

Nghĩ thử em xem sao?" "Mấy người hết hy vọng rồi, tôi mới là bạn gái chính thức của Thiên Chân tiểu ca!" Phòng livestream ngay lập tức có người đổi ID thành 'Vợ bé của Thiên Chân'.

Tống Đường nhìn mà ngẩn người, thôi xong, mình vừa tự tìm cho mình một đối thủ rồi!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thiên Chân đúng là rất có khí chất.

Anh đã qua cái tuổi ngây ngô, cộng thêm những trải nghiệm bao năm qua khiến cả người anh toát ra vẻ trầm ổn nội liễm, mỗi cử chỉ nụ cười đều mang vẻ trưởng thành mà không hề bóng bẩy.

Được người ta thích cũng là chuyện thường.

Thấy các fan nhiệt tình như vậy, Thiên Chân hơi không thích ứng được, vội lảng sang chuyện khác: "Đường lão đệ, cậu biết đường đi thế nào không?" Nói rồi anh nhìn về phía trước, ý chỉ mình và Bàn tử chắc chắn không biết đường.

Dù sao con đường này cũng không phải con đường năm xưa họ đi.

Tống Đường cười nói: "Yên tâm đi, tôi biết!

Các anh cứ đi theo tôi là được!" Các fan nghe đến đây mới sực tỉnh, họ vào là để xem livestream trộm mộ mà.

Trai đẹp thì lúc nào xem chẳng được, tầm này không cần vội.

Minh thúc chắc là thấy các fan cứ nói chuyện đâu đâu nên mới nhảy ra hỏi một câu: "Đường lão đệ!

Lần này định đi đổ cái đấu nào thế?

Nói trước với chú đi chứ!

Hoặc là lần sau rủ cả chú đi cùng với, bàn giá thu mua tại hiện trường chẳng phải sướng hơn sao?" Tống Đường mỉm cười đáp: "Minh thúc à, nơi chúng ta sắp tới là một ngôi mộ thời Chiến quốc!

Còn về nhân lực thì tạm thời chúng tôi đủ rồi, đông người quá cũng chẳng chia được bao nhiêu tiền, vả lại ngài cũng có tuổi rồi, đừng có hành xác làm gì!" "Có nhầm không đấy?

Cậu chê lão già này à?

Hồi chú đi chạy tàu thì cậu còn đang bú sữa mẹ đấy nhé!

Chú tuy già nhưng gừng càng già càng cay, kinh nghiệm cũng không phải hạng thanh niên các cậu bì được đâu!" Minh thúc vẫn chưa bỏ cuộc.

Tống Đường thấy vậy thì coi như không nghe thấy.

Đùa chứ, xuống mộ có dắt theo một cặp chân dài mặc bikini cũng không thể mang lão già này theo.

Những chuyện lão làm ở núi Côn Luân năm xưa Tống Đường nắm rõ như lòng bàn tay.

Dắt theo Minh thúc vào cổ mộ thì chẳng biết ai hại ai đâu.

Bàn tử dường như cũng có thành kiến với Minh thúc, thấy Tống Đường không thèm tiếp lời thì mới cười vỗ vai anh: "Đường lão đệ còn trẻ mà nhìn người chuẩn thật, anh hùng tương ngộ!" Minh thúc thấy Bàn tử thì lập tức cuống lên: "Cái lão béo kia, sao cậu lại đi theo thế?

Cậu đi mà chẳng thèm gọi tôi tiếng nào!" "Thằng xúi quẩy Hồ Bát Nhất cũng có ở đó không?" Bàn tử nghe vậy thì cười khì: "Ái chà!

Minh thúc nhìn thấy tôi rồi à, tôi còn tưởng ngài mù rồi chứ!

Lại đang nói xấu Hồ gia sau lưng đấy à?

Lão Kim, lão Hồ đâu rồi?" Bàn tử hỏi.

Kim gia quả nhiên hiện hồn trong phòng livestream: "Bàn gia, Hồ gia đang bện tóc cho tiểu thư họ Dương rồi, có cần gọi anh ấy

không?" Bàn tử vừa định nói thì Minh thúc lập tức xuống nước: "Gọi làm gì chứ, Kim nha tử cậu đúng là chỉ giỏi xem náo nhiệt, chúng ta là người làm ăn mà!

Tới để làm ăn, nói mấy chuyện đó làm gì!

Chương 21

Đường lão đệ, cậu kể chút về tình hình ngôi mộ Chiến quốc đó đi!" Tống Đường chẳng thèm tiếp chuyện lão, chỉ buông một câu: "Đến nơi tự khắc sẽ thấy!" Nói xong anh không thèm đếm xỉa đến lão nữa, đồng thời lấy điện thoại ra như đang tìm phương hướng.

Bàn tử thấy vậy cười nói: "Hê, Đường lão đệ, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy có người dùng la bàn trên điện thoại để tìm mộ đấy!

Cậu chắc mình là dân chuyên nghiệp chứ?

Đến cái la bàn cũng không mang theo à?" Thiên Chân nghe vậy chỉ liếc nhìn một cái, không nói gì, dường như cũng rất tò mò.

Các fan trong phòng livestream cũng vô cùng hiếu kỳ: "Đường Bảo, tìm cổ mộ chẳng phải đều dùng la bàn sao?" "Đúng thế, không dùng la bàn thì trên ngọn núi này anh tìm kiểu gì?" "Nhìn bộ dạng Đường Bảo có vẻ rất tự tin, chắc là tìm được thôi!" "Cái gì?

Dùng điện thoại tìm cổ mộ?

Đường lão đệ cậu có biết tìm mộ không đấy?" Minh thúc cũng tò mò hỏi.

Đại Kim Nha thì nói: "Hay là để tôi giới thiệu cho cậu một vị nhé?

Hồ gia nhà chúng tôi mới đúng là bậc thầy tìm mộ!

Cậu chỉ cần nói địa điểm, chụp vài tấm ảnh, đảm bảo anh ấy tìm ra cho cậu ngay!" Tống Đường cười nói: "Đa tạ ý tốt của Kim gia, vị trí ngôi mộ cổ này tôi tự mình có thể tìm được." Thấy mọi người đều không hiểu, Tống Đường đành giải thích một chút: "Thực ra vị trí ngôi mộ cổ tôi đã biết nó ở đâu rồi, chỉ là giờ muốn tìm ra nó thì hơi rắc rối một chút thôi.

Còn lý do không dùng la bàn là vì ở đây dùng la bàn không tiện bằng điện thoại!

Tuy nói la bàn là vật bất ly thân khi tìm mộ nhưng không phải lúc nào cũng cần dùng.

Mọi người nhìn đi, ở đây rừng rậm âm u, không nhìn thấy hình dạng toàn bộ ngọn núi, vì thế thuật tầm long điểm huyệt không dùng được!

Thứ hai, dùng la bàn đúng là có thể tìm thấy mộ nhưng lần này nơi đầu tiên tôi muốn tìm không phải là cổ mộ, mà là một lối vào hầm mộ đã có sẵn!

Chúng ta có thể đi vào theo lối đó để tiết kiệm thời gian!

Mà tôi đã biết tọa độ của lối vào này, nên chỉ cần đi theo kinh độ và vĩ độ hiển thị trên điện thoại là được, không cần dùng la bàn!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Hóa ra là như vậy.

Còn Long lão và Kỷ Niệm nghe thấy vậy thì lập tức nghĩ tới điều gì đó.

Kỷ Niệm nói: "Lần livestream trước khi kết thúc, Tống Đường có nói nơi anh ta sắp tới là nơi Thiết Tam Giác năm xưa từng đi qua!

Giờ lại nói biết lối vào hầm mộ của họ ở đâu, Long lão à, cái gã này không lẽ chính là một trong Thiết Tam Giác sao?" Long lão nghe vậy lắc đầu: "Không thể nào, lúc ba người đó đi trộm mộ thì Tống Đường mới chỉ là học sinh cấp ba thôi!

Hơn nữa nếu cậu ta thực sự là một trong số họ, chúng ta không thể nào không tra ra lai lịch của cậu ta được!

Năm xưa họ đi trộm mộ chắc gì đã chỉ có ba người, nên có người

biết những chuyện này cũng là bình thường thôi!

À đúng rồi, cô nói Trương Đông cũng đi trộm mộ à?

Tình hình bên đó thế nào rồi?" Kỷ Niệm báo cáo: "Cháu đã cho người giám sát rồi, hắn đang trên đường, hình như là định tới làng Lão Gia!

Long lão, một công ty mà xuất hiện tới hai cao thủ trộm mộ thì xác suất thấp lắm.

Trên mạng đang đồn ầm lên là hắn bị ông chủ Tần Diệu Dương ép đi trộm mộ, dường như là vì lôi kéo Tống Đường quay lại không thành!" Long lão nói: "Dù sao thì cứ theo dõi trước đã, chẳng phải ngay từ đầu có ai tin được một ca sĩ đỉnh lưu lại biết trộm mộ đâu?" Kỷ Niệm gật đầu.

Tại hiện trường, ba người Tống Đường vừa lên đường vừa biểu diễn cho các fan xem cách định vị bằng điện thoại.

Thực ra rất đơn giản, khi bạn đã biết một tọa độ cụ thể ở đâu, điện thoại lại mang theo bên người thì việc duy nhất cần làm là di chuyển về phía tọa độ đó.

Có thể chốt trước kinh độ hoặc vĩ độ, sau đó tiến sát đến thông số còn lại là xong.

Giữa chừng nếu có đoạn đường không đi qua được thì đi vòng một chút rồi vòng lại là được.

Có cách tìm đường tiện lợi thế này thì đúng là không cần đến la bàn thật.

Cả quãng đường không ai nói gì, ba người đi ròng rã hơn bốn tiếng đồng hồ.

Mãi tới hai giờ chiều mới tới một khu rừng.

Địa thế mặt đất bắt đầu trở nên bằng phẳng, rõ ràng là họ đã lên tới đỉnh núi.

Bàn tử nhìn quanh môi trường xung quanh, nháy mắt với Thiên Chân như muốn hỏi: 'Ông nhìn xem chỗ này có quen không?'.

Thiên Chân gật đầu, sau đó hỏi Tống Đường: "Đường lão đệ, chúng ta đến để phát tài, sao không đi vào từ cửa chính của cổ mộ?

Đi cửa chính thì đồ tốt chắc là nhiều hơn chứ?" Thiên Chân cũng sợ đi theo lối hầm mộ này sẽ để lại bằng chứng gì đó cho thấy năm xưa họ từng tới đây trộm mộ.

Tống Đường cười nói: "Tình hình ngôi mộ tôi chẳng phải đã nói với anh rồi sao?

Anh nghĩ kỹ lại là biết ngay mà!

Chúng ta vì tiền, đương nhiên ở đâu có đồ đáng tiền thì phải tới đó trước!" Câu nói đầu tiên là để nhắc nhở Thiên Chân.

Dù sao thì cũng không thể nói toạc ra là: 'Năm xưa các anh tới rồi, tình hình bên trong thế nào các anh còn không biết sao?'.

Thiên Chân quả nhiên phản ứng lại ngay, hiểu ý Tống Đường.

Lỗ Vương Cung là một ngôi mộ Chiến quốc có cấu trúc hai tầng!

Lỗ Vương Cung thật sự nằm ở bên dưới, còn ngôi mộ bên trên chỉ còn lại cái vỏ không, bên trong đương nhiên chẳng còn gì đáng giá.

Nếu họ đi từ cửa chính, lỡ đụng phải cơ quan chưa bị kích hoạt thì cũng rắc rối, chi bằng cứ đi theo con đường năm xưa cho hiệu quả.

Đang nói chuyện, Tống Đường đột nhiên dừng lại, gọi một tiếng: "Đến nơi rồi!" Các fan chờ đợi nãy giờ đã bắt đầu thấy chán.

Nếu không phải suốt dọc đường đều kinh ngạc trước thể lực cực tốt của Tống Đường, chẳng giống một ca sĩ đỉnh lưu chút nào, cũng

như bị hút hồn bởi nhan sắc của anh và Thiên Chân thì chắc họ đã ngủ gật hết rồi.

Nghe Tống Đường nói đã đến nơi, ai nấy đều xốc lại tinh thần.

“Đến đâu rồi?

Tìm thấy cổ mộ rồi à?” “Vãi, cuối cùng cũng tới rồi, Đường Bảo, lối vào hầm mộ đâu?” “Đúng thế, lối vào đâu rồi?” “Chỗ này làm gì có lối vào nào?

Toàn cỏ dại không mà?” Tống Đường mỉm cười, tiến lên gạt một bụi cây bụi um tùm ra.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều nhìn thấy: Trong bụi cây bụi xanh tốt này lại xuất hiện một khoảng đất trống rộng khoảng ba mét, dài hai mét.

Trên khoảng đất này, đừng nói là cây bụi, đến cả một cọng cỏ cũng không có.

Nhìn vào khiến ai cũng phải kinh ngạc, e rằng thợ cắt tỉa chuyên nghiệp cũng không thể dọn dẹp sạch sẽ một khoảng đất trống đến mức này! "Lợi hại thật đấy, trước đây tôi nghe nói chỗ có mộ cổ thì cỏ dại trên mặt đất mọc cực kỳ tốt, sao chỗ này lại chẳng có cọng cỏ nào thế?" "Đại ca à, ông nói là mộ lẻ, đây là cổ mộ chắc chắn phải khác chứ!" "Có gì mà khác?

Chẳng phải người ta hay bảo 'Cỏ mộ thưa thớt khó bình an, cỏ mộ xanh tốt điềm phát tài, cỏ mộ trơ trụi gia bại vong, cỏ mộ xanh lục con cháu đầy đàn' sao?" "Mấy cái đó là ông chém gió thôi đúng không?

Giờ trong công mộ làm gì có cỏ, cũng đâu thấy ai bị gia bại vong đâu?" Đám fan hâm mộ bàn tán xôn xao nhưng chẳng ai đưa ra được lý do thuyết phục, cuối cùng đều quay sang hỏi Tống Đường. "Đường Bảo, rốt cuộc chỗ này là tình huống gì?

Sao lại không mọc cỏ thế?" "Đúng đấy, chẳng lẽ bên dưới có Huyết Thi gì đó sao?

Trong tiểu thuyết hay viết thế mà?" Bàn Tử nhìn thấy bình luận của fan, không nhịn được cười hỏi: "Thiên Chân, cậu có biết không?

Nếu gặp Huyết Thi thì phải làm sao?" Thiên Chân biết Bàn Tử đang khích mình, bèn tức giận đáp: "Làm sao cái gì?

Gặp Huyết Thi thì cứ hét lên, bảo nó đi tìm Bàn Tử ấy, thịt lão béo đấy nhiều chắc là ngon lắm!

Đừng có tìm tôi!" "Cút đi!" Bàn Tử mắng.

Tống Đường thấy vậy liền đứng ra hòa giải. "Thực ra chỗ này không mọc cỏ cũng chẳng có gì quá cao siêu đâu.

Chủ yếu là vì bên dưới lòng đất này đã bị thấm một loại nước thuốc chống trộm, dẫn đến mảnh đất này không thích hợp cho thực vật sinh trưởng!" "Nhắc đến cái này, vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta chính là loại nước thuốc chống trộm này đây!" "Mọi người chờ một lát, đợi chúng tôi đào thứ này lên, món đồ này sẽ chính thức được đấu giá!" Nói xong, cậu liền gọi Bàn Tử bắt tay vào làm.

Các fan nghe nói món đồ đấu giá đầu tiên lại là nước thuốc chống trộm, ai nấy đều nổi hứng thú. "Nước thuốc chống trộm?

Cái thứ này mà cũng đấu giá được á?" "Khó nói lắm, đây là nước thuốc chống trộm thời cổ đại, nói cho cùng thì cũng được coi là cổ vật!" "Cũng đúng, nhưng nước thuốc đã ngấm vào đất rồi, còn đào lên được không?" Đám fan đều rất mong chờ.

Bàn Tử vừa đào vừa lầm bầm nhỏ giọng: "Tôi nói này Đường lão đệ, cái nước thuốc chống trộm này mà cũng bán được tiền sao?

Cậu đừng lừa Bàn gia tôi, năm đó mấy thứ này toàn đổ trực tiếp xuống đất thôi!" Vì Tống Đường cùng đào với Bàn Tử nên đã đưa

thiết bị quay phim cho Thiên Chân cầm.

Lúc này hai người nói nhỏ, khán giả không nghe thấy gì.

Tống Đường hạ thấp giọng đáp: "Năm đó các ông đi đổ đấu, không thể để ai phát hiện được!

Chắc chắn chỉ mang theo những thứ đáng tiền nhất!

Có ai rảnh hơi lại chạy tới đây mang theo một bồn nước thuốc về chứ?" "Chúng ta lần này thì khác, ông cứ làm cho tốt đi, lát nữa cứ đợi nhận tiền là được!" Nghe thấy có tiền, Bàn Tử xắn tay áo cười hì hì: "Tôi phát hiện cậu cũng giống Thiên Chân đấy, nói câu nào cũng khiến người ta không tìm được lý do để phản bác!

Được rồi, cậu lên đi, chút việc vặt này để một mình Bàn gia lo liệu là xong!" Tống Đường nghe vậy cũng không khách khí, trực tiếp trèo lên trên.

Bàn Tử quả nhiên xứng danh là người gánh vác sức mạnh, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, một cái hố vuông vức rộng ba mét đã được đào ra.

Lão lại hạ thêm một xẻng nữa, lần này nghe thấy một tiếng "keng" sắc lạnh.

Xẻng dường như đã đâm trúng thứ gì đó rất cứng.

Tống Đường thấy thế vội vàng nói: "Được rồi!

Đào trúng rồi, chúng ta nhấc nó lên!" Nói đoạn cậu cũng nhảy xuống hố, Bàn Tử đào một cái khe ở bên cạnh, cắm xẻng xuống dưới rồi dùng sức bẩy mạnh một cái.

Tức thì, một khối vật thể trông như tảng đá bị bứng gốc lên khỏi mặt đất.

Trên đó dính không ít bùn đất, Tống Đường lấy ra một chiếc bàn

chải nhỏ, làm sạch bùn ngay trước ống kính livestream.

Rất nhanh sau đó, mọi người nhìn thấy một khối vật thể màu vàng sẫm lộ ra.

Thứ đó trông giống như một khối hổ phách lớn, nhưng bên trong lẫn rất nhiều tạp chất, từ bùn đất cho đến cành lá cây khô.

Chương 22

Tống Đường nhắc nhở Bàn Tử: "Đừng dùng tay không chạm vào, tìm mấy cái lá cây lót tay đi, nếu không lát nữa nhiệt độ tay nóng quá làm tan cái thứ này thì tay ông cũng đừng hòng giữ nổi đâu!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, vội vặt mấy chiếc lá cây để lót tay.

Các fan xem mà ngây người.

Cái khối giống như tảng đá đầy tạp chất này mà cũng bán được tiền sao?

Rõ ràng là chẳng mấy ai tin.

Tống Đường nhân cơ hội quan sát thứ này, với sự hỗ trợ của hệ thống, thông tin nhanh chóng hiện ra: 【Tên vật phẩm: Khối Axit Phèn (Dạng rắn)】 【Giá trị: Dự kiến 100.000 Long tệ】 【Nguồn gốc: Vật liệu điều chế khi xây dựng cổ mộ thời Chiến quốc, độ tinh khiết không thể so với axit hiện nay, có giá trị nghiên cứu khảo cổ.】 Nhìn thấy mức giá, Tống Đường cũng coi như hài lòng.

Cậu không phí lời nữa, nhìn vào máy quay nói: "Vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta đã được làm sạch xong.

Đây là axit phèn được điều chế khi xây dựng cổ mộ thời Chiến quốc, sau đó khi mộ tặc phá giải cơ quan đã để nó tràn ra đất!

Phèn chua ngưng kết dưới lòng đất lâu ngày tạo thành khối này!" "Đối với những người muốn nghiên cứu kỹ thuật hóa học thời cổ đại, nó vẫn rất có giá trị!

Giá khởi điểm là 100.000, ông chủ nào có hứng thú có thể xem xét!" Nói xong Tống Đường ngồi xuống bên cạnh.

Bàn Tử thấy trong livestream mãi không có động tĩnh gì, vội vàng

thêm dầu vào lửa: "Đúng đúng, 100.000 cũng chẳng đắt đâu, mua về không thiệt thòi không mắc lừa!

Hàng mới ra lò, chỉ có duy nhất một khối thôi đấy!" Các fan tò mò chờ đợi xem có ai mua không. 100.000 không phải con số nhỏ, nếu là cổ vật kiểu như chuông đồng xanh thì bán vài chục triệu họ còn thấy hợp lý.

Nhưng cái thứ này mà bán 100.000 thì liệu có ai mua thật không?

Minh thúc bỗng nhiên hiện hồn lên cười nói: "Đường lão đệ, cậu có nhầm không đấy, cái thứ này ai mà thèm chứ?

Đừng lãng phí thời gian nữa, tìm trực tiếp lối vào hầm mộ mà xuống, kiếm món tiền lớn không tốt hơn sao?" Tống Đường đáp: "Minh thúc à, tiền lớn phải kiếm, mà tiền lẻ cũng phải lượm chứ!

Dù sao tình cảnh của cháu ngài cũng biết rồi đấy!

Cháu không có ông bố nào giúp mình đi bán mạng kiếm tiền trả nợ đâu!

Ngài cứ quý nhân đại xá chờ thêm chút đi!" Minh thúc bị Tống Đường nói cho đỏ mặt tía tai.

Từng tuổi này còn phải ra ngoài kiếm tiền, chẳng phải là vì hai thằng con trai không ra gì sao.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy Tống Đường cũng thật chẳng dễ dàng gì, thế nên lão cũng không nói thêm nữa.

Thấy người mua mãi không xuất hiện, có fan hỏi: "Đường Bảo, cái thứ này có người mua thật à?" "Phải đấy, bỏ ra 100.000 chỉ để nghiên cứu kỹ thuật hóa học cổ đại sao?

Cảm giác cứ thấy ảo ảo thế nào ấy!" Tống Đường cũng chẳng vội, họ đi đường nãy giờ cũng đã mệt, nhân lúc này nghỉ ngơi cũng

tốt.

Cậu giải thích: "Nói thế là sai rồi.

Mọi người thử nghĩ xem, đều là cổ vật cả, tại sao mọi người thấy bỏ tiền lớn ra mua cái bô tiểu hay bình nhổ của người khác thì thấy giá trị?

Mấy thứ đó mua về cũng chẳng ai dám dùng, cùng là cổ vật, sao khối phèn này lại không bán được?" "Thực ra nói cho cùng chỉ là chưa gặp đúng người thôi!

Chúng ta cứ đợi xem, tôi tin chắc chắn sẽ có người mua, ví dụ như Viện nghiên cứu hóa học của chính phủ chẳng hạn, có lẽ họ sẽ hứng thú!" Các fan thấy vậy không nói thêm gì nữa, chỉ bảo: "Đã phải đợi thì hay là Đường Bảo nhân lúc rảnh kể về câu chuyện đi đổ đấu của ba vị 'Thiết Tam Giác' năm xưa ở chỗ này đi.

Sau khi họ vào hầm mộ thì đã gặp những gì?" Tống Đường mỉm cười, liếc nhìn Bàn Tử và Thiên Chân đang cố nén cười bên cạnh, lên tiếng: "Vậy thì kể một chút!

Thực ra cũng không có gì nhiều, sau khi họ vào trong thì thấy một cỗ quan tài!

Cái người tên Bàn gia được mệnh danh là 'Thần Phiêu' ấy, không nhịn được thế là quỳ sụp xuống luôn!" "Đệch mợ nhà cậu!

Bàn gia tôi khi nào mà..." Bàn Tử bên cạnh nghe không vô nữa, định bùng nổ thì chợt nhớ ra mình đang trên livestream!

Lão lập tức ngượng ngùng gãi đầu nói: "Xin lỗi xin lỗi, tôi bị ảo giác, biệt danh của tôi cũng là Bàn gia, cứ tưởng cậu nói tôi chứ!" Thiên Chân ngồi bên cạnh cười đến không chịu nổi.

Tống Đường cũng cười, tiếp tục: "À, Bàn tử làm loạn thế tôi mới nhớ ra, người quỳ không phải lão, mà là cái anh chàng Trương câm

điếc kia cơ!

Ơ!

Người mua đến rồi!" Tống Đường đang nói thì quả nhiên trong livestream có người gửi bình luận: "Khối phèn chua này chúng tôi lấy, 100.000 sẽ được chuyển khoản sau!" Nhìn ID phát ngôn, đúng thật là người của Viện nghiên cứu hóa học.

Đám fan đều ngớ người, rõ ràng không dám tin thứ này lại có người mua thật!

Khi Tống Đường viết xong nhãn dán dán lên, tin nhắn báo tiền về cũng tới.

Bàn Tử nhìn một chuỗi số không lóa mắt kia, không nhịn được nuốt nước miếng, rõ ràng vẫn chưa dám tin! "Cái... cái này mà cũng được 100.000 rồi á?

Mẹ nó, Thiên Chân, có phải chúng ta đã bỏ lỡ vài trăm triệu rồi không?

Năm đó chúng ta đi cái kiểu gì thế?

Đi tham quan du lịch khu nhà giàu à?" Tống Đường nghe vậy cười đáp: "Không đúng, các ông năm đó gọi là đội quân phá dỡ thiên hạ!" "Ý gì thế?" Thiên Chân tò mò hỏi.

Tống Đường cười bảo: "Đi đến đâu nổ tung đến đó, không phải đội phá dỡ thì là gì?" Thiên Chân ngẩn người, sau đó cũng chỉ biết cười bất lực.

Hình như đúng là thế thật!

Bàn Tử đã không đợi thêm được nữa, hối thúc: "Tôi bảo này, nhanh lên nhanh lên, một khối phèn chua mà đã bán được 100.000!

Đồ bên trong chắc chắn còn đáng giá gấp bội, chúng ta mau tìm lối

vào đi!" "Vương đội trưởng của đội phá dỡ đang không đợi được nữa rồi đây này!" Hai người Bàn Tử trước đây đều là dân chuyên nghiệp, nên đối với 100.000 này tự nhiên chẳng thèm nhắc đến.

Làm nghề này họ đều hiểu rõ, dù có bán được tiền ngay tại chỗ thì cũng phải đợi về sau mới chia.

Nếu chia tiền ngay trên sóng livestream thì có phần không thỏa đáng.

Trong sự mong đợi của các fan, Tống Đường và Bàn Tử thay phiên nhau làm, người nghỉ nhưng xẻng không nghỉ, từng xẻng đất liên tục được hất lên.

Vì lối vào hầm mộ vốn đã tồn tại, chỉ là bao nhiêu năm qua không ai trông coi, lộ thiên giữa nơi hoang vu nên bị mưa gió bồi lấp.

Thế nên tìm kiếm thực ra không khó.

Thậm chí chẳng cần Tống Đường phải định vị, Thiên Chân nhìn thấy khối phèn chua kia là đã cơ bản xác định được vị trí hầm mộ năm xưa ở đâu.

Sau khi chỉ cho hai người, chưa đầy nửa tiếng sau, hầm mộ đã được tìm thấy.

Khi các fan nhìn thấy lối vào hầm mộ xuất hiện, ai nấy đều kinh ngạc, dán mắt vào màn hình. "Vãi, đây chính là hầm mộ trong truyền thuyết à?" "Nói thật, nếu Đường Bảo không bảo đây là hầm mộ, tôi chắc chắn sẽ tưởng đây là cái hang chó!" "Nghe bảo hầm mộ trong truyền thuyết được đào ngay ngắn lắm mà?

Nào là hầm mộ vảy rồng, hầm mộ vảy cá, sao cái này trông cứ như chó bới thế nhỉ!" "Đúng đúng, Đường Bảo ơi, xem ra mấy tay thợ đào cậu tìm kỹ thuật không qua loa rồi!" Các fan nhao nhao bình luận.

Tống Đường thấy vậy cười giải thích: "Mấy cái hầm mộ vảy

rồng, vảy cá mà mọi người nói thực ra rất hiếm gặp!

Đó là việc mà những bậc thầy lão luyện như Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy thời xưa hay làm.

Họ thường bảo trộm mộ là một công việc kỹ thuật, nên làm việc rất cầu kỳ!" "Nhưng mộ tặc đời sau cơ bản không làm thế nữa vì quá lãng phí thời gian!

Thời gian sửa sang hầm mộ đó thà để vào trong vơ vét vài vòng còn hơn.

Ngoài ra, tay nghề của mộ tặc đời sau cũng không bằng Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy ngày xưa!

Thế nên trộm mộ ngoài đời thực chắc chắn là có khác biệt với phim ảnh các bạn xem!" Các fan vỡ lẽ.

Trong lúc trò chuyện, Bàn Tử đã dọn sạch cửa hầm mộ, vội vàng gọi: "Đi đi đi, vào nhanh thôi, Bàn gia tôi đợi không nổi nữa rồi!" Tống Đường vội ngăn: "Ấy, cẩn thận một chút, tốt nhất nên kiểm tra không khí đã!" "Kiểm tra không khí?

Còn kiểm tra cái khỉ gì nữa, năm đó chẳng phải đều..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã thấy Tống Đường và Thiên Chân đồng loạt nhìn mình.

Lão lập tức định thần lại, suýt nữa thì lỡ mồm khai ra chuyện năm xưa.

Cũng may Bàn Tử phản ứng nhanh, vội vàng chữa cháy: "Chỗ này không phải cậu nói có người từng đến rồi sao, đã có người đến rồi thì chắc chắn không phải hầm kín thiếu khí!" Các fan nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm. "Vãi, tôi cứ tưởng Bàn gia ông năm xưa từng đến đây rồi cơ!" "Đúng thế, làm tôi hết hồn, còn tưởng trong câu chuyện Thiết Tam Giác mà Đường Bảo kể thì Bàn gia chính là ông chứ!" "Làm sao

có thể chứ, Bàn gia tôi nổi tiếng là con ngoan trò giỏi đấy nhé!

Ở nhà nghe lời cha mẹ, ra đường nghe lời bạn bè, ngoài việc không có bạn gái ra thì cái gì cũng tốt!" Bàn Tử vội đánh trống lảng.

May mà lão lanh lợi, nếu không lần này chắc bị tống thẳng vào kho với Thiên Chân rồi.

Tống Đường sợ lão nói nhiều lại hớ, liền chen ngang: "Tuy chỗ này mộ tặc đã từng đến, nhưng hầm mộ dù sao cũng đã sập, phải cẩn thận không khí bị tù đọng.

Có điều thời gian ngắn chắc không sao, dùng bật lửa thử qua, không vấn đề gì thì xuống!" Bàn Tử gật đầu, rút bật lửa ra châm ở cửa động.

Quả nhiên, trừ việc có chút gió thổi ra, ngọn lửa không có bất kỳ vấn đề gì.

Thấy vậy, Tống Đường mới gọi Bàn Tử và Thiên Chân cùng xuống.

Bàn Tử vẫn tiên phong nhảy xuống hầm đầu tiên, Thiên Chân thứ hai, Tống Đường theo sau cùng.

Hai người kia không phải lần đầu đến nên không quá căng thẳng, nhưng Tống Đường thì đây là lần đầu tiên xuống mộ chính quy sau khi xuyên không, ít nhiều cũng thấy hồi hộp.

Cái hang xác lần trước chỉ được coi là nơi nguy hiểm, bảo là cổ mộ thì hơi quá đề cao nó.

Lúc này chui vào hầm mộ, cảm giác căng thẳng và kích thích quen thuộc khiến cậu không khỏi có chút hoài niệm. "Cạch cạch cạch!" Ba luồng ánh sáng đèn pin bật lên, xua tan bóng tối xung quanh.

Gần như ngay lập tức, khán giả livestream nhìn rõ tình hình bên

trong.

Đây là một gian mộ thất diện tích không hề nhỏ, mặt đất rải đầy đá cuội.

Nhìn lướt qua, tường vách bốn phía không có quá nhiều trang trí, trông khá giản dị.

Phía trước mộ thất đặt một chiếc đỉnh đồng xanh khổng lồ.

Cách chiếc đỉnh không xa là một cỗ quan tài đá lớn.

Nắp quan tài đá đã bị mở ra, bên trong dường như trống rỗng.

Ngoài ra, các fan còn thấy trên trần mộ thất rải đá cuội tạo thành một bức tranh vô cùng tinh xảo.

Chương 23

"Vãi, đây là mộ vương hầu sao?

Nhìn oai phong thật đấy!" "Phải đó, trên trần nhà dùng đá rải thành cái gì thế?

Tranh à?" "Tôi thấy không giống, có khi là tên của chủ nhân ngôi mộ này chăng!" "Mấy cái đó không quan trọng, cái đỉnh đồng xanh lúc nãy hình như còn to hơn cả cái đỉnh đồng lớn nhất hiện nay ấy chứ!" "Đù, Đường Bảo lần này phát tài to rồi!" Đám fan cảm thấy vừa kích thích vừa mong chờ, ai cũng muốn biết cái đỉnh đồng này bán được bao nhiêu tiền.

Tống Đường trong lòng cũng hiểu rõ, trong gian mộ thất đầu tiên này, có lẽ thứ đáng tiền nhất chính là chiếc đỉnh đồng xanh.

Sau khi quan sát kỹ môi trường xung quanh, cậu liền nhắm ngay vào chiếc đỉnh.

Rất nhanh, thông tin về chiếc đỉnh hiện ra: 【Tên vật phẩm: Đỉnh đồng xanh khổng lồ thời Tây Chu】 【Giá trị: Dự kiến 200 triệu Long tệ】 【Nguồn gốc: Tế khí dùng để nấu xác tế lễ thời Tây Chu】 Nhìn thông tin, Tống Đường cảm thấy rất hài lòng.

Tuy nhiên cậu cũng có chút lo lắng, vì giá trị chiếc đỉnh này quá lớn, e rằng người bình thường khó lòng mua nổi, cuối cùng chắc vẫn phải bán cho chính phủ!

Nhưng bán cho ai cũng được, miễn là mình nhận được tiền là xong. "Bàn Tử!" Tống Đường đang mải suy nghĩ thì Thiên Chân bỗng lên tiếng.

Tống Đường lúc này mới thấy Bàn Tử đã lẻn đến phía sau cỗ quan

tài từ lúc nào.

Ở đó có một lối đi tối om, chẳng nhìn thấy gì bên trong.

Bàn Tử vội bảo: "Đừng sợ, tôi chỉ xem tình hình trước thôi, tránh để lát nữa có thứ gì mò tới mà chúng ta không biết!" Tống Đường nhắc nhở: "Tuyệt đối đừng vào sâu, cơm phải ăn từng miếng một!

Đợi bán hết đồ ở đây đã rồi chúng ta mới tiến sâu hơn!" Bàn Tử tuy có chút nôn nóng nhưng vẫn gật đầu.

Thứ gì ở bên trong lão quá rõ, mình tuy đã từng đến nhưng một mình mạo hiểm xông vào cũng cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa, nói cho cùng hiện giờ lão chẳng cần phải lén lút trộm minh khí nữa, vì minh khí lão tự trộm được nếu đem đi bán có khi còn chẳng bằng đấu giá trong livestream của Tống Đường.

Dù sao người xem đông, người mua có thể ra giá cao tự nhiên cũng nhiều!

Bàn Tử đặt một chiếc đèn pin ở cửa lối đi để cảnh giới, sau đó mới chạy lại giúp đỡ.

Tống Đường lấy ra mấy thiết bị cố định đèn, làm cả mộ thất sáng sủa hơn một chút, rồi đối diện ống kính nói: "Vật phẩm đấu giá thứ hai của ngôi mộ Chiến quốc sắp bắt đầu!

Các ông chủ có hứng thú xin lưu ý!

Đồ trong mộ Chiến quốc này toàn là hàng xịn, bỏ lỡ là hối hận không có chỗ mua đâu!" Trong lúc nói chuyện, mọi thiết bị đã được điều chỉnh xong.

Tống Đường mới mở lời: "Được rồi, cuộc đấu giá của chúng ta bắt đầu!

Vật phẩm đầu tiên chính là chiếc đỉnh đồng khổng lồ này!

Chúng ta tạm gọi nó là Đỉnh đồng Tây Chu, giá khởi điểm là 200 triệu!

Ông chủ nào hứng thú có thể ra tay!" "200 triệu?" Nghe thấy giá khởi điểm của Tống Đường, lần này không chỉ fan trong livestream mà cả Bàn Tử và Thiên Chân đều đứng hình.

Bàn Tử vội lao lên: "Đường...

Đường lão đệ, cậu điên à mà hét giá 200 triệu?

Cả đống đồ ở hang xác cậu mới bán được hơn 200 triệu một chút, cái đỉnh này mà cậu dám đòi 200 triệu?" Thiên Chân tuy kinh ngạc nhưng dù sao cũng là người từng trải, cau mày nói: "Đỉnh khí tuy là bảo vật quốc gia, thời cổ đại là biểu tượng của quyền lực!

Nhưng ra giá 200 triệu thì thực sự có hơi quá đáng rồi!" "Đúng đấy Đường Bảo, ở hang xác cậu bán được giá cao là vì chuông đồng xanh nhiều, tận 10 cái!

Mỗi cái giá trị cũng chỉ 20 triệu, cái đỉnh này khai giá 200 triệu có phải hơi đắt không!" "Đúng đó Đường Bảo, hay là cái đỉnh này có điểm gì đặc biệt nên giá trị mới cao như thế?" Các fan cũng hỏi dồn.

Tống Đường vẫn bình thản, cười nói: "Sở dĩ chiếc đỉnh này giá 200 triệu là vì loại đỉnh quy mô thế này trên thế giới hiện nay số lượng tồn tại không quá 10 chiếc!

Hơn nữa kích thước lớn thế này cũng chỉ có bấy nhiêu thôi!

Độ hiếm có của nó tuyệt đối là không gì sánh bằng!" "Thứ hai, chiếc đỉnh này như Thiên Chân vừa nói, chính là quốc bảo trọng khí!

Có giá trị cực lớn đối với việc nghiên cứu quyền lực, văn hóa và kỹ thuật đúc thời cổ đại!

Thêm nữa đây là cổ vật mang tính biểu tượng của đất nước chúng

ta, bảo nó là quốc bảo cũng không ngoa!

Một thứ như thế chẳng lẽ không đáng giá 200 triệu sao?" Đám fan bị Tống Đường dọa cho ngơ ngác.

Nhưng mức giá 200 triệu vẫn quá đáng sợ, nhiều người không nghĩ thứ này có thể bán được.

Tống Đường cũng chẳng muốn giải thích thêm, người hiểu tự khắc sẽ hiểu.

Chính phủ chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Giờ chỉ xem chính phủ có ra tay hay không, chỉ cần họ chịu mua thì dù có giảm giá một chút cậu cũng sẵn lòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Lúc này bên trong tòa văn phòng bí mật, Kỷ Niệm thấy từ khi chiếc đỉnh này xuất hiện, ánh mắt của Long lão chưa từng rời khỏi màn hình.

Thậm chí ông dường như muốn chui tọt vào trong để xem tận nơi! "Long lão, cái đỉnh này thực sự đáng giá thế sao?" Long lão định thần lại, trong mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt: "Đây không phải là vấn đề đáng giá hay không, đây là biểu tượng lịch sử và quyền lực của một quốc gia!

Đỉnh có ý nghĩa trọng đại với đất nước chúng ta, đặc biệt là kích thước lớn thế này, chưa từng thấy bao giờ!

Tống Đường nói không sai, gọi nó là quốc bảo cũng không quá đáng!

Thử hỏi quốc bảo có giá không?" Kỷ Niệm lắc đầu. "Đúng thế, quốc bảo là vô giá.

Nếu không phải vì trộm mộ được hợp pháp hóa, cái đỉnh này mộ

tặc tuyệt đối không dám vận chuyển ra ngoài!

Nếu không thì đám mộ tặc đợt trước không đời nào để nó lại đây.

Chủ yếu là vì giá trị nó quá lớn, vận chuyển ra cũng không ai dám mua, bị bắt được là tù mọt gọng!

Giá 200 triệu có thể chấp nhận được, loại văn vật cấp quốc bảo thế này không thể để lưu lạc trong dân gian!" "Rõ!" Kỷ Niệm nghe lệnh vội đi sắp xếp.

Long lão thì vẫn dán mắt vào màn hình, xúc động khôn nguôi.

Tại hiện trường, sau khi giới thiệu xong chiếc đỉnh, Tống Đường gọi Bàn Tử trèo lên lấy đồ bên trong ra.

Họ bán cái đỉnh, đồ bên trong đương nhiên tính riêng.

Thiên Chân nhìn Bàn Tử trèo lên đỉnh đồng, bất giác đứng sững tại chỗ, dường như nhớ lại chuyện xưa.

Tống Đường biết lý do, tiến tới vỗ vai Thiên Chân an ủi: "Người chết đã đi rồi, nén bi thương thôi!" Thiên Chân gật đầu, mắt hơi hoe đỏ.

Các fan không hiểu gì, đua nhau hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Tống Đường giải thích: "Mọi người còn nhớ câu chuyện Thiết Tam Giác tôi kể không?

Người bạn này của tôi cũng từng nghe qua.

Năm đó trong nhóm Thiết Tam Giác của Tà Đế, có một người bạn từng giống như Bàn Tử đây, trèo lên cái đỉnh đồng này.

Chỉ tiếc là người đó sau này đã ra đi!

Anh ấy hy sinh trong cổ mộ, giờ nhìn thấy cảnh này nên mới chạnh lòng thôi!" Các fan nghe vậy đồng loạt an ủi: "Cũng đừng quá

đau lòng, người chết thì cũng chết rồi, phải nhìn về phía trước thôi!" "Đúng đấy, vả lại người đó năm xưa cũng là mộ tặc, tôi nói câu hơi khó nghe chứ lúc đó trộm mộ chưa hợp pháp, làm tặc thì kết cục không tốt cũng là lẽ thường!" Thiên Chân chỉ nhìn lướt qua bình luận, chẳng buồn tranh luận.

Lập trường mỗi người khác nhau, nói nhiều vô ích.

Tuy nhiên phần lớn fan vẫn khuyên Thiên Chân nén bi thương, chuyện đã xảy ra rồi, đau buồn cũng chẳng thay đổi được gì, giữ gìn sức khỏe là quan trọng nhất.

Nhưng vẫn có một số fan tò mò hỏi người bạn đó rốt cuộc gặp chuyện gì mà chết trong mộ.

Tống Đường thấy vậy nói: "Mấy chuyện này để sau hãy nói, khi nào có cơ hội thích hợp tôi sẽ kể tiếp câu chuyện Thiết Tam Giác cho mọi người nghe!" Đồ đạc chỗ Bàn Tử không dễ lấy ra, trong lúc Tống Đường và mọi người kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nhiên trong livestream xuất hiện một bức ảnh và một dòng bình luận.

Trên ảnh là một dãy núi hình thang, còn bình luận viết rằng: "Tống Đường, mày tưởng chỉ có mình mày biết đào hầm mộ chắc?

Tao đã về đến quê rồi, thấy không, đây chính là ngọn núi sau làng tao!

Nghe đồn thời Đường chỗ này có chôn một vị công chúa đấy!

Chút nữa tao tìm được mộ đào vào cho mày xem thế nào mới gọi là trộm mộ!

Mày tưởng chỉ có mình mày làm được chắc?" Tống Đường và Thiên Chân nhìn thấy ảnh, bất giác liếc nhau một cái.

Thiên Chân hạ giọng: "Tôi không rành phong thủy lắm, nhưng chỗ này nhìn không giống như có mộ đâu!

Lại còn là thời Đường nữa chứ!" Tống Đường gật đầu: "Chỗ này không thể có mộ thời Đường được!

Gã này là ai thế?" Cậu nhìn ID rồi ngẩn ra, vì người gửi bình luận không ai khác chính là Trương Đông!

Đám fan cũng nhìn thấy, nhốn nháo hỏi: "Vãi, ông đi trộm mộ thật à?

Chỗ đó có mộ cổ không đấy?" "Có mộ hay không tôi không biết, tôi chỉ muốn biết có phải ông bị sếp đuổi việc nên không đi trộm mộ là thất nghiệp đúng không?" "Haha, lôi chuyện cũ ra nói, ác thật đấy.

Tám phần là lôi kéo Đường Bảo không thành nên bị sếp nổi giận bắt đi đào mộ rồi!" "Huynh đệ, ông đúng là cao thủ, vì công việc mà dám xuống mộ thật à!

Cẩn thận lát nữa bỏ mạng trong đó đấy, đã có mấy tay livestream 'oẹo' rồi!" "Nói chứ chỗ đó có mộ thật không?

Đường Bảo, cậu thấy sao?" Tống Đường vốn không muốn giải thích, cậu đâu rảnh hơi mà đi phân tích cho Trương Đông.

Nhưng fan đã hỏi, cậu vẫn giải thích qua: "Chỗ này không thể có mộ cổ, đừng nói là thời Đường!" "Tại sao thế?" Các fan hỏi.

Tống Đường kiên nhẫn giải thích: "Mộ hoàng tộc thời Đường rất chú trọng việc chôn sâu giấu kỹ, thường được xây tựa vào núi, giấu cả ngôi mộ vào lòng núi!

Ví dụ như Chiêu Lăng của Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Định Lăng của Đường Trung Tông Lý Hiển...

Còn ngọn núi các bạn thấy trên ảnh, độ cao không đủ, trông giống cái gò hơn.

Hơn nữa cấu trúc đất trên núi lỏng lẻo, không thể đào xây lăng mộ

được.

Cùng lắm chỉ chôn cất dân thường thôi!" Các fan nghe xong liền vỡ lẽ: "Đường Bảo đúng là Đường Bảo, nếu không phải trước đây cậu là ca sĩ hàng đầu, tôi đã tưởng cậu xuất thân từ dân trộm mộ rồi!" "Chuẩn luôn Đường Bảo, hay là cậu hát một bài đi, tôi sắp quên mất thân phận nam ca sĩ đỉnh lưu của cậu rồi!" "Đường Bảo trả lời tôi đi, có phải cảm hứng sáng tác của cậu là tìm được trong cổ mộ không?" "Haha, lời này của Đường Bảo chắc làm Trương Đông tức chết quá!" Trương Đông quả nhiên không cam tâm, nhắn lại: "Mày tưởng mày là chuyên gia trộm mộ chắc?

Chương 24

Mày bảo không có là không có à?

Chút nữa tao đào được đại mộ thời Đường, mày có dám ăn cứt ngay trên sóng không?" Tống Đường lười đáp lại, nhưng cậu quá hiểu tính Trương Đông, càng không đáp gã càng lấn tới.

Để gã im miệng, Tống Đường phản đòn luôn: "Ông cứ đào đi, nếu ông đào được mộ cổ thời Đường, tôi ăn cứt luôn!

Còn nếu đào không được, ông ăn, thế nhé!

Không có việc gì thì mau đi đào đi, đừng có lảm nhảm với tôi nữa!

Tôi đợi ông đấy!" Trương Đông quả nhiên cắn câu, giận dữ nói: "Được!

Thằng nhóc mày cứ đợi đấy, tao chống mắt lên xem mày ăn cứt thế nào!" "Long lão, ngọn núi Trương Đông tìm thấy thực sự có đại mộ thời Đường không?" Kỷ Niệm hỏi.

Long lão mỉm cười lắc đầu: "Về phong thủy ta cũng không tinh thông, nhưng Tống Đường phân tích rất đúng!

Mộ thời Đường thường chôn sâu giấu kỹ, chỗ này chắc chắn không có hoàng lăng.

Nhưng nếu là mộ của dân thường thời Đường thì cũng có khả năng.

Trương Đông chắc nghe tin đồn ở làng mình, mộ tặc bình thường cũng hay dựa vào tin đồn để tìm mộ.

Ta đoán Trương Đông mà tìm được thứ gì đó sẽ cãi chày cãi cối rằng mộ thường cũng là mộ Đường để biện minh.

Nhưng cứ theo dõi gã xem sao, nếu thực sự có mộ thường thời Đường thì cũng không thể bỏ qua." Kỷ Niệm gật đầu.

Trong livestream, các fan nghe Tống Đường cá cược ăn cứt thì đều nổ tung. "Vãi, Đường Bảo chơi lớn quá vậy, vạn nhất có thật thì sao?" "Phải đó Đường Bảo, cậu là ca sĩ đỉnh lưu mà, Trương Đông rõ ràng muốn hủy hoại cậu!" Tống Đường xua tay bảo mọi người cứ yên tâm, không sao đâu.

Các fan thấy vậy mới đỡ lo phần nào. "Mọi người phải tin Đường Bảo, cậu ấy bảo không có là chắc chắn không có!" "Đúng, so với gã kia, tôi tin tưởng kỹ thuật trộm mộ của Đường Bảo hơn!" "Trương Đông mà biết trộm mộ á?

Tôi thấy gã biết ăn cứt thì có, không được, tôi phải nhịn mấy ngày, đợi gã thua tôi sẽ tới 'tặng' gã một bãi!" "Gì thế?

Một bãi có đủ không?

Ông sợ Trương Đông ăn không đủ à?" "Haha!

Các ông đúng là ác thật, nhưng tôi đề nghị sang livestream của Trương Đông mà nói, không thì tôi thấy livestream của Đường Bảo bốc mùi quá!" Trong lúc tán gẫu, Bàn Tử đã lấy hết đồ trong đỉnh đồng ra.

Mọi người không khỏi kinh ngạc khi thấy bên trong đỉnh đồng rải đầy những bộ hài cốt.

Có cái vẫn còn thấy những mẩu quần áo mục nát, đồng thời lẫn rất nhiều đồ trang sức bằng mã não, ngọc thạch.

Ngay cả hạng người như Bàn Tử khi nhìn thấy đống hổ lốn này cũng thấy buồn nôn.

Tống Đường bảo: "Mấy thứ này không cần phân loại kỹ đâu, bán chung xác chết với mã não ngọc thạch luôn!" Bàn Tử nhìn cậu với ánh

mắt biết ơn.

Đây đâu phải đi trộm minh khí, nếu bắt lão dọn dẹp sạch sẽ từng cái một chắc lão nôn sạch bữa cơm tối qua mất.

Các fan rõ ràng không hứng thú với mấy thứ đó, chỉ hỏi: "Đường Bảo, cái đỉnh đồng này chẳng thấy ai ra giá cả!" "Đúng đấy, hay là đấu giá đống xác với ngọc thạch trước đi?" "Lạ thật, sao lần này Minh thúc không xuất hiện thế nhỉ?" "Không chỉ Minh thúc, ngay cả Kim Nha cũng lặn mất tăm, chẳng lẽ cái đỉnh này không đáng 200 triệu?" Tống Đường cười đáp: "Không phải cái đỉnh không đáng giá, mà là họ không nuốt nổi!

Chiếc đỉnh này quá đắt, người bình thường cơ bản không mua nổi đâu!

Thế nên đừng vội, cái đỉnh này cuối cùng chắc chắn chính phủ sẽ ra tay!" "Chính phủ ra tay á?

Mày tưởng mày là ai chứ, chính phủ mua của mày một lần rồi còn muốn lừa lần thứ hai à?

Chính phủ là nhà mày mở chắc?

Tống Đường, tao đã bắt đầu đào rồi, mày cứ đợi mà ăn cứt đi!" Trương Đông bỗng nhảy ra châm chọc.

Tống Đường cạn lời, chẳng hiểu sao chỗ nào cũng có cái thằng hãm tài này nhảy ra bám đuôi.

Chưa đợi fan mắng lại, trong livestream cô thư ký Kỷ Niệm quen thuộc đã xuất hiện: "Chủ livestream, chiếc đỉnh đồng này chúng tôi lấy!

Vẫn quy tắc cũ, tiền sẽ chuyển cho cậu sau, xin hãy đảm bảo an toàn cho chiếc đỉnh!" "Vâng!" Tống Đường gật đầu, đồng thời viết tên Kỷ Niệm lên giấy rồi dán ngay xuống đất trước mặt chiếc đỉnh

đồng.

Cả livestream nổ tung: "Haha!

Chưa thấy quả vả mặt nào nhanh đến thế!" "Trương Đông đâu rồi?

Anh Đông xã hội nói ít làm nhiều đâu rồi?" "Anh Đông mau ra đây đi, xem mặt đã sưng chưa để tôi bán dầu gió cho!" "Haha!

Các ông làm tôi cười chết mất, tôi bán trứng gà có theo kịp đơn hàng không đây!" "Anh Đông chắc đang khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi!" "Đỉnh thật, Đường Bảo bán một cái đỉnh được 200 triệu, cái này chẳng ngon hơn đi làm ca sĩ đỉnh lưu à?" "Chuẩn, còn muốn lôi kéo Đường Bảo về làm streamer trộm mộ cho tụi bây, tao thấy đầu tụi bây bị lừa đá rồi!" Đám fan bàn tán không ngớt.

Trương Đông quả nhiên không dám ló mặt ra nữa, chắc là nhục quá rồi.

Lúc này sự việc trong livestream cũng đã bắt đầu lan rộng trên mạng xã hội. 【Một chiếc đỉnh đồng xanh bán đấu giá 200 triệu tệ, lập kỷ lục mới về giá giao dịch cổ vật!

Tống Đường rốt cuộc là ca sĩ hàng đầu hay là kẻ trộm mộ chuyên nghiệp?】 Một bài đăng ngay lập tức leo lên vị trí số một tìm kiếm nóng.

Các bình luận thảo luận bên dưới chỉ trong vòng nửa tiếng đã vượt quá 100 triệu lượt.

Tuy nhiên Tống Đường đương nhiên không biết mấy chuyện này.

Cậu nhìn tin nhắn báo tiền về trên điện thoại, mãn nguyện cất máy đi.

Bàn Tử và Thiên Chân đứng bên cạnh nãy giờ đã ngây người, đặc

biệt là Bàn Tử, nước miếng sắp chảy cả ra ngoài.

Tống Đường cất điện thoại, lão mới sực tỉnh, vội lau miệng: "Cái... cái này kích thích quá!

Đường lão đệ, cậu biết tìm mộ cổ thật à?" Bàn Tử hỏi.

Rõ ràng lão đang nghĩ sau khi bán hết mấy ngôi mộ cũ mình từng đến, sau này phải dựa vào Tống Đường để tìm mộ mới rồi.

Tống Đường cười bất lực, gật đầu.

Thiên Chân ở bên cạnh thì nói: "Tôi không hứng thú với mấy thứ này, tôi chỉ muốn biết bao giờ cậu giúp tôi tìm người đó?" Tống Đường cười đáp: "Đừng vội, chẳng phải chúng ta vừa mới vào sao!

Khi nào có cơ hội, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm anh ấy!" Thiên Chân không nói gì thêm, lẳng lặng đi sang một bên nghỉ ngơi, rõ ràng anh chẳng có chút hứng thú nào với việc đấu giá cổ vật.

Tống Đường cũng không ép, mỗi người một chí hướng, không thể cưỡng cầu.

Bàn Tử lúc này đã mất kiên nhẫn, giục: "Đường lão đệ nhanh lên, tiếp theo đấu giá cái gì?" Tống Đường chưa kịp nói, Kim Nha và Minh thúc đã hiện lên. "Đường lão đệ, mấy cái xác này chắc chắn vẫn để lại cho thúc chứ!

Nghề buôn xác chẳng phải vẫn làm với thúc sao!" "Ấy ấy, nói thế không được, Đường lão đệ đấu giá công khai, đương nhiên ai trả cao người nấy được!

Minh thúc, đống xác đó tôi không lấy, ngài chia cho tôi đống mã não ngọc thạch đó được không?" Đại Kim Nha nói.

Minh thúc nghe vậy liền không vui: "Có nhầm không đấy!

Không có đống ngọc thạch đó thì thúc lấy mấy cái xác khô làm gì?

Kim Nha tử, cậu cứ ở nước ngoài đi theo Hồ Bát Nhất là được rồi!

Đừng có tới phá chuyện làm ăn của thúc!" Kim Nha không phục định cãi lại, Tống Đường vội ngắt lời: "Được rồi!

Hai vị!

Hai người đừng cãi nhau nữa, để tôi nói chuyện của mình trước!

Hai người ai mua, hoặc phân phối thế nào thì tự thương lượng với nhau!

Đống hàng này tôi để giá khởi điểm là 200.000!

Nếu hai người chấp nhận được thì tự thỏa thuận những thứ khác!

Được chứ?" Hai người nghe vậy mới đồng ý.

Vốn dĩ họ đã quen biết nhau, nói chuyện riêng là tốt nhất, đỡ phải vì mấy thứ này mà đỏ mặt tía tai.

Tống Đường nói xong với họ mới quay ống kính về phía cỗ quan tài đá khổng lồ!

Đồng thời cậu cũng liếc nhìn, tức thì thông tin về quan tài đá hiện ra: 【Tên vật phẩm: Quan tài đá】 【Giá trị: 30.000 Long tệ】 【Nguồn gốc: Quan tài đá được đục từ thời Tây Chu!】 Nhìn thứ này, Tống Đường rơi vào trầm tư.

Bàn Tử thấy vậy thắc mắc: "Sao im re thế?

Bán cái quan tài đá này đi chứ!" Tống Đường lắc đầu: "Cái quan tài đá này thân mình không có hoa văn, giá trị không cao!

Đấu giá riêng lẻ chẳng có ý nghĩa gì!

Để tôi nghĩ xem!" Nói xong Tống Đường im lặng một lát rồi mới nói trước ống kính: "Cỗ quan tài đá này sẽ không bán đấu giá, nhưng

nó sẽ là quà tặng kèm!

Trước đây cỗ quan tài này có chôn một con Huyết Thi!

Đợi sau khi tôi tìm thấy con Huyết Thi đó, ai mua Huyết Thi sẽ được tặng kèm cỗ quan tài này!" Nói xong Tống Đường lấy giấy viết hai chữ "Quà tặng" rồi dán xuống đất trước quan tài đá.

Các fan nghe mà chẳng hiểu gì, nhưng Long lão khi nghe đến hai chữ "Huyết Thi", sắc mặt lập tức biến đổi. "Trong mộ Chiến quốc này lại có Huyết Thi sao?

Kỷ Niệm, nhìn cho kỹ vào, nếu họ tìm thấy Huyết Thi thật thì nhất định phải mua bằng được!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội đáp, nhưng trong lòng đầy thắc mắc, Huyết Thi rốt cuộc là cái thứ gì mà khiến Long lão phản ứng dữ dội như vậy! "Long lão, Huyết Thi là cái gì ạ?" Kỷ Niệm sắp xếp xong vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

Long lão cau mày: "Chuyện này trước đây là tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng giờ trộm mộ đã được hợp pháp hóa, nhiều bí mật ẩn giấu tự nhiên cũng không giấu nổi nữa!

Thực ra ta cũng biết rất ít, cô cứ đợi xem livestream đi!" Kỷ Niệm ngẩn người, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Long lão trước đây cũng không được nói, vậy chắc chắn là cơ mật quốc gia rồi!

Chương 25

Nhưng ông lại bảo cô xem livestream, chẳng lẽ Tống Đường lại biết?

Điều đó có khả năng không?

Làm sao Tống Đường lại biết được những tài liệu cơ mật đó?

Kỷ Niệm đầy nghi hoặc.

Lúc này trong livestream, các fan đã nhao nhao hỏi: "Đường Bảo, Huyết Thi là cái gì thế?" "Đúng đó Đường Bảo, tôi chỉ nghe nói xác khô, xác ướp, xác mỹ nữ, xác không đầu, chứ Huyết Thi là loại gì?" "Cái này mà các ông cũng không biết à?

Nghe tên là hiểu rồi, Huyết Thi là xác chết có máu!

Đúng không Đường Bảo!" "Vãi, nếu giải thích như ông thì bánh trôi nước là cái bánh biết trôi trên nước à?" "Thế phu thê phế phiến là miếng phổi của hai vợ chồng à?" "Thế nệm cao su là cái nệm có... khụ khụ, cái này hình như không được đứng đắn lắm!" Tống Đường lại bị mấy cái bình luận tấu hài này làm cho phì cười.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được nói: "Bọn này lái xe kinh thật, đường đất lầy lội cũng phi lên cao tốc cho được!" Tống Đường cười bảo: "Cái gọi là Huyết Thi không phải là chỉ cái xác có máu.

Mà là loại xác chết này cực kỳ đáng sợ!

Nhìn nó cứ như thể cả người bị ép phòi ra khỏi lớp da vậy!

Hơn nữa nó có sức mạnh vô song, trong máu có kịch độc, mộ tặc bình thường mà gặp phải thì tuyệt đối không có cơ hội sống sót!" Các fan nghe xong đồng loạt hít một hơi lạnh: "Đù, gắt thế?" "Bị ép phòi ra khỏi da?

Mẹ ơi, làm sao mà một cái xác lại làm được thế?" "Đúng thế, nghe có vẻ vô lý, cái xác để trong mộ lâu ngày thì máu phải khô cạn dần chứ!" "Chuẩn luôn, cái xác này không tuân theo định luật vật lý rồi!" Đối mặt với sự thắc mắc của fan, Tống Đường kiên nhẫn giải thích: "Chuyện này nói ra thì dài lắm!

Trước hết tôi trả lời vấn đề định luật vật lý của các bạn.

Huyết Thi khi còn nằm yên trong quan tài, chưa biến đổi thì không phải như vậy.

Chỉ sau khi biến đổi, trên người mới xuất hiện tình trạng giống như bị ép ra khỏi lớp da!

Thứ hai, Huyết Thi sau một thời gian dài, máu sẽ khô lại và cuối cùng tạo thành một màu đồng xanh!

Trên bề mặt cơ thể còn mọc ra những phiến vảy như vảy rắn, trông cực kỳ ghê tởm!

Còn lúc nó chưa biến đổi trong quan tài thì khó nói lắm." "Năm đó Thiết Tam Giác từng tìm thấy một cái xác bọc trong bộ 'Kim Lũ Ngọc Y' trong ngôi mộ Chiến quốc này, sau khi bộ ngọc y bị lột ra, cái xác bên trong lập tức biến thành Huyết Thi!

Nên trừ trường hợp đó ra, nếu không mặc ngọc y thì nó thế nào cũng không ai biết." Các fan nghe mà kinh hãi không thôi.

Bàn Tử bên cạnh thì vô thức ưỡn thẳng lưng, nếu không phải vì không thể lộ thân phận, lão lúc này chỉ muốn lao vào máy quay hét lớn với fan: "Đúng thế, đang nói về Bàn gia tôi đây này!

Bàn gia tôi chính là một thành viên của Thiết Tam Giác mà các bạn sùng bái đấy!" Thiên Chân ngồi một bên, vẻ mặt đầy bất lực.

Dường như những chuyện năm xưa khiến anh không khỏi bùi ngùi.

Kỷ Niệm nghe mà cũng thấy kinh tâm động phách, vội nhìn Long lão.

Long lão thì mặt đầy kinh ngạc, có vẻ những chuyện Tống Đường kể ngay cả ông cũng không biết.

Thấy Kỷ Niệm nhìn mình nghi hoặc, Long lão lên tiếng: "Chuyện này ta cũng mới nghe lần đầu.

Ta chỉ biết hình thành Huyết Thi hình như có liên quan đến một loại phương pháp trường sinh cổ xưa!

Không ngờ Tống Đường lại miêu tả như thể cậu ta từng tận mắt nhìn thấy Huyết Thi vậy!

Quả nhiên, nhân ngoại hữu nhân, tư liệu lưu lạc trong dân gian đôi khi còn nhiều hơn cả chính thống chúng ta nắm giữ!" Kỷ Niệm kinh ngạc, lại vội vàng nhìn vào livestream.

Rõ ràng phản ứng của Long lão cho thấy ông đã tin lời Tống Đường. "Vãi, Huyết Thi hóa ra là vậy, nhưng Đường Bảo ơi, rốt cuộc Huyết Thi hình thành thế nào thế?" "Phải đó, thế giới này sao lại có thứ như Huyết Thi?

Đường Bảo cậu có biết không?" "Cậu ấy làm sao mà biết được, mấy ông coi cậu ấy là thần tiên à?" "Một thằng ca sĩ đỉnh lưu chạy đi trộm mộ mà cũng lừa được các ông quay như dế, hỏi thật các ông có não không thế?" "Tống Đường mày đừng có đắc ý, tao bắt đầu đào rồi, mày cứ đợi mà ăn cứt đi!" Thấy Trương Đông lại nhảy ra khích bác, các fan lập tức mắng chửi tơi bời.

Tống Đường lười đáp trả gã, cũng không trả lời ngay câu hỏi của fan mà nhìn sang Thiên Chân.

Thiên Chân cũng đang nhìn cậu, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi, dường như nhắc lại chuyện này làm anh nhớ đến những năm tháng khổ cực

truy tìm đáp án, trong sự mệt mỏi ấy thấu ra nỗi bất lực.

Tống Đường giải thích: "Nói về nguồn gốc Huyết Thi thì bí ẩn lắm!

Tôi chỉ có thể bảo các bạn rằng, theo tài liệu tôi tìm hiểu được, sự xuất hiện của Huyết Thi rất có thể liên quan đến việc người cổ đại tìm kiếm phương pháp trường sinh!

Người xưa vì muốn trường sinh đã dùng đủ mọi cách kỳ quái!

Và Huyết Thi chính là kết quả của việc uống loại thuốc trường sinh bất lão đó, sau khi chết mới biến thành như vậy!

Còn cụ thể thế nào, sau này chúng ta sẽ nói tiếp." "Chúng ta tốn khá nhiều thời gian ở đây rồi, Minh thúc, hai người đã thương lượng xong chưa?" Tống Đường hỏi.

Các fan tuy rất tò mò việc Huyết Thi liên quan đến thuốc trường sinh, nhưng cũng biết Tống Đường đang cần tiền gấp nên đành nén tò mò lại, đợi lúc rảnh sẽ nghe giải thích sau.

Kỷ Niệm nghe đến đây thì nhìn Long lão.

Long lão vẫn dán mắt vào livestream, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Tống Đường này không đơn giản, ta vẫn đánh giá thấp cậu ta rồi!

Cậu ta nói được những lời này chứng tỏ còn nắm giữ rất nhiều thông tin!

Từ giờ trở đi, cô sắp xếp người theo dõi livestream của cậu ta 24/24, phải nắm bắt mọi động thái!

Nếu cậu ta lại nhắc đến chuyện Huyết Thi, nhất định phải gọi ta!" Kỷ Niệm vội gật đầu, trong lòng đầy nghi vấn.

Long lão phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ thời cổ đại thực sự có

thuốc trường sinh bất lão?

Nhưng làm sao có thể chứ?

Trong livestream, Minh thúc và Đại Kim Nha đã thương lượng xong.

Khoản tiền 200.000 đã được chuyển thẳng vào tài khoản của Tống Đường.

Cậu chẳng quan tâm hai người họ chia chác thế nào, đó là việc của họ.

Cậu viết tên Minh thúc và Đại Kim Nha lên giấy rồi dán trước đống xác và ngọc thạch.

Nói thật, đống mã não ngọc thạch này nếu làm sạch kỹ càng thì giá trị chắc chắn không thấp thế đâu.

Nhưng thực sự là nhìn tởm quá, ngay cả Tống Đường cũng chẳng muốn đụng tay vào!

Làm xong xuôi, Tống Đường mới gọi Bàn Tử và Thiên Chân một tiếng, rồi chỉ tay về phía lối đi phía sau, ra hiệu tiếp tục xuất phát.

Thiên Chân đứng dậy, ba người cùng nhau đi sâu vào hầm mộ.

Đang đi, Thiên Chân vốn im lặng bỗng hỏi một câu: "Cậu dường như rất hiểu rõ những chuyện năm xưa!

Tôi muốn hỏi cậu một câu!" Tống Đường ra hiệu cho anh nói.

Thiên Chân mở lời: "Cậu từng bảo chuyến đi này có thể giải mã được nhiều ẩn số năm xưa!

Vậy hiện giờ tôi có một thắc mắc, liệu Thiết Diện Sinh có liên quan gì đến việc hình thành Huyết Thi để cầu trường sinh không?

Cậu có thể cho tôi biết suy nghĩ của cậu được không?" Nghe Thiên

Chân hỏi vậy, Tống Đường không khỏi sững người.

Nói thật, nói chuyện này trong hoàn cảnh này có hơi liều mạng.

Vì rất dễ để lộ việc Thiên Chân và Bàn Tử từng đến đây năm đó, chỉ sơ sẩy chút thôi là lộ thân phận ngay.

Nhưng Thiên Chân đã hỏi, rõ ràng anh rất muốn biết chi tiết bên trong.

Vả lại nếu chỉ bàn luận chuyện này thì cũng chưa chắc đã lộ chuyện họ từng trộm mộ ở đây.

Tống Đường suy nghĩ một lát rồi đáp: "Chuyện này phức tạp và ly kỳ lắm, tôi chỉ có thể suy luận dựa trên những gì mình biết thôi!

Chứ để khôi phục hoàn toàn sự thật năm đó thì chẳng ai làm nổi đâu." Thiên Chân gật đầu: "Tôi hiểu, tôi chỉ muốn nghe cách nhìn của cậu thôi!" Đám fan lúc này hơi ngơ ngác, rõ ràng họ chưa biết Thiết Diện Sinh là ai.

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tống Đường và Thiên Chân nên họ cũng không lên tiếng cắt ngang.

Kỷ Niệm và Long lão nghe thấy họ bàn về chuyện này cũng bất giác ngồi thẳng dậy, rõ ràng họ cũng rất muốn biết.

Tống Đường im lặng một lúc rồi nói: "Tôi cảm giác Thiết Diện Sinh biết về phương pháp trường sinh tạo ra Huyết Thi!

Nhưng ông ta không dùng cách đó, mà chọn cách riêng của mình!" "Tại sao lại nói thế?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường giải thích: "Vì tôi cho rằng, loại đan dược được coi là có thể trường sinh thời đó số lượng sẽ không nhiều!

Đặc biệt là khi Lỗ Thương Vương quyết định dùng cách đó để trường sinh, anh nghĩ ông ta có để lại viên nào dự phòng không?

Nói cách khác, khi anh biết mình nắm trong tay hai viên thuốc trường sinh, anh có chọn chỉ ăn một viên không?" Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử bên cạnh cười nói: "Chắc chắn là không rồi, nếu không thì viên kia tôi để cho vợ tôi ăn!

Không thì tôi nuốt cả hai, biết đâu lại được sống thọ gấp đôi ấy chứ!" Tống Đường bật cười, nhưng ý chính đúng là vậy.

Thiên Chân bảo: "Cậu nói cũng có lý, nhưng vấn đề là, nếu không ăn loại đan dược trường sinh đó, tại sao Thiết Diện Sinh cũng biến thành Huyết Thi?" Tống Đường cười đáp: "Đây chính là một điểm mâu thuẫn!

Trước hết, triều đại của Lỗ Thương Vương cùng thời với Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.

Mà phương pháp trường sinh này rất có thể được truyền vào từ Tây Vương Mẫu.

Nếu Lỗ Thương Vương biết được bí mật trường sinh này từ miệng Chu Mục Vương, thì những ghi chép trong mộ Lỗ Thương Vương là giả!

Nếu không thì ông ta phải quen biết Chu Mục Vương, hoặc là lấy trộm, hoặc là được trọng dụng nên Chu Mục Vương mới kể cho biết!" "Tất nhiên, còn một khả năng nữa!

Đó là Lỗ Thương Vương chính là bản thân Chu Mục Vương!" Thiên Chân nghe đến đây không khỏi kinh ngạc, vội hỏi: "Sao lại nói vậy?" Tống Đường đáp: "Vì thời kỳ đó chưa có sự phân chia đẳng cấp 'Vương', mà dùng hệ thống Công, Hầu, Bá, Tử, Nam...

Thế nên cái tên Lỗ Thương Vương xuất hiện rất đột ngột!

Mà 'Vương' rõ ràng không có địa vị cao bằng Chu Thiên Tử.

Nếu Lỗ Thương Vương thực sự tồn tại, thì ông ta cùng lắm chỉ là được Chu Mục Vương trọng dụng nên mới được ban cho đan dược trường sinh!

Nhưng xét thấy việc Lỗ Thương Vương có thật hay không vẫn là một bí ẩn, tôi cảm giác cả hai khả năng đều có thể xảy ra!" Thiên Chân hít một hơi lạnh, rõ ràng trước đây anh chưa từng nghĩ đến những điều này.

Chương 26

"Thế còn Thiết Diện Sinh thì sao?" Tống Đường lần này lắc đầu: "Cái này tôi không giải thích được, trừ phi lúc đó đan dược trường sinh thực sự có hai viên!

Nếu không, xác suất cao là Thiết Diện Sinh cũng có phương pháp trường sinh của riêng mình!

Nếu không thì điểm mâu thuẫn này không cách nào giải thích nổi!" Thiên Chân gật đầu tán thành, đây quả thực là một điểm chưa thể giải đáp.

Lời giải thích của Tống Đường cũng không có gì sơ hở.

Họ suy cho cùng cũng chỉ là đang suy đoán lịch sử chứ không thể quay về quá khứ.

Cho nên việc xuất hiện những điểm mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều đám fan nghe nãy giờ chẳng hiểu mô tê gì, đua nhau hỏi: "Vãi, Đường Bảo các ông đang tán phét cái gì thế?" "Phải đó, Lỗ Thương Vương là ai?

Thiết Diện Sinh là ai thế?" "Chuẩn, sao cả Tây Vương Mẫu cũng lôi vào rồi?

Lát nữa có khi Tôn Ngộ Không cũng xuất hiện mất!" "Đù, các ông nhảy cóc kinh quá!

Nhân vật lịch sử như Chu Mục Vương sao lại trộn lẫn với nhân vật thần thoại thế này?" Tống Đường cũng bất lực, mấy chuyện này ly kỳ rắc rối, giải thích hết thì mệt lắm.

Cậu bèn nói đại khái: "Các bạn không biết cũng thường thôi,

chuyện này liên quan đến truyền thuyết về Thiết Tam Giác năm xưa!

Sau này có dịp tôi kể dần về Thiết Tam Giác là các bạn hiểu ngay!

Còn Lỗ Thương Vương là ai, thực ra là do tôi chưa nói!

Ngôi mộ Chiến quốc chúng ta đang khám phá đây chính là mộ Lỗ Thương Vương!

Còn Thiết Diện Sinh là quân sư của ông ta!" "Nghe đồn Lỗ Thương Vương có được phương pháp trường sinh, chỉ tiếc cuối cùng bị lão quân sư chiếm mất chỗ tốt!

Người nằm dưới kia là Thiết Diện Sinh chứ không phải Lỗ Thương Vương!

Lỗ Thương Vương thật sự đã bị chôn trong cỗ quan tài đá ở mộ thất lúc nãy chúng ta vào!

Sau đó biến thành Huyết Thi!" "Đó cũng là lý do tại sao tôi bảo đợi tìm thấy Huyết Thi thì tặng luôn quan tài!

Giá trị cỗ quan tài đó sao so được với cái xác của một vị vua nước Lỗ?" Đám fan nghe mà ngơ ngác như phỗng.

Kỷ Niệm và Long lão thì hoàn toàn rúng động.

Đặc biệt là Long lão, nghe xong liền hối thúc Kỷ Niệm ghi lại đoạn đối thoại giữa Tống Đường và Thiên Chân. "Trong cuộc đối thoại của hai người này, ta cảm giác chắc chắn còn rất nhiều chuyện chúng ta chưa biết!

Thật kinh khủng, lập tức cử người đi tìm chỗ của họ!

Lần này không chỉ phải đảm bảo ngôi mộ cổ không bị cướp bóc, mà còn phải tuyệt đối đảm bảo an toàn cho nhóm Tống Đường!

Những câu chuyện trong miệng họ, chúng ta nhất định phải làm sáng tỏ toàn bộ!" "Rõ!" Kỷ Niệm vội vã đi sắp xếp.

Trong livestream, Tống Đường cười nói: "Nội dung đằng sau những chuyện này cực kỳ đồ sộ!

Một chốc một lát không nói hết được đâu, nhưng sau này có cơ hội tôi sẽ kể dần cho mọi người nghe!

Chúng ta sắp đến nơi rồi, phải làm việc chính đã!" Tống Đường dùng đèn pin soi sang một bên.

Quả nhiên trên vách tường của lối đi xuất hiện một cái hầm mộ nhỏ.

Cái hầm này trông có vẻ đã khá lâu năm rồi.

Bàn Tử nhìn thấy cái hầm này thì không kìm được mà cười toe toét, nhưng cũng không nói gì vì sợ lỡ mồm.

Các fan thấy cái hầm này thì vội hỏi: "Vãi, đây không phải hầm mộ do nhóm Thiết Tam Giác để lại năm đó đấy chứ?" "Đúng rồi, đù, đây là chứng cứ đấy, mấy anh cảnh sát mau chụp lại đi!" "Chuẩn luôn, dựa vào kích thước cái hầm này là biết họ gầy hay béo ngay!" "Mấy lão này gan tày trời thật, trộm mộ lúc chưa hợp pháp hóa mà dám làm thế này, bắt được phải phạt nặng!" Bàn Tử nhìn mấy cái bình luận đó, vội chữa cháy: "Trộm mộ là sai, nhưng mọi người cũng phải hiểu cho họ chứ!

Nếu không vì nuôi gia đình, ai muốn đi trộm mộ đâu?

Cho nên mọi người đừng chỉ nhìn vào việc họ trộm mộ, mà phải nhìn thấy nỗi khổ tâm đằng sau đó nữa!" Tống Đường bá vai Bàn Tử cười bảo: "Người khác trộm mộ tôi tin là khổ, chứ Thiết Tam Giác mà cũng khổ sao?

Hửm, Vương tư lệnh?" Bàn Tử lườm Tống Đường một cái, vội đáp: "Thì... sao tôi biết được, nhưng chắc họ cũng chẳng giàu có gì đâu!

Nếu không thì trộm mộ làm gì?" Tống Đường cười, không trêu lão nữa, ra hiệu: "Đi tiếp thôi!" Tống Đường vẫy tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Trong phòng livestream, các fan không ngừng đặt câu hỏi: "Đường Bảo, không vào cái hầm đào kia xem thử à?

Biết đâu lại tìm thấy cổ vật gì còn sót lại thì sao!" "Sai rồi, chỗ Đường Bảo đi xuống mới là hầm do Thiết Tam Giác đào chứ!" "Thế cái hầm này là thế nào?" Nhìn thấy mọi người vẫn còn đang thắc mắc về cái hầm, Tống Đường tiện miệng giải thích luôn: "Đó là một hầm cụt, chưa được đào thông!

Hơn nữa nó được đào từ bên trong ra ngoài.

Đó không phải là hầm của bọn họ để lại, mà là của một đám trộm mộ khác!" "Vãi, lại còn một đám trộm mộ khác nữa?

Trơ trẽn thật đấy, bộ bọn trộm mộ tụ tập về đây họp đại hội hay sao vậy?" "Đúng thế, một ngôi cổ mộ mà bao nhiêu đợt trộm tìm đến, đúng là loạn thật!" "Khoan đã, Đường Bảo sao anh biết cái hầm đó được đào từ trong ra ngoài?" "Phải đó, sao cậu biết được?" Trương Đông bỗng nhiên nhảy vào bình luận. "Hắn biết cái quái gì chứ?

Chắc chắn là bốc phét rồi!

Cái gì mà mộ Lỗ Thương Vương, lão tử đã đặc biệt lên mạng tra rồi, trong lịch sử căn bản không có ai tên Lỗ Thương Vương cả!" "Mấy người đúng là hắn nói cái gì cũng tin!

Không có não à?" Tống Đường lười chẳng buồn chấp hắn, cứ thế im lặng bước đi.

Các fan lần này ngoài việc chửi rủa Trương Đông một trận ra, cũng có vài người hiếu kỳ lên mạng tra thử.

Kết quả đúng là trong lịch sử không hề ghi chép về nhân vật Lỗ

Thương Vương này.

Tức thì, phòng livestream như nổ tung. "Đường Bảo, chuyện này giải thích thế nào đây?" "Đúng đó Đường Bảo, chẳng lẽ Lỗ Thương Vương này không được đưa vào sử sách sao?" "Đường Bảo, hay là anh nhầm rồi?

Đây là mộ của người khác?" "Đường Bảo làm sao mà nhầm được, chắc chắn là tên Trương Đông kia nói bừa, mọi người cũng tin sao!" Tống Đường thấy vậy, bất lực nói: "Không phải tất cả các lăng mộ vương hầu đều được ghi chép trong sử sách đâu!

Ngôi mộ Lỗ Thương Vương này đúng là lịch sử không hề ghi lại.

Nhưng tôi dám khẳng định đây là mộ Lỗ Thương Vương, đương nhiên là có nguyên nhân của nó!" "Nguyên nhân gì thế Đường Bảo?" "Đúng đó, anh nói cho mọi người biết đi?" Trương Đông lại đắc ý gửi đạn mạc: "Hắn thì có nguyên nhân gì chứ, nói bừa thôi!

Còn mộ Lỗ Thương Vương nữa, sao mày không bảo đây là mộ Lý Thế Dân luôn đi?

Cười chết mất thôi!

Mày mà bảo đây là mộ Lỗ Thương Vương, lát nữa lão tử đi đào mộ Tần Thủy Hoàng cho mày xem!" Tống Đường vốn định lờ hắn đi, nhưng thấy Trương Đông cứ bám riết không buông, cơn giận cũng bốc lên.

Anh quay lại chỗ miệng hầm lúc nãy, hướng thiết bị livestream vào đó cho fan xem.

Chỉ thấy bên trong hầm có những vết tích khai quật rất rõ ràng, thậm chí vẫn còn cả dấu xẻng.

Tống Đường giải thích: "Mọi người tự nhìn dấu xẻng này đi, hầm này chắc chắn là đào từ trong ra ngoài!

Nếu là đào từ ngoài vào trong thì dấu xẻng sẽ hoàn toàn ngược lại!

Những điều này ai từng nghịch đất đào hố đều biết cả!" Các fan nghe vậy liền soi kỹ dấu xẻng trong hầm, đúng là dấu vết từ trong ra ngoài thật.

Đây thực chất là kiến thức thường thức, đám con trai lúc nhỏ chỉ cần nghịch đất cát là nhìn ra ngay.

Thấy fan đã im lặng, Tống Đường mới nói tiếp: "Còn việc tôi nói đây là mộ Lỗ Thương Vương, tự nhiên là có bằng chứng!

Mọi người không tin thì lát nữa sẽ rõ!" Nói xong, Tống Đường ra hiệu cho Thiên Chân và Bàn Tử tăng tốc.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc con đường hầm đã đi đến tận cùng.

Dưới ánh đèn pin, phía cuối đường hầm hiện ra một cánh cửa bằng ngọc.

Tuy nhiên, cánh cửa ngọc này đã được mở sẵn.

Trên bức tường bên cạnh cửa có dấu vết rõ ràng là đã bị tác động.

Đó là hai giá đèn treo trên tường, một cái đã bị xoay chuyển phương hướng.

Các fan nhìn thấy cánh cửa ngọc này đều không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Chủ yếu là vì cánh cửa này quá lớn, với giá ngọc thạch hiện nay, cánh cửa này hẳn là đáng giá cả một gia tài.

Quả nhiên, ngay khi cửa ngọc xuất hiện, Minh thúc đã nhảy ngay ra bình luận: "Đường lão đệ, màu sắc cánh cửa ngọc này trông không tệ nha, nhất định phải bán cho A thúc này nhé!

Ơ kìa!

Đường lão đệ, sao cậu không nói gì, cánh cửa này không bán sao?" Thấy Tống Đường không dừng lại mà đi thẳng vào trong, Minh thúc cuống quýt hỏi.

Các fan cũng không hiểu chuyện gì, vội vàng hỏi han.

Tống Đường thản nhiên đáp: "Cửa thì chưa bán vội, tôi phải vả mặt Trương Đông cái đã!

Để xem ai mới là kẻ mở mồm ra là nói bừa, mọi người cứ nhìn thì biết!" Bàn Tử cũng hơi thắc mắc, nhưng nghe đến đây thì đã hiểu ý.

Gã rút từ trong túi ra một quả pháo sáng.

Sau khi theo chân Tống Đường vào bên trong cửa ngọc, gã giơ tay bắn một phát.

Quả pháo sáng bắn ra, tức thì toàn bộ không gian phía sau cửa ngọc được thắp sáng trưng.

Gần như cùng lúc đó, tất cả fan trong phòng livestream đều ngây người kinh hãi.

Phía sau cánh cửa ngọc lại là một không gian khổng lồ, rộng bằng hai ba cái sân bóng rổ.

Và trong không gian này, thế mà lại đặt rất nhiều quan tài.

Đếm kỹ lại, tổng cộng có tới bảy cỗ quan tài.

Các fan không khỏi kinh ngạc tột độ: "Vãi chưởng, đây là chủ mộ thất sao?

Chương 27

Nhưng sao lại có nhiều quan tài thế này?" "Đỉnh thật sự, chắc tên Lỗ Thương Vương này chôn cả tổ tông tám đời xuống đây rồi!" "Để tôi đếm xem, Lỗ Thương Vương, vợ hắn, con hắn, thế vẫn chưa đủ, chẳng lẽ hắn có tận năm đứa con?" "Ơ không đúng!

Tính thế sao được, biết đâu còn có bố mẹ hắn nữa thì sao?" "Vãi, thế cũng không đúng, không lẽ hắn chôn luôn cả bố mẹ vợ vào đây chắc!" Bàn Tử thấy fan đoán mò linh tinh, tức thì bật cười: "Gì mà loạn xạ cả lên thế, các người tưởng đây là tân gia chắc?

Còn lôi cả bố mẹ vợ vào đây!

Lỗ Thương Vương mà làm thế thật thì đúng là 'con rể hiếu thảo' rồi!

Để tôi nói cho mà nghe, đây gọi là Thất Tinh Nghi Quan!

Chứ không phải chôn cả gia đình gì đâu, tôi chỉ nghe nói đến 'Gà chọi cả ổ' chứ chưa nghe chôn cả ổ bao giờ!" Các fan kinh ngạc: "Thất Tinh Nghi Quan?

Đó là cái gì thế?" "Phải đó, chưa từng nghe bao giờ, cái này có liên quan gì đến chòm sao Bắc Đẩu Thất Tinh không?" "Đường Bảo, anh giải thích đi chứ?" "Đúng đó Đường Bảo, sao anh im hơi lặng tiếng thế?" Mọi người lúc này mới thấy Tống Đường đang loay hoay lắp đặt thiết bị chiếu sáng.

Và hướng đèn đang chiếu thẳng vào bức tường ở một bên mộ thất.

Rất nhanh, sau khi Tống Đường chỉnh xong đèn, các fan liền thấy trên mặt tường mộ thất hiện ra một vùng lớn những chữ cổ.

Tuy họ không đọc được đó là chữ gì, nhưng sự xuất hiện của nhiều cổ tự như vậy vẫn khiến họ kinh ngạc.

Tống Đường nhìn vào ống kính nói: "Tôi thực sự chẳng muốn tốn lời nữa, Trương Đông, không phải ông thích chơi sao?

Lần này tôi chơi với ông tới cùng!

Những chữ cổ trên tường này ghi lại tiểu sử cuộc đời của Lỗ Thương Vương, đây có phải mộ hắn không, hãy để các chuyên gia giải đáp!

Những vị chuyên gia chữ cổ đang xem livestream có thể bắt đầu giải mã ngay bây giờ!

Tôi lười phải đôi co với Trương Đông, chúng ta cứ để sự thật lên tiếng!" Trương Đông đúng là vẫn ngoan cố, hắn gửi một đoạn đạn mạc: "Nhóc con, tùy tiện tìm mấy cái chữ cổ rồi bảo là tiểu sử Lỗ Thương Vương!

Mày coi lão tử là đứa trẻ lên ba à?

Tao bảo cho mày biết, hầm của tao cũng sắp đào thông rồi!

Lát nữa tao sẽ cho mày xem mộ đại gia đời Đường mà tao tìm được, mày cứ chờ mà ăn phân đi!" Tống Đường nghe vậy thì cười khẩy: "Ông đừng có nói về cái mộ đời Đường của ông nữa, nếu chữ cổ này ghi về Lỗ Thương Vương, ông có dám ăn trực tiếp một bữa phân không?

Nếu không dám thì đừng có đứng đó nói phét!" "Có gì mà không dám, lão tử chờ đấy!

Mày cứ để đám chuyên gia kia giải mã đi!

Tao không tin một người không có trong sử sách mà mày lại tìm được mộ?

Mày tưởng mày là thần tiên chắc?" Tống Đường cười lạnh, sau đó nói: "Buổi đấu giá của chúng ta tạm hoãn một chút, đợi chuyên gia giám định có kết quả rồi tiếp tục!" Nói xong, anh ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, rõ ràng là đang chờ kết quả từ phía chuyên gia.

Các fan đua nhau khuyên nhủ: "Đường Bảo, chấp nhặt với loại người đó làm gì, đúng là một tên ngốc!" "Đúng thế, thấy người khác giỏi là chịu không nổi, cái loại người này sao ngồi lên được ghế quản lý nhỉ?" "Tôi cũng thắc mắc, thế giới này chết hết người rồi hay sao mà công ty Đông Dương Ngu Nhạc lại chọn một thằng đần như thế làm quản lý!" "Ai chà, nói trúng tim đen rồi, cái công ty Đông Dương đó cũng chẳng tốt đẹp gì đâu!" "Quả nhiên là cùng một giuộc cả!" Trong lúc các fan bàn tán, Long lão ở đầu dây bên kia đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Ông vội vàng hạ lệnh: "Nhanh, mau bảo các chuyên gia chữ cổ giám định nội dung trên tường!

Nếu đúng là mộ Lỗ Thương Vương thì đây là một phát hiện khảo cổ cực kỳ quan trọng!

Nó có thể lấp đầy khoảng trống lịch sử thời Tây Chu!

Còn cả cái gọi là thuốc trường sinh bất lão nữa, e rằng đó đều là mật văn năm xưa!" Kỷ Niệm nghe vậy đâu dám chậm trễ, lập tức đi sắp xếp ngay.

Thực tế thì công việc của các chuyên gia đã bắt đầu ngay khi chữ cổ xuất hiện trên màn hình.

Kỷ lục giao dịch khảo cổ của Tống Đường liên tục bị phá vỡ, khiến rất nhiều bộ phận liên quan đều đang túc trực trong phòng livestream.

Chỉ mười phút sau, Kỷ Niệm đã cầm văn bản dịch chạy về. "Long

lão, đã dịch xong rồi, những gì Tống Đường nói quả thực đều là thật!" Long lão nghe vậy cũng kinh ngạc, vội nói: "Lập tức liên hệ với Tống Đường, mớ chữ cổ trên tường mộ thất này chúng ta muốn mua!

Ngoài ra, công bố chuyện này trong phòng livestream luôn đi, bảo cái tên Trương Đông kia ngậm miệng lại, lúc nào cũng nhảy ra phá đám, phiền chết đi được!" "Rõ!" Kỷ Niệm mỉm cười, cô cũng thấy cái gã Trương Đông kia cực kỳ phiền phức.

Cô lập tức gửi một đoạn đạn mạc trong phòng livestream: "Sau khi chúng tôi dịch thuật, nội dung chữ cổ trên tường mộ thất quả thực hoàn toàn trùng khớp với những gì Tống Đường đã nói!

Đây chính xác là mộ của Lỗ Thương Vương!

Ngoài ra, thưa anh Tống Đường, chúng tôi muốn mua lại toàn bộ tư liệu chữ cổ trên tường này!

Anh có thể cho biết giá khởi điểm không?" Câu nói này của Kỷ Niệm vừa xuất hiện, phòng livestream tức thì nổ tung. "Vãi, tiểu thư Kỷ Niệm lại xuất hiện rồi!" "Nếu tôi nhớ không lầm thì cô Kỷ Niệm này là người của cơ quan chức năng đúng không?" "Chắc chắn rồi, người bình thường sao có thể bỏ ra mấy trăm triệu tệ để mua văn vật chứ!" "Đỉnh quá, kết luận của bên chính quy đưa ra thì chắc chắn không sai được rồi!" "Đó không phải là trọng điểm đâu, trọng điểm là bên chính quy muốn mua chữ cổ kìa, vãi thật, Đường Bảo lại sắp phát tài rồi!" "Mẹ nó, tôi bắt đầu thấy ghen tị với Đường Bảo rồi đấy!" "Phải đó, Đường Bảo cứ bán thế này, đừng nói là chuộc thân, anh mua đứt cả cái công ty Đông Dương Ngu Nhạc tôi cũng tin!" "Có tiền thì mua cái công ty rách đó làm gì, tìm vài em gái xinh đẹp không sướng hơn sao?" Tống Đường thấy Kỷ Niệm xuất hiện, đang định lên tiếng thì bỗng nhiên Trương Đông lại nhảy vào: "Hahaha!

Cô bảo nội dung đó đúng thì là đúng chắc?

Cô là ai chứ?

Cô bảo cô là người của cơ quan chức năng, cô có bằng chứng gì không?

Tôi còn bảo tôi là người của chính phủ đây này!

Cứ nói bừa đi, dù sao cũng đâu có đóng thuế đâu!" Các fan xem đến đây thì không thể nhịn nổi nữa: "Cái thứ quái thai gì thế này, chết cũng phải cãi cùn cho bằng được!" "Tôi tự hỏi cái loại ra cửa không mang theo não này sao lại vào được phòng livestream nhỉ?

Quản trị viên đâu rồi?" "Người ta là bên chính quy đã ra mặt, ông còn dám nghi ngờ, đúng là gan hùm!" "Đỉnh thật, dám nghi ngờ cả quan chức, tôi thấy ông sắp được mời lên phường uống trà rồi đấy!" Kỷ Niệm thấy vậy cũng nhíu mày, nhìn sang Long lão.

Thấy Long lão gật đầu, Kỷ Niệm mới gửi thêm một dòng đạn mạc: "Nếu ai nghi ngờ kết quả giám định của chuyên gia chúng tôi, có thể đến địa chỉ sau để hỏi cho rõ: Số 31, đại lộ Trường Hưng, thủ đô Việt Nam!" Các fan thấy vậy, lập tức có người đi tra cứu ngay.

Tra xong, cả đám fan đều sững sờ: "Vãi các ông giáo ơi, tôi tra rồi, địa chỉ đó là Viện Nghiên cứu Văn vật Việt Nam!" "Đỉnh thật, tôi nghe nói chỗ đó là Viện nghiên cứu lớn nhất, cấp bậc cao nhất cả nước đấy!" "Thế đã là gì, tôi còn thấy mấy hôm trước xe của Cục An ninh quốc gia chạy vào đó cơ!" "Còn nữa, Tổng cục Cảnh sát thủ đô cũng ở ngay phố đó, cách chưa đầy trăm mét!" "Cả Bộ tư lệnh Cảnh sát cơ động nữa!" "Còn cả Bộ tư lệnh Phòng cháy chữa cháy!" "Vãi cả chưởng, Đông ca ơi, ông không đến đó xem thử à?" "Đúng rồi!

Đông ca không phải gấu lắm sao, ông đến đó đi!" "Ơ Đông ca của tôi đâu rồi?

Sao im re thế kia?" "Cái khí thế hung hăng lúc nãy đâu rồi?

Cười chết tôi mất!" Trương Đông quả nhiên không dám ho he gì nữa.

Kỷ Niệm thấy vậy mới mỉm cười đắc ý.

Tống Đường nói: "Tôi biết ngay hạng người như hắn nói chuyện chẳng khác gì đánh rắm!

Bây giờ đã xác nhận rồi, mà chẳng thấy hắn ló mặt ra ăn phân nhỉ?

Mọi người nhớ giúp tôi, hắn còn nợ một bữa phân đấy!" Nói xong, Tống Đường mới đứng dậy: "Tiểu thư Kỷ Niệm, về việc đấu giá chữ cổ này, chúng ta sẽ tiến hành sau!

Vì phía cơ quan có hứng thú, tôi đương nhiên sẽ lưu ý.

Nhưng đấu giá vẫn phải theo quy trình, chúng ta cứ từ ngoài vào trong.

Tiếp theo, món đồ đấu giá đầu tiên sẽ là cánh cửa ngọc này!

Ai có hứng thú thì chú ý nhé!" Nói rồi, Tống Đường di chuyển đèn chiếu thẳng vào cánh cửa ngọc.

Kỷ Niệm gửi đạn mạc: "Hiểu rồi, chúng tôi có thể đợi, cũng xin cảm ơn anh Tống Đường đã đóng góp cho sự nghiệp khảo cổ của nước nhà!

Những chữ cổ này được phát hiện sẽ trở thành những mảnh ghép quan trọng lấp đầy lịch sử quốc gia.

Cảm ơn những streamer như các anh đã mạo hiểm đi khám phá những bí ẩn lịch sử này." Tống Đường cười nói: "Mỗi bên đều lấy thứ mình cần thôi, không có gì phải cảm ơn đâu!" Các fan thì bình luận: "Nói thì nói vậy, nhưng cách làm của phía chính quy khiến người ta thấy rất ấm lòng!" "Đúng đúng, trước đây trộm mộ là phạm pháp, nhưng bây giờ trộm mộ là hợp pháp, mà những streamer hạ mộ

này mạo hiểm đi khám phá cổ mộ, văn vật đào ra rất có ích cho nghiên cứu lịch sử nước nhà!" "Đường Bảo nói cũng không sai, đôi bên cùng có lợi, họ vì tiền, chính quy vì văn vật, tuy vất vả nhưng cũng là lựa chọn của bản thân họ thôi!" "Đúng rồi, đừng phí lời nữa, Đường Bảo mau khai đao đi, tôi chờ cánh cửa ngọc này không nổi rồi!" "Phải đó, tôi cũng muốn biết cửa ngọc này bán được giá bao nhiêu!" Tống Đường lúc này đã cố định xong máy quay.

Anh không nói nhảm nữa, nhìn lướt qua cánh cửa ngọc.

Tức thì thông tin hiện lên: 【Tên vật phẩm: Cửa ngọc chạm hoa】 【Giá trị: Dự kiến 200.000】 【Lai lịch: Cửa hầm mộ bằng ngọc được chạm khắc thời Tây Chu, tuy kích thước lớn nhưng chất liệu ngọc bình thường, giá trị không cao!】 Nhìn thông tin, Tống Đường không khỏi cảm thấy bất lực.

Nhưng điều này cũng hợp lý thôi, ở thời kỳ đó nếu là phôi ngọc thượng hạng thì giá trị sẽ cao hơn nhiều.

Và đám trộm mộ ngày xưa không đời nào lại để lại một thứ đáng giá liên thành như thế.

Đã để lại thì rõ ràng giá trị rất bình thường.

Dù sao cánh cửa ngọc này cũng khác với đỉnh đồng, cái đỉnh kia thì quá lớn, còn cửa ngọc này thuần túy là do chất liệu trung bình.

Đã nắm rõ trong lòng, Tống Đường liền đối diện ống kính nói: "Món đồ đấu giá đầu tiên là cửa ngọc này, giá khởi điểm là 200.000 tệ!

Ông chủ nào có hứng thú thì có thể chốt đơn rồi!

Ngoài ra, món đồ thứ hai sẽ là Thất Tinh Nghi Quan ở phía sau này!

Bảy cỗ quan tài này chứa các loại cơ quan khác nhau, bên trong có

thể là độc trùng, khói độc, thậm chí là tên độc!

Và có cái, thậm chí có thể là 'bánh chưng' (xác sống)!

Bảy cỗ quan tài này sẽ đấu giá trọn gói, chúng tôi sẽ không mở ra, bạn nào có hứng thú lát nữa có thể chú ý.

Nếu có nhu cầu, sau khi đấu giá thành công, chúng tôi cũng cung cấp dịch vụ mở nắp quan tài trực tuyến!

Được rồi, bây giờ bắt đầu đấu giá cửa ngọc trước!

Có ai quan tâm không?" Các fan vốn dĩ rất hứng thú với cửa ngọc, nhưng nghe Tống Đường bảo giá khởi điểm có 200.000 tệ thì lập tức cụt hứng.

Ngược lại, ai nấy đều đổ dồn sự chú ý vào Thất Tinh Nghi Quan. "Tôi bảo này, sao các người không ai quan tâm đến cửa ngọc thế?" "Giỡn hoài?

Đồ có 200.000 tệ thì có gì mà quan tâm, thôi Minh thúc ra lấy luôn cho rồi!" "Này, giọng điệu các ông nghe có vẻ hơi hợm hĩnh đấy nhỉ?

Giờ đến 200.000 tệ cũng không để vào mắt nữa sao?" "Vãi, Đường Bảo toàn làm ăn tiền tỷ, ông bảo 200.000 á?

Ông coi thường Đường Bảo của chúng tôi à?" "Đúng thế, ông coi thường ai đấy?" Bàn Tử thấy vậy, thở dài: "Đường lão đệ, thế này không ổn rồi, cái đám cư dân mạng này bị cậu nuôi hư cái miệng rồi! 200.000 tệ mà cũng không thèm nhìn, sau này cậu định tìm đâu ra toàn minh khí tiền tỷ cho họ xem đây?" Tống Đường chỉ cười nhạt, các fan tầm mắt mở rộng rồi nên tất nhiên không coi trọng những thứ bình thường.

Nhưng anh thì khác, đừng nói là anh đang thiếu tiền, kể cả không thiếu anh cũng không coi thường.

Dù sao cũng là công sức mình vất vả tìm được, muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt mà.

Đây gọi là cái gì cần tiết kiệm thì tiết kiệm, cái gì cần kiếm thì kiếm, không bên nào bỏ lỡ.

Thấy Minh thúc trong phòng livestream chưa có động tĩnh gì, dường như vẫn đang cân nhắc, Tống Đường cũng không vội.

Các fan vẫn đang thảo luận xôn xao về vụ Thất Tinh Nghi Quan.

Chương 28

"Tôi bảo này Đường Bảo, anh định cung cấp dịch vụ mở nắp quan tài trực tuyến thật à?

Nguy hiểm lắm đấy!" "Phải đó, theo tôi cứ bán đứt lấy tiền cho rảnh nợ, ai mua người đó tự mở!" "Đúng rồi, bên trong còn có 'bánh chưng' nữa kìa, đáng sợ lắm!" "Đáng sợ thì đáng sợ, nhưng tôi muốn biết tại sao lại gọi là Thất Tinh Nghi Quan?" "Đúng đúng, Đường Bảo giải thích đi chứ!" Tống Đường đương nhiên là phải giải thích, một là để cho những người mua còn đang do dự hiểu rõ thứ này rốt cuộc là gì, hai là có điển tích lịch sử thì giá trị của nó cũng sẽ tăng lên.

Nhưng lần này Bàn Tử lại sán tới, vội nói: "Để tôi giải thích cho, dù sao Bàn gia tôi sau này cũng là người của giới giải trí, cậu không được bóc lột, phải cho Bàn gia tôi lên sóng nhiều hơn chứ!

Đúng không Thiên Chân?" Thiên Chân chẳng thèm chấp gã, rõ ràng là Thiên Chân không có ý định gia nhập giới giải trí.

Tống Đường mỉm cười, ra hiệu cho gã lên tiếng.

Dù sao ba cái vụ giải thích này cũng mỏi mồm, anh thà được thảnh thơi còn hơn.

Bàn Tử nói: "Gia đình mình ơi, Bàn gia tôi mới đặt nghệ danh đấy, sau này mọi người cứ gọi tôi là Nicholas Béo nhé!

Nào, hôm nay Tiểu Béo tôi sẽ giảng cho mọi người biết thế nào là Thất Tinh Nghi Quan!

Nghe cho kỹ nhé, chuyện này đúng là 'con thơ mất mẹ', nói ra thì dài dòng lắm!

Chuyện phải kể từ thời Tào Tháo ngày xưa..." Nói đoạn, Bàn Tử

bắt đầu chém gió tơi bời.

Các fan bị gã chém cho ngơ ngác cả người.

Nhưng Long lão rõ ràng là không ăn cái bài này của gã, ông suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Kỷ Niệm, cháu ra mặt mua lại bộ Thất Tinh Nghi Quan này đi!

Bảo Tống Đường mở nắp quan tài trực tuyến, ta muốn xem trình độ của cậu ta đến đâu!" "Vâng!

Nhưng Long lão, mở nắp trực tuyến liệu có nguy hiểm quá không ạ?" Kỷ Niệm lo lắng hỏi.

Long lão đáp: "Mở nắp đương nhiên là có rủi ro, dù có trực tuyến hay không.

Cậu ta đã dám bảo cung cấp dịch vụ đó thì chắc hẳn là có bản lĩnh.

Hơn nữa chúng ta cứ quan sát thế này, sự hiểu biết về thực lực của cậu ta vẫn chưa toàn diện.

Mà mở nắp quan tài mới là quy trình quan trọng nhất để thể hiện tay nghề của một kẻ trộm mộ!

Thêm nữa, hai cái gã béo gầy đi cùng cậu ta chắc cũng không phải người thường.

Nhân tiện xem thực lực của cả bọn họ luôn." Kỷ Niệm gật đầu, lập tức đi sắp xếp.

Trong khi đó ở phòng livestream, Bàn Tử đang chém đến đoạn cao trào: "Hiểu chưa, Tào Tháo sợ có người đào mộ mình nên mới phát minh ra cái trò Thất Tinh Nghi Quan này!

Nói trắng ra là bảy cỗ quan tài đều là giả, bên trong toàn là cơ quan hơi độc hoặc là 'bánh chưng'!

Còn cỗ quan tài thật thì thực ra không nằm ở đây!" Các fan nghe mà mắt chữ O mồm chữ A.

Bàn Tử đắc ý cười một tiếng, hất hàm với Tống Đường như muốn nói: "Thế nào?

Bàn gia tôi thế này đã đủ tiêu chuẩn debut chưa?" Tống Đường cười: "Bàn Tử nói cơ bản là không sai, nhưng Thất Tinh Nghi Quan này rốt cuộc là do ai phát minh thì vẫn chưa thể kết luận được!

Cũng có người nói đây là do trộm mộ phát minh, họ lúc còn sống đi trộm mộ nên hiểu rõ các thủ pháp, từ đó mới tạo ra Thất Tinh Nghi Quan để phòng thủ.

Cho nên mọi người cứ nghe như nghe kể chuyện thôi, đừng có quá nghiêm trọng hóa vấn đề!" Các fan ai nấy đều phấn khích tột độ: "Vãi, xem livestream mà còn được mở mang kiến thức nữa!" "Đúng thế, ông sang mấy cái kênh trộm mộ khác mà xem, ngoài việc hì hục đào hố thì cũng chỉ nằm ngủ cạnh quan tài thôi, làm gì có kiến thức rộng như chỗ Đường Bảo!" "Đúng rồi đúng rồi, Đường Bảo à, nếu bảy cái quan tài này đều là giả, thế cái thật ở đâu?" "Phải đó, cái thật ở đâu nhỉ?" Tống Đường cười đáp: "Đừng nóng vội, đã đến đây rồi thì tự nhiên sẽ tìm thấy thôi!

Nhưng bây giờ vẫn phải đấu giá cái đã.

Cánh cửa ngọc này có ai lấy không?

Nếu không ai lấy thì tạm thời không bán nữa!" Tống Đường thừa hiểu Minh thúc, lão cứ im lặng không lên tiếng chắc chắn là muốn ép giá.

Nhưng Tống Đường cũng chẳng vội, nói cho cùng anh mới làm streamer trộm mộ được vài ngày, nhiều đại gia có lẽ vẫn chưa biết đến anh.

Cứ giữ lại đó, đợi sau này quen biết thêm các ông chủ khác thì không lo không bán được.

Quả nhiên, anh vừa bảo không bán nữa là Minh thúc nhảy ra ngay: "Sao lại không bán chứ, A thúc vừa bận chút việc thôi mà!

Đường tử à, chúng ta đều là người quen cả rồi, giảm cho thúc cái giá ưu đãi đi! 150.000 có được không!" Tống Đường cười: "Không bán, món tiếp theo: Thất Tinh Nghi Quan!" "Thất Tinh Nghi Quan tôi lấy, ngoài ra còn cần cung cấp dịch vụ mở nắp trực tuyến nữa!

Đồng thời, cánh cửa ngọc đó nếu Minh thúc không lấy thì tôi cũng lấy luôn!" Kỷ Niệm đã chờ sẵn rồi, Tống Đường vừa dứt lời là đạn mạc của cô hiện lên ngay.

Minh thúc thấy thế thì cuống quýt: "Sao lại thành của các người rồi, tôi đã bảo tôi không lấy đâu!

Hơn nữa, bên chính quy các người lại đi tranh giành với dân thường chúng tôi sao!

Đúng là dân không đấu với giàu, giàu không đấu với quan, mấy món đồ lớn chúng tôi đã nhường các người rồi mà! 200.000 thì 200.000, ai bảo A thúc làm ăn luôn coi trọng chữ tín chứ!" Nói đoạn, Minh thúc vội vàng chuyển tiền qua ngay.

Tống Đường mỉm cười, cũng lười đôi co với lão.

Anh dùng ngón tay viết tên lên một mảnh giấy rồi dán lên cửa ngọc, sau đó mới quay lại phòng livestream: "Được rồi, tiếp theo chúng ta đấu giá Thất Tinh Nghi Quan!

Vì tiểu thư Kỷ Niệm đã lên tiếng muốn mua và yêu cầu mở nắp trực tuyến, tôi cũng không để mọi người phải chờ lâu, nhưng giá cả phải nói cho rõ trước đã!" Nói đoạn, Tống Đường nhìn qua bảy cỗ quan tài.

Thông tin lập tức hiện lên: 【Tên vật phẩm: Thất Tinh Nghi Quan】 【Giá trị: Riêng bảy cỗ quan tài đáng giá 100.000 tệ, nếu tính cả con 'bánh chưng' bên trong thì giá trị là 1.000.000 tệ】 【Nguồn gốc: Bảy cỗ quan tài được chế tạo từ thời Tây Chu, chất liệu bình thường】 Xem xong giới thiệu, Tống Đường không khỏi thấy thú vị.

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu thư Kỷ Niệm, bảy cỗ quan tài này giá khởi điểm là 100.000 tệ, ở đây tôi phải nói rõ với cô một điều! 100.000 này chỉ bao gồm bảy cái xác quan tài và những thứ hiện đang nằm trong đó thôi.

Mà trong bảy cỗ này, từng có một thứ bị rơi ra ngoài, hiện đang nằm trong chính mộ thất này!

Nếu cô cần thứ đó, giá khởi điểm sẽ là 1.000.000 tệ!

Lát nữa tôi sẽ giúp cô tìm nó rồi giao cùng một thể.

Còn nếu không cần thì món đồ đó tôi sẽ tự mình bán đấu giá sau!" Kỷ Niệm nghe vậy thấy hiếu kỳ, hỏi: "Thứ đó là cái gì mà giá trị tới 900.000 tệ lận?" "Đúng đó Đường Bảo, cái gì mà còn đáng giá hơn cả bảy cái quan tài cộng lại vậy?" "Không lẽ là minh khí gì cực phẩm sao?" Các fan nhốn nháo hỏi.

Tống Đường mỉm cười đáp: "Đó là một con 'bánh chưng'!

Một con 'bánh chưng' vẫn còn có thể cử động!" "Vãi, 'bánh chưng' còn cử động được á?

Nhân gì thế?" "Chắc chắn là nhân thịt rồi!" "Đường Bảo, anh chơi lớn quá rồi đấy, có 'bánh chưng' còn cử động được ở đây mà anh vẫn bình thản đấu giá sao?" "Vãi chưởng, Đường Bảo anh đỉnh thật, từ khi nào mà ca sĩ đỉnh lưu lại có tâm lý thép thế này?" "Đường Bảo, anh có thực sự là ca sĩ đỉnh lưu không đấy?

Anh bảo anh là thổ phỉ đỉnh lưu tôi cũng tin luôn!" Các fan đều

ngây người kinh hãi.

Kỷ Niệm và Long lão cũng giật mình.

Long lão vội vàng nói: "Con 'bánh chưng' đó chúng ta lấy!

Bảo cậu ta tìm 'bánh chưng' trước, quan tài mở sau!" "Vâng!" Kỷ Niệm lập tức truyền đạt ý của Long lão.

Tống Đường thấy vậy cười nói: "Đều được cả, dù sao cũng là ông chủ bỏ tiền ra mà, quý vị nói sao thì tôi làm vậy!

Bàn Tử, làm việc thôi!" Tống Đường gọi.

Bàn Tử gật đầu, nhưng gã không biết con 'bánh chưng' kia ở đâu, bèn hỏi: "Thế nó nằm ở xó nào?" Tống Đường nhìn quanh hai phía rồi bảo: "Chưa biết, trong phòng này không có, chắc là ở mấy phòng phụ bên cạnh, chúng ta sang bên trái xem trước!" Nói xong anh định bắt tay vào làm, nhưng Thiên Chân đang ngồi một bên dường như rất bất lực, chỉ tay về phía bên phải: "Ở đằng kia kìa!" Tống Đường hơi khựng lại, nhưng vẫn gọi Bàn Tử sang phía bên phải trước.

Các fan thấy vậy thì vô cùng thắc mắc: "Vãi, sao Thiên Chân tiểu ca biết nó ở bên phải?" "Đúng đó, cứ như Thiên Chân tiểu ca đã nhìn thấy nó rồi không bằng!" "Đỉnh thật, quả nhiên những người đi cùng Đường Bảo đều không phải hạng xoàng!" Thiên Chân cũng nhìn thấy đạn mạc, bất lực giải thích: "Lúc nãy tôi tình cờ nhìn thấy ở đó có một bóng người!

Chắc hẳn là con 'bánh chưng' kia rồi!" Đương nhiên đây chỉ là lời nói để đánh lạc hướng sự nghi ngờ.

Chứ chẳng lẽ anh lại bảo năm xưa chính mắt anh đã thấy con 'bánh chưng' đó bò vào phòng phụ đó sao?

Nếu không, khi ra khỏi đây anh chắc chắn sẽ bị mời lên phường uống trà vì tội 'biết quá nhiều'.

Nghe Thiên Chân giải thích vậy, các fan mới không hỏi thêm nữa.

Lúc này, Tống Đường và Bàn Tử đã tiến về phía phòng phụ đó.

Dưới ánh đèn pin, quả nhiên họ thấy một bóng người đứng trong phòng phụ.

Nhưng rất nhanh họ đã nhìn rõ, đó không phải người, mà là một cái xác chết.

Trên người cái xác phủ một lớp bụi dày, rõ ràng là đã đứng đây từ rất nhiều năm rồi.

Đặc biệt là trong miệng cái xác còn ngậm một thứ gì đó.

Hai tay cái xác duỗi thẳng tắp, Bàn Tử tiến lên nhấn thử, thấy toàn thân nó cứng đờ, dường như không có ý định vồ người. "Tôi bảo này, cái xác này chắc không vồ nổi người nữa đâu nhỉ!" Gã vừa dứt lời, bỗng nhiên cánh tay cái xác khẽ động đậy.

Tống Đường vội kéo gã ra, Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn chửi bới: "Mẹ nó, còn dám chơi đánh lén Bàn gia này à!" Nói đoạn Bàn Tử định dùng xẻng công binh chém bay đầu nó.

Tống Đường vội ngăn lại: "Đừng đánh, nó không cử động được đâu, tại lúc nãy ông đứng gần quá nên nó mới có phản ứng thôi!

Chúng ta phải nhanh tay lên, con 'bánh chưng' này ở đây quá lâu rồi, thứ kia e là sắp không trấn áp nổi nó nữa!" Nói rồi Tống Đường bắt đầu lục lọi ba lô tìm đồ.

Các fan xem mà tim đập chân run.

Thú thật, họ xem livestream bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên được thấy 'bánh chưng' thật sự, mà lại còn biết cử động, sao mà không sợ cho được.

Ngay cả Kỷ Niệm cũng mím chặt môi, thần sắc căng thẳng.

Long lão thì mắt sáng rực, dường như rất mong đợi được quan sát con 'bánh chưng' này ở cự ly gần. "Đường Bảo, con 'bánh chưng' này thật sự sẽ không 'trá thi' chứ?" "Phải đó, lúc nãy nó còn động đậy kìa, hay là các anh mau chạy đi!" "Đường Bảo suy nghĩ kỹ lại đi, trộm mộ tuy hái ra tiền nhưng giữ mạng vẫn quan trọng hơn, hay là anh về Đông Dương Ngu Nhạc đi làm lại đi!" "Đúng đúng, Trương Đông tuy không phải hạng người tử tế nhưng ít ra cũng là người, còn con 'bánh chưng' này có phải người đâu, nó mà điên lên thì đáng sợ lắm!" Tống Đường lúc này đã lấy từ ba lô ra một chiếc túi hút chân không, vừa mở vừa nói: "Yên tâm đi, con 'bánh chưng' này tuy đáng sợ nhưng không cử động được đâu!" Nói rồi anh chỉ vào miệng cái xác: "Trong đó bị ai đó nhét móng lừa đen vào rồi!

Móng lừa đen chuyên trị cương thi, nó không động đậy được đâu!

Có điều móng lừa này để quá lâu, hiệu lực sắp hết rồi, không trấn áp nổi nó nữa!

Để tôi thay cái mới là xong!" Nói đoạn Tống Đường lấy từ túi hút chân không ra một chiếc móng lừa đen mới toanh.

Bàn Tử và đám fan đều ngây người ra. "Vãi, cái móng lừa đen này cậu mua ở đâu thế?

Chương 29

Lại còn đóng gói hút chân không nữa?" Bàn Tử hỏi. "Đúng đó Đường Bảo, sao móng lừa đen mà cũng có bao bì hút chân không?

Tôi nhớ trong siêu thị không có bán món này mà!" "Siêu thị làm sao bán móng lừa đen, nhưng tôi nhớ có bán gân chân lừa, ăn ngon lắm!" Tống Đường cười: "Món này siêu thị tất nhiên không bán, tôi mua trên mạng đấy, app Pinduoduo!

Có chín tệ chín hào mà còn được freeship nữa!" "Vãi, món này mà cũng freeship á?" "Không được, tôi cũng phải đi mua một cái về trấn nhà, phòng hờ lúc cần dùng đến!" "Đúng đúng, tôi cũng phải mua một cái!" "Cho xin link đi, tôi cũng muốn một cái!" Tống Đường thấy vậy cũng cạn lời, vội nhắc nhở: "Người bình thường không cần món này đâu, trong thành phố làm gì có 'bánh chưng'!

Mọi người tém tém lại thôi, đừng đặt hàng nhiều quá, lừa không đẻ kịp móng cho các người đâu!" "Gì mà không kịp, tôi cảm giác con lừa nó sẽ đứng dậy chửi rủa cậu ấy chứ!" Bàn Tử cười hì hì.

Tống Đường chẳng buồn đôi co với gã, bảo: "Đừng nói nhảm nữa, ông cầm cái mới này đi, lát nữa tôi rút cái trong miệng nó ra, ông phải lập tức nhét cái này vào ngay!

Cẩn thận kẻo chậm chân là có chuyện đấy!" "Được!

Cứ tin ở Bàn gia!" Bàn Tử nhận lấy móng lừa đen, vỗ ngực đánh bộp một cái.

Tống Đường hít sâu một hơi, từ từ đưa hai ngón tay cực dài của mình ra, chậm rãi tiến về phía miệng con 'bánh chưng'.

Bàn Tử nhìn thấy hai ngón tay dài bất thường của Tống Đường thì

kinh ngạc tột độ: "Vãi, sao cậu cũng có Phát Khâu Chỉ?" Thiên Chân ngồi bên cạnh nghe vậy cũng bật dậy, sán lại gần xem.

Tống Đường thấy bất lực, đi suốt quãng đường này mà bọn họ giờ mới chú ý đến ngón tay của mình.

Nhưng lúc này không phải lúc giải thích, Tống Đường bảo: "Làm việc trước đã, muốn biết thì về xem lại video phát lại hôm qua!" Bàn Tử gật đầu, còn Thiên Chân thì lôi ngay điện thoại ra xem lại.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Tống Đường bất thình lình đưa hai ngón tay ra, kẹp chặt lấy chiếc móng lừa đen đã khô quắt, mạnh tay rút phắt nó ra khỏi miệng con 'bánh chưng'.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử thấy con 'bánh chưng' trừng mắt ra.

Chỉ có điều mắt nó toàn tròng trắng, không hề có con ngươi.

Bàn Tử hít sâu một hơi, đâu dám chậm trễ, lập tức nhét ngay chiếc móng lừa đen mới vào.

Tuy nhiên, không biết là do tư thế nhét của gã không đúng hay sao mà sau khi nhét vào, con 'bánh chưng' vẫn động đậy, thậm chí còn lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên: "Tống Đường, cái đồ nhà cậu, cậu mua đồ hết hạn sử dụng à!

Cậu định hại chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa nằm vật ra đất, lăn một vòng mới thoát khỏi móng vuốt của nó.

Tống Đường cũng hét lên: "Chắc cái móng lừa này là hàng giả rồi, quả nhiên đồ trên Pinduoduo không đáng tin mà!

Lần sau phải sang app Thiên Cẩu mua mới được!

Hai người tránh ra, để tôi xử nó!" Trong lúc nói, Tống Đường đã rút dây thừng từ ba lô ra.

Thiên Chân và Bàn Tử định xông vào giúp, nhưng Tống Đường đã quăng một đầu dây về phía họ, hét lớn: "Cứ giữ chặt lấy là được!" Bàn Tử nhanh tay chụp lấy, gần như cùng lúc đó, Tống Đường đã lao thẳng về phía con 'bánh chưng'.

Trước ánh mắt kinh hãi của các fan, Tống Đường tung một cú lên gối cực mạnh, húc thẳng vào ngực con 'bánh chưng', khiến nó ngã nhào ra đất.

Tống Đường đè nghiến lên người nó, đôi tay thoăn thoắt quấn dây thừng.

Chỉ trong vài nhịp thở, anh đã trói nghiến con 'bánh chưng' lại.

Khi anh đứng dậy, con 'bánh chưng' dù có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Các fan đứng hình mất năm giây, mãi sau mới có một người gửi đạn mạc: "Bánh chưng: Thôi anh trả móng lừa cũ cho em đi, em không chơi với anh nữa đâu!" Bàn Tử nuốt nước bọt, quay sang hỏi Thiên Chân: "Thiên Chân này, cậu thấy chiêu thức này có quen mắt không?" Thiên Chân gật đầu: "Rất giống Tiểu Ca!

Ngón tay của cậu ta cũng vậy, nhưng cậu ta không phải người họ Trương!" Nói đoạn Thiên Chân đưa điện thoại cho Bàn Tử xem đoạn video Tống Đường giải thích về Phát Khâu Chỉ trước đó.

Tống Đường chẳng buồn quan tâm đến họ, anh túm dây thừng lôi con 'bánh chưng' ra ngoài như lôi một con chó chết.

Ra đến ngoài, Tống Đường mới đỡ nó đứng dậy.

Con 'bánh chưng' vẫn không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng Tống Đường chẳng thèm để ý, giơ tay rút cái móng lừa trong miệng nó ra, rồi từ ba lô móc ra một chiếc móng lừa khác có bao bì khác hẳn.

Thiên Chân trợn tròn mắt hỏi: "Sao vẫn còn nữa à?" Tống Đường giải thích: "Tôi sợ đồ Pinduoduo không đáng tin nên đã mua thêm mấy cái ở các sàn khác nữa!

Phòng hờ mà!" Thiên Chân cạn lời.

Tống Đường nhanh chóng nhét cái móng lừa mới vào miệng nó, quả nhiên, con 'bánh chưng' lập tức đứng im không nhúc nhích.

Bàn Tử lúc này cũng chạy lại, thấy thế liền hậm hực: "Lần sau mà còn mua đồ Pinduoduo thì Bàn gia này không xong với cậu đâu!

À mà cái móng lừa lúc nãy nhất định phải đánh giá một sao, cái loại bán hàng giả hại chết Mạc Kim Hiệu Úy thế này thật là thất đức!" Tống Đường mỉm cười không nói gì.

Còn phòng livestream thì đã nổ tung từ nãy giờ.

Cảnh tượng vừa rồi họ đã được chứng kiến tận mắt. "Đường Bảo, thân thủ của anh là thật đấy à?" "Vãi, tôi cứ tưởng lúc trước anh đóng phim võ thuật là dùng đóng thế, hóa ra anh biết võ thật!" "Đường Bảo, anh giấu nghề sâu quá đấy!" "Công nhận đỉnh thật, cú lên gối lúc nãy ngầu lòi luôn!" "Ngầu thì ngầu thật, nhưng Đường Bảo trói bằng dây thừng thế có an toàn không?

Hay là xích sắt cho chắc?" "Đúng đúng, cẩn thận kẻo cái móng lừa ở sàn khác hiệu quả cũng chẳng được bao lâu đâu!" Lần này Tống Đường chưa kịp giải thích thì Thiên Chân đã lên tiếng: "Không sao đâu, đây là loại dây thừng gia cố, và cách trói này gọi là Khốn Tiên Khấu!

Con 'bánh chưng' này không thoát được đâu!" "Cậu cũng biết Khốn Tiên Khấu à?" Tống Đường tò mò hỏi.

Thiên Chân gật đầu: "Ngày trước Tiểu Ca từng trói một lần, tôi nhớ mang máng!" "Khốn Tiên Khấu là cái gì thế?" "Phải đó, chúng tôi

không biết, Đường Bảo giải thích đi!" Các fan nhao nhao hỏi.

Tống Đường mỉm cười, chỉ vào sợi dây trên người con 'bánh chưng' giải thích: "Khốn Tiên Khấu là cách thắt nút của Mạc Kim Hiệu Úy khi trói 'bánh chưng', khiến nó không thể chạm tới sợi dây, trừ khi là loại có sức mạnh kinh người như Huyết Thi, còn 'bánh chưng' thường thì không đời nào thoát được.

Mạc Kim Hiệu Úy còn hay gọi loại dây này là Thừng Trói Xác!" Các fan lúc này mới vỡ lẽ.

Tống Đường đặt con 'bánh chưng' sang một bên, rồi nhìn vào ống kính: "Tiểu thư Kỷ Niệm, hàng đã tìm về rồi đây!

Nếu không có vấn đề gì, chúng tôi chuẩn bị mở nắp quan tài nhé!" Kỷ Niệm nhìn Long lão, thấy ông gật đầu liền gửi đạn mạc: "Cảm ơn anh đã vất vả, có thể bắt đầu rồi!" Tống Đường gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Niệm nhìn Long lão hỏi: "Long lão, chiêu thức vừa rồi vẫn chưa đủ để thấy tài nghệ của cậu ta sao ạ?" Long lão lắc đầu: "Cái đó chỉ cho thấy thân thủ của cậu ta khá thôi, mở nắp quan tài mới là việc cần kỹ thuật!

Cái quan tài này nhất định phải mở!" Kỷ Niệm gật đầu không nói thêm, chỉ hơi lo lắng.

Khách hàng đã yêu cầu, Tống Đường tự nhiên không từ chối, vả lại trước đó cũng đã hứa cung cấp dịch vụ mở nắp trực tuyến.

Anh gọi Bàn Tử lại giúp một tay, còn Thiên Chân thì thôi, anh còn đặc biệt dặn dò: "Cậu tốt nhất nên đứng xa ra một chút, phải tự biết cái thể chất 'hút họa' của mình chứ!" "À đúng rồi, cậu đừng có sán lại đây làm gì, đừng có làm tăng độ khó cho game của bọn tôi nữa!" Bàn Tử cũng phụ họa theo.

Thiên Chân cạn lời: "Các người tưởng tôi muốn lại gần lắm chắc?

Tôi chẳng ham!

Đường lão đệ này, vào đây gần cả ngày rồi, bao giờ cậu mới giúp tôi tìm người đây?

Cậu đã hứa rồi đấy, không được lừa tôi đâu!" Tống Đường nhíu mày, trầm tư một lát rồi nói: "Cậu nói thế tôi mới thấy đây đúng là một cơ hội!

Lúc trước thì không có, nhưng giờ thì có rồi đấy!

Lại đây với tôi!" Nói đoạn anh kéo Thiên Chân lại.

Thiên Chân cũng ngạc nhiên, không biết Tống Đường có cách gì giúp mình tìm người.

Kết quả là Tống Đường dẫn anh đến trước mặt con 'bánh chưng', chỉ tay bảo: "Cậu cứ đứng đây!" Sau đó anh gọi Bàn Tử: "Dùng điện thoại của ông mở livestream riêng, chỉ quay mặt Thiên Chân và đầu con 'bánh chưng' thôi, đừng quay cả người!" Bàn Tử tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo.

Khi điện thoại đã sẵn sàng, Tống Đường bất ngờ rút cái móng lừa đen trong miệng con 'bánh chưng' ra.

Con 'bánh chưng' lập tức há miệng định ngoạm Thiên Chân, nhưng vì bị trói nên khoảng cách hơi xa, cuối cùng nó chỉ phả ra một hơi thối hoắc.

Con 'bánh chưng' này chắc chắn là mấy nghìn năm rồi chưa đánh răng, mùi hôi nồng nặc đến mức Thiên Chân suýt thì nôn mửa, trông cực kỳ tởm. "Vãi, đây là cách của cậu à?

Tôi cứ đứng trơ mắt nhìn nó thế này thì người ta sẽ đến chắc?" Tống Đường vội giải thích: "Không phải để cậu nhìn nó, mà là để

quay cảnh cậu bị 'bánh chưng' tấn công, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

Điện thoại của Bàn Tử chỉ quay cảnh cậu bị nó áp sát thôi, không thấy được sợi dây thừng trên người nó đâu!

Chúng ta chỉ cần cái hiệu ứng nguy kịch này thôi!

Nếu người đó thấy được, chắc chắn sẽ đến cứu cậu, đúng không?" Thiên Chân nhíu mày.

Bàn Tử vội nói: "Đường lão đệ nói đúng đấy, cậu nhớ lại xem, ngày trước có phải mỗi khi cậu gặp nguy hiểm là Tiểu Ca lại xuất hiện không?

Chứ sinh hoạt hàng ngày cậu gặp rắc rối gì thì anh ta chắc chắn không quản, ví dụ như cậu bị mấy em gái lôi vào phòng tối thì anh ta mặc kệ ngay!

Nhưng ở trong cổ mộ này, cậu mà đụng phải 'bánh chưng' thì anh ta không thể không cứu được!

Tôi dám cá là anh ta mà thấy cảnh này chắc chắn sẽ đến!

Biết đâu anh ta đang xem rồi, và đang mua vé tàu từ Trường Bạch Sơn về đây cũng nên!" Thiên Chân cạn lời, nhưng ngẫm lại thấy Tống Đường nói cũng có lý.

Giờ anh cũng chẳng còn cách nào khác, đành 'có bệnh thì vái tứ phương' vậy.

Tuy cách này hơi hoang đường và không đáng tin cho lắm, nhưng vẫn còn hơn là không có cách nào! "Được rồi được rồi, các người cứ đi mở nắp đi, tôi đứng đây 'đấu mắt' với con 'bánh chưng' này vậy!" Thiên Chân hậm hực nói.

Tống Đường không nói thêm nữa, gọi Bàn Tử đi mở nắp quan tài.

Thiên Chân đứng một bên nhìn chằm chằm vào con 'bánh chưng'.

Bàn Tử thỉnh thoảng còn nhắc khéo: "Cậu phải diễn sâu vào, bị 'bánh chưng' vồ mà mặt cứ tỉnh bơ thế kia thì đến tôi còn biết là giả!" "Đúng rồi, cậu phải hét lên chứ!" Tống Đường bồi thêm. "Hét?

Hét thế nào?" Thiên Chân bất lực.

Bàn Tử bảo: "Cậu cứ nhớ lại lần đầu tiên đụng phải 'bánh chưng' cậu hét thế nào thì giờ hét y như vậy là được!" Thiên Chân cạn lời, nhưng nghĩ đến việc sắp được gặp Tiểu Ca, anh đành nhắm mắt nhắm mũi mà hét.

Tức thì, cả phòng livestream đều cười bò. "Tôi bảo này, các anh có livestream trộm mộ tử tế không đấy?

Để Thiên Chân tiểu ca đứng đó hét, thế này có 'trong sáng' không vậy?" "Thiên Chân tiểu ca đừng hét nữa, tôi chịu không nổi rồi!" "Vãi, lầu trên định làm gì đấy?" "Ôi, tim tôi như tan nát theo tiếng hét của anh ấy, anh gì ơi đừng hét nữa!" "Á!

Thiên Chân bảo bối, chị đến thương em đây!" "Vãi chưởng, quản trị viên đâu hết rồi!" Tống Đường thấy fan lại bắt đầu mất nết, chỉ đành hắng giọng hai cái rồi bảo Thiên Chân: "Họ có thể không nghiêm túc, nhưng cậu phải nghiêm túc vào, cậu mà cũng đùa thì cái buổi livestream này hỏng bét đấy!

Chương 30

Livestream mà hỏng thì Tiểu Ca chắc chắn sẽ biết là cậu đang diễn trò!

Muốn gặp người ta thì phải nghiêm túc tí đi!" Thiên Chân mắng: "Mẹ kiếp, tôi chưa thấy cái cách nào thiếu nghiêm túc như cái cách này!

Cậu mau mở nắp quan tài đi, tôi thử nốt lần này thôi, không được thì sau này tìm cách khác!" Tống Đường không nói gì thêm, cũng chẳng buồn quan tâm đến chuyện bên Thiên Chân nữa.

Anh gọi Bàn Tử tiến về phía cỗ quan tài gần nhất.

Đồng thời Tống Đường thông báo: "Tiểu thư Kỷ Niệm, chúng tôi chuẩn bị mở nắp đây, cô nhìn cho kỹ nhé!

Nếu lỡ mất đoạn nào thì chỉ có thể xem lại thôi.

Đương nhiên xem trực tiếp vẫn tốt hơn, chứ không nhỡ thiếu món gì thì giải thích mệt lắm!" Kỷ Niệm đáp: "Tôi đang xem đây, các anh cứ làm đi!" Trong phòng livestream, âm thanh hơi hỗn tạp.

Chủ yếu là do con 'bánh chưng' kia muốn vồ người nên không ngừng gầm rú, cộng thêm việc Thiên Chân đang 'diễn sâu' nên cũng la hét không ngừng.

Nhưng may là bên Bàn Tử dùng điện thoại riêng để câu dẫn Tiểu Ca, nên phòng livestream của Tống Đường vẫn còn ổn chán. "Tôi bảo này, Thiên Chân tiểu ca đừng hét nữa, anh làm tôi nhớ đến một bộ phim đấy!

Anh cứ hét đi, hôm nay dù anh có hét rách họng cũng không ai cứu đâu!" "Haha, lầu trên đúng là nhân tài, vấn đề là tôi muốn biết cái

người mà Thiên Chân tiểu ca muốn tìm là ai, mà phải dùng cái cách kỳ quặc này mới tìm được?" "Cái này thì không ai biết, nhưng đoán chừng là một kỳ nhân nào đó mới phải dùng chiêu này!" Thiên Chân đương nhiên biết mình đang làm trò cười cho thiên hạ, nhưng anh cũng chẳng quan tâm, miễn sao tìm được Tiểu Ca thì dù có làm trò hề hay làm gì anh cũng cam lòng...

Lại nói về phía Tống Đường, anh và Bàn Tử đã đứng trước cỗ quan tài gần nhất.

Cỗ quan tài này được bảo quản khá tốt, không phải là cái mà con 'bánh chưng' lúc nãy chui ra.

Tuy cái quan tài kia chắc chắn đã bị mở rồi, kiểm tra nó trước thì tốt hơn, nhưng với Tống Đường thì cái nào cũng vậy, vì đằng nào anh chẳng phải mở hết.

Trước sau có quan trọng gì đâu?

Bàn Tử đầy hứng thú nhìn cỗ quan tài nói: "Chất gỗ bình thường, sơn đen phủ quan, không phải 'bánh chưng' thì cũng là cơ quan!

Thế nào Đường lão đệ, trổ tài cho Bàn gia mở mang tầm mắt tí đi?" Tuy là Tống Đường mời họ đi cùng, nhưng thú thực gã vẫn chưa được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Tống Đường.

Thân thủ thì đã lĩnh giáo rồi, nhưng so với tay nghề mở nắp quan tài thì cái sau mới thực sự thể hiện trình độ của một kẻ trộm mộ.

Có phải cao thủ hay không, chỉ cần mở một cỗ quan tài là người trong nghề nhìn ra ngay. "Chẳng riêng gì Bàn gia, đến tôi cũng tò mò đây này, đi suốt cả buổi, đây dường như là lần đầu tiên Đường Bảo mở nắp quan tài đấy!" "Đúng đúng, cũng không biết tay nghề của Đường Bảo thế nào, lần này cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến rồi!" "Tôi bảo này, mọi người đừng đặt kỳ vọng quá cao, Đường Bảo

trước đây là ca sĩ đỉnh lưu mà, chắc gì đã biết mở nắp!" "Tôi thấy chưa chắc đâu, biểu hiện lúc nãy của Đường Bảo không giống kẻ không biết nghề, hơn nữa anh ấy là truyền nhân gia tộc, chắc chắn sẽ được truyền thụ kỹ thuật mở nắp thôi!" "Vãi, nam ca sĩ đỉnh lưu mở nắp quan tài trực tiếp, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi!" "Mấy thứ khác tôi không quản, Đường Bảo giữ giọng cho tốt nhé, sau này trộm mộ không được nữa thì còn về đi hát tiếp!" "Đúng đúng!" Trong tiếng bàn tán của các fan, Tống Đường mỉm cười nhìn cỗ quan tài rồi nói: "Nếu Bàn gia đã muốn xem, vậy thì để tôi làm vậy!" Thực ra anh cũng đang ngứa nghề, từ khi xuyên không đến giờ vẫn chưa được mở cái quan tài nào, tay chân cũng bắt đầu thấy bứt rứt.

Tống Đường tiến lên, trực tiếp bám chặt vào hai bên quan tài, đang định vận lực thì Bàn Tử vội ngăn lại: "Đợi đã, đợi đã!

Trời ạ, cậu thuộc phái Nam hay phái Bắc thế?

Sao lại trực tiếp nhào vào thế kia?

Bàn gia tôi nói cho cậu hay, nếu cậu là phái Nam thì thôi đi, tôi muốn xem tay nghề phái Bắc cơ!" Tống Đường cười đáp: "Thế thì khéo quá, tôi chính là phái Bắc đây!" Các fan nghe mà chẳng hiểu gì, nhao nhao hỏi: "Phái Nam phái Bắc là cái gì thế?

Vãi, tôi thuộc phái trung gian được không?" "Tôi phái Võ Đang được không?" "Tôi phái trứng muối!" "Tôi thấy ông là phái 'ăn đòn' thì có!" Bàn Tử thấy vậy vội giải thích: "Đừng có ngắt lời, Bàn gia tôi đang nói về hai phái trộm mộ Nam và Bắc!

Phái Bắc chủ yếu là Mạc Kim, Phát Khâu, luôn chú trọng kỹ thuật: 'người đi trong hoa, lá không chạm thân'.

Còn phái Nam chủ yếu là Bàn Sơn, Tá Lĩnh, phong cách 'người qua nát hố, chó qua mất dấu', thuần túy là bạo lực!" Nói rồi Bàn Tử ra hiệu cho Tống Đường tiếp tục.

Nếu đã là thợ phái Bắc thì gã rất có hứng thú muốn xem xem thế nào.

Các fan nghe xong mới vỡ lẽ, lúc này ai nấy đều hào hứng muốn xem tay nghề phái Bắc của Tống Đường ra sao.

Kỷ Niệm và Long lão cũng chăm chú nhìn màn hình.

Kỷ Niệm nói: "Tống Đường trước đây bảo tay nghề của anh ta gần giống với Phát Khâu Thiên Quan, nhưng chúng ta cũng chưa bao giờ thấy Phát Khâu Thiên Quan làm việc cả!" Long lão đáp: "Mạc Kim Hiệu Úy thì chúng ta đã thấy rồi, đại khái cũng gần giống họ thôi, chỉ có điều Phát Khâu Thiên Quan thì luôn có một cái Phát Khâu Ấn!

Tống Đường không có, nên cháu có thể coi cậu ta như một Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Mạc Kim Phù cậu ta cũng không có nốt.

Loại người này nếu xét nghiêm ngặt thì chẳng phải Phát Khâu cũng chẳng phải Mạc Kim.

Nhưng cậu ta lại có kỹ thuật, trường hợp này rất giống với 'Nháo Quan Diêu' trong nghề gốm sứ đấy!" "Nháo Quan Diêu?" Kỷ Niệm không hiểu.

Long lão giải thích: "Cái gọi là Nháo Quan Diêu thực chất là một sự kiện lịch sử.

Cuối thời Thanh, liên quân tám nước đánh vào kinh thành, Từ Hy thái hậu quyết định bỏ chạy để bảo toàn mạng sống, mang theo Quang Tự và Đại A Ca Phổ Khẩu bỏ chạy thục mạng.

Đám thái giám, quan viên trong cung thấy chủ tử chạy rồi nên cũng tháo chạy theo.

Trong lúc hỗn loạn, nhiều người đã lấy trộm đồ dùng của hoàng đế, phi tần mang ra ngoài bán, khiến rất nhiều đồ gốm sứ bị thất lạc.

Sau khi liên quân tám nước rút đi, Từ Hy về cung thấy mất nhiều đồ quan diêu nên nổi trận lôi đình, hạ lệnh truy tra gắt gao, tra tấn bức cung để tìm lại đồ.

Lúc đó, phần lớn đồ vật đã lưu lạc đến phố Lưu Ly Xưởng, những người nắm giữ đồ vật sợ quan phủ định tội nên đã xóa hết các ký hiệu triều đại ở dưới đáy.

Vì thế sau này người ta gọi những món đồ vốn là hàng chính phẩm nhưng không rõ danh phận đó là Nháo Quan Diêu!" Kỷ Niệm gật đầu: "À, cháu hiểu rồi, giống như điện thoại hàng xách tay ấy, đồ thật nhưng nguồn gốc không chính thống!" Long lão gật đầu: "Đương nhiên những phán đoán này mới chỉ dựa trên lời kể của Tống Đường thôi.

Cậu ta có nói dối hay không thì cứ nhìn tay nghề mở nắp quan tài là biết, đã là hậu nhân Phát Khâu thì tay nghề này không thể giả vờ được đâu!

Kìa, cậu ta bắt đầu rồi, nhìn xem!" Kỷ Niệm vội vàng nhìn vào màn hình.

Chỉ thấy lúc này Tống Đường hai tay bám chặt vào hai bên quan tài, tư thế dường như định nhấc bổng nó lên.

Nhưng ngay sau đó mọi người mới nhận ra mình đã nhầm.

Chỉ thấy Tống Đường lại lắc lư cỗ quan tài, nhưng biên độ không lớn.

Lắc hai cái xong, anh lại đặt nó xuống.

Hành động này khiến mọi người đều ngơ ngác, đến cả Bàn Tử cũng chẳng hiểu cậu ta đang làm trò gì. "Tôi bảo này, cái kỹ thuật gì thế?

Bàn gia tôi chưa từng thấy bao giờ luôn!" Các fan cũng nhao nhao

đặt câu hỏi tương tự.

Tống Đường mỉm cười, một tay rút cái búa nhổ đinh từ ba lô ra, một tay giải thích: "Tôi tuy là phái Bắc, nhưng phong cách hành sự có chút khác biệt với Phát Khâu hay Mạc Kim!

Theo sách tổ tiên để lại, phái của chúng tôi chú trọng thực tế hơn.

Vả lại do chúng tôi không có Phát Khâu Ấn, cũng không có thói quen đeo Mạc Kim Phù, nên nhiều khi có thể bỏ qua một số quy tắc truyền thống.

Ví dụ như quy tắc không có Phát Khâu Ấn hay Mạc Kim Phù thì không mở nắp, phái của tôi không có quy tắc đó, nếu không thì chẳng truyền nghề được đến giờ đâu!" Bàn Tử gật đầu.

Phát Khâu Ấn và Mạc Kim Phù cực kỳ hiếm gặp, không phải ai cũng có.

Giống như chứng chỉ hành nghề mở khóa vậy, không có chứng chỉ nhưng vẫn phải kiếm cơm thì tất nhiên sẽ có những người thợ 'mở lén'.

Tổ tiên của Tống Đường chắc hẳn là phái Bắc nhưng không có 'chứng chỉ'.

Tống Đường nói tiếp: "Động tác vừa nãy của tôi gọi là Phân Thi!

Ý là để phân biệt xem trong quan tài có xác chết hay không!

Trọng lượng của xác chết và quan tài không phải lúc nào cũng giữ nguyên.

Thời gian liệm càng lâu, mức độ thối rữa của xác càng lớn thì quan tài sẽ càng nhẹ đi.

Còn nếu trọng lượng quan tài không có thay đổi gì đáng kể thì một là bên trong có 'bánh chưng', hai là không có xác chết mà chứa cơ quan

có trọng lượng tương đương!" Bàn Tử nghe vậy liền trầm ngâm suy nghĩ rồi thốt lên: "Vãi, thế thì kỹ thuật Phân Thi của các cậu yêu cầu kinh nghiệm cực cao đấy nhỉ!

Vì lúc mới bắt đầu cậu đâu có biết cái quan tài cộng với cái xác nó nặng bao nhiêu đâu!" Tống Đường cười nói: "Được rồi mà, ông thử nghĩ xem, nếu bên trong là thi thể thì khi chuyển động, cảm giác rung động truyền tới tay chắc chắn sẽ rất trơn tru!

Còn nếu bên trong là cơ quan, khi rung lắc hoặc là nó không nhúc nhích, hoặc là cảm giác tay sẽ rất thô cứng!

Bởi vì cơ quan bên trong dù có dùng các góc đảo mô phỏng thiết kế cơ thể người thì vẫn sẽ vì lý do dược liệu mà xuất hiện cảm giác thô cứng!

Cái này phải xem tay nghề của mỗi người!

Giống như việc chữa vô sinh ấy, quan trọng nhất là hai chữ 'kinh nghiệm'!" Bàn Tử bừng tỉnh, nhưng thấy Tống Đường đã đặt miếng đệm cạnh đinh quan tài, dường như chuẩn bị nhổ đinh, bèn vội nói: "Ê từ từ đã, cậu tuy không phải Mạc Kim Hiệu Úy hay Phát Khâu Thiên Quan chính tông, nhưng quy tắc thắp đèn này cậu cũng không tuân thủ sao!" Đám fan cũng vội bình luận: "Đúng đúng, tiểu thuyết chẳng phải đều viết thế sao, Phát Khâu Mạc Kim trước khi mở nắp quan tài phải thắp nến ở góc Đông Nam!" "Đúng đấy Đường Bảo, thủ đoạn phân thi của anh đỉnh thật đấy, nhưng sao không thắp nến?" "Phải đó, Đường Bảo rốt cuộc anh là dân chuyên hay không chuyên thế?" Tống Đường bất lực nói: "Tôi đã nói rồi, phái của chúng tôi chú trọng thực tế!

Sau khi phân thi, tự nhiên sẽ có phán đoán khái quát về thứ bên trong quan tài!

Cái quan tài này trọng lượng không giảm phân hào, cảm giác tay

lại cứng nhắc, rõ ràng bên trong không có xác chết!

Cũng không phải bánh chưng (tống tử), cho nên đối với loại quan tài chỉ có cơ quan này, chúng tôi không bao giờ thắp đèn!

Bên trong không có ma, ông thắp đèn cho quỷ thổi chơi à?" "Hình như cũng có lý." Đám fan bình luận.

Bàn Tử lại lắc đầu: "Không được không được, quy tắc không thể phá, cậu có quy tắc của cậu, Bàn gia cũng có quy tắc của Bàn gia!

Để tôi đi thắp cây nến, cậu đợi tí!" Nói đoạn Bàn Tử chạy đi tìm góc Đông Nam thắp nến.

Nhưng ngay sau đó ông ta ngẩn người, ở đây có tận bảy cái quan tài.

Góc Đông Nam của cái quan tài này lại là góc Tây Bắc của cái kia.

Tìm nửa ngày Bàn Tử cũng không thấy chỗ nào hợp lý.

Tống Đường bất lực nói: "Ông ra ngoài phạm vi Thất Tinh Nghi Quan mà thắp không được à!" Bàn Tử chợt hiểu, bèn chạy đến góc Đông Nam của tất cả các quan tài, thắp luôn một hơi bảy cây nến.

Sau đó mới chạy về ra hiệu cho Tống Đường tiếp tục.

Trong lúc Bàn Tử thắp nến, Long lão bảo Kỷ Niệm mau chóng ghi chép lại cái gọi là 'pháp phân thi' này. "Loại pháp phân thi này trước đây chưa từng nghe nói qua, Mạc Kim hay Phát Khâu trong quá trình truyền thừa hậu thế ít nhiều đều có cải tiến!

Xem ra phái của tổ tiên Tống Đường chính là như vậy!

Toàn bộ quá trình nhất định phải ghi lại, có lẽ sẽ giúp ích lớn cho sau này!" Kỷ Niệm gật đầu.

Tại hiện trường, Bàn Tử chạy về sau đó vịn vào quan tài thở dốc.

Tống Đường sợ Bàn Tử lằng nhằng một hồi lại hỏi này hỏi nọ làm mình phải dừng lại, thế là vừa làm vừa giải thích: "Xác định được thứ bên trong là gì rồi, bước thứ hai chính là mở quan!

Thông thường tổ tiên tôi mở quan không dùng miếng đệm!

Chương 31

Dù sao cũng là trộm mộ, không thể tỉ mỉ như vậy được, nhưng hiện giờ chúng ta là thám mộ, sau khi trộm mộ được hợp pháp hóa thì không thể làm hư hại quan tài!

Cho nên khi nhổ đinh phải dùng miếng đệm để tránh xà beng làm hỏng nắp quan!" Bàn Tử ra hiệu cậu cứ tiếp tục, ý bảo cái này tôi biết, trong yêu cầu hợp pháp hóa trộm mộ của chính phủ có nhắc tới.

Tống Đường đặt xà beng vào vị trí, rồi bảo Bàn Tử lùi lại.

Bàn Tử cằn nhằn: "Tôi nói này đại ca, cậu mới nhổ cái đinh đầu tiên thôi mà!

Sợ cái quái gì chứ!

Mấy cái đinh khác còn chưa nhổ, cậu cứ để tôi thở tí đi, mau nhổ đinh đi!" Tống Đường bất lực: "Vừa nãy không thắp đèn thì ông bảo phá quy tắc!

Giờ bảo lùi lại thì ông lại chê phiền, rốt cuộc ông muốn tỉ mỉ hay không đây!" "Bàn gia tôi chỉ thấy cách làm của cậu phiền quá, cứ nhổ quách đinh ra mở xem chẳng phải xong rồi sao?

Chúng ta chỉ cần đừng thò đầu vào nhìn, bên trong có cơ quan thì cũng không trúng người được!

Không lẽ cơ quan này bắn ra từ mặt bên quan tài chắc, thế thì nắp quan phải để lỗ, cơ quan bên trong chắc mục nát từ lâu rồi!" Bàn Tử nói cũng không phải không có lý.

Đám fan cũng thấy lạ.

Tống Đường chỉ đành kiên nhẫn: "Ông thật sự nghĩ cơ quan thời cổ đại đơn giản thế sao?

Tôi nói cho ông biết, những người gặp chuyện trong cổ mộ thường là do có suy nghĩ như ông đấy!" Kiếp trước Tống Đường đã từng chịu thiệt thòi này, nên khi mở quan anh nhất định phải đảm bảo mọi chi tiết không được sai sót.

Đây cũng là quy tắc của nghề Phát Khâu.

Mạch Phát Khâu trước khi vào mộ đều sẽ lên kế hoạch cực kỳ chi tiết, bao gồm cả việc gặp tình huống gì thì chạy đường nào.

Đều phải có quy hoạch tỉ mỉ.

Tống Đường tuy không chắc cơ quan bên trong thế nào, nhưng chỉ cần làm theo đúng quy trình thì tự nhiên sẽ giảm xác suất xảy ra chuyện xuống thấp nhất.

Có những người có lẽ cảm thấy quan tài của một người bình thường thì chắc chắn không có cơ quan lợi hại, thường không coi trọng, kết quả đến lúc xảy ra chuyện thật thì hối không kịp.

Bàn tử bất lực, đành lùi lại hai bước, ra hiệu thế này được chưa!

Tống Đường nhìn khoảng cách rồi bảo: "Lùi nữa đi, ít nhất là năm bước!

Ông đã bao giờ nghe nói đến một loại cơ quan tên là 'Tương Kim Biên' chưa?

Ở vị trí hiện tại của ông, độc châm từ trong quan tài bắn ra tuyệt đối có thể lấy mạng ông đấy!" "Tương Kim Biên là cái gì?

Cơ quan gì thế?" Đám fan tò mò.

Tống Đường chỉ vào vị trí đinh quan tài: "Cái gọi là Tương Kim Biên, nghĩa là tại vị trí đinh quan tài sẽ khảm một vòng khung kim loại, ví dụ như đồng xanh!

Còn độc châm ẩn giấu bên dưới đinh quan tài, chỉ cần đinh vừa rút

ra, độc châm bên trong sẽ bắn vọt lên!

Thông thường độc châm sẽ bắn thẳng đứng, nhưng độc châm của Tương Kim Biên thì phương hướng không cố định!

Độc châm được kích phát tốc độ cực nhanh, va xéo vào cạnh kim loại sẽ đổi hướng, diện tích sát thương lớn nhất có thể đạt tới 30 độ!

Vị trí của ông đang nằm trong tầm 30 độ đó đấy!" Bàn Tử nghe mà sắp phát điên: "Vãi thật, cậu mở cái quan tài mà lề mề như bà già bó chân ấy, thôi được rồi tôi lùi là được chứ gì!" Tống Đường cũng chịu, đây là quy tắc anh phải tuân thủ.

Thấy Bàn Tử đã lùi lại, Tống Đường mới đặt xà beng vào.

Sau đó thử nhẹ nhàng ép xuống, Bàn Tử nhìn mà mất kiên nhẫn, nhưng sợ Tống Đường lại dừng tay nên chỉ đành kiên trì đợi.

Tống Đường ép rất chậm, qua ba phút mới nhổ cái đinh lên được chưa đầy một centimet.

Đồng thời chân mày anh nhíu chặt, dường như đang cảm nhận xem trong đinh quan tài này có thật sự có cơ quan hay không.

Bàn Tử rất cạn lời, muốn hối thúc nhưng sợ bị giáo huấn nên đành nhẫn nhịn.

Mãi đến mười phút sau, cái đinh quan tài đầu tiên mới sắp được nhổ ra hết.

Đúng lúc này, Tống Đường lại buông tay, cái đinh đó chỉ còn cách lúc bật ra hoàn toàn một chút xíu nữa thôi.

Thấy Tống Đường lại dừng tay, Bàn Tử than thở: "Tôi nói này Đường gia, cậu là ông nội của tôi rồi, cứ mở quan kiểu này thì chắc một năm chúng ta cũng không ra khỏi đây được!

Sắp ra tới nơi rồi sao cậu lại dừng?

Cậu đổi tên thành 'Bắc Phái Lề Mề' luôn đi cho rồi!" Lúc này đám fan cũng sốt ruột thay cho Bàn Tử.

Nhưng mỗi bước của Tống Đường dường như đều có lý do riêng, nên họ cũng chỉ biết sốt ruột đứng nhìn.

Chỉ thấy Tống Đường lấy từ trong ba lô ra mấy đoạn ống thép có ren, vặn ba bốn đoạn nối vào nhau.

Sau đó đưa một tấm gỗ cho Bàn Tử: "Một là cầm tấm gỗ này chắn trước mặt, hai là ông ngồi thụp xuống, cẩn thận có độc châm!" Bàn Tử thấy thế bảo: "Tôi lùi tận năm bước rồi, chắc chắn không sao đâu, cậu ra tay đi!

Tôi xin cậu đấy Đường gia!

Tôi lạy cậu đấy ông tổ lề mề, mau làm đi cho nhờ!" Tống Đường bất lực, chẳng buồn khuyên nữa.

Anh ném tấm gỗ xuống đất phía trước mặt mình, sau đó cầm ống thép dài nhắm thẳng vào cái xà beng kia mà đập mạnh từ xa.

Đồng thời khi đập xuống, cả người anh cũng thuận thế nằm bò ra đất.

Chỉ nghe một tiếng "Pang" giòn giã.

Ống thép đập trúng xà beng, nhổ nốt phần cuối cùng của cái đinh quan tài ra.

Đám fan, Long lão và cả Bàn Tử gần như không chớp mắt nhìn cái đinh bị nhổ ra rơi xuống đất "keng" một tiếng.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Tôi đã bảo rồi nhổ cái đinh thôi mà làm gì mà..." Chữ cuối cùng của ông ta còn chưa kịp thốt ra, chỉ nghe một chuỗi âm thanh lạch cạch của cơ quan bị kích hoạt vang lên.

Ngay khắc sau, gần như tất cả mọi người đều thấy dưới ánh đèn,

tại vị trí cái đinh vừa bị nhổ ra, mấy tia đen ngòm từ lỗ đinh bắn vọt ra ngoài.

Phương hướng của những tia đen đó hoàn toàn không giống nhau.

Đa phần là bắn thẳng lên trên, nhưng cũng có một số tia bắn ra tứ phía.

Tuy không phải tạo góc 90 độ với phương thẳng đứng nhưng cũng phải tầm 30 40 độ.

Bàn Tử lúc này cách quan tài chỉ khoảng ba bước chân.

Tống Đường thì đang nằm bò dưới đất nên châm không bắn trúng được.

Nhưng nghe thấy tiếng động đó, anh lập tức biết chắc chắn có chuyện.

Anh thuận tay vớ lấy tấm gỗ vừa ném dưới đất, ném mạnh về phía Bàn Tử.

Đồng thời cả người anh trực tiếp ngồi dậy tựa lưng vào quan tài hét lớn: "Mau chắn lại!" Bàn Tử tuy cũng giật mình kinh hãi, có chút ngáo ngơ, nhưng kinh nghiệm nhiều năm vẫn khiến ông ta chụp chặt lấy tấm gỗ, đồng thời co rụt ngón tay lại.

Tuy nhiên vì ông ta ở quá gần, độc châm bắn về phía má đã bị tấm gỗ chắn được, nhưng vẫn có một cây nhắm thẳng bụng ông ta mà lao tới.

Bàn Tử hoàn toàn không nhìn thấy.

Trong tình thế cấp bách, Tống Đường gần như phản xạ có điều kiện lao người tới phía trước.

Giơ tay dùng hai ngón tay cực dài kẹp chặt lấy cây độc châm màu đen đó.

Tất cả chuyện này xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Khi Tống Đường lăn ra đất rồi lồm cồm bò dậy, khán giả trong phòng livestream và Bàn Tử vẫn chưa kịp phản ứng, vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác.

Long lão xem mà cũng trợn mắt hốc mồm.

Tay ông gọi Kỷ Niệm cũng run rẩy: "Mau!

Mau ghi lại, có ghi lại được không!" Kỷ Niệm cũng sững sờ, hoàn hồn vội đáp: "Ghi được ạ!" Nói rồi cô vội vàng mở xem lại đoạn quay chậm.

Tống Đường phủi bụi bẩn trên người, lúc này mới đi đến cạnh Bàn Tử, vỗ vai ông ta: "Không nghe lời người già, thiệt thòi ngay trước mắt!

Bàn gia, sau này đừng có hối thúc nữa nhé!" Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, chỉ ngây người gật đầu, ý bảo mình biết rồi.

Tống Đường đặt cây độc châm vừa kẹp được sang một bên, đây cũng tính là đồ trong quan tài, tự nhiên phải để lại cho người mua.

Còn xử lý thế nào là việc của người ta.

Bàn Tử trì trệ mãi không phản ứng lại, Tống Đường cũng không tiếp tục động thủ nữa mà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này Thiên Chân cũng chạy tới.

Biến cố bên này khiến anh cũng không thể chuyên tâm đứng đằng kia gào thét nữa.

Bàn Tử hồi lâu sau mới nuốt nước bọt một cái rồi hoàn hồn.

Lúc này cả phòng livestream đã nổ tung từ lâu. "Vãi chưởng, sao có thể nhanh đến thế được?" "Đường Bảo ơi, anh có phải người không vậy?

Tốc độ đó đúng là nhanh đến mức không tưởng!" "Đường Bảo em yêu anh chết mất, lúc nãy anh ngầu xỉu luôn!" "Cứ tưởng streamer trộm mộ ai cũng mặt lấm tay bùn vì đào bới dưới đất, không ngờ Đường Bảo nhà mình dù có đi trộm mộ cũng ngầu bá cháy!" "Đường Bảo, lúc nãy anh làm thế nào mà hay vậy?" Fan nhiệt tình hỏi han, Tống Đường cười khổ: "Coi như phản xạ có điều kiện thôi, lúc đó tôi thực sự cũng không nghĩ nhiều!" Bàn Tử vội nói: "Mẹ kiếp, phản xạ có điều kiện mà nhanh thế à, nhóc con cậu đúng là có tài đấy, tôi buộc phải thừa nhận tay nghề của cậu cũng có chút phong thái của Bàn gia tôi!" Fan đồng loạt mắng Bàn Tử không biết xấu hổ, nếu không có Tống Đường thì ông đã xuống âm phủ báo cáo từ lâu rồi.

Bàn Tử cũng chẳng quan tâm, ngồi xuống cạnh Tống Đường hỏi: "Tôi nói này, lúc nãy thực sự là phản xạ có điều kiện à?" Tống Đường nhìn ông ta, biết ông ta muốn nói gì, bèn hạ thấp giọng: "Điều đó có quan trọng không?" Bàn Tử khựng lại, liếc nhìn Thiên Chân một cái, không nói gì thêm, nhưng ánh mắt nhìn Tống Đường rõ ràng đã thêm vài phần nghi hoặc.

Tống Đường cũng không giải thích nhiều, đứng dậy bảo: "Chúng ta tiếp tục thôi, Thiên Chân, anh không đi gào nữa à?" Thiên Chân nghe vậy rất bất lực: "Gào nãy giờ rồi, rõ ràng là vô dụng, họng tôi sắp hỏng rồi!

Thôi để tìm cơ hội khác vậy!" Tống Đường gật đầu, anh tự nhiên không vội.

Thế là anh bảo Bàn Tử và Thiên Chân nghỉ ngơi trước, chuyện còn lại mình anh lo được.

Bàn Tử và Thiên Chân nào dám nghỉ, lập tức đi theo luôn.

Khi đi ngang qua cái đỉnh quan tài vừa nhổ, quả nhiên thấy trong lỗ đỉnh có một vòng sắt mỏng màu vàng kim.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy đó không phải sắt mà là đồng xanh.

Có điều phần đồng này được mài rất sáng, rõ ràng là cố tình làm như vậy để giảm ma sát của độc châm và chỉ để đổi hướng bắn của nó!

Chương 32

Trước đó vòng đồng này giấu dưới đỉnh quan tài, nếu không nhổ hẳn ra thì rất khó phát hiện!

Đám fan thấy cảnh này, ai nấy đều kinh hô: "Vãi thật, đây chính là cơ quan Tương Kim Biên mà Đường Bảo nói đấy à!" "Đỉnh thật, sao Đường Bảo nhìn ra được chỗ này có cơ quan Tương Kim Biên nhỉ?" "Tôi thấy chưa chắc Đường Bảo đã nhìn ra đâu, anh ấy chỉ cảm thấy chỗ này có khả năng nên mới cẩn thận vậy thôi!" "Quả nhiên, trộm mộ không được vội, vội vàng là phải trả giá bằng mạng sống đấy!" "Đúng rồi Đường Bảo, anh cẩn thận mấy cái đỉnh còn lại cũng có loại cơ quan này!" Bàn Tử thấy fan nhắc nhở cũng vội nhắc Tống Đường.

Tống Đường lại xua tay: "Yên tâm đi, loại cơ quan này chỉ ẩn giấu trong một cái đỉnh thôi!

Không thể cái nào cũng có được, thứ nhất là chi phí chế tạo mấy phụ kiện đồng này rất đắt!

Thứ hai là nếu có người trúng chiêu một lần thì những cái khác tự nhiên sẽ cẩn thận hơn, cho nên thiết kế cái nào cũng có là điều không khả thi!" Bàn Tử nghe vậy không hiểu hỏi: "Thế không đúng, vạn nhất tên trộm mộ may mắn không chọn trúng cái đỉnh có cơ quan đầu tiên thì chẳng phải cơ quan này vô dụng sao?" Tống Đường cười mà không giải thích.

Thiên Chân đứng cạnh thấy vậy bảo: "Không phải đâu, ông nhìn vị trí cái đỉnh này là hiểu ngay!

Loại cơ quan này chắc chắn chỉ được đặt ở hai bên đầu quan tài!

Vì trộm mộ chắc chắn sẽ bắt đầu từ phía đầu quan, minh khí quan trọng thường nằm ở vị trí đầu thi thể!

Sau đó họ mới nhổ đinh lần lượt từ đầu đến chân!

Mà họ đặt cơ quan ở một trong hai cái đinh ở đầu quan tài thì trộm mộ chỉ cần mở quan là có cơ hội trúng chiêu!" Bàn Tử nói: "Thế nếu cái đầu tiên chọn sai thì sao?

Chẳng phải vẫn không kích hoạt được à?" Thiên Chân cười mắng: "Đã bảo ông bớt ăn thịt lợn đi mà không nghe, cái đầu ông sắp thành đầu lợn rồi đấy!

Dù cái đầu tiên ông không kích hoạt, lẽ nào ông không nhổ cái thứ hai mà vẫn mở được quan chắc?

Hơn nữa cái đầu tiên không nổ sẽ khiến ông lơi lỏng cảnh giác, tưởng là không có cơ quan!

Thế thì khi đụng trúng cái thứ hai chẳng phải càng dễ bị bắn thành đầu lợn hơn sao?

Lần này nếu không có Đường lão đệ, ông thật sự phải lên bàn thờ làm đầu lợn cúng rồi!" Bàn Tử nghe xong bừng tỉnh, đám fan cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ một cái cơ quan Tương Kim Biên nhỏ xíu mà lại ẩn chứa nhiều mưu mẹo đến thế.

Khác với họ, lúc này Long lão đang xem đi xem lại cảnh Tống Đường ra tay cứu Bàn Tử.

Kỷ Niệm nhìn mà không hiểu hỏi: "Long lão, có vấn đề gì ạ?

Động tác theo bản năng của anh ấy có gì không ổn sao?" Long lão xua tay bảo cô đừng nói gì, xem lại mấy lần mới đột nhiên bảo: "Không đúng!

Cậu ta đang nói dối!

Đó không phải là động tác theo bản năng của cậu ta!

Cậu ta đang nói dối!" "Nói dối?

Chuyện này..." Kỷ Niệm hơi không hiểu, chuyện này sao phải nói dối chứ?

Giống như có người hỏi anh ăn sáng chưa, anh rõ ràng ăn rồi mà bảo chưa ăn vậy.

Chuyện này có gì đáng để nói dối đâu?

Lẽ nào người ta còn mời anh ăn thêm bữa nữa chắc?

Phản ứng lúc nãy của Tống Đường dù là bản năng hay gì thì anh ấy cũng cứu người rồi mà, có quan trọng gì đâu?

Long lão châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Nếu là bình thường thì đúng là không ai nghiên cứu cái này, nhưng đặt lên người cậu ta thì rất kỳ lạ!

Cô thử nghĩ xem, tại na chủng quan đầu cậu ta ra tay cứu người, nếu không phải hành động theo bản năng thì là hành động gì?" Kỷ Niệm nghe mà vẫn mờ mịt chưa hiểu ý ông.

Long lão rít thêm hơi thuốc nữa, giải thích: "Không phải hành động theo bản năng thì chỉ có hai khả năng khác!

Một là kết quả của sự phối hợp giữa phản ứng và thân thủ!

Giống như khi cô tham gia bài kiểm tra phản ứng, một cây gậy rơi xuống cô có thể lập tức phán đoán và đưa ra phản ứng ngay!

Nhưng loại phản ứng và kiểm tra này cần phải qua huấn luyện cường độ cao, từ đó tích lũy kinh nghiệm để cơ bắp của cô hình thành ký ức cơ bắp!

Còn khả năng thứ hai chính là, cậu ta vốn đã biết cây độc châm đó sẽ bắn ra từ đâu!

Cho nên cậu ta vẫn luôn chờ đợi!" Kỷ Niệm nghe vậy lập tức hiểu

ra: "Ý ngài là Tống Đường có thể đã biết trước ở đó có độc châm nên mới diễn một màn cứu người?

Nhưng chuyện này không hợp lý, họ là đồng đội, tuy cháu không biết quan hệ của họ thế nào nhưng làm vậy chẳng phải đang đem tính mạng Bàn Tử ra mạo hiểm sao?" Long lão bảo: "Đúng thế!

Cho nên ta cũng thấy khả năng thứ hai không lớn!

Vậy thì chỉ còn lại khả năng thứ nhất!

Và vấn đề nằm chính ở khả năng thứ nhất đó!" Nói rồi Long lão tua lại video tiếp tục cho Kỷ Niệm xem.

Trong video, lúc độc châm sắp bắn vào bụng Bàn Tử, Long lão ấn tạm dừng: "Cô nhìn biểu cảm khuôn mặt Tống Đường lúc này xem!" Kỷ Niệm nhìn vào, chỉ thấy trên mặt Tống Đường đầy vẻ lo lắng.

Đó là lúc anh vừa ném tấm gỗ đi, dường như lo lắng độc châm sẽ không bị tấm gỗ chắn được.

Sau đó Long lão phát video từng khung hình một, rất nhanh đến đoạn độc châm xuất hiện, trên mặt Tống Đường lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó là anh nhanh chóng ra tay cứu người!

Kỷ Niệm vẫn không thấy vấn đề gì.

Long lão nói: "Vấn đề nằm ở đây!

Ta lấy ví dụ cho cô, một người trong tình trạng hoàn toàn không hay biết gì bị ai đó bắn một phát vào đầu!

Vậy thì trong khoảnh khắc viên đạn xuyên qua đầu và một hai giây sau đó, biểu cảm khuôn mặt của họ sẽ không thay đổi!

Bởi vì họ hoàn toàn chưa kịp phản ứng!

Phải sau đó mới xuất hiện các biểu cảm kinh ngạc, đau đớn!

Tống Đường cũng vậy, biểu cảm của cậu ta thay đổi chứng tỏ cậu ta không hề biết ở đây sẽ có độc châm bắn ra!

Cho nên giả thuyết thứ hai trước đó là cậu ta biết trước có độc châm là không thành lập!

Vậy thì vấn đề là thế này!" Nói đoạn Long lão thở phào rồi tiếp tục: "Chỗ này vô cùng thú vị!

Nếu theo như cậu ta nói là bản năng, tức là ký ức cơ bắp, thì đáng lẽ biểu cảm trên mặt cậu ta trong khoảnh khắc đó sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Sau khi ra tay bắt được cây độc châm đó thì biểu cảm sợ hãi mới xuất hiện!

Nhưng trong video, sắc mặt cậu ta thay đổi trong tích tắc, hoàn toàn không có chút do dự nào, điều này chứng tỏ..." "Chứng tỏ điều gì ạ?" Kỷ Niệm vội hỏi, thực ra trong lòng cô cũng đã nghĩ đến điều gì đó nhưng không dám chắc. "Chứng tỏ phản ứng lúc nãy của cậu ta không phải phản xạ có điều kiện, mà là sự kiểm soát tuyệt đối đối với cơ thể!

Là sau khi nhìn thấy tình huống đó, não bộ lập tức đưa ra phán đoán giải quyết tối ưu nhất!

Đây là kinh nghiệm tích lũy của cậu ta, đã vượt xa giai đoạn ký ức cơ bắp!

Trước đây cậu ta chắc chắn đã có kinh nghiệm trộm mộ vô cùng phong phú!

Cậu ta nói tay nghề của mình thừa kế từ tổ tiên nhưng chưa từng đi trộm mộ bao giờ, cái này chắc chắn là giả!

Người này sợ là lai lịch không đơn giản đâu!" Kỷ Niệm nghe vậy hít một hơi lạnh, vội nói: "Nhưng chuyện này không thể nào, chúng ta

đã điều tra anh ấy rồi!

Anh ấy hoàn toàn không có tiền án trộm mộ, thậm chí từ lúc sinh ra đến tiểu học, trung học, đại học đều có hồ sơ ghi chép!

Nếu anh ấy có kinh nghiệm trộm mộ phong phú thì chắc chắn phải có một khoảng thời gian không có bất kỳ ghi chép nào, ví dụ như thất nghiệp chẳng hạn!

Nhưng trong hồ sơ của anh ấy, ngoại trừ kỳ nghỉ hè ra thì đều không có thời gian trống mà!

Hơn nữa anh ấy còn có ghi chép đi học năng khiếu vào kỳ nghỉ hè nữa!" Long lão hít một hơi thật sâu: "Đây chính là điểm khiến ta kinh ngạc, bối cảnh và tay nghề của cậu ta hoàn toàn không tương xứng!

Người này e rằng còn rất nhiều điều chúng ta chưa hiểu rõ!

Thậm chí có khả năng nhân thân của cậu ta đều là giả mạo!" Kỷ Niệm rùng mình, họ điều tra một người là đã huy động cả Cục An ninh Quốc gia.

Lẽ nào một người có thể ngụy tạo cả cuộc đời mà ngay cả Cục An ninh cũng có thể qua mặt sao?

Long lão thở dài: "Ta chỉ là không thể hiểu nổi, nhưng quá khứ của cậu ta đúng là không có gì bất ổn, thôi cứ đừng vạch trần cậu ta làm gì!

Tiếp tục theo dõi là được, để xem rốt cuộc cậu ta muốn làm gì!

Chỉ cần không nguy hại đến lợi ích của Việt Nam và nhân dân thì không cần nhắc lại chuyện này!" Kỷ Niệm gật đầu, đồng thời nhìn Tống Đường trong phòng livestream, trong lòng không khỏi nảy sinh những cảm xúc khác lạ.

Có vẻ Tống Đường khi xuống mộ đúng là rất bình tĩnh.

Tuy anh nói mình có truyền thừa của tổ tiên, nhưng một người chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết mà lần đầu xuống mộ lại bình tĩnh đến lạ thường như vậy thì đúng là có vấn đề! "Rốt cuộc anh là ai vậy?

Sao lại thần bí đến thế?" Kỷ Niệm nghĩ mãi không ra.

Đám fan tự nhiên không suy nghĩ nhiều như Long lão, lúc này ai nấy đều đang xem Tống Đường bắt tay vào mở quan tài.

Bàn Tử sau khi nghe nói mấy cái đinh quan tài còn lại không có cơ quan nữa thì cũng chạy lại giúp sức.

Hai người nhanh chóng tháo nắp quan ra.

Khi nắp quan vừa mở, đám fan thấy bên trong quả nhiên không có thi thể, mà là một khối gỗ lớn được đóng thành hộp.

Cái hộp đặt trong quan tài như một cái xác, bên trong dường như vẫn còn không gian.

Bàn Tử định tháo ra xem, Tống Đường vội can ngăn: "Cái này thì không cần đâu, đây là giếng cơ quan trong quan tài!

Chúng ta chỉ phụ trách mở quan chứ không phụ trách tháo dỡ cơ quan, loại cơ quan này niên đại quá lâu rồi, thêm nữa chúng ta cũng không phải Lỗ Ban, lỡ tháo ra mà hỏng thì lúc đó khó mà giải thích được!" Bàn Tử gật đầu: "Đúng đúng, cái này cứ để lại cho người mua tự nghiên cứu đi!" Tống Đường nhìn vào màn hình: "Kỷ Niệm tiểu thư, làm thế này không vấn đề gì chứ?

Dù sao một khi chúng tôi tháo hỏng thì không bảo hành đâu nhé!" Kỷ Niệm hoàn hồn nhìn Long lão, thấy ông gật đầu bèn trả lời một câu: "Được, chỉ cần mở nắp quan ra là được, thứ bên trong chúng tôi sẽ tự giải quyết!" "Được rồi, thế thì chúng ta tiếp tục!" Tống Đường hô.

Sau đó anh gọi Bàn Tử tiếp tục mở quan.

Bàn Tử bị cái cơ quan Tương Kim Biên lúc nãy dọa cho khiếp vía, lúc này không còn chủ động ra tay nữa mà chỉ lủi thủi đi sau Tống Đường.

Chương 33

Thấy vậy Tống Đường cười khổ, đành tự mình dùng pháp phân thi kiểm tra tình hình bên trong từng cái quan tài một.

Bàn Tử thắc mắc: "Cậu định làm gì thế?

Lẽ nào không mở từng cái một à?" Tống Đường lắc đầu: "Làm vậy tốn thời gian lắm, tục ngữ có câu quá tam ba bận!

Trong bảy cái quan tài này chắc chắn còn một cái nữa có cơ quan Tương Kim Biên, chúng ta phải tìm ra cái này trước, sau khi mở nó rồi mới thử các cái khác!" Bàn Tử nói: "Thất Tinh Nghi Quan mà cũng tuân theo đạo lý quá tam ba bận à?

Cái này chẳng có căn cứ gì cả!" Tống Đường cười: "Cái này không cần căn cứ, nó là kiến thức cơ bản!" "Ý gì thế?" Bàn Tử hỏi, đám fan nghe cũng không hiểu.

Câu "quá tam ba bận" đặt vào Thất Tinh Nghi Quan nghe có vẻ không được nghiêm túc cho lắm.

Dù sao đây là mở quan tài chứ không phải phạm lỗi, không thể nào thật sự cho ông hai lần cơ hội được.

Thấy Tống Đường không có ý định giải thích, Thiên Chân lên tiếng: "Ở đây tổng cộng chỉ có bảy cái quan tài, nếu cùng một loại cơ quan mà chỉ xuất hiện một lần thì chi phí sẽ quá lớn!

Dù sao cũng phải thiết kế bảy loại cơ quan, ông tưởng Lỗ Thương Vương là con cháu nhà Lỗ Ban chắc?

Còn nếu thiết kế một loại quá nhiều thì chỉ cần phá được một cái là các cái khác cũng trở nên vô nghĩa!

Để đánh lạc hướng kẻ trộm mộ, đồng thời xét đến yếu tố tiện lợi,

một loại cơ quan xuất hiện hai lần là hợp lý nhất.

Đây cũng là kinh nghiệm tích lũy được khi người xưa thiết kế cơ quan!" Bàn Tử nghe mà gãi đầu bành bạch.

Đám fan thì thôi chẳng thèm nghe nữa, đằng nào Tống Đường cũng mở hết mà, có còn cái quan tài Tương Kim Biên nào nữa hay không thì cứ đợi xem là rõ.

Tống Đường nhanh chóng kiểm tra hết sáu cái quan tài còn lại.

Cuối cùng anh chỉ vào một cái quan tài nằm phía sau: "Cái này cũng có Tương Kim Biên, chúng ta mở cái này trước!" Bàn Tử vội chạy lại, vừa giúp một tay vừa hỏi: "Thế mấy cái kia tình hình thế nào?" Fan cũng rất tò mò.

Dù sao quá trình mở quan Tương Kim Biên họ cũng đã xem rồi, tất nhiên muốn xem mấy cái quan tài khác.

Tống Đường vừa làm vừa nói: "Tốt xấu lẫn lộn!

Trong năm cái còn lại, có một cái đã bị mở ra rồi, chính là cái quan tài chứa 'tống tử' kia!

Một cái khác tình hình không được khả quan lắm, ván gỗ mục nát nghiêm trọng quá tôi không dám đụng vào, đụng cái là tan tành ngay!

Còn một cái có thi thể bên trong, không biết tình hình thế nào, phải chuẩn bị sẵn móng lừa đen (hắc lư đề tử) để cẩn thận lúc mở quan kẻo bị trá thi!

Còn lại hai cái thì chắc không phải thi thể, có thể là cơ quan khác, tí nữa chúng ta nghiên cứu sau!" Bàn Tử gật đầu.

Không ngờ tình hình của bảy cái quan tài này lại phức tạp đến thế.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Bàn Tử đã khôn ra, sớm né sang một bên để tránh độc châm.

Tống Đường vẫn dùng chiêu cũ phá giải cơ quan Tương Kim Biên xong mới gọi Bàn Tử lại giúp.

Chưa đầy mười phút, cái quan tài thứ hai có cơ quan Tương Kim Biên đã được tháo ra.

Hai cái quan tài này không có thi thể nên tất nhiên cũng không có đồ bồi táng, bên trong chỉ có một hệ thống cơ quan phức tạp.

Sau khi tháo xong hai cái quan tài đó, hai người nghỉ ngơi một lát rồi chuyển sang cái thứ ba.

Tống Đường nhìn vào livestream: "Kỷ Niệm tiểu thư, cái quan tài này bảo quản không tốt, có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Tôi sẽ không mở nó ra đâu, không thì đồ bên trong lỡ có vỡ lại khó giải thích.

Loại quan tài này chắc cũng không có xác chết đâu, không thì ván gỗ đã mục nát từ lâu rồi!

Mọi người mang về rồi tự tháo có được không?" Kỷ Niệm đồng ý, Tống Đường bèn chuyển sang cái thứ tư.

Cái thứ tư này chính là cái quan tài chứa 'tống tử' đã thoát ra ngoài.

Khi Tống Đường và Bàn Tử nhấc nắp quan đang mở dở ra, bên trong hiện ra một bộ hài cốt.

Hài cốt khá to lớn, phần đầu thậm chí còn có rất nhiều tóc vàng.

Đám fan nhìn thấy mà ngẩn người: "Vãi, sao trong quan tài lại có tóc vàng?

Lẽ nào đây là thi thể của Kim Mao Sư Vương?" "Mẹ kiếp, nếu Lỗ Thương Vương mà đào mộ của Kim Mao Sư Vương thì Trương Vô Kỵ chẳng phát điên lên à!" "Nghĩ cái gì thế?

Kim Mao Sư Vương là trong tiểu thuyết, vả lại đó là thời Minh,

Lỗ Thương Vương này là thời Tây Chu, chẳng khớp gì cả!" "Đúng thế, vậy là sao?

Chẳng lẽ ngày xưa đã có công nghệ nhuộm tóc rồi à?" Thấy fan hứng thú, Bàn Tử cười nói: "Công nghệ nhuộm cái gì, tóc này là tự nhiên đấy, đây vốn không phải cổ thi, mà là một người hiện đại!

Là một lão ngoại!" Nói đoạn Bàn Tử lục lọi trong quan tài, nhanh chóng tìm ra mấy mảnh vải mục nát, có thể nhận ra đó là vải áo gió.

Tống Đường cũng nhặt ra một cái ba lô mục nát, nói: "Đây là lúc Thiết Tam Giác đến đây năm đó, đụng phải đám trộm mộ nước ngoài!

Một tên lão ngoại trong số đó bị 'tống tử' lôi vào quan tài, chết thảm ở đây.

Đồ đạc bên trong rất hỗn độn và đều bị thi nê bao phủ, ngoài ra không còn gì nữa!

Kỷ Niệm tiểu thư, cái quan tài này coi như xong nhé!" Bên trong không có cổ vật gì, chỉ có cái xác lão ngoại nên cũng chẳng có gì để xem.

Kỷ Niệm gật đầu ra hiệu tiếp tục!

Đám fan thì hào hứng hẳn lên: "Vãi thật, thời đó lão ngoại cũng đến trộm mộ à?

Ngông cuồng quá vậy!" "Đúng thế, lão ngoại này lai lịch thế nào nhỉ?" "Phải đó Đường Bảo, anh bảo không có thời gian kể chuyện Thiết Tam Giác thì tụi em hiểu, nhưng đã đụng phải xác lão ngoại này rồi thì anh cũng kể sơ qua lai lịch của hắn đi!" "Đúng đúng, xen kẽ chút chuyện Thiết Tam Giác cho tụi em nghe với!" Tống Đường cười nói: "Thực ra cũng chẳng có gì, lão ngoại đó muốn đến cổ mộ Việt Nam tìm phương pháp trường sinh thôi!

Cho nên đám người này đều là người của hắn, chỉ tiếc là đều bỏ

mạng ở đây hết." "Tìm trường sinh?" "Vãi thật, bọn lão ngoại này đúng là nằm mơ giữa ban ngày, người nước mình còn chưa tìm được phương pháp trường sinh mà bọn họ cũng đòi tìm!" "Đúng đấy, có đồ tốt thì tổ tông chắc chắn để lại cho chúng ta chứ!" "Chuẩn luôn, bọn lão ngoại muốn trường sinh sao không đi đào mộ ma cà rồng ấy?" "Mẹ kiếp, đào mộ ma cà rồng thì là tìm trường sinh hay tìm cái chết vậy?" Bàn Tử trêu chọc.

Tống Đường cười bảo ông ta đừng nói nhảm nữa, rồi đi về phía ba cái quan tài còn lại.

Theo như Tống Đường nói trước đó, ba cái quan tài cuối cùng này sẽ có một cái chứa 'tống tử', hai cái còn lại dường như có cơ quan giống hệt nhau.

Bàn Tử vội nói: "Tôi bảo này, ba cái cuối này hay là để cái có 'tống tử' lại sau cùng đi!

Khi mở mấy cái kia thì chúng ta khiêng nó ra xa một chút, nhỡ nó có trá thi đánh nhau thì cũng không làm hỏng mấy cái kia!" "Giờ hay là mở hai cái có cơ quan trước đi, đằng nào cũng giống nhau, chỉ cần mạo hiểm mở một cái là biết cách phá cái còn lại rồi!" Tống Đường gật đầu, đó cũng là dự định của anh.

Càng về cuối càng phải cẩn thận.

Chuyện lật thuyền trong mương xảy ra không ít, anh tự nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nói là làm, hai người lập tức đi đến một cái quan tài khác.

Bàn Tử học theo điệu bộ của Tống Đường nâng thử quan tài, sau đó kinh hô: "Vãi, sao cái này nặng thế?

Bên trong không lẽ là vàng thỏi đấy chứ!" Bàn Tử nói mà mắt sáng rực.

Tống Đường cười: "Đây là Thất Tinh Nghi Quan, mộ chủ nhân rỗi hơi hay sao mà tặng ông vàng thỏi?

Hơn nữa, vàng thời Tây Chu độ tinh khiết chỉ có 80%, nhưng để đổ đầy hai cái quan tài lớn thế này thì ông tưởng nhà Lỗ Thương Vương mở mỏ vàng à?" Bàn Tử xì một tiếng: "Nghĩ một tí cũng không được à, thôi được rồi Bàn gia tôi không thèm nói nhảm với cậu nữa, lần này để tôi mở!" Nói rồi Bàn Tử cầm xà beng định mở quan, nhưng vừa tiến lên nhìn thì đã ngớ người: "Mẹ kiếp, sao cái quan tài này không có đinh?" Tống Đường trước đó không chú ý mấy cái này, nghe vậy vội ngăn ông ta lại, tự mình tiến lên xem thì quả nhiên thấy cái quan tài này không có đinh quan.

Anh vội ngồi thụp xuống thì thấy ngay ván quan và thân quan được gắn kết bằng một loại hắc tất (sơn đen).

Anh lấy tham âm trảo trong ba lô ra quẹt một cái vào khe hở, một mảnh vật chất màu đen bị gạt ra, nhưng đồng thời anh cũng thấy bên trong lớp sơn đen đó lộ ra màu của đá.

Tống Đường tặc lưỡi: "Đây là một cái hắc tất sáo quan (quan tài lồng sơn đen)!" "Hắc tất sáo quan?

Đó là cái gì?" "Đúng đấy Đường Bảo, có phải giống như phòng VIP lồng trong phòng thường không, bên trong còn một lớp quan tài nữa à?" "Vãi, Thất Tinh Nghi Quan chẳng phải để đặt bẫy thôi sao?

Sao lại làm phức tạp thế?" Đám fan bàn tán.

Tống Đường bảo Bàn Tử đừng động thủ vội, rồi ngồi xuống đất nói: "Chuyện này cũng không khó giải thích, từ xưa đến nay trộm mộ ngoài phái Phát Khâu, Mạc Kim ra thì những kẻ khác thực sự cũng giống như trộm vặt vậy, quan trọng nhất là không bao giờ đi tay không!

Đặc biệt là quan tài mộ chủ, kiểu gì cũng phải mở, giống như 'chưa đến Trường Thành chưa phải hảo hán' vậy, đi trộm mộ mà không mở nắp quan chủ mộ thì gọi là đi tham quan mộ à!

Mà thông thường đám trộm mộ không biết Thất Tinh Nghi Quan là giả, nên cái nào cũng phải mở ra xem!

Vậy nên cơ quan phức tạp một chút cũng chẳng sao!

Cái hắc tất sáo quan này thực chất là dùng sơn đen để bịt kín, bên trong lồng thêm một lớp quan tài nữa!

Nhìn thế này chắc là trong quan tài gỗ có lồng một cái quan tài đá!

Quan tài đá chắc không dày lắm đâu, không thì lúc nãy chúng ta chắc chắn không khiêng nổi!" Tống Đường đứng dậy phủi mông: "Cái này để tôi mở cho, bên trong rất có thể có cơ quan!" Bàn Tử vốn định trổ tài một phen nhưng nghe đến hai chữ cơ quan thì lại thôi, quyết định nhường Tống Đường: "Nếu cậu đã có lòng muốn gánh vác thay cho Bàn gia tôi thì thôi nhường cậu đấy, đừng bảo Bàn gia tôi không cho giới trẻ cơ hội!" Tống Đường chẳng thèm chấp, lão này chỉ được cái mồm không chịu thua ai.

Anh cầm tham âm trảo bắt đầu làm việc, cạo sạch lớp sơn đen quanh quan tài gỗ, nhanh chóng lộ ra lớp quan tài đá bên trong.

Loại quan tài không có đinh này cơ bản đều dựa vào lớp sơn đen này để bịt kín.

Vả lại đây là Thất Tinh Nghi Quan, vốn dĩ là để bẫy trộm mộ nên cũng sẽ không làm quá khó mở, trừ phi bản thân việc mở nắp đã là một cái bẫy, tương tự như cơ quan Tương Kim Biên.

Cạo sạch lớp sơn, Tống Đường gọi Bàn Tử cùng khiêng.

Nhưng khi vừa nhấc thử, Tống Đường phát hiện cái quan tài này được bịt rất kín, hai người nhấc lên có thể cảm nhận rõ ràng bên trong

có khí áp.

Nắp quan nhấc lên cực kỳ nặng.

Bàn Tử kinh hãi: "Mẹ kiếp, trong quan tài có khí áp, làm sao mà làm được nhỉ?

Lẽ nào ngày xưa có máy hút chân không chắc?" Tống Đường nói: "Ngày xưa chắc chắn không có máy hút chân không, nhưng lợi dụng một số thứ có khả năng hút khí cũng có thể tạo ra khí áp!

Chờ đã, để an toàn chúng ta nên đeo mặt nạ phòng độc vào!" Bàn Tử gật đầu, hai người buông tay.

Cái nắp quan quả nhiên không rơi xuống ngay mà hạ xuống từ từ, bên trong đúng là có khí áp.

Hai người lôi mặt nạ phòng độc ra, đồng thời đưa cho Thiên Chân một cái.

Sau khi đeo xong xuôi mới tiếp tục mở quan.

Quan tài có khí áp thì ngay khi mở ra, nếu bên trong có độc dược phấn chắc chắn sẽ bị thổi ra ngoài.

Đeo mặt nạ phòng độc là an toàn nhất.

Có điều loại quan tài có khí áp này cực kỳ hiếm gặp, vì thời cổ đại muốn làm được một cái nắp quan hoàn toàn kín khít là không hề dễ dàng.

Chương 34

Vả lại cái quan tài này đã để bao nhiêu năm rồi mà vẫn duy trì được khí áp bên trong, chứng tỏ công nghệ chế tác nó không hề đơn giản.

Đám fan và Long lão đều chăm chú theo dõi, không dám lơ là một giây.

Tống Đường và Bàn Tử quay lại vị trí, tiếp tục nhấc nắp quan.

Thiên Chân cũng chạy lại giúp một tay.

Có ba người, việc nhấc nắp quan rõ ràng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Nắp quan sắp mở ra hết rồi, Tống Đường ra hiệu bảo họ chậm lại một chút.

Càng về cuối càng phải chậm, nếu không tí nữa thổi ra một vùng sương độc thì dù có đeo mặt nạ nhưng da thịt lộ ra ngoài vẫn sẽ gặp họa.

Khoảnh khắc cuối cùng này, ba người mất cả phút mới nhẹ nhàng nhấc bổng nắp quan lên.

Khi nắp vừa rời ra, một tiếng động nhỏ vang lên do không khí tù nén tạo thành.

Nhưng tiếng động đó biến mất ngay tức khắc.

Ba người đứng im một lúc rồi mới dời hẳn nắp quan đi.

Khi nắp quan được nhấc ra, họ thấy bên trong đúng là một cái quan tài đá.

Có điều lớp đá này chỉ mỏng chừng một thốn.

Khi nhấc nắp gỗ lên thì nắp đá cũng bị nhấc theo, nắp đá và nắp

gỗ dường như được gắn liền với nhau.

Thiên Chân bật đèn pin soi vào bên trong quan tài, lập tức thấy bên trong hiện lên một màu xanh thanh khiết.

Trong quan tài chứa một đống thứ màu xanh, không rõ là gì.

Bàn Tử định giơ tay sờ thử thì Tống Đường vội giữ tay ông ta lại, hét lớn: "Đừng chạm vào!

Thứ này cực kỳ nguy hiểm!" Bàn Tử giật mình định hỏi đây là cái gì, Thiên Chân bên cạnh thì hỏi: "Nguy hiểm thế nào?

Chúng ta có cần chạy không?" Tống Đường và Bàn Tử nhìn vào, dưới ánh đèn pin, mấy thứ màu xanh trong quan tài dường như đã có ba bốn hạt lơ lửng bay lên, có vẻ là do khí áp khi họ mở nắp đã cuốn chúng lên.

Ba bốn hạt đó trông như những hạt bụi, từ từ bay lơ lửng rồi lại rơi vào trong quan tài.

Thiên Chân đeo găng tay, dùng ngón tay hứng lấy một hạt màu xanh.

Tống Đường thấy vậy vội nhắc: "Tuyệt đối đừng để nó gần người!" Thiên Chân không để gần mình mà chỉ chăm chú nhìn rồi nói: "Cái này hình như là hạt giống, cậu nhận ra thứ này à?" Bàn Tử nói: "Lẽ nào là hạt giống lương thực thời xưa?

Lỗ Thương Vương sợ sau khi sống lại không có gì ăn nên chuẩn bị sẵn hạt giống để dắt người đi cày ruộng à?" Tống Đường nuốt nước bọt nói: "Không phải, đây đúng là hạt giống!

Nhưng không phải lương thực mà là thực vật!

Thứ này tên là 'Thanh Ti Nhiễu'!

Gặp nước là sống!

Tuyệt đối đừng để nó gần người, một khi hít phải một hạt vào trong cơ thể, nó sẽ sinh trưởng điên cuồng bên trong, xuyên thủng cả da thịt ông!

Cuối cùng ông sẽ biến thành một thứ quái vật không ra người không ra thực vật!

Cho đến khi bị nó hút cạn nước trong cơ thể mới thôi!

Thứ này khi lớn lên có màu xanh, rất mảnh nên được gọi là Thanh Ti Nhiễu!

Mau bỏ xuống, mau bỏ xuống!" Thiên Chân nghe mà cũng rùng mình, nhưng vì trải qua nhiều chuyện nên vẫn rất bình tĩnh!

Anh nhẹ nhàng nghiêng ngón tay, hạt giống màu xanh đó trượt khỏi tay rơi lại vào quan tài.

Tống Đường hô: "Mau!

Mau lại đây đậy nắp quan vào!

Quan tài này tạo được khí áp chắc chắn là do mấy cái hạt giống này hút không khí bên trong gây ra!

Không đậy nắp vào thì chúng ta chẳng làm được gì đâu!" Bàn Tử gật đầu, cùng Thiên Chân giúp một tay nhấc nắp quan lên, nhẹ nhàng đặt lên trên.

Tuy nhiên khi nhấc lên thì dễ, lúc muốn đậy khít hoàn toàn thì lại khó.

Lúc đầu còn ổn nhưng càng xuống dưới tốc độ hạ của nắp quan càng chậm.

Cho đến khi họ buông tay, nắp quan vẫn chưa đậy kín hẳn được, nhưng cũng chỉ còn cách một chút xíu, vả lại độ kín của quan tài này rất tốt, chỉ cần họ không mở ra thì ít nhất hạt giống Thanh Ti Nhiễu

bên trong cũng không thoát ra được.

Làm xong những việc này, trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi.

Bàn Tử định lau, Tống Đường vội cản: "Lấy khăn trong ba lô mà lau, cẩn thận trên tay có dính hạt giống!" Bàn Tử gật đầu, lấy khăn chia cho mọi người, vừa lau vừa nói: "Nghe cậu nói thế thì thứ này giống như cây phục sinh nhỉ, gặp nước là sống, không nước thì như cỏ khô.

Nhưng cậu bảo thứ này tên Thanh Ti Nhiễu à?

Vãi, Bàn gia tôi đúng là từng nghe qua cái tên Thanh Ti Nhiễu này rồi!

Có phải dùng thứ này làm ra dược thủy thì có thể kích dục không?

Hình như dược thủy đó cũng tên là Tình Ti Nhiễu, nhưng là chữ 'tình' trong tình cảm!" Tống Đường lắc đầu: "Cái đó thì tôi chịu, dùng thứ này làm dược thủy, ông không muốn sống nữa à?" Thiên Chân mắng: "Đừng nghe lão nói nhảm, lão xem phim cổ trang nhiều quá rồi đấy! 'Tình Ti Nhiễu' lão nói với cái này là hai chuyện khác hẳn nhau!

Tôi bảo này, thứ này không xử lý thì sau này mấy ông chủ mua về cũng là tai họa, chẳng lẽ cứ để mặc thế này sao?" Tống Đường thấy cũng có lý, nhưng Kỷ Niệm tiểu thư là người của chính phủ, nếu họ nói ra thì chắc cũng có cách xử lý thôi!

Nghĩ vậy Tống Đường hỏi: "Kỷ Niệm tiểu thư, thứ này chỉ cần rắc cường kiềm (NaOH) đậm đặc lên là có thể làm mất hoạt tính của nó!

Chúng tôi không mang theo thứ đó nên không xử lý tại đây được!

Mọi người mang về rồi dùng cường kiềm hay tự nghiên cứu thì tùy mọi người quyết định!

Cái quan tài còn lại cũng chứa thứ này, chúng tôi không mở nữa có được không?" "Không vấn đề gì!" Kỷ Niệm nhanh chóng gửi bình luận trả lời.

Thấy Kỷ Niệm đồng ý, ba người Tống Đường mới ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Tuy quá trình vừa rồi không xảy ra chuyện gì nhưng cái nắp quan đó cực kỳ nặng, thêm nữa cả quá trình ai nấy đều nín thở, lúc này thả lỏng ra là chẳng muốn đứng lên nữa.

Bàn Tử nhìn đồng hồ: "Tôi nói này, sắp 12 giờ đêm rồi, đi cả quãng đường mà chưa được miếng cơm nào vào bụng!

Cái quan tài cuối cùng để lát nữa hẵng mở!" Tống Đường gật đầu, bảo Bàn Tử và Thiên Chân nghỉ một lúc.

Bàn Tử nói: "Tôi bảo cậu đừng có nổ to, còn bày đặt nhận kèo mở quan trực tuyến, cái trò này có ra tiền đâu!" Tống Đường vừa ăn vừa nói: "Đây không phải chuyện tiền nong, đồ chúng ta tìm thấy tuy có thể bán, nhưng trong cổ mộ có nhiều thứ người bình thường không biết, nếu có gì nguy hiểm mà đưa cho họ, lỡ xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm?

Đặc biệt là mấy cái quan tài này, người hiểu biết thì không nói, người không biết thì chúng ta phải giúp họ mở quan để loại trừ nguy hiểm chứ!

Nếu không thì thành ra làm ăn chộp giật à, sau này ai dám tìm cậu nữa!" "Được rồi, Bàn gia tôi nói không lại cậu, tôi ăn đây!" Bàn Tử nói, thấy Tống Đường nói cũng có lý nên lão cũng thôi.

Thiên Chân vừa ăn vừa hỏi: "Cậu từng thấy Thanh Ti Nhiễu rồi à?" Đám fan cũng tò mò hỏi: "Đúng thế Đường Bảo, anh thấy thứ này bao giờ chưa?" "Chắc là chưa đâu, tôi đoán Đường Bảo đọc được

trong cổ tịch tổ tiên để lại thôi!" "Chuẩn, thứ này thấy một lần là nguy hiểm cận kề, ai rảnh mà đi tìm nó chứ!" Tống Đường nói: "Đây cũng là lần đầu tôi thấy, thứ này hiếm lắm!

Trong môi trường tự nhiên nó tạo ra rất ít hạt giống, mà khi lớn hẳn rồi thì không có tính tấn công mấy!

Chỉ có giai đoạn từ hạt giống nảy mầm đến lúc trưởng thành là nguy hiểm nhất!

Muốn thu thập được nhiều hạt giống Thanh Ti Nhiễu thế này là cực khó!

Hơn nữa Thanh Ti Nhiễu sau khi trưởng thành có thể nhập dược nên thời xưa cũng có người trồng thứ này!

Còn việc vì sao tôi biết thì đúng là tìm hiểu qua cổ tịch tổ truyền!" Nói rồi Tống Đường kể một câu chuyện.

Chuyện kể rằng vào thời Đường, có một bác nông dân thật thà, trong nhà có cô con gái cực kỳ xinh đẹp.

Cô con gái vừa tròn mười sáu thì bị một lão địa chủ giàu có trong vùng nhắm trúng.

Lão nằng nặc đòi cưới làm vợ, dù lão đã mừng thọ thất thập từ lâu.

Bác nông dân đương nhiên không đồng ý, thế là lão địa chủ sai người đến tận nhà cướp người.

Trời cao hoàng đế xa, cộng thêm nhà lão địa chủ có người làm quan trong thành nên lão chẳng sợ ai.

Cuối cùng lão ép chết mẹ già và vợ bác nông dân, cướp đi cô con gái.

Ngay đêm đó cô con gái vì không nghe lời mà bị đánh chết thảm.

Bác nông dân đau đớn tột cùng, tình cờ bác lại là một hộ nông dân chuyên trồng loại Thanh Ti Nhiễu này nên rất am tường hiệu quả của nó.

Thế là nửa đêm bác đánh một xe la chở đầy bình gốm chứa thứ này, đến ngoài nhà lão địa chủ rồi ném vào trong.

Bình gốm rơi xuống đất vỡ tan, hạt giống Thanh Ti Nhiễu vung vãi khắp nơi.

Gia nhân nhà địa chủ tự nhiên nhận ra thứ này nên ai nấy kinh hoàng tháo chạy.

Đợi đến khi lão địa chủ nhận ra có biến chạy ra xem thì đã muộn.

Đám thê thiếp con cái cả đời chưa từng làm ruộng của lão làm sao biết được thứ này đáng sợ thế nào, lập tức trúng chiêu.

Lão địa chủ chân tay chậm chạp, cuối cùng cũng hít phải thứ này mà bạo tễ ngay tại chỗ.

Nói đến đây, Tống Đường uống miếng nước rồi kể tiếp: "Nghe nói sau đó cả ngôi làng đó không còn ai ở nữa!

Nhà lão địa chủ sau này bị Thanh Ti Nhiễu củng tháp luôn!

Lại nghe nói sau này ở vùng đó, Thanh Ti Nhiễu trưởng thành được người ta thu hoạch ròng rã mười năm mới hết!

Có thể tưởng tượng lúc đó bác nông dân đã rắc bao nhiêu hạt giống!" Bàn Tử nghe vậy thắc mắc: "Tôi bảo này, thứ này nguy hiểm thế mà người xưa cũng dám trồng à?" Tống Đường đáp: "Ra tiền thì sao lại không có người trồng? 'Người vì tiền chết, chim vì mồi vong', đạo lý này ông không biết à?

Vả lại hạt giống Thanh Ti Nhiễu chỉ cần bảo quản tốt thì không vấn đề gì!

Hạt giống từ lúc kết hạt đến khi gặp nước bắt đầu sinh trưởng mất một khoảng thời gian khá lâu!

Chương 35

Thông thường người ta trồng đều chôn trước xuống đất, đợi đến lúc nó tự hút nước mà mọc lên!

Bác nông dân kia là vì không muốn lãng phí số hạt giống chưa trồng hết nên trong nhà mới tích trữ một ít hạt giống có thể sinh trưởng tức thì thôi!

Bình thường ai rảnh mà tích cái này trong nhà chứ!" Hai người nghe xong gật đầu, đám fan cũng không khỏi kinh ngạc. "Vãi thật, không có Đường Bảo giải thích thì đúng là chẳng biết có chuyện như vậy!" "Thời xưa mạng người như cỏ rác, may mà mình sinh ra ở thời hiện đại!" "Đúng thế, sống ở xã hội hiện đại vẫn tốt hơn!" Mọi người cảm thán.

Lúc này ba người Tống Đường cũng đã nghỉ ngơi đủ, Tống Đường đứng dậy bảo: "Sinh ra ở thời hiện đại thì cũng phải làm việc thôi, ăn no uống đủ rồi thì chúng ta tiếp tục nào!

Mở cái quan tài có thi thể cuối cùng này xong, rồi bán bức tường cổ tự đi là chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi!

Còn lại để mai tiếp tục!" Nghe thấy sắp được nghỉ, Bàn Tử liền phấn chấn hẳn lên, lập tức kéo Thiên Chân cùng khiêng cái quan tài đó ra ngoài, cách xa sáu cái quan tài kia một chút, đề phòng tí nữa có trá thi đánh nhau làm hỏng đồ đạc thì không hay.

Thấy ba người đi khiêng cái quan tài cuối cùng, Kỷ Niệm hỏi Long lão: "Long lão, Thanh Ti Nhiễu này thực sự lợi hại vậy sao ạ?" Long lão nói: "Đồ đạc thời cổ đại có nhiều thứ rất nguy hiểm, chỉ là trong dòng chảy lịch sử đã bị thất truyền nhiều rồi!

Chỉ có trong cổ mộ là có thể còn bảo tồn được một ít!

Đống hạt giống Thanh Ti Nhiễu này mang về thì giao cho đơn vị nghiên cứu khoa học, đồng thời gửi kèm một bản video giải thích của Tống Đường nữa, để tránh họ không biết cách xử lý!" "Rõ ạ!" Kỷ Niệm gật đầu rồi nói tiếp: "Trời không còn sớm nữa, hay là ngài đi nghỉ trước?

Cái quan tài cuối cùng này để cháu canh cho!" Long lão xua tay: "Không cần đâu, ta vẫn trụ được!

Trong cái quan tài cuối cùng này có thể có tống tử, ta không muốn bỏ lỡ!" Kỷ Niệm gật đầu không nói thêm gì nữa.

Lúc này tại hiện trường, ba người Tống Đường đã đến bên cái quan tài cuối cùng.

Theo hiệu lệnh của Tống Đường, ba người nhanh chóng đứng vào vị trí.

Bàn Tử khỏe nhất nên đứng ở đầu quan tài, Tống Đường và Thiên Chân ở phía sau.

Ba người cùng ra sức nhấc quan tài lên.

Nhưng khi vừa mới nhấc lên, Bàn Tử còn chưa kịp hô di chuyển thì đột nhiên Tống Đường hét lớn: "Không đúng!

Mau dừng lại!" "Cái quan tài này không đúng!" "Chuyện gì thế?" Hai người kia đều nhìn anh.

Tống Đường hét lên: "Dưới đáy quan tài này có một cái lỗ!

Tay tôi vừa nhấc lên là đỉnh trúng vào khối gỗ đó ngay!" Bàn Tử nghe vậy thì ngớ người, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, chửi thề: "Mẹ kiếp, cái quan tài này không lẽ bị kẻ nào mạc thái âm rồi chứ!" "Mạc Thái Quân?

Mạc Thái Quân nào?

Ở đây làm gì có Thái Quân nào?" "Vãi, mạc thái quân thì chẳng bị thái quân bắn cho một phát à!" "Ai chà, các ông nghe nhầm rồi, không phải mạc thái quân mà là mạc thái âm, chữ âm trong âm dương ấy!" "À thế thì không sao, mạc thái âm là đúng rồi, ông mà mạc thái dương thì mới có chuyện đấy!" Đám fan bàn tán xôn xao.

Tống Đường cạn lời: "Mạc thái âm là tiếng lóng trong nghề trộm mộ!

Mặt trên quan tài gọi là dương, đáy quan tài gọi là âm!

Mạc thái âm nghĩa là có kẻ trộm mộ đục một cái lỗ từ dưới đáy quan tài để lấy đồ bên trong đi!" Tống Đường nói tiếp: "Tôi nói này, hiện giờ vẫn chưa xác định được có phải bị mạc thái âm hay không, chúng ta kê cái quan tài này cao lên một chút đã!

Xem tình hình bên trong thế nào rồi tính tiếp!" Bàn Tử gật đầu, lập tức Thiên Chân chạy đi lượm về rất nhiều gạch mộ.

Những viên gạch này phần lớn nằm ở trong phòng nhĩ bên cạnh.

Đám người hâm mộ thấy Thiên Chân thực sự mang về nhiều gạch mộ như vậy thì vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì nhóm Tống Đường rõ ràng chưa hề sang phòng nhĩ bên kia, sao Thiên Chân lại biết được?

“Này Thiên Chân tiểu ca, sao ông biết phòng nhĩ đó có gạch mộ thế?” “Đúng đấy!

Lạ thật, trong cổ mộ sao lại thừa gạch được nhỉ?

Chẳng lẽ là đồ thừa từ lúc xây dựng năm xưa?” “Không thể nào, làm sao thừa nhiều thế được, vả lại nhìn xem, đống gạch này đều sứt sẹo cả!” “Rõ ràng là dỡ từ chỗ nào đó xuống!” Thiên Chân thuận miệng đáp.

“Đây là gạch lấy ra từ lúc đào lỗ hổng vào mộ đấy!” “Phòng nhĩ bên kia có một cái lỗ hổng!” Vừa nói Thiên Chân vừa xếp gạch lại, ra hiệu cho hai người kia có thể hạ xuống được rồi.

Đám fan nghe vậy càng thêm khó hiểu.

“Lúc nãy hình như ông cũng đâu có sang phòng nhĩ đó xem đâu nhỉ!” “Đúng thế, lúc trước khi ông chỉ cho Đường Bảo chỗ phòng nhĩ có quan tài, tôi đã thấy lạ rồi!” “Thiên Chân tiểu ca, không lẽ ông từng đến đây rồi sao?” Thiên Chân nghe vậy tim cũng đập thình thịch, thầm nghĩ: “Ai bảo đám fan này không thông minh chứ?

Mình mới sơ hở một chút thôi mà tụi nó đã chú ý ngay rồi!” “May mà mình phản ứng nhanh!” Nghĩ đoạn, Thiên Chân nói: “Thật ra tôi có đi xem rồi, lúc đó các bạn chỉ lo mải mê trò chuyện với Đường Bảo nên không để ý tôi thôi!” Nói xong Thiên Chân không giải thích thêm nữa.

Tuy là livestream toàn thời gian, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có một bộ thiết bị, sự chú ý của khán giả đa phần đều dồn lên người Tống Đường, lời giải thích của Thiên Chân khiến họ cũng không tìm ra lý do để nghi ngờ.

Thấy đám fan cuối cùng cũng thôi không truy hỏi tận cùng, Thiên Chân mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn hai người kia bảo: “Tôi nói này, nếu đúng là bị ‘mò thái âm’ thì cái quan tài này không thể nào biến thành ‘bánh chưng’ đứng dậy được nữa đâu!” “Quan tài có lỗ, khí tức bên trong đã tán sạch từ lâu, dù trước đó có muốn biến đổi thì trải qua bao nhiêu năm thế này cũng không còn sức mà quậy nữa!” Tống Đường gật đầu: “Đúng thật, đám ‘bánh chưng’ này vùng lên được là nhờ một hơi khí, con ‘bánh chưng’ lúc nãy sở dĩ bao nhiêu năm vẫn vồ được người là vì cái móng lừa đen kia đã chặn họng nó lại!” “Tuy làm vậy có thể khắc chế nó, nhưng đồng thời cũng khiến

hơi khí đó bị nghẹn trong cơ thể!" "Nhiều năm sau vẫn có thể vồ người như thường!" "Còn nếu cái quan tài này thật sự bị 'mò thái âm' rồi thì con 'bánh chưng' bên trong chắc thi khí cũng tan hết rồi!" Bàn Tử rõ ràng không mấy hứng thú với mấy chuyện này, hỏi: "Vấn đề là đây là Thất Tinh Nghi Quan!

Lỗ Thương Vương không rảnh rỗi đến mức tự đi đục một cái lỗ trên quan tài của mình đâu!" "Cái lỗ này chắc chắn là do kẻ khác làm, nhưng là ai chứ?" Thiên Chân trầm tư một lát rồi nói: "Có lẽ là người của Cầu Đức Khảo, năm đó những người từng đến đây ngoại trừ tôi ra..." Thiên Chân suýt chút nữa lỡ miệng, vội đổi giọng: "Ngoại trừ nhóm Thiết Tam Giác mà chúng ta đã nói trước đây, thì còn có người của Cầu Đức Khảo nữa!

Khả năng bọn họ làm là lớn nhất!" Bàn Tử nghe cũng thấy có lý.

Tuy nhiên, Tống Đường lại lắc đầu: "Không giống lắm, bọn họ là băng nhóm trộm mộ kiểu hiện đại hóa, không phải dân 'thổ phu tử' hay thuộc phái Phát Khâu, Mạc Kim!

Bọn họ muốn mở quan tài chắc chắn sẽ trực tiếp mở tung ra, kết cục sẽ giống như gã người nước ngoài quấn thảm kia thôi!

Cách 'mò thái âm' này, khả năng bọn họ làm là rất thấp." Thiên Chân và Bàn Tử nghe xong liền rơi vào trầm mặc.

Rõ ràng lời Tống Đường nói cũng có lý.

Đám fan nghe đến đây thì kinh ngạc hết mức.

"Vãi, băng nhóm trộm mộ hiện đại hóa?

Các chú cảnh sát có nghe thấy gì không!" "Đúng đúng, tôi cũng nghe thấy, phải bắt hết bọn chúng lại, Đường Bảo anh phải phối hợp tốt với các chú cảnh sát đấy!" "Trời ơi, Đường Bảo anh biết những chuyện này mà sao không nói sớm, cẩn thận bị khép tội biết mà không

báo đấy!" "Đúng vậy, phải khai báo thành khẩn, nếu không sau này làm sao quay lại làm ca sĩ đỉnh lưu được?" Tống Đường bất lực nói: "Không phải tôi không nói, mà là nói cũng vô dụng!

Lão Cầu Đức Khảo kia chết lâu rồi, chẳng lẽ đào lão lên rồi còng tay lại à?" Đám fan bấy giờ mới vỡ lẽ.

Người đã chết rồi, những hành vi trộm mộ trước kia tự nhiên cũng không cách nào xử lý được.

Dẫu sao bạn cũng không thể đi thẩm vấn một người chết!

Thiên Chân bảo: "Dù sao đi nữa, cứ phải xem thử mới biết được!" Tống Đường gật đầu.

Lập tức hai người cầm đèn pin nằm rạp xuống đất để soi cái lỗ dưới đáy quan tài.

Quả nhiên, vừa nằm xuống, họ liền thấy đáy quan tài có một cái lỗ tròn đường kính khoảng 15cm.

Cái lỗ này được cắt gọt vô cùng bằng phẳng, nhìn là biết dùng công cụ cắt chứ không phải đục đẽo mà thành.

Hơn nữa, nhìn vết cắt ở rìa thì chắc cũng có niên đại khá lâu rồi, bên trên bám một lớp bụi rất dày.

Hai người đứng dậy, đều im lặng.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nữa, hỏi: "Này, sao hai người im ru thế?

Kết luận sao rồi?

Rốt cuộc là ai làm?" Tống Đường và Thiên Chân nhìn nhau một cái, gần như đồng thanh nói: "Là ông ta!" "Là ông ta?

Ông ta là ai chứ?

Nói mẹ nó tên ra đi, sao cứ lề mề như đàn bà thế, lại còn bắt Bàn gia tôi đoán à!" Khán giả rần rần khen Bàn Tử nói đúng.

Thật tình, "là ông ta" thì ai mà biết là ai!

Phải nói tên chứ!

Thiên Chân ra hiệu cho Tống Đường nói.

Tống Đường cũng không lằng nhằng, mở miệng: "Uông Tàng Hải!" "Hả?

Sao có thể chứ?

Ông ta..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã nhận ra mình lỡ lời.

Quả thực có khả năng này!

Bởi vì tòa điện Lỗ Vương này, ngoài bọn họ và người của Cầu Đức Khảo ra, Uông Tàng Hải cũng thực sự từng đến đây!

Tống Đường nói: "Năm xưa Uông Tàng Hải từng tới đây, ông ta vốn không phải kẻ trộm mộ chuyên nghiệp!

Có lẽ để kiểm chứng thật giả của chiếc quan tài này, hoặc vì nguyên nhân nào khác, ông ta đã đục một lỗ ở dưới đáy!

Đây là cách giải thích duy nhất hợp lý!" Bàn Tử nghe vậy cũng ngồi phệt xuống đất: "Được rồi!

Là ông ta thì là ông ta, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta!

Đừng cản trở Bàn gia tôi phát tài là được!

Cái quan tài này có mở không đây?" Tống Đường đáp: "Mở!

Nhưng không cần phải cẩn thận quá như vậy nữa, đã không còn thi khí thì tự nhiên không thể biến thành 'bánh chưng' được.

Vả lại quan tài của 'bánh chưng' thường không có cơ quan, chúng ta tranh thủ mở ra rồi còn nghỉ ngơi sớm!" Bàn Tử gật đầu.

Ngay lập tức ba người ra tay mở chiếc quan tài này.

Quả nhiên, trong quan tài nằm một cái xác đã khô quắt hoàn toàn.

Miệng há rất to, nhưng rõ ràng không thể dậy được nữa.

Bên trong quan tài có đặt một vài món đồ tùy táng, nhưng đều rất bình thường.

Bàn Tử cũng chẳng hứng thú gì, liền gọi Thiên Chân đi nghỉ ngơi.

Hoạt động mở quan tài trực tuyến này coi như kết thúc.

Tống Đường thở hắt ra một hơi, nói với phòng livestream: "Chị Kỷ Niệm, việc mở quan tài xong rồi, lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc về mảng tường có văn tự cổ kia nhé!" "Được!" Kỷ Niệm trả lời.

Sau đó Tống Đường cũng ra một bên nghỉ ngơi.

Chương 36

Nói thật, tuy việc mở quan tài cuối cùng rất thuận lợi, nhưng việc phát hiện ra cái lỗ "mò thái âm" này vẫn khiến Tống Đường và Thiên Chân vô cùng bất ngờ.

Cảm giác này giống như trước đó họ nghĩ mình cái gì cũng biết, nhưng đến hiện trường mới nhận ra mình thực sự chẳng biết gì cả.

Nếu không phải tới Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần nữa, Thiên Chân có lẽ sẽ chẳng bao giờ ngờ được mình lại thấy dấu vết Uông Tàng Hải từng tới đây.

Điều này khiến lòng ông ta có chút bất an.

Dường như ông ta sợ rằng ở những nơi sắp tới, ông ta cũng sẽ có những phát hiện chấn động mà mình chưa từng nghĩ tới.

Những phát hiện đó có phải là điều ông ta muốn biết hay không?

Có thể giải đáp được những câu hỏi trong lòng ông ta bấy lâu nay hay không?

Ông ta không biết.

Tống Đường thì không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là hơi ngạc nhiên về phát hiện lần này.

Thấy fan trong phòng stream hỏi Uông Tàng Hải là ai, cậu liền bắt đầu giải thích: "Nói về Uông Tàng Hải, ông ta là một kiến trúc sư và nhà phong thủy vô cùng lợi hại vào cuối thời Nguyên đầu thời Minh!

Ông ta từng tham gia thiết kế và xây dựng Minh cung cũng như lăng mộ của Minh Tổ!

Những năm cuối đời, người này cũng lún sâu vào việc tìm kiếm sự

trường sinh, và ông ta từng đến mộ Lỗ Thương Vương này!

Ông ta đã để lại một con Cá Đồng Mắt Rắn ở đây, đồng thời lấy đi Quỷ Tỷ của Lỗ Thương Vương!

Nhắc đến Quỷ Tỷ, tương truyền nó có thể triệu hoán quân đội âm gian.

Tất nhiên, thật giả thế nào thì không ai biết!" "Còn về việc Uông Tàng Hải tới đây làm gì, thì dùng lời của Bàn Tử mà nói, là 'con mất mẹ, chuyện dài lắm'.

Nói tóm tắt là, năm xưa khi Uông Tàng Hải tham gia xây dựng một công trình ở vùng Trường Bạch Sơn đã phát hiện ra một bí mật động trời!

Ông ta muốn ghi chép lại, nên đã khắc vào con Cá Đồng Mắt Rắn!

Nhưng hiện tại chúng ta không có nó trong tay, nên cụ thể thế nào tôi không nói nhiều nữa!

Vả lại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta còn có việc phải làm!" Nói đoạn, Tống Đường uống ngụm nước, không nói thêm nữa.

Đám fan đang nghe hăng say thấy cậu dừng lại thì cũng đành chịu.

Dẫu sao Tống Đường đi đào mộ chủ yếu là vì tiền, lúc này cũng thực sự muộn rồi, giảng tiếp cũng không tiện.

Thế là fan không thúc giục nữa, chỉ nhắc cậu lúc nào rảnh nhất định phải kể tiếp.

Không chỉ chuyện của Uông Tàng Hải, mà cả chuyện của Thiết Tam Giác cũng phải kể.

Tống Đường gật đầu hứa chắc chắn sẽ kể, sau đó mới bàn với chị Kỷ Niệm về mảng tường văn tự cổ kia.

Mảng tường văn tự cổ này nếu là trước đây thì vô dụng với quân

trộm mộ, vì không thể mang đi được nên chẳng có giá trị gì.

Nhưng giờ thì khác, nhóm Kỷ Niệm chắc chắn sẽ mang đống văn tự này về nghiên cứu, giá trị tự nhiên tăng vọt.

Tống Đường liếc nhìn một cái, giá trị không hề thấp. [Tên vật phẩm: Giới thiệu cuộc đời Lỗ Thương Vương] [Giá trị: Dự kiến 50 vạn (khoảng 1,7 tỷ VNĐ), chủ yếu là giá trị nghiên cứu] [Nguồn gốc: Ghi chép để lại khi Lỗ Thương Vương cải tạo cổ mộ!] Nhìn cái giá, Tống Đường không phí lời, báo giá luôn.

Chị Kỷ Niệm cũng rất sảng khoái, không chút do dự đồng ý ngay.

Một phút sau, tiền đã vào tài khoản.

Tống Đường cũng là người làm việc nhanh gọn, đứng dậy xé một tờ giấy note viết tên Kỷ Niệm rồi dán lên cạnh mảng tường.

Làm xong những việc này, đồ đạc ở đây cơ bản đã bán sạch.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất mở ba lô ra, lấy bộ thiết bị tiên tiến mua ở siêu thị: Máy mô phỏng kiến trúc 3D.

"Cậu làm cái gì thế?" Bàn Tử và Thiên Chân thấy cậu lấy thứ đó ra thì đều hiếu kỳ.

Đám fan cũng tò mò không kém.

Tống Đường giải thích: "Chúng ta đến để kiếm tiền, đương nhiên không thể bỏ sót bất kỳ chỗ nào!

Cổ mộ này cực lớn, cứ dùng chân mà chạy thì mệt chết mất!

Dùng cái này thăm dò qua một lượt, chỗ nào không có đồ tốt thì bỏ qua luôn cho đỡ tốn thời gian!" Bàn Tử gật đầu: "Cách hay!

Vậy cậu cứ làm đi, Bàn gia tôi nghỉ tí!" Thiên Chân thì lần đầu thấy thứ này nên tò mò đứng bên cạnh quan sát.

Chỉ thấy Tống Đường lấy ra bảy tám viên cầu giống như viên bi, đặt xuống đất rồi khởi động máy.

Lập tức những viên cầu đó bay lên, đồng thời trên màn hình hiển thị bắt đầu xuất hiện những đường nét đồ họa, chính là cấu trúc của căn mộ thất này.

Tống Đường nói: "Được rồi, những con drone thăm dò này sẽ tự động tìm kiếm tất cả các khu vực trong tầm bay tối đa!

Chúng ta cứ việc nghỉ ngơi, sáng mai là có bản dựng 3D hoàn chỉnh ngay!

Lúc đó xem sau!" Thiên Chân gật đầu, nhưng có vẻ vẫn muốn xem thêm, Tống Đường không nói gì nữa, tự mình lấy túi ngủ ra nghỉ ngơi.

Thiên Chân xem thêm một lát rồi cũng đi ngủ.

Cứ thế một đêm trôi qua yên bình.

Mãi đến sáng hôm sau khi Tống Đường tỉnh dậy, cậu thấy những con drone tròn kia đã quay lại, trên máy hiện đèn xanh lục, rõ ràng đã hoàn thành việc thăm dò.

Cậu không vội xem ngay mà đi vệ sinh cá nhân trước.

Bàn Tử thì vừa dậy đã không nhịn được chạy tới kiểm tra, vừa xem vừa kêu lên kinh ngạc: "Ôi vãi, công nghệ cao đúng là lợi hại thật!" "Mẹ kiếp, lối vào cổ mộ này hóa ra lại gần chúng ta thế!" "Cái hiệu ứng dựng hình này cũng tốt quá đi, đến cả màu sắc quan tài nhìn cũng y hệt này!" Thiên Chân cũng bị thu hút chạy lại xem.

Tống Đường chỉ cười cười, không vội vàng.

Đồ công nghệ cao thế này dùng thì sướng thật, mỗi tội tiền cũng chát lắm!

Cậu vừa đánh răng xong thì nghe Thiên Chân bỗng nhiên "ơ" một tiếng: "Đây là chỗ nào thế này?" Sau đó Bàn Tử nói: "Xem ra tầm bay tối đa của mấy con này cũng không ăn thua, chẳng chụp được chỗ Cửu Đầu Xà Bãi gì cả!

Chắc là lối đi bên trong phức tạp quá nên tụi nó không bay tới được!

Nhưng cái chỗ này lạ thật đấy, Đường lão đệ, cậu qua đây xem thử đi!" Tống Đường nghe vậy mới bước tới.

Nhìn vào mô hình 3D trên màn hình, cậu nhận ra ngay chỗ khiến hai người kia thắc mắc.

Từ mô hình này có thể thấy rõ quy mô của Thất Tinh Lỗ Vương Cung gồm hai tầng.

Căn mộ thất họ đang đứng nằm ở vị trí chính giữa tầng một.

Cái lỗ hổng họ chui xuống lúc đầu thực chất chỉ cách lối vào chính của cổ mộ mười mấy mét.

Nhưng lối vào đó bị chôn dưới đất, lại có đá chặn cửa (phong môn thạch) nên trên mặt đất không thấy được.

Hơn nữa, từ đá chặn cửa đi vào là một đoạn mộ đạo không có đồ gì giá trị, Tống Đường cũng lười đi.

Cuối cùng đem bán cả cái cổ mộ bao gồm cả đá chặn cửa là xong.

Căn mộ thất đi xuống từ lỗ hổng chính là căn đầu tiên sau khi vào từ lối chính.

Căn họ đang đứng được coi là trung tâm.

Hai bên mộ thất này có hai phòng nhĩ.

Một trong số đó có thể thấy rõ vết dấu của một lỗ hổng đào trộm trên tường, nhưng cái lỗ đó cuối cùng lại thông tới vị trí mộ đạo lúc

trước, chính là chỗ Tống Đường nói với fan là bị đào ngược.

Dưới hai phòng nhĩ này còn thấy hai căn mộ ẩn.

Đây chính là điểm lợi hại của công nghệ cao, drone có thể chui vào những khe hở rất nhỏ mà con người không làm được.

Bàn Tử chỉ vào một trong hai căn mộ ẩn cho Thiên Chân xem.

Thiên Chân hiểu, Bàn Tử muốn nói đây chính là chỗ năm xưa họ bị rơi xuống và suýt bị bọ xác cắn chết.

Xem tiếp về phía sau, có thể thấy hai căn mộ ẩn này thực chất là toàn bộ tầng hai của cổ mộ.

Ở tầng hai có rất nhiều lối đi thông với nhau.

Dù vào từ đâu cũng có thể tới được tầng hai, nhưng các lối đi này được đào chằng chịt như mê cung để đánh lạc hướng.

Nếu không biết phương hướng, đi một hồi chắc chắn sẽ bị chóng mặt.

Nhờ có bản đồ 3D sắc nét này, họ có thể thấy rõ: Chỉ cần xuống được tầng hai, cứ nhắm hướng Đông mà đi, dù có bao nhiêu ngã rẽ đi chăng nữa, chắc chắn sẽ tới được khu vực cốt lõi nơi có Cửu Đầu Xà Bãi.

Tất nhiên tình hình ở đó thế nào thì tạm thời chưa biết, vì drone không bay tới được, phải tự mình tới xem.

Còn cái chỗ họ bảo có vấn đề nằm ở rìa cổ mộ, gần lối ra của Cửu Đầu Xà Bãi.

Chỗ đó có một đoạn hành lang, hóa ra lại là đường cụt.

Theo mô hình 3D, bức tường ở cuối đường cụt đó được sơn một lớp màu đen rất dày, bên trên còn treo một thứ giống như mặt nạ.

Tuy nhiên nó bám đầy bụi nên không nhìn rõ là gì.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy thứ đó, trong đầu Tống Đường nảy ra một ý nghĩ: "Cái này hình như là mặt nạ cáo của Thanh Nhãn Hồ Thi mà!

Nhưng sao nó lại treo ở đây?" Thiên Chân rõ ràng cũng thấy thứ đó, nhưng không nói gì, chỉ liếc nhìn Tống Đường một cái.

Tống Đường gật đầu, ra hiệu lát nữa sẽ đi xem!

Bàn Tử thì chẳng buồn nhìn, đã chạy đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Tống Đường gọi với lại: "Khoan đã, chúng ta xem kỹ tình hình cổ mộ một lượt đi đã!

Xác định rõ lộ trình, kẻo bỏ lỡ báu vật thì ông chỉ có nước ngồi khóc thôi!" Nghe liên quan đến tiền, Bàn Tử liền kiên nhẫn đứng đợi.

Chương 37

Thiên Chân không ham tiền nhưng cũng muốn xem những chỗ khác có gì, thế là hai người cùng soi kỹ lại một lần.

Từ lối vào cửa chính đến đây cơ bản không còn gì nữa.

Trong các phòng nhĩ vẫn còn một số bình lọ nhưng không đáng giá, Tống Đường cũng lười xem.

Ngoài ra, trên đường đi xuống dường như chỉ còn một bộ hài cốt nằm ở giữa lối đi tầng hai.

Bộ hài cốt đó chắc là con Huyết thi bị Tiểu Ca vặn gãy cổ năm xưa.

Thứ này còn đáng tiền, Tống Đường khoanh vùng lại, bảo phải qua chỗ đó một chuyến.

Thiên Chân không phản đối, ông ta cũng muốn qua xem.

Còn lại thì thực sự chẳng còn gì, Tống Đường cũng thấy nản.

Dù không nói ra nhưng trong lòng cậu cảm giác lần này chắc không gom đủ tiền rồi.

Dù sao chỗ Cửu Đầu Xà Bãi cũng bị hỏa hoạn thiêu rụi, còn sót lại được bao nhiêu đồ thì hoàn toàn dựa vào vận may.

Nhưng tính ra chuyến này đến nay trong người cũng đã có hơn 4 ức.

Nếu không đủ thì tìm thêm một ngôi mộ nữa chắc chắn là ổn.

Cậu không nghĩ ngợi thêm, gọi một tiếng rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Đúng lúc họ đang dọn đồ, Trương Đông - kẻ đã biến mất cả đêm -

bỗng nhiên lại xuất hiện.

Lần này gã trực tiếp gửi yêu cầu kết nối video.

Tống Đường thấy lạ, không biết gã định làm gì nên lập tức từ chối.

Ai ngờ Trương Đông lại gửi yêu cầu lần nữa.

Tống Đường lại từ chối.

Rất nhanh, dòng bình luận của Trương Đông xuất hiện trên màn hình: "Sao thế?

Không dám chơi nữa à?

Có giỏi thì nhận video đi!" "Lão tử đã đào được đại mộ đời Đường rồi, Tống Đường mày cứ đợi mà ăn cứt đi!" Tống Đường cạn lời, chẳng buồn chấp gã.

Tuy nhiên Trương Đông gửi yêu cầu video lần thứ ba.

Tống Đường bực mình, trực tiếp kết nối luôn.

Quả nhiên, màn hình video bên phía Trương Đông hiện lên trong phòng livestream.

Khán giả cũng thấy được hình ảnh bên gã.

Chỗ đó cũng tối thui, chỉ có ánh đèn pin chiếu vào khuôn mặt to đùng của gã.

Mặt Trương Đông đầy đất cát và dầu mỡ, mắt đỏ sọc, có vẻ cả đêm không ngủ.

Video vừa kết nối, Trương Đông đã cười đắc chí: "Tống Đường và lũ fan não tàn kia, lão tử đến để tát vào mặt thần tượng của tụi mày đây!" "Chẳng phải bảo lão tử không tìm thấy đại mộ đời Đường sao?

Nhìn xem đây là cái gì?" "Tống Đường, mày cứ đợi mà ăn cứt đi

con ạ!" Nói xong, Trương Đông né người sang một bên.

Mọi người liền thấy phía sau gã hiện ra một mảng tường màu xanh lục, nhưng bên trên có những mảng mục nát rất nặng.

Hơn nữa, trên đó còn treo một bó thuốc nổ.

Dường như Trương Đông không đào được bức tường mộ này nên định dùng thuốc nổ đánh sập luôn.

"Vãi, thằng này điên rồi à?

Chính quyền quy định không được làm hư hại hiện vật trong cổ mộ mà!" "Đây hình như không phải đồ trong cổ mộ, đây là tường mộ, gã chưa vào được bên trong!" "Thế cũng không được, chính quyền không quản sao?" "Nói thật, chính quyền mới công bố quy định thôi, tự nhiên sẽ có nhiều chi tiết chưa đối chiếu kịp!

Trương Đông đang lách luật đấy!" "Hơn nữa giờ báo cảnh sát cũng vô dụng, họ không thể đến ngay lập tức được!" "Này, chẳng lẽ đây thực sự là đại mộ đời Đường sao?" "Tôi không biết, Đường Bảo chẳng phải nói chỗ này không thể có đại mộ đời Đường sao?" "Thì có khi là một cái mộ nhỏ đời Đường cũng nên!" Đám fan bàn tán xôn xao.

Trương Đông thấy vậy rất đắc ý, gã bước tới vỗ vỗ vào bức tường xanh lục kia, lập tức phát ra tiếng "đông đông đông" trầm đục.

Đúng là nghe ra bên trong có khoảng không!

Trương Đông cười nói: "Phải, lão tử không đào nổi bức tường này!

Lão tử không có ngón tay Phát Khâu gì đó, nhưng thì đã sao?

Nó cũng chẳng ngăn được lão tử tìm thấy đại mộ đời Đường!

Càng không ngăn được việc mày, Tống Đường, phải ăn cứt!

Lát nữa chỉ cần lão tử ấn cái nút kích nổ này, Tống Đường mày

cứ đợi mà ăn cứt đi!" Trương Đông cười nham nhở, giơ giơ cái điều khiển kích nổ trong tay.

Đám fan thấy vậy đều không khỏi lo lắng.

Tuy Trương Đông trước đó cũng không giữ lời hứa ăn cứt, nhưng nếu gã thực sự tìm thấy đại mộ đời Đường thì đó chắc chắn là tin xấu cho Tống Đường.

Tuy nhiên, lúc này Thiên Chân và Bàn Tử đều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm phía Trương Đông mà nhíu mày.

Tống Đường cũng quan sát hồi lâu, chẳng thèm để ý đến sự lo lắng của fan, đột nhiên cậu nhíu mày nói: "Trương Đông!

Tốt nhất mày đừng đào nữa!

Mau gỡ thuốc nổ xuống đi, thứ đó không nổ được đâu!" Đám fan không hiểu gì cả.

Trương Đông nghe vậy thì cười khẩy: "Sao?

Chơi không nổi à?

Đây mà là ca sĩ đỉnh lưu của chúng ta đấy sao?

Nếu không muốn chơi nữa cũng được thôi, một là mày quay về công ty giải trí Đông Dương với tao!

Hai là, mày trực tiếp ăn cứt cho tao!" Tống Đường mặt lạnh tanh nói: "Tao không rảnh đùa với mày, ân oán cá nhân tính sau!

Chuyện này không đùa được đâu, nếu mày kích nổ, cái mộ đạo nhỏ hẹp thế kia sẽ khiến sóng xung kích hất văng mày đi đấy!

Hơn nữa tiếng nổ sẽ làm mày thủng màng nhĩ luôn!" Trương Đông cười lớn: "Mày coi lão tử là thằng ngốc chắc?

Chút thường thức này tao lại không biết sao?" Nói đoạn, Trương

Đông quay ống kính đi, thấy phía sau gã không xa có một cái lỗ đào thẳng đứng lên trên, dường như đã đào lên tới đỉnh đầu.

"Đêm qua lão tử đã chừa đường lui rồi!

Giờ tao lên mặt đất, kích nổ xong rồi mới xuống!

Tống Đường, mày có giỏi thì đừng tắt video, tao phải xem mày có dám ăn cứt thật không!" Nói rồi Trương Đông bò theo lỗ đào đi lên.

Mọi người thấy gã chui ra ở lưng chừng một ngọn đồi.

Địa thế khá bằng phẳng, nhưng có một số phế liệu xây dựng còn sót lại.

Dường như chỗ này trước đây từng cải tạo nhà cửa, nhưng không biết vì sao lại bị dỡ bỏ.

Tống Đường thấy đến đây thì bỗng nhiên thả lỏng hẳn ra, nói: "Khuyên mày câu cuối, đến từ đâu thì biến về đó đi, đừng có quậy nữa!

Nếu không mày chắc chắn phải ăn cứt đấy!" Trương Đông cười nhạt: "Đúng là chết đến nơi còn cứng miệng, lão tử để xem hôm nay đứa nào phải ăn cứt!

Tống Đường, mày nhìn cho kỹ đây!" Nói xong Trương Đông giơ điều khiển từ xa lên, dứt khoát ấn nút.

Khoảnh khắc này, tim đám fan đều thắt lại.

Rốt cuộc thì giây phút công bố sự thật cũng tới rồi, họ đều toát mồ hôi hột thay cho Tống Đường.

Thậm chí cả Thiên Chân và Bàn Tử cũng lo lắng nhìn sang cậu.

Thế nhưng Tống Đường lại bất lực thở dài một tiếng.

Ngay lúc tiếng thở dài của cậu vang lên, tất cả mọi người đều

nghe thấy tiếng "đùng" một cái, ngòi nổ đã được kích hoạt.

Tuy nhiên chưa đợi họ kịp phản ứng, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ nghe tiếng "uỳnh" một tiếng cực lớn, lần này âm thanh giống như một quả bom nổ tung vậy.

Gần như cùng lúc, tất cả mọi người trong phòng livestream đều thấy: Trên sườn đồi cách Trương Đông khoảng vài chục mét, bỗng nhiên bị nổ toác ra một cái hố rộng mười mấy mét.

Đá sỏi, bùn đất, cỏ dại bay tứ tung.

Tiếng nổ kinh hoàng đó lập tức làm Trương Đông choáng váng, gã đứng ngây ra tại chỗ, hoàn toàn ngáo ngơ.

Theo sau những thứ bị hất lên không trung rơi xuống, rất nhanh mọi người liền thấy một mảng lớn thứ gì đó màu nâu đen rơi xuống như mưa.

Trương Đông bị một mảng táng thẳng vào mặt.

Ngay lúc mọi người tưởng gã bị đập xỉu thì gã vẫn đứng im không nhúc nhích, mà thứ đó giống như bùn nhão dính chặt lấy mặt gã.

Đồng thời mọi người đều thấy, trong đống bùn nhão đó còn có một miếng gì đó màu trắng dán lên mặt gã.

Mọi người nhìn kỹ lại thì đều đứng hình.

Đó lại là một miếng băng vệ sinh!

Bên trên còn nhìn rõ mấy chữ: "Sophie dùng ban đêm!" Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì trong phòng livestream bỗng có người bình luận mắng: "Vãi chưởng, thằng ngu này, mày nổ cái đó hoàn toàn không phải cổ mộ đời Đường!" "Đây mẹ nó là cái bể phốt (hố phân) đấy đồ ngu ạ!" "Vãi, bể phốt á?

Thật hay giả thế?" "Còn phải hỏi à?

Nhiều phân thế kia không phải bể phốt thì là cái gì nữa?" "Đỉnh thật, tôi đã bảo sao lúc nãy nhìn cái tường mộ màu xanh lục kia lạ thế, hóa ra đó là vách ngoài của bể phốt!" "Đúng thế, làm gì có tường mộ nào màu xanh lục!" "Vãi, đúng là mở mang tầm mắt!

Streamer trộm mộ đệ nhất toàn mạng chính là ông rồi đấy, người ta đi trộm mộ, ông đi trộm bể phốt, bộ nhà ông thiếu lương thực à?" "Ha ha ha!" Đám fan trong phòng livestream đã cười đến lộn ruột.

Chương 38

Bàn Tử và Thiên Chân nhìn cũng thấy vô cùng ngại ngùng.

Chỉ duy nhất Tống Đường là như không có chuyện gì xảy ra, vừa thu dọn đồ đạc vừa gọi bọn họ xuất phát.

Lúc này, chuyện Trương Đông kích nổ bể phốt đã lan truyền khắp nơi theo đà livestream.

Trương Đông vẫn còn đang đứng đơ tại hiện trường, nhưng cảnh sát khu vực đã nhận được tin báo và tới hiện trường.

Chưa đầy hai mươi phút sau, cảnh sát đã tìm thấy Trương Đông ở cạnh hồ nước dưới chân núi.

Nhưng lúc tìm thấy gã, gã đã bị dân làng địa phương khống chế, bảo gã đi vệ sinh ở thượng nguồn, làm ô nhiễm nguồn nước của người ta ở hạ lưu, bắt gã phải đền tiền.

Cảnh sát cũng bó tay, nhất là mùi hôi trên người Trương Đông thực sự khiến người ta muốn nôn mửa.

Cuối cùng cảnh sát vẫn đưa Trương Đông đi, buổi livestream bên gã cũng vì thế mà gián đoạn.

Còn kết quả ra sao, chắc chỉ có thể đợi thông báo từ phía cảnh sát thôi...

Chuyện này dĩ nhiên cũng nhanh chóng truyền đến tai Tần Diệu Dương.

Khi nghe tin Trương Đông đi đào mộ mà lại đi nổ cái bể phốt, gã suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Gã lập tức lấy điện thoại gọi cho một người tên là Lục gia.

Trong điện thoại, Lục gia có vẻ rất bình thản, sau khi nghe hết câu chuyện liền nói: “Gặp ở chỗ cũ!

Anh qua đây đi!” Tần Diệu Dương gật đầu, nửa tiếng sau đã gặp được người gọi là Lục gia tại một quán trà ở tỉnh Đông Sơn.

Quán trà này nằm gần ngoại ô, vị trí bình thường nhưng trang trí vô cùng tinh xảo.

Lục gia là một người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi tuổi, đầu trọc, tay cầm một chuỗi hạt bồ đề bọc vàng đang vê vê.

“Lục gia, ngài xem chuyện này tính sao đây?” “Nếu cứ quậy thế này, e là thu nhập của công ty hôm nay lại...” Lục gia nghe vậy nhìn gã một cái, nói: “Một công ty giải trí mà để xảy ra tình trạng này, anh đúng là làm tôi mở mang tầm mắt đấy!

Từ tháng sau, lương năm của anh giảm 20 vạn!

Nếu trong vòng một năm mà chuyện này chưa giải quyết xong thì anh cuốn gói cút xéo được rồi đấy!” Hóa ra ông chủ thực sự đứng sau công ty giải trí Đông Dương không phải Tần Diệu Dương, mà là vị Lục gia này!

Lục gia bỏ toàn bộ vốn, thuê Tần Diệu Dương giúp quản lý công ty, thậm chí người đại diện pháp luật cũng là Tần Diệu Dương.

Còn Lục gia giống như cổ đông, đứng sau hưởng lợi.

Thực tế những thương nhân như vậy rất tinh khôn, ông ta tự biết mình không giỏi kinh doanh nên mới bỏ tiền thuê người quản lý, còn mình không bao giờ tham gia vào việc điều hành.

Đây cũng là một hình thức kinh doanh rất phổ biến hiện nay.

Lần này nếu không phải chuyện làm quá rùm beng, có lẽ Lục gia cũng chẳng buồn hỏi tới.

“Lục gia, không có ngài thì không có tôi ngày hôm nay, ngài có không phát lương tôi cũng chẳng có ý kiến gì!” “Nhưng vấn đề là, hiện giờ Tống Đường đang phất lên như diều gặp gió, phía chúng ta không có cách nào khống chế được!

Nếu cậu ta đi, không chỉ mở ra tiền lệ nghệ sĩ hủy hợp đồng, mà còn khiến dư luận bất lợi cho chúng ta nữa!

Quan trọng nhất là, lượng fan hiện tại và lợi ích từ việc trộm mộ của cậu ta đúng là một miếng bánh ngọt béo bở!” Lục gia bực dọc: “Anh cũng biết đấy à!

Không phải tôi nói anh đâu, cái điều khoản bá đạo anh soạn trong hợp đồng quản lý công ty đến tôi còn nhìn không lọt mắt!

Tất nhiên, số tiền cuối cùng là chui vào túi tôi, nhưng chuyện này lẽ ra không nên xảy ra!

Anh nói thẳng cho tôi biết, anh muốn làm thế nào?” Lục gia không hiểu kinh doanh nên hỏi thẳng.

Tần Diệu Dương suy nghĩ một lát rồi nói: “Cách giải quyết tốt nhất là để cậu ta tiếp tục quay lại Đông Dương, chúng ta có thể chia thêm lợi nhuận cho cậu ta!

Nhưng cách này tôi đã cho Trương Đông thử rồi, rõ ràng là không ăn thua!

Cách thứ hai là cứ dây dưa với cậu ta, cố gắng kéo dài đến khi lượng fan của cậu ta giảm xuống!

Đến lúc đó sự chú ý không còn lớn nữa, giải quyết thế nào cũng sẽ giảm thiểu ảnh hưởng đến công ty xuống mức thấp nhất!” Lục gia ra hiệu cho gã nói tiếp.

Tần Diệu Dương vội hạ thấp giọng: “Tôi đã tính toán rồi, chuyến này của cậu ta tính đến nay, cộng thêm thu nhập từ hang xác lúc

trước, đại khái được khoảng 4 ức!

Tiền vi ước là 10 ức, vẫn còn thiếu hơn một nửa.

Nếu không tính đến việc cậu ta có gom đủ tiền hay không, thì một khi cậu ta gom đủ, chúng ta sẽ không có lý do gì để giữ hợp đồng của cậu ta lại nữa!

Chuyện này Lục gia ngài phải giúp tôi!" "Anh cần bao lâu?" Lục gia hỏi.

Tần Diệu Dương giơ một ngón tay ra: "Một năm!

Ngài chỉ cần kéo dài được một năm thôi, cậu ta có là streamer trộm mộ hot đến mấy thì cũng chỉ là một streamer thôi!

Một năm sau sức nóng của cậu ta chắc chắn sẽ giảm, lúc đó dù có thả cậu ta ra cũng chẳng sao, dù sao chúng ta vẫn cầm được 10 ức!" Lục gia nghe vậy gật gật đầu, sau đó nói: "Được thôi, đợi sau khi cậu ta gom đủ tiền, anh đi làm một cái thẻ ngân hàng chỉ định.

Yêu cầu cậu ta bắt buộc phải dùng ngân hàng này để hoàn trả khoản tiền đó, tôi sẽ sắp xếp người chặn quy trình thanh toán lại!

Tranh thủ thời gian cho anh!

Nếu chuyện này vẫn không giảm được ảnh hưởng đến công ty, anh biết thủ đoạn của tôi rồi đấy!" Tần Diệu Dương nghe xong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội gật đầu ra chiều đã hiểu.

Người khác không biết chứ gã thì quá rõ nhà vị Lục gia này làm nghề gì!

Nếu đắc tội ông ta thì có chết cũng chẳng ai tìm thấy xác mình đâu.

Nhiều năm sau, biết đâu lại bị ai đó đào lên trong một ngôi mộ cổ nào đó không chừng.

Có sự đảm bảo của Lục gia, Tần Diệu Dương bấy giờ mới thở

phào, đứng dậy cáo từ ra về.

Trở lại bên trong điện Lỗ Vương.

Trong phòng livestream, đám fan đang bàn tán xôm tụ.

"Đỉnh quá, chuyện Trương Đông nổ bể phốt đã leo thẳng lên top 1 hot search rồi!" "Cả nước cười rụng răng, bao nhiêu streamer trộm mộ, đủ các kiểu lật xe, nhưng kiểu lật xe vì nổ bể phốt này đúng là lần đầu thấy!" "Ha ha!

Mà này, ông bạn đầu tiên lên tiếng ấy, sao ông biết đó là bể phốt thế?" "Đúng đấy, sao ông biết?" "Cái khu biệt thự đó đang bị dỡ bỏ, tôi là nhà thầu thi công đây, nghe bảo mới xây được chưa đầy một năm thì bị cưỡng chế vì sử dụng đất trái phép!

Cái bể phốt đó còn chưa kịp dọn đi thì thằng ngu kia lại tưởng là cổ mộ rồi nổ banh xác luôn!" "Ha ha ha!" Đám fan cười đến mức không thở được.

Long lão thì không có biểu hiện gì, Kỷ Niệm thì nhịn cười đến đỏ cả mặt.

Đám fan tiếp tục tán dóc: "Tôi nói này, xem ra trộm mộ đúng là nguy hiểm thật, trộm đúng thì thăng quan phát tài, trộm sai thì có khi mất mạng như chơi!" "Đúng thế, nhưng lần này Trương Đông đúng là tự làm tự chịu, coi như thực hiện lời hứa cá cược, ăn cứt thật rồi!" "Ha ha, tôi còn nhớ trước đó có ông bạn bảo chú ba ông ta đi trộm mộ mấy năm rồi chưa về!

Ông bạn đó còn đấy không?" "Đừng gọi nữa, tôi đây, chú ba tôi đúng là chưa về thật, Đường Bảo anh cẩn thận chút nhé, anh mà cũng mất tích luôn thì tôi biết sống sao?" Tống Đường đang cùng Bàn Tử và những người khác lên đường, thấy dòng bình luận này liền vỗ vỗ Thiên Chân bảo: "Này!

Nhìn xem, chú ba của anh bạn này cũng mất tích rồi kìa!" Thiên Chân ngẩn ra, nhìn dòng bình luận, chưa kịp nói gì thì Bàn Tử bên cạnh đã lên tiếng: "Vãi!

Đây là trùng hợp à?

Chú ba của gã kia vì trộm mộ mà mất tích, chú ba của Thiên Chân ông cũng vì trộm mộ mà mất tích!

Tôi nói này, bộ cái nghề trộm mộ này khắc chú hay sao ấy nhỉ?

Lại còn chuyên môn khắc chú ba nữa chứ?

May mà Bàn gia tôi không có chú ba!

Chỉ có ông bác ba thôi!

Đường lão đệ, cậu có chú ba không?" Tống Đường biết Bàn Tử đang nói nhảm, nhưng vẫn lắc đầu.

Đừng nói chú ba, đến chú hai cậu còn chẳng có, xuyên không qua đây chỉ có một mình, đào đâu ra người thân.

Mà có thì cũng lâu rồi chẳng liên lạc.

Thiên Chân bất lực lắc đầu: "Chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi, dân trộm mộ nhiều như thế, ai mà chẳng là chú là cha của một ai đó chứ?

Thôi bỏ đi, đi tiếp nào!" Bàn Tử gật đầu.

Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào trong, có sự chỉ dẫn của bản đồ 3D, họ đi lại thuận tiện hơn rất nhiều.

Theo bản đồ 3D, họ thấy bên dưới hai phòng nhĩ này đều có mật thất.

Tuy nhiên Tống Đường không chọn đi đường này, mà chọn chỗ Thiên Chân từng rơi xuống năm xưa.

Các mật thất bên dưới này đều thông với nhau, nhưng rất phức

tạp, giống như mê cung vậy.

Tuy dựa theo bản đồ có thể ra ngoài được, nhưng những chỗ đó Thiên Chân và những người khác chưa từng tới, có thể sẽ có nguy hiểm tiềm tàng.

Ngoài ra, trên bản đồ 3D thấy rõ những chỗ đó chẳng có minh khí gì cả, nên lúc này chọn con đường quen thuộc là hợp lý nhất.

Ba người nhanh chóng xuyên qua Ngọc Môn, đi tới gần đoạn mộ đạo kia, chính là đoạn mộ đạo phát hiện ra lỗ hổng.

Thiên Chân chỉ vào một cái chân đèn treo trên tường nói: "Chắc là chỗ này rồi, tôi chỉ nhớ mang máng vị trí thôi!

Cậu tìm thử xem?" Tống Đường có ngón tay Phát Khâu, việc tìm cơ quan này đương nhiên giao cho cậu.

Tống Đường cũng không khách sáo, bước tới dùng hai ngón tay dài kỳ lạ sờ soạn một hồi.

Quả nhiên rất nhanh cậu đã dứt khoát ấn một khối đá bên cạnh chân đèn xuống.

Lập tức, một phiến đá trên mặt đất trước mặt ba người rụt vào bên trong.

Đám fan nhìn thấy mà hô vang "đỉnh của chóp".

Cái cơ quan này lại mở xuống dưới.

Tống Đường gọi hai người kia mau chóng hành động.

Bàn Tử lấy dây thừng ra, sau khi cố định chắc chắn liền tụt xuống đầu tiên, Thiên Chân thứ hai, Tống Đường cuối cùng.

Khi ba người vào được mật thất, quả nhiên phát hiện chỗ này chính là nơi Thiên Chân rơi xuống suýt nữa làm mồi cho bọ xác năm đó.

Chương 39

Thiên Chân nhìn quanh một lượt, cảnh vật vẫn như xưa, nhưng lúc này nhìn lại không khỏi gợi nhớ những ký ức đau buồn.

Bàn Tử vỗ vỗ vai ông ta, ra hiệu đừng nghĩ nhiều, đồng thời thúc giục: "Đường lão đệ, không vấn đề gì thì đi tiếp thôi!" Tống Đường biết Thiên Chân đang buồn chuyện gì nên gật đầu không nói nhiều, đồng thời nhắc nhở: "Cẩn thận, xung quanh có bọ xác đấy!" Hai người kia gật đầu.

Trận hỏa hoạn năm đó tuy thiêu rụi Cửu Đầu Xà Bãi nhưng lửa không thể cháy tới đây được, đám bọ xác còn sót lại chắc chắn vẫn còn.

Dưới ánh mắt căng thẳng của các fan, Tống Đường dựa theo bản đồ 3D, rất nhanh đã xác định được vị trí con Huyết thi năm đó.

Ba người không chần chừ thêm, lần theo hướng đó mà đi.

Có đồ công nghệ cao hỗ trợ, tốc độ di chuyển nhanh hơn hẳn.

Vả lại vì chỗ này được thiết kế kiểu mê cung nên không có cơ quan gì.

Chỉ mất nửa tiếng, ba người đã tới được vị trí đánh dấu con Huyết thi trên bản đồ.

Có điều chỗ này tối đen như mực, muốn tìm được con Huyết thi đó cũng chẳng dễ dàng gì.

Bàn Tử chuyển đèn pin sang chế độ chiếu xa, vừa tìm vừa lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, ngày xưa thì trốn không kịp, giờ lại phải đi tìm như tìm kho báu!

Đúng là đời!" Thiên Chân đá cho gã một cái, bảo gã ít nói nhảm đi,

kẻo lát nữa lại lỡ miệng, buổi livestream trộm mộ này lại biến thành buổi livestream tự thú mất!

Bàn Tử biết mình váng đầu nên không nói thêm nữa.

Thiên Chân vừa tìm vừa hỏi Tống Đường: "Con Huyết thi này rốt cuộc là ai, cậu biết không?" Tống Đường ngẩn ra rồi lắc đầu: "Chuyện này phức tạp lắm, chắc chỉ có người nhà ông mới biết thôi!

Chúng ta có đoán cũng không ra đâu!

Nhưng tôi cảm giác, ông ta chắc chắn không phải người ngoài cuộc!

Chỉ là thân phận chúng ta chưa biết thôi!" "Haiz!

Thân phận bí ẩn thế này thì cậu bán kiểu gì?" Thiên Chân hỏi.

Đồ bán được giá hay không, ngoài việc xem nó là thứ gì, quan trọng nhất là xuất xứ và lai lịch.

Ví dụ như con Huyết thi này, nếu là Chu Mục Vương thì chắc chắn bộn tiền, nhưng nếu là một người bình thường thì giá trị chắc chắn không bằng.

Tống Đường cười: "Thân phận bí ẩn cũng không phải chuyện xấu, lát nữa chúng ta cứ phân tích cái lợi cái hại cho người mua!

Mua hay không là quyền của họ, bọn họ vốn đã quen với kiểu này rồi.

Dẫu sao nghề đồ cổ này vốn là trò chơi thử thách nhãn lực và bản lĩnh mà." Thiên Chân gật đầu, đó cũng là sự thật.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Bàn Tử đứng bên cạnh bỗng kêu lên: "Tìm thấy rồi!" Hai người nghe vậy đều vội chạy tới.

Trước mặt họ, trên nền đất quả nhiên nằm một cái xác khô không đầu.

Dưới ánh đèn pin, cái xác đó tỏa ra một lớp ánh sáng màu xanh lục.

Bàn Tử dùng xẻng gấp chọc thử một cái, lập tức thấy trên bề mặt cái xác đã mọc ra một lớp vảy màu xanh giống như vảy rắn, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Nhưng con Huyết thi này đã mất đầu, rõ ràng là không thể vùng dậy được nữa.

Đám fan nhìn thấy xác Huyết thi không đầu đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Vãi, đây là Huyết thi à?

Anh không nói tôi còn tưởng nó đang mặc một lớp giáp đồng xanh ấy chứ!" "Đúng thế, con Huyết thi này nhìn lạ quá, sao cơ thể lại biến hóa như vậy nhỉ!" "Đường Bảo, anh có biết tại sao không?" Tống Đường nói: "Mọi người còn nhớ tôi từng nói, Huyết thi đều là kết quả của việc theo đuổi sự trường sinh không?

Theo tôi biết, loại Huyết thi này khi còn sống đều đã uống một loại đan dược!

Loại đan dược này từng được cho rắn ăn, có lẽ những mảnh vảy màu đồng xanh trên người nó sau khi chết có liên quan đến chuyện đó!

Nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm!

Lát nữa chúng ta sẽ đấu giá con Huyết thi này cùng với cái quan tài đá lúc nãy!

Nhưng để mọi người hiểu rõ hơn về con Huyết thi này, đồng thời vì nó đang thiếu cái đầu nên chúng ta phải đi tìm cho bằng được!

Vậy nên buổi đấu giá sẽ bắt đầu sau nhé!" Đám fan thì không quan tâm chuyện đó, vì dù sao họ cũng chẳng mua nổi.

Nhưng vấn đề là nếu bây giờ không đấu giá, chẳng lẽ lại phải đi tìm cái đầu trước à?

"Đường Bảo, vậy giờ các anh đi tìm cái đầu luôn sao?" "Đúng thế, chẳng lẽ lát nữa lại quay lại đây à?" Tống Đường nói: "Thế thì phiền lắm, chỗ này đã hết đồ giá trị rồi!

Chúng ta sẽ mang theo con Huyết thi này đi thẳng đến mộ chính luôn!" "Mang theo Huyết thi?

Vãi, thế là phải có người khiêng à?" "Đường Bảo, anh khiêng nổi không?" "Đúng đấy Đường Bảo, cẩn thận kẻo mệt quá đổ bệnh thì tụi em xót lắm!" Bàn Tử thấy vậy thì cười: "Tôi nói này, Đường Bảo nhà các cô có thể dùng một đầu gối thúc bay cả con 'bánh chưng', các cô lo cho cậu ta làm gì?

Chi bằng lo cho Bàn gia tôi đây này!" "Ơ, để cái lão Bàn Tử đó cõng đi, lão béo thế kia đúng là cần vận động đấy!" "Đúng đúng, Đường Bảo để lão Bàn Tử cõng đi, không cõng không chia tiền!" "Nhìn Bàn gia là biết thuộc phái sức mạnh rồi, việc cõng xác chắc chắn giao cho ông rồi!" "Tôi xin cảm ơn các người!" Bàn Tử bực dọc nói.

Tống Đường nghe vậy cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử ngẩn ra: "Vãi, cậu định để Bàn gia tôi cõng thật à?" Tống Đường bảo: "Tôi là nghệ sĩ mà, thông cảm chút đi, vả lại tiền kiếm được cũng chia cho ông một phần rồi còn gì!

Tôi còn phải dẫn đường nữa, ông vất vả chút đi!" Bàn Tử cạn lời, nhưng nghe đến tiền là lại nhịn.

Thế là hai người đặt xác Huyết thi không đầu lên lưng Bàn Tử, nặng đến mức gã không nhịn được chửi thề: "Mẹ kiếp, sao cái xác này nặng thế không biết!" Con Huyết thi này thực sự cực nặng, Thiên

Chân và Tống Đường chỉ có thể giúp đỡ hai bên, nếu không Bàn Tử chắc chắn không chịu nổi.

May mà đoạn đường tiếp theo toàn là đường xuống dốc.

Nhờ có bản đồ 3D, họ có thể xuống thẳng đáy khu vực này mà không cần phải đu dây từ vách đá xuống mới tới được chỗ Cửu Đầu Xà Bãi.

Trên đường đi, Thiên Chân chỉ vào bản đồ 3D nói: "Theo lộ trình của cậu, chúng ta có thể trực tiếp vào đáy không gian đó!

Nhưng trước đó cũng sẽ đi ngang qua cái ngã rẽ kỳ lạ kia!

Cậu định đi lấy cái mặt nạ cáo à?" Tống Đường gật đầu: "Cái mặt nạ đó cũng bằng đồng xanh, đáng tiền lắm, không thể bỏ lại được!

Chỗ Cửu Đầu Xà Bãi từng bị cháy lớn, cái đầu Huyết thi có còn sót lại không cũng là vấn đề, nên không thể bỏ qua cái mặt nạ này!

Vả lại cái đường hầm đó rất kỳ lạ, tôi thấy qua đó xem thử cho chắc chắn." Thiên Chân gật đầu.

Đám fan nghe mà ngơ ngác hỏi: "Cửu Đầu Xà Bãi là cái gì?

Mà các anh bảo nó bị cháy là sao?" "Cái Cửu Đầu Xà Bãi đó là rắn hả?" Thấy fan hỏi, lại đang lúc đi đường nên Tống Đường giải thích luôn: "Cái Cửu Đầu Xà Bãi này là một loại cây yêu ăn thịt người, sống bằng máu thịt!

Còn sở dĩ nói chỗ này từng bị cháy là vì do nhóm Thiết Tam Giác làm đấy!

Tôi nghe nói họ đã leo lên cây đó để thoát thân, cuối cùng châm lửa đốt luôn cái cây yêu kia!

Coi như trừ hại cho dân!

Nhưng chỗ đó bị cháy lớn, năm đó cái đầu Huyết thi bị gã câm

trong nhóm Thiết Tam Giác vặn gãy rồi quẳng dưới gốc cây, sau trận hỏa hoạn có còn ở đó không thì không biết!

Nếu không còn thì lát nữa chúng ta đấu giá xác không đầu luôn." Đám fan bấy giờ mới hiểu ra.

"Vãi, không ngờ năm đó Thiết Tam Giác lại làm loạn đến thế!" "Đúng vậy, chẳng lẽ năm đó không ai biết sao?" "Trời ơi, tôi chính là một trong những người tham gia chữa cháy năm đó đây, hóa ra vụ cháy rừng năm đó là do con người gây ra à!" "Đỉnh thật, năm đó lão tử cũng tham gia chữa cháy ở đây!

Tuy làm hơi quá tay nhưng phải công nhận cái cây Cửu Đầu Xà Bãi đó phải đốt, cây yêu mà, không biết hại chết bao nhiêu người rồi!" Trong lúc đám fan bàn tán, sắc mặt Thiên Chân và Bàn Tử bấy giờ mới dịu lại một chút.

May mà không ai nhận ra kẻ chủ mưu vụ cháy năm xưa lúc này đang cõng Huyết thi trên lưng.

Nửa tiếng sau, cuối cùng họ cũng tới được ngã rẽ đó.

Bàn Tử lúc này mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc nói: "Tôi nói này, chúng ta đừng dừng lại nhé, dừng lại là Bàn gia không đi nổi nữa đâu!

Chỉ là cái mặt nạ thôi mà, Đường lão đệ cậu tự vào lấy đi rồi nhanh chóng ra hội quân với bọn tôi!" Tống Đường gật đầu đồng ý.

Đoạn rẽ này chỉ sâu khoảng bảy tám mét, lấy mặt nạ rồi quay ra không quá một phút, mà từ đây ra ngoài cũng chỉ còn mười mấy mét đường nữa thôi.

Thế là Tống Đường tự mình đi vào ngã rẽ đó.

Bàn Tử tựa lưng vào tường thở dốc, định đứng đây nghỉ một lát rồi đi tiếp, Thiên Chân đứng lại chờ cùng gã, nhìn Tống Đường đi vào trong.

Tống Đường đi được vài bước đã thấy bức tường sơn đen kịt, đồng thời thấy cái mặt nạ bám đầy bụi treo trên đó.

Cậu giơ tay lau bớt bụi trên mặt nạ cáo, quả nhiên lộ ra màu đồng xanh.

Cái mặt nạ này chế tác rất tinh xảo, chắc chắn bán được giá cao.

Cậu định tay lấy nó xuống thì bỗng nhiên thấy ở hốc mắt mặt nạ hiện lên hai đốm sáng đỏ, nhìn giống như có ai đó đang quan sát mọi người thông qua cái mặt nạ vậy.

Tống Đường vốn là người cực kỳ cẩn trọng, thấy vậy vội rụt tay lại.

Nhưng nhìn kỹ lại thì hốc mắt mặt nạ chẳng có ánh sáng nào cả, chỉ có một màu đen kịt.

Cậu giật mình, đúng lúc phía sau ngã rẽ, Bàn Tử và Thiên Chân hét lớn: "Vãi, cái mặt nạ cáo kia bị sao thế?

Sao lại có mắt!" Hai người họ rõ ràng cũng đã nhìn thấy.

Tống Đường bảo: "Không rõ, giờ lại hết rồi!

Chẳng lẽ nhìn nhầm?" Bàn Tử hét lên.

Thiên Chân nói: "Làm sao mà cả ba chúng ta cùng nhìn nhầm được!

Đường lão đệ, cậu xem phòng stream xem có ai thấy không, bọn tôi ở xa có khi nhìn nhầm, cậu ở gần, fan nhìn rõ hơn!" Tống Đường gật đầu, vội xem bình luận.

Nhưng người trong phòng stream dường như không ai thấy, lúc này còn đang thắc mắc: "Đường Bảo sao anh không lấy đi?" "Đúng thế Đường Bảo, cứ tự nhiên mà lấy, quốc gia chống lưng cho anh lo gì!" "Đúng rồi, giờ trộm mộ hợp pháp hóa rồi, không bị đi tù đâu!"

“Đường Bảo anh bị sao vậy?” Đám fan dường như chẳng ai thấy gì.

Tống Đường thấy vậy mới thở phào.

Phòng stream của cậu ít nhất cũng có hàng chục triệu người, bao nhiêu người nhìn mà không thấy thì chắc chắn là mình nhìn nhầm rồi.

Đi đường nãy giờ thần kinh căng thẳng nên nhìn gà hóa cuốc cũng là chuyện bình thường.

“Không sao rồi, hai người cứ đi trước đi!

Chương 40

Tôi lấy đồ rồi ra ngay!" Tống Đường hét lớn.

"Được!" Bàn Tử đáp một tiếng rồi cùng Thiên Chân đi về phía Cửu Đầu Xà Bãi trước.

Tống Đường giơ tay lấy cái mặt nạ xuống.

Cậu nhận ra cái mặt nạ cáo này được treo trên một mỏm đá nhô ra từ bức tường.

Cậu cất mặt nạ đi, định quay lưng bỏ đi thì bỗng nghĩ bức tường này có gì đó là lạ.

Cậu đưa tay lên sờ bức tường sơn đen.

Toàn bộ bức tường đều được sơn đen, sờ vào thấy như được phủ một loại sáp đen để cố tình che đi, không biết để làm gì.

Chạm vào thì thấy đây chỉ là một bức tường bình thường, bên trong không có cơ quan hay ngăn bí mật nào.

Tống Đường xem lại bản đồ 3D, nhanh chóng nhận ra chỗ này có vẻ là mắt phong thủy của toàn bộ cổ mộ.

Việc sơn đen bức tường này có lẽ là để khí phong thủy không bị thất thoát ra ngoài.

Nghĩ vậy cậu thấy mình đúng là đa nghi quá, việc sơn đen chắc là chuyện bình thường thôi.

Đang tính sờ soạn thêm phần chính giữa xem có ngăn bí mật nào chứa báu vật không, thì bỗng nhiên cậu nghe tiếng Bàn Tử kinh hãi hét lên!

"Mẹ ơi, cái quái gì thế này!" "Thiên Chân, ông có thấy không?"

Tiếp đó là giọng Thiên Chân cũng vang lên: “Thấy rồi!

Chuyện này là sao chứ?

Đường lão đệ, cậu mau qua đây xem đi!” Tống Đường nghe tiếng họ là biết có chuyện, lập tức không màng tới bức tường đen nữa, quay người chạy thục mạng ra ngoài.

Chưa đầy một phút, cậu đã thấy Bàn Tử và Thiên Chân đang đứng ở lối ra của hành lang, phía trước là không gian của Cửu Đầu Xà Bãi.

Tuy nhiên chưa kịp đến gần, cậu đã nhận thấy có gì đó không ổn!

Cậu chậm bước lại, đến khi đứng cạnh hai người họ, cậu cũng nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Phía ngoài hành lang, chẳng hề có một chút dấu vết nào của trận hỏa hoạn năm xưa.

Cái cây Cửu Đầu Xà Bãi kia vẫn đứng sừng sững ở đó!

Ngay dưới gốc cây, một cái xác Thanh Nhãn Hồ Thi và một cái xác nữ vẫn nằm nguyên đó!

Điều khó hiểu nhất là mặt đất ở đây không hề có một chút bụi bặm nào!

Phải biết rằng dù có quét dọn thì cũng không thể dọn sạch dấu vết của một trận hỏa hoạn triệt để đến thế!

Hơn nữa cái cây đó đã bị đốt trụi rồi, làm sao trong vòng vài năm ngắn ngủi lại có thể mọc lại to lớn như vậy?

Tống Đường chửi thề: “Mẹ nó chứ, chỗ này chẳng phải bị cháy rồi sao?

Chẳng lẽ nó tự động phục hồi à?” Trước mặt ba người là một không gian cực lớn.

Một cây đại thụ chọc trời cành lá xum xuê, gần như che kín cả cái hang trên đỉnh đầu.

Tuy nhiên, vẫn có thể thấy từng tia sáng từ bên ngoài chiếu vào, rõ ràng lúc này bên ngoài đang là ban ngày.

Ba người không dám trực tiếp đi qua, đứng sững tại chỗ mười phút.

Cuối cùng Bàn Tử là người không chịu nổi nhất, đặt xác máu trên lưng xuống đất, sau đó cũng ngồi bệt xuống theo.

Thiên Chân định lao qua xem xét cho ra lẽ nhưng lại bị Tống Đường ngăn lại.

"Chỗ này quái dị lắm, không được khinh thường lao qua!" "Chúng ta phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì!" Thiên Chân nuốt nước bọt, chỉ đành nén sự khó hiểu trong lòng mà ngồi xuống.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, chắc chắn là trúng ảo giác rồi, chỗ này năm đó rõ ràng bị đốt sạch rồi, chúng ta..." Hắn chưa nói xong đã bị Tống Đường bịt miệng.

"Tôi biết các cậu cảm thấy không khả quan, nhưng chúng ta thật sự đã nhìn thấy!" "Nó ở ngay trước mặt chúng ta, cho nên các cậu có ý tưởng gì thì chúng ta thảo luận!" Ý của Tống Đường là bảo hắn đừng nói hớ.

Lát nữa mà nói sạch chuyện năm đó ra, thì cứ chuẩn bị tinh thần lên đồn cảnh sát uống trà đi!

Bàn Tử biết mình suýt lỡ lời, vội nói: "Chắc chắn là trúng ảo giác, lúc nãy đôi mắt đỏ rực của cái mặt nạ cáo đó chúng ta đều thấy rồi!" "Loài cáo là bậc thầy mê hoặc lòng người, chắc chắn là nó làm trò quỷ, cậu lôi nó ra đây để Bàn gia ta đập nát nó!" Thiên Chân lúc này đã khôi phục lý trí, tư duy của Tà Đế bắt đầu lên sóng: "Đừng hoảng, tôi

thấy chưa chắc đâu!" Nói rồi anh nhìn quanh, đứng dậy nhặt một hòn đá ném về phía trước.

Hòn đá nảy hai cái trên mặt đất, không có vấn đề gì.

Anh lại lấy đèn pin dã chiến ra, điều chỉnh tiêu cự xa nhất, soi vào cây Cửu Đầu Xà Bách, quả thật có ánh đèn chiếu lên đó, cũng không có vấn đề gì.

Sau đó anh mới ngồi xuống nói: "Xem ra mọi thứ dường như là thật!" "Nhưng chúng ta có thể khẳng định, chỗ này năm đó thật sự đã bị Thiết Tam Giác đốt rồi, chuyện này không thể lừa người được!" Tống Đường gật đầu, lời này thốt ra từ miệng Thiên Chân thì không thể là giả.

Chính chủ đang ở đây, lẽ nào còn có thể sai sao?

Bàn Tử sốt ruột: "Có cần phải phân tích không?

Chắc chắn là trúng ảo giác rồi!" Thiên Chân bảo: "Ông đừng vội, có phải trúng ảo giác không thì phân tích một chút là biết ngay!" "Phân tích kiểu gì?" Thiên Chân nói: "Đầu tiên, tôi phải hỏi Đường lão đệ, lúc nãy chúng ta đều thấy hốc mắt mặt nạ cáo có ánh đỏ đúng không?" "Đúng, em thật sự có thấy!" Tống Đường đáp.

"Tốt, vậy khán giả trong livestream có thấy không?" Anh lại hỏi.

"Không!" Tống Đường khẳng định.

Lúc này khán giả đang tới tấp gửi bình luận: "Không thấy!" "Làm gì có ánh đỏ nào?

Các ông nhìn lầm à?" "Có khi nào chỗ này năm đó chưa bị cháy không?" "Không thể nào, năm đó tôi còn tham gia dập lửa mà!" "Hay là do lửa cháy lớn quá nhìn nhầm?" Thiên Chân không thèm để ý đến họ, tiếp tục: "Được, vậy chúng ta phân tích tiếp, ba người chúng ta chắc chắn là đã thấy!

Nếu thật sự là trúng ảo giác, thì khả năng cao nhất chính là cái mặt nạ cáo đó!

Khán giả không thấy, chứng tỏ họ không trúng ảo giác!

Mà việc nơi này bị hỏa hoạn là sự thật, không cần nghi ngờ!

Vậy lẽ ra cái họ nhìn thấy phải là một đống đổ nát mới đúng chứ!" Bàn Tử cãi: "Vậy vạn nhất cái ảo giác này lợi hại đến mức khiến họ cũng trúng chiêu thì sao?" "Nhưng thế thì không hợp lý, nếu họ trúng ảo giác thì chắc chắn cũng phải thấy mắt đỏ của mặt nạ cáo chứ!" Tống Đường phản bác.

Câu này làm Bàn Tử hoàn toàn cứng họng.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy lỡ như cái phòng livestream chúng ta đang thấy cũng là ảo giác thì sao?" Tống Đường nghe vậy liền cười: "Tôi bảo này, hay là ông đứng dậy nhảy một đoạn thoát y đi?

Chờ mười phút xem Bàn gia nhảy thoát y trong cổ mộ có lên top 1 tìm kiếm không?" "Cút đi, Bàn gia ta đã hứa với Vân Thái là sau này sẽ làm người tử tế rồi!

Vân Thái ở trên trời đang nhìn tôi đấy, tôi không thể nuốt lời!" Thiên Chân ra hiệu hai người đừng xàm ngôn nữa, anh nhìn vào màn hình livestream: "Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này quả thật là chưa bị lửa đốt đúng không?" "Đúng vậy!" Các fan bận rộn trả lời.

"Vậy mọi người tên là gì?" "Tôi là Lý Nhị Đản!" "Tôi là Hà Quang!" "Tôi là mỗ mỗ mỗ...".

Các fan đồng loạt trả lời, có người dùng tên thật, có người dùng biệt danh.

Thiên Chân lại hỏi: "Vậy mọi người có biết tổng thống Mỹ nhiệm kỳ trước là ai không?" "Vãi, cái này còn phải hỏi, là Trump chứ ai!"

“Đúng đúng, biệt danh là Trump không đáng tin mà!” “Các bạn đúng là nhân tài!” Thiên Chân lúc này mới nhìn sang Bàn Tử: “Ông thấy ảo giác mà còn có thể đối thoại với ông được không?

Tôi còn hỏi cả chuyện tổng thống Mỹ đấy!” Bàn Tử lần này hoàn toàn câm nín.

Đột nhiên hắn như nghĩ ra điều gì: “Ê!

Đúng rồi, còn một khả năng nữa!

Có thể khán giả thấy là thật, mà chúng ta thấy cũng là thật!

Chỗ này thật sự đã xảy ra chuyện kỳ quái, sau khi bị đốt trụi thì mọi thứ đều phục nguyên thì sao?” “Không thể nào, cái đó vi phạm định luật vật lý!” Tống Đường nói.

“Tôi không tin trong cổ mộ lại có thứ vi phạm định luật vật lý tồn tại, nếu có thì chắc chắn là do chúng ta chưa biết nguyên nhân thôi!

Đặc biệt là chuyện dễ hiểu như thế này!

Ví dụ ông dùng lửa đốt cây, nhiều năm sau cây có thể mọc lại vì có hạt giống.

Nhưng xác chết bị thiêu rồi thì không thể xuất hiện lại được!

Kỹ thuật nhân bản cũng không cho phép nhân bản người chết!” Bàn Tử gãi đầu, thật sự nghĩ không ra, dứt khoát nằm vật xuống đất: “Mẹ nó, mấy chuyện này đừng hỏi tôi, Bàn gia tôi không đủ tế bào não để dùng đâu!” Thiên Chân ở bên cạnh đột nhiên nói: “Tôi nghĩ ra một khả năng!

Chúng ta giả định khán giả cũng trúng ảo giác!

Như vậy việc họ thấy giống chúng ta có thể giải thích được!

Có lẽ nguyên nhân trúng ảo giác không phải từ cái mặt nạ cáo đó, mà là bằng một phương thức khác?” Tống Đường nghe vậy lắc đầu,

cách nói này rõ ràng không đứng vững được.

Bàn Tử cũng đứng dậy: "Cách nói của ông còn không đáng tin hơn!

Tại sao?

Nếu thật sự có loại ảo giác bá đạo như thế, có thể khiến những người cách xa hàng ngàn dặm cũng thấy cảnh tượng biến hóa như chúng ta, thì quốc gia mà có được kỹ thuật này chẳng phải muốn đánh ai thì đánh sao?

Chỉ cần một quả bom hạt nhân diệt quốc, rồi dùng ảo giác này cho toàn cầu xem, mọi người thấy quốc gia đó vẫn ổn, nhưng thực tế nó đã bị xóa sổ!

Nếu ảo giác này giỏi thế thì nó đã thống trị thế giới rồi!" Tống Đường gật đầu, cậu cũng đồng ý như vậy.

Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại.

Đúng thật, nếu ảo giác mạnh đến mức đó thì thật sự có thể thao túng thế giới.

Giả sử ảo giác này khiến cả nhân loại trúng chiêu, dù không thay đổi được bộ mặt mọi nơi nhưng chỉ cần trong một ngôi mộ mà ai nhìn vào cũng thấy giống nhau thì cũng coi là thống trị thế giới rồi!

Hơn nữa phạm vi ảo giác mở rộng, sẽ có ngày cả thế giới chìm trong ảo mộng mà không phân biệt được thực tế!

Vì ai cũng trúng chiêu nên chẳng ai biết mình đang sống trong ảo giác!

Lần này đến lượt Thiên Chân cũng không biết nói gì hơn.

Cuối cùng Tống Đường lên tiếng: "Việc này không phân tích ra được đâu!

Xem ra chúng ta phải qua đó xem thử!

Để kiểm chứng xem cây Cửu Đầu Xà Bách đó có thật không!

Xác cáo mắt xanh có thật không, xác nữ có thật không!

Chương 41

Và trong cây bách đó có quan tài thật hay không!

Chúng ta phải kiểm chứng tất cả xem là thật hay giả!" Hai người nghe xong thấy cũng là một cách, nhưng thực thi lại có vấn đề lớn.

Thiên Chân hỏi: "Đi kiểm chứng thì được, nhưng vấn đề là làm sao để biết đó có phải ảo giác hay không?" Tống Đường nói: "Nếu đây là thật thì xác chết ít nhất phải chạm vào được chứ!

Chúng ta cứ qua sờ thử xem, sẽ biết đó là xác thật hay là ảo giác ngay!" "Đúng rồi!

Chỗ này bị lửa đốt rồi, nếu là ảo giác thì xác chết và cây bách chắc chắn không tồn tại!

Đây là cách kiểm chứng đơn giản nhất, đi, chúng ta đi thử xem!" Bàn Tử cũng ngồi dậy, thấy cách này khả thi.

Thiên Chân chỉ vào cái xác máu không đầu bên cạnh: "Vậy cái xác này tính sao?" "Cứ vứt đây đi, dù sao nó cũng chẳng chạy được, đợi chúng ta làm rõ tình hình bên kia rồi tính!" Bàn Tử nói.

Hai người định xuất phát ngay lập tức thì Tống Đường vội ngăn lại: "Tôi lại nghĩ ra một cách, có lẽ không cần chúng ta phải liều mình kiểm chứng!" Hai người ngơ ngác, Tống Đường lấy từ trong ba lô ra một cái bình nhỏ, trông giống như bình thuốc hít.

"Trong này có chứa Bắc Đế Huyền Châu, chúng ta hít một chút, nếu là ảo giác thì thứ này chắc chắn phá giải được!" "Bắc Đế Huyền Châu?

Vãi, Bàn gia ta mới chỉ nghe nói qua, lần đầu được thấy đấy!

Thứ này không dễ tìm đâu!" Thiên Chân cũng thốt lên.

Hai người họ lập tức vây lại.

Khán giả trong livestream rõ ràng không biết đây là gì, nhao nhao hỏi: "Bắc Đế Huyền Châu là cái gì vậy?" "Đúng đó!

Sau thời Dân quốc không cho phép tu tiên mà, sao lại có cả Bắc Đế Huyền Châu?" "Vãi, Đường Bảo, cậu khai thật đi, có phải cậu là cao thủ tu chân ẩn mình trong giới giải trí không?" "Đỉnh quá, Đường Bảo tôi cũng muốn tu tiên, kiểu có thể bay vèo vèo trên trời ấy!" "Ông đi máy bay không được à?" "Ha ha!

Người ta nói là ngự kiếm phi hành cơ!" "Thế thì ông cầm kiếm lên máy bay mà ngồi!" Tống Đường bất đắc dĩ giải thích: "Không phải tu tiên đâu, đây là một loại vật phẩm giúp tỉnh táo, tương tự như dầu gió ấy!

Để sát mũi ngửi một chút có thể giúp tinh thần minh mẫn, phá giải ảo cảnh!" Nghe vậy khán giả mới vỡ lẽ: "Vãi, có cái dầu gió mà ông đặt tên kêu thế!" "Làm tôi mừng hụt!" "Tôi tụt cả quần chờ cậu dẫn đi bay mà cậu nói thế đấy?" "Đường Bảo, cậu lại nghịch ngợm rồi!" "Đây là tên các tiền bối đặt, xưa nay đều gọi thế cả." Tống Đường giải thích.

Lúc này Bàn Tử và Thiên Chân đã lần lượt ngửi Bắc Đế Huyền Châu.

Tống Đường cũng ngửi theo.

Ba người đợi tại chỗ khoảng mười phút.

Tuy nhiên cảnh vật xung quanh không hề thay đổi chút nào.

Sắc mặt ba người đều trở nên khó coi.

Ngay cả Bắc Đế Huyền Châu cũng không có phản ứng.

Lẽ nào nơi này thật sự đã phục nguyên?

Không phải do trúng ảo giác?

Tống Đường nghiến răng: "Đi, qua đó xem!" Hai người gật đầu, lập tức cùng Tống Đường đi tới.

Không gian nơi này rất rộng.

Đi bên trong còn cảm nhận được từng luồng gió thổi qua.

Không biết có phải do tán cây đại thụ che chắn hay không mà gió rất mát.

Khi ba người tiến lại gần, hai cái xác dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách cũng dần hiện rõ.

Bàn Tử là người đầu tiên định lao lên sờ xác.

Có vẻ hắn đã nhắm trúng xác nữ, định lên sờ người ta.

Thiên Chân vội ngăn lại: "Đợi đã!" "Gì thế?" Bàn Tử quay đầu hỏi.

Thiên Chân nuốt nước bọt: "Truyền thuyết nói rằng xác cáo mắt xanh này có thể khiến người ta trúng ảo giác!

Giả sử, tôi nói là giả sử nhé, chỗ này thật sự khôi phục nguyên dạng, thì ông cứ thế lao qua, chỉ cần nhìn vào mắt nó là trúng chiêu ngay!" Bàn Tử nghe vậy sực tỉnh.

Hắn và Thiên Chân năm xưa từng đích thân trải nghiệm chuyện này, nên biết rõ xác cáo mắt xanh lợi hại thế nào.

Chỉ là trước đó họ cứ đinh ninh đây là ảo giác nên không nghĩ nhiều, giờ nghe Thiên Chân nhắc lại cũng bắt đầu lo lắng.

"Cầm lấy cái này!" Tống Đường lấy trong ba lô ra một bộ quần áo dự phòng.

Bàn Tử nhận lấy, bấy giờ mới nghiêng đầu tiến về phía hai cái

xác.

Hắn đi rất chậm, khi đến gần xác cáo mắt xanh mới giơ tay phủ bộ quần áo lên mặt nó.

Như vậy họ sẽ không nhìn thấy mắt nó nữa.

Dù mọi chuyện có là thật thì cũng không cần quá lo lắng.

Làm xong, Bàn Tử mới vẫy hai người qua.

Ba người nhanh chóng đứng trước xác nữ.

Sau khi ngồi xổm xuống, họ nhìn nhau rồi gần như cùng lúc chọc vào cánh tay xác nữ.

Tống Đường cảm nhận được, khi chạm vào vẫn còn chút mềm mại, đúng là da thịt thật không sai.

Xem ra đây là thật rồi, nếu là ảo giác thì chỗ này chắc chắn không có xác chết!

Mà nếu có thì cũng phải là một cái xác cháy đen thui chứ!

Sắc mặt ba người đều không tốt, rõ ràng cảm nhận của họ giống nhau.

Khán giả trong livestream thì trêu chọc: "Tôi bảo này, các ông không được như thế, ba gã đàn ông lại đi sờ một cái xác nữ!" "Ha ha, dù tôi cũng muốn sờ nhưng các ông làm thế thì cái xác cáo mắt xanh kia ngại chết!" "Tiểu tâm lát nữa hội bảo vệ quyền phụ nữ vào 'tế' các ông đấy!" "Bắt quả tang rồi nhé, ba ông này đều là lão sắc phê!" "Ha ha, đúng là phân biệt đối xử, sao không ai sờ cái xác cáo kia!" Bàn Tử đang bực bội, nghe vậy liền mắng: "Sờ xác cáo?

Các người có biết nó lợi hại thế nào không?

Cái xác đó có tà tính lắm, truyền thuyết kể nhìn vào mắt nó là trúng ảo giác ngay!

Hơn nữa con gái thì ai chẳng thích, dù là xác chết thì con gái vẫn hấp dẫn hơn chứ!" Nói rồi Bàn Tử vỗ vỗ vào mặt cái xác.

Quả thật xác nữ này trông rất xinh đẹp.

Quan trọng nhất là chết bao nhiêu năm mà xác vẫn như vừa mới qua đời, thậm chí trên gò má vẫn còn sắc hồng nhuận của máu.

Điều này khiến nhiều fan nữ trong livestream tự thán không bằng.

"Tôi lại không bằng cả một cái xác, không muốn sống nữa!" "Chị gái xinh quá, quả nhiên thời cổ đại cũng có mỹ nữ!" "Người đẹp thì sinh thời nào cũng đẹp, người không đẹp thì sinh ở Hàn Quốc cũng chịu thôi!" Tống Đường và Thiên Chân không có hứng thú tán dóc mấy chuyện này.

Hai người ngồi sang một bên, Thiên Chân lấy thuốc lá đưa cho Tống Đường.

Tống Đường thuận tay nhận lấy, nhưng nghĩ lại mình dù sao cũng là người của công chúng nên không châm lửa.

Thiên Chân thấy vậy cười khổ: "Tốt lắm, tôi cũng là thói quen dưỡng thành sau bao năm suy nghĩ vấn đề thôi!" Nói rồi anh châm một điếu rít một hơi, sau đó hỏi: "Tiếp theo làm thế nào?" Tống Đường nhíu mày: "Vẫn phải tiếp tục thôi, dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mới bắt đầu thôi mà, không được dừng lại!

Chỉ cần có một tia khả năng, chúng ta đều phải làm rõ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Thiên Chân nói: "Nhưng mấy chuyện này đâu liên quan gì đến cậu, cậu đi vì tiền mà!

Cùng lắm thì đi ra, đổi một ngôi mộ khác là được?

Sao cậu lại có hứng thú đến thế?" Tống Đường nghe vậy thầm cười trong lòng.

Chẳng lẽ lại nói mình kiếp trước cũng là một tên trộm mộ?

Mà còn là loại cực giỏi nữa?

Gặp tình huống này muốn làm rõ hoàn toàn là vì tìm cảm giác kích thích?

Nếu nói ra thì giải thích không xong mất.

Nghĩ vậy, cậu nói: "Mộ thất chính ở đây, chỉ cần sau trận lửa lớn mà còn sót lại chút gì thì đều là vô giá cả!

So với lợi nhuận thì chút hiểm nguy này không đáng nhắc tới!

Tiếp tục nào!" Nói rồi cậu vỗ vai Thiên Chân, đứng dậy gọi Bàn Tử tiếp tục!

Bàn Tử lúc này cũng chạy lại, ba người cùng tiến về phía thạch đài phía trước.

Bàn Tử vừa đi vừa cười: "Minh Thúc lần này bình tĩnh thật đấy, xác máu, xác cáo mắt xanh rồi cả xác mỹ nữ đều ra rồi mà ông ta vẫn chưa nhảy ra tranh hàng!" Thiên Chân định bảo hắn đừng có lơ là, kết quả trong phòng livestream Minh Thúc đã nhảy ra ngay.

"Có nhầm không thế!

A thúc tôi vẫn luôn theo dõi mà!

Hơn nữa hiện trường của các cậu ly kỳ như vậy, sao A thúc tôi có thể vì kiếm tiền mà làm phiền các cậu được!

Cái thằng béo này, lúc nào cũng chỉ biết mỉa mai A thúc!" Bàn Tử định phản bác vài câu nhưng Thiên Chân đã lên tiếng trước: "Biết cơ quan ở đâu không?" Tống Đường nghe vậy gật đầu: "Cơ quan này không phức tạp, để em!" Thiên Chân và Bàn Tử không thể thể hiện là họ biết quá nhiều, nếu không khán giả sẽ nghi ngờ ngay.

Cho nên Tống Đường tự nhiên phải đứng ra gánh vác thay họ.

Cả cái thạch đài không lớn, tìm một vòng, ánh mắt Tống Đường nhanh chóng dừng lại ở một phiến đá.

Các fan vẫn chưa biết cậu định làm gì, nhưng cậu đã đạp một phát lên đó.

Ngay sau đó, gần như tất cả mọi người đều giật mình.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, theo sau là tiếng xích sắt chuyển động truyền tới.

Trong nháy mắt, khán giả thấy thân cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ kia tự nhiên tách ra từ giữa.

Đồng thời, một cỗ quan tài treo bằng xích đồng trượt từ bên trong ra, rơi đúng lên thạch đài.

Thấy cảnh này, khán giả đều kinh ngạc tột độ.

Minh Thúc là người đầu tiên nhảy ra: "Có nhầm không!

Có đồ tốt thế này đương nhiên phải để cho A thúc tôi chứ!

Chương 42

Đường tặc, cái quan tài này nhất định phải bán cho A thúc tôi!" "Ê!

Minh Thúc, sao lại nhất định phải bán cho ông, ông coi chúng tôi không tồn tại à?" Đại Kim Nha cũng nhảy ra.

"Tuy lão phu không làm ăn xác chết nhưng nếu có cổ ngọc thì cũng đừng quên tôi nhé!" Sau đó Kiều Nhị Gia danh tiếng lẫy lừng ở Lưu Ly Xưởng cũng xuất hiện.

Tống Đường cũng không ngờ Kiều Nhị Gia lại đến phòng livestream của mình.

Xem ra danh tiếng vang xa quả nhiên có lợi lớn.

Tuy nhiên lúc này cậu không có tâm trạng bán hàng, liền nói: "Hàng thì lát nữa chúng ta bán sau!

Đợi chúng ta làm rõ tình hình ở đây đã!" Mọi người tỏ vẻ thấu hiểu, không tranh cãi nữa.

Tống Đường và Bàn Tử nhìn nhau một cái, lập tức lấy đồ nghề ra mở quan tài.

Cỗ quan tài này Bàn Tử và Thiên Chân đã mở một lần rồi, nên lần này Tống Đường phụ giúp họ, hai người dỡ từng lớp một rất nhanh gọn.

Chưa đầy mười phút đã mở được quan tài.

Và vào lúc quan tài mở ra, quả nhiên xác chết bên trong liền bật ngồi dậy.

Thiên Chân và Bàn Tử không hề ngạc nhiên.

Bàn Tử vòng ra sau cái xác, mắng: "Mẹ kiếp, quả nhiên y hệt lần trước!

Thanh gỗ sau lưng xác chết vẫn còn đây này!" Cái hắn nói tự nhiên là thanh gỗ chống cho xác chết ngồi dậy.

Khán giả lúc đầu không biết, khi xác chết ngồi dậy đã bị dọa một phen hú vía.

Nghe Bàn Tử nói có thanh gỗ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp, suýt nữa dọa chết tôi!" "May mà tôi phản ứng chậm, không thì giờ chắc đang trên đường xuống âm phủ báo danh rồi!" "Tôi bảo này, bộ quần áo trên người xác chết có phải Áo tang ngọc sợi vàng không?" "Vãi, đúng thật kìa, cái này hồi đi học tôi thấy trong sách lịch sử rồi, không ngờ có thật!" "Đỉnh thật, Đường Bảo lần này phát tài rồi!" "Ơ!

Không đúng, sao ngực cái xác đó vẫn phập phồng thế kia!" "Mẹ ơi cái xác này đang thở à!" Khán giả đều chết lặng.

Long lão và Kỷ Niệm cũng vô cùng chấn động.

Tay Kỷ Niệm nắm chặt lấy nhau, rõ ràng là sợ không nhẹ.

Long lão vội nói: "Đừng căng thẳng, đó là xác sống!

Cứ chờ xem!" Kỷ Niệm gật đầu, đồng thời hít sâu vài hơi để giữ bình tĩnh.

Còn Tống Đường lúc này chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến khán giả hay các ông chủ đang tranh mua áo ngọc.

Cậu và Thiên Chân nhìn nhau, rõ ràng cả hai đều hiểu: Nơi này e là đã bị hoàn nguyên thật rồi.

Nhưng đó là sức mạnh gì mới có thể phục nguyên nơi này?

Tống Đường nhìn Thiên Chân: "Có khi nào là vật chất hóa không?

Anh có năng lực đó không?" Thiên Chân lắc đầu: "Tuyệt đối không thể nào, nếu đây là vật chất hóa ra được thì tôi chặt đầu cho cậu làm bóng đá!" Tống Đường cũng thấy không khả quan, nhưng cái xác kia sống động như thật, ngực phập phồng khi thở, nhìn chân thực thế kia không thể là giả được!

Bàn Tử cũng không nhịn được nuốt nước bọt: "Tôi bảo này, đừng có xét xem nó là giả hay không nữa!

Tiểu Ca lần trước trực tiếp bóp chết nó đấy!

Hay là chúng ta cũng bóp chết nó luôn?" Thiên Chân định gật đầu thì Tống Đường vội can: "Tuyệt đối không được!

Trong điều lệ chính thức ghi rất rõ, không được làm hư hại đồ vật trong cổ mộ!

Nếu nó đứng dậy vồ ông thì ông nhét chân giò đen vào miệng nó cũng được, chứ nếu ông trực tiếp bóp chết nó thì ra ngoài chuẩn bị ngồi tù đi!" Quả nhiên khi Tống Đường vừa dứt lời, trong livestream xuất hiện vài dòng bình luận: "Cục cảnh sát Đông Sơn cảnh báo, xin đừng làm hư hại đồ vật trong cổ mộ!" "Đồn cảnh sát thị trấn Đông Sơn cảnh báo, làm hỏng xác cổ cũng phải chịu trách nhiệm hình sự!" "Sở cảnh sát tỉnh Đông Sơn cảnh báo, đi mộ phải lý trí, đừng có làm liều!" Bàn Tử bất đắc dĩ: "Được rồi!

Đã không giết được thì cứ trực tiếp bán đồ thôi!

Để tôi nói nhé, mặc kệ nó phục nguyên kiểu gì, có tiền mà không kiếm là đồ ngu!" Tống Đường thở dài ngán ngẩm, ngồi bệt xuống cạnh quan tài.

Thiên Chân cũng ngồi xuống bên cạnh, hỏi: "Thật sự không nghiên cứu nữa à?" Tống Đường nhìn anh, xòe tay ra: "Các anh còn chẳng làm rõ được thì em biết làm sao!

Đúng thật, họ là những người từng trải qua mà còn không biết vì sao nơi này phục nguyên, Tống Đường biết làm sao được?

Em đã rất cẩn thận rồi nhưng thực sự không hiểu nổi nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Sao lại biến thành thế này!" Bàn Tử thì chỉ nhớ đến tiền: "Tôi thấy các cậu đúng là lo bò trắng răng, Lỗ Thương Vương còn chẳng quản, các cậu quản làm gì?

Bán mấy thứ này đi, về sau vào hội sở bao gái trẻ không sướng à, ngồi đây lo mấy thứ này làm gì?

Còn Đường lão đệ nữa, bán mấy thứ này đủ tiền chuộc thân chẳng sướng sao?" Tống Đường bất lực, suy nghĩ một chút rồi nói: "Sướng thì sướng thật nhưng trong lòng không thoải mái!

Tôi bảo này, ông đi tìm cái đầu xác máu mà tên câm Trương đó vặn đứt về đây đi!

Không có thứ đó thì xác máu không hoàn chỉnh!

Tôi và Thiên Chân ngồi tính toán xem, ở đây vẫn còn một thứ chưa kiểm chứng đâu!" Bàn Tử gật đầu, hắn chẳng thèm suy nghĩ mấy thứ đó, lập tức đi tìm đầu xác máu.

Thiên Chân nhìn Tống Đường rồi nhìn về phía cây Cửu Đầu Xà Bách phía sau, rõ ràng hiểu thứ cuối cùng mà Tống Đường ám chỉ chính là cây bách này.

"Cái này kiểm chứng kiểu gì?

Lẽ nào phải leo lên đó?" Tống Đường gật đầu: "Chứ sao?

Nhưng giờ còn cần thiết phải kiểm chứng không?" Thiên Chân rít một hơi thuốc thật mạnh: "Dù không cần thiết cũng phải thử!

Không làm rõ mà cứ thế bán đồ đi thì không ổn lắm!

Đợi tôi đi lấy ít bột đá Thiên Tâm bôi lên người rồi leo lên!" Nói rồi Thiên Chân đứng dậy đi đào đá Thiên Tâm.

Tống Đường chỉ đành mặc kệ anh, mình thì đứng dậy gọi Bàn Tử: "Tìm thấy chưa?" Bàn Tử hét lên: "Chưa, tôi nhớ đầu xác máu phải ở quanh đây chứ!

Sao lại không thấy nhỉ?" Tống Đường cạn lời, quay đầu nhìn một cái thì thấy ngay đầu xác máu ở sau quan tài, bèn mắng: "Mắt ông mọc ở mông à, nó ngay đây này!" "Đâu?

Sao tôi không thấy?" Bàn Tử chạy từ xa lại, khi thấy Tống Đường nhặt cái đầu xác máu lên liền chửi: "Mẹ kiếp, lúc nãy Bàn gia ta tìm kỹ chỗ này rồi, thật sự không có mà!" Tống Đường cười: "Thôi được rồi, về mua cái đầu lợn cho ông tẩm bổ mắt!" "Vãi, chưa nghe thấy ăn đầu lợn bổ mắt bao giờ, cậu mua cho tôi hai cái cật dê còn hơn!" Tống Đường lười đôi co với hắn, bảo hắn đi khiêng xác máu lại.

Sắp được bán lấy tiền, Bàn Tử hớn hở chạy đi vác cái xác không đầu lại.

Tống Đường đặt cái đầu vào đúng vị trí cổ, cả cái xác trông hoàn chỉnh hẳn lên.

Cũng giống như phần thân, cái đầu này cũng phủ đầy vảy xanh, hốc mắt xanh lè trông cực kỳ quỷ dị.

Tống Đường bảo hắn khiêng nốt xác nữ và xác cáo mắt xanh lại đặt cạnh nhau bên quan tài.

Như vậy, ba cái xác bên ngoài và một cái xác sống trong quan tài đều được phô bày ra hết.

Lúc này trong livestream, Minh Thúc và mấy người kia bắt đầu tranh nhau.

Rõ ràng bốn cái xác này lần này sẽ bán được giá hời, đặc biệt là

cái xác sống mặc áo ngọc trong quan tài.

"Đường lão đệ, cậu cứ trực tiếp ra giá đi, A thúc tôi lần này quyết tâm phải có được!" "Sao lại là ông quyết tâm có được, Đường lão đệ cậu cứ ra giá đi, Minh Thúc trả bao nhiêu tôi - Đại Kim Nha - trả thêm mười ngàn tệ!" "Mấy người tranh xong chưa, dù sao Kiều Nhị Gia tôi chỉ cần đồ ngọc, bộ áo ngọc đó chắc chắn phải bán cho tôi đúng không Đường lão đệ!" Tống Đường thấy họ đã bắt đầu tranh giành, liền cười khổ: "Ba vị đại gia, chúng ta chưa nói là bán cho ai, cứ nói về giá trước đã nhé?" Nói rồi Tống Đường nhìn cái xác máu trước, lập tức thông tin hiện ra: 【Tên vật phẩm: Xác máu không đầu】 【Giá trị: Ước tính 5 triệu】 【Nguồn gốc: Xác cổ Tây Chu, thân phận không rõ】 Thấy mức giá này, Tống Đường lần đầu lộ ra biểu cảm khó xử.

Nói thực thì giá này hơi cao, tất nhiên không phải đối với cậu mà là đối với người mua.

Bởi vì cái xác máu không đầu này dù lai lịch phi phàm nhưng chung quy cũng chỉ là xác chết, tuy chết một cách kỳ đặc nhưng giá thị trường chắc chỉ khoảng 1 triệu.

Hệ thống đưa ra giá ước tính này rõ ràng là đã tính đến lai lịch và trải nghiệm của cái xác!

Và chính những thứ đó là nguyên nhân khiến nó tăng thêm 4 triệu giá trị.

Nhưng nếu Tống Đường không nói ra thì người mua làm sao biết được?

Nghĩ đến khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng, Tống Đường chỉ đành kiên nhẫn nói: "Thưa các vị, xác máu này giá khởi điểm là 5 triệu!

Mọi người đừng vội, tôi biết giá hơi đắt, nhưng đắt là có lý do của nó!

Hãy nghe tôi giải thích thế nào?" "Cậu tốt nhất nên nói rõ đi, 5 triệu, sao cậu không đi cướp luôn cho rồi!" "Đúng đấy, A thúc tôi còn chẳng muốn mắng cậu nữa, Đường tử cậu tốt nhất nên đưa ra một lý do thuyết phục!" "Đường lão đệ, chúng ta đều là thật tâm làm ăn, 5 triệu này từ đâu ra?

Cậu nói đi!" Bàn Tử thấy sắp bắt đầu mặc cả thì im lặng ngồi sang một bên, có vẻ muốn xem Tống Đường chém gió thế nào, nếu tình hình không ổn hắn mới ra tay.

Tống Đường nuốt nước bọt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này phải kể từ rất lâu về trước!

Truyền thuyết kể rằng thời cổ đại có một loại linh dược trường sinh gọi là 'Thi miết hoàn' (Viên thuốc bọ xác).

Thứ này sau khi ăn vào, mặc áo ngọc (ngọc dong) có thể trường sinh, định kỳ lột da, cơ thể cải lão hoàn đồng!

Nhưng nếu thời gian chưa tới mà bị người ta mở áo ngọc ra thì xác chết bên trong sẽ biến thành xác máu!

Chính là thứ này đây!" Nói rồi cậu chỉ vào xác máu không đầu, sau đó tiếp tục: "Năm đó Thiết Diện Sinh là quân sư cho Lỗ Thương Vương, khi Lỗ Thương Vương nhận thấy mình không còn sống được bao lâu, Thiết Diện Sinh đã bày mưu cho ông ta đi tìm áo ngọc.

Cuối cùng họ tìm được đến đây.

Nghe nói dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách năm đó có một người đang mặc áo ngọc.

Lỗ Thương Vương lôi người đó ra khỏi áo ngọc thì thấy người đó còn rất trẻ, dường như đã lột rất nhiều lớp da.

Sau khi bị lôi ra, cái xác biến thành xác máu, chính là cái xác không đầu này!

Sau đó Lỗ Thương Vương cải tạo ngôi mộ này thành của mình, rồi tự mình nằm vào áo ngọc, ăn Thi miết hoàn để chờ ngày trường sinh!

Nhưng người tính không bằng trời tính, Thiết Diện Sinh trước khi liệm Lỗ Thương Vương đã phóng hỏa đốt nhà mình, tìm một cái xác giả làm mình bị chết cháy, rồi sau khi Lỗ Thương Vương được liệm, ông ta đã lẻn vào lôi Lỗ Thương Vương ra rồi tự mình nằm vào đó!

Đó chính là 'tu hú chiếm tổ'!

Đến đây, Tống Đường đứng dậy nói: “Tôi biết mọi người nghe đến đây là lùng bùng lỗ tai rồi!

Vậy nên tôi sẽ nói rõ danh tính cho mọi người đối chiếu!

Cái xác máu không đầu này chính là chủ nhân đầu tiên của ngôi mộ này!

Tức là chàng thanh niên bị Lỗ Thương Vương lôi ra khỏi áo ngọc!

Chương 43

Người này thân phận bí ẩn, như lúc trước chúng ta đã phân tích, có thể là Chu Mục Vương, cũng có thể không phải!

Cho nên giá trị 5 triệu nằm ở điểm đó!

Nếu ông ta thật sự là Chu Mục Vương, thì bỏ 5 triệu mua xác Chu Mục Vương, mọi người còn thấy lỗ không?" Hiển nhiên là không lỗ, mà còn là đại lãi!

"Tất nhiên, nếu không phải thì cũng đành chịu thôi.

Nghề đồ cổ là vậy, dựa vào nhãn lực và bản lĩnh thôi!

Cho nên giá khởi điểm 5 triệu là từ đó mà ra!" Nói xong Tống Đường chỉ vào hai cái xác còn lại: "Xác nữ này khả năng cao là vợ Lỗ Thương Vương, còn xác cáo mắt xanh là một cái xác Lỗ Thương Vương tìm thấy trong quá trình trộm mộ, đưa về đây để trấn giữ ngôi mộ của mình!

Mấy cái này chỉ là suy đoán, giá trị chúng ta nói sau.

Cuối cùng là cái xác sống mặc áo ngọc này, khả năng lớn bên trong chính là Thiết Diện Sinh!

Ông ta đang ở trạng thái không sống không chết, rất có thể đang trên con đường tiến tới trường sinh!

Vì thế giá trị của ông ta cực cao!

Cuối cùng là bộ áo ngọc ông ta đang mặc, đây không phải Áo tang ngọc sợi vàng thông thường, mà được làm từ 'Vẫn ngọc' (Ngọc thiên thạch) từ nước Tây Vương Mẫu!

Vẫn ngọc là cực phẩm trong các loại thiên thạch, nhìn giống như

ngọc vậy.

Thân phận cái xác là suy đoán, nhưng bộ áo ngọc này là thật!

Sau này khi chúng ta đi tìm nước Tây Vương Mẫu, mọi người tự nhiên sẽ biết!

Hai thứ này nhất định phải bán cùng nhau, và người mua tiềm năng nhất chắc là bên chính quyền.

Tôi nói nhiều thế này là để mọi người chuẩn bị tâm lý trước, mấy thứ này giá trị không hề nhỏ đâu!

Xong rồi, những gì cần nói tôi đã nói hết!

Giờ chúng ta bắt đầu đấu giá xác máu không đầu này! 5 triệu không bớt, vị đại gia nào có hứng thú thì cứ việc xuống tay!" Nói xong, Tống Đường uống hớp nước rồi không nói thêm nữa.

Bàn Tử thấy cậu chém gió rất có bài bản, mạch lạc rõ ràng cũng không nhịn được vỗ vai cậu: "Có phong thái của Bàn gia ta năm xưa đấy!

Mua rồi không đổi, các vị đại gia muốn thì phải tranh thủ, qua làng này là không còn quán trọ này nữa đâu!" Khán giả trong livestream bắt đầu tranh giành quyết liệt.

"Có nhầm không thế, A thúc tôi nổi tiếng hào phóng mà!

Nếu xác máu này lai lịch rõ ràng như vậy thì A thúc tôi trả 5 triệu, chốt luôn!" "Ê ê, hai cái xác nữ và xác cáo mắt xanh để cho tôi!" "Nhà họ Hồ chúng tôi có đầy cách trị cái xác cáo mắt xanh đó!" Đại Kim Nha vội nói: "Áo ngọc tôi cũng muốn lắm, nhưng bảo tôi đi tranh với chính quyền thì không hợp lý chút nào.

Thôi thì 'nghèo không đấu với giàu, giàu không tranh với quan', Kiều Nhị Gia tôi xin rút!" Thấy họ tự phân chia hàng hóa, Tống

Đường cười nói: “Minh Thúc lão cáo già này lần này lại khá sảng khoái nhỉ!

Không biết là đổi tính hay sợ bị Đại Kim Nha nẫng tay trên nữa!” Trong phòng livestream náo nhiệt phi thường.

Có lẽ vì lần này hàng quá hot nên ngay cả những khách hàng đỉnh cấp như Minh Thúc, Đại Kim Nha, Kiều Nhị Gia cũng không kìm lòng được mà tranh giành.

Khán giả thì dường như không hứng thú với chuyện đó, có không ít người hỏi: “Vãi, ngọc thiên thạch nghe thôi đã thấy vô giá rồi, ngoài không gian cũng có ngọc thật à?” “Không biết nữa, cái này nằm ngoài vùng kiến thức của tôi rồi!” “Cái gì mà chẳng nằm ngoài vùng kiến thức của ông?

Tôi thấy vấn đề này ngay cả chuyên gia hàng không cũng chưa chắc giải thích được!” “Nói thì nói vậy, nhưng ngọc thiên thạch có thật không hay chỉ là chiêu trò thôi?” Các fan bàn tán xôn xao.

Tống Đường không có bất kỳ lời giải thích nào.

Thật ra mà nói, cậu cũng chẳng biết thế giới này có ngọc thiên thạch thật không, rất có thể nó chẳng phải ngọc, nhưng các tiền bối gọi thế nào thì cậu gọi thế nấy thôi.

Giống như món 'bánh vợ' vậy, ai cũng gọi thế chứ có ai thắc mắc bên trong sao không có vợ đâu?

Kỷ Niệm cũng nhíu mày, thấy Long lão ở bên cạnh đang đăm chiêu suy nghĩ liền hỏi: “Long lão, mấy thứ này chúng ta có lấy không?” Long lão đáp: “Mấy thứ này chúng ta đều phải lấy hết!

Thời cổ đại hoàng đế và những kẻ cầu trường sinh không ít, tuy họ đều thất bại nhưng nhiều phương pháp để lại đều gây họa cho đời sau, ví dụ dùng người sống luyện đan chẳng hạn.

Những thứ này không thích hợp để lưu lạc trong dân gian, đặc biệt nếu rơi vào tay kẻ có dã tâm thì nguy hại cực lớn!

Tương tự, bộ áo ngọc thiên thạch kia chúng ta cũng phải lấy bằng được!" "A?" Kỷ Niệm không hiểu, xác máu liên quan đến thuật trường sinh không được để dân gian sở hữu thì cô hiểu, nhưng bộ áo ngọc kia chỉ là một món đồ thôi mà, cũng phải cẩn thận thế sao?

Theo ý Tống Đường thì mấy thứ này chẳng rẻ chút nào!

Long lão nói: "Ngọc thiên thạch này không tầm thường đâu, trước đây chúng ta từng lấy được một mảnh nhỏ ở Trường Sa.

Mảnh đó chỉ bằng bàn tay nhưng năng lượng chứa trong đó khiến người ta không thể hiểu nổi!" Nói rồi ông giơ tay lên.

Kỷ Niệm thấy trên mu bàn tay Long lão có một vùng da hoàn toàn khác biệt với xung quanh.

Vùng da xung quanh có những nếp nhăn đặc trưng của người già, nhưng vùng da ở đó lại căng mịn như da thiếu niên.

Kỷ Niệm trước giờ không dám hỏi, cứ ngỡ đó là vết sẹo cũ, giờ thấy ông giơ tay lên cũng hiểu ra điều gì đó.

"Mu bàn tay này của ta năm xưa chỉ áp vào miếng ngọc thiên thạch đó vài tiếng đồng hồ đã có biến hóa như vậy, mặc cả bộ áo ngọc lớn thế kia lên người, không chừng còn thật sự có thể..." Kỷ Niệm vội lắc đầu: "Nhưng họ đều không thành công mà!" Long lão bảo: "Đó chính là sức hấp dẫn của khảo cổ, ngọc thiên thạch này lợi hại như vậy, vì sao họ lại không thành công?

Có lẽ đến khi ta nhắm mắt cũng chưa chắc giải mã được, nhưng những bí mật này nếu không nghiên cứu thì sẽ mãi mãi không được hé mở!" Kỷ Niệm gật đầu, nghĩ một chút rồi nói: "Vậy em đi sắp xếp ngay, xác máu, xác nữ, xác cáo mắt xanh và xác sống, tổng cộng là

bốn cái xác, một bộ...” “Đợi đã!” Kỷ Niệm chưa kịp đếm xong, sắc mặt Long lão đột nhiên thay đổi: “Cháu nói gì?

Bốn cái xác?

Sao lại thiếu mất một cái?” “Thiếu một cái?

Không thiếu mà, từ đầu đến giờ chỉ có bốn cái này thôi!” Kỷ Niệm ngạc nhiên.

Long lão lắc đầu: “Không đúng, chủ nhân ban đầu của mộ một cái, Lỗ Thương Vương chiếm mộ một cái, rồi Thiết Diện Sinh chiếm mộ nữa.

Cứ cho cái xác sống kia là Thiết Diện Sinh, xác máu là chủ nhân đầu tiên, vậy xác của Lỗ Thương Vương đâu?” “Cái này...” Kỷ Niệm nghe vậy cũng ngẩn người, đúng thật!

Nghĩ vậy cô vội vàng vào phòng livestream hỏi Tống Đường.

Trong livestream, vở kịch tranh giành của nhóm Minh Thúc vẫn chưa kết thúc.

Khi Kỷ Niệm đưa ra thắc mắc của Long lão, các fan cũng ngẩn ra.

Tống Đường thấy vậy liền bất lực nói: “Chuyện này thực sự không giải thích được!

Vì ở đây quả thật chỉ có bốn cái xác này thôi, có thể xác Lỗ Thương Vương đã bị Thiết Diện Sinh hủy hoại rồi cũng nên!

Hơn nữa chúng tôi đã dùng máy quét 3D kiểm tra rồi, trong cổ mộ này quả thực không còn xác chết nào khác!” Nói xong, Tống Đường chợt nhớ đến bức tường đen treo mặt nạ cáo.

Trong đó chẳng lẽ còn giấu thứ gì sao?

Nhưng cậu đã sờ qua rồi, bên trong không có ngăn ngầm!

Rất có thể cậu đã nghĩ nhiều quá.

Kỷ Niệm thấy vậy cũng chẳng còn cách nào, dù sao họ cũng không sống ở thời đại đó, Thiết Diện Sinh sau khi lôi Lỗ Thương Vương ra khỏi quan tài đã làm gì với ông ta thì không ai biết được.

Cho nên việc thiếu một cái xác này quả thực là lực bất tòng tâm!

Long lão thấy vậy cũng đành thôi, ra hiệu cho Kỷ Niệm mua xác máu trước đã!

Tuy nhiên Kỷ Niệm còn chưa kịp gửi bình luận thì hiện trường đã xảy ra một cảnh tượng không ai ngờ tới.

Chỉ nghe một tiếng "A" kinh hãi, ngay cả Tống Đường và Bàn Tử cũng bị giật mình.

Cả hai vội quay đầu nhìn, thấy một bóng người từ trên cao rơi xuống, ngã sầm xuống đất.

Tống Đường và Bàn Tử đều đứng hình, họ nhận ra người rơi xuống hách nhiên chính là Thiên Chân.

Gã này nhân lúc họ bận bán hàng đã tự mình leo lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

"Sao anh không gọi bọn tôi!" Tống Đường đỡ Thiên Chân dậy, có chút lo lắng.

Dù sao cũng là mình kéo họ đến đây, nếu gã này có mệnh hệ gì thì lòng cậu cũng thấy áy náy.

Thiên Chân ngồi bệt dưới đất nói: "Tôi thấy các cậu đang mải mê bán hàng nên không muốn làm phiền!

Hơn nữa cây Cửu Đầu Xà Bách này đâu phải vô địch!" Nói rồi anh giơ cánh tay lên, Tống Đường và Bàn Tử thấy người anh phủ đầy bột đá Thiên Tâm.

Thứ này có thể khắc chế cây Cửu Đầu Xà Bách.

Bàn Tử hỏi: "Thế sao ông vẫn ngã xuống?

Bao nhiêu năm không vận động, thể lực thoái hóa rồi à?" Thiên Chân cũng nhíu mày: "Nói đến đây tôi mới thấy lạ, tôi đang leo ngon lành, bỗng nhiên như bị cái gì đó đẩy một phát!

Mất đà thế là rơi xuống, đúng là phúc lớn mạng lớn, tôi vẫn còn sống này!" "Chỗ đó cao mười mấy mét chứ đùa à!" Bàn Tử cười: "Mười mấy mét?

Ông tưởng ông là khỉ chắc?

Rơi từ độ cao đó xuống không chết thì xương cốt cũng nát bấy rồi!

Mà ông tự leo lên được cao thế à?" Thiên Chân bực bội: "Khinh người vừa thôi chứ!

Lúc đó tôi còn nhìn xuống dưới, thật sự cao mười mấy mét mà!

Lạ thật, sao tôi không bị làm sao cả!" Nói rồi Thiên Chân vội đứng dậy vận động chân tay, quả nhiên thấy mình chẳng hề hấn gì.

Tống Đường thấy vậy liền cho tua lại đoạn ghi hình trong livestream.

Quả nhiên, tuy camera không quay được toàn bộ quá trình anh rơi xuống, nhưng vẫn ghi lại được một vài chi tiết.

Chỗ anh leo lên đúng là cách mặt đất mười mấy mét thật!

Lúc này Thiên Chân cũng hồi tưởng lại quá trình vừa rồi, rất nhanh anh đã cảm thấy có gì đó không ổn!

"Không đúng!

Chuyện này không đúng chút nào!" "Cây Cửu Đầu Xà Bách này có

vấn đề, rơi từ mười mấy mét xuống làm sao có thể bình an vô sự được?

Không được, tôi phải leo lên lại một chuyến nữa!" "Vãi!

Chương 44

Ông nghiện leo trèo rồi à?

Để tạo tình huống nguy hiểm chờ Tiểu Ca đến cứu thì ông cũng không cần liều mạng thế chứ!" "Mười mấy mét đấy Thiên Chân!" Bàn Tử can ngăn.

Thiên Chân xua tay: "Đây là hai chuyện khác nhau, cây Cửu Đầu Xà Bách này chắc chắn có vấn đề!" Tống Đường lúc này cũng nhận ra điểm bất thường, vội giữ Thiên Chân lại: "Muốn leo thì leo cùng nhau, ba người cảm nhận sẽ chuẩn hơn!

Hơn nữa nếu thật sự có vấn đề thì suy đoán trước đó của chúng ta có lẽ vẫn tồn tại!" "Vãi, tình huống gì đây?" Bàn Tử cảm thấy một cái đầu biến thành hai cái.

Tống Đường nói: "Suy đoán trước đó của chúng ta là: Có thể chúng ta vẫn đang ở trong ảo giác!" "Không phải chứ?" Bàn Tử không dám tin.

"Mẹ nó, giống như Bàn gia tôi nằm mơ cưới vợ, vợ rước về nhà rồi, phòng hoa chúc tôi cũng đã vén khăn che đầu của cô dâu lên rồi!

Giờ cậu bảo tôi là đang nằm mơ?

Mẹ kiếp, có khả năng đó không?" Tống Đường nói: "Dù chỉ có một tia khả năng chúng ta cũng phải thử!" "Thế không bán hàng nữa à?" Bàn Tử vẫn còn chút luyến tiếc.

Tống Đường gắt: "Mẹ nó nếu đây là ảo giác thì ông bán cho quỷ à?

Đừng có lảm nhảm nữa, mau bôi bột đá vào rồi cùng leo lên!" Bàn Tử bất đắc dĩ cũng phải bắt tay vào làm.

Ba người nhanh chóng bôi bột đá Thiên Tâm lên những phần da hở, sau đó cùng nhau leo lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

Quả nhiên có bột đá Thiên Tâm, những dây leo của cây không dám lại gần, đi đến đâu chúng đều chủ động né tránh đến đó.

Thiên Chân dẫn đường, ba người leo một mạch bảy tám phút thì đến chỗ Thiên Chân rơi xuống lúc trước.

Thiên Chân khẳng định: "Tuyệt đối không sai, tôi chính là rơi từ chỗ này xuống!" Tống Đường và Bàn Tử nhìn xuống phía dưới.

Khá khen thật, cao mười mấy mét là ít!

Nhìn xuống dưới thấy cỗ quan tài nhỏ hẳn đi mấy vòng.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Thiên Chân à, ông biết Bàn gia tôi sợ độ cao mà!

Lúc nãy ông thật sự bị cái gì đó húc xuống à?" Thiên Chân nghiêm túc gật đầu: "Tôi cam đoan chắc chắn là vậy!" Bàn Tử nghe vậy lấy đèn pin soi quanh, nhưng quanh đây chẳng có gì cả!

Tống Đường cũng soi thử, đúng là không thấy gì, liền hỏi: "Vậy giờ làm sao?

Chúng ta tự nhảy xuống à?" Thiên Chân gật đầu: "Tôi cảm thấy chắc chắn có vấn đề, để tôi làm trước!" Nói rồi anh định nhảy luôn.

Bàn Tử vội giữ lại: "Này, ông nghĩ kỹ chưa, nếu Tiểu Ca xuất hiện thì ông thành công!

Nhưng nếu Tiểu Ca không xuất hiện thì ông hy sinh đấy!

Mười mấy mét đấy, nội tạng nát bấy như chơi!" Thiên Chân quả quyết: "Nát thì lúc nãy nát rồi, tôi chẳng phải vẫn lên đây vô sự đó sao?

Đừng phí lời nữa, tôi không tin rơi xuống cùng một chỗ mà kết

quả lại khác nhau!" Nói rồi Thiên Chân gạt tay ra, nhảy phắt một cái xuống dưới.

Tống Đường và Bàn Tử nhìn mà há hốc mồm, tim treo lên tận cổ.

Khán giả xem livestream cũng cuống cuồng: "Tôi bảo này, có chuyện gì mà nghĩ không thông vậy?

Định tập thể tự sát à?" "Điên rồi điên rồi, Đường Bảo cậu không được nghĩ quẩn nhé!" "Đúng đó Đường Bảo, sống tốt không sướng sao?

Con kiến còn muốn sống nữa là!" "Đường Bảo, nếu cậu có mệnh hệ gì thì tôi biết sống sao!" "Đường Bảo tôi cầu xin cậu đấy, tôi không ép cậu ra bài hát mới nữa, làm ơn đừng nhảy!" "Đúng đúng, sau này cậu mười năm ra một bài cũng được!" Đối diện với lời khuyên ngăn của các fan, Tống Đường chẳng còn tâm trí đâu mà xem.

Cậu thấy Thiên Chân rơi xuống đất rất nhanh, nhưng chưa đầy một phút sau anh đã đứng dậy vẫy tay gọi những người ở trên: "Mọi người nhìn này, thật sự không sao!" Lần này đến lượt Bàn Tử và Tống Đường kinh ngạc.

Bàn Tử thốt lên: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì thế này!" Tống Đường khẳng định: "Chuyện gì nữa?

Chắc chắn chúng ta vẫn đang trong ảo giác!

Nhảy xuống là biết ngay!" Nói rồi Tống Đường cũng buông tay, tung mình nhảy xuống.

Bàn Tử không dám nhìn nữa, hắn biết mình không nhảy không xong.

Nhưng lúc này Tống Đường không rảnh để để ý đến hắn.

Ngay khi nhảy xuống, Tống Đường cảm nhận rõ cảm giác rơi tự

do mất trọng lượng, và theo thời gian rơi, gia tốc ngày càng tăng nhanh.

Ngay khi cậu cảm thấy nếu cứ tiếp tục gia tốc thế này có thể chết tươi, thì đột nhiên, trong lúc cậu hoàn toàn không phòng bị, cậu đã chạm đất.

Tuy cú ngã vẫn khiến cậu cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, nhưng đúng thật là cảm giác này không thể chết người, thậm chí còn không làm gãy xương nổi!

Cậu đang mải suy nghĩ thì trên đầu đã truyền tới tiếng kêu như lợn bị chọc tiết, ngẩng lên thấy Bàn Tử đang vùng vẫy rơi xuống.

Tống Đường vội né ra để tránh bị đè trúng.

Chờ hắn tiếp đất xong mới nói: "Tôi bảo này, ông không chờ được một chút sao, đè vào người ta thì sao?" Bàn Tử sợ hết hồn, một tay ôm chặt lấy đùi Thiên Chân, một tay gào lên: "Mẹ kiếp cậu tưởng Bàn gia tôi muốn nhảy à, tôi bị cái gì đó húc xuống đấy!" Tống Đường nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi.

Sao ba người leo lên mà chỉ mình cậu không cảm thấy gì?

Thiên Chân lần đầu bị húc xuống, lần này là Bàn Tử, sao chỉ có mình cậu là không sao?

Thiên Chân nhìn hai người: "Cảm giác thế nào?

Tình hình này có phải không ổn không?" Bàn Tử lúc này đã hồi phục đôi chút, đứng dậy nói: "Mẹ nó, rơi từ cao thế xuống mà chúng ta chẳng sao cả!

Chuyện này khiến Bàn gia tôi bắt đầu nghi ngờ cân nặng của mình rồi, lẽ nào tôi gầy đi?" "Ông nằm mơ đi, tôi bảo này, hay là lên lại lần nữa để cảm nhận?

Thử thêm vài lần biết đâu lại phát hiện ra gì đó!" Thiên Chân đề nghị.

Tống Đường xua tay: "Tôi thấy vẫn nên bình tĩnh suy nghĩ đã, không tìm được đầu mối thì nhảy bao nhiêu lần cũng vô dụng thôi!" Khán giả cũng vội can: "Đúng đúng!

Đừng nhảy nữa, vạn nhất chỗ này có cơ quan gì thì sao?" "Phải đó, lỡ lần nào đó cơ quan hỏng thì chúng tôi phải ăn cỗ trực tuyến à?" "Cứ bình tĩnh lại đã!" "Phải rồi, mọi người không biết là lúc này các ông đã lên top 1 tìm kiếm rồi à!" "Top 1 tìm kiếm?

Cái quái gì thế?" "Tự xem đi, 'Hiện trường trộm mộ của Tống Đường, ba streamer trộm mộ tập thể tự sát'!" "Vãi, đứa nào đồn thế?" Bàn Tử nhìn cũng cạn lời.

Họ chỉ đang thử xem cây Cửu Đầu Xà Bách này rốt cuộc có tình huống gì, sao lại bị đồn thành tự sát rồi.

Mấy biên tập viên tin tức bây giờ thật sự vì câu view mà cái gì cũng dám viết.

Thiên Chân thấy Tống Đường ngồi thẫn thờ suy nghĩ liền ngồi xuống bên cạnh, châm một điếu thuốc đưa cho cậu: "Làm điếu cho tỉnh táo?" Tống Đường cảm thấy đầu óc như một đống bầy nhầy, định hút nhưng lại nhớ đến thân phận của mình.

"Thôi kệ đi, dù sao tôi cũng không định quay lại làm nghệ sĩ nữa!

Tôi chỉ là một người bình thường thôi!" Nói rồi Tống Đường nhận lấy điếu thuốc rít một hơi.

Tư thế tiêu sái cộng với gương mặt tuấn tú lập tức khiến vô số fan nữ trong livestream đổ gục.

"Đường Bảo soái quá, hút thuốc thôi mà cũng đẹp thế này!" "Phải đó, đậm chất đàn ông luôn!" "Đặc biệt là đôi ngón tay đó, yêu chết đi

được!" "Vãi, sao tôi hút thuốc chẳng ai khen soái?" "Đúng đó, lão tử hút thuốc toàn bị chê hôi thôi!" "Cái đó khác, Đường Bảo hút thuốc gọi là phong trần, mấy ông hút thuốc gọi là ám khói người ta!" Tống Đường liếc nhìn màn hình livestream, nói: "Hút thuốc là thói quen không tốt, nhưng khi đi mộ toàn gặp mấy chuyện không đâu thế này, nên cũng là cực chẳng đã thôi!

Một là để trấn tĩnh, hai là để tỉnh táo, các bạn nhỏ tuyệt đối đừng học theo nhé!" Thấy Tống Đường vẫn còn tâm trí giáo huấn, Thiên Chân cũng thả lỏng vài phần.

Bàn Tử ở bên cạnh không nhịn được hỏi: "Tôi bảo này, rốt cuộc các cậu đã phân tích ra cái gì chưa?

Hay là chúng ta cứ bán hàng trước đi?" Tống Đường nhả một ngụm khói: "Hàng thì không bán được đâu, nếu chúng ta đang trong ảo giác, tiền người ta chuyển đến ông dám nhận không?

Coi chừng đó là tiền âm phủ đấy!

Tôi đã nghĩ ra một vài đầu mối rồi, có cách để thử!" Thiên Chân vội hỏi: "Đầu mối gì?" Tống Đường búng tàn thuốc, nói: "Mọi người có biết phim ảnh dựa vào mức độ nhạy cảm mà chia thành mấy cấp độ không?" Hai người lắc đầu.

Tống Đường giải thích: "Dựa trên mức độ nhạy cảm, phim thường được chia thành: Nhẹ, Trung bình, Nặng và bạo nhất là Cấp độ Ấn Độ!

Tôi cảm thấy ảo giác chúng ta đang gặp phải chính là cấp độ Ấn Độ bạo nhất đấy!" Bàn Tử nghe xong phì cười: "Cậu nói ảo giác lợi hại thì bảo lợi hại, lôi mấy anh Ấn Độ vào làm gì?

Mấy anh ấy đã đủ khổ rồi, đóng được mấy bộ phim mà cậu còn kén chọn, có mà xem là tốt rồi!

Mà này, cậu xem phim cấp độ nặng của mấy anh Ấn Độ bao giờ chưa?

Loại hình gì thế?

Có link không?" "Bàn gia tôi thuần túy là hiếu kỳ thôi!" "Ai bảo Bàn gia tôi là người sống tới già, học tới già chứ?" "Thôi ông dẹp đi, không biết là ai lần trước bảo muốn học kiến thức cổ ngoạn, xem chương trình phổ cập khoa học chưa đầy hai phút đã ngủ khì!" "Lãng phí tiền điện cả đêm của tôi!" Thiên Chân bực bội nói.

"Cậu thì biết cái gì, Bàn gia đây gọi là thần giao cách cảm, học tập bằng phương pháp giao tiếp linh hồn!" "Đường lão đệ, có link không?" Bàn Tử vẫn không quên đòi link kìa!

Tống Đường cạn lời: "Tôi nói này, ông rốt cuộc ở phe nào thế?

Có phải thấy hoàn cảnh của chúng ta quá đơn giản, nên muốn cưỡng ép tăng độ khó cho trò chơi không?" "Ông im lặng một chút đi, đợi chúng ta nghĩ cách quay về đã!" "Lúc đó tôi sẽ đưa ông đến nhà Tam ca nghỉ dưỡng!" Bàn Tử vừa nghe thấy được đi nghỉ mát ở nhà Tam ca, lập tức phấn chấn hẳn lên.

"Cái này là cậu nói đấy nhé, phải nhớ kỹ đấy!" "Đến lúc đó đừng có mà quên!" "Không quên được đâu!" Tống Đường phẩy tay ra hiệu cho lão im lặng, sau đó mới tiếp tục nói với Thiên Chân.

"Trước đó chúng ta còn ngửi thấy mùi của Bắc Đế Huyền Châu mà chẳng có biến hóa gì!" "Điều đó khiến chúng ta cảm thấy nơi này có lẽ thực sự đã được khôi phục nguyên trạng!" "Nhưng chuyện Cửu Đầu Xà Bách vừa rồi làm tôi cảm thấy chúng ta có lẽ vẫn chưa thoát khỏi huyễn cảnh!" "Chỉ là loại huyễn cảnh này có vẻ vô cùng lợi hại!" "Những phương pháp thông thường có lẽ không thể làm chúng ta tỉnh táo lại được!" Thiên Chân nghe vậy gật đầu.

Đúng là có khả năng đó!

“Vậy bây giờ làm thế nào?

Hay là dùng dao rạch một nhát lên cánh tay?” “Đau đớn chắc là có thể khiến người ta tỉnh táo ngay lập tức nhỉ!” Tống Đường trầm tư đáp: “Không nhất định đâu!” “Mấy phương pháp phá giải huyễn cảnh, ngoài dùng mùi hương kích thích ra!” “Đau đớn trên bề mặt cơ thể cũng có tác dụng!” “Nhưng lúc nãy chúng ta rơi từ trên cao xuống như thế mà xung quanh chẳng có phản ứng gì!” “Tôi cũng sợ rạch tay mình xong cũng chẳng ích gì!” Thiên Chân nói: “Cũng không hẳn, chúng ta rơi xuống thật nhưng da thịt không hề bị trầy xước!” “Cái đó chỉ tính là đau ngoài da thôi, không đau bằng việc tự rạch tay mình!” “Chủ yếu là ngoài cách đó ra, chúng ta cũng chẳng còn phương pháp nào khác!” “Biết thế tôi đã mang theo cái kèn Sona theo rồi!” “Kèn Sona?

Cậu muốn thổi à?

Thế thì cậu không phải là đi tìm Tiểu Ca đâu, mà là đi thắp hương viếng Tiểu Ca đấy!” Bàn Tử đứng bên cạnh cười cợt.

Thiên Chân chẳng buồn để ý lão, nhìn Tống Đường hỏi xem ý kiến thế nào.

Tống Đường lắc đầu bảo: “Trong môn phái của tôi có một quy tắc!” “Gọi là 'Ninh giảo thiệt tiêm, bất hoa thốn phiên'!” Ý là trong cổ mộ, nếu thực sự muốn lấy lại tinh thần thì thà cắn rách đầu lưỡi chứ không chọn cách làm mình bị thương!

Thứ nhất, nếu huyễn cảnh này quá lợi hại, rạch tay không ăn thua thì vẫn phải cắn đầu lưỡi.

Thế chẳng khác nào tự tìm việc cho mình sao!

Chi bằng cứ trực tiếp cắn đầu lưỡi cho sảng khoái.

Thứ hai, đây là trong cổ mộ, nơi này vi khuẩn sâu bọ nhiều vô kể.

Có những loài còn có thể đánh hơi thấy mùi máu mà tìm đến!

Còn cắn rách đầu lưỡi, chỉ cần không nhổ đờm máu ra thì mùi máu sẽ không phát tán!

Chương 45

Bạn ngậm miệng lại, đồng thời vi khuẩn cũng không thể xâm nhập vào khoang miệng.

Còn nếu rạch tay, một khi gặp phải vi khuẩn lợi hại thì e rằng có ra được khỏi đây cũng xong đời.

"Vì vậy, chúng ta cứ cắn đầu lưỡi đi!" Thiên Chân gật đầu đồng ý.

Anh chủ yếu là trước đây đi theo Tiểu Ca thành thói quen rồi, động một chút là Tiểu Ca lại phóng máu.

Nhưng anh và Bàn Tử làm gì có thể chất bách độc bất xâm như Tiểu Ca đâu!

Nghĩ đi nghĩ lại thấy Tống Đường nói có lý, cắn đầu lưỡi bảo hiểm hơn.

Dù sao nơi này nếu thực sự là một mảnh hoang tàn sau trận hỏa hoạn, để da thịt bị thương tiếp xúc với bên ngoài vẫn sẽ có rủi ro nhất định.

Bàn Tử nghe bảo phải tự cắn đầu lưỡi mình cũng đành chịu.

Đau thì đau thật, nhưng hiện tại quả thực không còn cách nào khác.

Ngay lập tức ba người nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời ngậm chặt miệng.

Theo một cơn đau nhói truyền đến, Tống Đường lập tức cảm thấy một mùi máu tanh nồng xuất hiện trong miệng.

Nhưng cũng chính lúc đó, anh cảm thấy đầu óc choáng váng kịch

liệt.

Cảm giác giống như vừa dùng não quá độ, khiến anh không tự chủ được mà nhắm nghiền mắt lại.

Bàn Tử và Thiên Chân ở bên cạnh cơ bản cũng giống như vậy.

Nhắm mắt lại chừng mười giây, Tống Đường mới thấy cảm giác choáng váng giảm bớt đi nhiều.

Đồng thời cơn đau trên đầu lưỡi cũng bắt đầu dịu xuống.

Anh mở mắt ra lần nữa.

Lần này, anh quả nhiên phát hiện cảnh tượng xung quanh đã thay đổi.

Đập vào mắt là một khoảng tối đen như mực.

Nhưng rất nhanh anh đã nhận ra, nơi mình đang đứng không phải là bóng tối tuyệt đối, chỉ là mắt anh chưa thích nghi được với ánh sáng ở đây.

Bàn Tử và Thiên Chân đứng bên cạnh hiển nhiên cũng nhận ra điều đó, hai người đang túm lấy nhau gọi tên anh.

Anh vội vươn tay nắm lấy hai người rồi bảo: "Đừng hoảng, xung quanh không phải là bóng tối tuyệt đối đâu, đợi mắt thích nghi một lát là chúng ta có thể nhìn thấy toàn cảnh thôi!" Hai người gật đầu, bọn họ cứ thế đợi một lúc.

Quả nhiên hoàn cảnh xung quanh bắt đầu trở nên rõ ràng dần.

Và khi bọn họ nhìn rõ tình hình xung quanh, cả ba không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy nơi ba người đang đứng quả nhiên là một đống đổ nát sau trận hỏa hoạn lớn.

Bốn bức tường xung quanh đen kịt, có chỗ thậm chí còn bị cháy đến nứt toác.

Còn mặt đất thì càng hỗn loạn hơn, đâu đâu cũng là tro than đen ngòm.

Trong đó thậm chí còn xuất hiện một số mầm non màu xanh.

Hiển nhiên sau trận đại hỏa, nơi này đã bắt đầu có cỏ dại và thực vật mọc lên.

Quả nhiên câu thơ kia nói rất đúng! 'Lửa đồng thiêu chẳng hết, gió xuân thổi lại sinh!' Không có sức sống nào có thể so bì được với cỏ dại!

Mà trận hỏa hoạn lần trước lại cung cấp nguồn dưỡng chất không tồi cho nơi này.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, nơi này có cỏ dại mọc lên cũng là chuyện bình thường.

Mấy người nuốt nước miếng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau họ, làm gì còn cây Cửu Đầu Xà Bách cao chọc trời nào nữa.

Chỉ có một gốc dây leo màu xanh cao tầm bốn năm mét mọc ở đó.

Nhìn qua thì gốc dây leo này và Cửu Đầu Xà Bách dường như là hai loại thực vật hoàn toàn khác nhau.

Mà trên bục đá dưới gốc dây leo, quả thực có một cỗ quan tài.

Tuy nhiên cỗ quan tài đó đã hoàn toàn hỏng nát, một góc bị nổ tung, bên trong là một đống hỗn độn.

Bên cạnh quan tài chỉ có một bộ hài cốt.

Đó chắc hẳn là cỗ nữ thi năm xưa, sau khi bị lửa thiêu chỉ còn lại

những mảnh xương không hoàn chỉnh.

Còn về cỗ Thanh Nhãn Hồ Thi kia, không biết là đang nằm lẫn trong đám tro than nào.

Quả nhiên, tất cả những gì bọn họ trải qua trước đó đều là giả!

Là ảo giác!

Bàn Tử hiển nhiên vẫn còn chưa tin vào mắt mình, chửi thề: "Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!" "Nữ thi của Bàn gia, Kim Lũ Ngọc Y của Bàn gia!" "Mất hết rồi, mất hết sạch rồi!" Nói xong Bàn Tử liền chạy đi tìm Huyết Thi!

Huyết Thi thì vẫn còn đó, thế nhưng cái đầu trên cổ Huyết Thi đã biến thành một màu đen cháy rồi!

Hiển nhiên cũng bị lửa thiêu rụi!

Còn bên cạnh làm gì có nữ thi hay Thanh Nhãn Hồ Thi nào chứ!

Chỉ có vài bộ hài cốt không tên nằm ở đó!

Trên người còn dính một số mảnh vụn quần áo chưa bị cháy hết.

Nhìn tàn dư quần áo, đó rõ ràng là trang phục của người hiện đại.

Dường như là đám người nước ngoài năm xưa!

Bàn Tử còn định qua đó lục lọi một chút, nhưng Tống Đường đã vội ngăn lại, đồng thời ra hiệu cho lão nhìn về phía Thiên Chân.

Chỉ thấy Thiên Chân đang thẫn thờ nhìn một bộ hài cốt trong số đó, dường như đã nhận ra người này là ai!

Bàn Tử nhìn vào tàn dư quần áo trên bộ hài cốt, lập tức cũng nhớ ra: "Là hắn!

Là Đại Khuê!" Tống Đường gật đầu, anh cũng nghĩ tới rồi.

Thiên Chân đã bước về phía đó.

Nhìn dáng vẻ của anh, có vẻ như cũng đã nhận ra thân phận của người này.

Tống Đường thở dài một hơi, dù sao lúc này ít nhất bọn họ cũng đã thoát khỏi huyễn cảnh kia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, huyễn cảnh này rốt cuộc từ đâu mà có?

Thậm chí có thể khiến fan trong phòng livestream cũng dính chưởng sao?

Nghĩ đoạn, anh vội vàng kiểm tra phòng livestream.

Vừa nhìn một cái, anh không khỏi đứng hình.

Bởi vì anh phát hiện, fan trong phòng livestream dường như căn bản không hề bị trúng ảo giác!

Bọn họ dường như hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra trong ảo giác trước đó.

Mẹ kiếp, vậy lúc nãy trong huyễn cảnh, những fan mình tương tác trong phòng livestream là ai?

Chẳng lẽ là ma sao?

“Nhanh lên, người của chính quyền đến đâu rồi?” “Bạn nói cái gì?

Mới bắt đầu xuất phát á?

Đợi đến lúc đó chắc hoa héo cả rồi!” “Không phải, Đường Bảo bọn họ rốt cuộc là bị làm sao thế?

Sao nhìn cứ như bị trúng tà ấy?” “Ê ê, mọi người nhìn kìa, Đường Bảo hình như có gì đó không ổn!” Tống Đường nhìn bình luận của fan, trong lòng lập tức hiểu ra.

Xem ra những bình luận tương tác với họ trước đó đều là giả!

Những fan đó có lẽ cũng là do bọn họ trúng ảo giác mà tưởng tượng ra.

Còn lúc này nhìn vào phòng livestream mới là thật!

Tống Đường thậm chí còn thấy cả cô Kỷ Niệm cũng đang giúp liên hệ đội cứu hộ.

Dường như lúc nãy mấy người bọn họ đã làm ra hành động gì đó rất kỳ quái.

Nghĩ cũng đúng, trúng ảo giác rồi thì làm ra hành động gì cũng chẳng có gì lạ.

"Mọi người không cần lo lắng đâu, chúng tôi không sao rồi!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi chúng tôi rốt cuộc đã bị làm sao?

Sao đến mức kinh động cả đội cứu hộ thế?" Tống Đường vẫn còn sợ hãi, ngồi bệt xuống đất hỏi.

Fan nghe thấy Tống Đường lên tiếng, lại còn nói năng rành mạch, lúc này mới tin là bọn họ thực sự không sao.

"Đường Bảo, lúc nãy mọi người bị làm sao thế?" "Đúng đấy Đường Bảo, lúc nãy mọi người cứ ôm lấy mấy bộ hài cốt mà cười, lại còn đứng xếp hàng như đang giới thiệu cái gì đó ấy!" "Đường Bảo, không phải mọi người bị trúng tà đấy chứ, còn cái ông Bàn Tử kia lúc nãy cười cứ như vừa trúng số độc đắc ấy!" "Đúng rồi, lại còn lúc nãy mọi người bị treo trên không trung, sao còn đặc biệt chạy đi tìm cái thứ đó chứ!" "Đúng đúng, nhắc đến chuyện này, Đường Bảo mọi người không được nghỉ ngơi đâu, thứ đó vẫn còn sống đấy!" "Cái gì còn sống?" Tống Đường nghe mà chẳng hiểu gì, lúc này anh phát hiện trong phòng livestream đột nhiên có rất nhiều đơn vị truyền thông tràn vào.

Thế là anh hỏi: “Chuyện gì thế này?

Sao lại có nhiều truyền thông đến vậy?” “Đường Bảo anh còn chưa biết sao, những gì ba người trải qua ở đây đã bị người ta đưa lên mạng rồi, bọn họ đều đến để hóng hớt đấy!” “Đúng đúng, hành động trước đó của mọi người chẳng khác nào bị ma nhập cả!” Tống Đường bất lực, vội mở điện thoại ra xem.

Quả nhiên trên mạng đã có mấy bài viết về bọn họ lên hot search rồi.

Chương 46

Nào là 'Ca sĩ đỉnh lưu nổi tiếng đổi nghề đi đào mộ, thảm hại bị quỷ nhập thân!', 'Ca sĩ nổi tiếng Tống Đường chọc giận oan hồn trong cổ mộ, nghi ngờ sắp phải bồi táng!' v.v.

Những bài viết như vậy nhiều không đếm xuể.

Tống Đường thở dài, tắt điện thoại đi.

Không ngờ chỉ mới nửa tiếng đồng hồ mà đã thu hút sự chú ý của toàn mạng xã hội.

Xem ra lúc họ trúng ảo giác đã làm ra những chuyện vô cùng kỳ quặc.

May mà không phải mấy chuyện kiểu như cởi quần đi tắm, nếu không thì bây giờ chắc nhục nhã chết mất.

Đang nghĩ ngợi, Tống Đường phát hiện người trong phòng livestream cứ liên tục nhắc đến việc thứ đó còn sống, bảo họ phải cẩn thận.

Tống Đường thấy lạ, đứng dậy nhìn quanh.

Một vùng đen kịt, dấu vết hỏa hoạn dù đã bao nhiêu năm nhưng vẫn vô cùng rõ ràng.

Thi thể trên mặt đất vẫn như vậy.

Tuy nhiên Thiên Chân và Bàn Tử đang cùng nhau thu dọn một bộ hài cốt.

Đó chắc hẳn là Đại Khuê.

Anh em một thời, đã phát hiện ra thi thể của hắn thì đương nhiên không có lý nào lại không thu nhặt.

Tống Đường không làm phiền họ, đi thẳng đến chỗ hai cỗ thi thể còn lại.

Nữ thi và Thanh Nhãn Hồ Thi sớm đã bị thiêu đến không còn hình thù, hiển nhiên không thể hại người được nữa.

Còn chiếc mặt nạ đồng hình cáo trên mặt Thanh Nhãn Hồ Thi cũng biến mất.

Tống Đường thấy vậy vội lục ba lô, quả nhiên phát hiện mặt nạ đồng vẫn còn bên trong.

Điều này chứng tỏ lúc anh lấy mặt nạ từ bức tường đen kia xuống, ít nhất là chưa trúng ảo giác.

Còn huyễn cảnh này rất có thể là do lúc nhìn vào chiếc mặt nạ, đôi mắt kỳ lạ kia đã dẫn dắt.

Nhưng bên trong chiếc mặt nạ này trống rỗng, chẳng có gì cả.

Điều này thật khó hiểu.

Tống Đường cất mặt nạ đi, quay người nhìn cỗ quan tài đen kịt vì bị cháy.

Những phần bằng gỗ của quan tài đều đã hóa thành tro, chỉ còn lại thạch quan là vẫn nguyên vẹn, đen xì một mảng.

Còn cỗ thi thể vốn dĩ phải nằm hoặc ngồi bên trong, lúc này cũng đổ rạp trong quan tài.

Tấm ván gỗ đỡ thi thể hiển nhiên đã bị cháy gãy.

Tuy nhiên cả thi thể vẫn giữ được hình dạng, có thể thấy được nơi này từng có một xác chết.

Chẳng lẽ thứ mà fan nói 'còn sống' là cái xác này?

Nhưng điều đó là không thể, cái xác này năm đó đã bị Tiểu Ca bóp

chết rồi.

Sau đó lại trải qua hỏa hoạn rồi thuốc nổ, nếu mà vẫn còn sống thì đúng là còn hơn cả gián.

Nghĩ vậy Tống Đường vươn tay đặt lên ngực thi thể, muốn cảm nhận xem còn hơi thở hay không!

Thực ra điều này là không thể, anh chỉ là không yên tâm, muốn làm vậy để cầu an mà thôi!

Thế nhưng tay vừa đặt lên, anh liền cảm thấy cảm giác không đúng.

Dưới lòng bàn tay truyền đến cảm giác cứng ngắc.

Tống Đường sững người, một ý nghĩ lập tức lóe lên trong đầu.

"Có một số loại đá không sợ lửa!" "Đặc biệt là lửa thường, rất ít khi có loại đá nào bị cháy hỏng!" Nghĩ đoạn, anh chuyển sang lau chùi, khẽ lau một cái, lập tức lớp tro đen bị gạt đi, lộ ra một miếng ngọc bên dưới.

Miếng ngọc đó vẫn có màu hơi đen, nhưng bên trong vẫn có thể thấy sắc ngọc.

Hiển nhiên trận đại hỏa này không hề gây hại cho miếng ngọc.

Tống Đường mừng rỡ, vội gọi: "Bàn Tử!

Mau lại đây!" Bàn Tử thấy lạ nhưng cũng vội chạy tới.

Khi lão nhìn thấy miếng ngọc được Tống Đường lau sạch, lập tức kinh ngạc: "Ái chà mẹ ơi, miếng ngọc này sao không bị cháy hỏng nhỉ!" "À đúng rồi!

Đây là Vẫn Ngọc, rơi từ trên trời xuống nhiệt độ cao thế còn không hỏng, chút lửa này làm sao thiêu hủy được nó!" "Phát tài rồi, phát tài rồi, chắc chắn là anh em Đại Khuê linh thiêng phù hộ đây!"

“Thiên Chân, chúng ta lần này phát tài rồi!” Nói đoạn Bàn Tử vội giơ tay lau chùi, cũng chẳng màng lớp tro đen bẩn thỉu.

Chỉ loáng cái lão đã lau ra được một mảng lớn.

Ngay lập tức, lớp 'ngọc dũng' làm từ các miếng ngọc hiện ra.

Có lẽ vì độ tinh xảo của bộ 'ngọc dũng' này quá tốt nên những sợi chỉ vàng bên trong vẫn chưa bị cháy đứt!

Chỉ có những sợi chỉ vàng lộ ra ngoài là bị cháy hỏng.

Bàn Tử vội đeo găng tay, cẩn thận lấy bộ Kim Lũ Ngọc Y này ra.

Khi cả bộ y phục được đặt trên mặt đất cạnh quan tài, cả phòng livestream im phăng phắc.

Vô số người trước màn hình livestream càng nhìn càng nuốt nước miếng ừng ực!

Đây tuyệt đối là vô giá chi bảo!

Dù đã từng bị lửa thiêu nhưng nó vẫn là báu vật vô giá!

Tống Đường nhìn bộ Kim Lũ Ngọc Y, trong lòng cũng vô cùng vui sướng.

Trong cả cổ mộ Chiến Quốc này, có lẽ ngoại trừ cái đỉnh đồng kia ra, thứ đáng giá nhất chính là thứ này.

Hơn nữa so với đỉnh đồng, thứ này không chỉ có giá trị vật chất mà còn mang một màu sắc vô cùng thần bí.

Việc nó có thể bảo tồn được đến giờ thực sự khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Thiên Chân lại không có hứng thú với những thứ này, lúc này anh đã thu dọn xong thi thể Đại Khuê, đứng dậy hỏi: “Thi thể của bọn họ phải làm sao đây?

Đại Khuê và những người của Cừu Đức Khảo không phải cổ thi, chúng ta không thể bán được!" Tống Đường gật đầu: "Chuyện này cậu yên tâm, bọn họ đương nhiên sẽ không bán, đợi chúng ta xử lý xong việc ở đây sẽ tìm cách đưa hài cốt của họ ra ngoài, tốt nhất là đưa về quê nhà an táng!" Hai người đang nói chuyện thì Bàn Tử ở bên cạnh lại thắc mắc: "Đường lão đệ, tốt nhất cậu nên qua đây xem xem!" "Sao fan trong phòng livestream cứ nói cái gì mà 'vẫn còn sống' thế!" "Cái gì còn sống cơ?" Tống Đường nghe vậy cũng thấy lạ, thế là lại nhìn vào phòng livestream.

Chỉ thấy có rất nhiều fan đang nói: "Đằng sau quan tài, cái cây đằng sau quan tài vẫn còn sống!" "Cái cây Cửu Đầu Xà Bách đó vẫn còn sống!" Tống Đường nghe vậy thấy rất kỳ quái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cây Cửu Đầu Xà Bách đó đã bị cháy thành một bộ khung khô khốc, chắc đụng một cái là gãy ngay, làm sao mà còn sống được?

Bàn Tử nghe vậy tìm một viên đá, ném về phía cành cây khô của Cửu Đầu Xà Bách.

Viên đá lập tức đập trúng một cành cây.

Quả nhiên, cành cây gãy lìa, rơi xuống đất vỡ thành mấy khúc.

"Tôi nói này, cái này mà còn sống á?

Đám cư dân mạng này cũng không đáng tin lắm nhỉ!" "Đừng có nói lung tung, có lẽ là chúng ta hiểu lầm thôi." Thiên Chân nói.

Bàn Tử thì chẳng còn chút hứng thú nào, bảo: "Tôi nói này, đừng có quản cái gì sống với chả không sống nữa, chúng ta vừa rồi trúng ảo giác, mấy thứ đáng giá đều mất sạch rồi!" "Bây giờ phải tìm xem có món gì tốt không đã!" Thiên Chân chẳng buồn tiếp lời lão, hiển nhiên bản tính tham tiền của Bàn Tử cứ vào đến cổ mộ là lại lộ ra hết sạch.

Tống Đường cũng vì tiền mà đến nên đương nhiên không từ chối.

Thiên Chân thấy vậy chỉ biết ngồi một bên hút thuốc, có lẽ vì nhìn thấy thi thể Đại Khuê làm anh nhớ lại chuyện cũ nên trong lòng không được thoải mái.

Tống Đường cùng Bàn Tử rà soát lại xung quanh một lượt.

Đầu tiên là tình trạng các thi thể thay đổi nhiều nhất.

Ngoài cỗ Huyết Thi không đầu mà bọn họ mang tới ra, đầu của Huyết Thi cũng bị lửa thiêu rồi, người mua có chịu nhận hay không còn là một chuyện.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái đầu Huyết Thi này chắc chắn là hàng thật, nên cứ coi như quà tặng kèm đi.

Ngoài ra, Thanh Nhãn Hồ Thi và nữ thi đã bị thiêu đến mức biến dạng hoàn toàn, cơ bản không còn giá trị bán lẻ.

Tống Đường quyết định coi hai cỗ thi thể này là quà khuyến mãi, ai cuối cùng mua cổ mộ Lỗ Thương Vương này thì thuộc về người đó, xử lý thế nào là tùy họ.

Nếu thực sự muốn mang nữ thi về ôm ngủ anh cũng chẳng có ý kiến gì.

Còn ngoài ra thì là thi thể của Đại Khuê và mấy tên đàn em của Cừu Đức Khảo.

Những thi thể này phải sắp xếp người mang ra ngoài, đó là chuyện sau này.

Và ngoài những thứ đó, cỗ thi thể duy nhất còn lại là nằm trong thạch quan.

Nhưng thi thể đó bị lửa thiêu gần như đã khô quắt.

Kim Lũ Ngọc Y tuy bảo vệ thân thể nó không bị thiêu rụi trực tiếp, nhưng rõ ràng bị lộ ra ngoài không khí và hơi ẩm xâm thực, ước

chừng bảo quản cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hơn nữa những sợi chỉ vàng bên trong Kim Lũ Ngọc Y có lẽ cũng rất giòn, nên anh và Bàn Tử bàn bạc một chút, thấy tốt nhất là không nên mở ra.

Cứ bán cả thi thể kèm theo Kim Lũ Ngọc Y luôn cho rảnh nợ.

Ngoài những thứ này ra thì thực sự chẳng còn lại gì, chỉ còn mỗi cái mặt nạ đồng hình cáo kia.

Thứ này nói một cách nghiêm túc thì vẫn đáng chút tiền.

Và cuối cùng là cái cổ mộ Lỗ Vương Cung này.

Bởi vì bản thân cổ mộ này được cải tạo trên nền tảng một cổ mộ cũ, nên tình trạng cổ mộ chồng lên cổ mộ như thế này chắc cũng đáng tiền.

Hai người tính toán một hồi, cơ bản là như vậy.

Tuy mất trắng mấy cỗ thi thể nhưng ít nhất những thứ đáng giá nhất vẫn giữ được.

Chương 47

Thêm vào đó, người nằm trong bộ Kim Lũ Ngọc Y rất có thể là Thiết Diện Sinh, đến lúc đó thổi phồng không khí lên một chút chắc cũng bán được kha khá tiền.

Chỉ là bản thân anh đang nợ mười tỷ, lại thêm chuyến này còn phải chia tiền cho Bàn Tử và Thiên Chân, nên có lẽ một chuyến này vẫn chưa đủ trả nợ.

Nhưng Tống Đường cũng không vội, đây mới chỉ là cái cổ mộ đầu tiên thôi.

Chỉ cần ra ngoài tìm cái mộ khác đi một chuyến nữa chắc chắn là đủ.

Hai người đang bàn bạc đến mức hoa mày chóng mặt, bỗng nhiên Thiên Chân đang ngồi hút thuốc một bên bỗng kêu lên một tiếng thất thanh.

Hai người vội quay đầu lại nhìn, vừa nhìn một cái không khỏi đứng hình.

Chỉ thấy cả người Thiên Chân bỗng nhiên bay lên, ghê thật, có điều là đầu hướng xuống đất!

Nhưng Thiên Chân sau mấy năm rèn luyện, phản ứng đã sớm không còn như xưa.

Tiếng kêu vang lên cũng là lúc anh đã lộn người nắm lấy thứ gì đó, lập tức thoát khỏi tình cảnh đầu rơi xuống đất nguy hiểm kia.

Đùa à, cái đầu mà rơi xuống trước thì chắc chắn là nở hoa ngay lập tức.

Cái này khác hẳn với việc nhảy từ trên không trung xuống.

“Mẹ kiếp, cái gì thế kia!” Bàn Tử hô lên, đồng thời rút xẻng gấp từ trong ba lô ra, định xông tới ngay lập tức.

Tống Đường nhìn rất rõ, tuy chỗ này hơi tối nhưng anh vẫn thấy trên người Thiên Chân dường như có thứ gì đó quấn lấy.

Nhìn rất giống dây leo.

Anh vội nhìn theo sợi dây leo đó xuống dưới, quả nhiên anh lập tức thấy sợi dây leo đó thực sự mọc ra từ gốc Cửu Đầu Xà Bách.

Thấy vậy Tống Đường vội hét: “Ở bên này!” Bàn Tử hoàn hồn, hai người lập tức xông về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Đến gần thì quả nhiên thấy một sợi dây leo mọc ra từ bên trong Cửu Đầu Xà Bách, chính là sợi đang quấn lấy Thiên Chân.

Bàn Tử nhanh tay, chẳng đợi Tống Đường ra tay, lão giơ xẻng chém một nhát.

Lưỡi xẻng sắc bén lập tức chém đứt sợi dây leo đó.

Nhưng đồng thời vì lão dùng lực quá mạnh, thân cây Cửu Đầu Xà Bách đen xì cũng bị lão chém ra một vết hổng.

Bàn Tử sợ bên trong vẫn còn dây leo nên bồi thêm mấy nhát.

Lập tức trên thân cây bị lão gõ ra một cái hốc.

Thế nhưng không gõ thì thôi, vừa gõ hốc ra một cái, hai người lập tức ngớ người.

Chỉ thấy bên trong cái hốc đó dày đặc những sợi dây leo như vậy.

Những sợi dây leo đó như một ổ rắn nấp trong thân cây Cửu Đầu Xà Bách khô khốc, bị Bàn Tử làm động nên tất cả đều tuôn ra ngoài.

Trong phút chốc, vô số dây leo quấn về phía hai người.

Thiên Chân lúc này mới vừa đáp xuống đất đã thấy Bàn Tử và

Tống Đường bị vô số dây leo quấn chặt như đòn bánh chưng.

Thấy vậy Thiên Chân vội hét: “Dầu hỏa đâu?

Chắc chắn là cây Cửu Đầu Xà Bách này chưa bị chết cháy, nó đang đâm chồi nảy lộc đấy!” “Cây khô gặp mùa xuân lại nảy mầm!

Chúng ta phải thiêu rụi nó!” Bàn Tử vội bảo: “Không được thiêu!

Không được thiêu, nó mà sống chết không buông tay thì Bàn gia và Đường lão đệ cũng bị thiêu chết mất!” “Với lại cái thứ này chưa chết thì có thể bán lấy tiền!” “Mẹ kiếp ông, không được vì tiền mà không cần mạng chứ!” Thiên Chân hét lớn.

Tống Đường tuy cũng thiếu tiền nhưng anh chưa đến mức như Bàn Tử.

Hai người thấy Tống Đường không nói gì đều thấy lạ, kết quả chỉ nghe một tiếng 'rắc' giòn tan.

Một chỗ trên lớp vỏ cây khô của Cửu Đầu Xà Bách trước mặt tự nứt ra, đồng thời vô số dây leo lại chui ra ngoài, lần này lao thẳng về phía Thiên Chân.

Dù Thiên Chân phản ứng nhanh nhưng lần này dây leo quá nhiều, anh chưa chạy được mấy bước đã bị quấn chặt rồi kéo lên không trung.

Fan trong phòng livestream nãy giờ xem mà ngẩn người, thi nhau gửi bình luận: “Cứu viện!” “Cứu viện!” “Cô Kỷ Niệm ơi, mau sắp xếp tên lửa đi!” “Mẹ kiếp, tên lửa bắn tới đây thì Đường Bảo cũng tẻo à!” “Đúng thế, ông tưởng cô Kỷ Niệm là Cục An ninh chắc?

Tên lửa có phát thì cũng là bắn sang nước Anh Hoa chứ ai lại bắn vào nội địa?” Kỷ Niệm cũng sốt ruột như lửa đốt, nhưng Long lão ở bên cạnh lại ra hiệu cho cô đừng vội.

“Cháu nhìn xem Tống Đường đang làm gì kìa!” Kỷ Niệm nghe vậy sững người, vội nhìn về phía Tống Đường đang bị dây leo quấn chặt.

Nhìn một cái cô cũng ngẩn ra.

Chỉ thấy Tống Đường đang bị quấn bỗng nhiên thu người lại, cả người lập tức thoát khỏi vòng vây của dây leo.

Đồng thời anh vừa tiếp đất đã lập tức chạy về phía một vách đá bên cạnh.

“Sao cậu ấy thoát ra được vậy?” Kỷ Niệm vội hỏi.

Fan trong phòng livestream cũng trợn mắt hốc mồm, thi nhau thắc mắc: “Mẹ kiếp, Đường Bảo thoát ra kiểu gì thế?” “Vãi thật, thế này mà cũng thoát ra được?

Đường Bảo, anh nói thật đi, cây Cửu Đầu Xà Bách này có phải họ hàng nhà anh không!” “Vãi, ông cũng dám nói thật đấy, tôi thấy cái cây này chắc là uống máu Đường Bảo mà lớn lên ấy chứ!” “Sao ông không bảo đây là do ông già Đường Bảo trồng cho anh ấy đi?

Đợi lúc anh ấy lấy vợ thì chặt đi làm hòm?” Ngay lúc fan đang lo sốt vó, bỗng nhiên một ID lạ hoắc nhảy ra bình luận: “Chiêu này của Tống Đường gọi là Thuật Thu Cốt!” “Là một trong những tuyệt kỹ mà Phát Khâu Thiên Quan ngày xưa bắt buộc phải luyện!” “Yên tâm đi, gốc Cửu Đầu Xà Bách này tuổi đời còn quá ngắn, chưa lớn hẳn đâu, không giết nổi ba người bọn họ đâu!” Kỷ Niệm nhìn ID người này, thắc mắc hỏi: “Long lão, cái người 'Đan Hồ Bát Vạn Nhất' này là ai vậy?” Long lão nghe vậy mỉm cười nói: “Đan Hồ Bát Vạn Nhất, ngoài Mạc Kim Hiệu Úy Hồ Bát Nhất ra thì còn có thể là ai được nữa?” “Hồ Bát Nhất?

Hình như cháu có nghe qua tên này, cái ông Đại Kim Nha ở phòng livestream bên kia từng nhắc tới người này!” Kỷ Niệm nói, đồng thời

cô nhìn vào phòng livestream.

Hiển nhiên chẳng có ai biết thân phận của người này.

Chỉ là sau khi nghe ông ta nói vậy, mọi người đều khen Tống Đường lợi hại.

Và cục diện quả thực đã ổn định lại.

Khi Tống Đường chạy tới bên vách đá, đám dây leo kia không đuổi theo nữa.

Vách đá đó dường như chính là Thiên Tâm Nham mà bọn họ từng nhắc tới.

Chỉ là lúc đó họ trúng ảo giác nên Thiên Tâm Nham mà Thiên Chân lấy được không phải đồ thật, mà là bùn đất trên sàn.

Lúc này Tống Đường bôi Thiên Tâm Nham thật lên người, đám dây leo quả nhiên không dám lại gần.

Long lão vừa xem livestream vừa nói: "Cái cậu Hồ Bát Nhất này là một người rất nổi tiếng đấy!" "Đó là vào thời kỳ đầu sau khi thành lập đất nước, lúc nghề trộm mộ còn rất thịnh hành!" "Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và một cô Dương người Mỹ gốc Hoa xinh đẹp, ba người họ chính là những nhân vật đại diện cho Mạc Kim Hiệu Úy!" "Thời kỳ đó nghề trộm mộ rất phát đạt, ngành trộm mộ vốn đã suy bại từ thời Dân quốc ở Việt Nam chúng ta, mãi đến thời của bọn họ mới xuất hiện một số dấu hiệu hưng thịnh trở lại!" "Cháu không biết thôi, chứ trong giới trộm mộ, thời kỳ Dân quốc còn có câu tổng kết thế này!" "Đó là: 'Bắc Hồ Nam Trần Trung Cửu Môn, Bàn Sơn đạo nhân du thiên môn.

Phát Khâu Quan Sơn dĩ tuyệt tích, Tá Lĩnh Bàn Sơn vô xứ tầm.

Đảo đấu đào sa vãng lai khách, cận dư Mạc Kim hòa Cửu Môn!'" Kỷ Niệm nghe mà ù ù cạc cạc, hiển nhiên không hiểu ý nghĩa trong đó.

Thế là Long lão giải thích cho cô một chút.

Ông nói vào khoảng thời gian trước sau thời Dân quốc, nghề trộm mộ từng có lúc cực kỳ thịnh hành.

Trong đó, phương Bắc có tổ ba người Mạc Kim do Hồ Bát Nhất đứng đầu!

Phương Nam có đám lục lâm Tá Lĩnh do Trần Ngọc Lâu làm đại ca!

Còn vùng Trường Sa thì có thế lực trộm mộ dân gian là Lão Cửu Môn!

Đương nhiên họ không tồn tại cùng một thời kỳ mà xuất hiện trước sau.

Nhưng ngay cả vậy, vì tầm ảnh hưởng và địa bàn hoạt động nên mới có cách gọi như thế.

Tức là Bắc Hồ, Nam Trần, Trung Cửu Môn!

Còn 'Bàn Sơn đạo nhân du thiên môn' là để nói đám đạo sĩ Bàn Sơn hành tung quỷ dị dị thường, như thể đi dạo trong các cổ mộ vậy, thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Mà vào thời kỳ đó, Phát Khâu Thiên Quan và Quan Sơn Thái Bảo sớm đã tuyệt tích giang hồ, không còn tăm hơi.

Sau này, đại ca Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu mất tích, đạo nhân Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu bị cụt tay rồi bỏ ra nước ngoài, hai thế lực trộm mộ này coi như hoàn toàn tan rã.

Vì vậy thời kỳ đó những kẻ trộm mộ hoạt động ở Việt Nam, ngoài những nhóm nhỏ lẻ ra thì không phải Mạc Kim Hiệu Úy cũng là người của Cửu Môn!

Thực ra tổng kết lại lịch sử trộm mộ Việt Nam chính là Bàn Sơn,

Tá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu, và sau này là Cửu Môn chiếm ưu thế.

Chỉ là những người này đến nay còn sót lại bao nhiêu thì không ai rõ.

"Hồ Bát Nhất nhiều năm trước đã rửa tay gác kiếm ra nước ngoài, còn trong Cửu Môn thì ông ba nhà họ Ngô lợi hại nhất mấy năm trước cũng mất tích!" "Lần này hợp pháp hóa việc đào mộ, vốn dĩ cứ tưởng sẽ tìm được một nhóm cao thủ dân gian mới lợi hại!" "Không ngờ còn thu hút được sự tò mò của Hồ Bát Nhất, hạng người như ông ta rất khó gặp đấy." Kỷ Niệm nghe vậy cũng vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa cô phát hiện Long lão thấy Hồ Bát Nhất xuất hiện trong phòng livestream mà dường như không hề nhắc đến việc bắt người này.

Nên biết rằng những việc họ làm ngày xưa đều là phạm pháp.

Trong lúc thắc mắc cô liền hỏi: "Long lão, vậy tại sao ngài không đề cập đến việc bắt giữ vị Hồ Bát Nhất này?" Long lão nghe vậy thì cười: "Cái này cũng giống như trường hợp của Thiết Tam Giác thôi!" "Chuyện của họ phần lớn đều là truyền miệng trong giới trộm mộ!" "Thứ nhất là chúng ta thậm chí còn không biết người đang ở đâu!" "Dù có biết, có bắt về được thì làm gì được họ?" "Ví dụ như Hồ Bát Nhất này, nhiều người biết ông ta định cư ở Mỹ!" "Nhưng dù có bắt về, cháu có biết ông ta đã đi những đâu?

Đào những cổ mộ nào không?" "Ông ta cứ khăng khăng không nói thì chúng ta biết tìm ở đâu?" "Không có bằng chứng thì phải thả người, nên đây là một ngõ cụt!" "Cháu không thể chỉ dựa vào mấy lời đồn mà đi bắt người được, đúng không?" Kỷ Niệm gật đầu, không ngờ lại là như vậy.

Long lão dường như không muốn bàn sâu thêm về vấn đề này, liền chuyển chủ đề: "Tiếp tục xem đi, chú ý vào hiện tại, Tống Đường là

một nhân tài hiếm có, chúng ta phải bồi dưỡng thật tốt!" "Công tác khảo cổ sau này của Việt Nam có lẽ còn phải trông cậy vào cậu ta đấy!" Kỷ Niệm gật đầu, lúc này mới tiếp tục theo dõi tình hình trong phòng livestream.

Chỉ thấy lúc này trong phòng livestream, Tống Đường đã bôi Thiên Tâm Nham lên khắp người, đồng thời rút một con dao găm từ ba lô ra cầm trên tay.

Bàn Tử thấy anh như vậy vội bảo: "Ê ê!

Cậu qua đây thế này không được đâu, cậu phải lấy ít Thiên Tâm Nham qua đây cho chúng tôi nữa!" "Nếu không nó vẫn sẽ tấn công chúng tôi đấy!" Tống Đường thì bảo: "Số bột Thiên Tâm Nham này rất khó lấy, đợi tôi lấy đủ cho mấy ông dùng thì mấy ông cũng tẻo rồi!" "Tôi phải đi đánh thẳng vào hang ổ, tiêu diệt cái cây này!" Nói xong Tống Đường chạy thẳng về phía cái hốc mà Bàn Tử vừa gõ ra.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tôi bảo này, có thể nương tay một chút được không, chỉ cần cứu chúng tôi là được, không nhất thiết phải giết nó!" "Làm nó tàn phế thôi cũng được, vẫn còn bán lấy tiền được mà!" Thiên Chân hoàn toàn cạn lời.

Tuy nhiên anh cũng nhận ra rằng cây Cửu Đầu Xà Bách này dù là sức mạnh hay khả năng tấn công đều yếu hơn hẳn.

Hơn nữa nó rõ ràng chưa lớn, hai người cao lắm cũng chỉ bị nhấc lên chừng hai ba mét.

Thảo nào lúc trước trúng ảo giác, nhảy từ trên cây xuống chẳng thấy đau gì cả.

Có lẽ lúc đó chính là cái cây này đang treo bọn họ lên.

Độ cao như vậy thực sự không thể làm chết người được.

Chương 48

Hai người cứ thế bị treo lủng lẳng.

Tống Đường thì chạy một mạch đến trước gốc cây khô Cửu Đầu Xà Bách.

Anh vung xẻng gấp, bổ thêm một phát vào cái hốc.

Cú đánh này khiến cái hốc tiếp tục mở rộng.

Bản thân lớp vỏ cây Cửu Đầu Xà Bách dường như cũng không chịu nổi lực tác động, lập tức nghe một tiếng 'rắc' giòn tan.

Từ đoạn hai mét trở lên, toàn bộ thân cây khô Cửu Đầu Xà Bách nứt toác ra.

Vô số cành cây rơi xuống, tro bụi đen mù mịt khắp nơi.

Tống Đường thấy chỉ còn lại thân cây, lập tức bám theo đó leo lên.

Leo chừng hai mét là đến đoạn thân cây bị gãy.

Lúc này nhìn vào, ngay cả fan trong phòng livestream cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy tại nơi thân cây bị gãy, dày đặc những sợi dây leo.

Những sợi dây leo này dường như mọc lại từ bộ rễ của cây Cửu Đầu Xà Bách.

Nghĩ cũng đúng, trận hỏa hoạn năm xưa chỉ thiêu chết phần thân cây trên mặt đất, còn bộ rễ dưới đất hiển nhiên vẫn còn sống.

Bao nhiêu năm trôi qua, bộ rễ chôn dưới đất quả nhiên đã đâm chồi nảy lộc trở lại.

Chỉ là không ngờ nó đã mọc ra nhiều đến mức này.

Tống Đường cũng chẳng phí lời, thấy đám dây leo này, mình không cần phải chui vào trong nữa.

Anh cắm con dao găm vào thân cây bên cạnh, vung xẻng gấp chém tới tấp vào đám dây leo.

Đám dây leo này rất sợ bột Thiên Tâm Nham trên người anh nên không dám lại gần.

Tống Đường cứ thế nhắm thẳng lưỡi xẻng, mỗi nhát chém đứt được mấy sợi dây leo.

Đám dây leo này còn rất non, lớp vỏ cũng rất giòn, hiển nhiên là chưa lớn hẳn, một khi đã lớn thì lớp vỏ sẽ trở nên vô cùng thô ráp và cứng cáp, lúc đó chắc phải dùng đến cưa máy.

Anh loay hoay một hồi, chỉ mất chừng mười phút là đã chém đứt hết sạch đám dây leo.

Bàn Tử và Thiên Chân cuối cùng cũng rơi bịch xuống đất.

Đám dây leo mới mọc ra chỉ có bấy nhiêu, lúc này đều bị chém cụt ngủn.

Tuy nhiên phần bên trong thân cây vẫn còn ngọ nguậy, hiển nhiên bản năng vẫn muốn săn mồi, nhưng giờ không còn dây leo thì cũng giống như mất đi xúc tu, hiển nhiên là không làm gì được nữa.

Bàn Tử gạt đám dây leo trên người ra rồi chạy tới, vừa leo lên vừa nói: "Đừng có làm nó chết!

Để Bàn gia tôi!" "Tôi phải xuống dưới chém hết đám dây leo này, đào tận gốc nó lên!" "Tôi nói này, ông đào nó lên làm gì?

Đợi lát nữa về mua bình thuốc diệt cỏ đổ vào là xong chứ gì?" Thiên Chân nói.

Bàn Tử thì bảo: "Thế sao được, đây là Cửu Đầu Xà Bách đấy, đợi

Bàn gia chém hết dây leo rồi đào gốc nó lên!" "Làm thành một chậu cây cảnh, ở phố Phan Gia Viên thiếu gì đại gia muốn mua thứ này!" Tống Đường nghe vậy cũng bó tay, nhưng thấy có thể kiếm tiền thì anh đương nhiên không phản đối, đưa dụng cụ cho Bàn Tử.

Bản thân anh thì tụt xuống dưới, mặc kệ Bàn Tử loay hoay.

Gốc Cửu Đầu Xà Bách đó tuy bị cháy rồi, vỏ cây khô rất giòn, nhưng phần dưới này dù sao cũng mọc rất dày.

Muốn phá vỡ nó để đào rễ ra cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhân lúc Bàn Tử bận rộn, Tống Đường cùng Thiên Chân tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, vừa hút thuốc nghỉ ngơi vừa cười khổ.

Ba người họ trông chẳng khác gì công nhân vừa chui ra từ hầm mỏ, người ngợm đầy tro đen.

Lúc này cũng chẳng màng gì đến hình tượng nghệ sĩ hay thần tượng nữa.

Fan trong phòng livestream cũng thi nhau cười nói: "Thế nào gọi là chuyên nghiệp?

Đây chính là chuyên nghiệp!

Nhìn Đường Bảo của chúng ta xem, bảo xuống mộ là cái gì bẩn thỉu cũng dám bôi lên người, đây mới là phẩm chất cần có của một nghệ sĩ thực thụ!" "Nói chuẩn luôn, mấy ông đóng phim kháng Nhật mà đầu tóc vẫn bóng mượt, dùng keo xịt tóc thì đúng là cái kiểu gì không biết!" "Đường Bảo đúng là lương tâm của ngành giải trí mà!" Tống Đường thấy vậy mỉm cười bất lực, ra hiệu mọi người không cần tâng bốc mình quá đà.

Bản thân anh sau này tám phần là không quay lại showbiz nữa, đợi khi có tiền thì cùng lắm mỗi năm ra một bài hát coi như là cảm ơn fan đã ủng hộ.

Đang nói chuyện, Tống Đường cũng nhìn thấy tin nhắn của 'Đan Hồ Bát Vạn Nhất', liền vội vàng nói: “Hóa ra Hồ tiền bối đã đến, thất lễ thất lễ, lúc nãy bận quá nên chưa kịp thấy!” “Tôi đã nghe danh tiền bối từ lâu, vô cùng ngưỡng mộ!” “Hồ tiền bối?

Là ai thế?” Thiên Chân ở bên cạnh hỏi.

Tống Đường vội đáp: “Chính là Mạc Kim Hiệu Úy Hồ Bát Nhất, Hồ tiên sinh đấy!” “Đó là người có thâm niên còn già hơn cả Tam thúc của cậu đấy!” “Tam thúc gặp cũng phải gọi một tiếng tiền bối tôn kính!” Thiên Chân nghe vậy cũng giật mình, vội nói: “Thất lễ thất lễ, không biết là tiền bối mong ngài lượng thứ!” Lão Hồ nhanh chóng phản hồi: “Đều là người trong giới Mạc Kim, cần gì phải khách sáo!” “Tôi cũng thấy bản lĩnh của các cậu không tồi, lại có dũng có mưu, quả thực mang phong thái của chúng tôi năm xưa!” “Tuy nhiên Tiểu Béo đi theo các cậu thì còn phải nhờ các cậu để mắt tới nhiều!” “Cái gã này hay tham rẻ, dễ chịu thiệt thòi lớn lắm, hai cậu nhớ nhắc nhở nó một chút!” Tống Đường vội bảo: “Vương tư lệnh và ngài là bạn bè, xét theo lý cũng là tiền bối của chúng tôi!” “Chỉ là Vương tư lệnh bình thường tính tình hào sảng, chúng tôi cũng hay đùa giỡn cửa miệng thôi, chứ trong lòng vẫn rất tôn kính ông ấy!” “Hồ tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau!” “Ừ!

Có câu nói này của cậu là tôi yên tâm rồi, đợi khi nào tôi rảnh về nước, nhất định sẽ mời cậu uống rượu!” Lão Hồ nói.

“Tiền bối khách sáo quá, phải là chúng tôi mời ngài mới đúng!” “Khá lắm chàng trai, rất hợp tính lão Hồ tôi!

Tôi còn có việc, lần sau nói chuyện tiếp!” Tống Đường vội gật đầu.

Có thể gặp được một vị tiền bối như thế này là chuyện không hề dễ dàng.

Đặc biệt là Tống Đường biết Hồ tư lệnh này là cao thủ trong việc phân kim định huyệt.

Mà bản thân anh tuy nói là tổ tiên theo dòng Phát Khâu, nhưng kiếp trước từ nhỏ anh đã chẳng biết lấy một chữ bẻ đôi.

Cho nên phong thủy và Tầm Long Quyết là anh chịu chết.

Tuy nhiên tổ tiên anh có thể truyền thừa lại thì đương nhiên cũng có bộ phương pháp tầm mộ của riêng mình.

Có điều ở đây tạm thời không cần phô trương.

Tiễn Hồ tư lệnh xong, hai người mới tiếp tục trò chuyện.

Thiên Chân nói: "Tôi bảo này, tuy chúng ta đã thoát khỏi huyễn cảnh nhưng tôi cứ cảm thấy nơi này vẫn còn gì đó kỳ quái!" "Chúng ta nên nhanh chóng rời đi thì hơn!" Tống Đường gật đầu: "Loại huyễn cảnh đó thâm độc thật, một khi lại lọt vào trong đó thì e là chúng ta vẫn không phát hiện ra được đâu!" "Nhưng hiện tại nơi này cũng là một mớ hỗn độn!" "Những thứ như Kim Lũ Ngọc Y chắc chắn phải bán thôi!" "Nếu không chuyến này đi trắng tay à, tình cảnh của tôi mọi người cũng biết rồi, nên vẫn phải đợi một chút!" "Đợi Bàn Tử loay hoay xong chúng ta sẽ bắt đầu bán, bán xong là đi ngay!" Thiên Chân gật đầu, thế là hợp lý nhất.

"Đúng rồi, cậu không tìm Tiểu Ca nữa à?" Tống Đường hỏi.

"Cái phương pháp chết tiệt kia của cậu hiển nhiên không ăn thua, Tiểu Ca đâu có ngu, tôi giả vờ gặp nguy hiểm anh ấy lại không nhìn ra chắc?" Nhắc đến chuyện này Thiên Chân lại bực mình.

Tống Đường vội an ủi: "Cũng có thể là thời gian quá ngắn, dù sao Tiểu Ca từ núi Trường Bạch qua đây, đi máy bay cũng phải mất vài tiếng chứ!" "Đừng vội, đợi ra ngoài tôi sẽ tìm cho cậu cái mộ khác, rồi chúng ta tiếp tục!" "Tục ngữ có câu 'Có công mài sắt có ngày nên

kim' mà!" Nói xong Tống Đường lấy cái mặt nạ hồ ly trong ba lô ra, chuẩn bị lát nữa bán luôn một thể.

Ở đây nhiều đồ thế này anh muốn mang hết ra ngoài là không thể.

Cho nên cái gì mang được thì mang, không mang được thì để lại đây, đợi người mua đến lấy sau!

Nhìn cái mặt nạ hồ ly này, Tống Đường sực nhớ ra một chuyện: "Tôi thấy trước khi rời đi, chúng ta vẫn nên qua xem bức tường kỳ quái kia!" "Cái mặt nạ hồ ly này tự nhiên treo trên tường, bức tường đó chắc chắn có vấn đề!" Thiên Chân vừa định từ chối thì Tống Đường đã ngắt lời: "Cậu đừng có vội từ chối, tôi hỏi cậu này!" "Nơi này tuy nguy hiểm, nhưng cậu có cam tâm cứ thế mang theo thắc mắc mà ra ngoài không?" "Vạn nhất trên bức tường đó thực sự ẩn giấu thông tin hay tình huống gì mà chúng ta không biết thì sao?" Thiên Chân hít một hơi thật sâu rồi bảo: "Được!

Nhưng ngoài bức tường đó ra, không đi chỗ nào khác nữa đâu đấy!" "Cậu cũng đã xem mô hình 3D rồi, cả cái Lỗ Vương Cung này kỳ lạ nhất chính là bức tường đó!" "Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, nhanh chóng rời đi!" Tống Đường gật đầu.

Đó cũng là ý nghĩ của anh, làm sáng tỏ những chỗ còn nghi vấn, bán những thứ cần bán, rồi té luôn.

Những chuyện khác chẳng liên quan quái gì đến anh.

Anh đến đây đào mộ chủ yếu là để kiếm tiền, thứ hai là tìm cảm giác kích thích và thỏa mãn sự tò mò về những bí mật năm xưa.

Còn những thứ khác, anh chẳng hơi đâu mà quản.

"Bàn Tử, ông xong chưa?" Thiên Chân giục giã.

Chỉ nghe tiếng Bàn Tử từ trong hốc cây vọng ra: "Sắp xong rồi!

Ngay đây thôi!" Giọng lão nghe rất trầm đục, chắc là không gian trong hốc cây không được rộng rãi lắm.

Quả nhiên chỉ ba phút sau, Bàn Tử đã chui từ hốc cây ra.

Khắp người lão đầy chất nhầy, nhìn chẳng khác nào vừa rơi vào hố nước mũi.

Bàn Tử chẳng thèm để ý, gạt mặt cười nói: "Hai người nhìn này!

Bàn gia tôi đào được rồi!" "Chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách, không có một triệu đồng Rồng thì đừng hòng ai mua được!" Bàn Tử vừa nói vừa giơ một khối đất lớn lên.

Hai người thấy trên khối đất đó quả nhiên có rất nhiều rễ cây như xúc tu.

Phía trên khối đất chỉ còn lại những sợi dây leo dài chừng một thốn đã bị Bàn Tử chém cụt.

Kích thước khối đất này quả thực có thể làm thành một chậu cây cảnh.

Bàn Tử nhảy xuống, dùng áo bọc khối đất lại để đất khỏi bị rời ra thì cây mới sống được.

Sau đó lão chạy đến trước ống kính cười nói: "Gia đình mình ơi, nãy giờ mọi người đều chứng kiến toàn bộ quá trình nhé!" "Hàng thật giá thật, chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách vừa mới ra lò đây!" "Trồng ở cổng nhà thì cứ gọi là chất lừ!" "Chất thế nào cơ?" Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử cười, rung rung lớp mỡ trên người: "Trồng ở cổng nhà, kẻ xấu phải tránh xa, oan hồn không dám lại, chẳng khác gì chó nhà!" "Đảm bảo với mọi người là: ba năm thành tiên, năm năm lên bàn thờ, mười năm cả làng không còn ai!" "Yêu người ấy ư?

Hãy tặng người ấy chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách!" "Người yêu bỏ

đi không lý do?

Tặng ngay chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách!" "Nợ tiền không trả?

Tặng chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách!" "Vợ ngoại tình?

Chồng yếu sinh lý?

À cái này thì nó không quản được!" "Cái thứ gì hỗn loạn thế này, mau thu dọn đi, bán đồ xong rồi chúng ta rút!" Thiên Chân bực bội nói.

Bàn Tử nghe vậy mới vội đặt chậu cây xuống, chạy đi lau sạch lớp chất nhầy trên người, chuẩn bị cùng Tống Đường bán đồ.

Tống Đường thấy lão như vậy liền hỏi: "Trong cái hốc cây đó rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Sao lại ra nông nỗi này?" Bàn Tử bực bội đáp: "Đừng nhắc nữa, dưới đó toàn là bùn nhão, rễ cây cắm sâu lắm!" "Tôi đào nửa ngày mới lôi ra được một mẩu, đúng rồi cậu phải bảo bên chính quyền chú ý một chút, tốt nhất là phái người đến dọn dẹp!" "Nếu không vài năm nữa e là cây Cửu Đầu Xà Bách này lại mọc ra tiếp đấy!" Tống Đường gật đầu, loại cổ thụ sống không biết bao nhiêu năm này muốn diệt tận gốc là rất khó!

Trừ khi có thể nhổ tận gốc nó lên, nếu không chỉ cần sót lại một mẩu rễ là sau này nó vẫn có thể mọc lại!

Hai người thu dọn xong xuôi, đem tất cả những thứ thu hoạch được trong chuyến này tập trung lại một chỗ, sau đó bắt đầu đấu giá.

Chương 49

Tống Đường nhìn vào phòng livestream nói: "Điều kiện trong cổ mộ có hạn, trên người chúng tôi cũng lấm lem bẩn thỉu, mong mọi người thông cảm!" "Chúng tôi cũng đang vội ra ngoài, nên không nói nhảm nữa, tiếp theo sẽ bắt đầu đấu giá!" "Đầu tiên là món thứ nhất: cỗ Huyết Thi không đầu!" "Mua sẽ được tặng kèm cái đầu Huyết Thi đã bị cháy đen, lai lịch thứ này trước đó đã nói rồi!" "Ở đây tôi chỉ nhắc lại đơn giản, xác suất cao đây là chủ nhân đời đầu của cả cái cổ mộ này!" "Thân phận cụ thể không rõ, xác suất nhỏ là Chu Mục Vương!" "Giá khởi điểm là ba triệu!

Đại gia nào muốn thì có thể ra giá rồi!" Mức giá ba triệu này là do Tống Đường sau khi tỉnh táo lại mới tra cứu được.

So với mức giá trong huyễn cảnh quả nhiên là khác hẳn.

Có lẽ nếu cái đầu Huyết Thi đó còn nguyên vẹn thì giá trị sẽ đạt tới 5 triệu!

Nhưng hiện tại giá trị của nó chỉ còn 3 triệu.

Tống Đường vừa dứt lời, trong phòng livestream Kỷ Niệm đã lên tiếng: "Tôi lấy!

Có thể chuyển sang món tiếp theo!" "Ơ kìa, có nhầm không thế, cô Kỷ Niệm làm thế này là không đúng quy định nhé!

Thúc thúc tôi đây còn chưa kịp ra giá mà!" Minh Thúc lập tức nhảy ra.

Không ngờ Đại Kim Nha cũng nhảy vào theo: "Xin lỗi xin lỗi, không quản giáo tốt, tôi đưa lão về dạy bảo lại sau!" "Phú không tranh với quan, Minh Thúc ông chê mình sống quá thoải mái rồi đúng

không?" Đại Kim Nha bực mình nói.

Minh Thúc cũng có chút không vui, lẩm bẩm: "Thì cũng đâu có ai làm thế, thúc đây đợi nửa ngày trời mà cuối cùng chẳng được cái vẩy nào!" Kỷ Niệm thấy vậy mỉm cười: "Minh Thúc, nếu ngài muốn thì có thể tăng giá, đây là đấu giá chứ không phải mua đứt bán đoạn một lần!" "Đúng không Đường Bảo?" Tống Đường cười đáp: "Đương nhiên rồi, ai ra giá cao hơn thì thuộc về người đó, 3 triệu chỉ là giá khởi điểm thôi!" "Minh Thúc ngài có muốn tăng giá không?" Minh Thúc bảo: "Cái thằng ranh này, mày định bảo thúc mày đi cạnh tranh với chính quyền à, chê mạng thúc mày chưa đủ dài chắc?" "Thúc mày không mắc bẫy đâu, cái xác Huyết Thi không đầu này thúc không thèm nữa!" Tống Đường thầm nghĩ, lão cáo già này đúng là tinh hơn cả khỉ.

So về tài chính thì lão làm sao đấu lại chính quyền.

Lúc này không nói thêm gì nữa, Tống Đường lấy giấy ghi chú viết tên Kỷ Niệm rồi dán lên cỗ Huyết Thi không đầu.

"Cô Kỷ Niệm, Huyết Thi này nặng quá, chúng tôi không mang ra ngoài được, lát nữa cô tự nghĩ cách nhé!" "Được!" Thấy Kỷ Niệm gật đầu, Tống Đường không chậm trễ, bắt đầu đấu giá món thứ hai.

"Món đấu giá thứ hai chính là chiếc mặt nạ đồng hình cáo này!" "Thứ này lấy từ trên người cỗ Thanh Nhãn Hồ Thi bị cháy đen kia, lai lịch cụ thể chỉ có thể tham khảo thời Tây Chu!" "Những thứ khác hoàn toàn không biết, giá khởi điểm là 5 triệu!" "Đại gia nào có hứng thú có thể ra giá được rồi!" Khi Tống Đường kiểm tra chiếc mặt nạ này, thông tin cũng rất hạn chế.

Hệ thống đưa ra đánh giá là: 【Tên vật phẩm: Mặt nạ đồng hình cáo】 【Giá trị: Dự kiến 5 triệu】 【Lai lịch: Sản xuất từ thời Tây Chu, do một chủ nhân cổ mộ đeo, những thông tin khác không rõ】 Vì vậy anh cũng không giới thiệu quá nhiều.

Đầu tiên, cổ vật bằng đồng tự thân nó đã có giá trị cực cao.

Thứ hai lại là đồ từ thời Tây Chu, nên giá 5 triệu thực sự không hề đắt.

Cái xác Huyết Thi kia nếu không phải vì dính tới hai chữ 'Huyết Thi', đồng thời có xác suất nhỏ là Chu Mục Vương thì ước chừng đến một triệu cũng chẳng bán nổi!

Thế mới nói, nghệ sĩ ngôi sao tại sao phải đóng gói hình ảnh.

Không đóng gói thì chỉ là người bình thường, chỉ có đóng gói lên mới làm nổi bật lai lịch và thân phận phi thường.

Đây cũng là cùng một đạo lý cả thôi.

Kỷ Niệm nhìn về phía Long lão.

Lần này Long lão lại lắc đầu: "Thứ này đối với chúng ta không có tác dụng gì, để tiền mua thứ khác, cứ nhường cho các nhà sưu tập dân gian ra tay đi!" Kỷ Niệm gật đầu, không lên tiếng nữa.

Và lần này, Minh Thúc quả nhiên lập tức nhảy ra: "Đường lão đệ, thứ này thúc lấy nhé!" Tống Đường cười nói: "Chỉ cần Minh Thúc ngài không ép giá, tiền trao cháo múc thì tôi đương nhiên không có vấn đề gì!" "Nếu ngài còn muốn mặc cả thì tôi khuyên ngài nên rẽ trái khỏi phòng livestream, tìm Trương Đông xem trong bể phốt của hắn có cổ vật vệ sinh hay gì không." "Cái thằng ranh này, lại mỉa mai thúc mày, mày cũng chẳng thèm nghe ngóng xem, thúc mày ở Hồng Kông là nổi tiếng giữ chữ tín đấy!" "5 triệu thì 5 triệu!" Nói xong Minh Thúc quả nhiên chuyển tiền qua.

Tống Đường thấy vậy mỉm cười, cũng chẳng phí lời, xé giấy ghi chú dán lên một bên mặt nạ cáo.

"Thứ này tôi sẽ mang ra ngoài cho ngài, ngài để lại địa chỉ cho tôi, lát nữa tôi gửi bưu điện trực tiếp cho ngài, yên tâm là bao phí ship

nhé!" "Thằng nhóc cuối cùng cũng còn chút lương tâm đấy, địa chỉ lát nữa thúc gửi cho!" Minh Thúc nói xong cũng không lên tiếng nữa.

Đại Kim Nha lần này không tranh với Minh Thúc, chắc là sợ mình mà tranh nữa thì Minh Thúc sẽ nổi điên mất.

Tống Đường chẳng quan tâm mấy chuyện đó.

Liên tục bán được hai món khiến Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Lão nuốt nước miếng, vỗ vỗ Thiên Chân bảo: "Ê ê!

Thấy chưa, mẹ nó chứ ngày xưa chúng ta làm cái nghề đó sao không thấy thị trường tốt thế này nhỉ!" "Mẹ nó, con người đúng là phải sinh đúng thời đại!" "Cứ như bây giờ Bàn gia tôi mà đi xin việc chắc cũng phải ứng tuyển được chức trưởng phòng thám hiểm cổ mộ hay quản lý cấp cao gì đó!" Thiên Chân tức đến phát cười, bảo: "Trưởng phòng thám hiểm cái gì, mời ông về chắc chỉ làm tổng quản phá mộ thôi!" Bàn Tử định nói tiếp thì thấy Tống Đường chuẩn bị bán Kim Lũ Ngọc Y, vội vàng ngăn lại: "Ê ê!

Bán chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách của Bàn gia trước đã!" "Cậu cứ bán mấy món trấn bảo mà chẳng màng đến chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách của tôi gì cả." Tống Đường bất lực, đành phải nhận lấy bán món của lão trước.

Liếc nhìn một cái, tư liệu hiện ra: 【Tên vật phẩm: Bộ rễ Cửu Đầu Xà Bách】 【Giá trị: 500.000】 【Lai lịch: Một loại kỳ trân dị thảo bắt nguồn từ thời thượng cổ】 Nhìn thấy giá trị này, Tống Đường cũng không khỏi ngẩn ra.

Thứ này hóa ra khá đáng tiền đấy chứ.

Ban đầu anh cứ tưởng cùng lắm được vài nghìn đồng.

Không ngờ giá trị tới 500.000.

Có lẽ cũng vì vấn đề lai lịch, kỳ trân dị thảo thời thượng cổ mà sống được đến thời hiện đại thì quả thực là không hề dễ dàng.

"Chậu cảnh Cửu Đầu Xà Bách này giá khởi điểm 500.000!" "Người bình thường tốt nhất đừng có mua, thứ này ăn thịt người đấy!" "Mua về không khéo cả khu phố bị vạ lây!" "Có đơn vị chính quyền nào thu mua không?" Đám fan cơ bản chẳng có ai định mua, thứ này mua về không khéo tự thắp hương cho mình luôn.

Thấy Tống Đường còn lên tiếng nhắc nhở, fan không khỏi cảm thán: "Quả nhiên vẫn là Đường Bảo thương người, cái này cũng phải nhắc nhở!" "Đường Bảo làm việc tôi rất yên tâm!" Và Tống Đường vừa dứt lời không lâu, Kỷ Niệm đã xuất hiện: "Đường Bảo, món này tôi đã liên hệ với Viện nghiên cứu thực vật, họ bảo muốn lấy!" "Tiền nong lát nữa chúng ta sẽ kết toán một thể luôn!" Tống Đường gật đầu, có cô Kỷ Niệm sắp xếp thì anh đương nhiên yên tâm.

Dán giấy ghi chú xong, dán lên lớp áo bọc bùn đất của Bàn Tử.

Lúc này Tống Đường mới đặt mục tiêu vào món đấu giá cuối cùng: Kim Lũ Ngọc Y.

Gần như ngay lập tức, một dòng thông tin hiện ra: 【Tên vật phẩm: Kim Ti Vẫn Ngọc Giáp】 【Giá trị: Dự kiến 500 triệu】 【Nguồn gốc: Sử dụng loại Vẫn Ngọc quý hiếm kết hợp với những sợi chỉ vàng chế tác thành, mang lại hiệu quả thần bí, giá trị liên thành, ngàn vàng không đổi!】 Nhìn thấy giá trị này, ngay cả Tống Đường cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hảo gia hỏa, cái đỉnh đồng xanh kia cũng chỉ đáng giá 200 triệu thôi.

Cái áo giáp Vẫn Ngọc này lại trực tiếp trị giá 500 triệu!

Hơn nữa nhìn phần mô tả, có vẻ như ngay cả hệ thống cũng không

muốn bán nó với giá này, cảm giác như mình đang ra giá thấp rồi!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, món đồ này có thể giúp người ta phản lão hoàn đồng mà!

Đối với con người, còn gì quan trọng hơn trường sinh?

Một khi bạn thực sự có thể trường sinh, thì tiền tài hay quyền lực cũng chỉ là những thứ nằm trong tầm tay!

Dù bộ giáp Vẫn Ngọc này chưa chắc đã thực sự giúp trường sinh, nhưng ít nhất nó cũng là một trong những vật phẩm liên quan đến bí mật đó.

Một khi đã dính dáng tới hai chữ 'trường sinh', bản thân món đồ đã vượt xa giá trị thực của nó.

Chỉ là Tống Đường cảm thấy cái giá cao ngất ngưởng này không tốt cho mình lắm.

Bởi vì nó quá 'đuổi khách'!

Đồ không bán được thì với cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Giờ cậu chỉ có thể cầu nguyện phía chính quyền tin vào những gì cậu đã nói về chuyện trường sinh trước đó.

Tống Đường còn chưa kịp giới thiệu, Kiều nhị gia ở nhà đã ngồi không yên nữa.

Ông ta có vẻ rất hứng thú với miếng Vẫn Ngọc này.

“Chú em Đường, sao không tiếp tục đi?

Cái giáp Vẫn Ngọc này cậu cứ ra giá, chỉ cần Kiều nhị tôi mua nổi, tuyệt đối không trả giá!

Cậu cứ việc ra giá đi!” Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng thúc giục: “Nhanh lên đi chứ!

Kim chủ tự tìm đến cửa rồi, còn lề mề cái gì?

Cứ hét một phát 100 triệu, chúng ta sẽ một bước lên tiên ngay!" Tống Đường không thèm để ý tới anh ta, hít sâu một hơi nói: "Kiều nhị gia, tôi nói trước là tôi không có ý đùa giỡn với ngài đâu!

Cái giáp Vẫn Ngọc này giá trị thực sự cao đến mức phi lý!

Nhưng tôi thấy nó xứng đáng với giá đó!

Mua giáp Vẫn Ngọc sẽ tặng kèm xác chết bên trong và cả chiếc quan tài đá kia luôn!

Cái xác bên trong đại xác suất là Thiết Diện Sinh, nhưng cũng có thể không phải!

Và giáp Vẫn Ngọc sẽ có giá khởi điểm là... 500 triệu!" "Oa!" Tống Đường vừa dứt lời, phòng livestream lập tức nổ tung.

"500 triệu?

Đường Bảo, tôi không nghe nhầm chứ?" "Phải đấy Đường Bảo, 500 triệu thì tôi phải nói cậu vài câu rồi, thế này chẳng phải là 'hét giá trên trời' sao?" "Đường Bảo ơi, cái báo giá 500 triệu này cậu lấy từ đâu ra thế?" "Đúng thế, cái giá này thì ai mà mua nổi?" "Đường Bảo mau đổi ý đi, nếu không mười phút nữa hot search sẽ là: Nam ca sĩ đỉnh lưu livestream hét giá 500 triệu, nghi ngờ phát điên vì tiền!" Tống Đường bất lực, cậu biết nói ra cái giá này chắc chắn sẽ gây chấn động.

Nhưng hệ thống báo giá như vậy, cậu cũng không muốn bán rẻ, vì hệ thống đã đưa ra giá đó thì chắc chắn có nguyên nhân của nó, dù cậu không biết có phải chỉ vì hai chữ trường sinh hay không!

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng nghệch mặt ra, Thiên Chân dù không hứng thú với chuyện buôn bán cũng ngây người.

Ba thúc của anh ta cả cái cửa hàng cộng lại, doanh thu mỗi năm cũng chưa tới 100 triệu.

Hảo gia hỏa, cậu trực tiếp đòi hẳn 500 triệu!

Nếu là trước đây, anh ta chắc chắn sẽ nghĩ mình nghe nhầm.

Bàn Tử lắp bắp: "Đường...

Đường lão đệ...

à không, Đường gia, ngài đúng là tổ tông của tôi!

Tôi bảo ngài báo 100 triệu, ngài chơi luôn 500 triệu!

Ngài còn đen hơn cả Minh thúc nữa!" "Cái thằng béo chết tiệt kia, tôi khuyên cậu đừng có nói bừa, A thúc tôi từ trước tới giờ luôn là người làm ăn giữ chữ tín!" Minh thúc ở trong phòng livestream bất mãn lên tiếng.

Tống Đường nói: "Mọi người đừng quản nữa, tôi cảm thấy nó đáng giá 500 triệu!

Nếu không ai mua, tôi sẽ tự bỏ tiền túi chia phần cho các cậu!

Cùng lắm thì ông đây quấn nó vào người rồi nằm trong quan tài, thi xem ai sống lâu hơn đám súc sinh Đông Dương Giải Trí kia!

Đợi đến lúc tôi hồi sinh lại, xem đứa nào còn dám bắt tôi ký hợp đồng nô lệ, bắt tôi vào giới giải trí nữa!" "Vãi, câu này của cậu làm tôi nhớ đến một bài hát: Ngàn năm đợi một hồi!" Bàn Tử thốt lên.

Tống Đường lười đáp lời anh ta, còn các fan thì được một phen cười bò.

Trong phòng livestream, quả nhiên Kiều nhị gia cũng bị dọa cho rút lui.

Chương 50

"Chú em Đường, báo giá này của cậu phi lý quá, tôi nghĩ mình nên xem thêm đã!

Có thể nó thực sự đáng giá như vậy, nhưng tôi thực sự không đủ khả năng!" Tống Đường bất lực, đến người thích món đồ này nhất là Kiều nhị gia cũng chùn bước.

Vậy thì món này e là chỉ có phía chính quyền mới dám tiếp nhận.

Trong khi các fan đang nỗ lực khuyên Tống Đường đổi giá, và chính cậu cũng bắt đầu do dự không biết mình có đòi quá cao không, thì một dòng bình luận xuất hiện làm tất cả mọi người phải rớt cằm.

"Món này tôi lấy!" Nhìn lại ID người phát bình luận, hóa ra chính là cô thư ký Kỷ Niệm.

Tống Đường thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, phía chính quyền vẫn là người biết nhìn hàng.

Còn các fan thì hoàn toàn ngơ ngác.

"Này cô Kỷ Niệm, cô khai thật đi, có phải cô thích Đường Bảo không!" "Nói bậy bạ gì đó, thích mà thế này à?

Đây rõ ràng là yêu rồi!" "Yêu!

E là còn chưa đủ, tôi cảm giác đây phải là tình mẫu tử!" "Mẹ kiếp, thế này thì phi lý quá, 500 triệu cũng dám mua, đúng là giống tình mẫu tử thật!" "Kỷ Niệm tỷ tỷ ơi, cô nói đi, Đường Bảo có phải con rơi của cô không!" "Mẹ Kỷ Niệm ơi, mẹ còn thiếu con không?

Con là đứa con trai thất lạc nhiều năm của mẹ đây!" "Bà nội Kỷ Niệm, con là cháu đích tôn của bà đây!" Cả phòng livestream tràn ngập

những bình luận kiểu như vậy.

Kỷ Niệm bất lực nói: "Cá nhân tôi là fan của Đường Bảo, nhưng hành động của tôi chỉ đại diện cho chính quyền!

Chúng tôi quyết định mua món đồ này sau khi đã cân nhắc rất kỹ lưỡng!

Tôi biết mọi người đều rất quan tâm, sau khi chúng tôi mua, có lẽ sẽ có người nói chúng tôi và Tống Đường cấu kết ngầm, tham ô này nọ!

Vì vậy tôi xin đưa ra một tuyên bố tại đây!

Việc chi 500 triệu mua giáp Vẫn Ngọc thuần túy là vì nó có công hiệu phản lão hoàn đồng!

Loại mảnh ngọc này giới khảo cổ chúng tôi trước đây từng khai quật được một phần nhỏ, đã chứng minh được hiệu quả của nó, chỉ là chưa biết cách sử dụng!

Mục đích của chúng tôi là cố gắng nghiên cứu rõ tác dụng của nó, không dám nói là giúp mọi người đều được trường sinh, nhưng hy vọng có thể thông qua nghiên cứu này để tăng tuổi thọ cho toàn nhân loại.

Nếu có bất kỳ thắc mắc nào về quá trình giao dịch, các bạn có thể gọi điện đến cơ quan khảo cổ chính thức!

Chúng tôi sẽ công khai toàn bộ dòng tiền giao dịch để đảm bảo tính minh bạch!" Những lời này vừa thốt ra đã lập tức chặn họng những kẻ có ý đồ xấu.

Tống Đường nghe xong trong lòng cũng thấy ấm áp.

Cậu biết Kỷ Niệm nói vậy một phần là để bảo vệ cậu.

Nếu không tuyên bố như vậy, e là rất nhiều người sẽ nghĩ cậu cấu

kết với chính quyền, điều đó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu.

Có tuyên bố của Kỷ Niệm, cậu cũng bớt đi được khối phiền phức.

"Đa tạ cô Kỷ Niệm!" Tống Đường nói, sau đó lấy giấy ghi chú viết tên Kỷ Niệm lên.

Các fan sau khi nghe giải thích cũng xôn xao không kém.

"Vãi, cả chính quyền cũng thừa nhận rồi, miếng ngọc này thực sự có thể giúp phản lão hoàn đồng sao!" "Đỉnh thật, là do tôi hẹp hòi rồi, phản lão hoàn đồng đó nha, đừng nói 500 triệu, 5 tỷ tôi cũng mua!" "Đâu chỉ 5 tỷ, có phải tán gia bại sản tôi cũng sẵn lòng!" "Ai mà chẳng thế, con người sống trên đời cái muốn nhất chẳng phải là trường sinh bất lão sao!" "Đúng đúng, tôi còn xem tin tức năm ngoái có ông đại gia bỏ mấy chục triệu tệ ra thay thận, để sống thêm mấy năm thì bao nhiêu tiền họ cũng không tiếc!" "Nhưng nghĩ lại vẫn thấy đáng sợ quá, 500 triệu tệ mà thực sự bán được rồi!" Lúc này không chỉ phòng livestream mà trên mạng cũng bắt đầu lan truyền.

Một món cổ vật bán được giá trên trời 500 triệu, trực tiếp phá vỡ kỷ lục của cái đỉnh đồng xanh trước đó, tạo nên một cơn địa chấn trên mạng xã hội.

Tuy nhiên, lúc này mấy người trong cuộc đã bắt đầu lẳng lặng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút lui.

Trong lúc thu dọn, Bàn Tử nhắc nhở: "Này, cái mộ Lỗ Thương Vương này cậu vẫn chưa bán đâu đấy!" "Xì, cậu cứ thế mà bán luôn đi, kiến nhỏ cũng là thịt!" "Bàn gia tôi giúp cậu thu dọn!" Tống Đường nghe vậy liền vỗ trán, tâm trí cậu bay sạch về nhà rồi nên suýt thì quên mất việc này.

Nếu không có Bàn Tử nhắc nhở thì đúng là bỏ lỡ thật.

Cậu vội vàng liếc nhìn thông tin ngôi mộ này.

Rất nhanh, thông tin hiện lên: 【Tên vật phẩm: Cổ mộ Lỗ Thương Vương】 【Giá trị: Dự kiến 1 triệu】 【Nguồn gốc: ...】 Tống Đường chẳng thèm xem phần nguồn gốc, lai lịch ngôi mộ này cậu đã thuộc làu làu rồi, xem làm cái quái gì nữa.

Tuy nhiên, trong lòng cậu vẫn luôn cảm thấy có vấn đề.

Thông tin hệ thống đưa ra chỉ là giá trị của toàn bộ ngôi mộ.

Nói trắng ra, giá trị này chỉ bao gồm kỹ thuật xây dựng, quy mô, bố trí cơ quan, v.v., chứ không bao gồm các loại minh khí và xác chết bên trong.

Nếu không thì cậu chẳng cần xuống mộ làm gì, chỉ cần đứng trên núi nhìn một cái, thấy ngôi mộ trị giá 10 tỷ là biết ngay bên dưới có hàng xịn.

Còn nếu hiện giá trị có 10 đồng thì khỏi xuống, chắc xác chủ mộ cũng nát thành bùn rồi.

Thế nên Tống Đường hiểu rất rõ, giá 1 triệu mà hệ thống đưa ra chỉ là giá trị của bản thân kiến trúc ngôi mộ.

Bên trong còn thứ gì ẩn giấu hay không thì cậu thực sự không biết.

Trong đó rõ ràng nhất chính là bức tường màu đen kia.

Cậu luôn cảm thấy nó có vấn đề, lát nữa trên đường quay về tốt nhất nên kiểm tra lại.

Nghĩ đoạn, cậu hướng về phía ống kính nói: "Vật phẩm đấu giá cuối cùng, cổ mộ Lỗ Thương Vương!

Giá khởi điểm 1 triệu!

Các ông chủ có nhu cầu có thể cân nhắc..." Tống Đường còn chưa nói hết câu, cô Kỷ Niệm đã xuất hiện trong phòng livestream: "Không cần đợi nữa, ngôi mộ này chúng tôi lấy!

Cái cây Cửu Đầu Xà Bách kia có lẽ còn cần thời gian để khai thác, bán cho người khác chúng tôi thao tác cũng không tiện!

Tiền nong lát nữa sẽ thanh toán cùng lúc, mọi người mau khởi hành ra ngoài đi!" "Đa tạ!" Tống Đường cũng không lôi thôi, xé tờ giấy ghi chú cuối cùng viết tên Kỷ Niệm vào rồi dán trực tiếp xuống đất.

Sự nghiệp phát tài ở mộ Lỗ Thương Vương này coi như kết thúc tại đây.

Sau khi bán xong ngôi mộ, cậu vội vàng gọi hai người kia lên đường.

Bàn Tử thao tác rất nhanh nhẹn, đã thu dọn xong xuôi.

Thiên Chân thì hầu như chẳng động tay động chân gì nên trang bị vẫn còn nguyên.

Ba người thu dọn xong, Bàn Tử dẫn đầu đi ngược lại lối cũ.

Cây Cửu Đầu Xà Bách kia dù sao cũng héo rồi, bọn họ không thể leo lên được, quay về đường cũ là tiện nhất.

Chuyến này ra ngoài, họ cũng chỉ mang theo được cái mặt nạ cáo bằng đồng.

Những thứ khác hoặc là quá to, hoặc là dễ hỏng, không cách nào mang đi được.

Đó là chuyện sau này, cũng không liên quan đến họ nữa, dù sao đã bán rồi, hậu kỳ cứ để phía chính quyền và người mua tự nghĩ cách!

Vừa đi, Bàn Tử vừa cười nói: "Đừng nói nữa, chuyến này đi đúng là đáng giá thật, tận mấy trăm triệu lận!" "Thiên Chân, tôi như thấy mấy em gái ở hội sở đang vẫy gọi chúng ta vậy!" "Tục không chịu nổi, mở miệng ra là hội sở với người mẫu!" Thiên Chân mắng: "Cậu

có thể có chút phẩm vị được không?" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Phẩm vị?

Cậu quen ai có phẩm vị à?

Bao nhiêu tiền?

Cậu giới thiệu cho Bàn gia tôi xem nào?" Thiên Chân lười đáp lời anh ta, đúng là ba câu không rời được phụ nữ.

Anh ta quay sang hỏi Tống Đường: "Vẫn đi xem bức tường đó chứ?" Tống Đường gật đầu: "Dù sao cũng tiện đường, cứ qua xem một cái!" Thiên Chân gật đầu.

Khi quay về, tâm trạng mọi người tự nhiên rất thoải mái.

Bàn Tử đang tán dóc với fan trong phòng livestream, bỗng nhiên kêu lên: "Cái gì?

Thằng đó được thả rồi á?

Vãi, nổ hầm cầu không phải tội gây nguy hiểm cho an toàn công cộng à?

Mọi người nhìn xem, mẹ kiếp, Trương Đông được thả rồi kìa!" Nghe Bàn Tử nhắc đến Trương Đông, Tống Đường cũng tò mò.

Từ khi gã này nổ hầm cầu bị bắt đi, cậu cũng không chú ý lắm.

Chẳng lẽ đã được cảnh sát thả ra thật?

Hai người liếc nhìn phòng livestream, quả nhiên có fan đã đăng tin Trương Đông được thả.

Nói là không gây thương vong về người, chỉ làm hư hại một số tài sản công cộng.

Trương Đông lại tích cực bồi thường, nên chỉ bị định tội hủy hoại tài sản, nộp phạt xong và bị giáo huấn một trận là được thả.

Ba người Tống Đường cũng chẳng biết định tội kiểu gì, nhưng vì các chú cảnh sát đã thấy ổn thì chắc là ổn thôi.

Bàn Tử thấy tiếc rẻ: "Sao không tạm giam nó mười lăm ngày nửa tháng, thế mà đã thả rồi!

Quay đầu lại lúc xuống mộ, nó lại như con ruồi bay vào phòng livestream sủa bậy cho xem!" "Cậu đừng thèm để ý nó là được.

Tiểu Nhã nói cậu đã khóa tài khoản chính của nó rồi, nó có lập tài khoản phụ thì cũng chẳng giải quyết được gì đâu." Tiểu Nhã chính là cô thư ký chuyên phụ trách tài khoản Tống Đường bên nền tảng Douyin.

Thấy cô ấy nói vậy, Bàn Tử cũng chịu.

Ngay lập tức ba người không thảo luận về gã đó nữa mà tiến về phía bức tường kia.

Trong khi đó, tại trụ sở Đông Dương Giải Trí ở tỉnh Đông Sơn, khi Trương Đông bị đẩy xuống từ một chiếc xe hơi màu đen, gã thấy Tần Diệu Dương đã xuất hiện trước mặt mình trong hầm gửi xe.

Tần Diệu Dương dường như đang chuẩn bị rời đi, thấy gã mới dừng bước, sắc mặt rất khó coi.

"Mẹ kiếp, mày còn biết đường quay về à?

Tao bảo mày đi livestream thăm mộ, mày hay lắm, đi nổ hầm cầu cho tao!

Có biết trên mạng giờ đang đánh giá công ty mình thế nào không?

Quản lý lặn lội ngàn dặm đi ăn phân!

Đang nói mày đấy!" Trương Đông vẻ mặt khổ sở: "Lão bản, chẳng phải là tôi chưa có kinh nghiệm sao, vả lại tôi đã rất nỗ lực rồi!

Chương 51

Là mấy lão già trong thôn lừa tôi, họ bảo gần đó có mộ cổ đời Đường!

Lão bản ngài cho tôi thêm một cơ hội nữa đi, lúc ngài bỏ tiền nộp phạt cho tôi, tôi đã nghĩ ra một diệu kế!" "Sai!" Tần Diệu Dương trực tiếp ngắt lời gã.

"Tao không nộp phạt thay mày, tiền đó là mày tự bỏ ra!

Tao sẽ trừ vào lương hai tháng tới của mày!" "Tôi...!" Trương Đông tức đến mức muốn cắn chết gã ta.

Nhưng đây là sếp của mình, gã có giận cũng chẳng làm được gì.

"Lão bản, mấy chuyện đó nhỏ thôi, không có ngài thì không có tôi ngày hôm nay!

Tôi thực sự nghĩ ra một diệu kế, tuyệt đối có thể hạ gục Tống Đường!

Ngài cho tôi thêm một cơ hội nữa đi lão bản!" Tần Diệu Dương nghe vậy nhìn gã, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là lần này mày nên mang theo não, nếu không tao sẽ ném mày vào chính cái hầm cầu đó cho mày biến thành một đống phân luôn!" "Nhất định, nhất định!

Ngài nghe tôi nói kỹ đây!" Trương Đông vội vàng đứng dậy.

Tần Diệu Dương lúc này mới ra hiệu cho đám đàn em xung quanh tản ra.

Những chuyện như thế này tự nhiên càng ít người biết càng tốt.

Hai người đi tới bên cạnh xe của Tần Diệu Dương.

Tần Diệu Dương ngồi lên xe, còn Trương Đông đứng ở cửa xe.

“Nói đi!” Tần Diệu Dương gắt gỏng.

Trương Đông nuốt nước miếng nói: “Lão bản, cách này của tôi rất đơn giản!

Chỉ cần ngài cho tôi mượn hai kế toán của công ty dùng một chút!

Chúng ta sẽ tố cáo Tống Đường có nghi vấn trốn thuế!

Một khi đã tố cáo lên, chúng ta lại thêm mắm dặm muối làm chuyện này ầm ĩ lên!

Đến lúc đó phía trên chắc chắn sẽ tra cậu ta, nghệ sĩ trốn thuế một khi đã bị chú ý thì là chuyện lớn!

Cậu ta tuyệt đối không thể xuống mộ trong vài tháng tới, mà vài tháng là đủ để nhiều người quên đi nhiều chuyện rồi!

Đến lúc đó dù cậu ta có không sao và đi xuống mộ lại, thì nhân khí chắc chắn cũng không còn như trước!

Hơn nữa tôi nghi ngờ cậu ta thực sự có trốn thuế!” “Mẹ kiếp, não mày bị lừa đá à?

Mày là quản lý của nó, nếu tra ra nó trốn thuế thì chẳng phải tra đến đầu mày sao, lúc đó cả công ty cũng không chạy thoát được!” Tần Diệu Dương mắng.

Trương Đông biết gã hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Lão bản yên tâm, trước tiên sổ sách công ty có ngài trông coi, chắc chắn đã làm phẳng từ lâu rồi!

Chuyện này tôi vẫn tin tưởng ngài!” Tần Diệu Dương nghe vậy sắc mặt hơi gượng gạo, thầm nghĩ mày nói luôn là tao cũng trốn thuế đi cho nhanh.

“Nói trọng điểm!” Tần Diệu Dương thúc giục.

Trương Đông bấy giờ mới tiếp tục: “Tôi nghĩ ra chuyện này khi ở

đồn cảnh sát!

Ngài xem, Tống Đường ký hợp đồng với công ty mình mấy năm nay, thu nhập của cậu ta bao nhiêu chúng ta đều biết rõ!

Lúc mới ký, cậu ta chỉ có dấu hiệu nổi lên thôi, khi đó tiền tiết kiệm của cậu ta chắc chắn không quá 100 ngàn tệ!

Cộng thêm phần lấy từ công ty mình, tiền của cậu ta nhiều nhất cũng không quá một triệu!

Nhưng ngài nghĩ xem, một nghệ sĩ chỉ có một triệu tiết kiệm, mà lần nào đi sự kiện cũng toàn xe sang, trang phục, địa điểm các thứ!

Đại bộ phận đều là tự cậu ta bỏ tiền túi, chúng ta đâu có thanh toán!

Mà số tiền đó đâu chỉ một triệu, mấy năm qua chắc cũng phải mấy triệu rồi!

Tiền đó ở đâu ra?" Tần Diệu Dương nghe đến đây dường như cũng tìm được trọng điểm: "Mày nói là nó có nguồn thu ngoài?" "Chính xác!" Trương Đông cười nói.

"Cái nguồn thu ngoài này, hoặc là cậu ta đi diễn riêng kiếm tiền, cái này vi phạm hợp đồng công ty, có thể kiện cậu ta!

Hoặc là cậu ta đi diễn riêng trốn thuế, cái này cũng có thể kiện!

Còn một khả năng nữa!

Cậu ta cực kỳ có khả năng đã bắt đầu trộm mộ ngay trong thời gian làm nghệ sĩ của công ty mình!

Cái này mà tra ra được thì chẳng cần chúng ta ra tay, cảnh sát cũng xích cậu ta lại luôn!

Lão bản, cách này của tôi là một mũi tên trúng ba đích đó!" Trương Đông hưng phấn không thôi.

Tần Diệu Dương tỏ vẻ hứng thú gật gật đầu.

Đúng là cách này rất hay.

Nếu thành công, không chỉ có thể khiến Tống Đường thân bại danh liệt mà còn lấy lại được thể diện cho Đông Dương Giải Trí, thậm chí có thể đưa vị thế của công ty trong giới giải trí lên một tầm cao mới.

Và quan trọng nhất là nếu thất bại cũng chẳng mất gì, cùng lắm thì đăng bài nói thuế vụ của Tống Đường không có vấn đề, là một nghệ sĩ tuân thủ pháp luật, chẳng mất mát gì cả.

Nhưng đến lúc đó vài tháng đã trôi qua rồi.

Đối với nghệ sĩ, bị đóng băng vài tháng không có tin tức là ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt là với đỉnh lưu như Tống Đường, ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn nữa!

Có thể nói cách này đối với họ đúng là chỉ có lãi chứ không có lỗ.

Vừa hay Tần Diệu Dương đang tìm cách trì hoãn việc Tống Đường trả tiền bồi thường hợp đồng, như vậy lại có thêm một bảo hiểm.

"Thằng ranh mày cũng có chút não đấy, trước đây làm việc mà được thế này thì tao đã đỡ tốn bao nhiêu công sức!

Được rồi, chuyện này giao cho mày làm, tao sẽ thông báo bộ phận tài vụ phối hợp với mày!

Đi đi!" "Đa tạ lão bản!" Trương Đông bấy giờ mới hí hửng chạy về phía tòa nhà công ty.

Tống Đường tự nhiên không biết những chuyện này.

Người còn chưa ra khỏi mộ cổ mà đã bị kẻ khác nhắm vào, lại còn là cái gã Trương Đông kia nữa.

Nếu cậu mà biết thì chắc chắn lúc gã nổ hầm cầu, cậu đã ước cho gã nổ tung cùng đống đó luôn rồi.

Đúng là 'người xấu thì hay làm trò'.

“Tôi nói này, cái bức tường này có gì hay ho mà nghiên cứu chứ?” “Cứ sơn đen thui thế này, e là còn chẳng đẹp bằng đứa trẻ ba tuổi vẽ!” Lúc này ba người đang đứng trước bức tường kia, Bàn Tử không nhịn được lên tiếng.

Thiên Chân dùng tay chạm vào lớp sơn đen trên tường, đưa lên mũi ngửi rồi nói: “Cái này hình như là loại bột gì đó, mùi khá khó chịu!

Cậu có nhìn ra là cái gì không?” Tống Đường lắc đầu: “Cái này tôi cũng lần đầu thấy, mộ cổ thường không có thứ này!

Tôi cũng chưa từng nghe nói có ai bôi thứ này lên vị trí huyệt phong thủy cả!

Rất kỳ quái.” Bàn Tử hỏi: “Hay là chúng ta thử bán xem?

Biết đâu có công ty mỹ phẩm nào cần?

Chẳng phải họ thích làm sữa rửa mặt than tre, sữa rửa mặt đá núi lửa gì đó sao?

Lần này chuẩn bị khai phát một thương hiệu mới, gọi là sữa rửa mặt Lỗ Vương Cung!” Thiên Chân nghe vậy suýt chút nữa cười phun ra, trêu chọc: “Thế thì thà làm sữa rửa mặt Vẫn Ngọc đi, rửa một lần lột một lớp da, dùng một lọ trẻ ra mười tuổi!” “Ây!

Đừng nói nữa Thiên Chân, cách này của cậu hay đó, quay đầu chúng ta tự thành lập một thương hiệu!

Gọi là sữa rửa mặt Thiết Tam Giác, à không!

Giờ phải thêm chú em Đường nữa, gọi là sữa rửa mặt Vẫn Ngọc

của Tứ Đại Tài Tử!" Bàn Tử hào hứng.

Thiên Chân nghe mà cạn lời, cái lão béo này đúng là cái gì cũng dám nghĩ tới.

Còn fan trong phòng livestream thì đúng là rất hưởng ứng, lũ lượt bình luận: "Vãi, ý tưởng hay đấy, mọi người mà làm ra tôi nhất định mua một lọ dùng thử!" "Sữa rửa mặt Vẫn Ngọc, rửa xong là trường sinh luôn!" "Mấy anh đúng là nhân tài!

Hay là cân nhắc xây nhà máy ngay trong mộ Lỗ Vương Cung luôn đi?" Bàn Tử nghe vậy vỗ đùi cái đét: "Đúng thế chứ lại, chú em Đường, cái mộ này cậu bán sớm quá!" Tống Đường thì chẳng buồn để ý tới anh ta.

Cậu mân mê lớp bột đen trên đầu ngón tay, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Sao vậy?

Có phát hiện gì không?" Thiên Chân tiến lại gần hỏi.

Tống Đường ngửi lớp bột đen trên ngón tay, rồi lại ngửi bàn tay không còn lại.

Đột nhiên dường như nghĩ ra điều gì đó, cậu kinh hô: "Cái này... cái này hình như là bột Vẫn Ngọc!

Bàn Tử, cậu mau ngửi đi, lúc nãy cậu cũng chạm vào miếng ngọc rồi!" Bàn Tử ngẩn ra, ngửi tay mình rồi ngượng nghịu nói: "Hết mùi rồi, nãy Bàn gia tôi thấy ngứa mông nên gãi mông mất rồi!" Thiên Chân và Tống Đường suýt nữa thì nôn ra vì ghê tởm.

Thiên Chân vội vàng đưa tay chạm thêm một chút bột đen kia lên ngửi.

Hình như đúng là bột Vẫn Ngọc thật.

Bàn Tử thấy họ có vẻ không chắc chắn thì nói: “Hai người ngửi thế này không có đối chứng!

Phải làm thế này này!” Nói rồi Bàn Tử đưa cả hai tay ra, đặt vào giữa bức tường nơi có nhiều bột đen nhất, quẹt một đường ngang, khiến cả hai bàn tay dính đầy bột đen rồi giơ lên: “Nhìn xem, giờ chúng ta quay lại chỗ miếng ngọc kia, ngửi một cái là rõ ngay đúng không?” Hai người thấy đây cũng là một cách.

Tuy có hơi phiền vì phải quay lại chỗ cây Cửu Đầu Xà Bách, nhưng ít nhất cũng xác định được đống bột này có phải bột Vẫn Ngọc không.

Dù sao thì khối Vẫn Ngọc kia lửa lớn cũng không đốt nứt được, vậy mà lại bị nghiền thành bột, chuyện này cũng vô cùng quỷ dị.

Tuy nhiên, họ còn chưa kịp quay người đi thì đột nhiên sắc mặt Thiên Chân biến đổi.

Anh ta vội kéo hai người lại, chỉ vào chỗ Bàn Tử vừa quẹt tay qua: “Mọi người nhìn kìa... cái gì đó?” Tống Đường nghe vậy nhìn theo, nhưng chẳng thấy vấn đề gì.

Chương 52

Chỗ bàn tay Bàn Tử quẹt qua vẫn là bức tường mà, trên đó vẫn toàn màu đen...

Không đúng!

Đột nhiên Tống Đường phát hiện ra có gì đó không ổn!

Chỗ bàn tay Bàn Tử quẹt qua trên tường đúng là vẫn còn lớp sơn đen, nhưng điều khiến họ rùng mình là ngay giữa lớp bột đen nơi tay Bàn Tử vừa quẹt, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ.

Đôi mắt đó thực sự là mắt người!

Có lòng trắng!

Có con ngươi!

Đang nhìn trân trân vào họ.

Dường như bàn tử đã vô tình quẹt đi lớp bột đen trên mí mắt nó, đồng thời cũng đánh thức nó dậy.

"Mẹ ơi!

Sao trong này lại có người thế này?" "Vãi, trong này lẽ nào là một hầm mỏ?

Có công nhân đào than bị chôn sống à?" "Công nhân cái đầu cậu ấy, nhìn mắt nó kìa!" Thiên Chân mắng.

Gần như cùng lúc, ba người Tống Đường thấy đôi mắt vốn đang rõ ràng kia đột ngột co rụt con ngươi lại.

Trong nháy mắt, con ngươi biến mất, đôi mắt chỉ còn lại lòng trắng.

Cùng lúc đó, họ thấy bức tường đầy bột đen bỗng rỉ ra máu tươi, vệt máu tạo thành một đường viền, rõ ràng là hình người.

Một người bị khảm vào trong tường!

Tống Đường thấy vậy hét lên: "Không xong rồi, chạy mau!

Nó sắp biến thành Huyết Thi rồi!" Tống Đường vừa dứt lời đã quay đầu chạy biến.

Tuy nhiên, cậu lại thấy Bàn Tử đã chạy xa được mười mấy mét từ lúc nào.

Thiên Chân quay đầu thấy hai người kia đã chạy mất dép, liền mắng: "Sao cậu cũng một đức hạnh giống lão béo thế hả!

Tôi còn tưởng cậu khác anh ta chứ!" Tống Đường biết anh ta đang nói mình, vội hét lớn: "Tiểu tam gia!

Ở bên tôi, anh phải học cách tự chăm sóc mình đi!

Tôi không phải Tiểu Ca đâu!

Tôi với Hoa gia là cùng một giuộc đấy!" "Mẹ kiếp!

Lúc nào rồi mà cậu còn khích bác tôi!" Thiên Chân mắng, nhưng chân không dám dừng lại.

Tống Đường miệng nói vậy thôi nhưng chủ yếu là để trêu anh ta, lúc này cậu vẫn dừng lại đợi anh ta đi cùng.

Bàn Tử chạy được vài bước liền đứng ở ngã rẽ gọi hai người: "Vốn dĩ một mình Thiên Chân đã khiến Bàn gia tôi hầu không xuể rồi, sao giờ lại thêm một đứa 'Tiểu Tha Du Bình' (cục nợ) thế này nữa!

Bàn gia tôi sắp thành viện trưởng nhà trẻ rồi!" "Cậu rõ ràng là đội trưởng đội thỏ đế thì có!

Chạy còn nhanh hơn thỏ!" Tống Đường nói.

Cả ba người đồng thời quay đầu chạy thục mạng vào lối cũ.

Trước khi đi, ba người còn lén liếc nhìn một cái.

Quả nhiên, lớp bột đen trên tường đã bị máu tươi nhuộm đỏ hoàn toàn.

Một vật thể hình người đã đẩy lớp bột đen lồi ra, rõ ràng thứ bên trong sắp chui ra rồi.

Bàn Tử mắng: "Chú em Đường, ngón tay cậu có phải ngón Phát Khâu không đấy?

Ngón tay Tiểu Ca nhà chúng ta đâu có kém linh hoạt thế, lúc nãy cậu có chạm vào thật không đấy?" Tống Đường cũng thấy đắng chát trong lòng, nói: "Tôi chạm thật mà, bên trong thực sự không có lớp ngăn!

Nếu có, tôi về chặt ngón tay luôn!" "Thế tình huống này cậu giải thích sao đây?" Bàn Tử truy hỏi.

"Tôi còn nghi ngờ ngón tay này của cậu không phải luyện Phát Khâu, mà là luyện để làm nghệ sĩ ấy chứ!

Tôi nghe nói nhiều nam nghệ sĩ được các phú bà bao dưỡng lắm!

Đặc biệt là mấy đứa có chút nhan sắc như cậu!

Phú bà bao dưỡng chắc chắn không ít!

Cậu chắc chắn luyện để chiều lòng họ chứ gì!" "Câm miệng đi!" Tống Đường tức đến mức lười đáp lời anh ta.

Còn các fan trong phòng livestream vừa gấp vừa bực: "Mẹ kiếp lúc nào rồi mà còn lôi Đường Bảo ra trêu!" "Đúng thế, để chiều lòng họ thì Đường Bảo nhà chúng ta có cần đến mức đó không?

Nói gì thì nói, nếu tôi là phú bà tôi chắc chắn cũng thích!" "Tay của phú bà vui vẻ sao?" "Mấy cô gái này, có thể tích cực một chút được

không!" "Tích cực và hưởng thụ không xung đột đâu đại ca ơi!" Tống Đường cũng chẳng có tâm trí mà xem phòng livestream.

Lần này xảy ra chuyện lớn thế này, e là sẽ sớm lan truyền khắp mạng xã hội.

Nếu cậu còn mạng mà ra ngoài, biết đâu lại nổi tiếng thêm một lần nữa, giữ vững vị thế đỉnh lưu.

Còn nếu không ra được thì nói cái gì cũng bằng thừa.

Ba người tháo chạy thục mạng, nhưng tiếng động phía sau càng ngày càng gần, rõ ràng thứ đó đã đuổi kịp.

Thiên Chân dù sao cũng là người từng thấy qua đại cảnh giới, lúc này ngược lại không hề hoảng loạn, còn hỏi: "Tôi nói này, có khi nào trên tường bị đào một cái hố hình người, người đó nằm trong cái hố đó không?

Thế nên cậu mới không sờ thấy lớp ngăn!" Tống Đường nghĩ đoạn gật đầu lia lịa.

Lúc nãy cậu chỉ sờ vào phần rìa, ở giữa bột đen nhiều quá, cậu sợ ảnh hưởng đến cảm giác của ngón tay.

Rất có thể vì vậy mà cậu đã bỏ lỡ vị trí cái hố hình người kia.

"Giờ chuyện đó không quan trọng nữa, quan trọng là cái thằng ranh này rốt cuộc là ai!" Bàn Tử đứng bên hỏi.

"Nó sắp đuổi tới nơi rồi, hai người bảo lát nữa gặp mặt, Bàn gia tôi nên ra tay hay không đây?

Không biết thân phận, ra tay nặng quá lỡ nó đáng tiền thì sao?" Thiên Chân mắng: "Lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ đến tiền!

Đây là Huyết Thi, trên người toàn độc, chạm vào da là tèo luôn đấy!

Chúng ta không phải Tiểu Ca, chúng ta chỉ có thể chạy thôi!" Bàn Tử nói: "Chú em Đường, cậu chẳng phải có ngón Phát Khâu sao?

Cậu có máu Kỳ Lân không?

Cậu tới vặn gãy cổ nó đi!" Tống Đường đáp: "Vãi!

Cậu tưởng tôi là Tiểu Ca à, tôi chỉ là người bình thường thôi, lấy đâu ra máu Kỳ Lân!

Tôi vặn cổ gà còn thấy mệt, nói gì vặn đầu nó!

Đừng lảm nhảm nữa, mau chạy đi, lối ra không còn xa đâu!

Chỉ cần tới được mật thất kia, chúng ta leo lên rồi kích hoạt cơ quan, nhốt nó lại là xong!" Hai người nghe vậy gật đầu, đây đúng là một cách hay.

Ba người chạy thục mạng, thở không ra hơi cũng không dám dừng lại.

Tiếng động phía sau càng lúc càng gần, họ biết Diêm Vương sắp đến điểm danh rồi.

May mà họ đã quen thuộc địa hình ở đây.

Sau năm phút chạy điên cuồng, cuối cùng họ cũng tới được căn mộ thất ẩn giấu kia.

Tống Đường có thân thủ tốt nhất, là người đầu tiên bám dây nhảy lên.

Sau đó Bàn Tử ở dưới đỡ Thiên Chân, Tống Đường ở trên kéo, đưa được Thiên Chân lên.

Bàn Tử nặng nhất nên là người cuối cùng bám vào dây.

Tống Đường và Thiên Chân ở trên cùng nhau kéo anh ta, nhưng gã này đúng là nặng quá thể.

Hai người dốc hết sức bình sinh mới kéo anh ta lên được một đoạn ngắn.

Bàn Tử cuống cuồng đại mắng: "Hai cái thằng trời đánh này nhanh lên chút coi!

Cái thứ kia sắp tới rồi!

Mông của Bàn gia sắp không giữ được rồi!" Đang nói thì quả nhiên Tống Đường nghe thấy bên dưới truyền đến tiếng kêu "oa oa" như tiếng cóc.

Tiếng động này khiến các fan trong phòng livestream rùng mình ớn lạnh, nghe quá sức kinh tởm.

Tống Đường vừa kéo vừa nhìn xuống mộ thất bên dưới.

Cái nhìn này không chỉ khiến cậu mà cả phòng livestream đều kinh hãi.

Chỉ thấy ở cửa mộ thất phía dưới, một cái thây người đỏ lòm từ đầu đến chân đang thò đầu ra, nhìn trân trân vào Bàn Tử đang treo lơ lửng trên không.

Đôi mắt toàn lòng trắng không hề có chút con ngươi nào.

Thứ đó vừa thấy Bàn Tử liền tung người nhảy vọt tới.

Thiên Chân và Tống Đường thấy vậy vội giật mạnh dây thừng, kéo Bàn Tử lên một đoạn, thứ đó vồ hụt, đâm sầm vào tường, để lại một vệt máu loang lổ.

Bàn Tử ở dưới hét to: "Mẹ kiếp hai đứa bay đang câu cá đấy à?

Mau kéo Bàn gia lên!

Chết người đến nơi rồi!

Chạm vào là chết đấy!" Tuy nhiên hai người đã dốc toàn lực kéo

rồi, Bàn Tử thực sự quá nặng, nhất là ở dưới không có chỗ nào để mượn lực.

Chương 53

Cả người Bàn Tử lơ lửng, toàn bộ trọng lượng đè lên sợi dây, còn anh ta thì vì né tránh con Huyết Thi mà cứ quẫy đạp lung tung.

Lúc này đừng nói là kéo lên, giữ cho anh ta không rơi xuống đã là kỳ tích rồi.

Ngay trong tình huống nguy cấp đó, tại thủ đô.

Trong văn phòng của nền tảng giám sát livestream hợp pháp hóa trộm mộ, một trong những máy tính đang giám sát phòng livestream của Tống Đường bỗng phát ra tiếng cảnh báo.

Người phụ trách liếc nhìn màn hình, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trên màn hình hiện dòng cảnh báo đỏ rực: "Huyết Thi!" Người phụ trách vội hét lớn: "Nhanh!

Thông báo cho Cục An ninh quốc gia, đồng thời báo cáo cho Long lão!

Xuất hiện Huyết Thi ở khu mộ cổ gần miếu Qua Tử, thành phố Đông Sơn!" "Rõ!" Một nhân viên đáp lời và lập tức đi thông báo.

Trong văn phòng của Long lão, Kỷ Niệm cũng hớt hải chạy về.

"Trung tâm điều khiển đã thông báo cho Cục An ninh, nhưng họ cần thời gian để đến nơi!

Dự kiến sớm nhất cũng phải nửa tiếng nữa!" Long lão nghe vậy nhíu mày, nhìn vào phòng livestream lẩm bẩm: "Nửa tiếng, không biết bọn trẻ có trụ được không!

Tính mạng con người là trên hết!

Giá mà chúng mang theo súng và thuốc nổ thì tốt rồi!" Kỷ Niệm

nghe vậy vội nói: “Nhưng thế là vi phạm pháp luật, trong quy tắc hợp pháp hóa trộm mộ của chúng ta cũng không đề cập đến những thứ đó!” Long lão nhíu mày không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng tính toán điều gì đó.

Các fan trong phòng livestream cũng sững sờ.

Một lúc lâu sau mới có người bình luận: “Mẹ kiếp cái thứ đó rốt cuộc là cái gì vậy?

Lẽ nào Huyết Thi trông như thế này thật sao?” “Đây chắc là Huyết Thi 'tươi' rồi, cái mà Đường Bảo tìm thấy trước đó không biết đã nguội lạnh bao nhiêu năm rồi!” “Kinh tởm quá, cái xác đó trông như không có da ấy!” “Bữa cơm tối qua của tôi suýt nữa thì phun ra rồi!” “Này các bác ơi, bớt ghê tởm đi, Bàn gia sắp đi đời nhà ma rồi kìa!” Các fan bàn tán xôn xao.

Còn tại hiện trường, không khí rõ ràng còn căng thẳng hơn nhiều.

Từ lúc xuất phát sau khi ăn sáng đến giờ đã qua buổi trưa, họ chưa ăn gì, thể lực đã tiêu hao cực lớn.

Lúc này lại phải dốc sức kéo Bàn Tử ra, đúng là 'họa vô đơn chí'.

Mặc dù Tống Đường và Thiên Chân đã dùng hết sức bình sinh, nhưng Bàn Tử vẫn cách lối ra khoảng một mét.

Một mét này tay anh ta cũng không với tới được, thật là sốt ruột chết đi được.

Còn Huyết Thi ở dưới sau một cú vồ hụt, lúc này lại bắt đầu tấn công lần nữa.

Tốc độ của nó rất nhanh, sức mạnh rất lớn.

Lần này nó nhắm chuẩn lúc Bàn Tử đang gắng sức, trực tiếp túm lấy quai ba lô của anh ta, cả người treo lơ lửng sau lưng Bàn Tử.

May mà cái ba lô đủ to để che được đầu Bàn Tử, nếu không nếu nó áp sát lưng thế này, e là vùng da lộ ra của Bàn Tử sẽ nhiễm độc và biến thành Huyết Thi ngay lập tức.

Bàn Tử sợ đến phát run, giọng run rẩy: "Đồ chó, hai đứa bay quả nhiên không đáng tin mà, lần sau không có Tiểu Ca nói gì Bàn gia tôi cũng không xuống mộ nữa!

Thiên Chân, bao giờ cái thằng ranh con nhà cậu mới đáng tin được một lần hả!" "Đừng có nói mỗi tôi, chú em Đường chẳng phải cũng ở đây sao!" Thiên Chân cũng cuống cuồng, đáp lại.

Tống Đường rất bất lực, sức mạnh của cậu vốn không bằng Bàn Tử.

Hơn nữa Tống Đường luôn tự nhận mình là người làm nghề trộm mộ hệ 'kỹ thuật', ai mà ngờ có ngày lại phải thi thố sức mạnh cơ bắp thế này?

Nếu cứ dựa vào sức mạnh mà trộm mộ được thì Bá Vương Hạng Vũ với Triệu Vương Lý Nguyên Bá chắc đã đi ngang trong mộ cổ từ lâu rồi.

Tuy nhiên, dù là Tống Đường hay Thiên Chân lúc này, họ đều là những kẻ trộm mộ dày dạn kinh nghiệm.

Thấy Huyết Thi nhất thời chưa làm hại được Bàn Tử, họ dần bình tĩnh lại.

Thiên Chân đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hét lên: "Ba lô!

Mau tháo ba lô ra!

Kim thiền thoát xác!" Bàn Tử nghe vậy hiển nhiên cũng hiểu ra, nhưng anh ta không thể rảnh tay được: "Cậu xem tay nào của Bàn gia có thể buông sợi dây ra được?

Con 'kim thiền' này tự mình không thoát xác được rồi!" Tống Đường thấy vậy ra hiệu cho Thiên Chân đừng cuống, cậu lật tay rút từ bắp chân ra một con dao găm, trực tiếp phi thẳng về phía Bàn Tử.

Cả động tác diễn ra dứt khoát trong một nhịp.

Con dao sắc lẹm lướt qua dưới nách Bàn Tử, rạch một đường lên quai ba lô.

Cái ba lô đó chất lượng rất tốt, nếu là bình thường dù bị rạch một đường cũng chưa chắc đã đứt ngay.

Nhưng lúc này tình hình khác hẳn, con Huyết Thi cực kỳ nặng, toàn bộ trọng lượng của nó đang đè lên ba lô.

Quai ba lô gần như ngay lập tức phát ra tiếng "xoẹt" và đứt lìa.

Ba lô trên người Bàn Tử lập tức nghiêng sang một bên.

Anh ta thuận thế dùng tay kia bám chặt lấy dây thừng, tay còn lại buông ra.

Cả cái ba lô cùng con Huyết Thi rơi thẳng xuống dưới.

Huyết Thi cách mặt đất không cao nên khi ba lô tuột ra, nó rơi phịch xuống sàn, vẫn vung vẩy tay muốn tóm lấy Bàn Tử.

Nhưng cái ba lô lại đè đúng lên đầu nó.

Bàn Tử thấy vậy cũng nổi máu liều, anh ta mạnh chân đạp thẳng vào đầu con Huyết Thi, mượn chút lực đó rướn người lên, tay đã bám được vào vách đá lối ra.

Lúc này con Huyết Thi đã xé nát cái ba lô.

Thấy Bàn Tử định chạy, nó lấy đà lao thẳng tới chân anh ta.

Nhưng Bàn Tử đã nhanh chóng co chân lên, nửa thân người đã ra khỏi đường hầm.

Thiên Chân và Tống Đường túm lấy anh ta kéo mạnh ra ngoài.

Bàn Tử không ngừng đạp chân chống trả, cuối cùng phải hy sinh một chiếc giày mới bò được lên khỏi hố.

Tống Đường vội đứng dậy đóng cơ quan lại.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn giã, phiến đá dưới sàn lập tức khép lại.

Huyết Thi cuối cùng cũng bị nhốt ở bên dưới.

Làm xong những việc này, Tống Đường cũng ngồi bệt xuống đất, cả ba người mồ hôi lạnh đầm đìa, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Còn fan trong phòng livestream cũng được một phen hú hồn, lúc này chẳng thấy ai bình luận gì, chắc cũng đang tim đập chân run.

Long lão nhìn cảnh này, đôi bàn tay run rẩy bấy giờ mới từ từ bình tĩnh lại.

Ông châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Niệm lần đầu thấy ông như vậy, không khỏi lo lắng.

Long lão xua tay: "Không sao!

Đã bao nhiêu năm rồi, mộ cổ hung hiểm thế này ta mới lại thấy!

Nhất thời khí huyết dâng trào, không có gì đáng ngại!

Nhưng chuyện của Tống Đường lần này đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho chúng ta, xem ra quy tắc hợp pháp hóa trộm mộ vẫn cần phải sửa đổi mới được!

Bên Cục An ninh tình hình thế nào rồi?" Long lão hỏi.

Kỷ Niệm nhìn điện thoại nói: "Họ đang trên đường tới!" Long lão

gật đầu: “Liên hệ với người phụ trách của họ, bảo họ nếu Tống Đường có thể giải quyết được con Huyết Thi này thì họ không cần lộ diện.

Nếu không giải quyết được thì hãy để họ ra tay!

Con Huyết Thi này tuyệt đối không được rời khỏi ngọn núi này, nếu không dân làng xung quanh sẽ gặp nguy hiểm!” “Rõ!” Kỷ Niệm gật đầu, vội vàng đi liên hệ.

Tại hiện trường, ba người Bàn Tử dìu dắt nhau, cuối cùng cũng từ nhĩ thất quay lại mộ thất Thất Tinh Nghi Quan bên ngoài.

Không dìu không được, chân Bàn Tử nhũn ra rồi.

Theo lời anh ta thì sống đến ngần này tuổi mới là lần đầu tiên được Huyết Thi ôm, mà lại còn ôm từ phía sau nữa chứ.

Suýt chút nữa là 'cúc hoa' không bảo toàn được, sợ đến nhũn cả chân.

Tống Đường lấy nước cho Bàn Tử uống, đồng thời lấy ít đồ ăn chia cho hai người.

“Nghỉ ngơi chút đã, ăn chút gì đi!

Đoạn đường cuối cùng này chỉ năm phút là ra ngoài được.

Chỉ là con Huyết Thi này...” Họ không trực tiếp rời đi, một phần vì quá mệt, cần nghỉ ngơi, phần nữa là vì con Huyết Thi kia tính sao đây.

Họ phủi mông đi thẳng thì được thôi, nhưng nếu con Huyết Thi đó thoát ra ngoài thì dân làng gần đó coi như xong đời.

Dường như nhìn thấu tâm tư của họ, Kỷ Niệm nói trong phòng livestream: “Đường Bảo, mọi người không cần lo lắng về con Huyết Thi đó đâu!

Cục An ninh đã phái một đội đột kích tới rồi!

Muộn nhất là mười lăm phút nữa sẽ đến nơi, mọi người vẫn nên đặt an toàn của mình lên hàng đầu!

Nếu thực sự không giải quyết được thì cứ rời đi, Cục An ninh sẽ tiếp quản!" Nhìn thấy lời của Kỷ Niệm, ba người Tống Đường mới thở phào.

Bàn Tử nói: "Đến cả Cục An ninh cũng phải ra mặt, thực sự ngại quá, nếu trong tay Bàn gia có súng thì đã chẳng phải làm phiền các lãnh đạo thế này!

Bàn gia tôi nã một băng đạn thì dù là Huyết Thi hay Cương Thi, bảo đảm cũng biến thành xác chết nằm im luôn!" "Ây!

Phía chính quyền đâu có bảo đi thăm mộ được trang bị súng, cậu đừng có mơ hão nữa!

Chúng ta nghỉ một lát rồi mau chóng đi thôi!" Tống Đường nói.

Chương 54

Con Huyết Thi này đúng là không dễ đối phó, không phải đối mặt trực tiếp vẫn là tốt nhất.

Dù sao đã có Cục An ninh lo hậu cần, họ cũng không cần phải đi mạo hiểm.

Bàn Tử không nói thêm nữa, uống nước cho đỡ sợ.

Còn Thiên Chân ngồi bên cạnh thắc mắc: "Mà nói đi cũng phải nói lại, con Huyết Thi đó rốt cuộc là ai?

Trong mộ cổ này sao lại có thể ẩn giấu thêm một người nữa chứ?

Chuyện này vô lý quá!" Tống Đường lại mỉm cười: "Chẳng có gì là vô lý cả!

Sự tồn tại của con Huyết Thi này mới chính là thứ giúp mọi chuyện trở nên hợp lý!

Cô Kỷ Niệm trước đó nói thiếu một cái xác, chính là nó đấy!

Cái mộ Lỗ Thương Vương này là một cái 'Liên hoàn khấu' (cái bẫy lồng bẫy)!

Nếu không nhờ Bàn Tử quẹt tay lên tường, e là chúng ta đến tận bây giờ vẫn bị che mắt!" "Liên hoàn khấu?

Đường Bảo, Liên hoàn khấu là cái gì thế?" "Đúng thế, có phải cái cúc áo không?" "Cúc áo cái gì, Liên hoàn khấu hình như là một cái bẫy mà, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm!" "Đường Bảo giải thích cho mọi người nghe đi!" Các fan trong phòng livestream đồng thanh hỏi.

Tống Đường bất lực, đành phải giải thích đại khái.

Cậu bảo Liên hoàn khấu chính là bẫy trong bẫy, hay còn gọi là kế

trong kế.

Ban đầu nó được dùng trong giới đồ cổ.

Có người làm đồ giả thành đồ thật, sau đó bọc bên ngoài một lớp giả khác và để lộ một chút sơ hở.

Như vậy khi có người mua, họ sẽ nhìn thấu lớp giả bên ngoài và thấy lớp thật bên trong, tưởng rằng mình đã mua được đồ thật.

Nhưng thực tế, cái lõi bên trong vẫn là đồ giả.

Ngược lại cũng thế.

Thiên Chân tự nhiên biết Liên hoàn khấu là gì, nghe vậy trong lòng đã đại khái hiểu ý của Tống Đường.

Chỉ là anh ta vẫn còn chút thắc mắc: "Vậy cậu nói cái Liên hoàn khấu này là 'Âm khấu' hay 'Dương khấu'?

Hai tình huống này kéo theo những biến số khác nhau hoàn toàn!" Bàn Tử ngồi bên cạnh chẳng hiểu gì cả, hỏi: "Âm khấu Dương khấu cái gì?

Bàn gia tôi chỉ nghe nói có 'Dương tiên' (pín dê) thôi, ăn ngon phết!" Tống Đường bất lực: "Cậu bớt ăn mấy thứ đó lại đi, ăn thêm óc lợn vào, không thể chỉ bổ người mà không bổ não được!

Âm khấu là chỉ món đồ ban đầu vốn là giả!

Còn Dương khấu là nói món đồ ban đầu vốn là thật!

Vì tính chất kế trong kế của Liên hoàn khấu, nếu cậu không phân biệt được âm dương khấu thì thực tế có khi lại hoàn toàn ngược lại!" Thiên Chân vội gật đầu: "Ý tôi chính là thế!

Nếu không làm rõ được chuyện này, thì tình hình mộ Lỗ Thương Vương này e là sẽ mãi là một bí ẩn!" Tống Đường lắc đầu nói: "Từ góc độ cá nhân tôi phân tích, tôi cảm thấy đây là Dương khấu!

Khả năng là Âm khấu không lớn lắm!" "Đường Bảo ơi, dù mấy anh nói nghe có vẻ cao siêu nhưng tôi vẫn muốn biết rốt cuộc nó có nghĩa là gì!" "Đúng thế, khuyên cậu tốt nhất nên giải thích một chút, đừng có mà giấu nghề!" "Đường Bảo giải thích đi mà, Âm khấu với Dương khấu ảnh hưởng gì đến ngôi mộ này?" Các fan tò mò hỏi tới tấp.

Minh thúc cũng nhảy vào, ông ta là lão giang hồ nên nghe đến đây là hiểu ngay ý của hai người: "Có nhầm không đấy!

Hai cậu phải phân tích một chút đi chứ, nếu không chuyến làm ăn này của A thúc chẳng phải lỗ nặng sao!" Ở một phía khác, Long lão cũng bảo Kỷ Niệm lên tiếng hỏi thăm, ý tứ là muốn được nghe phân tích.

Phía chính quyền mua nhiều đồ nhất, không thể đến cuối cùng ngay cả thứ mình mua là gì cũng mơ mơ màng màng được!

Tống Đường thấy vẫn còn thời gian, bèn mượn Thiên Chân một điếu thuốc, châm lên rít một hơi rồi nói: "Vậy tôi sẽ nói qua quan điểm của mình!

Nhưng đây chỉ là ý kiến cá nhân thôi, sự thật thế nào thì chúng ta không thể biết chắc được!

Trước tiên tôi nói Dương khấu đại diện cho điều gì!

Dương khấu nghĩa là món đồ đó vốn dĩ là thật!

Áp dụng vào mộ Lỗ Thương Vương, nghĩa là cái xác nằm trong cây Cửu Đầu Xà Bách mà sau này bị lôi ra, chính là bản thân Lỗ Thương Vương!" "Hả?" "Nhưng không phải trước đó cậu bảo đó là Thiết Diện Sinh sao?" "Đúng thế!" "Sao giờ lại khác rồi!" Các fan đều ngơ ngác.

Thiên Chân bấy giờ đã đoán ra được gì đó, chăm chú nhìn Tống

Đường chờ cậu nói tiếp.

Tống Đường rít một hơi thuốc rồi nói: "Thế nên mới nói đây là một cái Liên hoàn khấu!

Theo dự đoán của tôi, năm xưa Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh tìm thấy ngôi mộ cổ ở đây, phát hiện ra một bộ hài cốt tiên nhân mặc Kim Lũ Ngọc Y!

Lỗ Thương Vương vì muốn cải tử hoàn sinh nên đã lột bộ giáp Vẫn Ngọc trên người tiên nhân kia ra.

Bộ giáp này có thể giúp người chết lột da, mấy ngàn năm mới lột một lần!

Chỉ khi đang lột da mới có thể mở ra, nếu không thời gian không đúng mà tháo ra, cái xác bên trong sẽ lập tức khởi thi biến thành Huyết Thi!

Lúc đó thời gian chắc chắn không đúng, mà Thiết Diện Sinh lại có cách chế ngự Huyết Thi, hắn đã đặt con Huyết Thi đó vào cái quan tài đá mà chúng ta thấy lúc đầu!

Chính là cái xác không đầu mà chúng ta vừa bán đấu giá đó!

Con Huyết Thi này vì năm xưa Thiết Tam Giác đến đây trộm mộ nên bị kinh động, cuối cùng bị 'Trương Câm' vặn gãy cổ!

Mọi chuyện đến đây đều không sai!

Cái sai nằm ở phần sau!" Tống Đường dừng một chút rồi nói tiếp: "Theo những gì chúng ta biết trước đây, Thiết Diện Sinh đã giả chết trước khi Lỗ Thương Vương nhập liệm, sau đó lẻn vào mộ, lôi Lỗ Thương Vương ra khỏi quan tài và tự mình nằm vào đó!

Theo tình huống này, người nằm trong cây phải là Thiết Diện Sinh!

Nhưng ở đây có một điểm không giải thích được!

Đó là Lỗ Thương Vương bị lôi ra thì đi đâu?

Sau khi gặp con Huyết Thi này, tôi mới phát hiện sự việc có thể không phải như vậy!

Tôi đoán lúc đó Thiết Diện Sinh không hề lôi Lỗ Thương Vương ra!

Bản thân hắn chắc đã có một sự chuẩn bị khác!

Hắn đã đào một cái hốc hình người trên bức tường kia, bôi đầy bột Vẫn Ngọc lên người mình rồi nằm vào đó!

Còn Lỗ Thương Vương vẫn nằm yên trong cây!

Như vậy nó trở thành một cái Liên hoàn khấu hệ 'Dương khấu'!

Hắn có lẽ biết rằng dù cơ quan có tinh xảo đến đâu, mộ cổ có kín kẽ thế nào thì cũng có ngày bị trộm!

Mà hắn không nằm trong quan tài của chính chủ, ngược lại sẽ khiến kẻ trộm mộ bỏ qua!

Kẻ trộm mộ vất vả vào được đây, khó khăn lắm mới tìm thấy chiếc quan tài ẩn trong cây, làm sao còn chú ý đến cái xác trốn trong bức tường chứ?" Nói đến đây, các fan đều ồ lên kinh ngạc.

Bàn Tử cũng nghe đến ngây người, nhưng anh ta liền hỏi ngay: "Thế nếu đã làm vậy rồi, sao hắn còn để lại mấy thứ đó để nói mình là kẻ 'chiếm tổ sáo ve' (chiếm chỗ người khác) làm gì?" "Đúng thế!

Tại sao phải để lại mấy thứ đó?" "Chẳng lẽ rảnh quá sinh nông nổi?" Bàn Tử và các fan đều không hiểu nổi.

Thiên Chân bấy giờ mỉm cười, rõ ràng anh ta đã hiểu ý Tống Đường.

Tống Đường ra hiệu để anh ta nói thay vì cậu cần nghỉ giọng.

Thiên Chân cười nói: "Làm vậy là để an toàn hơn đó!

Lỗ Thương Vương để lại chữ trên tường Thất Tinh Nghi Quan là từ rất sớm rồi.

Thiết Diện Sinh muốn lập mưu thì không thể phá hủy chỗ này, nếu không người khác sẽ phát hiện ra điều bất thường ngay!

Mà hắn lại muốn ẩn thân hoàn toàn!

Nếu kẻ trộm mộ vào mà không thấy xác của hắn, họ có thể nghĩ hắn đã bỏ trốn hoặc không được chôn cùng Lỗ Thương Vương, hoặc có thể gần đó còn có mộ phụ!

Để khiến kẻ trộm mộ tin rằng không còn người chôn cùng nào khác, hắn đã để lại một số manh mối, đánh lạc hướng kẻ trộm rằng mình đã chiếm chỗ, lôi Lỗ Thương Vương ra giết rồi và người nằm bên trong là chính mình!

Như vậy, mỗi người đều đã có một kết cục rõ ràng, sẽ chẳng có kẻ trộm mộ nào nghĩ tới chuyện Thiết Diện Sinh thực sự đang trốn trong bức tường cả!

Hắn mượn cái danh Lỗ Thương Vương để tạo ra một không gian an toàn cho mình thực hiện kế hoạch trường sinh!

Kẻ này quả thực là mưu sâu kế hiểm, nhìn xa trông rộng!" Các fan nghe xong mà há hốc mồm, mãi không có ai nói gì.

Bàn Tử thì nghe đến lùng bùng lỗ tai, dứt khoát không nghe nữa mà nằm vật ra nắp quan tài nghỉ ngơi.

Duy chỉ có Long lão là nghe thấu mọi chuyện, không kìm được mà vỗ tay tán thưởng.

Tống Đường nói lời cuối: "Tất nhiên trên đây chỉ là dự đoán của

chúng tôi dựa trên những gì tìm hiểu được.

Sự thật thế nào thì hậu thế chúng ta tự nhiên không thể biết rõ được!

Vậy nên mọi người cứ coi như nghe kể chuyện thôi, không cần quá khắt khe đâu!" Cậu đang nói thì Bàn Tử bỗng ngồi bật dậy, hỏi một câu kỳ quặc: "Này chú em Đường, cậu bảo cái xác Huyết Thi Thiết Diện Sinh kia bán được bao nhiêu tiền?" Tống Đường nhíu mày, thầm nghĩ sao lão béo này còn tham tiền hơn cả mình nữa chứ?

Tới nước này rồi mà còn tương tư đến tiền?

Suy nghĩ một chút cậu nói: "Không biết, phải nhìn gần mới biết được!" Hệ thống này chỉ có nhìn gần mới báo giá, cậu cũng chịu.

Bàn Tử liền bảo: "Thế cậu quay đầu lại mà nhìn đi, nó lại tới nữa rồi kìa!" Tống Đường và Thiên Chân nghe vậy không khỏi ngẩn ra, vội vàng nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Quả nhiên, ngay tại cửa ngọc thạch dẫn vào đường hầm phía trước, từ lúc nào không hay đã thò vào một khuôn mặt đỏ quạch như máu.

Trên khuôn mặt ấy vẫn còn treo một nụ cười nhàn nhạt, tựa như kẻ vừa bị vạch trần chân tướng nên lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Nhìn thấy cảnh này, cả ba người đều chết lặng.

Họ vừa định đứng dậy chạy trốn thì phát hiện con Huyết Thi kia lại xuất hiện ngay đúng hướng họ định rời đi.

Thằng cha này thế mà lại chặn đứng đường thoát duy nhất.

Bàn Tử chửi thề: "Mẹ nó, con Huyết Thi này chắc chắn hiểu rõ nơi này hơn chúng ta, nó chắc chắn đã đi đường tắt để chặn đầu rồi!".

Chương 55

"Giờ tính sao đây?" Thiên Chân hỏi. "Xem ra nó chính là Thiết Diện Sinh rồi, nếu không sao có thể hiểu rõ kết cấu nơi này như vậy!" "Tôi nói này, nó chặn đường rồi, hay là chúng ta chạy ngược lại đi?" "Không được!

Chạy ngược lại thì lên bằng niềm tin à?

Chỗ đó cao mấy chục mét, không có đám Cửu Đầu Xà trưởng thành kia làm đệm thì chúng ta căn bản không lên nổi!" Tống Đường gạt đi. "Vậy ông nói xem phải làm thế nào!

Chúng ta không phải Tiểu Ca, đụng vào cái thứ kia là chết chắc!" Bàn Tử miệng thì nói vậy nhưng tay đã nắm chặt cái xẻng gấp, rõ ràng nếu đến đường cùng thì cũng phải liều mạng một phen.

Tống Đường nhìn con Huyết Thi đang chậm rãi bước vào từ phía sau cửa ngọc, trong lòng cũng đầy lo lắng.

Nhưng lúc này đã hết cách rồi, nó chặn đường thế kia, tí nữa nó lao vào thì ai cũng chịu không thấu.

Chỉ cần da thịt trần trụi chạm vào nó thôi là coi như xong đời.

Nghĩ vậy, Tống Đường hít sâu một hơi nói: "Xem ra không còn cách nào khác!

Đã đụng mặt hôm nay, tôi cũng muốn xem xem con Huyết Thi này rốt cuộc khó đối phó đến mức nào!

Bàn Tử, các cậu giúp tôi câu giờ ba phút!".

Nói xong, Tống Đường cởi ba lô ra, lôi từ bên trong ra một cái túi nhỏ hơn.

Sau khi kéo khóa, anh thế mà lại lôi ra một bộ quần áo!

Bàn Tử thấy vậy liền mắng: "Cái đồ nghệ sĩ idol này, gánh nặng thần tượng đúng là nặng thật đấy!

Đã đến lúc nào rồi mà ông còn đòi thay đồ?

Muốn chết cũng phải chết một cách tử tế sao?".

Tống Đường đáp: "Đừng có lảm nhảm nữa, ông có biết đây là cái gì không?

Chỉ cần giúp tôi câu giờ ba phút là được!".

Bàn Tử nghe vậy liền bảo: "Được!

Bàn gia hôm nay tin ông một lần!

Thiên Chân, cậu bọc lót cho tôi!".

Nói xong, Bàn Tử định lao lên thu hút sự chú ý của Huyết Thi.

Thế nhưng còn chưa kịp động thủ, con Huyết Thi kia đã lao thẳng về phía lão.

Nó hoàn toàn phớt lờ Thiên Chân dù anh ta ở gần hơn.

Bàn Tử thấy thế liền gào lên: "Mẹ nó chứ, sao nó cứ nhắm vào Bàn gia mà bắt nạt vậy?

Thiên Chân đứng gần hơn mà?".

Thiên Chân mắng lại: "Cái thằng Bàn béo này, nó tìm ông là đúng rồi!

Là ông lau mất lớp bột Vẫn Ngọc trên mắt người ta, nó biến thành Huyết Thi đều là do ông đấy!

Cái mặt nạ cáo trước đó treo trên tường, chắc chắn là lần trước khi nó thoát xác đã tự lấy đeo vào!

Điều đó chứng minh lần trước người ta vẫn còn là một con người

tử tế!

Chính vì bị ông lau mất lớp bột trên mí mắt nên mới bị khởi thi!

Cái này cũng giống như việc ông lột bộ Kim Lũ Ngọc Y của người ta vậy!

Thế nên ông hại chết người ta, người ta không tìm ông thì tìm ai!".

Bàn Tử tức điên người: "Vãi thật, sao lại trách tôi?

Các người cũng sờ cơ mà!

Sờ đùi thì không phạm pháp, sờ mắt thì phạm pháp à?".

Vừa dứt lời, Huyết Thi đã xông đến trước mặt.

Bàn Tử vội vung xẻng gấp đập mạnh vào đầu nó.

Chỉ nghe một tiếng "boong" trầm đục, cái xẻng đập trúng đầu Huyết Thi nhưng lại bị nó dùng đầu chặn lại cứng ngắc.

Trong khoảnh khắc đó, lực phản chấn khiến hổ khẩu của Bàn Tử tê dại. "Mẹ kiếp, đây là xác chết hay là đá vậy!".

Lão vừa dứt lời thì Huyết Thi đã tặng cho lão một cước vào ngực.

Một mùi hôi thối nồng nặc sộc thẳng vào mũi, Bàn Tử bị đá bay ra ngoài, đập mạnh vào một chiếc quan tài bên cạnh.

Thiên Chân thấy vậy vội lấy dây thừng ra hét lớn: "Tôi đã bảo rồi mà, nó đến báo thù ông đấy!

Nó thèm vào cắn ông, nó muốn phế ông luôn kìa!

Mau đón lấy dây thừng!".

Nói rồi Thiên Chân quăng một đầu dây qua.

Bàn Tử nén đau, nhặt dây thừng vừa chạy vừa mắng: "Bàn gia đây là trừ hại cho dân, cái trạng thái chết không ra chết sống không ra sống của nó thì làm sao là người được!

Tôi nói này, Đường lão đệ, ông xong chưa đấy?". "Sắp rồi, ráng chịu đựng thêm một phút nữa thôi!" Tống Đường hét lên, tay chân nhanh thoăn thoắt mặc bộ đồ vào.

Trong phòng livestream, các fan hâm mộ lúc này không ai dám thở mạnh.

Cứ ngỡ nguy hiểm đã qua, ai dè con Huyết Thi này lại đuổi tới tận đây.

Bàn Tử cầm dây thừng cùng Thiên Chân chạy lòng vòng trong mộ thất.

Chẳng mấy chốc, Huyết Thi đã bị dây thừng quấn quanh.

Nhưng nó dường như chỉ nhận định mỗi Bàn Tử, lúc nào cũng dán mắt vào lão.

Cho đến khi thân thể bị quấn đầy dây không thể cử động, nó mới phản ứng lại, một tay nắm lấy dây thừng định kéo tuột Bàn Tử lại gần.

Bàn Tử hãi hùng hét: "Mẹ nó chứ, sao thật sự chỉ nhìn chằm chằm Bàn gia vậy!".

Nói xong lão chạy tới cạnh Thiên Chân, hai người thắt một nút chết.

Tuy không nhốt được Huyết Thi lâu nhưng ít nhất cũng cầm cự được mười mấy giây.

Quả nhiên, Huyết Thi đi không được hai bước đã ngã nhào xuống đất.

Nhưng sức mạnh của nó cực lớn, vùng vẫy một hồi đã kéo đứt dây thừng.

Những tiếng "phựt phựt" vang lên liên tiếp, dây thừng rõ ràng

không ngăn nổi nó!

Ngay lúc hai người đang tuyệt vọng, tiếng của Tống Đường cuối cùng cũng vang lên từ bên cạnh: "Hai người đi trước đi!

Để tôi cầm chân nó!".

Hai người cùng khán giả trong phòng livestream nhìn sang thì đều sững sờ.

Chỉ thấy Tống Đường lúc này đã được bao bọc kín mít trong bộ quần áo.

Đặc biệt là trên đầu còn đội một cái mũ giống như tất chân mà bọn cướp ngân hàng hay dùng, mắt đeo kính bảo hộ.

Rõ ràng anh đã có chuẩn bị từ trước, che chắn hết tất cả những chỗ da thịt có thể tiếp xúc.

Như vậy dù có đánh giáp lá cà với Huyết Thi, chỉ cần không chạm vào da mình thì vẫn có thể cầm cự được một lúc. "Vãi!

Đường lão đệ, ông có chuẩn bị mà sao không lấy ra sớm!".

Bàn Tử nói. "Ông bị hâm à, ai rảnh đâu mà mong đụng độ Huyết Thi!

Với lại đây là hạ sách cuối cùng, có lựa chọn khác thì ai thèm đánh giáp lá cà với cái thứ này!

Các cậu mau ra ngoài đi!".

Nói xong Tống Đường lao về phía Huyết Thi trước.

Huyết Thi lúc này đã giật đứt dây thừng trên người, định tiến về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy vội hô Thiên Chân chạy nhanh, còn mình thì vẫn muốn ở lại giúp một tay.

Nhưng lần này lão cũng khôn ra, chạy lại lục lọi ba lô của Tống Đường xem còn bộ trang bị bảo hộ nào không.

Lục một hồi mới phát hiện là không còn cái thứ hai.

Họ gia nhập giữa chừng, chắc trước đó Tống Đường chỉ chuẩn bị cho mình anh.

Bất đắc dĩ, lão đành đưa Thiên Chân ra đến cửa ngọc trước rồi mới quay đầu gọi: "Xong rồi Đường lão đệ, mau đi thôi!

Đừng dây dưa với nó, chúng ta ra ngoài cầm cự một lát, người của Cục An ninh sắp đến rồi!".

Tống Đường sớm đã không muốn dây dưa với con Huyết Thi này, dù anh cũng muốn thử xem sức mạnh của nó phóng đại đến mức nào.

Chương 56

Nhưng khi thật sự giáp mặt, anh mới biết con Huyết Thi này mạnh đến mức điên rồ.

Thân thủ Tống Đường rất khá, chỉ tiếc anh đi theo thiên hướng kỹ xảo chứ không phải thiên hướng sức mạnh.

Thế nên khi muốn thoát thân, anh phát hiện lực nắm của Huyết Thi ở bắp chân mình lớn đến kinh người.

Anh vừa xoay người là dưới chân mất thăng bằng, kết quả bị Huyết Thi xách bổng lên, quăng mạnh sang một bên.

Khoảnh khắc bị ném đi, Tống Đường dùng lực ở eo, bám chặt lấy cánh tay của Huyết Thi.

Theo đà quán tính, anh kéo luôn cả con Huyết Thi ngã nhào xuống đất.

Tống Đường rơi trúng một nắp quan tài, còn đầu con Huyết Thi thì đập thẳng vào góc cạnh của chiếc quan tài đó.

Ngay lập tức, đầu nó bị đâm thủng một lỗ, máu chảy ròng ròng.

Tống Đường thấy thế vội lộn người định chạy.

Nhưng con Huyết Thi đã nổi giận, nó nhấc bổng cả khối nắp quan tài bằng đá lên định ném về phía Tống Đường.

Ở phía cửa ngọc đằng xa, Thiên Chân và Bàn Tử biến sắc.

Bàn Tử hét lớn: "Chạy mau!

Chạy mau!

Mẹ nó, đó là quan tài chứa Thanh Ti Nhiễu!".

Tống Đường nghe vậy nhìn lại, quả nhiên khi nắp quan tài bị hất lên, một đám hạt giống màu xanh đã bay ra.

Anh vội bịt mũi miệng, lăn một vòng ra sau lưng Huyết Thi rồi lao thẳng về phía cửa ngọc.

Ở phía sau, đám hạt Thanh Ti Nhiễu bay ra từ quan tài đã bao phủ hoàn toàn con Huyết Thi.

Tống Đường không dám dừng lại dù chỉ một giây, lao thẳng về phía cửa ngọc.

Anh chạy như bay, chẳng mấy chốc đã tới nơi, liền lôi Bàn Tử và Thiên Chân ra hiệu mau chạy giữ mạng.

Nhưng hai người kia lại đứng im như phỗng, Bàn Tử nói: "Đợi đã!

Đợi đã!

Ông nhìn kìa!".

Tống Đường ngẩn ra, thầm nghĩ lúc này rồi còn cái gì mà nhìn?

Đâu phải đại cô nương đang tắm đâu mà nhìn?

Nhưng anh vẫn theo bản năng quay đầu lại xem.

Vừa nhìn một cái, anh cũng đứng hình luôn.

Chỉ thấy con Huyết Thi phía sau đã quay người lại, định tiếp tục lao tới.

Thế nhưng đám hạt giống Thanh Ti Nhiễu lan tỏa xung quanh nhiều đến mức tạo thành một làn sương mù màu xanh.

Con Huyết Thi mới đi được hai bước thì bỗng nhiên toàn thân cứng đờ.

Khắp người nó đã dính đầy hạt Thanh Ti Nhiễu.

Những hạt giống đó như được tiêm thuốc kích thích, bắt đầu sinh trưởng với tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Có cái mọc dài ra ngoài, có cái đâm thẳng vào da thịt của Huyết Thi.

Chỉ trong vài nhịp thở, con Huyết Thi đã biến thành một cái xác màu xanh.

Đồng thời, những sợi dây leo to bằng bắp tay xuyên qua cơ thể nó.

Hạt Thanh Ti Nhiễu gặp nước (máu) là lớn, tốc độ cực nhanh.

Mà máu trong người Huyết Thi lúc này rõ ràng đã thành chất dinh dưỡng cho chúng.

Càng gần Huyết Thi, dây leo càng to, càng xa thì càng mảnh.

Những sợi dây leo này dường như cũng có tính hướng nước, đồng loạt nhắm về phía họ mà tràn tới.

Bàn Tử sợ hãi kêu lên: "Đi thôi đi thôi!

Đừng nhìn nữa!".

Thiên Chân lại kéo lão: "Đừng hoảng!

Nhìn kìa!".

Bàn Tử quay đầu lại nhìn.

Tống Đường đã thấy sợi dây leo dài nhất dừng lại ở vị trí cách cửa ngọc khoảng hai mét.

Rõ ràng lượng nước trong người Huyết Thi có hạn, lại bị nhiều hạt giống cùng tranh giành nên mỗi hạt không chia được bao nhiêu.

Mọc dài đến mức này chắc đã là giới hạn rồi.

Nhìn lại con Huyết Thi, nó đã hoàn toàn bị Thanh Ti Nhiễu đâm thành cái sàng, trên người mọc đầy dây leo tua tủa.

Nó tựa như vẫn muốn cử động nhưng không thể làm được nữa.

Sợi dây leo gần họ nhất bỗng nảy ra một nụ hoa, nụ hoa nhanh chóng nở rộ, để lộ một đóa hoa đỏ rực vô cùng bắt mắt.

Bàn Tử định đưa tay ra sờ theo bản năng, Tống Đường vội ngăn lại: "Không muốn sống nữa à?

Không biết cái thứ này có độc hay không đâu!

Đừng có chạm vào, nếu không đống tiền bán đồ trước đó, sau khi ra ngoài sẽ thuộc về hai chúng tôi cả đấy!".

Bàn Tử nghe vậy thấy cũng đúng.

Mình vất vả lắm mới kiếm được mớ tiền, không thể chết ở đây vào phút cuối được.

Nếu không phần tiền chia cho lão chẳng phải hời cho Thiên Chân và Tống Đường sao? "Tôi thấy cái cậu này cũng giống Thiên Chân, nói năng lúc nào cũng đánh trúng tim đen người ta!

Tôi bảo này, vậy chúng ta mau chuồn thôi, về còn phải đi massage tận hưởng tí chứ!

Đừng quên ông còn hứa đưa Bàn gia đi Ấn Độ đấy!".

Tống Đường chẳng thèm chấp lão, hô một tiếng rồi định đi.

Bàn Tử sực nhớ ra điều gì, gọi lại: "Ơ kìa!

Đợi đã!

Con Huyết Thi này còn chưa bán mà!

Ông xem nó thành ra thế này rồi, cũng có thể coi là tác phẩm điêu khắc gốc cây mà bán, bán rồi hãy đi chứ!".

Tống Đường gắt: "Bán cái đầu ông ấy, đám hạt Thanh Ti Nhiễu kia mà bay qua đây thì chúng ta cũng thành tượng gỗ luôn!

Thứ này cứ để đây cũng chẳng chạy đi đâu được, tính sau đi!

Có mạng kiếm không có mạng tiêu thì thà về nhà đi bán khoai lang nướng cho xong!".

Nói xong Tống Đường lôi hai người chạy biến.

Lần này Bàn Tử không lề mề nữa, ba người chạy một mạch theo đường cũ ra ngoài.

Khi chui ra khỏi hầm mộ, trời bên ngoài đã tối mịt.

Nhưng họ cũng thấy trên đỉnh đầu có rất nhiều ánh đèn chiếu sáng, kèm theo tiếng trực thăng gầm rú.

Rõ ràng là đội hành động của Cục An ninh đã tới.

Họ bật đèn pin ra hiệu cho đối phương.

Chẳng mấy chốc, mười mấy người lần lượt đu dây xuống.

Dường như đã nhận được chỉ thị từ cấp trên, họ không trực tiếp tiến vào cổ mộ ngay mà chỉ để vài người canh gác cửa vào.

Những người còn lại đưa ba người Tống Đường bám vào dây thừng trực thăng, bay thẳng xuống chân núi.

Đến đây, toàn bộ quá trình thám hiểm Lỗ Vương Cung cũng coi như hoàn thành.

Tuy tác phẩm "điêu khắc Huyết Thi" cuối cùng chưa bán được, nhưng có luật pháp bảo hộ, Tống Đường cũng chẳng lo lắng.

Hơn nữa giờ bên ngoài có người của Cục An ninh canh giữ, đồ bên trong an toàn không thể tả.

Trực thăng đưa họ về thẳng ngôi làng dưới chân núi.

Ba người thấy trong làng đã có rất nhiều người mặc đồng phục.

Rõ ràng cùng lúc Cục An ninh hành động, đội khảo cổ quốc gia

cũng đã phái người tới.

Kỷ Niệm tiểu thư đã mua rất nhiều đồ trong phòng livestream, những thứ này đều phải mang ra nghiên cứu, và những người thực hiện việc đó chính là thành viên đội khảo cổ.

Bàn Tử thấy vậy thì lẩm bẩm: "Tôi nói này, sao tôi có cảm giác như mình bị đem ra làm bia đỡ đạn ấy nhỉ!

Chúng ta đi mạo hiểm liều mạng, họ thì an toàn đi khai quật, chuyện này là sao chứ!".

Thiên Chân nghe vậy bật cười: "Sao ông không nói người ta trả giá mua cao thế làm gì?

Chương 57

Đây gọi là mỗi người một việc!".

Tống Đường gật đầu: "Ông ngưỡng mộ họ an toàn, họ còn ngưỡng mộ ông có món cổ vật trị giá hàng trăm triệu kìa!

Họ ăn cơm của họ, chúng ta ăn cơm của chúng ta!

Thôi, mau tìm chỗ nào ở lại đi, mệt chết đi được!".

Những người trong đội khảo cổ rõ ràng có nhiệm vụ riêng, không ai rảnh mà tiếp đón họ.

Đội An ninh cũng có việc của mình, đưa được họ về đây đã là tốt lắm rồi.

Ba người cũng không đòi hỏi gì thêm.

Thiên Chân bảo chỗ này lão rành, năm xưa từng tới nên biết trong thôn có một nhà khách, thế là dẫn cả hai tới đó.

Trên đường đi, Tống Đường chào khán giả trong phòng livestream.

Anh thông báo rằng chuyến thám hiểm mộ Chiến Quốc lần này đã kết thúc, lần tới có hoạt động sẽ thông báo trước để Tiểu Nhã báo cho mọi người.

Buổi livestream hôm nay dừng tại đây.

Sau đó anh cùng hai người bạn chào tạm biệt fan và tắt livestream.

Khán giả đương nhiên vẫn còn thòm thèm, nhưng ba người họ đã mệt lử rồi.

Đến cái nhà khách Thiên Chân nói, ngay cả cơm tối họ cũng chẳng buồn gọi, mỗi người tu một lon bia, gặm vài miếng bánh nướng rồi lăn ra ngủ.

Tống Đường chưa bao giờ ngủ ngon như thế.

Anh ngủ một mạch đến trưa hôm sau mới bị Bàn Tử lôi dậy khỏi giường. "Mau lên, vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu ăn cơm!".

Bàn Tử quăng lại một câu rồi xuống trước.

Bụng Tống Đường đói cồn cào, thế là vệ sinh qua loa rồi cũng chạy xuống.

Tầng dưới là khu vực ăn uống.

Khi anh xuống, Thiên Chân và Bàn Tử đã ngồi đó, trên bàn có mấy lon bia.

Tống Đường cầm một lon tu một hơi, cảm thấy tỉnh táo hẳn. "Đường lão đệ, xem ra đêm qua ông ngủ ngon nhỉ!

Tiếng ngáy to như sấm của Bàn Tử mà cũng không làm ông thức giấc!".

Thiên Chân cười nói.

Tống Đường cười khổ: "Nói thật lòng nhé, đêm qua là đêm tôi ngủ ngon nhất trong bao nhiêu năm qua!". "Sao hả?

Làm nghệ sĩ ngủ không ngon à?

Đi trộm mộ lại ngủ ngon?

Ông không thấy mình bị khổ dâm sao?".

Bàn Tử trêu chọc.

Tống Đường bất đắc dĩ cười đáp: "Ông đừng nói thế, thật sự là như vậy đấy!

Làm nghệ sĩ thường xuyên phải chú ý hình tượng và gánh nặng thần tượng!

Nhiều khi tôi giật mình tỉnh giấc giữa đêm vì sợ chuyện mình từng

là trộm mộ bị bại lộ!

Nhưng giờ thì khác rồi!".

Anh chỉ vào mình: "Giờ tôi có thể dõng dạc nói với người ta rằng tôi chính là trộm mộ!

Tôi làm công việc của trộm mộ, tôi chẳng sợ ai tố cáo nữa!

Tâm lý thoải mái thì tự nhiên ngủ ngon thôi!".

Bàn Tử nghe vậy giơ ly bia lên: "Đúng là người cùng hội cùng thuyền, làm một ly!".

Thiên Chân cũng nâng ly, nhưng sau khi uống xong lại đặt ra một câu hỏi: "Nhưng tôi nhớ trước đây ông từng nói ông chưa từng làm trộm mộ mà?

Đường lão đệ, giờ chúng ta cũng coi như bạn bè rồi, ông không muốn giải thích một chút sao?".

Bàn Tử nghe vậy cũng thấy lạ, đặt ly xuống hỏi: "Đúng thế!

Ông nói thế là tiền hậu bất nhất rồi!

Hơn nữa Đường lão đệ này, tôi nói thật lòng, ông bảo trước đây chưa từng xuống mộ, Bàn gia đây đếch tin đâu!

Nhìn thân thủ và phản ứng của ông xem, chỉ dựa vào luyện tập mà được thế sao?

Lý thuyết suông và thực hành thực tế nó khác nhau một trời một vực!".

Thiên Chân gật đầu, anh cũng có ý đó.

Tống Đường thấy họ hỏi vậy thì nhìn quanh một lượt.

Thiên Chân hạ thấp giọng: "Yên tâm đi, giờ không phải mùa du lịch, hơn nữa các homestay trong làng này đều bị đội khảo cổ bao hết

rồi!

Ba căn phòng chúng ta ở đều do đội khảo cổ trả tiền, cũng vì nể mặt chúng ta nên mới cho ở lại đây!

Bà chủ homestay này tôi quen, nãy vừa chào hỏi rồi, bà ấy không vào đâu!

Ông cứ thoải mái nói đi!".

Tống Đường nghe vậy chỉ biết cười khổ, hảo gia hỏa, để mình mở miệng mà Thiên Chân cũng tốn không ít công sức nhỉ. "Thật ra cũng không có gì!".

Tống Đường uống một ngụm bia rồi nói: "Tôi kể cho các ông nghe một câu chuyện!

Nghe xong các ông sẽ hiểu!".

Thiên Chân ra hiệu anh tiếp tục.

Bàn Tử bổ sung: "Mời bắt đầu màn trình diễn của ông!".

Tống Đường cười, bắt đầu kể.

Chuyện này phải bắt đầu từ năm 1942.

Năm đó, nạn đói ở Thăng Long hoành hành dữ dội.

Ở huyện Lạc Ấp tỉnh Nam Hà có một nơi bỗng xuất hiện rất nhiều làng chạy nạn.

Những ngôi làng này được gọi là làng chết đói!

Tại sao?

Vì người chạy nạn tập trung ở đó quá nhiều nên hình thành làng.

Trước đó nơi này có lẽ chỉ là cánh đồng hoang, không có gì cả.

Bàn Tử gật đầu: "Cái này tôi biết, nạn đói năm đó kinh khủng lắm!

Đó cũng là lý do vì sao sau này Việt Nam luôn kiên trì giữ vững bát cơm của mình!".

Tống Đường gật đầu: "Sự việc xảy ra ở chính nơi này!

Tổ tiên tôi là những người dân tị nạn đầu tiên định cư tại ngôi làng đó.

Vì tổ tiên tôi có tay nghề, biết dựng nhà tranh vách đất cho mọi người, nên lúc đó sống cũng khá ổn, ít nhất không lo cái ăn cái mặc.

Sau khi nhóm người đầu tiên ổn định, họ thậm chí còn để tổ tiên tôi làm thôn trưởng lâm thời.

Sau này những người chạy nạn tới đây, cơ bản nhà cửa đều do tổ tiên tôi đứng ra dẫn người đi xây dựng.

Uy tín cũng từ đó mà ra".

Cũng vào năm đó, làng đón thêm mấy đợt dân tị nạn nữa.

Ngôi làng nằm dưới chân núi, sát đại sơn, trên núi có đủ thứ thú rừng, đặc biệt trong núi còn có một nơi nổi tiếng là Tứ Điều Câu (Bốn con rãnh), đầy rẫy quả dại, sau này người ta gọi là Tứ Đạo Câu.

Nhờ có thú rừng và quả dại nơi đây mà dân làng mới vượt qua được thời kỳ gian nan nhất.

Sau này dân tị nạn đương nhiên muốn ở lại đây luôn.

Có một đêm, trong làng đón một người chạy nạn.

Lúc đó đã khuya lắm rồi, người này chắc là do đi đường đêm liên tục nên ngất xỉu ngay trước cửa nhà tổ tiên tôi.

Tổ tiên tôi tốt bụng nên đưa ông ta vào nhà chăm sóc.

Đó là một ông lão, áng chừng hơn năm mươi tuổi, bị chột một mắt.

Tổ tiên tôi đun nước nóng cho ông ta uống, lần đầu tiên tỉnh lại, ông ta đã mò trong ngực ra một thỏi vàng!

Ông ta nói, chỉ cần cho tôi ở lại, cái này là của ông!

Tuy cổ nhân có câu: thời thịnh chơi cổ vật, thời loạn giữ vàng, nhưng vào những năm đói kém, vàng hay núi vàng cũng vô dụng.

Chương 58

Mọi người đều không có lương thực, ông mua của ai?

Nói trắng ra, thời đó vàng còn không giá trị bằng phụ nữ.

Chẳng phải có câu: "Thời loạn phụ nữ đổi đấu gạo, thời thịnh phụ nữ đáng vạn vàng" sao?

Thời xưa vì miếng ăn mà bán con bán vợ là chuyện quá thường tình.

Tổ tiên tôi tuy thiếu tiền nhưng thấy đối phương ra tay là vàng thì biết không phải người thường.

Vì thế tổ tiên tôi không dám nhận, chỉ định bụng đợi ông ta tỉnh hẳn thì cho ít đồ ăn rồi đuổi đi là xong.

Kết quả không ngờ chân người này bị cóng đến hỏng rồi, tỉnh lại thì thành tàn tật, không đi nổi nữa.

Cuối cùng tổ tiên tôi không còn cách nào khác, đành để ông ta ở lại.

Người này cũng có chút tài lẻ, biết thiết kế và làm nhiều món đồ chơi nhỏ như trống lắc, hộp gỗ đố trí... thế nên tổ tiên tôi để ông ta ở lại làng, thỉnh thoảng nhận làm mấy việc vặt để sống qua ngày.

Sau này hai người thân thiết, ông lão mới tiết lộ thân phận thật sự của mình.

Ông ta bảo mình được gọi là Lão La chột, là một thợ đổ đấu (trộm mộ).

Chỉ tiếc thời buổi đó nghề gì cũng vô dụng, đồ trộm được không đổi được lương thực thì cũng chết đói thôi, nên mới phải đi chạy nạn.

Lão La chột bảo hai cái chân mình coi như phế rồi, đời này không xuống mộ được nữa.

Để cảm tạ ơn cứu mạng của tổ tiên tôi, ông ta nguyện ý truyền thụ bí pháp trộm mộ.

Nhưng tổ tiên tôi tuổi đã cao nên ông ta bảo có thể truyền cho con trai.

Làm hay không là một chuyện, nhưng thời đó thêm một cái nghề thì cũng chẳng hại gì!

Vừa hay nơi khác lại có chuyện trộm mộ phát tài, có nơi cả làng cùng đi trộm mộ, thế nên tổ tiên tôi cũng ôm tâm lý học thêm một kỹ thuật là thêm một lối thoát, để con trai theo học.

Trong thời gian đó xảy ra chuyện gì thì tổ tiên tôi không biết.

Cứ thế trôi qua mười năm.

Vào năm con trai tổ tiên tôi xuất sư, Lão La chột bảo ông ấy ra ngoài làng đào một ngôi mộ hợp táng phu thê thời Tiền Thanh, và yêu cầu ông ấy phải cõng mình đi cùng.

Cuối cùng, chỉ có con trai tổ tiên tôi trở về, còn Lão La chột thì biến mất.

Ông ấy về chỉ nói một câu: "Sư phụ đã về Tây phương!", đồng thời lấy ra một chiếc trâm ngọc khảm vàng, rồi không nói gì thêm nữa.

Lão La chột từ đó không bao giờ xuất hiện lại.

Chiếc trâm đó tổ tiên tôi không bán, sau này truyền lại cho con trai.

Còn ông ấy có bán hay không thì không ai rõ.

Lúc Lão La chột thu đệ tử có đặt ra quy tắc: "Làm một đời, nghỉ ba đời!".

Nghĩa là nếu con trai ông làm nghề này thì ba đời sau không được làm nữa!

Ba đời sau có thể học nhưng tuyệt đối không được xuống đất!

Phải đến đời thứ tư mới được làm lại!

Như vậy mới không bị đứt đoạn truyền thừa.

Nói đến đây, Tống Đường nhìn hai người mỉm cười: "Nói thật lòng nhé, tôi chính là đời thứ ba đó!

Chỉ tiếc là không nghe theo tổ huấn, vì nghèo túng quá nên mới đi làm trộm mộ!

Những năm qua tôi đi đây đi đó, cũng mở mang tầm mắt, thấy không ít thứ kỳ quái!

Chỉ tiếc là 'đại vụ già thiên tĩnh nhãn hạt' (mây mù che trời, mắt sáng cũng như mù), không biết nhìn hàng!

Kiếm được chẳng bao nhiêu mà bị bắt thì nhiều, cuối cùng bị người ta tố cáo, bị bắn một phát tại pháp trường!".

Bàn Tử và Thiên Chân ban đầu nghe rất chăm chú, nhưng đến đoạn cuối thì sắc mặt trở nên vô cùng quái dị.

Bàn Tử nói: "Nói vậy ông là oan hồn à?

Ông coi Bàn gia tôi là đứa trẻ lên ba chắc!".

Thiên Chân thì không nói gì, chỉ nhìn anh, rõ ràng đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói đó.

Tống Đường cười khổ, anh đương nhiên không thể nói đó là trải nghiệm từ kiếp trước của mình.

Sau khi ăn kẹo đồng thì xuyên không đến đây, rồi nỗ lực đổi đời tiến vào giới giải trí.

Kết quả là phong thủy luân chuyển, ba mươi năm sau nghề trộm mộ lại được hợp pháp hóa, thế là anh mới quay lại nghề cũ.

Vì vậy anh chỉ cười nói: "Lừa Bàn gia thì tôi chẳng có hứng thú!

Thế nên sau này khi tiếng gà gáy sáng, tôi tỉnh dậy!

Lúc đó mới biết đó là một giấc mộng kê vàng!

Chỉ là giấc mơ đó quá chân thực, đến mức những chuyện trộm mộ trong mơ cứ như tôi đã đích thân trải qua vậy!

Tôi lớn từng này đúng là lần đầu đi trộm mộ thật!

Nhưng những kinh nghiệm trong giấc mộng đó quả thực đã giúp tôi không ít!".

Bàn Tử nghe vậy thì tỏ vẻ không tin lắm: "Cái thằng này, không muốn nói thì thôi, kể cái câu chuyện đầu không ra đầu cuối không ra cuối thế này!

Ông nghĩ Bàn gia tôi tin chắc?".

Tống Đường mỉm cười, quay sang hỏi Thiên Chân: "Tiểu Tam Gia, cậu tin không?".

Thiên Chân đặt ly bia xuống, trầm tư một lát rồi nói: "Tôi tin!

Chuyện dưới gầm trời này còn nhiều thứ khó giải thích hơn chuyện của Đường lão đệ nhiều!

Những gì ông nói, tôi tin!

Bao nhiêu năm qua, chẳng có gì là tôi không thể tin cả!

Chỉ là miệng tôi nói tin, ông có tin không?

Ông dường như rất hiểu chúng tôi, nên chắc ông cũng rõ!

Nếu tôi có hứng thú với chuyện gì, tôi sẽ tự tìm cách điều tra cho rõ!".

Tống Đường gật đầu: "Hiểu, cậu hứng thú thì cứ tra!

Chỉ là tôi rất tò mò, ngoài Tiểu Ca ra, cậu còn hứng thú với chuyện của người khác sao?".

Thiên Chân lần này không nói gì, chỉ nhìn Tống Đường một cách đầy thâm ý.

Đúng vậy, mình có thực sự hứng thú với chuyện của anh ta không?

Chỉ riêng việc điều tra quá khứ của Tiểu Ca đã khiến mình lún sâu vào rắc rối, đến giờ vẫn chưa rõ ngô khoai ra sao.

Lúc này lại đi điều tra Tống Đường, chưa nói đến việc sức lực có đủ hay không, chỉ riêng việc gã này có thể nổi đình nổi đám trước ống kính livestream thì sợ là không dễ tra.

Dù sao phía chính quyền cũng có cao thủ, nếu lai lịch Tống Đường không sạch sẽ, họ không thể nào không biết.

Nghĩ tới đây, Thiên Chân chỉ biết thở dài.

Tạm thời chưa nói đến những nghi ngờ trong lòng, ít nhất cho đến nay Tống Đường chưa làm gì có lỗi hay gây hại cho họ.

Một mặt dẫn họ đi phát tài, mặt khác còn đưa ra mấy cái cách hơi quái chiêu để giúp mình tìm Tiểu Ca.

Nếu mình đi tra anh ta thì có vẻ hơi không đạo đức lắm.

Chỉ là anh sợ sau này sẽ phải gắn bó với Tống Đường một thời gian dài, nếu vậy thì phải lưu tâm một chút, chứ ngày ngày ở cạnh nhau mà chẳng biết gì về nhau thì cũng không ổn.

Thiên Chân nâng ly rượu lên nói: "Chuyện tìm Tiểu Ca chắc vẫn phải làm phiền ông!

Ngày tháng còn dài, tôi cũng tò mò về câu chuyện ông kể, sau này

có dịp cứ kể tiếp cho chúng tôi nghe!".

Tống Đường cười đáp: "Cậu muốn nghe chuyện thì tôi sẵn lòng thôi.

Nhưng giờ rõ ràng chưa phải lúc, chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm".

Bàn Tử ngồi bên cạnh nãy giờ đã mất kiên nhẫn, thấy vậy liền chen ngang: "Đúng đúng!

Trong đó có hai việc quan trọng nhất!

Thứ nhất, chúng ta ra ngoài vội quá, món 'Huyết Thi điêu khắc' cuối cùng vẫn chưa bán, chuyện này ông phải liên hệ với phía chính quyền, đồ chưa bán thì vẫn là của chúng ta, ông không được quên đâu đấy!

Thứ hai là tiếp theo chúng ta đi đâu phát tài đây?

Lần thám hiểm Lỗ Vương Cung này ồn ào như vậy, chắc mấy tay đồng nghiệp biết về mấy ngôi mộ này cũng đứng ngồi không yên rồi!

Chúng ta phải nhanh chóng ra tay mới được!".

Thiên Chân nói: "Thật ra chuyện này không cần vội!

Những người năm xưa biết về các ngôi mộ này, giờ kẻ chết người thì rửa tay gác kiếm rồi!

Hoặc là tuổi tác cũng không còn nhỏ, xác suất có người hớt tay trên là rất thấp.

Thế nên Đường lão đệ, trong lúc kiếm tiền ông cũng phải cân nhắc kỹ chuyện giúp tôi tìm Tiểu Ca đấy".

Chương 59

Tống Đường gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Chuyện này đúng là phải cân nhắc.

Dù sao đội ngũ này không giống với Thiết Tam Giác năm xưa.

Tuy đã cùng trải qua Lỗ Vương Cung, quan hệ giữa ba người đã tốt hơn trước một chút, nhưng nói cho cùng vẫn có sự ràng buộc về lợi ích.

Không giống như Thiết Tam Giác nguyên bản, vào sinh ra tử chỉ vì hai chữ nghĩa khí và tình bạn.

Quan hệ hiện tại của họ nếu không có lợi ích ràng buộc thì rất dễ tan rã.

Mục tiêu của anh và Bàn Tử rất rõ ràng là vì tiền, còn Thiên Chân là để tìm Tiểu Ca, nên việc chọn ngôi mộ tiếp theo thực sự phải tính toán kỹ.

Cả ba không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng uống rượu.

Bỗng nhiên chiếc tivi bên cạnh đang mở phát ra tiếng của phát thanh viên: "Gần đây, do ảnh hưởng từ tiến bộ công nghệ của các đơn vị nghiên cứu quốc tế, giá đồng xanh trên phạm vi toàn cầu đã tăng vọt gần gấp đôi!

Điều này gián tiếp khiến giá nguyên liệu đồng xanh cũng bắt đầu tăng mạnh.

Các cơ quan chức năng cảnh báo người dân rằng giá đồng hiện tại chưa ổn định, đầu tư vào thị trường này tiềm ẩn nhiều rủi ro, cần hết sức thận trọng".

Ba người nghe đến đây thì nhìn nhau một cái, rõ ràng đều nghĩ tới cùng một chuyện.

Thiên Chân vội nói: "Không được không được!

Tuyệt đối không được, nơi có cánh cửa đồng xanh đó nguy hiểm thế nào không cần tôi phải nói thêm!

Hơn nữa đằng sau cánh cửa đó còn liên quan tới 'Chung Cực', nếu chúng ta để lộ nơi đó thì hậu quả sẽ ra sao các ông đã nghĩ tới chưa?".

Bàn Tử nghe vậy thì tỏ vẻ không quan tâm lắm: "Chúng ta không để lộ thì người khác không để lộ chắc?

Năm xưa đám người Trần Bì có ai còn sống sót trở ra không còn chẳng biết, lỡ như có người sống sót thì sao!

Họ bộ không ham chắc?".

Thiên Chân cứng họng, đúng vậy, nếu phía Trần Bì vẫn còn người biết chuyện thì ngôi mộ đó sớm muộn gì cũng không giấu được. "Dù vậy cũng không được, chỗ đó Tiểu Ca đã canh giữ mười năm rồi!

Nói thẳng ra nó giống như nhà của anh ấy vậy, ông đem bán nhà của người ta, rồi anh ấy về thì ở đâu?

Tôi thì không ngại anh ấy về nhà tôi ở đâu!

Nhưng vấn đề là anh ấy chắc chắn cũng không muốn cửa đồng xanh bị bại lộ hay bị đem bán!".

Bàn Tử cười trêu: "Cậu đúng là điển hình của chủ nghĩa chiếm hữu, cứ như cậu cưới ông chồng xong rồi không cho gia đình chồng ở trong nhà chồng vì sợ bị anh em chiếm mất vậy!

Thiên Chân này, sau này cậu mà lấy vợ, tài sản nhà vợ chắc cậu cũng muốn nhúng tay vào luôn hả?". "Đây là hai chuyện khác nhau!".

Thiên Chân định phản bác thì Tống Đường lên tiếng: "Thôi thôi,

hai ông sao lại cãi nhau thế này!

Nơi có đồng xanh đâu chỉ có mỗi cánh cửa đó!

Hơn nữa người ta là giá nguyên liệu đồng xanh tăng vọt, các ông định đi đào đồ đồng xanh trong mộ ra bán cân ký chắc?

Hai ông uống nhiều quá rồi đấy!

Chuyện cổ mộ để sau tôi sẽ nghĩ rồi thảo luận với các ông.

Tôi cảm giác phía chính quyền có thể tìm chúng ta nói chuyện bất cứ lúc nào.

Nên việc cấp bách bây giờ là chia tiền!".

Nói rồi Tống Đường lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp màn hình số dư chuyển khoản mới nhất cho họ xem.

Trên đó hiển thị số dư là: "1 tỷ không trăm 50 vạn!".

Nhìn số dư này, Tống Đường có chút bất lực.

Số tiền này vốn đủ để anh trả tiền vi phạm hợp đồng, nhưng giờ còn phải chia chác.

Dù lòng có chút tiếc nuối nhưng lời đã nói ra thì không thể nuốt lời.

Làm nghề này, uy tín là cực kỳ quan trọng, nếu không chẳng ai muốn chơi cùng, mà như thế thì cũng coi như xong đời. "Theo như đã nói trước đây, lợi nhuận chia đều!

Số lẻ không tính, trong đó hai trăm triệu là tiền ở hang xác, cái đó tôi không chia cho các ông.

Còn lại tám trăm triệu chia ba, mỗi người khoảng 260 triệu, tôi chuyển cho các ông luôn nhé?".

Nhắc đến tiền, Bàn Tử hào hứng định mở miệng thì Thiên Chân

bên cạnh lại xua tay: "Tôi không lấy, tôi cần nhiều tiền thế làm gì?

Ông cứ giữ lấy mà chuộc thân đi, sớm tìm cách giúp tôi tìm Tiểu Ca là được, coi như đó là phí thù lao của ông!

Với lại chuyến đi Lỗ Vương Cung này nói thật tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều, nên thôi bỏ đi!".

Thiên Chân đã nói thế khiến Bàn Tử cũng không nỡ đòi.

Suy nghĩ một chút, lão bảo: "À phải!

Tuy Bàn gia tôi có bỏ công sức thật, nhưng tôi thấy Thiên Chân nói đúng!

Đường lão đệ ông cũng là người số khổ, cứ cầm lấy mà chuộc thân trước đi!

Coi như Bàn gia tôi đầu tư, sau này đợi mấy cái mộ mà chúng ta làm chủ xong xuôi, còn trông chờ vào tài phân kim định huyệt tìm mộ của ông đấy!

Lúc đó nhớ đến cái tốt của Bàn gia là được!".

Tống Đường cười nói: "Đây là hai trăm triệu đấy, hai ông thật sự không lấy sao?".

Bàn Tử rõ ràng vẫn muốn, nhưng Thiên Chân đã bảo không lấy, lão mà lấy thì trông mất phong độ quá.

Trong lòng lão thầm mắng Thiên Chân là thằng ngáo, sao không giữ lại một ít, nhưng miệng vẫn nói: "Không lấy không lấy, Bàn gia tôi sóng gió gì mà chưa thấy!

Không nỡ bỏ con săn sắt sao bắt được con cá rô!

Hạng mục này Bàn gia tôi đầu tư!".

Tống Đường nghe vậy trong lòng rất cảm kích.

Dù họ nói là đầu tư, nhưng quả thực đã giúp anh một việc lớn.

Việc có thể sớm thoát khỏi công ty Giải trí Đông Dương là điều quan trọng nhất đối với Tống Đường lúc này. "Được!

Ý tốt của hai vị Tống Đường tôi ghi nhớ!

Sau này thăng quan phát tài chắc chắn không thiếu phần hai vị!

Tôi tuy không biết phân kim định huyệt, nhưng chuyện tìm cổ mộ cứ để tôi lo!".

Bàn Tử tò mò hỏi: "Ông không biết phân kim định huyệt, chẳng lẽ biết ngửi đất?

Giống như con chó ông nội Thiên Chân nuôi à?

Có thể ngửi ra vị trí cổ mộ sao?".

Thiên Chân cũng nhìn Tống Đường, rõ ràng cũng tò mò anh tìm mộ bằng cách nào.

Tống Đường bí mật mỉm cười nói: "Sau này có dịp thi triển tôi sẽ nói cho các ông biết!

Trên thế giới này, ngoài Phân Kim Định Huyệt, Tầm Long Quyết và ngửi đất đào cát ra, còn có rất nhiều cách để tìm cổ mộ!

Đến lúc đó làm rồi các ông sẽ rõ!".

Thấy Tống Đường vẫn còn úp mở, Bàn Tử xì một tiếng: "Xí!

Tìm cổ mộ thì Bàn gia tôi tuy không rành nhưng mấy cái thủ thuật đó có cái nào tôi chưa nghe qua đâu!

Ông cứ nói cái tên đi, Bàn gia tôi chắc chắn đoán ra được sơ sơ là thủ thuật gì!".

Thiên Chân cũng nghe một cách đầy hứng thú.

Tống Đường nghe vậy lấy ngón tay nhúng vào chén trà rồi vẽ lên

bàn một đường uốn lượn ngoằn ngoèo, trông rất giống một dãy núi.

Anh nhìn hai người cười nói: "Phái chúng tôi gọi đó là Quan Long Thuật!".

Bàn Tử định hỏi thêm nhưng Tống Đường kiên quyết không nói nữa.

Anh bảo mỗi phái đều có quy tắc riêng, Quan Long Thuật thế nào thì sau này dùng rồi sẽ nói, giờ nói chi tiết thì tốn thời gian quá.

Sau đó ba người uống thêm chút rượu, cảm thấy hơi lâng lâng thì mới lên lầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Do Tống Đường phải quay về tỉnh Đông Sơn tìm công ty Giải trí Đông Dương để hoàn tất việc trả tiền vi phạm hợp đồng, vả lại phía chính quyền có thể tìm họ bất cứ lúc nào, nên Bàn Tử và Thiên Chân bảo sẽ không đi cùng anh.

Họ sẽ về nhà đợi tin tức, đợi Tống Đường lo xong việc riêng thì sẽ liên lạc lại.

Ba người thu dọn xong liền rời khỏi ngôi làng nhỏ.

Họ tìm thấy chiếc xe đỗ trước đó, Tống Đường lái chiếc Wrangler đưa họ đến ga tàu gần nhất.

Tiễn họ lên tàu xong, anh mới quay xe chuẩn bị về tỉnh Đông Sơn.

Thế nhưng ở ngoài ga tàu, anh vừa tìm thấy xe của mình thì thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang tựa vào cửa xe, cầm điện thoại tự sướng.

Chương 60

Tống Đường nhìn thấy cô gái này không khỏi sáng mắt.

Nói thật, anh lăn lộn trong giới giải trí bao nhiêu năm, minh tinh xinh đẹp nào mà chưa thấy?

Có thể nói một cô gái bình thường rất khó lọt vào mắt xanh của anh.

Nhưng cô gái trước mắt này có một khí chất rất thanh thoát.

Thế nhưng hành động tự sướng lúc này của cô có vẻ hơi không phù hợp lắm.

Nếu bảo chiếc Wrangler này là của cô ấy, chắc chẳng ai nghi ngờ tính xác thực của câu nói đó.

Tống Đường đợi một lúc, thấy cô nàng không có ý định rời đi, bèn mất kiên nhẫn tiến lên ho khan vài tiếng, đồng thời lấy chìa khóa xe ra ra hiệu mình muốn đi.

Cô gái nhìn thấy Tống Đường liền trở nên phấn khích: "Đường Bảo, là anh phải không?".

Tống Đường đang đeo khẩu trang, dù sao ở đây cũng là nơi công cộng, anh dẫu sao cũng từng là idol đỉnh lưu, đeo khẩu trang là để tránh rắc rối.

Nhưng đối phương vẫn nhận ra anh. "Ờ... là tôi, chào cô!".

Tống Đường hơi ngượng ngùng. "Chào anh!

Tôi tên là Kỷ Niệm, chính là người tên Kỷ Niệm đã mua đồ trong phòng livestream của anh đây!". "Hả?

Cô chính là Kỷ Niệm tiểu thư sao?".

Tống Đường hơi bất ngờ, cô gái này nhìn qua chỉ mới ngoài đôi mươi mà đã là người của chính quyền rồi!

Vãi thật, đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Tầm tuổi cô ấy chắc nhiều cô gái vẫn còn đang yêu đương ở đại học, vậy mà cô ấy đã leo lên được vị trí đại diện chính quyền rồi.

Đúng là so sánh chỉ thêm đau lòng. "Đừng gọi tôi là tiểu thư, cái đó chẳng hợp với khí chất của anh chút nào!

Tôi đặc biệt đến tìm anh đây, anh đã gom đủ tiền chưa?". "Nếu chưa đủ, tôi có thể dùng tư cách cá nhân giúp anh, đương nhiên phía chính quyền cũng rất sẵn lòng giúp đỡ, chỉ cần anh mở lời thôi".

Kỷ Niệm cười nói, khiến Tống Đường cảm thấy như gió xuân tràn về.

Mỗi cử chỉ, nụ cười của Kỷ Niệm đều toát lên vẻ dịu dàng, rất khó để ai đó khước từ.

Tuy nhiên, Tống Đường vẫn lắc đầu: "Cảm ơn cô, tiền của tôi vừa vặn đã đủ.

Dù sao cũng cảm ơn cô và các lãnh đạo chính quyền.

Tôi còn có việc nên xin phép...". "Anh đợi đã!".

Kỷ Niệm ngắt lời anh: "Có phải anh đoán được chắc chắn chính quyền sẽ tìm mình không?

Đoán được cũng không sao, để tôi nói rõ mục đích đến đây trước, anh đừng vội từ chối mà hãy nghe tôi nói hết được không?".

Tống Đường thấy cô nghiêm túc nên gật đầu.

Kỷ Niệm nói: "Một vị lãnh đạo bên chính quyền quả thực muốn gặp anh, nhưng đảm bảo sẽ không làm phiền gì đến anh đâu.

Thứ hai, ngoài việc đi theo công tác, bản thân tôi cũng là fan của anh!

Thế nên tôi rất vui khi được gặp anh!

Cuối cùng, lãnh đạo không bắt buộc anh phải đi gặp, đi hay không là do anh quyết định.

Còn về lập trường cá nhân, tôi hy vọng khi anh đi trả nợ hãy đưa tôi theo!

Có lẽ tôi sẽ giúp ích được cho anh, tôi học luật ở đại học, rất thông thạo pháp luật đấy.

Nếu Giải trí Đông Dương muốn gài bẫy anh, tôi nghĩ anh cần một luật sư chuyên nghiệp đi cùng.

Anh cân nhắc xem?".

Tống Đường nghe vậy thấy cũng có lý.

Anh vất vả lắm mới gom đủ một tỷ, nếu bị Giải trí Đông Dương lừa mất thì đúng là điên mất.

Vốn dĩ anh cũng định tìm một công ty luật để giúp đỡ, nay Kỷ Niệm tiểu thư đã nhiệt tình như vậy, nếu anh từ chối thì đúng là quá khách sáo.

Hơn nữa đối phương lại là kim chủ lớn của anh, vừa không bao nuôi anh, vừa không đe dọa anh.

Kim chủ như vậy thời buổi này biết tìm đâu ra?

Nghĩ vậy, Tống Đường gật đầu: "Vậy phiền cô quá!". "Khách khí rồi, tôi bắt taxi đến đây nên anh phải chở tôi về đấy!".

Kỷ Niệm thè lưỡi tinh nghịch.

Tống Đường gật đầu, mời cô lên xe.

Cả hai cùng hướng về tỉnh Đông Sơn.

Khi về đến nơi thì đã là buổi tối.

Căn biệt thự của Tống Đường đã bị thu hồi, không có chỗ ở nên anh đành đưa Kỷ Niệm đến khách sạn.

Lúc làm thủ tục nhận phòng, nhân viên nhìn hai người có vẻ rất ngượng ngùng, cứ tưởng họ là đôi tình nhân trẻ lần đầu đi thuê phòng.

Người đó còn đặc biệt nhắc nhở Tống Đường rằng đồ dùng đặc biệt trong phòng khách sạn là miễn phí, khiến cả Tống Đường và Kỷ Niệm đều vô cùng xấu hổ.

Nhưng họ cũng chẳng quan tâm, sau khi thuê hai phòng, cả hai cùng đến nhà hàng ăn cơm.

Trong bữa ăn, Kỷ Niệm phân tích tất cả những rắc rối có thể gặp phải trong quá trình trả tiền.

Cuối cùng cô kết luận: "Theo tình hình thông thường, chỉ cần anh chuyển tiền vi phạm hợp đồng vào tài khoản ngân hàng của công ty họ là hợp đồng đương nhiên mất hiệu lực!

Nhưng quá trình này cần có người của cơ quan công chứng bên thứ ba có mặt!

Tôi có thể giúp anh liên hệ, nhưng tôi còn có một cách tốt hơn nữa!

Không cần gọi bên công chứng thứ ba!". "Cách gì?".

Tống Đường hỏi. "Anh hãy livestream!".

Kỷ Niệm nói. "Livestream?

Để làm gì?".

Tống Đường không hiểu.

Kỷ Niệm phân tích: "Bởi vì anh là nghệ sĩ!

Gọi bên thứ ba công chứng chủ yếu là để phòng trường hợp Giải trí Đông Dương giở trò lươn lẹo!

Đương nhiên là hồ sơ chuyển khoản chắc chắn tra được, anh chỉ cần cầm hồ sơ chuyển khoản là chắc chắn không sao, cảnh sát sẽ không làm khó anh đâu.

Nhưng vấn đề là, nếu anh chỉ mời bên công chứng, Giải trí Đông Dương vẫn có không gian để thao túng dư luận.

Họ có thể tung tin rằng anh chưa trả tiền để bôi nhọ anh.

Sau này dù anh có đứng ra phản pháo, cùng lắm họ chỉ phát một thông báo bảo là nhầm lẫn do nhân viên tạm thời làm sai thôi.

Anh chẳng làm gì được họ, mà tiếng xấu thì đã mang rồi.

Anh thử nghĩ xem, cư dân mạng theo dõi sát sao thì biết chân tướng, nhưng những người không quan tâm, không xem video đính chính của anh chắc chắn sẽ tưởng anh quỵt tiền thật.

Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa hơn, lâu dần cái giả lại thành cái thật đấy!".

Tống Đường nghe vậy gật đầu.

Quả nhiên, từng làm luật sư lại còn là người của chính quyền, sự cẩn trọng của Kỷ Niệm đúng là anh không bì kịp. "Còn nếu anh livestream thì khác, chuyện này tương đương với việc toàn dân làm chứng, lúc đó Giải trí Đông Dương có muốn giở trò cũng không còn chỗ mà diễn!".

Tống Đường gật đầu: "Vậy cứ làm theo cách của cô!

Tôi sẽ liên hệ với Tiểu Nhã nhờ cô ấy sắp xếp, sáng mai chúng ta sẽ livestream trực tiếp tại trụ sở Giải trí Đông Dương!".

Kỷ Niệm gật đầu, sau đó nói thêm với Tống Đường về những lưu ý khác.

Trong đó quan trọng nhất là khâu cuối cùng trong các bước trả tiền: Chuyển tiền!

Kỷ Niệm nói: "Theo quy định, anh cần chuyển tiền vi phạm hợp đồng, tức là một tỷ, vào tài khoản công ty của họ.

Chương 61

Và ở đây có một cái bẫy, đó là tài khoản công ty đó thuộc ngân hàng nào.

Nếu các anh thỏa thuận trả tiền riêng, họ có thể đưa một số tài khoản cá nhân để trốn thuế.

Thế nên anh nhất định phải chú ý, không được chuyển vào tài khoản cá nhân, phải là tài khoản công ty!

Nhưng có một điều chúng ta không thể đảm bảo, đó là tài khoản công ty đó thuộc ngân hàng nào.

Vì có những ngân hàng giới hạn mức chuyển khoản mỗi ngày, một tỷ là số tiền quá lớn, họ có thể yêu cầu xét duyệt qua nhiều cấp.

Việc này sẽ tốn thời gian, nếu cần tôi có thể nhờ phía trên xử lý giúp anh.

Còn nếu không cần thì chỉ là phải đợi thêm vài ngày thôi!".

Tống Đường gật đầu: "Đợi thêm vài ngày cũng không sao, dù sao tiền cũng đã trả rồi, chỉ là đang trên đường đi thôi!

Không ảnh hưởng đến việc tôi tiếp tục xuống mộ là được!".

Kỷ Niệm gật đầu, cô cũng nghĩ vậy.

Long lão đương nhiên hy vọng Tống Đường có thể sớm xuống mộ, đừng để những vấn đề kinh tế này làm mất thời gian, nếu cần ông cũng có thể ra mặt giải quyết.

Ngoài những vấn đề đó ra thì không còn gì đáng ngại nữa.

Kỷ Niệm đã giúp Tống Đường phân tích rất toàn diện, nếu thế này mà vẫn còn trục trặc thì chắc chắn vấn đề đó không phải là thứ Tống

Đường có thể tự giải quyết, lúc đó chắc chỉ còn cách nhờ Kỷ Niệm tìm Long lão can thiệp.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Tống Đường mở livestream, đưa Kỷ Niệm tiểu thư xuất phát.

Có Tiểu Nhã hâm nóng không khí từ trước nên lượng người xem tăng lên nhanh chóng. "Vãi, mới có một ngày mà Đường Bảo đã live lại rồi?" "Đúng thế, tôi cứ tưởng phải đợi lâu lắm, Đường Bảo ơi tôi nhớ anh chết đi được!" "Ơ!

Mà cô nàng ngồi ghế phụ là ai thế?

Đường Bảo, anh không được hư hỏng đâu nhé!" "Đúng đấy Đường Bảo, mới kiếm được chút tiền đã đi massage rồi sao?" "Trời ơi, cô gái này xinh quá, khí chất đỉnh thật!

Ở tiệm massage nào vậy?

Tôi muốn đến làm thẻ thành viên ngay!" "Cút đi đừng có tranh với tôi, cô nàng này là của tôi rồi!" "Đường Bảo anh thay đổi rồi, trước đó trên giường anh còn bảo chỉ yêu mình em thôi mà!" "Vãi thật, drama kinh thiên động địa gì đây?" "Lời đó mà bác cũng tin?

Tôi còn bảo đêm qua Đường Bảo ở trên giường tôi nói chỉ yêu mỗi mình tôi đây này!" Kỷ Niệm thấy vậy hơi nhíu mày, nhưng không lên tiếng, rõ ràng không muốn giải thích.

Tống Đường thấy thế vội nói: "Mọi người đừng nói bừa, đây là Kỷ Niệm tiểu thư!

Hôm nay tôi sẽ livestream việc trả nợ, cô ấy đến để giúp tôi!". "Kỷ Niệm tiểu thư?" "Kỷ Niệm tiểu thư bên chính quyền sao?" "Trời ơi, nãy tôi vừa nói cái gì vậy, chị ơi em sai rồi, chị đừng chấp nhặt em nhé, em không muốn đi uống trà đâu!" "Em cũng biết lỗi rồi chị ơi, chị

cứ coi như em vừa thả một cái rắm mà bỏ qua cho em đi!" "Lạy chúa, Kỷ Niệm tiểu thư ngoài đời xinh đẹp quá, xứng đôi với Đường Bảo nhà mình thật đấy!" "Đúng vậy!" "Tôi không quan tâm, Đường Bảo là của tôi, Kỷ Niệm cô tốt nhất nên biết điều mà rút lui, nếu không tôi nhảy lầu cho xem!".

Khán giả trong livestream vô cùng phấn khích.

Tống Đường cũng rất bất lực, không nói thêm gì nhiều.

Anh lái xe chạy thẳng đến trụ sở công ty Giải trí Đông Dương.

Khi anh đến nơi, trước cửa công ty đã đông nghịt người!

Vô số fan hâm mộ và phóng viên nghe tin đã kéo đến vây kín cả tòa nhà!

Cuối cùng phải nhờ sự chỉ dẫn của các chú cảnh sát giao thông, xe của Tống Đường mới thuận lợi tiến vào bãi đỗ xe ngầm của tòa nhà.

Fan hâm mộ không vào được nên chỉ có thể xem qua livestream, còn phóng viên thì được phép vào trong.

Tống Đường và Kỷ Niệm lên lầu, ba phút sau, tại tầng mười tám, anh gặp lại một người vô cùng quen thuộc.

Trương Đông!

Nhìn thấy Trương Đông, Tống Đường lộ rõ vẻ ghê tởm.

Còn Trương Đông thì cười giả tạo nói: "Đường Bảo, chúng ta lại gặp nhau rồi!". "Đúng thế!

Lại gặp rồi, tôi cứ ngỡ sẽ không bao giờ phải nhìn thấy bản mặt ông nữa chứ.

Dù sao cái chuyện dọn hố phân đó, chắc cũng chẳng có mấy người làm được đâu!". "Hà hà, cứ cười đi, tôi không chấp ông!

Sẽ có lúc ông phải khóc thôi!".

Trương Đông nói xong làm tư thế mời, rõ ràng Tần Diệu Dương đã đợi sẵn từ lâu.

Tống Đường cũng chẳng buồn tiếp lời lão, dẫn Kỷ Niệm đi thẳng vào phòng họp.

Các phóng viên đã vào chỗ từ trước, lúc này thi nhau chụp ảnh Tống Đường lia lịa.

Nhưng không ai lên tiếng, rõ ràng họ đã nhận được thông báo rằng nếu muốn phỏng vấn thì phải đợi sau khi việc trả nợ hoàn tất.

Tống Đường đã quá quen với việc này, Kỷ Niệm cũng tỏ ra điềm nhiên, dường như chẳng hề bận tâm đến những ống kính máy ảnh kia.

Tần Diệu Dương ngồi đối diện, tay xoay xoay mấy hạt châu.

Thấy Tống Đường đến, ông ta đứng dậy cười nói: "Đường Bảo, ngồi đi!".

Tống Đường gật đầu, thầm nghĩ gã này cũng có chút bản lĩnh.

Cái bộ dạng này nếu không phải vì trước đó họ đã đoạn tuyệt quan hệ một cách ầm ĩ thì chắc người ta tưởng là đến để bàn chuyện hợp tác mất. "Đường Bảo, trước đây cậu cũng là nghệ sĩ của công ty chúng tôi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu bận rộn quá nên số lần chúng ta gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Giờ chuyện ồn ào đến mức này, tôi thực sự không ngờ tới!

Tôi cũng đã âm thầm trừng phạt Trương Đông rồi, mấy chuyện trước đó tôi thực sự không biết gì cả!

Giờ đã biết, tôi chắc chắn sẽ lấy lại công bằng cho cậu!".

Tần Diệu Dương nói một cách rất chân thành, nếu không phải Tống Đường đã quá hiểu ông ta thì chắc cũng tin sái cổ rồi. "Tần lão

bản nói đùa rồi, tôi cũng ở công ty khá lâu nhưng thực sự cũng chẳng mấy khi thấy ngài!

Chẳng phải ngài hay đi cùng mấy nữ nghệ sĩ sao, khi thì ban ngày, khi thì ban đêm!

À đúng rồi, ngài bận mà, tôi nhớ cả nửa đêm cũng có đi nữa!

Ngài đúng là vì công ty mà lao tâm khổ tứ thật đấy!".

Tống Đường vừa dứt lời, các phóng viên xung quanh lập tức chĩa ống kính về phía Tần Diệu Dương.

Rõ ràng chuyện trả nợ sao mà hấp dẫn bằng mấy tin lá cải chấn động này chứ!

Chuyện sếp tổng quy tắc ngầm với nữ nghệ sĩ, không biết bao nhiêu quần chúng ăn dưa đã mong mỏi đào bới bấy lâu nay.

Sắc mặt Tần Diệu Dương hơi trầm xuống, nói: "Thật sự phải tuyệt tình đến mức này sao?".

Tống Đường cười: "Từ lúc tôi ký tên vào hợp đồng năm đó, chẳng phải đã bắt đầu tuyệt tình rồi sao?

Tần lão bản, ngài cũng biết thời gian của tôi gấp gáp, tôi không giống ngài, ngồi trong văn phòng uống trà, bàn luận xem nữ nghệ sĩ nào ngực to hơn!

Tiền cứ thế đổ vào tài khoản trong phút mốc!

Tôi còn phải ra ngoài xuống mộ, lần này xuống mộ cũng mới chỉ gom đủ tiền vi phạm hợp đồng thôi!

Thế nên ngài đừng có diễn kịch với tôi nữa, số tài khoản công ty và thuộc ngân hàng nào thì cứ trực tiếp nói cho tôi biết là được!".

Tống Đường thật sự không muốn ở lại cạnh Tần Diệu Dương thêm một phút nào nữa.

Chỉ riêng việc bắt gặp ông ta cùng mấy nữ nghệ sĩ diễn cảnh nóng trong văn phòng không biết bao nhiêu lần đã khiến anh thấy buồn nôn rồi.

Thế nên khi Bàn Tử và Thiên Chân bảo tạm thời không lấy tiền để anh đi chuộc thân, trong lòng anh rất cảm kích.

Chỉ là nghĩ tới việc số tiền mình vất vả kiếm được, sau khi trả nợ xong chỉ còn lại có năm mươi vạn, anh lại thấy thảm quá.

Nhưng thôi, ít ra sau này đi xuống mộ kiếm được bao nhiêu là của mình bấy nhiêu, nghĩ vậy cũng thấy thoải mái!

Tần Diệu Dương thấy Tống Đường dứt khoát như vậy, sa sầm mặt hỏi: "Đường Bảo, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu cuối cùng!

Cậu thật sự không cân nhắc việc quay lại sao?

Chỉ cần cậu quay lại, chúng ta có thể chia tỷ lệ 9/1!

Đây là tỷ lệ phân chia chưa từng có trong công ty này!

Cậu thật sự không nghĩ lại sao?".

Tống Đường lười chẳng buồn nói, trực tiếp lắc đầu.

Đồng thời anh lấy điện thoại ra, dáng vẻ đó như muốn bảo: "Đừng có lảm nhảm nữa, đưa mã QR nhận tiền của ông ra đây!" Tần Diệu Dương thấy vậy thì bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, lão vẫn lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, đẩy tới trước mặt Tống Đường.

Tống Đường nhìn qua, không khỏi hơi nhíu mày.

Quả nhiên đúng như lời Kỷ Niệm nói, đây là một chiếc thẻ mới tinh, hơn nữa còn không phải của ngân hàng lớn, mà là thẻ của Ngân hàng tỉnh Đông Sơn.

Ngân hàng Đông Sơn thuộc dạng ngân hàng đô thị, tính chất khác hẳn với những ngân hàng quốc doanh như Ngân hàng Việt Nam.

Loại ngân hàng nhỏ này có lượng giao dịch mỗi ngày không lớn, vì vậy số tiền mười tỷ này chuyển vào đây e rằng phải mất một thời gian mới hoàn thành giao dịch được.

Chương 62

Kỷ Niệm đứng bên cạnh nói khẽ: “Hắn ta có lẽ muốn giam tiền của cậu một thời gian đấy!

Nhưng cậu yên tâm, thời gian tối đa của ngân hàng này sẽ không quá một tháng đâu!

Nếu sau một tháng mà chưa xong, tôi sẽ nhờ lãnh đạo phía trên can thiệp!” Tống Đường gật đầu.

Kỷ Niệm đã nói vậy thì anh cũng không phí lời nữa, lập tức gọi điện cho người phụ trách ngân hàng nơi mình gửi tiền để tiến hành thao tác chuyển khoản.

Khoản tiền lớn như vậy không thể thực hiện qua điện thoại thông thường mà phải có người phụ trách ngân hàng xử lý.

Hơn nữa ngân hàng của anh và phía đối phương không cùng hệ thống, giao dịch liên ngân hàng thì phí thủ tục đã chạm trần, thời gian cũng sẽ bị trì hoãn.

Tuy nhiên Tống Đường đã dự liệu được tình huống này nên cũng không để tâm.

Chỉ cần trả xong tiền, phần còn lại cứ giao cho thời gian, việc anh khôi phục thân phận tự do cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Rất nhanh sau đó, đối phương đã gửi một ảnh chụp màn hình qua, hiển thị rõ ràng giao dịch chuyển khoản mười tỷ đã thành công.

Tống Đường gửi thẳng ảnh đó vào phòng livestream, sau đó nói với đám phóng viên: “Muốn lấy hình thì tự vào phòng livestream mà tìm!

Ngoài ra, những ai muốn phỏng vấn thì tính từ bây giờ cho đến khi

tôi lên xe, hết thời gian đó thì xin miễn!

Cảm ơn!" Nói xong, Tống Đường đứng dậy dẫn Kỷ Niệm rời đi.

Đám phóng viên nghe vậy liền vội vàng đứng dậy đuổi theo, chẳng ai thèm quan tâm đến Tần Diệu Dương nữa.

Tần Diệu Dương thấy cảnh này, ánh mắt loé lên một tia lệ khí, sau đó ra hiệu cho Trương Đông đang đứng chờ bên ngoài cửa sổ sát đất.

Gã hiểu ý, lập tức lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn: "Tống Đường xuống rồi, có thể ra tay!" Không có tin nhắn trả lời, nhưng Trương Đông lại hướng về phía Tần Diệu Dương làm một thủ thế "đã xong xuôi". ...

"Đường Bảo, anh có thể chia sẻ sắp tới anh định đi tìm ngôi cổ mộ nào không?" "Đúng thế, fan đang mong chờ lắm đây!" "Vãi thật, thời gian ngắn ngủi thế này mà các ông hỏi chuyện cổ mộ à?

Các người có phải phóng viên không đấy?

Sao không tìm đúng trọng tâm thế?" "Đúng rồi!

Đường Bảo, anh nói xem trong số các nữ nghệ sĩ dưới trướng công ty Đông Dương, ai từng bị Tần Diệu Dương 'quy tắc ngầm' rồi?" "Kinh thế?

Vừa vào đã hỏi tin sốt dẻo luôn à?" "Nhân từ là tự sát, tin tức không giật gân thì lấy đâu ra thưởng cuối năm?" Tống Đường nghe vậy cũng không nhịn được cười, đám phóng viên này cũng thật chẳng dễ dàng gì.

"Nhiều lắm, nhưng cụ thể là ai thì tôi không nói đâu!

Dù sao tôi với họ cũng không oán không thù, chẳng muốn hủy hoại tiền đồ hay đắc tội ai cả.

Nhưng tôi đây cũng không phải hạng người bao dung đến mức

không thù dai!

Tôi nhớ cách đây không lâu khi Đông Dương bôi nhọ tôi, có khá nhiều nữ nghệ sĩ của họ đăng bài chỉ trích tôi đúng không?

Tôi có tố chất hơn họ, nên sẽ không nêu đích danh.

Nhưng tôi nói cho các bạn biết, trong số đó có ít nhất một nửa từng bị Tần Diệu Dương hoặc các kim chủ khác 'ngủ cùng' rồi!

Thậm chí có người còn chủ động bám lấy để mong gả vào hào môn, cùng lúc quan hệ mập mờ với ba bốn kim chủ!

Còn là ai thì tôi không nói, vì tôi không tuyệt tình như họ!" Lời này của Tống Đường lập tức gây ra một cơn sóng dữ.

Đám phóng viên thi nhau soạn bản thảo đăng tin, còn fan trong phòng livestream thì nổ tung.

"Vãi chưởng, hồi đó có tổng cộng chín nữ nghệ sĩ đăng bài chỉ trích!" "Một nửa trong số đó bị quy tắc ngầm, mẹ nó chứ tối tăm thật sự!" "Kinh tởm quá, tôi còn khá thích Tiểu Phi Phi, cô ấy có bị không?" "Đường Bảo anh nói đi mà, nữ thần Tiểu Địch của tôi có bị không?" "Đường Bảo, còn Đại Mật Mật nhà tôi thì sao?

Anh nói đi, nữ thần của tôi mà có chuyện gì thì tôi không sống nổi mất!" Tống Đường thấy vậy liền cười đáp: "Đại Mật Mật thì không nhé, tôi với cô ấy quan hệ rất tốt, cô ấy trong sạch!

Tiểu Địch cũng không luôn!" Tống Đường còn đang định nói tiếp thì Kỷ Niệm kéo kéo áo anh, ra hiệu đừng nói nữa.

Có tổng cộng chín nữ nghệ sĩ mà anh một hơi minh oan cho hai người, thế thì bảy người còn lại chẳng hận anh thấu xương mới lạ.

Tống Đường cũng nhận ra mình không nên nói thêm nên im lặng.

Tuy nhiên, tốc độ lan truyền của sự việc vượt xa tưởng tượng của

anh, chủ yếu là vì vụ trả nợ trực tiếp kia ảnh hưởng quá lớn, rất nhiều người đang theo dõi, thậm chí là cả các nghệ sĩ khác!

Quả nhiên, Tống Đường vừa mới vào bãi đỗ xe ngầm thì đã có mấy nữ nghệ sĩ lên tiếng. 【Đại Mật Mật: Cảm ơn Đường Bảo đã tin tưởng, bất kể anh và công ty thế nào, chúng ta vẫn mãi là bạn!】 【Tiểu Địch: Đường Bảo đáng yêu nhất, anh mãi là Đường Bảo của em.】 【Nữ nghệ sĩ A: Tống Đường đang ăn nói hàm hồ, tôi còn nói anh ta được phú bà bao nuôi kìa!】 【Nữ nghệ sĩ B: Tống Đường, tốt nhất anh nên nói cho rõ ràng, anh có bằng chứng không?

Anh đang vu khống đấy!】 【Nữ nghệ sĩ C: Tống Đường, tôi và anh không oán không thù, sao anh lại phỉ báng tôi?

Lúc trước đăng bài là do công ty sắp xếp, anh làm vậy để làm gì?】 Tống Đường chẳng buồn đáp lại, nhưng bên dưới có rất nhiều fan vào trả lời: "Gì mà công ty bắt đăng rồi bảo không liên quan đến mình?

Thế các người ra đường giết người xong bảo là do ông chủ bán dao bảo các người thử xem dao có sắc không à?

Liên quan vãi ra!" "Cười chết mất!

Mấy cô nghệ sĩ nhảy ra chửi Đường Bảo thế này là chuẩn bị sập phòng rồi." Những người thông minh thì chọn cách im lặng để còn đường lùi, còn Đại Mật Mật và Tiểu Địch nhờ quan hệ tốt với Tống Đường mà lại tăng thêm một lượng fan lớn.

Tống Đường khi quyết định rời khỏi giới giải trí đã tính đến chuyện này, những kẻ từng bôi nhọ anh, anh không thể không trả đũa.

Chỉ là không thể làm quá tuyệt, nếu không cả cái giới này sẽ chấn động mất.

Còn Đại Mật Mật và Tiểu Địch là ngoại lệ, lúc đó họ bị công ty ép

buộc nên chỉ đăng những tuyên bố vô thưởng vô phạt, nghiêm khắc mà nói thì chẳng phải bôi nhọ gì anh, chỉ là bày tỏ hy vọng chờ đợi sự thật.

Hơn nữa riêng tư họ cũng đã báo trước cho anh, anh tin tưởng nhân phẩm của họ nên sẵn lòng minh oan.

Con gái lăn lộn trong giới này cũng chẳng dễ dàng gì, nếu không phải mấy người kia làm việc quá tuyệt tình thì anh cũng chẳng muốn làm vậy.

Đúng là thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Chấn động của giới giải trí mới chỉ bắt đầu, e rằng còn kéo dài vài ngày nữa.

Nhưng những chuyện đó Tống Đường không còn quan tâm, điều anh muốn làm nhất bây giờ là ra ngoài hét thật to: "Lão tử cuối cùng cũng mẹ nó tự do rồi!

Cổ mộ, tiền bạc, đợi tôi, tôi tới ngay đây!" Thế nhưng, sóng gió này chưa qua, sóng gió khác đã tới!

Tống Đường vừa chở Kỷ Niệm lái xe ra khỏi tòa nhà Đông Dương thì bỗng nhiên phía đối diện có hai chiếc xe kinh doanh màu đen lao tới, trên thân xe in mấy chữ: "Đội thi hành luật thuế tỉnh Đông Sơn!" Chiếc xe chặn đường Tống Đường, sau đó vài người mặc đồng phục bước xuống.

Một người lấy thẻ ngành ra, gõ cửa kính xe.

Tống Đường hạ kính xuống, đối phương đưa thẻ ngành tới trước mặt anh: "Anh là Tống Đường phải không?

Có người nặc danh tố cáo anh có hành vi trốn thuế, mời anh về trụ sở một chuyến để phối hợp điều tra!" "Hả?" Tống Đường sững sờ.

Chút tài sản của mình mà cũng cần phải trốn thuế sao?

Mẹ kiếp, đứa nào rảnh háng đi hãm hại mình thế này.

Kỷ Niệm cũng nhíu mày, nhưng cô là người của bên khảo cổ, không phải bên thuế vụ.

Cô vừa định lên tiếng thì đối phương đã nói: "Thưa cô, nếu cô thấy có vấn đề, cô có thể đi cùng!

Nhưng xin đừng làm mất thời gian của chúng tôi!

Nếu việc thuế vụ của anh Tống Đường không có vấn đề, chúng tôi cũng sẽ không giữ anh ấy lâu đâu!" Nói rồi, gã lại nhìn Tống Đường: "Anh Tống, phiền anh đi cùng chúng tôi một chuyến!" Tống Đường nghe vậy thì bất đắc dĩ thở dài.

Nói thật, loại chuyện này anh đã sớm chẳng lạ lẫm gì, người nổi tiếng thì thị phi nhiều!

Cái cảnh tượng 'tường đổ mọi người đẩy' khi nghệ sĩ gặp nạn được thể hiện quá rõ nét.

Tuy mình không sập phòng, nhưng luôn có những kẻ mong mình sập phòng.

Tống Đường nhìn Kỷ Niệm nói: "Cây ngay không sợ chết đứng, không làm mất thời gian của cô nữa!

Cô giúp tôi lái xe đi đi, khi nào tôi ra sẽ tìm cô sau!" Kỷ Niệm lại lắc đầu: "Tôi sẽ sắp xếp người tới lái xe đi, tôi đi cùng cậu!" Tống Đường thấy vậy cũng không nói gì thêm.

Thật ra lúc này có người đi cùng thì lòng anh cũng thấy vững vàng hơn.

Bảo anh đi đổ đấu thì được, chứ đối phó với mấy chuyện này thì anh đúng là mù tịt.

Kỷ Niệm tự nguyện đi cùng, anh cầu còn không được.

Theo yêu cầu của đối phương, Tống Đường đành phải tắt livestream, sau đó cùng Kỷ Niệm lên xe của họ, rời đi trong sự ngơ ngác của đám phóng viên.

Tuy nhiên, trên mạng lại bùng nổ, các loại bài viết bay rợp trời. 【Nam ca sĩ đỉnh lưu vừa mới trả tiền vi phạm hợp đồng xong lại vướng vào bê bối trốn thuế, rốt cuộc ai là kẻ đứng sau?】 【Ca sĩ Tống Đường rốt cuộc là người tốt thật sự hay là ngụy quân tử?

Mời chờ đợi sự thật được công bố.】 【Đường Bảo là nghệ sĩ mà trước đó tài khoản chỉ có ba nghìn tệ, thế mà cũng có người tố cáo trốn thuế?

Điên rồi chắc!】 Các fan không có chỗ xả giận nên tràn hết vào các diễn đàn.

"Đứa ngu nào tố cáo Đường Bảo nhà ta đấy?" "Đúng thế, Đường Bảo khó khăn lắm mới trả xong tiền vi phạm, giờ lại trò này?

Coi fan chúng tôi là không khí à?" "Mẹ nó chứ tức chết mất, có ai cao thủ công nghệ không, lùng sục nó ra cho tôi!" "Đúng, ghen ăn tức ở đến mức này thì đúng là hèn hạ tột cùng!" "Đợi đấy, lão tử là hacker đỉnh cấp đây, tối nay sẽ đào mộ cái đứa ngu tố cáo kia lên!" "Cả tôi nữa, hội viên hacker xịn chứ đùa à?

Tối nay không tìm ra bằng chứng Đường Bảo trong sạch thì tôi thề theo họ mấy người luôn!" Trong phút chốc, các loại tin tức tràn lan khắp cõi mạng. ...

Tống Đường đương nhiên không biết những chuyện này, anh và Kỷ Niệm bị đưa thẳng về cục thuế.

Sau đó cả hai được sắp xếp vào một văn phòng, nhưng lạ là chẳng có ai tới thẩm vấn cả.

Hai người đợi ròng rã bảy tiếng đồng hồ, từ mười một giờ sáng đến tận sáu giờ chiều!

Trong suốt thời gian đó, đến một ngụm nước cũng không được uống.

Tống Đường dù tính tình có tốt đến mấy thì lúc này cũng đã nổi giận, còn Kỷ Niệm thì đã phát hỏa từ lâu.

Cô đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, nói: "Chắc chắn là có người chơi xấu cậu rồi!

Chương 63

Trốn thuế cái gì chứ, bọn họ chỉ muốn giữ chân không cho cậu đi đổ đấu thôi!

Không có ai tới thẩm vấn chứng tỏ họ biết là chẳng tra ra được gì!

Thật quá đáng quá mà!

Cậu yên tâm, tôi đã liên hệ với Long lão, ông ấy sẽ đích thân tới đây sớm thôi!" Tống Đường chỉ gật đầu chứ không hỏi thêm.

Long lão là ai thì anh chẳng cần đoán cũng biết, chắc chắn là cấp trên của Kỷ Niệm.

Sự việc này đã dính dáng đến quan phương thì không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa.

Chỉ là kẻ tố cáo anh dường như cũng có quan hệ trong nội bộ quan phương, nếu không cũng chẳng thể điều động được người của cục thuế.

Tống Đường không dám nghĩ, cũng chẳng muốn nghĩ.

Dù là ở đâu đi nữa thì loại chuyện này chung quy vẫn không thể tránh khỏi.

Đợi thêm một tiếng nữa, quả nhiên cửa được mở ra.

Một người đàn ông mặc đồng phục đen bước vào, Kỷ Niệm nhìn thấy thì không khỏi sửng sốt: "Anh Phi Ưng, sao anh lại đích thân tới đây?" Đối phương là một thanh niên trông rất lanh lẹ, có vẻ từng đi lính.

"Long lão sắp xếp tôi tới, ông ấy đang trên đường đi nên cần chút thời gian!

Đi theo tôi!" Phi Ưng không nói nhiều, chỉ chào một tiếng rồi ra hiệu cho hai người đi theo.

Suốt dọc đường đi ra ngoài, quả nhiên không có ai dám ngăn cản, đám người cục thuế kia thậm chí còn chẳng dám ló mặt ra.

Lúc này trời đã tối, Phi Ưng đưa hai người trực tiếp tới một trang viên tư nhân.

Trên đường đi trò chuyện Tống Đường mới biết, khi họ ra khỏi Lỗ Vương Cung, nhóm đặc vụ quốc gia gặp lúc đó chính là do Phi Ưng dẫn đầu.

Anh ta ở gần tỉnh Đông Sơn nên Long lão bảo anh ta tới trước.

Phi Ưng rót cho Tống Đường chén trà rồi nói: "Thủ đoạn đạo mộ của anh Tống Đường tôi đã được thấy rồi, rất lợi hại!

Long lão nói rồi, một thợ thủ công sạch sẽ như anh là đối tượng bảo hộ trọng điểm của chúng tôi!

Cho nên anh không cần sợ, chỉ cần anh không trốn thuế thì mọi chuyện tự nhiên sẽ được giải quyết ổn thỏa!" Tống Đường gật đầu.

Thật ra lúc này anh cũng chẳng còn gì để sợ nữa.

Các đại lão đấu pháp với nhau, anh là kẻ phàm trần thì làm được gì?

Cứ đợi họ xong việc rồi xem xử trí mình thế nào thôi.

Hơn nữa trên mạng đã có các fan hacker đi điều tra kẻ tố cáo và thu thập chứng cứ chứng minh anh trong sạch, nên anh chẳng lo lắng gì.

Mình không làm thì là không làm, nếu thật sự bị oan ức đến chết cũng không minh oan được thì anh có cuống lên cũng vô ích.

Bởi vì nếu chuyện đó xảy ra, thế lực của đối phương không phải

là thứ anh có thể kháng cự.

Nói cho cùng, anh cũng chỉ là một nghệ sĩ biết đổ đấu mà thôi.

Long lão tới sau đó ba tiếng.

Khi Tống Đường lần đầu nhìn thấy Long lão, anh cũng không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì tuổi của Long lão thực sự không nhỏ, trông chừng phải hơn chín mươi tuổi, nhưng cơ thể lại vô cùng tráng kiện, đi đứng không hề thở dốc.

"Ngồi đi!" Long lão chào hỏi.

Phi Ưng trực tiếp ra ngoài cửa canh gác chứ không rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người.

"Tiểu hữu Tống Đường, nói ra cũng thật xấu hổ!

Hệ thống thuế vụ dù sao cũng khác với hệ thống khảo cổ của chúng ta!

Tuy nhiên tôi đã thông báo và tìm hiểu qua tình hình thuế của cậu rồi!

Cậu quả thực không vi phạm pháp luật, nếu cậu cần đính chính, tôi có thể giúp cậu liên hệ người.

Còn những kẻ đã đưa cậu đi, cậu không cần quan tâm nữa, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu!" Tống Đường gật đầu, anh cũng chẳng định quản, người ta ăn cơm nhà nước thì anh quản sao được.

Nhưng xem ra Long lão dường như đã cho người xử lý rồi.

Còn việc đính chính thì đương nhiên là cần thiết, chỉ là hiện tại bàn chuyện này có vẻ không hợp lắm.

Long lão tiếp tục: “Tôi quyết định tới gặp cậu, cậu chắc cũng biết là vì chuyện gì rồi!

Tôi không ép buộc cậu, đó là tiền đề của tôi!

Nhưng tôi vẫn muốn hỏi, cậu có thể cho tôi biết tại sao thân thủ của cậu lại tốt đến thế không?

Những lời cậu nói trên livestream căn bản là không thể nào!

Một người chưa từng đi đổ đấu, chỉ dựa vào bí kíp gia truyền mà luyện, dù có giỏi đến đâu mà không có thực tiễn thì tuyệt đối không thể thuần thục như vậy được!

Cậu có thể nói cho tôi biết tại sao không?

Chúng tôi đã cho người điều tra lý lịch của cậu, thực sự không có vấn đề gì, lão phu chỉ là nghĩ mãi không thông thôi!” Kỷ Niệm nghe vậy cũng nhìn Tống Đường.

Tống Đường lại cười khổ: “Cháu gọi ngài một tiếng tiền bối, không phải vì ngài lớn tuổi, mà vì ngài thực sự là tiền bối, ngài chắc cũng xuất thân là kẻ trộm mộ đúng không?” Kỷ Niệm sững sờ, còn Long lão lại gật đầu: “Không sai!

Ta xuất thân là kẻ trộm mộ!” Kỷ Niệm nghe xong hoàn toàn ngây người.

Long lão vậy mà lại xuất thân từ trộm mộ?

Thế còn chức vụ hiện tại của ông ấy... không dám nghĩ tiếp nữa, thực sự không dám nghĩ!

Tống Đường lại cười hỏi: “Ngài có thể nói cho cháu biết, ngài có quan hệ gì với Trương gia không?” Tống Đường hỏi vậy là vì anh đã nhìn thấy tay của Long lão.

Hai ngón tay Phát Khâu khô héo kia không thể lừa được ai!

Long lão nghe vậy thì thở dài: “Ta chính là người Trương gia!

Hậu duệ của mạch Trương Đại Phật Gia!” “Cho nên, cậu không lừa được ta đâu!

Ta muốn biết tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào!” Tống Đường nghe xong thì bất đắc dĩ nói: “Cháu không thể nói cho ngài được!

Vì nếu cháu nói ra, cháu sẽ phải chết!

Cho nên cháu không thể nói!

Ngài hoặc là bây giờ giết cháu, hoặc là đừng hỏi nữa!

Nếu ngài cứ khăng khăng muốn hỏi thì tùy ngài vậy!

Theo cháu thấy, bất kể ngài có bức chết cháu hay dùng các loại cực hình, dù là Mãn Thanh thập đại cực hình hay gì đi nữa thì ít nhất cũng còn dễ chịu hơn nhiều so với việc cháu nói ra sự thật!” Nói xong, Tống Đường không nói thêm lời nào nữa.

Anh nói thật đấy!

Nếu anh bảo mình là người xuyên không tới, chắc chắn sẽ bị bắt đi nghiên cứu ngay lập tức, lúc đó thì đúng là cầu sống không được, cầu chết không xong!

Thà là hưởng thụ mười đại cực hình một lần cho mở mang tầm mắt rồi chết đi, xuyên không lần nữa còn sướng hơn!

Muốn nghiên cứu anh à?

Mơ đi!

Ai biết bọn họ sẽ nghiên cứu kiểu gì, khéo đến cái lỗ đít cũng chẳng tha!

Kỷ Niệm trong lòng càng thêm chấn kinh, cô không ngờ Tống Đường lại kiên quyết đến thế.

Long lão nghe vậy thì thở dài: "Được rồi, vậy ta không hỏi nữa!

Nhưng ta hy vọng cậu có thể tiếp tục hạ mộ.

Ta đã già rồi, giờ đây đạo mộ đã được hợp pháp hóa, rất nhiều cổ mộ ở Việt Nam cần những người như cậu để hoàn thành việc khai quật.

Điểm này cậu có thể hứa với ta không?" Tống Đường thở phào: "Chuyện này không cần hứa, cháu thiếu tiền mà!

Ngài không nói thì cháu cũng vẫn đi thôi!

Còn sau này có tiền rồi, chẳng lẽ ngài không hiểu giới trong nghề sao?

Đạo mộ thành nghiện rồi thì không còn vì tiền nữa mà là thói quen!

Quen với cảm giác kích thích trong cổ mộ rồi!

Ngài chắc phải hiểu chứ!" Long lão gật đầu, thâm thúy nói: "Cậu làm ta nhớ lại hình bóng của mình ngày xưa!

Tiểu tử, cứ mạnh dạn mà làm đi!

Những chuyện cản trở cậu, ta sẽ dẹp yên giúp cậu!

Ví dụ như việc đính chính trốn thuế!" Nói rồi Long lão phất tay, Phi Ưng từ bên ngoài bước vào, Long lão dặn dò một câu bảo anh ta đi liên hệ người đính chính vụ trốn thuế.

Phi Ưng lại sững sờ nói: "Không cần liên hệ nữa đâu, vụ trốn thuế của Tống Đường đã được một fan hacker giải quyết xong rồi!

Mọi người lên diễn đàn xem là biết ngay!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Kỷ Niệm vội vàng lấy điện thoại.

Tống Đường cũng lấy ra xem, quả nhiên, thậm chí chẳng cần đăng

nhập diễn đàn, đã có tin tức nóng hổi được đẩy tới. 【Nam ca sĩ đỉnh lưu, hóa ra lại có quá khứ như thế này!】 Tiêu đề vẫn kiểu lấp lửng như cũ để câu view.

Tống Đường bấm vào thấy nội dung video là ảnh chụp màn hình từ diễn đàn, người đăng bài là một hacker ẩn danh, xem lời lẽ thì có lẽ là fan của anh.

Chương 64

Nội dung nói: “Sau khi lão tử xác minh, kẻ tố cáo Đường Bảo nhà ta không phải ai khác, chính là quản lý Trương Đông của công ty Đông Dương!

Hắn đã mua một chiếc sim rác để gọi điện tố cáo!

Tuy nhiên theo tôi xác minh, cuộc điện thoại này đã được gọi từ ngày hôm qua!

Thế mà đám người đội thuế vụ lại không sớm không muộn, cứ đợi Tống Đường trả nợ xong mới xuất hiện, chuyện này đúng là đáng suy ngẫm đây!

Tại sao không phải trước khi trả nợ?

Nếu nghi ngờ Đường Bảo trốn thuế, chẳng lẽ không nên kịp thời khống chế để tránh hắn tẩu tán tài sản sao?” Bình luận bên dưới quả nhiên náo nhiệt vô cùng: “Vãi, còn phải nói gì nữa, chắc chắn là có quan hệ với Đông Dương rồi!” “Nói trắng ra là nếu trốn thuế thật thì mười tỷ kia Tần Diệu Dương làm sao mà cầm được!” “Độc ác thật, đợi người ta trả nợ xong mới tới bắt người, rõ ràng là muốn cầm tiền trước rồi mới xử Đường Bảo nhà mình mà!” “Cơ quan chức năng không tra vụ này à?” “Không tra thì đúng là trời đất bất dung!” Tống Đường không quan tâm chuyện đó, nghe ý của Long lão thì lãnh đạo bên cục thuế chắc đã bắt đầu điều tra rồi, kết quả thế nào không liên quan đến anh.

Anh tiếp tục xem xuống dưới, là nội dung vị hacker ẩn danh kia minh oan cho anh.

“Tiếp theo chúng ta nói xem Đường Bảo có trốn thuế không nhé!

Không phí lời, lên hình luôn!" Sau đó là một chuỗi dài tình hình nộp thuế hàng tháng của Tống Đường sau khi ký hợp đồng với Đông Dương.

Vì Tống Đường nhận lương tháng nên mỗi tháng sau khi phát lương, công ty đều nộp bù thuế của tháng trước.

Đông Dương đã dám làm thì đương nhiên sẽ giải quyết xong các vấn đề trên sổ sách, nên tình hình nộp thuế hàng tháng của Tống Đường đều bình thường, chỉ là khá thấp, khoảng bảy tám trăm tệ mỗi tháng.

Nên biết rằng ở Việt Nam, một người thu nhập mười nghìn một tháng thì trung bình mỗi tháng phải nộp thuế khoảng một nghìn tệ.

Thế mà Tống Đường chỉ nộp bảy tám trăm, chứng tỏ lương Đông Dương trả cho anh cơ bản chỉ vừa chạm ngưỡng nộp thuế.

Đương nhiên đây chỉ là một phần, ví dụ mỗi quý hoặc mỗi năm vẫn còn các khoản thưởng khác, nên tình hình nộp thuế của mấy tháng đó sẽ cao hơn một chút, trông mới giống thu nhập của một ngôi sao.

Chỉ tiếc là so với thu nhập của những nghệ sĩ đỉnh lưu thực sự khác thì đúng là thảm không nỡ nhìn.

Tất nhiên người bình thường không nghiên cứu nhiều về thuế vụ nên có lẽ không thấy vấn đề, nhưng vị hacker này thì rất cao tay.

"Tôi biết mọi người nhìn sẽ thấy lú lắm!

Cho nên tôi đã làm một bảng so sánh, mọi người nhìn cái là hiểu ngay!" Nói rồi gã đăng lên ba tấm hình.

"Tấm thứ nhất: Thu nhập mỗi năm của Đường Bảo ở Đông Dương tính cả tiền thưởng này nọ là khoảng 7 triệu tệ!" "Tấm thứ hai: Do chi phí trang phục, đi lại, trang điểm... công ty hoàn toàn không quản, nên chi tiêu mỗi năm cộng thêm ăn ở sinh hoạt của Đường Bảo

rơi vào khoảng 7 đến 8 triệu tệ." Cư dân mạng nhìn đều thấy rất rõ ràng.

Một ngôi sao kiếm được nhiều nhưng chi tiêu cũng cực lớn, ví dụ như tạo hình phải thuê chuyên gia riêng, trang phục dự sự kiện nhiều khi phải đặt may riêng.

Những chi phí này thường do công ty giải trí gánh vác, nhưng ở đây Tống Đường phải tự túc.

Fan nhìn đến đây thì vừa giận vừa thương: "Hóa ra Đường Bảo nhà ta làm lụng vất vả cả năm là làm không công à?" "Làm không công đã tốt, ít ra không lỗ, chứ Đường Bảo nhà mình thế này là lỗ sặc gạch luôn rồi!" "Cả năm nợ thêm một hai triệu tệ, Đông Dương có còn là người không thế?" "Tôi nghe nói các đỉnh lưu khác chi phí đóng gói hình ảnh một năm lên tới hai mươi triệu, Đường Bảo nhà mình một năm dùng có 7-8 triệu, đúng là thiệt thòi quá!" "Mẹ nó, tôi nhìn mà không chịu nổi nữa!" Vị hacker kia tiếp tục: "Đừng vội, đó chưa phải trọng điểm, trọng điểm là Đường Bảo mỗi năm đều trong tình trạng thua lỗ mà vẫn không phá sản!

Mọi người không thấy lạ sao?" "Đúng thế!

Chuyện này là sao?" "Đại lão nói nhanh đi!" "Đúng đúng, sao Đường Bảo không phá sản?

Chẳng lẽ anh ấy là phú nhị đại?" "Không phải!" Hacker cười đáp: "Theo điều tra của tôi, Đường Bảo không phải phú nhị đại, cha mẹ mất sớm!

Trước đây đứng tên không xe không nhà, chiếc Jeep Wrangler hiện tại cũng là sau khi đi đổ đấu mới mua!

Trước đó, gần như anh ấy chẳng có gì trong tay cả!

Và lý do anh ấy có thể trả được số tiền đó là nhờ sự phát triển của

ngành tài chính đã cứu anh ấy!" Nói rồi hacker lại đăng thêm một tấm hình.

Nhìn thấy tấm hình đó, các fan đều bật khóc.

Trên đó là đủ loại ứng dụng vay tiền, có thể nói là trên thị trường có ứng dụng vay tiền chính thống nào là Tống Đường đều có dấu vết sử dụng.

Đương nhiên mấy cái không chính thống anh không dám dùng, bản thân đã không có tiền mà còn dùng app đen thì chắc giờ chỉ còn cái nịt.

Fan nhìn thấy cảnh này đúng là rơi lệ đầy mặt, cả mạng xã hội than khóc!

Đỉnh lưu nào thảm nhất thế giới?

Chẳng phải Đường Bảo chính là ví dụ sống sao?

Một đỉnh lưu thảm nhất lịch sử phải sống dựa vào các app vay tiền!

Trên tấm hình đó, danh sách app vay tiền đúng là đủ loại: Ví trả sau, Vay nhanh, App thỏ con, Ví thần tài, Vay mượn linh hoạt...

"Theo thống kê chưa đầy đủ, Đường Bảo đã sử dụng tổng cộng mười mấy app vay tiền, tần suất sử dụng tích lũy lên tới năm nghìn lần!

Sao kê thẻ ngân hàng mỗi năm lên tới mười mấy tỷ, không biết lại tưởng anh ấy đang rửa tiền ấy chứ!

Còn hai năm gần đây, chi phí đi lại của anh ấy giảm xuống dưới 4 triệu, mới dần dần trả hết nợ cho các app vay tiền.

Và vào buổi trưa ngày anh ấy tuyên bố giải nghệ sau buổi biểu diễn, cũng là ngày anh ấy trả xong khoản nợ cuối cùng, trong thẻ chỉ còn đúng 3800 tệ!

Tôi đã điều tra nguyên nhân chi phí của anh ấy giảm trong hai năm qua, chủ yếu là vì anh ấy ngoài viết nhạc ra thì cơ bản là đóng phim, ít đi sự kiện hẳn, cộng thêm nhiều trang phục và phụ kiện đều chọn hàng fake để tiết kiệm chi phí!

Cuối cùng tôi muốn hỏi một câu: Một ca sĩ đỉnh lưu sống dựa vào app vay tiền như thế, mà Trương Đông lại tố cáo anh ấy trốn thuế, tôi muốn hỏi Trương Đông cái đầu của ông bây giờ có đang ong ong không?" Fan giờ chẳng thèm quan tâm đến Trương Đông nữa, sau khi chửi gã một trận thì tất cả đều quay sang xót xa cho Tống Đường.

Thậm chí rất nhiều người qua đường cũng chuyển thành fan.

"Đứa trẻ tội nghiệp, bà già này sống còn sướng hơn cháu, lương hưu mỗi tháng cũng mấy chục triệu rồi!" "Đúng đấy cháu ơi, đừng làm đỉnh lưu nữa, về làm con rể nhà cô đi!

Mỗi tháng cô cho mười triệu tiền tiêu vặt!" "Trước cứ tưởng nghệ sĩ kiếm tiền dễ, giờ mới thấy cũng tùy người, anh em Đường Bảo, ngay cả tôi cũng thấy xót cho cậu!" "Đường Bảo tuyệt đối là nghệ sĩ thảm nhất cõi mạng, xót xa quá!" "Đường Bảo anh còn thiếu tiền không?

Em mới lĩnh lương, chia anh một nửa nhé?" "Đường Bảo đừng sợ, anh sắp tự do rồi, sau này ngày vui sẽ tới!"...

Nhìn thấy các fan không ngừng an ủi mình, Tống Đường cũng không khỏi rớm lệ.

Những năm làm nghệ sĩ này, điều duy nhất khiến anh luyến tiếc chính là những người fan này.

Video đến đây là kết thúc.

Tống Đường thấy Kỷ Niệm và Long lão đều đang nhìn mình.

Long lão thở dài bất đắc dĩ, còn Kỷ Niệm thì mắt đầy vẻ xót xa,

dường như không thể tưởng tượng được trước đây Đường Bảo lại sống khổ sở như vậy.

"Cháu không sao, tất cả đã qua rồi mà!" Tống Đường cười khổ.

Kỷ Niệm mím môi, ngoài sự xót xa ra thì không nói nên lời.

Long lão nghiêm túc gật đầu: "Đúng, đều qua rồi!

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu nên về nghỉ ngơi sớm đi!

Để Phi Ưng đưa cậu về!

Sau này rảnh rỗi có thể thường xuyên tới đây tìm ta, ta sẽ tạm thời ở lại tỉnh Đông Sơn!" Tống Đường gật đầu.

Kỷ Niệm đứng bên nghe mà thấy nghẹn lòng, cô biết Tống Đường căn bản không có chỗ ở, đêm qua họ còn ở chung khách sạn.

Nhưng Tống Đường không nói thì cô cũng không xen vào.

Tống Đường đứng dậy nói: "Vậy đa tạ tiền bối đã giúp đỡ, sau này có cơ hội chúng ta gặp lại!" "Ừ!

À đúng rồi, lần tới có thể rủ cả hai người bạn kia của cậu tới đây!

Ta thấy thân thủ của họ cũng không tệ, ta cũng muốn làm quen một chút!" Long lão nói.

Tống Đường cười một tiếng chứ không trả lời.

Đùa à, Bàn Tử và Thiên Chân là dân chuyên nghiệp, Long lão lại là cáo già, để ông ấy nhìn ra thân phận của hai người đó thì chẳng phải là tống họ vào tù sao.

Ba người bọn họ tốt nhất là đừng gặp nhau thì hơn.

Bàn Tử và Thiên Chân chắc cũng chẳng muốn gặp ông ấy, nếu không thì khi nghe tin quan phương có thể tới tìm mình, họ đã chẳng

vội vàng chuồn về nhà sớm thế. ...

Phi Ưng đi lái xe, Kỷ Niệm đưa Tống Đường ra tận cổng trang viên.

Trên đường đi, Kỷ Niệm báo giá cho con Huyết thi cuối cùng xuất hiện trong Lỗ Vương Cung là mười triệu.

Lúc đó Tống Đường không kịp nhìn kỹ, nhưng con Huyết thi không đầu cũng chỉ có 3 triệu, con này báo giá mười triệu là quá ổn rồi, nên anh đồng ý ngay.

Kỷ Niệm giải thích: "Tôi không cố ý báo giá cao cho cậu đâu, giá này là do Long lão định đấy!

Ông ấy bảo Huyết thi không đầu dù sao cũng lâu năm rồi, lại không còn nguyên vẹn, còn con Huyết thi này mới xuất hiện, bảo tồn khá mới và còn nguyên vẹn nên giá trị nghiên cứu lớn hơn!" Tống Đường gật đầu, mấy chuyện này anh không bận tâm.

Có thêm mười triệu đối với anh lúc này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ít nhất là có tiền sắm sửa trang bị cho chuyến đổ đấu tiếp theo.

Phi Ưng nhanh chóng lái xe tới, Tống Đường chào tạm biệt Kỷ Niệm rồi lên xe, nhờ Phi Ưng tìm bừa một khách sạn nào đó đưa anh tới là được.

Phi Ưng nghe vậy không nói gì thêm, nổ máy xuất phát.

Anh với Phi Ưng không thân nên dọc đường cũng chẳng có gì để nói, vì thế anh mở phòng livestream định cảm ơn các fan đã làm nhiều việc cho mình.

Livestream vừa mở, quả nhiên chưa đầy mười phút số người xem đã tăng đến mức không hiển thị nổi nữa.

Fan thấy Đường Bảo thì đều rất lo lắng.

“Đường Bảo anh không sao chứ!” “Đúng rồi, người của cục thuế (không phải viết sai chính tả, để tránh bị kiểm duyệt) không làm khó anh chứ?” “Tôi vừa xem tin tức, hình như rất nhiều người ở cục thuế tỉnh Đông Sơn bị bắt đi rồi, hình như liên quan đến thiếu trách nhiệm này nọ!” “Thật hay giả thế?” “Tự vào mà xem link này!” Nói rồi có người gửi đường link.

Tống Đường bấm vào xem thì đúng là thật, thậm chí chuyện này mới xảy ra nửa tiếng trước.

Cục thuế tỉnh Đông Sơn còn ban bố hành động “Trăm ngày truy quét tham ô hủ bại”.

Xem ra người mà Long lão nhờ vả có vị trí rất cao đây!

Gây ra động tĩnh lớn thế này cơ mà.

“Tôi không sao, cây ngay không sợ chết đứng, quan phương sẽ không vu oan cho tôi đâu!

Chương 65

Ngoài ra cũng cảm ơn anh hacker kia và những fan đã lên tiếng bảo vệ tôi!

Thực sự cảm ơn mọi người rất nhiều!" Các fan lập tức cảm động rơi lệ: "Đó là việc chúng em nên làm mà, Idol của mình thì mình phải bảo vệ chứ!" "Đúng rồi Đường Bảo, tiếp theo anh định thế nào?

Vẫn tiếp tục đi đổ đấu chứ?" "Phải đó Đường Bảo, anh đang đi đâu đấy?

Em thấy cảnh bên ngoài xe không giống đường về biệt thự của anh!" Tống Đường nói: "Biệt thự là thuê nên tôi trả rồi!

Đêm nay ở khách sạn!

Nhưng mọi người không cần lo, tôi có tiền, chỉ là hiện tại chưa có ý định mua nhà thôi!

Sắp tới đương nhiên vẫn phải đi thăm mộ!

Nên cứ ở khách sạn vài ngày đã!

Còn ngoài việc đi đổ đấu ra, hiện tại tôi có một việc muốn làm nhất!

Mọi người biết là gì không?" Các fan đua nhau lắc đầu bảo không biết.

Tống Đường cười một tiếng, nói: "Mọi người sẽ biết ngay thôi!" Nói đoạn, Tống Đường lấy thẻ căn cước từ trong người ra, cầm trên tay hướng về phía ống kính: "Tôi, Tống Đường!

Xin tố cáo đích danh Công ty Giải trí Đông Dương có hành vi trốn thuế, làm sổ sách giả, hợp đồng âm dương và nhiều vấn đề kinh tế

khác!

Mong các cơ quan chức năng sớm vào cuộc điều tra!" Nói xong Tống Đường cất thẻ căn cước đi, còn các fan trong phòng livestream thì ngơ ngác.

Tống Đường thấy vậy liền bảo: "Anh em ơi!

Ai cần chụp màn hình thì chụp, ai cần quay màn hình thì quay!

Tiện tay tag cục thuế giúp tôi một cái nhé!

Họ tố cáo xong rồi, giờ đến lượt tôi phản đòn!" Các fan lúc này mới sực tỉnh, ai nấy đều hưng phấn không thôi: "Vãi, Đường Bảo 6666!" "Đường Bảo anh ngầu quá, pha xử lý này mù mắt chó của em luôn rồi!" "Phản đòn tố cáo, Đường Bảo đỉnh vãi!" "Nhanh lên nhanh lên, em đi tag cục thuế ngay đây!" "Ông còn tag cái quái gì nữa, cục trưởng cục thuế là em rể tôi đây!

Vừa nãy tôi còn định đến phá nhà nó bắt nó dẫn đi tìm Đường Bảo đây này!" "Đỉnh!

Làm tới luôn đi anh em!" Rất nhanh sau đó, trong phòng livestream xuất hiện một ID quen thuộc. 【Cục Thuế Tỉnh Đông Sơn】 đã vào phòng.

"Anh Tống Đường, việc anh tố cáo chúng tôi đã nắm rõ!

Chúng tôi sẽ sớm tiến hành điều tra để trả lời cho anh và xã hội!" Fan lập tức cười rộ lên: "Pha phản đòn này đúng là chỉ có Đường Bảo mới nghĩ ra được!" "Haha cười chết mất, ngồi hóng kết quả thôi!" Xe nhanh chóng tới một khách sạn năm sao gần đó.

Tống Đường vừa định xuống xe thì Phi Ưng đã xuống trước mở cửa cho anh.

Livestream lúc này đã tắt.

Tống Đường xuống xe nói lời cảm ơn định đi vào, thì Phi Ưng cười nói: “Anh Tống Đường, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Hy vọng có cơ hội được hợp tác cùng anh!” Tống Đường nghe vậy thì ngẩn người, nhưng sau đó hiểu ngay ý của anh ta.

Những nơi họ tới đều nguy hiểm, thậm chí đôi khi còn phải nhờ đến sự hỗ trợ của cục an ninh quốc gia.

Phi Ưng với tư cách là đội trưởng đội an ninh thì chắc chắn sau này sẽ còn gặp lại.

Nhớ lại lúc Long lão hỏi tại sao kỹ thuật đạo mộ của mình lại giỏi thế, Phi Ưng cũng có mặt, Tống Đường liền cười khổ: “Nếu là vì công việc, tôi đương nhiên hy vọng có thể hợp tác tốt với đội trưởng Phi Ưng!

Nhưng nếu vẫn là vì chuyện tôi không muốn nói, thì đội trưởng tốt nhất đừng mở lời!” Phi Ưng cười: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi là quân nhân!

Lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức!

Chuyện của anh, tôi không hứng thú đâu!

Cáo từ!” Nói xong Phi Ưng liền rời đi.

Tống Đường gật đầu không nói thêm gì nữa, chuyện kiếp trước của anh, anh có thể kể, nhưng tuyệt đối không thể để ai biết anh là người xuyên không.

Đó là giới hạn cuối cùng!

Ít nhất là vào lúc này! ...

Đêm đã khuya, gió bắt đầu thổi!

Đêm nay định sẵn là một đêm không bình yên!

Có vẻ như hành động của Long lão đã có tác dụng, hiệu suất của cục thuế nhanh hơn hẳn bình thường.

Bảy giờ sáng!

Khi nhiều người còn chưa ngủ dậy, một bản thông báo của cục thuế đã được treo lên mạng: "Qua xác minh xuyên đêm, nghệ sĩ Tống Đường tối qua đã tố cáo đích danh công ty Đông Dương về vấn đề trốn thuế!

Cục chúng tôi qua xác minh đã phát hiện nhiều sai phạm!

Sau khi hoàn tất việc kiểm tra tài sản sẽ công bố cụ thể cho xã hội!" Cùng lúc đó, người của cục thuế đã xuất phát. ...

Trong một biệt thự sang trọng ở tỉnh Đông Sơn, Tần Diệu Dương đang ôm một mỹ nữ ngủ ngáy như sấm.

Bỗng nhiên một cuộc điện thoại phá hỏng giấc mộng đẹp của lão.

"Mẹ kiếp, đứa nào đấy?" Tần Diệu Dương giận dữ quát.

Trong điện thoại, Trương Đông giọng gần như sắp khóc: "Ông chủ không xong rồi, có biến lớn, người của cục thuế đã xuất phát rồi!" "Xuất phát cái gì?

Tống Đường không phải bị bắt rồi sao?" Tần Diệu Dương chửi bới.

Lão đêm qua mây mưa với mỹ nữ quá đà nên chẳng biết chuyện Tống Đường đã được thả.

"Ông chủ chưa biết gì sao?

Thằng ranh Tống Đường được thả từ đêm qua rồi!

Người liên lạc của chúng ta ở cục thuế đêm qua cũng bị bắt đi luôn!

Tôi đã canh cửa cục thuế cả đêm qua đây!

Sáng sớm nay người của cục thuế đã xuất phát, trên trang web chính thức cũng đăng thông báo, công ty Đông Dương của chúng ta gặp chuyện rồi!

Tống Đường tối qua đã tố cáo công ty mình trốn thuế!

Người của cục thuế chắc chắn đang tới tìm ông đấy!" "Cái gì?" Tần Diệu Dương hoàn toàn ngây người.

Mỹ nữ trong lòng lão nghe đến đây cũng đờ đẫn cả người.

"Tần tổng!

Mau buông ra, em phải mặc quần áo!" Nói đoạn mỹ nữ vội vàng xuống giường tìm đồ lót.

Tuy nhiên cùng lúc đó, tiếng gõ cửa đã vang lên: "Tần Diệu Dương có nhà không?

Chúng tôi là người của Cục Thuế tỉnh Đông Sơn!

Đề nghị mở cửa!" Nghe thấy tiếng nói này, Tần Diệu Dương chết lặng.

Lão vội vàng lăn xuống giường, tìm điện thoại gọi cho Lục gia, nhưng gọi liên tiếp ba cuộc đều không có người nghe.

Thậm chí cho đến một tiếng sau, người của cục thuế vẫn chưa đi, Tần Diệu Dương đành phải mở cửa mà vẫn không nhận được cuộc gọi lại nào từ Lục gia. ...

Thực tế thì Lục gia làm sao không biết chuyện Đông Dương gặp biến, chỉ là lúc này lão không muốn ra mặt mà thôi.

Tại một trang viên ở ngoại ô tỉnh Đông Sơn, Lục gia đang ngồi trong vườn uống trà.

Một thuộc hạ bước tới: “Lục gia, những việc ông dặn đã thu xếp ổn thỏa rồi!

Chỉ là Tần Diệu Dương thật sự không quản nữa sao?

Nếu hắn cắn ngược lại ông...” Lục gia nghe vậy cười đáp: “Cắn ngược?

Cắn kiểu gì?

Đây là xã hội pháp trị!

Công ty trốn thuế là chuyện của đại diện pháp luật Tần Diệu Dương, liên quan gì đến ta?

Ta vừa không quản lý công ty, vừa không nhúng tay vào việc trốn thuế, có tra thế nào cũng không tra tới đầu ta được!

Luật pháp quy định, cổ đông công ty chỉ cần không trực tiếp tham gia quản lý và điều hành thì không bị liên đới trong vụ trốn thuế.

Ngươi cứ làm tốt những việc ta dặn, chuyện trốn thuế này liên quan quái gì đến Hoắc Lục ta?” Thuộc hạ gật đầu rồi nói tiếp: “Rõ thưa Lục gia, ngoài ra nhà vừa gọi điện tới, bảo là tháng sau là sinh nhật tiểu thư!

Ông xem có cần thông báo cho tiểu thư không?” Hoắc Lục nghe vậy sắc mặt liền khó coi hẳn: “Chuyện của lão tử, một con nhóc miệng còn hôi sữa có tư cách gì mà biết?

Cái công ty Đông Dương này là do lão tử bỏ tiền ra gây dựng đấy!

Mới có ba mươi tuổi mà đã học đòi bà già tổ chức tiệc sinh nhật cái nỗi gì!

Đi!

Bảo thẳng bọn họ là lão tử không rảnh, không tham gia!” “Rõ!” Thuộc hạ gật đầu.

Hoắc Lục dường như có thành kiến rất lớn với vị tiểu thư này, cơn giận mãi không tan!

Và không ai chú ý rằng trên bàn trà bên cạnh lão có một chiếc thẻ ngân hàng.

Chương 66

Chiếc thẻ đó chính là chiếc thẻ mà Tống Đường đã chuyển tiền vi phạm hợp đồng vào hôm qua, trong đó mục tiêu đang có mười tỷ chờ đổ vào tài khoản!

Lục gia cầm thẻ lên hôn một cái, cười đắc ý, cơn giận trong lòng lúc này mới tan đi vài phần. ...

Việt Nam, Thủ đô!

Trong một trang viên vô cùng tĩnh mịch, một cô gái trẻ bước ra từ trong phòng, dáng vẻ rất thanh thoát.

Một người phụ nữ trung niên thấy cô thì vội vàng đón lấy: "Tiểu thư, cô đã xuất quan rồi ạ?" "Ừ!

Gần đây có tình hình gì không?" Cô gái hỏi.

"Cũng không có gì đặc biệt, những việc cô dặn trước khi bế quan đều đã làm xong!

Nhưng đúng như cô đoán, Lục gia năm nay vẫn không tới tham gia tiệc sinh nhật của cô, chỉ chuẩn bị một món quà vô thưởng vô phạt gửi tới.

Ngoài ra thì tôi nghe nói công ty Đông Dương dưới trướng Lục gia gần đây gặp chút chuyện, hình như có một nghệ sĩ gây hấn." "Mấy chuyện này không cần nói với tôi, ông ta chỉ là kẻ bên lề của gia tộc thôi, không cần nói chi tiết thế làm gì." Cô gái trẻ dường như không mấy hứng thú với tình hình của Lục gia.

Tuy nhiên người phụ nữ trung niên vội nói: "Thưa tiểu thư không phải đâu, nghệ sĩ dưới trướng Lục gia kia mới đây vừa đi đạo mộ!" "Đạo mộ?" Cô gái sững người, rồi chợt hiểu ra: "Đạo mộ hợp pháp

hóa tôi biết rồi, sao thế?

Có chuyện gì tôi nhất định phải biết à?" "Tiểu thư, khi nghệ sĩ đó đi đạo mộ, bên cạnh có Tiểu thái gia của Ngô gia đi cùng!" "Bà nói cái gì?" Cô gái trẻ nghe xong sắc mặt lập tức căng thẳng: "Bà nói anh Thiên Chân... anh ấy đi cùng sao?" Cô gái chưa nói hết câu đã vội đổi cách xưng hô.

Người phụ nữ gật đầu: "Còn có cả tên Bàn Tử kia nữa!

Tôi lo là nếu nghệ sĩ đó có quan hệ với Ngô gia, liệu có cần nhắc nhở Lục gia một chút không?" Cô gái trẻ trầm tư giây lát rồi nói: "Không cần đâu, lão Lục đối với tôi thế nào bà hiểu rõ mà!

Nếu ông ta không có mắt nhìn người thì đây cũng là một cơ hội.

Nếu ông ta làm ăn lương thiện thì vẫn là người của Hoắc gia tôi, bằng không thì cứ mời ông ta ra ngoài.

Tôi cũng bế quan lâu rồi, đã đến lúc phải chấn chỉnh lại tộc nhân rồi!" Người phụ nữ gật đầu: "Tiểu thư, cô ngày càng có dáng dấp của một gia chủ rồi!

Ngoài ra cô xem đây là thiệp mời của một số khách quý, nếu không có vấn đề gì tôi sẽ cho người gửi đi!" Người phụ nữ nói đoạn đưa qua một cuốn sổ bọc vàng.

Cô gái trẻ xem qua rồi hài lòng gật đầu: "Gửi đi thôi, cũng chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa.

Đúng rồi, năm nay thêm một cuốn, gửi tới Ngô gia!

Chuyện đó đã bao nhiêu năm rồi, cũng đến lúc phải giải quyết dứt điểm thôi!" "Rõ!" Người phụ nữ gật đầu rời đi.

Trên cuốn sổ viết rõ: "Gia chủ Hoắc gia sẽ tổ chức tiệc sinh nhật tại phủ vào ngày 17 tháng này, đặc biệt kính mời khách quý XXX tới

tham dự!

Địa chỉ: XXX, Thời gian: 12 giờ trưa ngày 17.

Người mời: Gia chủ Hoắc gia (Hoắc Tú Tú).” Tống Đường mười giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Thật ra bảy giờ anh đã tỉnh một lần, nhưng giờ đây không cần phải chạy show, không cần thức đêm đóng phim, nên anh ngủ nướng, tận hưởng cảm giác tự nhiên tỉnh lại.

Dịch vụ ở khách sạn năm sao đúng là không phải dạng vừa.

Những dịch vụ trước đây Tống Đường không dám hưởng thụ thì lần này phải tận hưởng cho bằng hết.

Ví dụ như sau khi ngủ dậy, việc đầu tiên là gọi một suất bữa sáng, sau đó mới vào bồn tắm ngâm mình.

Nếu là trước đây, anh chắc chắn sẽ chạy thẳng xuống lầu ăn vì bữa sáng khách sạn miễn phí, ăn nhiều một chút để tiết kiệm bữa trưa.

Còn bây giờ, nhất định phải gọi phục vụ tận phòng, lại còn yêu cầu phục vụ không được mang hai quả trứng gà lên, chỉ ăn một quả thôi!

Hào hoa phong nhã thế đấy!

Trưa nay lão tử phải đi nhà hàng!

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong đầu Tống Đường cho sướng thôi, chứ nói ra chắc bị người ta coi là thằng dở người!

Nằm trong bồn tắm tận hưởng tắm sữa, Tống Đường không khỏi cảm thán: “Có tiền đúng là sướng thật!

Nghĩ lại kiếp trước sống đúng là không bằng con lợn con chó!” Thật ra cũng chẳng trách Tống Đường được, một người nghèo sợ rồi thì khi có tiền cũng cần một thời gian để thích nghi.

Trải nghiệm kiếp trước khiến anh coi trọng tiền bạc vô cùng, vì vậy trước đây dù bị Đông Dương áp bức anh cũng không phản kháng vì không có đường lui.

Nhưng giờ thì khác rồi, dựa vào tay nghề đạo mộ kiếp trước cộng với chức năng giám định của hệ thống, theo cách nói của anh là: Kiếp này hoặc là chết trong đống tiền, hoặc là chết trên đường đi tìm đống tiền.

Nghe thì có vẻ lý tưởng đó thật là dung tục, nhưng trải nghiệm kiếp trước đã định sẵn kiếp này anh sẽ là người như vậy.

Nếu có kiếp sau, có thể xuyên không lần nữa, biết đâu anh sẽ cân nhắc làm một người có lý tưởng cao đẹp hơn.

"Nói đến tiền thì cũng đến lúc phải chọn cái mộ nào đó rồi!

Mấy ngôi mộ này chẳng đợi ai đâu, nếu để kẻ khác nẫng tay trên thì khó chịu chết mất!" Theo lời các fan thì thấy người khác lỗ tiền còn sướng hơn mình kiếm được tiền, huống chi thấy người ta kiếm được tiền, điều đó đúng là không thể chấp nhận nổi.

Nhắm mắt lại, rà soát lại vài ngôi cổ mộ đã biết địa điểm, rất nhanh trong đầu Tống Đường đã có chủ ý.

Tuy nhiên anh lại thở dài một tiếng: "Chỗ này e là khó nhằn đây!

Đặc biệt là phải thuyết phục Thiên Chân và Bàn Tử, phải nghĩ cách giải thích thế nào cho hợp lý đây!" Nghĩ đoạn, Tống Đường nhắm mắt lại. ...

Khi rời khách sạn đã là buổi chiều, Tống Đường ghé qua một điểm chuyển phát nhanh gần đó để gửi chiếc mặt nạ cáo bằng đồng cho Minh Thúc, sau đó mới ra ga tàu hỏa mua vé cao tốc đi Tây Hàng.

Anh không gọi Bàn Tử và Thiên Chân tới là vì bản thân anh cũng muốn ra ngoài dạo chơi một chuyến.

Tỉnh Đông Sơn đang loạn cào cào vì vụ của Đông Dương, anh tốt nhất là nên đi tìm hai người kia cho thanh tịnh.

Chiều hôm đó khi Tống Đường đang ngồi trên tàu cao tốc, cuối cùng một tin tức từ Cục Thuế tỉnh Đông Sơn đã kích nổ mạng xã hội. 【Qua điều tra sơ bộ, Công ty Giải trí Đông Dương thực sự có hành vi trốn thuế!

Hiện đại diện pháp luật Tần Diệu Dương cùng vài nhân vật nòng cốt dưới trướng đã bị khống chế!

Tình hình cụ thể sẽ được công bố sau khi các cơ quan chức năng hoàn tất việc kiểm tra toàn bộ tài sản!】 Cư dân mạng thấy tin này lập tức tràn vào diễn đàn: "Vãi, đỉnh thật!

Tối qua tố cáo, chiều nay đã bắt người rồi!" "Phải nói là người nổi tiếng có khác, chứ người bình thường tố cáo chắc chẳng thấy hồi âm đâu!" "Hazzz, tuy ông nói đúng nhưng thôi từ giờ đừng nói mấy câu ấy nữa!" "Đúng đúng, đừng nói mấy chuyện không vui, ít nhất thì lần này Đông Dương tiêu đời rồi!" "Gì mà tiêu đời?

Là tiêu đời hẳn rồi ấy chứ!" "Đúng vậy, các người không thấy một đám nghệ sĩ của Đông Dương sáng nay đã đăng bài tuyên bố không liên quan gì đến công ty rồi à?" Tống Đường thấy vậy cũng sửng sốt, vội vàng vào xem.

Quả nhiên đúng là cơ bản đều đã phủi sạch quan hệ.

Đông Dương lần này đúng là tường đổ mọi người đẩy, chỉ là trong số nghệ sĩ đó có mấy người thực sự sạch sẽ như Tống Đường thì chắc chẳng được bao nhiêu.

Nhưng đó không còn là chuyện Tống Đường quan tâm nữa, đằng nào sau này anh cũng cơ bản là từ biệt giới giải trí rồi, có muốn quay lại chắc cũng chẳng công ty nào dám nhận.

Tống Đường nghĩ bụng, cùng lắm thì sau này mình tự lập một công ty giải trí, ký hợp đồng với Bàn gia và Thiên Chân, một người tấu hài, một người làm trai đẹp sái soái.

Tốt nhất là hốt luôn cả Tiểu Ca về làm bảo vệ cho hai người họ.

Như thế bộ ba Thiết Tam Giác chẳng phải là ra mắt giới giải trí tại chỗ luôn sao?

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi. ...

Tàu cao tốc chạy rất nhanh, dự kiến bốn tiếng sau sẽ tới Tây Hàng.

Ngay khi Tống Đường chuẩn bị chợp mắt nghỉ ngơi một lát thì bỗng có điện thoại gọi tới.

Nhìn màn hình hiển thị, hóa ra là Kỷ Niệm gọi.

"Alo!" "Tống Đường, có chuyện này tôi muốn nói với cậu!" Trong điện thoại, giọng Kỷ Niệm có vẻ rất nghiêm trọng.

"Cô nói đi!" "Là thế này, tôi vừa tìm hiểu được, người thực sự bỏ vốn cho công ty Đông Dương không phải là Tần Diệu Dương!

Mà là một người tên Hoắc Lục, nhân vật này ở tỉnh Đông Sơn sống rất kín tiếng, người ta thường gọi là Lục gia!

Khoản tiền cậu trả cho Đông Dương trước đó thực chất là chuyển vào thẻ của ông ta!" "Chuyện này có liên quan gì sao?" Tống Đường hỏi.

Dù sao thẻ đó cũng là tài khoản công ty, giờ Đông Dương bị tra thì thẻ đó chắc phải bị phong tỏa chứ.

Kỷ Niệm vội nói: "Không đơn giản như cậu nghĩ đâu, Hoắc Lục này có thủ đoạn lắm!

Ngay đêm qua sau khi cậu tố cáo không lâu, chiếc thẻ đó đã bị hủy

tư cách tài khoản công ty rồi!

Hoắc Lục chắc chắn quen biết người ở ngân hàng nên đã thức đêm đổi tài khoản công ty thành tài khoản cá nhân!

Hiện tại thẻ đó thuộc về cá nhân, tuy cục thuế có thể dựa vào đó để phong tỏa nhưng chuyện này e là khó giải quyết!" Tống Đường nghe vậy đã đoán ra được phần nào.

Hoắc Lục này chắc chắn cũng có quen biết, và những người đó có thể đang ngăn cản khoản tiền bị phong tỏa để nó có thể thuận lợi chảy vào túi Hoắc Lục.

Tống Đường nói: "Mấy chuyện đó tôi không quan tâm, dù sao ông ta cũng nhận tiền rồi, tôi đã tự do!" "Nếu được vậy thì tốt nhất, nhưng tôi sợ Hoắc Lục sẽ không dễ dàng để cậu đi như vậy đâu!

Đồng thời ông ta cũng muốn ôm trọn số tiền đó.

Nếu thẻ ngân hàng không hủy tư cách tài khoản công ty thì ông ta ít nhất phải đợi vụ trốn thuế của Đông Dương được điều tra xong mới lấy được tiền, thậm chí có khi chẳng lấy được vì phải nộp bù thuế.

Thế mà ông ta vẫn mạo hiểm làm vậy, nên tôi lo ông ta sẽ vừa muốn lấy tiền, vừa muốn làm khó hợp đồng của cậu!" Kỷ Niệm nhắc nhở.

Tống Đường hỏi: "Vậy có cách nào giải quyết không?" Kỷ Niệm lắc đầu: "Hiện tại thì chưa, vì giao dịch số tiền lớn như thế ngân hàng cần ít nhất một tháng để xử lý!

Nếu sau một tháng vẫn chưa xong thì chúng ta mới có lý do để can thiệp!" Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thì cứ đợi xem sao, bao nhiêu năm tôi còn đợi được, chẳng tiếc gì một tháng này!" "Ừ!

Cậu yên tâm, tôi sẽ theo dõi sát sao, ngoài ra nếu cậu thấy cần thiết, tôi có thể nhờ người điều tra thân phận của Hoắc Lục đó!" Tống Đường đáp: "Chuyện này tạm thời không cần, cứ đợi vài ngày đã.

Sắp tới tôi phải đi đổ đấu, đợi tôi từ cổ mộ về mà ngân hàng vẫn chưa giải quyết xong thì lúc đó tra cũng chưa muộn!" "Được!

Cậu bảo cậu đi đổ đấu à?

Chương 67

Xác định thời gian chưa?

Nếu cần gì cứ liên hệ tôi, ví dụ tôi có thể nhờ Phi Ưng đưa các cậu đi, sẽ tiết kiệm được khối thời gian đấy!

Ngoài ra, quan phương sắp tới sẽ công bố một số điều chỉnh về quy tắc đạo mộ hợp pháp hóa.

Trước khi xuất phát cậu nhớ báo tôi một tiếng, có lẽ sẽ giúp ích được cho các cậu đấy!" Kỷ Niệm nhắc nhở.

Tống Đường gật đầu tỏ ý đã biết.

Khi nào xuất phát thì còn phải chờ xem, đằng nào anh cũng phải đi thuyết phục hai tên Thiên Chân và Bàn Tử đã.

Sau đó Tống Đường trò chuyện thêm vài câu khác với Kỷ Niệm rồi mới cúp máy.

Tám giờ tối, tại nhà hàng Lâu Ngoại Lâu bên hồ Tây.

Khi Tống Đường tới nơi thì thức ăn đã được bưng lên nóng hổi.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đã đợi từ sớm.

"Chú em Đường, nghe bảo cậu định tới, Bàn gia tôi phải đặt chỗ gấp đấy!" "Nói nghe xem nào, lần này định đưa anh em đi đâu phát tài đây?" Thấy Tống Đường bước vào, Bàn Tử vội chào hỏi.

Tống Đường đặt ba lô xuống, chưa kịp lên tiếng đã thấy trước mặt Thiên Chân có một tấm thiệp mời dát vàng.

"Đây là...?" Thiên Chân đẩy tấm thiệp qua, nói: "Tiệc sinh nhật của gia chủ Hoắc gia, mời tôi tới dự!

Nhưng thời gian còn sớm, nếu lần này cậu chọn địa điểm gần một

chút, chúng ta đi về vẫn hoàn toàn kịp." Tống Đường nhìn thiệp mời, tặc lưỡi: "Hoắc gia à, xem ra tiểu thư Tú Tú lần này muốn nói chuyện tử tế với ông, sẵn tiện giải quyết ân oán năm xưa rồi!" Thiên Chân nhíu mày, sau đó cười khổ: "Ngay cả chuyện này cậu cũng biết, tôi thật sự càng lúc càng tò mò về cậu đấy!" Tống Đường cười nói: "Năm đó chuyện đó rầm rộ thế, muốn không biết cũng khó!

Thực ra mà nói thì đó không phải lỗi của ông.

Nhân cơ hội này nói rõ ra cũng tốt." Thiên Chân nghe vậy hỏi vặn lại: "Cậu có vẻ cũng rất rành về Lão Cửu Môn, thế nào, đến lúc đó có hứng thú đi cùng tôi không?" "Đúng đúng, đi cùng đi!

Chú em Đường, cậu không biết tiệc thọ của Lão Cửu Môn đâu, cua ở đó to chừng này này!" Nói đoạn, Bàn Tử ra bộ hình cái chậu rửa mặt.

Tống Đường bật cười: "To thế chắc là thi miết (bọ xác) rồi, cua mà lớn thế thì nó ăn thịt người mất." "Ha ha, Bàn gia tôi nói đùa chút thôi mà, nhưng nếu cậu chịu đi thì đương nhiên là tốt nhất rồi!

Dù sao chuyện đó lỡ không nói thông mà đánh nhau, Bàn gia tôi cũng là mãnh hổ nan địch quần lang, cậu đi chống lưng cho bọn tôi cũng được!" Tống Đường gật đầu: "Hoắc gia dù sao cũng là thế gia đạo mộ, trong Lão Cửu Môn cũng có số có má!

Nếu có thể kết giao với gia chủ Hoắc gia đương nhiệm, việc bán hàng trực tuyến của tôi cũng thuận tiện hơn.

Nhưng đó là chuyện sau này, giờ chúng ta vào thẳng vấn đề chính!" "Tôi tới đây, thực ra chắc hai ông cũng đoán được, là muốn bàn bạc với các ông về việc chọn cổ mộ tiếp theo." Nghe Tống Đường nói vào trọng điểm, Bàn Tử cũng thu lại vẻ cợt nhả, trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Nói đến chuyện này, Bàn gia thực ra đã nghĩ kỹ rồi!

Hiện giờ việc đạo mộ mới bắt đầu hợp pháp hóa, nhiều người vẫn còn thái độ quan sát.

Đám streamer khác toàn lũ tôm tép không đáng nhắc tới, chuyến thứ hai này chúng ta phải thừa thắng xông lên, tìm chỗ nào nhiều minh khí ấy!” “Tôi thấy Vân Đỉnh cũng được đấy!

Minh khí trong đó chất cao như núi, năm đó Bàn gia tôi đã tận mắt chứng kiến.

Thiên Chân cũng đang muốn đi tìm Tiểu Ca, cậu thấy sao?” Thiên Chân gật đầu, rõ ràng là anh ta và Bàn Tử đã bàn bạc với nhau trước rồi.

Tống Đường vốn đã liệu trước sẽ như vậy, anh uống một ngụm rượu rồi nói: “Tôi không kiến nghị đi đó!” “Tôi đề nghị đi chỗ này!” Nói đoạn, Tống Đường nhúng tay vào nước trà, vẽ lên bàn mấy nét ngoằn ngoèo, trông như một cái cây lớn.

Bàn Tử nhìn mà chẳng hiểu gì, nhưng Thiên Chân thì liếc mắt đã nhận ra ngay, sắc mặt lập tức thay đổi: “Không được!

Chỗ đó tuyệt đối không được!

Chỗ đó quá nguy hiểm!

Hơn nữa nếu từ chỗ đó đi ra, cậu giải thích với chính quyền thế nào?” Bàn Tử thấy vậy hỏi: “Vãi, thế này là ý gì?

Thiên Chân, ông biết đây là đâu à?

Sao Bàn gia tôi nhìn không ra nhỉ?

Rốt cuộc là chỗ nào?” Thiên Chân sắc mặt khó coi, không nói gì.

Tống Đường lấy thuốc lá ra, ném cho Thiên Chân một điếu, mình cũng châm một điếu.

Sau khi rít một hơi, anh giải thích: “Chuyện này, dùng lời của Bàn gia mà nói thì đúng là trẻ con không mẹ, nói ra dài dòng lắm!

Hồi đó sau khi Thiên Chân và các ông ra khỏi Hải Để Mộ, trong khoảng thời gian đó anh ấy còn đi một nơi khác.

Nhưng lần đó là anh ấy đi cùng một người bạn nối khố!

Bàn gia, các ông không đi nên đương nhiên không biết!” Tống Đường nhìn sang Thiên Chân: “Có nên nói cho ông ấy biết không?” Thiên Chân im lặng.

Lúc này Tống Đường mới tiếp tục: “Chỗ đó ở Tần Lĩnh!” Bàn Tử nghe vậy nhìn Thiên Chân, rồi lại nhìn Tống Đường, thấy Thiên Chân không phủ nhận, rõ ràng là mặc định rồi.

“Vãi thật!

Chỗ đó có cái gì?

Chẳng lẽ còn đáng tiền hơn Vân Đỉnh?” Bàn Tử rõ ràng cho rằng chỗ đó béo bở hơn Vân Đỉnh nên Tống Đường mới chọn.

Tống Đường lắc đầu: “Nếu thực sự nói về giá trị, chỗ này không bằng Vân Đỉnh!

Nhưng hiện tại chúng ta không thể đi Vân Đỉnh!

Cho nên đây là lựa chọn tốt nhất!” “Tại sao?” Bàn Tử không hiểu.

“Ông còn nhớ lúc chúng ta vừa ra khỏi mộ, đang ăn ở nhà dân không?

Tivi có nói đấy, hiện tại đồng thiếc quốc tế đang lên giá, chúng ta đi Vân Đỉnh, dù có đem bán cửa đồng theo cân cũng phát tài!

Sao cứ phải đi cái nơi Tần Lĩnh chim không thèm ị ấy làm gì?” Bàn Tử vặn hỏi.

Thiên Chân chen vào: “Hơn nữa Tiểu Ca rất có khả năng đang ở Vân Đỉnh, tôi muốn đi tìm cậu ấy!

Tuy rằng kèo này là cậu đứng ra lập, nhưng mà...” “Ông khoan hãy 'nhưng mà'!” Tống Đường trực tiếp ngắt lời.

“Tôi biết các ông sẽ thắc mắc, sẽ không hiểu!

Cho nên tối nay chúng ta có khối thời gian, tôi sẽ giải thích rõ từng chút một cho các ông!

Tại sao chúng ta phải bỏ Vân Đỉnh để đi Tần Lĩnh!” Bàn Tử thấy Tống Đường có vẻ tự tin đầy mình liền ngồi xuống đợi nghe giải thích.

Thiên Chân cũng không nói gì, chỉ nhìn anh.

Tống Đường dụi tắt đầu thuốc, im lặng một lát rồi mới lên tiếng: “Trước hết tôi trả lời câu hỏi của Bàn Tử!

Vân Đỉnh có cửa đồng, nhưng Tần Lĩnh cũng có cây đồng!

Nếu chỉ nói về trọng lượng đồng, cây đồng ở Tần Lĩnh chưa chắc đã nhẹ hơn cửa đồng đâu.

Cho nên nếu tính theo cân, ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Tất nhiên đó chỉ là nói đùa!

Tiếp theo tôi sẽ nói chuyện nghiêm túc với các ông!” Tống Đường ngồi thẳng lưng, tiếp tục: “Chúng ta là một đội, cho nên tôi không nói với tư cách người lập kèo!

Chúng ta hãy phân tích dựa trên nhu cầu cá nhân và kết hợp với tình hình hiện tại!” “Đầu tiên là tôi!

Tôi vì tiền, đơn giản là chỗ nào nhiều tiền thì tôi đi!

Ngoài ra, vì lợi ích của đội, nếu các ông không đồng ý, nếu chỗ các

ông muốn đi cũng nhiều tiền, tôi có thể thỏa hiệp!

Nhưng Vân Đỉnh thực sự không phù hợp!

Thứ nhất, Vân Đỉnh nguy hiểm thế nào các ông rõ hơn tôi, ba người chúng ta đi chưa chắc đã rút lui toàn mạng được.

Thứ hai, các ông có lẽ chưa đọc kỹ quy tắc đạo mộ hợp pháp hóa!

Nếu đọc kỹ, tôi nghĩ Thiên Chân sẽ hiểu ý tôi!" Thiên Chân nhìn anh hỏi: "Cậu nói quy định nào?" Tống Đường đáp: "Giá trần!

Trong đạo mộ hợp pháp hóa có một điều khoản về định giá!

Nếu một cổ vật có giá trị liên thành, cao đến mức không thể ước tính, thì chính quyền sẽ thu mua lại với giá trần là 3 tỷ Long tệ!

Tất nhiên ông có quyền không bán, đó là tự do của ông, nhưng ông không được cản trở chính quyền nghiên cứu cổ vật đó!

Nói trắng ra, món đồ đó ông không bán thì vẫn là của ông, có người mua thì ông cứ việc bán!

Nhưng nếu chính quyền muốn nghiên cứu thì ông cũng phải ngoan ngoãn phối hợp!" Nói đến đây, Tống Đường nhìn hai người: "Các ông nghĩ xem, cửa đồng có đạt đến giá trần không?

Hay nói cách khác, cửa đồng cùng những bí mật ẩn giấu sau nó, liệu chính quyền có cho rằng nó xứng đáng với mức giá trần không?" Bàn Tử nghe vậy thốt lên: "Vãi, cái này còn phải nói à, chưa bàn đến bí mật sau cánh cửa, vì Bàn gia tôi cũng chả biết đó là bí mật gì!

Nhưng chỉ riêng kích thước cái cửa đồng đó thôi, tuyệt đối là cấp độ giá trần rồi!

Không cần bàn cãi!" Tống Đường gật đầu: "Vậy tôi bảo ông, thần thụ Tần Lĩnh cũng tuyệt đối đạt mức giá trần!

Và sở dĩ chọn Tần Lĩnh là vì nếu chúng ta đi Vân Đỉnh trước, thì

thần thụ Tần Lĩnh sẽ không bán được giá trần nữa!

Ngược lại, chúng ta đi Tần Lĩnh trước, bán thần thụ lấy giá trần, sau đó mới đi Vân Đỉnh!

Lúc đó cửa đồng ở Vân Đỉnh mới có hy vọng đột phá mức giá trần!

Tính đi tính lại, cái nào lời hơn còn cần tôi nói không?" Bàn Tử nghe mà choáng váng hoàn toàn.

Những con số hàng tỷ tệ khiến ông ta mờ cả mắt.

Thiên Chân thì châm lại một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không quan tâm đến tiền, dù có bán thêm được hàng tỷ bạc đi chăng nữa!

Tôi chỉ muốn tìm cậu ấy!

Hơn nữa, đây chỉ là phân tích của cậu, một khi chính quyền đã đặt ra giá trần, dựa vào đâu mà cậu cho rằng họ sẽ tự phá vỡ quy định đó?" Tống Đường cười: "Tôi không chắc họ sẽ phá vỡ giá trần, nhưng có cơ hội thì cứ thử xem!

Ông không quan tâm đến tiền, nhưng tôi thì có!

Chương 68

Vì thế chúng ta mới ngồi đây thảo luận, nếu không đội này chẳng rã từ đời nào rồi sao?" Thiên Chân im lặng, chỉ lẳng lặng hút thuốc.

Bàn Tử thì đang mộng mị vì tiền, vài tỷ bạc với ông ta thì đi đâu cũng thế, nên trong lòng ông ta vẫn nghiêng về phía Thiên Chân hơn, dù sao quan hệ giữa họ cũng tốt.

Thứ hai là ông ta chưa từng đi Tần Lĩnh, không biết cái cây đồng mà Tống Đường nói to cỡ nào.

Tống Đường thấy thế đành phải giải thích tiếp: "Việc tôi nói về việc đột phá hạn mức giá cả không phải là nói bừa!

Một người từ nhỏ chưa từng ăn táo, ông đưa cho người ta một quả to bằng nắm đấm, người ta sẽ thấy quả táo này to thật!

Ông lại đưa cho người ta một quả táo to bằng quả dưa hấu, người ta sẽ kinh ngạc là quả này còn to hơn!

Nhưng nếu làm ngược lại, ông đưa quả táo to bằng quả dưa hấu trước, rồi mới đưa quả bằng nắm đấm, người ta sẽ chỉ nói quả này nhỏ quá!" Thiên Chân hiểu ý anh.

Thần thụ Tần Lĩnh và sức mạnh vật chất hóa của nó giống như quả táo nhỏ!

Còn cửa đồng Vân Đỉnh và cái gọi là "Chung cực" ẩn sau đó chính là quả táo lớn.

Nếu ông đưa chính quyền đi xem quả táo nhỏ trước, họ chưa từng thấy kỳ quan như vậy, chắc chắn sẽ coi đó là mức giá trần!

Sau đó ông đưa họ đi xem cửa đồng, họ nhất định sẽ chấn động, lúc đó khả năng phá vỡ giá trần mới có thể xảy ra.

Nhưng ngược lại, nếu họ thấy cửa đồng trước và trả giá trần, thì khi thấy Tần Lĩnh, cùng lắm cũng chỉ là giá trần, thậm chí có khi còn không tới.

Bởi vì vật chất hóa dù có lợi hại đến đâu cũng không thể giúp con người trường sinh.

Nếu ông trời cho ông hai lựa chọn: Một là ông có được bất cứ thứ gì mình muốn trừ tuổi thọ; hai là ông có tuổi thọ vô hạn nhưng những thứ khác đều không có.

Tôi nghĩ kẻ ngốc cũng sẽ chọn cái thứ hai!

Bởi vì khi có tuổi thọ vô hạn, có thứ gì ông muốn mà không có được chứ?

Tiền bạc?

Phụ nữ?

Địa vị?

Với ông chỉ là vấn đề thời gian!

Còn nếu chết đi thì thực sự chẳng còn gì cả.

Có lẽ có người sẽ nói vật chất hóa cũng có thể tạo ra chính mình cơ mà?

Đó cũng là một kiểu trường sinh!

Thế thì tôi xin hỏi một câu: Cái "bản thân" mà ông vật chất hóa ra đó, khi nó ăn gà quay, ông có cảm nhận được vị không?

Khi nó ngủ với phụ nữ, ông có cảm thấy khoái lạc không?

Đứa con nó sinh ra có gọi ông là cha không?

Hiển nhiên tuy nó bắt nguồn từ ông nhưng nó không phải là ông!

Nó là một cá thể độc lập có tư tưởng riêng!

Và đó không phải là trường sinh!

Cho nên dưới góc nhìn của Tống Đường, thần thụ Tần Lĩnh so với cửa đồng vẫn kém một bậc.

Có lẽ khoảng cách chỉ là giữa 100 mét và 99 mét, nhưng khoảng cách vẫn là khoảng cách.

Đối với thứ mà từ cổ chí kim, cả trong lẫn ngoài nước không biết bao nhiêu người khao khát là trường sinh, thì vật chất hóa rốt cuộc vẫn kém một chiêu!

Tuổi thọ mới là mục tiêu tối thượng của nhân loại...

"Nói nãy giờ chỉ là phân tích từ góc độ tối đa hóa thu nhập thôi!

Còn với cá nhân tôi, hai ngôi mộ đó cũng tương đương nhau!

Nhưng Tần Lĩnh rõ ràng an toàn hơn một chút, nên tôi nghiêng về phương án sau!

Còn đối với Bàn Tử, gạt bỏ quan hệ và tình cảm sang một bên thì Tần Lĩnh cũng hợp với ông ấy hơn.

Theo cách nói của ông ấy, có mạng kiếm tiền mà không có mạng tiêu thì thà về nhà bán khoai lang nướng còn hơn!

Vậy nên giờ vấn đề chỉ còn nằm ở ông thôi!" Tống Đường nhìn Thiên Chân.

Bàn Tử đứng bên cạnh không nói gì, rõ ràng là đồng tình với lời của Tống Đường.

Thiên Chân nói: "Vậy cậu nghĩ cậu thuyết phục được tôi không?" Tống Đường cười: "Tôi không chắc, nhưng tôi muốn thử!

Ông chẳng qua là muốn đi tìm Tiểu Ca!

Nhưng ông thực sự thấy lúc này đi tìm cậu ấy là thích hợp sao?"

“Ý cậu là gì?” Thiên Chân hỏi lại.

Tống Đường cười hỏi: “Ông có biết vì sao thanh niên lúc tìm đối tượng, đa phần nam giới chủ động nhiều còn nữ giới chủ động ít không?” Bàn Tử cười nói: “Chắc là vì con gái người ta hay thẹn chứ gì, còn vì cái gì nữa!” Tống Đường lắc đầu cười: “Thẹn chỉ là một phần thôi!

Mặt khác là để giữ giá!

Nếu một chàng trai bảo một cô gái làm bạn gái mình, cô gái dễ dàng đồng ý ngay!

Thậm chí sau này đi khách sạn, chụp ảnh linh tinh cô ấy cũng gật đầu cái rụp!

Các ông nghĩ tình huống gì sẽ xảy ra?” Cả hai đều im lặng.

Bàn Tử mắng: “Mẹ nó chứ, cậu đang sỉ nhục hai anh em Bàn gia tôi đấy à?

Bọn tôi đã yêu đương bao giờ đâu mà biết được!” Tống Đường nói: “Sẽ xảy ra tình trạng chàng trai dần dần không còn coi trọng cô gái đó nữa!

Tại sao?

Gặp được cô bạn gái ngoan ngoãn thế còn không biết đủ à?

Muốn gì nữa?

Ông đừng có cãi cùn, thực tế là như thế đấy, kiểu quan hệ này đa phần cuối cùng con gái đều bị đá!

Vì cô ấy quá nghe lời, sẽ khiến chàng trai nảy sinh ảo giác là có được cô ấy quá đơn giản!

Mà con người là giống loài thường không coi trọng những thứ dễ dàng có được!

Một cái bánh bao ông bỏ ra một nghìn là mua được, ông có quan tâm không?

Nhưng người già thì quan tâm, vì thời trẻ họ biết kiếm một nghìn khó thế nào!

Cái vòi nước ở nhà ông mở thêm vài phút ông có xót tiền không?

Tầng lớp lao động sẽ xót, vì điều đó đồng nghĩa với việc tiền nước tháng này lại tốn thêm mấy nghìn nữa!

Con người thường không trân trọng những gì dễ dàng có được!

Cho nên con gái giữ giá không phải họ cố ý làm thế, mà là một thứ gì đó đã ngấm vào bản năng rồi!

Giống như con người bản năng biết đói phải ăn, khát phải uống vậy!" "Cậu nói mấy chuyện này thì liên quan gì đến tôi?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường cười: "Ông không thấy ông với Tiểu Ca cứ như một cặp đang yêu nhau à?

Ông là cô vợ nhỏ ở nhà, Tiểu Ca giờ đang đi làm ăn xa, phải mười năm mới về!

Ông nhớ người đàn ông của mình tôi có thể hiểu!

Nhưng giờ ông cứ thế chạy đi tìm cậu ấy, ông thấy có hợp lý không?

Hơn nữa nhìn về lâu dài, dù ông có tìm được, cậu ấy có chịu về với ông không?

Ông muốn cậu ấy luôn ở bên mình thì không phải là ông đi tìm cậu ấy, mà phải đợi cậu ấy tự tìm đến ông!

Chỉ khi để cậu ấy tự cảm thấy mình không muốn rời xa ông một phút nào, ông mới có thể giữ cậu ấy bên mình mãi mãi!

Ông hiểu ý tôi chưa?" Thiên Chân lần này không nói gì, rõ ràng đã hiểu ý Tống Đường.

Bàn Tử vội xen vào: "A đúng!

Tôi thấy chú em Đường nói có lý đấy!

Giả như ông không đi tìm cậu ấy, mười năm sau cậu ấy ra ngoài, ngoài ông với tôi ra cậu ấy cũng chẳng quen ai, chẳng phải sẽ chủ động đến tìm ông sao?

Giờ ông đi tìm, cậu ấy vẫn phải ở lại đó, ông vẫn không mang cậu ấy đi được!" Tống Đường gật đầu: "Ý tôi chính là thế!" Thiên Chân nói: "Được!

Cứ cho là cậu nói có lý!

Tôi không đi Vân Đỉnh tìm Tiểu Ca thì còn thiếu gì cổ mộ khác!

Trong Hải Để Mộ, tên Uông Tàng Hải đó chúng ta vẫn chưa tìm thấy, biết đâu trong mộ chính của hắn cũng không thiếu đồ tốt!

Tại sao cậu cứ nhất quyết phải đi Tần Lĩnh?" "Thế tại sao ông lại không muốn đi Tần Lĩnh?" Bàn Tử hỏi thay Tống Đường.

Câu hỏi này khiến Thiên Chân đứng hình, rồi mắng: "Ông xen mồm vào làm gì, Tần Lĩnh ông đã đi bao giờ đâu, ông có biết chỗ đó quái dị thế nào không?" Bàn Tử nghe vậy không nói thêm nữa, đúng là mình chưa đi thật, không nên phát biểu linh tinh.

Tống Đường thấy vậy nói: "Tần Lĩnh quả thực rất quái dị, nhưng so với Hải Để Mộ mà ông nói thì nơi có thể trực tiếp thấy được giá trị thế này hiển nhiên phải là ưu tiên hàng đầu!

Hải Để Mộ tôi cũng sẽ đi, chỉ là không phải bây giờ!

Ông có thể nghĩ thông chuyện không đi tìm Tiểu Ca mà đợi cậu ấy tìm mình, thực ra trong lòng ông đã có đáp án rồi!

Chỉ là ông sợ đến Tần Lĩnh sẽ xuất hiện những cục diện chúng ta không thể kiểm soát mà thôi!

Ví dụ như vật chất hóa ra những người đã chết chẳng hạn!

Chương 69

Nhưng tôi muốn nói một điều!" Tống Đường châm một điếu thuốc rồi nói: "Tôi muốn nói, chết là hết, ông tự biết rõ những thứ vật chất hóa ra không phải là họ!

Cho nên nếu thực sự xảy ra chuyện đó mà ông giải quyết được, thì chẳng phải ông cũng đã cởi bỏ được nút thắt trong lòng mình sao?

Tất nhiên nếu thế mà ông vẫn không đi, tôi cũng có thể tự đi một mình, tuy đông người sẽ bớt đi nhiều rắc rối, nhưng tôi kiên trì với lựa chọn của mình." Thiên Chân im lặng một lát rồi nói: "Cậu chỉ nói đến nút thắt của tôi, vậy còn chính cậu thì sao?

Nếu đến nơi mà bản thân cậu cũng gặp chuyện thì giải quyết thế nào?

Hơn nữa chuyện này không chỉ liên quan đến ba chúng ta!

Cậu đem bán thần thụ Tần Lĩnh, nếu chính quyền không thể sử dụng tốt, rắc rối kéo theo sau đó sẽ rất nhiều!

Cậu đã cân nhắc những chuyện này chưa?" Tống Đường cười: "Tất nhiên là có cân nhắc, thực ra những vấn đề ông nói, tôi chỉ cần một câu là giải quyết được!" "Câu gì?" "Tôi có thể làm sức mạnh vật chất hóa biến mất!

Hoặc nói cách khác, tôi có cách khống chế tiềm thức của chúng ta!

Chỉ cần chúng ta khống chế được tiềm thức thì tự nhiên thần thụ Tần Lĩnh sẽ không còn đe dọa nữa!

Hơn nữa cách này có thể để khán giả xem livestream, thậm chí sau này chính quyền mua thần thụ về cũng có thể dùng được!

Như vậy thì nỗi lo của ông có thể xóa bỏ được chưa?" "Cách gì?"

Thiên Chân truy vấn.

Tống Đường lần này lại lắc đầu: “Quy tắc nghề đạo mộ, lập kèo xong đến nơi mới được nói địa chỉ!

Chưa tới nơi thì cách này tôi sẽ không nói!

Tuy tôi tin tưởng nhân phẩm của ông!” Thiên Chân lần này im lặng hẳn.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe hiểu được bảy tám phần liền nói: “Thiên Chân, chú em Đường đến cả cách giải quyết sức mạnh vật chất hóa của thần thụ cũng có!

Hay là chúng ta cứ đi xem thử?

Sau này Tiểu Ca ra ngoài, ông muốn nuôi cậu ấy cũng phải cần tiền chứ!

Mua nhà, sắm sửa nội thất, trang hoàng, sinh hoạt hằng ngày, sau này con cái đi học, khoản nào mà chẳng tốn tiền?

Ông xem xét lại đi?” Thiên Chân nghe mà bất lực, nhưng vẫn chưa hạ quyết tâm được.

Tống Đường thấy vậy đành thở dài: “Xem ra không tung chiêu cuối là không được!

Nếu tung chiêu này rồi mà ông vẫn không muốn đi thì tôi không ép nữa!

Đến lúc đó tôi tự đi một mình là được!” “Chiêu cuối?

Chiêu cuối gì?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Thiên Chân cũng nhìn anh, không biết anh còn định nói gì nữa.

Tống Đường uống một hớp trà, hắng giọng nói: “Năm đó khi ông đi Tần Lĩnh, Lương sư gia đã kể cho ông nghe một câu chuyện!

Lương sư gia này là thành viên của một nhóm trộm mộ năm xưa, kiến thức rộng rãi!" Câu này là anh giải thích cho Bàn Tử nghe.

"Ông ta kể với ông rằng thần thụ Tần Lĩnh là do hoàng đế năm đó hạ lệnh cho tử tù đi đào!

Trong quá trình khai quật, họ không đào tới tận đáy của thần thụ nhưng lại đào được một cái hòm đá chạm rồng (Long văn thạch hạp)!

Đúng không?" Thiên Chân gật đầu: "Vậy thì sao?

Chuyện đó liên quan gì đến tôi?" Tống Đường nói: "Liên quan đến ông thì không có, nhưng liên quan đến Tiểu Ca!

Tôi bảo ông đi Tần Lĩnh không phải chỉ để tìm một ngôi mộ bừa bãi, ông có thể dùng thời gian chờ Tiểu Ca đến tìm mình để tìm hiểu kỹ về xuất thân của cậu ấy!

Năm đó ông đã tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu, nhưng những thông tin khác về thân thế của Tiểu Ca ông vẫn chưa đào sâu lắm!

Chuyện này giống như một cặp vợ chồng sắp cưới vậy.

Ở nhiều nơi, trước khi đính hôn, gia đình hai bên đều đi nghe ngóng chuyện nhà đối phương!

Ví dụ nhà đó ở trong làng danh tiếng thế nào, có phải hạng người vô lý hay khó gần không!

Thực ra quan trọng nhất là xem nhà người ta có bệnh di truyền gì không!

Ví dụ như hôi nách, máu khó đông vân vân, đó là phương pháp khám tiền hôn nhân sơ khai nhất!

Ông chỉ mới tra ra Tiểu Ca ở mộ chôn chung ở Ba Nãi, nhưng ông có biết ở đây cũng có chuyện liên quan đến Tiểu Ca không?" Sắc mặt Thiên Chân thay đổi thất thường, không rõ anh ta có biết hay không.

Anh ta chỉ nói: "Cậu đừng có hù tôi, có giỏi thì nói ra đi, có thật hay không tôi tự mình biết phán đoán!" Tống Đường thấy có vẻ xuôi xuôi, tiếp tục: "Cái hòm đá chạm rồng bị đám tử tù đào lên đó được đưa vào cung ngay trong đêm!

Hoàng đế triệu tập đại thần bàn bạc bí mật!

Cuối cùng đám đại thần đó đa phần đều chết hết, bảo là do hoàng cung bốc cháy!

Nhưng chuyện này ai mà tin được?

Rõ ràng trong hòm đá có thứ gì đó không thể để người khác biết nên mới hạ thủ giết người diệt khẩu!

Và ông có biết trong hòm đá có gì không?" Thiên Chân mặt mũi âm trầm, mắt nhìn chằm chằm vào Tống Đường: "Đừng có nhử mồi nữa, nói thẳng đi!

Cậu nói ra tôi sẽ tự phán đoán thật giả!" Tống Đường bất lực, quả nhiên Tà Đế vẫn là Tà Đế!

Những thứ anh ta không quan tâm thì có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng những thứ anh ta thực sự để tâm thì đừng hòng nhử được!

Tống Đường cũng không biết Thiên Chân có thực sự biết chuyện này hay không, nhưng anh biết nếu mình không nói ra thì sợ rằng chuyến đi Tần Lĩnh này chỉ có thể đi một mình.

Tuy anh không ngại đi một mình nhưng có người giúp đỡ vẫn là tốt nhất.

Phái Phát Khâu trước khi đổ đấu vốn luôn quảng giao hảo hữu, cùng lập kế hoạch rồi mới lên đường.

Đơn thương độc mã không phải phong cách của phái này.

Kiếp trước bị người ta tố cáo cũng là do nếm trái đắng của việc đi

lẻ.

Nhưng truyền thừa là truyền thừa, thói quen bao nhiêu năm khiến anh vẫn hy vọng kéo được hai người này đi cùng.

Tống Đường nói: "Cái hòm đá chạm rồng đó cực kỳ khó mở, thực tế hoàng đế năm đó căn bản không mở được!

Vì thế để mở hòm, ông ta đã cầu cứu tộc trưởng Trương gia năm đó!

Tức là Trương Khởi Linh của nhiệm kỳ đó!

Tộc trưởng Trương gia đã giúp ông ta mở hòm đá, và thứ bên trong, một phần ghi lại một địa chỉ, phần còn lại là một đứa trẻ sơ sinh!

Đứa trẻ đó cũng đã uống Thi Miết Hoàn, đồng thời được bọc trong Ngọc Dong!

Địa chỉ ghi trong hòm đá đó thực ra là một ngôi mộ cổ!

Ngôi mộ đó chính là mộ Chu Mục Vương!

Chỉ là niên đại quá xa xưa nên địa chỉ ghi trên đó có phải là Lỗ Vương Cung hay không thì chúng ta căn bản không thể kiểm chứng!

Nếu đúng thì chủ nhân chính trong Lỗ Vương Cung lẽ ra phải là Chu Mục Vương!

Còn nếu không phải thì mộ Chu Mục Vương rất có thể đã bị người Trương gia hoặc hoàng đế khi đó đào từ sớm rồi!

Hoặc là họ không đào mà vẫn giữ nguyên đến tận bây giờ, chưa từng có ai vào!

Còn đứa trẻ đó thực ra là một cái đồng hồ hẹn giờ!

Còn về thân phận thực sự của nó, thực ra là..." Tống Đường chưa

nói hết câu, Bàn Tử đã xen vào: "Vãi, chẳng lẽ cậu định nói... làm sao có thể chứ?

Đứa trẻ đó làm sao có thể là Tiểu Ca được?

Nếu nói như cậu thì Tiểu Ca chẳng phải thành họ hàng của Tôn Đại Thánh à?

Cũng chui ra từ kẽ đá chắc?

Thế thì không gọi là Tiểu Ca nữa mà phải gọi là Tôn Tiểu Thánh!" Tống Đường bất lực xua tay: "Họ hàng Tôn Đại Thánh cái gì, tôi còn chưa nói hết ông đã ngắt lời rồi.

Đứa trẻ đó thực ra không liên quan gì đến Tiểu Ca!

Đó là đứa trẻ Chu Mục Vương năm xưa tìm được, nghe nói là mổ trực tiếp từ bụng phụ nữ mang thai ra!

Ông ta nhốt đứa trẻ vào hòm đá chạm rồng, đồng thời cho uống Thi Miết Hoàn!

Khi thời gian đến, đứa trẻ đó sẽ tỉnh lại để người ta tìm thấy vị trí ngôi mộ của ông ta!

Đó là một kiểu thiết bị đếm ngược!

Sở dĩ nói tới chuyện này là vì khi đứa trẻ đó được phát hiện thì nó đã chết rồi!

Trương gia vì muốn kiểm soát tộc nhân nên đã che giấu chuyện này, đưa Tiểu Ca vào thay thế!

Quan hệ là ở chỗ đó đấy!" Tống Đường trút hết những gì mình biết ra.

Cùng lúc đó anh thấy Thiên Chân run bần bật, nhưng vẫn im hơi lặng tiếng.

Bàn Tử nghe mà cũng ngây người, hồi lâu sau mới nói: "Nhưng thế này không hợp lý, những gì cậu nói rất mâu thuẫn!

Nếu đúng là vậy thì phải đặt hòm đá ở khu dân cư đông đúc chứ!

Chôn ở dưới cái cây thần nơi chim không thèm ị đó thì đến lúc đứa trẻ tỉnh lại ai mà biết được?" Tống Đường xua tay: "Chuyện đó thì không biết được, nhưng một khi Chu Mục Vương dám làm thế thì hẳn là có lý do của ông ta!

Chúng ta đâu phải con giun trong bụng ông ta mà biết ông ta nghĩ gì?

Tôi nói mấy chuyện này chỉ để bảo là, thay vì chờ Tiểu Ca, sao không đi điều tra chuyện này trước!

Hiểu thêm về Tiểu Ca một chút, sau này cũng dễ sống chung mà!" Thiên Chân cuối cùng cũng lên tiếng: "Năm đó đúng là tôi chưa xuống tới nơi sâu nhất của thần thụ!

Chương 70

Nhưng nếu hòm đá đã bị đào đi rồi, giờ chúng ta có quay lại cũng chẳng thấy gì nữa!" "Đồ thì không thấy, nhưng ít nhất di tích vẫn còn đó mà!

Biết đâu năm đó còn sót lại manh mối gì thì sao?

Hơn nữa khi đi, chúng ta sẽ kể câu chuyện này trực tiếp trên livestream cho cả mạng nghe!

Lỡ Tiểu Ca thấy được, cậu ấy nảy sinh hứng thú rồi tự thân tìm tới thì sao?

Thế chẳng tốt hơn là ông cứ thế đâm đầu đi tìm à!" Thiên Chân không đáp lại nhưng rõ ràng câu nói này đã lọt vào tai anh ta.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói gì.

Tống Đường gần như đã phân tích thấu đáo mọi cái lợi cái hại, chọn thế nào là tùy Thiên Chân.

Chỉ là chuyện này khiến Bàn Tử hơi khó xử, nếu Thiên Chân không đồng ý mà Tống Đường đi một mình thì ông ta tính sao?

Ông ta chắc chắn vẫn đứng về phía Thiên Chân, nhưng có tiền mà không kiếm thì lòng cũng đau như cắt!

Đang mải suy nghĩ, bỗng Thiên Chân mở miệng hỏi một câu: "Bao giờ xuất phát?" Nghe câu này, Bàn Tử sướng rơn: "Đúng thế, bao giờ đi?" Tống Đường cũng cười nói: "Ngày kia!

Ngày mai chúng ta còn phải đi mua sắm thiết bị!

Ngoài ra không cần vội, Kỷ Niệm nói đội Phi Ưng bên An ninh quốc gia có thể đưa chúng ta trực tiếp tới đó!

Nên chúng ta có thể tiết kiệm được khối thời gian!" Thiên Chân gật đầu, không nói thêm gì.

Bàn Tử thì cười hơ hớ: "Có chính quyền chống lưng đúng là sướng, tiết kiệm được cả tiền đường sá!

Được rồi, sáng mai chúng ta đi mua trang bị!

Cần những gì, cậu liệt kê danh sách đi!" Tống Đường gật đầu.

Chuyến đi Tần Lĩnh này cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Nhưng trước khi quyết định chọn nơi này, Tống Đường đã tính toán trong lòng.

Cần chuẩn bị gì, mua gì, anh nắm rõ như lòng bàn tay.

Thế là vừa ăn cơm, Tống Đường vừa liệt kê danh sách.

Lúc đó do cả ba đều có uống chút rượu nên Bàn Tử và Thiên Chân cũng chẳng để ý kỹ trong danh sách có những gì.

Mãi đến sáng hôm sau đi mua sắm họ mới phát hiện ra, trong danh sách Tống Đường liệt kê có một loại thiết bị mà họ chưa từng nghe tên: Đèn chiếu xuyên thấu cầm tay!

Trông có vẻ giống đèn pin, nhưng khác hẳn đèn pin thông thường.

Loại đèn này có công suất cực lớn, mạnh hơn đèn pin sói hàng chục lần, được trang bị loại pin công nghệ cao mới nhất.

Nguyên lý cụ thể họ cũng không rõ, chỉ nghe người bán chém gió cực gắt: "Loại đèn chiếu xuyên thấu cầm tay này đừng nhìn nó chỉ bằng cái đèn pin thường, nhưng khi bật lên, ánh sáng có thể chiếu xuyên sương mù dày đặc với khoảng cách hiệu dụng lên tới 100 mét!

Nếu không có sương mù, khoảng cách chiếu xa có thể đạt tới 500 mét!

Hơn nữa mỗi viên pin có thể sử dụng liên tục ít nhất 5 tiếng đồng hồ!

Tất nhiên loại pin này quý khách không tự sạc được, chỉ có hãng mới sạc được nên khi mua hãng sẽ cung cấp dịch vụ đổi pin.

Dùng hết điện cứ mang qua đổi pin mới, pin cũ hãng mang về sạc!" Bàn Tử nghe xong cười bảo: "Ghê thật, đây là đèn pin hay là xe điện thế?

Giờ công nghệ cao gớm mặt vậy à?" Tống Đường bảo ông ta rảnh thì xem tin tức nhiều vào, sản phẩm này ra mắt mấy năm rồi, chỉ là người thường không dùng tới thôi.

Còn đối với dân làm việc dưới hầm lò, loại thiết bị này đã phổ biến từ lâu.

Ngoài đèn chiếu xuyên thấu cầm tay, họ còn mua thêm một vài thứ khác.

Tuy không rõ cụ thể để làm gì, nhưng Tống Đường bảo mua thì cứ mua thôi, anh biết dùng là được.

Ba người bận rộn đến tận ba giờ chiều mới chất hết đồ đạc lên xe, đầy hai bao tải lớn.

Sau đó họ ghé một quán ven đường ăn bánh phở.

Vừa ăn Bàn Tử vừa hỏi: "Phía cô em Kỷ Niệm thế nào rồi?

Cậu phải nói sớm người đến tìm cậu là cô em Kỷ Niệm thì hôm đó tôi với Thiên Chân đã chẳng vội đi thế!" Tống Đường bất lực: "Tôi cũng có biết cô ấy tới đâu, nhưng nếu ông muốn gặp thì đơn giản thôi!

Long lão trước đó có nói muốn gặp hai ông.

Lần tới ông đi cùng tôi nhé?" "Thôi thôi!

Lãnh đạo chính quyền thì xin kiếu, Bàn gia tôi sợ đến lúc bị hỏi

cung không chịu nổi lại khai hết chuyện cũ ra thì mất vui!" Tống Đường nghe vậy bật cười: "Phi Ưng chuẩn bị xong rồi, sáng mai sẽ tới đón chúng ta!

Nếu không có việc gì khác, lát ăn xong đi hớt tóc với tôi đi!" "Hớt tóc?" Thiên Chân ngẩn người, không hiểu lúc này hớt tóc làm gì.

"Sao thế?

Bị bệnh da liễu à?" Bàn Tử hỏi.

"Bệnh cái gì, tôi có đi thay da đâu!

Quy tắc quê tôi, đây gọi là khởi đầu mới!

Tôi trả hết tiền vi phạm hợp đồng rồi, lần đổ đấu này coi như hoàn toàn làm cho chính mình!

Đi hớt tóc xả xui cái!" Thiên Chân nghe vậy cạn lời.

Bàn Tử cười bảo: "Chú em Đường, cậu cũng tin mấy trò này à?

Nhưng mà tóc của Bàn gia tôi dạo này cũng dài quá rồi, lát đi cùng cậu luôn!

Nhưng hớt tóc là cậu phải bao đấy nhé!" Nửa giờ sau, tại tiệm làm tóc sang chảnh nhất phố, ba người đẩy cửa bước vào.

Sau khi gội đầu, cả ba ngồi trước gương.

Thợ làm tóc hỏi: "Ba vị muốn làm kiểu gì ạ?" "Đơn giản mát mẻ là được!" Tống Đường nói.

Anh đang đeo khẩu trang nên đối phương cũng không nhận ra.

Bàn Tử đứng bên cạnh thì lên tiếng: "Thế sao được!

Anh em tôi tuy giờ chưa phất nhưng tương lai cũng là đại gia tài sản trăm tỷ, sao xuề xòa được?

Này, đừng nghe cậu ấy, làm theo ý tôi đây này!

Ba người chúng tôi, cậu cứ hớt theo tiêu chuẩn tài sản mười tỷ cho tôi!

Thiếu một hào Bàn gia tôi không để yên đâu!" "Dạ vâng!" Anh thợ tóc cũng bị chọc cười nhưng vẫn bắt tay vào làm.

Hai tiếng sau, kiểu tóc của ba người biến thành y hệt nhau.

Tống Đường nhìn mình trong gương mà không thốt nên lời, vì kiểu tóc này anh từng thấy rồi, đây chính là kiểu tóc y chang của thiếu gia Vương Tư Thông trong giới giải trí!

Bàn Tử nhìn cũng ngẩn người, nhổ miếng nước bọt vào tay rồi vuốt vuốt mấy sợi tóc dựng đứng, vừa vuốt vừa khen: "Ái chà!

Thảo nào tiệm của chú em trang trí đẹp nhất phố này!

Chú em biết hớt tóc đấy!" Phi Ưng tới vào sáng hôm sau, nhưng cách anh ta tới thì khác hẳn mọi người, vì anh ta đi máy bay trực thăng tới.

Ba người Bàn Tử đã chờ sẵn từ sớm tại một căn cứ ngoại ô.

Khi Phi Ưng tới, họ trực tiếp quẳng trang bị lên rồi leo lên máy bay.

Trên trực thăng chỉ có hai người, một là Phi Ưng, hai là phi công chính.

Hai bên chào hỏi nhau một tiếng, chiếc trực thăng nhanh chóng khởi hành.

Theo lệ, Tống Đường nhắn tin cho Tiểu Nhã bảo mười phút nữa sẽ mở stream, sau đó mới báo tọa độ điểm đến cho Phi Ưng, đồng thời dặn dò: "Trong quá trình đi, mong anh tuyệt đối không tiết lộ thông tin ra ngoài!

Vì lát nữa tôi sẽ mở livestream, nếu tọa độ bị lộ sẽ rất rắc rối!"

Bàn Tử bảo: “Không phải chính quyền sẽ cử người canh gác bên ngoài sao?

Cậu sợ cái gì?” Tống Đường lắc đầu: “Bình thường thì chắc chắn không vấn đề gì!

Nhưng chỉ sợ mấy kẻ liều mạng vì tiền lén lút mò tới thôi!

Núi rừng rộng thế, đội An ninh cũng không thể canh giữ từng tấc đất được!

Cẩn tắc vô áy náy, cẩn thận chút vẫn hơn!” Bàn Tử không có ý kiến gì thêm.

Phi Ưng gật đầu.

Rất nhanh, Tống Đường đã mở livestream.

Nhờ thành công vang dội của Lỗ Vương Cung trước đó, lần này anh vừa mở máy, kênh chat đã ngập tràn bình luận.

Số lượng người xem tăng vọt, sau ba phút đã không còn hiển thị con số cụ thể nữa.

Nhiều người quen cũng nhanh chóng ùa vào, trong đó có Đại Kim Nha, Minh Thúc, Kiều Nhị Gia...

Thậm chí ngoài họ ra còn xuất hiện nhiều ID lạ hoắc, trông có vẻ cũng muốn tới xem hàng.

Trong đó còn có cả người nước ngoài, bình luận toàn bằng tiếng Anh.

Có lẽ do vụ Lỗ Thương Vương lần trước đồn xa quá nên nhiều lái buôn lớn nhỏ đều mò tới nghe ngóng.

Tống Đường đương nhiên không ý kiến gì, thấy mọi người đều hỏi lần này đi đâu, anh liền hắng giọng nói: “Chào các vị!

Mấy ngày không gặp rồi!

Hôm nay chúng ta chính thức khởi hành, chuẩn bị đi khám phá ngôi mộ thứ hai!

Vị trí cụ thể thì xin phép không nói ở đây, dù sao cũng là bí mật kinh doanh!

Chương 71

Cứ đợi chúng tôi khảo sát xong rồi mới công bố ra ngoài sau vậy!

Còn trong mộ có gì, lát nữa tôi sẽ kể kỹ cho mọi người nghe!

Chuyến này chúng tôi may mắn được đi trực thăng của chính quyền nên thời gian trên đường cũng khá dư dả!" Tống Đường vừa dứt lời đã thấy Minh Thúc bình luận: "Có nhầm không đấy chú em Đường, lần trước chẳng phải đã hứa lần tới đi tham mộ sẽ dắt thúc theo à!

Ba đứa tụi bây sao lại đi ăn mảnh thế hả!" Bàn Tử thấy thế cười đáp: "Minh Thúc ơi, chỗ chúng tôi sắp tới đồ không dễ lấy đâu!

Bộ răng của thúc coi chừng lại mẻ tiếp đấy!" "Cái thằng béo kia, lúc thúc mày chạy tàu lênh đênh trên biển thì mày còn chưa biết nghịch đất ở đâu đâu!" Minh Thúc bất mãn.

Tống Đường vội can Bàn Tử lại, bảo ông ta đừng đấu mồm với Minh Thúc nữa, phải tranh thủ quảng cáo về ngôi mộ, nếu không đến nơi thì bán hàng cho ai!

Bàn Tử thôi không nói nữa.

Tống Đường nhìn vào camera nói: "Minh Thúc à, thúc đừng có quậy nữa, già cả rồi, cứ đi buôn bán xác chết là được rồi!

Xuống mộ ngộ nhỡ thúc có chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với con trai thúc đây?

Chẳng phải là cắt đứt đường tài lộc của nó sao!" "Cái thằng nhãi ranh này, mày có biết nói chuyện không hả!" Tống Đường cười, không thèm để ý đến ông ta nữa mà bắt đầu nói về cổ mộ: "Các vị!

Quá trình ở Lỗ Thương Vương chắc đa số mọi người đều xem

rồi!

Rút kinh nghiệm từ ngôi mộ trước, những thứ đáng tiền đều là đồ đồng!

Vì thế lần này tôi đặc biệt chọn một ngôi mộ có nhiều đồ đồng!

Nó nằm ngay trong dãy núi lớn sau lưng tôi đây!" "Nói về ngôi mộ này thì phải kể từ thời Bắc Ngụy!

Truyền thuyết kể rằng thời Bắc Ngụy có một đội quân gọi là Bất Ngôn Kỵ!

Đó là đội quân gồm những người câm, chuyên đi tìm mộ cổ cho hoàng đế đương thời!

Và câu chuyện xảy ra sau khi Thiết Tam Giác từ Hải Để Mộ trở về!

Cái gì?

Bạn hỏi Hải Để Mộ là mộ gì, ở vùng biển nào á?

Cái này không nói cho bạn được, vì sau này tôi còn phải quay lại Hải Để Mộ nữa mà!

Ở đây chỉ nói về Tà Đế trong Thiết Tam Giác thôi!

Người này sau khi ra khỏi Hải Để Mộ thì được một người bạn nối khố tìm tới, và câu chuyện bắt đầu từ đó!..." Tống Đường thao thao bất tuyệt suốt ba tiếng đồng hồ, kể đầu đuôi ngọn ngành cực kỳ thấu đáo.

Khán giả trong livestream nghe mà ngây người, ngay cả Bàn Tử ngồi bên cạnh cũng nghe mà ngơ ngác.

Ông ta nhìn Thiên Chân, thấy Thiên Chân không phản bác gì, liền thì thầm: "Vãi!

Tôi không ngờ đấy!

Thiên Chân, lúc rời xa Bàn gia ông mà cũng gấu thế à!

Tôi cứ tưởng ông tiêu đời ở chỗ đó rồi chứ!

Không ngờ ông vẫn còn sống sót mà đi ra được!" Thiên Chân lườm ông ta một cái, bảo ông ta đừng có nói nhảm, hạ giọng thấp thế có ích gì, khán giả không nghe thấy chứ nhỡ Phi Ưng nghe thấy thì cũng toi đời.

Tống Đường kể xong liền mở chai nước uống, đồng thời thấy khán giả đang bàn tán xôn xao về chuyện của Lão Dương.

"Đường Bảo ơi, những gì anh vừa kể là thật à?" "Đúng thế, sao tôi cứ thấy nó ảo ảo thế nào ấy!

Cái ông Lão Dương đó thực sự không phải là người sao?" "Vãi thật, nghĩ thôi đã thấy rợn tóc gáy rồi!

Lão Dương đang sống sờ sờ không phải người, mẹ ông ta cũng không phải người, chẳng lẽ là hai con ma à?" "Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là Đường Bảo không sợ đến chỗ đó cũng bị trúng chiêu sao?" "Phải đấy, vạn nhất anh cũng vật chất hóa ra một anh nữa thì tính sao?" "Vãi, tính sao cái gì?

Thế thì tốt nhất cứ vật chất hóa ra thêm vài anh nữa, rồi chia cho tôi một anh Đường Bảo nhé!" "Ha ha, tôi cũng muốn!

Có cho đặt trước không?

Tôi cũng muốn một anh Đường Bảo!" Tống Đường nhìn mà bất lực, đám fan này lại tổ lái đi đâu rồi.

"Sức mạnh vật chất hóa có liên quan đến tiềm thức!

Không phải bạn cứ muốn cái gì là có cái đó đâu.

Nhưng các bạn yên tâm, tôi đã dám đi thì tất nhiên là có cách đối

phó!" Khán giả nghe vậy mới yên tâm.

Cái sức mạnh vật chất hóa đó nghe thôi đã thấy quỷ dị rồi, nếu không có cách nào mà cứ thế lao đầu vào thì chẳng khác nào đi nộp mạng cho tống tử.

Long lão cũng đang xem livestream, thấy đến đoạn này Kỷ Niệm liền hỏi: "Sức mạnh vật chất hóa này có thực sự tồn tại không ạ?

Nếu những gì Đường Bảo nói là thật thì e rằng chuyện này sẽ gây ra chấn động cực lớn đấy!" Long lão gật đầu: "Không chỉ là chấn động lớn đâu, nếu trên đời này thực sự có loại năng lực đó, thì Việt Nam sẽ trở thành bá chủ thống nhất toàn cầu!

Hơn nữa nếu sức mạnh này được chứng thực, tôi đảm bảo sáng phát tin xác nhận thì chiều cả thế giới sẽ loạn cào cào ngay!

Đừng nói là Thế chiến thứ ba, rất có thể hành tinh của chúng ta sẽ bị hủy diệt luôn!

Nhưng thứ này tồn tại trong mộ cổ, tức là nó đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Mà hành tinh của chúng ta vẫn tồn tại đến tận bây giờ, điều đó chứng tỏ sức mạnh này không phải là vô địch.

Hoặc giả, bản thân việc vật chất hóa chỉ là một cú lừa!" Kỷ Niệm gật đầu.

Tuy Tống Đường nói khá dè dặt, bảo rằng vật chất hóa gắn liền với tiềm thức, không phải muốn gì được nấy, nhưng dù có thế thì cũng đã quá ghê gớm rồi.

Mà thứ như vậy nếu thực sự tồn tại, sao có thể bị vùi lấp trong mộ cổ?

Cho nên chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.

Long lão ra hiệu cho Kỷ Niệm đừng hỏi nữa, cứ xem tiếp livestream đã.

Khán giả chắc chắn sẽ hỏi những vấn đề mà họ quan tâm, xem Tống Đường giải thích thế nào.

Quả nhiên, rất nhanh đã có fan hỏi: "Đường Bảo ơi, anh bảo có cách đối phó, là cách gì thế?" "Phải đấy, anh nói thử đi cho tụi em mở mang tầm mắt với!" "Đúng rồi, đúng rồi!" Tống Đường uống một hớp nước, thấy chưa tới nơi nên chuẩn bị bắt đầu giảng giải.

Thế nhưng Minh Thúc lại nhảy ra: "Sức mạnh vật chất hóa cái gì chứ, Đường tử cậu càng chém càng không có điểm dừng rồi!

Nếu thế giới có loại sức mạnh đó thì Việt Nam ta chẳng phải đã xưng bá thế giới từ lâu rồi sao!

Cậu muốn bán giá cao thì thúc hiểu, nhưng cậu cũng không được coi bọn tôi như lũ ngốc mà lừa chứ!" Tống Đường nghe vậy chỉ thản nhiên cười đáp: "Minh Thúc à, vẫn câu nói cũ thôi, những thứ thúc chưa thấy không có nghĩa là nó không tồn tại!

Tôi tin là có nhiều người cũng có suy nghĩ giống thúc.

Vì vậy tôi sẽ không trả lời từng người một!

Chúng tôi đương nhiên sẽ đi tìm thứ đó, lúc đó chắc chắn sẽ có nhiều tình huống xảy ra.

Thứ đó rốt cuộc là thật hay giả, có sức mạnh vật chất hóa hay không, mọi người cứ xem xong rồi hãy bình luận nhé!

Bây giờ tôi xin trả lời một vấn đề khác của các fan, đó là tôi rốt cuộc có cách gì!" Nói đến đây, Tống Đường hắng giọng chuẩn bị giảng bài: "Nói về cách đối phó, trước hết chúng ta phải hiểu sức mạnh vật chất hóa của cây đồng đó là gì!

Cá nhân tôi thiên về ý kiến nó là một loại ảo giác!

Chỉ là loại ảo giác này chúng ta chưa từng thấy bao giờ, nó có thể khiến bạn nảy sinh ảo giác, cảm thấy mình vừa vật chất hóa ra một vật gì đó, mà vật đó bạn còn có thể nhìn thấy và sờ thấy được!

Đồng thời loại ảo giác này gắn liền với tiềm thức của bạn!

Sau khi bạn bị dính ảo giác, nó cũng có thể ảnh hưởng đến tiềm thức của những người xung quanh, khiến họ cũng nảy sinh ảo giác giống hệt bạn!

Đó có lẽ chính là bản chất của vật chất hóa!

Tất nhiên đó đều là phỏng đoán của tôi!

Ở đây tôi chỉ nói sơ qua thôi, trọng điểm là làm sao để tránh việc bản thân gặp chuyện vì chính tiềm thức của mình!" Nói tới đây, Bàn Tử và Thiên Chân cũng đều nhìn anh.

Đây thực sự cũng là điều họ muốn biết.

Tống Đường quả quyết đòi đi Tần Lĩnh như vậy, nhưng sức mạnh vật chất hóa của cây đồng đó anh định giải quyết thế nào?

Nguy hiểm trong quá trình đi đều có thể lường trước được, nhưng duy chỉ có cái sức mạnh vật chất hóa này là khiến người ta không kịp trở tay.

Nếu không giải quyết được, họ rất có thể sẽ gặp họa.

Tống Đường cười nói: "Nói về chuyện này thì không thể không nhắc đến tiềm thức!

Các bạn có biết tiềm thức là gì không?

Và các bạn có biết ý thức là gì không?" Trong kênh chat lập tức có fan nhảy ra trả lời: "Trên mạng có nói này, đại khái là ý thức có thể suy luận, có thể đưa ra lựa chọn.

Còn tiềm thức thì không thể suy luận, không tranh luận với ý thức.

Tiềm thức không thể kiểm soát, ví dụ như giấc mơ, nhịp đập con tim, hơi thở của chúng ta.

Tiềm thức là tâm lý khách quan, ý thức là tâm lý chủ quan.” Tống Đường cười: “Đúng thế, đó là lý thuyết!

Nhưng các bạn có hiểu được không?” Các fan đồng loạt lắc đầu: “Hiểu được cái con khỉ, cái này còn khó hiểu hơn cả sách tiếng Anh!

Mang tính học thuật quá, hoàn toàn không hiểu gì luôn, Đường Bảo có thể giải thích rõ hơn cho tụi em không?” “Phải đấy Đường Bảo, anh giải thích cho tụi em đi!” Tống Đường mỉm cười gật đầu.

Anh vốn định giải thích cho mọi người mà.

Hiện giờ nói càng nhiều về cây đồng thì càng làm tăng thêm vẻ bí ẩn và quỷ dị của nó, sau này tìm thấy bán mới được giá.

Cho nên anh sẽ không tiếc thời gian cho chuyện này.

“Tiềm thức và ý thức, tôi lấy một ví dụ đơn giản nhất là các bạn hiểu ngay!

Ví dụ nhé, một người mù có thù với bạn, một ngày nọ bạn vô tình đụng phải người ta.

Người ta nhận ra giọng nói của bạn nên nảy sinh ý đồ xấu.

Chương 72

Vừa hay bên cạnh có con dao phay, người ta liền vơ lấy!

Lúc này phản ứng của bạn chính là minh chứng rõ nhất để phân biệt tiềm thức và ý thức!

Đầu tiên bạn thấy người ta cầm dao phay nên cảm thấy sợ hãi!

Quá trình này chính là tiềm thức của bạn đang làm chủ, và phản ứng sợ hãi đó là do tiềm thức điều khiển!

Người nhát gan sẽ lùi bước, thậm chí quay đầu bỏ chạy, còn người gan dạ thì trong đầu sẽ xuất hiện phản ứng lo lắng này nọ!

Nhưng ngay sau đó bạn sẽ nhận ra: Hắn là người mù mà!

Hắn có thấy mình đâu, vậy thì có gì đáng sợ chứ?

Người nhát gan có thể chọn cách rời đi ngay, còn người gan dạ thậm chí có thể lao lên giật lấy con dao!

Quá trình sau này chính là ý thức của bạn đang kiểm soát!

Nói trắng ra, tiềm thức trong cuộc sống hằng ngày thể hiện gần giống như bản năng của bạn vậy!

Thấy mỹ nữ bạn sẽ vô thức liếc nhìn thêm vài cái, thấy thứ gì nguy hiểm bạn sẽ vô thức né tránh, đó đều là tiềm thức!

Còn sau khi liếc mỹ nữ vài cái bạn phát hiện bạn gái đang đứng cạnh nên chỉ dám lén nhìn, hoặc nhận ra nguy hiểm đó chẳng có gì đáng sợ nên bạn chọn ở lại xem náo nhiệt, đó chính là ý thức!

Tiềm thức là bản năng, còn ý thức sẽ dựa trên môi trường lớn lên, học tập cũng như năng lực được nâng cao sau này của bạn mà đưa ra lựa chọn.” Nói đến đây, Tống Đường lại uống một hớp nước rồi mới

tiếp tục: “Áp dụng vào cây đồng mà chúng ta sắp đi tìm!

Muốn tránh rắc rối do tiềm thức mang lại thì thực ra rất đơn giản!

Đó là chỉ cần bạn có thể khống chế được tiềm thức của mình, bắt mình đừng có nghĩ ngợi lung tung, thì năng lực vật chất hóa của cây đồng đó chẳng còn tác dụng gì với bạn nữa!

Nói cách khác, nó cũng chẳng còn gì đáng sợ!

Nhưng vấn đề là bạn có khống chế được tiềm thức của mình không?

Cái này hình như phải qua huấn luyện chuyên môn mới được!” Bàn Tử nói.

Thiên Chân cũng nhìn anh, rõ ràng cũng có cùng ý nghĩ đó.

“Đường Bảo ơi, anh còn luyện cả tiềm thức nữa à?

Vãi thật cái gì anh cũng luyện qua hết rồi sao?” “Không lẽ Đường Bảo còn khống chế được cả tiềm thức của mình?

Tôi đến cái ‘thằng em’ của mình còn chả khống chế nổi nữa là!” “Á đù, đương nhiên rồi, tôi chỉ không khống chế nổi ‘thằng em’ khi thấy gái đẹp thôi!” “Lầu trên ơi ‘thằng em’ của ông có tử tế không đấy?

Nhiêu tuổi rồi?” “18!” “Là cm hay là tuổi thế?” “Vãi, đường nào cũng tổ lái sang chuyện ấy được, Đường Bảo đừng để ý đến mấy lão ấy, anh thực sự biết khống chế tiềm thức của mình à?” Tống Đường cười lắc đầu: “Tôi đương nhiên là không thể, cũng chưa từng tập qua!

Nhưng tôi có cách có thể định hướng tiềm thức của tất cả mọi người!” “Vãi, cách gì thế?” “Phải đấy anh nói đi!” “Đúng đó, tôi tụt cả quần rồi chỉ chờ anh kể tới đoạn cao trào đây!” Tống Đường cạn lời: “Cái này giờ chưa nói được, cho phép tôi giữ bí mật một chút.

Đợi chúng ta tìm thấy thần thụ, tôi sẽ cho mọi người biết cách của tôi là gì!

Thôi được rồi, chỗ chúng ta cần đến cũng sắp tới nơi rồi!

Lát nữa chúng tôi sẽ nhảy dù trực tiếp xuống đó!

Sau khi xuống dưới, buổi đấu giá món đồ đầu tiên sẽ sớm bắt đầu!

Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa chúng ta sẽ bắt đầu livestream bán hàng!" Nghe thấy sắp có hàng, Minh Thúc quả nhiên không nhịn được mà nhảy ra: "Chú em Đường ơi, hàng gì thế?

Chú em tiết lộ trước một chút đi để thúc còn cân nhắc chứ!

Nếu hợp thì chẳng cần phải hỏi người khác làm gì nữa!" "Chú em Đường đúng là nên tiết lộ một chút, nhưng mà bán cho ai thì cậu cũng nên cân nhắc kỹ nhé!

Lần này tôi cũng chuẩn bị rất nhiều vốn liếng, bảng hiệu Kim Gia ở Phan Gia Viên của tôi cũng vang danh thiên hạ đấy!" Đại Kim Nha cũng xuất hiện.

"Bỉ nhân tài hèn sức mọn, Kiều Nhị ở Lưu Ly Xưởng tự nhận cũng có chút thực lực, chú em Đường nhớ để mắt tới tôi nhé!" "Ái chà!

Không ngờ ở đây cũng gặp được người quen!

Xem ra chỗ này đúng là nơi tụ hội của giới nhà giàu mới nổi rồi!

Chú em Đường đúng không, tôi xin tự giới thiệu: Tôi là Lưu Ly Tôn ở Lưu Ly Xưởng!

Tự nhận có chút thực lực, lát nữa có hàng tốt thì chia cho tôi một ít nhé?" Bình luận này vừa hiện lên, sắc mặt Bàn Tử lập tức sa sầm, ông ta lầm bầm mắng: "Cái thằng khốn kiếp này mà cũng tới, năm đó

Tiểu Ca sao không phế quách nó đi cho xong!

Thế mà cũng dám vác mặt tới!" Thiên Chân nghe vậy cũng chẳng nể nang gì mà nhìn chằm chằm vào gã kia.

Có điều, gã đang ở đầu bên kia phòng livestream, nên cái nhìn không đau không ngứa này cũng chẳng ích gì.

Tống Đường đương nhiên biết hiềm khích giữa họ.

Năm đó, ba người họ đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, cướp đi Quỷ Tỷ.

Sau đó bị Lưu Ly Tôn để mắt tới và đánh nhau một trận.

Nếu không nhờ chiêu cuối cùng của Tiểu Ca đánh lén, một gậy đập ngất Lưu Ly Tôn, e rằng kết cục của họ lúc đó còn thảm hơn nhiều.

Đúng là kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ sòng sọc.

Tuy nhiên, lão Lưu Ly Tôn này dường như đã không còn nhớ chuyện năm xưa.

Dù sao chuyện cũng đã qua mấy năm, lại thêm thân phận của lão, chắc chắn không thèm để tâm đến ba người bọn Bàn Tử lâu đến vậy.

Nhưng Bàn Tử và Thiên Chân thì đời nào quên được.

Có điều thấy Lưu Ly Tôn không nhận ra mình, họ cũng chẳng dại gì mà bới móc chuyện cũ.

Tống Đường nháy mắt ra hiệu cho hai người, bảo họ bớt giận, cùng lắm lát nữa món nào Lưu Ly Tôn ưng ý thì cứ hét giá thật cao mà bán cho lão!

Chẳng việc gì phải nổi đóa với loại người như thế, giận quá hại thân thì thật không đáng.

Thiên Chân cũng vỗ vai Bàn Tử, cơn giận trong lòng anh ta mới dịu xuống đôi chút.

Trong lúc nói chuyện, bên phía Phi Ưng cuối cùng cũng lên tiếng: "Đến nơi rồi, chuẩn bị nhảy dù!".

Ba người gật đầu, lập tức mặc trang bị vào.

Phi Ưng tiến tới mở cửa khoang, ba người lần lượt nhảy xuống.

Bàn Tử vẫn hơi sợ độ cao, nhưng may có Thiên Chân đi cùng nên cũng xuống thuận lợi.

Vốn dĩ họ cứ ngỡ Phi Ưng sẽ rời đi ngay, không ngờ anh ta cũng nhảy xuống theo.

Do khi nhảy dù cần đảm bảo an toàn nên các thiết bị livestream phải thu lại, buổi phát sóng tạm thời bị gián đoạn.

Chờ khi họ tiếp đất, Tống Đường sẽ mở lại từ đầu.

Rất nhanh, ba người đã đáp xuống mặt đất.

Vận khí khá tốt, không ai bị treo trên cây cả.

Đến lúc này, họ đã tiến sâu vào dãy núi Tần Lĩnh vạn dặm.

Phi Ưng nhanh chóng vác một túi lớn chạy tới.

Cả ba đều rất thắc mắc.

"Anh không định đi cùng đấy chứ?" Bàn Tử hỏi.

Phi Ưng lắc đầu: "Dĩ nhiên là không, tôi tới để đưa đồ cho các cậu, xong việc là tôi đi ngay!

Chút nữa đội An ninh Quốc gia sẽ cảnh giới gần đây chờ các cậu ra".

Nói đoạn, Phi Ưng kéo khóa túi ra, bên trong là bốn năm chiếc hộp gỗ.

Hộp trông rất chắc chắn, bên ngoài còn quấn xốp chống va đập.

Phi Ưng thao tác nhanh nhẹn, cắt lớp xốp và mở hộp ra.

Khi nắp hộp mở, cả ba người đều ngẩn ngơ.

Trong hộp là một khẩu súng tiểu liên mới tinh!

Mắt Bàn Tử sáng rực lên: "Hàng Đức chế tạo, MP5!

Vãi, cái này chuẩn bị cho bọn tôi sao?".

Phi Ưng gật đầu.

Bàn Tử không kìm được nữa, lao tới cầm súng lên, lên đạn rôm rốp.

Nhưng ngay sau đó, anh ta phát hiện khẩu súng này dường như đã bị can thiệp.

"Bàn gia xem ra cũng là tay chơi súng cừ khôi đấy!

Đây đúng là MP5 của Đức, thích hợp tác chiến trong không gian hẹp!

Nhưng súng này đã được cải tiến rồi!" Phi Ưng vừa nói vừa chỉ vào phần gần cò súng.

Ở đó có hai đèn chỉ thị hình tròn, một cái đang sáng đỏ, còn cái màu xanh thì tắt.

"Vụ ở Lỗ Vương Cung đã khiến quan chức nhận ra rằng việc xuống mộ của các cậu có thể gặp nguy hiểm.

Vì thế họ đã đặc biệt sửa đổi quy tắc hợp pháp hóa trộm mộ, cho phép trang bị súng!

Nhưng trên súng có lắp thiết bị bảo hiểm, kết nối trực tiếp với đội An ninh Quốc gia.

Nó sẽ không bị ảnh hưởng bởi địa hình hay không gian, ngay cả

dưới lòng đất vẫn có tín hiệu!

Long Lão bên kia sẽ giám sát tình hình của các cậu theo thời gian thực.

Chương 73

Một khi gặp nguy hiểm, họ sẽ mở khóa bảo hiểm từ xa, lúc đó các cậu mới dùng được!

Còn bình thường, súng sẽ bị khóa và không thể khai hỏa".

Cả ba gật đầu, giờ mới vỡ lẽ.

Hóa ra là vậy.

Nhưng dù thế, cũng đủ thấy phía chính quyền thực sự có nghĩ cho họ.

Hơn nữa, một khi tiền lệ này được mở ra, các streamer trộm mộ khác cũng có thể được trang bị súng, nên nếu không có biện pháp phòng ngừa thì chắc chắn sẽ loạn.

"Ngoài ra, súng chỉ được dùng gần cổ mộ, sau khi kết thúc chuyến thám hiểm, người canh gác bên ngoài sẽ thu hồi ngay lập tức để tránh sự cố".

Ba người gật đầu bày tỏ sự thấu hiểu.

Được cấp súng là Bàn Tử đã phấn khích lắm rồi, chẳng nề hà mấy cái quy tắc này.

"Được rồi, trong này có đạn, còn có hai khẩu súng lục tự động và một ít kíp nổ cầm tay!

Tất cả đều có thiết bị an toàn, hai người cũng chọn đi!" Phi Ưng nhìn Tống Đường và Thiên Chân.

Hai người nhìn nhau, mỗi người chọn một khẩu súng lục.

MP5 hỏa lực mạnh thật nhưng quá cồng kềnh, họ vẫn thích dùng súng lục hơn.

Chỉ có hạng liều mạng như Bàn Tử mới chuộng tiểu liên.

Sau khi chọn xong, họ thu dọn đạn dược và kíp nổ, rồi Phi Ưng mang số súng còn lại rời đi.

Bàn Tử đắc ý giơ súng ngắm nghía cái cây trước mặt, nói: "Có súng trong tay, Bàn gia tôi thấy xương sống thẳng tắp luôn!

Thần thụ thần thiếc gì chứ, đi thôi!

Bàn gia sẽ bắn nó thành cái tổ ong!".

Tống Đường và Thiên Chân nhìn nhau cười trừ.

Được cấp súng cũng tốt.

Tuy nhiên thời gian gấp rút, lúc này đã là buổi chiều nên ba người không trì hoãn thêm, xác định phương hướng rồi xuất phát.

Tống Đường mở livestream trở lại.

Các fan lũ lượt kéo vào phòng, trong khi Thiên Chân đứng bên cạnh nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, gần đây có thể có khỉ đấy!

Tốt nhất là đừng đụng độ chúng, chứ cầm súng bắn khỉ thì chẳng hay ho gì đâu".

"Súng?

Súng gì cơ?

Vãi, Đường Bảo các ông lấy đâu ra súng thế?" "Đúng rồi, mắt tôi có hoa không vậy?" "Đệt, sau lưng Bàn gia không phải là súng thì là cái gì?

Đừng bảo tôi đó là súng nước nhé, các ông vừa ở Vân Nam về đấy à?

Đi tham gia lễ hội té nước chắc?" Thấy vậy, Tống Đường vội giải thích: "Đây là hàng do chính quyền cấp phối để bảo vệ an toàn thân

thể!

Chỉ dùng quanh khu vực cổ mộ thôi, lúc ra sẽ nộp lại".

"Chính quyền cấp súng á?

Vãi, thật hay đùa đấy?" "Trộm mộ mà cũng được cấp súng?

Sướng thế sao?

Thế tôi cũng đi trộm mộ đây!" "Đúng đúng, tôi cũng đi, không vì gì khác, chỉ để nghịch súng thôi, nghịch xong tôi trả lại chứ không xuống mộ có được không?" "Ông đúng là đồ khôn lỏi!" Tống Đường câm nín, đám fan này đúng là quá biết cách trêu chọc.

Tuy nhiên, khi họ đang lên đường, trong phòng livestream bỗng xuất hiện một cái ID quen thuộc.

"Cấp phối cái nỗi gì, Tống Đường, mày lừa ai đấy!

Trong văn bản công khai của chính quyền làm gì có chuyện này!

Tao sẽ tố cáo tụi mày!" Nói đoạn, gã đó liền tag tài khoản của các cục cảnh sát vào phòng livestream!

"Mọi người ra mà xem, ba thằng này công khai tàng trữ vũ khí, định tội thế nào đây?" Thế nhưng, mấy tài khoản cảnh sát kia đồng thời chỉ gửi lên mấy dấu chấm hỏi.

Sau đó mới có một tài khoản phản hồi: "Đồng chí Trương Đông, mời anh theo dõi kỹ thông báo chính thức!

Điều lệ hợp pháp hóa trộm mộ mới vừa được công bố, trong đó ghi rõ streamer thám hiểm có thể được trang bị súng nếu cần thiết!

Chính quyền thống nhất cấp phát và quản lý thu hồi!".

Ngay lập tức, phòng livestream nổ tung.

"Vãi, đúng là vừa mới phát hành thật!" "Đỉnh cao, Đường Bảo

đúng là dùng sức một người khiến chính quyền phải sửa luật luôn!" "Trương Đông ơi, ông đúng là ăn phân cũng không kịp nóng, khoản bị vả mặt thì ông luôn đứng nhất!" "Cười chết mất, mà này, sao Trương Đông vẫn chưa vào tù nhỉ?

Tần Diệu Dương bị bắt rồi mà gã vẫn nhởn nhơ à?" "Đệt, dù tôi cũng muốn biết nhưng thôi, tôi phải đi đăng ký tài khoản trộm mộ đây!" "Đúng rồi, tôi cũng đi, khẩu MP5 của Đức kìa, thèm được sờ vào quá!".

Các fan đều bị vụ cấp súng thu hút sự chú ý.

Tống Đường cũng chịu, chuyện này sớm muộn gì cả mạng cũng biết, gây chấn động là điều khó tránh nên anh chẳng bận tâm.

Vừa đi, Bàn Tử vừa hỏi: "Sao thằng Trương Đông vẫn chưa bị xích nhỉ?

Tần Diệu Dương vào kho rồi mà?".

Tống Đường thở dài: "Tần Diệu Dương là pháp nhân, vả lại hiện giờ cũng chỉ đang bị điều tra thôi!

Trương Đông chỉ là thằng quản lý quèn, không nhúng tay vào vụ trốn thuế được.

Giờ gã cùng lắm là kẻ vô nghề nghiệp, chuyện đó chưa sờ gáy gã đâu".

"Kệ gã đi, đừng bận tâm làm gì!" Bàn Tử nói: "Mấy con ruồi cứ vo ve nhức cả đầu!

Theo tôi, cứ tìm ra gã đập cho một trận, hoặc ném đại vào cái mộ nào đó cho gã nếm mùi sợ hãi là ngoan ngay!".

Tống Đường cười khổ, ý tưởng của Bàn Tử thì hay đấy nhưng không thực tế.

Loại người như Trương Đông đúng là phải dạy cho một bài học mới biết thu mình lại, nhưng nếu phải cất công đi tìm gã thì trừ khi Tống Đường rảnh rỗi quá hóa rồ.

Quả nhiên, lúc họ đang nói chuyện, Trương Đông lại nhảy ra: "Hành!

Tàng trữ súng hợp pháp chứ gì!

Được, tao không quản được, nhưng Tống Đường, mày đừng tưởng tao sẽ bỏ qua dễ dàng thế!

Hôm trước mày bị đưa đi mà tối hôm đó đã được thả, mày dám bảo không chạy chọt quan hệ không?

Tao thấy tụi mày với chính quyền chắc chắn là cùng một giuộc!

Hoạt động thám hiểm này chắc chắn là giả, chỉ là tụi mày diễn kịch thôi!

Cứ đợi đấy, tao sớm muộn cũng tìm ra nơi tụi mày đang đứng để vạch trần bộ mặt thật!".

"Vãi, giỏi thì đi mà tìm, ở đây sủa cái gì!" "Đúng đấy, đi tìm đi, bên ngoài có đội An ninh Quốc gia gác đấy, muốn bị bắn thành cái sàng thì cứ việc!" "Tìm hiểu luật hợp pháp hóa chưa?

Phá hoại hoặc cướp phá cổ mộ có thể bị tử hình đấy!" "Ha ha, Trương Đông, ông đúng là 'tài năng'!".

Phòng livestream náo nhiệt không thôi, nhưng Tống Đường chẳng thèm chấp Trương Đông nữa.

Loại người này càng tiếp chuyện gã càng hăng.

Đúng lúc này, Thiên Chân đi phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu nói: "Đến rồi!".

Tống Đường sững người, vội chạy tới.

Quả nhiên, rừng rậm đã đi tới điểm cuối, hiện ra trước mắt họ là một khe núi hẹp dài, chỉ thấy một vệt trời cao vút.

Nơi này Tống Đường dĩ nhiên quá đỗi quen thuộc, anh cười nói: "Còn đợi gì nữa, đi thăng quan phát tài thôi!".

Nói xong, anh hô hào hai người tiến về phía Nhất Tuyến Thiên, đồng thời nhắn nhủ với khán giả: "Vật đấu giá đầu tiên sắp xuất hiện rồi!

Anh em nào có hứng thú thì chuẩn bị đi nhé!

Món đầu tiên của chúng ta là một pho tượng đầu người từ thời Bắc Ngụy!".

"Tượng đầu người?

Đó là cái gì?" "Không biết nữa, có cùng hãng với rượu đầu người (Remy Martin) không?" "Vãi, đọc thêm sách đi mấy ông ơi, thế này không phải hài hước đâu mà là vô tri đấy!" "Thế ông bảo tượng đầu người là cái gì?" "Rõ rành rành ra đấy, tượng đầu người là tượng làm bằng đầu người chứ gì nữa!" "Nhưng mà, cái tượng này với kén tằm có giống nhau không?

Có ăn được không?".

Tống Đường cạn lời, hóa ra cái ông fan này cũng chỉ giỏi chém gió chứ có biết gì đâu.

"Tượng đầu người loại này tôi từng thấy nhiều năm trước, nhưng món này chẳng có giá trị gì mấy đâu!" "Đường lão đệ, nghe nói phòng livestream của cậu có đồ tốt, không lẽ là món này sao?" Lưu Ly Tôn nhảy ra, giọng điệu có vẻ khinh thường.

Tống Đường định lên tiếng thì Bàn Tử đã chặn họng: "Đồ tốt dĩ nhiên là có, nhưng phải từ từ chứ!

Ông định một miếng ăn thành béo luôn chắc?

Gấp cái gì!”.

Lưu Ly Tôn nghe vậy thì thắc mắc: “Vị bằng hữu này, lời lẽ của cậu đầy gai góc thế, không lẽ chúng ta có quen biết?”.

Thiên Chân bảo Bàn Tử đừng có gây chuyện, Bàn Tử mới chịu im lặng.

Tống Đường nói: “Nếu quen thì đã nhận ra rồi, chưa nhận ra nghĩa là không quen!

Chương 74

Tôn lão bản, ngài đừng nóng vội!

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, còn chưa tới rìa cổ mộ nữa!

Ngài xem Minh Thúc kìa, họ có cuống lên đâu?".

Lưu Ly Tôn nghe vậy mặt hơi khó coi.

Tống Đường nói cũng đúng, lão hơi vội vàng, thành ra lại tự làm mình trông có vẻ thiếu điềm tĩnh.

Tống Đường cũng không muốn đắc tội với khách hàng lớn, nhưng anh biết hai người kia không thích lão này nên đành phải nói đỡ vài câu.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã tiến vào Nhất Tuyến Thiên được một đoạn.

Rất nhanh, các fan thấy phía trước hiện ra một bóng người.

Thế nhưng cái bóng đó lại đứng bất động, trông vô cùng quỷ dị.

"Vãi, sao phía trước lại có người thế kia!" "Đường Bảo ơi, có người đến trước rồi, bị hớt tay trên rồi chăng?" "Đúng đấy, sao người đó cứ đứng im thế, trông đáng sợ quá!" Tống Đường nhìn về phía trước, cười nói: "Người đó dĩ nhiên là không cử động rồi, vì đó chính là vật đấu giá đầu tiên của chúng ta!".

Nói xong ba người chạy tới.

Khi ống kính quay sát lại, fan mới nhìn rõ đó là một pho tượng người bằng đá, thậm chí có chỗ đã mọc cả cỏ dại, dù cỏ không dài.

Thấy pho tượng đá mọc cỏ, mọi người nhao nhao kinh ngạc: "Trời ơi, cái tượng này đứng bao nhiêu năm rồi mà mọc cả cỏ thế

này!" "Chắc cũng phải hàng bao nhiêu năm rồi đấy." "Mà cái này không giống tượng đá lắm, nhìn như tượng đất ấy, người đầy bùn đất".

Tống Đường thấy các đại gia vẫn chưa lên tiếng nên cười giải thích: "Đừng gấp, đây chắc chắn là đá, chẳng qua đứng ở đây lâu ngày nên bên ngoài bám một lớp đất thôi".

Nói rồi anh lấy một chiếc chổi nhỏ trong ba lô ra, bắt đầu phủi lớp đất trên bề mặt tượng.

Bàn Tử và Thiên Chân thấy thế cũng xúm vào giúp.

Chưa đầy năm phút, phần lớn lớp đất bên ngoài đã được làm sạch, duy chỉ có phần đầu là dù đã phủi bụi thì bên dưới lộ ra vẫn là đất!

Bàn Tử định làm tiếp thì Tống Đường ngăn lại: "Phần đầu không cần đâu, đây là đất sét, tạo hình nguyên bản của nó vốn là thế này!

Cẩn thận làm hỏng đấy!".

Bàn Tử tò mò: "Đầu làm bằng đất sét à?

Sao không dùng đá toàn bộ cho xong?".

"Đúng đấy, sao không làm bằng đá hết nhỉ?" "Cái này đúng là lỗ hổng kiến thức của tôi rồi, có đại lão khảo cổ nào ra giải thích hộ không?" "Ai thèm giải thích cho ông, nói đúng thì không sao, nói sai thì sau này đi xin việc kiểu gì!" "Ha ha, thực tế phũ phàng!".

Thiên Chân lúc này đã ra một bên nghỉ ngơi.

Nơi này anh từng đến nên không mấy hứng thú, chỉ chờ đi xem cây thần bằng đồng kia thôi.

Tống Đường thấy thế đành tự mình giải thích: "Tượng người thời xưa đại khái chia làm mấy loại.

Có tượng đất, có tượng đá, và dĩ nhiên có cả loại kết hợp giữa đá

và xác người!

Thậm chí còn có loại dùng người sống để chế tác!

Nghe đồn ở Vân Nam có một gã bạo quân tự xưng là Hiến Vương, từng dùng người sống để tạo ra hàng ngàn pho tượng!

Còn pho tượng chúng ta tìm được đây, có thể khẳng định là một pho tượng đá nhưng có đầu là người thật!".

Nói đoạn, Tống Đường nhẹ nhàng lau lớp bụi trên đầu tượng.

Lớp đất sét có nhiều vết nứt nhỏ, nhưng không nhìn thấy gì bên trong.

Tuy nhiên, Tống Đường nhanh chóng lấy ra một thiết bị hình cây gậy nhỏ từ ba lô.

Cây gậy đó dường như là thiết bị công nghệ cao, quét qua đầu tượng một vòng.

Quả nhiên, phía bên cạnh cây gậy in ra một mảnh giấy.

Tống Đường mở mảnh giấy ra, các fan lập tức thấy được hình ảnh bên trong lớp đất sét, rõ ràng là một khung xương sọ người!

"Bên trong này đúng là có một cái đầu người thật kìa!" "Cái này nhìn giống mấy cái tượng canh mộ nhà Tiểu Ca nhỉ?" Bàn Tử kêu lên.

Tống Đường gật đầu: "Kiểu táng này rất phổ biến!

Có thể do không tìm thấy thân thể của người này nên mới khắc thân bằng đá.

Nhưng chuyện đó không liên quan đến chúng ta.

Cứ bán quách món này đi rồi lên đường tiếp thôi".

Tống Đường xem xét giá trị món đồ.

Rất nhanh, thông báo từ hệ thống hiện lên, khiến anh sững sờ.

【Tên vật phẩm: Nhân đầu dũng (Tượng đầu người)】【Giá trị dự kiến: Năm mươi triệu!】【Nguồn gốc: ...】 Khi nhìn thấy con số năm mươi triệu, Tống Đường hoàn toàn ngơ ngác.

Năm mươi triệu Long tệ!

Đó là khái niệm gì cơ chứ?

Nó bằng một phần mười cái đỉnh đồng xanh rồi!

Giá trị này rõ ràng không khớp với một pho tượng đá thông thường.

Dù cái đầu có là thật đi nữa thì cũng không thể đắt đến thế!

Tống Đường nghĩ bụng pho tượng này bán được năm trăm ngàn là đã tạ ơn trời đất lắm rồi, không ngờ hệ thống lại đưa ra cái giá trên trời như vậy.

Ngay lập tức, anh hiểu ra pho tượng đá này chắc chắn không đơn giản như mình tưởng.

Anh vội đọc phần giới thiệu của hệ thống, và rồi chết lặng.【Nguồn gốc: Tượng người làm từ thời Tây Chu, đầu thật thân đá, đầu được chế tác theo phương pháp đặc biệt, bên trong chứa Thi Miết Vương, giá trị cực cao!】 "Tượng người thời Tây Chu, chứa Thi Miết Vương bên trong!" "Cái đệt, đây chẳng phải là tượng đầu người của Tây Vương Mẫu sao?" "Chẳng lẽ không phải thời Bắc Ngụy à?" Tống Đường hoàn toàn đứng hình.

Thấy Bàn Tử vẫn đang định phủi bụi trên đó, anh vội ngăn lại: "Đừng động vào, cái xác này có vấn đề!".

Bàn Tử ngẩn ra định hỏi, thì thấy Tống Đường gọi Thiên Chân: "Lại đây!

Cái xác này có vấn đề!".

Thiên Chân giật mình đứng dậy đi tới.

Các fan trong phòng livestream vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, ai nấy đều dán mắt vào màn hình.

Thiên Chân hỏi: "Sao thế?".

Tống Đường nhất thời không biết giải thích sao cho phải.

Anh không thể nói mình biết có Thi Miết Vương bên trong nhờ hệ thống.

Nhưng nếu nói bây giờ mà không có lý do thuyết phục thì sẽ bị nghi ngờ ngay.

Suy nghĩ một lát, Tống Đường đưa tấm ảnh vừa in ra cho Thiên Chân: "Cậu tự nhìn đi!".

Thiên Chân ngẩn người, tấm ảnh này anh đã thấy qua rồi mà?

Nhưng anh vẫn cầm lấy xem kỹ.

Tống Đường nói khẽ: "Cậu nhìn kỹ xem, trong khoang xương sọ kia là cái gì!".

Lời này mang đầy tính gợi ý.

Với người khác thì không sao, nhưng trải nghiệm của Thiên Chân khiến anh lập tức nhớ lại những gì đã gặp trong cung điện Tây Vương Mẫu.

Anh nhìn Tống Đường, rồi nhìn tấm ảnh, cả người cứng đờ.

"Cậu... không lẽ cậu muốn nói... trong đầu pho tượng này là...!" "Đúng thế, là Thi Miết Vương!

Và chúng ta đều nhầm rồi!

Pho tượng này không phải thời Bắc Ngụy, mà là Tây Chu!

Thời Bắc Ngụy chỉ là lúc phái Bất Ngôn Kỵ tìm thấy nơi này,

chúng ta mặc định đây là mộ Bắc Ngụy, nhưng thực tế ngôi mộ này đã tồn tại rất nhiều năm trước đó!

Thế nên pho tượng này chắc chắn là từ thời Tây Chu!".

Bàn Tử nghe mà ù ù cạc cạc, vội hỏi: "Vãi, cậu bảo trong đầu cái xác này có bọ xác á?

Không lẽ lão Uông từng đến đây?".

"Là Uông Tàng Hải!" Thiên Chân thở dài.

Tống Đường lắc đầu: "Không thể nào, Uông Tàng Hải sống vào cuối thời Nguyên đầu thời Minh!

Pho tượng này không phải được điêu khắc vào thời đó.

Rất có thể nó cùng thời với Tây Chu, hoặc muộn hơn một chút, nhưng chắc chắn là cùng thời đại với Tây Vương Mẫu!".

Thiên Chân nghe vậy đã nghĩ ra điều gì đó, anh chép miệng: "Không phải Uông Tàng Hải giở trò, Tây Vương Mẫu lại càng không đến Thăng Long...

Vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất!

Là Chu Mục Vương, chính ông ta đã đến đây!".

Tống Đường gật đầu: "Chắc chắn là ông ta, vì ông ta muốn giấu hộp đá Long Văn dưới cây thần bằng đồng!

Chương 75

Cho nên ông ta chắc chắn từng đến đây, và việc xuất hiện tượng đầu người chứa Thi Miết Vương ở đây chỉ có thể liên quan đến Chu Mục Vương mà thôi".

Thiên Chân gật đầu: "Xem ra những gì cậu nói về Chu Mục Vương trước đó đã tìm được thêm bằng chứng xác thực rồi".

Bàn Tử hoàn toàn không hiểu gì cả, liền cắt ngang: "Bằng chứng cũng là cổ vật, tôi bảo này, hai ông phân tích xong rồi thì bao giờ mới bán?

Đồ tốt khác trong mộ đang chờ tôi đến rước kìa!".

Tống Đường gật đầu: "Chuyện này thực sự gây sốc, để tôi bình tĩnh lại chút, lát nữa sẽ bán ngay!".

Phát hiện này tuy chấn động nhưng suy cho cùng cũng chỉ giúp hiểu rõ hơn về bí ẩn năm xưa, đồng thời làm tăng giá trị của pho tượng.

Thế nên việc bán vẫn phải tiến hành.

Các fan dường như đã quen với việc họ đột ngột bàn luận về những chuyện khó hiểu, nên lúc này không ai hối thúc, rõ ràng đều đang đợi Tống Đường giải thích.

Tống Đường uống hớp nước rồi mới lên tiếng: "Việc phát hiện ra lai lịch pho tượng này cũng khiến tôi giật mình!

Nhưng muốn bán thì phải nói rõ nguồn gốc của nó!

Vả lại giá trị pho tượng này cực cao, nên người bình thường đừng cân nhắc làm gì, phía chính quyền nên chú ý một chút".

Nghe Tống Đường điểm danh, Kỷ Niệm và Long Lão cũng thẳng người dậy, lắng nghe chăm chú.

Lưu Ly Tôn thấy vậy bất mãn: "Cậu đùa tôi à?

Cái gì mà chỉ chính quyền mới được cân nhắc?

Cậu đang nghi ngờ thực lực của tôi đấy à?

Cứ ra giá đi, tôi nghe xem nào!".

Tống Đường thản nhiên nói: "Năm mươi triệu!".

"Xì!

Tưởng gì, có năm mươi triệu thôi à, cậu khinh tôi không có tiền chắc?

Nhưng mà, một pho tượng đá mà cậu đòi những năm mươi triệu, ít nhất cũng phải cho tôi một lý do chứ!

Nó dựa vào đâu mà đáng giá thế?".

Đại Kim Nha và những người khác không nói gì, dường như đều đang xem kịch hay.

Tống Đường thở dài: "Tôi vốn định nói thì bị ngài ngắt lời đấy chứ!

Tôn lão bản, ngài đừng không phục, món này tuy chỉ bán năm mươi triệu nhưng ngài thực sự 'nuốt' không trôi đâu, không tin thì nghe tôi giải thích đây!".

Tống Đường bắt đầu kể: "Chuyện này phải bắt đầu từ Chu Mục Vương!

Tương truyền năm xưa Chu Mục Vương du ngoạn các nước Tây Vực, cuối cùng ở quốc gia của Tây Vương Mẫu đã tìm được một phương pháp trường sinh!

Mà phương pháp này cần tiêu tốn hàng ngàn, thậm chí hàng vạn năm!

Một trong những thành phần quan trọng của phương pháp trường sinh đó chính là loại bọ Thi Miết Vương này!

Bọ Thi Miết thì mọi người đã thấy ở Lỗ Vương Cung rồi!

Còn Thi Miết Vương thì lợi hại hơn nhiều, kích thước rất nhỏ, toàn thân màu đỏ, chứa kịch độc, chỉ cần chạm vào da người là đủ lấy mạng ngay lập tức!

Trong mộ Lỗ Thương Vương năm xưa có một con, nấp trong đầu của Huyết Thi.

Nhưng nhờ Thiết Tam Giác năm đó đã xử lý nên chúng ta mới may mắn không gặp phải.

Và phương pháp nuôi dưỡng Thi Miết Vương này chính là ở trong đầu người!

Chúng sẽ đẻ trứng trong não người!

Kỹ thuật này xuất phát từ nước của Tây Vương Mẫu, và việc nó xuất hiện ở đây rõ ràng là do Chu Mục Vương mang tới.

Chu Mục Vương có được phương pháp trường sinh, để đảm bảo mình có thể tỉnh lại đúng giờ nên đã đặt một hộp đá Long Văn ở nơi này, bên trong đặt một đứa trẻ làm cơ quan đếm ngược!

Những truyền thuyết này khi đối chiếu với pho tượng đá hiện tại chính là bằng chứng thép!".

Nói đến đây, Tống Đường hít một hơi thật sâu: "Và sở dĩ nói pho tượng này đáng giá năm mươi triệu là vì trong đầu nó chứa đầy Thi Miết Vương!

Đó chính là lý do nó đắt giá như vậy!

Nhưng đồng thời, lũ Thi Miết Vương này cực kỳ nguy hiểm, chúng tôi không thể đập vỡ đầu tượng cho các bạn xem được, nên tôi mới phải tốn công giải thích nhiều như thế.

Tôn lão bản, giờ ngài còn thấy mình nuốt trôi được nữa không?".

Lưu Ly Tôn lần này im lặng thật sự, không đáp lại lời nào.

Những kẻ lăn lộn trong ngành cổ ngoạn đạt đến địa vị và gia sản như vậy đâu phải hạng tầm thường?

Dù là Kim gia, Minh thúc, Kiều Nhị hay Lưu Ly Tôn, kiến thức của họ đều vượt xa người thường.

Ví như Đại Kim Nha, cả đời chỉ xuống mộ với Hồ Tư Lệnh một lần, nhưng kiến thức thì vô cùng uyên bác.

Thế nên, việc có xuống mộ hay không chẳng liên quan gì đến kiến thức.

Làm nghề này, tiếp xúc với nhiều đồ vật, dù không xuống mộ thì cũng đã nghe qua hoặc chứng kiến nhiều chuyện ly kỳ cổ quái.

Lưu Ly Tôn hiển nhiên cũng nghe danh sự lợi hại của Thi Miết Vương.

Nếu là một pho tượng bình thường hay quý giá một chút, lão chẳng ngại vung tiền.

Nhưng vấn đề là bên trong có Thi Miết Vương.

Lão đâu có điên mà mua một thứ như vậy về, nhỡ đâu một ngày nào đó sơ ý làm vỡ, chẳng phải cả nhà cùng đi tong sao?

Thế nên khi nghe Tống Đường bảo có Thi Miết Vương, lão đã hết ý định mua rồi.

Sĩ diện so với cái mạng thì chẳng đáng là bao.

Lúc này, Long Lão đang xem livestream bỗng cau mày.

Kỷ Niệm thấy vậy không dám ho he, chỉ im lặng chờ đợi.

Rất nhanh, Long Lão lên tiếng: "Cô thông báo cho Phi Ưng, bảo cậu ta quay lại đó một chuyến, mang theo máy quét độ phân giải cao!

Phải xác định rõ xem bên trong có đúng là Thi Miết Vương không!

Nếu có, món này chúng ta nhất định phải mua!".

"Rõ!" Kỷ Niệm gật đầu, vội vàng đi sắp xếp.

Cô hiểu Long Lão không phải không tin Tống Đường, mà chính vì quá tin nên mới phải làm cho ra lẽ tình trạng bên trong.

Nếu không, cứ thế mua về vận chuyển đi, ng nhỡ nó là một quả bom nổ chậm thì sao?

Những thứ nguy hiểm thế này dĩ nhiên phải kiểm tra kỹ.

Sau khi liên lạc với Phi Ưng, Kỷ Niệm chuyển lời của Long Lão cho Tống Đường.

Tống Đường gật đầu: "Thứ này cực kỳ nguy hiểm, cẩn thận là đúng!

Chúng ta cứ đợi Phi Ưng ở đây, khi nào cậu ta đến thì tính tiếp".

Các fan lúc này đều thấy tiếc nuối!

Nói thực lòng, họ thích xem náo nhiệt nên chỉ hận không thể bảo Tống Đường lôi một con Thi Miết Vương ra cho biết mặt.

Nhưng thứ đó mà sổng ra thì chết người như chơi, Tống Đường đời nào làm thế.

Phi Ưng quay lại rất nhanh bằng trực thăng, sau khi thả hàng xong thì chạy tới, trên lưng vác theo bộ máy quét độ phân giải cao.

Thấy Phi Ưng, Tống Đường cũng dở khóc dở cười, không ngờ lại

gặp lại nhau nhanh thế.

Phi Ưng chỉ cười, nhanh chóng điều chỉnh thiết bị rồi quét lia lịa vào đầu pho tượng đá.

Mười phút sau, trên màn hình máy hiện ra một bản đồ thăm dò rõ nét hơn nhiều, khả năng xuyên thấu của nó cực tốt.

Họ nhìn thấy rõ mồn một trong khoang sọ kia là vô số những con bọ kỳ quái xếp chồng lên nhau.

Những con bọ đó như loài gián, tụ tập lại, nằm bất động trong trạng thái ngủ say, khiến ai nhìn thấy cũng phải da gà da vịt nổi lên đầy mình.

Các fan thấy cảnh này thì không ngớt lời mắng mỏ: "Đệt, nhìn kinh tởm quá!" "Tôi bị hội chứng sợ lỗ nhìn mà muốn xỉu luôn!" "Trời ạ, nhiều thế này thì trong đầu người kia chắc chẳng còn não đâu, toàn bọ là bọ!" "Kinh quá, thu dọn nhanh đi thôi!".

Thấy có người chịu không nổi, Phi Ưng mới dời tấm ảnh khỏi ống kính.

Long Lão nhìn thấy tấm ảnh thì khẳng định chắc chắn đó là Thi Miết Vương, lập tức ra lệnh: "Pho tượng đá này chúng ta lấy!

Đồng thời thông báo cho đơn vị nghiên cứu chuẩn bị tiếp nhận, mang về để nghiên cứu ngay!".

Kỷ Niệm gật đầu.

Loại Thi Miết Vương mà Tống Đường mô tả đáng sợ như vậy, họ dĩ nhiên phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Các fan thấy món đồ cuối cùng được chính quyền mua lại cũng thở phào nhẹ nhõm.

Theo lời Tống Đường, món này mà rơi vào tay cá nhân thì đúng là

thảm họa rình rập, chỉ có chính quyền mới đủ năng lực và phương tiện để xử lý.

Tại hiện trường, Phi Ưng nói: "Mấy cậu giúp một tay được không?

Trực thăng không thể tiếp cận gần đây, các cậu phải giúp tôi khiêng pho tượng này ra ngoài không địa".

Ba người gật đầu, chuyện nhỏ này không đáng kể.

Chương 76

Tống Đường, Bàn Tử cùng Phi Ưng cùng nhau khiêng pho tượng lên.

Thiên Chân cũng định giúp nhưng không gian quanh pho tượng có hạn, ba người là đủ rồi, thêm người nữa chỉ tổ vướng chân.

Vì thế Thiên Chân giúp Phi Ưng mang vác đồ đạc, còn trang bị của họ thì cứ vứt tạm trên đất, lát nữa còn quay lại.

Ba người tốn không ít sức mới nhích từng chút một đưa pho tượng ra khỏi Nhất Tuyến Thiên.

Khi đặt được nó xuống bãi đất trống, cả ba đã mồ hôi đầm đìa, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

Bàn Tử định bảo Thiên Chân đưa chai nước, nhưng gọi hai lần Thiên Chân vẫn không phản ứng, cứ nhìn trân trân vào tấm ảnh Phi Ưng vừa chụp.

"Sao thế?" Tống Đường kéo kéo áo anh.

Thiên Chân lúc này mới sực tỉnh, anh ngồi xuống, đặt tấm ảnh vào giữa rồi nói: "Mọi người không để ý sao?

Hình dạng con Thi Miết Vương này có vẻ hơi lạ!".

Anh chỉ vào một con Thi Miết Vương trong ảnh.

Những con khác chỉ thấy được đường nét cơ thể và tứ chi, nhưng con mà anh chỉ lại thấy rõ cả đường nét của cánh.

Tống Đường nhìn kỹ những con khác, đúng là không con nào có cánh, chỉ duy nhất con này có, trông rất kỳ quái.

Bàn Tử cứ ngỡ có chuyện gì to tát lắm, nghe xong liền cười: "Tôi

bảo này, giờ là thời đại nào rồi?

Thi Miết Vương bộ không được quyền cá tính à?

Cứ phải con nào cũng giống hệt nhau mới chịu sao?

Với lại biết đâu do góc chụp thôi thì sao?".

Tống Đường gật đầu, cũng thấy có lý.

Tuy nhiên để an toàn, anh vẫn đứng dậy kiểm tra lại một lượt.

Thấy quả thực không có biến đổi gì, anh mới nói: "Chắc là chúng ta quá cẩn thận thôi!

Pho tượng này chẳng có gì thay đổi cả".

Thiên Chân vẫn không yên tâm, dặn dò Phi Ưng: "Lát nữa chúng tôi phải xuất phát rồi!

Anh ở đây đợi người đến đón.

Nhớ lấy, nếu chẳng may có con Thi Miết Vương nào bay ra, hoặc đầu tượng bị vỡ, anh phải lập tức bịt kín chỗ hở ngay!

Có như thế anh mới giữ được mạng, chứ để chúng bay hết ra ngoài thì Đại La Kim Tiên cũng chẳng cứu nổi anh đâu!".

Phi Ưng ra dấu OK, biểu thị đã hiểu.

Tống Đường lúc này mới lên tiếng, đồng thời lấy giấy ghi chú viết tên Kỷ Niệm lên rồi dán vào phần thân đá của pho tượng.

Sau khi tiền đã về tài khoản, ba người không trì hoãn nữa, quay lại Nhất Tuyến Thiên.

Thu dọn xong xuôi, Thiên Chân chỉ vào một sườn dốc đất bên cạnh, hỏi: "Đi lối cũ chứ?".

Tống Đường gật đầu, đồng thời liếc nhìn phòng livestream, thấy fan không ai chú ý đến câu nói này mới thở phào.

Thiên Chân cũng sực nhận ra mình suýt lỡ mồm, may mà chưa nói quá nhiều.

Bàn Tử đứng bên cạnh cười hì hì: "Tôi nói này, pho tượng đá kia đã chứng thực câu chuyện của Đường lão đệ về Chu Mục Vương, nên Thiên Chân của chúng ta cũng trở nên tích cực hẳn lên nhỉ?

Chắc là hận không thể bay thẳng tới dưới cây thần bằng đồng ngay bây giờ chứ gì?".

"Thôi đi, đừng có mà châm chọc tôi, có sức thì để dành mà leo đường ấy!

Lát nữa leo cây có mà mệt đứt hơi!" Thiên Chân đáp trả.

Nghe đến đây, Bàn Tử lại nhăn mặt: "Ôi, nhắc đến chuyện này, người ta phát minh ra thuốc say xe, thuốc tránh thai, sao không ai chế ra loại thuốc chữa chứng sợ độ cao nhỉ!

Tí nữa chắc Bàn gia tôi khổ sở lắm đây!".

Các fan vẫn chưa hết cảm giác ghê tởm với đống bọ trong đầu người, thì bên này ba người Tống Đường đã bắt đầu bò lên sườn dốc.

"Đường Bảo, các ông đang làm gì thế?" "Đúng thế, đường lớn không đi lại đi leo vách đá làm gì?

Không lẽ lối vào nằm ngay trên vách đá này à?

Thế thì lối vào cổ mộ này tùy tiện quá!" "Ha ha, giống hồi nhỏ tôi theo bố mẹ đi làm ruộng, trên đường cũng có mấy cái dốc đất thế này!" "Đúng rồi, gợi nhớ kỷ niệm quá, tôi nhớ trên mấy cái dốc này hay mọc nhiều táo dại lắm!" "Phải phải, loại táo nhỏ tí, bọn tôi gọi là táo chua!" "Mọi người nói gì thế, sao tôi không biết nhỉ?" "Chắc chắn ông là dân thành phố rồi, trải nghiệm này chỉ có lũ trẻ nông thôn chúng tôi mới biết thôi!".

Các fan trò chuyện rôm rả để xua tan không khí căng thẳng.

Tống Đường vừa leo vừa giải thích: "Mọi người đoán đúng rồi đấy, lối vào cổ mộ chính là ở đây!

Ai từng nghe qua truyền thuyết về Thiết Tam Giác năm xưa đều biết, chỉ là không ai biết địa chỉ cụ thể thôi!

Nhìn kìa!".

Tống Đường vừa ngẩng đầu lên, fan đã thấy Thiên Chân và Bàn Tử chui tọt vào một hốc đất.

Hốc đất nằm ngay trên vách đứng, bên trong đen ngòm, hóa ra là một hang sơn động, nhưng không nhìn rõ bên trong có gì.

Các fan vội giục: "Nhắc tới truyền thuyết Thiết Tam Giác, Đường Bảo lâu rồi ông chưa kể đâu đấy!" "Đúng rồi, nhân lúc còn ở ngoài rìa cổ mộ, ông kể đi!" "Đúng đúng, ông không kể là tôi bắt ông hát đấy!".

Bàn Tử thấy fan quan tâm đến chuyện của mình thì khoái chí lắm: "Mọi người bảo cậu kể thì cậu kể đi, cứ lề mề mãi!

Chuyện Thiết Tam Giác kịch tính lắm, nhất là cái ông Bàn gia thần thánh gì đó!".

"Thần thánh hay không thì tôi không biết, nhưng nghe cái danh Bàn gia là biết người ngầu nhất Thiết Tam Giác rồi!" Bàn Tử tranh thủ vơ vào cho mình.

Thiên Chân không nghe nổi nữa, cười bảo: "Đúng rồi, Bàn gia anh dũng vô song, tiếng tăm vang lừng!

Nghe bảo từng đỡ đẻ cho nữ quỷ, nhảy Cha-cha với Cấm Bà!

Huyết Thi còn chẳng dám nhìn thẳng, mật lạc đà vào tận hang mà tắm táp cơ mà!".

"Xéo đi!" Bàn Tử phản bác, nhưng chợt nhớ ra mình dễ bị lộ nên

bồi thêm một câu: “Đừng có mà bôi nhọ thần tượng trong lòng tôi!”.

“Thần tượng hay đối tượng gây nôn đây?” Tống Đường trêu.

“Tôi bảo này, vào trong rồi kể được không?

Ông cứ chổng mông chắn ngay cửa hang thế này, bộ định đi vệ sinh hả?”.

Nghe vậy, Bàn Tử mới thấy tư thế của mình không đẹp mắt chút nào, vội lách vào trong.

Tống Đường theo sát phía sau.

Vừa vào trong hang, một luồng khí lạnh phả thẳng vào mặt.

Tống Đường kéo chặt áo, ra hiệu cho hai người lấy thiết bị chiếu sáng.

Bàn Tử lấy ra một chiếc đèn xuyên thấu cầm tay.

Tống Đường vội ngăn: “Đừng dùng cái đó, phí lắm!

Dùng đèn pin sói bình thường là được rồi”.

“Mua mà không cho dùng, tôi bảo này, đi xuống mộ mà kẹt xỉ thế, ông không cần mạng à?” “Không phải ý đó, cái này để dành sau này có việc đại dụng!

Giờ dùng hết thì sau này không đủ đâu!” Tống Đường nhắc nhở.

Bàn Tử tuy không hiểu ý anh là gì nhưng vẫn đổi sang đèn pin sói.

Khi ánh đèn quét qua, mọi người đều nhìn rõ không gian nơi này.

Đây là một khoảng không gian rất rộng, nhưng mặt đất lồi lõm không bằng phẳng, chẳng rõ dùng để làm gì.

Cách đó không xa là một bãi nước lớn, trông như một hồ nước nhỏ.

Phía bên kia hồ nước tối đen, nhìn không rõ.

Tuy nhiên trên các bức tường xung quanh có một số bức bích họa đã phai màu, không còn phân biệt được vẽ gì.

Bàn Tử thấy bích họa liền reo lên: "Ây da, có hàng này!

Cái này bán được bao nhiêu tiền thế?".

Tống Đường nhìn qua, khoảng cách hơi xa, hệ thống cũng không có phản hồi gì: "Cái này không đáng tiền đâu, anh xem nó nát thành thế kia rồi!

Đến giá trị nghiên cứu chắc cũng chẳng còn.

Chúng ta phải nhanh chóng qua bờ bên kia thôi".

Nói xong, Tống Đường đặt ba lô xuống, lấy ra một số thiết bị.

Vừa loay hoay chuẩn bị, anh vừa bắt đầu kể chuyện Thiết Tam Giác.

"Nếu mọi người đã thích thì tôi kể đây!

Năm xưa Tà Đế chính là vào cổ mộ từ lối này!

Tôi nhớ khi anh ấy đến, nơi này cũng đầy nước, chắc là do mưa lớn làm mực nước ngầm dâng cao rồi đọng lại.

Nghe nói khi đó trong hồ này còn có một con cá Triết La khổng lồ!

Con cá đó to kinh khủng, Tà Đế vô tình rơi xuống nước đã phải vật lộn với nó mấy hiệp mới giết được nó, bản thân cũng bị thương!

À mà mọi người có biết cá Triết La là con gì không?".

Chương 77

Bàn Tử nghe mà chép miệng, không nhịn được liếc nhìn Thiên Chân, thì thầm: "Cừ đấy Tiểu Thiên Chân, cậu còn có chiến tích này cơ à?

Sao chưa bao giờ nghe cậu kể thế, đúng là thần tượng của tôi!".

Thiên Chân lườm anh một cái, nhỏ giọng: "Tôi là anh hùng không nhắc chuyện năm xưa, anh đừng có làm quá lên!

Nhỡ ai nghe thấy là cả hai chúng ta cùng vào trại cải tạo đấy".

Bàn Tử nghe vậy vội bịt miệng, ra hiệu là mình đã hiểu.

Tống Đường thấy buồn cười nhưng không nói thêm, chuyện này càng ít nói càng tốt.

Các fan nghe Tống Đường hỏi thì tranh nhau trả lời: "Cá Triết La hả, tôi biết, là một loại cá!" "Lầu trên ngáo à, nghe tên là biết là rùa rồi!" "À đúng, tôi nhớ mang máng là một loại ba ba!" "Ba ba cái nỗi gì, không biết thì lên mạng mà tra đi!" "Đúng rồi, cá Triết La thực sự là một loại cá, tôi còn ăn rồi cơ, mới mấy hôm trước xong!" "Vãi, ông anh liều thế, ăn từ tuần trước à?

Có gì nghĩ quẩn mà lại đi ăn động vật bảo tồn quốc gia thế?".

Nói xong có người gửi luôn ảnh cá Triết La lên.

Đúng là động vật bảo tồn cấp quốc gia thật.

Anh chàng kia cũng đứng hình, nhưng vốn dĩ là dân chơi lâu năm, anh ta liền học theo tuyệt kỹ tự cứu của Minh Thúc, nhắn lại một câu: "Đúng rồi!

Lần trước tôi ăn rồi mà, ăn trong mơ ấy!".

Các fan thấy bình luận này thì cười ngất: “Đúng là phong cách Minh Thúc!” “Ông đúng là đồ đệ ngoan của Minh Thúc rồi!” “Mấy thằng nhãi ranh kia, chuyện này thì liên quan gì đến A thúc ta đây hả!

Đừng có nói nhảm nữa, Đường lão đệ, cậu có qua sông không thì bảo!

Có khúc sông thôi mà lề mề mãi, trời sắp tối rồi kìa!” Minh Thúc hối thúc.

Tống Đường vỗ tay đứng dậy, cười nói: “Xong rồi!

Chúng ta qua sông ngay đây!

Bàn Tử, bắn một phát pháo sáng xem lối vào bên kia ở đâu!”.

Bàn Tử gật đầu, nhanh nhẹn lấy pháo sáng bắn về phía đối diện.

Khi pháo sáng rực lên, các fan thấy ở bờ bên kia xuất hiện một lối vào đen ngòm, thậm chí còn có bậc thang đá dẫn lên trên.

Tống Đường nhắm chuẩn phương vị, cầm khẩu súng bắn dây thừng lên, nhắm vào vách đá đối diện mà bắn.

“Phanh!” Một tiếng, móc sắt kéo theo dây leo núi cắm phập vào vách đá.

Tống Đường kéo thử dây, thấy rất chắc chắn, mới quay lại đóng một cái móc sắt vào vách tường phía sau để cố định dây thừng.

Sau đó anh quay sang hai người: “Thay đồ lặn đi, rồi đu dây qua!”.

Cả hai đều sững người.

Bàn Tử bảo: “Có cần thiết không?

Khúc sông này trông chỉ rộng mười mấy mét, chúng ta bơi qua không được sao?

Cậu bày vẽ nãy giờ chỉ để đu dây qua thôi à?”.

Tống Đường nhìn anh với vẻ nghiêm túc: “Chứ sao?

Nghề của chúng ta có quy tắc: Gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu!

Thà đi đường hiểm của người, không qua cầu phẳng của quỷ!”.

“Thế nghĩa là sao?” Bàn Tử hỏi.

Tống Đường giải thích: “Nghĩa là, nếu có đường do người tạo ra thì tuyệt đối không đi con đường do quỷ tạo ra!

Xuống mộ cực kỳ nguy hiểm, thấy nước là nhảy, thấy hang là chui là hành vi cực kỳ liều lĩnh!

Trừ khi anh hiểu rõ dưới nước và trong hang có gì, nếu không thì đừng dại mà mạo hiểm.

Cái câu ‘lật thuyền trong mương’ là từ đó mà ra đấy!”.

Bàn Tử khịt mũi coi thường: “Tôi bảo này, sao Bàn gia tôi chưa từng nghe thấy nhiều quy tắc thế bao giờ nhỉ?

Cái môn phái nhỏ bé của cậu, Bàn gia mới nghe tên lần đầu, sao mà lắm quy tắc thế!”.

Tống Đường cũng chẳng buồn tranh luận: “Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở, nếu anh muốn bơi qua thì cứ tự nhiên”.

Nói xong Tống Đường bắt đầu mặc bộ đồ lặn.

Thiên Chân bảo: “Bảo mặc thì cứ mặc đi, lắm lời thế làm gì!

Nhỡ dưới nước có cá Triết La thật thì đừng bảo chúng tôi không cứu nhé!”.

“Mẹ nó chứ, chúng ta không phải cùng một hội à!” Bàn Tử càu nhàu.

Thiên Chân đáp: “Vì cùng hội nên mới bảo anh mặc đấy!

Có cần tôi kể lại con cá Triết La đó đáng sợ thế nào không?”.

Thấy Thiên Chân nghiêm túc, Bàn Tử không dám kiên trì nữa, đành miễn cưỡng mặc đồ lặn vào.

Khi ba người mặc đồ lặn xong, các fan mới hiểu tại sao Bàn Tử lại ngại mặc đến thế.

Bộ đồ lặn của anh ta to hơn của Tống Đường mấy size, nhưng mặc vào trông vẫn bó chẽn như bộ đồ bơi, nhìn chẳng khác gì một con cá bụng béo.

“Tôi bảo này Đường lão đệ, cậu không mua cái nào to hơn được à?

Mặc cái này thắt cả bụng Bàn gia tôi lại rồi!”.

Tống Đường đáp: “Anh quên rồi sao?

Đây là size to nhất tiệm mà chính anh đã chọn đấy!”.

“Ngạch!

Tôi quên mất, lần này về nhất định phải cho shop đó một sao, làm ăn kiểu gì không biết!”.

Thiên Chân bảo anh đừng lảm nhảm nữa, đồng thời chỉnh lại đồ lặn của mình.

Tống Đường ra hiệu: “Tôi qua trước, hai người cứ làm theo tôi là được!”.

Nói xong, Tống Đường lấy một cái ròng rọc cố định vào dây thừng, rồi treo mình lên dây.

Do dây thừng phía bên kia thấp hơn, anh bắt đầu trượt đi.

Tuy tốc độ không nhanh nhưng rất đỡ tốn sức.

Chưa đầy một phút, Tống Đường đã sang đến bờ bên kia, tiếp đất

vững vàng trên bậc thang đá.

Thiên Chân qua lượt thứ hai, mọi chuyện cũng diễn ra thuận lợi.

Bàn Tử vì nặng nhất nên qua sau cùng.

Khi anh ta đu lên dây, mọi người nghe thấy tiếng dây thừng kêu "oong oong" vì bị kéo căng quá mức.

"Đừng có rề rà, anh nặng quá đấy!

Dây thì chịu được nhưng cái móc sắt đóng vào vách đá e là sẽ bị bật ra mất!

Qua nhanh đi!" Tống Đường giục.

Bàn Tử gật đầu, không dám chậm trễ, nhún mình một cái để bắt đầu trượt.

Thế nhưng, đúng là anh ta nên giảm cân thật.

Khi vừa trượt đến giữa dây, do trọng lượng quá nặng khiến đoạn giữa dây thừng bị chùng xuống hẳn.

Thế là độ dốc không còn nữa, anh ta bị kẹt lại ngay giữa hồ.

Bàn Tử cuống lên: "Ơ!

Cái gì thế này?

Lại còn phân biệt đối xử vì cân nặng à?".

"Bảo giảm cân thì không nghe, cho đáng đời!

Đợi đấy!" Thiên Chân mắng, định lấy dây thừng trong ba lô ném ra để kéo anh ta vào.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng "rắc" vang lên.

Bàn Tử bị tụt xuống một đoạn lớn.

Cái móc sắt cố định dây thừng bên phía lối vào đã bị gãy một

phần, chỗ đó họ không thể với tới được.

“Nhanh lên nhanh lên, đầu bên kia sắp đứt rồi!” Bàn Tử hét lớn.

Thiên Chân đã chuẩn bị xong dây thừng, định ném qua thì Tống Đường đột ngột hét: “Cẩn thận!”.

Bàn Tử phản ứng cực nhanh, nghe tiếng hét liền gồng mình đu người lên cao.

Sợi dây lại tụt xuống thêm vài phân, may mà chưa đứt.

Đồng thời, Bàn Tử cảm thấy sau lưng có luồng gió lạnh, kèm theo tiếng nước bắn tung tóe.

Rõ ràng có thứ gì đó từ dưới nước vọt lên.

Anh vội nghiêng đầu sang một bên, cảm nhận được một thứ gì đó nhớp nháp sượt qua tai mình.

Chương 78

Quay đầu nhìn lại, anh suýt nữa thì buông tay khỏi dây.

Một cái đầu cá khổng lồ hiện ngay sát cạnh, một con mắt cá đen ngòm như có linh tính đang trừng trừng nhìn anh.

Bàn Tử sợ hãi chửi thề om sòm.

May mà con cá đó không biết bay, nó chỉ khựng lại giữa không trung chưa đầy một giây rồi rơi tõm xuống nước.

Bàn Tử vừa thoát chết, định gọi Thiên Chân nhanh lên thì thấy lưng áo thắt lại.

Có thứ gì đó đang kéo ba lô của anh ta.

Tống Đường và Thiên Chân nhìn rõ mồn một.

Bàn Tử tuy tránh được miệng cá, nhưng một cái quai ba lô của anh ta đã bị con cá khổng lồ kia đớp trúng.

Miệng con cá đầy răng ngược, đã cắn là không buông, nó vùng vẫy dưới nước khiến Bàn Tử trên dây chao đảo dữ dội, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bàn Tử hét: "Tụi mày định đứng nhìn thế à?

Bàn gia biết sai rồi, sau này Đường lão đệ bảo gì tôi cũng nghe hết!

Bảo gì làm nấy, bán mông cũng được!

Vì tình nghĩa đồng chí, cứu Bàn gia với!".

Lúc này Tống Đường đâu còn tâm trạng mà đùa.

Dây thừng của Thiên Chân ném qua cũng vô dụng, anh vội vàng

lột bộ đồ lặn đang mặc trên người ra.

"Cậu định làm gì?" Thiên Chân hỏi.

"Bộ đồ này bơi thì được chứ đánh nhau thì vướng lắm!

Không cứu anh ta ngay là anh ta làm mồi cho cá đấy!" "Tôi cũng đi!" Thiên Chân định lột áo theo, nhưng Tống Đường ngăn lại: "Tiểu Tam Gia!

Vận may không phải lúc nào cũng có đâu!

Cậu ở lại đây, nhỡ anh ta rơi xuống nước thì kéo anh ta lại ngay!

Không phải tôi không tin hai người, mà là tôi không đủ sức cứu cả hai đâu!".

Thiên Chân sững người, đành dừng lại.

Anh đưa con dao găm qua: "Hay là buộc dây vào người cậu?".

Tống Đường lắc đầu: "Để dây đó cho anh ta đi!

Hồ nước này thông với sông ngầm, ai biết dưới kia còn mấy con cá như thế nữa.

Cậu cứu được anh ta thì tôi tự có cách thoát thân".

Nói đoạn, Tống Đường đã lột sạch bộ đồ lặn, thậm chí cởi luôn cả quần áo ngoài, chỉ còn lại mỗi cái quần đùi.

Nhưng anh chẳng màng đến chuyện đó, nhận lấy con dao găm từ tay Thiên Chân, lao thẳng về phía trước.

Các fan xem mà ngây người.

Nhưng khi họ kịp phản ứng, họ đã chứng kiến một cảnh tượng chấn động.

Tống Đường không nhảy thẳng xuống nước, mà lao về phía một phiến đá nhô ra sát mép hồ.

Anh chạy cực nhanh, dậm chân lên phiến đá, mượn quán tính phi thân lên cao, hai chân đạp lên vách đá bên cạnh, chạy liền ba bước trên vách đá đứng!

Sau đó anh tung mình nhảy vọt ra, trong lúc rơi xuống, lưỡi dao găm trong tay lóe lên một tia lạnh lẽo, cắt đứt quai ba lô trên lưng Bàn Tử.

Trước khi rơi xuống nước, anh chỉ kịp hét lên một câu: "Chạy mau!".

Bàn Tử thấy Tống Đường đích thân tới cứu mình thì trong lòng không khỏi xúc động!

Lão chỉ hận không thể nhảy xuống cùng cậu xử lý con cá lớn kia.

Tuy nhiên, Thiên Chân ở bên này đã quăng dây thừng tới, hét lớn: "Đừng lề mề nữa, mau qua đây!".

Bàn Tử phản ứng lại, đành phải nắm chặt dây thừng chuẩn bị bò lên.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Cuối cùng, cái móc sắt cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp gãy đôi.

Bàn Tử theo tiếng rơi tõm xuống nước.

May mà tay lão không buông dây, định quăng dây đi tìm Tống Đường để đưa cậu đi cùng.

Nhưng vừa quay đầu lại, lão phát hiện Tống Đường đã biến mất.

Nhìn những bọt khí trên mặt nước, rõ ràng cậu vẫn đang ở dưới đó.

Bàn Tử còn muốn xuống tìm, nhưng Thiên Chân đã kéo dây thừng, từng chút một lôi lão từ dưới nước lên.

Vừa lên bờ, lão đã nói ngay: "Mau, mau lên, chúng ta phải đi giúp Đường lão đệ!".

Thiên Chân thì đáp: "Ông đừng có xuống thêm mắm thêm muối nữa, tôi nhìn dáng vẻ của cậu ấy thì chắc chắn là giải quyết được!".

Nói rồi, Thiên Chân lấy thiết bị livestream mà Tống Đường để lại, đưa xuống mặt nước.

Nước ở đây rất trong, lại có đèn pin cường độ cao chiếu sáng, tuy dưới nước không nhìn rõ mồn một nhưng vẫn thấy được đại khái.

Họ lập tức thấy Tống Đường đang một tay cầm đoản kiếm, cả người nổi bồng bềnh trong nước, dường như đang cảnh giác điều gì đó.

Trừ những bọt khí thỉnh thoảng thoát ra từ miệng cậu, xung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào.

Bàn Tử thấy vậy hét lớn: "Đường lão đệ, mau lên đi, không sao rồi!".

Tống Đường hoàn toàn không mảy may lay động, dường như chẳng nghe thấy gì.

Tình trạng này chỉ kéo dài vài giây.

Đột nhiên họ thấy dưới nước xuất hiện một bóng đen khổng lồ dài khoảng năm sáu mét, lao thẳng về phía Tống Đường.

Thứ đó là cá đấy!

Ở dưới nước, lực tông của nó kinh người đến mức chỉ cần bị va chạm một cái là xương tan thịt nát ngay.

Cảm giác này Thiên Chân từng trải nghiệm sâu sắc, nhưng lúc đó ít nhất anh còn có ba lô đỡ đòn, còn Tống Đường bây giờ chẳng có gì cả.

Cậu cứ đứng yên bất động, không biết định làm gì.

Các fan xem livestream lo sốt vó: "Đường Bảo sao không cử động thế kia!", "Đúng đấy, hay là Đường Bảo bị đuối nước rồi?", "Không giống đâu, miệng cậu ấy vẫn còn thở ra bọt khí kìa!", "Đúng đúng, tôi thấy cái này giống như đang phục kích hơn!", "Vãi, ông định phục kích cá ở dưới nước à?

Chi bằng ông bảo luôn con cá là: Cá ơi lại đây, tao đang đợi mày đấy!".

Trong lúc fan đang bàn tán, con cá lớn đã lao tới.

Động tác của nó cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã đến trước mặt Tống Đường.

Thế nhưng Tống Đường vẫn bất động.

Cho đến khi đầu con cá chỉ còn cách mình chưa đầy nửa mét, cậu mới ra tay.

Cậu mượn luồng nước khi con cá bơi tới, nghiêng người một cái, lập tức né được cú húc.

Cả người cậu nhẹ như lông vũ, bám chặt vào bên sườn con cá lớn.

Gần như cùng lúc đó, mọi người đều thấy con dao găm trong tay cậu đâm phập vào mạn sườn con cá.

Cá lớn bị đau, tốc độ lập tức tăng nhanh hơn vài phần, dường như muốn hất văng Tống Đường ra.

Nhưng Tống Đường nắm chắc chuôi dao không buông, đồng thời cả người áp sát vào sườn cá, nhìn xuống phía dưới như đang tìm kiếm thứ gì.

Con cá đau quá, lao thẳng lên khỏi mặt nước mang theo cả Tống Đường.

Cuối cùng khi rơi xuống nước, con dao găm mới bị tuột ra.

Tống Đường cầm dao rơi tõm xuống, còn con cá lớn đã hoàn toàn phát điên, quay đầu định tìm cậu tính sổ.

Nhưng động tác của Tống Đường quá nhanh, vừa rơi xuống nước đã bơi vèo về phía bờ.

Nơi cậu trồi lên vốn đã rất gần bậc đá, đợi đến khi cậu leo lên được thì con cá mới đuổi tới, rõ ràng là không kịp nữa.

Cuối cùng ba người lùi lại phía trên bậc đá, tránh xa mặt hồ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tống Đường ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc vì mệt.

Bàn Tử lại gần giơ ngón tay cái: "Đường lão đệ, cậu cừ thật!

Nói thật lòng, Bàn gia tôi không ngờ thân thủ của cậu lại lợi hại đến thế này!", "Cậu mà nhận số hai thì chắc chỉ có Tiểu Ca mới dám nhận số một!".

"Thôi đi, để cậu ấy thở cái đã!" Thiên Chân bảo Bàn Tử đừng nói nhảm nữa.

Khoảng hai phút sau, tình hình của Tống Đường khá hơn một chút, anh mới hỏi: "Sao lúc nãy cậu không lên ngay, ở dưới đó làm gì thế?".

Khi Bàn Tử thoát hiểm, Tống Đường không chọn quay lại ngay khiến anh rất tò mò.

Tống Đường nghe vậy thở dài: "Trang bị!

Tôi tìm trang bị!

Những trụ quang xuyên thấu cầm tay đó rất quan trọng với chúng ta!", "Tiếc quá, hồ này sâu quá, chẳng biết rơi đi đâu mất rồi!", "Con cá lớn kia lại là loài được bảo hộ, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không thể giết.

Chương 79

Ôi, lần này coi như mất trắng!".

Bàn Tử nghe vậy vội kiểm tra ba lô của mình, quả nhiên đồ đạc bên trong mất sạch, tức tới mức chửi ầm lên.

Thiên Chân vội nói: "Nói thật tôi luôn tò mò cái trụ quang xuyên thấu đó có tác dụng lớn thế sao?

Trong hai ba lô của chúng ta cộng lại ít nhất cũng có hơn hai mươi cái, thế vẫn chưa đủ dùng à?".

Tống Đường lắc đầu: "Tuyệt đối không đủ!", "Hazzz!", "Hay là chúng ta đợi ở đây, để Phi Ưng đi mua thêm ít đồ rồi mang tới?" Bàn Tử gợi ý.

Tống Đường lắc đầu: "Quá lãng phí thời gian!

Thôi bỏ đi, chắc chắn vẫn còn cách khác.

Chúng ta đừng trì hoãn ở đây nữa, thu dọn đồ đạc rồi tiếp tục xuất phát!".

Hai người gật đầu.

Tống Đường đứng dậy lau nước trên người.

Lúc này, fan trong livestream thi nhau thả bình luận: "Đường Bảo, anh cẩn thận quá rồi, tình huống lúc nãy dù anh có giết con cá Triết La đó thì cơ quan chức năng chắc chắn cũng không bắt tội anh đâu!", "Đúng đấy Đường Bảo, tính mạng con người là quan trọng nhất!", "Đây cũng là một lỗ hổng trong quy tắc hợp pháp hóa trộm mộ!", "Đúng đúng, đề nghị cơ quan chức năng sửa đổi, lúc nguy hiểm phải lấy tính mạng làm trọng!".

Tống Đường thấy fan quan tâm mình như vậy cũng đành bất lực nói: “Ăn một lần dại, khôn một tí thôi mà.

Dù sao trước đó hợp đồng ký với công ty giải trí Đông Dương cũng lằng nhằng quá, tôi thấy quy tắc hợp pháp hóa chưa ghi rõ nên không muốn để lại thóp cho người ta bắt bẻ.

Hơn nữa con cá Triết La đó cũng không giết nổi tôi, nên không làm khó nó làm gì”.

Các fan nghe xong ai nấy đều xót xa: “Xem kìa, công ty Đông Dương dọa Đường Bảo sợ đến mức nào rồi!”, “Đúng thế, đúng là tức chết đi được!”, “Tức thật chứ!”.

“Tôi biết các bà thương Đường Bảo, thèm khát nhan sắc của cậu ấy, nhưng các bà không được tham sắc!”, “Các bà có thể để Đường Bảo mặc quần áo vào rồi mới tám chuyện được không?”, “Hi hi!

Bị phát hiện rồi, tám múi bụng của Đường Bảo quyến rũ quá đi!”, “Haha, tôi cũng đang ngắm múi bụng của Đường Bảo đây!”.

“Ai đấy đừng có nói ra, để người ta còn được xem thêm lúc nữa, cẩn thận quản lý phòng vào bây giờ!”.

Tống Đường có chút ngượng ngùng, mặt già đỏ lên, vội vã đi lấy quần áo.

Thế nhưng ngay lúc này, trong phòng livestream xuất hiện một dòng cảnh báo: 【Cảnh báo vi phạm, yêu cầu không để lộ ngực!

Nếu không sẽ bị đóng phòng livestream!】.

Tống Đường ngẩn người, cảm thấy hơi oan ức.

Tôi cũng đâu có muốn thế!

Cậu còn chưa kịp nói gì thì fan đã không chịu: “Mày cảnh cáo ai đấy?

Hủy tài khoản Douyin bây giờ!”, “Đúng thế, Đường Bảo nhà tôi là để cứu người, có phải cố ý cởi đồ đâu!

Còn cảnh cáo nữa là tôi xóa app!”, “Đường Bảo đổi nền tảng khác đi, cái bên này không đáng tin, thế này mà cũng cảnh cáo!”.

“Đổi nền tảng đi!”, “Tôi cũng đổi!”.

Tiểu Nhã thấy tình hình căng thẳng vội nhảy ra: “Xin lỗi mọi người, đó là robot tự động nhắc nhở, em tắt rồi ạ!

Mọi người đều hiểu cho Đường Bảo, cái này không tính là vi phạm!”.

Fan thấy vậy mới thôi không truy cứu nữa.

Nhưng chuyện này lại lan rộng không thể cứu vãn.

Nhân khí của phòng livestream Tống Đường quá cao, khi chuyện này truyền lên mạng, các nền tảng khác lập tức lên tiếng: 【Chào mừng Đường Bảo đến với Kuaishou, đảm bảo quản lý phòng không dám quản】, 【Weibo hoan nghênh Đường Bảo chuyển nhà, sếp đích thân làm quản lý phòng!

Chỉ cần không bị bắt, mức độ nào cũng chiều】, 【Xiaohongshu chào mừng Đường Bảo nhảy việc, chỉ cần anh đến, chúng tôi cho toàn bộ quản lý phòng thất nghiệp ngay lập tức!】...

Khi có fan gửi thông tin về việc toàn mạng đang cảnh báo Douyin vào phòng livestream, Tống Đường cũng cạn lời.

Mình mới cởi đồ có một lần thôi mà, có đến mức đó không?

Nhưng nghĩ tới số trang bị rơi xuống nước, cậu lại thở dài bất lực.

So với chuyện đó, bị quản lý phòng cảnh cáo chẳng thấm tháp vào đâu.

Không nói nhảm nữa, ba người thu dọn đồ đạc, Tống Đường mặc lại bộ đồ lặn tử tế rồi chuẩn bị xuất phát.

Tống Đường liếc nhìn những bức bích họa trên vách đá bên cạnh bậc thang.

Quả nhiên dưới sự hiển thị của hệ thống, những bức bích họa này thực sự không có giá trị gì mấy. 【Tên vật phẩm: Bích họa Tây Chu hư hỏng nặng】, 【Giá trị: Không】, 【Nguồn gốc: Bích họa điêu khắc từ thời Tây Chu, do ảnh hưởng của môi trường nên đã sớm mờ mịt không nhìn rõ】.

Rõ ràng là mức độ hư hại này đến hệ thống cũng chẳng muốn định giá.

Tuy nhiên có còn hơn không, Tống Đường vẫn để lại một mảnh giấy ghi chú, nhưng trên đó ghi là "Hàng tặng".

Loại bích họa này, những tay buôn đồ cổ thông thường sẽ không hứng thú, lão Minh Thúc chuyên dựa vào những thứ bắt mắt để kiếm tiền cũng chẳng thèm mua.

Bởi vì đã nát thế này thì mua về ai xem?

Có lẽ người duy nhất quan tâm là các chuyên gia khảo cổ, họ có thể dùng kỹ thuật để phục dựng cục bộ.

May ra thì có chút giá trị khảo cổ, nhưng xét về giá trị kinh tế thì thực sự không đáng để tốn thời gian mang đi đấu giá.

"Bích họa này chúng ta coi như hàng tặng nhé!

Chúng ta tiếp tục đi sâu vào trong thôi!".

Tống Đường nói xong, gọi Bàn Tử và Thiên Chân tiếp tục lên đường.

Phía trên bậc đá là một đường hầm tối om và hơi ẩm ướt.

Nhưng cả ba đều là dân lão luyện, đương nhiên không thấy có vấn đề gì.

Lúc đi đường, Bàn Tử cảm thán: "Súng ống thì được trang bị rồi, tiếc là cái công tắc mở khóa lại nằm trong tay các sếp!

Lúc nãy Bàn gia tôi thấy rồi, họ không hề mở khóa đâu.

Ôi, súng mà khóa nòng thì chẳng khác gì hổ bị nhổ răng.

Nhìn thì hầm hố đấy nhưng chẳng có tác dụng quái gì!".

Thiên Chân nói: "Quan chức trang bị súng cho chúng ta là để giữ mạng khi gặp mấy thứ như Huyết thi!

Chứ không phải để ông đi bắt cá.

Hơn nữa con Triết La đó hiện là động vật quý hiếm cần bảo vệ, với thân thủ của Đường lão đệ lúc nãy, chắc họ thấy chẳng cần thiết phải kích hoạt súng".

Tống Đường thì không để tâm.

Dù có kích hoạt, cậu cũng sẽ không dùng.

"Một mình tôi tự vệ là đủ rồi, nếu lúc đó có ai khác gặp nguy hiểm thì tôi mới cân nhắc dùng súng.

Nhưng chỉ có một mình, tôi vẫn tự tin thoát thân được.

Hơn nữa như tôi đã nói, tôi không muốn để lại thóp cho ai bắt bẻ.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng!".

Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy cũng chỉ biết thở dài.

Các fan thì đều xót cho cậu.

Chắc hẳn phải từng chịu thiệt thòi lớn lắm mới có thể cẩn thận đến mức này, ngay cả một con cá cũng không muốn làm hại.

Bàn Tử thấy bầu không khí hơi trầm trọng nên lảng sang chuyện

khác: "Đường lão đệ, nói mới nhớ, phái của cậu sao mà lắm quy tắc thế?

Tôi không phải phàn nàn đâu nhé, giờ tôi biết những quy tắc đó là đúng rồi.

Nhưng tôi cứ thắc mắc mãi, cậu không có Mạc kim phù, cũng chẳng có Phát khâu ấn, sao quy tắc lại nhiều đến vậy?".

Tống Đường thấy đường hầm vẫn chưa tới cuối nên giải thích: "Đúng như tôi đã nói, có lẽ phái chúng tôi truyền thừa được đến nay là nhờ lắm quy tắc đấy!

Ông đừng nhìn nó rườm rà, chẳng phải những quy tắc đó đều rất thực dụng sao?

Ví dụ như 'phùng sơn khai lộ, ngộ thủy đáp kiều' (gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu).

Trong cổ mộ, nếu có lối nào mình tự đi qua được thì cố gắng đừng chọn những lối mà chủ nhân ngôi mộ đã sắp đặt sẵn cho ông, ví dụ như dũng đạo, vì cơ quan thường đặt ở đó.

Còn nước thì lại càng không phải nói, nước có thể giấu cơ quan, ám khí, độc trùng, độc dịch...

Thứ hai, một khi minh khí đã chìm xuống nước, ông thấy có cần thiết phải mò lên không?

Trừ phi là vật báu vô giá, nếu không thì khả năng cao là minh khí đó đã bị ngấm nước hỏng rồi.

Vì thế phái chúng tôi từ xưa đến nay chỉ có một quy tắc, tóm gọn lại là: 'Mạc tham đế vương tài, trường lưu nhiễu ngọc đái.

Phát đích đế vương lăng, khai quan vãng hậu bài' (Chớ tham tài sản đế vương, dòng nước nhỏ chảy quanh đai ngọc.

Nếu đào lăng mộ đế vương, việc mở quan tài để sau cùng)".

Các fan nghe mà ngẩn người, thi nhau hỏi ý nghĩa là gì.

Sao trộm mộ mà còn phải xếp hàng?

Mà mở quan tài xếp sau là sau ai?

Bàn Tử rõ ràng cũng không hiểu, Thiên Chân thì trầm tư suy nghĩ, dường như đã lờ mờ đoán ra.

Chương 80

Tống Đường thấy vậy cười giải thích: "Ý là mạch trộm mộ của chúng tôi luôn chú trọng vào thực tế!

Trộm mộ thì trộm mộ, nhưng chuyện có mạng kiếm tiền mà không có mạng tiêu tiền thì chúng tôi không làm.

Chúng tôi theo kiểu 'tế thủy trường lưu' (nước chảy đá mòn).

Ví dụ tôi tìm thấy một lăng mộ đế vương, đồ đạc bên trong chất cao như núi, thì thứ đầu tiên tôi mang về chắc chắn là minh khí trong hố bồi táng.

Đợi chỗ minh khí đó đổi ra tiền tiêu hết rồi tôi mới tính đến chuyện khai quan tài.

Chứ không phải vừa vào đã mở nắp ngay, vì quan tài mới là nơi nguy hiểm nhất của cả ngôi mộ!

Để bảo vệ thi thân, những thủ đoạn mà chủ mộ sử dụng là không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên, tiền đủ dùng thì quan tài không động!".

Nói đến đây, trong mắt Tống Đường thoáng qua một tia bất lực, trông hơi thê lương.

Nếu kiếp trước hiểu được giá trị của những món đồ trong cổ mộ, thì đâu đến mức đào hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác mà vẫn là gã độc thân nghèo kiết xác không cưới nổi vợ!

Nói cho cùng, cậu và gia tộc Cửu Môn của Thiên Chân có sự khác biệt bản chất.

Một bên là thế gia trộm mộ, trộm thành nghiện kiếm bao nhiêu

cũng không đủ!

Một bên chỉ cầu tiêu dao khoái hoạt, có tiền là tuyệt đối không mạo hiểm!

Nhưng trớ trêu thay, một người hiểu rõ chân lý cuộc đời như cậu, kiếp trước lại vì quá nghèo mà không có cơ hội tiếp xúc với việc giám định cổ vật minh khí.

Điều này dường như ứng với câu nói: "Không tiền thông chân lý, có tiền mê tâm khiếu".

Càng là người có tiền thì càng coi trọng tiền bạc, dễ dàng bỏ qua ý nghĩa thực sự của nhân sinh.

Ngược lại, người càng nghèo thì nhìn đời càng thấu đáo, nhưng cũng sống mệt mỏi nhất.

Cả hội vừa đi vừa tán dóc, chẳng mấy chốc Thiên Chân đi phía trước đã dừng lại.

Tống Đường và Bàn Tử vội tiến tới.

Quả nhiên trước mặt xuất hiện một cổng đá hình vòm.

Bên trong cổng đá dường như là một gian mộ thất.

Ba người nhìn nhau, Thiên Chân gật đầu không nói gì.

Tống Đường đã đoán được bên trong là nơi nào.

Cậu không nói nhảm, gọi một tiếng rồi cả ba cùng bước vào.

Khi họ bước ra khỏi đường hầm, fan trong livestream đều căng thẳng hẳn lên, vì thường thì tình huống này sẽ có phát hiện kinh người.

Tuy nhiên, khi vào đến gian mộ thất phía trước, mọi người chỉ thấy bên trong ngoài một cỗ quan tài đá đặt ở giữa ra thì chẳng còn gì

khác.

Thậm chí xung quanh không có lấy một món đồ bồi táng ra hồn, đến bích họa cũng không thấy.

"Vãi, chủ mộ này cũng nghèo quá đi, sao trong mộ thất chẳng có gì thế này?", "Đây chẳng lẽ chính là truyền thuyết 'gia đồ tứ bích' (nhà trống bốn tường) sao?", "Xem ra hồi xưa anh em giai cấp nông dân cũng không có tiền, sống khổ thật!".

Trong lúc fan đang tán gẫu, đột nhiên Minh Thúc nhảy ra: "Có nhầm không đấy Đường lão đệ!

Các cậu còn tâm trí mà tham quan ở đây à!

Nhìn cái quan tài kìa, nắp quan tài bị mở rồi, cẩn thận có 'bánh chưng' chạy ra đấy!".

Fan nhìn thấy bình luận của Minh Thúc mới phát hiện cái quan tài đặt ở giữa quả thực đã bị mở nắp!

"Vãi thật, không lẽ lại có một con 'bánh chưng' nữa chạy ra à!", "Đường Bảo, mau chuẩn bị móng lừa đen đi!", "Đúng đúng, đừng có dùng hàng Shopee đấy!".

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, định bảo Thiên Chân lấy móng lừa đen ra ngay.

Nhưng Thiên Chân không động đậy, Tống Đường ở bên cạnh cũng cười nói: "Mọi người đừng căng thẳng, quan tài này không có 'bánh chưng' đâu!", "Mọi người không phát hiện ra là quan tài này còn chưa được sơn sao?", "Đây là một cỗ quan tài chưa hoàn thiện, bên trong sẽ không có thi thể.

Hơn nữa cái quan tài này là một cái cơ quan, con đường chúng ta đi tiếp theo nằm ngay trong cái quan tài này đấy!".

Nói rồi cậu gọi Bàn Tử lại giúp một tay.

Hai người khiêng nắp quan tài xuống, quả nhiên mọi người đều thấy dưới đáy quan tài ẩn giấu một lối đi bằng đá dốc xuống dưới, thông tới đâu không rõ.

Các fan thấy cảnh này đều không khỏi tặc lưỡi: "Quả nhiên có một lối đi thật, Đường Bảo chắc chắn lại nghe từ truyền kỳ Thiết Tam Giác rồi chứ gì!", "Đúng đúng, lâu rồi anh chưa kể chuyện Thiết Tam Giác!", "Năm đó Tà Đế đến đây xong cũng phát hiện ra lối vào thế này đúng không?", "Đúng đấy Đường Bảo, kể cho chúng em nghe đi!".

Tống Đường thấy fan tò mò, cộng thêm việc mình còn phải đấu giá cái quan tài đá này nên cười nói: "Vậy thì kể một chút, cái quan tài này cũng phải bán chứ!", "Để tôi xem giá trị thế nào đã".

Nói rồi Tống Đường xem qua thông tin về cái quan tài.

Rất nhanh thông tin hệ thống hiện ra: 【Tên vật phẩm: Quan tài đá không sơn】, 【Giá trị: Dự kiến 5 vạn】, 【Nguồn gốc: Quan tài điêu khắc thời Tây Chu, chưa được sơn】.

Nhìn cái giá này, đúng như dự liệu của Tống Đường.

Lúc trước ở chỗ Lỗ Thương Vương, cái quan tài Huyết Thi kia giá cũng chỉ có 3 vạn!

Hai cái này kích cỡ và chất liệu đá đều tương đương, điểm khác biệt duy nhất là cái quan tài này có hoa văn, còn quan tài Huyết Thi thì không.

Nhưng vì chưa được sơn nên giá trị cũng chỉ đến thế.

Tống Đường nói: "Cỗ quan tài đá không sơn này giá khởi điểm là 5 vạn!

Các sếp có hứng thú thì bắt đầu trả giá đi!", "Trong lúc chờ các sếp cân nhắc, chúng ta nói tiếp chuyện Tà Đế năm đó đến đây nhé!".

Bàn Tử thấy cái quan tài chỉ đáng 5 vạn thì lập tức mất hứng, trái lại lão rất tò mò chuyện Thiên Chân gặp phải năm đó.

Còn Thiên Chân rõ ràng không muốn nói, thế là anh ngồi xuống cạnh quan tài nghe cậu kể.

"Tà Đế năm đó đến đây thực ra khá là đen đủi!", "Bởi vì họ đi theo một nhóm trộm mộ khác!", "Nên vừa đến đây đã bị phát hiện.

Sau đó Tà Đế và người bạn tên Lão Dương bị bắt, chính đối phương đã phát hiện ra mật đạo này.

Rồi họ dùng tính mạng của Lão Dương để uy hiếp, bắt Tà Đế phải xuống dưới dò đường!", "À nói đến đây tôi mới nhớ ra!

Trong lời đồn kể rằng trong đám trộm mộ mà Tà Đế gặp năm đó, cũng có một người đến từ Hồng Kông!

Hơn nữa tuổi tác có vẻ rất giống Minh Thúc nha!", "Tôi bảo Minh Thúc này, thương nhân Hồng Kông năm đó không lẽ chính là ngài chứ?".

Tống Đường vừa dứt lời, phòng livestream lập tức nổ tung: "Vãi thật Minh Thúc, không ngờ ngài lại thâm tàng bất lộ thế!", "Đúng đấy, ngài từng đến chỗ này rồi à?

Thế mà cứ giả vờ như không biết!", "Minh Thúc, không ngờ ngài không chỉ biết làm ăn mà diễn xuất cũng đỉnh cao thế, xứng đáng đưa vào sách giáo khoa điện ảnh!".

Trong lúc họ đang tám chuyện rôm rả, đột nhiên rất nhiều tài khoản ID lạ xuất hiện: "Sở Cảnh sát tỉnh Đông Sơn: Minh Thúc?", sau hai chữ là một dấu hỏi chấm to đùng!

“Đội Cảnh sát tỉnh Đông Sơn: Minh Thúc?”, “Văn phòng Chống trộm mộ Việt Nam: Lôi tiên sinh?”.

Minh Thúc đang uống trà, thấy cảnh này suýt nữa thì phun cả ra: “Có nhầm không hả giời!

A Thúc tôi chưa bao giờ đến chỗ đó nghe chưa!”, “Sao lại đổ hết lên đầu tôi thế này?

Thương nhân Hồng Kông thiếu gì, ai chẳng có giọng nói giống nhau!”, “Thằng cu Đường kia, mày muốn A Thúc mày vào bóc lịch hay sao?”, “Nói năng phải có chứng cứ, A Thúc già rồi không chịu nổi nhiệt đâu con!”.

Tống Đường vỗ trán một cái rồi nói: “Đúng đúng, tôi cũng chỉ nghe kể thôi, chắc là hiểu lầm Minh Thúc rồi!

Tôi nhớ người đó sau này hình như cũng chết ở đây!”, “Xem ra không phải ngài, vì ngài vẫn còn sống nhăn răng đây mà!”.

“Cái thằng này, mày đang rủa A Thúc mày đấy à!” Minh Thúc tức giận.

Tống Đường mỉm cười, cũng không nói thêm.

Đúng là có câu: Có việc thì thư ký làm, không có việc thì... khụ khụ, lạc đề rồi, đúng là có việc thì bán hàng, không việc gì làm thì trêu Minh Thúc!

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà nhíu mày, nhìn Thiên Chân đang ngồi cạnh, hạ thấp giọng nói: “Tôi bảo sao mấy năm theo Bàn gia ông lại lớn nhanh thế!

Hóa ra ông cũng từng trải qua chuyện này cơ à!

Khá lắm, có phong thái của Bàn gia năm xưa đấy, thái sơn sập trước mặt mà mặt không đổi sắc!”.

Thiên Chân bực bội đáp: “Lúc đó lão tử suýt nữa thì liều mạng với bọn họ đấy!

Thôi đừng nói nhảm nữa, mau bán hàng rồi tiếp tục lên đường đi, tôi chẳng có hứng thú với mấy cái này!”.

Bàn Tử gật đầu.

Tống Đường đương nhiên nghe thấy họ xì xào, thấy vậy cũng không trì hoãn nữa, đứng dậy hỏi: “Thế nào?

Cổ quan tài này ai có hứng thú không?

Minh Thúc?”.

Minh Thúc trả lời một câu: “Năm vạn thì năm vạn, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, A Thúc lấy cho!”.

“Được rồi Minh Thúc, phải thế chứ, ngài đúng là hào sảng!

Ngài hay buôn xác khô, mua cái quan tài này về để đựng là đúng bài luôn.

Đương nhiên nếu ngài không nỡ bán thì cứ để đó sau này mình dùng, dù sao cũng là đồ thời Tây Chu.

Ngài nghĩ mà xem, ngài nằm trong này thì oai biết mấy!

Người ta chỉ có hộp nhỏ, riêng ngài dùng hộp lớn luôn!”.

“Cái thằng này, không biết nói thì đừng có nói, cái mồm quạ đen!” Minh Thúc bất mãn.

Tống Đường vừa gỡ mảnh giấy ghi chú chuẩn bị chốt đơn thì đột nhiên một bình luận khác hiện lên: “Đợi đã!

Chương 81

Đấu giá mà, chúng tôi còn chưa ra giá sao đã chốt rồi?

Đường lão đệ, cậu không hỏi tôi lấy một câu, là khinh thường họ Tôn này sao?".

Lưu Ly Tôn đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt đầy khó chịu.

Bàn Tử vốn đã ngứa mắt lão từ lâu nên mỉa mai đáp: "Tôn gia thì ai dám khinh thường, nhưng tại ngài cứ im im chứ bộ!

Ai mà biết ngài muốn mua?

Nếu Tôn gia đã có hứng thú thì ra giá đi xem nào!

Nghe đồn ngài là người 'tích hàng không tiếc tiền', ra giá lúc nào cũng đè chết đối thủ mà.

Sao nào Tôn gia, gấp đôi nhé?

Mười vạn chốt luôn?".

Bàn Tử cố tình muốn gài lão, nhưng Lưu Ly Tôn đâu có ngu, lão hừ lạnh: "Cái lão béo này tâm địa xấu xa quá!

Có ai tăng giá kiểu đó không?

Tôi trả sáu vạn!".

Tống Đường thì chẳng quan tâm bao nhiêu tiền, dù sao thứ này vốn cũng chẳng đáng giá, so với mấy thứ khác chỉ là món đồ kèm theo thôi.

"Minh Thúc, ngài thấy sao?" Tống Đường hỏi.

Minh Thúc bất mãn: "Có nhầm không, trước giờ toàn chốt một phát ăn ngay, sao giờ lại còn đấu giá thế này!".

Tống Đường cười nói: “Minh Thúc, cái này không trách tôi được!

Tôi luôn nói giá khởi điểm, chỉ là trước đây trong phòng livestream này chỉ có ngài và Đại Kim Nha là khách hàng, hai người lại quen biết nhau nên toàn chốt giá khởi điểm.

Nhưng giờ Tôn gia cũng có hứng thú thì đương nhiên phải xem ai trả cao hơn rồi!

Tôn gia sáu vạn, ngài tính sao?”.

Minh Thúc rõ ràng rất bực, nhưng Tống Đường nói đúng sự thật, hàng ở đây, ai trả cao thì được.

Kỷ Niệm và Long Lão thích thú theo dõi.

Kỷ Niệm cười: “Em cứ tưởng Đường Bảo sẽ luôn bán giá khởi điểm cơ, em cũng thắc mắc sao trước giờ toàn giá khởi điểm, sao không đổi thành giá bán luôn”.

Long Lão cười đáp: “Đó là cái đầu đấy!

Nếu cậu ấy nói thẳng giá bán thì không còn không gian tăng giá nữa.

Mà hợp pháp hóa trộm mộ mới bắt đầu, có hình thành được việc trả giá trong livestream hay không thì chẳng ai biết.

Nên cậu ấy mới luôn nói giá khởi điểm, thực chất là giá bán.

Giờ khách hàng đông lên, tự nhiên sẽ xuất hiện tình trạng trả giá thôi.

Đó chính là cái lợi của việc đông người!”.

Kỷ Niệm gật đầu, quả nhiên có những chuyện tồn tại đều có nguyên nhân của nó, chỉ là chưa đến lúc thì nhiều người không nhận ra.

Trong phòng livestream, Minh Thúc rõ ràng không muốn tranh với Lưu Ly Tôn, vì thứ này không phải xác khô mà là quan tài!

Thứ Minh Thúc thích buôn nhất vẫn là xác khô.

Cuối cùng, khi Lưu Ly Tôn tăng giá lên tám vạn, Minh Thúc đã bỏ cuộc.

Nhưng bán thêm được ba vạn khiến Tống Đường và Bàn Tử rất vui mừng.

Sau khi dán nhãn ghi tên Lưu Ly Tôn xong, Tống Đường hô hào: "Đi thôi, chuẩn bị xuống dưới nào!

Mọi người cẩn thận đấy, dưới này nguy hiểm lắm, đặc biệt là ông đấy Bàn Tử, cẩn thận kẻo lát nữa biến thành heo sữa quay!".

"Ý gì thế?" Bàn Tử không hiểu, fan cũng ngơ ngác hỏi dưới đó có gì.

Tống Đường mỉm cười: "Dưới này có một món bảo bối cực xịn!

Lát nữa chúng ta sẽ đấu giá món này, nó được gọi là...

Hoàng Tuyền Bộc Bố (Thác nước suối vàng)!".

"Hoàng Tuyền Bộc Bố?

Đó là thứ gì vậy?", "Vãi, nghe cái tên như đồ của Diêm Vương ấy, các anh định cướp đồ của Diêm Vương à?", "Đường Bảo, anh ngày càng liều rồi đấy, ngay cả đồ của Diêm Vương cũng dám bán, anh điên rồi!".

Tống Đường thấy vậy cười nói: "Đương nhiên không phải Hoàng Tuyền thật, chỉ là một kỳ quan thiên nhiên thôi!

Đến nơi mọi người sẽ biết!".

Nói rồi Tống Đường dẫn Thiên Chân và Bàn Tử lần lượt chui vào

đường hầm dưới đáy quan tài.

Kỷ Niệm không hiểu nên hỏi: "Long Lão, Hoàng Tuyền Bộc Bố là thứ gì ạ?".

Long Lão đầy hứng thú giải thích: "Thứ này ta cũng từng nghe qua!

Thực tế, cái gọi là Hoàng Tuyền Bộc Bố là một loại thác nước có mạch suối nước nóng.

Thượng nguồn thác này có các lỗ phun suối nước nóng, hơn nữa còn là lỗ phun từ núi lửa.

Nhiệt độ nước bên trong cực cao, thỉnh thoảng sẽ xảy ra các vụ nổ hơi nước.

Một khi nổ, nhiệt độ cao tức thì sinh ra đủ để luộc chín người!

Nước suối nóng nhiệt độ cao khi phun trào có màu vàng, nên mới có tên gọi đó.

Đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ ở nơi này lại thực sự tồn tại!

Tuy nhiên kỳ quan này đối với khảo cổ cũng chẳng có ích gì, cứ để cho khách dân gian mua đi!".

Kỷ Niệm gật đầu, đây thực ra chỉ coi là kỳ quan thiên nhiên, tình cờ xuất hiện trong phạm vi cổ mộ nên có thể nói không liên quan mấy đến khảo cổ...

Trong lúc họ men theo đường hầm dưới đáy quan tài đi sâu vào, thì ở bên ngoài, Phi Ưng cuối cùng cũng đợi được đồng đội đến tiếp ứng.

Vì việc mang pho tượng đá (Thạch nhân dũng) này về không hề dễ dàng, nên đồng đội của anh đã phải quay lại trạm dưới chân núi để liên lạc với Viện nghiên cứu khảo cổ, rồi lấy một thiết bị chuyên dụng để vận chuyển tượng, vì vậy mới mất chút thời gian.

Thiết bị này thực chất là một cái khung sắt, bên dưới có tấm sắt, bốn phía được cố định bằng các tấm thiếc, trên cùng treo dây xích và dây leo núi để móc vào trực thăng.

Pho tượng này chắc chắn không cho vừa vào trong trực thăng, còn nếu khênh bộ xuống núi thì không chỉ cần rất nhiều người mà giữa đường còn có thể làm hỏng pho tượng, nên dùng cách cẩu đi thế này là an toàn nhất.

Đồng đội của Phi Ưng xuống tổng cộng hai người, những người khác đều cảnh giới xung quanh để ngăn người lạ xâm nhập cổ mộ.

Ba người đặt khung sắt xuống đất, mở một bên tấm thiếc ra, rồi chung tay khênh pho tượng đá vào.

Sau khi đặt vào, họ đóng tấm thiếc lại, rồi dùng bộ đàm báo cho người phía trên thử bay trực thăng lên cao, chậm rãi kéo khung sắt dậy.

Nhưng rất nhanh sau đó, khi dây xích trên khung sắt bị kéo căng, một sợi xích vì quá gần pho tượng đã khẽ chạm vào đầu nó.

Cảnh này khiến Phi Ưng giật mình, vội ra hiệu cho người phía trên dừng lại.

Anh đích thân lên kiểm tra, thấy lớp đất sét bao quanh đầu tượng chưa bị nứt mới thở phào.

Thực ra phần đá của pho tượng có va chạm một chút cũng không sao, chủ yếu là phần đầu người bên trên.

Phần đầu đó có lớp đất phủ bên ngoài, họ không bóc ra cũng là để bảo vệ thêm một lớp trong quá trình vận chuyển.

Thấy lớp đất không sao, Phi Ưng mới yên tâm.

Thế nhưng ngay lúc này, một hòn đá đột nhiên từ đâu bay sượt qua

tai Phi Ưng.

Anh phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu né được, nhưng hòn đá đó lại đập trúng ngay vào đầu pho tượng đá, làm vỡ một mảng đất sét nhỏ.

Ánh mắt Phi Ưng lập tức lạnh lùng hẳn đi, ngay sau đó anh nghe thấy hai đồng đội hét lên: "Đội trưởng, có khỉ!".

Phi Ưng quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện trên những cái cây xung quanh xuất hiện rất nhiều con khỉ to lớn.

Đám khỉ này không hề sợ người, chúng bám trên cây, nhe răng trợn mắt về phía họ, có con còn cầm đá trong tay, rõ ràng là định ném.

Vẻ mặt Phi Ưng sa sầm, lạnh lùng ra lệnh: "Nổ mấy phát súng dọa chúng đi!".

Hai người nhận lệnh, bắn hai phát chỉ thiên.

Tất nhiên là không thể bắn thẳng lên đầu vì sẽ bắn trúng trực thăng.

Tuy nhiên họ đã quên mất một điều, nơi này bình thường không có người nổ súng!

Nên đám khỉ này hoàn toàn không biết tiếng súng là cái quái gì, tự nhiên là không sợ!

Sau hai phát súng, đám khỉ chỉ lùi lại vài bước rồi nổi giận, rõ ràng chúng nghĩ hành động của đám Phi Ưng là đang khiêu khích chúng.

Phi Ưng lo lắng pho tượng đá xảy ra biến cố nên vội rút điện thoại ra, đồng thời hét lớn: "Dù thế nào cũng phải chặn chúng lại!

Nếu chúng ép quá sát thì có thể nổ súng tiêu diệt!".

"Rõ!".

Hai đồng đội nhận lệnh, Phi Ưng vội mở phòng livestream rồi gửi yêu cầu kết nối video với Tống Đường.

Trong tình huống này, anh không tìm Đường Lão vì thứ nhất là Đường Lão không mở livestream nên anh không thấy được tình hình ở đây, thứ hai là pho tượng này do đám Tống Đường tìm thấy, họ chắc chắn biết cách xử lý...

Lại nói về ba người Tống Đường, họ cũng đã dừng lại từ sớm.

Tuy khoảng cách rất xa nhưng tiếng súng bên ngoài vẫn truyền tới tai họ.

Chương 82

Ba người đang kẹt giữa đường hầm, tiến không được mà lùi cũng không xong.

“Tôi bảo này!

Sao bên ngoài lại nổ súng thế?

Phi Ưng gặp chuyện à?

Hay là chúng ta ra xem thử đi?” Bàn Tử hỏi.

“Ra thế nào được?

Giờ mà ra thì e là không kịp nữa rồi!” Thiên Chân nói.

“Đúng là không kịp thật, nếu con cá Triết La kia chưa đi thì chúng ta còn phải vật lộn chán chê.

Quan trọng nhất bây giờ là không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì!

Nếu đầu người bị nứt, con Thi miết vương bên trong bay ra thì chúng ta ra ngoài cũng chỉ có đường chết!” Tống Đường đang nói thì đột nhiên trong livestream truyền tới yêu cầu kết nối video của Phi Ưng!

Thấy cảnh này, Tống Đường thầm nghĩ: Phi Ưng phản ứng nhanh thật!

Lập tức nghĩ ngay đến việc tìm mình!

Tiểu Nhã không hề chậm trễ, vừa thấy yêu cầu là kết nối ngay.

Sau đó ba người Tống Đường thấy trên màn hình là góc nhìn trực diện vào đầu pho tượng người.

Trên đầu tượng có một vết khuyết to bằng móng tay hiện rõ mồn

một, bên trong thậm chí còn thấy một búi màu đen, rõ ràng là tóc!

"Xung quanh xuất hiện khỉ, một con khỉ đã dùng đá ném trúng chỗ này!

Đám khỉ vẫn chưa đi, giờ phải làm sao đây!" Phi Ưng đi thẳng vào vấn đề.

Thiên Chân thấy vậy nói: "Không sao đâu!

Nhìn vẻ mặt thì đầu chưa nứt hẳn, chỉ cần đầu không nứt toang ra thì chắc chúng không bay ra được đâu!".

Tống Đường gật đầu, định trả lời thì đột nhiên họ thấy búi tóc đen kia khẽ động đậy.

Ngay sau đó một con côn trùng màu đỏ rực chui từ bên trong ra, vỗ cánh vài cái rồi xòe ra một đôi cánh đỏ!

Ở chỗ con sâu chui ra còn có dịch nhầy màu đỏ, trông như vết khuyết đó bị ăn mòn mà ra vậy!

Bàn Tử thấy thế hét to: "Vãi!

Thiên Chân, ông bảo là không sao cơ mà?".

Thiên Chân cũng đờ người ra.

Tống Đường chợt nghĩ ra điều gì đó, nói: "Con này chắc là tỉnh từ lâu rồi!

Lúc Phi Ưng dùng máy dò chắc chắn đã làm nó thức giấc!

Tôi bảo sao tư thế của nó lại kỳ quái thế, có khi những con khác cũng tỉnh rồi!".

Nói rồi Tống Đường vội hét vào màn hình với Phi Ưng: "Mau!

Dùng mũ bảo hiểm chụp lên đầu tượng ngay!

Đừng chạm vào con sâu đó, chạm vào là chết đấy!".

Tống Đường vừa dứt lời, con sâu đã vỗ cánh bay lên.

Phi Ưng vội nghiêng người né tránh, đồng thời đạp một phát vào mông hai người phía sau, làm họ ngã lăn ra đất.

Con sâu lướt qua chỗ hai người vừa đứng.

Đám khỉ xung quanh đã tiến lại rất gần, thấy con sâu thì chộp đá ném.

Nhưng con sâu bay cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt một con khỉ.

Phi Ưng không rảnh mà nhìn, vội tháo mũ bảo hiểm trên đầu chụp mạnh lên đầu pho tượng đá, bịt kín vết khuyết đó lại.

Đồng thời anh nghe thấy Tống Đường hét lên trong livestream: "Bắn đi!

Bắn ngay!

Đợi nó quay lại là các anh tiêu đời đấy!".

Phi Ưng nghe vậy lập tức mở khóa an toàn, nhằm thẳng con Miết vương đỏ rực kia "Đoàng" một phát!

Cả quá trình chỉ diễn ra trong vòng một giây, gần như lúc vừa ngắm trúng là đã bóp cò, viên đạn găm thẳng vào con Miết vương.

Tuy nhiên họ đã bỏ qua một chi tiết, đúng lúc viên đạn bắn nát con sâu thì một con khỉ từ trên cây nhảy xuống, nó cũng muốn bắt con sâu đó nhưng lại chậm một bước.

Viên đạn bắn con Miết vương nát thành mấy mảnh đỏ lòm, con khỉ vồ hụt, chỉ chạm phải vài mảnh xác sâu đỏ.

Nhưng ngay khi con khỉ chạm đất, nó lập tức thét lên chói tai.

Đồng thời từ lòng bàn tay nó, một màu đỏ rực nhanh chóng lan ra

khắp toàn thân.

Lông lá gần như bị màu đỏ ăn mòn trong nháy mắt.

Khoảnh khắc sau, một con khỉ bỗng biến thành một con quái vật trần trụi, như thể bị lột da vậy!

Con khỉ đó rõ ràng cực kỳ đau đớn, nó cứ ngỡ Phi Ưng và mọi người là thủ phạm, bèn nhe nanh múa vuốt lao tới.

Tống Đường hét lớn: "Đừng chạm vào nó, chạm vào là trúng độc đấy!".

Phi Ưng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Anh là quân nhân thực thụ, lúc dầu sôi lửa bỏng thế này hơi đâu mà quản nó có phải động vật quý hiếm hay không.

Hơn nữa động vật bảo tồn mà thành ra thế này thì bảo tồn cái nỗi gì nữa!

Anh giơ súng "Đoàng đoàng" hai phát điểm xạ, bắn xuyên đầu nó ngay lập tức!

Con khỉ đổ gục xuống đất.

Đám khỉ khác thấy tình cảnh này cũng sợ chết khiếp, quay đầu chạy sạch sành sanh, loáng cái đã biến mất tăm.

Phi Ưng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hơi thở vừa mới trút ra, anh đã nghe thấy tiếng "bịch bịch bịch" va đập từ phía sau.

Cái mũ bảo hiểm anh chụp lên đầu tượng đang bị thứ gì đó bên trong húc vào liên hồi!

Phi Ưng quay lại, lấy tay ấn chặt cái mũ để lũ bên trong không thoát ra được.

“Đường lão đệ, giờ tính sao!” Phi Ưng hỏi.

Tống Đường đang suy nghĩ thì Thiên Chân bên cạnh hét lên: “Dùng bùn đi!

Trộn ít bùn phong kín cả cái mũ bảo hiểm lại!

Có vẻ lũ đó không ăn mòn được bùn đâu.

Phong kín lại, chỉ cần không có không khí lưu thông, chúng sẽ lại rơi vào giấc ngủ sâu!”.

Phi Ưng nghe vậy vội gọi hai thuộc hạ đang còn bàng hoàng đi nhào bùn.

Họ có mang theo bình tông nước quân dụng nên bùn được nhào rất nhanh.

Ba người cẩn thận trét bùn lên, phong kín cả cái mũ bảo hiểm vào trong.

Sau khi trét mấy lớp chắc chắn, họ mới thở phào ngồi bệt xuống đất.

Phi Ưng giơ ngón tay cái về phía màn hình: “Ái chà!

Phải nói là mắt của Đường lão đệ độc thật!

Bên trong này quả nhiên có sâu thật, vãi cả linh hồn!

Thứ này lợi hại quá đi mất!

Nếu năm xưa trong kháng chiến mà có thứ này thì đâu đến mức đánh nhau lâu thế!”.

Tống Đường chỉ biết cười khổ.

Bàn Tử nói: “Cái đó ông phải đi hỏi Tây Vương Mẫu ấy!

Hỏi bà ấy xem có đồ tốt thế sao không mang ra sớm!”.

Phi Ưng cũng cười theo.

Nhưng các fan thì không cười nổi, ai nấy đều dán mắt vào màn hình, há hốc mồm kinh ngạc.

Ngay cả Kỷ Niệm cũng đứng hình hồi lâu mới thốt lên: “Thứ này là linh dược trường sinh sao?

Người xưa điên rồi à!”.

Long Lão lắc đầu: “Con Miết vương này tuy lợi hại nhưng chưa chắc đã không dùng làm thuốc được.

Chỉ là chúng ta chưa biết được sự huyền diệu bên trong thôi.

Người xưa luyện dược thậm chí còn dùng cả thi thể, chỉ là có cái thì luyện bậy bạ, có cái thì thực sự có tác dụng.

Cô thông báo xuống dưới, bảo đơn vị nghiên cứu cẩn thận khi tiếp nhận pho tượng này.

Chương 83

Nếu cần thiết thì bảo bên Quốc an cử một đội đi cùng, nhất định phải đảm bảo an toàn cho nhân viên nghiên cứu!".

"Rõ!".

Kỷ Niệm gật đầu đi sắp xếp ngay...

Còn tại hiện trường, đám Tống Đường thấy tình hình cuối cùng cũng ổn định mới thở phào một hơi.

Thiên Chân nói: "Đám khỉ đó đúng là hỏng việc thật!

Ôi, lẽ ra lúc nãy nên nhắc Phi Ưng!".

Tống Đường đáp: "Không phải lỗi của ông, ai mà ngờ đám khỉ đó lại hung hăng thế.

Nhưng dù sao kết quả cũng tốt rồi.

Chúng ta đi xuống thôi, cứ bám ở đây mãi thì thể lực cũng không chịu nổi".

Hai người gật đầu, ba người tiếp tục men theo bậc đá bò xuống dưới.

Còn phía Phi Ưng, ba người túc trực cạnh pho tượng đá thêm mười phút, thấy không có chuyện gì nữa mới lên trực thăng, cẩu pho tượng rời khỏi đó.

Lúc này trời bên ngoài cũng đã bắt đầu sầm tối.

Ba người Tống Đường cuối cùng cũng xuống được đến đáy mật đạo.

Phía trước xuất hiện một đường hầm không biết dẫn đi đâu.

Tống Đường nhìn đồng hồ rồi nói: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian!

Tốt nhất hôm nay phải xuống được dưới thác nước, sáng mai tiếp tục lên đường!”.

Thiên Chân nghe vậy hỏi: “Tôi cứ thắc mắc mãi, chúng ta xuống đó bằng cách nào?

Thác đó cao lắm đấy!”.

Tống Đường cười: “Chúng ta chẳng phải có dây thừng sao?”.

Thiên Chân ngẩn người, lại hỏi tiếp: “Thế còn cái thác Hoàng Tuyền đó thì qua kiểu gì?

Tôi không muốn bị luộc chín đâu!”.

Bàn Tử nghe mà chả hiểu gì, chen vào: “Thác nước chẳng phải là nước sao?

Thì bơi qua chứ sao!

Nếu không thì học chiêu của Đường lão đệ, dùng dây thừng mà bò qua!”.

Thiên Chân chẳng buồn giải thích cho lão, vì Bàn Tử đâu có biết cái Hoàng Tuyền Bộc Bố này là cái thứ quái gì.

Tống Đường mỉm cười nói: “Ông có biết những năm qua điều gì thay đổi lớn nhất không?”.

“Điều gì?” Thiên Chân biết cậu đang nói về những năm họ không đi trộm mộ.

Tống Đường cười đáp: “Công nghệ!

Sự thay đổi của công nghệ là cực kỳ lớn, và sự tiến bộ đó sẽ ảnh hưởng đến mọi ngành nghề!

Tôi đã đưa mọi người đến đây thì tự nhiên có cách để vượt qua Hoàng Tuyền Bộc Bố, đi thôi!".

Nói rồi Tống Đường tiếp tục dẫn đường đi phía trước.

Fan trong livestream vẫn chưa hết bàng hoàng sau vụ Miết vương lúc nãy: "Tôi bảo này, Miết vương hung hãn thế các anh còn chẳng sợ, thì sợ gì cái thác Hoàng Tuyền kia nữa?", "Đúng đấy Đường Bảo, gan các anh to thật, con Miết vương đó rốt cuộc là thứ gì vậy?", "Sợ chết khiếp đi được, hay là đừng mang pho tượng đó về nữa, nhỡ đâu ở viện nghiên cứu mà nó sổng ra thì thành thảm sát cả thành phố mất!", "Tôi không biết đâu, con Miết vương dọa tôi sợ rồi, Đường Bảo phải ôm em cơ!", "Đường Bảo cầu ôm!", "Đường Bảo, anh hứa với em sau này đừng cho em xem mấy thứ đáng sợ thế này nữa!", "Đúng đấy, anh tự xem một mình thôi, tụi em biết anh giỏi rồi!

Nhưng không phải cái gì anh cũng cho tụi em xem được đâu!", "Ám ảnh quá, đêm nay ngủ chắc chắn sẽ mơ thấy Thi miết!".

Tống Đường thấy vậy bất lực nói: "Mọi người yên tâm đi, con Thi miết vương đó khi tiếp xúc với không khí không sống được lâu đâu!

Hơn nữa cơ quan chức năng chắc chắn sẽ bảo quản nó cẩn thận, không để nó gây hại cho mọi người.

Thời gian của chúng tôi rất gấp, đêm nay phải đến được dưới thác nước nên phải tăng tốc thôi.

Hoàng Tuyền Bộc Bố sắp đến rồi!

Sếp nào muốn mua thì có thể chú ý một chút.

Tuy thác này không phải đồ cổ nhưng cũng là một kỳ quan thiên nhiên hiếm thấy trên trần gian.

Mua về khai thác làm khu du lịch thu vé vào cửa cũng kiếm bộn

tiền đấy!”.

“Khai thác khu du lịch?

Đường Bảo, em càng lúc càng tò mò cái thác Hoàng Tuyền này là cái gì rồi đấy!”, “Đúng thế, cái tên nghe kêu vãi, không lẽ nó cũng giống như cái Bắc Đế Huyền Châu anh nói lúc trước à?”, “Bắc Đế Huyền Châu?

Vãi, xin anh đừng, cái tên nghe oai thế mà cuối cùng anh lòi ra quả bom thối à?”, “Thế ông còn muốn thế nào?

Không lẽ thác Hoàng Tuyền lại đưa ông đến chỗ Diêm Vương thật?

Ông có dám nhận không?”.

Thấy fan tán gẫu hăng say, Tống Đường cũng không nhịn được cười: “Không huyền huyễn như mọi người nghĩ đâu, thực ra nó chỉ là một kỳ quan thiên nhiên thôi!

Lát nữa đến nơi mọi người sẽ rõ”.

Tống Đường vừa nói, Bàn Tử bên cạnh cũng đầy hứng thú, bèn lén hỏi Thiên Chân xem cái thác này là cái quái gì.

Thiên Chân trong lòng vẫn chưa yên, để giải tỏa lo lắng bèn kể cho Bàn Tử nghe một lượt.

Bàn Tử nghe xong cũng không khỏi tặc lưỡi.

Thiên Chân nhìn Tống Đường nói: “Đường lão đệ, có những lúc tôi thực sự không hiểu nổi cậu!

Cậu biết rõ nơi này nguy hiểm đến mức nào, sao cứ nhất định phải đến đây cho bằng được?

Cậu thực sự coi tiền hơn mạng sao?”.

Tống Đường mỉm cười đáp: “Tiền thì ai mà chẳng ham?”, “Tục ngữ có câu: Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng (mọi thứ đều không thể).

Người ta hay bảo càng giàu càng tham tiền, nhưng thực ra người càng nghèo lại càng coi trọng tiền bạc hơn.

Người giàu có lẽ chỉ tận hưởng quá trình và niềm vui khi kiếm tiền, kiếm được tiền họ sẽ có cảm giác thành tựu.

Nhưng đối với người nghèo, không có tiền thì coi như mất mạng rồi!

Ông có bao giờ cảm nhận được cái cảnh mùa đông giá rét phải gặm bánh bao cứng ngắc một mình không?

Hay là đêm đông lạnh lẽo phải ngủ trong hầm mộ một mình?”.

Câu nói này làm Thiên Chân lặng thinh.

Bàn Tử nhìn Tống Đường: “Nhưng cái thằng ranh này chắc chưa từng trải qua mấy cảnh đó chứ?

Tôi nhớ điều kiện gia đình cậu tuy không hẳn là giàu nứt đố đổ vách nhưng ít nhất cũng đủ ăn đủ mặc mà!

Sao nghe cậu nói như thể bị ngược đãi từ nhỏ vậy?

Sao hả?

Hồi bé lầm đường lạc lối à?

Thanh niên lầm lỡ không đáng sợ, cứ cải tạo tốt là đời sẽ tươi sáng thôi!”.

Tống Đường chẳng buồn tiếp chuyện Bàn Tử.

Chuyện này vốn dĩ không thể giải thích được, cậu chẳng lẽ lại bảo đó là những gì mình đã trải qua ở kiếp trước?

Nói ra ai tin được chứ?

Một ngôi sao hàng đầu của kiếp này, mà kiếp trước lại là một kẻ khổ mệnh bữa đói bữa no?

Sau này đi trộm mộ đời mới khá lên được một chút.

Những ký ức đó Tống Đường không muốn nhớ lại, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Tại sao kiếp này cậu lại mê tiền đến thế?

Đó là vì kiếp trước quá thiếu thốn!

Thiếu đến mức phát điên luôn ấy chứ.

Chuyện cũ như khói mây, không nhắc lại cũng được!

Tống Đường giục họ tiếp tục đi đường.

Các fan tuy cảm thấy Đường Bảo nói năng đầy ẩn ý, nhưng vì cậu không nói rõ nên mọi người cũng chẳng hiểu cậu đã phải trải qua những gì.

Còn Bàn Tử thì rỗi việc, hỏi trong livestream: "Có anh em nào thu mua phế liệu không nhỉ?

Bàn gia tôi hỏi tí, hiện nay giá sắt vụn trên thị trường là bao nhiêu một cân?", "Ơ kìa, tôi làm nghề thu mua đồng nát đây, giá sắt hiện giờ là 1.800 một cân nhé!

Sao thế?

Bàn gia có sắt vụn muốn bán à?

Để lại cho tôi đi!".

Bàn Tử cười: "1.800 là giá sắt hiện đại đúng không, tôi hỏi giá sắt cổ cơ!

Cái loại sắt cổ vật từ thời xưa ấy!".

Chương 84

“Thế thì tôi chịu, có ai bán sắt cổ vật cho tôi đâu, ngài đã bảo là cổ vật thì phải tìm dân buôn đồ cổ chứ!”.

Minh Thúc lúc này cũng nhảy ra: “Có nhầm không, cái thằng béo chết tiệt này, A Thúc mày cũng buôn cả đồ sắt cổ đây!

Quan hệ của chúng ta mà mày không bán cho tao thì không xong đâu nhé!”.

Bàn Tử định giải thích không phải minh khí mà là dây xích, thì Thiên Chân gõ lão một cái rồi mắng: “Nghĩ đến tiền phát điên rồi à, cái gì cũng đòi bán?

Ông có đào nổi nó lên không?”.

Tống Đường cũng chú ý tới động tĩnh bên Bàn Tử, tự nhiên biết lão đang nhắm tới mấy sợi xích sắt dưới thác Hoàng Tuyền.

Nhưng thứ đó bảo là đồ cổ thì cũng đúng, nhưng bảo có giá trị gì không thì chắc là không.

Thế là cậu lên tiếng: “Thôi đi, thứ đó giá trị có hạn, chuyến này món đáng tiền nhất chính là cái cây thần kia kìa!

Đừng lãng phí thời gian nữa, đến lúc đó tiện tay thì bán luôn cũng được”.

Bàn Tử nghe vậy vội gật đầu, ý lão cũng là thế, ruồi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt mà!

Không bán bỏ đi thì phí.

Thiên Chân không nói thêm gì nữa, ba người nhanh chóng đi tới cuối đường hầm.

Quả nhiên, ở cuối đường hầm hiện ra một hang động đá vôi khổng lồ, đồng thời tiếng nước chảy cũng truyền tới tai họ.

Bàn Tử vội rọi đèn pin, rất nhanh mọi người và các fan đều thấy ở một bên hang động có một dòng sông ngầm khá rộng.

Nhưng dòng sông ngầm này khác hẳn những dòng sông khác, nó đang bốc hơi nghi ngút, rõ ràng bên trong có mạch suối nước nóng.

Thấy cảnh này, các fan đều ngẩn người, ngay cả Bàn Tử cũng không tin nổi vào mắt mình.

Lão nhìn dòng sông rồi lại nhìn Thiên Chân, sau đó hỏi: "Tôi bảo này, thác Hoàng Tuyền chỉ thế này thôi á?

Đây chẳng phải là sông ngầm sao?

Còn cậu nữa Đường lão đệ, trước đó cậu bốc phét cho lắm vào, cuối cùng chỉ có thế này thôi hả?".

Tống Đường cũng ngơ ngác, cậu nhớ chỗ này rõ ràng là thác Hoàng Tuyền mà!

Sao có thể chỉ là một dòng sông ngầm bình thường được?

"Đừng hoảng, có lẽ nó chưa bắt đầu hoạt động thôi!

Dù sao suốt đường đi chúng ta cũng không nghe thấy tiếng nổ nào cả, cứ đợi xem!".

Các fan cũng thấy tò mò nên kiên nhẫn chờ đợi.

Thiên Chân lúc này vội nói: "Tôi bảo này, hai người rảnh quá hả!

Nhân lúc nó chưa nổ hơi nóng thì mau qua đi!

Lát nữa nó mà nổ tung lên thì nhiệt độ nước đó đủ để mổ lợn đấy!

Lúc đó qua kiểu gì?".

Tống Đường định trả lời thì đột nhiên tiếng "ục ục ục" vang lên

từ dưới nước.

Gần như cùng lúc đó, mọi người thấy một chỗ trên dòng sông ngầm đang bốc khói bỗng sôi sùng sục.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một tiếng "đoàng" vang lên như sấm, chỗ đó nổ tung, vô số tia nước bắn thẳng lên trời.

Thiên Chân thấy vậy hét lớn: "Mau trốn đi!

Nước này mà chạm vào người là lột da đấy!

Chết người như chơi!".

Bàn Tử kéo Thiên Chân định chạy ngược lại, nhưng Tống Đường vẫn đứng im phăng phắc, ngược lại còn rút từ sau lưng ra một thứ.

Bàn Tử và Thiên Chân thấy cảnh này đều ngớ người ra.

Chỉ thấy Tống Đường ung dung mở thứ đó ra, giơ thẳng lên đầu.

Gần như cùng lúc đó, màn sương nước mù mịt ập tới.

Bàn Tử thấy vậy vội kéo Thiên Chân lao tới núp cùng.

Trong tích tắc, hơi nước phủ trắng xóa, nhưng không một giọt nước nóng nào chạm được vào người họ.

Fan trong livestream cũng đứng hình, thi nhau bình luận: "Vãi thật, Đường Bảo lấy thứ đó ở đâu ra vậy?", "Lợi hại quá Đường Bảo ơi, cái đầu này đúng là không phải dạng vừa, ai mà ngờ tới được chứ!", "Nói thật đi, thứ Đường Bảo đang cầm là ô hay là lều che nắng vậy?".

Đúng thế, thứ Tống Đường đang cầm trên tay chính là một chiếc ô loại cực lớn, thậm chí gọi là lều che nắng cũng không sai.

Sau khi mở ra, đường kính của nó lên tới hơn hai mét, che cho ba người, thậm chí năm người cũng vẫn dư sức.

Tống Đường mỉm cười nói: "Đây là mẫu mới nhất, ô siêu đại!

Còn có thể điều chỉnh độ rộng của tán ô, tối đa lên tới ba mét.

Thế nên tôi mới bảo thời đại thay đổi rồi!

Phải học cách tận dụng công nghệ hiện đại vào việc khám phá lăng mộ, đừng cứ giữ khư khư mấy cái bài cũ, vấn đề chẳng phải được giải quyết dễ dàng sao?".

Bàn Tử và Thiên Chân vẫn còn chưa kịp phản ứng gì, Tống Đường đã đi tới một vị trí tương đối an toàn so với con sông ngầm, trực tiếp cắm chiếc ô che nắng cỡ lớn xuống đất cố định lại.

Đồng thời, anh lại lôi từ trong ba lô ra một chiếc ghế xếp tiện lợi, bày ra rồi thong thả ngồi xuống.

Hảo hán thật sự, cảnh tượng này làm đám fan trong phòng livestream nghệt mặt ra.

"Tôi nói này Đường Bảo, anh đi du lịch hay đi thám mộ vậy?" "Vãi chưởng, sao anh lại ngồi xuống rồi?

Ngông cuồng quá đấy!" "Thám mộ đến mức như anh thì đúng là đỉnh cao, sao tôi lại thấy giống đi du lịch hạng thương gia thế này?" "Không biết Trương Đông lúc này thế nào, nếu lão mà thấy Đường Bảo thong thả thế này chắc tức đến phát khóc mất!" "Ha ha ha!". ...

Tống Đường mỉm cười nói: "Tôi chỉ tạm nghỉ ngơi một chút, sẵn tiện nghiên cứu lộ trình tiếp theo!

Hai ông cũng qua đây đi!" Tống Đường vẫy tay gọi.

Thiên Chân và Bàn Tử lúc này mới thoát khỏi cơn kinh ngạc.

Bàn Tử vừa chạy qua vừa lẩm bẩm: "Ái chà Đường lão đệ, phải nói thật lòng là cùng là streamer thám mộ, nhưng cái tầm của cậu đúng là khác bọt thật!

Cảnh này mà có thêm hai chai rượu vang nữa thì hết nước chấm.

Biết thế Bàn gia tôi đã mua hai chai mang theo rồi.” Thiên Chân lườm một cái: “Giỡn thì giỡn, nhưng tiếp theo tính sao đây?

Vượt sông thì vẫn hơi nguy hiểm đấy!

Vạn nhất không cẩn thận rơi xuống sông thì không phải chuyện đùa đâu!” Tống Đường xua tay: “Đừng hoảng, trước tiên chúng ta phải xác định điểm dừng chân đã!

Sau đó mới xuất phát, còn việc vượt sông tự nhiên không thành vấn đề!” Nói đoạn, Tống Đường lấy thiết bị mô phỏng 3D từ trong túi ra.

Giữa ánh mắt nghi hoặc của hai người kia, anh chỉ lấy ra một mắt camera rồi thả đi.

Chiếc camera đó nhanh chóng bay dọc theo dòng sông về phía hạ lưu.

Trên màn hình hiển thị bắt đầu xuất hiện những hình ảnh mà camera ghi lại.

Thiết bị mô phỏng 3D này ngoài việc quét địa hình còn có thể dùng như một chiếc drone quay phim.

Lúc này nó đang phát huy đúng vai trò đó.

Theo chiếc camera bay đi, mọi người trong phòng livestream cũng nhìn thấy rõ: toàn bộ con sông ngầm dài khoảng hơn hai mươi mét, màu nước đang chuyển dần từ vàng sang xanh trong.

Có vẻ như luồng nhiệt do vụ nổ trước đó tạo ra đã bị nước cuốn trôi đi hết.

Bàn Tử thử dùng tay chạm vào nước: “Quả nhiên, không nóng lắm.

Nhưng nếu lại nổ tiếp thì chắc chắn sẽ có thêm một đợt sóng nhiệt

nữa.” “Xem ra chúng ta phải tranh thủ khoảng thời gian trống này thôi!” Bàn Tử nói.

Tống Đường không tiếp lời, lúc này camera đã bay đến cuối sông ngầm.

Qua màn hình, mọi người thấy cuối con sông thực sự là một thác nước.

Hai bên thác là vách đá dựng đứng, nhưng một bên lại có một tảng đá nhô ra như cái bãi đáp, dài khoảng hai mét, đủ chỗ cho người đứng.

Tống Đường chỉ vào chỗ đó: “Chính là chỗ này, lát nữa chúng ta sẽ đến đây trước, sau đó thả dây xuống!” Thiên Chân gật đầu, nếu thế thì khả thi.

Dây thừng họ chuẩn bị rất dài, nối lại với nhau thì dù không xuống tới tận đáy vực thì ít nhất cũng không cách mặt nước quá xa, lúc đó nhảy xuống nước cũng không sao.

Sau đó Tống Đường điều chỉnh góc quay của camera, hướng từ ngoài nhìn vào thác nước đang chảy xiết.

Dòng nước nóng màu vàng thuận theo thác đổ xuống, nhìn thoáng qua quả thực rất giống dòng nước Hoàng Tuyền, khiến đám fan trong livestream kinh hãi không thôi.

Lúc này trời bên ngoài đã bắt đầu tối, dưới đáy vực thậm chí đã đen kịt, thời gian không còn nhiều.

Tống Đường đứng dậy thu dọn ghế xếp, rồi lấy ra một cái camera khác ném xuống nước.

Loại đồ công nghệ cao này đều chống nước và chịu nhiệt, không sợ luồng nước nóng do vụ nổ gây ra.

Khi camera vào trong nước, fan hâm mộ nhanh chóng nhìn thấy

dưới đáy sông ngầm có hai sợi xích sắt khổng lồ, kéo dài thẳng về phía thác nước.

Đám fan kinh ngạc đến ngây người.

"Vãi, sao dưới sông ngầm lại có xích sắt?" "Lợi hại thật, xích này to quá, không lẽ là để xích yêu thú gì đó sao?" "Đúng đúng, tôi đọc tiểu thuyết hay thấy bảo xích sắt kiểu này toàn dùng để nhốt đại yêu thú thôi!" "Làm gì mà huyền huyễn thế, đây có phải truyện tiên hiệp đâu!" "Đúng đấy Đường Bảo, xích sắt này để làm gì vậy?" Tống Đường cười, vừa lôi chiếc xuồng cao su ra bơm khí vừa giải thích: "Đây là kiệt tác của Bất Ngôn Ky.

Đội quân này mỗi khi tìm được một ngôi cổ mộ sẽ đánh dấu địa chỉ lại để sau này cần thì đến khai quật.

Chương 85

Và sợi xích này chính là lộ trình họ thiết lập khi tìm kiếm nơi này.

Chỉ cần đi theo xích sắt là có thể tìm được lối vào Thần Thụ!

Được rồi, không còn nhiều thời gian nữa!

Lát nữa buổi đấu giá sẽ diễn ra ngay trên xuồng.

Còn về giá cả, tôi sẽ công bố sau!" Nói rồi Tống Đường gọi Bàn Tử lại bơm xuồng, còn mình thì xem xét giá cả.

Với sự giúp đỡ của hệ thống, thông tin giá cả nhanh chóng hiện lên. [Tên vật phẩm: Thác nước Hoàng Tuyền.

Giá trị: Chỉ có giá trị tham quan du lịch, dự kiến 10 vạn.

Nguồn gốc: Cảnh quan kỳ đặc hình thành từ tự nhiên.] ... [Tên vật phẩm: Xích sắt cổ.

Giá trị: Dự kiến 3 vạn.

Nguồn gốc: Xích sắt đúc từ thời Bắc Ngụy, hàm lượng sắt bình thường, không có hoa văn.] Nhìn phần giới thiệu, Tống Đường cũng thấy hơi bất lực.

Nhưng cái giá này cũng nằm trong dự liệu.

Một cảnh quan thiên nhiên mà bán được 10 vạn là không thấp, vì đây không phải khu du lịch đã thành hình.

Còn mấy sợi xích sắt kia chắc cũng chỉ nhỉnh hơn giá sắt vụn một chút, vì chất lượng sắt thường, lại không có hoa văn đặc biệt, ngâm nước bao nhiêu năm mà bán được 3 vạn là may rồi.

Sau khi chốt giá, Tống Đường nói trong phòng livestream: "Thác nước Hoàng Tuyền cộng với xích sắt cổ này, giá khởi điểm tổng cộng

là 13 vạn!

Anh em nào có hứng thú thì bắt đầu ra giá nhé!" Tống Đường vừa dứt lời, Bàn Tử bên kia cũng bơm xong xuồng.

Ba người cùng nhau cố định chiếc ô lớn vào xuồng.

Thiên Chân hỏi: "Cái xuồng này có cách nhiệt không?

Lát nữa mà có sóng nhiệt nó chảy ra thì toang đấy!" Tống Đường đáp: "Yên tâm đi, đồ bây giờ có cái nào không cách nhiệt đâu?" Nói xong anh bảo hai người lên xuồng, còn mình thì chạy qua vách đá đóng hai cái neo sắt cố định một sợi dây thừng.

Như vậy sẽ không sợ xuồng trôi thẳng xuống thác nước.

Chuẩn bị xong xuôi, ba người mới thả dây cho xuồng trôi về phía hạ lưu.

Lúc này từ phía xa lại vang lên vài tiếng nổ, từng luồng nước nóng màu vàng không ngừng dội xuống, nước nóng bắn tung tóe trên đầu.

Nhưng nhờ có xuồng và chiếc ô lớn che chắn, cả ba vẫn tạm an toàn.

Để chắc ăn, họ thu mình vào trong xuồng để tránh bị nước nóng bắn trúng gây bỏng.

Bàn Tử liếc nhìn phòng livestream rồi nói: "Chuyện gì thế này?

Sao lần này không ai ra giá vậy?" Tống Đường nghe vậy cũng vội nhìn sang, quả nhiên thấy phòng livestream yên tĩnh đến lạ thường, không có một đại gia nào ra giá.

Dường như mọi người đều không mặn mà với cái Thác Hoàng Tuyền này.

Kỷ Niệm thấy cảnh này cũng thắc mắc: "Long lão, sao lần này không ai mua ạ?" Long lão cười khổ: "Vì họ đều là thương nhân, lại

còn là dân buôn cổ vật.

Những thứ mang tính chất khu du lịch thế này họ vốn không hứng thú.

Thứ hai, cái Thác Hoàng Tuyền này không giống khu du lịch bình thường.

Núi hay sông thì ít nhất nó không chạy đi đâu mất.

Nhưng cái thác này thì ai bảo đảm được?

Mua về rồi đầu tư khai thác, lỡ đâu nổ nhiệt xong nó tịt luôn, chỉ còn lại cái thác bình thường thì tiền đầu tư coi như đổ sông đổ biển.

Thương nhân ghét nhất là đầu tư vào những thứ không chắc chắn thế này." Nói xong Long lão trầm ngâm một lát rồi bảo: "Cô liên hệ với các bộ phận liên quan ở địa phương xem họ có hứng thú không.

Chỗ này mà khai thác được thì ít nhất cũng mang lại cơ hội phát triển cho mấy cái làng lân cận, biết đâu còn giúp người dân thoát nghèo làm giàu." Kỷ Niệm gật đầu, vội vàng đi liên lạc.

"Tôi nói này Đường lão đệ, các cậu đừng lãng phí thời gian nữa!" "Cái tên Thác Hoàng Tuyền thì kêu đấy, nhưng mua về đầu tư khai thác tốn kém lắm!" "Nếu là núi hay miếu thì còn được, chứ cái thác này lỡ mai mốt suối nước nóng nó hết nổ thì chỉ còn là cái thác thường.

Cả nước có bao nhiêu cái thác, chỉ dựa vào mỗi cái này để thu hút khách thì không đủ đâu!" "Nên là nhanh chóng đi tìm Thần Thụ đi, đừng phí sức vào mấy thứ nhỏ nhặt này nữa!" Trong phòng livestream, Minh Thúc lên tiếng.

Lưu Ly Tôn thấy vậy cũng phụ họa: "Đúng đấy, Minh Thúc nói chí phải, cái này tám phần là không ai mua đâu!

Mấy người mau đi tìm đồ tốt đi, bao nhiêu thứ quý giá không lấy, đi bán cái thác này làm gì cho mệt?" Tống Đường cũng thấy bất lực, anh đã đánh giá thấp đám con buôn này rồi, họ không phải cái gì cũng vơ vào.

Lời Minh Thúc nói cũng có lý.

Thực ra ban đầu Tống Đường cũng lo cái thác này không tồn tại lâu dài, vì địa hình sông ngòi luôn thay đổi theo thời gian.

Bây giờ nó còn đó, chẳng biết khi nào sẽ mất.

Anh hiểu vì sao không ai muốn mua.

"Thôi bỏ đi, chỉ có thể nói là họ không biết nhìn hàng!" "Không ai mua thì thôi, sau này có tiền chúng ta tự khai thác, bán vé cũng kiếm bộn đấy!" Bàn Tử an ủi.

Thiên Chân gật đầu, giờ chỉ có thể tính thế.

Nhưng ngay khi họ định bỏ cuộc, trong phòng livestream bỗng xuất hiện một ID mới.

"Chào streamer, cái thác này chúng tôi muốn mua, giá có thể giảm bớt chút không?" Mọi người đều ngẩn ra, Tống Đường cũng nhìn thấy dòng bình luận đó.

Nhưng cái tên ID này khiến anh sửng sốt: "Cục quản lý du lịch huyện Tần Lĩnh!" Bàn Tử còn đặc biệt bấm vào xem hồ sơ của đối phương: "Ê!

Đừng nói nha, có chứng nhận tư cách đàng hoàng, là cơ quan nhà nước xịn đấy!" Tống Đường thấy bộ phận này xuất hiện cũng hơi bất ngờ.

Ngay sau đó Kỷ Niệm cũng xuất hiện: "Đường Bảo, đây là đơn vị quản lý du lịch địa phương.

Thấy cái thác này không ai mua nên chúng tôi đã liên hệ với họ xem họ có thể đứng ra mua không.

Dù sao mua xong khai thác cảnh quan cũng là tạo nguồn thu cho địa phương." Tống Đường nghe vậy mới vỡ lẽ.

Người phụ trách bộ phận đó nói: "Đúng vậy, hiện tại đang có dự án chấn hưng nông thôn, cấp trên có hỗ trợ kinh phí.

Tôi đã xin ý kiến, cấp trên có thể hỗ trợ 10 vạn, còn 3 vạn chúng tôi đang tự xoay sở.

Ngân sách địa phương không dư dả lắm, anh xem 3 vạn kia có thể trả chậm một chút được không?

Anh yên tâm, bên bộ phận khảo cổ có thể đứng ra bảo lãnh!" Kỷ Niệm nói: "Chấn hưng nông thôn là việc lớn của cả nước, giúp được gì chúng tôi sẽ giúp hết sức!" Người kia nghe vậy vô cùng cảm kích, nhưng chưa kịp cảm ơn thì Tống Đường đã lên tiếng: "Chị Kỷ Niệm nói đúng, cái tầm nó phải khác!

Thế này đi, 3 vạn đó tôi không lấy nữa!

Coi như ba anh em chúng tôi góp một viên gạch xây dựng tổ quốc!" "À!

Đúng vậy!" Bàn Tử cũng vội gật đầu: "Xây dựng tổ quốc là việc đại sự, tục ngữ nói hay lắm, chúng ta là những cái đinh vít, đâu cần thì chúng ta có mặt!

Mọi người không cần khách khí, mấy chuyện như xây tượng kỷ niệm này nọ thì thôi đi.

Sau này đặt tên cho khu du lịch thì nhớ để tên Bàn gia tôi là được.

Ví dụ như: Nicholas Béo tài trợ 1 vạn tệ!

Sau này tôi dắt con trai đi tham quan còn có cái mà chém gió!"

“Thôi đi ông ơi, con trai ông mà thấy tên đó chắc nó hỏi: Ủa bộ con là con lai hả bố?

Sao tên con không có chữ Nicholas?” Thiên Chân chọc ngoáy.

Bàn Tử hắc hắc cười không nói thêm.

Mọi người đều biết anh đang đùa nên cũng không để tâm.

Phía đối phương nghe Tống Đường bảo không lấy 3 vạn kia nữa thì trong lòng vô cùng cảm động.

Tống Đường sợ họ nói một tràng lời cảm ơn sến súa nên vội vàng chốt hạ: cái thác Hoàng Tuyền kèm xích sắt này giao cho họ, tiền khi nào có thì chuyển sau cũng được.

Đối phương cam đoan sẽ chuyển sớm vì 10 vạn này là tiền hỗ trợ của cấp trên.

Quả nhiên, sau khi đối phương rời phòng livestream chỉ một phút, tiền đã được chuyển đến.

Lúc này, họ cũng đã cơ bản đi đến cuối thác nước.

Tống Đường cố định dây thừng vào xuồng.

Nghe tiếng nước đổ ầm ầm xung quanh, anh chỉ vào một bên vách đá.

Bàn Tử gật đầu, lập tức lấy xẻng xếp ra móc vào vách đá rồi kéo xuống qua.

Thiên Chân leo lên trước, rồi đến Bàn Tử.

Tống Đường lên sau cùng, họ sắp xếp lại trang bị.

Bàn Tử bắt đầu lấy dụng cụ để cố định điểm neo trên vách đá, chuẩn bị căng dây thừng.

Vì không gian hạn chế nên không thể làm cùng lúc ba người, chỉ

mình Bàn Tử thao tác, Thiên Chân và Tống Đường đứng quan sát bên cạnh.

Nhưng nhìn một lúc, Thiên Chân phát hiện Tống Đường đang buộc một sợi dây vào người, dường như định xuống nước.

"Cậu định làm gì?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường thấy dòng nước đã bình thường trở lại, liền nói: "Tôi xuống vớt thi cốt, đã đến một chuyến thì cũng nên thu nhặt xác cho họ.

Cái nghề của chúng tôi khác các ông, thấy hài cốt thì phải tìm cách an táng cho họ.

Đều là những kẻ khốn khổ, giúp được gì thì giúp." Thiên Chân nghe xong thì ngẩn người.

Nói thật, lúc nãy Tống Đường miễn phí 3 vạn cho chính quyền địa phương đã làm anh thấy bất ngờ rồi.

Chương 86

Dù anh cũng sẵn lòng làm thế, nhưng việc Tống Đường làm được điều đó vẫn khiến anh kinh ngạc.

Với một người coi tiền như mạng như anh ta, chủ động bỏ qua 3 vạn là chuyện khó tưởng tượng.

Hơn nữa 3 vạn đó nói trắng ra là đánh đổi bằng mạng sống, vậy mà có thể từ bỏ dễ dàng như vậy, thật sự làm người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Giờ nghe anh định xuống vớt xác, Thiên Chân càng thêm tò mò.

Rốt cuộc trải qua những chuyện gì mới nhào nặn nên một con người như thế này?

Coi tiền như mạng nhưng lại mang phong thái đại hiệp.

Thiên Chân cảm thấy so với một Tiểu Ca thần bí khó lường, thì Tống Đường này vừa thực dụng lại vừa có chút phóng khoáng, điều này cũng làm anh thấy tò mò về quá khứ của gã này.

Nếu chỉ là một sinh viên ngoan ngoãn rồi vào showbiz, chắc chắn không thể có tính cách như vậy.

Gã này chắc chắn đang che giấu một quá khứ không ai biết, giấu sâu đến mức ngay cả chính quyền cũng không tra ra được.

Trong lúc nói chuyện, Tống Đường đã nhảy xuống nước, bảo Thiên Chân: “Coi chừng giúp tôi!

Thấy có nước nóng tới thì kéo tôi lên!” “Được!” Thiên Chân đáp.

Sau đó Tống Đường lặn thẳng xuống nước.

Đám fan hâm mộ rõ ràng không hiểu chuyện gì, có người hỏi:

“Đường Bảo đi vớt xác ai vậy?” “Đúng đấy, đây là rìa thác nước, có thể bị nước cuốn đi bất cứ lúc nào!” “Nguy hiểm quá, đối phương rốt cuộc là ai vậy?” Thiên Chân thấy vậy liền giải thích: “Là một nhóm học sinh đến đây vẽ tranh năm xưa!

Theo lời đồn địa phương, có một đoàn học sinh mất tích tại đây.

Cũng có người bảo họ là trộm mộ, nhưng Tà Đế năm đó từng thấy thi cốt của họ, trong ba lô vẫn còn hộp màu vẽ.

Nên chúng tôi tin rằng họ thực sự là học sinh chứ không phải kẻ trộm mộ!

Tống Đường xuống đó để thu nhặt hài cốt cho họ.

Có vài người thi thể bị vướng vào xích sắt dưới đáy sông!” “Hả?” “Còn có chuyện này sao?” “Nhưng người chết cũng lâu rồi, Đường Bảo làm vậy có đáng không?” “Nhưng Đường Bảo vẫn làm, đây chính là Đường Bảo của chúng ta, tự nhiên tôi thấy muốn khóc quá!” “Đường Bảo tốt thế nào bây giờ các bạn mới biết sao?” “Tôi không ngờ Đường Bảo lại tốt đến thế, cảm động quá!” “Một nghệ sĩ tốt thế này mà công ty cũ lại chèn ép, đóng băng hoạt động, cái công ty đó không phá sản đúng là trời đất không dung!” “Nói hay lắm, nhưng mà công ty Đông Dương Ngu Nhạc đó phá sản rồi!” “Đáng đời!” “Đường Bảo đúng là ấm áp quá, cảm động chết mất!” Trong khi fan đang sụt sùi, Tống Đường đã lặn đi lặn lại vài lần, đưa được tổng cộng ba bộ hài cốt lên.

Đoàn học sinh năm đó chắc phải có bảy tám người, nhưng đây đã là cực hạn của Tống Đường rồi, vì trên xích sắt chỉ còn lại ba bộ này, những người khác không biết đã bị cuốn đi đâu.

Có lẽ ông trời cũng có mắt, quá trình thu gom rất thuận lợi, không hề xảy ra vụ nổ suối nước nóng nào.

Mãi đến khi anh thu dọn hài cốt xong xuôi, suối nước nóng mới nổ thêm vài phát.

Tống Đường ngồi trên tảng đá, thở dốc, châm một điếu thuốc hút để lấy lại sức rồi nói: "Tôi cũng chỉ làm được bấy nhiêu thôi, các bạn đừng có tâng bốc quá!

Cái nghề của chúng tôi nó vậy, gặp đồng nghiệp hoặc người gặp nạn, nếu điều kiện cho phép thì vẫn nên thu nhặt một chút.

Dù sao cái nghề trộm mộ này ai biết được sẽ có ngày mình cũng như thế.

Mình thu nhặt cho người ta, sau này mới có người thu nhặt cho mình.

Coi như tích đức hành thiện vậy!" "Đường Bảo, anh nói làm tôi nghi ngờ anh từng làm trộm mộ thật đấy!" "Đúng vậy, nhìn cái vẻ thấu hiểu sự đời của anh, anh thật sự chỉ là một ca sĩ đỉnh lưu thôi sao?" "Anh thật sự chỉ kế thừa sách cổ trộm mộ của gia đình thôi à?

Chưa từng thực hành bao giờ sao?" Tống Đường mỉm cười, không giải thích gì thêm.

Chuyện này không thể nói, mà có nói cũng không rõ ràng được.

Thiên Chân vỗ vai anh: "Đừng nghĩ nhiều nữa, người của chính quyền lát nữa sẽ tới, họ sẽ mang hài cốt về để điều tra danh tính những người mất tích năm xưa.

Chúng ta cũng phải lên đường thôi!" Tống Đường gật đầu.

Lúc này Bàn Tử đã cố định xong dây thừng, giơ ngón tay cái với Tống Đường: "Cậu nhóc, cậu khá lắm, có phong thái của Bàn gia tôi đấy, hiệp đạo nhu tình, tôi nhìn trúng cậu rồi!

Đi thôi!" Tống Đường gật đầu.

Ba người lần lượt buộc dây vào người rồi đu mình xuống vách đá.

Bàn Tử đi tiên phong, Tống Đường thứ hai, Thiên Chân chốt hạ.

Sợi dây thực sự không đủ dài, nhưng chỉ cách mặt nước khoảng ba bốn mét, cả ba lần lượt nhảy xuống.

Dù sao có mặc đồ lặn nên cũng chẳng sợ ướt.

Đến khi họ leo được lên bờ thì xung quanh đã tối mịt.

Hài cốt không mang xuống được, họ để lại trên điểm dừng chân phía trên chờ người của chính quyền đến lấy.

Sau khi chỉnh đốn đồ đạc, Bàn Tử nhặt được ít củi khô.

Ba người nhóm lửa, vừa sưởi ấm ăn cơm vừa tán gẫu.

Đám fan nghe không gian tĩnh mịch qua livestream cũng không khỏi cảm thán.

Đêm ở rừng núi đúng là yên bình thật, không giống trong thành phố tiếng còi xe inh ỏi làm người ta trằn trọc.

Thiên Chân vừa ăn vừa hỏi: "Đường Bảo, kể chút về cái giấc mộng Hoàng Lương mà cậu nói lần trước đi?

Giấc mộng đó chắc dài lắm nhỉ?" Tống Đường ngẩn ra, cười khổ: "Ông muốn nghe à?" Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử bên cạnh lại không mấy để tâm: "Chắc chắn là bốc phét rồi, Thiên Chân mà ông cũng tin à?" Thiên Chân đáp: "Đằng nào cũng rảnh, nghe như nghe kể chuyện không được sao?" Bàn Tử im lặng, nghĩ thầm cũng đúng, giờ cũng chưa đi tiếp được, nghe chút cũng hay.

Thiên Chân nói: "Thực ra nói đi cũng phải nói lại, có lẽ cậu cũng biết, năm đó có lời đồn Tà Đế sau khi rơi xuống vực này cũng mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Nên đến chỗ này tôi lại đặc biệt muốn nghe chuyện.

Kể đi?" Tống Đường cười: "Vậy thì kể!

Năm đó Tà Đế mơ thấy mình trở lại mộ dưới đáy biển.

Còn ông muốn nghe tôi kể về chuyện gì?" Thiên Chân trầm tư một lát: "Môn phái của cậu, vì sao lại có thói quen thu xác cho người khác?

Vì tôi từng nghe ông nội nói, lòng người là thứ đáng sợ nhất.

Trong mộ cổ, thứ nguy hiểm nhất thường không phải là 'bánh chưng' mà chính là đồng đội của mình.

Môn phái của cậu có truyền thừa thế nào mà lại có thể tin tưởng đồng đội đến vậy?" Tống Đường cười khổ: "Không phải ai cũng đáng tin!

Nhưng có những người không chỉ đáng tin, mà thậm chí có thể phó thác cả tính mạng.

Chẳng phải Thiết Tam Giác cũng như vậy sao?" Thiên Chân im lặng.

Đúng vậy, lòng người đáng sợ nhất, nhưng cũng có những lúc lòng người ấm áp nhất.

Vì một chút ấm áp đó, nhiều khi người ta sẵn sàng hy sinh cả mạng sống. ...

Đó là đầu những năm chín mươi.

Việt Nam vừa mới đổi mới mở cửa được mười mấy năm.

Tống Lão Nhị khi đó chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã là một tay lão luyện trong việc xuống mộ.

Dựa vào những cuốn sách cổ và kỹ thuật trộm mộ tổ tiên để lại, trong vùng mười dặm tám hướng đều danh tiếng lẫy lừng là một hậu

sinh ngoan hiền!

À phi!

Là một tên trộm mộ khét tiếng!

Tuy nhiên chỗ họ ở vùng sâu vùng xa, nằm dưới chân núi, cộng thêm giao thông liên lạc thời đó không phát triển nên dù có biết tiếng cũng chẳng ai quản.

Thời đó những kẻ làm nghề trộm mộ như anh cũng không ít, nhưng môn phái có quy tắc riêng, rất ít khi hành động cùng người ngoài.

Vì môn phái dù sao cũng tự coi là hậu duệ của Phát Khâu, tuy không có Phát Khâu Ấn nhưng thâm tâm luôn thấy bản lĩnh mình lợi hại hơn đám trộm vặt.

Tống Lão Nhị cũng thực sự khinh thường kỹ thuật của kẻ khác, cho rằng họ chỉ là đào bới lung tung, chẳng có kỹ thuật gì đáng nói. ...

Lúc đó gần làng họ có một ngôi mộ hợp táng của hai vợ chồng thời tiền triều (nhà Thanh).

Ngôi mộ này Tống Đường đã kể trước đó, chính là ngôi mộ đầu tiên mà tổ tiên anh cùng với Lão La Mù đi trộm khi vừa xuất sư.

Họ đã lấy ra được một chiếc trâm ngọc khảm vàng, và Lão La Mù dường như đã bị kẹt lại trong ngôi mộ đó.

Chuyện này năm xưa ít người biết, một ngôi làng tập hợp toàn những người đi chạy nạn thì mấy ai biết trộm mộ?

Nhưng trên đời không có bức tường nào không rò rỉ gió, chuyện đã xảy ra thì kiểu gì cũng có lời ra tiếng vào.

Cộng thêm việc sau này gia đình tổ tiên Tống Lão Nhị sống tốt hơn người khác, lại kết hợp với thân phận trộm mộ của Tống Lão Nhị,

nên dân địa phương đồn đại rằng chắc chắn tổ tiên họ Tống đã bắt đầu trộm mộ từ xưa nên đời sau mới giàu có.

Lời đồn nhiều lên tự nhiên thu hút mấy con ruồi đói khát.

Tống Lão Nhị khi đó tuổi trẻ nóng tính, thấy chuyện nhà mình bị đồn thổi khắp nơi cũng rất tức giận.

Nhưng chuyện này chẳng biết làm sao, không lẽ giết hết mọi người?

Cho nên mấy năm đó anh cơ bản không đi đâu xa, một là tiền bạc đủ dùng, hai là để canh chừng không cho ai trộm ngôi mộ tiền triều có liên quan đến gia đình mình.

"Chuyện này cậu kể rồi mà, sao cái chuyện này lại xảy ra ở cái mộ tiền triều đó?" Bàn Tử vốn không hứng thú nhưng nghe đến đây lại tỉnh cả người.

Tống Đường gật đầu: "Câu chuyện đúng là xảy ra ở ngôi mộ đó!" Nói xong Tống Đường châm một điếu thuốc, rít một hơi mạnh rồi kể: "Năm đó gần đó có một tên trộm mộ tên là La Bát Đầu, danh tiếng ngang ngửa với Tống Lão Nhị.

Tên này trước đây từng làm thổ phỉ, nhưng quy mô nhỏ.

Truyền thuyết kể rằng năm xưa khi hắn lập băng đảng đã dùng tám cái đầu người để hiến tế, nên mới có biệt danh La Bát Đầu.

Sau này chính quy quân đánh tới, đám chúng chạy tán loạn như chim muông nên không bị bắt, về sau mới bắt đầu làm nghề trộm mộ.

Tên La Bát Đầu này vì kiếm tiền mà không từ thủ đoạn.

Chương 87

Có một năm, hắn còn bắt cóc được một cô gái trẻ từ tỉnh lỵ về.

Cô gái này tên là Tần Nhuyễn, ngoại hiệu là Ly Ly Nhãn.

Nhà cô này ba đời mở tiệm đồ cổ, là một gia đình đồ cổ có tiếng ở tỉnh, cha cô ấy còn là một chuyên gia đồ cổ danh tiếng.

La Bát Đầu bắt Tần Nhuyễn không phải để tống tiền, hắn tuy từng làm thổ phỉ nhưng cũng biết thời thế này mà còn làm nghề bắt cóc tống tiền thì chỉ có nước chết sớm.

Hắn bắt cô ấy chỉ để nhờ cô ấy giám định hộ một món đồ.

Và món đồ đó là một mảnh gốm vỡ!

La Bát Đầu hứa chỉ cần cô nhìn ra đây là đồ thời đại nào, giá trị một món hoàn chỉnh là bao nhiêu tiền, hắn sẽ thả cô đi!

Tần Nhuyễn tuy chưa từng trải qua chuyện này nhưng dù sao cũng là con nhà tông, có khí phách, không bị đám La Bát Đầu dọa sợ, cô chỉ muốn thoát thân nên đã đồng ý.

Mảnh gốm đó cô chỉ nhìn qua một cái đã nói: 'Đây là hàng nhái của bình Bổng Chùy!' 'Tuy là hàng nhái nhưng một cái hoàn chỉnh cũng đáng giá hàng ngàn tệ!' 'Nếu là hàng thật thì giá trị ít nhất cũng phải mười vạn trở lên!' Mười vạn!

Ở cái thời đại đó không khác gì bây giờ cả chục tỷ đồng!

Nên biết rằng thời đó nhà nào có một vạn tệ đã là hiếm lắm rồi!

Mười vạn tuyệt đối là một khoản tiền khổng lồ.

Thế là La Bát Đầu bảo Tần Nhuyễn giải thích kỹ hơn.

Bình Bổng Chùy, hay còn gọi là bình Bổng Chùy tròn, chủ yếu là

kiểu dáng thời Khang Hy.

Đặc điểm là miệng đĩa, cổ thẳng ngắn, vai tròn gập, bụng dài hình trụ tròn, chân vành tròn, đáy thường là kiểu hai tầng phẳng.

Cao thấp lớn nhỏ không đều, cái cao khoảng 70 cm, cái thấp chỉ khoảng mười mấy cm.

Bụng bình có loại cao thấp và dày mỏng khác nhau; loại bụng dày thì hình dáng trang trọng, cao khoảng 40 cm; loại bụng mỏng thì hình dáng thanh tú.

Những thông tin này bây giờ lên mạng tra cái là ra, nhưng thời đó đó là kỹ thuật giám định đồ cổ chỉ dân trong nghề mới nắm rõ. 'Thứ này các người lấy ở đâu ra?' Xuất thân từ gia đình đồ cổ làm Tần Nhuyễn lập tức thấy hứng thú.

Nên biết rằng dù là hàng nhái của bình Bổng Chùy thì cũng không phải ai cũng làm được.

Đặc biệt là loại nhái mà màu sắc gần như thật thế này thì giá trị bản thân nó đã không nhỏ rồi.

Thời đó tuy mấy lò gốm lớn cũng làm được nhưng chắc chắn chẳng ai rảnh mà đi làm, nên thứ này chỉ có thể là hàng nhái từ thời nhà Thanh.

Bảo nó là đồ cổ cũng đúng, mà bảo nó là hàng giả cũng chẳng sai.

Nghe Tần Nhuyễn nói, La Bát Đầu không khỏi mừng rỡ, mấy tên đàn em cũng kích động không thôi.

La Bát Đầu cùng thuộc hạ tổng cộng có năm người, tất cả đều trùm mũ đen, đây cũng là quy luật của bọn họ, giữ lại từ thời còn làm thổ phỉ.

Dù Tần Nhuyễn biết họ là ai nhưng chỉ cần chưa thấy mặt thì họ

sẽ không cần giết người diệt khẩu.

Nói cho cùng, thời đại đã khác, thời này làm nghề trộm mộ chẳng ai quản, nhưng nếu giết người, dính vào án mạng thì mệt chuyện lắm.

La Bát Đầu chuyển sang nghề trộm mộ cũng vì điểm này, kẻ liếm máu trên lưỡi dao hễ thấy có cách sống tốt mà không ai quản thì tội gì không làm. 'Tần tiểu thư, chúng ta người minh bạch không nói lời mập mờ!' 'Quy tắc nghề của bọn tôi chắc cô cũng biết!' 'Mũ trùm không tháo, đường sống vẫn còn!' 'Nên tôi cũng không giấu cô, mấy hôm trước mưa lớn liên tục, có một chỗ bị mưa xối sập, món này là nhặt được gần cái hố lớn đó!' 'Cô chỉ cần đi theo chúng tôi một chuyến, giúp chúng tôi phân biệt thật giả mấy món đồ bên trong.

Chúng tôi lấy được đồ, đảm bảo sẽ đưa cô về nguyên vẹn không sứt mẻ sợi tóc nào!

Bát gia tôi tuy là kẻ thô kệch nhưng chút tín dụng này vẫn giữ được!' La Bát Đầu nói.

Tần Nhuyễn nghĩ thầm: 'Tôi không đồng ý thì còn đường nào khác chắc?

Tin lời ông có mà quỷ mới tin!

Nhưng vấn đề là nếu giờ không thỏa hiệp thì chẳng còn có sau này nữa.' Cân nhắc lợi hại, Tần Nhuyễn vẫn tạm thời đồng ý.

Nhà cô làm nghề đồ cổ nên cũng biết ít nhiều quy tắc của đám lục lâm này. 'Mũ trùm không tháo, đường sống vẫn còn' thực ra có nghĩa là đừng có dại mà nhìn mặt họ, họ lấy được đồ xong tự nhiên sẽ thả mình.

Bằng không nếu ban đầu đã định giết mình thì cũng chẳng cần phiền phức trùm đầu làm gì.

Đương nhiên quy tắc này không phải ai cũng tuân thủ, có kẻ xong

việc là giết người bịt đầu mối, nên Tần Nhuyễn cũng chẳng biết đối phương có thực sự thả mình không, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Họ muốn cô đi giám định đồ cổ, chuyện đó đâu phải nói cái là xong ngay được.

Giờ chỉ hy vọng ông già nhà mình thấy con gái biến mất thì mau chóng báo cảnh sát. ...

Tối hôm đó, La Bát Đầu dẫn theo bốn tên đàn em và cô nàng Tần Nhuyễn được 'mời' tới để xuất phát.

Tần Nhuyễn bị bịt mắt, có lẽ họ sợ sau này thả cô ra cô lại dẫn cảnh sát đến chỗ đó, nên cô cũng chẳng biết nơi đó ở đâu.

Cô chỉ biết nơi đó có vẻ rất hẻo lánh, đi mất hơn ba tiếng đồng hồ mới tới, trong đó ngoài đi bộ còn phải ngồi 'xe giá tử'.

Xe giá tử là cái gì?

Là một loại xe gỗ hai bánh người kéo, cũng có thể đẩy, là công cụ vận chuyển rất phổ biến thời đó.

Ba tiếng sau, khi mảnh vải đen trên mắt Tần Nhuyễn được tháo ra, cô phát hiện nơi này quả thực là một nơi cô chưa từng thấy qua.

Địa hình khá bằng phẳng, cách đó khoảng ngàn mét có một ngọn đồi nhỏ đầy đá.

Phía bên kia thấp thoáng bóng dáng của một ngôi làng, nhưng không thấy ánh đèn, chắc là quá muộn nên dân làng đã ngủ hết rồi.

Nhìn cái bóng đó thì ngôi làng chắc cũng chẳng gần, có kêu rách họng cầu cứu chắc cũng chẳng ai nghe thấy.

Mà dù có ai nghe thấy thì đêm hôm thế này họ có dám ra xem hay không cũng là một vấn đề.

Thậm chí nếu có vị đại hiệp nào đó thực sự đến cứu, thì trong lúc

người ta chạy tới, đám La Bát Đầu cũng đủ thời gian 'thịt' cô rồi bỏ trốn.

Nghĩ đến đây, Tần Nhuyễn bất lực thở dài, chỉ biết tiếp tục chờ cơ hội.

Đám La Bát Đầu hành động rất nhanh, đặc biệt là mấy tên đàn em.

Chưa đầy mười phút, chúng đã đào ra một cái hố trên mặt đất.

Tần Nhuyễn nhìn kỹ mới thấy đây không phải do chúng đào, mà là một cái hố sâu bị nước mưa xối sập, bên trên được che bằng một tấm gỗ rồi rắc đất lên.

Bây giờ đang là mùa mạ đông mới mọc, mạ chưa lên hết nên nhìn không thấy khác biệt gì.

Đợi vài ngày nữa mạ mọc xanh rì mà chỗ này trống không thì lộ liễu ngay.

Chả trách chúng phải liều lĩnh bắt cô tới đây, vì chúng cũng không đợi được nữa rồi.

La Bát Đầu xem ra cũng còn chút lòng thương hoa tiếc ngọc, không bắt Tần Nhuyễn xuống ngay, chắc cũng sợ cô xảy ra chuyện thì không ai giúp hắn chọn đồ.

Hắn huýt sáo một cái, bảo mấy tên đàn em xuống trước.

Đám đàn em tuy kỹ thuật không ra gì nhưng được cái gan to, hai đứa nhanh chóng cố định dây thừng rồi tuột xuống trước.

Cái hố đất nhìn có vẻ khá sâu.

Mất khoảng một phút mới nghe thấy tiếng người từ dưới vọng lên: 'Đại ca, an toàn rồi!

Chắc phải sâu mười mét!

Đồ cũng không ít, trên này để một người trông thôi!' La Bát Đầu mừng rỡ khôn xiết, lập tức bảo một tên ở lại ứng cứu, còn mình cùng một tên khác dắt Tần Nhuyễn theo dây thừng xuống đáy hố.

Vách hố nê đất rất mềm, suốt dọc đường xuống người Tần Nhuyễn đã lấm lem bùn đất.

May mà cô vẫn còn giữ được bình tĩnh, biết giữ mạng là quan trọng nên không so đo mấy chuyện đó.

Xuống tới đáy hố, Tần Nhuyễn thấy đây dường như là một hố tùy táng.

Trong góc hố quả nhiên xếp rất nhiều đồ gốm sứ, nhưng phần lớn đều bị bùn đất vùi lấp, một số món đã vỡ tan tành.

Cô nhặt một mảnh vỡ lên, phát hiện mảnh này quả thực rất giống mảnh La Bát Đầu cho cô xem, đúng là mảnh của bình Bổng Chùy.

La Bát Đầu thấy cô nhìn đồ cổ là sáng mắt lên nên cũng không thúc giục.

Hắn ra hiệu cho hai tên đàn em đi quan sát xung quanh, hai tên còn lại bắt đầu đào bới mấy cái bình sứ trong bùn.

Sau đó hắn mới quay sang Tần Nhuyễn: 'Tần cô nương, thấy sao?' Tần Nhuyễn nhìn quanh một lượt rồi nói: 'Bình ở đây chắc phải có mười mấy cái, nhưng hư hại cũng không ít.

Tôi chỉ muốn giữ mạng, nếu ông muốn lợi nhuận tối đa thì bảo người của ông mang những cái còn nguyên ra trước.

Sau đó gom cả mấy món hư hỏng lại, dù là hàng thật hay hàng giả mà phục nguyên được thì cũng là một khoản thu nhập kha khá đấy.' La Bát Đầu lắc đầu: 'Không được, mảnh vỡ nhiều quá, chắc phải đào cả đống bùn ra mới hết.

Bọn tôi không có nhiều thời gian.' Nói rồi hắn quát hai tên đàn em: 'Chỉ đào cái nào còn nguyên thôi, cái nào hỏng bỏ hết!' 'Vâng!' Hai tên kia đáp lời rồi tiếp tục làm việc.

Tần Nhuyễn thấy vậy không nói thêm gì nữa, cô chỉ muốn kéo dài thời gian, nhưng La Bát Đầu không chịu thì cô cũng không dám nói nhiều kẻo hắn phát hiện ra ý đồ thì nguy.

Đúng lúc này, một tên đi thám thính chạy về: 'Đại ca, bên kia phát hiện một cánh cửa đá, hình như thông vào mộ thất chính!

Tính sao đây?

Có mở không?' Phát hiện này làm La Bát Đầu rất hưng phấn.

Nói thật, mộ thời Thanh quy mô thường không lớn, hơn nữa chỗ này cũng chẳng nghe danh là vùng phong thủy bảo địa hay có quan lại vua chúa nào an táng.

Ban đầu La Bát Đầu chỉ nghĩ đây là mộ của một gia đình giàu có thời Thanh, bị mưa xối sập nên chắc bên trong cũng tan nát hết, không hy vọng gì nhiều.

Không ngờ mộ thất lại được chắn bởi một tấm cửa đá phong môn, chứng tỏ bên trong chắc chắn được bảo tồn rất tốt.

Thế là La Bát Đầu nảy sinh lòng tham.

Chương 88

Hắn bảo hai tên đang dọn bình sứ: 'Hai chú cứ tiếp tục đi, gom đồ lại, lát nữa tụi anh từ trong ra rồi cùng mang đi một thể!' Hai tên đàn em gật đầu.

Ngay lập tức La Bát Đầu dẫn theo Tần Nhuyễn cùng hai tên đàn em khác đi về phía cửa đá.

Cửa đá ở ngay gần đó, nối liền bởi một đoạn dũng đạo chỉ dài khoảng ba mét.

Mặt đất cũng đầy bùn nhưng bùn ở đây đã ít hơn nhiều.

Cả nhóm nhanh chóng đến trước cửa đá.

Tần Nhuyễn thấy trên cửa đá còn khắc một bức hình và vài dòng chữ, nhưng một phần chữ đã bị bùn vùi lấp.

La Bát Đầu không biết một chữ bẻ đôi, đàn em cũng là lũ thất học, nên bảo Tần Nhuyễn đọc xem trên đó viết cái gì.

Tần Nhuyễn vốn định kéo dài thời gian, nhưng vừa nhìn thấy những dòng chữ đó, cả người cô run lên bần bật. 'Cái... cái mộ này chúng ta không vào được!' 'Vào là chết chắc!' 'Tại sao?' La Bát Đầu hỏi.

Tần Nhuyễn liền kể lại những gì ghi trên đó.

Trên đó ghi rằng thời nhà Thanh có một gia đình thương nhân giàu có họ Cao.

Ngôi mộ này chính là của một tiểu thư nhà họ Cao tên là Cao Lan Chi.

Cao Lan Chi năm hai mươi hai tuổi gả cho một người đọc sách tên

là Lý Phu.

Gia cảnh Lý Phu rất nghèo, cha mẹ mất sớm chỉ còn lại một mình.

Cao Lan Chi và Lý Phu quen nhau ở tư thục, lúc đó cha mẹ Lý Phu vẫn còn, gia cảnh cũng khá.

Nhưng mấy năm sau cha mẹ qua đời, gia cảnh sa sút thảm hại.

Tuy nhiên Lý Phu là người lương thiện, ôn văn nhĩ nhã, nên Cao Lan Chi rất thích.

Cha mẹ họ Cao biết thân thế Lý Phu, thương tình nên đón về nhà nuôi như con đẻ, rồi đến năm Cao Lan Chi hai mươi hai tuổi đã gả con gái cho Lý Phu.

Thời Mậu Tuất biến pháp không đụng chạm đến chế độ khoa cử nên lúc đó khoa cử vẫn tồn tại.

Lý Phu không muốn kinh doanh, mà gia đình họ Cao cũng không giao việc làm ăn cho con rể vì họ có con trai kế nghiệp.

Vì thế Lý Phu một lòng dùi mài kinh sử.

Chỉ tiếc người này mệnh mỏng, định sẵn không hưởng được đại phú quý, năm thứ ba khi vừa thi đỗ một chức quan nhỏ thì mắc bệnh nặng.

Cuối cùng quan chưa kịp làm đã qua đời sau một năm nằm liệt giường.

Lúc đó Cao Lan Chi cũng mới ngoài hai mươi lăm.

Tuy thời đó không thịnh hành việc tái giá, nhưng nhà họ Cao giàu có, nếu cô muốn tái giá thì vẫn làm được.

Nhưng Cao Lan Chi lại một lòng thủy chung, Lý Phu vừa đi, cô cũng tự sát theo.

Nhà họ Cao đau buồn khôn xiết, bèn mời đạo sĩ về làm pháp sự.

Vị đạo sĩ nghe chuyện tình của hai người cũng vô cùng cảm động, liền nói: 'Tình cảm sâu nặng thế này thật đáng ngưỡng mộ!

Lão phu cũng cảm động nên nhất định sẽ chọn một huyệt tiên để an táng họ!

Dẫu không được làm chim liền cánh trên trời thì cũng phải làm cây liền cành dưới đất, để kiếp sau lại nối tiếp tiền duyên!' Thế là theo lời đạo sĩ, nơi này được chọn làm mộ huyệt.

Trước cửa mộ lập một tấm đá phong môn khắc hình rồng phượng và văn bia kể lại chuyện trên, còn có một lời cảnh cáo cuối cùng: 'Ngôi mộ tuẫn tình cao hơn trời, đôi lứa nơi đây nối duyên lành!

Thấy cửa đá này mau lui bước, kẻ dám xông vào mạng khó toàn!' Tần Nhuyễn kể lại đầu đuôi cho La Bát Đầu nghe, còn nói thêm: 'Chuyện nhà họ Cao tôi từng nghe tổ tiên kể lại, nhà họ Cao năm xưa buôn bán khắp Nam Bắc giàu nứt đố đổ vách.

Việc dùng bình Bổng Chùy bồi táng đối với họ là chuyện nhỏ, nhưng nếu dùng toàn hàng thật thì quá xa xỉ.

Nên mấy cái bình bên ngoài chắc chỉ có vài cái thật, còn lại là hàng nhái cao cấp thôi.

Các ông lấy mấy thứ đó rồi đi đi, đừng phá rối đôi uyên ương khốn khổ này nữa!' La Bát Đầu nghe xong liền cười: 'Tần cô nương nói thế làm anh em lao động tụi tôi mủi lòng quá nhỉ!

Cái thằng Lý Phu đó có được cô vợ như vậy chắc chết cũng mát lòng mát dạ.

Chứ Bát gia tôi đây đời này đến mụn con cũng chẳng có.

Đàn bà tôi chơi thì nhiều nhưng toàn loại không biết đẻ.

Họ ở trong này hưởng thụ bao nhiêu năm rồi chắc cũng chán, chi bằng để tôi cho họ ra ngoài hít khí trời chút cho thoáng!' Nói rồi La Bát Đầu nháy mắt với hai tên đàn em.

Hai đứa hiểu ý, vác xà beng định lên cậy cửa.

Tần Nhuyễn tuy chỉ làm nghề đồ cổ nhưng cũng nghe nhiều chuyện kỳ quái trong mộ, thấy đám La Bát Đầu không chút kính sợ thì trong lòng lo lắng vô cùng.

Nếu vị đạo sĩ năm xưa là kẻ bất tài thì không sao, lời cảnh báo chỉ để dọa người, nhưng nếu ông ta thực sự có bản lĩnh thì xông vào đây chẳng khác nào tìm chết!

Giữa lúc Tần Nhuyễn đang lo sốt vó không biết tính sao, bỗng từ bên ngoài vọng vào một tiếng gọi: 'Đại ca!

Thằng Tam không thấy tiếng động gì nữa!

Để em lên xem sao?' Tần Nhuyễn biết tên Tam đó là đứa ở trên trông dây.

La Bát Đầu nói vọng ra: 'Đi đi, chắc nó lại đau bụng đi vệ sinh rồi!' Tên bên ngoài đáp một tiếng rồi leo lên.

Còn ở đây, hai tên đàn em hì hục cậy nửa ngày trời mà cửa đá vẫn trơ trơ.

Tần Nhuyễn thấy vậy liền thở phào một cái.

La Bát Đầu có vẻ nôn nóng, đích thân lên kiểm tra.

Hắn nhanh chóng nhận ra cánh cửa đá này được khảm vào rãnh đục sẵn ở cả mặt đất lẫn trên trần.

Không biết cái rãnh đó sâu bao nhiêu, nếu chỉ vài cm thì còn đỡ, chứ sâu mười mấy cm hay vài mét thì chịu chết.

Nhưng La Bát Đầu cũng là kẻ ranh ma, hắn suy nghĩ một lát rồi

bảo: 'Mẹ kiếp, trên dưới không cậy được thì đào hai bên!

Tao không tin cánh cửa này rộng tới bảy tám mét.

Đằng nào ở đây cũng là đất, cứ đào một đường vòng qua bên cạnh cho tao!' Đàn em gật đầu định làm việc, nhưng chưa kịp ra tay thì bỗng nghe thấy tiếng 'uỳnh uỳnh' trầm đục từ phía sau cánh cửa đá truyền tới.

Tiếng động nghe như thể có ai đó đang gõ cửa từ bên trong vậy!

Tiếng động này làm cả lũ dựng tóc gáy, hai tên đàn em sợ tới mức run như cầy sấy. 'Đại ca!

Bên trong sao lại có người gõ cửa thế này?' 'Tôi bảo này, không lẽ bên trong bánh chưng nó vùng dậy rồi sao?' La Bát Đầu mắng: 'Mẹ mày, mày thấy bánh chưng nào biết gõ cửa chưa?

Chắc là hiện tượng tự nhiên thôi, đừng có tự dọa mình!

Đào tiếp đi!' Hai tên đàn em nghe vậy định đánh bạo làm tiếp, nhưng lần này bên trong lại vang lên hai tiếng 'uỳnh uỳnh' nữa, kèm theo đó là tiếng 'kèn kẹt' như tiếng móng tay cào vào đá.

Tiếng động đó làm sắc mặt ai nấy trắng bệch.

Tần Nhuyễn thì bủn rủn chân tay muốn ngã quỵ xuống đất, cô chỉ là một nhà buôn đồ cổ bình thường, đâu đã gặp cảnh này bao giờ.

Cô không dám giục chạy vì sợ La Bát Đầu giết người diệt khẩu.

Giữa lúc La Bát Đầu cũng đang phân vân không biết tính sao, thì bên ngoài lại vang lên hai tiếng 'bịch bịch', dường như có vật gì đó từ trên cao rơi xuống, ngay sau đó là tiếng hô hoán của một tên đàn em: 'Đại ca!

Có biến!

Thằng Tam với thằng Bát từ trên hố rơi xuống rồi!' La Bát Đầu

giờ chẳng còn tâm trí đâu lo chuyện cửa đá nữa, lập tức hô: 'Ra xem sao!' Tần Nhuyễn đang nghĩ cách thoát thân, nghe thấy biến cố bên ngoài cũng vội chạy theo.

Vừa ra tới hố đất bên ngoài, họ thấy trên đất đã nằm chỏng chơ hai người, chính là thằng Tam canh trên hố và thằng Lục vừa leo lên tìm nó.

Cả hai đều bị chảy máu đầu, rõ ràng là bị người ta đánh ngất, hơn nữa ra tay rất nặng, xem ra đối phương chẳng nương tay chút nào. 'Ai làm?' Sắc mặt La Bát Đầu âm trầm hẳn xuống.

Với lực ra tay thế này, đối phương chắc chắn không phải cảnh sát, mà tám phần là đồng nghiệp đến nẫng tay trên.

Một tên đàn em nói: 'Không biết!

Thằng Lục vừa lên được chút là xảy ra chuyện luôn!' 'Thế sao mày không lên xem!' La Bát Đầu gầm lên.

Tên thuộc hạ dù không muốn nhưng dưới ánh mắt muốn giết người của La Bát Đầu cũng đành nắm dây thừng leo lên.

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói từ trên hố vọng xuống: 'Khỏi lên đi, mất công tôi lại phải ném xuống tiếp!' Nói đoạn, một bóng đen nhảy thẳng từ trên hố xuống, tiện chân đá văng tên đàn em đang định leo lên.

Hắn chưa kịp phản ứng đã bị đá lăn quay ra đất, loay hoay mãi không dậy nổi, cú đá này không mất mạng là may.

Khi người đó đáp đất, La Bát Đầu nhờ ánh đèn mới nhìn rõ người đó còn rất trẻ, chỉ khoảng ngoài hai mươi.

Nhìn cách ăn mặc và trang bị trên người thì đúng là dân trong nghề rồi. 'Tống Lão Nhị?' La Bát Đầu thử hỏi.

Danh tiếng Tống Lão Nhị và La Bát Đầu ở vùng này là ngang ngửa nhau.

Người có thể một tay phế sạch ba thằng anh em của hắn thì chỉ có thể là gã này.

Mà nghe đồn gã này luôn hành tung bất định, thường đi độc hành, số lần hợp tác với người khác không quá năm ngón tay, mà những đồng đội đó đều là người từ nơi khác tới, bản lĩnh cũng không tầm thường.

Thấy đối phương chỉ có một mình, hắn đoán chắc chắn là Tống Lão Nhị.

Đối phương cười: 'Cũng biết là ông nội cậu cơ đấy!

La Bát Đầu, cậu tưởng mình đủ lông đủ cánh rồi à?

Chương 89

Mộ trên địa bàn của tôi mà cũng dám đụng vào!' Chàng thanh niên nói, sắc mặt lạnh lùng.

La Bát Đầu cười gượng: 'Quả nhiên là cậu!

Vậy là lời đồn nhà họ Tống là thật rồi.

Ngôi mộ này trên địa bàn của cậu mà cậu nhịn được không đụng vào, xem ra nhà họ Tống các người phất lên là nhờ ngôi mộ này thật rồi!

Đồ tốt chắc cậu lấy hết rồi chứ gì?

Lão tử lần này đúng là nhìn lầm rồi!' Tống Lão Nhị cười nhạt: 'Cậu tưởng ai cũng vô quy tắc như cậu chắc?

Tôi sơ sẩy một chút mà các người đã dám đào vào đây.

Ngôi mộ này là nơi an nghỉ của vị tổ sư môn phái tôi!

Các người hôm nay, đừng hòng có đứa nào thoát!' Nói đoạn, Tống Lão Nhị rút con dao găm từ thắt lưng ra, rõ ràng là định giết người diệt khẩu.

Tần Nhuyễn nghe thấy mà hết hồn: 'Tổ tiên nhà anh trộm mộ này thật sao?

Thế anh có biết bên trong có gì không?

Lúc nãy chúng tôi nghe thấy sau cửa đá có tiếng gõ!' Tống Lão Nhị ngẩn ra một chút rồi cười lớn: 'Không ngờ đấy, La Bát Đầu đi trộm mộ mà còn dắt theo phu nhân à?

Mở mang tầm mắt thật!' 'Tôi không phải là...' Tần Nhuyễn định giải thích nhưng La Bát Đầu đã hét lên: 'Giết nó cho tao!' Hai tên đàn

em cầm xà beng lao vào Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị ánh mắt trấn định, dường như chẳng coi bọn chúng ra gì.

Dũng đạo này hẹp nhưng bên ngoài hố đất khá rộng, Tống Lão Nhị đứng ở vị trí hố đất nên chiếm tiên cơ.

Ngay khi một tên lao ra, Tống Lão Nhị lách người né cú xà beng, vung tay rạch một đường vào tay đối thủ làm xà beng rơi xuống đất, rồi bồi thêm một cú đá vào mặt.

Chỉ nghe tiếng 'rắc' giòn giã, xương mũi tên kia đã gãy, hắn ôm mặt rên rỉ dưới bùn đất.

Tên còn lại thấy Tống Lão Nhị quá lợi hại liền bỏ chạy, định leo dây lên trên.

Tống Lão Nhị đá văng hắn ra rồi bồi thêm một cú đấm vào gáy làm hắn ngất lịm.

Anh không giết ngay vì không cần thiết, dám động vào ngôi mộ này thì trong mắt anh bọn họ đã là tử nhân rồi.

Tống Lão Nhị quay sang nhìn La Bát Đầu với ánh mắt đầy sát khí.

La Bát Đầu tuy là kẻ hung hãn nhưng lúc này cũng thấy rợn người.

Chuyện này chủ yếu là vì danh tiếng của Tống Lão Nhị.

Hắn có tiếng trong vùng thật, nhưng ai cũng bảo hắn không bằng Tống Lão Nhị, vì một người độc hành mà làm nên chuyện, còn một người phải dựa vào cả đám đàn em, ai giỏi hơn ai đã rõ.

Nay thấy đối phương hạ gục đàn em mình dễ như bỡn, hắn không tin không được. 'Tống Lão Nhị, lần này tôi nhận thua!

Thả tôi đi, tôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra!' La Bát Đầu nói.

Tống Lão Nhị cười: 'Tôi nói rồi, các người hôm nay không ai đi được đâu!

Có lời gì trối trăn thì nói với phu nhân cậu đi, lát nữa tôi tiễn cô ta theo luôn!' 'Tôi đã bảo không phải mà...' Tần Nhuyễn sắp phát khóc đến nơi.

Cứ tưởng cứu tinh tới, ai dè gã này mở miệng ra là bảo cô là vợ La Bát Đầu, bộ cô xấu đến mức đó sao?

La Bát Đầu quát: 'Mẹ nó đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cậu tưởng tôi sợ cậu chắc!' La Bát Đầu nổi khùng, rút dao găm lao vào Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị cười khẩy, lần này không chờ nữa mà lao thẳng vào dũng đạo.

Dũng đạo hẹp, La Bát Đầu to con nên vào đây Tống Lão Nhị dễ đối phó hơn.

Ngay khi La Bát Đầu vung dao, Tống Lão Nhị nằm rạp xuống, trượt theo đà xuyên qua háng đối thủ rồi xoay người đá mạnh vào lưng hắn.

La Bát Đầu ngã sấp mặt xuống bùn, đang lồm cồm bò dậy thì trong dũng đạo sâu thẳm lại vang lên những tiếng 'uỳnh uỳnh' kinh hoàng.

Dường như có thứ gì đó sắp thoát ra từ bên trong.

Tiếng va đập lớn đến mức làm người ta đứng tim.

Tần Nhuyễn mặt cắt không còn giọt máu, hét lên: 'Chính là cái tiếng này đấy, tôi không phải vợ hắn!

Hai người đừng đánh nữa, chạy ra ngoài trước được không?' Tống Lão Nhị chưa kịp đáp lời thì La Bát Đầu cũng cảm thấy có điều

chẳng lành, quay đầu định chạy ra ngoài.

Nhưng hắn vừa ra tới hố đất thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa đá kia không trụ nổi nữa, một luồng kình phong từ sâu trong dũng đạo quét ra.

Tống Lão Nhị nằm rạp xuống đất, vô tình đạp phải Tần Nhuyễn làm cô cũng ngã sấp mặt, bùn đầy mặt mũi.

Cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy một luồng gió rít mạnh trên đầu, rồi một tiếng 'ầm' chấn động, dường như tấm cửa đá đã va vào thứ gì đó.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Dù Tống Lão Nhị kinh nghiệm đầy mình cũng không khỏi giật mình.

Ông vội đứng dậy nhìn ra ngoài, rồi chết lặng.

La Bát Đầu đang ngồi bệt dưới đất, dựa lưng vào tường.

Ngay sát đầu hắn, chưa đầy một nắm tay, một cánh cửa đá cắm phập vào vách tường.

Nếu chỉ thấp xuống một chút thôi, đầu hắn chắc chắn đã nát bét.

Cùng lúc đó, Tống Lão Nhị nhìn thấy vách hầm bên cạnh mình có một vết lõm sâu do đá ép tạo thành, trông cực kỳ rợn người.

Rõ ràng gian mộ vừa rồi bị ép văng ra khỏi đường hầm.

Nếu ông không nằm xuống kịp, e là giờ đã bị chém ngang lưng rồi.

Tần Nhuyễn lúc này cũng bò dậy, nhìn cảnh tượng trước mắt mà run cầm cập như cầy sấy.

Mặt mũi cô lấm lem bùn đất nhưng cũng chẳng buồn lau, không bị dọa đến phát điên đã là may lắm rồi.

Tống Lão Nhị không rảnh để ý đến cô, ông định quay người đi kết

liễu La Bát Đầu.

Thế nhưng La Bát Đầu cũng đã phản ứng lại.

Thấy mình đại nạn không chết, hắn lật người leo lên cửa đá, đạp lên đó rồi bám dây thừng định leo lên trên.

Tống Lão Nhị thấy khó mà đuổi kịp, trong lòng đầy bực bội.

Đúng lúc này, ông nghe thấy một luồng kình phong xẹt qua tai.

Một bóng đen to bằng cánh tay lao vút ra, đâm thẳng từ sau lưng La Bát Đầu xuyên qua ngực.

Máu tuôn ra theo áo hắn, La Bát Đầu nhìn vết thương trên ngực mình, không thể tin nổi.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cũng ngây người, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Biết mình không còn đường sống, La Bát Đầu nghiến răng rút từ thắt lưng ra một bó thuốc nổ tự chế.

Hắn nhìn Tống Lão Nhị cười lạnh rồi giật kíp nổ.

Tiếng nổ vang trời.

Tống Lão Nhị vội lùi lại nhưng vẫn chậm một bước.

Luồng sóng xung kích cực mạnh hất văng ông ngược trở lại đường hầm.

Tần Nhuyễn cũng bị thổi bay xuống đất.

Thứ đen kịt không rõ là gì kia cũng bị đánh đứt.

Hố cây bên ngoài sụp xuống ngay lập tức, đất đá lấp đầy đường hầm.

Mấy tên đàn em của La Bát Đầu chắc chắn đã bị chôn sống, chẳng còn đường nào mà thoát.

Không biết bao lâu sau, Tống Lão Nhị tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau nhức.

Ông bật đèn pin lên thì thấy Tần Nhuyễn đang ngồi co rúm trong góc tường, người run bần bật.

Có vẻ cô chỉ bị ảnh hưởng nhẹ nên không bị ngất.

Tống Lão Nhị cử động tay chân, thấy xương cốt không sao mới thở phào.

Đúng lúc này, Tần Nhuyễn sợ hãi hét lên một tiếng.

Ông nhìn sang thì thấy trong đống đất đá đổ nát, có một xác chết đang bị kéo đi bởi một thứ trông giống như dây leo.

Đó là xác một đàn em của La Bát Đầu.

Người đó đã chết, xác bị dây leo kéo tuốt vào sâu trong đường hầm.

Thấy Tống Lão Nhị tỉnh lại, Tần Nhuyễn vội vàng van nài: "Đừng giết tôi!

Đừng giết tôi, tôi thật sự không phải vợ hắn!

Tôi là Tần Nhuyễn, tôi đến từ tỉnh thành!

Bọn họ bắt cóc tôi, tôi không phải mộ tặc đâu!".

Cô nói năng lộn xộn, vừa nói vừa lau bùn trên mặt, nhưng càng lau càng bẩn, chẳng nhìn rõ mặt mũi.

Tuy nhiên Tống Lão Nhị vẫn phân biệt được, cô không cùng một giuộc với đám La Bát Đầu.

Chương 90

Quần áo cô dù lấm lem nhưng trông cao cấp hơn hẳn bọn chúng. "Tần Nhuyễn đúng không?

Tôi có nghe danh cô.

Tiểu thư của tiệm đồ cổ lớn nhất tỉnh thành chứ gì?

Nhưng ở đây thì thân phận gì cũng vô dụng thôi.

Đường hầm sụp rồi, muốn đào ra không dễ đâu".

Tống Lão Nhị thử đào một chút.

Đất tuy xốp nhưng ở độ sâu này, muốn đào ra cũng mất cả ngày trời.

Quan trọng hơn là tiếng nổ lớn như vậy, nếu đào ra ngay bây giờ, chắc chắn sẽ bị cảnh sát tóm cổ.

Ông dùng đèn pin soi sâu vào bên trong.

Cửa đá đã bay mất, để lộ một cái hang đen ngòm như miệng thú dữ.

Xác của La Bát Đầu cũng đang bị dây leo kéo vào trong đó.

Như đọc được ý nghĩ của Tống Lão Nhị, Tần Nhuyễn vội nói: "Ngôi mộ đó không vào được đâu, chúng ta mau đào ra ngoài đi!".

Tống Lão Nhị lạnh lùng: "Đào ra để cảnh sát bắt à?

Cô giải thích thế nào?

Bảo bị bắt cóc à?

Xác La Bát Đầu biến mất rồi, xác đàn em hắn thì bị dây leo lôi đi.

Không có bằng chứng đâu!". "Thì có thể bảo cảnh sát vào cổ mộ

mà xem, xác bọn họ đều ở trong đó!" Tần Nhuyễn cãi.

Tống Lão Nhị cười mỉa: "Cô đùa à?

Cô nghĩ với mối quan hệ giữa tôi và ngôi mộ này, tôi sẽ để cảnh sát vào chắc?". "Anh...!" Tần Nhuyễn cứng họng. "Nhưng chúng ta cũng không thể vào trong đó mạo hiểm được!" Cô thật sự rất sợ.

Nhưng Tống Lão Nhị lúc đó đang hừng hực khí thế.

Trước đây ông luôn tuân thủ tổ huấn không được vào, nhưng giờ tình thế ép buộc, không vào không được.

Nếu đào ra ngoài lúc này, cảnh sát chắc cũng đã tới nơi.

Thay vì vào đồn uống trà, thà vào trong xem thử.

Biết đâu có lối thoát khác, lại tránh được cảnh tù tội.

Nghĩ vậy, ông thu dọn đồ đạc rồi nói: "Cô bị ép buộc, tôi có thể hiểu.

Nhưng hiện tại cô chỉ có hai con đường.

Một là theo tôi vào trong, tôi sẽ tìm cách đưa cô ra bằng lối khác.

Sau khi ra ngoài, bảo bố cô đưa tôi năm vạn đại dương coi như tiền cứu mạng.

Hai là tôi giết cô ngay tại đây, cho cô ở lại làm bạn với đám La Bát Đầu.

Tự chọn đi!".

Tần Nhuyễn đỏ hoe mắt: "Sao mấy người ai cũng vậy hết thế, chuyện này liên quan gì đến tôi đâu!

Tại sao cứ phải kéo tôi theo?".

Tống Lão Nhị bất đắc dĩ: "Cô nương à, chúng ta đều là mộ tặc.

La Bát Đầu thì tham tiền hơn tham mạng, cô nên thấy may mắn vì

gặp tôi.

Cô nghĩ tôi dám để cô ra ngoài bằng đường cũ chắc?

Cô ra báo cảnh sát thì tôi còn sống nổi không?

Tôi chịu đưa cô ra bằng lối khác đã là nhân từ lắm rồi.

Và tôi cảnh báo cô, ra ngoài rồi ngoài tiền công ra, tốt nhất là giữ mồm giữ miệng.

Nếu cô dám tố cáo lão tử, tôi sẽ bảo là tôi đã ngủ với cô trong mộ, để cô cả đời này không gả cho ai được!". "Anh!" Tần Nhuyễn tức nghẹn nhưng chẳng còn cách nào khác.

Cô không thể để hắn giết mình được.

Và có vẻ Tống Lão Nhị này đang rất thiếu tiền, nếu không đã chẳng mạo hiểm mang theo cô.

Cách tốt nhất của hắn lẽ ra là giết cô diệt khẩu.

Hắn bằng lòng đưa cô đi chẳng qua là vì năm vạn đại dương kia thôi.

Chỉ cần ra ngoài không nói bậy là được, tội gì mà không giữ lấy mạng?

Trong tình cảnh này, cô không kịp nghĩ nhiều, chỉ đành nghiến răng đồng ý.

Tống Lão Nhị rút dao găm, dẫn Tần Nhuyễn tiến về phía lối vào cổ mộ.

Tần Nhuyễn vẫn sợ, lí nhí hỏi: "Mấy cái dây leo đó có tấn công chúng ta không?

Hay chúng chỉ ăn người chết thôi?". "Cô ngốc à, La Bát Đầu bị giết khi còn sống đấy thôi".

Tống Lão Nhị nói: "Nhưng tôi tự tin né được, với thân thủ của tôi, đám dây leo đó muốn giết tôi không dễ đâu.

Còn cô thì...".

Tần Nhuyễn nghe vậy cuống quýt: "Anh đã hứa đưa tôi ra ngoài mà!

Chỉ cần anh đưa tôi ra, tôi bảo bố đưa anh mười vạn đại dương!

Và tôi thề sẽ không hé răng nửa lời về chuyện ở đây!".

Cô sắp khóc đến nơi rồi.

Tống Lão Nhị thực sự rất nghèo, nghèo rớt mồng tơi.

Nghe thấy mười vạn đại dương, ông lập tức phấn chấn hẳn lên: "Thành giao!

Cô cứ đi sát tôi.

Vì mười vạn đại dương, lão tử nhất định phải đưa cô ra ngoài bằng được!

À mà này, nếu cô chết, tôi mang xác về thì bố cô có trả năm vạn không nhỉ?". "Anh đừng hòng!" Tần Nhuyễn vội nói: "Tôi mà chết, anh dám vác xác tôi đến gặp bố tôi thì ông ấy sẽ giết anh đầu tiên!".

Tống Lão Nhị nghe cũng thấy có lý.

Người chết thì không đáng tiền nữa, phải mang người sống về mới được.

Mười vạn đại dương đấy, đủ để cưới mấy cô vợ rồi! "Này, tôi thấy câu chuyện của cậu có lỗ hổng nhé!" Bàn Tử vừa hút thuốc vừa cười nói: "Thứ nhất, tại sao dây leo quỷ dị đó không tấn công Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn?

Thứ hai, Tống Lão Nhị là mộ tặc, sao không giết quách Tần

Nhuyễn rồi bỏ trốn cho nhẹ nợ?

Đèo bồng thêm một gánh nặng chỉ vì mười vạn bạc sao?

Đường lão đệ, có phải cậu lãng mạn hóa mộ tặc quá không?

Đến Bàn gia đây còn nhìn ra sơ hở, xem ra trình kể chuyện của cậu cũng thường thôi!".

Khán giả cũng thấy lạ, liên tục đặt câu hỏi trên sóng livestream.

Thiên Chân tuy không nói gì nhưng vẫn nhìn Tống Đường, chờ lời giải thích.

Quả thực, hai điểm mâu thuẫn này rất lớn.

Tống Đường dường như đã lường trước, cười khổ đáp: "Tôi trả lời câu hỏi thứ hai trước nhé.

Tại sao Tống Lão Nhị không giết Tần Nhuyễn mà lại mang theo cô ấy?

Có hai điểm chính.

Thứ nhất là phong cách làm người của phái Tống Lão Nhị.

Thứ hai là lúc đó ông ấy có một linh cảm mơ hồ về đám dây leo quỷ dị kia, linh cảm rằng Tần Nhuyễn không thể chết, nếu không ông ấy cũng không ra ngoài được".

Đương nhiên, điểm thứ hai lúc đó ông ấy cũng không chắc chắn, chỉ là trực giác thôi.

Quan trọng nhất vẫn là bản tính con người, khiến ông ấy không nỡ hạ thủ.

Cần phải giải thích rõ chỗ này.

Chương 91

Tống Lão Nhị tuy là mộ tặc nhưng phái của ông ấy theo phong cách hiệp đạo.

Hành nghề đổ đấu nhưng không làm chuyện giết người cướp của.

Nếu không phải đám La Bát Đầu đào ngôi mộ đời Thanh có chút duyên nợ với tổ tiên nhà họ Tống, thì ông ấy cũng chẳng ra tay giết chúng.

Nếu không, tại sao ở cùng một địa bàn, hai mộ tặc lừng lẫy lại chưa từng chạm mặt?

Đó là vì Tống Lão Nhị chủ động né tránh.

Thường thì mộ nào La Bát Đầu nhắm đến, ông ấy sẽ không đụng vào.

Còn mộ ông ấy nhắm đến, La Bát Đầu có nằm mơ cũng không tìm thấy.

Nhờ thế mới tránh được xung đột trực tiếp.

Nhưng lần này La Bát Đầu quá đáng quá, dám đào mộ tổ tiên người ta, chạm vào vảy ngược của Tống Lão Nhị, làm sao ông ấy tha được?

Nhưng Tần Nhuyễn thì khác, cô ấy bị bắt cóc.

Với loại người này, tác phong của Tống Lão Nhị luôn là cứu được thì cứu.

Thời buổi đó ai cũng khó khăn, đều vì miếng cơm manh áo, hà tất phải làm khó một kẻ khốn khổ.

Chính vì vậy, sau khi biết rõ thân phận của Tần Nhuyễn, ông ấy đã

không ra tay. "Nhưng thế thì hơi ngốc nhỉ, lỡ Tần Nhuyễn ra ngoài báo cảnh sát thì ông ấy toang à?" Bàn Tử hỏi.

Đừng nhìn Bàn Tử to xác mà lầm, gã nhiều mưu mẹo lắm.

Tống Đường cười: "Nếu là người thường thì chắc chắn sẽ lo lắng điều đó.

Nhưng đừng quên, Tống Lão Nhị có sự tự tin tuyệt đối vào thân thủ của mình.

Ông ấy không thèm chấp.

Nói cách khác, dù Tần Nhuyễn có báo cảnh sát thật, chưa chắc họ đã bắt được ông ấy.

Triết lý của Tống Lão Nhị là cố gắng không làm mất đi lương tâm.

Thấy cô đáng thương thì tôi cứu một mạng.

Nếu cô biết ơn thì ra ngoài đừng nói gì, còn nếu cô lấy oán báo ân, thì cứ yên tâm, trước khi chết lão tử chắc chắn sẽ lôi cô theo!

Ông ấy là hạng người như vậy đấy".

Khán giả nghe xong thì ồ lên, có người bình luận: "Đó gọi là nhân cách phản kích đấy!". "Đúng đúng, kiểu người này bình thường rất hiền lành, không bao giờ chủ động gây sự, nhưng nếu ai dám đè đầu cưỡi cổ, họ sẽ chơi tới cùng!". "Chuẩn luôn, loại người này mới là đáng sợ nhất, một khi đã trả thù thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!".

Bàn Tử gãi đầu, vẻ như cũng chấp nhận lý do này.

Thiên Chân dập tắt điếu thuốc, hỏi tiếp: "Cách giải thích này cũng hợp lý.

Nhưng tôi vẫn không hiểu cái dây leo đó là thứ gì?

Tại sao Tống Lão Nhị lại cảm thấy Tần Nhuyễn không thể chết?

Rồi sau đó họ có vào trong mộ không?

Cậu nói nhanh đi chứ, đừng có giống ông Chú Ba nhà tôi, kể chuyện cứ kể một nửa bực mình chết đi được!".

Thiên Chân sốt ruột, đây đúng là di chứng do bị Chú Ba hành hạ nhiều năm.

Tống Đường cười đáp: "Giờ không còn sớm nữa, câu chuyện này một sớm một chiều không kể hết được đâu.

Sau đó họ đương nhiên là vào trong mộ, và thực tế chứng minh dự đoán của Tống Lão Nhị là đúng.

Nếu lúc đó ông ấy giết Tần Nhuyễn thì tuyệt đối không thể sống sót thoát ra.

Sai quá sai lại thành đúng, không giết cô ấy lại chính là cứu mạng mình.

Hơn nữa, sau này Tần Nhuyễn còn trở thành bạn gái của Tống Lão Nhị đấy, kỳ diệu chưa?

Còn dây leo là thứ gì thì để lần sau kể tiếp nhé!".

Tống Đường đứng dậy thu dọn túi ngủ.

Thiên Chân mắng: "Cậu định học theo Chú Ba nhà tôi thật đấy à?

Cho cái thời gian cụ thể đi, không nói là không ngủ được đâu!".

Thiên Chân sợ Tống Đường lặn mất tăm, câu chuyện lại mất đuôi.

Tống Đường bất đắc dĩ: "Cậu đúng là chim sợ cành cong mà.

Tôi chạy đi đâu được?

Thôi thế này, đằng nào lúc leo lên cây đồng xanh cũng phải nghỉ ngơi, lúc đó tôi kể tiếp".

Thiên Chân lúc này mới hài lòng gật đầu.

Chỉ cần nghe hết chuyện trước khi rời khỏi Tần Lĩnh là được.

Bàn Tử thì chui tọt vào túi ngủ, cười hề hề: "Tôi bảo này Thiên Chân, cậu hứng thú thật đấy à?

Tôi đồ rằng đây chính là trải nghiệm của Đường lão đệ đấy.

Tống Lão Nhị có khi chính là cậu ta.

Khai mau, có phải ở nhà cậu giấu một cô nàng tên Tần Nhuyễn không?

Người ta là 'Kim ốc tàng kiều', cậu là 'Kim ốc tàng Nhuyễn' nhỉ?".

Khán giả nghe vậy cũng ngẩn người: "Vãi, có khả năng lắm nha!". "Khả năng gì nữa, rõ mười mươi rồi còn gì, thân thủ Tống Lão Nhị giống Đường Bảo thế kia cơ mà!". "Không thể nào, Đường Bảo làm gì có thời gian đi đổ đấu, không thì chính quyền đã tra ra rồi". "Đúng đúng, Tống Lão Nhị chắc là tổ tiên của Đường Bảo thôi, ví dụ như ông chú hai chẳng hạn?". "Cũng có thể!". "Chuyện đó quan trọng gì?

Quan trọng là nếu Đường Bảo chính là Tống Lão Nhị thì Tần Nhuyễn chẳng phải là bạn gái chính thức của cậu ấy sao?". "Ừ nhỉ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói bên cạnh Đường Bảo có ai tên Tần Nhuyễn cả?". "Đường Bảo khai mau, cậu có bạn gái rồi đúng không?". "Tôi không tin, Đường Bảo còn chưa tỏ tình với tôi, sao có bạn gái được chứ!".

Tống Đường nhìn bình luận trên livestream chỉ mỉm cười không nói.

Thú thật, được kể lại câu chuyện kiếp trước của mình cho mọi người nghe, ông cũng thấy rất vui.

Chỉ có điều khi nhắc đến Tần Nhuyễn, ông lại khẽ thở dài, dường

như có rất nhiều chuyện về cô gái này vẫn khiến ông không thể nguôi ngoai...

Nghĩ đoạn, cơn buồn ngủ ập đến.

Tống Đường chào khán giả, tắt livestream rồi đi ngủ.

Chuyến đi Tần Lĩnh này chưa biết mất bao nhiêu ngày nên phải tiết kiệm pin thiết bị.

Với lại, ông cũng lo Bàn Tử nửa đêm ngủ mơ nói hớ chuyện cũ thì phiền phức to.

Vào đồn uống trà còn nhẹ, vạn nhất bị ăn kẹo đồng thì khổ.

Tống Đường cũng chẳng biết nếu ăn kẹo đồng ở thế giới này thì có được xuyên không tiếp hay không...

Một đêm không chuyện.

Sáng sớm hôm sau, cả ba lần lượt tỉnh dậy.

Họ ra bờ sông lấy nước đánh răng rửa mặt.

Thiên Chân hỏi: "Đường lão đệ, câu chuyện tối qua tôi hỏi một câu thôi.

Đó là chuyện của chính cậu à?".

Tống Đường cười đáp: "Cậu đoán xem!".

Thiên Chân cười khổ, không hỏi thêm nữa.

Đúng là chuyện người ta muốn nói thì chẳng cần hỏi, chuyện đã không muốn nói thì hỏi cũng bằng thừa.

Bàn Tử chia đồ ăn sáng cho cả nhóm, đồng thời bật thiết bị livestream.

Phải công nhận không khí sáng sớm trong thung lũng rất trong lành.

Livestream vừa mở chưa đầy hai phút, số người xem đã đạt đỉnh.

Nhưng điều khiến Tống Đường ngạc nhiên là khán giả đều đang bảo đã xác định được thân phận, rồi Đường Bảo lên hot search rồi.

Bàn Tử tò mò lên mạng xem, rồi hét lên: "Ái chà!

Chương 92

Lên hot search thật này, không chỉ cậu mà cả Bàn gia tôi cũng có tên nhé!

Thiên Chân cậu cũng có phần!".

Tống Đường và Thiên Chân chạy lại xem.

Trên bảng hot search vị trí thứ nhất là tên của cả ba: "Bộ ba thám mộ, vừa đi vừa vớt di cốt, gia quyến đã xác nhận thân phận và gửi lời cảm ơn!".

Vị trí thứ hai là một tin tức mới đăng mười phút trước, cũng liên quan đến họ: "Cơ quan chức năng điểm danh khen ngợi bộ ba Tống Đường, Bàn Tử, Thiên Chân.

Vừa khám phá vừa giúp tìm lại di cốt người gặp nạn, hành động rất đáng biểu dương!".

Nhìn tin tức, cả ba không khỏi cảm thán.

Việc làm tiện tay mà lại được khen ngợi công khai thế này, đúng là vô tình trở thành tấm gương điển hình.

Bàn Tử hơi ngại: "Cậu xem, làm rùm beng quá.

Thực ra hôm qua vớt xác tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều.

Nhưng mà làm việc tốt cảm thấy sướng thật, sau này chắc phải làm nhiều hơn mới được.

Tôi thấy cái nghệ danh 'Tiểu Béo Nicolas' không hợp với mình lắm, hay tôi đổi thành 'Tiểu Béo Lôi Phong' nhỉ?". "Có nhầm không đấy!

Tiểu Béo Lôi Phong là biệt danh của chú cậu mà!

Sao cậu dám lấy?" Minh Thúc nhảy vào bình luận. "Ơ kìa Minh Thúc, chú cũng có biệt danh này á?

Cháu chưa nghe bao giờ.

Nhưng cái tên này hợp với chú hơn đấy, Bàn gia đây nhường chú đấy!".

Đại Kim Nha cười khì khì.

Bàn Tử định trêu Minh Thúc tiếp thì Lưu Ly Tôn xuất hiện: "Các vị đại gia, có bán hàng nữa không đấy?

Hôm qua kể chuyện cho đã, hôm nay lại lề mề không xuống mộ, có phải các ông sợ rồi không?

Hay là bán vị trí ngôi mộ này cho tôi, tôi cử người qua?". "Sợ à?

Ông không đi hỏi thăm xem, Bàn gia đây ngoài sợ đàn bà ra thì còn sợ ai nữa?" Bàn Tử cáu kỉnh đáp.

Tống Đường vỗ vai gã, ý bảo đừng cãi nhau nữa.

Lưu Ly Tôn tuy là muốn mua đồ nhưng đúng là họ cũng đã trễ nải khá lâu.

Hôm nay còn nhiều việc phải làm, không được lãng phí thời gian.

Bàn Tử cũng chẳng buồn đôi co với Lưu Ly Tôn.

Cả ba thu dọn đồ đạc, dập lửa rồi chuẩn bị xuất phát.

Ở một nơi khác, Kỷ Niệm cầm một xấp tài liệu đi tới, lắc đầu nói với Long Lão: "Bên an ninh tra cứu hồ sơ suốt đêm, bắt đầu từ mốc thời gian trong câu chuyện của Tống Đường.

Có tổng cộng mười ba vạn người tên Tần Nhuyễn.

Trong đó có khoảng ba mươi người kinh doanh đồ cổ, nhưng không ai có cha mẹ làm cùng ngành.

Hơn nữa chồng của họ đều làm các ngành nghề khác.

Câu chuyện Tống Đường kể chắc không phải về tổ tiên cậu ta.

Theo tài liệu, tổ tiên Tống Đường đều làm nghề khác, chuyện này đúng là lạ thật".

Những thứ này đều là do Long Lão bảo cô đi tra cứu.

Long Lão gật gù: "Không phải tổ tiên, cũng không tra ra Tần Nhuyễn, xem ra đây thực sự chỉ là một câu chuyện bịa thôi.

Thôi bỏ đi, không tra nữa.

Thằng nhóc này cứng lắm, hỏi cũng chẳng ra được gì đâu.

Cứ coi như nghe kể chuyện đi". "Vâng!" Kỷ Niệm gật đầu.

Lúc này trên livestream, ba người Tống Đường đã mặc xong bộ đồ lặn, có vẻ lại sắp xuống nước. "Đường Bảo, lại phải xuống nước à?". "Đúng vậy, lẽ nào lối vào cổ mộ nằm dưới nước?". "Nói chứ mấy thứ bằng đồng chắc rỉ nát hết rồi nhỉ?".

Khán giả tò mò hỏi.

Tống Đường giải thích: "Lối vào nằm sau thác nước!

Các bạn quên rồi à, xích sắt tôi nói lúc trước là do Bất Ngôn Kỵ để lại, chúng ta phải tìm thấy xích sắt mới đi tiếp vào sâu bên trong được".

Khán giả lúc này mới vỡ lẽ.

Lưu Ly Tôn thấy họ sắp hành động, vội hỏi: "Này Đường lão đệ, phía trước có món gì ngon không?

Tiết lộ chút đi!".

Tống Đường cười đáp: "Lần này giữ bí mật nhé, đợi đến nơi các vị đại gia tự mắt mà xem!".

Nói xong, Tống Đường bảo Bàn Tử và Thiên Chân cùng xuống nước.

Cả ba lặn xuống nước tìm sợi xích sắt lớn.

Nhiệt độ nước trong hẻm núi rất thấp, may mà họ mặc bộ đồ lặn kín mít, nếu không bơi trong làn nước lạnh thế này rất dễ bị chuột rút.

Thiên Chân và Bàn Tử bơi rất giỏi, Tống Đường cũng không kém.

Cả ba không ngừng tiến gần về phía thác nước.

Tiếng nước đổ ầm ầm ngày càng lớn, đinh tai nhức óc.

Khán giả nhìn thấy dưới chân thác thực sự có một sợi xích sắt lớn, kéo dài vào tận phía sau màn nước.

Thiên Chân ra hiệu cho hai người, ý nói dòng nước quá mạnh, khó mà băng qua được.

Tống Đường vẫy tay bảo họ đừng lo, rồi rút súng bắn dây thừng ra, bắn ba phát về phía sợi xích.

Phát cuối cùng trúng đích, móc sắt bám chặt vào xích sắt, sau đó cả ba bám dây bơi qua.

Khi chạm được vào xích sắt, sức nước càng mạnh hơn.

Họ loay hoay mất mười mấy phút mới đưa được Bàn Tử lên trước.

Gã này khỏe, chỉ cần gã lên được thì kéo hai người kia lên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa lên đã quay lại kéo từng người một.

Sau khi thoát khỏi nước, Tống Đường bảo mọi người thay quần áo.

Hành động này làm khán giả ngơ ngác: "Ủa sao không mặc vậy đi

luôn, lỡ phía trước lại có hố nước thì sao?". "Đúng đấy, cứ mặc vào cởi ra không thấy phiền à?". "Đường Bảo ơi, các anh rảnh quá hả?".

Tống Đường cười nói: "Theo truyền thuyết thì phía trước không còn nước nữa đâu.

Thay đồ khô ráo đi lại cho tiện.

Ngoài ra, chúng ta sắp tới khu vực có món đồ đấu giá lớn thứ ba của cổ mộ Tần Lĩnh này, sau cây thần.

Mọi người chuẩn bị tinh thần đi nhé!".

Khán giả nghe vậy ai nấy đều mong chờ.

Ngay cả Minh Thúc, Đại Kim Nha cũng xuất hiện, bảo là đang đợi xem hàng.

Kỷ Niệm và Long Lão cũng không khỏi căng thẳng, muốn xem thứ được gọi là món đồ đấu giá lớn thứ ba đó là gì.

Tuy nhiên, Thiên Chân nghe thấy vậy thì sắc mặt hơi biến đổi.

Anh kéo kéo áo Tống Đường, ra hiệu nói chuyện riêng.

Tống Đường hiểu ý, đi lùi lại một chút.

Khi đã cách xa ống kính, Thiên Chân mới nói khẽ: "Này, chỗ đó bị lửa thiêu sạch rồi còn đâu!

Làm gì còn món đồ đấu giá nào nữa?

Cậu bày trận lớn thế này, tí nữa khán giả thất vọng thì sao?

Với lại, cậu định tống tôi vào tù đấy à?

Trận hỏa hoạn năm đó là do chúng ta gây ra mà!".

Chương 93

Thiên Chân có vẻ hơi hoảng.

Tống Đường ngẩn ra một chút, rồi nghiêm mặt nói: "Thiên Chân, cậu nói thế là tôi không vui đâu nhé.

Cái gì mà trận hỏa hoạn đó do các cậu gây ra?

Định tranh công à?

Tôi nhớ truyền thuyết kể rằng trận hỏa hoạn đó là do Lương sư gia bất cẩn làm rơi đuốc xuống đất gây ra mà.

Chúng ta phải biết tôn trọng người già, vả lại Lương sư gia cũng mất bao nhiêu năm rồi, cái công lao này cậu đừng có tranh với ông ấy chứ!".

Thiên Chân nghe xong đờ người ra, mất một lúc mới phản ứng kịp, rồi phì cười.

Đúng là nghệ sĩ có khác, nhập vai chỉ mất một giây!

Ngay cả Thiên Chân cũng thấy mình không bằng.

Anh cười khổ lắc đầu rồi đi theo.

Vì nóng lòng muốn bán món đồ kia nên Tống Đường đi rất nhanh.

Bàn Tử thấy sắp phát tài nên cũng chẳng chịu thua kém.

Chỉ mười phút sau, họ đã tìm thấy một cái hang động phía sau thác nước.

Sợi xích sắt kéo dài vào tận bên trong.

Hang không sâu, chỉ khoảng mười mấy mét.

Đi một lát, họ thấy ở cuối hang có một đài đá đơn sơ giống như tế

đàn.

Đồ vật trên đài đá đã biến mất.

Đối diện đài đá là một lối vào với những bậc thang dẫn xuống dưới.

Bên trong tối đen, không nhìn thấy gì.

Lưu Ly Tôn sốt sắng hỏi: "Đường lão đệ, đồ tốt cậu nói ở trong này à?

Thế thì đừng chần chừ nữa, tiền tôi chuẩn bị sẵn rồi, chỉ chờ cậu đưa báu vật ra xem thôi!". "Tôn gia, báu vật này của ông có 'chính kinh' không đấy?". "Đúng vậy, báu vật của Đường Bảo chúng tôi không bán đâu!". "Chuẩn luôn, báu vật của Đường Bảo là để truyền đời đấy!".

Tống Đường bất lực, đám fan này đúng là cái gì cũng có thể lái xe được. "Tôn gia, ông đừng cuống, đồ không chạy mất được đâu.

Chúng ta vào xem ngay đây!

Kim Nha, Minh Thúc, Kiều Nhị gia, và cả cô Kỷ Niệm nữa.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, món đồ này tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, gặp được hay không là do vận khí đấy!".

Nói xong, Tống Đường vẫy tay dẫn Thiên Chân và Bàn Tử bước vào lối đi.

Đi xuống mấy bậc thang, cả ba nhanh chóng tới tầng dưới.

Đi tiếp khoảng mười mét, Tống Đường giữ Bàn Tử lại. "Sao không đi nữa?" Bàn Tử hỏi. "Không cần đi, đến rồi!" Thiên Chân nói. "Đến?

Chỗ này có cái gì đâu?

Các cậu định bán không khí à, hay bán bóng tối?" Bàn Tử khó hiểu, gã thực sự chẳng thấy gì cả.

Khán giả cũng ngơ ngác.

Tống Đường không đợi Lưu Ly Tôn lên tiếng, liền ra lệnh: "Bắn một phát pháo sáng đi!

Cho các vị đại gia mở mắt nào!". "Rõ!".

Bàn Tử đáp lời, lục trong ba lô ra pháo sáng rồi bắn vút lên không trung.

Một tiếng "đùng" vang lên, pháo sáng rực rỡ thắp sáng cả không gian tối tăm.

Gần như cùng lúc, tất cả mọi người đều sững sờ kinh ngạc.

Cách họ chỉ một hai mét là một vực thẳm.

Bên dưới vực là một cái hố khổng lồ rộng bằng mấy sân bóng đá.

Trong hố đen kịt không rõ có gì, nhưng nhìn qua đường nét, đó là một đống quan tài khổng lồ.

Có vẻ như chúng đã bị hỏa hoạn thiêu rụi, nhưng dù vậy, nhìn quy mô đó, ít nhất cũng phải có hàng trăm cỗ quan tài!

Một quần thể mộ táng quy mô cực lớn!

Khán giả chết lặng.

Ngay cả Minh Thúc, kẻ từng trải qua bao sóng gió cũng đứng hình.

Bàn Tử hỏi: "Cái quái gì thế này?

Sao nhiều quan tài vậy?

Lại là một bãi tụ xác à?".

Trong khái niệm của Bàn Tử, cứ chỗ nào nhiều xác chết thì gọi là bãi tụ xác.

Thiên Chân nhìn cảnh tượng bên dưới, lầm bầm: "Không phải bãi tụ xác, đây là một chiến trường cổ!". "Cái gì?

Tiệc cổ á?

Thiên Chân cậu muốn ăn tiệc cổ à?

Chỗ này tôi đào đâu ra tiệc cho cậu, hay là tìm đại cái xác khô nào dùng tạm nhé?

Tính ra thì đó cũng là thịt gác bếp đấy!" Bàn Tử đùa.

Thiên Chân không thèm chấp gã, Tống Đường bên cạnh giải thích: "Cậu ấy bảo là 'chiến trường cổ', không phải 'tiệc cổ'!

Chỗ bên dưới là một chiến trường cổ đại.

Năm đó khi Bất Ngôn Kỵ tìm tới đây đã xảy ra xung đột kịch liệt với thổ dân địa phương.

Bên dưới chính là nơi họ giao chiến.

Chỉ tiếc là năm đó khi Thiết Tam Giác đến đây, một người đi cùng tên là Lương sư gia đã vô ý làm rơi đuốc xuống đất, đốt cháy toàn bộ nơi này.

Vì vậy mới có dấu vết bị thiêu rụi.

Nhưng lửa dù to cũng không thiêu hết được, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, dù đã bị cháy nhưng những thứ còn sót lại bên dưới vẫn là vô số kể!

Các vị đại gia, ai có hứng thú thì chuẩn bị ra giá đi!".

Nói xong, Tống Đường nhìn xuống chiến trường cổ, thông tin hệ thống lập tức hiện ra: [Tên vật phẩm: Di tích chiến trường cổ]. [Giá trị: 30 triệu Long tệ]. [Nguồn gốc: Chiến trường tranh đấu giữa Bất Ngôn Kỵ và di dân Xá Quốc thời Bắc Ngụy, sau bị hỏa hoạn thiêu rụi].

Nhìn cái giá này, Tống Đường cũng thấy hài lòng.

Dù sao nơi này đã bị cháy, nếu không bị cháy thì ít nhất cũng phải bán được gần một trăm triệu.

Lửa lớn có thể phá hủy nhiều văn vật và di tích quý giá, nên bên dưới còn lại bao nhiêu đồ, có còn nguyên vẹn không thì phải xem vận may.

Tống Đường nhìn livestream, thấy mấy vị đại gia vẫn chưa hoàn hồn, liền bảo Bàn Tử đi căng dây thừng.

Đồng thời giải thích: "Tôi biết chỗ này bị cháy rồi, còn lại bao nhiêu đồ thì khó nói.

Nhưng nếu thực sự tìm được món nào còn nguyên thì giá trị liên thành.

Ví dụ như miếng ngọc cổ mà di dân Xá Quốc đeo, hay một món binh khí hoàn chỉnh của quân đội Bất Ngôn Kỵ.

Những thứ đó món nào chẳng đáng giá cả gia tài?

Chơi đồ cổ là phải có bản lĩnh để đặt cược!

Chỗ này chỉ cần đào ra được một món nguyên vẹn, 30 triệu coi như thu hồi vốn ngay lập tức.

Nếu được hai món thì lời to.

Các vị đều là dân trong nghề, tôi không nói nhiều nữa.

Nói trước cho rõ, chúng ta phải đi sâu vào trong nên phải xuống dưới tìm lối vào.

Chương 94

Ai muốn mua thì ra giá ngay bây giờ, chứ lát nữa chúng tôi xuống dưới mà tìm thấy báu vật gì thì cái đó không tính trong giá bán chiến trường này đâu nhé.

Nếu mua ngay bây giờ, mọi thứ tìm thấy bên dưới lát nữa đều thuộc về người mua hết!".

Tống Đường nói thật lòng.

Họ muốn đi tiếp thì bắt buộc phải xuống dưới.

Dù không cố ý tìm kiếm nhưng lỡ trên đường đi phát hiện ra món đồ nào giá trị, lúc đó người mua mới đòi mua cả chiến trường thì chắc chắn là không được.

Mọi chuyện phải nói rõ từ đầu, tránh phiền phức sau này.

Minh Thúc là người lên tiếng đầu tiên: "30 triệu thì hơi đắt rồi, ván cược này của cậu lớn quá!". "Đúng đấy Đường lão đệ, bỏ 30 triệu ra cược một lần, rủi ro lớn quá.

Tôi đợi món nào chắc ăn hơn chút rồi vào tay vậy" Đại Kim Nha cũng bồi thêm. 30 triệu đối với họ không phải con số nhỏ.

Nếu mua thứ gì nhìn tận mắt, sờ tận tay thì không vấn đề, chứ cược vào cái chiến trường này thì không kinh tế lắm, rủi ro quá cao.

Kiều Nhị thì im bặt, rõ ràng là không muốn mạo hiểm.

Lưu Ly Tôn trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Chuyện này đúng là không ổn lắm.

Hay thế này đi, các cậu dọn dẹp bên dưới ra, có món gì tôi bao hết chỗ đó, thế nào?".

Tống Đường cười: "Tôn gia, ông lại đùa tôi rồi.

Chiến trường lớn thế này, dọn dẹp mất bao lâu?

Cần bao nhiêu người?

Chúng tôi còn phải đi sâu vào trong nữa chứ.

So với chỗ này, cây thần chắc chắn đáng giá hơn nhiều.

Ông không mua thì thôi, chứ bắt chúng tôi đi dọn dẹp thì chúng tôi không có thời gian đâu!". "Đúng thế, bên ngoài còn bao nhiêu mộ đẹp đang chờ chúng tôi kìa.

Bắt Bàn gia này đi dọn hàng cho ông à, ông điên rồi!

Còn ai hứng thú nữa không?

Cô em Kỷ Niệm đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Có lẽ gã thấy đám khách này lằng nhằng quá, thà làm việc với bên chính quyền cho nhanh gọn.

Lúc này Kỷ Niệm thực sự cũng đang chú ý đến chiến trường này.

Cô hỏi: "Long Lão, ông thấy chỗ này chúng ta có nên mua không?".

Long Lão trầm ngâm một lát rồi bảo: "Mua đi, chỗ này không thể để các tổ chức tư nhân mua được.

Nếu họ mua, họ sẽ chỉ đào những thứ đáng tiền thôi.

Còn các đơn vị nghiên cứu có thể phân tích được rất nhiều điều từ những hiện vật bị cháy đó.

Cứ mua lại rồi giao cho đội khảo cổ xử lý, đồng thời thông báo cho các bộ phận kiểm định liên quan cùng vào cuộc.

Chiến trường cổ đại này ẩn chứa lượng thông tin khổng lồ, quan trọng là cách chúng ta khai thác thôi".

Kỷ Niệm gật đầu, lập tức bình luận trên livestream là họ sẽ mua.

Tống Đường hài lòng, tuy lần này không có đấu giá cạnh tranh nhưng bán được với giá khởi điểm cũng đủ khiến ông vui rồi.

Ông xé nhãn tiêu, viết tên Kỷ Niệm rồi dán xuống đất. "Cô Kỷ Niệm đã mua rồi, lát nữa có phát hiện gì thì đương nhiên thuộc về cô.

Giờ vẫn còn sớm, chúng ta cố gắng hôm nay cho mọi người chiêm ngưỡng cây đồng xanh!".

Trong lúc nói chuyện, tin báo tiền về tài khoản đã vang lên.

Bàn Tử cũng đã mắc xong dây thừng, bảo có thể xuống được rồi.

Thiên Chân vội can: "Này, bên dưới tình hình có vẻ quỷ dị đấy, cứ thế mà xuống chắc không tìm thấy lối vào đâu.

Tôi nghe nói năm đó đám Tà Đế ở đây đã gặp phải hiện tượng 'ma dắt lối' đấy!".

Tống Đường gật đầu ra hiệu đã biết: "Cách sắp xếp quan tài bên dưới rất tinh vi, là một trận Kỳ Môn Độn Giáp đơn giản.

Nhưng thứ này trước công nghệ hiện đại thì chẳng đáng nhắc tới.

Các cậu nhìn đây!".

Nói đoạn, Tống Đường lấy thiết bị dựng mô hình 3D ra, tháo hai mắt camera.

Một mắt ông để lại chỗ họ đang đứng, mắt kia điều khiển cho nó bay thẳng về phía trước.

Bàn Tử bắn thêm một phát pháo sáng.

Mắt camera bay thẳng đến cuối chiến trường, nơi có một đống đen kịt tách biệt hẳn ra.

Rõ ràng lối vào nằm ở đó.

Camera nhanh chóng bay tới trên cao chỗ đó, Tống Đường thao tác

một hồi, hai mắt camera phát ra ánh sáng xanh lục, rồi hai tia sáng hợp nhất thành một đường chỉ dẫn màu xanh lam chiếu thẳng xuống đất, tạo thành một con đường dẫn lối.

Tống Đường bảo: "Cứ đi theo đường xanh này là không sợ vướng vào Kỳ Môn Độn Giáp.

Đây là nguyên lý giống như mấy ông thợ ốp gạch men bây giờ đấy.

Giờ nhiều thợ ốp gạch dùng công nghệ cao này lắm, nó hiện đường chỉ dẫn ra, cứ thế mà ốp thì không bao giờ lệch được".

Bàn Tử kinh ngạc: "Vãi, Đường lão đệ cậu còn làm cả nghề ốp gạch nữa à?

Không ngờ cậu biết nhiều nghề phết nhỉ?".

Khán giả cũng rôm rả bình luận: "Đường Bảo còn cái gì là không biết không?". "Đúng đấy, một idol đỉnh lưu mà lại đi ốp gạch à?". "Lợi hại quá Đường Bảo ơi, hóa ra chúng ta là đồng nghiệp à!".

Tống Đường cười khổ: "Tôi làm gì có ốp gạch bao giờ, cái này tôi xem trên tivi thấy thôi.

Các bạn nghĩ gì thế không biết!

Thôi không tào lao nữa, mau lên đường thôi, đến nơi sớm còn bán lấy tiền!".

Bàn Tử gật đầu, cả ba bám dây leo xuống.

Dọc đường đi có thể thấy vách đá đều bị khói lửa hun đen kịt.

Khi xuống tới nơi, mặt đất đầy tro đen, mỗi bước chân đều làm tro bay mù mịt.

Bàn Tử chạy lại sờ thử một chồng quan tài xếp chồng lên nhau, hơi dùng lực một chút là quan tài gãy vụn, rõ ràng bị cháy rất nặng.

Thiên Chân thì đi lại quanh đó, thấy dưới lớp tro là vô số xương trắng, cả của người lẫn động vật.

Giữa đống xương còn lẫn nhiều mảnh đồng xanh và mảnh sắt chưa bị cháy hết.

Tống Đường bới từ trong đống quan tài ra một món binh khí cổ, hóa ra là một thanh kiếm đồng xanh không bị lửa thiêu hủy, vẫn còn tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Khán giả thấy thanh kiếm đồng này thì chết lặng.

Minh Thúc và những người khác mắt đỏ ké vì tiếc: "Sao có thể còn món đồ thế này chứ!

Đường lão đệ sao cậu không nói sớm, nếu biết có thứ này thì chúng tôi đã mua rồi!". "Đúng thế Đường lão đệ, cậu nói sớm thì chúng tôi đã chốt cái chiến trường này rồi!" Lưu Ly Tôn cũng tiếc hùi hụi.

Chỉ riêng thanh kiếm đồng này thôi chắc giá trị đã vượt xa 30 triệu rồi, mà đây mới chỉ là bề nổi, nếu dọn dẹp cả chiến trường chắc giá trị phải tăng gấp mấy lần.

Tống Đường cười bảo: "Tôi đã bảo rồi mà, tại các ông không muốn mạo hiểm đấy chứ.

Phía chính quyền chấp nhận rủi ro thì lợi nhuận thuộc về họ là đương nhiên rồi.

Lúc lỗ vốn các ông có cùng chia sẻ đâu!".

Tống Đường đặt thanh kiếm lại chỗ cũ.

Những thứ này giờ đã có chủ, ông sẽ không mang đi bán nữa.

Với lại chiến trường này giá trị thực có vượt 30 triệu hay không ông cũng chẳng quan tâm.

Làm ăn là phải giữ chữ tín, đã bán rồi thì sau này giá trị bao nhiêu cũng không liên quan đến ông nữa.

Nhìn cảnh tượng hoang tàn, ông bùi ngùi: "Chỉ tiếc chỗ này bị cháy, nếu không bị cháy chắc giá trị còn lớn hơn nhiều!".

Bàn Tử cũng tiếc nuối: "Đúng là phí phạm của trời mà.

Thiên Chân cậu xem cậu xem, năm đó sao không...". "Khụ khụ!".

Bàn Tử chưa nói hết câu, Thiên Chân đã ho khan rồi lườm gã một cái.

Chương 95

Bàn Tử chợt nhớ ra mình suýt lỡ lời, vội sửa miệng: "Năm đó cậu nên nghe ngóng xem thằng khốn nào đã đốt chỗ này mới phải!

Nếu để Bàn gia đây biết được, nhất định phải đè bẹp hắn mới thôi!".

Thiên Chân lộ vẻ lúng túng, chuyện này anh thực sự không nhớ rõ là do mình, Lão Dương hay Lương sư gia làm nữa.

Lúc đó hỗn loạn quá, ai còn tâm trí đâu mà để ý!

Tống Đường sợ họ lại nói hớ nên giục: "Thôi, cháy thì cũng cháy rồi, giờ nói chuyện đó có ích gì đâu.

Tiếp tục lên đường thôi, mấy thứ này bán rồi, không liên quan đến chúng ta nữa".

Bàn Tử gật đầu nhưng vẫn còn chút luyến tiếc.

Bao nhiêu đồ tốt, lẽ ra có thể bán giá cao hơn, giờ đã là của người khác mất rồi.

Ba người tiếp tục lên đường.

Khán giả trên livestream thì vẫn bàn tán không ngớt: "Tiếc thật đấy, nếu không có trận hỏa hoạn đó chắc đồ tốt còn nhiều nữa!". "Ừ, nhắc đến là bực mình, đám mộ tặc đúng là đáng ghét quá!". "Đúng đấy, so ra thì Đường Bảo của chúng ta tốt bao nhiêu, vừa bảo vệ văn vật vừa vớt xác người gặp nạn nữa!". "Chả trách chính quyền trước đây lại nghiêm trị hành vi đào trộm mộ!". "Chuẩn luôn, dù truyền kỳ về Thiết Tam Giác nghe cũng hay thật đấy, nhưng hành động phá hoại cổ mộ thế này thì thật đáng xấu hổ!". "Có chuyên gia pháp luật nào ở đây không, kiểu như đám Tà Đế làm thế này thì bị xử bao nhiêu năm

nhỉ?". "Cái này tôi biết, tình tiết nhẹ thì dưới 3 năm, tình tiết nghiêm trọng thì từ 3 đến 10 năm.

Nếu đặc biệt nghiêm trọng thì khởi điểm 10 năm, thậm chí là tù chung thân hoặc tử hình đấy!". "Vãi, thế phóng hỏa thiêu cả một chiến trường cổ thế này thì tính là tình tiết gì?".

Có người hỏi.

Vị fan am hiểu luật đáp: "Theo tôi thấy, đây tuyệt đối thuộc loại tình tiết đặc biệt ác liệt, có lẽ bắt được là tử hình luôn!". "Này Thiên Chân, cậu sao thế?" Bàn Tử chợt kêu lên.

Thiên Chân loạng choạng suýt ngã, Bàn Tử vội đỡ lấy thì thấy mặt anh trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn bộ dạng đó, Bàn Tử hiểu ngay: Thôi xong, hỏa hoạn đúng là do cậu gây ra rồi.

Khán giả cũng hỏi han: "Anh Thiên Chân làm sao vậy?". "Đúng đấy, có phải tuyên án tử hình anh đâu mà sao anh vã mồ hôi hột thế?".

Tống Đường đứng bên cạnh cố nhịn cười.

Thiên Chân vô cùng ngượng ngùng lườm ông một cái, lau mồ hôi trán nói: "Chắc tối qua ngủ không ngon, chân hơi run thôi.

Nghỉ một lát là khỏe ngay ấy mà!". "Anh Thiên Chân ơi, nói thật là phản ứng của anh không đúng lắm đâu nha!". "Chuẩn luôn, sao lúc nào không run chân lại run đúng lúc này, làm em cứ tưởng anh chính là Tà Đế trong Thiết Tam Giác ấy!". "Ha ha, phải công nhận là theo mô tả của Đường Bảo, anh Thiên Chân trông rất giống Tà Đế!". "Đúng đúng, khí chất cũng rất giống!".

Thấy khán giả xì xào bàn tán, Thiên Chân càng vã mồ hôi lạnh nhiều hơn, vội nói: "Đừng đùa thế chứ, lỡ bị bắt thật thì khổ!". "Đúng đúng, chúng ta là người lương thiện, không đùa thế được.

Đang đi thám mộ mà các bạn cứ kể chuyện cười lạnh lẽo thế này, chẳng thấy buồn cười gì cả, chỉ thấy lạnh thôi" Bàn Tử cũng nói giúp.

Tống Đường đứng một bên cười không chịu nổi.

Đám fan này đúng là biết chơi thật, thảo luận luật hình pháp ngay trên sóng trực tiếp.

Thiên Chân chưa tự thú ngay tại chỗ đã là tâm lý vững lắm rồi.

Nhưng đùa thì cũng vừa phải thôi, không thì Thiên Chân với Bàn Tử chẳng còn tâm trí đâu mà thám mộ nữa.

Nghĩ vậy, Tống Đường đánh trống lảng: "Thôi, đùa thế đủ rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Nghe nói chỗ này có chuột ăn thịt người đấy, không biết trận hỏa hoạn năm đó có thiêu chết hết chúng không.

Chúng ta nên qua nhanh thì hơn!". "Đúng đúng, tôi cũng nghĩ thế!" Bàn Tử vội phụ họa.

Thế là cả ba tăng tốc, chạy dọc theo đường chỉ dẫn của camera.

Phải công nhận thám mộ bằng công nghệ cao lợi hại thật, bao nhiêu vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Nếu không, với cái hố vạn người bên dưới này, họ muốn băng qua cũng phải tốn bao công sức.

Nhất là trong ba người, Thiên Chân và Bàn Tử hoàn toàn không biết cách phá giải Kỳ Môn Độn Giáp.

Tống Đường đối với môn này cũng chỉ biết sơ sơ.

Theo lời Tống Đường, phái của ông tuy xuất thân từ Phát Khâu nhưng ngoài mấy chiêu thức rèn luyện thân thể ra, kiến thức lý thuyết về thám mộ thì chẳng học được gì.

Ví dụ như Phân Kim Định Huyệt, Thiên Quái Thôi Diễn, Kỳ Môn Độn Giáp...

Chủ yếu là do tổ tiên ba đời nhà ông đều là bần nông.

Từ đời ông cố đã là người mù chữ, sau này dù có mấy đời kiếm được tiền nhưng cái thói nghèo lâu năm, lại còn là mộ tặc, nên khi có tiền điều đầu tiên họ nghĩ tới không phải là học hành, mà là ăn uống và sinh con đẻ cái.

Vì vậy kiếp trước Tống Đường cũng là một tên mù chữ chính hiệu, không biết lấy một chữ bẻ đôi, đương nhiên không học nổi những môn thâm sâu như phong thủy, kham dư hay số thuật.

Thế nên những trải nghiệm và thân phận của Tống Đường đều có nguyên do cả, không phải ông nói bừa.

Cả ba chạy thục mạng, chưa đầy năm phút đã thấy điểm cuối của chiến trường cổ.

Phía trước hiện ra một cái hố sụp, xung quanh đầy gạch vụn.

Trong hố có nhiều thứ đen kịt trông như cành cây khô chắn ngay lối vào hang.

Bàn Tử thấy vậy liền giơ xẻng gấp định đập, Tống Đường vội cản: "Đừng động vào, đó là đồng xanh đấy, không phải cành cây đâu, đập không thủng đâu!".

Tống Đường ngồi xuống, dùng tay lau bớt lớp tro đen.

Quả nhiên bên trong lộ ra nhiều thanh đồng màu hơi đỏ.

Ông dùng sức đẩy một cái, đống cành đồng đó lập tức lăn xuống dưới.

Sau đó ông bảo hai người lần lượt chui xuống.

Dưới hố là một gian mộ chỉ cao khoảng một mét, cả ba chui

xuống chỉ có thể ngồi xổm chứ không đứng thẳng được.

Tống Đường cầm đèn soi xung quanh, thấy đống cành đồng vừa rồi đang tựa vào góc tường, màu sắc có chỗ đã chuyển sang đỏ rực.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Tiếc quá, chỗ đồng này bị cháy rồi, tính chất của đồng mất đi phân nửa, nếu không chắc chắn cũng bán được bộn tiền!".

Tống Đường gật đầu, liếc mắt nhìn qua.

Quả nhiên mấy món đồng vụn này chẳng đáng giá bao nhiêu: [Tên vật phẩm: Các thanh đồng rời rạc]. [Giá trị: Không]. [Nguồn gốc: Thanh đồng bị hỏa hoạn thiêu rụi, tính chất đồng đã mất, giá trị cực thấp].

Thấy hệ thống còn chẳng buồn định giá, Tống Đường cũng mất hứng.

Ông nhìn sang một bên vách tường, thấy có một cái lỗ thủng dẫn sang một gian mộ khác, liền bảo: "Tôi sang bên kia xem trước, các cậu theo sau nhé!".

Hai người gật đầu.

Tống Đường chui qua, Bàn Tử định theo sau thì Thiên Chân vội giữ lại. "Sao thế?" Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân chỉ vào đống cành đồng đằng xa: "Cậu qua trước đi, tôi phải lấy ít đồ!". "Lấy đồ?

Đồ gì?

Lẽ nào cậu còn giấu hàng mà Đường lão đệ không biết?". "Giấu hàng gì đâu, năm đó ở đây để chặn lũ chuột, tôi có để lại cái áo khoác.

Lỡ lát nữa người của chính quyền vào đây mà phát hiện ra thì phiền, để tôi tiêu hủy nó trước đã!".

Nói đoạn, Thiên Chân lén lút bò lại đó, một lát sau ôm về mấy bộ quần áo!

Kiểu dáng gì cũng có, chắc phải ba bốn bộ.

Thiên Chân rút ra một cái, nhìn cỡ áo thì đúng là rất giống dáng người anh.

Bàn Tử chép miệng: "Được đấy Thiên Chân, nếu không nhờ cái đầu cậu nhanh nhạy thì có khi hỏng việc thật.

Tôi bảo này, mau hủy đi không lỡ tra ra cậu thì Bàn gia đây cũng chạy không thoát!".

Chương 96

Thiên Chân gật đầu, định dùng đuốc đốt sạch đống quần áo này.

Thế nhưng Tống Đường đột nhiên thò đầu ra từ bên trong: "Này, tìm thấy lối vào rồi, sao chưa qua nữa?".

Ông thò đầu ra đúng lúc camera livestream đang hướng về phía hai người.

Thiên Chân vừa móc bật lửa ra, còn chưa kịp châm lửa thì khán giả đã thấy đống quần áo trên tay anh. "Ơ kìa, sao lại có quần áo ở đấy thế?". "Mấy cái áo đó trông có vẻ lâu đời lắm rồi, chắc là của đám mộ tặc đời trước để lại đấy!". "Ôi trời, đây là bằng chứng mà, phải giữ lại chứ, biết đâu dùng công nghệ ADN hiện đại lại tìm ra danh tính đám mộ tặc đó thì sao!". "Đúng đúng, anh Thiên Chân nhớ giữ gìn cẩn thận nha!".

Vốn dĩ Tống Đường định giả vờ như không thấy, nhưng khán giả đã nói thế thì ông cũng chẳng còn cách nào.

Thiên Chân mặt cắt không còn giọt máu, nhìn Tống Đường như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng gãi đầu gãi tai không biết làm sao.

Nếu mấy thứ này không bị phát tán trực tiếp thì họ lén tiêu hủy là xong, nhưng giờ đã lên sóng rồi, cảnh sát đang nhìn chằm chằm, muốn tiêu hủy cũng không được.

Nhưng Tống Đường phản ứng khá nhanh, thấy vậy liền nói: "Đúng thế, đây là bằng chứng, phải giữ lại!

Hai người đóng gói cẩn thận rồi qua đây nhanh lên!

À mà Thiên Chân, cậu đừng có để quần áo của mình chung với

đống bằng chứng đó.

Chỗ này không gian hẹp dễ ra mồ hôi, nhưng cậu cũng đừng có cởi áo khoác lung tung, cẩn thận bị cảm đấy!".

Bàn Tử phản ứng cũng nhanh không kém, nghe Tống Đường nói vậy liền rút cái áo khoác của Thiên Chân từ trong đống quần áo ra: "Đấy, lúc nãy tôi bảo đừng cởi mà cứ đòi cởi, tí nữa cảm lạnh rồi lại bắt Bàn gia này cõng ra ngoài cho xem!".

Nói xong gã quàng cái áo khoác lên người Thiên Chân.

Thiên Chân cũng hiểu ý, vội vàng mặc cái áo cũ nát đó vào, cười ngượng nghịu không nói thêm gì.

Khán giả nhìn mà thấy khó hiểu, có người thắc mắc: "Không đúng nha, em nhớ lúc nãy anh Thiên Chân xuống đây mặc áo khoác khác mà?". "Cái áo khoác đó không phải là của đám mộ tặc năm xưa để lại sao?".

Thiên Chân nuốt nước bọt, quả nhiên vẫn có người tinh mắt.

Bàn Tử vội vàng chữa cháy: "Cái áo này vừa mới lấy ra đấy chứ, Thiên Chân mặc vào thấy nóng quá nên mới cởi ra!

Áo này sao có thể là đồ của mộ tặc năm xưa được, đừng có nói bừa!". "Đúng đúng, là tôi vừa mới cởi ra xong!" Thiên Chân cũng vội phụ họa.

Tống Đường đứng bên kia đập tay lên trán, thầm nghĩ: Hai ông này chém gió cũng vừa vừa thôi chứ, cái áo đầy lỗ thủng thế kia, khán giả người ta tin mới lạ.

Quả nhiên, lập tức có người hỏi lại: "Thế cũng không đúng, áo vừa mới lấy ra sao lại rách nát thế kia?". "Đúng rồi, trông cứ như bị vứt ở đây mấy năm rồi ấy!". "Tôi bảo này anh Thiên Chân, cái áo đó mặc lên người anh sao mà vừa vặn thế!". "Anh không phải là một

trong những tên mộ tặc năm đó thật đấy chứ?" Thấy các fan càng tán dóc càng hăng, sắc mặt Thiên Chân hết xanh lại trắng.

Tống Đường biết không thể để chuyện này tiếp diễn, nếu không sớm muộn gì cũng lộ tẩy.

Không nói đến đám fan này, e là Long lão cũng đã nảy sinh nghi ngờ.

Tuy nhiên phía Long lão vẫn còn dễ nói.

Dù anh và ông mới gặp nhau một lần, nhưng anh hiểu rõ một người bước ra từ thế gia đạo mộ như ông có đôi mắt rất độc lạt.

Thực tế, chút bất thường này có lẽ đã khiến ông hoài nghi, nhưng chắc chắn ông sẽ không thực sự phái người tới bắt Bàn Tử và Thiên Chân, thậm chí có khi còn chẳng thèm điều tra.

Theo Tống Đường đoán, Long lão lúc này khả năng cao chỉ nghi ngờ Bàn Tử và Thiên Chân là thợ thủ công lành nghề, chứ không thể xác định họ có quan hệ với Thiết Tam Giác hay không.

Hơn nữa, dù phía chính quyền luôn nhấn mạnh hành vi trộm mộ trước khi hợp pháp hóa là vi phạm pháp luật, nhưng họ cũng sẽ không thực sự đi bắt người.

Chuyện này liên quan đến rất nhiều văn vật.

Ví dụ có những món đồ bọn trộm mộ đào lên được nhưng đến giờ vẫn chưa tẩu tán.

Nếu bắt chúng, có khi cả đời chúng cũng chẳng thèm nói đồ đang ở đâu.

Ngược lại, nếu không bắt, chúng có thể lợi dụng cơ hội hợp pháp hóa này để mang cổ vật ra 'tẩy trắng' rồi bán lấy tiền.

Thứ chính quyền cần là văn vật chứ không phải việc tống bao

nhiêu người vào tù.

Trừ khi dư luận quá gay gắt, không bắt không được, còn không thì họ cũng muốn nhanh chóng thu hồi cổ vật hơn là tống một lũ vào ngồi ăn cơm nhà nước.

Đầu bếp trưởng ở nhà lao cũng chịu không thấu đâu!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tống Đường vội quay người chuyển góc máy đi, đồng thời hét lớn: "Khẩn trương thu dọn đồ đạc rồi qua đây, chúng ta phải gấp rút lên đường!

Mấy bộ quần áo kia các ông cứ đóng gói để tại chỗ là được, người của chính quyền tới tự khắc sẽ mang đi!

Còn Thiên Chân nữa, ông tỉnh táo lại mà thay đồ đi, cái chỗ này bẩn lắm, ông có thay bao nhiêu bộ cũng vô ích thôi!

Kiểm tra xem ba lô đựng quần áo có bị rách không!" Mấy câu này của Tống Đường nói rất có kỹ thuật, mục đích là ám thị cho các fan rằng quần áo Thiên Chân bẩn và rách là do môi trường ở đây khắc nghiệt, chứ không phải vì nó đã nằm đây vài năm.

Quả nhiên, một số fan liền bình luận: "Đúng đúng, Đường Bảo nói thế nghe cũng hợp lý, mình cũng cảm thấy anh trai Thiên Chân không phải trộm mộ đâu!" "Phải đó, nếu anh ấy từng làm trộm mộ mà còn dám theo Đường Bảo đi thám hiểm thì chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?" "Chủ yếu là bộ đồ đó vừa vặn quá thôi!" Tống Đường thấy vậy liền cười đáp: "Thực ra không phải ngẫu nhiên đâu, giới trộm mộ từ xưa dáng người đều gầy nhỏ, cũng ngang ngang Thiên Chân.

Chứ thể trạng như Bàn gia thì vào mộ chắc sống không quá ba tập phim!" "Haha!

Chúng tôi nghi ngờ anh đang nguyền rủa Bàn gia!" "Bàn gia tôi không phục, tôi đã sống được hai tập rồi, ông định trù tập sau tôi hết

vai đấy à?" Đám fan đều cười ồ lên.

Bàn Tử cũng chớp thời cơ bồi thêm một câu: "Cút đi, ông mới sống không quá ba tập ấy!" Tống Đường mỉm cười, coi như chuyện này đã tạm thời lấp liếm xong.

Thiên Chân khoác chiếc áo khoác cũ cùng Bàn Tử bò qua.

Bộ đồ đó đã rách nát thảm hại, ước chừng chui thêm vài cái hố nữa là tan tành luôn.

Nhưng dù sao bộ đồ cũng đã được 'tẩy trắng', Thiên Chân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Long lão quả thực vẫn luôn quan sát, nhưng ông thủy chung không nói lời nào.

Kỷ Niệm nhìn ông, trong lòng đầy nghi hoặc.

Loại diễn kỹ vụng về này lừa fan thì được chứ sao lừa nổi họ.

Nhưng điều cô thấy lạ là Long lão lần này hình như cam tâm tình nguyện bị lừa, chẳng hề tỏ ra để tâm.

Long lão đã không nói gì thì Kỷ Niệm tự nhiên cũng chẳng lên tiếng, cả hai tiếp tục theo dõi buổi livestream.

Tại hiện trường, Bàn Tử và Thiên Chân cũng đã khôi phục trạng thái bình thường.

Ba người rất ăn ý không đả động gì đến bộ quần áo trên người Thiên Chân nữa.

Tống Đường hướng ống kính về phía bên cạnh.

Mọi người nhận ra đây quả thực vẫn là một gian mộ thất thấp bé.

Ở một bên vách tường có một cái lỗ tròn, không lớn lắm, chỉ đủ cho một người chui vào.

Bên trong dường như được dùng để thoát khí, bề mặt được xây dựng rất nhẵn nhụi.

Thiên Chân nhìn thấy thứ này thì trong lòng đã rõ họ đã đến nơi cần đến.

Năm đó, anh chính là thông qua một đường hầm tương tự như cầu trượt này để đến được nơi đặt cây thần bằng đồng.

Tống Đường và Thiên Chân nhìn nhau, thầm khẳng định sau khi xuống dưới chắc chắn sẽ thấy cây đồng.

Nghĩ đến đây, Tống Đường nói với phòng livestream: "Chúng ta sắp nhìn thấy cây đồng rồi!

Cô Kỷ Niệm ơi, e là những thứ dưới này chỉ có phía chính quyền các cô mới nuốt nổi thôi!

Còn về giá cả thế nào, các cô tự xem mà quyết định nhé!

Chúng tôi chuẩn bị xuống đây!" Nói đoạn, Tống Đường ra tay gõ gõ vào một bên thành hầm.

Những tiếng 'bộp bộp' giòn tan vang lên.

Thấy vậy, anh mới gọi Thiên Chân và Bàn Tử thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống.

Bàn Tử vừa dọn vừa hỏi: "Ông gõ mấy cái đó làm gì thế?" Thiên Chân cũng không hiểu, nhìn về phía anh.

Tống Đường đáp: "Theo lời đồn, nơi đặt cây đồng này trước kia có nước!

Mỗi khi trên đỉnh núi mưa lớn, chỗ này sẽ có nước rỉ vào.

Gõ để phán đoán xem bên dưới có nước hay không.

Nếu có nước, chúng ta phải mặc thiết bị lặn.

Cái lỗ thông khí này thông với nơi đặt cây đồng, nếu có nước chắc chắn sẽ tràn vào đây, chúng ta có thể thông qua âm thanh phản hồi từ đường hầm này mà cảm nhận được.

Nhưng vừa rồi âm thanh rất vang, không giống như bị ngập nước.

Vì vậy chúng ta không cần thay đồ, cứ thế xuống luôn!" Bàn Tử chợt hiểu ra, giơ ngón tay cái: "Phải công nhận là dù phái của ông chẳng học được chữ nào trong Tầm Long Quyết, nhưng kinh nghiệm thì đúng là độc lạt thật!

Bàn gia tôi lại học được thêm một chiêu, giờ chúng ta xuống thôi!" Nói rồi Bàn Tử là người đầu tiên chui vào hầm, rồi cứ thế trượt dài xuống dưới.

Tống Đường cũng đưa thiết bị livestream cho ông ta cầm.

Chương 97

Vì thế lúc này fan không thấy được Tống Đường và Thiên Chân.

Tống Đường đã chuẩn bị xong trang bị, thấy Thiên Chân đứng một bên hút thuốc, vẻ mặt đầy tâm sự, liền tiến tới vỗ vai anh: "Đã đến tận đây rồi, còn thiếu chút đoạn đường cuối này sao?

Cái gì đến cũng sẽ đến, cái gì cần đối mặt thì cũng phải đối mặt thôi!

Phá vỡ tâm ma trong lòng cũng chính là đang tự giải cứu mình.

Đi thôi!" Nói xong Tống Đường cũng chui vào.

Thiên Chân nhìn anh rời đi, chỉ biết dụi tắt điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi cũng bò vào theo.

Anh quá hiểu rõ việc mình quay lại đây sẽ gặp phải chuyện gì.

Anh không sợ phải gặp, chỉ là không biết nếu gặp thật thì mình phải xử lý thế nào.

Giống như Lão Dương năm đó vậy...

Khi biết Lão Dương không phải là người, anh có nỡ xuống tay không?

Câu trả lời rõ ràng là không!

Nhưng không xuống tay thì làm sao bây giờ?

Hắn thực sự không phải người mà!

Đây mới là điều khó kiểm soát nhất trong tâm lý con người.

Những chuyện như thế này vào thời cổ đại, khi nhân loại chưa khai hóa, là rất phổ biến.

Ví dụ như cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, lão phụ thân nhìn con trai chết thảm, làm sao mà chấp nhận nổi.

Chôn xuống thì không nỡ, nhưng con đã chết thì làm thế nào?

Thế nên mới xuất hiện nhiều phương thuốc lạ để hồi sinh con trai.

Dù là nhét lương thực vào miệng hay bất cứ trò gì, đó đều là mánh khóe của bọn lừa đảo.

Nhưng vẫn có khối người tin.

Rất nhiều cương thi thời cổ đại cũng được hình thành như thế.

Dù chuyện của Thiên Chân có khác đôi chút, nhưng tâm thái thì y hệt.

Nếu 'hắn' thực sự xuất hiện, mình phải giải quyết thế nào?

Giết hắn ư?

Mình chắc chắn không làm nổi!

Tống Đường biết nỗi khổ tâm khó nói của anh, nên mới ép anh nhất định phải đối mặt.

Bởi vì vết thương không nặn mủ thì không bao giờ lành!

Chỉ có thực sự đối mặt mới có thể thản nhiên chấp nhận.

Và lần này, Thiên Chân không trốn tránh, anh chọn cách đối mặt!

Đường hầm rất dài, lại được lát bằng đá phiến.

Những phiến đá này được mài nhẵn thín, không biết thời cổ đại có phải dùng làm đường vận chuyển cho công nhân hay không.

Bàn Tử trượt xuống đầu tiên.

Cả quá trình trượt không có gì đáng nói, nhưng khi xuống đến đáy, cả người ông ta xây xẩm mặt mày, suýt chút nữa là sùi bọt mép.

Ông ta nằm bẹp trên mặt đất, ôm thiết bị livestream lẩm nhẩm: "Ối mẹ ơi, cái đường hầm này... nhất định phải đem đi đấu giá!

Đây đúng là cái cầu trượt lớn nhất thế giới!

Ai mà mua được thì phải để Bàn gia tôi cải tạo thành khu vui chơi, chuyên kiếm tiền của trẻ con!" Đám fan cũng cạn lời, nghe vậy liền cười lớn: "Xây công viên giải trí trong mộ cổ, Bàn gia ông điên rồi à!" "Ý tưởng này đúng là chỉ có Bàn gia mới nghĩ ra được!" "Haha!

Nói đi cũng phải nói lại, tôi thấy cách này không tồi đâu, bố mẹ đi tham quan, con cái chơi cầu trượt, quá chuẩn!" "Đúng đúng, để cho tôi một chỗ, tôi bán xúc xích nướng bên cạnh!" "Vãi, vốn ít lời nhiều, giàu to rồi!" "Cho hỏi còn chỗ không?

Tôi bán trà sữa đối diện!" "Mọi người định xây dựng một con phố ẩm thực ở đây à?" Tống Đường bỗng lên tiếng hỏi.

Hóa ra anh và Thiên Chân cũng đã lần lượt xuống tới nơi.

Thấy nội dung tán gẫu của fan, Tống Đường quay đầu nhìn đường hầm rồi nói: "Chuyện xây cầu trượt cứ để cho chủ nhân tiếp theo lo đi!

Đường hầm này không bán riêng đâu, nó là một phần của mộ cổ, sau này sẽ đấu giá cùng cả khu mộ." Thiên Chân đã đỡ Bàn Tử dậy.

Gã này ngoài việc chân hơi bủn rủn ra thì những chỗ khác đều ổn.

Tống Đường đặt thiết bị livestream vào vị trí, rồi bật đèn pin soi quanh.

Lập tức, mọi người nhìn thấy một không gian cực kỳ rộng lớn.

Phía trước không xa có một cái thùng hình trụ lớn giống như thùng nước, làm bằng đồng xanh.

Tuy nhiên đồng đã bị oxy hóa nghiêm trọng.

Tống Đường tiến lại gần soi vào bên trong, phát hiện toàn là một loại chất lỏng màu đen sệt như bùn.

Anh ghé sát mũi ngửi, có một mùi hắc nồng nặc.

"Đây là hỏa dầu thời cổ đại, dùng để chiếu sáng!" Nói đoạn, Tống Đường bảo Thiên Chân và Bàn Tử lùi lại, đồng thời lấy bật lửa châm một mẩu giấy vệ sinh quẳng vào.

Chỉ nghe một tiếng 'phừng' lớn, một ngọn lửa bùng lên, soi sáng một vùng xung quanh.

Gần như cùng lúc đó, cả Bàn Tử lẫn khán giả trong phòng livestream đều thấy rõ trước mặt họ xuất hiện một công trình kiến trúc hình trụ khổng lồ đường kính tới vài mét.

Thứ đó trông như một cái rễ cây khổng lồ cắm sâu vào mặt đất, kéo dài mãi lên trên tận vào bóng tối.

Phạm vi ánh lửa có hạn, ngay cả khi Tống Đường dùng đèn pin cường độ cao soi lên cũng không thấy đỉnh ở đâu.

Bàn Tử và đám fan đã đờ người ra từ lâu.

Thiên Chân thì thẫn thờ nhìn vào thân cây đồng khổng lồ kia.

Không biết khi gặp lại thứ này, trong lòng anh có cảm giác gì.

Tống Đường tiến lên sờ vào thân cây, rồi vỗ vỗ, phát ra những tiếng 'bộp bộp' trầm đục.

Cuối cùng anh lên tiếng: "Không phụ sự mong đợi của mọi người, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy rồi!

Các vị đại gia, đây chính là Cây Thần Bằng Đồng (Thanh Đồng Thần Thụ)!

Ai có hứng thú thì có thể ra giá được rồi đấy!" Nghe lời Tống Đường, đám fan mới sực tỉnh, ai nấy đều kinh ngạc đến mức không

nói nên lời.

Ngay cả Kỷ Niệm và Long lão cũng há hốc mồm.

Rõ ràng họ không ngờ thân cây đồng này lại to lớn đến thế.

Rất nhanh, bao gồm cả Kỷ Niệm, mọi người đều hỏi chung một câu: "Cái cây này cao bao nhiêu vậy?" Tống Đường nhìn bình luận, bất đắc dĩ đáp: "Khó nói lắm, dự kiến chắc phải hai ba trăm mét!

Lần này chúng tôi có mang thiết bị đo đạc, đợi lát nữa leo lên trên sẽ biết độ cao chính xác.

Nhưng gốc cây này cắm sâu xuống dưới bao nhiêu thì chưa rõ, có lẽ phải đào tiếp mới biết được độ cao thực sự!" Các fan nghe vậy đều không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Những người như Minh thúc trong phòng livestream nãy giờ không thấy ai lên tiếng.

Không cần nghĩ cũng biết, một món đồ đồng khổng lồ thế này họ chắc chắn không đủ sức nuốt trôi.

Lưu Ly Tôn cuối cùng cũng hiện hồn, nhưng chỉ để lại một câu: "Đường lão đệ, ông đỉnh thật đấy, tôi tự nhận là không nuốt nổi, lần sau có món nào nhỏ xinh thì gọi tôi!" rồi lặn mất tăm.

Lúc này Kỷ Niệm cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nhắn tin.

Khi ngọn lửa soi sáng cây đồng, Long lão đã không thể ngồi yên được nữa.

Ông đứng phắt dậy, toàn thân run rẩy vì quá chấn động.

"Long lão!" Kỷ Niệm nhìn ông, nhất thời không biết nói gì.

"Hỏi cậu ta!

Hỏi cậu ta xem bán bao nhiêu tiền!" Long lão run giọng nói.

Kỷ Niệm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng vào phòng livestream hỏi han.

Rõ ràng thứ này không còn là vấn đề họ trả bao nhiêu tiền nữa, mà là Tống Đường muốn bán bao nhiêu.

Thấy Kỷ Niệm cuối cùng cũng lên tiếng, Tống Đường mới nhìn qua cây đồng một lượt.

Lần này thông tin hệ thống đưa ra cũng khiến anh kinh ngạc: 【Tên vật phẩm: Thanh Đồng Thần Thụ (Cây thần gây ảo giác) Giá trị: Thần khí thượng cổ, bảo vật vô giá Nguồn gốc: Do cư dân nước Xá đúc ra để săn lùng Chúc Cửu Âm, độ sâu không rõ.

Có năng lực gây ảo giác cực kỳ đáng sợ, một khi trúng chiêu chỉ có thể dùng thời gian để hóa giải.】 Phần giới thiệu này đã chứng minh suy đoán trước đó của Tống Đường.

Sức mạnh 'vật chất hóa' của cây đồng thực chất là một loại thuật gây ảo giác.

Chỉ có điều loại thuật này quá lợi hại, hoàn toàn khác với ảo thuật thông thường.

Đến mức người hiện đại không thể hiểu nổi nên mới gọi là 'vật chất hóa'.

Điều này thực sự rất đáng sợ.

Khi một loại ảo thuật đủ mạnh để ảnh hưởng đến thế giới thực, thì nó không còn là ảo thuật nữa, gọi là ma pháp cũng không quá lời.

Chương 98

Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: “Thứ này, tôi không thể định giá được!

Vì ai cũng biết nó là bảo vật vô giá!

Nhưng mục tiêu của tôi là tiền, nếu không có giá cả thì chuyến đi này vô nghĩa với tôi.

Vì vậy, tôi muốn một cái giá kịch trần! 3 tỷ!” “Vãi!” Tống Đường vừa dứt lời, cả phòng livestream nổ tung.

Ngay cả Bàn Tử và Thiên Chân đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Cuối cùng, chính sự cũng đã đến.

Mục đích Tống Đường đến đây chẳng phải là để bán cây thần này với giá cao nhất sao?

Giờ thì xem phía chính quyền nói thế nào!

Kỷ Niệm nhìn sang Long lão.

Long lão im lặng hồi lâu rồi mới mở lời: “Nói với cậu ta, chúng ta cần báo cáo tình hình lên cấp trên. 3 tỷ không phải con số nhỏ, chúng ta cũng cần thời gian cân nhắc.

Đương nhiên, nếu cậu ta có thể biểu diễn cho chúng ta thấy cái gọi là sức mạnh vật chất hóa, cũng như bên trong cây đồng này rốt cuộc có bí mật gì, chúng ta có lẽ có thể khiến cấp trên ra quyết định sớm hơn.” Kỷ Niệm gật đầu, lập tức phản hồi.

Tống Đường thấy vậy liền cười: “Khả năng vật chất hóa thì tôi đương nhiên sẽ cho các vị thấy!

Còn bên trong cây đồng có gì, tôi cũng sẽ cho các vị thấy luôn!

Vì chúng ta vẫn còn một món đồ đấu giá nữa ở trên kia!

Cho nên chúng ta chắc chắn phải leo lên!

Có câu nói này của chính quyền là tôi yên tâm rồi.

Tôi tin rằng, những chuyện sắp tới sẽ khiến các vị cảm thấy 3 tỷ này... tuyệt đối là đáng đồng tiền bát gạo!" Thấy chính quyền thực sự có hứng thú mua, các fan sướng đến phát điên.

"3 tỷ đấy!

Đường Bảo ơi, tôi bắt đầu ghen tị với anh rồi!" "Mẹ nó, kiếm tiền như nước chảy thế này, đúng là làm người ta choáng váng!" "Đường Bảo, 3 tỷ anh có tiêu hết không?

Hay là chia bớt cái 'nguồn cơn tội lỗi' này cho tôi gánh vác hộ một tay đi?" "Điên rồ thật sự!

Đường Bảo, anh lại lên top tìm kiếm rồi!" "Chỉ là top tìm kiếm thôi à?

Phen này chắc chắn nổi tiếng ra cả nước ngoài luôn ấy chứ!" "Phải đó, các quốc gia khác luôn thèm thuồng cổ vật của Việt Nam ta, lần này chắc họ phát điên mất thôi!" Đám fan trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Lúc này, Bàn Tử cũng không kìm nén nổi sự kích động, khua chân múa tay suýt chút nữa là lao tới hôn cái cây đồng một cái.

Theo lời ông ta, năm đó Thiên Chân phát hiện ra món đồ hời thế này mà lại không nói, đúng là phá gia chi tử.

Thiên Chân bất đắc dĩ đáp: "Năm đó trộm mộ là phạm pháp, ông muốn tôi ăn kẹo đồng à?

Hơn nữa thứ này to thế này, tôi có nói cho ông thì ông có vác ra

được không?" Đương nhiên, đây là những lời nói riêng sau lưng các fan, không để họ nghe thấy.

Họ đi cả chặng đường dài cũng đã thấm mệt, nên không vội ra tay ngay mà lấy đồ ăn ra nghỉ ngơi một lát, đồng thời sắp xếp kế hoạch tiếp theo.

Duy chỉ có Bàn Tử là vẫn phấn khích, thậm chí còn bật nhạc DJ cực mạnh trên điện thoại, nhảy nhót tưng bừng.

"Tôi bảo này, ăn cơm trước đi được không?" Tống Đường cười nói.

Bàn Tử vờ giận, xị mặt xuống: "Bàn gia tôi cả đời mơ làm giàu, giờ quan phương chịu mua với giá 3 tỷ kịch trần, giấc mơ sắp thành hiện thực rồi!

Không được cho tôi tận hưởng một chút à?" Nói rồi Bàn Tử tiếp tục bật nhạc: "Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục quẩy nào!" Tuy nhiên, họ không biết rằng việc cây thần bằng đồng xuất thế đã gây ra một cơn địa chấn trên mạng.

Đặc biệt là khi nghe tin chính quyền có ý định mua với giá 3 tỷ, sự kiện này càng bùng nổ mạnh mẽ hơn.

Đồng thời, truyền thông nước ngoài cũng tranh nhau đưa tin.

Dù sao thì trước đó Tống Đường đã rêu rao về sức mạnh vật chất hóa, nên rất nhiều người nước ngoài cũng đang theo dõi vụ này.

Họ chỉ sợ cái sức mạnh vật chất hóa đó là thật.

Nếu là thật thì họ tiêu đời rồi.

Thậm chí có viên chức ngoại giao nước ngoài còn phát ngôn hy vọng Việt Nam sớm công bố tiến triển mới nhất, họ bày tỏ sự quan tâm sâu sắc đến vấn đề này.

Đương nhiên, mấy chuyện đó chẳng liên quan gì đến Tống Đường.

Họ vừa ăn vừa lôi trang bị trên người ra.

Thực chất đó là một đống đèn pin xuyên thấu cầm tay.

Bàn Tử nhìn đống đồ này, thắc mắc: "Ông bắt tôi vác cả đoạn đường, ở chỗ hố nước lại vứt mất một túi!

Giờ còn lại 23 cái này, ông định dùng thế nào?

Mà số lượng này ông chẳng bảo là không đủ sao?

Hơn nữa, ông nói ông có cách khắc chế sức mạnh vật chất hóa!

Rốt cuộc là cách gì?

Giờ chúng ta đã đến đây rồi, những câu hỏi này ông phải trả lời đi chứ!" Thiên Chân cũng nhìn Tống Đường, chờ đợi một lời giải thích.

Hiếm thấy là cả phòng livestream cũng im phăng phắc, rõ ràng là ai nấy đều rất tò mò.

Tống Đường nghe vậy mỉm cười, đứng dậy nói: "Mấy vấn đề này tôi đương nhiên sẽ giải thích rõ ràng cho các ông!

Nhưng lần này, tôi không định giải thích vấn đề thứ nhất!

Đó là chuyện số lượng đèn pin không đủ thì phải làm sao, hay tác dụng của chúng quan trọng thế nào đối với chúng ta.

Đợi tôi giải thích xong vấn đề thứ hai: làm sao để khắc chế sức mạnh vật chất hóa, lúc đó các ông tự khắc sẽ hiểu tác dụng của những cái đèn này!" Nói đoạn, Tống Đường ăn miếng bánh quy nén cuối cùng, uống một ngụm nước, rồi châm một điếu thuốc, ngồi xuống giải thích.

Bàn Tử thấy sắp vào chủ đề chính liền tắt nhạc chạy lại, vừa ăn

vừa nghe.

Các fan và phía Long lão cũng đã sẵn sàng để ghi chép.

Tống Đường nói: "Đầu tiên, trước khi đến đây tôi đã giải thích tiềm thức là gì rồi đúng không?

Khắc chế vật chất hóa thực ra chính là khắc chế tiềm thức của con người!

Vì chúng ta không thể giải quyết sự tồn tại của vật chất hóa, nên chỉ có thể bắt đầu từ tiềm thức.

Còn cái chuyện mọi người nói là huấn luyện tiềm thức này nọ thì không thực tế cho lắm.

Cách của tôi tuy không dám nói là khắc chế được 100% tiềm thức, nhưng ít nhất cũng đảm bảo chuyến này chúng ta không gặp nguy hiểm lớn." "Rốt cuộc là cách gì, ông nói mau đi!

Làm Bàn gia tôi sốt ruột chết đi được!" Bàn Tử thúc giục.

Tống Đường cười đáp: "Cách của tôi là: Khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng chúng ta!

Nỗi sợ biến mất thì tiềm thức sẽ không thể vật chất hóa ra những thứ đáng sợ nữa.

Mà không có thứ gì đáng sợ thì cây đồng này còn đe dọa được gì chúng ta?

Kể cả sau này chính quyền mua về nghiên cứu, chỉ cần dùng cách này của tôi, họ sẽ không vật chất hóa ra yêu ma quỷ quái gì cả, tự nhiên sẽ không có nguy hiểm, đúng không?" "Vậy cách của ông rốt cuộc là gì?" Thiên Chân cũng không nhịn được mà hỏi.

Tống Đường cười: "Ánh sáng lan tỏa khắp mọi ngóc ngách!

Tôi nói trực tiếp chắc mọi người chưa hiểu, để tôi lấy một ví dụ

nhé!

Mọi người chắc ai cũng từng xem phim kinh dị rồi chứ?

Bất kể là phim cương thi, bánh chưng, hay là kiểu Sadako của Nhật Bản, chắc mọi người đều xem qua rồi?" Bàn Tử và Thiên Chân gật đầu, các fan cũng đồng thanh đáp: "Xem rồi chứ!" "Chuyện này thì liên quan gì đến cách của anh?" Tống Đường cười: "Tất nhiên là có liên quan!

Cảm giác khi xem phim kinh dị thế nào, tin rằng ai cũng biết.

Cái sự căng thẳng không dám mong chờ cảnh đáng sợ tiếp theo xuất hiện, đến giờ vẫn còn y nguyên trong tâm trí.

Đương nhiên, nếu ai bảo xem phim kinh dị toàn thấy giả tạo, chỉ lo soi lỗi kỹ thuật thì đừng có tranh luận với tôi làm gì, vô nghĩa lắm.

Ở đây tôi chỉ nói về những người thấy sợ khi xem phim kinh dị thôi.

Không biết mọi người có nhận ra không, khi xem phim kinh dị, môi trường xung quanh ảnh hưởng cực lớn đến trải nghiệm của các bạn.

Ví dụ, nếu các bạn xem trong phòng, các bạn sẽ cảm thấy ngoài cửa phòng có con quỷ nào đó đang nhìn mình.

Còn nếu chui vào trong chăn mà xem, các bạn sẽ thấy con quỷ đang ở ngay bên ngoài cái chăn.

Đến mức có những đêm mùa hè xem phim kinh dị, mồ hôi vã ra như tắm nhưng vẫn không dám tung chăn ra.

Cứ cảm thấy vừa mở chăn ra là sẽ gặp chuyện cực kỳ kinh khủng." Đám fan nghe đến đây liền xôn xao hẳn lên: "Mẹ nó chuẩn quá, y hệt mình luôn!" "Có lần mình xem phim kinh dị vào mùa hè,

cuối cùng nóng phát ban cả người vì trùm chăn!" "Đường Bảo tiếp đi anh ơi!" Tống Đường tiếp tục: "Đó chỉ là một trường hợp.

Có vẻ như khi xem phim kinh dị, không gian càng hẹp thì cảm giác sợ hãi càng tăng!

Trường hợp thứ hai chính là môi trường.

Các bạn xem phim kinh dị vào ban ngày và ban đêm sẽ có cảm giác rất khác biệt.

Ban ngày xem có vẻ không sợ bằng ban đêm!" Đám fan đều gật đầu, đúng là cảm giác như vậy.

"Thế là đúng rồi!

Con người sinh ra đã có nỗi sợ hãi thiên bẩm đối với bóng tối!

Chương 99

Vì vậy, có nhiều người xem phim kinh dị xong thường thích ra ngoài trời nắng ngồi!

Cứ thấy mặt trời là nỗi sợ vơi đi rất nhiều.

Đây thực chất là một loại ám thị tâm lý.

Vì bạn biết rằng yêu ma quỷ quái sẽ không xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Thế nên nội tâm của bạn mới cảm thấy bình an.

Chứ có ai thấy sợ mà lại chạy ra bãi tha ma để thư giãn không?

Vì ai cũng biết bãi tha ma là nơi quỷ ám mà!" Nói đến đây, Tống Đường cầm lấy một cái đèn pin xuyên thấu: "Cách tôi khắc chế vật chất hóa chính là dùng những thứ này, thắp sáng toàn bộ nơi đây!

Để cây đồng hoàn toàn lộ ra dưới nguồn sáng nhân tạo!

Khi xung quanh không còn bóng tối, tâm lý chúng ta sẽ không thấy sợ hãi.

Tiềm thức cảm nhận được nơi đây ngập tràn ánh sáng, tự nhiên sẽ không vật chất hóa ra thứ gì kỳ quái.

Chẳng hạn, đố ông nào đứng dưới trời nắng mà tưởng tượng ra được một con Sadako đấy, rõ ràng là không thể!

Thế nên sau khi ánh sáng thắp sáng toàn bộ không gian, thứ ông có thể vật chất hóa ra tuyệt đối không phải Sadako, mà tối đa chỉ là một con heo Peppa thôi!

Mà Peppa dễ thương thế thì có gì nguy hiểm đâu?" Đám fan nghe mà ngẩn ngơ cả người, nhưng rõ ràng đã có người hiểu ra, ví dụ như

Thiên Chân và Long lão.

Long lão gật gù: “Cách này thực sự không tồi, lợi dụng ánh sáng để xua tan mặt tối trong lòng người!

Từ đó giải quyết được mặt nguy hiểm của vật chất hóa, như vậy họ có thể yên tâm leo lên.

Ghi lại cách này cho bên chính quyền nghiên cứu, sau này cũng phải làm như vậy!” “Vâng!” Kỷ Niệm gật đầu vội vàng đi sắp xếp.

Tại hiện trường, Thiên Chân thở dài: “Những cách thực dụng nhất thường lại là những cách đơn giản nhất, nhưng cũng dễ bị người ta bỏ qua nhất.

Chiêu này của Đường lão đệ, tôi phục!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, theo lời đồn năm đó Tà Đế leo lên, còn gặp phải sâu Ly cổ mặt người (Nhân diện ly cổ), loại này chuyên môn chui vào miệng người ta.

Nếu gặp rắc rối đó thì chúng ta ứng phó thế nào?” Tống Đường nghe vậy liền cười: “Tôi nghe nói Tà Đế có máu quý (Bảo huyết), có thể đuổi trùng?” Thiên Chân ngẩn người, nhìn Tống Đường bằng ánh mắt như muốn nói: 'Ông định lấy máu tôi đấy à?'.

Tống Đường cười đáp: “Đương nhiên rồi, chúng ta làm gì có Tà Đế.

Nhưng chúng ta có công nghệ cao!

Thế nên không cần lo, nếu không gặp thì tốt, còn nếu gặp thật, tôi tự có cách giải quyết.

Hơn nữa sâu Ly cổ là loại rất hiếm gặp, tôi tin là cũng bán được giá lắm đây!” “Ông...!” Thiên Chân cạn lời toàn tập, cái gã này đến cả sâu Ly cổ mà cũng muốn bán.

Bàn Tử cười hố hố: “Sâu gì chứ, có gì mà sợ!

Đúng là gan người càng lớn, sản nghiệp càng to!

Đừng nói là sâu Ly cổ, chỗ này có hiện ra một đàn Sadako thì Bàn gia tôi cũng dám đem đi bán làm búp bê luôn!” Câu này khiến Thiên Chân cũng phải phì cười.

Các fan trong phòng livestream thì tranh nhau đặt gạch: “Vãi thật hay giả đấy, thế thì tôi phải mua một con!” “Phải đó, cái này dùng sướng hơn cổ vật nhiều!” “Đù, các ông lại lái xe rồi, không báo tôi một tiếng, cho tôi lên xe với!” “Mà Bàn gia ơi, có đổi được không?

Tôi muốn búp bê phiên bản cô giáo Maria Ozawa cơ!” “Ông còn kén chọn à!” Bàn Tử mắng yêu.

Tống Đường bất đắc dĩ, đang nói chuyện chính lại chuyển sang tào lao.

Còn Thiên Chân dường như đã đoán được Tống Đường định giải quyết vấn đề thiếu đèn thế nào, nhưng Tống Đường chưa muốn giải thích nên anh cũng không nói ra.

Tống Đường giục họ nghỉ ngơi một lát.

Lát nữa leo cây sẽ cực kỳ tiêu tốn thể lực, lúc này cần phải dưỡng tinh súc duệ.

Hai người gật đầu, thế là ba người mỗi người tìm một góc ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài hơn năm tiếng đồng hồ.

Khi họ tỉnh dậy đã là tám giờ tối.

Ở đây cũng chẳng phân biệt ngày đêm.

Thấy tinh thần mọi người đã ổn, Tống Đường liền gọi họ chuẩn bị xuất phát.

Nhưng trước khi đi, anh nhìn vào ống kính livestream nói: “Lần này chúng ta chơi một trò chơi!

Tên trò chơi là 'Mọi người cùng soi lỗi'!

Tất cả mọi thứ ở đây, chỉ cần cái gì không phù hợp với thực tế, mọi người cứ việc ghi lại, hoặc nêu ra trong phòng livestream.

Cuối cùng, ai phát hiện sớm nhất và nhiều lỗi nhất sẽ trở thành 'Vua soi lỗi'.

Phần thưởng chính là món đồ cuối cùng của mộ Tần Lĩnh này, cũng chính là bản thân ngôi mộ cổ này, tôi sẽ tặng cho người đó!” Các fan nghe xong liền phấn chấn hẳn lên: “Vãi, Đường Bảo nói thế là tôi hết buồn ngủ rồi, tôi tự hào là đệ nhất soi lỗi đây!” “Tôi không phục nhé, tôi trên soi lỗi, dưới soi chuyện, giữa soi đời, tôi sợ gì ai?” “Thứ cho tôi nói thẳng, các vị ở đây đều là em út hết.

Năm đó tôi còn bới lông tìm vết được, các vị làm được không?” “Thôi đừng bốc phét nữa, tí nữa xem ai tìm được nhiều nhất!” Thấy các fan đã có hứng thú, Tống Đường mới hô hào mọi người lên đường.

Ở một diễn biến khác.

“Đường Bảo định làm gì thế?” Kỷ Niệm khó hiểu hỏi.

Long lão mỉm cười: “Cậu ta đang biểu diễn sức mạnh vật chất hóa của cây đồng cho chúng ta xem đấy! 'Soi lỗi' thực chất là soi ra những điểm vô lý mà cây đồng đã vật chất hóa ra.

Thú vị rồi đây, ta muốn xem sau khi loại bỏ được sự nguy hiểm, cái cây đồng này sẽ mang lại cho họ những thứ gì.” Sau một hồi cười nói, Bàn Tử nghiêm túc lại: “Chúng ta chơi thì chơi, quậy thì quậy, nhưng sức mạnh vật chất hóa của cây đồng này vẫn không thể khinh thường được.

Nói thật Đường lão đệ, Bàn gia tôi vẫn không tin lắm chuyện trên đời này lại có khả năng biến không thành có.

Ông có thể biểu diễn cho tôi xem một cái không?

Hay là để Bàn gia tôi tự thử nhé?" Thiên Chân thấy vậy định nhắc Bàn Tử đừng làm loạn, nhưng Tống Đường lại xua tay: "Ông muốn thử thì cứ thử đi, tôi đã bảo rồi, sau khi chỗ này được thắp sáng thì không còn nguy hiểm gì nữa đâu!

Nhưng trước đó, chúng ta phải chung tay dựng mấy cái đèn pin xuyên thấu này lên đã!" Bàn Tử gật đầu.

Thế là ba người lấy từ trong ba lô ra một ít đèn.

Lúc trước họ chuẩn bị mấy chục cái, nhưng lúc ở trên cao ba lô của Bàn Tử bị quái vật Zhe Luo Kui làm rách, nên chỉ còn lại gần hai mươi cái.

May mà loại đèn này có khả năng xuyên thấu cực mạnh nên số lượng cần dùng lúc này không quá nhiều.

Tống Đường làm mẫu, lấy ra một cái, bóc băng keo ở một bên rồi điều chỉnh góc độ, dán nó lên một mặt vách tường, để ống đèn hướng lên trên rồi bật công tắc.

Ngay khi đèn được bật lên, một cột sáng đặc quánh lập tức phóng thẳng ra ngoài như tia laser, soi sáng một phần không gian.

Loại đèn này có thể chiếu rất xa, trong điều kiện không có sương mù có thể đạt tới 500 mét.

Nhưng vì chiếu xa nên độ rộng của nó có hạn, diện tích được chiếu sáng của một cột đèn cũng không lớn.

Thiên Chân và Bàn Tử làm theo, mỗi người dán một cái lên bốn mặt tường.

Tống Đường lấy thêm vài cái nữa.

Cuối cùng, họ dán tổng cộng sáu cái đèn, thắp sáng hoàn toàn cây thần bằng đồng.

Nếu không phải vì mắt người có hạn, có lẽ lúc này họ đã có thể nhìn thẳng từ dưới đáy lên tận đỉnh cây.

Dù sao thì cây thần này cũng không cao quá 300 mét, một cột đèn chiếu thẳng tắp là dư sức.

"Đường lão đệ, có vẻ không cần dùng đến nhiều đèn thế đâu nhỉ?

Chỉ sáu cái là sáng choang rồi, chúng ta vẫn còn hơn chục cái nữa mà!" Bàn Tử nói.

Tống Đường lắc đầu: "Chưa chắc, vách tường phía trên có rất nhiều hang hốc, nếu chúng ta muốn vào đó thì nhất định phải dùng đến đèn này.

Nếu không, chỉ một chút bóng tối thôi cũng có thể là nơi chôn xương của chúng ta đấy!

Vào mộ lớn phải lường trước hiểm nguy, cẩn thận vẫn hơn!" Nói rồi Tống Đường nhìn đồng hồ: "Từ bây giờ chúng ta có năm tiếng đồng hồ!

Sau năm tiếng, sáu cái đèn dưới này sẽ hết pin.

Cho dù lúc đó chúng ta lắp thêm đèn ở giữa chừng, thì cũng cần ít nhất mười hai cái: sáu cái chiếu lên, sáu cái chiếu xuống.

Mà số lượng của chúng ta thực sự không đủ.

Vì thế tốt nhất chúng ta nên khống chế thời gian trong vòng năm tiếng, cố gắng giải quyết xong trận chiến trong khoảng thời gian này!

Nếu quá giờ thì phải hết sức cẩn thận!" Tống Đường nhìn hai người một lượt: "Nếu không có vấn đề gì thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị

xuất phát thôi!" Bàn Tử nhét số đèn còn lại vào ba lô, rồi dẫn đầu cầm thiết bị livestream chạy tới dưới gốc cây đồng.

Có vẻ ông ta muốn thử cái gọi là sức mạnh vật chất hóa kia.

Ông ta vỗ vỗ vào cây thần, nghe tiếng 'bộp bộp' giòn tan rồi cười nói: "Anh em ơi, hôm nay Bàn gia sẽ biểu diễn cho mọi người xem màn biến ra người sống!

Nào, biến cho Bàn gia xem nào!" Bàn Tử vừa nói vừa phất tay nhìn sang bên cạnh.

Tuy nhiên bên cạnh ông ta vẫn trống không, chẳng có gì cả.

Bàn Tử ngượng ngùng: "Chắc là yêu cầu cao quá, chúng ta hạ tiêu chuẩn xuống tí nhé.

Nào, biến cho Bàn gia con gà quay!" Nhưng vẫn chẳng thấy gì.

Cuối cùng Bàn Tử cằn nhằn: "Gà quay cũng không biến được, bèo quá!

Biến thỏi vàng chắc được chứ gì?" Đám fan trong phòng livestream cười bò, thi nhau bình luận: "Bàn gia ơi, nếu nó đỉnh thế thật thì Đường Bảo đã chẳng phải đi trộm mộ!" "Đúng thế, cứ ở lỳ đây, hết tiền lại biến ra thỏi vàng, giàu nhất thế giới cũng phải ghen tị!" "Hơn nữa Đường Bảo nói rồi, cái này phải dựa vào tiềm thức, ông cứ nói mồm tưởng tượng vớ vẩn thế thì không có tác dụng đâu!" Bàn Tử gãi đầu: "Rắc rối thế, thôi khỏi biến luôn cho rảnh nợ!

Bàn gia tôi cứ đợi bán lấy 3 tỷ cho nhanh giàu!" Nói rồi Bàn Tử bắt đầu leo cây.

Ở bên cạnh, Tống Đường và Thiên Chân đi cùng nhau.

Chương 100

Tống Đường nói khẽ: "Lát nữa leo lên, ông nhất định phải quản cho chặt cái đầu của mình đấy!

Bàn Tử chưa từng trải qua chuyện này nên gã không cần lo lắng quá.

Tôi cũng tự quản được bản thân, người không ổn định nhất chính là ông!

Ông đã từng kinh qua một lần rồi, tuyệt đối đừng có mà nghĩ đến mấy thứ như Chúc Cửu Âm nữa đấy!" Thiên Chân hỏi ngược lại: "Chẳng phải cách của ông khắc chế được tiềm thức sao?

Còn sợ tôi nghĩ lung tung à?" Tống Đường bực mình: "Cách này chỉ giúp ông kiểm soát tiềm thức trong môi trường đầy ánh sáng thôi!

Nhưng chỗ này có phải nhà ông đâu, thế nào cũng có những góc chết mà ánh sáng không tới được!

Ví dụ như trong hang động, hay những chỗ khuất.

Thế nên ông phải tự kiềm chế, đừng có tự làm khó anh em mình!

Nếu không chắc chắn sẽ có chuyện!" Thiên Chân thở dài bất đắc dĩ: "Tôi sẽ cố, mẹ nó chứ, tiềm thức có phải thứ dễ điều khiển đâu!" Tống Đường cũng chỉ biết thở dài, anh đã tính hết những gì có thể tính rồi.

Nếu lúc đó thực sự xảy ra biến cố thì cũng chịu thôi.

Dù sao năng lực của cây thần này cũng rất kỳ lạ, anh chỉ có thể hạ hệ số nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

Còn cuối cùng sự việc sẽ phát triển đến đâu thì phải xem mấy

người bọn họ sẽ tạo ra những 'tia lửa' gì khi ở cạnh nhau.

Leo trèo là một môn vận động cực kỳ tốn thể lực, đặc biệt là kiểu leo cây không có bất kỳ thiết bị bảo hộ nào thế này.

Có thể nói mỗi bước chân đều liên quan đến sinh tử.

Bàn Tử lại bị chứng sợ độ cao nên đành phải cho ông ta leo trước.

Nếu hai người kia leo trước thì chắc chắn ông ta không dám leo nữa.

Có hai người ở dưới bọc lót ít nhất cũng khiến ông ta thấy yên tâm hơn.

Cây đồng này rất to lớn, nhưng cành nhánh ở gần gốc cây hơi thưa thớt.

Ba người bắt đầu leo khá chật vật.

Sau khi leo lên được khoảng bảy tám mét, cành nhánh bắt đầu nhiều hơn, ba người mới cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Bàn Tử cũng không còn căng thẳng như lúc đầu nữa, vác thiết bị livestream vừa leo vừa tán dóc với fan.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng.

Leo cây và leo núi rất mệt, sau nửa tiếng họ mới leo được khoảng hai mươi mét.

Nhưng lúc này nhìn xuống dưới đã thấy khá cao rồi.

Bàn Tử chỉ biết cố gắng không nhìn xuống, nhưng Tống Đường thấy rõ chân ông ta đã bắt đầu run rẩy, không biết là do mệt hay quá căng thẳng.

Thế là Tống Đường gọi: "Đừng leo nữa, nghỉ một lát đi!" Bàn Tử nghe vậy như bắt được vàng, vội bám chặt lấy một cành cây lớn, há

hốc miệng thở dốc.

Tống Đường bảo Thiên Chân khẩn trương leo lên.

Thiên Chân thì thỉnh thoảng lại nhìn xuống dưới, sắc mặt u ám.

Tống Đường biết anh đang nghĩ gì, vội nói khẽ: "Đừng nghĩ lung tung, chúng ta đi cả đoạn đường rồi có gặp mấy con khỉ đó đâu!

Ông cứ nghĩ ngợi linh tinh, tí nữa mà gọi chúng hiện hồn ra là rắc rối to đấy!" Thiên Chân gật đầu, trong lòng cũng thấy bất đắc dĩ.

Dù Tống Đường đã nhắc nhở nhiều lần, nhưng đến chỗ này anh vẫn không nhịn được mà cứ muốn nhìn xuống, dường như sợ mấy con khỉ kia lại xuất hiện.

Nhưng thực tế anh cũng biết, chỗ này đã được sáu cột đèn thắp sáng rồi, nên không cần cố ý nhìn xuống làm gì.

Nếu thực sự có khỉ xuất hiện, bóng của chúng sẽ hắt lên ngay, rất dễ nhận ra.

Ví dụ như lúc này bóng của ba người họ do góc độ ánh sáng mà bị phóng to lên rất nhiều.

Thiên Chân thở dài, không nghĩ thêm nữa, ngẩng đầu tiếp tục leo.

Rất nhanh hai người đã lên đến chỗ Bàn Tử.

Cả ba đều vã mồ hôi đầm đìa.

Ánh sáng từ đèn xuyên thấu rất mạnh, nhiệt độ cũng hơi cao, cộng thêm việc leo trèo kịch liệt khiến ba người ướt đẫm mồ hôi.

Họ cởi phăng áo khoác, chỉ mặc mỗi chiếc áo ba lỗ.

Bàn Tử định cởi trần luôn cho mát, nhưng Tống Đường bảo nếu ông ta cởi trần thì phòng livestream chắc chắn sẽ bị cảnh cáo, nên Bàn Tử đành thôi.

Ông ta vừa lau mồ hôi vừa nói: “Tôi bảo này, chúng ta có nhất thiết phải leo lên không?

Thực ra Bàn gia tôi thấy 3 tỷ cũng nhiều rồi, món đồ trên kia nếu không đáng giá lắm thì thôi bỏ đi cũng được!” “Ông là sợ không leo nổi nữa chứ gì!” Tống Đường trêu.

“Đâu có, chỉ là Bàn gia tôi biết đủ thì dừng, cảm thấy không cần thiết phải mạo hiểm thôi!” Bàn Tử cãi.

Thiên Chân không nói gì nhưng rõ ràng là không đồng ý.

Anh đến đây chủ yếu để xem nơi đào được chiếc hộp đá văn rồng liên quan đến Tiểu Ca, nên chắc chắn phải lên.

Nếu không thì nhọc công đến đây làm gì cho rảnh nợ.

Còn Tống Đường cũng không muốn bỏ lỡ món đồ đấu giá ở trên kia.

Bàn Tử thấy chẳng ai tán thành ý kiến của mình thì cũng thôi không nói nữa, liên tục lấy tay quạt gió cho mát.

Thời gian có hạn, họ phải tranh thủ giải quyết trong vòng năm sáu tiếng, nên Tống Đường không định dừng lại lâu, chỉ nghỉ mười lăm phút rồi lại tiếp tục hành trình.

Tuy nhiên đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên 'ơ' lên một tiếng, rồi chửi thề: “Mẹ nó, sao ở cái nơi này cũng có tơ liễu thế nhỉ?

Làm Bàn gia tôi khó chịu chết đi được!” Nói rồi Tống Đường thấy ông ta nhéo từ trên cổ xuống một túm lông mềm mại.

Trông rất giống tơ liễu, nhưng tơ liễu màu trắng, còn thứ ông ta nhéo xuống lại có màu vàng nâu, rất giống lông động vật!

Thiên Chân nhìn qua rồi cau mày: “Đó không phải tơ liễu, đó là lông động vật!” Nói rồi Thiên Chân ngước nhìn lên trên.

Nhưng phía trên toàn là bóng của ba người đè lên nhau, ánh sáng chập chờn nên nhìn không rõ lắm.

Anh bảo Bàn Tử nghiêng người đừng che tầm mắt.

Khi Bàn Tử vừa nghiêng người, cả ba đều giật mình, ngay cả đám fan trong phòng livestream cũng hú vía.

Chỉ thấy phía sau Bàn Tử lộ ra một khuôn mặt khô héo, đầy lông vàng.

Thiên Chân thấy vậy rùng mình nổi da gà, Bàn Tử thì chửi lớn: "Mẹ kiếp, sao lại có 'bánh chưng' ở đây, còn sống lại nữa chứ!

Đường lão đệ, móng lừa đen, mau lấy móng lừa đen ra!" Thiên Chân cũng hoảng hốt, định rút súng ra.

Tống Đường vội ngăn họ lại: "Bình tĩnh đi, đó không phải bánh chưng!

Các ông nhìn kỹ lại xem!" Hai người nghe vậy thì ngẩn ra, vội nhìn kỹ lại.

Hóa ra đó đúng là không phải bánh chưng, mà là xác của một con động vật đã mục nát và khô héo hoàn toàn!

Tống Đường tiến lại gần dùng con dao găm khều khều một cái rồi nói: "Đây là xác một con khỉ!

Tương truyền năm đó Tà Đế và đồng đội đã gặp rất nhiều khỉ mặt người ở đây và đã nổ súng, con khỉ này chắc là chết từ lúc đó.

Xác đã bị phong khô rồi!" "Ông mau qua đây đi, cẩn thận trên đó có sâu Ly cổ!

Tốt nhất là nên kiểm tra một chút!" Bàn Tử gật đầu, nhưng vì chưa thấy sâu Ly cổ bao giờ nên Thiên Chân bảo ông ta qua đây trước, rồi mình tự tay sờ vào kiểm tra.

Cuối cùng, anh tìm thấy một chiếc mặt nạ người đã bị hư hỏng ở bên cạnh con khỉ.

Anh xem qua chiếc mặt nạ rồi nói: "Trống không, sâu Ly cổ không còn ở đây nữa!

Tạm thời an toàn!" Tống Đường nghe vậy mới thở phào.

Bàn Tử thấy cái xác khỉ tởm quá nên ra tay hất nó đi, để nó rơi xuống dưới rồi mới thấy nhẹ nhõm.

Đám fan trong phòng livestream đã không kìm được sự tò mò từ lâu: "Đường Bảo, nhân lúc nghỉ ngơi anh kể cho bọn tôi nghe đi, năm đó Tà Đế ở đây rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?" "Phải đó, sao lại có khỉ ở đây?

Khỉ ở chỗ này hung dữ thế à?" "Đúng thế, còn cái gọi là sâu Ly cổ rốt cuộc là thứ gì vậy?" Đám fan bàn tán xôn xao.

Tống Đường thấy vậy liền châm điếu thuốc vừa hút vừa giải thích: "Năm đó họ gặp những thứ ở đây đúng là không ai ngờ tới được!

Đầu tiên là lũ khỉ này, tương truyền chúng là do người nước Xá huấn luyện để bảo vệ nơi đây.

Trên đầu chúng đều đeo một chiếc mặt nạ mặt người, nhưng thực chất cái mặt nạ đó chính là nơi trú ngụ của sâu Ly cổ!" Nói đoạn anh lật nửa cái mặt nạ lên, mọi người thấy ở vị trí miệng mặt nạ có một cái hộc lồi ra.

"Sâu Ly cổ là một loại trùng, bình thường thu mình ở trong đó.

Một khi có vật sống đi qua, nó sẽ thức tỉnh rồi chui vào miệng đối phương!

Những cái gai thịt của nó sẽ cắm sâu vào cuống lưỡi để điều

khiển vật chủ.

Lũ khỉ đó chính là vì thứ này mà đời đời kiếp kiếp phải canh giữ nơi đây.

Còn sâu Ly cổ hình thành thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, chắc phải để các nhà sinh học nghiên cứu thôi.

Nếu tí nữa chúng ta gặp phải, tôi sẽ bắt vài con đem bán, bộ phận nào có hứng thú thì cứ theo dõi nhé!" Đám fan nghe mà tặc lưỡi.

Ngay cả Long lão cũng nảy sinh hứng thú: "Sâu Ly cổ, loại này nhiều năm rồi chưa thấy xuất hiện.

Cô bảo bộ phận liên quan chú ý một chút, tốt nhất là kiếm vài con về nghiên cứu!" Kỷ Niệm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tống Đường thấy nghỉ ngơi cũng hòm hòm rồi, định gọi mọi người tiếp tục đi.

Nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Thiên Chân đang cúi đầu nhìn chằm chằm xuống dưới, không biết nhìn cái gì.

Chương 101

“Ông nhìn cái gì thế?” Tống Đường hỏi.

Thiên Chân ra hiệu im lặng, rồi chỉ tay xuống dưới: “Ông nhìn xem, ở sát cái cột đèn gần lối ra nhất ấy, có cái gì thế?” Tống Đường ngẩn ra, lập tức túm lấy áo Thiên Chân: “Mẹ nó đừng nhìn nữa, đã bảo đừng nhìn xuống dưới rồi mà cứ nhìn!

Ý nghĩ có thể giết chết người đấy ông biết không?” Thiên Chân ngẩn người, cau mày: “Nhưng chẳng phải ông bảo ánh sáng đã thắp sáng nơi này thì sẽ không vật chất hóa ra thứ gì kỳ quái sao?” Tống Đường sắp phát điên đến nơi, nói: “Tôi bảo này, bình thường ông thông minh lắm cơ mà?

Tôi nói là không vật chất hóa ra thứ 'kỳ quái', chứ có bảo là không vật chất hóa ra thứ 'lợi hại' đâu!

Con khỉ đâu phải thứ kỳ quái!

Nhưng ở cái chỗ này, nó có thể giết chết anh em mình đấy biết không!” Thiên Chân sững sờ, vội cúi đầu nhìn lại lần nữa, miệng lẩm bẩm: “Nhưng mà... dường như không kịp nữa rồi!” Tống Đường và Bàn Tử vội nhìn theo.

Phen này cả phòng livestream cũng rợn tóc gáy.

Họ thấy một bàn tay đầy lông lá từ trong bóng tối thò ra, chộp lấy một cái đèn rồi ấn mạnh xuống.

Gần như ngay lập tức, cột sáng đó phụt tắt, rồi năm cột sáng còn lại cũng lần lượt tắt theo.

Cũng chẳng biết lũ dưới kia biết cách tắt đèn hay là đã đập nát chúng rồi.

Tiếp đó, cả cây đồng rung chuyển, những tiếng sột soạt từ dưới vọng lên, rõ ràng là có thứ gì đó đang leo lên rất nhanh.

Ba người Tống Đường chết lặng.

Bàn Tử chửi bới: "Mẹ kiếp, Thiên Chân ông rốt cuộc đã vật chất hóa ra cái quỷ gì thế này!" "Tôi làm sao mà biết được!" Thiên Chân cũng vã mồ hôi hột.

Tống Đường vừa định mở miệng thì chợt thấy màu sắc trên bộ điều khiển súng của Bàn Tử đã thay đổi.

Quả nhiên, giọng Kỷ Niệm vang lên trong phòng livestream: "Đường Bảo, vũ khí đã được kích hoạt, cẩn thận!" Tống Đường thấy vậy liền hét lớn: "Bàn Tử, hỏa lực chế áp!

Thiên Chân, mau bật đèn thắp sáng lên!" Thiên Chân cuống cuồng: "Nhưng chúng nó đã xuất hiện rồi, giờ bật đèn còn tác dụng gì nữa?" Tống Đường rút súng ra, bắn liên tiếp vài phát xuống dưới, vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, đồng thời hét: "Ông không thắp đèn lên thì lũ dưới kia sẽ xuất hiện vô tận!

Đây là thứ ông vật chất hóa ra chứ không phải lũ khỉ nguyên bản đâu!" Thiên Chân nghe vậy rùng mình.

Phải rồi, đây là thứ anh vật chất hóa ra, không phải lũ khỉ năm xưa.

Lũ khỉ kia có số lượng nhất định, còn lũ này thì không!

Nếu không thắp sáng xung quanh, e là tiềm thức của anh sẽ không ngừng tạo ra thêm khỉ.

Ngay lập tức, Thiên Chân lôi đèn pin xuyên thấu ra thắp sáng, rồi dán nó lên cây đồng.

Khi cột đèn đầu tiên bật sáng, mọi người đều thấy rõ dưới gốc cây

xuất hiện từng con khỉ lông vàng to lớn kinh người, trên mặt đều đeo mặt nạ người.

Chúng như phát điên, mắt đỏ sọc lao thẳng về phía ba người.

"Bắn!" Tống Đường hô một tiếng, cùng Bàn Tử nổ súng.

Thiên Chân cũng chẳng kịp bật thêm đèn, rút súng ra bắn loạn xạ.

Nhưng lũ khỉ đó quá linh hoạt.

Ba người bắn liên hồi nhưng vẫn có mấy con lọt qua vòng vây.

Tống Đường thấy không chặn nổi nữa, liền rút dao găm chém thẳng vào con đi đầu.

Động tác của anh cực nhanh và hiểm ác, nhát dao xé toạc cái mặt nạ trên mặt con khỉ, đồng thời làm mù cả hai mắt nó.

Con khỉ rú lên đau đớn rồi ngã lộn cổ xuống dưới, kéo theo vài con đang leo lên.

Bàn Tử thì vẫn bình tĩnh, cứ một phát đạn là một con khỉ gục xuống.

Hiệu quả của ánh đèn rất rõ rệt, ngoài những con đang ở trên cây ra thì bên dưới không thấy xuất hiện thêm con nào mới nữa.

Với sự phối hợp của ba người, chưa đầy năm phút sau, lũ khỉ con thì chết, con thì chạy mất dạng.

Khi Bàn Tử giải quyết xong con cuối cùng, Tống Đường đã kịp bật thêm vài cái đèn nữa, thắp sáng lại toàn bộ không gian.

Thiên Chân ôm chặt một cành cây, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng dù sao anh cũng đã trải đời nhiều, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Anh giật cái mặt nạ trên mặt một con khỉ ra, thấy bên trong không

có sâu Ly cổ thì thở phào, đồng thời trong lòng cũng thấy tự trách.

Quả nhiên, lũ khỉ này là do anh vật chất hóa ra, vì mặt nạ của chúng không có sâu Ly cổ.

Tống Đường cũng nhận ra điều này, anh vỗ vai Thiên Chân bảo anh đừng quá dằn vặt, chuyện này chẳng ai muốn cả.

Hơn nữa, việc mặt nạ không có sâu Ly cổ càng khẳng định thêm suy đoán của Tống Đường: Sức mạnh vật chất hóa này thực sự là một loại ảo giác cực kỳ đặc biệt.

Trong tình huống vừa rồi, lũ khỉ Thiên Chân tạo ra tuy có hình dáng nhưng lại thiếu những chi tiết chân thực.

Ví dụ như mặt nạ không có sâu Ly cổ, mà khỉ không có sâu Ly cổ điều khiển thì sẽ có ý thức riêng, chúng sẽ không điên cuồng tấn công người như thế.

Lại ví dụ như lũ khỉ đó sau khi tắt đèn ở dưới sao có thể leo lên nhanh thế được?

Chúng leo lên không cần thời gian chắc?

Rõ ràng là có những điểm vô lý.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó cũng đã có người nhận ra điểm này.

Người phát hiện ra điểm này không phải ai khác, chính là Minh thúc.

"Đường lão đệ, tình huống của các cậu không ổn rồi!

Lúc trước cậu nói đám khỉ bị Ly cổ khống chế, nhưng sao trong mặt nạ này lại không có?

Hơn nữa, từ lúc đám khỉ phá hỏng đèn đến lúc đèn sáng trở lại chỉ có mấy giây!

Động tác của đám khỉ đó dù có nhanh đến mấy cũng không thể leo lẹ như vậy được!

Chỗ này có vấn đề lớn rồi!" Tống Đường nghe vậy chỉ biết cười khổ: "Phải nói là gừng càng già càng cay, Minh thúc đúng là lão luyện!

Trong livestream đông người thế này mà chỉ có chú là phát hiện ra vấn đề đầu tiên!

Đúng vậy, những gì chú nói đều đúng hết!

Và đây chính là một dạng thể hiện của năng lực vật chất hóa!

Đám khỉ đó không thực sự tồn tại, chúng đều do Thiên Chân vật chất hóa ra!

Chú là người đầu tiên ngoài nhóm chúng tôi phát hiện ra điều này, nên trong trò chơi tìm điểm khác biệt, chú được cộng một điểm!

Sau này nếu điểm tích lũy của chú cao nhất, tôi tặng luôn tòa cổ mộ này cho chú!" Minh thúc nghe xong liền đáp: "Cậu đùa tôi à?

Thúc của cậu đây là loại người tham tiền sao?

Tôi chỉ thấy năng lực này quá đáng sợ, nếu các cậu không chế ngự được thì tốt nhất nên ra ngoài ngay!

Năng lực này nói rộng ra có thể hại chết các cậu đấy!" Tống Đường gật đầu, lời Minh thúc nói không sai.

Nhưng tục ngữ có câu, người chết vì tiền, chim chết vì mồi!

Tống Đường không muốn lãng phí cơ hội phát tài này.

Hơn nữa trước khi đến đây anh đã mạnh miệng với Thiên Chân rồi, nếu không đưa cậu ta đến tận nơi đào ra hộp đá Long Văn thì sau này hợp tác kiểu gì?

E là về đến nhà là giải tán ngay tại chỗ.

Đại Kim Nha cũng nhảy vào: "Đường lão đệ, tôi thấy kiếm tiền thì quan trọng thật, nhưng cũng phải lượng sức mà làm!

Tòa cổ mộ này chỗ nào cũng thấy tà môn, tốt nhất là nên rút sớm cho lành!" Lưu Ly Tôn thì đạo: "Tôi lại không nghĩ thế.

Từ xưa đã có câu không nỡ bỏ con săn sắt sao bắt được con cá rô.

Muốn phát tài mà không mạo hiểm sao được?" Đám fan thì không lo lắng như họ, chỉ đang hậm hực vì sao mình không nhận ra điểm bất hợp lý đó.

Nếu không họ cũng có hy vọng nhận được điểm tích lũy rồi.

Cổ mộ mà tặng không thì ai chẳng ham?

Chỉ có thể nói, gừng càng già càng cay, nhất là khi đi đổ đấu thế này.

Fan dù sao cũng chưa từng xuống mộ nên nhãn lực và khả năng phán đoán vẫn còn kém một bậc.

Tống Đường phẩy tay: "Sự lo lắng và nhắc nhở của các vị tôi ghi nhận!

Chỉ là chúng tôi có lý do không thể không đi tiếp!

Không nói nhiều nữa, lát nữa có hàng tôi lại tâm sự tiếp với anh em!" Nói xong, Tống Đường chào hai người kia tiếp tục xuất phát.

Ở lại đây không phải cách hay.

Nguồn pin của đèn dự phòng lại vơi đi một ít.

Nếu không tranh thủ thời gian lên đường, e là sau này sẽ càng phiền phức.

Họ cũng không thể mang theo cột ánh sáng leo lên, nên đã cố định nó vào cành cây đồng ngoài cùng rồi tiếp tục leo.

Thiên Chân dường như vẫn còn tự trách vì chuyện vừa rồi nên im lặng suốt, chỉ lầm lũi bám theo sau Bàn Tử.

Tống Đường cũng bất lực, chỉ biết an ủi cậu ta đừng để bụng.

Chuyện này ai trải qua lần thứ hai cũng sẽ có phản ứng như vậy thôi.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, sau này biết đâu họ còn gặp lại tình huống tương tự, nên chẳng việc gì phải áy náy.

Chương 102

Thiên Chân gật đầu, tâm trạng mới khá hơn đôi chút.

Sau sự cố vừa rồi, cả ba đều nín thở hành động.

Họ leo liên tục hơn một tiếng đồng hồ, đến khi thể lực thực sự không trụ nổi nữa mới dừng lại.

Lúc này họ đã leo được ít nhất bốn năm mươi mét.

Thậm chí đã lờ mờ thấy được một hình khối lớn ở đỉnh cây đồng, chỉ tiếc là vẫn chưa nhìn rõ là cái gì.

Họ nghỉ ngơi hai mươi phút rồi lại tiếp tục cường độ leo cao suốt một tiếng.

Trải qua hai lần như vậy, độ cao của họ đã tiếp cận gần trăm mét.

Cả ba thực sự mệt rã rời.

Ngay lúc họ tưởng chừng không thể kiên trì thêm được nữa, cuối cùng Tống Đường cũng lên tiếng: "Được rồi, dừng lại nghỉ chút đi!" Nghe câu đó, Bàn Tử và Thiên Chân như xì hơi ngay lập tức.

Cũng may là đang ở trên cây, nếu không họ đã nằm vật ra sàn rồi.

Tống Đường thì khá hơn một chút nhờ thể chất vượt trội.

Anh nhìn lên trên và phát hiện cây đồng đến đoạn này bắt đầu xuất hiện rất nhiều mặt nạ mặt người.

Có cái treo trên vách đá xung quanh, có cái lại treo ngay trên cây đồng.

Rõ ràng đám Ly cổ mặt người ở đây vẫn còn, không hề biến mất theo trận đại thủy năm xưa.

Sau khi nghỉ một lát, Thiên Chân và Bàn Tử cũng phát hiện ra chúng.

Đặc biệt là Bàn Tử, nhìn thấy cảnh đó mà hội chứng sợ lỗ muốn phát tác luôn.

"Tôi bảo này, đám này chắc là Ly cổ thật rồi chứ?

Chúng ta qua đó kiểu gì đây?" Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân cũng nhíu mày nhìn Tống Đường, vẻ mặt như sợ anh lại lôi mình ra để lấy máu.

Tống Đường cảm nhận được ánh mắt đó, liền nói: "Yên tâm đi, tôi chưa biến thái đến mức đó đâu!

Đã bảo là tôi có cách đối phó mà!" Nói rồi Tống Đường lôi từ trong balo ra một thứ trông rất giống hương trầm.

Sau khi châm lửa, từng làn khói xanh lập tức bốc lên.

Bàn Tử ngửi thử, thấy mùi cũng khá dễ chịu, có tác dụng định thần.

Tống Đường mỉm cười, chia cho họ mỗi người vài nén rồi dặn: "Châm thứ này lên rồi để đây cho nó hun!

Nó sẽ khiến đám Ly cổ này rơi vào giấc ngủ sâu, dù có gõ vào chúng cũng chẳng phản ứng gì đâu!

Như thế là chúng ta có thể đi qua dễ dàng!

Có điều phải để chúng ngủ say mất một tiếng, nhân lúc đó chúng ta nghỉ ngơi và bán hàng luôn!" Bàn Tử nghe đến bán hàng là tỉnh táo hẳn, đặt hương sang một bên, xoa xoa tay chờ đợi.

Tống Đường cố định thiết bị quay phim lên một cành cây đồng, rồi bảo Bàn Tử đi bắt một con gần nhất lại đây để giới thiệu cho fan.

Một lát sau, Bàn Tử xách một cái mặt nạ Ly cổ về.

Thiên Chân không hứng thú với việc bán buôn nên đứng một bên hút thuốc, Tống Đường cũng chẳng quản cậu ta, đón lấy con Ly cổ mặt người rồi bắt đầu giới thiệu: "Mọi người ơi, chuyến đi Tần Lĩnh này hàng không có nhiều đâu!

Nên anh em nhất định phải nắm bắt cơ hội nhé!

Bán một món là mất một món đấy!

Muốn mua lần sau chắc phải đợi mấy ngày nữa!

Không dài dòng nữa, món đấu giá lần này chính là con Ly cổ mặt người này!

Giá khởi điểm để tôi xem qua đã!" Tống Đường nhìn vào con Ly cổ, nhờ hệ thống, thông tin hiện ra nhanh chóng: 【Tên vật phẩm: Ly cổ mặt người】 【Giá trị: 5 vạn tệ/con】 【Nguồn gốc: Loại côn trùng được nuôi dưỡng từ thời Tây Chu, bản thân nó chỉ giá 1 vạn, nhưng chiếc mặt nạ giá tới 4 vạn.

Được điêu khắc từ thời Tây Chu, hoa văn bình thường nhưng có giá trị khảo cổ】.

Xem xong giới thiệu, Tống Đường khá hài lòng.

Nhưng anh cũng nghĩ tới một điểm: giá trị khảo cổ này có lẽ sẽ giảm nếu số lượng quá nhiều.

Ở đây Ly cổ nhiều như thế, nếu con nào cũng bán 5 vạn thì chắc chắn không ổn.

Vật dĩ hy vi quý, cái gì nhiều quá cũng mất giá, nhất là loại hoa văn đơn giản thế này.

Nghĩ đoạn, Tống Đường nói: "Lần đấu giá Ly cổ này chúng tôi không bán lẻ từng con nữa, mà bán đứt luôn!

Số lượng Ly cổ ở đây mọi người cũng thấy rồi, không tới một nghìn thì cũng tám trăm con!

Chúng tôi chốt giá một lần duy nhất: 20 triệu tệ!

Sau này chỗ này đào ra bao nhiêu con Ly cổ thì đều thuộc về người mua hết!

Được rồi, mời các vị ra giá!" Tống Đường vừa dứt lời, Minh thúc đã nhảy ra ngay: "Cậu đùa tôi à Đường lão đệ?

Cậu chỉ báo giá mà chúng tôi chưa thấy bản lĩnh của con này thế nào thì sao mà ra giá được!

Ít nhất cũng phải cho chúng tôi xem hình dáng thực của con Ly cổ này chứ!" "Đúng đấy Đường Bảo, nhìn nãy giờ toàn thấy mặt nạ, con Ly cổ thực sự trông như thế nào?" Đám fan cũng hùa theo.

Tống Đường bất lực: "Không cho mọi người xem là vì tốt cho mọi người thôi, nhưng nếu đã muốn thì xem vậy!

Nhưng tôi nói trước, fan nào sợ nhện hay mấy con tương tự thì tốt nhất nên nhắm mắt lại!

Con này trông còn quái đản hơn cả nhện đấy!" Nói rồi Tống Đường lật ngược cái mặt nạ lại.

Ngay lập tức, khán giả thấy ở vị trí miệng mặt nạ, trong một cái hốc lồi ra, có mấy cái xúc tu đầy lông lá thò ra ngoài.

Xúc tu rất nhiều, không ngừng ngoe nguẩy, trông giống hệt chân rết.

Cả phòng livestream im phăng phắc, mãi sau mới có người bình luận: "Cái quái gì thế này?

Tởm quá!" "Đường Bảo cất đi ngay đi, kinh chết đi được!" "Mẹ ơi, mua cái thứ này về làm gì?

Để xào hay nấu canh à?" "Nấu canh?

Tôi vứt luôn cả nồi ấy chứ, kinh dị quá!" Minh thúc nín lặng hồi lâu, có vẻ cũng bị dọa cho buồn nôn.

Lần này Lưu Ly Tôn lại lên tiếng: "Đường lão đệ, cho tôi nói thẳng!

Cái mộ thứ hai này của cậu căn bản không phải dành cho chúng tôi!

Hết cổ chiến trường lại đến cây đồng, mấy thứ này đâu phải hạng người như chúng tôi có thể nuốt trôi?

Đến con Ly cổ này cũng thế!

Mua thứ này về chắc tiền cho người ta tham quan không đủ bù tiền lỗ đâu!" Tống Đường thở dài, đúng là sự thật.

Ai đời lại đi tham quan thứ kinh tởm này, mà lại còn nguy hiểm nữa.

Nhưng anh cũng không định bán cho họ thật.

Thứ này e là chỉ có phía chính quyền mới dám nhận.

"Tôn gia, thực ra tôi cũng không định bán cho các ông.

Thứ này ngoài chính quyền ra tôi bán cho ai cũng không yên tâm!

Vậy nên, cô Kỷ Niệm, phía cô thấy sao?" Tống Đường hỏi.

Kỷ Niệm thấy Long lão gật đầu, liền gửi một dòng bình luận: "Chúng tôi lấy, vẫn quy tắc cũ!" Tống Đường thích nhất là làm việc với Kỷ Niệm, cái vẻ sảng khoái này đúng là khiến người ta mê mẩn.

"Được rồi!

Chị đẹp đúng là hào sảng!

Vậy thứ này thuộc về phía cô, nhưng tôi phải nhắc trước: hương

này không duy trì được lâu đâu, nên khi các cô đến thu dọn thì tốt nhất cũng nên chuẩn bị một ít!

Link mua hương tôi đã để trong livestream rồi, lát nữa các cô tự vào mà mua!" Kỷ Niệm gật đầu.

Đám fan thì cười ầm lên: "Đường Bảo ơi là Đường Bảo, giờ cậu cũng học đòi livestream bán hàng đấy à?" "Ha ha, thật luôn, còn treo cả link sản phẩm nữa chứ!" Tống Đường ngượng nghịu cười: "Tôi làm thế là để phía chính quyền mua cho tiện, đỡ mua nhầm thôi!

Chứ mua nhầm hương thì là chuyện liên quan đến mạng người đấy!" Fan cười xòa tỏ ý thấu hiểu.

Dù sao mục đích của Tống Đường cũng khác hẳn đám streamer bán hàng online.

Sau khi 20 triệu tệ đã vào tài khoản, tâm trạng Tống Đường rất tốt.

Bàn Tử đứng bên cạnh thì nôn nóng hỏi: "À này cô Kỷ, giá chốt cho cái cây đồng này phía các cô thương lượng đến đâu rồi?" Tống Đường ngẩn ra, bấy giờ mới nhớ ra vụ cây đồng họ vẫn chưa cho kết quả.

Kỷ Niệm đáp: "Vẫn phải đợi thêm, vì chúng tôi vẫn chưa tận mắt thấy rõ năng lực của cây đồng này!

Chuyện con khỉ lúc nãy còn mơ hồ quá. 3 tỷ tệ không phải số tiền nhỏ, chúng tôi cần quan sát thêm!" Tống Đường gật đầu, nhưng chuyện này khó đây.

Muốn phô diễn năng lực cây đồng thì phải vật chất hóa thứ gì đó.

Mà thường thì những thứ vật chất hóa ra đều rất nguy hiểm cho họ.

Hơn nữa còn phải thực hiện trong bóng tối, điều này chắc chắn sẽ mang lại rủi ro.

Tống Đường đề nghị chơi trò tìm điểm khác biệt cũng là để phô diễn năng lực này, chỉ có điều từ nãy đến giờ tình huống họ gặp phải còn quá ít.

Phía chính quyền chưa quyết định ngay cũng là lẽ thường tình.

Chương 103

Chuyện này không ép được nên cứ thong thả thôi.

Việc bán đấu giá Ly cổ coi như suôn sẻ, thời gian tiếp theo họ chẳng có việc gì làm.

Vì phải đi qua khu vực đầy Ly cổ, họ buộc phải đợi hương hun cho chúng ngủ say hoàn toàn.

Nếu mạo hiểm đi qua sẽ rất nguy hiểm.

Thấy Thiên Chân cứ đứng hút thuốc không nói câu nào, Tống Đường liền trêu: "Đằng nào cũng rảnh, hay là tụi mình dùng dây thừng treo cậu lên, thử xem có triệu hồi được Tiểu Ca không?" Bàn Tử hưởng ứng ngay: "Ê, ý hay đấy!

Lần trước bảo cậu gọi xác chết thì giả quá!

Lần này tình huống khác hẳn, treo cậu lên cây, Tiểu Ca thấy chắc chắn sẽ lo lắng!

Hay là thử tí đi?" Thiên Chân bực bội đáp: "Dẹp đi hai ông tướng, toàn nghĩ ra trò tổn đức!

Lỡ dây thừng đứt thì tôi thành xiên thịt à?

Với lại tôi thấy Tiểu Ca không có ngu như hai người đâu!

Cái trò tạo nguy hiểm giả này anh ấy chắc chắn không tin!

Tôi không thử đâu, lần này coi như tôi đi tham quan nơi đào ra hộp đá Long Văn thôi!" Thấy Thiên Chân không đồng ý, Tống Đường cũng không ép.

Dù sao sau này còn nhiều cơ hội, cứ từ từ.

Nghĩ vậy Tống Đường nhìn đồng hồ.

Đợt leo thứ hai của họ đã kéo dài gần bốn tiếng.

Lúc này đã gần năm giờ sáng, trời cũng sắp sáng rồi.

Qua khỏi lãnh địa của Ly cổ nhất định phải tìm chỗ ngủ một giấc, nếu không tinh thần con người sẽ sụp đổ mất.

Anh lấy một chiếc camera từ mô hình 3D ra và thả đi.

Qua hình ảnh camera truyền về, họ thấy phía trên khoảng hai mươi mét đã xuất hiện mấy đường sạn đạo cổ.

Những sạn đạo này dẫn thẳng lên đỉnh cây đồng.

Dưới sạn đạo còn có vài hang động, nếu muốn nghỉ ngơi thì phải vào đó.

Trên cây này thì thật sự không thể ngủ được.

Tống Đường chỉ lên trên: "Cố thêm chút nữa thôi!

Một tiếng nữa cố mà leo vào hang động mà ngủ!

Ở trên cây này không an toàn chút nào!" Hai người kia gật đầu.

Họ lúc này thực sự sắp trụ không nổi rồi, chủ yếu là việc leo cây này quá nguy hiểm.

Cả ba ôm thân cây chợp mắt một lúc.

Một tiếng trôi qua rất nhanh, Tống Đường dậy gõ vào mấy con Ly cổ, thấy chúng đã ngủ say như chết, lay thế nào cũng không dậy.

Lúc này anh mới gọi hai người kia dậy chuẩn bị xuất phát.

Bàn Tử và Thiên Chân thu xếp trang bị, cả ba lập tức leo lên.

Lần này Tống Đường dẫn đầu.

Vì khi lên đến đó, anh phải giăng dây thừng nối từ cây đồng sang vách đá bên cạnh thì mới vào hang động nghỉ ngơi được.

Nhiệm vụ này đương nhiên phải do Tống Đường làm, vì xét về thân thủ hay cân nặng thì anh đều là người hợp nhất.

Tống Đường chuẩn bị xong xuôi, vừa định leo lên thì chợt nhớ ra điều gì đó, vội quay lại dặn: "Tôi phải nhắc trước hai người!

Đám Ly cổ này tuy đã bị hương hun ngất nhưng số lượng rất nhiều!

Lát nữa leo thì cứ cắm đầu mà leo, đừng có tò mò nhìn chúng!

Nhìn nhiều quá trong lòng chắc chắn sẽ nảy sinh nỗi sợ, rồi tiềm thức lại nghĩ nhỡ đâu chúng tỉnh lại thì sao?

Tôi nói cho mà biết, tuyệt đối đừng có nghĩ như thế, không là leo giữa chừng chúng bị vật chất hóa mà tỉnh lại thật thì chúng ta tiêu đời đấy!" Anh vừa dứt lời, Thiên Chân đã cạn lời: "Tôi lạy ông!

Ông không nói thì thôi, nói ra làm cái quái gì?

Ông không nói chúng tôi còn không nghĩ đến, ông vừa nói xong là nó thành ám thị tâm lý luôn rồi!" Bàn Tử đứng cạnh cũng gào lên: "Mẹ kiếp, giờ tôi bắt đầu nghĩ như thế rồi đây này!

Đường lão đệ, cái miệng hại cái thân, thà ông đừng có nhắc còn hơn!" Tống Đường cũng bất lực: "Tôi chỉ sợ Thiên Chân đi vào vết xe đổ thôi mà!

Thôi được rồi, coi như tôi lắm miệng, nhanh lên thôi!" Nói xong Tống Đường không nói thêm nữa, là người đầu tiên leo lên trên.

Tuy miệng nói thoải mái nhưng trong lòng Tống Đường cũng rất hối hận.

Đúng là lời Thiên Chân đã nhắc nhở anh.

Có những chuyện dù sợ xảy ra nhưng tuyệt đối không được nói ra, vì một khi đã nói ra, nó sẽ trở thành một dạng ám thị tâm lý.

Mà ám thị tâm lý, dù chỉ là nhắc qua một câu, rất có thể sẽ găm sâu vào lòng người nghe.

Điều này vô cùng đáng sợ vì nó tác động trực tiếp đến tiềm thức.

Nghĩ đến đây, Tống Đường lại thấy việc mình để fan chơi trò tìm điểm khác biệt lúc trước có phần không ổn.

Nhưng lúc này không còn thời gian để nghĩ nhiều, mọi chuyện phải đợi qua được bãi Ly cổ này, đến nơi an toàn mới tính tiếp.

Tống Đường dẫn đầu leo lên.

Phạm vi chiếm cứ của bầy Ly cổ này cũng có hạn.

Không biết do ở đây có thiết lập gì hay do bản tính loài côn trùng này như vậy, càng gần sạn đạo cổ phía trên thì chúng càng ít dần.

Chỉ nửa tiếng sau, Tống Đường đã là người đầu tiên leo qua được.

Lúc này Bàn Tử và Thiên Chân mới đi được nửa quãng đường.

Đây chủ yếu là vấn đề thân thủ.

Về sự linh hoạt thì Tống Đường bỏ xa hai người kia.

Quan trọng nhất là lúc này Bàn Tử ở giữa, Thiên Chân đi sau cùng.

Bàn Tử vốn sợ độ cao, càng lên cao càng sợ, cộng thêm thể lực tiêu hao quá lớn nên tốc độ chậm hẳn lại.

"Này, nhanh chân lên!

Đừng có dừng lại, đêm dài lắm mộng đấy!" Tống Đường gọi với xuống.

Thiên Chân cũng cuống quýt, thấy Bàn Tử lại dừng lại nghỉ, liền thúc giục: "Đừng dừng nữa, ông nội ơi, nín thở leo một mạch qua đây rồi nghỉ không được à?

Nhỡ lát nữa mấy thứ này tỉnh lại thì tính sao!" Bàn Tử thở hồng hộc: "Cậu... cậu em...

đứng đó nói thì hay lắm, Bàn gia tôi phải vác thêm mấy chục cân thịt hơn cậu đấy nhé!

Với lại... cậu đừng có nhắc chuyện đó nữa!

Tôi... tôi nghe mà cứ cảm giác mấy con sâu này đang cựa quậy rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa vô thức muốn né mấy con sâu đó ra một chút.

Nhưng vừa lùi lại, lưng anh đã chạm ngay vào mấy con sâu khác, khiến anh tởm lợm không chịu nổi.

Tống Đường ở phía trên hét xuống: "Này, đừng lề mề nữa, Bàn Tử cứ liếc trộm mấy con sâu đó mãi, không qua nhanh là có chuyện đấy!

Sao cậu cứ nhìn thế hả!" Thiên Chân nghe vậy, quả nhiên thấy Bàn Tử vẫn đang liếc mắt nhìn.

Bàn Tử cũng mắng lại: "Đã bảo đừng có nói rồi mà cứ nói!

Bàn gia giờ cứ không nhịn được mà muốn liếc vài cái, vụ này chắc chắn là tại cái miệng cậu đấy Đường lão đệ!" "Được rồi được rồi, lỗi tại tôi hết được chưa?

Hai người nhanh qua đây đi!" Tống Đường gọi.

Bàn Tử lấy hơi, tiếp tục leo lên.

Nhưng ở đây sâu bọ thực sự quá nhiều, mỗi lần chạm phải một con, anh lại không nhịn được mà nhìn xem nó đã tỉnh chưa.

Fan trong livestream nín thở không dám ho một tiếng, dường như sợ đám sâu này sẽ đột ngột sống lại.

Tống Đường cũng thót tim, cuối cùng dứt khoát không nhìn nữa.

Đằng nào chuyện gì đến cũng phải đến, nhìn hay không cũng vậy, tự làm mình lo lắng cũng chẳng ích gì.

Thế là anh lấy thiết bị và dây thừng ra, nhắm vào vách đá đối diện bắn hai phát "đoàng đoàng".

Khi móc sắt đã cố định vào vách đá, hai sợi dây thừng cũng được giăng ra.

Sau khi giăng xong cầu dây, Tống Đường mới quay lại nhìn Bàn Tử và Thiên Chân.

Đúng là mắt không thấy thì tim không đau, lúc này nhìn lại, Bàn Tử và Thiên Chân đã sắp qua được vùng đầy Ly cổ rồi.

Nhưng điều khiến Tống Đường ngạc nhiên là quãng đường hai người vừa leo qua, Ly cổ lại biến đâu mất tiêu?

Lúc nãy anh nhớ đoạn cây đồng đó bám đầy Ly cổ mà, sao giờ chẳng thấy con nào?

Chương 104

Chẳng lẽ chúng bám hết lên lưng hai người họ rồi?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên đã bị Tống Đường gạt phắt đi.

Ý nghĩ này quá đáng sợ, thuộc về phạm trù tiềm thức rồi, tốt nhất là không nên nghĩ tới.

Nhỡ mà vật chất hóa ra thật thì đúng là đen đủi hết chỗ nói.

Một phút sau, Bàn Tử và Thiên Chân cũng lần lượt leo tới.

Đến đây, thân cây đồng đã bắt đầu nhỏ đi nhiều, cành nhánh nhiều hơn nhưng cũng mảnh hơn.

Cả ba không thể cùng bám trên một cành.

Tống Đường bảo Bàn Tử nặng nhất qua trước, chỉ cần anh ta qua an toàn thì Tống Đường và Thiên Chân qua cũng không thành vấn đề.

Bàn Tử không dài dòng, nắm lấy dây thừng định leo qua.

Nhưng khi anh ta vừa lướt qua người Tống Đường, Tống Đường bỗng thấy sau vai Bàn Tử thò ra mấy thứ lông lá, đang định chộp vào mặt mình.

Cảnh tượng này làm Tống Đường và fan trong livestream đứng hình.

May mà Tống Đường phản ứng cực nhanh, giơ hai ngón tay thon dài kẹp chặt lấy lớp vỏ cứng cạnh xúc tu đó.

Không đợi con Ly cổ kịp chui ra khỏi lớp vỏ mặt người, anh đã văng mạnh nó vào vách đá bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, chiếc mặt nạ mặt người vỡ tan tành.

Nhưng gần như cùng lúc đó, lại có một bóng đen nữa thò ra từ sau lưng Bàn Tử.

Tống Đường phản ứng nhanh nhạy, né người ra sau thì thấy kinh hoàng: sau lưng Bàn Tử bám đầy những con Ly cổ như thế, vậy mà anh ta hoàn toàn không hay biết, thậm chí Thiên Chân đi phía sau cũng không phát hiện ra.

"Hai người bị mù à?

Sau lưng bám đầy sâu bọ mà không thấy sao?" Tống Đường vừa nói vừa rút đoản đao bên hông, đưa tay định gạt đám Ly cổ trên lưng Bàn Tử xuống.

Thiên Chân ở phía dưới mắng: "Cột ánh sáng soi từ dưới lên, bóng của anh ấy che hết sạch rồi, nhìn thấy mới là lạ đấy!

Chạy mau!

Chạy mau, đám bên dưới cũng tỉnh rồi!" "Tôi bảo này, hay là cậu cứ lấy máu đi cho rồi!" Tống Đường hét lên.

Sau lưng Thiên Chân cũng bám không ít, nhưng hình như lũ Ly cổ cảm thấy máu của cậu ta có vấn đề nên đã bỏ qua người cậu ta, nhắm thẳng vào Bàn Tử và Tống Đường phía trên.

Thiên Chân cũng kêu khổ không thôi.

Con người chỉ trong cảnh tuyệt vọng thì adrenaline mới tiết ra mạnh mẽ, lúc đó cảm giác đau đớn cũng sẽ giảm đi.

Nhưng bảo Thiên Chân tự làm mình chảy máu lúc này thì cậu ta thật sự không xuống tay được.

Dù là cắn đầu ngón tay, cắn đầu lưỡi hay rạch một đường trên người thì đều đau chết đi được.

Thấy Thiên Chân do dự, Tống Đường cũng chẳng còn cách nào,

chỉ biết dùng đoản đao gạt lũ sâu trên người Bàn Tử đi.

Lúc này Bàn Tử nghe thấy sau lưng có sâu thì sợ đến mất vía, lại thêm đang treo lơ lửng trên dây thừng, trong lúc hoảng loạn suýt chút nữa là buông tay.

Tống Đường nhanh tay lẹ mắt gạt sạch đám Ly cổ trên người anh ta rồi hét lớn: "Chạy mau, chạy mau!

Tôi sắp không trụ nổi rồi!" Bàn Tử quay đầu lại nhìn, thấy trên người Tống Đường đã bám vài con Ly cổ.

Anh phải dùng một tay liên tục gạt chúng ra.

Thiên Chân phía sau thì vẫn ổn, đám Ly cổ đều né cậu ta ra, thành ra chỉ có mình cậu ta là bình an vô sự.

"Mẹ kiếp, Thiên Chân lấy máu mau!" Bàn Tử hét lên, chân tay không ngừng nghỉ, vội vàng leo qua phía đối diện.

Thiên Chân lúc này thực sự không lấy được máu, Tống Đường cũng biết đợi cậu ta vượt qua rào cản tâm lý để lấy máu thì mình cũng tiêu đời rồi.

Anh dứt khoát đứng dậy, cầm súng bắn thêm một phát về phía đối diện, rồi hét lớn: "Cậu qua nhanh đi!" Nói xong, anh nắm lấy sợi dây thừng từ súng móc, tung người nhảy vọt xuống.

Cả người anh như một chiếc đu quay, trượt thẳng về phía vách đá đối diện.

Ngay khoảnh khắc sắp va vào vách đá, anh xoay người một cái, dùng lưng đập mạnh vào vách đá.

Trong chớp mắt, đám Ly cổ chưa kịp bò ra trên lưng anh đều bị đè bẹp thành đống thịt vụn.

Vô số mặt nạ mặt người vỡ nát, rơi lả tả xuống phía dưới.

Cảnh tượng này diễn ra nhanh như chớp.

Khi Bàn Tử và Thiên Chân phản ứng lại thì không khỏi kinh hãi.

Bàn Tử lúc này đã bám được vào mỏm đá nhô ra trên vách núi, hét lên: "Hay!

Thân thủ của Đường lão đệ quả nhiên có phong thái của Bàn gia tôi năm nào!

Nhưng sau lưng cậu vẫn còn đấy!" Tống Đường thừa biết không thể đập chết hết được bầy sâu sau lưng, nhưng đây đã là cách tốt nhất rồi.

Bởi vì lúc đó nếu anh không làm vậy, đợi Thiên Chân lên tới nơi, đám Ly cổ bám trên người cậu ta theo bản năng chẳng phải sẽ bò hết sang người anh sao?

Hơn nữa mục tiêu của lũ Ly cổ này là miệng mình, chỉ cần không để chúng chui được vào miệng thì bám đầy người cũng có sao đâu?

Tống Đường cậy mình có kỹ năng, một tay nắm dây thừng leo lên hội quân với Bàn Tử, một tay giật những con Ly cổ định chui vào miệng mình ra.

Có con bị anh đập chết tươi trên vách đá, có con thì bị ném thẳng xuống dưới.

Khán giả trong livestream lúc này nín thở theo dõi, hành động của Tống Đường lúc nãy liền mạch và đẹp mắt đến mức khó tin.

Nhưng nguy hiểm vẫn chưa hết hẳn, họ không dám bình luận lung tung sợ anh phân tâm.

Lại nói về Thiên Chân, anh chàng này đúng là một "bình thuốc di động".

Đám Ly cổ cứ thấy cậu ta là tự động rút lui, thành ra quanh cậu ta

chẳng còn con nào.

Mà đám Ly cổ này đều vác theo mặt nạ đá, nên trên sợi dây thừng cũng chẳng bám được bao nhiêu con.

Khi Thiên Chân leo dọc theo dây thừng qua tới nơi, tuy trên dây bám vài con Ly cổ nhưng chúng muốn bò qua cũng cần một khoảng thời gian.

Lúc này Tống Đường cũng đã leo từ dưới lên, thấy cách đó không xa có một hang động, liền gọi: "Vào nhanh!

Vào trong là ổn rồi!

À đúng rồi, châm cột ánh sáng đi!" Thiên Chân nghe vậy vội lôi trong balo ra một cây đèn ánh sáng, ném vào trong hang rồi vặn sáng lên.

Toàn bộ không gian bên trong hang động hiện ra rõ mồn một.

Không gian bên trong khá rộng, nhìn qua có vẻ không có gì nguy hiểm.

Bàn Tử đã lùi vào trước.

Khi Thiên Chân vào trong, cậu ta nhắc nhở: "Cẩn thận, trên vách tường gần đây cũng có Ly cổ đấy!

Chạy mau!" Tống Đường liếc nhìn, quả nhiên thấy trên vách đá xung quanh cũng xuất hiện vài con Ly cổ đang bò về phía họ.

May mà cả ba hành động đủ nhanh.

Khi Tống Đường chui vào hang, anh lôi tấm bạt chống nước trong balo ra, bịt kín cửa hang để ngăn bầy Ly cổ bò vào.

Sau khi phong tỏa lối vào, anh mới ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Thật tình, chính mình đã nhắc nhở từ trước rồi mà suýt chút nữa vẫn mất mạng ở đây.

Nếu không nhắc trước thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Tống Đường nghỉ một lát rồi đứng dậy tìm Bàn Tử và Thiên Chân.

Sau đó anh phát hiện hai người kia đã biến đâu mất, mà sâu trong hang động lại hắt ra một luồng sáng mạnh hơn.

Dường như bên trong hang này còn có một cái hang khác!

Tống Đường đứng dậy đi vào, quả nhiên thấy bên trong còn một lối sụp xuống.

Bàn Tử và Thiên Chân đang đứng đó, trước mặt họ trên mặt đất là một bộ hài cốt.

Trên vách tường trước mặt hài cốt viết đầy chữ và hình vẽ.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Tống Đường lập tức hiểu ra ngay: đó chắc chắn là di hài của Lão Dương!

Di hài thực sự của Lão Dương.

Thấy Bàn Tử vỗ vai Thiên Chân, Tống Đường lẳng lặng lùi ra ngoài.

Bạn cũ gặp lại nhưng trong cảnh tượng thế này, chắc Thiên Chân lại buồn lắm đây.

Tống Đường không muốn chứng kiến cảnh đó nên một mình ra ngoài lấy đèn bão ra vặn sáng.

Vách đá ở đây đầy vết nứt nên cũng chẳng lo không khí không lưu thông mà chết ngạt.

Sau đó anh lấy đồ ăn ra ngồi ăn.

Fan trong livestream thấy anh như vậy, dù muốn hỏi han tình hình cũng không dám mở lời.

Kỷ Niệm và Long lão cũng im lặng, rõ ràng lúc này Tống Đường không muốn trò chuyện.

Bàn Tử cũng nhanh chóng từ bên trong đi ra, để một mình Thiên Chân ở lại.

“Tình hình sao rồi?” Tống Đường hỏi.

Bàn Tử thở dài: “Hazzz!

Chương 105

Khóc rồi, nhưng chúng ta cũng coi như may mắn!

Ít nhất là không chết trong tay đám Ly cổ đó!

Mà tôi bảo này Đường lão đệ, lần sau cậu đừng có nhắc mấy cái vụ đó nữa nhé, suýt thì cậu hại chết anh em rồi đấy!" Tống Đường bất lực, giờ nói mấy cái đó cũng chẳng ích gì, tiền cũng không mua được thuốc hối hận mà.

Hơn nữa sức mạnh vật chất hóa này đúng là khó kiểm soát, anh chỉ có thể cẩn thận hơn thôi.

"Bộ hài cốt đó cậu ta định tính sao?" Tống Đường hỏi.

Bàn Tử lấy chút đồ ăn rồi đáp: "Thiên Chân bảo phải thu nhặt lại.

Dù sao cũng là bạn bè một thời, không thể để anh ta phơi xác ở đây được.

Lần trước Tà Đế đến không kịp lo liệu, giờ để cậu ta làm thay vậy." Fan thấy đến đây mới nhịn không được mà hỏi: "Thiên Chân và Lão Dương cũng là bạn à?" "Đúng thế, vậy Thiên Chân có quen Tà Đế không?" Fan chỉ biết Lão Dương là bạn của Tà Đế, thấy Thiên Chân như vậy nên ai cũng tò mò.

Tống Đường gật đầu: "Thiên Chân và Tà Đế không quen nhau, nhưng cậu ta cũng là bạn của Lão Dương!

Chúng ta đừng vào làm phiền, cứ để cậu ta thu dọn cho chu tất đi!

Một đêm lăn lộn cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm thôi!" Bàn Tử gật đầu, lấy ít đồ ăn vào trong bầu bạn với Thiên Chân.

Tống Đường không đi theo.

Thứ nhất, lát nữa họ phải ngủ, lỡ Bàn Tử và Thiên Chân lúc ngủ nói mê, lộ ra mấy cái bí mật động trời của họ thì hỏng.

Thứ hai, tiếng ngáy của Bàn Tử chắc chỉ có Thiên Chân mới chịu nổi.

Ăn xong một lúc, cơn buồn ngủ ập đến, Tống Đường chào fan một tiếng rồi tựa vào vách đá ngủ thiếp đi.

Còn tình hình bên trong anh không hỏi thêm gì, thậm chí không biết hai người kia đi ngủ từ lúc nào.

Giấc ngủ này thực sự quá sâu.

Khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ, anh cũng ngẩn người: mình đã ngủ một mạch năm tiếng đồng hồ, giờ đã mười một giờ trưa rồi.

Tiếng ngáy của Bàn Tử bên trong vẫn đang rền vang.

Anh đứng dậy lấy ít nước đun trên đèn bão.

Chẳng mấy chốc Thiên Chân cũng tỉnh, chắc cũng không ngủ được nữa nên đi ra ngoài.

Thấy cậu ta ra, Tống Đường mới hỏi: "Bộ hài cốt định xử lý thế nào?" "Còn thế nào nữa, chắc chắn là phải mang ra ngoài rồi.

Tôi để trong balo." Thiên Chân vừa nói vừa vỗ vào balo, đồng thời đưa sang hai cây đèn ánh sáng.

"Một tiếng trước tôi đã thay đèn trong hang một lần rồi.

Đây là hai cây cuối cùng.

Đoạn đường tiếp theo anh định tính sao?

Có mấy thứ này mà đi còn gian nan như vậy, dùng hết hai cây này là hết sạch luôn đấy." Tống Đường thở dài: "Rồi sẽ có cách thôi!

Sắp trưa rồi, đợi ăn trưa xong chiều chúng ta lại đi tiếp.

Cố gắng tối nay ra được khỏi đây!" Tống Đường đưa nước nóng cho Thiên Chân, chợt hỏi: "Chỉ để xem nơi đào ra hộp đá Long Văn mà đánh đổi thế này, có đáng không?" Thiên Chân cười khổ: "Không biết nữa, nhưng đến cũng đã đến rồi, còn biết làm sao!

Anh lo nghĩ xem lát nữa làm gì đi!" Tống Đường nhìn vào trong hang nói: "Mấy chuyện khác tôi sẽ tính, cậu vào gọi anh ta dậy đi!

Khi con người mơ ngủ, tiềm thức không được kiểm soát đâu.

Năm tiếng nghỉ ngơi vừa rồi đủ để tinh thần thả lỏng rồi.

Vì trước đó tinh thần căng thẳng quá độ nên năm tiếng đầu ngủ sâu cũng không sao, nhưng nếu để anh ta ngủ tiếp, lỡ mơ thấy cái gì đó thì e là sẽ vật chất hóa ra mấy thứ chúng ta không hiểu nổi đâu!" Tiềm thức hoạt động mạnh nhất khi ngủ.

Nếu mệt rã rời thì không sao, nhưng một khi cơ thể bắt đầu hồi phục mà cứ ngủ tiếp ở cái nơi tà môn này thì vô cùng nguy hiểm.

Thiên Chân gật đầu, đứng dậy vào gọi Bàn Tử dậy ăn chút gì đó.

Bàn Tử rõ ràng vẫn chưa ngủ đủ, lúc dậy mặt vẫn còn ngáo ngơ, nhưng nghe có đồ ăn là lết ra ngay.

Long lão nghe đến đây vội bảo Kỷ Niệm ghi chép lại.

Đây cũng coi như là một điều cần chú ý về cây thần đồng.

Sau này nếu có cơ hội nghiên cứu thứ này, nhất định không được để nhân viên nghiên cứu ngủ tại hiện trường, tránh vật chất hóa ra mấy thứ quái dị...

Quay lại hiện trường.

Bàn Tử ăn xong tinh thần khá lên đôi chút nhưng vẫn còn mệt.

Thực ra không chỉ anh ta, cả Thiên Chân và Tống Đường sau khi ăn xong, cơ thể cũng bắt đầu đình công.

Vận động cường độ cao cả đêm qua khiến cơ thể họ cực kỳ cần nghỉ ngơi, cơn buồn ngủ cứ thế ập đến.

"Tôi bảo này, hay là mình cứ đi tiếp đi!

Cứ ngồi đây đợi là tôi lại không nhịn được muốn ngủ tiếp đấy!" Bàn Tử tự nhéo mình một cái rồi nói.

Thiên Chân gật đầu, rõ ràng cũng sắp hết hơi.

Tống Đường thì bảo: "Với tình trạng này của chúng ta mà leo lên, nhỡ gặp nguy hiểm cũng chẳng xử lý nổi.

Thôi cứ thay phiên nhau nghỉ đi, ăn thêm chút gì rồi luân phiên canh gác, tránh xảy ra rắc rối." Bàn Tử nghe vậy liền bảo mình chịu hết nổi rồi, để hai người gác ca đầu đi, rồi tựa lưng vào vách đá nhắm mắt luôn.

Tống Đường bất lực bảo Thiên Chân cũng đi nghỉ đi.

Thiên Chân thì tựa vào vách đá, không biết là không buồn ngủ hay không muốn ngủ, cứ ngồi châm thuốc hút.

Fan cũng rất biết ý không nói gì thêm.

Minh thúc và mấy lão làng khác cũng là hạng tinh đời, lần này không ai mở miệng hỏi mua bộ hài cốt kia.

Dù sao đó cũng là hài cốt người hiện đại, lại còn là bạn của Thiên Chân.

Hỏi mua thứ đó trong livestream thì đúng là não có vấn đề.

Tống Đường thấy Thiên Chân không ngủ nên định bụng tự mình nghỉ một lát.

Kết quả Thiên Chân bỗng lên tiếng: "Nếu anh cũng không ngủ được, hay là kể tiếp chuyện của Tống Lão Nhị đi!

Lúc họ vào ngôi mộ nhà Thanh đó, đã gặp phải chuyện gì?" Nghe Thiên Chân nhắc đến chuyện này, fan mới bắt đầu tỉnh táo lại: "Đúng đúng, Đường Bảo kể tiếp đi!" "Đường Bảo còn buồn ngủ không?

Nếu mệt quá thì ngủ đi, câu chuyện kể sau cũng không sao!" "Đúng đấy, nhưng nếu không mệt thì kể chuyện cũng là cách hay để tỉnh táo hơn." Tống Đường cười khổ, nhưng vẫn gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe Tống Đường định kể tiếp cũng mở mắt ra: "Sắp nói đến Tần Nhuyễn rồi à?

Thế thì Bàn gia tôi phải nghe!

Cái cô em Tần Nhuyễn đó rốt cuộc làm sao mà theo chân Tống Lão Nhị ra khỏi cái mộ nhà Thanh đó được?" Tống Đường thấy Bàn Tử cũng hứng chí nên mỉm cười bất lực gật đầu, rồi ngẫm nghĩ một chút cách kể, sau đó bắt đầu cất lời...

Lại nói về Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn lúc bấy giờ.

Thực ra họ đã không còn đường nào để ra nữa.

Quay lại theo lối giếng đứng lúc trước là điều không thực tế, chưa nói đến việc trên đó có cảnh sát hay không, chỉ riêng việc đào đống bùn sụp xuống đó cũng không phải chuyện sớm chiều.

Mà bầy dây leo tấn công La Bát Đầu lại càng kỳ quái.

Gặp phải thứ mình không rõ, nếu còn cơ hội thăm dò, Tống Lão Nhị sẽ không hề do dự.

Nhưng ngặt nỗi lối thoát lại bị chặn, nên lúc đó Tống Lão Nhị thực ra muốn làm rõ xem đám dây leo kia rốt cuộc là cái gì.

Bởi vì nếu muốn tiếp tục thâm nhập, không làm rõ thứ đó thì e là họ cũng không ra được...

Bên trong cửa mộ tối đen như mực, nhưng đám dây leo đó lại

dường như hoàn toàn phớt lờ họ.

Tuy vẫn còn vài sợi ngoe nguẩy chưa rụt hẳn vào trong, nhưng thấy chúng không chủ động tấn công, hai người cũng thở phào đôi chút.

Tống Lão Nhị cầm ngược đoản đao, cẩn thận từng bước tiến về phía cửa mộ.

Tần Nhuyễn bám sát sau lưng, nắm chặt lấy tay áo anh.

Hai người phải mất tới năm phút mới đi hết đoạn đường hầm chỉ dài vài mét.

Khoảnh khắc họ bước qua cửa mộ, một luồng gió lạnh thổi qua khiến cả hai không tự chủ được mà rùng mình.

Tống Lão Nhị dùng đèn pin soi phía trước.

Sau khi qua cửa mộ, họ thấy bên trong ngôi mộ nhà Thanh này quả nhiên là mộ thất chính.

Bốn bức tường đều được xây bằng gạch xanh, khe gạch còn được đổ thêm vật liệu gia cố, bảo quản cực kỳ tốt.

Chủ yếu là nhờ tấm đá chặn cửa lúc trước nên bên trong không bị nước mưa xói mòn.

Thứ đầu tiên họ nhìn thấy là một cái hố nhỏ nằm ngay trên mặt đất, cách cửa mộ khoảng một mét.

Cái hố này chỉ to bằng nắm tay, những viên gạch xanh trên nền bị ai đó đào lên vứt sang một bên.

Bên trong hố còn cắm một thanh gỗ to bằng cánh tay.

Thấy cảnh này, Tống Lão Nhị không khỏi nhíu mày.

Cơ quan cổ mộ chắc chắn phải được thiết kế ngay từ khi xây

dựng.

Việc gạch xanh bị đào lên để tạo ra một kết cấu thanh gỗ chống tấm đá chặn cửa thế này chắc chắn không thể là thiết kế ban đầu.

Nếu không, cái hố này phải được lót gạch xanh đàng hoàng chứ không phải kiểu bị đào bới nham nhở như hiện tại.

Chương 106

Rõ ràng có ai đó đã đào nó ra.

Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị với vẻ dò hỏi.

Vì ngôi mộ nhà Thanh này từ xưa đến nay chỉ nghe đồn có tổ tiên nhà anh vào được, mà ở đây lại có dấu vết nhân tạo hoàn toàn khác biệt với cấu trúc ban đầu của ngôi mộ.

Điều này chứng tỏ đã có người đến đây và bày ra cảnh này.

Tống Lão Nhị nói: "Cô đừng nhìn tôi như thế, chuyện của tổ tiên tôi sao tôi biết hết được!

Ngôi mộ này tôi cũng là lần đầu đến thôi!

Nếu không phải bọn La Bát Đầu tìm thấy chỗ này thì tôi tuyệt đối không xuống đây đâu!" "Tại sao?" Tần Nhuyễn hỏi.

"Anh cũng là kẻ trộm mộ, sao có thể để yên một ngôi mộ mà tổ tiên có ghi chép lại mà không đào?" Tần Nhuyễn vốn coi thường hạng thợ thủ công như Tống Lão Nhị, cho rằng đã là kẻ trộm mộ thì thấy mộ là phải đào, sao có thể giữ một ngôi mộ mà không đụng tới?

Hơn nữa anh ta còn nghèo đến mức chỉ mười vạn tệ đã mua chuộc được, rõ ràng chẳng giống hạng hiệp đạo gì cho cam.

Tống Lão Nhị hừ lạnh: "Đây là tổ huấn, cô không cần lấy ánh mắt nhìn đám trộm mộ khác để nhìn tôi!

Tổ huấn là tổ huấn, một khi lão tổ tông đã bảo không được đào thì Tống Lão Nhị tôi dù có chết đói cũng không chủ động mò tới!

Lần này chẳng qua là vì giữ mạng nên mới bất đắc dĩ phải vào thôi!

Tin là tổ tiên sẽ thấu hiểu.” Tần Nhuyễn nghe vậy không khỏi nhìn Tống Lão Nhị bằng con mắt khác.

Trước đây chỉ nghe đồn anh ta là một kẻ trộm mộ có chút bản lĩnh, không ngờ hôm nay gặp mặt lại thấy có chút khí tiết.

“Nếu đã vậy thì chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Mau tìm đường ra thôi!” Tần Nhuyễn nhắc nhở.

Tống Lão Nhị gật đầu, dùng đèn pin soi xung quanh mộ thất chính.

Nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng, cả hai đều sững sờ.

Mộ thất chính thời Thanh này không lớn, nhất là đây chỉ là mộ của một tiểu thư nhà giàu, đương nhiên không thể so với lăng tẩm hoàng gia.

Mộ thất này chỉ có đường kính khoảng bảy tám mét.

Góc tường xung quanh bày biện rất nhiều đồ tùy táng, nhưng phần lớn đều đã mục nát hoặc hư hỏng.

Dường như ở đây đã từng xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng, nhiều bình gốm sứ bị vỡ tan tành.

Còn ở giữa mộ thất, nơi vốn dĩ đặt quan tài thì lại trống không, chỉ còn lại một vết lõm mờ mờ do sức nặng của quan tài ép xuống.

Và ngay tại vết lõm đó, có một hố sụt rộng khoảng một mét vuông không có gạch lót.

Lúc này, có hai sợi dây leo to khỏe đang mọc ra từ đó.

Vô số dây leo trong mộ thất đều bắt nguồn từ đây.

Những sợi dây leo gần hố sụt quấn lấy nhau như một chiếc quẩy xoắn lớn.

Phía sau đám dây leo đó, trên tường mộ xuất hiện một lỗ hổng cao

hai mét, trông giống như một lối đi bí mật không biết dẫn về đâu.

Tần Nhuyễn định bảo Tống Lão Nhị qua xem cái lỗ hổng đó, nhưng Tống Lão Nhị đã giữ cô lại, trầm giọng nói: "Đừng chạy lung tung!

Đây là Quỷ Đằng Liên Lý!

Chạy loạn là mất mạng như chơi đấy!

La Bát Đầu là tấm gương tày liếp rồi, cũng may chúng ta không đào hố cây, nếu không giờ chắc cũng chết rồi!" Tần Nhuyễn nghe mà mặt cắt không còn giọt máu, vội hỏi: "Quỷ Đằng Liên Lý là cái gì?

Tại sao đào hố cây là chúng ta chết?" Tống Lão Nhị nhìn đám dây leo vẫn đang ngoe nguẩy kia, rút ra một điếu thuốc lá sợi.

Thuốc lá sợi thực ra là lá thuốc tự cuốn, thời đó thuốc lá bao rất đắt, hạng người như Tống Lão Nhị đương nhiên chẳng nỡ bỏ tiền mua.

Anh rít một hơi, bảo Tần Nhuyễn ngồi xuống nói chuyện.

Tần Nhuyễn nhìn đám dây leo phía xa rồi lại nhìn Tống Lão Nhị, cảm thấy anh ta chắc chắn bị điên rồi.

Cái thứ giết người ngay trước mắt mà anh còn tâm trí ngồi đây nghỉ ngơi?

Tống Lão Nhị nhìn thấu tâm tư của cô, liền nói: "Yên tâm đi, tôi cũng không muốn chết đâu, cô muốn sống thì cứ làm theo lời tôi nói!

Nếu không không chỉ mình cô chết mà cô còn kéo tôi chết chùm đấy!" Tần Nhuyễn thấy anh ta không giống đang đùa nên mới chịu ngồi xuống nghe giải thích.

Tống Lão Nhị rít thêm một hơi thuốc lá sợi rồi mới bắt đầu giải thích.

Câu đầu tiên anh nói là: "Địa hữu liên lý, phùng nhị chiết nhất! (Đất có liên lý, gặp hai bẻ một).

Chẳng trách năm xưa chỉ có tiên tổ một mình trở về, còn lão tiền bối họ La mù lòa kia lại phải bỏ mạng tại đây!

Đúng là số mệnh cả!

Nhưng vận may của chúng ta vẫn còn tốt chán, cơ hội sống sót lần này rất lớn!" Hóa ra, loại dây leo quái dị này từng được ghi chép trong cuốn cổ tịch trộm mộ gia truyền của nhà Tống Lão Nhị, gọi là Quỷ Đằng Liên Lý, hay còn có người gọi là Âm Dương Đằng.

Loại Quỷ Đằng Liên Lý này cực kỳ hiếm gặp, thường chỉ xuất hiện ở những nơi giao thoa giữa âm và dương trong phong thủy.

Hình thái của chúng thiên hình vạn trạng, không loài nào hoàn toàn giống loài nào, chủng loại thực vật cũng khác nhau.

Nói trắng ra, Quỷ Đằng Liên Lý không phải là tên một loại thực vật cụ thể, mà là một hiện tượng tự nhiên.

Có khi Quỷ Đằng Liên Lý là dây leo, có khi lại là cây thân gỗ.

Vì thế cách gọi cũng có chút khác biệt: nếu là dây leo thì gọi là Quỷ Đằng Liên Lý, còn nếu là cây thì gọi là Cây Liên Lý.

Theo phong thủy, nguyên nhân hình thành hiện tượng này là do khí thế tại nơi âm dương giao hòa tạo nên.

Tống Lão Nhị không nghiên cứu sâu về phong thủy, cuốn cổ tịch của tổ tiên để lại chủ yếu dạy về thủ pháp và kinh nghiệm trộm mộ, cũng như cách xem thế rồng tìm mộ, còn mấy cái như Phong Thủy Tầm Long Quyết thì anh cũng mù mịt, chủ yếu là do ít học.

Chỉ riêng phần giải thích về Quỷ Đằng Liên Lý này là do anh được một người bạn đồng hành kể cho nghe trong một lần đi đổ đấu gặp

phải một loại thực vật không thể giải thích được, anh mới nhờ người bạn đó tra cứu trong cổ tịch nhà mình xem có ghi chép gì không, từ đó mới biết đến Quỷ Đằng Liên Lý.

Theo ghi chép, Quỷ Đằng Liên Lý vô cùng huyền diệu.

Ở những nơi âm dương giao hội trong phong thủy, hai luồng khí âm dương xung đột và bổ trợ cho nhau, đuổi bắt nhau nhưng lại không tách rời.

Dưới tác động của hai luồng khí này, thực vật xung quanh sẽ nảy sinh hiện tượng kỳ lạ: chúng sẽ quấn quýt lấy nhau giống như hình vẽ trên sơ đồ âm dương, hình thành nên quỷ đằng hoặc cây liên lý.

Nhìn từ bên ngoài, chúng giống như những sợi dây leo hoặc cành cây đang ôm lấy nhau, nên mới gọi là Liên Lý.

Những nơi này thường thấy ở sâu trong núi, đặc biệt là ở chân các ngọn núi cao hùng vĩ.

Cổ nhân có câu: "Sơn xuyên chi đại mạc cử kỳ để, thủy vực chi quảng mạc tầm kỳ uyên" (Núi sông dù lớn cũng không thể dò tới đáy, vùng nước dù rộng cũng khó tìm được vực sâu).

Ý nói núi cao sông dài tuy hùng vĩ bao la nhưng dưới sâu trong lòng núi và dưới mặt nước lại ẩn chứa rất nhiều chuyện khó lý giải, chớ nên khinh suất dấn thân vào chỗ nguy hiểm.

Một ngọn núi nếu trên đỉnh góc cạnh phân minh thì sâu dưới lòng đất nơi ngọn núi đó tọa lạc chắc chắn sẽ có nhiều chuyện quái dị.

Ngược lại, nếu đỉnh núi tròn trịa, không có vách đá dựng đứng thì tình hình dưới chân núi thường sẽ tốt hơn đôi chút.

Điều này thực ra không khó hiểu: núi cao hùng vĩ có mặt âm thì tự nhiên sẽ có mặt dương (mặt thường xuyên được mặt trời chiếu sáng và mặt bị che khuất).

Nơi giao thoa âm dương thường chính là những đỉnh núi như thế.

Và ở dưới sâu trong lòng đất ứng với đỉnh núi, các luồng địa khí xung đột nhau sẽ hình thành nên vùng âm dương giao hội.

Những nơi này trong phong thủy chính là huyệt mắt, nên thường xuất hiện những hiện tượng không thể giải thích.

Tần Nhuyễn vốn có chút kiến thức nên nhanh chóng hiểu ý của Tống Lão Nhị.

Dù sao cô cũng xuất thân từ gia đình đồ cổ, nghiên cứu phong thủy chắc chắn hơn hẳn cái hạng học mót như anh.

Cô gật đầu: "Thuyết pháp này đúng là có thật, theo như anh nói thì Quỷ Đẳng Liên Lý được sinh ra trong tình cảnh đó!

Nhưng sao ở đây lại có?

Vùng này xưa nay toàn là đồng bằng, ngọn núi gần nhất cũng cách đây cả chục dặm mà!

Hơn nữa, câu 'Địa hữu liên lý, phùng nhị chiết nhất' nghĩa là gì?" Tần Nhuyễn hỏi ra điều thắc mắc trong lòng.

Tống Lão Nhị dụi tắt điếu thuốc, nói: "Chỗ này hiện tại tuy là đồng bằng, nhưng cô có dám chắc hàng trăm hàng ngàn năm trước cũng thế không?

Có khi cái đồng bằng chúng ta thấy thực chất lại là một đỉnh núi đấy!" "Ý anh là, có thể có một ngọn núi lớn bị chôn vùi dưới ngôi mộ này?

Và ngôi mộ này tình cờ nằm ngay trên đỉnh núi, nơi âm dương giao hội?" Tần Nhuyễn kinh ngạc.

Chuyện này nghe thật khó tin.

Hơn nữa đây là vùng canh tác, nếu dưới đất có núi lớn thì khi cày

cấy thế nào cũng phải phát hiện ra chút dấu vết chứ!

Tống Lão Nhị lắc đầu: "Ý tôi là sự kỳ diệu của đại tự nhiên chúng ta không thể thấu hiểu hết được!

Chỗ này đã có Quỷ Đằng Liên Lý thì chắc chắn có lý do của nó!

Chúng ta chỉ cần nghĩ cách làm sao để ra ngoài, còn vì sao nó tồn tại ở đây không phải việc chúng ta cần bận tâm!" Tần Nhuyễn gật đầu, đúng là vậy, lo mấy cái đó làm gì khi mà đường ra còn chưa thấy.

Tống Lão Nhị giải thích tiếp: "Sở dĩ nói 'Địa hữu liên lý, phùng nhị chiết nhất' là vì có câu 'Thiên hữu bỉ dực điểu, địa hữu liên lý chi' (Trên trời có chim bỉ dực, dưới đất có cành liên lý).

Quỷ Đằng Liên Lý này chính là do một âm một dương quấn quýt lấy nhau, trông rất giống cành liên lý tượng trưng cho tình yêu nên mới có cái tên đó!

Nhưng nói cho cùng, nó không phải cành liên lý thật, nên mới bị gọi là 'Quỷ Đằng'!

Còn câu 'Phùng nhị chiết nhất' thì nghe mới huyền bí!" Nói rồi Tống Lão Nhị chỉ tay về phía mấy gã đàn em của La Bát Đầu đang bị dây leo treo lơ lửng đằng xa.

Từng tên một bị treo lên như đang ở pháp trường, chẳng rõ là đang làm gì.

Chương 107

Tần Nhuyễn nhìn mà sợ hãi, co người lại.

Tống Lão Nhị giải thích: "Cổ tịch nhà tôi chép rằng loại Quỷ Đằng Liên Lý này sinh ra nhờ hấp thụ khí âm dương!

Dưới gốc của nó chắc chắn là nơi tụ hội của hai luồng khí này.

Khí nồng đậm thì dây leo dài tới hàng ngàn mét, khí bạc nhược thì dây leo chỉ dài tầm mười mét.

Nhìn đám dây leo ở đây thì e là khí âm dương dưới đất đã cạn kiệt lắm rồi, chẳng bao lâu nữa chúng sẽ không sống nổi.

Mà bản tính của Quỷ Đằng Liên Lý là săn đuổi khí âm dương, nhất là khi nó cảm nhận được khí âm dương sắp thoát đi, nó sẽ truy đuổi đến cùng!

Trong phong thủy, đàn ông và phụ nữ chính là hiện thân của một dương một âm.

Lúc nãy La Bát Đầu định chạy ra ngoài, chắc chắn đã gây ra phản ứng cho Quỷ Đằng Liên Lý.

Nó coi ông ta là dương khí nên đã xuyên thủng cơ thể ông ta!

Thế nên chúng ta không được chạy, một khi để nó cảm nhận được chúng ta đang bỏ trốn, nó sẽ lập tức giết chết chúng ta ngay!

Kết cục sẽ thảm khốc y như La Bát Đầu vậy!" Nói đến đây, Tống Lão Nhị hít một hơi sâu: "Cổ tịch nhà tôi có ghi, nếu gặp phải thứ này mà chỉ có một mình thì chắc chắn chết.

Nếu có hai người thì tùy trường hợp.

Nếu là hai nam hoặc hai nữ thì chắc chắn một người phải chết thì

người kia mới có cơ hội ra ngoài.

Còn nếu là một nam một nữ thì có cơ hội thoát thân vẹn toàn!" "Tôi nói này, tại sao lại phải một nam một nữ mới có cơ hội toàn mạng trở ra hả?" "Cái đám quỷ đằng liên lý này không lẽ thích làm Nguyệt Lão, đi se tơ hồng chắc?" Bàn Tử tò mò xen vào hỏi.

Khán giả trong phòng livestream cũng thấy lạ lùng.

"Đường Bảo, chúng tôi cũng thấy lạ, sao cứ phải một nam một nữ mới sống sót được?" "Đúng đó, anh giải thích chút đi!" "Phải đấy, nếu không tôi cứ tưởng cái đám quỷ đằng này là hóa thân của Nguyệt Lão không bằng!" Ngay cả Kỷ Niệm cũng không hiểu, cô hỏi: "Long lão, trên đời này thực sự có loại thực vật kỳ lạ như vậy sao?" Long lão cười khổ: "Cái này đã là gì!

Thế giới này có quá nhiều chuyện quỷ dị kỳ diệu.

Dù khoa học phát triển đến nay đã giải thích được nhiều hiện tượng tự nhiên, nhưng cháu không phát hiện ra sao?

Hướng phát triển của khoa học từ trước đến nay dường như chưa bao giờ chạm tới ranh giới của cái chết.

Tại sao con người lại chết, sau khi chết sẽ như thế nào, con người có thực sự có linh hồn hay không... những vấn đề này khoa học hiện tại vẫn chưa thể giải thích được.

Cháu có cảm giác rằng những thứ liên quan đến sinh tử này, trong vô hình như có một bức tường ngăn cản tất cả mọi người tìm hiểu chân tướng không?" Kỷ Niệm nghe vậy gật đầu.

Long lão nói thế, hình như đúng là vậy thật.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, hoặc có lẽ do khoa học phát triển chưa đủ tầm?

Long lão nói tiếp: “Nói nhiều như vậy, thực ra tóm lại một câu: Sự kiêng dè đối với cái chết là lớn nhất!

Đề tài về cái chết này chắc phải để nhân loại nghiên cứu cả đời rồi.”...

Tống Đường dĩ nhiên không biết những suy nghĩ đó.

Anh nhìn thấy các fan trong phòng livestream thắc mắc, bèn lên tiếng giải thích: “Địa hữu liên lý, phùng nhị chiết nhất (Đất có liên lý, gặp hai mất một), thực ra là vì hai luồng khí âm dương!

Trong tầm nhìn của quỷ đẳng liên lý, đàn ông là một luồng dương khí, còn phụ nữ là một luồng âm khí.

Quỷ đẳng liên lý cần sự giao hòa âm dương, nên nếu chỉ đơn độc một luồng dương khí hoặc âm khí là không ổn.

Nếu hai luồng khí này ở bên cạnh mà nó không quá khao khát muốn đánh tan chúng, thì đối phương sẽ an toàn.

Nhưng nếu hai luồng khí này muốn bỏ chạy, các bạn đoán xem kết quả thế nào?

Đương nhiên là chết! ‘Phùng nhị chiết nhất’ là từ đó mà ra.

Thực ra chỉ cần hai người đi vào, muốn trốn thoát thì nhất định phải có một người chết!

Lúc đó, khi La Bát Đầu bị tấn công, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn thực ra có cơ hội thoát ra ngoài.

Dù sao lúc đó La Bát Đầu đã thu hút sự chú ý của quỷ đẳng, nhưng vấn đề là hắn đã cho nổ tung lối thoát!

Vì vậy trong tình huống đó, hai người không thể chạy thoát được nữa.

Chờ họ đào được lối thoát ra, e là quỷ đẳng đã rảnh tay để xử lý

họ rồi.

Năm xưa tổ tiên Tống Lão Nhị và Hạt Tử Lão La cùng xuống mộ, chắc hẳn cũng là vì đụng phải quỷ đẳng liên lý này.

Cuối cùng, với tư cách là sư phụ, Hạt Tử Lão La đã không rời đi, chỉ để tổ tiên Tống Lão Nhị chạy thoát." Mọi người nghe xong mới vỡ lẽ.

Tuy nhiên, Thiên Chân lại nhận ra một vấn đề, anh hỏi: "Cái này cũng không đúng, nếu quỷ đẳng liên lý cần sự giao hòa âm dương, thì Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nói trắng ra là một luồng dương khí và một luồng âm khí riêng biệt.

Họ muốn ra ngoài chắc cũng phải 'chiết' một người chứ?" Mọi người nghe vậy cũng sửng sốt, hình như đúng là đạo lý này thật.

Tống Đường mỉm cười nói: "Đừng gấp, Tống Lão Nhị đã nói một nam một nữ có cách thoát thân thì chắc chắn là có nguyên nhân.

Chờ tôi kể tiếp, các bạn sẽ tự nhiên hiểu ra!"...

Tống Lão Nhị giải thích điều này với Tần Nhuyễn.

Tần Nhuyễn nhanh chóng hiểu ý.

Cô cũng hỏi một câu gần giống Thiên Chân, nhưng trực tiếp hơn: "Nếu những gì anh nói là thật, thì chúng ta làm sao ra ngoài?

Anh có cách gì khiến chúng nghĩ chúng ta không phải là hai luồng khí âm dương riêng biệt không?" Tống Lão Nhị mỉm cười, cầm dao găm rạch một đường trên ngón tay mình.

Máu tức khắc trào ra.

Anh vung tay, đưa dao găm cho Tần Nhuyễn: "Rạch một đường đi, nếu muốn giữ mạng!" Tần Nhuyễn tuy không hiểu nhưng vẫn nghiến răng làm theo.

Chẳng mấy chốc, trên ngón tay cô cũng xuất hiện một vệt máu.

Gần như cùng lúc đó, đám quỷ đằng liên lý ở phía xa dường như đánh hơi thấy mùi máu trên người họ.

Quả nhiên có mấy sợi dây leo lao tới.

Tống Lão Nhị nắm chặt tay Tần Nhuyễn, ép ngón tay đang chảy máu của mình vào ngón tay cô.

Trong phút chốc, máu của hai người hòa lẫn vào nhau.

Đồng thời, đám quỷ đằng liên lý kia quả nhiên dừng lại.

Tần Nhuyễn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đám quỷ đằng đó chỉ lượn lờ chạm vào họ vài cái rồi thu lại.

Thấy cảnh này, Tần Nhuyễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân nghe đến đây cũng đã hiểu: "Âm dương liên thông, phá bích vi dung (Âm dương thông nhau, phá bỏ ranh giới để hòa hợp).

Một cách hay!" Bàn Tử rõ ràng vẫn chưa hiểu, Tống Đường cười giải thích: "Đúng vậy!

Chỉ cần phá bỏ ranh giới âm dương, thì trong mắt quỷ đằng liên lý, họ không còn là hai luồng khí âm dương riêng biệt nữa.

Mà sau khi hòa hợp, đó là luồng khí âm dương hỗn hợp.

Quỷ đằng liên lý sẽ không tấn công luồng khí này mà chỉ truy đuổi nó thôi, vì nó tồn tại nhờ vào khí âm dương mà!" Fan nghe xong kinh ngạc.

Tuy lời giải thích có vẻ huyền bí nhưng sự thật đúng là như thế.

Khi vết thương của hai người chạm vào nhau, nó giống như một mạch điện được kích hoạt.

Thông qua vết cắt trên ngón tay, họ có thể thông suốt khí tức của

đối phương, đạt đến trạng thái cân bằng âm dương.

Bàn Tử hiểu lờ mờ nhưng cũng không quan tâm, vội hỏi: "Rồi sau đó thì sao?

Tìm được cách rồi thì thoát ra được chứ?

Họ đào lối cũ ra hay đi đường nào?

Ngoài ra, quan tài trong ngôi mộ hợp táng này đâu rồi?" Những câu hỏi của Bàn Tử cũng là điều các fan muốn biết.

Tống Đường châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói tiếp: "Lối cũ sao mà ra được?

Ngón tay hai người không được rời nhau, một tay thì đào kiểu gì?

Dĩ nhiên là phải tìm lối thoát khác rồi!"...

"Giờ tính sao đây?" Tần Nhuyễn hỏi.

Mặc dù cách của Tống Lão Nhị đã giải quyết được nguy cơ sinh tử, nhưng làm sao thoát ra vẫn là vấn đề lớn.

Ngón tay họ không thể tách rời, âm dương đã thông nhau, nếu tách ra lúc này chắc chắn sẽ dẫn tới sự tấn công của quỷ đằng.

Mà một tay muốn đào lối cũ ra thì khó hơn lên trời, chưa kể ra ngoài rồi có thể còn có cảnh sát nữa.

Tống Lão Nhị soi đèn về phía lối đi sau đám quỷ đằng: "Chỗ đó chắc chắn có lối thoát!" Tần Nhuyễn nhìn theo ánh đèn, nhanh chóng hiểu ý anh.

Đá phong môn của cổ mộ này bị chặn từ bên trong!

Nghĩa là năm xưa hai người tổ tiên Tống Lão Nhị và đồng đội chắc chắn đã đến đây!

Nếu không đá phong môn không thể bị chặn từ trong được.

Hơn nữa cái rãnh trên nền đất phía sau đá phong môn cũng là do người ta đào sau này, khả năng cao là họ làm.

Mà họ đã chặn đá phong môn thì dĩ nhiên không thể ra theo lối cũ.

Vậy mà sau đó một trong hai người vẫn thoát ra được, nên lối thoát chắc chắn nằm ở phía sau!

Chương 108

Tống Lão Nhị đứng dậy gọi: "Đi thôi!

Chuyện đã đến nước này, không đi xem không được.

Thậm chí quan tài trong mộ đời Thanh này có thể cũng bị họ kéo vào trong đó rồi.

Chúng ta muốn ra ngoài chỉ có thể vào đó tìm đường thoát!" Tần Nhuyễn tuy sợ nhưng cũng không còn cách nào khác, đành đi theo Tống Lão Nhị.

Hai người lập tức đứng dậy, thu dọn đồ đạc tiến về phía quỷ đằng liên lý.

Khi đến gần nơi quỷ đằng trú ngụ, họ thấy trên gạch xanh lát nền có rất nhiều vết trầy xước rõ rệt.

Có vẻ như đó là vết tích để lại khi di chuyển quan tài.

Rõ ràng trước đây ở đây có quan tài, nhưng đã bị ai đó dời đi.

"Anh nói xem chúng ta trực tiếp phá hủy cái đám quỷ đằng này thì sao?" Tần Nhuyễn bỗng nói.

Tống Lão Nhị hiểu tâm tư của cô.

Đừng nói là cô, ngay cả anh lúc này cũng muốn phá hủy nó.

Chủ yếu là vì nơi quỷ đằng mọc lên từ lòng đất, xung quanh toàn là gạch xanh, nên gốc rễ của nó mọc lên san sát như một đám hẹ chờ bị cắt.

Chỉ cần chặt đứt mảng gốc rễ này, quỷ đằng liên lý ít nhất trong thời gian ngắn sẽ tuyệt đối không đe dọa được họ.

Nhưng ý nghĩ này rõ ràng chỉ là ý nghĩ, muốn thực hiện thì chẳng

khác nào tìm chết.

Tống Lão Nhị soi đèn xung quanh, Tần Nhuyễn liền thấy có mấy sợi dây leo luôn đi theo họ, không quá gần nhưng cũng không xa, cứ như sợ họ chạy mất.

Có lẽ đối với quỷ đẳng liên lý, họ là một khối dinh dưỡng nên nó muốn bám theo mọi lúc.

Nhìn thấy đám dây leo này, Tần Nhuyễn không khỏi thở dài.

Nhiều dây leo bám đuôi thế kia, e là họ vừa động thủ đã bị đâm thành tổ ong vò vẽ ngay.

Dù sao lúc bị chặt đứt, đám quỷ đẳng còn lại có nổi điên hay không thì chẳng ai biết.

Hiện tại ít nhất vẫn an toàn, nên đối phó với nó lúc này là hành động tự sát.

"Đi thôi, thứ này cũng không sống được bao lâu nữa đâu, chờ khí âm dương ở đây đoạn tuyệt, nó cũng gần kề cái chết rồi!" Tống Lão Nhị gọi rồi dẫn Tần Nhuyễn đi vào đường hầm phía sau.

Tần Nhuyễn thấy đám dây leo vẫn bám theo nên không dám dừng lại một mình, vội vàng theo anh vào hầm.

Đường hầm này không rộng, nhìn qua là biết do người đào sau này.

Vì đây đã là mộ thất chính của cổ mộ đời Thanh, nên không thể có đường hầm như thế.

Dựa vào vết đục đẽo, đường hầm này được đào từ mộ chính hướng vào trong, có lẽ để di chuyển quan tài.

Hầm dốc xuống dưới, dùng để dời quan tài đúng là đỡ tốn sức.

Trên mặt đất vẫn còn rất nhiều dây leo bò vào trong, rõ ràng không

gian bên trong cũng có không ít quỷ đằng liên lý.

Đi được khoảng năm sáu mét, đường hầm đã tới tận cùng.

Phía trước hiện ra một mộ thất không lớn, khoảng hơn ba mươi mét vuông.

Nhìn qua nơi này cũng là do người ta đào ra, một bên tường đất vẫn còn đống đất chưa kịp dời đi.

Ở một bức tường khác, quỷ đằng liên lý bò đầy rẫy.

Tống Lão Nhị soi đèn qua đó, Tần Nhuyễn sợ hãi lùi lại, chỉ vào một vị trí.

Anh soi đèn kỹ hơn, liền thấy ở đó treo một bộ xương trắng.

Thời gian chết chắc cũng lâu rồi, chỉ còn lại xương và đống quần áo mục nát.

Nhưng lạ là ở đây chỉ có duy nhất một bộ xương.

Thấy cảnh này, Tống Lão Nhị lập tức nghĩ ra điều gì đó.

Chỉ có một bộ xương, lại ở nơi này, khả năng cao chính là vị tiền bối đã truyền thụ thuật đạo mộ cho tổ tiên nhà anh.

Người này năm xưa cùng tổ tiên anh xuống mộ, sau đó chỉ có tổ tiên anh ra ngoài.

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết người này chắc chắn đã kẹt lại trong mộ.

Kết hợp với tình hình lúc này, Tống Lão Nhị gần như có thể khẳng định.

Anh nói với Tần Nhuyễn: "La tiền bối có ơn lớn với nhà tôi, nếu đây là di hài của ông ấy, tôi bắt buộc phải thu nhặt.

Cô đi cùng tôi qua đó!" Tần Nhuyễn dù sợ nhưng lúc này hai

người phải cùng tiến cùng lui, quan trọng nhất là ngón tay phải dính chặt nhau nên không thể tách ra, chỉ đành nghiến răng đi theo.

Dây leo trên tường cảm nhận được họ đến gần liền nhích lại nhưng không tấn công.

Tống Lão Nhị không quan tâm, anh dùng dao găm gạt đám quỷ đằng ra.

Chẳng mấy chốc bộ hài cốt hiện rõ hơn.

Anh nhận ra một chân của hài cốt có vết nứt rõ rệt trên xương, điểm này khớp hoàn toàn với việc Hạt Tử Lão La có một chân thọt.

Thấy vậy, Tống Lão Nhị thở dài: "Xem ra đúng là ông ấy rồi!" Nói đoạn anh ra hiệu cho Tần Nhuyễn, cô đành bất đắc dĩ cùng anh ra tay.

Hai người gỡ bộ hài cốt ra khỏi đám dây leo.

Di hài chỉ còn là xương trắng, chạm nhẹ là tan.

Không còn cách nào khác, họ dùng đống quần áo mục nát gói lại, đào một cái hố ngay tại chỗ để chôn cất.

Tống Lão Nhị lấy thuốc lá sợi ra, châm ba điếu cắm xuống đất, quỳ xuống nói: "Tiền bối, ông yên nghỉ đi!

Di hài của ông thực sự không mang ra ngoài được nữa, đụng vào là gãy.

Ông chắc cũng hiểu cho, ông có ơn với tổ tiên nhà họ Tống chúng tôi, hậu bối không bao giờ quên, sau này Thanh minh Hàn thực nhất định tôi sẽ tới cúng bái!" Nói xong, Tống Lão Nhị lạy ba lạy, coi như xong việc thu xác.

Tần Nhuyễn thấy vậy thì trong lòng đã xác định: lời truyền lại của gia đình Tống Lão Nhị chắc đều là thật.

Nhưng điều cô không ngờ là một tên trộm mộ trong tình cảnh này

vẫn không quên thu xác cho một người đã mất cách mình mấy thế hệ.

Điều này khiến cô có cái nhìn khác về anh.

Dù sao thời đó, nhắc tới trộm mộ thường là nhắc tới đám thổ phỉ, hạng người như vậy mà vẫn vì chút ơn nghĩa mà mạo hiểm thu xác cho người khác thì thực sự hiếm thấy.

"Anh khác với những tên trộm mộ khác!" Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị nói.

Anh cười khổ: "Có gì khác đâu, cũng đều là đào phần cuốc mộ thôi.

Tần cô nương chẳng lẽ còn gặp tên trộm mộ nào khác rồi sao?" Tần Nhuyễn đáp: "Thì chính là đám La Bát Đầu đó, chúng vì tiền mà không từ thủ đoạn.

Nếu chúng đụng phải cảnh này, chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy.

Trong dân gian cũng có nhiều người nói phong cách hành sự của anh khác hẳn La Bát Đầu, hôm nay mới thấy đúng là vậy." Tống Lão Nhị cười khổ: "Cũng tạm thôi, thực ra tôi cũng chẳng khác họ là mấy.

Nếu cô nói thế vì tôi chịu đưa cô ra ngoài thì không cần thiết đâu, dù sao cô cũng đã hứa trả tiền rồi." Tần Nhuyễn cạn lời: "Tôi thực lòng nghĩ vậy, anh muốn nghĩ sao tùy anh!

Tiếp theo chúng ta làm gì?

Chỗ này là ngõ cụt, không có đường đi!" Cô ra hiệu cho anh tự nhìn.

Tống Lão Nhị quan sát xung quanh, quả nhiên phát hiện mộ thất này dường như là ngõ cụt, không thấy lối thoát nào khác.

Nhưng điều này thật kỳ lạ.

Quan tài không ở đây, nếu chỗ này không có lối thoát, năm xưa tổ tiên anh làm sao ra ngoài được?

Bàn Tử nghe đến đây cười nói: "Cái này còn phải nghĩ sao?

Chắc chắn là có cửa bí mật rồi!

Chẳng lẽ người ta biết bay chắc?" Các fan cũng nghĩ là có cửa bí mật.

Tống Đường mỉm cười nói: "Đúng thế, quả thực có cửa bí mật!

Nếu không thì trái với quy luật vật lý mất.

Nhưng cửa bí mật này lại mở rất nhỏ!" Tống Lão Nhị thấy không có lối đi rõ ràng, ánh mắt lại rơi xuống sàn nhà.

Quan tài mộ đời Thanh chắc chắn không nhẹ, mộ hợp táng thì bên trong phải có hai cái xác.

Cộng với đồ tùy táng, trọng lượng chắc chắn rất lớn.

Quả nhiên, anh nhanh chóng tìm thấy dấu vết kéo vật nặng trên mặt đất.

Dấu vết này kéo dài đến tận một bức tường rồi biến mất.

Tống Lão Nhị thấy vậy, liếc nhìn Tần Nhuyễn, cô cũng đã nhận ra điểm bất thường.

Nơi này không được trang trí kỹ lưỡng, rõ ràng lúc đó tổ tiên anh cũng không có thời gian để xóa sạch dấu vết này.

Tống Lão Nhị giơ tay gõ vào tường, quả nhiên truyền lại âm thanh rỗng tuếch.

Phía sau bức tường này chắc chắn là khoảng không!

Tống Lão Nhị gõ vài cái xác nhận rồi bắt đầu tháo dỡ lối vào.

Hóa ra trên tường được ốp một lớp ván gỗ, nhìn chất gỗ rất giống

một phần của quan tài, bên ngoài trát một lớp bùn nên thoạt nhìn y hệt tường đất xung quanh.

Nếu không nhờ vết kéo trên sàn thì đúng là khó lòng tìm ra.

Chương 109

Tuy nhiên, kích thước của lối vào bí mật này lại rất kỳ lạ.

Chiều rộng chỉ hơn hai mét một chút, chiều cao lại cực kỳ thấp.

Đường hầm cũng dốc xuống dưới, với kích thước này người ta chỉ có thể bò hoặc trườn xuống chứ không thể đứng thẳng!

Kết hợp với tình hình ở đây, Tống Lão Nhị gần như biết ngay: cái hầm này chuyên dùng để di chuyển quan tài!

Tần Nhuyễn cũng nhận ra, cô nhìn anh nói: "Tình hình này, xem ra lời đồn chắc là giả rồi!

Tổ tiên anh tốn bao công sức thế này, chắc chắn là đã vận chuyển quan tài ra ngoài rồi đúng không?" Tống Lão Nhị lại lắc đầu: "Tuyệt đối không có chuyện đó, chuyện tổ tiên tôi truyền lại không hề nhắc tới việc vận quan tài ra ngoài.

Hơn nữa cô nghĩ xem, nếu muốn vận ra ngoài, tại sao lại đào dốc xuống?

Dù dốc xuống dễ di chuyển, nhưng càng xuống sâu thì sau này kéo lại lên mặt đất càng cực khổ.

Điều này rõ ràng không hợp lý!" "Tôi nhớ gần đây có một cái khe núi, dốc xuống thế này thì lối ra hoàn toàn có thể nằm ở vách khe núi mà!" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị rơi vào trầm mặc.

Đúng là gần ruộng nơi có cổ mộ đời Thanh này có một cái khe núi sâu khoảng mười mấy mét.

Bình thường dân làng hay đổ rác xuống đó, nên khả năng Tần

Nhuyễn nói cũng có lý.

Nhưng anh tin chắc tổ tiên không hề nhắc tới việc mang quan tài ra ngoài!

Với lại việc đó chẳng để làm gì!

Một cái quan tài thì đáng bao nhiêu tiền?

Thời đó ngay cả cổ vật còn khó bán, tổ tiên anh rảnh quá hay sao mà tốn sức khuân cái quan tài ra ngoài?

Trong nhà có thiếu ván giường thì cũng không đến mức cuồng điên như vậy chứ!

Hơn nữa cái quan tài mộ đời Thanh này chắc lúc đó đã mục nát nghiêm trọng rồi.

Tống Lão Nhị gõ gõ vào tấm ván chặn hầm: "Đây chắc là một phần ván quan tài, cái quan tài đó có khi đã tan tành trong lúc kéo đi rồi.

Cho nên vận ra ngoài là không khả thi.

Với lại thời đó muốn phát tài thì mang đồ tùy táng đi chứ, mang quan tài ra chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này sao?

Mà cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền, lúc đó cũng chẳng có ai đi buôn xác chết cả!" Tần Nhuyễn nghe vậy cũng thấy sai sai.

Đúng thế, thời đó buôn xác chỉ có ở bên Hong Kong, Đài Loan hoặc mấy chỗ giàu có trong nội địa, chứ nhà Tống Lão Nhị mới chạy nạn đến đây vài năm, làm gì có ai buôn xác!

Mang xác và quan tài ra ngoài rõ ràng là hành động phí thời gian và rảnh rỗi quá mức.

Bàn Tử và Thiên Chân nghe đến đây cũng thấy kỳ lạ.

Bàn Tử đoán: “Hay là cái xác có tác dụng khác?

Ví dụ tổ tiên Tống Lão Nhị không có tiền lấy vợ, mang xác ra ngoài để phối âm hôn (đám cưới ma)?” Tống Đường nghe vậy mắng: “Ông điên rồi à, phối âm hôn thì có nghe qua, nhưng ông nghe nói xác chết sinh được con bao giờ chưa?

Chẳng lẽ tổ tiên Tống Lão Nhị phối âm hôn mới có hậu duệ sao?

Cái giả thuyết này xàm xí quá!” Thiên Chân gật đầu tán đồng: “Thời đó có cái ăn là tốt lắm rồi, phối âm hôn chắc chắn không thể.

Nhưng nếu không phải phối âm hôn, lại không đáng tiền, tại sao họ phải tốn sức dời quan tài đi nhỉ?” Tống Đường hỏi ngược lại: “Đúng thế, tại sao chứ?” Các fan sốt ruột: “Đường Bảo ơi là Đường Bảo, anh kể chuyện chẳng lẽ anh không biết sao?” “Đúng đó, đừng có úp úp mở mở nữa, nói mau đi!” “Phải đó, anh còn câu chương kiểu này thì lần sau anh ra album mới chúng tôi cũng ‘câu’ không mua đâu nhé!” Tống Đường cười ha hả: “Không phải vì phối âm hôn, cũng không phải vì tiền!

Vậy thì chỉ có một khả năng: cái quan tài đó không thể tiếp tục đặt ở chỗ cũ!” “Cổ mộ đời Thanh này rất gần làng, nếu tiếp tục đặt ở chỗ cũ sẽ xảy ra chuyện!

Nên họ bắt buộc phải dời quan tài đi.

Lần đó là lần đầu tiên tổ tiên Tống Lão Nhị xuống mộ, gặp tình cảnh này, dù là vì cha mình hay vì dân làng, ông ấy cũng phải giải quyết vấn đề đó.

Và cách họ giải quyết chính là dời quan tài đi!” Mọi người nghe xong lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, nếu thực sự là khả năng này thì dù tốn bao nhiêu thời gian cũng phải dời đi.

Nhưng vấn đề là cái quan tài đó đã xảy ra chuyện gì mà phải dời đi?

Để lại chỗ cũ thì có gì không ổn?

"Tôi nói này, anh nói nhanh lên đi, Bàn gia tôi chờ không nổi nữa rồi!" Bàn Tử thúc giục.

Tuy nhiên lần này Tống Đường không giải thích ngay mà nhìn Thiên Chân.

Sắc mặt Thiên Chân khá khó coi, rõ ràng anh đã đoán ra điều gì đó.

Thấy sắc mặt Thiên Chân khác thường, các fan cũng im lặng chờ anh lên tiếng.

Thiên Chân nhìn Tống Đường, hỏi: "Chẳng lẽ là 'Âm dương dưỡng thi'?

Bất đắc dĩ mới phải dời cả quan tài lẫn xác chết đi sao?" Tống Đường mỉm cười gật đầu.

Năm xưa tổ tiên Tống Lão Nhị chắc chắn sau khi vào mộ đã phát hiện ra vấn đề này.

Khả năng lớn nhất là khi họ vào mộ, dù chưa mở nắp quan tài nhưng bên trong đã phát ra tiếng động.

Lúc đó Hạt Tử Lão La đi cùng tổ tiên anh là một cao thủ trong nghề, chắc chắn nhận ra ngay đây là 'Âm dương dưỡng thi'.

Sau khi mắng lão đạo sĩ thiết kế chỗ này một trận, ông ta mới nghĩ ra cách dời quan tài đi.

Bàn Tử nghe mà ngơ ngác: "Này, chuyện này liên quan gì đến lão đạo sĩ năm xưa?

Với lại cái 'Âm dương dưỡng thi' đó là cái quái gì?" Các fan cũng không hiểu, liền yêu cầu Thiên Chân giải thích.

Thiên Chân bất đắc dĩ nói: "Cái gọi là Âm dương dưỡng thi nghĩa là quan tài được chôn ngay trên huyệt âm dương.

Xác chết bên trong quanh năm được khí âm dương nuôi dưỡng nên sẽ không bị thối rữa, ngược lại còn hồng hào như sống, đó gọi là âm dương dưỡng thi.

Nghe nói loại xác chết này đặt trên huyệt âm dương lâu ngày cuối cùng sẽ biến thành 'Mị' – một loại yêu quái đấy!

Đường lão đệ, có phải vì nguyên nhân này không?" Tống Đường gật đầu.

Bàn Tử vội hỏi: "Không, nếu đã biết đặt ở chỗ đó sẽ thành Mị, tại sao còn táng ở đó?

Chẳng phải ngày xưa nhiều vị đế vương đều muốn táng ở huyệt phong thủy sao?

Lẽ nào họ không biết những điều này?" Thiên Chân giải thích: "Đế vương ngày xưa dĩ nhiên muốn táng ở huyệt nhãn phong thủy, nhưng huyệt nhãn âm dương vốn dĩ rất hiếm gặp.

Với lại các quan viên phụ trách xây dựng lăng tẩm lúc đó dĩ nhiên có cách hóa giải cục diện dưỡng thi này nên không vấn đề gì.

Chỉ là cách hóa giải đó chưa chắc đã phù hợp với mộ hợp táng.

Mà mộ hợp táng hóa giải thế nào thì tôi thực sự không rõ lắm.

Đường lão đệ, cậu biết không?" Tống Đường cười gật đầu: "Cái mộ này là do lão đạo sĩ năm xưa đề xuất, cũng chính lão tìm chỗ, nên Hạt Tử Lão La mắng lão là đúng!

Lão ta chắc chỉ biết chỗ này dễ sinh ra quỷ đẳng liên lý, nhưng lại không biết cách hóa giải cục diện âm dương dưỡng thi này, suýt nữa thì gây họa lớn!

May mà tổ tiên Tống Lão Nhị đụng phải, nếu không cái làng đó gặp xui xẻo rồi.

Còn nói về cách hóa giải thì thực ra rất đơn giản.

Người được táng trong mộ hợp táng cần phải rạch ngón tay rồi áp vào nhau để thông suốt âm dương.

Táng như vậy thì xác chết không thối, hồng hào như sống mà lại không bị biến dị.

Nhưng nếu thiếu bước này thì âm là âm, dương là dương, thời gian lâu dần chắc chắn sẽ biến dị.

Chỉ cần có người lại gần, nữ thi sẽ vồ lấy dương khí, nam thi vồ lấy âm khí!

Thời gian càng lâu, khí âm dương trong xác chết càng đậm đặc, lúc đó quỷ đẳng liên lý sẽ xuyên qua quan tài mà vào, hút khí âm dương trong xác chết rồi phát triển điên cuồng!

Một khi cổ mộ có kẽ hở, quỷ đẳng sẽ theo đó chui ra ngoài, lúc đó cả làng chắc bị thứ này đồ sát sạch sành sanh!" Bàn Tử nghe đến đây mới vỡ lẽ.

Nhưng ông ta kinh qua nhiều chuyện rồi, nguy hiểm nào mà chẳng gặp, chỉ thấy chuyện này thú vị chứ không quá để tâm.

Nhưng khán giả trong phòng livestream thì không bình tĩnh được như vậy.

Từng dòng bình luận hiện lên: "Vãi thật, đáng sợ quá, không biết dưới hầm các thành phố bây giờ có chỗ nào như vậy không nhỉ?" "Yên tâm đi, thành phố toàn bê tông cốt thép, thực vật có biến thái đến mấy cũng không xuyên qua được đâu." "Vậy thì tốt, dọa chết khiếp!" "Có gì mà sợ, tôi lại thấy hay vãi!" "Đúng đúng, Đường Bảo, sau đó thì sao?" "Phải đó, cuối cùng Tống Lão Nhị đưa Tần cô nương ra

ngoài bằng cách nào?" Bàn Tử thấy thế cũng giục: "Đúng đó, sau đó họ ra ngoài kiểu gì?" Tống Đường mỉm cười kể tiếp:...

Nhìn thấy đường hầm trên tường, hai người có chút nan giải.

Đường hầm này họ chỉ có thể bò vào rồi trượt xuống.

Nhưng vấn đề là ngón tay hai người phải dính vào nhau, chỉ có như vậy mới giữ được áp lực.

Để vừa bò vừa dính ngón tay thì bắt buộc người đi trước phải lùi vào, người đi sau tiến vào, hai người đối mặt nhau.

Chỉ có thế mới đảm bảo lòng bàn tay luôn áp sát.

Tống Lão Nhị dự định đi đầu nên anh phải quay lưng vào đường hầm.

Nhưng như vậy nếu phía dưới có biến cố gì, quay lưng lại sẽ không kịp phản ứng.

Còn để Tần Nhuyễn quay lưng đi trước, nếu có nguy hiểm thì cô càng 'toang' sớm.

Hai người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định để Tần Nhuyễn quay lưng vào hầm đi trước.

Chủ yếu là vì một điểm khác: đây là trượt xuống, nếu giữa đường xảy ra sự cố khiến ngón tay rời nhau, ở vị trí hiện tại, quỷ đẳng liên lý sẽ lập tức tới lấy mạng.

Lúc đó nếu Tần Nhuyễn quay lưng với quỷ đẳng thì thực sự không có lấy một tia hy vọng sống sót.

Mà hai người phụ thuộc lẫn nhau, chết một người thì người kia cũng khó lòng thoát.

Thế nên Tống Lão Nhị quyết định đi sau bọc lót.

Chương 110

Với thân thủ của anh, dù có chuyện ngoài ý muốn ít nhất vẫn còn cơ hội phản kháng.

Còn về nguy hiểm phía trước, giờ chỉ có thể cầu nguyện tổ tiên mình làm việc chu toàn, vì năm xưa tổ tiên đã ra ngoài an toàn.

Nếu phía dưới thực sự có xác chết, chắc tổ tiên cũng đã xử lý xong.

Nếu anh đoán sai thì coi như số tận.

Đang ở đường cùng, chọn cách tốt nhất trong những cách tệ nhất cũng đã là giới hạn rồi.

Bàn bạc xong, Tần Nhuyễn lùi người bò vào hầm trước, hai chân vào trước, đầu ở ngoài, nằm sấp xuống đất.

Hầm dốc xuống nên chỉ cần đẩy nhẹ là người sẽ trượt đi.

Tống Lão Nhị đẩy Tần Nhuyễn vào rồi chính mình cũng chui vào theo.

Hai người đối mặt nắm tay nhau để tránh tốc độ khác nhau mà tuột tay.

Vào được một đoạn, Tống Lão Nhị dùng hai chân đạp mạnh vào vách đá hai bên, cả hai như ngồi cầu trượt lao vút xuống hầm.

Con dốc khá đứng, tốc độ mỗi lúc một nhanh.

Tuy nhiên, đúng lúc họ đang lo lắng tình hình phía dưới thì đột nhiên Tống Lão Nhị cảm thấy cổ chân bị thắt chặt.

Hình như có thứ gì đó vừa quấn lấy cổ chân anh.

Ngay tức khắc, mặt Tống Lão Nhị biến sắc.

Không cần nghĩ cũng biết thứ quấn lấy chân mình chắc chắn là quỷ đằng liên lý.

Thứ này có lẽ cảm nhận được họ đang rời xa nó nên muốn ngăn lại.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đang áp sát lòng bàn tay, vết thương thông nhau nên luồng khí âm dương đã hòa quyện.

Vì thế quỷ đằng không làm hại họ mà chỉ quấn chặt chân Tống Lão Nhị muốn giữ họ lại.

Trong tích tắc đó, Tống Lão Nhị không kịp phản ứng.

Tần Nhuyễn vẫn đang trượt xuống với tốc độ không hề chậm.

Cơ thể Tống Lão Nhị đột ngột dừng khựng lại, ngay lập tức tay hai người vì đà trượt quá nhanh của Tần Nhuyễn mà tuột ra.

Tần Nhuyễn cũng giật mình kinh hãi, nhưng muốn quay lại nắm lấy cũng không kịp, cô cứ thế theo đường hầm lao xuống dưới.

Tống Lão Nhị nghe thấy cô kêu lên, hình như muốn dừng lại, anh vội hét: "Đừng dừng lại!

Xuống mau đi!

Kẹt giữa đường còn chết thảm hơn!" Tần Nhuyễn định dang chân đạp vào vách hầm để chờ anh, nghe vậy không dám chần chừ nữa, cứ thế trượt thẳng xuống.

Tần Nhuyễn vừa buông tay, Tống Lão Nhị biết rắc rối to rồi.

Hai người buông tay thì khí âm dương bị ngăn cách.

Quỷ đằng phía sau quả nhiên lập tức buông cổ chân anh ra để giết người.

Tống Lão Nhị biết tình hình không ổn, ngay lập tức dùng cả tay và

chân đạp mạnh xuống đất lấy đà, bật người nằm ngang giữa hầm.

Gần như cùng lúc, anh thấy dưới thân có mấy sợi dây leo bắn qua với tốc độ cực nhanh.

Nếu anh không phản ứng nhanh, giây lát thôi chắc đã bị đâm thành 'kẹo hồ lô' rồi.

Đồng thời anh nghe thấy tiếng động phía sau càng dữ dội, rõ ràng có thêm nhiều dây leo lao tới, chắc chỉ loáng cái là cả đường hầm sẽ bị bít kín bởi cái thứ quỷ quái này.

Tống Lão Nhị lúc này đã rơi xuống đất, dứt khoát chụp lấy một sợi dây leo đang lao xuống dưới, mượn đà của nó để lao đi.

Chẳng mấy chốc anh nghe thấy một tiếng 'bộp' khô khốc, theo sau là tiếng kêu của Tần Nhuyễn.

Nhưng tiếng kêu của cô cũng nhanh chóng im bặt, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tống Lão Nhị giờ cũng chẳng quản được nhiều, soi đèn pin về phía sau.

Chỉ thấy cách khoảng ba bốn mét đã đặc nghẹt quỷ đằng liên lý.

Tốc độ của dây leo rất nhanh, nhờ bám vào nó anh mới không bị đuổi kịp.

Nhưng anh sớm muộn cũng phải ra ngoài, xuống tới nơi không biết tình hình thế nào.

Nghĩ đoạn, Tống Lão Nhị vội ngậm đèn pin vào miệng, rảnh một tay rút dao găm chuẩn bị nghênh chiến.

Thời đó dân trộm mộ đi hành nghề cơ bản là phải có thuốc nổ.

Dù uy lực có hạn nhưng mang theo chắc chắn có ích, vậy mà Tống Lão Nhị lại không mang.

Chủ yếu là vì lần này anh đi không phải để trộm mộ mà để ngăn chặn đám La Bát Đầu, nên đi vội vã không kịp chuẩn bị.

Nếu không lúc này ném phát cho nổ phía sau là xong chuyện.

Mà nói đi cũng phải nói lại, có mang anh cũng chưa chắc dám nổ, sập hầm thì cả lũ bị chôn sống hết.

Đang suy tính thì lối ra đã hiện ra trước mắt.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có một chút ánh sáng, chắc là đèn pin của Tần Nhuyễn.

Nhưng anh không rõ tình hình ra sao vì chẳng nghe thấy tiếng động nào.

Tống Lão Nhị giờ không lo cho cô được nữa, anh bị dây leo kéo văng ra khỏi đường hầm.

Cơ thể rơi xuống đè lên đống dây leo, anh nhanh chóng xoay người quỳ một gối, dùng chân đè chặt dây leo dưới thân, vung dao chém đứt chúng.

Đồng thời liếc mắt về phía ánh sáng, anh thấy Tần Nhuyễn đang tựa vào cạnh một bệ đá, đầu đã chảy máu.

Chắc là lúc ra ngoài vội quá nên đập đầu vào tường.

Tống Lão Nhị vỗ vỗ vào người cô, cô khẽ cử động, xem ra chưa chết, chỉ là còn đang choáng váng.

Tuy nhiên ngay lúc này, từ cửa hầm anh vừa chui ra lại thò ra thêm mấy sợi dây leo.

Tống Lão Nhị không dám chậm trễ, lật tay Tần Nhuyễn tìm đúng ngón tay bị rạch rồi ép chặt vào.

Đám dây leo đang truy đuổi lập tức khựng lại.

Thế tấn công dừng hẳn nhưng chúng vẫn lượn lờ quanh anh và Tần Nhuyễn không chịu rời đi, có điều không tấn công nữa.

Thấy vậy, Tống Lão Nhị mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hơi thở còn chưa kịp đều, đột nhiên anh cảm giác có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Quay sang nhìn, anh suýt nữa thì chết khiếp.

Ngay bên cạnh anh, một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch đang thò ra từ trên bệ đá.

Hai con mắt không có đồng tử cứ thế nhìn anh trân trân, như thể sẵn sàng áp sát vào liếm mặt anh bất cứ lúc nào.

Tống Lão Nhị chửi thầm trong lòng: 'Mẹ kiếp, quả nhiên mà!

Dưới này có xác chết thật, lại còn trá thi nữa!' Lần này đúng là đen như nhọ nồi.

Nữ thi mắt trắng không đồng tử, không phải 'sát' cũng chẳng phải 'mị', chắc chắn là 'cương' (cương thi) rồi! 'Thiên hắc kê miên, Bồ Tát phóng giả' (Trời tối gà ngủ, Bồ Tát cũng mặc kệ).

Đột ngột gặp biến cố, lại đụng phải trá thi, ông trời không phù hộ thì e là mạng này chẳng thọ được bao lâu!

Hạng người liếm máu trên lưỡi dao như Tống Lão Nhị, vào những lúc thế này đầu não lại càng tỉnh táo.

Trong tích tắc, anh đã nghĩ ra vài cách ứng phó, nhưng ngặt nỗi ngón tay không thể rời khỏi Tần Nhuyễn nên đành phải bỏ qua nhiều cách.

Mà nữ thi kia đâu có cho anh nhiều thời gian suy nghĩ, đầu nó vừa thò ra đã định áp sát vào má anh.

Tống Lão Nhị nghiến răng, nín thở ngưng thần nằm vật xuống

đất, né được cái đầu nữ thi, rồi giơ chân kẹp lấy đầu nó.

Anh dùng lực eo xoay người kéo mạnh, hất văng nữ thi từ trên bệ đá xuống.

Đồng thời anh nhanh chóng xoay người nấp dưới bệ đá, lay Tần Nhuyễn.

Con bé này không tỉnh lại thì anh cũng chẳng thể rời khỏi đây.

Lay vài cái, Tần Nhuyễn chỉ hừ một tiếng, chắc đập đầu đau lắm.

Ngay khi Tống Lão Nhị định cấu mạnh một cái xem cô có tỉnh không thì đột nhiên trên bệ đá lại thò xuống một khuôn mặt nam thi bệch bạch.

Mà cái xác nam này lại thò về phía Tần Nhuyễn, hoàn toàn ngó lơ Tống Lão Nhị.

Thấy cảnh này, Tống Lão Nhị kêu khổ trong lòng.

Đúng thật là hai cái xác này tuy chưa thành Mị nhưng đã có cảm ứng với khí âm dương.

Nữ thi về anh, nam thi về Tần Nhuyễn, đây chính là bằng chứng rõ nhất!

Tần Nhuyễn lúc này khẽ cựa quậy, có dấu hiệu tỉnh lại.

Tống Lão Nhị không dám chậm trễ, giơ chân đạp thẳng vào đầu nam thi.

Cú đạp cực mạnh khiến cái xác lăn lông lốc xuống khỏi bệ đá.

Anh không chần chừ, thò tay cấu mạnh vào người Tần Nhuyễn một cái, tình thế cấp bách chẳng quản được là cấu vào đâu nữa.

Cấu xong mới thấy cảm giác tay hơi sai sai, hình như mình vừa cấu vào mông người ta.

Chương 111

Nhưng thôi kệ chỗ nào cũng được, cái cấu đó thực sự có tác dụng.

Tần Nhuyễn rên lên một tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Cô xoa mông, vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Tống Lão Nhị đã đỡ cô dậy: "Tôi hỏi này, có sao không?" Anh vừa hỏi vừa kéo cô lùi lại phía sau, lùi tận vào góc sâu nhất của mộ thất, tựa lưng vào tường mới dừng lại.

Ý thức Tần Nhuyễn dần khôi phục, nhìn Tống Lão Nhị rồi lại nhìn đám dây leo đang vươn tới phía trước.

Cô xoa xoa mông, nói: "Đau quá!

Không phải bảo ngã xuống mông chạm đất thì không đau sao?" Tống Lão Nhị cạn lời: "Đầu cô chạm đất đấy, vỡ đầu rồi kìa!" "Thế sao mông tôi lại đau thế này?" Tần Nhuyễn thắc mắc.

Anh vừa ngượng vừa nản, chẳng lẽ lại bảo chính mình cấu, đành nói: "Tôi nói này, lúc này rồi cô còn quan tâm tại sao mông đau làm gì!

Chỗ này có 'bánh chưng' (tống tử), cô phải phối hợp với tôi, nếu không chúng ta buông tay ra là bị quỷ đằng đâm chết đấy!" Tần Nhuyễn bừng tỉnh, vội hỏi: "Tôi phải phối hợp thế nào?" Tống Lão Nhị nhìn vào bóng tối phía trước, bên đó tiếng động không nhỏ, hai cái xác chắc đang đuổi tới rồi.

"Lát nữa nằm sấp xuống đất!

Hai cái xác đó chưa hóa Mị, chúng ta còn một tia hy vọng, phải vật ngã chúng xuống đất trước đã!" Tần Nhuyễn gật đầu, dù cô không biết anh định làm gì nhưng lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, anh bảo gì thì làm nấy thôi.

Đám dây leo xung quanh vẫn không rút đi, cứ như đang xem kịch vui vậy.

Tống Lão Nhị biết chỉ cần tay hai người không rời nhau thì dây leo tạm thời không đe dọa được họ.

Việc cấp bách nhất vẫn là giải quyết vấn đề 'bánh chưng'.

Đang nói thì ánh đèn pin soi thấy hai con 'bánh chưng' đã xuất hiện, chúng từng bước áp sát hai người.

Tần Nhuyễn thấy thứ đó thì sợ đến nhũn chân, hạng con gái như cô sao chịu nổi cảnh này, lại còn là tận mắt chứng kiến.

Tống Lão Nhị thấy vậy vội nói: "Lúc này mà cô tụt xích thì đại la kim tiên cũng không cứu được đâu!

Cái xác nam kia là nhắm vào cô đấy, lát nữa nó sẽ sàm sỡ cô cho xem!" "Anh còn dọa tôi nữa, mau nghĩ cách đi!" Tần Nhuyễn cuống quýt sắp khóc đến nơi.

Tống Lão Nhị hô: "Nằm xuống!" Tần Nhuyễn không dám chậm trễ, nằm sấp ngay xuống đất.

Tống Lão Nhị cũng thuận thế lao tới nằm sát bên cạnh.

Chỉ có thế tay hai người mới không bị tách rời mà vẫn có thể ra đòn!

Đây là cách duy nhất anh nghĩ ra.

Lúc này hai con 'bánh chưng' đã ở rất gần.

Tống Lão Nhị vừa nằm xuống đã tung một cú đá vào bắp chân nam thi.

Nó đứng không vững, đổ sụp xuống về phía anh.

Anh vội lộn người, hai chân đạp tiếp vào bắp chân nữ thi khiến nó

cũng ngã nhào.

Nhưng con nữ thi lại ngã về phía anh, mắt thấy nó sắp đè lên người mình, trong tình thế cấp bách, Tống Lão Nhị dùng một tay chống đất, thực hiện một cú 'lý ngư đả đĩnh' (cá chép nhảy vọt) xoay 180 độ.

Cả người anh chống một tay, ngón tay tay kia vẫn ép chặt vào ngón tay Tần Nhuyễn, xoay một vòng trên không trung.

Dù thực hiện động tác kỹ thuật cực khó nhưng anh vẫn không hề buông lỏng tay cô.

Thật sự làm khó anh quá, ngón tay mà rời ra thì cả hai cùng chết chắc.

Chứng kiến Tống Lão Nhị lộn ngược xoay vòng trước mặt mình, Tần Nhuyễn ngẩn người nhìn trân trân, mãi không phản ứng nổi.

Nói thật, trong hoàn cảnh này tuy không thích hợp để yêu đương, nhưng một người đàn ông có thân thủ lợi hại như vậy, trong tình huống hiểm nghèo cứu mình thì rất dễ làm con gái nảy sinh cảm giác sùng bái.

Đầu óc Tần Nhuyễn đã loạn cả lên, mãi đến khi Tống Lão Nhị hét lên mới khiến cô tỉnh táo lại: "Mau qua đây!" Cô ngước lên thấy anh đang đè lên lưng hai cái xác, vội vàng chạy tới.

Tống Lão Nhị lật bàn tay nam thi lên, hô: "Tìm bàn tay nữ thi nữa!" Tần Nhuyễn dù sợ nhưng lúc sinh tử quan đầu đâu dám chậm trễ, cô nghiến răng lật bàn tay nữ thi ra.

Quả nhiên họ thấy trên ngón tay nam thi và nữ thi cũng có hai vết cắt.

Tống Lão Nhị mừng rỡ: "Ép chúng vào nhau!" Tần Nhuyễn gật đầu, hai người ép ngón tay của hai cái xác lại với nhau.

Quả nhiên ngay khi chạm vào, hai cái xác lập tức ngừng giãy giụa, nằm im bất động trên mặt đất.

Tống Lão Nhị cuối cùng cũng thở phào, nói: "Tổng cộng là giữ được mạng rồi!" Tần Nhuyễn thì ngồi bệt xuống đất, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử và Thiên Chân nghe đến đây cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bàn Tử nói: "Theo cậu kể thì chắc tổ tiên Tống Lão Nhị cũng đã rạch ngón tay hai cái xác đó rồi phải không?" "Vâng!" Tống Đường gật đầu: "Lão đạo sĩ kia chắc chắn không biết cách này, nếu không Hạt Tử Lão La cũng không phải tốn sức đến thế.

Tổ tiên Tống Lão Nhị chắc chắn đã phát hiện ra vấn đề này nên cách giải quyết là rạch ngón tay hai cái xác để chúng thông suốt âm dương, đồng thời đưa chúng tránh xa nơi giao hòa âm dương của quỷ đẳng liên lý, từ đó hóa giải cục diện ở đây.

Cũng chính nhờ vậy mà hai người Tống Lão Nhị mới có một tia hy vọng sống sót!" Thiên Chân chỉ gật đầu không nói gì.

Lúc này khán giả trong phòng livestream cũng trầm trồ kinh ngạc trước thân thủ của Tống Lão Nhị, có phần rất giống với Tống Đường.

Duy chỉ có một cư dân mạng bình luận: "Chẳng lẽ chỉ có mình tôi chú ý thấy đây là khởi đầu của tình yêu sao?

Đường Bảo, anh bảo sau này Tần Nhuyễn làm bạn gái Tống Lão Nhị đúng không, hai người chắc chắn đã nảy sinh tình cảm ở chính chỗ này!" "Sao lại nói thế?" Tống Đường hỏi.

Người đó đáp: "Cái nhìn nhau giữa Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn chẳng phải là khoảnh khắc đẹp nhất sao?

Anh quên à?

Có câu hát thế này: Khởi đầu của tình yêu luôn là khoảnh khắc đẹp nhất!" "Cái gì mà Titanic kinh điển, Romeo và Juliet nữa!" "Tôi nói này, sao lại lôi cả lời bài hát vào đây?" Bàn Tử cười.

Tống Đường cũng cười trừ, đám fan này nhảy số nhanh thật.

Thiên Chân không biết đã hút đến điếu thuốc thứ mấy, dụi tàn nói: "Xưa nay hoạn nạn dễ động tình, hai người nảy sinh cảm cảm cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng sau đó họ làm sao tránh được quỷ đằng để ra ngoài?" Fan cũng rất tò mò, giục Tống Đường kể hết.

Anh cười đáp: "Thực ra giải quyết xong cái xác thì đối phó với quỷ đằng dễ hơn nhiều."...

Tống Lão Nhị trong phút chốc đã chế phục được hai con 'bánh chưng', phần quỷ đằng liên lý còn lại cũng dễ xử lý.

Họ đi quanh mộ thất một vòng, thấy ngoài đường hầm lúc vào ra thì không có lối thoát nào rõ rệt.

Theo suy đoán trước đó, lối thoát này chắc chắn cũng được giấu kín.

Hai người lùng sục từng tấc đất, quả nhiên trên trần ở một phía mộ thất tìm thấy một cái lỗ đào dốc lên trên, miệng lỗ cũng bị chặn bằng ván gỗ.

Tìm được lối thoát rồi, việc duy nhất còn lại là làm sao thoát khỏi sự đeo bám của quỷ đằng liên lý.

Họ quay lại lối vào lúc trước, đường hầm dùng để vận chuyển quan tài nay trở thành phao cứu sinh.

Dù đường hầm rộng nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một cái hầm,

chỉ cần tìm cách bít nó lại là họ sẽ an toàn.

Tống Lão Nhị tìm thấy nửa tấm ván quan tài mà Tần Nhuyễn đã va phải lúc nãy.

Có vẻ trước đây cửa hầm này cũng được bít bằng ván quan tài.

Tấm ván rất dày và chắc chắn, anh đưa nó cho Tần Nhuyễn dặn: "Lát nữa tôi sẽ chặt đứt đám dây leo này, cô lập tức lấy ván bít cửa hầm lại là chúng ta an toàn!" Tần Nhuyễn gật đầu.

Tống Lão Nhị rút dao găm, dọc theo mép cửa hầm chặt đứt hết đám dây leo.

Chỗ bị cắt tuôn ra đầy nước đen, mùi hôi thối nồng nặc.

Hai người mỗi người một tay, ép tấm ván quan tài vào cửa hầm rồi dùng gạch mộ vương vãi xung quanh chèn lại.

Những viên gạch này có vẻ từ mộ đời Thanh mang tới, chắc do tổ tiên năm xưa dùng để xây bệ đá cho hai cái xác.

Bịt xong lối vào, họ vẫn thấy chưa an tâm nên khiêng cả bệ đá và gạch đá gần đó tới chặn trước vách tường, lúc này mới thực sự nhẹ nhõm.

Tần Nhuyễn chỉ vào hai cái xác đang nằm sấp trên đất: "Họ thì sao?" Tống Lão Nhị suy nghĩ một chút rồi bảo: "Họ cũng là những kẻ khổ mệnh, bị táng ở đây cũng không phải ý muốn của họ.

Chúng ta đặt họ lên bệ đá, coi như an táng tử tế.

Nhưng nếu ngón tay họ rời ra, sau này có ai lỡ vào đây thì phiền lắm." Nói đoạn anh xé một miếng vải: "Tôi qua buộc ngón tay họ lại cho chắc." Tần Nhuyễn bảo: "Vải để lâu cũng mục thôi, dùng cái này đi!" Cô lấy từ trong túi ra một cái lọ.

Tống Lão Nhị nhìn mà ngẩn người, hóa ra là keo dán.

“Cô đi xuống mộ mà mang theo cái này á?” “Tôi bị bắt cóc tới đây mà, trong nghề cổ ngoạn dùng thứ này nhiều lắm, có gì lạ đâu!” Tần Nhuyễn đáp.

Tống Lão Nhị cười trừ, cầm keo dán chặt ngón tay hai cái xác vào nhau.

Sau khi chắc chắn, họ mới đặt hai di hài lên bệ đá.

Lúc này mới có thời gian quan sát kỹ, hai cái xác một nam một nữ này được bảo quản cực tốt!

Có lẽ nhờ được chôn ở nơi giao hòa âm dương nên da dẻ không hề bị thối rữa.

Nữ thi đeo đầy vàng bạc trang sức quý giá, trên đầu có một chỗ khuyết, chắc là nơi tổ tiên anh đã lấy đi chiếc trâm ngọc khảm vàng năm xưa.

Tống Lão Nhị thấy cũng hơi xao động, anh tiến tới gỡ một chiếc nhẫn phỉ thúy trên tay nữ thi rồi hành lễ.

Tần Nhuyễn không hiểu hỏi: “Anh chẳng phải là trộm mộ sao?

Sao chỉ lấy mỗi một món?

Những thứ khác không lấy à?” Tống Lão Nhị đáp: “Nếu là mộ khác thì lấy hết rồi, nhưng ngôi mộ này thì thôi.

Cô biết tại sao năm xưa tổ tiên tôi chỉ lấy một món không?” “Tại sao?” Tần Nhuyễn tò mò.

“Tế thủy trường lưu (Nước chảy dài thì mới bền), phải để lại chút cho hậu thế chứ!

Nói thật là cũng có tư tâm, tổ tiên để lại tổ huấn bảo con cháu bảo vệ ngôi mộ này, chẳng qua là để lúc túng quẫn nghèo khổ quá thì có chỗ vào mà lấy đồ.

Tôi có lấy hết cũng chẳng sao, nhưng chỗ này gắn liền với câu chuyện của nhà tôi nên thôi.

Chương 112

Thiên hạ thiếu gì cổ mộ, việc gì phải vét cạn chỗ này.

Thứ hai là lấy nhiều với tôi cũng vậy, tôi không sành nghề, mang ra cũng chỉ béo cho đám buôn đồ cổ thôi.

Với lại để lại đây một ít, sau này lỡ có bị phát hiện còn có cái mà nói, không đến mức trắng trơn để người ta nghi ngờ quá mức!" Tần Nhuyễn nghe mà không hiểu lắm nhưng không hỏi thêm.

Cô cảm thấy anh chàng trộm mộ này khác hẳn những kẻ khác.

Tại sao lại như vậy thì cô cũng không giải thích được, chắc do môi trường lớn lên và những trải nghiệm sau này.

Cô mới gặp anh lần đầu nên cũng chẳng tiện nói nhiều.

"Đi thôi!" Tống Lão Nhị gọi.

Hai người theo lối đường hầm bò ra ngoài.

Ra tới nơi họ mới thấy chỗ này đúng là gần cái khe núi trong làng, nhưng vẫn còn một khoảng cách.

Lối ra của đường hầm nằm gần một cây đồng lớn, được ngụy trang bằng một cái bàn đá thường để người đi làm đồng ngồi uống nước nghỉ ngơi.

Bên dưới bàn đá là tấm ván phủ bùn đất, nếu không vần cái bàn đá đi thì khó mà phát hiện.

Hai người tốn bao sức lực mới thoát ra được.

Nhìn trời đã lờ mờ sáng, lối vào cũ đã sập hoàn toàn, lún xuống một mảng lớn.

Nhưng cảnh sát dường như chưa tới.

Họ không dám nán lại, nhân lúc trời còn mờ sáng mà rời đi.

"Về sau Tống Lão Nhị cũng không dám đến tìm người nhà Tần Nhuyễn đòi tiền.

Nhưng Tần Nhuyễn có bảo sau này anh có món đồ nào không rõ cứ đến tìm cô.

Hai người tâm chiếu bất tuyên (ngầm hiểu ý nhau) nên không nhắc lại chuyện cũ nữa.

Hai ngày sau cảnh sát tới nhưng cũng không đào bới gì, nơi thâm sơn cùng cốc này đa phần là thêm một việc không bằng bớt một việc, nên chuyện cũng dần chìm vào quên lãng.

Chỉ là về sau, mỗi lần Tống Lão Nhị xuống mộ thì Tần Nhuyễn đều đi theo, hai người mới dần nảy sinh tình cảm!" Nói đến đây, Tống Đường dừng lại.

Bàn Tử và mọi người nghe mà vẫn chưa thấy thỏa mãn.

"Theo cậu kể thì Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn sau này thành một cặp bài trùng trộm mộ rồi!

Thú vị đấy, sau này họ còn trải qua những chuyện gì nữa?" Bàn Tử hỏi.

Fan trong phòng livestream cũng rất tò mò.

Tống Đường cười khổ: "Dĩ nhiên là trải qua nhiều chuyện, nhưng kể hết ra thì tốn thời gian quá!

Trưa nay chúng ta còn phải làm việc tiếp, nên thôi không kể nữa.

Tranh thủ còn thời gian, mọi người mau nghỉ ngơi đi, ngủ thêm một giấc nữa nào!" Thiên Chân nghe vậy bảo: "Nhưng chẳng phải cậu nói giờ mà ngủ dễ nằm mơ, kích hoạt vật chất hóa tiềm thức sao?" Tống Đường cười khổ: "Tôi cũng nghĩ thông rồi, phúc họa khôn

lường, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi!

Chúng ta không thể không ngủ mãi được, nếu việc ngủ thực sự vật chất hóa ra thứ gì đó thì chắc cũng chẳng tránh được đâu.

Thế nên tôi mặc kệ luôn!

Cứ thoải mái đi, ngủ thôi!" "Bàn gia tôi thích nhất câu nói này của chú em, cứ nghĩ thế là chuẩn đấy!" "Mặc kệ nó nguy hiểm hay rắc rối gì, cũng phải để người ta ngủ no mắt cái đã, không ngủ đủ thì lúc gặp chuyện chẳng lấy đâu ra sức mà giải quyết!" "Được rồi, tôi đi ngủ trước đây, đừng có bảo Bàn gia không quan tâm các cậu nhé!" "Tôi vào trong kia ngủ, nếu còn chê tôi ngáy to thì Bàn gia cũng mặc kệ!" Nói xong, Bàn Tử đứng dậy đi vào trong sơn động để ngủ.

Chẳng mấy chốc, tiếng ngáy đã vang lên đều đều.

Thiên Chân ngồi hút thuốc, im lặng không nói gì.

Tống Đường thấy vậy liền bảo: "Nghỉ ngơi một lát đi, cậu cứ lo lắng mãi thế này thì có tác dụng gì đâu?" "Nếu người đó thực sự muốn gặp cậu, tự nhiên sẽ đến tìm thôi!" Thiên Chân gật đầu, đáp: "Tôi biết, chỉ là trong lòng cứ thấy bồn chồn, không biết chuyến này chúng ta sẽ đối mặt với tình huống gì!" "Thôi bỏ đi không nói nữa, cậu cũng nghỉ sớm đi!" Nói đoạn, Thiên Chân tựa lưng vào vách đá nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tống Đường liếc nhìn vào phòng livestream.

Khán giả đang bàn tán rất xôn xao, ai cũng hỏi xem nhân vật Tống Lão Nhị trong câu chuyện có phải là Đường Bảo không.

"Đường Bảo, anh nói thật đi, Tống Lão Nhị có phải là anh không?" "Đúng đấy, còn cô nương Tần Nhuyễn là ai thế?

Chẳng lẽ là người ngoài ngành?" "Chắc chắn rồi, Tần Nhuyễn làm nghề kinh doanh cổ ngoạn, chắc chắn không phải người trong

showbiz!" "Này, sao mọi người lại nghĩ thế nhỉ?

Đường Bảo đã nói đó là chuyện từ mấy chục năm trước rồi, sao có thể là anh ấy được?" "Cũng đúng, giờ là năm 2023 rồi, tính ra chắc chắn không phải Đường Bảo!" Tống Đường nhìn bình luận, chỉ mỉm cười mà không giải thích gì, rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Kỷ Niệm nhìn Long lão với vẻ nghi hoặc.

Long lão cũng không hiểu nổi.

"Chuyện này đúng là khó nói thật!" "Xét về bối cảnh thời gian thì chắc chắn không phải Tống Đường!" "Nhưng câu chuyện lại được kể chi tiết đến thế, nếu chỉ nghe kể lại thì không thể nào tường tận như vậy được!" "Bí mật trên người cậu nhóc Tống Đường này, e là còn nhiều hơn chúng ta tưởng!" "Vâng, cũng chẳng biết cậu ấy nghe những chuyện này từ đâu nữa." Kỷ Niệm cũng băn khoăn.

Long lão tiếp lời: "Bất kể nghe từ đâu, những chuyện đó cũng không liên quan đến chúng ta!" "Hiện tại quan trọng nhất vẫn là phải xem xem cây thanh đồng này rốt cuộc có năng lực kỳ đặc gì!" "Bên phía đội khảo cổ vẫn đang canh chừng chứ?" Kỷ Niệm gật đầu: "Họ đều đang theo dõi livestream, hễ phát hiện điểm nào bất thường là sẽ thông báo cho chúng ta ngay!" "Ừm!" Long lão gật đầu, "Cây thanh đồng này nếu thực sự có sức mạnh vật chất hóa, dù là vật chất hóa thật hay chỉ là gây ảo giác, thì đều vô cùng đáng sợ.

Chúng ta nhất định phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì!" Cả mạng xã hội đều bị câu chuyện của Tống Đường thu hút.

Rất nhiều người suy đoán xem đây có phải là trải nghiệm của chính anh hay không.

Ban đầu nhiều người cảm thấy đúng là vậy, vì chuyện kể quá chi tiết.

Nếu không phải chính mình trải qua, dù có nghe kể lại cũng vị tất đã tường tận đến thế.

Nhưng dần dần họ nhận ra điều này là không thể.

Bởi vì niên đại hoàn toàn khác nhau, hơn nữa nếu Tống Đường thực sự làm những việc đó mà còn đem lên livestream kể thì chẳng phải là tự nộp mình cho cảnh sát sao?

Thế nên mọi người nghiêng về giả thuyết đây chỉ là một câu chuyện cổ mộ thuần túy.

Đối với những chuyện này, Tống Đường dĩ nhiên không biết, mà cũng chẳng muốn nghĩ đến.

Có nhiều chuyện căn bản là không thể giải thích rõ ràng.

Những việc anh trải qua ở kiếp trước, mang ra làm chuyện phiếm lúc rảnh rỗi thì được, chứ bảo đi giải thích với mọi người thì chịu chết.

Hơn nữa nhắc đến Tần Nhuyễn, Tống Đường lại thở dài.

Không biết người con gái kiếp trước từng thân thiết với anh như vậy, cuối cùng kết cục ra sao.

Chẳng lẽ cũng giống như anh, bị kẹt lại trong bức tường kia?

Đầu óc miên man, Tống Đường cũng dần chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Chủ yếu là vì anh quá mệt mỏi.

Dù trước đó đã ngủ vài tiếng, nhưng sự rã rời của cơ thể không thể phục hồi nhanh như vậy được.

Nhất là cảm giác đau nhức khắp người, cộng thêm chỗ này không có giường, ngủ lại càng khó chịu.

Tống Đường nhắm mắt mơ màng không biết bao lâu.

Trong giấc mộng, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng ngáy của Bàn Tử, thỉnh thoảng còn kèm theo vài câu nói mớ.

Cảm giác này không ổn chút nào, khiến tâm thần anh không yên.

Bỗng nhiên, Tống Đường cảm thấy tim mình thắt lại, anh giật mình tỉnh giấc ngay lập tức.

Gần như cùng lúc đó, anh thấy Thiên Chân ở phía đối diện cũng đang nhìn mình, mặt đầy mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên cậu ấy cũng cảm nhận được điều gì đó đáng sợ.

Thiên Chân lau mồ hôi trên trán định lên tiếng, nhưng Tống Đường ra hiệu cho cậu ấy im lặng, đồng thời liếc mắt sang bên cạnh, ám chỉ cậu ấy nhìn về phía đó.

Lúc này, Tống Đường cảm thấy da gà dựng hết cả lên.

Tuy chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh có một linh cảm: Trong sơn động này dường như đã xuất hiện thêm một thứ gì đó!

Khán giả livestream dĩ nhiên chưa biết chuyện gì, chỉ thấy hai người đột ngột tỉnh giấc thì thấy rất lạ.

Tuy nhiên, khi Tống Đường và Thiên Chân từ từ quay nhìn sang, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người trong phòng livestream đều thấy một cảnh tượng khiến họ sởn tóc gáy.

Ngay lối vào một ngách hang, một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch đang ló ra từ bên trong, nhìn chằm chằm vào họ với vẻ mặt không cảm xúc.

Thấy cảnh này, không chỉ khán giả mà ngay cả Thiên Chân và Tống Đường cũng vã mồ hôi hột, một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đại não.

Phòng livestream nổ tung ngay lập tức.

“Vãi chưởng, sao chỗ này lại có phụ nữ?” “Đù, đây là quỷ hay là bánh chưng (tống tử) thế?” “Khuôn mặt đó đáng sợ quá, chắc chắn là nữ quỷ rồi!” “Không đúng, Bàn gia chẳng phải đang nghỉ ở bên trong sao?

Nếu là nữ quỷ thì chẳng phải Bàn gia toang rồi à?” “Mẹ kiếp, Bàn gia không phải là 'đăng xuất' rồi chứ?” Các fan bàn tán xôn xao.

Lúc này Thiên Chân và Tống Đường cũng đang nghĩ như vậy.

Nơi khuôn mặt kia xuất hiện chính là sơn động nơi Bàn Tử đang ngủ.

Vậy mà Bàn Tử lại không hề có động tĩnh gì, thậm chí dường như không phát hiện ra, đến một tiếng kêu cũng không có, chẳng lẽ đã gặp nạn rồi?

Tống Đường nghĩ bụng, bàn tay đã nắm chặt lấy chuôi dao găm.

Thiên Chân cũng lặng lẽ chạm tay vào khẩu súng bên hông.

Chốt an toàn của súng đã được mở từ xa.

Hiển nhiên Long lão và mọi người cũng thấy cảnh này nên đã ra lệnh mở khóa vũ khí.

Ở một nơi như thế này đột ngột lòi ra một người đàn bà, không phải ác quỷ thì tám phần là bánh chưng!

Tuy nhiên, ngay khi không khí căng thẳng đến mức nghẹt thở, một giọng nói từ trong sơn động vang ra: “Vân...

Vân Thải, em chạy cái gì, Bàn gia tôi...

Chương 113

tôi là thật lòng thích em mà!" Đây hóa ra lại là tiếng nói mớ của Bàn Tử.

Gã này thế mà vẫn chưa tỉnh.

Nghe thấy tiếng này, tim Tống Đường như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời ạ, đúng là tiếng kêu phá vỡ sự im lặng!

Câu nói mớ này không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa đây!

Nhưng đúng lúc Tống Đường đang cảnh giác không dám cử động mạnh, thì khuôn mặt phụ nữ trắng bệch kia đột nhiên mở miệng.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên: "Anh Thiên Chân, anh ấy là ai?

Đây là đâu?" Câu nói này vừa thốt ra, Tống Đường gần như phản xạ có điều kiện rút phắt dao găm ra.

Nhưng ngay sau đó anh lại ngẩn người.

Biết nói chuyện?

Người đàn bà này biết nói chuyện?

Đã biết nói chuyện thì sao còn là quỷ được?

Bánh chưng cũng không thể nói chuyện!

Vậy thứ này rốt cuộc là cái gì?

Sao ở đây lại có phụ nữ được chứ?

Khán giả livestream cũng ngơ ngác toàn tập.

Tống Đường vội vàng nhìn sang Thiên Chân.

Chỉ thấy mặt Thiên Chân trắng bệch, nhưng biểu cảm dường như đã nhận ra người này là ai, cậu ấy lắp bắp: "À... là...

Vân...

Vân Thải đấy à!" "Em quên rồi sao, Bàn...

Bàn Tử nói muốn đưa em đi thám hiểm mà?" "Chúng ta... giờ đang đi thám hiểm đấy!" "Em... em không... không nhớ sao?" Nghe Thiên Chân nói vậy, Tống Đường cũng kinh hãi.

Anh biết rõ Vân Thải là ai.

Giờ nghe Thiên Chân nói, nhìn kỹ khuôn mặt kia, quả nhiên rất giống Vân Thải trong ký ức.

Còn sở dĩ mặt cô ta trắng bệch là do ánh sáng từ đèn chiếu xuyên thấu rọi vào.

Người phụ nữ đó khẽ nghiêng mặt, góc độ thay đổi thì trông đã bình thường hơn nhiều.

Nhưng Tống Đường vẫn không khỏi nuốt nước miếng, sự căng thẳng trong lòng chẳng hề giảm bớt.

Bởi vì anh biết rất rõ, ở đây chẳng có Vân Thải nào cả.

Vậy mà giờ đây, cô ta lại thực sự xuất hiện!

"Em không nhớ nữa, lúc em tỉnh dậy đã thấy anh Bàn rồi!" "Chúng ta đang ở đâu vậy ạ?" Vân Thải hỏi với vẻ nghi hoặc, cứ như bị mất trí nhớ vậy.

Thiên Chân nháy mắt với Tống Đường, ra hiệu cho anh đừng quá kinh ngạc, Bàn Tử vẫn còn ở bên trong.

Bất kể thế nào cũng phải đưa Bàn Tử ra đã.

Đồng thời Thiên Chân nặn ra một nụ cười: "Chắc là em mệt quá

thôi, nghỉ ngơi chút là ổn ngay!" "Có phải tiếng ngáy của Bàn Tử to quá làm em không ngủ được không?" "Tôi đã bảo cái lão Bàn này ngủ nghê phiền phức lắm, bảo giảm cân mà không chịu nghe!" "Chú em Tống Đường, chúng ta vào lôi lão ra ngoài đi, đừng để lão làm phiền Vân Thải ngủ." Tống Đường gật đầu, hai người cùng đi vào.

Họ lôi Bàn Tử dậy như lôi một con chó chết, kéo tuột ra phía ngoài.

Bàn Tử bị hành hạ một hồi thì cũng tỉnh, nhưng vẫn còn ngái ngủ.

Nhìn thấy Vân Thải đứng đó, gã liền lầm bầm: "Vân Thải à!

Em ăn gì chưa?

Bàn gia tôi hơi đói rồi!

Em đi chuẩn bị..." Bàn Tử chưa nói hết câu thì cả người khựng lại như bị điện giật.

Biểu cảm đó cứ như con lợn bị chọc tiết, mắt trợn ngược, ngây người ra.

Thiên Chân ghé sát tai gã nói nhỏ: "Mẹ kiếp, ông ngủ kiểu gì mà lòi ra cả một người đàn bà thế này!" "Đúng là Bàn gia có khác!" Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Vân Thải đã chết từ lâu rồi, gã là người rõ hơn ai hết!

Thế nhưng người đang đứng trước mặt gã là ai đây!

Tống Đường vội nói khẽ: "Giờ không phải lúc nói chuyện này, ra ngoài cái đã!" Ba người vội vàng quay lại gian động bên ngoài.

Vân Thải thấy sắc mặt họ không ổn liền đứng dậy hỏi: "Sao thế ạ?

Mọi người không nghỉ ngơi nữa sao?" "Chúng ta sắp đi tiếp à?" Thiên Chân vội đáp: "Chưa... chưa đâu!" "Chúng tôi chuẩn bị làm bữa

trưa, em nghỉ thêm lát nữa đi!" "Làm xong sẽ gọi em, ăn xong chúng ta mới khởi hành!" "Ồ, vậy thì tốt quá!" "Lúc nào xong thì các anh gọi em nhé!" Vân Thải nói xong lại tựa lưng vào vách đá nghỉ ngơi.

Ba người bọn họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người túm tụm lại một chỗ, không dám thở mạnh.

Bàn Tử hạ giọng: "Tôi bảo này, cái quái gì đang xảy ra thế?" "Ông còn mặt mũi mà hỏi à?

Tự nhìn vào livestream mà xem!" Thiên Chân bực bội nói.

Bàn Tử ngẩn ra, vội nhìn vào màn hình livestream.

Chỉ thấy trong đó đã nổ tung từ lâu rồi.

"Vãi, đây chẳng lẽ là vật chất hóa ra sao?" "Chắc chắn rồi, lúc họ vào làm gì có phụ nữ nào!" "Mẹ kiếp, năng lực này đỉnh vãi, vật chất hóa ra cả phụ nữ, đây là ước mơ của biết bao anh em độc thân đấy!" "Bàn gia, cầu xin ông giúp tôi vật chất hóa ra một cô bạn gái với!" "Bàn gia, ông là người thân nhất của tôi, cầu xin ông vật chất hóa ra một em như cô giáo Sora rồi ship COD cho tôi với!" Bàn Tử xem xong mà đờ đẫn.

Tuy Kỷ Niệm không lên tiếng, nhưng khỏi cần nghĩ cũng biết, cô ấy và Long lão lúc này chắc chắn cũng đang chấn động.

Tống Đường còn thấy trong phòng livestream, Minh thúc cũng nhảy ra bình luận: "Đường lão đệ, đây đúng là bảo vật rồi, cậu còn đi đào mộ làm gì nữa!" "Cứ ôm lấy cái cây thanh đồng này, vật chất hóa đồ cổ ra mà bán không sướng à!" "Ngồi nhà không cũng có tiền từ trên trời rơi xuống!" Tống Đường chẳng buồn đáp lời lão, thấy khán giả càng lúc càng mất kiểm soát, anh liền hạ thấp giọng nói: "Mọi người đừng kích động, đây là do vật chất hóa mà ra!" "Chúng tôi có khi sắp tiêu đời đến nơi rồi, các bạn còn tâm trí bảo Bàn gia vật chất

hóa cô giáo Sora sao?" "Tim các bạn cũng to thật đấy!" Nói xong Tống Đường không thèm để ý livestream nữa, quay sang hỏi hai người kia: "Tôi nói này, giờ tính sao?" "Cô ta chắc chắn không phải người, hay là thừa lúc cô ta đang ngủ, chúng ta qua đó..." Nói rồi Tống Đường làm động tác cứa cổ.

Ý tứ rất rõ ràng.

Khán giả dù biết Vân Thải kia là giả, nhưng thấy động tác của Tống Đường cũng giật mình.

Đây là giết người đấy!

Thiên Chân bảo: "Cậu có xuống tay được không?

Dù biết là giả, nhưng trông chẳng khác gì người sống cả!" "Không xuống tay được cũng phải làm, cô ta đâu có phải người!" Tống Đường cũng bất lực, anh nhìn Bàn Tử: "Ông gây ra thì ông đi mà giải quyết!" Bàn Tử nghe vậy mặt mày nhăn nhó: "Cậu đùa gì thế, Vân Thải là người trong mộng của Bàn gia tôi đấy, cậu bảo tôi đi giết cô ấy à?" "Thế thì cậu giết phắt Bàn gia tôi đi còn hơn!" "Tay này tôi thực sự không xuống được!" "Thế ông bảo phải làm sao?

Chẳng lẽ dắt theo luôn?" Tống Đường sắp phát điên rồi.

Bàn Tử nói: "Cũng không phải là không thể mà, dù sao tôi cũng chẳng ngại, vật chất hóa thì vật chất hóa thôi, có người làm ấm giường cũng tốt!" "Cái thằng này, giờ là lúc nào rồi còn đùa?" Tống Đường cạn lời.

Thiên Chân xua tay ngắt lời: "Bàn Tử tuy nói năng linh tinh, nhưng cách này cũng không hẳn là không được!" "Chủ yếu là cả ba chúng ta đều không xuống tay được!" "Hay là cứ mang theo cô ta đi, quan trọng là không được để cô ta nghi ngờ chúng ta!" "Chúng ta không thể để cô ta biết mình là thứ được vật chất hóa ra!" "Nếu không, ai biết cô ta sẽ

làm gì chúng ta?" "Đường sạn đạo phía trên rất khó đi, bên trong tình hình thế nào còn chưa rõ!" "Trên đường đi, chúng ta thiếu gì cơ hội để cắt đuôi cô ta!" Hai người nghe vậy cũng thấy có lý.

Đã không xuống tay được thì cắt đuôi là phương án tốt nhất.

Khuất mắt trông coi, cô ta có phát hiện ra mình là hàng giả thì cũng không làm gì được bọn họ nữa.

Khán giả lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

Tuy kinh ngạc nhưng họ không ở hiện trường, bắt đầu đùa giỡn: "Tôi nói này Bàn gia, người trong mộng của ông xinh thật đấy!" "Đúng rồi, hay là cứ dắt ra ngoài đi, làm vợ không phải sướng hơn sao?" "Đúng đấy Bàn gia, cân nhắc chút đi!" Bàn Tử thấy thế chửi đổng: "Cân nhắc cái ông nội các cậu, Bàn gia tôi là người chung thủy với Vân Thải nhé!" "Vân Thải chết là chết rồi, kiếm một cái đồ giả thì Bàn gia tôi đâu có hèn thế!" "Với lại hàng vật chất hóa ra, cho thật các cậu có dám lấy không?" Những fan đó quả nhiên im lặng.

Đúng thế, nấp sau màn hình điện thoại thì nói gì chẳng được, chứ đưa thật cho thì ai mà dám nhận?

Bên cạnh nằm một người đã chết từ lâu, liệu có ngủ ngon được không?

Không sợ nửa đêm cô ta mở mắt ra cười với mình à?

"Lần này chơi lớn thật rồi, tôi hỏi này, thế bữa trưa còn ăn không?" Bàn Tử hỏi.

"Không ăn thì lấy đâu ra sức!

Không ăn thì đoạn đường phía sau coi như xong đời luôn!" Thiên Chân nói.

Tống Đường bất lực lấy đồ ăn từ ba lô ra: "Ăn đi, có khó nuốt

cũng phải ăn!" "Hơn nữa ai trong hai ông đi gọi cô ta ra đi, đã xác định dắt theo thì không thể ăn mà không gọi người ta được." Thiên Chân bảo: "Bàn Tử, người trong mộng của ông, ông đi đi!" Bàn Tử bực bội: "Các cậu đúng là thất đức, Vân Thải tôi thích không phải Vân Thải này!" "Đây đâu phải Vân Thải, đây rõ ràng là một đám mây đen (ô vân) thì có!" Bàn Tử mồm thì nói vậy nhưng vẫn đứng dậy đi gọi Vân Thải ra.

Dù sao đây cũng là người do gã vật chất hóa ra, tình cảm đối với cô ta rốt cuộc cũng khác với người khác.

Mà thực ra cũng chẳng cần gọi, Vân Thải chắc cũng không ngủ, chỉ tựa vào vách đá nghỉ thôi.

Bàn Tử vừa gọi một tiếng là cô ta ra ngay.

Thiên Chân nặn ra một nụ cười gượng gạo, đưa một gói lương khô nén cho Vân Thải bảo cô ta ăn.

Lúc đầu ba người còn định lấy nước nấu gì đó ăn, nhưng xảy ra biến cố này thì tâm trí đâu mà nấu nướng.

Cả ba đều im lặng, Vân Thải dĩ nhiên cũng không nói gì.

Không khí bỗng chốc trở nên vô cùng gượng gạo.

Chương 114

Tống Đường thì không quan tâm, anh vừa ăn vừa lén quan sát Vân Thải.

Anh nhận ra Vân Thải đang ngồi ăn cùng họ trông rất bình thường, không hề có sơ hở gì, nhưng giữa đôi lông mày lại thoáng hiện vẻ nghi hoặc.

Cả người cô ta trông rất mờ mịt, dường như không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Bàn Tử tuy rất thích Vân Thải nhưng trong lòng hiểu rõ người bên cạnh mình có lẽ không phải là người.

Cảm giác này khiến gã sởn gai ốc, nhưng mồm không dám nói, chỉ dám nhích dần về phía Thiên Chân.

Nhìn gã lúc này đúng là thảm hại không tả nổi.

Mà lúc này họ không biết rằng, ở thế giới bên ngoài, vì cuộc thám hiểm này mà mọi thứ đã nổ tung.

Việc trong lúc đào mộ đột nhiên lòi ra một người là chuyện cực kỳ chấn động, nhất là khi người này có lẽ đã chết từ lâu.

Chuyện này muốn không gây chú ý cũng khó.

Trên mạng bàn tán xôn xao, người thì bảo sức mạnh vật chất hóa này quá đáng sợ, người thì bảo có khi toàn bộ người xem livestream đều bị ảo giác.

Nói chung là đủ loại tin đồn.

Cuối cùng phía cơ quan chức năng phải đứng ra can thiệp mới làm dịu bớt dư luận.

Dù sao chính quyền cũng chưa trực tiếp kiểm chứng xem cây thanh đồng này có sức mạnh gì, nên đến cuối cùng, vật chất hóa là cái gì thì chẳng ai rõ cả.

Chỉ có điều cư dân mạng đều biết, siêu sao ca nhạc Tống Đường đi thám hiểm đã tìm ra một thứ cực kỳ khủng khiếp.

Giá trị của nó chắc chắn là ở mức kịch trần!

Thậm chí có người suy đoán, phía chính quyền có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng để mua lại cây thần này với giá kịch trần...

Đúng vậy, lúc này tại văn phòng của Long lão, hai người nhìn vào màn hình livestream mà không thể bình tĩnh nổi.

Long lão thốt lên: "Đúng là thần tích, làm sao mà làm được như vậy chứ?" "Lão phu sống nửa đời người, thế mà không biết dưới gầm trời này lại có minh khí lợi hại đến thế!" "Long lão, vậy mức giá kịch trần ngài thấy thế nào..." Kỷ Niệm hỏi.

Long lão đáp: "Tám chín phần mười là không chạy đi đâu được!" "Sức mạnh ẩn chứa trong cây thanh đồng này, chính quyền chắc chắn phải nghiên cứu cho rõ!" "Chắc là cấp trên sẽ sớm phê duyệt thôi, cứ kiên nhẫn đợi đi!" "Vâng!" Kỷ Niệm gật đầu.

Trong khi đó, tại một trang viên ở tỉnh Đông Sơn.

"Lục gia, ngài xem chưa?

Thằng ranh Tống Đường lần này hình như tìm được thứ gì đó ghê gớm lắm!" "Chính quyền có khi sắp trả giá kịch trần rồi, 3 tỷ đồng Rồng đấy!" Một tên thuộc hạ báo cáo.

Hoắc Lục nghe vậy thì chép miệng: "Sao mà không xem được, trên mạng ầm ĩ cả lên rồi!" "Vận may của thằng nhóc này đúng là không tồi, thứ đồ ngang tầm quốc bảo thế này mà cũng để nó tìm thấy được!" "Lục gia, đây là 3 tỷ đấy ạ!" "Hợp đồng của nó vẫn đang nằm

trong tay ngài, hay là chúng ta giở chút thủ đoạn?" Tên thuộc hạ hỏi.

Hoắc Lục nhíu mày: "E là khó, nó đã nộp tiền phạt vi phạm hợp đồng rồi!" "Theo lý thì hợp đồng này không giữ được nữa, hiện tại chỉ là tôi đơn phương giữ lại thôi!" "Nhưng người này có bản lĩnh như thế, chắc chắn chính quyền sẽ rất quan tâm đến nó!" "Nếu tôi còn làm căng, e là cũng bất lợi cho mình!" "Vậy Lục gia, ngài có dự tính gì không?

Đây là cơ hội nghìn năm có một, để cái cây hái ra tiền này chạy mất thì không có lần sau đâu!" Hoắc Lục gật đầu, lão đâu có lạ gì cơ hội này.

Chỉ là nắm bắt thế nào thì còn phải tính kỹ.

Tốt nhất là không đắc tội ai mà vẫn húp được một miếng.

Nói thì dễ chứ làm thì khó.

Chỉ cần lão còn giữ hợp đồng một ngày thì đó là điều bất hợp lý.

Nhưng một khi buông hợp đồng ra thì chuyện này chẳng còn liên quan gì đến lão nữa.

Đến lúc đó muốn xí phần thì đúng là không còn cơ hội.

Nghĩ đoạn, Hoắc Lục hỏi: "Tần Diệu Dương đã ra chưa?" Tên thuộc hạ vội đáp: "Sắp rồi ạ, tiền bảo lãnh đã nộp, chỉ trong vài ngày tới thôi!" Hoắc Lục gật đầu: "Ừm, về mảng tài chính thì nó là chuyên gia rồi!" "Đợi nó ra thì đưa đến gặp tôi ngay!" "Rõ!" Trở lại hiện trường.

Sau khi ba người ăn xong, thấy chẳng có cơ hội nào để bàn bạc riêng, Tống Đường bèn lên tiếng: "Nào, ăn no rồi thì chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" "Đúng đúng, đi tiếp thôi!

Bàn Tử, ông dắt Vân Thải đi trước đi, con gái con lứa, nhớ chăm

sóc cho cẩn thận!" Thiên Chân nói.

Bàn Tử trong lòng chửi Thiên Chân không ngớt, nhưng cũng chỉ biết gọi Vân Thải đi trước.

Hai người tiến về phía lối ra.

Tống Đường vừa định đi theo thì Thiên Chân giữ anh lại.

Thấy hai người kia đã đi được một đoạn, Thiên Chân mới nói khẽ: "Tôi bảo này, cậu phải nhanh chóng nghĩ cách đi!" "Tôi bảo Bàn Tử dắt cô ta đi chỉ là kế tạm thời, cứ thế này mãi là hỏng chuyện đấy!" Tống Đường bất lực: "Thế thì làm được gì?

Ai trong chúng ta xuống tay được cơ chứ?" "Tôi thấy cách cậu bảo là cắt đuôi cô ta cũng ổn mà!" Thiên Chân lại bảo: "Đúng, cách này hiệu nghiệm với Vân Thải, nhưng sau này thì sao?" "Cậu đừng bảo là cậu không tính đến tôi đấy nhé!" "Ngộ nhỡ lúc tôi ngủ cũng nằm mơ, rồi vật chất hóa ra một người nào đó thì cậu chắc chắn chúng ta sẽ cắt đuôi được không?" Tống Đường ngẩn ra, rồi đầy hứng thú: "Ý cậu là cậu sẽ vật chất hóa ra một Tiểu Ca à?" "Chuyện này thì thú vị rồi đấy, cắt đuôi thì chắc là không được, nhưng có khi lại có cách khác?" "Cậu nghĩ xem, nếu cậu thực sự vật chất hóa ra một Tiểu Ca, liệu Tiểu Ca 'xịn' có ngồi yên được không?" "Tôi lại thấy có khi anh ấy sẽ trực tiếp đến tìm cậu luôn đấy!" "Cậu bớt nói nhảm đi!" Thiên Chân cạn lời, "Nếu thực sự đến nước đó thì rắc rối to!" "Giờ tôi bắt đầu nghi ngờ tại sao cậu cứ nhất quyết dắt tôi và Bàn Tử theo!" "Tình huống này chắc là cậu đã dự liệu từ trước rồi chứ gì?" Tống Đường cười đáp: "Đúng là có nghĩ qua, nhưng tôi không thấy tình huống này có vấn đề gì lớn!" "Nói cho cùng, các ông đều biết rõ họ là hàng vật chất hóa ra!" "Dù có không nỡ xuống tay, nhưng giả vẫn hoàn giả thôi!" "Nếu các ông có thể tự tay kết thúc họ, chẳng phải cũng là một cách để vượt qua bóng ma tâm lý của chính

mình sao?" Thiên Chân hỏi: "Nhưng cậu đã biết trước sẽ xảy ra chuyện này, tại sao còn lôi chúng tôi vào?" Tống Đường ngẫm nghĩ một chút rồi bảo: "Nguyên nhân thì phức tạp lắm!" "Thứ nhất, một mình tôi thì đúng là rắc rối thật, bao nhiêu thiết bị thế này mình tôi mang vào là không khả thi!" "Chưa kể trên đường còn bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, đông người dĩ nhiên là tốt hơn!" "Thứ hai, ngoài tiền ra tôi chẳng hứng thú với cái gì khác cả!" "Nếu xảy ra tình huống như hôm nay, bên mua yêu cầu xem sức mạnh vật chất hóa của cây thanh đồng, một mình tôi chắc chắn không diễn được!" "Còn có hai ông ở đây, nhiều người nhiều ý, vật chất hóa ra nhiều thứ cũng coi như là một buổi trưng bày vậy!" "Đồng thời cũng là giúp các ông đối mặt với những chuyện không muốn đối mặt, đây gọi là đôi bên cùng có lợi mà!" "Cuối cùng, dắt các ông theo, vật chất hóa ra những người đã khuất, cậu không thấy kích thích sao?" "Cậu...!" Thiên Chân tức đến tím mặt, "Cậu đúng là thằng điên!" "Để xem đến lúc vật chất hóa ra một Tiểu Ca thật thì cậu dọn dẹp thế nào!" Tống Đường vỗ vai Thiên Chân trấn an: "Yên tâm đi, cái gọi là vật chất hóa đều là giả thôi!" "Nói trắng ra là ảo giác, mà đã là ảo giác thì cũng có ngày tỉnh mộng!" "Cứ coi như là mơ một giấc mơ đi, trước khi tỉnh mộng thì kết quả thế nào vẫn chưa biết được đâu!" "Tới đâu hay tới đó vậy!" Nói xong Tống Đường gọi Thiên Chân đi tiếp.

Hai người cũng tiến về phía lối ra.

Thực ra những lo lắng của Thiên Chân, Tống Đường không phải chưa từng nghĩ tới.

Nhưng anh cảm thấy đã cất công đến đây một chuyến thì không thể về tay không.

Anh vì tiền, Thiên Chân vì người, Bàn Tử vì tài.

Sau chuyến này, anh có tiền, Thiên Chân và Bàn Tử có thể gặp lại

những người họ muốn gặp, từ đó cởi bỏ được nút thắt trong lòng cũng không phải chuyện xấu.

Tất nhiên, chủ yếu là Thiên Chân.

Vì đã bao nhiêu năm trôi qua, với bản tính của Bàn Tử có lẽ đã sớm nhìn thấu rồi.

Để gã trải nghiệm lại những chuyện này có phần hơi tàn nhẫn, nhưng vì gã ham tài trước nên gặp phải tình huống này cũng chẳng trách được ai.

Khán giả livestream dĩ nhiên chỉ hiểu được một nửa những gì họ nói.

Chủ yếu là vì Thiên Chân cứ nhắc đến một 'Tiểu Ca' nào đó, mà đến giờ họ vẫn chưa thấy mặt.

Thế nên ai cũng tò mò không biết đó là người thế nào mà khiến một người đàn ông phải nhớ nhung đến thế.

Kỷ Niệm đột nhiên hỏi: "Long lão, ngài có thấy Thiên Chân này với cái người 'Tiểu Ca' kia có gì đó kỳ lạ không?" "Lúc trước ngài nói Thiết Tam Giác năm xưa tan rã là vì một người mất tích!" "Mà hiện tại Thiên Chân này cứ đi tìm một người tên Tiểu Ca, tình cảnh này có vẻ giống nhau quá nhỉ?" Long lão mỉm cười: "Giống thật, nhưng trời cao đất rộng, người giống người là chuyện thường!" "Nếu chỉ là trùng hợp thì sao?" "Chuyện này không dễ đoán đâu, vả lại cô thấy việc truy cứu đến cùng chuyện này thì có ích gì cho chúng ta không?" Kỷ Niệm ngẩn ra, dường như đã hiểu ý Long lão: "Long lão, ý ngài là..." Long lão gật đầu: "Tìm thấy cái gì, tìm thấy ai không phải mục đích cuối cùng, mục đích là phải bảo vệ tốt cổ vật!" "Giờ đây họ đã phát hiện ra thứ đồ ngang hàng quốc bảo, còn việc trước đây họ làm gì, họ có phải là một thành viên của Thiết Tam Giác hay không, liệu còn quan trọng nữa không?" "So với những thứ đó, tôi tò mò xem ngôi

mộ tiếp theo họ sẽ đi đâu hơn!" Kỷ Niệm gật đầu, Long lão nói chí phải.

So với việc điều tra những chuyện cũ rích, việc bảo vệ và khai thác tốt cổ vật hiện tại mới là ưu tiên hàng đầu.

Dù sao chuyện năm xưa cũng đã xảy ra rồi, dù có bắt hết mọi người lại thì bù đắp được bao nhiêu?

Nhưng giờ thì khác, chỉ cần họ chịu đi đổ đấu thì những thứ tìm được đều sẽ được bảo vệ.

Đây mới là điều quan trọng nhất!

Đây cũng là mục đích ban đầu của việc hợp pháp hóa nghề đổ đấu: Bảo vệ văn vật!

Tống Đường dĩ nhiên không biết những chuyện này.

Lúc này hai người đi phía sau nhìn thấy Vân Thải đang nép sau lưng Bàn Tử với vẻ mặt vừa rụt rè vừa sợ hãi, trong lòng thầm kêu khổ.

Bàn Tử lúc đầu còn e dè cô nàng Vân Thải giả này, nhưng nói thật thì dù là hàng nhái thì đây cũng là loại hàng fake cao cấp nhất.

Cứ cái đà này, e là Bàn Tử cũng phải lung lay thôi.

Thiên Chân nói nhỏ: "Chúng ta nhất định phải nghĩ cách cắt đuôi cô ta!" "Hơn nữa không được để Bàn Tử biết, nếu không với tính cách của lão và đà phát triển của hai người họ hiện tại, Bàn Tử chắc chắn sẽ không đồng ý!" Tống Đường gật đầu đồng ý.

Lúc nãy bảo Bàn Tử giết cô ta gã đã không làm được rồi.

Còn bảo bỏ rơi Vân Thải thì Bàn Tử có vẻ đồng ý, nhưng giờ hai người cứ ríu rít phía trước, thêm cái giọng 'anh Bàn, anh Bàn' của Vân Thải nữa, chắc vài câu nữa là Bàn Tử đổ gục hoàn toàn mất.

Ngoài ra, họ còn phải cẩn thận không để Vân Thải phát hiện ra điểm bất thường.

Anh biết cô ta là vật chất hóa ra, nhưng không được để cô ta biết là anh đã biết.

Nếu không, to chuyện đấy.

"Tà Đế năm xưa cũng vì nhìn thấu thân phận của Lão Dương giả nên mới bị trả thù!" "Chúng ta mà để Vân Thải biết chúng ta biết cô ta là giả, e là cũng sẽ gặp họa!" Thiên Chân dặn dò.

Tống Đường gật đầu, chuyện này đúng là nan giải, nhưng không làm không được.

"Cứ tới đâu hay tới đó đi, dù sao cũng còn chút thời gian, chúng ta vẫn chưa vào sâu trong cây thanh đồng!" "Cơ hội rồi sẽ có thôi!" Thiên Chân gật đầu.

Cả bọn nhanh chóng chui ra khỏi sơn động.

Sau khi dọn dẹp vật cản ở cửa động, Bàn Tử lấy đèn chiếu xuyên thấu rọi một vòng.

Họ phát hiện những con Ly Cổ trên vách đá đã biến mất, không biết đã bò đi đâu.

Những thứ này dù sao cũng đã bán rồi nên chẳng liên quan đến họ nữa.

Lúc này chúng không ra phá phách là tin tốt.

Phía trên đầu không xa là đường sạn đạo.

Bàn Tử lấy súng bắn móc treo ra bắn mấy phát lên trên, cố định vài sợi dây thừng rồi gọi: "Tôi lên trước đây, sau khi các cậu đưa Vân Thải lên thì các cậu hãy lên theo!" Thiên Chân bảo: "Phía trên chắc gì đã an toàn, hay là để Vân Thải ở lại đây?" Nói đoạn cậu ấy nháy mắt

với Tống Đường.

Tống Đường hiểu ý liền bồi thêm: “Tôi cũng thấy để Vân Thải ở lại đây là tốt nhất!” “Lên trên kia rồi, e là việc tự bảo vệ mình cũng là vấn đề!” Bàn Tử biết hai người đang tính toán gì, nghĩ một lúc rồi bảo: “Cứ lên trên rồi tính tiếp!” “Hai người yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy!” Câu 'bảo vệ' này Bàn Tử nói cực kỳ nghiêm túc.

Dường như gã đang ngầm bảo hai người rằng gã biết mình đang làm gì, nếu có vấn đề gã sẽ tự giải quyết.

Thiên Chân và Tống Đường nhìn nhau, trong lòng thầm kêu khổ.

Cái lão Bàn béo này, chẳng lẽ thực sự không nỡ bỏ cái đồ giả này sao!

Vân Thải thấy họ muốn bỏ mình lại thì vội nói: “Anh Thiên Chân, em không muốn ở lại đây đâu, mọi người lên hết rồi chỉ còn mình em!” “Em không ở lại đâu!” Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của cô nàng, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Thiên Chân cũng thấy sắp chịu không nổi.

Quả nhiên phụ nữ biết nũng nịu thì số hưởng!

Tống Đường thấy Thiên Chân cũng sắp đầu hàng thì cũng chẳng thèm nói thêm.

Bàn Tử bám dây leo lên trước.

Thiên Chân và Tống Đường cố định dây thừng trên người Vân Thải rồi đưa cô ta lên theo.

Chương 115

Tống Đường hiểu rõ, muốn giết Vân Thải này thì thiếu gì cách, đơn giản nhất là giở trò với sợi dây cho cô ta ngã xuống là xong.

Nhưng vấn đề là anh cũng không xuống tay được.

Dù biết là giả nhưng cái hành động ngôn ngữ đó chẳng khác gì người thật cả.

Không chỉ họ mà ngay cả khán giả livestream cũng bắt đầu hoang mang: "Tôi nói này, Vân Thải này thực sự là giả sao?

Trông thật vãi chưởng!" "Đúng đấy, búp bê tình dục cao cấp nhất chắc cũng không thật đến mức này!" "Bớt giỡn đi, búp bê thật đến mấy cũng không biết nói chuyện với tương tác thế này đâu!" "Còn đây thì sao?

Vãi, không chỉ tương tác mà đối thoại còn đâu vào đấy nữa chứ!" "Haiz, ước gì công nghệ đạt đến trình độ này nhỉ!" "Ai bảo không, nếu có công nghệ xịn thế này, lão tử có bán nhà cũng phải mua một em!" "Tôi thấy đây đúng là phúc âm cho hội anh em độc thân, có thương gia nào nghiên cứu công nghệ này không?" Tống Đường cạn lời, giờ là lúc nào rồi mà mấy ông này còn nghĩ đến chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý.

May mà Vân Thải không biết chuyện livestream.

Thiết bị livestream thì nhỏ gọn, nằm ngay trên người Tống Đường, chỉ cần anh cố ý né tránh thì Vân Thải không có cơ hội nhìn thấy.

Sau khi đưa Vân Thải lên, Tống Đường thở dài gọi: "Đi thôi!

Lên trước rồi tính!" Thiên Chân gật đầu, rồi cả hai cũng theo dây

thừng leo lên.

Lên đến đường sạn đạo thì đường dễ đi hơn nhiều.

Tuy có vài chỗ sạn đạo đã sụp đổ, chắc là do trận chiến giữa Chúc Cửu Âm và hắc lân cự xà lúc Tà Đế đến đây lần trước, nhưng may là vẫn còn vài đoạn nguyên vẹn.

Mấy người họ vừa đi vừa mở đường, tiến triển khá thuận lợi.

Chẳng mấy chốc, ở cuối đường sạn đạo xuất hiện một cái hốc cây!

Hốc cây đó không lớn lắm, chỉ đủ cho một người bò vào.

Xung quanh hốc cây chằng chịt rễ cây già nua, chẳng biết cái cây khổng lồ này đã sống bao nhiêu năm rồi.

Đỉnh cây vẫn còn tít tắp phía trên, họ không dám chậm trễ, tiếp tục lên đường, định đến cửa hang đó rồi mới nghỉ ngơi.

Mà lúc này họ không biết rằng, tại khu rừng bên ngoài dãy Tần Lĩnh, Phi Ưng đã quay lại vị trí canh gác.

Những bức tượng Tây Chu kia đã được vận chuyển đi.

Phi Ưng và một đồng nghiệp đang ngồi nghỉ trên một tảng đá.

Nhân lực có hạn nên họ không thể phong tỏa toàn bộ dãy núi, mà cổ mộ lại nằm sâu trong rừng già nên chỉ có thể dùng flycam tuần tra.

Hễ phát hiện có người lại gần là sẽ đến ngăn chặn ngay.

Từ sau khi nghề đổ đấu được hợp pháp hóa, việc bảo vệ người phát hiện đầu tiên và an toàn của cổ vật cũng là trách nhiệm của chính quyền nhằm tránh tình trạng hôi của.

Phi Ưng đang nhắm mắt dưỡng thần thì bộ đàm vang lên tiếng gọi: "Đội trưởng, đội trưởng!

Flycam vừa phát hiện có một người đang tiến về phía các anh!" "Hướng ở bên phải, cách khoảng một trăm mét!" Phi Ưng giật mình, vội đáp: "Rõ, chúng tôi sẽ qua đó chặn lại ngay!" Nói xong Phi Ưng gọi đồng nghiệp chạy về hướng đó.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến vị trí đồng đội thông báo.

"Chúng tôi đã đến nơi, yêu cầu báo vị trí đối phương!" Phi Ưng nói vào bộ đàm.

Rất nhanh sau đó có tiếng phản hồi: "Dự kiến mười phút nữa sẽ đến!" "Đối phương dường như đeo một món vũ khí lạnh sau lưng, không rõ có mang súng hay không, yêu cầu cẩn thận đối phó!" "Rõ!" Phi Ưng đáp một câu rồi nhắc nhở đồng nghiệp cảnh giác.

Lúc này ba người Tống Đường cuối cùng cũng đến được cửa hốc cây.

Bàn Tử gắn đèn chiếu xuyên thấu lên hốc cây, ánh sáng rọi thẳng vào trong khiến không gian sáng rực như ban ngày.

Mọi người cúi xuống nhìn, thấy đường hầm trong hốc cây khá dài, phía trước dường như có đoạn rẽ nên không thấy rõ sâu bên trong có gì.

Bàn Tử quay đầu hỏi: "Sao đây, có vào không?" Tống Đường đáp: "Đến tận đây rồi, ông nhịn được mà không vào à?" "Hơn nữa món đấu giá cuối cùng nằm ngay bên trong đấy!" Bàn Tử nghe vậy liền bảo: "Thế thì còn đợi gì nữa, tôi đi tiên phong, các cậu theo sau!" Nói rồi Bàn Tử định chui vào.

Tống Đường vội ngăn lại: "Đèn này chỉ chiếu được đường thẳng, bên trong có chỗ rẽ chắc là tối lắm!" Nói đoạn anh lấy từ ba lô ra một chiếc đèn cầm tay đưa cho gã: "Cầm lấy cái này, đến chỗ rẽ thì gắn lên!" Bàn Tử gật đầu nhận lấy rồi chui vào ngay: "Hai người nhanh

lên đấy!" Nói xong Bàn Tử bò tọt vào trong.

Tống Đường gọi với theo: "Chúng tôi bám sát ngay sau mông ông đây, cứ việc bò đi!" Nói rồi Tống Đường liếc nhìn Thiên Chân.

Thiên Chân gật đầu, hai người hiểu ý nhau.

Bàn Tử bên trong hét lên: "Mẹ kiếp, chỗ này chật quá, muốn quay đầu cũng khó!" "Các cậu bảo Vân Thải theo sau đi, con gái con lứa đừng để cô ấy đi bọc hậu!" Tiếng nói đã hơi xa, rõ ràng Bàn Tử đã bò được một quãng khá dài.

Tống Đường thấy vậy nháy mắt với Thiên Chân.

Thiên Chân hiểu ý, thấy Vân Thải định chui vào liền giữ cô lại bảo: "Em gái này, bên trong chật lắm!" "Hơn nữa rất có thể quan tài của chủ mộ nằm ngay bên trong đấy!" "Hay là em đừng vào nữa!" "Chúng tôi vào làm nhanh rồi ra đón em được không?" "Đúng đấy, chỗ này có đèn cũng sáng sủa, chúng tôi xong việc ngay thôi.

Chứ dắt em vào lỡ có nguy hiểm, chúng tôi cũng sợ không chăm sóc kịp." Tống Đường cũng bồi thêm.

Vân Thải có vẻ không chịu: "Nhưng em sợ lắm, anh Thiên Chân đừng bỏ em lại mà!" "Em cứ đi theo sau các anh thôi, không làm vướng chân đâu!" "Vả lại anh cũng nói là anh Bàn muốn đưa chúng ta đi thám hiểm, dù em sợ xác chết nhưng có các anh bên cạnh thì em vẫn dám vào!" Thiên Chân thấy cô ta nhất quyết không chịu ở lại, đang định khuyên thêm thì đúng lúc này, phòng livestream có yêu cầu kết nối video.

Tống Đường sững người, thấy yêu cầu là của Phi Ưng gửi tới, anh liền bắt máy ngay.

Video vừa kết nối, tiếng Phi Ưng vang lên: "Đường tiên sinh, chỗ tôi có tình huống này!" "Không biết các anh có quen người này

không?" Nói rồi Phi Ưng quay camera về phía trước.

Gần như cùng lúc, Tống Đường và Thiên Chân thấy một người thanh niên dáng người gầy, mặc áo hoodie màu đen.

Sau lưng người này dường như đeo một thanh đao, trông rất ngầu.

Quan trọng nhất là khuôn mặt anh ta lạnh lùng vô cùng, cứ như không biết mình đang đứng trước ống kính livestream toàn cầu vậy.

"Cậu ta bảo là đến tìm người, nhưng chúng tôi không quen, các anh có biết không?" Thiên Chân đứng chết lặng tại chỗ.

Tống Đường thì mỉm cười, quả nhiên anh đã cược đúng.

Anh ấy thực sự đã xuất hiện!

"Thiên Chân!" Tống Đường lay lay Thiên Chân, cậu ấy mới bừng tỉnh vội nói: "Đúng đúng!

Chúng tôi quen, anh ấy chính là 'Tiểu Ca' mà tôi đang tìm, anh cho anh ấy vào đi!" "Cho vào á?

Một mình cậu ta có thể đến hội quân với các anh được không?" Phi Ưng nghi hoặc, "Ngoài ra, cậu ta tên gì?

Nếu quen thì chắc là anh biết tên chứ?

Tôi phải đăng ký vào sổ." Thiên Chân nghe vậy thì lúng túng, tên thật của Tiểu Ca không thể nói ra được.

Bởi vì trước đó Tống Đường đã nói Thiết Tam Giác có một người tên Trương Khởi Linh rồi.

Nếu giờ cậu ấy bảo Tiểu Ca là Trương Khởi Linh thì chẳng khác nào tự bóc trần thân phận của mình.

Phi Ưng thấy cậu ấy im lặng liền hỏi Tiểu Ca: "Này cậu thanh niên, rốt cuộc cậu tên gì vậy?" "Đến tên mình mà cũng không nhớ

sao?" Tiểu Ca nhìn thấy Thiên Chân thì thần sắc hơi giãn ra, mở miệng định nói tên mình: "Trương..." Nhưng anh ta chưa kịp nói hết câu thì Thiên Chân đã ngắt lời: "Anh ấy tên là Trương Nhị Đản!" "Đúng, chính là Trương Nhị Đản.

Anh Phi Ưng, anh cũng biết đấy, mấy người ở vùng sâu vùng xa thường đặt tên kiểu Nhị Đản, Nhị Cẩu cho dễ nuôi mà!" "Anh bạn tôi đến từ một cái làng nhỏ ở vùng Vân Nam!" "Tên thật thì tôi cũng không nhớ, tóm lại chúng tôi toàn gọi anh ấy là Trương Nhị Đản!" Phi Ưng nghe vậy bật cười: "À, cái này tôi biết, thực ra trong đội chúng tôi cũng có nhiều anh em từ dưới quê lên, tên là Lý Nhị Cẩu cũng có.

Nếu đã quen biết thì tôi cho qua." "Nhưng các anh chắc chắn một mình cậu ta có thể đến được đó chứ?" Thiên Chân cười khổ trong lòng, trên đời này còn có nơi nào mà anh ấy không đến được sao?

Nếu có thì chắc chắn không phải là cổ mộ!

Vì trong cổ mộ, không có nơi nào anh ấy không đến được cả!

Nghĩ đoạn, Thiên Chân cười nói: "Yên tâm đi, dọc đường này nguy hiểm chúng tôi dọn dẹp hết rồi!" "Anh Nhị Đản nhà chúng tôi thân thủ lợi hại lắm, chắc chắn không vấn đề gì đâu!" Phi Ưng gật đầu, không nói gì thêm, nhường đường cho Tiểu Ca đi qua.

Tiểu Ca cũng chẳng nói câu nào, nhanh chóng biến mất khỏi ống kính của Phi Ưng.

Nhìn hướng đi quả nhiên là đi tìm Thiên Chân.

Phi Ưng tắt video, Tống Đường cười bảo: "Sao hả?

Tôi nói có sai đâu, bến cảng xây xong thì thuyền sẽ cập bến thôi!" "Anh Nhị Đản của cậu chẳng phải đã đến rồi sao!" "Mà nói thật nhé, cậu gọi anh ấy là Nhị Đản, anh ấy không đánh cậu đấy chứ?" "Thôi đi, giờ này còn đùa được!

Bàn Tử vẫn còn ở bên trong, phải vào báo tin này cho lão biết mới được!" Thiên Chân nói.

Tống Đường biết Thiên Chân sợ lát nữa Bàn Tử lỡ mồm gọi tên thật của Tiểu Ca ra thì hỏng bét.

Nhưng định bụng quay lại dặn dò Vân Thải thì anh phát hiện cô ta đã biến mất.

Anh vội cúi xuống nhìn vào hốc cây, thấy Vân Thải đã bò vào trong từ lúc nào.

Có vẻ vì sợ họ bỏ mình lại nên cô ta đã thừa lúc hai người xem livestream mà lẻn vào trước.

"Đi mau!" Tống Đường giục.

Thiên Chân cũng chẳng còn cách nào, đành phải chui vào theo.

Sự xuất hiện của Tiểu Ca khiến tâm trạng cậu ấy khá tốt, nhưng ai ngờ Vân Thải lại tự tiện chui vào.

Dù sao thì cô ta theo cùng cũng không phải chuyện gì quá lớn, chỉ là hơi rắc rối thôi.

Nhưng nếu đã không cắt đuôi được thì tuyệt đối không thể để cô ta ở riêng với Bàn Tử.

Nhỡ họ không có mặt, ai biết được cô ta có hại Bàn Tử hay không.

Hơn nữa quan trọng nhất là Thiên Chân phải vào dặn Bàn Tử vụ tên của Tiểu Ca để lão không lỡ mồm.

Trong khi đó, ở sâu trong hốc cây.

Bàn Tử đã mệt đến mức thở không ra hơi.

Nhưng cũng may cái hốc cây này không sâu lắm, lúc này gã đã thấy được lối ra.

Tuy nhiên bên trong tối om, chẳng nhìn thấy gì.

Thế là Bàn Tử gọi: "Vân Thải, bảo Đường lão đệ đưa một cái đèn chiếu xuyên thấu qua đây!" Phía sau không ai trả lời!

"Tôi hỏi mọi người có nghe thấy không hả, chết hết cả rồi à?" "Nhanh lên!" Bàn Tử lại hét lên, chỗ này hẹp quá, nếu không gã đã quay đầu lại thúc giục rồi.

Nhưng lần này phía sau lại vang lên giọng của Vân Thải: "Đây, cho anh này!" Đồng thời một chiếc đèn chiếu xuyên thấu được đưa tới.

Bàn Tử không quay đầu lại, đón lấy rồi bật lên, ngay lập tức tình hình phía trước hiện ra rõ mồn một.

Chương 116

Gã thấy đây là một không gian rất rộng lớn, được khoét sâu trong thân cây.

Toàn bộ không gian chằng chịt rễ cây và dây leo.

Ở vị trí chính giữa phía trước có một cái nắp bằng đồng khổng lồ, bên trên treo mấy sợi xích sắt lớn.

Nắp đồng đã bị hé mở một góc, bên dưới là một khoảng tối đen như mực không biết chứa thứ gì.

Bàn Tử thấy một vật bằng đồng lớn như thế, dù không biết là gì nhưng chắc chắn là cực kỳ đáng giá, liền gọi lớn: "Tôi bảo này, thứ này đáng giá lắm đấy, Đường lão đệ cậu mau xem xem đáng bao nhiêu, đấu giá trước đã rồi tính!" "Được!" Có người lên tiếng đáp lại.

Lúc này trong hốc cây, Tống Đường và Thiên Chân đang hối hả bò theo, cuối cùng cũng đuổi kịp Vân Thải.

Vân Thải bò qua đoạn rẽ, bỗng dừng lại ở một chỗ khá sâu phía trước.

Điều này khiến Tống Đường và Thiên Chân khó hiểu.

Nhưng cô ta dừng lại cũng là tin tốt, hai người lập tức bò tới sát bên.

Tống Đường đến gần, hổn hển nói: "Tôi bảo này em gái, em không muốn ở lại thì cứ nói, sao lại bỏ đi không một lời thế!" Thiên Chân đi sau cũng nói: "Đúng đấy, chúng tôi còn tưởng em gặp chuyện rồi chứ!" Hai người vừa dứt lời thì Vân Thải vẫn không hề có phản ứng.

Tống Đường thấy lạ, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô ta.

Nào ngờ Vân Thải giật mình quay lại, khuôn mặt xinh xắn trắng bệch ra vì sợ hãi.

Đôi mắt cô ta đầy vẻ kinh hoàng, nhìn Tống Đường và Thiên Chân rồi lùi lại vài bước, hét lên: "Các anh đừng lại gần!" "Các anh rốt cuộc là người hay quỷ, còn tôi là ai?

Sao tôi lại ở đây?" "Đây là chỗ nào vậy?" Tống Đường và Thiên Chân đều ngẩn người, thầm nghĩ cô nàng này phát điên gì thế.

Họ đã lộ ra chuyện biết cô ta là vật chất hóa đâu, sao tự nhiên lại phản ứng như vậy?

"Này em gái, em bình tĩnh lại..." Thiên Chân định nói vài câu an ủi.

Thế nhưng Vân Thải cứ như vừa thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, quay người chui tót ra khỏi hốc cây, miệng hét lớn: "Quỷ kìa!

Ông là ai vậy!" "Anh Bàn ơi, ông ta là ai?" Thiên Chân và Tống Đường thấy vậy biết chắc là có chuyện, hai người vội vàng bò ra ngoài.

Tuy nhiên, ngay khi họ vừa chui ra khỏi hốc cây, cảnh tượng trước mắt khiến cả hai đứng hình.

Tống Đường không tin vào mắt mình, dụi mắt mấy lần mới nhận ra: Mẹ kiếp, hỏng bét thật rồi!

Hơn nữa chuyện này còn to hơn cả tưởng tượng!

Mồ hôi lạnh trên trán Thiên Chân cũng tứa ra.

Họ thấy trong cái hốc cây rộng lớn kia đang đứng mấy người!

Có Bàn Tử!

Có Vân Thải!

Có Thiên Chân!

Và thậm chí có cả một Tống Đường nữa!

À đúng rồi!

Lúc này ở bên ngoài không chỉ có một Vân Thải, mà là hai cô nàng giống hệt nhau!

Một người chính là cô nàng vừa chui từ hốc cây ra, còn người kia rõ ràng đã ở đó từ trước!

Thiên Chân và Tống Đường nhìn nhau, trong lòng đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Mẹ kiếp, chắc chắn là có ai đó không kiểm soát được tiềm thức của mình rồi!

Có người đã vật chất hóa ra cả một đội ngũ!

Mà ở đó chỉ có duy nhất một Bàn Tử, vậy chắc chắn là do lão béo này gây ra rồi!

Nhớ lại chuyện lúc nãy, hai người lập tức hiểu ra vấn đề.

Lúc Bàn Tử bò vào, họ nói là sẽ theo ngay sau, nhưng vì bận đối phó với Vân Thải nên họ chưa vào ngay.

Sau đó Phi Ưng lại gọi video báo tin Tiểu Ca xuất hiện, thế là họ lại mất thêm một khoảng thời gian nữa.

Chắc chắn trong lúc đó, Bàn Tử tưởng họ vẫn bám sát sau lưng mình.

Chắc chắn lão đã vô thức nghĩ ngợi gì đó nên mới vật chất hóa ra một Vân Thải mới, một Thiên Chân mới và một Tống Đường mới!

Mà cái gã béo này vẫn còn chưa hay biết gì cả!

Thiên Chân và Tống Đường 'xịn' vẫn còn đang kẹt trong hốc cây chưa ra cơ mà!

Thiên Chân định lao ra ngoài thì bị Tống Đường giữ chặt lại: "Giờ mà ra thì tình hình càng loạn thêm đấy!" "Một khi mọi người đứng lẫn lộn vào nhau, tôi cũng chẳng biết đâu là cậu 'xịn' nữa đâu!" "Cứ khoan đã, xem tình hình thế nào rồi tính!" Thiên Chân lo cho Bàn Tử gặp nguy hiểm, nhưng lúc này đúng là không nên ra mặt.

Ở trong tối ít ra họ vẫn còn chủ động được.

Chứ một khi lao ra xảy ra xung đột, lúc đó có hai Thiên Chân, hai Tống Đường, phân biệt kiểu gì đây?

Thiên Chân đấm mạnh xuống đất, chửi thề: "Cái lão Bàn chết tiệt này, mẹ nó chứ, đúng là biết cách chơi khó người khác mà!" "Lần này khéo lão tự chơi chết chính mình mất thôi!" Tống Đường trấn an: "Chưa chắc, ít nhất là chưa có hai Bàn Tử, sự việc vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất!" "Cứ quan sát cái đã!" Thiên Chân gật đầu.

Trong khi đó, phòng livestream đã hoàn toàn nổ tung.

Ban đầu họ thấy Vân Thải trò chuyện giao lưu bình thường thì còn tưởng Tống Đường và Thiên Chân nhầm lẫn, có khi đó là người thật.

Nhưng giờ thì họ không thể lừa dối chính mình được nữa.

Tống Đường nói không sai, chỗ này đúng là có quái dị.

Sức mạnh vật chất hóa đó thực sự tồn tại.

Nếu không thì giải thích sao về sự xuất hiện của Tống Đường và Thiên Chân thứ hai?

Những cư dân mạng lúc trước còn thấy Vân Thải đáng yêu thì giờ đều rùng mình.

Biết cô ta không phải là người thì cái vẻ đáng yêu đó lúc này trông chẳng khác nào tà tính!

Kỷ Niệm đứng xem mà nuốt nước miếng ừng ực, rõ ràng là quá

căng thẳng.

Long lão đứng bên cạnh cũng dán mắt vào màn hình không rời.

“Lợi hại!

Thật sự quá lợi hại!” “Đây chính là sức mạnh vật chất hóa sao?” “Đang yên đang lành mà có thể vật chất hóa ra nhiều người thế này, mà nhìn qua chẳng thấy chút khác biệt nào cả!” “Nếu chúng ta không theo dõi livestream từ đầu để biết ai mới là Tống Đường và Thiên Chân thật, e là ngay cả chúng ta cũng không phân biệt nổi!” Kỷ Niệm gật đầu, đồng thời không khỏi hít một hơi lạnh.

Đúng như Long lão nói, điều đáng sợ nhất của sức mạnh vật chất hóa chính là khiến người ta không thể phân biệt thật giả.

Nếu sức mạnh này được dùng trong chiến đấu, kết quả khủng khiếp đến mức nào chẳng dám nghĩ tới.

Đúng là càng nghĩ càng thấy rợn người!

Bên trong hốc cây, Tống Đường và Thiên Chân dĩ nhiên không có tâm trí đâu mà nghĩ xa xôi, họ đang cân nhắc chuyện đối đầu.

Hai người nấp trong ngách hang, im lặng quan sát.

Kể từ lúc Vân Thải lao ra, mọi chuyện đã bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát.

Thấy đột nhiên lòi ra thêm một Vân Thải nữa, Bàn Tử cũng giật bắn mình.

Còn Tống Đường giả và Thiên Chân giả ở bên ngoài thì vẫn im lìm không nói gì.

Ngược lại, cô nàng Vân Thải 'cũ' thấy một người giống hệt mình lao ra thì mặt cắt không còn giọt máu. "Anh Bàn, cô ta là ai?" "Anh Bàn, cô ta lại là ai?" Hai Vân Thải chỉ vào đối phương hỏi.

Bàn Tử ngây người ra, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Mà hai Vân Thải kia đã bắt đầu tranh cãi. "Tôi là Vân Thải!" "Tôi mới là Vân Thải, cô là giả mạo!" "Cô mới là đồ giả!" Hai Vân Thải vừa gặp mặt đã lao vào cấu xé nhau.

Cảnh tượng này khiến Tống Đường giả và Thiên Chân giả ở bên ngoài cũng không biết phải làm sao.

Phụ nữ đánh nhau, khuyên ai cũng không ổn, sẽ đắc tội người còn lại.

Nhưng hai Vân Thải này đánh đến mức một sống một chết, dường như muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Tống Đường và Thiên Chân nấp trong hốc cây.

Thiên Chân hỏi: "Chúng ta cứ đứng nhìn thế này sao?" "Nhìn thế này có gì không tốt?" Tống Đường vặn hỏi. "Để hai cô ta tự giải quyết không phải tốt hơn sao?

Bảo cậu ra tay giết họ, cậu có nỡ xuống tay không?" Thiên Chân nghe vậy thấy cũng đúng, bảo anh xuống tay thì anh thật sự không làm được. "Nhưng vấn đề là, hai người họ cứ náo loạn thế này cũng không giải quyết được vấn đề!" Thiên Chân nói.

Tống Đường nghe vậy liền bảo: "Họ chỉ là bắt đầu thôi, Bàn Tử có thể dung túng cho một Vân Thải, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép Vân Thải ở đây đánh nhau!

Đây là do ông ấy vật chất hóa ra, chỉ có thể để ông ấy tự giải quyết!

Nếu chúng ta ra tay, ông ấy vẫn sẽ vật chất hóa ra tiếp, phải để ông ấy tự tỉnh táo lại!

Vân Thải đã chết rồi, vật chất hóa ra bao nhiêu đi nữa thì cô ấy

cũng đã chết rồi, người chết không thể sống lại!

Mà tôi thấy Bàn Tử sắp nhịn không nổi nữa rồi!" Thiên Chân nghe vậy vội nhìn Bàn Tử.

Quả nhiên thấy sắc mặt Bàn Tử rất khó coi, đã có dấu hiệu sắp bùng nổ. "Đủ rồi!" Quả nhiên, chưa đầy một phút sau, Bàn Tử đã lên tiếng.

Chương 117

Chỉ thấy sắc mặt anh âm trầm, trong mắt còn vương chút lệ.

Anh nhìn hai Vân Thải đang đánh nhau đến mức đầu tóc rối bù, nói: "Các người đều là giả mạo!

Tranh giành thì có kết quả gì?

Từ lúc các người xuất hiện, tôi đã biết các người là giả rồi!

Nhưng tôi thực sự rất nhớ Vân Thải, tôi không nỡ xuống tay giết các người!

Tôi cũng không muốn bỏ mặc các người, chỉ nghĩ dù là giả thì có thể ở bên cạnh các người thêm một đoạn đường cũng tốt.

Thật lòng mà nói, có lúc tôi đã rất muốn đưa các người ra ngoài, coi các người chính là Vân Thải của tôi!

Nhưng bây giờ tôi buộc phải thừa nhận, các người đều là giả mạo!

Vân Thải trong lòng tôi đã chết rồi, chết ở ngôi làng đó từ lâu rồi!

Thiên Chân luôn không muốn nói cho tôi biết Vân Thải chết thế nào, nhưng bao nhiêu năm trôi qua, sao tôi có thể không biết chứ!

Dù cô ấy chưa chết, thì trong lòng tôi cô ấy cũng đã chết rồi!

Người tôi thích là một Vân Thải ngây thơ đơn thuần, chứ không phải một Vân Thải bị người ta lợi dụng để lừa dối tôi!

Các người đi đi, từ đâu tới thì về đó đi!" Bàn Tử nói xong thì không nói thêm nữa.

Thiên Chân nghe những lời này cũng thở dài bất lực.

Chuyện ở ngôi làng năm đó, đến nay nhắc lại Bàn Tử vẫn thấy rất lạc lõng.

Anh chỉ là không muốn cho Bàn Tử biết cái chết của Vân Thải vì sợ Bàn Tử nghĩ quẩn hoặc đi tìm ai đó báo thù.

Nhưng thực ra Bàn Tử là người có tâm tư rất tinh tế, chỉ là anh giấu sự tinh tế đó sâu trong lòng.

Có lẽ năm đó dù Vân Thải không chết, Bàn Tử và cô ấy cũng không có kết quả.

Đúng như anh nói, anh thích một Vân Thải ngây thơ, chứ tuyệt đối không phải một Vân Thải có tâm cơ, hợp tác với Tháp Kiên Bàng.

Thế sự khó lường, ai có thể nói rõ được tâm cảnh của mỗi người lúc đó?

Tống Đường không nói gì.

Anh thực tế hơn, biết rằng dù Bàn Tử có nói gì thì chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Hai Vân Thải bị vật chất hóa ra đang đứng lù lù trước mặt, chẳng lẽ một câu "Các người đi đi" là giải quyết được sao?

Hiển nhiên là không.

Hai Vân Thải nghe Bàn Tử nói vậy liền cuống quýt. "Em là thật mà!" "Em mới là thật, dựa vào đâu mà anh bảo em là giả!" Bàn Tử rõ ràng đã trở mặt, nghe vậy quát lớn: "Thật à?

Vậy nói cho tôi nghe, năm mười tuổi các cô có đi học không?

Hoặc là nói cho tôi nghe, nhà các cô năm mười tuổi tình hình thế nào?

Lúc đi học các cô được bao nhiêu cái bằng khen?

Có trả lời được không?" Hai Vân Thải nghe vậy đều khựng lại.

Hiển nhiên họ không biết. "Các người chỉ là do tôi vật chất hóa ra thôi!

Có chăng cũng chỉ là những chuyện về Vân Thải trong ký ức của tôi!

Nhưng tuổi thơ của Vân Thải thì tôi không hề tham gia!

Tôi không biết tuổi thơ cô ấy trải qua những gì, các người tự nhiên cũng không biết!

Cho nên, các người là giả mạo!

Chính các người cũng biết rõ, chỉ là không muốn thừa nhận thôi!

Nhưng đây là sự thật, chính là sự thật!" "Tôi là thật, anh nói dối!" Một Vân Thải đột nhiên nổi giận. "Tôi mới là thật, hai người các người là một phe!

Tôi sẽ giết các người!" Vân Thải kia cũng giận dữ.

Hai Vân Thải bỗng nhiên đồng thời lao về phía Bàn Tử.

Khoảnh khắc đó, gương mặt họ chẳng còn chút thuần khiết nào, chỉ có vẻ âm u và tà tính.

Hai cô ta không biết rút dao găm từ đâu ra, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy gầm lên một tiếng, giơ súng "đoàng đoàng" bắn hai phát.

Hai người ngã gục.

Khoảnh khắc này, ngay cả trong phòng livestream cũng im phắt.

Hồi lâu sau mới có người gửi bình luận: "Người vật chất hóa, nếu không phải là người thật, thì Bàn gia chắc không tính là phạm pháp

đâu nhỉ?" Có người phụ họa: "Tôi nghĩ là, trước khi có luật định về việc người vật chất hóa có được tính là người hay không, thì chắc là không tính!" Hiển nhiên họ đều bị trấn động.

Kỷ Niệm càng là che miệng nửa ngày không nói nên lời.

Mà Long lão bên cạnh dường như cũng không có ý định can thiệp, chỉ nhìn chằm chằm vào phòng livestream, không biết đang nghĩ gì.

Tại hiện trường, yên tĩnh như tờ.

Tống Đường thấy Bàn Tử cầm súng tiến lên kiểm tra tình trạng của hai Vân Thải.

Họ đã tắt thở.

Súng pháp của Bàn Tử rất chuẩn, khoảnh khắc đó rõ ràng anh đã hạ quyết tâm kết thúc chuyện này.

Anh vỗ vai Thiên Chân nói: "Nếu cậu có bản lĩnh như Bàn gia đây thì đã chẳng phải lo chuyến này có rắc rối hay không!" Thiên Chân nghe vậy cười khổ: "Có lẽ vậy!" Xác của hai Vân Thải nhanh chóng biến mất.

Biến mất thật sự, ngay trước mắt bao người.

Đến một hạt bụi cũng không để lại, cứ như chưa từng tồn tại.

Phía chính quyền và cảnh sát cũng không xuất hiện, hiển nhiên việc hai Vân Thải biến mất đã xua tan nghi ngờ trong lòng họ.

Đây đúng là giả, là huyễn giác chứ không phải giết người thật!

Bàn Tử cất súng, không muốn nhìn nơi đó thêm nữa, tâm trạng có vẻ rất nóng nảy, quay người nói: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi vào!" "Ừ!" Hai người đáp một tiếng, lập tức định tiến vào dưới nắp quách thanh đồng.

Thiên Chân thấy vậy nói: "Không thể đợi thêm được nữa, nếu Bàn

Tử đi vào cùng hai tên kia thì hỏng bét!

Tiểu Ca sắp đến rồi, dù cục diện có mất kiểm soát, mình tin Tiểu Ca chắc chắn sẽ nhận ra ai là Thiên Chân thật!" Nói xong Thiên Chân liền lao ra.

Tống Đường cũng thở dài bất lực, lập tức đi theo.

Đúng vậy, hai Vân Thải đều là giả, muốn náo loạn thế nào cũng được.

Nhưng Bàn Tử là thật, anh cũng không yên tâm để Bàn Tử đi vào trong với hai kẻ vật chất hóa kia.

Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Thiên Chân vừa lao ra đã hét lớn: "Bàn Tử!" Bàn Tử giật mình, quay người nhìn Thiên Chân, rồi giận dữ quát: "Mẹ kiếp, vẫn chưa xong hả?

Vật chất hóa Vân Thải chưa đủ, còn dám vật chất hóa cả Thiên Chân?

Rốt cuộc là thằng nào làm ra hả?" Nói đoạn Bàn Tử giơ súng định bắn Thiên Chân.

Tống Đường lúc này cũng chạy ra, đồng thời hét lớn: "Ông mà dám bắn là ông hối hận đấy!

Vì chúng tôi mới là thật, hai thằng bên cạnh ông là đồ giả mạo!" Cảnh tượng lập tức trở nên căng thẳng.

Bàn Tử nhìn hai người Tống Đường, lại nhìn hai người bên cạnh mình, rõ ràng nhất thời không thể phân biệt được ai thật ai giả.

Họ khác với Vân Thải.

Vân Thải thì Bàn Tử biết là đã chết từ lâu.

Nhưng Thiên Chân và Tống Đường đều còn sống.

Đột nhiên lòi ra hai Thiên Chân, hai Tống Đường, bảo Bàn Tử phân biệt thế nào?

Thiên Chân giả bên kia nghe vậy cười nói: "Chưa xong hả?

Kẻ ác còn đi cáo trạng trước à?

Cậu tưởng đầu óc Bàn gia nhà chúng tôi là đầu lợn chắc?

Bàn Tử, đừng phí lời với chúng nữa, giết luôn đi!" Bàn Tử nghe vậy rõ ràng có chút do dự.

Tống Đường mỉm cười nói: "Không lẽ có người thực sự nghĩ có thể thay thế chúng tôi sao?

Giả vẫn là giả, không ai rõ mình giả đến mức nào bằng chính kẻ đó đâu!" Câu nói này của Tống Đường khiến sắc mặt Thiên Chân giả và Tống Đường giả bên kia tái đi vài phần.

Tuy nhiên biến hóa trên mặt họ rất nhỏ, Bàn Tử đứng bên cạnh không hề chú ý tới.

Thiên Chân thấy vậy nói: "Ai thật ai giả cứ để Bàn Tử phân biệt, cậu nói vậy rõ ràng là đang dẫn dắt ông ấy!

Bàn Tử, để tôi nói cho ông cách phân biệt!" Nói xong Thiên Chân cũng nở nụ cười lạnh. "Đầu tiên, hai kẻ mạo danh này là do chính ông vật chất hóa ra!

Chương 118

Vừa nãy tôi và cậu Đường bàn chuyện bên ngoài, tình cờ gặp Tiểu Ca xuất hiện!

Thế nên mới mất chút thời gian, mà chúng tôi chưa kịp báo cho ông là chúng tôi chưa theo kịp!

Nơi này gần lõi Cây Thần Thanh Đồng, có thể chỉ một ý niệm nhỏ của ông cũng có thể vật chất hóa ra thứ gì đó.

Ông không biết chúng tôi thực sự chưa vào, nên ông vật chất hóa ra Vân Thải mới và chúng tôi cũng không có gì lạ!

Mà cách phân biệt thật giả thực ra rất đơn giản!

Hai kẻ mà ông vật chất hóa ra chỉ là tôi và cậu Đường trong ký ức của ông thôi!

Hai tên này nói cho cùng cũng chỉ biết những gì ông biết về chúng tôi!

Còn những chuyện ông không biết, chúng tuyệt đối không thể biết!" Thiên Chân nói đến đây, sắc mặt hai kẻ mạo danh càng khó coi hơn.

Tống Đường cười nói: "Đúng thế!

Thiên Chân nói đúng!

Vậy nên cách phân biệt rất đơn giản!

Ông và Thiên Chân năm mười tuổi chắc chắn chưa quen nhau đúng không?

Còn tôi thì càng khỏi phải nói.

Mọi người thử nói xem năm mười tuổi mình đang làm gì, hoặc

hoàn cảnh sống lúc đó thế nào, chẳng phải rõ như ban ngày sao?" Bàn Tử nghe vậy nhìn hai người bên cạnh, rõ ràng đã bắt đầu nghi ngờ.

Thiên Chân giả vội nói: "Đừng để họ lừa, đừng quên họ vào đây cùng Vân Thải giả đấy!" "Vân Thải giả?" Tống Đường cười: "Ở đây làm gì có Vân Thải thật, toàn là giả hết!

Cậu không thấy câu nói của mình có vấn đề à?" Hiện trường căng thẳng đến nghẹt thở.

Trong phòng livestream, các fan cũng nín thở không dám bình luận câu nào.

Long lão và Kỷ Niệm thì khỏi phải nói, cũng nhìn chằm chằm màn hình, thở mạnh cũng không dám.

Không ai ngờ được lần tham quan mộ này, nguy hiểm lớn nhất Tống Đường đối mặt không phải là bánh chưng, cũng chẳng phải lũ quái vật không thể giải thích.

Rắc rối lớn nhất của họ lại là sức mạnh vật chất hóa hiện hữu khắp nơi này.

Hơn nữa, vật chất hóa ra toàn là con người.

Quả nhiên Tống Đường nói không sai, khi các cột sáng xuyên thấu thắp sáng toàn bộ cổ mộ, thứ bị vật chất hóa không phải là mấy con ma như Sadako, mà là những người chôn sâu trong lòng bạn, những người khiến bạn vô thức nhớ về.

Đây nhìn thì như một chuyến thám hiểm mộ, nhưng thực chất đã giống như một cuộc vượt kiếp.

Giống như các cường giả trong tiểu thuyết huyền huyễn khi vượt kiếp sẽ nảy sinh tâm ma vậy.

Lần này, chẳng phải họ cũng đang phá vỡ sự bất an và luyến tiếc

đối với những người đã khuất trong lòng mình sao?

Bên ngoài chắc hẳn đã nổ tung rồi.

Vân Thải thì nhiều cư dân mạng không biết lai lịch, nhưng lúc này đột nhiên lòi ra hai người y hệt Tống Đường và Thiên Chân, không cần nghĩ cũng đoán được dư luận trên mạng lúc này chắc chắn đã dậy sóng.

Chỉ là lúc này họ không còn tâm trí đâu mà quan tâm. "Tôi không thấy lời của mình có vấn đề gì cả!

Ngược lại, lời của các người không thấy kỳ quái sao?

Tiểu Ca đến rồi, vậy xin hỏi anh ấy đâu?

Tiểu Ca ở đâu chẳng lẽ Bàn Tử không biết sao?

Các người tưởng lôi Tiểu Ca ra là có thể khiến anh ấy tin các người là thật?

Bàn Tử chưa ngu đến mức đó!" Thiên Chân giả cười lạnh.

Tống Đường thấy vậy phất tay nói: "Đừng phí lời với chúng nữa, ai thật ai giả, cứ nói ra là biết ngay!" Thiên Chân lại xua tay: "Không được!

Không thể để chúng ta nói trước!

Phải để bọn họ nói trước!

Hơn nữa chỉ được nói về bối cảnh xã hội chung lúc đó, nếu không những chuyện Bàn Tử không biết mà bọn chúng bịa ra thì Bàn Tử cũng không phân biệt được!

Năm mười tuổi là đầu thập niên 90!

Bối cảnh chung lúc đó, chắc không ai là không biết chứ?" Tống Đường gật đầu, Thiên Chân đôi khi suy nghĩ vấn đề đúng là kín kẽ

hơn mình. "Đúng vậy, bối cảnh của tôi lúc đó và Thiên Chân cũng không giống nhau!

Nếu các ngươi cứ khăng khăng mình là thật, vậy thì nói đi!" Nói xong Thiên Chân và Tống Đường im lặng, chỉ nhìn hai kẻ mạo danh kia.

Hai tên đó sắc mặt khó coi, không ai mở miệng.

Đùa gì vậy, bảo họ nói thế nào?

Họ căn bản không biết!

Có lẽ vì Bàn Tử biết bối cảnh thời đó nên Thiên Chân giả có thể có chút ký ức về mảng này.

Nhưng còn Tống Đường thì sao?

Bàn Tử hoàn toàn không biết hoàn cảnh sống lúc nhỏ của Tống Đường thế nào, nên tên Tống Đường giả này tuyệt đối không thể biết.

Năm mười tuổi, Thiên Chân lúc đó có lẽ còn chưa biết các bậc tiền bối ngồi trong nhà đang nỗ lực vì một chuyện gì đó, thậm chí không biết vài năm sau, dì Trần xinh đẹp sẽ biến mất trong cổ mộ, càng không ngờ tam thúc của anh cũng sẽ trải qua nhiều chuyện như vậy.

Còn Tống Đường, năm mười tuổi anh đã bắt đầu giúp ông già canh chừng khi xuống mộ.

Những chuyện chỉ có họ mới biết này, một kẻ mạo danh do người khác vật chất hóa ra làm sao có thể biết được? "Các ngươi không biết sao?" Bàn Tử nhìn sang Thiên Chân giả, ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Thiên Chân giả ánh mắt lạnh lùng, đột nhiên giơ súng bắn Thiên Chân.

Tống Đường phản ứng cực nhanh, lập tức đẩy Thiên Chân ngã xuống đất.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử đã giương súng, bắn thẳng vào đầu Thiên Chân giả một phát "đoàng".

Kẻ mạo danh chết ngay lập tức.

Khi anh định tìm Tống Đường giả ở phía bên kia thì thấy hắn đã chui tọt xuống dưới nắp quách thanh đồng, biến mất dạng.

Tống Đường và Thiên Chân vội chạy tới.

Ba người nhìn xuống dưới nắp quách, quả nhiên không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tống Đường giả kia có lẽ vẫn còn súng, nên ba người không dám mạo hiểm nhảy xuống.

Họ quay lại chỗ xác của Thiên Chân giả.

Thiên Chân cầm khẩu súng của hắn lên.

Ba người lập tức thấy ngay, chốt an toàn trên súng rõ ràng vẫn hiện màu đỏ.

Nhưng khi Thiên Chân bóp cò về phía bên cạnh, một tiếng súng "đoàng" vang lên. "Chốt an toàn còn chưa mở mà súng vẫn nổ được!

Giờ thì ai thật ai giả không cần tôi phải nói nhiều nữa chứ?" Bàn Tử xua tay: "Khỏi đi, Bàn gia đây mà không có chút khả năng phán đoán đó thì khỏi lăn lộn nữa!

Vấn đề là, giờ một tên đã chạy thoát, tính sao đây?" Súng có thể phân biệt thật giả thực ra rất đơn giản.

Phía chính quyền chỉ có thể kiểm soát ba khẩu súng ban đầu Phi Ưng đưa cho họ: một khẩu MP5 và hai khẩu súng ngắn!

Còn súng của Thiên Chân và Tống Đường giả do Bàn Tử vật chất hóa ra thì phía chính quyền làm sao quản được.

Đến cả chip kiểm soát cũng là đồ vật chất hóa, làm sao điều khiển nổi?

Cho nên vừa nổ súng là thật giả lộ ra ngay.

Ba người nhìn cái xác của Thiên Chân giả, quả nhiên nó đã biến mất, chỉ còn lại một làn khói đen tản ra như hai Vân Thải trước đó.

Bàn Tử hỏi: "Cậu bảo Tiểu Ca đến rồi, thật hay giả vậy?" Thiên Chân gật đầu: "Tất nhiên là thật, vừa rồi tôi xem video của Phi Ưng gửi mà!

Hơn nữa anh ấy đang tiến vào đây rồi!" Nói đoạn Thiên Chân nháy mắt với Tống Đường.

Tống Đường hiểu ý, giả vờ đi kiểm tra tên Tống Đường giả, tiến về phía lối vào nắp quách.

Thiên Chân hạ thấp giọng nói: "Lát nữa Tiểu Ca đến, tuyệt đối đừng gọi anh ấy là Trương Khởi Linh!

Nếu để người xem livestream biết anh ấy là Trương Khởi Linh trong Thiết Tam Giác thì chúng ta cũng xong đời!

Đến lúc đó bị mời lên đồn cảnh sát uống trà đấy!

Anh ấy gọi âm binh một cái là chạy mất hút, hai ta thì chạy đằng trời!" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy có lý, không khỏi nhớ lại cảnh gặp nhau ở Vân Đỉnh năm đó. "Tôi bảo này, thế chúng ta gọi anh ấy là gì?

Chẳng lẽ cứ gọi Tiểu Ca mãi?" Thiên Chân nói: "Từ giờ trở đi, tên anh ấy là Trương Nhị Đản!

Ông cứ gọi là anh Nhị Đản!" "Trương Nhị Đản?" Bàn Tử nghe vậy giật nảy mình. "Tôi nói này, cậu dám đặt cái tên đó cho Tiểu Ca, không sợ lát nữa anh ấy gõ cậu thành 'nhị đản' thật à?" Thiên Chân bảo: "Giờ này rồi còn đùa gì nữa, thế này còn hơn là phải vào bóc

lịch!" Bàn Tử cười hắc hắc, rõ ràng đang mường tượng cảnh lát nữa gọi Tiểu Ca là anh Nhị Đản thì sẽ thế nào!

Hai người nói xong cũng vội đi theo.

Ba người quay lại lối vào nắp quách thanh đồng.

Chương 119

Chỉ thấy phía dưới đã sáng lên ánh trắng.

Một cột sáng xuyên thấu đã được ném xuống, hình như là do Tống Đường ném.

Phía dưới im lìm không có động tĩnh gì.

Tống Đường giả cũng không có ý định bắn nát cột sáng đó.

Ba người nhìn nhau, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Bàn Tử lên tiếng trước: "Tôi bảo này, giờ tính sao?

Đợi Tiểu Ca đến rồi cùng hành động, hay xuống dưới xử đẹp thằng mạo danh kia trước?" Tống Đường nhìn nắp quách thanh đồng, thông tin nhanh chóng hiện lên. [Tên vật phẩm: Quách Thanh Đồng khổng lồ thời Tây Chu] [Giá trị: 3 triệu] [Nguồn gốc: Quách thanh đồng khổng lồ đúc từ thời Tây Chu, trọng lượng cực lớn nhưng hàm lượng đồng trung bình, trên khắc hoa văn rắn hai mặt, có giá trị khảo cổ nhất định] Nhìn giới thiệu, Tống Đường gật đầu, giá trị này cũng bình thường.

Tuy kích thước lớn nhưng hàm lượng đồng không cao, không so được với những thanh cổ kiếm thanh đồng trên chiến trường.

Không chỉ hàm lượng mà cả độ tinh xảo cũng kém xa.

Tuy nhiên để làm được to thế này, tay nghề kém chút cũng là điều dễ hiểu.

Tống Đường lúc này cũng không có tâm trạng đấu giá, liền nói: "Quách thanh đồng này giá khởi điểm 3 triệu!

Ông chủ nào hứng thú có thể ra giá, hiện tại tình hình của chúng

tôi đang phức tạp nên không tổ chức đấu giá riêng, các vị cứ ra giá, cuối cùng ai trúng thì báo cho quản lý phòng Tiểu Nhã là được!" "Rõ rồi ạ!" Tiểu Nhã đáp lại một câu.

Nói xong, Tống Đường hỏi: "Giờ chuyện đấu giá xong rồi, hai người định ở lại đợi Tiểu Ca sao?" Bàn Tử gãi đầu: "Tôi sao cũng được, nhưng nếu đợi Tiểu Ca đến thì có phải nắm chắc phần thắng hơn không?

Dù sao thằng mạo danh kia có súng, chúng ta cứ thế xuống, nó nấp trong bóng tối bắn lén thì mình thiệt mạng, không đáng!" Thiên Chân cũng gật đầu đồng ý: "Với tốc độ của Tiểu Ca, cộng với việc chúng ta đã dọn sẵn đường, tối đa năm tiếng nữa anh ấy sẽ tới!

Thời gian chủ yếu là tốn lúc leo lên cây thanh đồng thôi!" Tống Đường nghe vậy lắc đầu: "Lâu quá!

Chúng ta không đợi được lâu thế đâu!

Nếu không được thì hai người cứ ở đây đợi Tiểu Ca, tôi xuống tìm hắn!" "Tại sao?" Bàn Tử và Thiên Chân không hiểu.

Tống Đường nói: "Hai người đừng quên, tuy hắn là đồ vật chất hóa ra, nhưng nói cho cùng, hiện giờ hắn cũng là một thực thể có tư duy!

Hắn biết rõ mình là giả, mà loại người vật chất hóa này, lý niệm duy nhất là muốn trở thành thật!

Hắn muốn tất cả mọi người đều coi hắn là thật, nên chắc chắn hắn sẽ giết tôi!

Đó là mục đích của hắn!

Mà hắn hiện giờ vừa mới được vật chất hóa, chưa biết dùng sức mạnh vật chất hóa của cây thanh đồng đâu!

Nhưng nếu để hắn có thời gian thích nghi, đợi hắn nắm bắt được sơ bộ sức mạnh đó thì chúng ta sẽ rắc rối to!" Hai người nghe vậy đều sững sờ, rõ ràng đã hiểu ý Tống Đường.

Loại người vật chất hóa này có tính không thể kiểm soát quá lớn.

Nếu hắn dần làm chủ được sức mạnh vật chất hóa thì chuyện gì sẽ xảy ra sau đó là điều không ai nói trước được!

Nói rồi Tống Đường tháo ba lô xuống, lên đạn súng ngắn, đồng thời dắt theo một con dao găm chuẩn bị xuống dưới.

Bàn Tử và Thiên Chân thấy vậy vội ngăn lại: "Muốn đi thì cùng đi, không có lý gì để cậu mạo hiểm một mình!

Cái thứ đó nói cho cùng cũng là do Bàn gia tôi làm ra!" Bàn Tử nói rồi nhìn Thiên Chân: "Hay là cậu ở đây đợi Tiểu Ca?

Đợi anh ấy đến rồi xuống hội quân với chúng tôi!" Thiên Chân lắc đầu: "Chia ra còn phiền phức hơn, ngỡ hắn nấp trong bóng tối lẻn ra ngoài thì tôi sao đánh lại hắn!" Nói rồi Thiên Chân nhìn Tống Đường.

Tống Đường có chút bất lực.

Thân thủ của anh trong ba người đúng là giỏi nhất.

Có lẽ sức mạnh của Bàn Tử có thể áp chế anh, nhưng luận về sự nhanh nhẹn thì cả hai đều không phải đối thủ của anh.

Dù sao tổ tiên phái của anh là Phát Khâu Thiên Quan, thân thủ truyền lại không phải hư danh. "Vậy thì cùng xuống đi, dù sao Tiểu Ca cũng đang trên đường tới rồi!

Chúng ta cẩn thận một chút, lát nữa biết đâu lúc đi ra lại gặp đúng anh ấy!" Bàn Tử nói.

Ba người đã quyết định nên không trì hoãn nữa.

Tống Đường đeo lại ba lô, cả ba đều đeo ba lô trước ngực.

Như vậy dù tên mạo danh có tập kích từ dưới lên, họ ít nhất cũng có cái để che chắn.

Bàn Tử ném cái xẻng gấp xuống trước để thử xem có mai phục không.

Hiển nhiên là họ đã lo xa quá.

Xẻng ném xuống không thấy phản ứng gì.

Chẳng biết là tên mạo danh kia quá tinh ranh hay là hắn đã chạy xa rồi.

Ba người thấy vậy mới bắt đầu lần lượt xuống dưới.

Họ dùng ba lô chắn trước người, bên trong đặt một cái xẻng gấp khác.

Như vậy dù có ai ở dưới xả súng, xẻng gấp chắc chắn cũng đỡ được phần nào.

Tống Đường xuống trước.

Khi xuống tới nơi, anh thấy bên dưới là một không gian rất rộng.

Cái quách thanh đồng khổng lồ này chẳng biết vì sao lại được xây to như vậy.

Tuy nhiên dưới ánh sáng của cột sáng xuyên thấu, bên trong rất sáng sủa.

Quả nhiên không thấy bóng dáng tên mạo danh đâu.

Anh ra hiệu, Bàn Tử và Thiên Chân phía trên mới lần lượt xuống theo.

Khi cả ba đã xuống dưới, họ mới bắt đầu quan sát xung quanh.

Không gian bên trong quách thanh đồng này ít nhất phải rộng năm sáu trăm mét vuông.

Bốn phía mọc đầy những dây leo to khỏe, nhìn có vẻ là rễ của cái cây cổ thụ phía trên len qua các khe hở mọc vào.

Ở giữa không gian có hai sợi xích sắt lớn treo thẳng từ trên đỉnh quách xuống.

Và trên mặt đất, quả nhiên có một lỗ hổng hình tròn.

Nhìn qua, nó giống như một cái giếng đứng!

Thấy cảnh này, ba người không khỏi nuốt nước miếng, nhìn nhau rồi thận trọng tiến về phía đó.

Vì cái giếng nằm trên mặt đất nên phạm vi ánh sáng chiếu vào không lớn.

Tống Đường ra hiệu cho hai người đừng vội ló đầu nhìn, cẩn thận bên dưới có mai phục.

Anh lật tay lấy ra một cột sáng xuyên thấu từ trong ba lô, gắn nó vào một bên thành giếng.

Khi cột sáng được bật lên, bên trong giếng sáng rực như ban ngày.

Ba người lúc này mới ló đầu nhìn xuống.

Họ lập tức thấy bên dưới sâu thẳm vô cùng.

Xích sắt cũng kéo dài mãi xuống dưới.

Và họ cũng thấy ở phía dưới, cách khoảng hai ba mươi mét, một bóng người đang leo xuống.

Không phải tên Tống Đường giả thì còn ai nữa.

Hắn rất nhanh nhẹn, ngẩng đầu nhìn ba người một cái rồi không thèm dừng lại, vẫn tiếp tục leo xuống dưới.

Bàn Tử còn lo hắn nổ súng, vội nhắc mọi người cẩn thận.

Thiên Chân bảo: "Yên tâm đi, hắn không dám bắn đâu!

Không gian ở đây không lớn, bốn phía lại là vách cây thanh đồng!

Đạn chỉ cần chệch đi một chút là dễ bị nảy ngược lại, một khi bắn đứt xích sắt thì chính hắn cũng mất mạng!" Bàn Tử bừng tỉnh, dường như đúng là cái lý đó.

Tống Đường thấy vậy đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, rõ ràng là chuẩn bị xuống dưới. "Cậu định làm gì?

Dưới kia là hẻm cụt rồi, hắn đã xuống thì chúng ta không việc gì phải vội!" Thiên Chân vội khuyên.

Anh biết rõ tình hình dưới đó, hiện giờ họ cứ canh ở đây, đợi Tiểu Ca đến là có thể trực tiếp đi ra.

Chuyện còn lại cứ giao cho bọn Phi Ưng giải quyết là được.

Dù sao đối phương cũng có súng, nếu giáp lá cà thật thì họ cũng chẳng được lợi lộc gì.

Tống Đường nhìn anh bảo: "Tôi biết suy nghĩ của cậu, nhưng vấn đề là nếu chúng ta không đuổi theo, e rằng chuyện sẽ không diễn ra như cậu tưởng đâu!

Lỡ hắn ở dưới đó vật chất hóa ra thứ gì đáng sợ, chúng ta cũng không thể ở lại đây được!

Mất đồ là chuyện nhỏ, cùng lắm tìm cổ mộ khác!

Nhưng vấn đề là cái nơi đào ra hộp đá đó, cậu không muốn xem thử sao?

Thú thực, tôi rất muốn biết dưới đáy cây thanh đồng này rốt cuộc là nơi nào!" Nói rồi Tống Đường đã nắm lấy xích sắt trượt xuống dưới.

Bàn Tử thấy vậy cũng định theo, nhưng Thiên Chân cản lại nói: "Tôi nói này, tôi cảm thấy cậu Đường có chút tâm lý của kẻ điên!

Chương 120

Trước đây tôi có trò chuyện với cậu ấy, tôi phát hiện ra cậu ấy ngoài việc thích tiền, còn rất thích cảm giác kích thích khi đổ đấu!

Người như cậu ấy sớm muộn gì cũng chết trong cổ mộ thôi!

Lần này đón được Tiểu Ca xong, hay là chúng ta giải tán với cậu ấy đi!

Ông cũng kiếm đủ rồi, dừng tay thôi!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nhìn Thiên Chân nói: "Làm vậy có vẻ không chính nghĩa lắm nhỉ?

Người ta dù sao cũng dắt chúng ta đi phát tài, giờ tìm được Tiểu Ca cái là bỏ người ta không chơi nữa, thế thì hơi thiếu quân tử đấy!" Thiên Chân bảo: "Tôi biết, nhưng chúng ta đã sớm rửa tay gác kiếm rồi!

Sở dĩ đồng ý lập đội với cậu ấy là để tìm Tiểu Ca!

Giờ Tiểu Ca đến rồi thì tại sao chúng ta còn phải xuống mộ mạo hiểm?

Cùng lắm để báo đáp, chúng ta không tiết lộ vị trí những cổ mộ còn lại là được!" Bàn Tử nghe vậy vẻ mặt có chút đắn đo.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó anh vẫn gật đầu: "Được rồi!

Chuyến này tôi cũng kiếm được kha khá!

Để lúc ra ngoài tôi sẽ nói chuyện với cậu Đường!" Thiên Chân gật đầu, lúc này mới gọi Bàn Tử cùng xuống.

Tống Đường tự nhiên không biết chuyện này, ngay cả các fan trong phòng livestream cũng không hay biết.

Thực tế lúc này Tống Đường đang không ngừng trượt xuống theo

xích sắt.

Xích sắt mọc đầy rêu xanh, rất trơn trượt, ngay cả anh cũng phải cẩn thận đối phó.

Thỉnh thoảng anh lại nhìn xuống dưới, nhưng nhanh chóng phát hiện ra cái tên mạo danh ban nãy đang trượt xuống bỗng nhiên biến mất tăm!

Điều này khiến Tống Đường nhíu mày, vô thức rút dao găm ra.

Ở nơi thế này dùng súng rất dễ làm bị thương chính mình, đạn nảy ngược lại có khi không trúng kẻ địch mà lại trúng chính mình.

Vậy nên lúc này dùng dao găm lại là lựa chọn tốt nhất.

Trượt xuống theo xích sắt được vài phút, anh sớm thấy bên dưới treo một khối đồ vật lớn.

Theo ký ức của anh, thứ này chính là xác hổ phách (Hổ phách thi).

Nhưng lúc này anh chẳng có tâm trí đâu mà nghiên cứu giá cả của nó.

Tên mạo danh kia không biết đã trốn đi đâu, lúc này Tống Đường hoàn toàn không tìm thấy hắn.

Ngay khi anh đang thắc mắc thì trên đầu, Bàn Tử và Thiên Chân cũng lần lượt trượt xuống.

Ba người đứng gần xích sắt, không dám chạy lung tung.

Cái xác hổ phách này được treo ở đây, rất không ổn định, chỉ cần họ mất thăng bằng là nó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. "Tôi hỏi này, người đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường lắc đầu: "Biến mất rồi!" "Biến mất rồi?

Nơi này chỉ có bấy nhiêu, chắc chắn là xuống dưới rồi chứ gì!"

Bàn Tử nói.

Nhưng nơi này đúng như anh nói chỉ rộng đến thế, nếu hắn xuống dưới thì phải có dây thừng chứ!

Nếu không có dây thì không thể nào xuống được.

Nhưng ba người nhìn xuống dưới, tuyệt nhiên không thấy dấu vết của dây thừng. "Cậu bảo liệu hắn có bị rơi xuống không?" Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Nếu rơi xuống thì lại dễ quá!

Cao thế này mà rơi xuống thì chẳng cần chúng ta động thủ, hắn cũng tự nát bét rồi." Tống Đường nhíu mày, khả năng này dù sao cũng quá thấp.

Nhưng ở đây đúng là không có sợi dây nào để xuống, một người đang yên đang lành chẳng lẽ lại tan biến vào hư không?

Tuy hắn là đồ vật chất hóa nhưng cũng không thể có phép đằng vân giá vũ của Tôn Đại Thánh được! "Tôi bảo này, đằng nào thì người cũng mất tích rồi, hay là khoan hãy nghĩ đến nó!

Lo bán cái xác hổ phách này trước đi!" Bàn Tử nhắc nhở.

Tống Đường gật đầu.

Nơi này đúng là 'con đường duy nhất lên đỉnh Hoa Sơn', tên mạo danh muốn ra ngoài cũng chỉ có thể đi đường này.

Nếu giờ không tìm thấy hắn thì cứ lo chính sự trước, đồng thời cân nhắc xem lát nữa có nên xuống dưới hay không.

Nếu quyết định xuống thì phải làm thế nào!

Tống Đường liếc nhìn phòng livestream, thấy Tiểu Nhã đã gửi tin nhắn riêng từ lâu.

Hóa ra quách thanh đồng phía trên đã bán được với giá 3 triệu, cuối cùng bị Lưu Ly Tôn đẩy giá lên tới 4,5 triệu và chốt hạ.

Phía chính quyền dường như không hứng thú lắm với cái quách đó nên không thấy lên tiếng.

Đại Kim Nha thì rất hào hứng, tiếc là Lưu Ly Tôn có vẻ quyết tâm muốn có bằng được, cuối cùng Đại Kim Nha đành bỏ cuộc.

Còn Minh Thúc, chắc là tiền trong tay không còn nhiều nên không muốn đầu tư vào một thứ đắt đỏ như vậy, vì thế cũng không thấy ông ta ra mặt.

Tống Đường không thấy có gì lạ. 3 triệu hay 4,5 triệu với anh lúc này cũng chỉ là những con số.

Từ khi anh hoàn trả xong tiền vi phạm hợp đồng, anh đã không còn thiếu tiền, cái anh tận hưởng là quá trình đổ đấu này.

Tống Đường nhìn cái xác hổ phách dưới chân, thông tin lập tức hiện lên. [Tên vật phẩm: Xác hổ phách tinh] [Giá trị: 32 triệu] [Nguồn gốc: Xác hổ phách tinh được chế tác từ thời Tây Chu, cực kỳ có giá trị công nghệ và khảo cổ] Nhìn giới thiệu, Tống Đường gật đầu, cái giá này xem ra cũng tạm ổn, không uổng công họ vất vả leo lên.

Nhưng đến nước này, những món đồ đấu giá này đã không còn gợi lên hứng thú của anh nữa.

Điều anh quan tâm nhất lúc này là dưới đáy cùng bên trong cây thanh đồng rốt cuộc có gì. "Cậu Đường?" Thấy Tống Đường im lặng, Bàn Tử lại hỏi.

Tống Đường tùy tiện nói: "Xác hổ phách tinh này giá khởi điểm 32 triệu!

Để họ tự ra giá đi!" Nói đoạn Tống Đường đã lấy dây thừng từ trong ba lô ra, cố định nó vào xích sắt.

Thiên Chân thấy vậy bảo: "Cậu vẫn muốn xuống à?

Dưới kia chẳng biết sâu bao nhiêu, dù dây có đủ dài thì lúc cậu muốn lên cũng khó lắm đấy!" Tống Đường nghe vậy bảo: "Đã đến tận đây rồi, không xuống xem cậu có cam tâm không?

Chuyện đi lên thì để lúc cần lên rồi hãy tính!" Nói rồi Tống Đường định xuống.

Bàn Tử thấy vậy vội cản: "Ấy ấy!

Đợi tí, cậu đừng vội!

Cậu nhìn phòng livestream đi, cô Kỷ Niệm có vẻ khá hứng thú với cái xác hổ phách tinh này!

Dù sao cũng mấy chục triệu bạc, cậu cũng nên giới thiệu qua một chút chứ!" Thiên Chân nghe vậy cũng gật đầu đồng tình.

Thực ra anh cũng muốn nghe xem Tống Đường có hiểu biết gì về cái xác hổ phách này không.

Tống Đường nói: "Cái xác hổ phách tinh này được chế tác từ thời Tây Chu, những cái khác không có gì đặc biệt!

Chỉ là cách thức chế tác vô cùng tàn nhẫn!

Màu hổ phách đó thực chất là màu của nước ối sau khi đông đặc!

Để làm ra loại xác hổ phách này, không biết đã có bao nhiêu phụ nữ mang thai bị tàn sát!

Giờ tôi không có tâm trạng, cũng chẳng muốn giải thích những thứ này, nói ra toàn là lịch sử máu lệ của dân nghèo thôi!" Bàn Tử và Thiên Chân nghe vậy cũng thở dài bất lực.

Nhắc đến những phương pháp chế tác tử thi này, quả thật mỗi loại gần như đều là một trang sử máu lệ của nhân dân thời cổ đại.

Những chuyện thảm liệt như vậy, sao có thể hào hứng bàn luận như bây giờ được.

Bàn Tử chẳng còn cách nào, chỉ có thể để cô Kỷ Niệm tự xem thôi.

Tống Đường đã nói vậy thì nói thêm nữa cũng không hợp.

Kỷ Niệm cũng biết anh đang vội xuống dưới nên không nói gì thêm, lập tức biểu thị phía chính quyền sẽ mua món đồ này.

Bởi vì cái giá này đã vượt xa khả năng chịu đựng của Minh Thúc.

Giờ ngành này đã được hợp pháp hóa, ông ta không thể tuồn đồ cho bọn Tây được, bỏ ra đống tiền mua về chỉ để thu vé tham quan thì đúng là không kinh tế.

Cho nên xác hổ phách cuối cùng vẫn về tay chính quyền.

Dù sao thứ này xuất xứ từ Tần Lĩnh, mà cây thần thanh đồng ở đây lại quỷ dị như vậy, lại còn có sức mạnh vật chất hóa, khó nói là không liên quan đến cái xác này, chính quyền mua có lẽ cũng vì cân nhắc điều đó.

Dù sao thì đồ cũng đã bán được, Tống Đường không cần bận tâm nữa.

Việc anh muốn làm nhất bây giờ là leo xuống theo dây thừng. "Cậu thật sự muốn xuống à?" Thiên Chân nhìn sợi dây thừng thả dài xuống dưới, không khỏi lo lắng.

Tống Đường nói: "Không xuống xem thử tôi thực sự không cam tâm!

Hơn nữa tên mạo danh kia đã chết hay chưa cũng phải có một lời giải thích!

Nếu không sau này hắn mà trốn thoát rồi làm chuyện xấu gì thì

chẳng phải tôi phải đổ vỏ cho hắn sao!

Chương 121

Cái số 'oan gia' đó tôi không gánh đâu!" Trong lòng Thiên Chân thực ra cũng rất tò mò dưới đó có gì, nhưng cứ thế mà xuống thì anh thật sự lo.

Nếu Tiểu Ca chưa xuất hiện thì còn nói được, nhưng giờ Tiểu Ca đang trên đường tới, ngộ nhỡ mình gặp chuyện ở dưới đó thì hối hận không kịp.

Tống Đường thấy vẻ mặt anh do dự liền biết anh đang phân vân, bèn nói: "Cậu không cần theo tôi xuống đâu, mọi người đều là người lớn cả rồi, phải tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình!

Tôi xuống trước, nếu dưới đó an toàn mà hai người muốn xuống thì xuống sau!

Nếu không an toàn thì hai người cứ trực tiếp đi lên, tôi không trách đâu!" "Cậu nói cái kiểu gì thế, chúng ta cũng tính là đồng đội, dù có muốn giải tán cũng phải nói thẳng với nhau chứ!" Nói đoạn Thiên Chân bảo: "Đã vậy, cậu đã quyết tâm thì cứ xuống đi, sợi dây này chắc cũng khó tải nổi trọng lượng của cả ba chúng ta!

Cậu xuống tới nơi rồi chúng tôi xuống sau!" Thiên Chân đúng là cũng muốn xuống xem, Tống Đường nói đúng một câu: đã cực khổ đến tận đây rồi mà không xuống xem thì trong lòng bứt rứt lắm.

Nghĩ lại trước đây, dù là Cánh cửa Thanh Đồng hay bên trong Vẫn Ngọc, chẳng phải đều vì anh từ bỏ nên mới khiến bí mật đó ám ảnh anh bao nhiêu năm sao?

So với thái độ 'truy đến cùng' của Tống Đường, mình đúng là đáng đời khi bị bao nhiêu bí ẩn đeo bám.

Bởi vì lúc đó, chính mình đã chọn từ bỏ.

Chuyện này thì trách được ai?

Không phí lời nữa, Tống Đường lắp ròng rọc cố định xong liền bắt đầu tụt xuống.

Bàn Tử và Thiên Chân ở lại trên xác hổ phách tinh chờ đợi.

Tính theo độ cao, cây thanh đồng này cao tối đa cũng chỉ hai trăm mét.

Tất nhiên đó là độ cao lộ ra bên ngoài, còn dưới lòng đất bao nhiêu thì không rõ.

Và nếu độ sâu bên trong cũng bằng bên ngoài, thì vị trí họ đang đứng lúc này cách phía trên khoảng năm mươi mét.

Vậy độ cao phía dưới chắc còn lại khoảng một trăm năm mươi mét.

Dây thừng họ mang theo nối lại thì vẫn đủ dùng.

Tống Đường một mình đeo ba lô, tụt xuống theo dây không ngừng.

Lúc đầu tốc độ khá nhanh, nhưng càng xuống gần đáy, Tống Đường càng thấy bên dưới là một vùng đen ngòm, không biết có phải mặt đất không.

Càng lúc càng rõ ràng, tốc độ của anh cũng chậm lại.

Chủ yếu là dây thừng cũng sắp hết, anh còn phải nối thêm dây.

Trong lúc anh đang bận rộn, Kỷ Niệm bỗng hỏi: "Đường Bảo, trò chơi tìm điểm khác biệt vẫn chơi chứ?" Tống Đường ngẩn ra, cười đáp: "Chơi chứ!

Cô tìm thấy điểm gì không ổn sao?" Các fan vốn đang bị Tống

Đường làm cho căng thẳng, nghe Kỷ Niệm nhắc đến trò tìm điểm khác biệt mới sực nhớ ra vẫn còn một hạng mục lớn.

Ai tìm được nhiều điểm khác biệt nhất còn được nhận cổ mộ Cây Thần Thanh Đồng này nữa cơ mà.

Chỉ là lúc nãy họ mải xem diễn biến nên quên béng mất.

Kỷ Niệm cười nói: "Cột sáng xuyên thấu của các anh chắc là dùng hết lúc vào hốc cây rồi!

Nhưng sau đó các anh vẫn lấy ra được mấy cái nữa, những cái đó chắc cũng là vật chất hóa ra phải không?" Các fan nghe vậy mới vỡ lẽ.

Đúng rồi, cột sáng của họ lúc mới vào cổ mộ, cái túi của Bàn Tử đã bị cá xơi tái rồi, số còn lại vốn không nhiều, vậy mà vẫn dùng mãi đến tận đây.

Số lượng rõ ràng là không khớp, vậy mà họ mải xem kịch nên quên mất.

Tống Đường cười: "Đúng thế, vẫn là cô Kỷ Niệm tinh mắt!

Tính cho cô một điểm!" Kỷ Niệm cười bảo: "Vậy tôi lấy hai điểm nhé, sợi dây thừng này chắc cũng là vật chất hóa ra rồi!

Lúc các anh ngủ lại trong hang đá bên ngoài, đống dây dùng rồi đâu có thu hồi!

Ba người thì đeo được bao nhiêu dây?

Một mình ba lô của anh chắc chắn không đựng nổi nhiều thế này!

Tôi nói đúng chứ?" Tống Đường cười: "Đúng rồi!

Nhưng may là cô nói chậm đấy, nếu cô nói ra trước khi tôi lấy dây thừng, có khi tôi lại chẳng lôi được dây từ ba lô ra đâu!

May mà tôi nhanh tay!" Nói rồi Tống Đường đã cố định xong dây

thừng, nhìn khoảng cách phía dưới.

Đoạn đường còn lại này, sợi dây chắc là đủ dùng. "Ơ hay, vậy mấy người vật chất hóa kia có được tính vào nội dung tìm điểm khác biệt không?" "Đúng đấy, cả Vân Thải với Thiên Chân, Tống Đường giả nữa, không phải đều là điểm khác biệt sao?" Các fan vội hỏi, họ rõ ràng cũng muốn tham gia.

Tống Đường nghe vậy cười đáp: "Cái đó không tính đâu, tìm điểm khác biệt là tìm những vấn đề mà không ai phát hiện ra cơ!

Những kẻ vật chất hóa kia ai cũng biết là giả rồi, thế thì không gọi là tìm điểm khác biệt!

Nhưng mà trò chơi vẫn chưa kết thúc mà, mọi người cứ nỗ lực thêm xem!

Hiện tại cô Kỷ Niệm được hai điểm, vượt qua Minh Thúc một điểm rồi!" Các fan nghe vậy ai nấy đều hăng hái hẳn lên.

Đùa à, cổ mộ Cây Thần Tần Lĩnh đấy, tuy đồ bên trong đã bán hết rồi, nhưng chỉ riêng bản thân cổ mộ này thôi cũng đáng giá lắm!

Tống Đường thấy fan hăng hái cũng không nói thêm, tiếp tục tụt xuống.

Vùng đen ngòm dưới mắt anh bắt đầu rộng ra, dường như thứ màu đen đó thực sự là mặt đất! "Tôi bảo này, theo tiến độ của Đường Bảo thì không gian dưới kia chắc không nhỏ đâu!" Bàn Tử ngồi trên xác hổ phách nói.

Thiên Chân gật đầu.

Tuy họ chưa xuống nhưng qua livestream cũng thấy được tình hình dưới chân Tống Đường.

Thiên Chân bảo: "Cây thanh đồng này vốn dĩ dưới to trên nhỏ,

càng xuống dưới không gian càng rộng cũng chẳng có gì lạ!

Nhưng theo lý thuyết phối cảnh, nếu dưới đó thực sự có mặt đất, e rằng diện tích phải bằng mấy sân bóng rổ cộng lại!" Bàn Tử tặc lưỡi: "Thế thì lạ thật, cây thanh đồng này nhìn từ bên ngoài thì không gian bên trong tuyệt đối không thể to thế được!

Chắc chắn có uẩn khúc gì đây!

Có cần nhắc cậu ấy không?" Thiên Chân lắc đầu: "Chắc chẳng còn tác dụng gì đâu, đến Vân Thải mà ông còn vật chất hóa ra được, thậm chí cả chúng ta nữa, thì tình hình dưới đó chưa chắc đã không phải do cậu ấy tự vật chất hóa ra!

Mà theo cách nói của cậu Đường, ai vật chất hóa ra thì người đó tự giải quyết là tốt nhất!

Nếu không chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc đâu!

Đợi cậu ấy xuống tới nơi, chúng ta cũng xuống, không thể để cậu ấy mạo hiểm một mình!" "Được!" Bàn Tử gật đầu, thấy Thiên Chân đang cố định chỗ dây còn lại liền hỏi: "Cậu làm gì thế?" Thiên Chân chỉ vào vách cây thanh đồng bên cạnh bảo: "Tôi ra đằng kia xem thử, cái vách bên trong cây thanh đồng này, tôi phải xem có gì khuất tất không!

Vừa rồi tên mạo danh kia đột ngột biến mất, có khi trên vách này có đường hầm bí mật nào đó!" Bàn Tử không mấy để tâm, một người to lù lù thế kia rõ ràng là biến mất vào hư không, nếu trên vách có đường hầm thì cũng không thể nhỏ được, chẳng lẽ họ lại không thấy!

Nhưng thấy Thiên Chân đã đu sang đó, Bàn Tử cũng không nói gì thêm, tập trung xem livestream.

Trong phòng livestream, Tống Đường đã tiến rất gần mặt đất.

Lúc này không chỉ anh mà cả người xem cũng thấy rõ dưới cây

thanh đồng đúng là có một khoảng đất trống.

Nhưng không hẳn là đất trống, dùng từ hiện trường để hình dung có vẻ hợp hơn.

Bên dưới toàn một màu đen, dường như đến màu đất cũng đen thui nên vẫn chưa nhìn rõ lắm.

Khoảng mười phút sau, cuối cùng Tống Đường cũng chạm chân xuống đất.

Khi chân anh dẫm lên mặt đất, lúc này mới nhìn rõ đây rốt cuộc là nơi nào.

Các fan trong phòng livestream khi thấy nơi này cũng đều kinh ngạc.

Phải mất vài giây mới có người gửi bình luận: "Trời đất ơi, đây là vị đạo hữu nào vật chất hóa ra thế này?

Đây rõ ràng là nơi bế quan của các đại năng trong tiểu thuyết huyền huyễn mà!" "Xin hỏi đạo hữu phương nào đang độ kiếp ở đây?" "Ha ha, phải nói thật dù đây là hiện trường thám hiểm mộ, các bác nói tiểu xuát huyền huyễn hơi lạc đề tí nhưng nơi này trông giống thật đấy!" "Đường Bảo, đây là chỗ nào vậy?

Chẳng lẽ trên đời có người tu tiên thật sao?" "Sao có thể chứ, vả lại câu này hỏi Đường Bảo chẳng phải làm khó anh ấy sao?" "Đúng thế, Đường Bảo chỉ là ca sĩ thôi, trên đời có tu chân hay không phải hỏi Cục An ninh Quốc gia chứ!" Tống Đường tự nhiên không tâm trí đâu mà quan tâm fan bình luận gì.

Nhưng có một câu hỏi của fan mà Tống Đường thấy rất khó trả lời.

Anh là người xuyên không, hỏi một người xuyên không xem thế giới này có người tu chân thật không, thì Tống Đường chỉ có thể trả

lời là: có lẽ có!

Nhưng chúng ta không tiếp xúc được.

Đến cả chuyện xuyên không cẩu huyết thế này anh còn gặp phải, thì nếu thực sự gặp được người tu chân cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Tống Đường biết rõ nơi này tuyệt đối không phải nơi tu chân gì cả, mà giống như một nơi được xây dựng với mục đích đặc biệt hơn.

Nơi này rộng bằng khoảng ba năm sân bóng rổ ghép lại.

Xung quanh không gian, cứ cách vài mét lại đặt một bệ đá hình xà nhân diện hai thân.

Có vẻ là bệ cắm đuốc, phía trên thấy rõ dấu vết dùng để buộc đuốc.

Trước đây chắc hẳn có không ít người bận rộn ở đây.

Còn ở chính giữa là một nơi rất khó diễn tả.

Nơi đó có hình dạng như ruộng bậc thang, cứ thế thoai thoải đi xuống, khoảng bảy tám tầng.

Ở tầng dưới cùng, ngay vị trí trung tâm, người ta xây một thứ giống như nắp lò luyện, bên trong thấy rõ một thứ giống như bệ đá nhỏ dựng đứng.

Theo lý mà nói, nơi này giống như một mật khu để lưu trữ đồ đạc.

Chỉ tiếc là đồ trên bệ đá đã không còn nữa.

Trên mặt đất, có một con đường thẳng dẫn tới tâm điểm từ các hướng, màu đỏ sẫm, dường như được lát bằng gạch.

Hai bên đường lát gạch là mặt đất màu đỏ sẫm, Tống Đường thử dẫm lên đá, thấy rất chắc chắn, chắc không bị sụt.

Tống Đường đi theo con đường đá nhanh chóng tới được vị trí trung tâm.

Chương 122

Lúc này đã có thể nhìn thấy rất rõ.

Vị trí trung tâm được đúc rất nhiều vật trang trí hình lá cây bằng thanh đồng, bao bọc lấy bệ đá ở giữa.

Nhưng trên bệ đá quả thực đã trống không.

Có thể thấy trên bệ đá có một cái rãnh, trước đó chắc là có một cái hộp hình chữ nhật khảm vào trong.

Chỉ tiếc là giờ chỉ còn lại bệ đá.

Tống Đường khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: chẳng lẽ hộp đá long văn năm xưa chính là được đào ra từ đây?

Không ngờ nơi để hộp đá long văn lại quỷ dị như vậy.

Xây dựng một nơi thế này rốt cuộc có tác dụng gì?

Tống Đường trăm mối không lời giải.

Nếu anh có thể tiến gần bệ đá đó hơn thì có lẽ sẽ phát hiện thêm điều gì đó.

Nhưng vấn đề là giờ đã không cần thiết nữa.

Thứ nhất, những vật trang trí hình lá bằng thanh đồng kia đã chặn đường đi.

Thứ hai, hộp đá long văn đã mất tích, vào trong đó cũng chẳng còn gì để xem.

Nghĩ vậy, Tống Đường quan sát toàn bộ kiến trúc một lượt.

Dưới tác dụng của hệ thống, giá trị nhanh chóng hiện ra. [Tên vật phẩm: Đài tế săn bắt] [Giá trị: 100 triệu] [Nguồn gốc: Đài săn được

xây dựng vào thời Tây Chu khi săn bắt địa long, mỗi lần trước khi săn sẽ tổ chức nghi thức tế tự, nên gọi là Đài tế săn bắt] [Lưu ý: Đài tế săn bắt sau khi đúc đã hòa làm một thể với cây thần thanh đồng] Nhìn giới thiệu, Tống Đường nhíu mày.

Cái đài tế săn bắt này và cây thần thanh đồng là một thể, thế thì mình lỗ to rồi.

Cây thần thanh đồng tuy bán được giá trần, nhưng bản thân cái đài tế săn bắt này giá trị cũng không hề thấp!

Hơn nữa vấn đề này anh không giấu được, vì sau này khi chính quyền khai quật chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Nghĩ đoạn, Tống Đường dứt khoát không giấu giếm nữa, nhìn vào phòng livestream nói: "Cô Kỷ Niệm, thứ này gọi là Đài tế săn bắt, nó nối liền với cây thần thanh đồng thành một khối!

Nhưng lúc tôi bán trước đó tôi không biết, nên thứ này..." Tống Đường chưa nói hết câu, Kỷ Niệm đã lên tiếng: "Tôi hiểu rồi, Long lão nói thứ này đáng bao nhiêu tiền thì cứ tính bấy nhiêu, cây thần Tần Lĩnh chúng tôi lấy hết!

Cũng không thiếu gì cái đài tế bên trong này, vả lại tôi tin là giá trị của thứ này người bình thường cũng không mua nổi đâu!" Tống Đường cười, quả nhiên!

Làm ăn với người thông minh lúc nào cũng sảng khoái như vậy. "Đúng thế!

Giá trị 100 triệu!" "Được, tiếp tục đi!" Kỷ Niệm nói.

Tống Đường mỉm cười, không nói gì thêm.

Cái đài tế săn bắt này cũng bán xong, ngay khi anh chuẩn bị đi tìm xem tên mạo danh kia trốn ở đâu, bỗng nhiên trên đầu có hai tiếng động vọng xuống.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là Bàn Tử và Thiên Chân cũng đã lần lượt xuống tới nơi.

Bên dưới không có nguy hiểm nên họ xuống rất nhanh.

Thiên Chân vừa xuống tới nơi đã gọi: "Cậu Đường, qua đây xem cái này trước đã!

Tôi phát hiện ra một chỗ thần kỳ lắm, qua xem thử đi!" Tống Đường nghe vậy liền chạy ngược trở lại lối cũ.

Thiên Chân dẫn cậu đến một bên, áp sát vào vách cây thanh đồng.

“Cậu dùng tay sờ thử xem!” Tống Đường ngẩn người, không hiểu ý anh là gì, nhưng vẫn đặt tay lên vách cây.

Vách cây thanh đồng lạnh ngắt, dù sao nơi này cũng chẳng có chút ánh nắng nào.

Quanh năm ở trong môi trường âm u lạnh lẽo, sờ vào thấy lạnh cũng là chuyện bình thường.

Các fan cũng cảm thấy kỳ lạ, bên trong cây thần này chẳng phải cũng là thanh đồng sao?

Có gì mà phải tò mò, còn đặc biệt bảo người ta sờ thử?

Thấy Tống Đường và khán giả đều nghi hoặc, Thiên Chân vội bảo Tống Đường rụt tay lại.

Nhưng khi Tống Đường thu tay về, vừa nhìn xuống, sắc mặt cậu lập tức thay đổi.

Chỉ thấy lòng bàn tay cậu lúc này ướt đẫm, và trên đó xuất hiện mấy vệt máu.

Máu không nhiều nhưng nhìn rất rõ ràng.

Rõ ràng là máu thấm ra từ tay cậu, tình cảnh hệt như lòng bàn tay

bị rạch vài đường vậy.

Tống Đường vội lau đi, nhưng rất nhanh sau đó lại có thêm vài vệt máu rỉ ra.

Lau đến lần thứ ba, máu mới ngừng chảy, chắc là do tiểu cầu đã làm đông vết thương.

"Chuyện này là sao?" Tống Đường hỏi.

Thiên Chân châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Trên đó có vô số những cái ngạnh sắc nhọn!

Cậu nhìn kỹ lại gần là biết ngay!" Tống Đường sững sờ, ghé sát vào nhìn, quả nhiên thấy trên vách ngăn bên trong cây thanh đồng dày đặc những cái ngạnh to bằng ngón tay nhỏ.

Những cái ngạnh này rất khó tả, nếu phải so sánh thì chúng giống như những ống dẫn nước xếp chồng lên nhau, sau đó bị ai đó cắt vát một mặt cực kỳ sắc bén, vừa có thể dẫn nước vừa có thể gây thương tích.

Cảnh tượng này trông giống như một loại nhạc cụ dân tộc cổ điển, hoặc đơn giản là một ống nước bị cắt chéo rồi xếp thành hàng.

Trên vách tường có một lớp lắng đọng màu đỏ sẫm tích tụ qua năm tháng, nên nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được kết cấu này.

Bàn Tử thấy lạ liền hỏi: "Cái này rốt cuộc có tác dụng gì?" Các fan cũng vô cùng thắc mắc.

Nhưng rõ ràng Tống Đường và Thiên Chân đã hiểu ra.

Thiên Chân không có ý định giải thích, Tống Đường bèn nói: "Truyền thuyết kể rằng năm xưa khi Tà Đế đến đây, ông ấy đã suy đoán ra công dụng chính của cây thần thanh đồng này!

Nó chủ yếu dùng để bẫy một loại địa long cổ đại!

Địa long thực chất là một loại rắn khổng lồ, người xưa gọi là Chúc Cửu Âm!

Có người bảo là rắn, có người bảo là rồng, nhưng thực ra nó là một loài rắn siêu to khổng lồ.

Cụ thể là gì thì cứ để các đồng chí bên Viện nghiên cứu cổ sinh vật học định luận, chúng ta không cần quan tâm quá nhiều.

Điều cần nói ở đây là cách họ săn địa long!" Tống Đường chỉ vào vách cây nói tiếp: "Bên ngoài thân cây có khắc các rãnh dẫn máu hình rắn hai đầu!

Ban đầu chúng ta cứ ngỡ rãnh này chỉ để dẫn máu xuống gốc cây, nhưng giờ xem ra, nó dẫn máu vào thẳng bên trong cây thanh đồng này!

Điều này chứng minh đây chính là một đài hiến tế săn bắn!

Quả là một thiết kế kỳ diệu, không ngờ thời cổ đại đã có thể tạo ra khí cụ thanh đồng thế này, thật khiến người ta phải thán phục!" Fan nghe mà xuýt xoa kinh ngạc.

Còn Kỷ Niệm và Long lão thì khỏi phải nói, cái giá đỉnh phong này mua về quá xứng đáng.

Thấy Tống Đường cũng kinh ngạc, Thiên Chân vội nói: "Tôi còn cho cậu biết một chuyện đáng kinh ngạc hơn nữa!

Tôi đi từ trên xuống và phát hiện những cái ngạnh này từ trên xuống dưới càng lúc càng nhỏ đi!

Cậu có biết thiết kế này dựa trên tính toán gì không?" Tống Đường mỉm cười: "Cái này thì không làm khó được tôi đâu!

Nghe nói nhiều năm trước, thủ lĩnh của phái Tá Lĩnh từng bắt được một con trăn khổng lồ, phương pháp cũng tương tự thế này!

Họ dùng những cây tăm tre sắc nhọn cắm dưới đất, gần hang rắn thì tăm tre nhỏ, càng ra xa càng lớn.

Khi con rắn bị dụ ra, bụng nó sẽ bị tăm tre rạch rách, càng về sau vết rạch càng sâu!

Đến khi con trăn nhận ra thì đã sắp chết rồi!" Thiên Chân gật đầu: "Đúng thế!

Cho nên lát nữa leo lên chúng ta phải cẩn thận!

Lúc đi xuống thì thuận chiều nên lỡ có va vào vách cây cũng không sao, nhưng lúc leo lên là đi ngược chiều các ngạnh này, sơ sẩy là bị thương ngay!" Tống Đường gật đầu.

Bàn Tử bên cạnh tò mò hỏi: "Thế đã tìm thấy cái thằng giả mạo kia chưa?" Bàn gia lúc này quan tâm nhất là sự sống chết của kẻ mạo danh kia.

Nhắc đến chuyện này, Tống Đường cũng bất lực lắc đầu: "Từ lúc xuống đây đến giờ vẫn chưa thấy!

Hai ông đã xuống đây rồi thì tìm giúp tôi với!

Ít nhất sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chứ cứ để một thằng giả mạo lởn vởn thế này tôi không yên tâm chút nào!" Bàn Tử gật đầu.

Hai người định đi xuống thì phát hiện Thiên Chân vẫn đứng ngây ra đó như đang suy nghĩ điều gì.

"Ông lại nghĩ cái gì đấy?" Bàn Tử thuận miệng hỏi.

Thiên Chân giật mình, chỉ xuống dưới nói: "Có gì đó không đúng!

Nếu đây là điểm dừng cuối cùng của rãnh dẫn máu, thì chỗ này phải có một cái hốc chứ?

Nếu không Chúc Cửu Âm chui lên bằng đường nào?" Thiên Chân

vừa dứt lời, Tống Đường và Bàn Tử cũng ngớ người.

Đúng thế!

Chỗ này dùng để săn bắn, nhưng mặt đất lại kín bưng, không có lỗ hổng nào, Chúc Cửu Âm lên kiểu gì?

Chẳng lẽ nó là con tê tê biết đào đất chui lên chắc?

"Thiên Chân à, sao cái góc nhìn của ông lúc nào cũng khác người thế nhỉ?

Hay là cứ đi tìm thằng giả mạo kia trước đã, lát nữa hẵng nghĩ tiếp?" Bàn Tử nói.

Chương 123

Tống Đường bỗng lên tiếng: "Không cần đâu!" Nói đoạn, cậu soi đèn pin về một hướng, nơi có rất nhiều tảng đá nhô lên.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhìn theo.

Mọi người thấy ở gần rìa chỗ đó thấp thoáng có màu của quần áo.

Bàn Tử cười nói: "Đường lão đệ, ra đi thôi!

Bàn gia nhìn thấy cậu rồi, cậu chạy không thoát đâu!

Ra đây để Bàn gia xem thằng giả mạo nhà cậu trông giống Đường lão đệ thật đến mức nào!" Thiên Chân không nói gì nhưng đã rút súng ra, hiển nhiên cũng rất căng thẳng.

Tống Đường không cầm súng, chỉ nắm chặt con dao găm.

Cậu vẫn quen dùng dao hơn.

Đợi một lúc, bên kia vẫn không có động tĩnh.

Bàn Tử lại hét lên một tiếng, lúc này mới có một giọng cười lạnh vang lên: "Lão tử hành tẩu giang hồ bao năm, chẳng biết các người đang nói cái gì!

Cũng chẳng biết các người tìm đâu ra một thằng trông giống hệt tôi như đúc!

Hôm nay tôi sa cơ thì tôi nhận!

Nhưng nếu các người là đàn ông thì cử một người ra đây đấu tay đôi với tôi!

Tôi mà thua thì tùy các người xử lý!

Còn nếu tôi thắng, phải để tôi đi, có dám không?

Tất nhiên, nếu không dám thì cứ việc xông lên thử xem, lão tử có chết cũng phải kéo theo một đứa đệm lưng!" Bàn Tử nghe vậy liền cười khẩy: "Chỉ bằng mày mà đòi đấu tay đôi?

Bàn gia đây thích nhất hạng không biết trời cao đất dày như mày đấy!

Để Bàn gia dạy cho mày một bài học..." Bàn Tử chưa nói xong, Tống Đường đã ngăn lại: "Ông đấu không lại nó đâu!

Để tôi đi!" Bàn Tử ngẩn người, lập tức không vui: "Ơ kìa, Đường lão đệ, cậu đang biến tướng khen mình giỏi hơn tôi đấy à?

Cậu đã nói thế thì hôm nay Bàn gia càng phải đấu với nó!" Tống Đường nói: "Tin hay không tùy ông, thực sự đánh nhau liều mạng, sức mạnh của nó chiếm ưu thế hơn đấy!

Sự dũng mãnh của ông tổ chức đều biết rồi, lúc này đừng có thể hiện nữa!

Để tôi!" Nói xong, Tống Đường tiến về phía dưới.

Bàn Tử định nói thêm nhưng bị Thiên Chân cản lại: "Ông đừng xen vào, Đường lão đệ không đơn giản như chúng ta tưởng đâu, cứ quan sát đã!" Bàn Tử không cam tâm nhưng Tống Đường đã đi xuống nên lão cũng không nói gì thêm.

Hai người đứng đó quan sát.

"Đường Bảo ơi, anh thực sự định đấu tay đôi à?" "Đường Bảo không cần phải thế đâu, ba đánh một kiểu gì chẳng thắng, hà tất phải đấu tay đôi?" "Đúng đấy Đường Bảo, mấy cái thứ vật chất hóa này ai biết nó là cái giống gì, đừng mạo hiểm!" Các fan trong phòng livestream liên tục khuyên ngăn.

Nhưng lúc này thiết bị livestream đang ở chỗ Thiên Chân nên Tống Đường không thấy được, mà có thấy cậu cũng coi như không.

Thằng giả mạo kia tuy là giả, nhưng dù sao cũng được vật chất hóa dựa trên chính cậu.

Cho nên Tống Đường rất rõ, dù nó là giả nhưng có những phương diện là thật, ví dụ như tính cách, cách xử lý tình huống.

Nếu cậu đứng ở vị trí của nó, chuyện hôm nay có lẽ cũng không khác biệt là mấy.

Chính vì sự thấu hiểu này mà Tống Đường mới chấp nhận lời thách đấu.

Với người khác, lời thách đấu này vô nghĩa, nhưng với một Tống Đường từng chết một lần như cậu, cuộc đấu này giống như một cuộc đối thoại với chính mình, như một Tống Đường già dặn đang nhìn lại chính mình ngày xưa.

"Ra đằng kia!" Thằng giả mạo nói, chỉ tay về phía đài hiến tế.

Tống Đường gật đầu.

Nơi đó không gian khá rộng, đấu tay đôi cũng không lo làm hỏng gì.

Cả hai rất ăn ý, tháo hết súng ống trên người xuống, chỉ giữ lại một con dao găm.

Fan xem mà lo lắng vô cùng.

Kỷ Niệm cũng vậy, cô nhìn Long lão, thấy ông không có ý định can thiệp nên cũng bắt đầu sốt ruột.

Long lão thấy vậy cười trấn an: "Yên tâm đi, xác suất Tống Đường thắng rất lớn!" "Tại sao ạ?" Kỷ Niệm không hiểu.

"Tống Đường vật chất hóa kia rõ ràng nhìn có vẻ khỏe hơn mà!" Long lão cười nói: "Nhưng nó thiếu một thứ quan trọng, đó là kinh nghiệm!

Theo như cách họ nói trước đó, những thứ vật chất hóa này có hoàn thiện hay không phụ thuộc vào người vật chất hóa ra chúng.

Hiện tại, Tống Đường giả mạo này là do Bàn Tử vật chất hóa ra!

Nhưng vì sự hiểu biết của Bàn Tử về Tống Đường chỉ giới hạn sau khi họ hợp tác, còn trước kia Tống Đường đã trải qua những gì, tích lũy được bao nhiêu kinh nghiệm thì Bàn Tử không hề biết!

Vì vậy, Tống Đường mà lão ta vật chất hóa ra chỉ là một phần trong cuộc đời của Tống Đường, một sản phẩm như vậy sao có thể là đối thủ của chính bản tôn được!

Cứ chờ xem, sẽ không rắc rối lắm đâu!" Kỷ Niệm gật đầu, không nói gì thêm mà chỉ căng thẳng nhìn vào màn hình.

Tại hiện trường, hai Tống Đường đã đứng định vị, bầu không khí bắt đầu trở nên căng thẳng.

Bàn Tử thấy Thiên Chân cứ im lặng mãi bèn hỏi: "Ông cũng thấy căng thẳng à?

Hay là liên lạc với bên chính thức mở khóa súng để Bàn gia cho nó một phát cho xong!" Thiên Chân vẫn không đáp lời.

"Này, nói một câu đi chứ!" Bàn Tử thúc giục.

Thiên Chân xua tay, sau đó nghi hoặc nói: "Tôi cảm thấy tình hình ở đây có lẽ phức tạp hơn chúng ta tưởng!

Vách trong cây thanh đồng có ngạnh, rõ ràng là để săn địa long.

Nhưng bên dưới không có lối vào, địa long chui ra kiểu gì?

Hơn nữa, cách săn này thường phải rải những cái ngạnh nhỏ hơn ở lối vào, nhưng ở đây cũng chẳng thấy!" Bàn Tử nghe mà cạn lời: "Tôi bảo này, ông không cho cái não nghỉ ngơi một tí được à?

Kệ xác nó kỳ quái hay không, Tiểu Ca sắp đến rồi!

Chúng ta giải quyết xong việc ở đây, cái gì bán được thì bán, cái gì mang đi được thì mang, rồi ra ngoài hội quân với Tiểu Ca!

Quản nhiều thế làm gì!" Thiên Chân thở dài.

Phải rồi, Tiểu Ca sắp đến, Tống Đường thì cũng vì kiếm tiền.

Bí mật trong cổ mộ này giải được thì giải, không giải được thì thôi.

Dù sao mục đích ban đầu của anh cũng chỉ là tìm Tiểu Ca, giờ sắp thực hiện được rồi, những bí mật khác anh cũng quen rồi, không biết cũng chẳng sao.

Trên đài hiến tế, hai Tống Đường đã đồng thời cầm dao găm trong tay.

Cả hai thậm chí có tư thế chuẩn bị tấn công giống hệt nhau.

Fan xem mà tim đập chân run, không dám thở mạnh.

May mà hai nhân vật chính không để họ phải đợi lâu.

Tống Đường giả mạo tấn công trước, bản tôn cũng lập tức bám sát.

Khoảnh khắc cả hai lao ra, mọi người thấy đến cả tư thế tấn công của họ cũng y chang.

Nếu không biết trước ở đây có sức mạnh vật chất hóa, chắc nhiều người nghĩ Tống Đường có anh em sinh đôi mất.

"Keng keng keng!" Vừa giáp mặt, cả hai đã trao đổi vài chiêu.

Vì là sản phẩm vật chất hóa nên thân thủ gần như tương đương, chỉ khác nhau ở sức mạnh và cách xử lý chi tiết.

Ví dụ, thằng giả mạo này rõ ràng khỏe hơn Tống Đường, nhưng Tống Đường lại xử lý chi tiết tinh tế hơn.

Minh chứng rõ nhất là sau khi tách nhau ra, Tống Đường luôn cố ý tránh một số khu vực dưới chân.

Đài hiến tế này tuy nhìn bằng phẳng với mặt đất, như một khối thống nhất, nhưng không hiểu sao màu sắc mặt đất lại không đồng nhất.

Ví dụ như những bậc thang đá đi qua nãy giờ có màu đậm hơn, còn trên mặt đài hiến tế này có nhiều chỗ màu hơi nhạt, luôn cho người ta cảm giác bên dưới bị rỗng, hệt như dẫm vào là sụp vậy.

Trong lúc quyết đấu sinh tử mà xảy ra chuyện đó thì đúng là mất mạng như chơi.

Thế nên Tống Đường luôn chú ý vị trí đứng của mình.

Còn đối phương thì rõ ràng không màng đến chuyện đó, mắt lóe lên hung quang, chỉ muốn nhanh chóng giết chết cậu.

Hai người không trì hoãn lâu, chỉ tách ra trong chốc lát rồi lại lao vào quần thảo.

Thân thủ của cả hai ngang ngửa nhau, muốn phân thắng bại e là cần phải có cơ hội.

Có thể sẽ giằng co lâu, cũng có thể thắng bại chỉ định đoạt trong một khoảnh khắc.

Ngay lúc hai người tại hiện trường và các fan đang chăm chú theo dõi, cục diện bỗng nhiên thay đổi.

Tống Đường giả mạo dường như có chút nôn nóng, nó đột ngột nhảy vọt lên không trung, hy vọng dùng lực xung kích để áp chế khí thế của Tống Đường.

Nhưng Tống Đường thấy vậy, ngược lại còn tăng tốc lao thẳng xuống dưới chân nó, đồng thời xoay người vung dao.

Thằng giả mạo kia thân thủ cũng không tầm thường, thấy vậy liền chặn con dao ra sau lưng ngay trên không trung.

Nghe tiếng "keng" một cái, hai con dao va chạm nảy lửa.

Tống Đường cũng kinh ngạc vì phản ứng nhanh nhạy của đối phương.

Tuy nhiên, lúc này cậu đang chiếm thế chủ động, lợi dụng lúc đối phương vừa đáp đất, cậu lao thẳng tới.

Hai con dao găm lại va vào nhau, cả hai dùng sức ghì chặt, không ai nhường ai.

Chương 124

Tống Đường lạnh giọng hỏi: "Rốt cuộc mày xuống đây bằng cách nào?" Thằng giả mạo nghe vậy thì cau mày, vẻ mặt hiện rõ sự ngơ ngác: "Tao không hiểu mày đang nói gì, đánh thì đánh đi, lắm lời thế!" Tống Đường thấy vậy lại hỏi: "Mày không biết, hay là không muốn nói?" "Vớ vẩn!" Thằng giả mạo hừ lạnh một tiếng, lùi lại một bước định vòng ra sau lưng Tống Đường.

Thế nhưng ngay lúc này, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Một tiếng "rắc" giòn giã vang lên, dưới chân Tống Đường giả mạo bất ngờ sụp xuống.

Tống Đường cúi đầu nhìn, quả nhiên thằng giả mạo đã dẫm nát một chỗ rỗng.

Tống Đường hít một hơi lạnh, nỗi lo trước đó của cậu là có cơ sở.

Dưới đài hiến tế này không phải là đất nện mà là một khoảng không gian rỗng!

"Hỏng rồi!" Phía trên, Thiên Chân và Bàn Tử thấy cảnh này cũng giật mình kinh hãi.

Cả hai lập tức lao xuống.

Bàn Tử định xông tới giúp thì bị Thiên Chân cản lại: "Đừng qua đó vội, không biết bên dưới chỗ nào rỗng đâu!

Dẫm sụp xuống là không phải chuyện đùa đâu!" Tống Đường thấy họ định qua giúp liền hét lớn: "Đừng lại đây!

Những chỗ màu nhạt ở dưới này là vỏ rỗng, dẫm lên là sụp ngay!" Hai người nghe vậy mới bừng tỉnh, nhìn kỹ lại.

Càng gần rìa ngoài đài hiến tế thì càng nhiều chỗ rỗng, ngược lại phía bên trong thì ít hơn.

Nếu không phải từ đầu không biết, có lẽ hai Tống Đường cũng không chọn chỗ đó mà đấu.

Vì lối ra vào chỉ có vài bậc thang đá, lỡ tay ngã xuống thì quỷ mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Ở bên trong, Tống Đường đã dừng tay.

Dù đối phương là kẻ giả mạo nhưng lúc này cũng kinh hồn bạt vía, rõ ràng không ngờ dưới đài tế lại có không gian rỗng như vậy.

"Chúng ta không đánh nữa, tôi đưa mày ra ngoài, mày nói cho tôi biết mày xuống đây bằng cách nào!

Tuy cuối cùng tôi chắc chắn không thể để mày rời khỏi cổ mộ này, nhưng ít nhất mày chưa phải chết ngay!" Thằng giả mạo đáp: "Sao mày cứ phải hỏi câu đó, tao đã bảo là tao thực sự không biết mà!" Tống Đường ngẩn người, lòng càng thêm nghi hoặc: "Cái gì mà mày không biết?

Mày xuống đây bằng cách nào chính mày không rõ sao?" Nói rồi Tống Đường lục lọi balo của nó.

Vừa mở ra, Tống Đường thấy bên trong vẫn còn nguyên cuộn dây thừng.

Rõ ràng lúc nó xuống đây thực sự không dùng đến dây.

Thằng giả mạo loay hoay mãi mới rút được chân ra khỏi hố sụp.

Định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên cả người nó cứng đờ.

Tống Đường cũng ngẩn ra, vội cúi xuống nhìn.

Vừa nhìn, mặt cậu cắt không còn giọt máu.

Cậu thấy một vật trông như cành cây khô đâm xuyên qua ngực thằng giả mạo, phần nhô ra phía trước vẫn còn đang nhỏ máu.

Tống Đường vội lùi lại mấy bước.

Thằng giả mạo há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng không thốt nên lời, cả người cùng với "cành cây" xuyên qua ngực ngã nhào ra sau.

Lại một tiếng "rắc" nữa, thằng giả mạo làm sụp một mảng lớn và rơi thẳng xuống dưới đài hiến tế.

Tống Đường nắm chặt dao, nằm bò bên rìa nhìn xuống.

Qua ánh đèn pin rọi xuống, cậu thấy bên dưới đài hiến tế quả nhiên có bí mật khác.

Cả không gian như một cái phễu, dốc nghiêng về phía giữa.

Nhưng phần chính giữa bị che khuất nên không thấy gì.

Bàn Tử và Thiên Chân ở trên gọi cậu mau quay lại.

Tống Đường thấy không cam lòng, nếu đi thế này thì tức quá.

Cậu lấy từ trong balo ra một cây pháo sáng, ném thẳng xuống dưới.

Ánh sáng của pháo sáng rực lên, soi rõ cảnh tượng bên dưới.

Tống Đường lập tức chết lặng.

Dưới đài hiến tế là một không gian phễu khổng lồ.

Chính giữa phễu quả nhiên có một cái hang lớn không biết dẫn đi đâu.

Toàn bộ không gian nhuốm màu đỏ sẫm, rõ ràng trước kia khi tế lễ, máu địa long đều được dẫn vào hang đó để dụ Chúc Cửu Âm ở sâu bên trong ra.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cậu đã không sốc đến thế.

Điều thực sự khiến cậu kinh hãi lúc này là bên trong cái hang kia có vô số những thứ giống như dây leo đang uốn lượn.

Và ở một vị trí bên dưới, có một xác chết nằm đó.

Trông bộ dạng có vẻ mới chết không lâu, quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn.

Tống Đường nhìn kỹ, cả sống lưng lạnh toát.

Cậu phát hiện cái người đã chết kia không phải ai khác, chính là cậu!

Cậu nhìn sang phía bên kia, chỗ thằng giả mạo vừa rơi xuống, nó cũng đang nằm trên sườn dốc.

Khoảnh khắc này, đầu óc Tống Đường như nổ tung.

Hai đứa!

Bên dưới này có tới hai Tống Đường!

Cộng cả bản tôn là cậu nữa, tổng cộng có tới ba Tống Đường!

Cái quái gì đang xảy ra bên dưới này vậy?

Sao lại có lắm mình thế này.

Nếu có thêm một đứa nữa chắc đủ bộ ngồi đánh mạt chược luôn.

Đến lúc đó đánh nhau, ai thắng cũng chẳng lỗ, vì dù sao cũng là chính mình thắng.

Tống Đường trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nhưng lúc này không còn thời gian để cậu suy nghĩ nhiều.

Những dây leo bên dưới đang uốn éo lao vút lên phía trên.

Tống Đường thấy tình hình không ổn, vùng dậy chạy thục mạng

đồng thời hét lớn: “Chạy mau, chạy mau!

Rắc rối đến rồi!” Bàn Tử và Thiên Chân còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Tống Đường chạy bán sống bán chết như vậy cũng biết là có biến lớn.

Hai người đón lấy cậu định rút lui ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng vang lên một chuỗi tiếng nổ “đùng đùng đùng”.

Ba người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vô số dây leo đâm nát lớp vỏ mỏng phía trên, giống như những chiếc xúc tu khổng lồ vươn ra từ dưới lòng đất.

Những dây leo đó vừa hiện ra đã lao thẳng về phía ba người.

Bàn Tử thấy cảnh này, chửi bới: “Đường lão đệ!

Cái này chắc chắn là do mày làm ra rồi!

Đây rõ ràng là Liên Lý Quỷ Đằng mà mày nói!” Tống Đường mắng lại: “Bớt đổ oan cho người tốt đi, lão tử tuyệt đối không vật chất hóa ra cái thứ này!

Với lại ở đây có ánh pháo sáng, chúng ta không thể vật chất hóa ra mấy thứ này được!” Nói đến đây, Tống Đường bỗng khựng lại, trong lòng đã hiểu ra: “Là nó!

Là thằng kia vật chất hóa ra!

Đồ Bàn Tử chết tiệt, ông hại chết bọn tôi rồi!” Bàn Tử không phục: “Vãi, sao cậu lại đổi trắng thay đen thế, rõ ràng là cậu kể chuyện cơ mà!” “Hai người bớt lời đi, chạy mau!” Thiên Chân hét lên bên cạnh.

Hai người gật đầu định quay người chạy tiếp.

Bỗng nhiên Thiên Chân khựng lại, cả ba cùng nhìn xuống chân.

Chỉ thấy quanh eo Thiên Chân không biết từ lúc nào đã bị một sợi dây leo quấn chặt.

Thiên Chân chưa kịp nói hết câu đã bị kéo ngã văng ra sau.

Tống Đường nhanh mắt nhanh tay, lao tới túm chặt lấy hai cổ chân Thiên Chân.

Nhưng cả cậu cũng bị kéo đi theo, hai người trong nháy mắt rơi xuống dưới hố sụp.

Bàn Tử thấy vậy, giơ súng lên, khóa an toàn đã mở.

Lão lao đến rìa hố, nhắm vào những dây leo bên dưới bắn ba phát liên tiếp.

Phải thừa nhận là tay súng của Bàn Tử thực sự đỉnh.

Ba phát đạn bắn đứt ngay ba sợi dây leo đang quấn lấy Thiên Chân.

Tống Đường vội kéo Thiên Chân dậy.

Nhìn lại, cả hai người đều dính đầy những thứ màu đỏ, mùi hôi thối nồng nặc.

Không cần nghĩ cũng biết đó là máu khô tích tụ lâu ngày!

Chương 125

Hai người vừa mới đứng vững, Tống Đường đã thấy thêm nhiều dây leo đang bò về phía họ.

Nhưng đây là sườn dốc nghiêng, không dám cử động mạnh, lỡ chân là trượt xuống ngay.

Thiên Chân vội rút dao găm cắm xuống đất để giữ thăng bằng, nhưng cắm mấy lần không được, anh chửi thề: "Mẹ kiếp, bên dưới là đá nham thạch, không có kẽ hở!

Giờ tính sao?" Tống Đường bảo anh im miệng, đồng thời cầm ngược dao găm chuẩn bị liều mạng với đám dây leo.

Nhưng lúc này, một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Những dây leo đó chỉ nhìn họ từ xa rồi đột nhiên quay đầu đuổi theo Bàn Tử ở phía trên.

Có vẻ như chúng hoàn toàn không phát hiện ra họ.

Hai người ngẩn ra một lúc rồi cũng phản ứng kịp.

Ngước nhìn lên, thấy Bàn Tử đang bị vô số dây leo bủa vây.

Tống Đường hét lớn: "Nhảy xuống đây!

Nhảy mau!

Người dính máu khô thì nó sẽ không tấn công đâu!" Bàn Tử nghe vậy chửi đổng: "Vãi, sao không nói sớm, Bàn gia xuống đây!" Nói đoạn, Bàn Tử nhảy vọt xuống.

Nhưng ngay khi lão vừa chuẩn bị tiếp đất thì cả người bỗng dừng khựng lại trên không, cách sườn dốc chỉ khoảng một mét.

Thiên Chân và Tống Đường đều sững sờ.

Thấy trên cổ chân Bàn Tử không biết từ khi nào đã bị một sợi dây leo quấn lấy.

Bàn Tử thấy vậy chửi: "Mẹ kiếp cái đồ nhà mày!" Dứt lời, lão vung súng bắn một phát.

Không bắn không được, đám dây leo xung quanh như ruồi thấy mật, chậm một giây thôi là lão bị đâm thành cái sàng ngay.

May mà Bàn Tử phản ứng cực nhanh.

Tiếng súng vừa vang lên, lão đã rơi xuống sườn dốc, lăn vài vòng, cả người dính đầy máu khô.

Đám dây leo quả nhiên không truy đuổi lão nữa.

Nhưng Bàn Tử chưa kịp mừng thầm đã cảm thấy mình đang trượt xuống không ngừng.

Sườn dốc này vốn đã dốc, lại thêm lớp máu khô trơn tuột như dầu bôi trơn, người đứng yên còn dễ trượt, huống hồ cái tạ thịt như lão còn lăn lộn lung tung.

Lão nhanh chóng trượt đến chỗ hai người kia.

Thiên Chân và Tống Đường vội đưa tay kéo lão lại.

Không ngờ Bàn Tử quá nặng, kéo theo cả hai người cùng trượt thẳng xuống dưới.

Tống Đường mắng: "Cái đồ Bàn béo này, ông giảm béo đi giùm cái!

Cứ thế này sớm muộn gì cũng bị ông hại chết!" Bàn Tử đáp: "Cậu không phải người đầu tiên bảo Bàn gia giảm béo đâu!

Giờ nói mấy cái đó ích gì, nghĩ cách đi chứ!

Dù dính máu khô dây leo không giết chúng ta, nhưng rơi xuống

hang kia thì cũng chẳng lên được đâu!" Tống Đường ngoảnh lại, thấy họ càng lúc càng gần cái hang bên dưới!

Với tốc độ này, chỉ vài phút nữa là rơi xuống.

Ba người rút dao găm liên tục cắm xuống để hãm đà trượt nhưng vách đá quá cứng, dao nhỏ không ăn thua.

Trừ khi dùng kiếm dài hay đại đao thì may ra.

"Tôi bảo này, chẳng phải còn thuốc nổ sao?" Bàn Tử bỗng nhớ ra.

Khi vào mộ, trang bị mà Phi Ưng cung cấp có một số ống thuốc nổ.

Tống Đường định lục tìm thì Thiên Chân nói: "Làm gì còn nữa, lúc ông rơi xuống sông, thuốc nổ cũng đi nuôi cá hết rồi!" Tống Đường nghe vậy nói: "Sao ông không nói sớm!

Ông đúng là hại chết bọn tôi rồi!

Ông không nói thì tôi còn có thể vật chất hóa ra vài ống, giờ ông nói toẹt ra thế này tôi đến vật chất hóa cũng không làm nổi!" Thiên Chân ngẩn người, mặt đầy hối lỗi.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Thôi xong, mẹ kiếp, có tiền mà không có mạng tiêu, cũng bị Bàn gia này nếm mùi rồi!

Vậy thì chúng ta xuống đó dạo một vòng đi, biết đâu lại gặp được con Chúc Cửu Âm!" "Gặp thì ông tự đi mà gặp, tôi không hứng thú!" Tống Đường vừa nói vừa lục balo tìm cách khác.

Cậu nhớ là súng bắn tín hiệu vẫn còn, có thể dùng móc khóa, chỉ cần móc được vào đâu đó là có thể hãm lại đà trượt.

Nhưng lục được một lúc, cậu thấy tình hình có gì đó sai sai.

Thường thì lúc này dù có sợ đến mấy cũng không thể im lặng thế này, thậm chí càng sợ càng phải nói nhảm mới đúng.

Nhưng đột nhiên Thiên Chân và Bàn Tử đều im bặt.

Tống Đường thấy lạ quay lại nhìn.

Thấy hai người họ ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước như đang mất hồn vậy.

Tống Đường còn đang thắc mắc thì đột nhiên cậu thấy bên trong cái hang phía dưới xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó quay lưng về phía cậu nên không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn vóc dáng thì dường như là một phụ nữ, hơn nữa còn có chút quen mắt.

Tống Đường càng nhìn càng thấy kinh ngạc, mấy lần suýt nữa thì thốt lên: "Tần...

Tần Nhuyễn!" Cậu cảm giác rõ ràng người phụ nữ đó chính là Tần Nhuyễn!

Nhưng cậu không dám gọi, vì cậu biết Tần Nhuyễn ở kiếp trước đã...

"Là em phải không?" Mắt Tống Đường đỏ hoe, không nhịn được hét lên: "Có phải em không!

Em nói gì đi chứ!" Nhưng người đó không hề có phản ứng, vẫn đứng im lìm ở đó.

Tống Đường không kìm được nước mắt.

Kiếp trước, cảnh tượng nhìn Tần Nhuyễn ra đi cứ ám ảnh mãi trong tâm trí.

Cô ấy vì cậu mà cuối cùng mới...

Nhưng giờ cậu lại thấy cô ấy ở đây.

Có thật là cô ấy không?

Tống Đường không thể kìm nén thêm được nữa, cậu vùng dậy định lao tới xem người đó có phải Tần Nhuyễn không.

Nhưng dù cậu có chạy cuồng nhiệt thế nào, cậu vẫn không thể tiến lại gần.

Khoảng cách giữa cậu và cái bóng lưng đó dường như mãi mãi không thay đổi.

Ở bên kia, Thiên Chân và Bàn Tử vẫn giữ vẻ mặt đờ đẫn ấy, không rõ đang nghĩ gì.

Nhưng lúc này, các fan trong phòng livestream đã sốt sắng đến cực độ.

Họ liên tục gửi bình luận: "Mau nghĩ cách đi, ba người họ như trúng tà rồi kìa!" "Đúng đấy, mau nghĩ cách đi, Tiểu Nhã, cô là quản trị viên mà?

Bật bài nhạc nào đó kích thích họ đi!" "Đúng rồi, không can thiệp là họ rơi xuống hang mất!" Hóa ra, trong mắt các fan, họ thấy Tống Đường, Thiên Chân và Bàn Tử đều đang ngẩn ngơ, nằm trên sườn dốc và từ từ trượt xuống dưới.

Lúc này khoảng cách đến cửa hang chỉ còn mười mấy mét.

Chậm trễ thêm hai phút nữa là tất cả sẽ rơi vào hang.

Tiểu Nhã cũng rất lo lắng, nhưng bật nhạc qua điện thoại thì tiếng to được bao nhiêu?

Cô vẫn thử làm nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

"Long lão!" Kỷ Niệm lúc này cũng sốt ruột như lửa đốt.

Bên trong cái hang đó dù chưa vào cũng biết là cực kỳ nguy hiểm, rơi xuống đó thì làm sao còn đường sống?

Long lão thở dài: "Lực bất tòng tâm rồi!

Trạng thái của họ lúc này có lẽ chính là cốt lõi của bí mật vật chất hóa tại cây thần Tần Lĩnh!

Họ đang trải qua quá trình vật chất hóa!

Chúng ta không giúp gì được, vì chúng ta không thể tác động đến chuyện xảy ra cách xa hàng ngàn dặm!" "Nhưng lẽ nào chúng ta cứ đứng nhìn thế này sao?" Kỷ Niệm sắp khóc đến nơi.

Long lão thở dài: "Không nhìn thì làm gì được nữa?

Nhưng họ cũng chưa chắc đã vào đường chết.

Tôi đã nói đây là quá trình vật chất hóa cụ thể.

Nếu họ có thể vật chất hóa ra thứ gì đó, biết đâu có thể tự cứu mình!" Kỷ Niệm nghe mà không hiểu lắm.

Long lão thấy vậy giải thích: "Tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, đúng hay không chưa chắc chắn.

Nhưng dựa trên những lần vật chất hóa trước, tất cả đều diễn ra trong vô thức hoặc khi ngủ mơ.

Lúc đó ý thức chủ quan của họ không can thiệp.

Vì thế họ mới vật chất hóa ra nhiều người và sự việc như vậy.

Nhưng lần này khác, ban đầu họ đều tỉnh táo, về cơ bản sẽ không vật chất hóa ra thứ gì vượt quá ý thức.

Trước đây họ chưa bao giờ bị rơi vào trạng thái mất hồn thế này.

Giờ lại xuất hiện, giải thích duy nhất là họ đã ở rất gần nguồn gốc của sự vật chất hóa!

Chương 126

Nếu coi vật chất hóa là ảo giác, thì họ đang ở rất gần hạt nhân gây ảo giác.

Vì thế họ bị ảnh hưởng, khiến ý thức chủ quan chìm vào giấc ngủ, lúc này họ giống như đang ngủ mà vẫn mở mắt vậy.

Trong tình cảnh này, họ sẽ vật chất hóa ra thứ gì thì không ai biết được.

Đây là biến số lớn nhất, có thể khiến họ chết nhanh hơn, cũng có thể giúp họ sống sót!

Tất cả phụ thuộc vào việc trong lòng họ đang nghĩ gì!" Kỷ Niệm nghe vậy cũng hiểu ra đôi chút.

Tuy giải thích hơi rắc rối nhưng sự việc dường như là vậy.

Nếu coi vật chất hóa là ảo giác, khi ở xa nguồn gốc, nó chỉ có thể tác động khi ta ngủ mơ hoặc vô thức.

Khi tỉnh táo, ta không thể vật chất hóa ra thứ gì, và quá trình đó diễn ra tức thì.

Nhưng khi ở gần nguồn gốc, sức mạnh ảo giác cực mạnh tác động lên cả ý thức chủ quan, khiến ta chìm vào giấc ngủ sâu, và lúc này quá trình vật chất hóa kéo dài ra thành một quá trình có thời gian.

Sự đờ đẫn của ba người lúc này có lẽ chính là lúc họ đang thực hiện quá trình đó.

Thiên Chân nhìn về phía trước, cả người như muốn bùng nổ vì giận dữ.

Anh thấy trong hang động phía trước có vô số bóng người đang

đối diện với mình.

Có nam có nữ, già có trẻ có.

Tuy không nhìn rõ mặt nhưng anh có thể phân biệt được từng người.

Có lão Tây chết thảm, có những người cộng sự không may gặp nạn.

Có Lương sư gia đến Tần Lĩnh đổ đấu, có cả Lang Phong và những người khác từng cùng anh đến Vân Thiên Cung và chết thảm.

Những bóng người đó đứng đó như thể đến để đòi mạng anh.

Cái chết của họ ít nhiều đều có liên quan đến anh.

Nhưng anh không hiểu, tại sao tất cả lại tìm đến mình?

Tại sao?

Chẳng lẽ vì anh còn sống?

Nếu anh cũng chết thì họ sẽ tha cho anh sao?

Có khoảnh khắc Thiên Chân thực sự muốn lao tới hét vào mặt họ: Cái chết của các người không liên quan đến tôi, đó là lựa chọn của chính các người!

Nhưng anh không có dũng khí đó, vì anh đã thấy một người rất quen thuộc.

Người đó có cơ bắp vạm vỡ, làn da khỏe mạnh, đang đứng giữa đám đông hút thuốc nhìn anh.

Anh không dám hét lên những lời trong lòng, vì cái chết của người này thực sự do anh gây ra.

"Cả anh nữa!

Cả anh cũng trách tôi sao!

Tôi biết là tôi sai rồi, xin lỗi!

Xin lỗi!

Nhưng lúc đó tôi thực sự không còn cách nào khác!

Xin lỗi!" Thiên Chân cúi đầu, nước mắt tuôn rơi như suối.

Đột nhiên người đó lên tiếng: "Tôi chưa bao giờ trách cậu cả!

Đó là lựa chọn của chính tôi!

Tiểu Tam Gia, đây không phải nơi cậu nên đến, quay về đi!" Nói xong, người đó quay lưng đi thẳng, trông lạc lõng giữa đám đông.

Thiên Chân khóc lớn gọi: "Phan Tử, xin lỗi anh, Phan Tử!" Nhưng người đó đã đi xa, Thiên Chân nhìn anh ta dần biến mất trong hang động, cuối cùng gào khóc gọi một tiếng: "Phan Tử!" Nhưng người đó rốt cuộc vẫn không ngoảnh lại nhìn anh lấy một lần, nhanh chóng biến mất.

Thế nhưng, lúc này trong phòng livestream, các fan kinh ngạc thấy một người xông vào ống kính.

Người này không biết xuất hiện từ lúc nào, càng không biết từ đâu tới.

Mọi người thấy anh ta mang theo trang bị, tay cầm khẩu MP5, thuận tay giật hai ống thuốc nổ bên hông ném thẳng về phía trước.

Thuốc nổ rơi xuống sườn dốc, trượt thẳng về phía cửa hang.

Ngay khoảnh khắc nó sắp rơi vào hang, anh ta giơ súng bắn hai phát chính xác.

Tiếng nổ lớn vang lên làm rung chuyển cả phòng livestream.

Tại hiện trường, hai tiếng nổ cực lớn này đã làm ba người Tống Đường bừng tỉnh.

Họ bị chấn động làm trượt xuống nhanh hơn, nhưng một giọng nói từ trên vọng xuống: "Tiểu Tam Gia, nắm lấy dây!" Theo đó, một sợi dây thừng được quăng xuống.

Tống Đường và Bàn Tử vội chộp lấy dây.

Thiên Chân định bắt lấy nhưng hụt mất vài phân.

Chỉ vài phân thôi mà anh không sao với tới được.

Bàn Tử hét lên phía trên: "Mẹ kiếp dây ngắn quá, hảo hán ơi thả thêm xuống đi!" Nhưng người phía trên hét lại: "Mẹ kiếp chỉ có bấy nhiêu thôi, hết rồi!" Nói đoạn, một người ló đầu ra.

Tống Đường và Bàn Tử đều giật mình, Bàn Tử kêu lên: "Lão Phan!

Chẳng phải anh chết rồi sao!

Anh..." "Anh cái thằng cha mày, lo cứu người đi!" Phan Tử mắng.

Bàn Tử lúc này đã lờ mờ hiểu ra chuyện gì nhưng tình thế khẩn cấp nên không nghĩ nhiều, quay người định kéo Thiên Chân.

Nhưng ngay lúc này, hang động bên dưới rung chuyển dữ dội, những dây leo bị nổ đứt lại có thêm mấy sợi khác vươn ra.

Một sợi quấn chặt lấy chân Thiên Chân, lôi anh tuột xuống dưới.

"Thiên Chân!" Bàn Tử định lao tới thì nghe Phan Tử phía trên hét: "Đừng động đậy!" Một tiếng súng vang lên, sợi dây leo đang quấn Thiên Chân bị bắn đứt.

Nhưng đà trượt của Thiên Chân không dừng lại được, anh trượt thẳng về phía cửa hang.

Tống Đường thấy vậy cũng bất lực, lúc này khoảng cách quá xa, muốn cứu cũng không kịp nữa.

Bàn Tử đỏ hoe mắt.

Nhưng chưa kịp làm gì thì nghe tiếng "vút" một cái, một bóng đen lao vút xuống dưới.

Mọi người chưa kịp nhìn rõ là gì thì nghe tiếng "keng" giòn giã.

Thiên Chân bỗng dừng lại ngay sát cửa hang.

Nhìn kỹ lại mới thấy đó là một thanh đao cắm xiên vào vách đá, chân Thiên Chân dẫm đúng lên thân đao nên không bị rơi xuống.

Nhưng lúc này dây leo bên trong đã bò ra rất nhiều, chúng quấn lấy người Thiên Chân định lôi vào.

Ngay trong gang tấc, một bóng người từ trên trời rơi xuống, một tay nắm dây thừng lao thẳng xuống sườn dốc, nhanh chóng tiếp cận Thiên Chân.

Anh ta đưa dây thừng cho Thiên Chân và hét: "Đi!" Đồng thời, anh ta rút mạnh thanh cổ đao đang cắm bên cạnh, chém một nhát dứt khoát làm đứt sạch đám dây leo đang ùa ra.

Thiên Chân nhìn người đó, mắt đỏ hoe, chỉ thốt lên được hai chữ: "Tiểu Ca!" Đúng vậy, người cứu Thiên Chân vào phút chót chính là Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, mẹ kiếp anh cuối cùng cũng đến rồi!

Nhị Đản ca của tôi ơi!" Bàn Tử ở trên cũng phấn khích hét lên.

Tiểu Ca vẫn không biểu lộ cảm xúc, bảo Thiên Chân mau leo lên, còn mình bám sau bảo vệ.

Phan Tử thấy vậy ném thêm hai ống thuốc nổ xuống, đợi hai người leo ra một đoạn, anh ta nổ súng kích nổ, đánh đứt thêm một mảng lớn dây leo.

Vách đá ở cửa hang không chịu nổi vụ nổ nên sụp xuống, lấp kín

cửa hang.

Nhưng đám dây leo đó rõ ràng không chịu bỏ qua, bên trong vẫn vang lên tiếng va đập ầm ầm, chúng có thể phá đá chui ra bất cứ lúc nào.

Nhờ sự giúp đỡ của Phan Tử, mấy người nhanh chóng leo lên mặt đất.

Thiên Chân nhìn Bàn Tử và Tiểu Ca, xúc động không biết nói gì.

Bàn Tử thúc giục: "Thôi đừng nói nhiều nữa, leo lên trước đã!

Lát nữa đám dây leo đó mà lên đây thì chúng ta xong đời!

Cái thứ Liên Lý Quỷ Đằng này lợi hại lắm!" Tống Đường gật đầu nhưng vẫn liếc nhìn Phan Tử bên cạnh.

Sự xuất hiện của Phan Tử này cậu biết rõ là thế nào, nhưng vì anh ta đến giúp nên cậu nhắm mắt làm ngơ.

Lúc này giữ mạng là quan trọng nhất!

Cả nhóm không dám trì hoãn, bám vào dây thừng leo lên.

Lúc này cũng chẳng màng tới sức chịu tải của sợi dây nữa, ngã chết còn hơn bị dây leo đâm chết!

Cái kiểu chết đó chắc cũng chẳng khá khẩm hơn bị thông cúc là mấy!

Cả nhóm hì hục leo lên dây, chẳng biết do tác dụng của vật chất hóa hay do xác hổ phách bên trên bám quá chắc mà cả đám đu lên dây vẫn không sao.

Có điều đông người quá nên dây đung đưa dữ dội, lại không có chỗ tựa nên leo không nhanh được.

Bên dưới, tiếng va đập của dây leo vẫn chưa dừng lại, dường như

chúng biết bên ngoài có người nên điên cuồng phá đá chui ra.

Chương 127

Mấy người nghe tiếng mà nổi da gà.

May mà lúc này chúng chưa thoát ra được.

Bàn Tử vừa leo vừa nói: "Cái đám dây leo quỷ quái này là do đứa nào vật chất hóa ra thế?

Lần sau xuống mộ Đường lão đệ đừng có kể chuyện lung tung nữa nhé!

Lần này suýt thì bị cậu hại chết rồi!" Tống Đường mắng Bàn Tử là đồ ăn cháo đá bát: "Lúc nghe thì ông chẳng hào hứng quá đi, giờ lại trách tôi?

Cái Liên Lý Quỷ Đằng này không phải do tôi vật chất hóa ra!" "Thôi đi, hai ông bớt lời lại, tiết kiệm sức mà leo!" Thiên Chân lên tiếng.

Câu chuyện này dù sao cũng do anh đòi Tống Đường kể, ai ngờ nó lại vật chất hóa ra ở đây.

Nhưng lúc này anh lại thấy bớt lo lắng hơn trước, dường như chỉ cần có Tiểu Ca bên cạnh thì mọi rắc rối đều có thể giải quyết được.

Cả nhóm leo lên mãi, cuối cùng cũng tới được chỗ xác hổ phách.

Tiếng động bên dưới lúc này đã nhỏ dần, không biết do khoảng cách xa hay đám dây leo đã bỏ cuộc.

Có điều lúc này ai nấy đều rã rời, tay chân bủn rủn.

Ngay cả người nhanh nhẹn như Tống Đường cũng thấy cánh tay đau nhức vô cùng.

"Đừng dừng lại, phải dốc sức leo lên một hơi!

Chỗ này không gian hẹp, dây leo mà đuổi kịp thì súng không dùng được đâu!" Phan Tử thúc giục.

Anh ta nói đúng, lúc ở dưới thì còn dùng súng được vì đạn không nảy ngược lại, nhưng ở đây nếu bắn vào vách đối diện, đạn sẽ văng ngược lại trúng mình ngay.

Đoạn đường còn lại không quá dài, lại có xích sắt để bám nên tốc độ nhanh hơn hẳn.

Tống Đường leo đầu tiên, Bàn Tử thứ hai.

Tiểu Ca và Thiên Chân bám sát sau, Phan Tử vẫn theo thói quen đi bọc hậu.

Cả nhóm chân tay thoăn thoắt, nhanh chóng nhìn thấy lối ra phía trên.

Tống Đường nghiến răng chui lên trước, sau đó kéo Bàn Tử lên.

Gã này người to quá, nếu gã không lên thì mấy người sau bị kẹt cứng.

Sau một hồi chật vật, Tống Đường cũng kéo được Bàn Tử lên, rồi đến lượt Tiểu Ca.

Tiểu Ca vừa lên đã quay lại kéo Thiên Chân.

Lúc này chỉ còn Thiên Chân và Phan Tử ở dưới, kéo hai người lên cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thế nhưng, khi Tiểu Ca nắm tay Thiên Chân kéo mạnh, bỗng nhiên anh lộ vẻ nghi hoặc.

Thiên Chân không hề nhúc nhích.

Chính anh cũng ngớ người, vội cúi xuống nhìn.

Thấy cổ chân mình không biết từ lúc nào đã bị một sợi dây leo

quấn chặt.

Phan Tử ở dưới thấy vậy cũng giật mình, vung dao cắt đứt sợi dây đó.

"Đi mau, đi mau!" Phan Tử vừa giục vừa quay lại nhìn phía sau.

Vừa nhìn sắc mặt anh ta đã thay đổi.

Nãy giờ cả đám mải miết leo nên không chú ý, dây leo đã âm thầm đuổi kịp từ lúc nào không hay.

Có lẽ từ khi họ đến chỗ xác hổ phách, đám dây leo đã phá được đá chui ra, hèn gì từ lúc đó không nghe tiếng va đập nữa.

Phan Tử định giục Thiên Chân leo nhanh lên, nhưng khi quay lại mới thấy dây leo đã ùa đến rất nhiều.

Thiên Chân tuy đầu đã chui được vào lối ra nhưng đùi, balo và cả vai đều bị dây leo bám chặt.

Chúng như vô số bàn tay đang níu lấy anh, lôi anh tuột ngược trở lại.

Phan Tử lao tới, chém đứt sạch dây leo trên lưng Thiên Chân rồi đẩy anh lên.

Thiên Chân vội nói: "Trên người anh không có dây leo, anh lên trước đi!" Phan Tử nói: "Sao cậu biết là không có?

Chỉ là tôi chưa đến cửa hang nên nó chưa lôi thôi!" Nói rồi Phan Tử quay lưng lại, mọi người thấy trên lưng anh ta cũng đã chi chít dây leo, thậm chí chúng còn quấn kín cả cái balo sau lưng, chỉ là anh ta chưa rảnh tay để giải quyết thôi.

"Phan Tử!" Thiên Chân cuống cuồng.

Những người bên trên cũng sốt ruột không kém nhưng không làm gì được.

Không gian bên dưới quá hẹp, ai xuống cũng sẽ làm kẹt lối ra, lúc đó muốn lên càng khó hơn.

"Tiểu Tam Gia, cậu mau lên đi!

Tôi tự thoát được!" Phan Tử giục, đồng thời đỡ chân Thiên Chân đẩy lên.

Tiểu Ca và Bàn Tử ở trên mỗi người một tay lôi mạnh Thiên Chân lên trên.

Phan Tử vứt bỏ balo, thuận tay cắt đứt hết dây leo trên lưng rồi định leo lên.

Nhưng khi anh ta vừa chui được một nửa vào lối ra thì không sao nhích thêm được nữa.

Mọi người thấy vô số dây leo đã quấn chặt lấy hai chân anh ta, thậm chí có sợi đã bò lên tới ngực.

Điều tồi tệ nhất là lúc này rất nhiều dây leo đang men theo người anh ta bò ra ngoài lối ra.

"Bàn Tử mau giúp một tay!" Thiên Chân gọi, mắt đã đỏ hoe, định rút dao vào giúp.

Nhưng Tiểu Ca lại ngăn anh lại, khẽ lắc đầu.

Ý tứ rõ ràng là không cứu được nữa, nếu họ không đi ngay, chỉ lát nữa thôi khi dây leo tràn ra, tất cả sẽ không thoát được.

"Nhưng không thể bỏ anh ấy như thế được!" Nước mắt Thiên Chân rơi lã chã: "Lần trước anh ấy đã bị bỏ lại một lần rồi, chẳng lẽ giờ lại lặp lại sao?" Tiểu Ca không nói gì, chỉ im lặng nhìn anh.

Bàn Tử trong lòng cũng đau xót cực điểm, há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tống Đường hiểu lão định nói gì.

Phan Tử này là giả, là sản phẩm vật chất hóa.

Nhưng dù sao anh ta cũng đã cứu mạng mọi người, lấy chuyện thật giả ra nói lúc này ngay cả Tống Đường cũng thấy hổ thẹn, nói gì đến Bàn Tử.

Phan Tử thấy vậy bỗng mỉm cười: "Tiểu Tam Gia, đi đi!

Có Phan Tử ở đây, sao để cậu chịu thiệt thòi được?

Tôi biết mình là giả, chẳng có gì để luyến tiếc cả!

Nếu vì tôi mà liên lụy đến cậu, dưới suối vàng tôi còn mặt mũi nào nhìn Tam Gia!

Đi đi!" Nói xong, Phan Tử đột ngột buông tay, cả người rơi tuột xuống dưới.

"Phan Tử!" Thiên Chân không kìm được nữa, nước mắt tuôn như mưa.

Nhưng anh không thể làm gì được, vô số dây leo đã ùa ra lấp kín lối đi, anh thậm chí không nhìn thấy Phan Tử lần cuối.

Chỉ nghe thấy tiếng Phan Tử hét lên từ bên dưới: "Đi đi!

Chạy đi!" Sau đó là một tiếng nổ lớn, dường như Phan Tử lại kích nổ thuốc nổ.

Trong thoáng chốc, vô số mẩu dây leo đứt lìa văng tung tóe, tai mọi người ù đi vì chấn động.

Bàn Tử tiến lên đỡ Thiên Chân dậy: "Đi thôi, đừng phụ lòng tốt của Phan Tử!" Thiên Chân ngồi bệt dưới đất, không nói được lời nào.

Tống Đường nháy mắt với Bàn Tử, ra hiệu nhìn về phía lối ra, đám dây leo lại sắp tràn lên rồi.

Bàn Tử nghiến răng cõng bổng Thiên Chân lên, giục mọi người

chạy gấp.

Mấy người bọn họ đều không phải kiểu người ủy mị.

Biết chuyện đã không thể cứu vãn, lập tức quay người bỏ chạy.

Ở phía lối ra phía sau, tiếng sột soạt của dây leo lại vang lên.

Giống như mọi người có mặt tại hiện trường, fan trong phòng livestream cũng nín thở không dám thở mạnh.

Dù sao việc mọi người có thể thoát ra được hay không vẫn còn là một vấn đề.

Lúc này dù trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, có bao nhiêu chuyện muốn hỏi cũng chỉ có thể tạm gác lại.

Tống Đường là người đầu tiên xông lên.

Anh xoay người kéo Bàn Tử lên theo.

Thiên Chân thì được Tiểu Ca giúp đỡ đẩy từ dưới lên.

Cuối cùng, chính Tiểu Ca cũng nhẹ nhàng nhảy vọt lên.

Bốn người vừa ra ngoài, đám dây leo phía sau cũng cơ bản tràn ra khỏi hố thụ tỉnh đó.

Rõ ràng không bao lâu nữa chúng sẽ đuổi kịp.

Bàn Tử hô hào mọi người chạy theo hố cây để ra ngoài.

Tống Đường vội ngăn ông ta lại.

“Hố cây hẹp lắm, chúng ta căn bản không thể ra ngoài trước khi nó đuổi kịp đâu!” “Nghĩ cách đậy cái nắp đồng này lại đi!” Bàn Tử cúi đầu nhìn cái nắp đồng.

Chương 128

Cái quách đồng này rất lớn, trên nắp có buộc mấy sợi xích sắt lớn.

Miệng quách không lớn lắm, muốn đậy lại thì cũng có khả năng.

Chỉ là cái nắp đồng này trông cực kỳ dày nặng, có kéo nổi hay không thì phải thử mới biết.

Ngay lập tức, hai người chạy lại, tìm thấy một sợi xích sắt lớn đóng vào tường đá rồi kéo mạnh.

Nhưng không biết do thời gian quá lâu hay cái nắp này quá nặng mà nó không hề nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn là Thiên Chân phản ứng lại, kéo Tiểu Ca cùng vào giúp sức mới kéo được sợi xích xuống một chút.

Cái nắp đồng đó cũng chỉ mới nhấc lên được vài milimet.

Bàn Tử trực tiếp tỳ vai vào nắp đồng, đẩy về phía đối diện vài centimet.

Miễn cưỡng phong tỏa hoàn toàn lối ra.

Khi mọi người buông xích sắt ra, chỉ nghe một tiếng "ầm" vang dội.

Mấy sợi Liên Lý Quỷ Đằng vừa mới chui ra đã bị ép đứt ngay lập tức.

Quách đồng quá dày nên khả năng cách âm cũng rất tốt.

Lúc này đến cả tiếng va đập bên trong cũng không còn nghe thấy nữa.

Mấy người ngồi bệt xuống đất, người ngợm ướt đẫm mồ hôi.

Thấy cảm xúc của Thiên Chân vẫn chưa hoàn toàn bình phục, Tống Đường liền lên tiếng: "Cứ nghỉ ngơi một lát đã!

Lát nữa ra ngoài là có thể rời đi rồi!

Không thiếu một lúc này đâu." Mọi người gật đầu, Bàn Tử còn nằm vật ra đất thở hồng hộc.

Tống Đường lấy ít thức ăn ném cho mấy người.

Tuy hiện tại có lẽ mọi người không có tâm trạng ăn uống gì, nhưng không ăn thì chắc chắn không được.

Lát nữa ra ngoài còn phải tìm đường, đó đều là việc nặng nhọc.

Thiên Chân tựa vào quách đồng, nhìn Tiểu Ca với đôi mắt đỏ hoe.

Nhất thời cậu cũng không biết nên nói gì.

Fan thấy họ lúc này cuối cùng cũng an toàn thì không khỏi một trận sợ hãi.

"Vừa rồi đúng là quá nguy hiểm, nhưng Đường Bảo ơi, chỗ này sao lại có Liên Lý Quỷ Đằng vậy?" "Đúng thế, còn cái xác cậu thấy bên dưới nữa, sao lại có thêm một Song Đường nữa chứ!" "Đường Bảo ơi dù lúc này hỏi thì hơi kỳ, nhưng bên dưới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?" "Còn Phan Tử nữa, sao Thiên Chân lại phản ứng mạnh vậy?

Phan Tử không phải là do vật chất hóa tạo ra sao?" Những nghi hoặc trong lòng fan không kìm nén được nữa, liên tục đặt câu hỏi.

Tống Đường nhìn Thiên Chân, bất lực nói: "Tình hình bên dưới không phức tạp lắm, dù sao giờ cũng có thời gian, tôi sẽ kể cho mọi người nghe!" "Đám Liên Lý Quỷ Đằng ở chỗ này thực sự không phải do tôi vật chất hóa ra!

Nhưng cũng có thể nói là do tôi vật chất hóa ra!

Sự xuất hiện của thứ này có lẽ liên quan đến xác chết Tống Đường thứ ba ở dưới kia!" Tống Đường liền đem suy đoán của mình kể ra một lượt.

Theo phán đoán của anh, khi họ truy đuổi kẻ mạo danh kia chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Kẻ mạo danh đó đến chết cũng không nói mình đột nhiên biến mất khỏi xác tinh thạch hổ phách như thế nào!

Điểm này Tống Đường cũng chỉ có thể kết hợp với những gì mình gặp bên dưới để suy đoán.

Theo Tống Đường đoán, kẻ mạo danh đó rất có thể đã thực sự ngã xuống từ chỗ xác tinh thạch hổ phách.

Dù sao cũng cao như vậy, nếu dùng dây thừng đi xuống thì không thể nào sau khi họ đuổi tới lại không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Theo quy luật vật lý, khả năng duy nhất là hắn đã rơi xuống.

Tống Đường cảm thấy suy đoán này tám chín phần mười là sự thật.

Vì như vậy cũng giải thích được tại sao dưới đài săn tế tự lại có thêm một mình nữa.

Kẻ mạo danh thứ nhất ngã từ trên xác tinh thạch xuống, đâm xuyên qua cái vỏ rỗng xung quanh đài săn tế tự phía dưới.

Nhưng hắn không làm sập toàn bộ cái vỏ rỗng đó.

Mà sau khi mọi người đi xuống, có thể vì khoảng cách hoặc góc nhìn nên không phát hiện ra cái lỗ thủng đó.

Vì vậy họ không biết kẻ mạo danh Tống Đường này đã chết ngay dưới đài săn tế tự.

Mà trong tiềm thức, họ lại cho rằng kẻ mạo danh vẫn còn sống,

chỉ là đang trốn đâu đó quanh đây.

Thế là một kẻ mạo danh khác lại bị vật chất hóa ra.

Kẻ mạo danh mới được vật chất hóa này tự nhiên không có trải nghiệm quá trình đi từ trên xuống, nên hắn thực sự không biết gì cả.

Mà bọn Tống Đường cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, nên kẻ mạo danh đời thứ hai này đương nhiên lại càng không biết.

Chuyện sau đó thì mọi người đã rõ.

Kẻ mạo danh đời hai thách đấu với Tống Đường, kết quả ngoài ý muốn bị Liên Lý Quỷ Đằng giết chết.

Cái vỏ rỗng sụp xuống, lộ ra kẻ mạo danh đời thứ nhất ở bên dưới, tình cờ lại bị Tống Đường nhìn thấy.

Thế nên mới có cảnh tượng lúc trước.

Nói đến đây, Tống Đường thở dài: "Liên Lý Quỷ Đằng này có lẽ là do kẻ mạo danh đời một vật chất hóa ra!

Hắn là do Bàn Tử vật chất hóa ra, mà Bàn Tử đã nghe câu chuyện tôi kể trước đó!

Cho nên kẻ mạo danh Tống Đường mà ông ấy tạo ra cũng có một phần ký ức này!

Trước khi chết, có lẽ hắn đã nghĩ đến Liên Lý Quỷ Đằng nên mới vật chất hóa ra những thứ này!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Nhưng chuyến đi này có quá nhiều vấn đề, giải đáp được một cái lại lòi ra mấy cái khác.

Lại có fan hỏi: "Thế còn Phan Tử lúc sau là thế nào?

Vừa rồi bên dưới mọi người rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?"

“Đúng thế, lúc nãy thấy mọi người đứng im phăng phắc, tôi còn tưởng mọi người tiêu đời rồi chứ!” “Đúng đó Đường Bảo, lúc nãy dưới đó rốt cuộc là tình hình gì vậy?” Tống Đường nghe vậy cũng nhớ lại khoảnh khắc ngắn ngủi đó.

Anh nhìn Bàn Tử rồi lại nhìn Thiên Chân, trong lòng đã lờ mờ đoán ra: “Quá trình đó... tôi cảm giác đó chính là quá trình vật chất hóa!” “Quá trình vật chất hóa?

Ý là sao?” “Đúng đó, anh giải thích kỹ hơn được không?” Fan hỏi dồn dập.

Tống Đường trầm mặc một lát mới nói: “Mọi người đều biết chỗ này có năng lực vật chất hóa, năng lực này có phải ảo giác hay không thì chúng ta không bàn tới!

Chỉ nói về việc vật chất hóa có quá trình hay không thôi!

Mọi người thử nghĩ xem, để vật chất hóa ra một thứ, trước đây chúng ta đều cho rằng nó do tiềm thức quyết định!

Nhưng vật chất hóa từ tiềm thức cũng phải có quá trình chứ!

Nhưng trước đây chúng ta không hề cảm nhận được quá trình đó tồn tại!

Thế nhưng trong khoảnh khắc ở dưới đó, chúng ta như rơi vào trong giấc mộng vậy!

Gặp được rất nhiều người muốn gặp, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ!

Có lẽ chấp niệm đối với một số người, một số việc chính là chìa khóa để vật chất hóa!” Nói đến đây, Tống Đường nhìn sang Thiên Chân ở bên cạnh: “Sự xuất hiện của Phan Tử có lẽ chính là kiệt tác của Thiên Chân!

Mọi người chắc không biết, Phan Tử và Thiên Chân có rất nhiều câu chuyện với nhau!

Nhắc lại thì đúng là người kể đau lòng, người nghe rơi lệ!" "Đường Bảo thực ra lúc nãy bọn tôi cũng muốn hỏi, Phan Tử và Thiên Chân rốt cuộc có quan hệ gì?" "Đúng đó, nghe Thiên Chân nói hình như Phan Tử từng bị bỏ rơi một lần, ai bỏ rơi vậy?

Chẳng lẽ cũng là Thiên Chân?" "Không thể nào, Phan Tử trông dũng mãnh thế kia, mà bình thường có gì tốt mà bỏ rơi chứ, chắc chắn là bỏ rơi trong mộ cổ rồi!" "Cậu nói vậy thì Phan Tử là kẻ trộm mộ à?

Không lẽ Thiên Chân trước đây cũng là kẻ trộm mộ?" Tống Đường thấy khả năng phân tích của fan mạnh quá, vội vàng cảm thán: "Khụ khụ, không phải vậy đâu!

Phan Tử và Tà Đế là bạn, cũng là bạn của Thiên Chân!

Thực ra Thiên Chân và Tà Đế cũng quen nhau, nhưng mọi người biết đấy, Tà Đế dù sao cũng có tiếng tăm lừng lẫy bên ngoài!

Cho nên để tránh phiền phức, nhiều chuyện không thể nói thẳng ra được, nếu không bên chính quyền hiểu lầm Thiên Chân cũng là kẻ trộm mộ thì gay go!" Kỷ Niệm nghe vậy nhìn Long lão, Long lão chỉ mỉm cười không nói gì.

Thấy Long lão không có ý định nhắc tới, Kỷ Niệm tự nhiên cũng không lắm miệng, tiếp tục xem livestream.

Trong phòng livestream, Tống Đường tiếp tục giải thích: "Chính vì họ đều quen biết nhau nên Thiên Chân mới biết nhiều câu chuyện về Thiết Tam Giác đến thế!

Đương nhiên sẽ có người hỏi, tại sao tôi cũng biết nhiều vậy!

Cái này tôi đã nói trước rồi, trong giới trộm mộ rất nhiều người từng nghe kể chuyện Thiết Tam Giác, tôi tuy trước đây không phải

người trong nghề, nhưng cũng coi như là một nửa, tự nhiên cũng có nghe qua!

Thôi, chúng ta không tán dóc nữa, nói tiếp chuyện chính!" Khó khăn lắm mới lấp liếm xong, Tống Đường mới giải thích tiếp: "Năm đó Phan Tử nhận lời mời cùng Tà Đế đi đào một ngôi mộ cổ cực kỳ hung hiểm!

Trong ngôi mộ đó Phan Tử đã xảy ra chuyện, trước khi chết đã gặp được Tà Đế!

Nhưng lúc đó tình hình khẩn cấp, Phan Tử để Tà Đế yên tâm rời đi nên đã hộ tống cậu ấy đến cùng, cuối cùng vĩnh viễn ở lại trong ngôi mộ đó!

Thiên Chân biết chuyện cũng vô cùng đau xót, thế mới có chuyện lúc nãy!" Fan nghe xong cũng không khỏi xúc động.

"Tuy chúng ta không nên đồng tình với kẻ trộm mộ, nhưng Phan Tử đúng là một đấng nam nhi!" "Đúng vậy, gạt chuyện trộm mộ sang một bên thì tình nghĩa của Phan Tử thực sự khiến người ta ngưỡng mộ!" "Ai mà chẳng vậy, cuộc sống thực tế loại người này hiếm quá, nếu gặp được một người thì cần gì bạn bè khắp thiên hạ, có được một người như vậy là đủ rồi!" "Chứ còn gì nữa!" Tống Đường cũng cảm khái.

Fan nghe đến đây thì bao nhiêu nghi ngờ cũng đã được giải tỏa.

Không ít người lại hỏi, hóa ra Tiểu Ca mà Thiên Chân muốn tìm là vị này sao, trông đẹp trai phết!

Chỉ là sao chẳng thấy anh ta mở miệng nói câu nào.

Chương 129

Về vấn đề này, Tống Đường tự nhiên cũng không nói nhiều.

Tiểu Ca là một nhân vật rất quan trọng, nói nhiều dễ lộ, tốt nhất là không nói.

Bàn Tử lúc này cũng hồi phục được vài phần tinh thần, ghé lại gần hỏi: "Đường lão đệ, cậu nói bao nhiêu thứ mà chẳng nói vào trọng điểm gì cả!

Sao bên dưới lại có cái vỏ rỗng được?

Chuyện này khó hiểu quá!" Fan nghe Bàn Tử nhắc tới chuyện này cũng không khỏi hứng thú.

Tại sao bên dưới lại có vỏ rỗng, Tống Đường đúng là chưa giải thích.

Thấy fan hỏi, Tống Đường cười khổ: "Có gì mà khó hiểu!

Cái đài săn tế tự đó nằm treo lơ lửng ngay trên lối vào Bộ Địa Long!

Toàn bộ cấu trúc giống như cái lỗ thoát nước của bồn rửa bát trong nhà vậy!

Mà khi Bộ Địa Long, có lẽ phải rót một lượng máu lớn vào.

Số máu này sẽ thông qua những chỗ đục rỗng xung quanh đài săn tế tự mà chảy vào lối vào bên dưới.

Từ đó dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra ngoài.

Mà phía trên có đài săn tế tự che chắn, nên Chúc Cửu Âm chỉ có thể chui ra từ những khe hở xung quanh.

Mà ở rìa những khe hở đó chắc chắn có những răng cưa ngược vô

cùng sắc nhọn, làm tổn thương vảy của Chúc Cửu Âm!

Khiến nó trong quá trình bò lên sẽ dần dần bị mổ bụng phanh thây.

Điều này cũng vừa vặn giải đáp thắc mắc trước đó của Thiên Chân, tại sao bên trên có răng cưa mà bên dưới lại là đặc!

Thực ra bên dưới không phải đặc, mà là có không gian!" Bàn Tử nghe mà không hiểu: "Không phải, thế cậu vẫn chưa nói tại sao lại có vỏ rỗng cơ mà!" Tống Đường nghe mà cạn lời: "Tôi đã giải thích rõ thế rồi mà ông vẫn không hiểu sao?

Cái vỏ rỗng đó là hình thành sau này!

Sau lần săn Địa Long cuối cùng, lượng máu rót vào đây chắc chắn rất nhiều!

Máu dần dần thấm vào cái hố bên dưới, quá trình này chỉ cần đủ chậm thì bên trên sẽ kết thành một lớp vảy máu!

Giống như vảy máu đông lại khi ông bị thương vậy!

Có điều vảy máu ở đây vì lẫn lộn với một lượng lớn tro bụi nên trở nên cực kỳ cứng cáp!

Trừ khi có người giẫm lên, nếu không bình thường nó sẽ không sụp xuống đâu!" Bàn Tử và fan nghe đến đây mới vỡ lẽ.

Hóa ra là do nguyên nhân này.

Tống Đường nhìn đồng hồ rồi nói: "Sắp trưa rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian ra ngoài thôi, nếu không lại phải ở đây qua đêm mất!

Chắc chắn sẽ phát sinh thêm vấn đề mới đấy!

Bên kia, ông đi nói chuyện đi!" Vừa nói Tống Đường vừa nhìn Thiên Chân ở đằng xa.

Bàn Tử gật đầu, đứng dậy đi khuyên nhủ Thiên Chân.

Tống Đường thì bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đường ra chắc vẫn phải tìm, dù sao quay về đường cũ thì quá phiền phức.

Chỉ riêng cái thang trượt siêu to khổng lồ kia cũng phải leo mệt nghỉ.

Tống Đường đang thu dọn đồ đạc ở bên này, thì cảm xúc của Thiên Chân bên kia dường như đã bình tĩnh lại.

Anh thậm chí còn nghe thấy Thiên Chân đang hỏi Tiểu Ca xem có nhớ chuyện Long Văn Thạch Hạp không.

Tiểu Ca lại lắc đầu, dường như hoàn toàn không biết gì.

Điều này khiến Tống Đường hơi nghi hoặc, anh đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, liền hỏi: "Chuyện Long Văn Thạch Hạp mà Tiểu Ca cũng chưa từng nghe qua sao?

Không lẽ anh bị mất trí nhớ rồi à!" Thiên Chân nghe vậy cũng nhìn anh, rõ ràng cũng thấy có khả năng đó.

Dù sao Tiểu Ca mất trí nhớ cũng không chỉ một lần, bao nhiêu năm không gặp, chẳng may trong khoảng thời gian này anh ta lại mất trí nhớ thì sao.

Tiểu Ca tỏ vẻ cũng rất nghi hoặc, lắc đầu nói: "Không nhớ nổi!" Mọi người bất lực, đối mặt với một Tiểu Ca như thế này, trong lòng có nghi vấn cũng chẳng biết hỏi ai.

"Thôi kệ, đợi lát nữa ra ngoài rồi tính tiếp!" "Việc cấp bách bây giờ là phải ra ngoài đã, đừng để có tiền mà không có mạng tiêu, thế thì lỗ to!" Bàn Tử nói.

Mọi người gật đầu.

Hiện tại đúng là nên rời đi rồi.

Ngay lập tức mấy người thu xếp đồ đạc, bò vào lối ra của hốc cây.

Tình hình trong hốc cây không khác gì lúc đi vào.

Chỉ là khi tới thì vội vàng hoảng hốt, ồn ào náo nhiệt.

Lúc quay về thì lại có vẻ quạnh quẽ hơn nhiều.

Bàn Tử cũng thở dài suốt dọc đường.

Có lẽ ban đầu ông ta còn muốn cùng Vân Thái giả ôn lại chuyện xưa một chút.

Kết quả ai ngờ chuyện lại thành ra thế này, cuối cùng ngược lại còn phải đại nghĩa diệt thân.

Thiên Chân thì bình tĩnh hơn nhiều, có thể thấy được sự xuất hiện của Tiểu Ca đã làm vơi bớt nỗi đau buồn vì cái chết của Phan Tử.

Dù sao Phan Tử đó bản thân cũng là giả, Thiên Chân nghĩ thông suốt rồi thì trong lòng cũng dần buông xuống.

Lúc đầu mới đến đây, Thiên Chân trăm phương ngàn kế không chịu thực ra cũng là lo lắng sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng khi thực sự trải qua rồi, tâm lý cũng đã thoáng hơn.

Có những nỗi đau khi trải qua lần đầu sẽ khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Nhưng nếu trải qua nhiều rồi thì thực ra cũng dần trở nên chai sạn.

Mọi người im lặng đi suốt dọc đường, mười phút sau Bàn Tử đi đầu đã chui ra khỏi hốc cây.

Tống Đường vừa định chui ra thì nghe thấy Bàn Tử bỗng hô lên: "Này, có phải chúng ta đi nhầm đường không?

Đây là chỗ nào thế?" Tống Đường sững người, vội vàng đi theo ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên nhìn cũng đờ người ra.

Đập vào mắt không phải là đường ván bên ngoài hốc cây, thậm chí đến cả cây đồng cũng biến mất.

Tống Đường nhìn thấy là một không gian kỳ lạ.

Nhìn sang hai bên, hóa ra đều là tường vách!

Đúng vậy, là tường vách, mà không phải tường đất, ngược lại rất giống tường được lát bằng những phiến đá.

Chỉ có điều trên đó không thấy những kẽ hở ghép nối rõ rệt, trông như thể toàn bộ bức tường được lát bằng một khối đá nguyên khối duy nhất.

Tường cao chừng hơn ba mét, đứng ở trong cũng không cảm thấy quá ngột ngạt.

Còn độ sâu thì khó mà nói được.

Lúc này nhóm Tống Đường nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Phía trước, ngoài phạm vi đèn pin chiếu tới là một màn đen kịt.

"Ông gọi Thiên Chân với mấy người họ ra đây mau!" Tống Đường giục.

Bàn Tử gật đầu, quay người lại giúp Thiên Chân và Tiểu Ca kéo họ ra ngoài.

Tống Đường thì lật tay lấy từ trong ba lô ra một thanh ánh sáng xuyên thấu!

Fan đều biết, thực ra họ đã hết sạch thứ này từ lâu rồi.

Nên khi Tống Đường lấy ra, mọi người cũng không quá ngạc nhiên.

Biết đó là do anh vật chất hóa ra.

Năng lực vật chất hóa của cây đồng này xem ra chỉ có thanh ánh sáng xuyên thấu này là tương đối thực dụng.

Tống Đường treo thanh ánh sáng lên tường, sau khi quan sát kỹ, nơi này quả nhiên có bí ẩn khác.

Phía trước khoảng bảy tám mét, chiều rộng không gian đột nhiên thu hẹp lại, tạo thành một cửa động.

Bên trong cửa động hình như vẫn còn không gian.

Tống Đường tiện tay lấy thêm một thanh ánh sáng nữa từ ba lô.

Đi tới cửa động, vặn sáng rồi ném vào trong.

Lập tức không gian bên trong cũng được thắp sáng.

Tống Đường thấy bên trong động này hóa ra lại là một không gian lớn hơn.

Lớn hơn cả chỗ anh vừa mới xuất hiện.

Chủ yếu là độ sâu phải tầm mười mấy mét, chiều rộng và chiều cao thì thực ra cũng sấp sỉ bên ngoài.

Tống Đường nhìn cách cục này không khỏi tặc lưỡi.

Chỗ này sao giống một cái ngăn kéo thế nhỉ!

Mà lại giống một cái ngăn kéo làm bằng quả bầu, hai đầu có hai không gian một lớn một nhỏ.

Chương 130

Ở giữa là chỗ hẹp nhất của quả bầu.

Nhưng lúc họ đến đây căn bản chưa từng thấy thứ này.

Không lẽ là do ai vật chất hóa ra sao?

Ví dụ như Bàn Tử?

Bàn Tử tuy hay tào lao, cũng thích uống rượu, nhưng chưa từng nghe nói ông ta thích dùng bầu đựng rượu cả!

Ông ta có phải hiệp khách ngày xưa đâu.

Đang lúc Tống Đường bách tư bất đắc kỳ giải thì ba người Bàn Tử và Thiên Chân cũng đi tới.

Tiểu Ca đi sau cùng.

Khi anh ta vào, Tống Đường liếc nhìn một cái.

Dù sao cũng là nhân vật trong truyền thuyết, đến Tống Đường khi thấy người thật cũng không nhịn được mà tò mò nhìn thêm mấy cái.

Thanh cổ binh khí đó giắt sau lưng anh ta, trông cả người cực kỳ ngầu.

Nhận thấy Tống Đường đang nhìn mình, Tiểu Ca cũng nhìn lại.

Cái nhìn này khiến Tống Đường có chút ngại ngùng, vội vàng dời tầm mắt đi, ngượng nghịu nói: "Cái đó, hình như chúng ta lại gặp rắc rối rồi!" "Vị đại ca nào vật chất hóa ra chỗ này thì mau thu hồi thần thông đi thôi!" "Chúng ta còn phải ra ngoài tận hưởng cuộc sống, thứ gì cần bán thì cũng bán rồi, đừng chơi nữa được không?" "Bàn gia?" Tống Đường nói rồi nhìn sang Bàn Tử ở bên cạnh.

Bàn Tử không vui nói: "Sao lại tìm tôi, Bàn gia tôi mà lại kém

thẩm mỹ thế à?" "Vật chất hóa cái gì không vật chất hóa, lại đi vật chất hóa một quả bầu?

Tôi ăn no rỗi việc à?" "Thiên Chân, có phải cậu muốn uống rượu không?" Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân bực bội đáp: "Tôi có muốn uống rượu hay không thì liên quan gì đến chỗ này!

Với lại tạo hình này tuy giống quả bầu nhưng chưa chắc đã phải đâu!" "Chúng ta đang ở bên trong, ai mà biết bên ngoài nó hình gì!" "Tôi còn nói chỗ này giống như đang ở trong hạt lạc cơ đấy!" Thấy họ đấu khẩu, Tống Đường càng thêm nghi hoặc.

Chỗ này nếu không phải do họ vật chất hóa ra thì còn ai vào đây được?

Chính mình thì chưa bao giờ thấy thứ này.

Còn nếu bảo là Vân Thái hay hai kẻ mạo danh kia.

Hai kẻ mạo danh tuyệt đối không thể vật chất hóa ra thứ này.

Chẳng lẽ là Vân Thái?

Nhưng Vân Thái chẳng phải đã chết rồi sao?

Chuyện này đúng là đau đầu thật.

Phan Tử cũng chết rồi, muốn hỏi cũng chẳng có chỗ mà hỏi.

Bàn Tử thấy họ mãi không nói được nguyên do thì bảo: "Không phải vẫn còn ít kíp nổ sao?" "Thực sự không được thì chúng ta nổ một cái lối ra, chỗ này nhất không có minh khí, nhị không có văn vật!

Có nổ thì chính quyền cũng chẳng nói gì đâu, chúng ta chỉ mở một lỗ nhỏ, đủ ra ngoài là được!" Thiên Chân bảo ông ta đừng vội: "Đó là hạ sách, trước đó cứ để Tiểu Ca sờ thử xem sao đã!" "Vạn nhất có lối ra ẩn giấu thì sao?" Bàn Tử gật đầu, cách này cũng được.

Tiểu Ca cũng không khách sáo, đi tới sát tường bắt đầu sờ nắn.

Fan nhìn thấy hai ngón tay dài kỳ lạ của anh ta đều không khỏi kinh ngạc.

Vẫn là Bàn Tử phản ứng nhanh, nói ngón tay Tiểu Ca là do bị tăng sinh xương gì đó mới biến thành như vậy, chẳng liên quan gì đến Phát Khâu Thiên Quan cả, mọi người đừng nghĩ nhiều.

Nhờ vậy mới lấp liếm được sự tò mò của fan.

Tống Đường thấy lạ cũng tiến lên sờ tường.

Rất nhanh anh đã nhạy bén nhận ra bức tường này đang rung nhẹ.

Cảm giác đó giống như bức tường này đang thở vậy.

Không đúng!

Cách hình dung đó không chính xác lắm, nói đúng hơn là bên trong bức tường có thứ gì đó đang chuyển động, kéo theo bức tường cũng rung chuyển theo thì hợp lý hơn.

Tiểu Ca dường như cũng phát hiện ra điểm này, anh ta nhảy lên tại chỗ, đặt ngón tay vào vị trí gần phía trên.

Ngay khoảnh khắc đó, anh ta dường như đã xác định được cảm giác của mình.

Tống Đường cũng thử theo, quả nhiên khi tay anh áp vào gần trên đầu, sự rung động của bức tường càng trở nên rõ rệt.

Rõ ràng nguồn gốc của sự rung động này đến từ bên trong tường.

"Sao rồi?" Thiên Chân thấy sắc mặt hai người đều không tốt lắm, cũng không khỏi lo lắng.

Tiểu Ca chỉ nói ba chữ: "Rắc rối rồi!" sau đó im lặng.

Thiên Chân và Bàn Tử đành phải nhìn sang Tống Đường.

Tống Đường hít sâu một hơi nói: “Tôi không biết giải thích với mọi người thế nào, nhưng hình như chúng ta đang ở bên trong một thứ gì đó!” “Thứ này biết cử động!” “Có thể là sinh vật, cũng có thể là vật thể!

Nhưng chắc phải nổ tung bức tường xem bên trong có gì mới đưa ra kết luận được!” Bàn Tử thấy đã đến lúc mình ra tay, không nói nhảm nữa, lấy kíp nổ ra dán lên tường.

“Tôi đã bảo cứ nổ ra mà xem là biết ngay, mấy người cứ lề mề mãi!” “Xong rồi, tất cả ra ngoài đi!” Tống Đường và những người khác cũng không nói nhảm, đi trước một bước về phía không gian bên ngoài.

Chỗ này dù sao cũng là không gian khép kín, chỉ có một lối vào hốc cây.

Lát nữa nổ tung e là tiếng vang sẽ không nhỏ đâu.

Ra không gian bên ngoài cũng an toàn hơn chút.

Bàn Tử ở lại bên trong chuẩn bị kích nổ.

Ba người nhanh chóng ra tới bên ngoài, phối hợp rất ăn ý, đứng dựa lưng vào tường, đồng thời lấy tay bịt tai lại.

Tránh lát nữa uy lực vụ nổ quá lớn làm tổn thương màng nhĩ.

Bàn Tử vẫn chưa ra ngoài.

Tống Đường nhìn vào trong nhưng chưa thấy bóng dáng Bàn Tử đâu.

Anh quay đầu lại định nhìn Tiểu Ca, bỗng nhiên cả người sững lại, đờ ra tại chỗ.

Thiên Chân thấy anh có vẻ bất thường vội hỏi: “Sao thế?” Tống Đường chỉ tay về phía họ vừa đi vào: “Lối vào đâu rồi?” Thiên Chân

và Tiểu Ca đều giật mình, vội nhìn về phía lối vào.

Quả nhiên, ở đó làm gì còn lối vào nào nữa.

Chỗ họ vừa bò vào hóa ra cũng biến thành một bức tường đá.

Tiểu Ca trực tiếp lao tới, sờ đi sờ lại mấy lần, cuối cùng chỉ lắc đầu.

Rõ ràng lối vào đó thực sự đã biến mất.

Thiên Chân thấy vậy sắc mặt cũng biến đổi.

Ba người nhất thời không biết nói gì.

Đúng lúc này, Bàn Tử từ bên trong chạy ra hét lớn: "Mau bịt tai lại, sắp nổ rồi, sắp nổ rồi!" Ba người nghe vậy cũng không kịp nghĩ xem lối vào biến đi đâu nữa, chỉ kịp bịt chặt tai.

Khắc sau, chỉ nghe một tiếng "đoàng" vang dội.

Kíp nổ bên trong quả nhiên đã nổ.

Dư chấn của vụ nổ kéo dài suốt mười phút mới dần tan đi.

Mấy người tuy đã bịt tai nhưng đầu vẫn còn vang lên những tiếng ong ong.

Nói chuyện đều phải gào lên mới nghe thấy.

Bàn Tử mở miệng nói: "Mấy người vừa nãy làm cái gì thế?

Sao không bịt tai lại?" Thiên Chân mắng: "Mẹ kiếp, lối vào biến mất rồi!" "Ông tự nhìn đi!" Bàn Tử nghe vậy nhìn về phía lối vào, quả nhiên thấy chỗ đó đã biến thành một bức tường.

Ông ta vội chạy lại sờ, sau đó còn đá thử, đúng là tường thật.

Hàng thật giá thật luôn!

Bàn Tử mắng: "Vãi thật, chỗ này không lẽ cũng là Mật Lạc Đà chứ!" Thiên Chân lắc đầu: "Không thể nào, nếu là thứ đó thì bức

tường phải mềm chứ!

Với lại đây là Tần Lĩnh, không phải Ba Nãi!" "Thế là thế quái nào?

Chỗ này đúng là tà môn thật, chúng ta rốt cuộc đang ở đâu thế này!" Bàn Tử chửi thề.

Sắc mặt Tống Đường cũng rất khó coi.

Cứ ngỡ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng có đánh chết anh cũng không ngờ tới.

Từ hốc cây đi ra lại biến thành thế này.

Chuyện này thực sự quá sức tưởng tượng.

Tống Đường cũng đích thân lên sờ thử, thấy không có gì bất thường liền đứng dậy nói: "Cứ vào xem bức tường vừa nổ xong có gì đã!

Nghiên cứu lối vào ở đây rõ ràng cũng vô dụng thôi!" Mọi người gật đầu, lập tức chạy về phía động huyệt bên trong.

Trong động huyệt đầy mùi khói thuốc súng rất nồng nặc.

Tuy nhiên tầm nhìn vẫn ổn.

Họ vừa vào đã thấy một mảng tường lớn bị hun đen thui.

Rõ ràng là chỗ kíp nổ vừa nổ.

Chương 131

Nhưng khi lại gần, họ đều kinh ngạc khi thấy: Trên bức tường đó chỉ bị nổ ra một cái hố nhỏ bằng nắm tay.

Bên trong đen ngòm, không biết là thứ gì.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Bàn gia tôi dùng tận hai kíp nổ cơ mà, sao chỉ nổ ra được có tí tẹo thế này?

Bức tường này cũng cứng quá đi!" Thiên Chân không thèm đáp lời ông ta, tiến lên đưa tay sờ thử thứ màu đen bên trong.

Sau đó cậu kinh ngạc thốt lên: "Hình như là thanh sắt!" Tống Đường thấy lạ cũng đưa tay sờ.

Quả nhiên cảm giác chạm vào rất giống thanh sắt, nhưng độ thuần khiết chắc là không giống sắt bây giờ.

Thứ màu đen này rất giống một loại kim loại tương tự sắt.

Cứ tạm coi nó là thanh sắt đi.

Những thanh sắt đen đó dày đặc, khe hở giữa chúng rất nhỏ.

Với mật độ như vậy, nếu có mấy lớp thì họ muốn nổ tung đường ra là rất khó.

Cuối cùng rất có thể chỉ nổ ra được một cái lỗ bằng nắm tay, còn muốn cho người chui qua thì lượng thuốc nổ cần dùng sẽ cực lớn.

Thiên Chân rõ ràng cũng hiểu điều này, nhíu mày nói: "Đây rốt cuộc là nơi nào?

Trong tường lại có thanh sắt, đây là mộ cổ sao?

Đúng là gặp quỷ rồi!" Tống Đường không nói gì, anh thu tay lại, sau đó áp tai vào tường.

Nghe một lúc, chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

Fan lúc này sớm đã như mù nghe sấm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng ai nói gì, chỉ im lặng quan sát xem Tống Đường liệu có thể làm rõ đây là nơi nào không.

"Đường lão đệ, cậu phát hiện ra gì à?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường ra hiệu cho ông ta im lặng.

Đồng thời cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong tường.

Một lúc lâu sau, anh mới đứng dậy nhìn quanh, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Thiên Chân không nhịn được hỏi: "Có phát hiện gì không?" Tống Đường nhíu mày: "Chưa dám khẳng định, nhưng có một suy đoán!

Tiểu Ca, mượn đao của anh dùng một chút!" Tống Đường bỗng nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng không nói gì, dưới cái nhìn nghi hoặc của Bàn Tử và Thiên Chân, anh ta rút thanh cổ đao ra.

Tống Đường cầm lấy thanh đao, quả nhiên nó nặng đến kỳ lạ.

Với một người quen dùng đoản kiếm như anh, đúng là không dễ thao tác.

Anh hơi ngại ngùng gãi đầu nói: "Tôi múa không nổi, hay là Tiểu Ca anh tự làm đi!

Dùng đao đập thử vào khối kim loại đen kia xem!" "Đi, chúng ta ra động bên ngoài xem thử lối ra có xuất hiện không!" Nói xong Tống Đường kéo Bàn Tử đi ra ngoài.

Thiên Chân thấy vậy định ở lại với Tiểu Ca.

Nhưng thấy Tống Đường đang nháy mắt ra hiệu với mình, cậu đành phải đi theo.

Tiểu Ca rất phối hợp, vung thanh cổ đao "keng keng keng" đập vào chỗ khuyết kim loại đen.

Nhưng chỗ đó nhỏ quá, ngoại trừ để lại vài vệt trắng nhỏ, còn lại chẳng có gì biến chuyển.

Ba người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thiên Chân vừa định mở miệng, Tống Đường đã ra hiệu im lặng.

Sau đó anh hét vào trong: "Tiểu Ca cố lên, lối ra hình như có động tĩnh rồi!" Tiếng đập bên trong quả nhiên nhanh thêm vài phần.

Bàn Tử và Thiên Chân thấy vậy không hiểu gì, Tống Đường kéo họ vào một góc tường, hạ thấp giọng nói: "Đừng kích động!

Tôi nói cho hai người biết một sự thật!

Cái tên Tiểu Ca này cũng là giả đấy!" Bàn Tử và Thiên Chân nghe vậy đều sửng sốt.

Đặc biệt là Thiên Chân, vẻ mặt đầy sự không tin.

"Tiểu Ca đuổi tới đây từ trước, chính mắt cậu cũng thấy mà!

Sao lại bảo người này là giả được!

Cậu nói cho rõ xem!" Tống Đường bảo cậu đừng kích động, nói khẽ: "Lúc trước chúng ta thấy qua livestream, tôi không bảo người đó là giả!

Nhưng tính thời gian đi, Tiểu Ca dù có đi máy bay tới thì cũng không thể nhanh như vậy được!

Lúc anh ta xuất hiện tôi đã thấy lạ, cây đồng này cao thế, sao anh ta có thể xuất hiện bên trong trong chưa đầy ba tiếng đồng hồ?

Tất nhiên, cậu có thể bảo anh ta thân thủ phi phàm, thể lực tốt nên có thể làm được!

Cho nên lúc đó tôi cũng không nghi ngờ lắm!

Nhưng vừa rồi tôi nhìn thấy thanh đao của anh ta, tôi biết chắc chắn anh ta là giả!" "Tại sao?" Bàn Tử thắc mắc.

Fan cũng nghe mà không hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể nghe Tống Đường giải thích.

Tống Đường nói: "Hai người tự nghĩ đi!

Đao của Tiểu Ca chẳng phải đã mất trong sa mạc rồi sao?

Thanh sau lưng anh ta chẳng phải là thanh Hắc Kim nhỏ mà Bàn Tử tặng sau này à?

Nhưng vừa rồi kích cỡ thanh đao kia rõ ràng là Hắc Kim Cổ Đao!

Điều này chẳng lẽ không chứng minh được anh ta là giả sao?" Thiên Chân sững người, đúng là chuyện này cậu có biết.

Nhưng suốt dọc đường cậu không chú ý lắm, nếu Tống Đường không nhắc thì cậu thực sự đã bỏ qua.

Bàn Tử thấy fan không hiểu, sợ lộ chuyện nên vội vàng bịa chuyện: "À!

Chuyện sa mạc là do Tiểu Ca và Thiên Chân đi du lịch, gặp bão cát nên bị mất ấy mà!

Chẳng có gì lạ đâu, mọi người cứ nghe như nghe kể chuyện thôi là được!" Bàn Tử khó khăn lắm mới lấp liếm xong với fan.

Tống Đường lại tiếp lời: "Tiểu Ca nói anh ta không nhớ chuyện trước kia, chúng ta cứ tưởng anh ta mất trí nhớ!

Nhưng thực ra đó chính là kết quả của việc vật chất hóa!

Thiên Chân cậu không biết cụ thể chuyện Long Văn Thạch Hạp, nên Tiểu Ca do cậu vật chất hóa ra tự nhiên cũng không biết!

Mà Tiểu Ca thật thì không thể nào không biết chuyện Long Văn Thạch Hạp được!

Chắc chắn là lúc trước ở dưới hố cây, cậu đã hỏi anh ta về Long Văn Thạch Hạp!

Khiến trong não anh ta có một hình ảnh do chính mình tưởng tượng ra!

Vừa rồi tôi có nghe thử, bên trong bức tường đó có động tĩnh!

Là tiếng tích tắc tích tắc, tiếng đó rõ ràng là tiếng cơ quan đang chuyển động!

Tôi cơ bản có thể khẳng định, mẹ kiếp, chúng ta đang bị nhốt trong cái Long Văn Thạch Hạp do anh ta vật chất hóa ra đấy!" "Hả?" Bàn Tử nghe mà trợn tròn mắt.

"Thiên Chân, cậu bảo Bàn gia tôi biết chơi, tôi thấy cậu mới là người biết chơi nhất đấy!

Bàn gia tôi cùng lắm chỉ chơi...

à phi, vật chất hóa ra phụ nữ thôi!

Cậu thì hay rồi, đến cả Long Văn Thạch Hạp mà cũng vật chất hóa ra được, mà lại còn là loại siêu to khổng lồ thế này nữa!

Phen này tiêu đời rồi, chắc chắn không ra nổi đâu!" Tống Đường bổ sung: "Đó mới chỉ là một vấn đề thôi!

Vấn đề nữa là chúng ta không được để Tiểu Ca biết chúng ta đã rõ anh ta là giả!

Nếu không, với thân thủ của anh ta, ba chúng ta cộng lại chắc cũng không đủ cho anh ta vặn cổ đâu!" Bàn Tử và Thiên Chân đều im lặng.

Thân thủ của Tiểu Ca họ biết rõ nhất.

Trong suốt bao nhiêu năm đi trộm mộ, người có thân thủ sánh ngang được với Tiểu Ca chắc chỉ có Tháp Kiên Bàng ở Ba Nãi.

Còn Hắc Hạt Tử thì không bàn tới, vì họ chưa thực sự giao thủ trực tiếp.

Thiên Chân dường như vẫn chưa dám tin vào suy đoán của Tống Đường.

Dù sao chuyện này cũng quá sức hãi hùng.

Trước đó dù là Phan Tử hay Vân Thái, thậm chí là chính mình khi bị vật chất hóa, cậu đều tin.

Nhưng duy chỉ có Tiểu Ca, cậu thực sự không hiểu sao lại là vật chất hóa ra được.

Thế còn Tiểu Ca thật đang ở đâu?

Là ngay từ đầu không xuất hiện?

Hay vẫn đang trên đường tới?

Bàn Tử không nhịn được lên tiếng: "Giả sử, chúng ta cứ giả sử Đường lão đệ nói đúng đi!

Thế thì vấn đề cần cân nhắc là làm sao thoát ra và làm sao giải quyết tên Tiểu Ca này!

Chương 132

Tôi biểu quyết trước, chuyện làm sao thoát ra thì Bàn gia tôi chịu chết rồi, phải trông cậy vào hai cậu thôi!

Còn về phần Tiểu Ca, chúng ta thực sự phải giải quyết sao?" "Ý ông là gì?" Tống Đường nhíu mày hỏi.

Thiên Chân cũng hơi nhíu mày.

Bàn Tử cười nói: "Mấy cậu nghĩ xem, Tiểu Ca đâu phải người thường, hay là chúng ta đừng vạch trần anh ta?

Đến lúc đó dắt theo hai ông Tiểu Ca đi đổ đấu, đừng nói là lăng Long Quân, dù là mộ cổ của người ngoài hành tinh chúng ta cũng chẳng ngán đâu!" Thiên Chân nghe vậy rất cạn lời, cái ý tưởng này chắc chỉ có Bàn Tử mới nghĩ ra được.

Thấy hai người không ai thèm để ý mình, Bàn Tử cũng thấy tự mất mặt, nói: "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì!

Vậy thì tính đến vấn đề thứ hai đi, làm sao để cắt đuôi Tiểu Ca!

Nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Ca do vật chất hóa ra chắc thực lực sẽ yếu hơn chút chứ, Đường lão đệ cậu cũng giỏi võ vẽ mà, chẳng lẽ không đối phó nổi sao?" Tống Đường bất lực lắc đầu: "Không nắm chắc đâu!

Nếu chỉ bàn về thân thủ, tôi vẫn tự tin có thể đấu với Tiểu Ca vài chiêu!

Nhưng vấn đề là truyền thừa của dòng họ chúng tôi cơ bản đi theo lối kỹ thuật và sự khéo léo!

Ông bảo tôi so thân thủ với Tiểu Ca, so phá giải cơ quan thì tôi còn dám, chứ bảo tôi so giết người với anh ta thì tôi chịu chết!

Dù sao Tiểu Ca cũng là kiểu người vừa có kỹ xảo vừa có sức mạnh!

Tuy sức mạnh không bằng Bàn gia ông, nhưng chỉ cần hơn tôi một chút thôi cũng đủ ép chết tôi rồi!" "Chẳng lẽ không còn chúng ta sao?

Ba người chúng ta hợp sức mà vẫn không giải quyết nổi anh ta à?" Bàn Tử không tin lắm.

Tống Đường thấy vậy liền bảo: "Nếu ông không tin thì lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội để ông thấy!

Tự hai người trong lòng cũng sẽ có phán đoán xem ba người chúng ta liên thủ liệu có phải đối thủ của Tiểu Ca không.

Còn về việc làm sao ra ngoài, chắc chúng ta còn phải tính cách khác!

Bây giờ lối vào không còn nữa, muốn theo đường cũ ra ngoài là không thể rồi, phải nghĩ cách khác thôi!" Hai người gật đầu.

Họ đang mải bàn bạc thì bỗng Bàn Tử ngạc nhiên thốt lên: "Ơ!

Không đúng!

Sao bên trong không còn động tĩnh gì nữa?" Nghe ông ta nói vậy, Thiên Chân và Tống Đường mới phát hiện ra mình mải nói chuyện quá.

Bên trong quả nhiên không còn tiếng đập nữa.

Ba người đồng loạt nhìn về một phía.

Thấy Tiểu Ca chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng ba người bọn họ.

Nhất thời biểu cảm của ba người giống hệt như làm việc xấu bị phụ huynh bắt quả tang vậy, cực kỳ ngượng ngùng.

Nhưng lúc này họ lo lắng nhất là liệu Tiểu Ca có nghe thấy cuộc trò chuyện của họ không.

Tống Đường nhìn anh ta, thấy biểu cảm trên mặt Tiểu Ca không có gì thay đổi, không đoán được liệu anh ta có biết họ đang âm mưu gì không.

Thấy ba người nhìn mình, Tiểu Ca lại giơ thanh cổ đao trong tay lên nói: "Vô dụng thôi!" Thấy anh ta dường như không nghe được nội dung cuộc trò chuyện lúc trước, Tống Đường mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh vội đứng dậy cười nói: "Tiểu Ca vất vả rồi, đúng rồi Tiểu Ca, anh có nhận xét gì về chỗ này không?" Tống Đường hỏi.

Tiểu Ca nghe vậy lắc đầu, không rõ là không có nhận xét gì hay là không biết ý gì.

Mọi người thấy anh ta dường như thực sự không nghe thấy gì mới thở phào.

Bàn Tử nháy mắt với Tống Đường, ý tứ rất rõ ràng: Cậu chẳng bảo định biểu diễn cho bọn tôi xem sao?

Ra tay đi!

Tống Đường bất lực, nhưng lúc này anh thực sự cũng chưa nghĩ ra cách rời khỏi đây.

Vừa nãy lại suýt bị Tiểu Ca nghe thấy chuyện, lúc này chỉ có thể tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của anh ta.

Nghĩ đoạn, Tống Đường nói: "Tiểu Ca, tôi nghe Thiên Chân bảo thân thủ của anh lợi hại lắm!

Tại hạ bất tài, tổ tiên vốn thuộc phái Phát Khâu, không biết có thể thỉnh giáo anh một chút không?" Nói đoạn Tống Đường đưa hai ngón tay dài kỳ lạ ra.

Tiểu Ca nhìn thấy vậy rõ ràng là nhíu mày.

“Anh muốn thỉnh giáo thế nào?” Thiên Chân ở bên cạnh hỏi.

Tuy biết Tiểu Ca này là giả, nhưng nếu phải đánh đấm thật thì cậu chắc chắn vẫn không chấp nhận nổi.

Tống Đường cười nói: “Chúng ta là người nhà, lúc này chưa có cách rời đi, rảnh rỗi quá thì so tài chút thôi, đương nhiên không thể làm sứt mẻ tình cảm được.” Nói đoạn, Tống Đường lấy từ ba lô ra một đồng xu, cười bảo: “Chúng ta thử thi xem ai nhanh tay hơn nhé?

Đồng xu này nhờ một người tung lên, ai lấy được trước coi như thắng thì sao?” Tiểu Ca không nói gì, mà nhìn sang Thiên Chân ở bên cạnh.

Bàn Tử thấy thế vội bước tới: “Tiểu Ca, anh cứ so tài với cậu ta đi, thằng nhóc này ngày thường toàn thích làm màu thôi!

Hôm nay nhân tiện cho cậu ta biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn!” Tiểu Ca vẫn im lặng.

Thiên Chân thấy anh ta cứ nhìn mình liền lên tiếng: “Chỉ so thân pháp thôi nhé, đừng làm người khác bị thương!” Tiểu Ca lúc này mới gật đầu đồng ý.

Bàn Tử nhận lấy đồng xu từ tay Tống Đường, đợi hai người đứng đối diện nhau xong xuôi mới nói: “Quy tắc giang hồ, ai chạm vào trước là của người đó!

Trừ lòng bàn tay ra, chạm vào những chỗ khác đều không tính!

Bây giờ, bắt đầu!” Nói xong Bàn Tử vung tay ném thẳng đồng xu lên không trung.

Chỗ này chiều cao cũng chỉ tầm hơn ba mét một chút.

Ông ta vừa ném, đồng xu lập tức đập vào tường đá trên đầu.

Gần như cùng lúc, Tiểu Ca đã ra tay.

Anh ta sải bước chiếm tiên cơ, đứng đúng vào điểm rơi của đồng xu.

Tống Đường thấy anh ta không khách khí như vậy cũng nghiêm túc hẳn lên.

Anh trực tiếp nghênh đón, hai đấm như gió chào hỏi Tiểu Ca.

Phản ứng của Tiểu Ca đương nhiên không tồi, một quyền không thiếu quyền nào đỡ sạch đòn của Tống Đường.

Lúc này đồng xu trên đầu sau khi va vào tường đã bắt đầu rơi xuống.

Tiểu Ca thấy thế giơ một đấm nhắm thẳng ngực Tống Đường đâm tới.

Tống Đường vội đưa tay chắn trước ngực.

Nhưng sức mạnh của cú đấm này quá lớn.

Tống Đường dù đỡ được nhưng vẫn bị chấn động lùi liên tiếp mấy bước.

Nhìn thấy đồng xu sắp rơi vào tay Tiểu Ca, trong lúc cấp bách, Tống Đường sải bước giẫm lên bức tường bên cạnh, mượn đà tung một cú đá tạt thẳng vào đồng xu.

Khiến đồng xu bay vọt về phía cửa động ngay tức khắc.

Tiểu Ca thấy vậy quay người định đuổi theo.

Tống Đường lại đúng lúc đáp xuống đất, túm chặt lấy bả vai anh ta.

Lực đạo cực lớn khiến trán Tống Đường lập tức toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên sự chênh lệch về sức mạnh này quá lớn.

Người khác không rõ chứ Tống Đường biết rất rõ khoảng cách giữa mình và Tiểu Ca.

Nếu nói về độ nhạy bén của cơ thể, anh tự nhận có vài phần bản lĩnh.

Nhưng sức mạnh đúng là không phải thế mạnh của anh.

Môi trường sống kiếp trước của anh nghèo khó cơ cực, lại thường xuyên bôn ba xuống mộ nhiều năm.

Thêm vào đó, ngón nghề tổ tiên truyền lại cũng thiên về kỹ xảo.

Điều này định sẵn anh không thể đi theo con đường sức mạnh được.

Mà Tiểu Ca xuất thân khác hẳn.

Đó là một gia tộc trộm mộ lừng lẫy một phương.

Ngón nghề truyền thừa luôn chú trọng sự cân bằng!

Sức mạnh tự nhiên cũng được yêu cầu rất cao.

Lúc này thực sự so tài, Thiên Chân và Bàn Tử mới nhìn rõ.

Sự chênh lệch giữa hai người là có thật.

Tuy Tiểu Ca này rất có thể là vật chất hóa ra, nhưng với thân thủ này thì đừng nói là ba người bọn họ, e là thêm ba người nữa cũng chưa chắc đã chạm được vào người anh ta.

Ý nghĩ đó chỉ xẹt qua trong đầu hai người.

Cục diện hiện trường lại một lần nữa xoay chuyển.

Tiểu Ca trực tiếp đè lên vai Tống Đường lộn một vòng nhảy ra phía trước anh, lao thẳng về phía cửa động.

Tống Đường bám sát nút, hai người vừa chạy vừa tìm vị trí đồng xu.

Cú đá vừa rồi khá tùy tiện, lúc này chẳng biết đồng xu nằm ở đâu.

Nhưng khả năng cao là nằm dưới đất.

Chương 133

Không gian này ngoại trừ chỗ cửa động có chút địa thế nhô lên, còn lại các bức tường đều thẳng tắp, đồng xu khó lòng rơi vào vật cản nào.

Quả nhiên, hai người chưa tới cửa động đã thấy một đồng xu nằm dưới đất.

Tiểu Ca lúc này nhanh hơn một chút, lập tức định cúi xuống nhặt.

Tống Đường biết nếu không nghĩ cách thì không kịp nữa.

Dù sao chỉ cần lòng bàn tay chạm vào là anh thua.

Trong lúc cấp bách, anh tung một cú trượt cỏ đá văng đồng xu ra xa.

Đồng thời mượn lực quán tính lao thẳng ra phía trước Tiểu Ca.

Đồng xu không bị đá đi quá xa, Tống Đường nhìn thấy vị trí đồng xu không hề dừng lại.

Cả người anh bật nhảy lao ra.

Cơ thể gần như nằm song song với mặt đất, hy vọng mượn sức bật này để chộp lấy đồng xu trong tay.

Thiên Chân và Bàn Tử nhìn rất rõ, lúc này đến thở mạnh cũng không dám, đều đang chờ đợi kết quả.

Fan cũng vậy.

Nhưng ai ngờ được, chỉ nghe một tiếng "phịch", Tống Đường toại nguyện rơi xuống đất.

Nhưng bàn tay anh vươn ra nhặt đồng xu, sau khi chạm đất vẫn còn cách đồng xu một nắm tay.

Mặc cho bàn tay anh có quờ quạng thế nào cũng không với tới.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tiểu Ca đã túm chặt lấy cổ chân anh.

Ở khoảnh khắc cuối cùng đã kéo anh lùi lại một chút.

Tống Đường vùng vẫy thế nào cũng không chạm được đồng xu.

Đúng lúc này, anh cảm thấy chân mình lỏng ra, Tiểu Ca dường như đã buông tay.

Anh cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, vừa định bò qua nhặt đồng xu.

Ai ngờ đúng lúc này một luồng sức mạnh trực tiếp đè lên lưng anh, khiến cả người anh bị ép chặt xuống đất không nhúc nhích nổi.

Sau đó một cái bóng trực tiếp lộn từ trên lưng anh xuống.

Cả người đầu dốc xuống, chân chổng lên, hai tay chống đất đồng thời chộp lấy đồng xu ngay tức khắc.

Tống Đường thấy cảnh này mới hiểu ra.

Tiểu Ca này thế mà lại lộn một vòng trên lưng mình.

Vừa đè chặt khiến anh không cử động được, vừa thuận thế nhặt lấy đồng xu.

Tống Đường xoay người nằm ngửa ra đất thở hồng hộc.

Kém một chiêu thôi, chỉ thiếu vài centimet cuối cùng mà anh không sao với tới.

Thiên Chân và Bàn Tử nhìn mà tặc lưỡi, ngay cả fan trong phòng livestream cũng sững sờ.

Rõ ràng không ngờ Tống Đường lại thua như vậy.

Bàn Tử đỡ Tống Đường dậy, để anh nghỉ ngơi một lát.

Rõ ràng Bàn Tử cũng không dám tính đến chuyện ba người liên

thủ trị Tiểu Ca nữa.

Với thân thủ này của Tiểu Ca, nếu họ mà động thủ chắc sẽ bị vặn gãy cổ ngay lập tức.

Tiểu Ca quay lại ngồi cạnh Thiên Chân, vẫn không nói lời nào.

Bàn Tử thì hạ thấp giọng hỏi: "Giờ tính sao?

Đánh không được, mà cứ bị nhốt ở đây thì chúng ta tiêu đời thật đấy!" Tống Đường uống một ngụm nước rồi nói: "Đừng hoảng, lúc nãy giao thủ tôi đã nghĩ ra một kế!" "Có lẽ có cách đấy!" "Cách gì?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường nói khẽ: "Nói ra e là không linh, ông cứ từ từ đừng hỏi, lát nữa phối hợp với tôi, tôi nói gì ông cứ việc phụ họa theo là được!" "Được rồi!

Để tôi đi nhắc Thiên Chân một câu, kẻo lát nữa cậu ta không phối hợp!" Nói đoạn Bàn Tử đi lại chỗ cũ.

Tống Đường cũng phủi bụi trên người, đứng dậy đi theo.

Tiểu Ca vẫn đang mân mê đồng xu đó, dường như chẳng hề quan tâm đến cục diện hiện tại.

Bàn Tử nháy mắt với Thiên Chân mấy cái.

Thấy Tống Đường đi tới, Thiên Chân vội hỏi: "Đùa giỡn thế là đủ rồi, giờ cậu phải nói xem có cách nào ra ngoài chưa chứ!" Tống Đường gật đầu, sau đó nói: "Cách ra ngoài thì tôi còn phải cân nhắc thêm chút nữa!

Tạm thời không vội!

Tôi lại thấy có một vấn đề rất kỳ lạ!

Hai người vừa xem tôi và Tiểu Ca so tài, có thấy vấn đề gì không?" Bàn Tử và Thiên Chân nghe vậy đều có chút mơ hồ.

Rõ ràng họ không thấy có gì bất ổn cả.

Ngay cả họ còn không nhìn ra thì càng chẳng trông mong gì vào đám fan trong phòng livestream.

Tống Đường thấy vậy liền nói: "Là Tiểu Ca, thân thủ Tiểu Ca tuy nhạy bén, nhưng tôi cứ cảm giác anh ta chưa xuất toàn lực!

Nếu Tiểu Ca xuất toàn lực, có lẽ tôi đã thua từ lâu rồi!" Bàn Tử gật đầu tỏ ý tán đồng.

Tiểu Ca có sức chiến đấu thế nào ông ta biết rõ nhất, nhưng Tống Đường thừa biết đây là kẻ mạo danh, sao còn nói chuyện này làm gì?

Tống Đường tự nhiên không thể giải đáp ngay nghi vấn này cho ông ta.

Anh chỉ nhìn Tiểu Ca nói: "Chẳng biết là Tiểu Ca cố ý nhường, hay là do mất trí nhớ nên quên mất kinh nghiệm thân thủ ngày trước rồi!

Mà nói đi cũng phải nói lại, kiểu mất trí nhớ của Tiểu Ca chắc là toàn diện chứ nhỉ?

Nhưng sao anh lại nhớ rõ hai người thế?" Bàn Tử nghe mà chẳng hiểu mô tê gì.

Tuy nhiên Thiên Chân đã hiểu Tống Đường muốn diễn đạt điều gì.

Nhìn thì thấy Tống Đường nói rất nhiều, nhưng trọng điểm trong lời nói của anh thực ra chỉ nằm ở hai chữ "mất trí".

Tiểu Ca này là giả, nên anh ta căn bản không hề bị mất trí nhớ.

Anh ta không nhớ nhiều chuyện trước đây là vì Thiên Chân chỉ biết bấy nhiêu chuyện mà thôi.

Chuyện Long Văn Thạch Hạp là một ví dụ.

Thiên Chân chưa từng thấy Long Văn Thạch Hạp, nên Tiểu Ca do cậu vật chất hóa ra cũng sẽ không biết.

Còn việc Tiểu Ca thật có biết chuyện Long Văn Thạch Hạp hay không thì không quan trọng.

Quan trọng là Tiểu Ca trước mặt này chắc chắn không biết về nó.

Thế nên ấn tượng về hình dáng Long Văn Thạch Hạp ra sao, suy cho cùng đều là do bọn Thiên Chân kể cho anh ta nghe.

Vì vậy hình dáng của cái thạch hạp này, nói thẳng ra là Thiên Chân bảo nó hình tròn thì Tiểu Ca trước mặt cũng sẽ tin nó là hình tròn.

Mà cái thạch hạp khổng lồ này lại do anh ta vật chất hóa ra.

Cho nên cách duy nhất để thoát ra ngoài vẫn phải nằm ở chỗ tên Tiểu Ca giả này.

Thiên Chân hiểu rõ điều đó, trong lòng đã có ý tưởng, cậu cười nói: "Đường lão đệ, dù sao giờ cũng đang rảnh rỗi!

Cậu kể cho tôi nghe cái Long Văn Thạch Hạp đó thực ra trông như thế nào đi!

Tôi cũng chưa được thấy, nhân tiện nghe cậu mô tả kỹ một chút!" Tống Đường mỉm cười, biết Thiên Chân đã hiểu ý mình.

Bàn Tử tuy vẫn còn nhíu mày tỏ vẻ rất nghi hoặc, nhưng rõ ràng cũng sắp nắm được trọng điểm rồi.

Tống Đường cười nói: "Nhắc đến chuyện này, tôi có nghe kể thế này!

Trên cái Long Văn Thạch Hạp đó có một lối vào!

Nghe nói lối vào đó là một cái hố nhỏ bằng nắm tay!

Cụ thể để làm gì thì không rõ lắm!

Nhưng tôi đoán chắc là một cái cơ quan!" "Cơ quan?

Sao lại nói thế?" Thiên Chân phối hợp hỏi.

Tống Đường cười đáp: "Chuyện này cũng không khó hiểu!

Nói về Long Văn Thạch Hạp, vì nó là cơ quan đếm ngược do Chu Mục Vương thiết lập!

Nên một khi thời gian kết thúc, cái thạch hạp này sẽ tự mở ra, đúng không?

Chúng ta giả sử, nếu thời gian đã hết mà ở đây không có ai, thì cái thạch hạp này mở ra chẳng phải vô nghĩa sao?

Ý tưởng ban đầu của Chu Mục Vương chắc là khi thời gian đến, hài nhi bên trong sẽ tỉnh lại!

Nhưng nếu bên ngoài không có người, một đứa bé thì có thể sống được bao lâu trong môi trường không ăn không uống này?

Cho nên tôi cảm giác cái lối ra kỳ lạ đó có thể là dành riêng cho đứa bé!

Như vậy ngay cả khi bên ngoài không có ai, đứa bé đó cũng có thể tự mình đi ra ngoài!

Đương nhiên, làm như vậy thì cơ quan sẽ vô dụng!

Chương 134

Cho nên tôi đoán lối ra này chắc là một chiều, tức là đứa bé bên trong tỉnh lại thì có thể ra ngoài!

Nhưng người bên ngoài thì chắc chắn không thể vào trong!

Hai người có hiểu ý tôi không?" Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu.

Đây quả thực là một khả năng.

Chuyện này giống như một chiếc đồng hồ báo thức vậy.

Mục đích ban đầu cậu đặt báo thức chắc chắn là để nhắc nhở chính mình.

Nhưng nếu chiếc đồng hồ này bị cậu chôn sâu dưới lòng đất mà cậu lại không nghe thấy, chẳng phải nó sẽ trở nên vô nghĩa sao?

Bên trong chiếc đồng hồ này có một đứa trẻ, đến giờ sẽ tỉnh dậy.

Nhưng không ai tìm thấy nó, nên chỉ có thể hy vọng nó tự mình chui ra.

Hơn nữa, để đảm bảo an toàn cho chiếc hộp đá này, nếu thực sự có kẽ hở, nhất định nó phải được thiết kế theo kiểu lối ra một chiều: có thể ra nhưng không thể vào.

Bàn Tử hỏi: "Nhưng trên chiếc hộp đá long văn này thực sự có kẽ hở đó sao?" Tống Đường nghe vậy thì lườm Bàn Tử một cái rõ đau, nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh thấy anh không nhìn mình mới hạ thấp giọng nói: "Cậu vẫn chưa hiểu sao?

Quan trọng không phải là trên thạch hạp có kẽ hở đó hay không!

Quan trọng là chúng ta phải khiến Tiểu Ca tin rằng thực sự có một kẽ hở như thế!

Chỉ cần anh ấy tin, chúng ta mới có đường sống mà ra ngoài!" Bàn Tử tuy không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu không hỏi thêm.

Thiên Chân lập tức muốn đứng dậy, rõ ràng là có chút không kìm lòng được muốn đi xem thử bên ngoài đã vật chất hóa ra lối thoát chưa.

Tống Đường thấy vậy liền ngăn lại, ra hiệu cho cậu ta đợi thêm chút nữa.

Vật chất hóa dù lợi hại đến đâu thì việc Tiểu Ca đã có khái niệm này trong tiềm thức hay chưa vẫn là một ẩn số.

Chi bằng cứ đợi thêm, đợi anh ấy ghi nhớ hoàn toàn giả thuyết này vào đầu thì lúc đó mới ổn thỏa hơn.

Đồng thời Tống Đường ra hiệu cho Thiên Chân nhìn Tiểu Ca, ý tứ rất rõ ràng: Lát nữa nếu thực sự có cách ra ngoài, thì anh ấy tính sao?

Đánh thì đánh không lại, mà anh ấy lại là giả, cũng không thể thực sự đưa ra ngoài được!

Phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này chứ!

Thiên Chân lại nhún vai, ý tứ rất rõ: Muốn giải quyết thì cậu làm đi, dù sao tôi cũng đánh không lại!

Tống Đường cũng cạn lời, hay cho mấy ông nội này, trừ khi mình không muốn sống nữa mới dây vào.

Bàn Tử lại nghĩ thoáng hơn, cười nói: "Không quản được thì khỏi quản!

Tôi nhớ lúc đầu chú em đã nói, thứ được vật chất hóa ra càng cách xa cây Thanh Đồng thì sẽ càng yếu đi, đúng không?

Nó sẽ dần biến mất!

Thế nên tôi mới nói mấy món đồ cổ vật chất hóa không đáng tiền,

cậu mà bán đi thì người ta lại kiện cậu tội lừa đảo đấy!" Lời này của Bàn Tử nhìn thì như đang nói về đồ cổ, nhưng thực chất là có ý chỉ khác.

Tống Đường và Thiên Chân đều hiểu ý anh nên không tiếp lời.

Vốn dĩ Thiên Chân còn định tìm cơ hội nói với Tống Đường chuyện tách nhóm, nhưng vào thời điểm mấu chốt này rõ ràng là không thể nói được.

Một là, nếu Tiểu Ca thực sự không xuất hiện, cậu vẫn phải xuống mộ.

Hai là, nói những chuyện này lúc này thực sự không thích hợp.

Cho dù Tiểu Ca trước mắt này là thật, nhưng nếu cậu nói ra như vậy thì cũng quá tệ bạc.

Người ta giúp mình tìm thấy Tiểu Ca, mình vừa quay đầu đã đòi tách nhóm, chuyện này nói đi đâu cũng thấy không có đạo đức.

Nhưng Thiên Chân trải qua nhiều chuyện như vậy cũng đã nhìn thấu rồi.

Trong lòng cậu đã sớm hạ quyết tâm, chỉ cần tìm thấy Tiểu Ca, cậu sẽ không xuống mộ nữa.

Dù làm vậy hơi ích kỷ, nhưng ai mà chẳng có chút lòng riêng?

Cùng lắm thì vị trí mấy ngôi mộ cổ khác cậu không nói ra là được, coi như là bồi thường cho Tống Đường.

Chỉ là lúc này rõ ràng không hợp để nói.

Mọi người đợi thêm một lúc, khoảng mười phút sau, Tống Đường mới gọi mọi người: "Chúng ta vào trong nghiên cứu đi!" Mọi người gật đầu, bắt đầu đứng dậy đi vào trong.

Vừa đi Tống Đường vừa ghé sát Thiên Chân, không hề hạ thấp

giọng mà nói: “Thiên Chân, cậu có thấy nơi này rất giống bên trong hộp đá long văn không?

Chỉ là cái hộp này lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng!” Lời này rõ ràng là nói cho Tiểu Ca nghe, Thiên Chân cũng hiểu ý phối hợp: “Tôi phát hiện rồi, nhưng liệu có khả năng đó không?

Cái hộp đá long văn này sao có thể to thế này được?

Hơn nữa trước đó chúng ta đâu thấy lối thoát nào bên trong?” Tiểu Ca bên cạnh nghe vậy khẽ nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã xuyên qua cửa động, một lần nữa tiến vào không gian bên trong.

Và lần này, vừa vào họ đã phát hiện không gian bên trong quả nhiên đã có chút khác biệt so với lúc trước.

Bàn Tử chỉ vào một phía kinh hô: “Vãi chưởng, có lối ra thật kìa!

Mẹ nó, đây đúng là bên trong hộp đá long văn rồi!

Thế thì chúng ta mau đi thôi!” Tống Đường và Thiên Chân nhìn theo, quả nhiên phát hiện nơi trước đó bị Bàn Tử dùng thuốc nổ đánh phá đã xuất hiện một lối vào đường hầm.

Chỉ có điều bên trong tối om không nhìn rõ gì cả.

Tiểu Ca khẽ nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng hiện tại lối ra đã xuất hiện, ba người Tống Đường đâu còn quản được nhiều như vậy, lập tức rọi đèn pin chuẩn bị tiến vào.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau.

Mấy người lần lượt tiến vào đường hầm đột ngột xuất hiện này.

Vừa vào, họ đã cảm nhận được một luồng gió mát từ bên trong thổi ra.

Luồng gió này không phải âm phong, trái lại còn mang theo vài phần sảng khoái của không khí trong lành.

Rất giống không khí bên ngoài.

Mấy người đều vui mừng, Bàn Tử càng không dừng chân, hăng hái dẫn đường kéo mọi người chạy ra ngoài.

Tống Đường có một phán đoán đại khái về nơi họ đang ở.

Họ từ trong hố cây đi ra mới đụng phải hộp đá long văn vật chất hóa này, nên độ cao của họ chắc vẫn ngang bằng với cây Thanh Đồng.

Xung quanh đều là vách đá, nếu may mắn thì khoảng mười lăm hai mươi mét nữa là có thể thấy lối ra vách núi.

Nếu không may thì có thể phải đi vòng vài chục mét.

Nhưng dù thế nào, lối ra này chắc chắn sẽ dẫn họ ra ngoài.

Lúc này nhớ lại năng lực vật chất hóa, ngay cả Tống Đường cũng không khỏi tặc lưỡi.

Không ngờ cách để họ thoát ra lại là lợi dụng chính sự vật chất hóa.

Họ chạy thẳng về phía trước khoảng mười mấy phút nhưng vẫn chưa thấy lối ra.

Thậm chí đôi khi luồng gió mát trong không khí còn lúc có lúc không, chẳng hiểu ra làm sao.

Bàn Tử chạy thực sự mệt rồi, than thở: "Này chú em Đường, trước đó chú bảo lối ra của cái hộp đá này là chỉ có thể ra chứ không thể vào!

Sao giờ chúng ta ra ngoài mà cũng gian nan thế này?

Hay là chú nhầm rồi?

Lối này thực ra là có thể vào nhưng không thể ra?" Tống Đường vừa định nói thì Tiểu Ca bên cạnh đột ngột lên tiếng: "Chúng ta đang đi vòng quanh!" Nói xong anh rọi đèn pin về một phía.

Chỗ đó rất tối.

Đèn pin vừa rọi qua, họ liền thấy ở đó quả nhiên có một lối đi rất kín đáo.

Nếu không nhìn kỹ thì đúng là không thể phát hiện ra.

Chẳng trách, phía trước là đường hầm rộng rãi, ai mà lại chú ý đến một lối đi nhỏ hẹp như thế chứ?

"Vãi, thế thì nãy giờ chúng ta đi qua đã bỏ lỡ bao nhiêu lối rẽ như vậy rồi?

Thế còn ra ngoài được không?" Bàn Tử hỏi, Thiên Chân và Tống Đường cũng đồng thời nhìn về phía Tiểu Ca.

Chuyện này là do anh phát hiện, vả lại nói cho cùng tất cả khả năng này đều do anh vật chất hóa ra.

Lúc này Tiểu Ca phát hiện lối rẽ, tự nhiên phải nghe anh nói.

Tiểu Ca nhíu mày nhìn về phía trước: "Đi theo tôi!" Sau đó anh lách người chui vào lối đi hẹp đó.

Bàn Tử thấy vậy nói nhỏ: "Tin được không?" Tống Đường bất lực: "Không tin thì cậu còn cách nào khác à?

Lối thoát này có khi là do anh ấy vật chất hóa ra đấy!

Nói nghiêm túc thì nơi này e là không ai rõ hơn anh ấy đâu!

Dù sao chúng ta chỉ ám thị tâm lý thôi, còn lối ra trông thế nào là tồn tại trong đầu anh ấy!

Đừng nói nhảm nữa, theo sát vào!" Nói xong, Tống Đường dẫn

hai người vội vàng đuổi theo.

Thực ra sự xuất hiện của lối đi này đã chứng minh suy luận trước đó của Tống Đường.

Chương 135

Toàn bộ hộp đá long văn khổng lồ này chính là do vị Tiểu Ca giả kia vật chất hóa ra.

Sau khi phát hiện điểm này, Tống Đường đã dùng biện pháp ám thị tâm lý để khiến anh ta vật chất hóa ra lối đi này.

Nếu không, e là lần này họ sẽ bị nhốt chết ở đây thật.

Còn về lối đi này, vì là do Tiểu Ca giả vật chất hóa ra nên tình hình cụ thể thế nào có lẽ không ai rõ hơn anh ta.

Nhưng ở đây cũng có một điểm rất thú vị: Có thể hiện tại trong lòng vị Tiểu Ca giả này cũng không biết lối đi này sẽ dẫn đến đâu.

Nhưng theo sự thâm nhập dần dần, anh ta sẽ biết.

Việc này giống như người mù sờ voi vậy, ban đầu bạn không biết con voi trông thế nào, nhưng sau khi sờ thấy, trong đầu bạn sẽ hiện ra hình dáng con voi mà bạn tưởng tượng.

Có lẽ hình dáng con voi tưởng tượng đó không phải là con voi thật, nhưng ở đây điều đó không quan trọng.

Lối đi này dù cuối cùng trong đầu Tiểu Ca giả biến thành hình dạng gì, nó vẫn là con đường dẫn ra ngoài.

Chỉ cần điểm này thôi là đủ rồi.

Nhưng điểm này vị Tiểu Ca giả rõ ràng không biết, nên đôi khi Tống Đường vẫn phải liên tục ám thị nhắc nhở anh ta mới được.

Ví dụ, khi họ đã đi gần nửa tiếng mà vẫn chưa tìm thấy lối ra, Tống Đường liền lên tiếng: "Này Tiểu Ca, chúng ta đi thế này e là không ổn đâu!

Suốt quãng đường này anh dẫn chúng ta chui qua ít nhất bảy tám cái lối đi hẻo lánh rồi!

Đường lớn không đi, tôi cảm giác cấu trúc nơi này rất giống cấu trúc gân lá ấy!

Chúng ta không bị kẹt đấy chứ?" Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy đều sững sờ.

Mê cung cấu trúc gân lá này họ biết.

Rất nhiều đường hầm một chiều thực chất là áp dụng cấu trúc này.

Nói trắng ra, nếu đi từ ngoài vào trong, giống như bạn đi trên đường kinh mạch lớn nhất của chiếc lá, cứ cắm đầu đi thẳng là tới.

Nhưng nếu đi từ trong ra ngoài, thì giống như đi từ chóp lá về phía cuống lá, bạn sẽ gặp vô số lối rẽ.

Và trong đó chỉ có một con đường là dẫn đúng đến đích.

Lúc này nếu bạn không phân biệt được đâu là đường chính xác, bạn sẽ bị nhốt trong đó vô tận.

Đây thực chất là một mê cung đơn giản nhưng cực kỳ hiệu quả.

Tiểu Ca nghe vậy trầm tư một lát, rồi nói đúng một chữ: "Được!" Nhìn biểu cảm của anh, dường như rất tự tin chắc chắn sẽ ra được.

Bàn Tử thấy vậy vội hỏi: "Có chắc không đấy?

Sao anh nói chắc như đinh đóng cột vậy?" Thiên Chân đứng bên cạnh lên tiếng: "Chỉ cần đủ thời gian chắc chắn sẽ ra được!

Vì loại mê cung này có một điểm yếu lớn nhất, đó là lộ trình của nó là cố định!

Chỉ cần cậu nhớ kỹ mọi lộ trình đã đi và đánh dấu lại, dù có phải

thử từng cái một cũng sẽ tìm được lối ra chính xác!" Tiểu Ca gật đầu, dường như ý anh muốn diễn đạt chính là như vậy.

Nhưng Tống Đường lại mỉm cười, cái anh cần chỉ là Tiểu Ca có ý nghĩ đó trong đầu thôi.

Còn cách thực sự để ra ngoài, bản thân anh đã có: "Thử từng cái thì không cần đâu!

Mất thời gian lắm!

Tôi có cách này giúp chúng ta ra ngoài nhanh hơn!" Nói rồi Tống Đường móc từ trong ba lô ra nửa khúc nến: "Đi đến mỗi lối rẽ thì đốt một cây, chỗ nào có gió thổi thì đó là đường chính xác!

Nếu cả hai lối vào đều có gió thì hãy thử từng cái, như vậy sẽ tiết kiệm được khối thời gian!" Mọi người mừng rỡ, đúng là như vậy thật.

Nhờ thế họ ít nhất có thể sàng lọc được rất nhiều lối rẽ cụ thể.

Bàn bạc xong xuôi, bản đồ lối ra trong đầu Tiểu Ca giả cũng dần hình thành.

Bây giờ chỉ còn thiếu việc bắt tay vào làm thôi.

Dưới sự chỉ huy của Tống Đường, cả nhóm bắt đầu vượt núi băng rừng.

Sau khi trải qua đúng bảy lối rẽ và đi sai ba lần, cuối cùng ở cuối một khúc cua, họ đã thấy được cảnh tượng hằng mong đợi.

Chỉ thấy phía trước đường hầm không xa quả nhiên xuất hiện một luồng sáng.

Không khí trong lành càng khiến họ xúc động không thôi.

Bàn Tử vắt chân lên cổ mà chạy.

Tống Đường vội nhắc nhở: "Cẩn thận chút, bên ngoài có thể là vực thẳm đấy!" Bàn Tử đáp một tiếng, rất nhanh đã lao đến tận cùng, sau đó hét lên: "Đúng là vực thẳm thật mẹ nó rồi!

Nhưng cuối cùng chúng ta cũng ra được rồi!

Dây thừng, xem xem dây thừng trên người còn đủ không!" Bàn Tử hô hoán.

Hai người Tống Đường thì không vội xem dây thừng.

Chỉ cần tìm thấy lối ra, dù không có dây thì đợi trực thăng đến cứu cũng được.

Bây giờ tìm thấy lối ra rồi, một vấn đề khác cần giải quyết ngay lập tức: Đó là Tiểu Ca giả này tính sao đây!

Đối phương đang đứng ngay bên cạnh, họ không thể trực tiếp thảo luận, chỉ có thể liên tục trao đổi ánh mắt.

Nhưng trao đổi thì được gì?

Đánh không lại, nếu lộ ra ý định bỏ rơi anh ta thì rất có thể sẽ làm anh ta nổi giận.

Chuyện này thực sự khó giải quyết rồi.

Bàn Tử lần này học khôn, nhìn ra tâm tư của hai người nên nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa, giữ mạng là quan trọng nhất!

Cứ ra ngoài rồi tính, chuyện khác ra ngoài rồi chẳng lẽ không giải quyết được sao?" Hai người nghe vậy cũng chỉ biết thở dài.

Bàn Tử nói cũng có lý, đã đến mức này rồi, nếu còn xảy ra chuyện thì đúng là tiền mất tật mang.

Dù thế nào cũng phải ra ngoài trước đã.

Còn những chuyện khác, ra ngoài rồi có khối thời gian để giải

quyết.

Hạ quyết tâm xong, mấy người bắt đầu chuẩn bị dây thừng.

Vách đá ở đây không cao lắm, chỉ khoảng hơn trăm mét, phía dưới là hồ nước.

Dù có rơi xuống thật, chỉ cần tư thế rơi chuẩn thì cũng không đến nỗi chết ngay.

Huống hồ trong tay họ còn chút dây thừng, chỉ cần không bất cẩn thì sống sót ra ngoài không thành vấn đề.

Họ đem dây thừng buộc sẵn, chia làm hai sợi.

Như vậy mỗi sợi hai người, vừa vặn để leo xuống.

Chuẩn bị thỏa đáng, ngay khi họ định bắt đầu leo xuống thì bỗng một tiếng xé gió từ bên ngoài hang động truyền vào.

Nhóm đầu tiên chuẩn bị leo là Tiểu Ca và Thiên Chân.

Tiếng xé gió vừa vang lên, sắc mặt hai người lập tức thay đổi.

Tiểu Ca giả kia càng nhanh hơn, nghiêng người một cái, gần như cùng lúc đó một bóng đen lướt sát mặt anh ta bay qua.

Chỉ nghe một tiếng "phập" trầm đục, có thứ gì đó đã cắm phập vào tường đá.

Nhóm Tống Đường đang bị niềm vui thoát nạn làm mờ mắt, lúc này giật mình nhìn lại thì thấy một thanh đao đen nhánh đang cắm trên tường.

Theo sau đó, một bóng đen từ cửa động loáng cái đã tiến vào, chắn ngay trước mặt Tiểu Ca giả.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội nhìn kỹ.

Nhìn qua một cái, ai nấy đều sững sờ.

Người vừa vào không phải ai khác, chính là Muộn Du Bình!

Đúng vậy, là một Tiểu Ca khác!

Ánh mắt hai Tiểu Ca đối nhau, không khí như phát ra tia lửa điện.

Thiên Chân ngẩn người ra, mãi một lúc lâu mới lắp bắp: "Tiểu...

Tiểu Ca?" Muộn Du Bình quay đầu nhìn Thiên Chân một cái, coi như lời chào.

Sau đó anh lại nhìn Tiểu Ca giả, nhàn nhạt nói: "Hắn, không thể ra ngoài!" Cả ba người đều kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trút được gánh nặng.

Họ vốn không giải quyết được vấn đề này, không ngờ giờ chính chủ đã đến.

Vậy thì tốt quá, cứ giao cho anh ấy giải quyết là xong.

Nhưng mọi người cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Tống Đường giả bộ thắc mắc: "Tại... tại sao chứ?" Muộn Du Bình nhìn cậu một cái nhưng không nói gì!

Anh quay sang nói với Tiểu Ca giả: "Vào trong giải quyết!" Không ngờ Tiểu Ca giả kia lại không hề từ chối, gật đầu nhìn Thiên Chân một cái, rồi thực sự quay người đi ngược vào trong hang động.

Muộn Du Bình cũng không nói gì, lẳng lặng đi theo sau.

"Ơ kìa!" Thiên Chân thấy vậy cũng định đi theo nhưng bị Bàn Tử và Tống Đường đồng thời ngăn lại.

"Cậu vào đó làm gì?" Bàn Tử hỏi.

Chương 136

“Không phải, mọi người không thấy sao, họ vào trong chắc chắn là đánh nhau đấy!

Chúng ta không vào can ngăn à?” Thiên Chân nói.

“Cậu điên rồi hả, nhìn thế trận của Tiểu Ca là biết anh ấy đi giải quyết dứt điểm rồi!

Cậu can ngăn mà đánh lại được cái gã giả mạo kia chắc?” Bàn Tử cạn lời.

Thiên Chân vẫn có chút áy náy: “Nhưng dù sao đi nữa, lần này chúng ta ra được cũng là nhờ anh ta!

Cứ mặc kệ như vậy, tôi thấy trong lòng...” Tống Đường nghe vậy cười vỗ vai Thiên Chân: “Nhưng cậu biết thừa anh ta là giả mà!

Nếu Tiểu Ca thật không đến, có lẽ cậu còn thuyết phục bản thân đưa anh ta ra ngoài.

Nhưng giờ người thật đã xuất hiện, nếu anh ta vẫn theo ra thì rắc rối to.

Bản thân cậu cũng hiểu rõ mà, đúng không?” Nói rồi Tống Đường lấy một điếu thuốc, ngồi xuống bên cạnh châm lửa rít một hơi: “Có những chuyện dù chúng ta không muốn làm, cũng không muốn đối mặt, nhưng sự thật vẫn là sự thật, không vì ai mà thay đổi cả!” Tống Đường chỉ vào trong hang động: “Đó chính là sự thật!” Thiên Chân nghe vậy không nói thêm gì nữa, nhưng có thể thấy trong lòng vẫn chưa buông xuống được.

Bàn Tử thấy tạm thời chưa đi được, còn phải đợi Tiểu Ca ở đây, bèn ngồi xuống hỏi: “Chú em Đường, nghe giọng chú có vẻ như chú

đã trải qua nhiều chuyện hơn bọn tôi nhiều nhỉ?

Thật ra tôi cứ thắc mắc mãi, chú xem suốt quãng đường này, dù là Vân Thái hay Phan Tử, hay cả Tiểu Ca cuối cùng này, cơ bản đều là do tôi và Thiên Chân vật chất hóa ra!

Chú không có lấy một chút tạp niệm nào trong lòng thật sao?

Dù chỉ là vật chất hóa ra một con chó cỏ thôi cũng được chứ?

Cái kiểu tâm lý không chút tạp niệm như chú đáng sợ thật đấy!

Chú nói chú mê tiền như thế, sao không vật chất hóa ra một núi vàng đi?" Bàn Tử hỏi một lèo mấy câu.

Thiên Chân cũng vểnh tai lên nghe, rõ ràng cũng rất tò mò.

Các fan cũng tò mò không kém.

Suốt quãng đường qua tình hình thế nào họ đều thấy rõ.

Câu hỏi của Bàn Tử cũng chính là điều họ thắc mắc.

Kỷ Niệm hỏi: "Long lão, ngài nghĩ sao về câu hỏi của Bàn Tử?" Long lão trầm tư một lát rồi nói: "Có hai khả năng.

Một là liên quan đến tính cách của cậu ta.

Có những người khả năng chịu đựng kém, khi đối mặt với những chuyện không thể chấp nhận, họ sẽ chọn cách trốn tránh, thậm chí là không tin!

Nhưng thường thì những người như vậy chấp niệm rất sâu, muốn buông bỏ không hề dễ dàng.

Với kinh nghiệm bao năm của ta, Thiên Chân chính là loại người này!

Tống Đường thuộc loại người thứ hai.

Tâm tư tỉ mỉ, nhưng lại rất hiểu rõ quyết định và phán đoán của

chính mình.

Loại người này thường biết rất rõ mình muốn gì và sẵn sàng nỗ lực vì điều đó.

Khi đối mặt với những chuyện không muốn thấy, họ cũng sẽ nghiến răng mà đối mặt.

Nếu cậu ta cũng có một người không thể quên, và người đó đã không còn nữa, thì cậu ta cũng sẽ không biểu hiện ra, vì sự tỉnh táo khiến cậu ta biết rằng người đó đã thực sự ra đi!

Vì vậy ở nơi như cây Thanh Đồng này, muốn vật chất hóa một người ra là rất khó." Kỷ Niệm nghe vậy dường như hiểu ra đôi phần.

Theo ý của Long lão, cùng là một người quan trọng đã mất, đối với Thiên Chân, tiềm thức cậu ấy không muốn tin người đó đã chết, dù lý trí bảo rằng họ đã đi rồi.

Còn Tống Đường thì ngược lại, tiềm thức sẽ không ngừng nhắc nhở cậu rằng người đó đã chết, còn lý trí lúc này lại tự nhủ: Biết đâu vẫn còn cơ hội?

Biết đâu vẫn còn cách?

Để rồi cuối cùng, lý trí cũng buộc phải chấp nhận sự thật rằng người đó đã không còn nữa...

Tống Đường nghe câu hỏi của Bàn Tử, chỉ lẳng lặng hút thuốc không có ý định trả lời.

Cậu đâu phải không muốn gặp lại người đó.

Nhưng cậu biết, người đó vĩnh viễn không quay lại nữa!

Kiếp trước không, kiếp này có lẽ cũng không!

Dù sao mình cũng đã xuyên không rồi.

Nếu kiếp trước cô ấy thực sự may mắn sống sót, thì họ cũng đã cách biệt hai thế giới, làm sao có thể gặp lại?

“Chuyện ở Tần Lĩnh cơ bản đã kết thúc rồi!

Tôi không muốn bàn thêm về chuyện vật chất hóa nữa.

Chúng ta thu dọn đồ đạc đi, đợi họ xong việc là rút quân luôn!” Tống Đường đứng dậy thu dọn đồ.

Bàn Tử thấy thế định hỏi thêm, nhưng Thiên Chân cản lại: “Vậy chúng ta bàn chuyện khác đi!

Tôi vẫn không yên tâm, cậu có cách nào xem tình hình bên trong không?

Hay là chúng ta lén đi theo xem thử?” “Lén xem vậy không tốt lắm đâu!” Tống Đường nói.

Bàn Tử vội vàng: “Sao lại gọi là lén xem?

Tiểu Ca là bạn của chúng ta mà!

Đây gọi là quan tâm bạn bè!

Cậu xem, các fan trên livestream cũng đang nói kìa!” Tống Đường nhìn vào livestream, quả nhiên thấy các fan cũng đang rần rần.

“Đường Bảo xem đi mà!” “Đúng đó, hai Tiểu Ca quyết đấu kìa, anh không muốn xem để học mấy chiêu sao?” “Đúng rồi, sao lại gọi là lén xem, đây rõ ràng là thưởng thức!” “Đúng đúng, hai Tiểu Ca đấu nhau là nghệ thuật, là để thưởng thức!” Tống Đường thực ra cũng rất muốn xem, lúc này được fan và Bàn Tử cổ vũ, tính tò mò cũng trỗi dậy.

“Vậy xem nhé?” “Xem chứ!

Nhất định phải xem!

Những trận đấu đỉnh cao thế này chắc phim kiếm hiệp cũng chỉ đến thế là cùng!" "Nhưng xem bằng cách nào?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Thiên Chân nhìn vào trong hang nói: "Họ đi sâu lắm rồi, xem lén kiểu gì?" Tống Đường mỉm cười lấy ra thiết bị giả lập 3D, thuần thục kết nối điện thoại với một chiếc flycam mini.

Chiếc flycam dưới sự điều khiển của cậu bay vèo vào trong hang.

Hình ảnh trên livestream cũng chuyển sang góc nhìn của flycam.

Các fan nín thở, hồi hộp theo dõi.

Dưới sự dẫn dắt của flycam, mọi người nhanh chóng phát hiện không gian bên trong hang động lại thay đổi.

Không biết từ lúc nào, trong đường hầm họ vừa đi ra đã xuất hiện một không gian hình tròn.

Hiện tại hai Tiểu Ca đang ở bên trong.

Chỉ có điều dường như họ đến hơi muộn, khi flycam tiếp cận chỉ nghe thấy những tiếng va chạm kim loại "keng keng keng".

Rõ ràng hai người đã đánh nhau rồi.

Hơn nữa vì trong này không có ánh sáng chiếu vào nên rất mờ tối.

Chỉ có thể lờ mờ thấy hai món cổ binh khí lấp loáng hàn quang đang lao vào nhau, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng va chạm chát chúa.

Bàn Tử cảm thán: "Cao thủ đúng là cao thủ, tối thế này mà vẫn đánh ra đao quang kiếm ảnh được!

Thật ra theo tôi thì giữ lại cả hai là tốt nhất, trẻ con mới phải chọn chứ người lớn là lấy hết!" Thiên Chân gõ đầu Bàn Tử một cái, bảo anh đừng có nói nhảm.

Mấy người dán mắt vào màn hình nhưng mãi vẫn không nhìn rõ

tình hình cụ thể.

Các fan cũng tặc lưỡi, vốn định xem cao thủ so chiêu, kết quả ngoài mấy tia sáng lạnh lùng thì chẳng thấy gì khác.

Đang lúc họ thất vọng thì tình thế bên trong đột ngột xoay chuyển.

Sau một cú va chạm mạnh, một trong hai món binh khí dường như đã vỡ tan.

Luồng hàn quang đó biến mất ngay lập tức, sau đó hóa thành vô số điểm sáng trắng li ti, rõ ràng là sắp tan biến.

Gần như cùng lúc, những điểm sáng đó làm bừng sáng cả không gian.

Mọi người kinh ngạc thấy bên trong hiện ra luồng ánh sáng trắng, đường hầm ban đầu đã biến mất, thay vào đó là hố cây và cây Thanh Đồng quen thuộc.

Tiểu Ca nhìn tất cả những chuyện này mà không hề biến sắc.

Anh tung người nhảy thẳng lên cây Thanh Đồng, vung cổ đao chém mạnh vào thân cây ba phát "phập phập phập".

Lưỡi đao chém vào phát ra âm thanh trầm đục.

Theo đó, toàn bộ không gian bên trong dường như trở nên trong trẻo hơn.

Các fan giả vờ không hiểu, vội hỏi: "Anh ấy đang làm gì vậy?" Tống Đường nói: "Xóa bỏ!

Anh ấy đang xóa bỏ những thứ được vật chất hóa ra!

Đây là điểm mấu chốt đấy, cô Kỷ Niệm tốt nhất nên ghi lại đi!

Sau này phía chính quyền nghiên cứu có thể tham khảo." "Ơ kìa, hình như đúng thế thật, cảm giác tầm nhìn trong mộ trở nên rõ ràng

hơn hẳn!" "Đúng vậy, thần kỳ quá, không ngờ cách để xóa bỏ vật chất hóa của thần thụ Thanh Đồng lại là gõ vào thân cây!" "Cô Kỷ Niệm ghi lại chưa?

Đây là kiến thức trọng tâm đấy, sau này chắc chắn dùng đến!" Các fan trong livestream cũng rôm rả bình luận.

Thực tế thì Kỷ Niệm đã sớm ghi chép lại phương pháp này.

Một chuyện quan trọng như vậy sao cô có thể bỏ qua được...

Chương 137

Sau khi Tiểu Ca gõ ba phát lên cây Thanh Đồng, anh mới leo xuống rồi theo lối cũ đi ra ngoài.

Lúc này ba người Thiên Chân dĩ nhiên đã sớm thu dọn thiết bị quay lén.

Tiểu Ca đi ra cũng không nói nhảm, ra hiệu có thể đi rồi.

Mấy người lúc này mới đeo ba lô chứa đồ đạc đã thu dọn xong, rồi theo dây thừng trượt xuống vách núi.

Tuy nhiên dây thừng không đủ dài, đoạn cuối cách mặt nước khoảng bảy tám mét.

May mà độ cao này nhảy xuống nước cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Từng người lần lượt nhảy xuống hồ.

Lúc lên bờ, Bàn Tử bị trượt chân trẹo nhẹ một cái, ngoài ra mọi người đều không bị thương tích gì.

Chuyến đi này coi như cũng là có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm.

Tuy nhiên, nơi họ đi ra không rõ vị trí chính xác nên Tống Đường chỉ có thể liên hệ với Kỷ Niệm, nhờ cô gọi trực thăng đến đón.

Qua hai lần xuống mộ, thành tích của Tống Đường là không cần bàn cãi.

Hiện giờ trong mắt chính quyền, cậu là một "miếng mồi ngon", chút chuyện nhỏ này dĩ nhiên không thành vấn đề.

Trong lúc đợi trực thăng, Tống Đường và các fan tổng kết lại hoạt

động "tìm điểm khác biệt" trước đó.

Thực ra hoạt động này không có nhiều người tham gia, có lẽ mọi người đã bị cuốn vào quá trình xuống mộ, mải mê xem chuyện nên quên mất việc tìm điểm khác biệt.

Vì vậy khi thống kê cuối cùng, trong danh sách Tiểu Nhã đưa ra chỉ có Kỷ Niệm và Minh Thúc.

Kỷ Niệm được 2 điểm tích lũy.

Đối với hoạt động này, Minh Thúc dường như cũng không mấy mặn mà.

Có lẽ vì toàn bộ ngôi mộ này thực tế đồ có thể bán được rất hạn chế, không nhiều đồ như ở Lỗ Vương Cung.

Vì vậy giai đoạn sau cơ bản không thấy Minh Thúc xuất hiện nữa.

Những thương nhân này luôn là kẻ trục lợi, không có đồ bán tự nhiên sẽ không xuất hiện.

Mà giờ đây phong trào livestream thám hiểm mộ ngày càng hot, họ không chỉ có mỗi lựa chọn ở đây, sang các livestream khác tìm hàng cũng là chuyện bình thường.

Cuối cùng, ngôi mộ Tần Lĩnh này đúng như Tống Đường đã nói, coi như tặng trắng cho cô Kỷ Niệm.

Dĩ nhiên cậu tặng là tặng cho cá nhân cô, còn Kỷ Niệm có giao nơi này cho chính quyền hay không thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của cậu.

Trong lúc Tống Đường tương tác với fan, ở phía bên kia đống lửa, Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca cũng đang trò chuyện về những chuyện khác.

"Tiểu Ca... tính ra thời gian thì dường như vẫn chưa đến lúc ước

định mà!

Lần này anh ra ngoài là có chuyện gì sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Nhưng Tiểu Ca dường như không nghe thấy, cũng không trả lời.

Bàn Tử hích hích Thiên Chân bảo cậu lên tiếng.

Thiên Chân bất lực nói: "Tiểu Ca, anh có chuyện gì cần giúp không?

Nếu cần giúp đỡ thì cứ bảo bọn tôi!

Chưa đến giờ mà anh đã ra ngoài, có phải vì thấy video cầu cứu họ quay trước đó không?

Đó chỉ là đùa thôi, anh đừng tưởng thật nhé!" Thiên Chân giải thích.

Tiểu Ca nghe vậy quay đầu nhìn cậu, rồi nhìn sang phía livestream của Tống Đường: "Vì cậu ta!" "Cậu ta?" Thiên Chân và Bàn Tử đều sững sờ.

"Tiểu Ca, anh quen chú em Đường à?" Bàn Tử kinh ngạc.

Tiểu Ca lắc đầu: "Livestream!" "Livestream?

Ý anh là vì họ livestream thám hiểm mộ nên anh mới ra sớm?" Thiên Chân hỏi.

Tiểu Ca lần này gật đầu.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Chuyện này đúng là khó xử thật, hợp pháp hóa khảo cổ là quyết định của chính quyền mà!

Đó là xu thế chung rồi, bọn chú em Đường chỉ là tận dụng thời cơ thôi.

Chuyện này xét cho cùng không trách họ được.

Anh ra ngoài lần này là lo họ đi đào mộ tổ nhà anh hả?

Tức là cái tòa cổ lâu ở Ba Nãi đó?" Thiên Chân nghe vậy cũng vội gật đầu.

Đúng là có khả năng đó thật.

Bởi vì hiện giờ khảo cổ đã hợp pháp, mà số lượng mộ cổ chỉ có hạn, chắc chắn sẽ có những ngôi mộ chưa ai phát hiện bị đưa ra ánh sáng.

Chuyện về tòa cổ lâu ở Ba Nãi đâu phải chỉ có họ biết, người của Giải gia và Hoắc gia trong Lão Cửu Môn thực ra cũng có người biết.

Cộng thêm việc Tiểu Ca ra ngoài lần này nói là vì hợp pháp hóa khảo cổ, e là điều anh lo lắng đúng là chuyện này.

Tiểu Ca không gật đầu, một lúc sau mới nói: "Tôi phải đi hai nơi, có một số thứ không thể để chúng xuất hiện trên đời!

Đến đây coi như là tiện đường thăm mọi người.

Sau khi trở về, tôi sẽ đi ngay!" "Về là đi luôn á?

Có cần gấp thế không?" Thiên Chân vội hỏi.

Bàn Tử cũng phụ họa theo: "Đúng đấy, tuy hiện giờ streamer thám hiểm mộ không ít nhưng cao thủ thực sự như chú em Đường thì chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Cổ lâu chắc vẫn an toàn trong thời gian ngắn mà!

Hơn nữa anh định đi đâu?

Đúng lúc Thiên Chân cũng không muốn xuống mộ nữa, hay là lần này về xong chúng tôi tách khỏi nhóm của chú Đường rồi đi theo giúp anh nhé?" Thiên Chân vội gật đầu, cậu cũng có ý đó.

Giờ đã tìm thấy Tiểu Ca, động lực xuống mộ của cậu cũng không còn, đương nhiên là không muốn tiếp tục nữa.

Tiểu Ca nghe vậy liền nêu ra hai địa điểm: “Sa Đầu Tiều, Ba Nãi!” “Hả?” Thiên Chân và Bàn Tử lập tức đờ người ra.

Bàn Tử vội nói: “Không phải chứ, nãy giờ nói mãi hóa ra anh lại định đi đổ đấu à?

Tôi bảo này Tiểu Ca, anh trông đâu giống hạng người ham tiền đâu, sao cũng dính vào trò này thế?

Nói mau, anh hợp tác với nền tảng nào livestream?

Lợi nhuận chia chác sao?” Thiên Chân vội ngắt lời Bàn Tử: “Hợp tác livestream cái gì, Tiểu Ca là hạng người đó sao?

Tiểu Ca, rốt cuộc tại sao anh phải đến hai nơi đó, chắc chắn phải có nguyên nhân đúng không?

Anh nói cho bọn tôi nghe được không?” Tiểu Ca nhìn Thiên Chân, không nói gì, mà lại móc từ trong ba lô ra một món đồ.

Thiên Chân nhìn thấy, đó là ba cái vật giống như nhẫn.

Thứ này lúc đầu cậu thấy rất lạ, nhưng sau đó sực nhớ ra, đây là ba chiếc nhẫn mà Tiểu Ca từng lấy ra từ trong Trương Gia Cổ Lâu.

Anh mang chúng đi sau đó lên Trường Bạch Sơn.

Giờ mang ra thì không nói, nhưng vấn đề là đi mộ dưới đáy biển thì liên quan gì đến thứ này?

“Tiểu Ca, rốt cuộc anh có ý gì đây?” Bàn Tử cũng không hiểu nổi.

Tiểu Ca đáp: “Uông Tàng Hải cũng có, tôi phải lấy lại!” “Hả?” Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều nghệch mặt ra.

Thiên Chân vội nói: “Không phải chứ Tiểu Ca, mộ dưới đáy biển đã bị nổ rồi, anh quên rồi sao?

Lúc chúng ta thoát ra nó đã nổ tung, dưới đó chắc chắn là gạch

vụn với nước biển rồi!

Dù Uông Tàng Hải có giữ món đó thì cũng làm mồi cho cá từ lâu rồi!

Có cần thiết phải đi không?

Vả lại dù có đi thì nơi đó đã bị nước nhấn chìm, ngày xưa lúc chưa ngập nước chúng ta còn chẳng tìm thấy xác lão ta, giờ thì càng không thể chứ!" Bàn Tử vội gật đầu: "Đúng thế, ngâm trong nước thế kia chắc thi thể bị cá rỉa sạch rồi!" Tiểu Ca chỉ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Rõ ràng anh đã quyết tâm, không thể thay đổi.

Bàn Tử thấy vậy thở dài ngao ngán: "Thôi xong, xem ra vụ tách nhóm này không thành rồi!

Hay là tôi đi nói với chú em Đường?

Trạm tiếp theo chúng ta xuất phát đi Nam Hải luôn?

Dù sao cũng phải đi, mình tự đi là vi phạm pháp luật đấy, chi bằng kéo theo chú Đường!

Vừa hợp pháp, vừa kiếm được tiền, một công đôi việc quá còn gì?" Thiên Chân nghe vậy gật đầu tán thành.

Tống Đường bên này cũng vừa kết thúc livestream.

Trực thăng đang đưa người tới đón, tiếp tục livestream cũng không cần thiết nữa.

Thấy Bàn Tử gọi mình, cậu liền chạy sang.

Lúc này trời đã dần tối sầm lại.

Bốn người ngồi quanh đống lửa, vừa ăn đồ ăn vừa nghe Bàn Tử kể lại chuyện của Tiểu Ca cho Tống Đường nghe.

Chương 138

Bản thân Tống Đường đã quá hiểu họ, lại thêm lúc này livestream đã tắt, ở đây chỉ có bốn người nên có gì nói nấy.

Tống Đường nghe xong gật đầu: "Đi Nam Hải à, thực ra tôi không có ý kiến gì!

Chuyến Lỗ Vương Cung lần đó hai người đều không lấy tiền, giúp tôi trả xong khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng.

Nói đi cũng phải nói lại, tôi vẫn nợ hai người, nên thu nhập lần này ở Tần Lĩnh tôi đã tính sơ qua rồi.

Tôi chỉ lấy một ít sinh hoạt phí, còn lại đưa hết cho hai người!

Coi như là bù đắp khoản tiền nợ lần trước.

Giờ tôi cũng coi như trắng tay, đi đâu cũng được miễn là kiếm được tiền!" Thiên Chân kinh ngạc: "Thế thì lạ thật, hiện giờ trong số mộ cổ còn lại, nếu nói về kiếm tiền thì chắc chắn phải là Vân Đỉnh Thiên Cung chứ?

Vậy mà cậu lại sẵn lòng đi xuống đáy biển à?

Nơi đó bị nổ rồi cậu không biết sao?" Tiểu Ca và Bàn Tử cũng nhìn cậu, rõ ràng lời này có vấn đề.

Tống Đường nghe vậy cười nói: "Sai bét!

Vân Đỉnh tuy đáng giá thật, nhưng như tôi đã nói trước đó, mức độ nguy hiểm là cực kỳ lớn!

Trong khi đó chỉ số nguy hiểm ở mộ dưới đáy biển lại thấp hơn nhiều.

Hai người đừng thấy một bên là hoàng đế, một bên chỉ là một kỳ

nhân giang hồ.

Nhưng nếu thực sự nói về của cải, thì khối tài sản của Uông Tàng Hải cũng không thể coi thường đâu!

Ở thời đại đó, có thể xây dựng được một ngôi mộ dưới đáy biển, hai người thử nghĩ xem cái giá phải trả về nhân lực, vật lực lớn đến mức nào?

Hơn nữa, ai dám bảo chứng là cả đời tài phú của Uông Tàng Hải không được chôn theo cùng?" "Nhưng lúc đó chúng tôi đâu có tìm thấy!" Bàn Tử nói.

"Hai người không tìm thấy thì chỉ chứng tỏ trình độ hai người chưa tới thôi!

Chứ không có nghĩa là bên trong không có!

Vả lại, Thiên Chân, có câu nói này của chú Ba cậu chắc cậu vẫn chưa nghiền ngẫm kỹ nhỉ?" Tống Đường đứng dậy nói: "Tôi nhớ chú Ba cậu từng nói một câu: Quy mô của mộ dưới đáy biển lớn hơn nhiều so với những gì các người tưởng tượng!

Mà quan tài của Uông Tàng Hải lại nằm trong một môi trường cực kỳ quỷ dị!" "Thì sao?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường cười đáp: "Nếu chuyện này là thật, thì cấu trúc kín của mộ dưới đáy biển có lẽ không phải chỉ có một tầng duy nhất!

Các người tuy đã làm nổ tầng trên cùng, nhưng e là phía dưới vẫn đang trong trạng thái kín kẽ, chưa bị nước biển tràn vào.

Hơn nữa quan tài Uông Tàng Hải nằm trong môi trường quỷ dị, chỉ riêng hai chữ 'quỷ dị' đó thôi cũng đủ để người ta phải suy ngẫm rồi!

Ngôi mộ của một danh nhân như thế, tôi nghĩ rất đáng để mạo

hiểm thử một chuyến!

Thế nên vụ này tôi không có ý kiến!

Hai người quyết định lúc nào xuất phát thì cứ báo tôi một tiếng là được.” Tống Đường cười bảo: “Thực ra một kỳ nhân lịch sử như Uông Tàng Hải, tôi cũng rất muốn tận mắt nhìn thấy.

Lão ta năm xưa từng tận mắt thấy 'Chung Cực', một người như lão sau khi chết sẽ có những món đồ tùy táng như thế nào, hai người không tò mò sao?” Thấy cậu đồng ý nhanh như vậy, Thiên Chân bất lực nói: “Chú em Đường, thực ra có một chuyện tôi vẫn chưa nói với cậu.

Vốn dĩ sau khi chuyến Tần Lĩnh này kết thúc, chúng tôi định tách nhóm.

Giờ Tiểu Ca đã xuất hiện, tôi thực sự không muốn xuống mộ nữa.

Nhưng Tiểu Ca anh ấy...” Tống Đường nghe vậy cười: “Nhưng Tiểu Ca xuất hiện và anh ấy muốn đi mộ dưới đáy biển, nên cậu tạm thời chưa thể giải tán đúng không?

Vấn đề này thực ra tôi đã tính đến từ lâu rồi!

Tiểu Ca vừa xuất hiện, cậu chắc chắn sẽ không muốn xuống mộ.

Mà Bàn Tử lại thân với cậu, cậu không đi thì anh ta dĩ nhiên cũng không đi.

Thế nên tôi đã sớm nghĩ tới rồi, hai người yên tâm, tôi Tống Đường cũng không phải hạng người cầm lên được mà không buông xuống được.

Sau khi chuyến mộ dưới đáy biển kết thúc, hai người muốn đi hay ở tùy ý!

Nhưng tôi có lời muốn nói trước.

Khi đi Nam Hải phải mở livestream, nên hai người phải nói kỹ với Tiểu Ca là đừng có nói nhiều, cẩn thận lộ danh tính.

Thứ hai, hai người có thể tách nhóm, nhưng vị trí của những ngôi mộ cổ còn lại không được công bố ra ngoài.

Dù sao tôi còn phải trông chờ vào mấy ngôi mộ đó để phát tài mà.

Chúng ta làm việc nên để lại một lối thoát, sau này còn dễ gặp lại nhau." Thiên Chân nghe vậy mỉm cười gật đầu.

Cậu thực sự rất thích tính cách sảng khoái như vậy của Tống Đường.

Mọi người đều lấy thứ mình cần, không cần nữa thì tách nhóm.

Thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đến, mọi người vốn dĩ có nhu cầu riêng, sau khi thỏa mãn thì giải tán là chuyện thường tình, chẳng có gì phải oán hận.

"Được, vậy chuyện này cứ quyết định thế đi, nhưng thời gian xuất phát cụ thể thì vẫn phải đợi thêm.

Tiểu Ca cũng không gấp gáp đến thế, ngày kia là tiệc sinh nhật của Tú Tú rồi.

Không phải cậu cũng muốn đi mở mang tầm mắt xem người của Lão Cửu Môn sao, lúc đó đi cùng chúng tôi luôn nhé!" Thiên Chân nói.

Tống Đường gật đầu.

Cậu cũng không vội, có thể đi xem tiệc sinh nhật của người trong Lão Cửu Môn dĩ nhiên là điều cầu còn không được.

Mấy người lại tán dóc thêm nhiều chuyện khác, nói rất lâu.

Cuối cùng Thiên Chân thậm chí còn hỏi về kết cục của Tần Nhuyễn trong câu chuyện mà Tống Đường kể, nhưng dường như Tống Đường không muốn nói, cuối cùng cũng thôi...

Trực thăng tìm thấy họ vào sáng hôm sau.

Mấy người trực tiếp lên máy bay, được đưa đến một khách sạn gần chân núi Tần Lĩnh để nghỉ ngơi.

Thiên Chân liên hệ mua vé tàu hỏa sớm sáng hôm sau để quay về.

Chuyến tàu đi thẳng đến kinh thành!

Căn cơ của Hoắc gia ở kinh thành, thọ yến dĩ nhiên cũng tổ chức ở đó.

Hôm nay cả ba người đều nghỉ lại khách sạn...

Cùng lúc họ rời khỏi Tần Lĩnh, tại một trang viên tư nhân ở tỉnh Đông Sơn.

Hoắc Lục đang uống trà thì một thuộc hạ đi tới.

"Lục gia, vừa mới thám thính được tin tức!

Thiên Chân đã đặt bốn vé tàu hỏa sáng sớm mai đi kinh thành!

Xem chừng là đi dự tiệc sinh nhật của tiểu thư Tú Tú!

Ngài xem?" Hoắc Lục nghe vậy đầy hứng thú: "Tiểu Tam Gia cũng nể mặt đấy chứ!

Nhưng trước đó tôi đã nói rồi, tôi sẽ không đi.

Bảo một bậc tiền bối như tôi đi chúc thọ tiểu bối, tôi sợ con bé gánh không nổi!

Nhưng cậu vẫn nên dẫn người đi chuẩn bị một chút.

Sáng mai chúng ta quay về kinh thành, tốt nhất cậu hãy đón lõng trước khi cậu ta gặp Tú Tú, báo là tôi muốn gặp cậu ta!

Còn về Hoắc gia, không cần quan tâm họ, dù sao nhìn mặt tốt hay mặt xấu thì kết quả cũng chẳng ra sao đâu!" "Rõ!" Tên thuộc hạ vội gật đầu, lập tức đi đặt vé tàu về kinh thành sáng mai...

Trong khách sạn, Tống Đường tắm nước nóng một trận sảng khoái, rồi đánh một bữa đại tiệc thịnh soạn do khách sạn chuẩn bị.

Cậu nằm dài trên chiếc ghế tựa ngoài ban công chuẩn bị đi ngủ.

Về cái nghề khảo cổ thám hiểm này, Tống Đường quá hiểu rõ rồi.

Đúng như câu nói của Bàn Tử, đầu lúc nào cũng kề bên vành móng ngựa, chẳng biết lúc nào thì phải về chầu ông bà.

Nên lúc nào được hưởng thụ thì đừng có keo kiệt, không thì hối hận chẳng kịp.

Đang lúc nghỉ ngơi thì điện thoại Tống Đường bỗng reo vang.

Cầm lên xem, hóa ra là Tiểu Nhã gọi tới.

"Alo, có chuyện gì không?" Điện thoại kết nối, Tống Đường hỏi.

"Em vừa nhận được một bức thư điện tử nặc danh, nói là muốn bàn chuyện hợp tác với anh!

Đối phương đưa ra mức thù lao rất cao, anh xem có muốn hẹn gặp mặt một lần không?" "Bàn hợp tác với tôi?

Xem ra là muốn nhờ tôi xuống mộ thay đây mà!

Hiện tại thì thôi đi, để sau hãy tính!" Nói xong Tống Đường cúp máy.

Tìm đến cậu theo kiểu nặc danh, rõ ràng là đối phương không muốn bị ai để ý.

Loại người này chắc chắn trong tay có vị trí mộ cổ nhưng không dám đi, nên mới tìm đến cậu.

Tuy nhiên hiện tại mà nói, Tống Đường không thiếu mộ cổ để đi, nên dĩ nhiên sẽ không cân nhắc, đợi sau này hết việc rồi tính chuyện hợp tác cũng không muộn.

Chuyện này Tống Đường không để tâm lắm.

Hiện giờ cậu cũng coi như là một streamer khảo cổ đang rất hot, cộng thêm danh tiếng ca sĩ đỉnh lưu trước đó, coi như đã hoàn thành việc chuyển đổi thân phận một cách thành công.

Với thành tích của hai ngôi đại mộ sờ sờ ra đó, người muốn tìm cậu hợp tác dĩ nhiên sẽ không ít.

Chương 139

Nhưng tại sao cậu phải hợp tác với họ?

Đã nói đến hợp tác thì chắc chắn sẽ dính dáng đến vấn đề phân chia lợi ích.

Nếu cậu không biết tìm mộ thì chẳng nói làm gì, vì kiếm tiền mà phải đi "kẹp lạt ma" khắp nơi như Bàn Tử trước đây.

Nhưng vấn đề là, cậu biết tìm mộ!

Đã biết tự tìm thì hà tất phải hợp tác với kẻ khác?

Dĩ nhiên nếu đồng đội là phái thực lực như Thiên Chân, Bàn Tử thì cũng không phải không được, dù sao một con én cũng không làm nên mùa xuân.

Xuống mộ mà có một mình thì không có người chiếu ứng, gặp rắc rối cũng khó thoát thân.

Nhưng còn với những người khác thì thôi, xin miễn.

Kinh nghiệm tiền kiếp khiến Tống Đường hiểu sâu sắc một đạo lý: Trong cái nghề này, trừ phi đó là người cậu thực sự quen thân và hiểu rõ nhân phẩm, còn không thì xuống mộ với người lạ, có khi chết thế nào cũng chẳng hay.

Một đêm không có chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Thiên Chân, Tống Đường lên tàu hỏa đi kinh thành.

Do buổi trưa có bữa tiệc sinh nhật thịnh soạn nên mấy người sáng nay còn chẳng thèm ăn cơm.

Việc này khiến Bàn Tử đói đến mức chửi thầm Thiên Chân quá

biết tiết kiệm.

Giờ đã là người có tài sản hàng trăm triệu rồi mà đến cái bánh bao cũng không nỡ mua.

Thiên Chân thì suốt dọc đường giáo huấn anh, nói cái gì mà phải tiết kiệm để làm cách mạng, tiêu xài hoang phí thì làm sao bền lâu được?

Tiểu Ca đối với màn đấu mồm của họ thì coi như không nghe thấy, nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang thẫn thờ chuyện gì.

Tống Đường cũng lười đấu khẩu với Bàn Tử nên hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, lần này anh ra ngoài rồi có quay lại đó nữa không?" Nghe Tống Đường hỏi câu này, Bàn Tử và Thiên Chân đâu còn tâm trí cãi nhau nữa, lập tức nhìn sang.

Bàn Tử nói: "Câu này tối qua chúng tôi hỏi rồi!

Tiểu Ca bảo anh ấy không quay lại đó nữa!

Dù sao khảo cổ cũng hợp pháp hóa rồi, Vân Đỉnh bên đó sớm muộn gì cũng có người ghé thăm thôi.

Thế nên chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ, hiếm khi thấy Tiểu Ca thấu tình đạt lý như lần này!" Tống Đường cười nói: "Cái đó không gấp, chỉ là Tiểu Ca nghĩ thoáng được như vậy khiến tôi thấy mừng thay cho anh ấy.

Cái bí mật đó giữ bao nhiêu năm, tộc nhân cũng sắp tuyệt tự rồi, liệu có đáng không?

Chi bằng giải nghệ đi, nhân lúc còn trẻ khỏe mà cưới lấy mấy cô vợ bé, tranh thủ khai chi tán diệp cho Trương gia mới là việc chính chứ!" Thiên Chân nói: "Tiểu Ca không phải hạng người đó đâu!

Thôi nói chính sự đi, mọi người thực sự định đi Vân Đỉnh à?" Bàn

Tử nghe vậy bảo: “Cậu nói lạ, mình không đi thì để người khác phát tài à?

Lãng phí là phạm tội cực lớn đấy!

Vả lại biết đâu sau cánh cửa Thanh Đồng kia có dấu vết gì Tiểu Ca để lại thì sao?

Ví dụ như 'Trương Khởi Linh đã đến đây chẳng hạn', để người khác thấy được thì quê chết.

Thế nên chúng ta phải đích thân đi, không vì phát tài thì cũng là để đi 'dọn dẹp' cho Tiểu Ca!” Tống Đường thấy Bàn Tử nói nghe đại nghĩa lẫm liệt như vậy cũng chỉ biết cười trừ.

Cái gã này rõ ràng là đang tăm tia mấy món bảo bối bên trong mà còn nói nghe thanh cao thoát tục thế không biết.

“Chuyện đó để sau hãy tính, dù sao trước đó chúng ta đã bàn là sẽ đi Nam Hải rồi.

Mọi người định lúc nào thì xuất phát?” Tống Đường hỏi.

Thời gian cụ thể trước đó cậu chưa hỏi kỹ, giờ nhắc tới thì nên bàn bạc cho rõ.

Thiên Chân nói: “Dự kiến là sau vài ngày nữa.

Hôm nay tới thủ đô, chuyện của Hoắc gia chắc cũng phải bận rộn cả ngày.

Còn phải chuẩn bị trang bị nữa, cũng cần thời gian.

Sao vậy, cậu có việc gì à?” Tống Đường cười: “Không có gì, chỉ là lúc chuẩn bị trang bị tôi cần thêm một bộ thiết bị công nghệ cao.

Thứ này ước tính giá trị không nhỏ đâu, mọi người cũng biết đấy, từ Tần Lĩnh ra tôi chỉ giữ lại chút tiền sinh hoạt phí thôi.

Nên tiền trang bị này e là phải...” Bàn Tử nghe vậy cười lớn: “Chú em Đường, chuyện này mà cũng phải lo à?

Dù sao chú cũng quen biết những người bạn có tài sản hàng trăm triệu, chuyện này cứ để Bàn gia lo hết!

Cần bao nhiêu, lát nữa cứ tìm Bàn gia!” Tống Đường gật đầu.

Bộ trang bị đó quả thực rất đắt, nếu không cậu đã chẳng mở miệng.

Vả lại thứ đó đối với chuyến đi mộ dưới đáy biển là cực kỳ quan trọng, không mua không được!

Cả nhóm tán chuyện dọc đường, gần đến giữa trưa thì cuối cùng cũng tới thủ đô.

Người của Hoắc gia đã sớm sắp xếp xe chuyên dụng đón rước, đưa họ đến một con ngõ yên tĩnh ngay giữa lòng thủ đô nhộn nhịp.

Nơi này ẩn giấu một dãy tứ hợp viện với kiến trúc cổ kính.

Nếu không vào trong thì thật không ngờ giữa vùng đất tấc đất tấc vàng của thủ đô lại có một nơi thanh tịnh đến thế.

Mấy người xuống xe thì thấy trước cửa tứ hợp viện có không ít người đang tụ tập trò chuyện hút thuốc.

Những người này trông có vẻ là những vị khách không mấy quan trọng.

Hoắc gia kinh doanh bao năm, bạn bè thân sơ tốt xấu nhiều vô kể.

Giờ đây tổ chức tiệc sinh nhật rầm rộ, người đến dĩ nhiên cũng đủ mọi thành phần.

Đám người hầu trước cửa thấy Thiên Chân thì vội vàng đón tiếp: “Tiểu Tam Gia, tiểu thư đã đợi ngài từ lâu!

Mời ngài theo tôi vào trong!" Thiên Chân gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, dẫn mọi người trực tiếp vào trong tứ hợp viện.

Vừa vào Tống Đường đã phát hiện tứ hợp viện này từng được tu sửa lại, kết cấu tổng thể đã bị thay đổi.

Nhìn bên ngoài thì giống một cái tứ hợp viện, nhưng bên trong lại được xây dựng theo kiểu phủ đệ quan lại.

Nghĩa là vào trong sẽ là đại đường, phía sau còn có mấy dãy nhà nữa.

Thiên Chân rõ ràng không phải lần đầu đến đây, nhưng thấy kết cấu này cũng có chút kinh ngạc, có vẻ trước đây không phải như vậy.

Tên người hầu cười nói: "Sau khi tiểu thư lên nắm quyền đã cho sửa lại kết cấu nơi này, Tiểu Tam Gia chưa thấy bao giờ là chuyện bình thường.

Mời ngài ra hậu viện, tiểu thư muốn gặp riêng ngài.

Còn ba vị bạn đây, xin mời ngồi uống trà ở đại đường.

Chúng tôi dĩ nhiên sẽ tiếp đón chu đáo." Thiên Chân nghe vậy nhìn ba người Bàn Tử.

Bàn Tử cười bảo: "Cậu cứ đi đi!

Bàn gia sắp đói lả rồi, đúng lúc ở đây có chút đồ ăn lót dạ!" Thấy ba người đều không có ý kiến, Thiên Chân mới đi theo tên người hầu ra hậu viện.

Tiểu Ca ngồi một bên không nói lời nào, Bàn Tử thì mải mê cắn hạt dưa.

Tống Đường rảnh rỗi quá bèn đi quanh đại đường ngắm nghía.

Có thể thấy thiết kế của toàn bộ đại đường này thực sự rất kỳ công.

Chỉ riêng những món đồ bày trên kệ gỗ một bên đã toát lên vẻ thâm trầm của lịch sử.

Hoắc gia không hổ danh là gia tộc thuộc Thượng Tam Môn của Lão Cửu Môn, nền tảng gia tộc đúng là thâm hậu.

Bàn Tử thấy Tống Đường nhìn chăm chú bèn hỏi: "Sao thế?

Trên cái kệ này còn có bảo bối gì không ổn à?" Tống Đường nghe vậy mỉm cười, tiến tới nhặt một vỏ đạn trên kệ xuống.

Bàn Tử thấy thế thì phì cười: "Tôi bảo này chú em Đường, cái vỏ đạn này hồi nhỏ Bàn gia toàn đem làm bi mà chơi, có gì mà lạ đâu!" Tống Đường cười, đưa vỏ đạn lên trước mắt quan sát kỹ rồi nói: "Thời gian sử dụng của vỏ đạn này không quá ba tháng!

Nhìn kiểu dáng và mức độ bảo quản, cậu đoán xem tôi nghĩ tới cái gì?" "Cái gì?" Bàn Tử không hiểu hỏi lại.

Tống Đường cười đáp: "Vết tì vai!

Xem ra cô nàng Tú Tú này sau đó lại đến Cổ Lâu rồi.

Lâu ngày không gặp Thiên Chân, giờ lại mượn tiệc sinh nhật để đặc biệt mời cậu ấy qua đây.

E là lần này còn có mục đích khác đấy.

Có khi chuyến đi Nam Hải của chúng ta không thành rồi!" Bàn Tử nghe vậy vội đứng dậy xem vỏ đạn đó.

Quả nhiên, càng nhìn càng thấy quen, loại đạn này hình như anh đã từng thấy ở Ba Nãi thật.

Bàn Tử nhìn sắc mặt tái xanh của mình, rồi liếc nhìn Tiểu Ca ở một bên, dắt Tống Đường chạy ra cửa, hạ thấp giọng nói: "Chú em Đường, ở đây không có người ngoài, anh hỏi chú một câu, chú phải thành thật trả lời đấy!

Nếu bảo chú đi đổ đấu ở Trương Gia Cổ Lâu, chú có nắm chắc không?".

Tống Đường nghe vậy bật cười: "Nếu là trước đây thì đúng là không dám chắc, nhưng giờ đạo mộ đã hợp pháp hóa rồi!

Nhiều chuyện không thể nói như trước được, nếu cho tôi thời gian chuẩn bị, ít nhất tôi có bảy phần nắm chắc!

Nhưng mà, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa, ông anh định bảo tôi đi đào mộ tổ tiên người ta ngay trước mặt Tiểu Ca à?

Anh chán sống rồi sao?".

Bàn Tử lại chẳng hề để tâm: "Vừa nãy đứng trước mặt Tiểu Ca anh không tiện nói, giờ thì khác rồi!

Chú nghĩ mà xem, sau khi đạo mộ được hợp pháp hóa, có ngôi cổ mộ nào mà không bị người ta nhắm tới chứ, trừ khi ngôi mộ đó mãi mãi không bị phát hiện!

Chương 140

Trong giới đổ đấu, người biết về Trương Gia Cổ Lâu không hề ít!

Khó bảo đảm sẽ có kẻ liều lĩnh làm càn!

Tiểu Ca dù sao cũng chỉ có một mình, dù cộng thêm mấy anh em mình thì đã sao?

Chú có thể chống lại đại thế được không?".

Tống Đường gật đầu, lời Bàn Tử nói là sự thật.

Xu thế chung đã định, đâu phải một hai người có thể ngăn cản.

"Anh muốn thế nào?" Tống Đường hỏi.

Bàn Tử nói nhỏ: "Tiểu Ca lần này ra ngoài có hai mục đích, thứ nhất là đi mộ dưới đáy biển lấy đồ!

Thứ hai, anh cảm giác cậu ấy có thể sẽ vào trong cổ lâu để tìm thứ gì đó!

Thật ra chú cứ ngẫm lại mà xem, Tiểu Ca thực chất đã chấp nhận sự thật về việc đạo mộ hợp pháp hóa rồi!

Cậu ấy vội vã ra ngoài lấy đồ chẳng phải là để ngăn chặn một số thứ lưu lạc ra thế gian sao?".

Tống Đường gật đầu, Bàn Tử nói trúng tim đen rồi.

"Cho nên, chúng ta giúp cậu ấy lấy đồ, tiện tay bán những thứ cậu ấy không cần, hợp tác cùng có lợi chẳng phải rất tốt sao?

Vậy nên chú có rảnh thì tính toán đi, sự nghiệp phát tài của chúng ta không thể dừng lại được!

Đời là thế, người sinh ra là để làm việc mà!".

Tống Đường cười khổ, Bàn Tử giờ đã có khối tài sản kếch xù rồi mà vẫn cứ đau đáu chuyện kiếm tiền.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, ai mà chê mình nhiều tiền bao giờ?

Hơn nữa tiền này lại là tiện tay kiếm được, không lấy thì phí!

"Chuyện này để sau hãy nói, tôi đi đâu cũng được!

Miễn là có tiền kiếm, tôi đương nhiên không thành vấn đề!".

Bàn Tử nghe vậy vội vàng gật đầu, có lời này của Tống Đường là lão yên tâm rồi.

Dường như thấy chột dạ, bàn bạc xong Bàn Tử liền vội vàng đi tìm Tiểu Ca.

Tống Đường đem vỏ đạn cất trở lại, trong lòng nghĩ về chuyện Ba Nãi.

Việc họ có thay đổi kế hoạch hay không hoàn toàn phụ thuộc vào Thiên Chân và Tiểu Ca.

Dù sao với Tống Đường và Bàn Tử, chỉ cần xuống mộ có tiền thì đi đâu cũng chẳng quan trọng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trương Gia Cổ Cầu đúng là rất nguy hiểm.

Cuối cùng cứ chờ xem Thiên Chân và Tiểu Ca quyết định thế nào.

Tống Đường không nghĩ nhiều nữa, cảm thấy bụng bắt đầu kêu biểu tình, định bụng vào trong kiếm chút gì đó nhắm nháp.

Nhưng chưa kịp vào, vai đã bị ai đó vỗ một cái.

Cảm giác lực đạo này chắc là của nữ giới.

Tống Đường quay người lại, quả nhiên thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang mỉm cười nhìn mình.

Thoạt nhìn trông rất quen mắt.

Tống Đường phản ứng một lát mới nhận ra: “Là cô à!

Tôi suýt nữa không nhận ra đấy!”.

“Chúng ta mới gặp nhau một lần, sau đó tuy liên lạc hàng ngày nhưng chưa gặp lại bao giờ!

Anh không nhận ra ngay cũng chẳng lạ!

Nhưng sao anh lại ở đây?

Anh quen người nhà họ Hoắc à?” Tiểu Nhã cười hỏi.

Đúng vậy, người xuất hiện trước mặt Tống Đường chính là Tiểu Nhã, người phụ trách mọi việc trên livestream Douyin của anh.

Nói đi cũng phải nói lại, anh và Tiểu Nhã đúng là mới gặp mặt một lần duy nhất, sau này hợp tác livestream suốt nhưng vẫn chưa có dịp hội ngộ.

Lần này nhận ra được đã là giỏi lắm rồi.

“Tôi đi cùng bạn, tình cờ nghe danh tiếng nhà họ Hoắc nên muốn qua đây mở mang tầm mắt!” Tống Đường cười đáp.

Tiểu Nhã che miệng cười: “Anh giờ đã chuyển nghề thành công, đang là ngôi sao cực hot mà vẫn cần đến đây mở mang tầm mắt sao?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đến xem cũng chẳng sai.

Đúng rồi Đường Bảo, bao giờ anh mới livestream lại thế?

Anh không biết đâu, fan ngày nào cũng thúc giục em ở hậu đài, ai cũng muốn biết bao giờ anh mới tiếp tục xuống mộ.

Thậm chí chỉ cần anh lộ mặt hát một bài thôi cũng được!”.

Tống Đường cười: “Sắp rồi, vẫn quy tắc cũ, khi nào bắt đầu tôi sẽ liên lạc với cô!

À mà, cô cũng đến dự thọ yến à?

Cô...?" Tống Đường thấy hơi kỳ lạ, mình là do Thiên Chân dẫn tới, nhưng Tiểu Nhã sao lại vào được đây?

Hơn nữa còn vào tận đại sảnh, chẳng lẽ thân phận của cô cũng không đơn giản?

Dù sao người bình thường không thể đặt chân tới chỗ này.

Tiểu Nhã thấy Tống Đường hỏi liền cười: "À, nhà em và Giải gia là thế giao, lần này em được mời đến cùng.

Anh xem, anh họ em ở bên kia kìa!".

Nói đoạn Tiểu Nhã chỉ sang một bên.

Tống Đường lập tức thấy một thanh niên mặc vest đang nhìn mình mỉm cười.

Tống Đường nhìn anh ta thấy có vài phần quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Thanh niên kia thấy anh nhìn mình thì mỉm cười đi tới, đưa một ly vang đỏ ra, cười nói: "Chào Đường tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu!".

Tống Đường đón lấy ly rượu, trong đầu đã nhớ ra người này là ai: "Anh... anh là người của Giải gia, trời ạ!".

"Bất tài, Giải Ngữ Hoa!" Đối phương cười đáp.

Tống Đường bấy giờ mới phản ứng lại, nhìn sang Tiểu Nhã bên cạnh: "Cô... cô là người Giải gia!".

"Đúng thế, tên đầy đủ của em là Giải Tiểu Nhã!" Tiểu Nhã cười.

Tống Đường hơi đờ người ra.

Anh không ngờ nổi Tiểu Nhã lại là người Giải gia.

Khá khen cho cái thế giới này, thật đúng là nhỏ hẹp.

Mình tùy tiện chọn một nền tảng hợp tác, hóa ra lại là người của Giải gia.

Nhưng cũng chẳng trách, hồi đầu gặp Tiểu Nhã cô đã lái Porsche, một cô gái mới ngoài đôi mươi mà đi xe đó, nếu gia đình không có thực lực thì đúng là không thể.

Chỉ là lúc đó Tống Đường không nghĩ sâu xa, không ngờ thân phận Tiểu Nhã lại có ẩn tình khác.

"Đường Bảo, anh đi cùng ai thế?

Là anh Thiên Chân sao?" Tiểu Nhã hỏi, rõ ràng cô biết thân phận Thiên Chân nhưng không có ý định vạch trần.

Tống Đường gật đầu: "Đúng vậy, anh ấy vào trong gặp tiểu thư nhà họ Hoắc rồi, chúng tôi đang đợi".

Tiểu Hoa đứng bên cạnh nghe vậy thì trầm ngâm: "Ồ!

Cậu ta cũng tới à?

Xem ra bọn họ muốn giảng hòa rồi!".

Nói xong Tiểu Hoa lấy trong túi ra một tấm danh thiếp đưa qua, cười nói: "Sau này có nhu cầu cứ tìm tôi!

E rằng chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác đấy!".

Tống Đường hiểu ý anh ta, cũng không khách sáo mà nhận lấy.

Từ khi nhận ra thân phận của hai người này, Tống Đường đã lờ mờ đoán được điều gì đó.

Chỉ là Thiên Chân hiện vẫn chưa ra, nên anh chưa dám chắc chắn.

Nhưng nghe giọng điệu Tiểu Hoa, dường như anh ta cũng đã đoán được phần nào.

Mọi sự cứ chờ Thiên Chân ra rồi tính tiếp.

Tống Đường tán gẫu thêm vài câu với Tiểu Nhã và Tiểu Hoa rồi ai nấy tản đi làm việc riêng.

Thiên Chân vẫn chưa ra, Bàn Tử cắn hạt dưa đến mức phát buồn ngủ, bèn tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Chương 141

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc như cũ.

Tống Đường thấy vậy đành đi tìm nhà vệ sinh.

Trong sân nhà họ Hoắc có nhà vệ sinh, nhưng kiểu trang trí này cơ bản vẫn là hố xí lộ thiên.

Tống Đường không quen lắm nên đi ra ngoài, anh nhớ lúc đến bên đường có một cái nhà vệ sinh công cộng.

Quả nhiên, anh nhanh chóng tìm thấy.

Nhưng anh không chú ý rằng mình vừa vào nhà vệ sinh thì có một thanh niên cũng bám theo.

Sau khi giải quyết xong, Tống Đường chuẩn bị quay lại.

Nghĩ chắc bên Thiên Chân cũng sắp bàn xong rồi, có là đi dạm ngõ thì ngần ấy thời gian cũng phải xong chứ.

Tuy nhiên, anh vừa bước ra khỏi bồn rửa tay thì một bóng người đã chắn trước mặt.

"Đường tiên sinh!".

Tống Đường sững người, nhìn đối phương, nhận ra đó là một người lạ.

Anh chưa bao giờ thấy người này, nhưng nhìn cách ăn mặc chắc cũng đến dự thọ yến, mặc đồ khá chỉnh tề.

"Anh là ai?".

"Vô danh tiểu tốt, không dám báo danh.

Lục gia nhà chúng tôi đang ở một tiệm vịt quay gần đây, muốn gặp

tiên sinh để thương lượng về chuyện hợp đồng vi phạm của ngài, không biết ngài có nể mặt không?" Tên tay sai nói năng khá khách khí.

Tống Đường nghe đến chuyện hợp đồng vi phạm, lập tức hiểu ra mục đích của đối phương.

"Lục gia?

Chuyện hợp đồng chẳng phải đã làm rõ từ lâu rồi sao?

Còn vấn đề gì nữa à?" Tống Đường nhíu mày hỏi.

"Tiên sinh, tôi chỉ là người truyền lời, sao biết được mấy chuyện đó!

Chi bằng ngài cứ đi cùng tôi một chuyến?

Lục gia chúng tôi rất có thành ý!" Tên tay sai nói.

Tống Đường cảm thấy kỳ quái.

Lục gia này chẳng phải lăn lộn ở tỉnh Đông Sơn sao?

Sao cũng đến tận thủ đô, xem bộ dạng này là nhắm vào mình rồi.

Nói về chuyện hợp đồng, trước đó anh đi Tần Lĩnh mất gần một tuần.

Đến giờ Kỷ Niệm vẫn chưa liên lạc lại, chắc là hợp đồng vẫn kẹt ở quy trình ngân hàng.

Kỷ Niệm từng nói Lục gia này có chút thủ đoạn, khiến ngân hàng ngâm hồ sơ một tháng cũng không thành vấn đề.

Nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một tháng thôi.

Sau một tháng, nếu lão còn dám kẹt lại, Kỷ Niệm tự khắc có cách xử lý lão.

Giờ thời gian vẫn chưa hết, không biết Lục gia phái người tìm mình là có mục đích gì.

Nhưng bất kể mục đích là gì, rõ ràng lão sốt ruột hơn anh.

Bởi vì lão muốn có hành động hay ý đồ gì thì cũng phải hoàn thành trong vòng một tháng này.

Một khi quá hạn, dù lão làm gì cũng chẳng có kết quả tốt.

Chỉ khi lôi kéo không thành, hạng người này mới làm chuyện cá chết lưới rách!

Nghĩ đến việc đến đây cả buổi mà chưa gặp được người quản sự nào của Hoắc gia, Tống Đường cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa, bèn gật đầu, chuẩn bị đi gặp Lục gia xem lão đang ấp ủ âm mưu gì.

Vì địa điểm không xa nên Tống Đường không báo cho Bàn Tử và Tiểu Ca.

Anh một mình đi theo tên tay sai qua một con phố, thấy tiệm vịt quay mà hắn nói.

Vịt quay thủ đô vốn rất nổi tiếng, mà tiệm này lại nằm ở nơi hẻo lánh, chứng tỏ tay nghề chắc chắn phải rất khá, nếu không ở cái địa bàn này mà không có nghề thì sớm đã dẹp tiệm rồi.

Tên tay sai dẫn Tống Đường lên thẳng tầng hai.

Tại một chỗ ngồi gần cửa sổ, Tống Đường thấy một trung niên đầu trọc đang uống trà.

Chắc đây chính là Lục gia.

Gã trung niên đầu trọc thấy Tống Đường, vội đứng dậy cười nói: "Chú em Đường, đúng là trăm nghe không bằng một thấy!

Quả thực là anh hùng xuất thiếu niên!

Lại đây ngồi nói chuyện!".

Tống Đường cũng không phí lời, ngồi xuống đối diện, lặng lẽ nhìn gã.

"Chú em Đường chịu nể mặt qua đây, chứng tỏ chúng ta vẫn có thể làm bạn!

Đã vậy thì tôi cũng không vòng vo nữa!

Chuyện của công ty giải trí Đông Dương, tuy trước đó tôi không hề hay biết, nhưng dù sao đó cũng là sản nghiệp của tôi!

Việc quản giáo cấp dưới không nghiêm, chuyện này tôi tuyệt đối không thoái thác!

Ở đây xin tạ lỗi với chú em trước!

Giờ Đông Dương đã bị niêm phong, chắc cái cục tức trong lòng chú em cũng tan gần hết rồi nhỉ!".

Tống Đường nghe vậy không nhịn được mà cười: "Lục gia chọn cái nơi thế này, chẳng lẽ chỉ để nói suông thôi sao?

Thật không giấu gì ông, từ sáng tới giờ tôi chưa ăn gì, cứ đợi đến trưa ăn thọ yến nhà họ Hoắc đấy!

Nếu Lục gia chỉ muốn tán gẫu thì hay là để tôi ăn cơm xong rồi tính?".

Tống Đường định đứng dậy, Lục gia thấy vậy vội nói: "Ấy ấy, đừng đừng, tôi đã dặn dò rồi, rượu thịt tự nhiên không thể thiếu phần chú em!".

Tống Đường mỉm cười nói: "Vậy thì chờ chút, Lục gia đừng trách, thực sự là đói đến mức chẳng còn sức mà nói chuyện nữa rồi!".

Tống Đường nói thật lòng, sáng ra bọn anh chưa uống nổi ngụm nước đã hối hả tới thủ đô.

Giờ sắp đến giờ cơm trưa, Lục gia này chạy tới mời mọc, không

chặt lão một bữa cơm thì sao được!

Quả nhiên, phục vụ nhanh chóng bưng một đĩa vịt quay đã thái lát và vài món nhắm lên.

Tống Đường cũng chẳng khách sáo, trực tiếp chén tì tì.

Phải công nhận tiệm này vị ngon thật, hèn chi dám mở ở nơi hẻo lánh thế này.

Không có vài ngón nghề thì đúng là không trụ nổi.

Thấy Tống Đường ăn ngon lành, Lục gia cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Đang giờ cơm trưa, chắc lão cũng đói thật.

Nhưng dù sao lão là người mời Tống Đường qua đây, nên phải giữ thể diện.

Lão hắng giọng hai tiếng rồi nói: "Chú em Đường, chúng ta vừa ăn vừa nói được không?".

"Ông cứ nói đi, tôi vẫn đang nghe đây!" Tống Đường chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ mải mê ăn vịt quay.

Lục gia thấy vậy đành cười khổ: "Chuyện ở Đông Dương hồi đó tôi rất xin lỗi!

Nhưng chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng nhắc lại những chuyện không vui đó nữa!

Hiện tại quy trình hợp đồng của chú vẫn chưa xong, nên chú vẫn được coi là nghệ sĩ dưới trướng tôi!

Tôi không giống Tần Diệu Dương, tôi là người làm ăn, chỉ coi trọng lợi ích!

Với danh tiếng của chú em trong giới thám hiểm cổ mộ hiện nay,

cộng thêm nhân khí tích lũy được trong giới giải trí, có thể nói là đang cực kỳ hot!”.

“Đúng vậy!” Tống Đường đáp, nhưng miệng vẫn mải ăn.

Lục gia thấy vậy có chút ngượng ngùng cười hai tiếng, sau đó nói: “Tôi có một ý tưởng, không biết chú em có hứng thú không?

Nếu chúng ta vốn đã có duyên phận, hà tất phải làm loạn đến mức căng thẳng như vậy?

Hay là tôi bỏ tiền ra lập cho chú một công ty giải trí!

Chú không cần quản bất cứ việc gì, cứ việc đi xuống mộ, toàn bộ thu nhập từ đấu giá trong quá trình đó đều thuộc về chú, tôi không lấy một xu!

Chỉ hy vọng chú có thể treo danh dưới công ty của tôi.

Ngoài thu nhập từ việc xuống mộ, tôi sẽ trả thêm tiền cho chú!

Lương năm năm triệu!

Chú thấy sao?”.

Lục gia cười rạng rỡ, dường như rất tự tin rằng Tống Đường sẽ không từ chối điều kiện này.

Tống Đường đang ăn sướng miệng, nghe vậy trong lòng cười lạnh.

Cái lão già khốn khiếp này đúng là thấy khe hở là chui vào.

Chương 142

Điều kiện này nếu đưa ra trước khi Tống Đường bước chân vào giới giải trí thì chắc chắn anh đã đồng ý ngay.

Dù sao cũng rất tốt, thu nhập từ mộ là của mình, lại còn được thêm tiền.

Nói trắng ra là gần như không phải làm gì cũng được hưởng trắng 5 triệu mỗi năm.

Tự nhiên là khó từ chối.

Nhưng ở hiện tại, Tống Đường rõ ràng không coi vào đâu.

Đầu tiên là tuy giờ anh chẳng có bao nhiêu tiền, nhưng anh giờ đã khác, không nợ nần ai, thậm chí cả ân tình của Bàn Tử và Thiên Chân anh cũng đã trả xong.

Với Tống Đường lúc này, kiếm tiền chỉ là chuyện của một chuyến xuống mộ.

Mà thu nhập từ việc xuống mộ của anh mang lại, dăm ba cái 5 triệu kia sao bì được?

Vì thế mà phải treo danh dưới công ty của lão Lục, rõ ràng là không kinh tế.

Còn lão Lục mưu tính cái gì chẳng lẽ anh không rõ?

Chẳng qua là lợi dụng danh tiếng của anh để kiếm lợi nhuận từ các dịch vụ đi kèm, đồng thời mang lại danh tiếng cho công ty lão.

Mà những thứ đó đều là những lợi ích không thể đo đếm bằng tiền.

Nghe đến đây, Tống Đường cơ bản đã hiểu mục đích lão Lục tìm

mình.

Anh đặt đũa xuống, nhìn lão Lục, thản nhiên cười nói: “Hảo ý của Lục gia, tôi xin ghi nhận!

Chỉ là cái công ty giải trí này tôi không dám chạm vào nữa rồi!

Ngân hàng chuyển chứng từ tối đa một tháng thôi.

Lục gia hãy tìm nghệ sĩ khác đi, một tháng sau họ Tống tôi sẽ là người tự do!

Tôi thực sự không muốn dấn thân vào cái vòng xoáy đó nữa, vô cùng xin lỗi!”.

Tống Đường đã ăn gần xong, chắp tay định đứng dậy rời đi.

Sắc mặt Lục gia bỗng chốc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chú em Đường có biết Hoắc Lục tôi là người có mục đích rất mạnh không?

Thứ Hoắc Lục tôi muốn thì nhất định phải làm được, chú em hay là cứ cân nhắc thêm chút nữa đi?”.

Tống Đường nghe vậy quả nhiên dừng bước.

Nhưng anh quay đầu nhìn Hoắc Lục, bỗng nở nụ cười: “Lục gia đây là đang đe dọa tôi sao?”.

“Chú có thể nghĩ như vậy!” Lục gia cười, đồng thời rút một điếu thuốc châm lên.

“Trên thế giới này mỗi ngày đều có người biến mất, cũng mỗi ngày có người sinh ra!

Chuyện sinh lão bệnh tử lại càng xảy ra từng giây!

Chú nói xem trong bao nhiêu con người đó, đột nhiên mất tích một người thì có mấy ai quan tâm?

À, nếu là minh tinh mất tích thì có thể gây xôn xao đấy!

Nhưng chú nghĩ sao nếu một streamer đạo mộ bị phát hiện chết trong cổ lâu?

Chuyện đó người ta sẽ nghĩ thế nào nhỉ?" Lục gia đầy mặt cười lạnh.

Tống Đường nghe vậy, ánh mắt cũng lạnh đi: "Lục gia nói nghe cũng hay đấy!

Một streamer thám hiểm chết trong cổ mộ đúng là chẳng có gì lạ!

Nhưng nếu là một kẻ giàu có bị nhốt trong cổ mộ mấy chục năm không ra được, ông thấy cái nào kích thích hơn?

Mộ người sống tôi không phải chưa thấy bao giờ, Lục gia nếu có hứng thú, tôi có thể dẫn ông đi tham quan một chuyến!".

Sắc mặt Hoắc Lục lập tức trở nên u ám.

Tống Đường hừ lạnh một tiếng, quay người đi thẳng.

Đe dọa mình?

Thật coi mình là đất nặn chắc.

Đời trước lúc lão tử đi đổ đấu đào cát, bánh chưng (tử thi) còn chém chết không biết bao nhiêu con.

Bị một con người đe dọa, Tống Đường thực sự không biết lão lấy đâu ra dũng khí đó.

Thực ra để đối phó với hạng người như Hoắc Lục, anh có hàng ngàn cách.

Đơn giản nhất là trực tiếp bảo Kỷ Niệm.

Với địa vị của anh trong mắt Long lão hiện nay, Long lão chắc chắn sẽ dẹp yên chuyện này, thậm chí có thể khiến Hoắc Lục bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại Hoắc Lục đúng là chưa làm gì.

Mình nói ra, dù Long lão có tin và dẹp yên lão thật, nhưng dù sao chuyện cũng chưa xảy ra, làm vậy sẽ khiến Long lão khó xử lý.

Hơn nữa Tống Đường không muốn nợ Long lão quá nhiều ân tình.

Nợ thì dễ, trả mới khó.

Cho nên chuyện này nếu tự giải quyết được, anh vẫn không muốn Long lão ra mặt.

"Chơi xấu sau lưng à?

Thú vị đấy!" Tống Đường thầm nghĩ.

Lúc này anh đã ra khỏi tiệm vịt quay.

Nhìn tứ hợp viện nhà họ Hoắc không xa, anh cũng chẳng còn tâm trạng quay lại nữa.

Hoắc Lục, nghe tên rõ ràng là người nhà họ Hoắc.

Không biết lão làm vậy là ý của riêng lão hay ý của nhà họ Hoắc.

Nhưng xác suất cao không phải ý nhà họ Hoắc.

Nếu Hoắc Lục tìm anh để bảo anh xuống mộ thì có thể là ý nhà họ Hoắc.

Nhưng lão tìm anh chỉ để hợp tác, mục đích phản hồi lại như vậy dường như không liên quan trực tiếp đến nhà họ Hoắc.

"Hoắc gia!

Hoắc Lục!

Thú vị lắm!" Trong lòng Tống Đường đã nảy ra một kế sách.

Nhưng kế sách này tạm thời chưa tiện nói ra.

Vẫn câu nói đó, dù sao Hoắc Lục cũng chưa làm gì cả.

Hiện tại anh chủ yếu phải đề phòng lão, một khi lão thực sự có động thái gì thì anh cũng sẽ không khách sáo.

Thậm chí chẳng cần đợi lão ra tay, chỉ cần qua tháng này, nếu hợp đồng vi phạm vẫn chưa xử lý xong thì Hoắc Lục tự khắc phải có một lời giải thích, dù là với anh hay với công chúng.

Nghĩ đến mối quan hệ giữa Hoắc Lục và nhà họ Hoắc, Tống Đường cũng chẳng còn hứng thú ăn tiệc thọ nữa, bèn tìm một quán trà gần đó, vừa uống trà vừa đợi nhóm Thiên Chân.

May mà Thiên Chân cũng không để anh đợi lâu.

Khoảng mười phút sau, ba người Thiên Chân bước ra.

Nhưng nhìn bộ dạng Bàn Tử có vẻ rất bực bội, vừa đi vừa lầm bầm: "Tôi nói này, đến thì cũng đến rồi, ít ra cũng phải đợi ăn xong cỗ đã chứ!

Giờ thì hay rồi, đói cả buổi sáng mà một miếng cơm cũng không có vào bụng!

Biết thế Bàn gia đã không đến!".

Thiên Chân nói: "Thôi được rồi, lát nữa tôi mời ông ăn thịt bò xiên, đúng rồi, chú em Đường đâu?".

Bàn Tử ngẩn người, dường như lúc này mới nhớ ra Tống Đường.

Tống Đường ngồi ở quán trà vẫy vẫy tay với bọn họ.

Mọi người bấy giờ mới thấy anh.

"Sao cậu lại ở đây?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường cười khổ: "Hay là tìm chỗ nào ăn cơm, vừa ăn vừa nói đi!".

“Đúng rồi đấy, Bàn gia tôi sắp chết đói rồi đây!

Đi đi nhanh lên, tôi nhớ gần đây có một quán thịt bò xiên!” Bàn Tử hối thúc.

Thiên Chân bất lực, đành dẫn mọi người đi ăn cơm.

Tống Đường không đói, lúc nãy ăn với Hoắc Lục anh đã thực sự chén một bụng đồ rồi.

Nhưng thịt bò xiên thủ đô lâu lâu không ăn thì cũng hơi phí...

Mười phút sau, tại một quán thịt bò xiên gần đó, bốn người chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Bàn Tử gọi trực tiếp ba cân thịt bò, tuyên bố lần này không ăn đủ vốn thì nhất quyết không về.

Tống Đường cũng chỉ biết cười trừ, người sống tiêu sái được như Bàn Tử đúng là chẳng có mấy ai.

Nhưng nhắc đến chuyện ăn cơm, Tống Đường liền hỏi: “Sao không ở lại nhà họ Hoắc ăn xong rồi hẵng đi?”.

Chương 143

Thiên Chân bất lực đáp: "Bữa cơm đó e là nuốt không trôi rồi!".

"Sao vậy?" Tống Đường hỏi, thực ra trong lòng anh đã đoán được phần nào, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Thiên Chân nói ra.

Thiên Chân thở dài một tiếng: "Vốn dĩ sau khi tìm được Tiểu Ca, tôi đã định không xuống mộ nữa!

Khổ nỗi giờ thì hay rồi, muốn không xuống cũng khó!

Tiểu Ca muốn đến mộ dưới đáy biển lấy đồ!

Nhà họ Hoắc lại... haizz!".

Bàn Tử thấy anh thở vắn than dài liền nói: "Chuyện có gì to tát đâu, cứ bảo Bàn gia tôi bao thầu hết cho là xong!".

Thiên Chân nghe vậy càng bất lực: "Tú Tú muốn nhân cơ hội đạo mộ hợp pháp hóa này vào cổ lâu để đưa di hài bà nội cô ấy về!".

Tống Đường mỉm cười, quả nhiên không ngoài dự đoán của mình.

Chuyện nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô anh cũng biết chút ít.

Hồi đó sau vụ Trương Gia Cổ Lâu, vì chuyện Hoắc Tiên Cô mà Tú Tú và Thiên Chân đã cắt đứt liên lạc.

Bao nhiêu năm trôi qua, giờ mượn tiệc thọ mời Thiên Chân tới, ngoài việc này ra thì còn vì chuyện gì khác được nữa.

"Chuyện này vốn là một cái gai đâm giữa chúng tôi!

Lúc đó tôi cũng bất đắc dĩ mới phải chọn cách chặt đầu bà bà mang về!

Trong lòng thấy vô cùng áy náy, thêm nữa những năm qua Tú Tú

gần như không thèm đếm xỉa đến tôi!

Lần này cô ấy đã đề nghị, tôi thực sự không nỡ từ chối!

Chỉ là cái nơi Trương Gia Cổ Lâu đó nguy hiểm thế nào thì không cần nói thêm nữa!

Trong lòng tôi thực sự không biết phải làm sao!".

Bàn Tử nói: "Chuyện này không phải do ông quyết định được!

Tiểu Ca vốn dĩ cũng phải về Trương Gia Cổ Lâu một chuyến, ông định để cậu ấy vào đó một mình à?

Chúng ta chắc chắn phải đi cùng nhau, nên ông cứ nghĩ thoáng ra đi, đằng nào cũng phải đi!

Vậy thì tiện đường mang di cốt bà già kia ra luôn, coi như xóa bỏ ân oán không phải tốt sao?".

Thiên Chân gật đầu, sự tình đúng là như vậy.

Chỉ là trong lòng anh vẫn không yên tâm, vì Trương Gia Cổ Lâu nguy hiểm đến mức nào anh quá rõ.

Cả đời này anh vốn chẳng muốn vào đó lần nữa.

Nhưng giờ thì hay rồi, lại phải đi một chuyến.

Tống Đường không nói gì, chỉ cặm cụi ăn.

Thiên Chân thấy vậy liền hỏi: "Chú em Đường, cậu có suy nghĩ gì không?

Đúng rồi, cậu vẫn chưa nói tại sao lại ra ngoài trước thế?".

Tống Đường cười, kể lại chuyện Hoắc Lục một lượt.

Thiên Chân nhíu mày: "Hoắc Lục này tôi có nghe nói qua, những năm trước khi bà già chết, vị trí gia chủ được truyền cho Tú Tú!

Lúc đó có rất nhiều người trong nhà họ Hoắc phản đối, Hoắc Lục

này là một trong số đó!

Tú Tú sau này đứng vững gót chân đã đuổi lão ra khỏi thủ đô, không ngờ lão lại là ông chủ đứng sau công ty giải trí mà chú em ký hợp đồng!

Chuyện này nếu chú cần, tôi có thể giúp một lời!".

Tống Đường lắc đầu: "Bản thân anh còn đang nợ Tú Tú một lời giải thích, lần này nếu lại đi xin giúp tôi, hoàn cảnh của anh chẳng phải càng khó xử hơn sao?

Chuyện của tôi anh không cần quản, tôi tự có cách giải quyết!

Còn chuyện xuống mộ, tôi vẫn giữ quan điểm cũ!

Thời đại giờ đã khác, dù là mộ dưới đáy biển hay Trương Gia Cổ Lâu, thực ra anh không cần quá lo lắng!

Nhưng nghe ý anh, chẳng lẽ kế hoạch trước đó của chúng ta phải thay đổi à?

Đổi sang đi Trương Gia Cổ Lâu sao?".

Thiên Chân lắc đầu: "Kế hoạch không đổi, vẫn đi mộ dưới đáy biển trước!

Chuyện Trương Gia Cổ Lâu không dễ dàng như vậy, chỉ riêng những chuyện liên quan trong đó các cậu cũng biết lớn cỡ nào rồi!

Hơn nữa nơi đó quá nguy hiểm, phải chuẩn bị thật kỹ!

So ra thì mộ dưới đáy biển tuy cơ quan quỷ dị phức tạp nhưng tương đối an toàn hơn một chút!

Cứ đến nơi đó trước đi!

Đúng rồi chú em Đường, về mộ dưới đáy biển cậu có ý tưởng gì không?

Cậu hiểu rõ chuyện của chúng tôi như vậy, chắc cũng biết cơ quan trong đó không dễ đối phó đâu nhỉ?".

Tống Đường tỏ vẻ hứng thú: "Tôi có biết chút ít, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần này Tiểu Ca vào trong tìm đồ, chẳng lẽ chính cậu ấy không biết đường đi sao?".

Nói đoạn anh nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca vẫn giữ bộ mặt không cảm xúc như thể chẳng nghe thấy gì.

Bàn Tử tọng một miếng thịt bò vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Cậu ấy mà biết thì hồi đó chúng ta đã không phải nổ tung đỉnh mộ để thoát ra ngoài rồi!

Nhắc đến chuyện này, Tiểu Ca à, cậu muốn vào tìm đồ nhưng cậu lại không biết Uông Tàng Hải táng ở vị trí nào!

Cậu định thế nào?".

Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn lão, chỉ nói đúng hai chữ: "Cứ tìm".

Rõ ràng lần này vào mà không tìm thấy vị trí của Uông Tàng Hải thì cậu ấy sẽ không ra.

Thiên Chân lộ vẻ lo lắng, lại nhìn Tống Đường.

Tống Đường bất lực: "Hay quá, tóm lại là các anh muốn đi cái nơi đó mà chẳng ai có cách gì cả!

Toàn trông chờ vào tôi à?

Thôi được, vì tiền mà chết cũng cam lòng, ai bảo tôi thích tiền cơ chứ!

Chuyện này để tôi trăn trở thêm chút nữa, các anh về sau cứ chuẩn bị đồ đạc trước đi!".

Thiên Chân gật đầu.

Qua hai lần xuống mộ vừa rồi, họ cũng đã biết chút ít thủ đoạn của Tống Đường.

Gã này luôn nghĩ ra được cách ứng phó.

Chuyến đi Tần Lĩnh khắc chế vật chất hóa của cây thanh đồng là một ví dụ điển hình.

Nếu không phải anh mua sẵn đèn xuyên thấu thì chẳng biết chuyến Tần Lĩnh đó sẽ ra nông nỗi nào.

Vì vậy việc chuẩn bị vật tư cho mộ dưới đáy biển, những thứ thông thường sẽ do Thiên Chân lo liệu.

Còn một số trang bị then chốt thì phải trông chờ vào Tống Đường.

Tống Đường vừa ăn vừa viết một danh sách vật tư thường gặp, bảo Thiên Chân lát nữa về cứ thế mà chuẩn bị.

Còn phần anh cần chuẩn bị, ngoài một chiếc máy công nghệ cao ra, còn lại là súng ống và thuốc nổ.

Mộ dưới đáy biển khác với mộ trên cạn, một khi bị kẹt thì thuốc nổ là cách duy nhất để thoát thân.

Vì vậy thứ này không thể tiết kiệm được.

Có điều muốn có thuốc nổ thì phải nhờ cô Kỷ Niệm rồi, vì thứ này mà tự chế thì phạm pháp chắc luôn.

“Đúng rồi, cái máy công nghệ cao cậu nói là cái gì thế?” Thiên Chân hỏi.

Tống Đường cười đáp: “Máy đo quỹ đạo!

Hay còn gọi là máy theo dõi!”.

“Máy đo quỹ đạo?

Thứ đó có tác dụng gì?

Cảm giác còn chẳng bằng máy mô phỏng 3D ấy chứ!" Bàn Tử thắc mắc.

Tống Đường mỉm cười: "Với mộ dưới đáy biển thì phải dùng máy đo quỹ đạo!

Mô phỏng 3D đối phó với nó không hiệu quả lắm đâu!".

"Tại sao?" Thiên Chân tò mò.

Tống Đường cười: "Cứ đợi lúc khởi hành rồi tôi nói cho các anh biết!

Giờ nói còn quá sớm, vì có kiếm được nó hay không vẫn còn là vấn đề!".

Thiên Chân gật đầu.

Chương 144

Mấy ngày tiếp theo, mọi người chia nhau chuẩn bị vật tư.

Thiên Chân dẫn Bàn Tử và Tiểu Ca về thành phố Tô Giang.

Còn Tống Đường một mình về tỉnh Đông Sơn.

Thực ra Tống Đường ở Đông Sơn cũng chẳng có gì đáng để vướng bận.

Nhưng vì trước đây anh sống ở đó nên quen chân quay về.

Hơn nữa những thứ cần chuẩn bị lần này anh phải bàn bạc với cô Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm và Long lão hiện đang ở Đông Sơn nên anh phải đi chuyến này.

Không dông dài nữa.

Ba ngày sau, bên Thiên Chân truyền tin tới, vật tư cần thiết đã chuẩn bị xong hết.

Chỉ còn thiếu tàu ra khơi và cái máy bên Tống Đường.

Còn Tống Đường ngay ngày đầu quay về đã báo yêu cầu của mình cho Kỷ Niệm.

Hiện giờ việc anh xuống mộ không chỉ có fan toàn mạng ngóng đợi mà ngay cả Kỷ Niệm và Long lão cũng thường xuyên quan tâm.

Những thứ có thể cung cấp, họ tự nhiên sẽ không tiếc tay.

Chiều hôm đó, Kỷ Niệm báo tin cô đã chuẩn bị xong xuôi những thứ anh cần, có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Tống Đường nhận tin xong liền trực tiếp đi tìm Kỷ Niệm.

Do địa điểm hành động lần này ở vùng Nam Hải, nên để bảo đảm an toàn, Long lão trực tiếp liên hệ với nhiều bộ phận, phái nhóm Phi Ưng đi cùng.

Con tàu ra khơi cũng là do Phi Ưng sắp xếp, nghe đâu là một chiếc hạm quân đội đã giải ngũ.

Nghe đến đây, Tống Đường cũng được một phen kinh ngạc.

Tổ chức ra tay đúng là phi phàm.

Một tuần sau.

Ba người Thiên Chân, Bàn Tử xuất phát từ Tô Hàng, còn Tống Đường và Kỷ Niệm xuất phát từ tỉnh Đông Sơn.

Mọi người hội quân tại cảng Nam Hải.

Sau đó lên con hạm do Phi Ưng sắp xếp để khởi hành.

Kỷ Niệm đương nhiên không lên tàu, Long lão không cho cô đi.

Thực ra Long lão làm vậy là đúng, vì ra khơi là để xuống mộ, đi theo sẽ gặp nguy hiểm.

Một người suốt ngày ngồi văn phòng như Kỷ Niệm đúng là không thích hợp để lênh đênh trên biển.

Vì vậy những người ra khơi lần này, ngoài bốn người nhóm Tống Đường thì chỉ có đội của Phi Ưng.

Nhưng nghe Kỷ Niệm nói, sau đó họ sẽ phái thêm đội khảo cổ đi cùng.

Đội khảo cổ này chủ yếu phụ trách việc chỉnh lý cổ vật trục vớt được trên tàu.

Dù sao cũng là mộ dưới đáy biển, đồ đạc trong đó khó tránh khỏi bị ngâm nước.

Vì vậy đã khai quật thì phải có người chuyên nghiệp tiến hành bảo tồn khẩn cấp.

Đối với những việc này Tống Đường không quan tâm, dù sao mấy người đó cũng không xuống mộ, anh cũng chẳng cần lo lắng cho sự an toàn của họ, Phi Ưng tự khắc sẽ lo liệu ổn thỏa.

Ngày ra khơi, Tống Đường mới liên hệ với Tiểu Nhã, báo rằng mình chuẩn bị tiếp tục xuống mộ, bảo cô chuẩn bị mở phòng livestream.

Phòng livestream đã gần nửa tháng không hoạt động.

Tống Đường không biết rằng trên mạng có không ít fan đã chờ không nổi, ngày nào cũng thúc giục trên các diễn đàn.

Giờ hay tin sắp phát sóng, khỏi phải nói các fan hào hứng đến mức nào.

Tối ngày khởi hành, dưới sự sắp xếp của Tiểu Nhã, Tống Đường cuối cùng cũng mở livestream.

Chỉ mới mở được ba phút, số người xem đã đạt đến mức không thể đếm xuýt.

Trong phòng livestream, bình luận bay vèo vèo hoa cả mắt.

Không ít fan hỏi: "Đường Bảo, các anh định đi đâu thế?".

"Trời đất ơi, nhìn tình hình là đang ở trên biển à?

Vãi thật, các anh thực hiện lời hứa rồi sao?".

"Lời hứa gì?

Lời hứa gì cơ?".

"Đúng đấy, Đường Bảo trước đó có hứa gì đâu?".

"Các ông quên rồi à?

Đường Bảo trước đó bảo kiếm được tiền sẽ đi du thuyền ngắm 'ghệ đẹp', giờ ra khơi chẳng phải là thực hiện rồi sao?".

"Xì, Đường Bảo của chúng ta đâu có dung tục thế!".

"Đúng, vả lại ở đây làm gì có em 'ghệ' nào!".

"Đúng rồi Đường Bảo, các anh định đi đâu thế?".

Thấy fan trong phòng livestream đồng loạt hỏi, Tống Đường cười nói: "Như mọi người thấy đấy, chúng ta đang ra khơi!

Trước đó Tiểu Nhã cũng đã nói trong thông báo rồi!

Nơi chúng ta định tới lần này là một ngôi mộ dưới đáy biển!

So với hai lần mộ trên cạn trước đó thì nguy hiểm hơn nhiều!

Nhưng nguy hiểm nhiều thì đồ tốt tự nhiên cũng nhiều!

Cho nên đại gia có hứng thú thì cứ theo dõi kỹ nhé, chuyến đi mộ dưới đáy biển lần này chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng!".

"Mộ dưới đáy biển, đỉnh chóp luôn!

Trên thế giới này lại có người xây mộ dưới đáy biển thật sao?".

"Có gì lạ đâu, chỉ cần con người đặt chân tới được thì xây mộ ở đâu chẳng được!".

"Tôi chỉ thấy kỳ quái, xây mộ dưới đáy biển thì chủ mộ chắc phải thích bơi lội lắm nhỉ?".

"Tôi chỉ muốn biết, chẳng lẽ chủ mộ không sợ mộ của mình bị nước biển tràn vào sao?".

Thấy các fan bàn tán rôm rả, Bàn Tử cười nói: "Cái đó đã là gì, có người còn xây cổ mộ ngay miệng núi lửa kia kìa!

Chẳng có gì lạ cả!".

“Miệng núi lửa?

Vãi, đúng là dân chơi thứ thiệt!

Một khi núi lửa phun trào thì chẳng phải đến xương cốt cũng thành tro bụi sao!”.

“Ai bảo không phải chứ, nhưng Bàn gia, anh chắc là anh không bốc phét đấy chứ?”.

“Đúng đấy, cổ mộ xây ở miệng núi lửa là ở đâu thế?”.

Bàn Tử nghe vậy cười: “Các người chưa thấy bao giờ thôi, nơi đó nằm ở dãy Trường...”.

Bàn Tử chưa nói hết câu đã bị Thiên Chân huých một cái.

Bàn Tử lập tức phản ứng lại, mặt đầy ngượng ngùng: “Cái nơi đó ấy à, tôi cũng chỉ nghe người ta nói thôi!

Cụ thể ở đâu thì hình như là trên một ngọn núi nào đó!

Khi nào có dịp chúng ta có thể đi tìm thử!

Ha ha, thôi tôi đi làm việc đây!”.

Bàn Tử nói xong không dám hở môi thêm nữa, chạy tót sang một bên giúp Tống Đường sắp xếp trang bị.

Các fan thấy lão nói lấp lửng liền quay sang hỏi Tống Đường xem đã nghe nói qua chưa.

Tống Đường cười đáp: “Cổ mộ xây trên núi lửa tôi đúng là có nghe nói qua, cũng có liên quan đến Thiết Tam Giác đấy!

Sau này có rảnh chúng ta đi tìm xem sao!

Giờ đừng bàn mấy chuyện đó nữa!”.

Các fan nghe vậy sao chịu bỏ qua: “Đường Bảo, lâu lắm rồi anh không kể chuyện Thiết Tam Giác!”.

“Đúng rồi, nhân lúc rảnh anh kể đi mà!”.

“Đúng đúng, Thiết Tam Giác đã từng đến cái cổ mộ xây ở miệng núi lửa đó chưa?”.

Mọi người xúm lại hỏi.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy rõ mồn một, hạ thấp giọng nói với Thiên Chân: “Tôi bảo này, tôi cứ thấy có gì đó không ổn!

Tuy chúng ta cố ý không lộ thân phận, nhưng những gì chú em Đường kể cơ bản là vạch trần chúng ta rồi còn gì!

Chương 145

Những chuyện chú ấy kể, chuyện nào chuyện nấy đều liên quan đến chúng ta!

Nếu sau này để quan chức biết chúng ta chính là Thiết Tam Giác thì làm sao mà yên ổn được?".

Thiên Chân bất lực: "Thế ông có cách gì không?

Vả lại, mấy chuyện đó dù chú em Đường không nói thì người khác không nói chắc?

Người đang làm trời đang nhìn, ông không muốn thừa nhận cũng chẳng ích gì, vì chúng ta thực sự đã làm mà!".

Bàn Tử nghe vậy cũng chỉ biết thở dài: "Đều tại năm xưa tuổi trẻ ngông cuồng thôi...".

Tống Đường không hề biết hai người Bàn Tử đang nghĩ gì.

Thấy fan nhắc đến Thiết Tam Giác, Tống Đường cười nói: "Thực ra mộ dưới đáy biển mà chúng ta sắp tới cũng là nơi năm xưa Thiết Tam Giác từng đi qua!

Hơn nữa ngôi mộ này quan trọng hơn mọi người tưởng nhiều!

Theo lời đồn, trong ngôi mộ này từng là nơi đấu trí đấu lực của ba phe thế mạnh!

Những chuyện xảy ra trong đó phải gọi là ly kỳ thần bí vô cùng!

Các bạn nếu muốn nghe, tôi sẽ kể cho nghe!".

Các fan nghe vậy lập tức hứng thú, nài nỉ Tống Đường kể chuyện.

Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca ngồi một bên lặng lẽ lắng nghe.

Có lẽ ngay cả bọn họ cũng không ngờ được rằng, có ngày lại được lấy thân phận người đứng xem để nghe lại những chuyện mình từng trải qua năm xưa.

Tống Đường kể rất chi tiết, thậm chí kể luôn cả chuyện của Ngô Tam Tỉnh (Tam thúc).

Fan nghe mà càng lúc càng hăng hái, thỉnh thoảng lại đặt câu hỏi: "Trong mộ dưới đáy biển, người chết thực sự là Tam thúc à?".

"Đúng đấy!

Thế cuối cùng kẻ chuốc thuốc mê bọn họ là ai?

Chẳng lẽ là linh hồn oan khuất của Tam thúc sao?".

"Mấy cái đó không quan trọng, quan trọng là Tam thúc rốt cuộc là nam hay nữ?".

"Hả?

Sao đạo hữu lại hỏi vậy?

Tam thúc thì chắc chắn là nam rồi chứ!".

"Cái đó chưa chắc đâu, đàn ông mà lại đi soi gương chải đầu à?".

Thấy fan đặt quá nhiều câu hỏi, Tống Đường cũng thấy bất lực.

Nhưng bản thân câu chuyện đúng là vô cùng hấp dẫn.

Thiên Chân nghe mà cũng lắc đầu lia lịa, năm xưa những chuyện này đã làm anh khốn đốn không biết bao lâu, giờ lại trở thành chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Nhưng nghe Tống Đường nhắc đến chuyện này, Thiên Chân liền ghé sát lại hỏi: "Chú em Đường, cậu kể câu chuyện này hay như vậy, không biết cậu nhận xét thế nào?".

Tống Đường nghe vậy cười đáp: "Câu chuyện này sau này thực ra

đã được làm sáng tỏ rồi!

Tam thúc và Giải Liên Hoàn đã mật mưu một kế hoạch trong đó, nên mới có nhiều chuyện trắc trở như vậy!

Tôi không cần phải phân tích thêm nữa chứ!".

Thiên Chân nghĩ lại cũng đúng, chuyện năm xưa dù thế nào thì cuối cùng anh cũng đã dần dần hiểu ra hết rồi, giờ hỏi lại thực sự chẳng còn ý nghĩa gì.

Thiên Chân hỏi tiếp: "Vậy không nói chuyện đó nữa, chúng ta bàn chút đi, cậu nói câu của Tam thúc 'quan tài của Uông Tàng Hải nằm trong một trạng thái vô cùng quỷ dị', câu này cậu hiểu thế nào?".

Tống Đường im lặng một lát, sau đó nói: "Tôi không biết!".

"Cái trạng thái quỷ dị đó rốt cuộc là trạng thái gì?

Chẳng ai giải thích được!".

"Hơn nữa anh có nghĩ tới không, tại sao các anh ở trong đó quanh quẩn bao lâu mà lại không tìm thấy quan tài của lão?".

"Tại sao?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường gõ gõ đầu nói: "Tôi cảm giác các anh đều tìm sai chỗ rồi!

Quan tài của Uông Tàng Hải rất có thể căn bản không nằm ở nơi đặt mô hình Vân Đỉnh!".

"Hả?" Sắc mặt Thiên Chân lập tức thay đổi.

Nếu phân tích của Tống Đường là đúng, chẳng phải hồi đó họ từ mộ thất tìm đến hậu điện là càng tìm càng xa sao?

Hơn nữa có ai lại táng mình ở gần lối vào mộ thất đâu!

Đặc biệt là ngôi mộ lớn thế này, chắc chắn phải nằm ở hậu điện

chứ!

Tống Đường lắc đầu nói: “Tôi phân tích từ góc độ logic không gian!

Nếu anh không hiểu thì tôi vẽ sơ đồ cho anh xem, chắc anh sẽ rõ thôi!”.

Nói đoạn Tống Đường lấy một tờ giấy, vẽ lên đó một con tàu khổng lồ.

Con tàu này anh không vẽ cụ thể có bao nhiêu tầng, nhưng có thể thấy quy mô của nó tầm cỡ siêu du thuyền hiện nay.

Tống Đường chỉ vào vị trí mũi tàu nói: “Theo logic thông thường, vì là trầm thuyền táng dưới đáy biển, nên mũi tàu thường tương đương với lối vào cổ mộ, còn quan tài sẽ được đặt ở đuôi tàu, đúng không?”.

Thiên Chân gật đầu.

Tống Đường tiếp tục: “Mà trong câu chuyện của Tam thúc năm xưa, ông ấy và Giải Liên Hoàn vào từ mũi tàu!

Đồng thời phát hiện một gian mộ thất, bên trong có một cỗ 'tiếu tử quan' (quan tài huýt sáo)!

Mộ thất này rất giống với mộ thất chứa mười hai thi thể mà nhóm các anh tìm thấy sau này!

Cho nên vị trí mũi tàu này chắc là nơi tập trung các mộ thất chính!”.

“Còn với tư cách là chủ nhân ngôi mộ, Uông Tàng Hải xác suất cao sẽ không táng cùng bọn họ!

Vì vậy vị trí quan tài của lão chắc phải nằm ở phía sau, gần khu vực mô hình Vân Đỉnh mới đúng chứ!”.

Thiên Chân tiếp tục gật đầu.

Tống Đường bỗng chuyển tông giọng: "Vậy thì vấn đề xuất hiện ở đây!

Anh còn nhớ trong câu chuyện tôi vừa kể không!

Năm xưa nhóm Thiết Tam Giác phát hiện ngôi mộ này thông qua một cái hồ nước đi xuống dưới, tìm được lối vào gian mộ có mô hình Vân Đỉnh!

Mà theo mô tả lúc đó, cái hồ nước bên ngoài kia họ phải lặn xuống rất sâu mới tới đáy!

Trong khi trần phía trên lại rất cao!

Anh nghĩ mà xem, trên một con tàu, một cái hồ nước sâu gần mười mét!

Thì không gian bên trên và bên dưới của nó còn lại bao nhiêu vị trí để xây dựng mộ thất ẩn?".

"Và sau này khi Tà Đế đục thủng đỉnh mộ, nước biển tràn vào ngay lập tức!

Điều đó chứng tỏ vị trí này bên trên không có không gian ẩn!

Mà phía sau con tàu đã không thể có không gian ẩn nữa, thì vị trí duy nhất có khả năng tồn tại không gian ẩn thực chất chỉ có mũi tàu!

Tức là cái khu vực mà họ phát hiện mộ thất và lối đi có sự thay đổi đó!

Cho nên tôi đoán, vị trí quan tài của Uông Tàng Hải chắc chắn nằm quanh đó!".

Nói đến đây, Tống Đường hít một hơi thật sâu: "Mà nơi đó địa thế cao hơn, nếu đúng như vậy thì tôi dám khẳng định nơi đó e là vẫn chưa bị nước biển nhấn chìm đâu!

Chuyến này chúng ta đi, thu hoạch chắc chắn sẽ không nhỏ!".

Tống Đường nói rất hào hứng, thực ra về những phỏng đoán này, trong lòng anh đã tự suy luận không biết bao nhiêu lần.

Nhắc đến trải nghiệm của Thiết Tam Giác, phần huyền nghi đặc sắc nhất chính là cuộc tranh đấu ở mộ dưới đáy biển này.

Nhưng dù tranh đấu thế nào thì có một sự thật không thể chối cãi: Thiết Tam Giác năm xưa không hề tìm thấy quan tài của Uông Tàng Hải.

Còn đám người Tam thúc có tìm thấy hay không thì không ai rõ.

Nhìn từ bề ngoài thì Tam thúc cũng chưa tìm được.

Nhưng điều đó không đáng tin lắm, vì Tam thúc suốt ngày lừa Tà Đế.

Kết hợp với câu nói của Tam thúc 'quan tài của Uông Tàng Hải nằm trong một trạng thái vô cùng quỷ dị', rõ ràng là họ biết điều gì đó.

Vì không có kết luận xác đáng nên ở đây không bàn sâu về việc nhóm Tam thúc có biết vị trí quan tài hay không.

Những phân tích của Tống Đường vừa rồi đều dựa trên hạn chế của môi trường và bố cục thông thường.

Vì là tàu đắm nên không gian chắc chắn là một vấn đề không thể bỏ qua.

Hồ nước sâu mười mét, vừa đục đã thủng trần, tất cả đều ám chỉ quanh mộ thất mô hình Vân Đỉnh không thể có mật thất.

Vậy nơi an táng thực sự của Uông Tàng Hải xác suất cao vẫn nằm ở phần mũi tàu.

Thiên Chân phân tích lại lời Tống Đường một chút, thấy anh nói rất có lý.

Chương 146

Đúng là 'người trong cuộc thì u mê, người đứng ngoài thì sáng suốt', đôi khi những người lún sâu trong câu đố lại không nhìn thấu đáo bằng một người đứng ngoài.

Bàn Tử bỗng nói: "Thế có khả năng nào dưới đáy con tàu vẫn còn không gian không?

Dù sao tàu cũng nằm dưới đáy biển, dưới đáy biển là đá, đào một cái hốc ra cũng không phải là không thể mà?".

Thiên Chân và Tống Đường đồng thời lắc đầu.

Thiên Chân nói: "Điều đó tuy có thể, nhưng không thực tế!

Với điều kiện và công cụ xây dựng năm xưa, muốn khai đục một không gian trong đá dưới đáy biển thì khó hơn lên trời!

Cho nên khả năng này cực thấp!

Nếu thực sự như vậy thì quan tài của Uông Tàng Hải chắc đã bị nước biển ngâm mục nát từ lâu rồi!

Hồi đó Tà Đế đục thủng trần, nước biển tràn vào với áp lực hàng trăm tấn nước, không gian bên dưới dù có sâu đến mấy e là cũng không chịu nổi!".

Bàn Tử thấy vậy đành thôi, nằm vật ra một bên: "Được rồi, nếu không thể thì cứ để các ông phân tích, Bàn gia tôi đợi đến lúc bỏ sức ra lấy tiền là được!".

Thiên Chân định trêu lão vài câu, bỗng nhiên fan trong phòng livestream gửi bình luận: "Không đúng!

Hình như các ông đều không nắm bắt được trọng điểm rồi!".

“Đúng thế, trọng điểm chẳng phải là Tà Đế đã phá nát mộ dưới đáy biển sao?”.

“Đúng đúng, nói vậy thì Tà Đế này có khuynh hướng bạo lực à?”.

“Vãi thật, ở Tần Lĩnh thì hỏa thiêu bãi chiến trường cổ, ở mộ dưới đáy biển thì nổ tung đỉnh mộ, tôi nhớ trước đó Đường Bảo có nói Lỗ Vương Cung hình như cũng là do ông ấy phá nát thì phải!”.

“Trời ạ, đây đúng là 'đội quân phá dỡ' thiên hạ đệ nhất!”.

“Tôi chỉ muốn biết, phá hoại cổ mộ đại quy mô như vậy, nếu bị bắt thì có bị xử bắn ngay không?”.

“Có vị 'Trương Ba' nào ở đây phổ biến pháp luật chút không?”.

Tống Đường nhìn mà sững sờ, quay sang nhìn Thiên Chân, anh chàng cũng đang trưng ra bộ mặt vô tội, như thể muốn nói: 'Chuyện này không liên quan đến tôi nhé'.

Trong phòng livestream quả nhiên có người học luật, nhanh chóng có một fan nhảy ra: “Thực ra hỏi câu này giờ không còn ý nghĩa nữa rồi!

Trước đó ở Tần Lĩnh đã có đồng nghiệp phân tích, với những gì Tà Đế đã làm, cơ bản bị bắt là xử bắn chắc!

Mà nếu mộ dưới đáy biển thực sự là do ông ấy phá nát thì cũng chỉ là thêm vài tội danh vào thôi!

Với luật pháp nước mình hiện nay, tử hình đã là hình phạt cao nhất rồi!

Cho nên có thêm tội cũng chẳng thay đổi được gì!”.

“Ồ!

Hóa ra xã hội hiện đại đã cứu Tà Đế một mạng à!”.

“Đúng rồi, theo cách ông nói, Tà Đế mà ở thời cổ đại chắc phải gia hình, từ tử hình chuyển thành lăng trì tùng xẻo nhỉ?”.

“Có khả năng lắm, cũng có thể là lăng trì, ngũ mã phanh thây, treo cổ vân vân!”.

“Có trò 'cưỡi ngựa gỗ' không?”.

“Hả? 'Cưỡi ngựa gỗ' là hình phạt gì thế?”.

Thiên Chân thấy vậy vô cùng cạn lời, mở miệng nói: “Đùa thì đùa, nói gì thì nói, đừng lấy Tà Đế ra làm trò cười, cái gì mà cưỡi ngựa gỗ cũng lôi ra cho được!

Thật là!”.

Thiên Chân cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà xem tiếp, đứng dậy đi thu dọn đồ đạc của mình.

Tống Đường thấy vậy buồn cười, nghĩ bụng chỉ là kể chuyện về quá khứ của Thiết Tam Giác thôi mà sao fan lại quay sang 'gia hình' trực tuyến cho Tà Đế thế này.

Nhưng cũng phải thôi, những chuyện họ làm năm xưa tuy đặc sắc nhưng nói cho cùng đúng là phạm pháp thật.

Không như bây giờ, đạo mộ đã được hợp pháp hóa, xuống mộ cuối cùng cũng không cần phải lén lút nữa.

Các fan đang bàn tán hăng say, Tống Đường đứng dậy đi tìm Phi Ưng.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Mặt biển đen kịt một màu, tối nay cả trăng cũng không có, trông khá là âm u.

Phi Ưng đang tựa vào cửa khoang hút thuốc, bên trong có hai chiến sĩ luân phiên lái tàu, phòng khi có sự cố khẩn cấp xảy ra để kịp thời

thay thế.

Ở các vị trí khác trên hạm tàu, tám đội viên khác cũng được bố trí tuần tra.

Chế độ đãi ngộ này phải nói là cực kỳ cao.

“Chú em Đường có việc gì à?” Phi Ưng thấy Tống Đường đi tới liền cười hỏi.

Tọa độ là do Tống Đường cung cấp.

Thực ra anh cũng không biết tọa độ cụ thể, nhưng biết đại khái vùng biển đó.

Có tọa độ đại khái này thực ra là đủ rồi.

Mộ dưới đáy biển bị nổ tung, chỉ cần tới gần đó muốn tìm cũng không khó.

Với công nghệ hiện nay, thậm chí họ chẳng cần phải nhọc công, chiếc hạm này trang bị radar dưới nước có thể tự động xác định vị trí tàu đắm.

Vậy nên lúc này Tống Đường tìm lão chắc chắn không phải để tán gẫu rồi.

Tống Đường cười nói: “Thực ra cũng không có gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở đại ca Phi Ưng một chút!

Đường đi lần này chúng ta có thể sẽ gặp tàu ma, Hải Hầu Tử, thậm chí là Gấm Bà!

Cho nên dọc đường nếu gặp tình huống quỷ dị, đại ca Phi Ưng không cần hỏi han gì hết, cứ trực tiếp nổ súng cho tôi!

Đặc biệt là Gấm Bà kia, hồi đó mộ bị nổ, thứ đó cũng theo ra ngoài!

Giờ không biết nó đã rời đi hay quay lại ngôi mộ, hoặc đang lảng vảng quanh đây!

Vì vậy đại ca Phi Ưng phải phí tâm rồi!".

Gấm Bà không giống như thi miết, rời khỏi khu vực tập trung thi thể là không sống nổi.

Thứ này theo lý mà nói dù có rời khỏi cổ mộ vẫn có thể tồn tại được.

Nhưng biển cả mênh mông, một khi rời khỏi tàu đắm e là sẽ chẳng còn nơi nương thân.

Hơn nữa thứ này vốn là do người biến thành chứ không phải cá, chắc cũng chẳng thể ngâm mình mãi dưới nước được.

Cho nên Tống Đường cảm thấy xác suất cao nó vẫn quay lại mộ dưới đáy biển.

Nhưng dù biết vậy vẫn phải nhắc nhở Phi Ưng một câu, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Phi Ưng nghe mà nhíu mày: "Tàu ma với Hải Hầu Tử thì tôi có nghe qua rồi!

Nhưng cái Gấm Bà mà chú nói là thứ gì thế?".

Tống Đường cười đáp: "Đó là một loại ác quỷ, nếu anh thấy một búi tóc dài ngoằng thì đừng chần chừ gì hết, chắc chắn là Gấm Bà!

Nếu anh bắt sống được nó, sau này bán lấy tiền chia anh một nửa!

Còn nếu không bắt được thì cứ nổ súng, tất nhiên tôi không bảo đảm súng ống có tác dụng đâu!

Nhưng biết mà không nhắc anh thì không hay chút nào".

Phi Ưng sững sờ một lát rồi bật cười: "Gấm Bà mà cũng bán được

tiền cơ à?”.

Tống Đường nói: “Đương nhiên rồi, đồ từ cổ mộ ra cái gì mà chẳng đáng giá!

Nói thật lòng, tôi cũng mong anh đừng gặp phải nó, nếu không với trang bị của các anh, chúng tôi sao tranh lại được.

Gấm Bà hiếm lắm đấy, tôi còn đang định tự tay bắt một con mang về bán đây này!”.

Phi Ưng nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ.

Các fan nghe Tống Đường nhắc đến Cấm Bà, ai nấy đều nổi hứng thú, thi nhau hỏi dồn dập trên phòng livestream: “Đường Bảo, Cấm Bà là cái thứ gì thế?

Có giống bà xã không?”, “Vãi, bà xã nghe đã thấy đẹp rồi, nhất là vợ người ta, còn Cấm Bà nghe thôi đã thấy lạnh sống lưng rồi!”, “Ông lầu trên đúng là nhân tài, chẳng lẽ vợ ông không phải do ông tự chọn à?”, “Mấy ông đừng có đứng đấy mà tào lao nữa, nghe Đường Bảo giải thích đi, tôi cảm giác Cấm Bà này lai lịch không hề đơn giản đâu!”.

Tống Đường thấy fan bàn tán rôm rả cũng thấy hứng thú hẳn lên.

Chủ yếu là vì phòng livestream đã mở được gần một tiếng rồi mà mấy khách hàng lớn vẫn chưa xuất hiện.

Sau này anh muốn bán đồ, ngoài phía chính quyền ra thì những người này chính là đối tượng tiêu thụ chính.

Tuy bọn họ đều khôn như rận, chắc cũng biết anh cần vài ngày nữa mới đến đích nên chưa vào xem, nhưng tất cả những gì anh giảng giải về cổ mộ hôm nay đều có thể trở thành tư liệu để nâng giá đấu giá sau này.

Đồ cổ thế nào là đáng tiền nhất?

Chắc chắn là phải được bảo quản tốt, có lai lịch rõ ràng và bối cảnh chi tiết.

Chỉ khi thỏa mãn các điều kiện đó, đồ cổ mới có giá trên trời.

Còn việc chứng minh xuất xứ đồ cổ thì với Tống Đường chẳng phải vấn đề, vì anh đang livestream thám mộ, nguồn gốc rõ ràng như ban ngày.

Tống Đường tựa vào mạn tàu giải thích, ngay cả Phi Ưng cũng đầy vẻ hứng thú đứng bên cạnh lắng nghe.

“Nói về Cấm Bà, thực ra họ cũng là con người!

Chương 147

Mỗi một Cấm Bà khi còn sống đều là người!

Nhưng họ lại trở thành vật hy sinh cho các thí nghiệm trường sinh bất lão!

Các bạn còn nhớ phương pháp trường sinh mà tôi nói ở Lỗ Vương Cung không?

Cho người ta uống đan dược có chứa Thi Miết Vương!" Mọi người gật đầu: "Đúng là có nói qua, nhưng không phải bảo uống xong sẽ biến thành Huyết Thi sao?", "Đúng vậy, thế Cấm Bà từ đâu mà ra?" Tống Đường giải thích: "Không sai, uống Thi Miết Vương đan xong đúng là sẽ biến thành Huyết Thi!

Nhưng nếu mọi người đã hỏi, tôi sẽ nói kỹ hơn!

Chỗ này thực ra có hai giả thuyết, vì không có ghi chép cụ thể nên những gì tôi nói sau đây đều là phân tích cá nhân!

Giả thuyết thứ nhất là do vấn đề giới tính!

Nghe nói sau khi uống loại Thi Miết hoàn này, nam giới sẽ biến thành Huyết Thi, còn nữ giới sẽ biến thành Cấm Bà!

Điều này chủ yếu liên quan đến những lời đồn về Thiết Tam Giác, những Huyết Thi họ gặp đều là nam, còn Cấm Bà thì đều là nữ!

Thế nên mới có cách nói nam biến Huyết Thi, nữ biến Cấm Bà!

Tuy nhiên, như các bạn biết đấy, đây chỉ là suy đoán, có phần trùng hợp nên chưa có kết luận cuối cùng." "Còn loại thứ hai liên quan đến thời điểm uống đan dược!

Qua tìm hiểu, tôi phát hiện phàm là những kẻ biến thành Huyết Thi

đa phần đều nhập táng ngay sau khi uống Thi Miết hoàn, mặc Kim Lũ Ngọc Y!

Nếu cởi bỏ Kim Lũ Ngọc Y không đúng thời gian sẽ biến thành Huyết Thi!

Nhưng Cấm Bà thì không phải vậy, thường thì họ vẫn có thể sống bình thường một thời gian dài sau khi uống đan dược!

Những người này sẽ không già đi, nhưng đan dược có tác dụng phụ là làm trí nhớ giảm dần.

Một khi trên người tỏa ra mùi hương lạ, quá trình thi hóa sẽ bắt đầu!

Có người nói quá trình này là bỏ qua cái chết, trực tiếp khiến con người vượt qua ngưỡng tử vong để biến thành thi thể!" Nói đến đây, Tống Đường châm một điếu thuốc rồi tiếp tục: "Cả hai cách nói này dường như đều không có vấn đề gì, nhưng tôi cảm giác cách thứ nhất đáng tin hơn!

Dù sao cái tên Cấm Bà chắc chắn không phải tự dưng mà có!

Cho nên khi các bạn xem cho vui thì cũng xin hãy tôn trọng những Cấm Bà này một chút.

Tuy họ là quái vật, nhưng nghĩ kỹ lại thì chẳng phải họ cũng rất đáng thương sao?

Họ trở thành vật thí nghiệm cho những kẻ theo đuổi trường sinh thời đó, suy cho cùng họ có lỗi gì đâu?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người chết là hết, dù có vượt qua quá trình tử vong thì họ vẫn là thi thể!

Nếu sau mấy ngàn năm có thể đóng góp thành công cho nghiên cứu khoa học hiện đại, thì cũng coi là xứng đáng rồi!" Các fan nghe mà

ngây người.

Rõ ràng không ai ngờ một Cấm Bà lại được Tống Đường nâng tầm lên cao siêu như vậy, lại còn có thể "đóng góp cho nghiên cứu khoa học".

Phi Ưng nghe mà bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc đầu anh ta cứ tưởng Cấm Bà lợi hại lắm, cần phải đề phòng nghiêm ngặt, sao càng nghe càng thấy Cấm Bà này có vẻ tội nghiệp thế nào ấy.

Tống Đường đang tán dóc với fan thì ở bên kia, Bàn Tử đã buồn ngủ rũ rượi.

Dưới tàu có khoang nghỉ, nhưng ông béo thấy dưới đó bí bách nên vác túi ngủ ra nằm ngay trên boong tàu.

Tiểu Ca thì ngồi một bên ngước nhìn trời, không nói một lời.

Chỉ có Thiên Chân là đang dọn dẹp nhu yếu phẩm xuống khoang tàu.

Tống Đường đang trò chuyện hăng say thì nghe Thiên Chân gọi: "Đường lão đệ, cái máy này có cần mang xuống dưới không?" Tống Đường quay đầu lại thấy đó là cái Máy Quỹ Tích mà mình đã dày công kiếm được: "Thứ này chống nước, nhưng thôi cứ mang xuống đi!

Để tôi tự làm!" Nói đoạn, Tống Đường chạy lại.

Cái máy quỹ tích không lớn, chỉ như một chiếc vali xách tay.

Tống Đường xách nó xuống đặt cẩn thận trong khoang.

Phải công nhận dưới khoang tàu có hơi bí, tuy có điều hòa nhưng không thoải mái bằng việc hóng gió biển trên boong.

Đặt máy xong, anh cũng vác túi ngủ lên boong nằm cùng mọi

người.

Thiên Chân còn chu đáo trải sẵn túi ngủ cho Tiểu Ca.

Tống Đường đặt thiết bị livestream sang một bên, định tán chuyện với fan thêm lúc nữa vì lúc này vẫn còn sớm, nằm cũng không ngủ được.

Vừa nằm xuống, anh đã nghe Thiên Chân hỏi: "Lúc nãy nghe cậu bảo định bắt Cấm Bà bán lấy tiền, cậu có cách gì đối phó với nó à?" Nhắc đến Cấm Bà, Thiên Chân lại nhớ đến lần chạm trán trong mộ năm xưa, cảm giác đó ông đây thực sự không muốn nếm trải lần thứ hai.

Tống Đường cười nói: "Đối phó với thứ này thực ra không khó, tuy nó hình thành rất quái dị nhưng suy cho cùng cũng là thi thể!

Hơn nữa Cấm Bà hình thành liên quan đến oán khí, oán khí thấm vào xương nên xương mới tỏa hương lạ!

Để đối phó với nó, ví dụ như máu Kỳ Lân có thể trấn áp được!

Hoặc như cậu đã từng uống Kỳ Lân Huyết Kiệt, nên máu của cậu cũng có tác dụng trấn áp nhất định, tuy không mạnh bằng máu Kỳ Lân chính tông." "Không phải chứ, cậu định để chúng tôi hiến máu à?

Đấy mà gọi là cách à!" Thiên Chân bất mãn.

Bàn Tử bên cạnh cười khà khà: "Đúng đấy, cậu muốn Thiên Chân hiến máu thì phải chuẩn bị ít tiết lợn cho nó tẩm bổ đi, chứ cái thân hình nhỏ bé của nó sao chịu nổi!" Tống Đường cười: "Dĩ nhiên không cần anh ấy hiến máu rồi!

Ngoài những thứ đó ra, còn có hai thứ khác có thể đối phó Cấm Bà!

Thứ nhất là lửa, bọn chúng sợ lửa, nên tôi đã bảo mọi người

chuẩn bị rất nhiều bình phun lửa cầm tay!

Loại thứ hai là dùi cui điện!

Điện giật cực kỳ hiệu quả với những thi thể mang oán khí!

Ví dụ như ở dưới nước, chúng ta không dùng được bình phun lửa thì có thể dùng dùi cui điện!

Đồ lặn của chúng ta đều cách điện, Phi Ưng chuẩn bị loại đồ lặn toàn thân nên cứ yên tâm mà dùng dùi cui điện dưới nước!

Có điều dưới nước nếu khoảng cách quá xa thì hiệu quả sẽ bị giảm, tốt nhất là đừng đụng độ dưới nước, vì khó bắt lắm.

Đợi vào trong mộ rồi, muốn bắt nó sẽ dễ dàng hơn nhiều." Bàn Tử nghe xong cười lớn: "Cái con Cấm Bà rõ ràng là quái vật, sao vào miệng cậu nghe cứ như đi tìm em gái thế này!

Đúng rồi, cái máy quỹ tích của cậu rốt cuộc dùng làm gì?

Thứ đó thực sự đối phó được cơ quan ở mộ dưới đáy biển à?

Tôi nghe nói cơ quan ở đó lợi hại lắm đấy!

Đường lão đệ, cái máy của cậu có ổn không?" Tống Đường mỉm cười: "Chắc chắn là ổn!

Nếu năm xưa có thứ này, họ đã không bị nhốt trong ngôi mộ Chiến Quốc đó lâu như vậy!" "Họ là ai?" Thiên Chân nhíu mày hỏi.

Câu nói này của Tống Đường rõ ràng là có ẩn ý.

"Đúng đấy, ngôi mộ Chiến Quốc đó ở đâu?

Đường lão đệ, cậu nói năng phải cẩn thận đấy nhé, trước đây cậu cũng từng đi đổ đấu mộ Chiến Quốc à?" Bàn Tử cười trêu.

Tống Đường tức giận đáp: "Ông lại định gài tôi à, tôi là công dân ưu tú thế này sao có thể tự ý đi trộm mộ được?

Đó là ghi chép trong cuốn sách nhà tôi, vẫn là chuyện về Tống Lão Nhị!" Bàn Tử nghe vậy liền bảo: "Được được, thôi cậu đừng nói nữa, cái đợt ở Tần Lĩnh nghe cậu kể chuyện xong, suýt chút nữa là mất mạng rồi!" Thiên Chân nói: "Chỗ này dù sao cũng không phải Tần Lĩnh nên không cần lo lắng về cái gọi là vật chất hóa!

Nhân lúc rảnh rỗi, Đường lão đệ kể xem ngôi mộ Chiến Quốc đó có chuyện gì mà khiến cậu coi trọng cái máy quỹ tích này thế?" Bàn Tử cũng đang buồn chán, thế là châm một điếu thuốc rồi sán lại gần Tiểu Ca chuẩn bị nghe chuyện.

Các fan cũng có nhiều người định đi ngủ, nhưng nghe Tống Đường sắp kể chuyện thì ai nấy đều tỉnh táo hẳn lên: "Đường Bảo nhanh lên đi, tôi hóng kết cục của Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn lắm rồi!", "Đúng đấy, hai người họ cuối cùng có đến được với nhau không?", "Đường Bảo đừng đợi nữa, kể luôn đi!" Thấy các fan đều tò mò như vậy, Tống Đường bắt đầu kể...

Sự việc phải kể từ một năm sau khi Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn thoát ra khỏi ngôi mộ đời Thanh.

Trong ngôi mộ đó, Tống Lão Nhị đã quen biết Tần Nhuyễn.

Một người là kẻ trộm mộ, một người là tiểu thư khuê các của một gia đình giàu có ở tỉnh thành.

Vốn dĩ họ chẳng có dây dưa gì với nhau, nhưng ngôi mộ đời Thanh đó đã thay đổi tất cả.

Tống Lão Nhị tự nhiên không dám đi tìm gia đình Tần Nhuyễn để trả thù, vì thân phận đặc thù, chỉ cần lảng vảng ở tỉnh thành mà bị ai đó chỉ điểm là coi như xong đời.

Nhưng anh không ngờ rằng Tần Nhuyễn là một cô gái cực kỳ giữ lời hứa.

Một tuần sau, cô thực sự mang theo tiền mặt đến tìm anh.

Không chỉ đưa tiền, cô còn hy vọng anh có thể rửa tay gác kiếm, thậm chí mời anh về làm việc cho tiệm của nhà mình.

Dù là bắt đầu từ chân chạy việc vặt thì ít nhất vẫn tốt hơn cái nghề tổn âm đức này chứ?

Tống Lão Nhị lúc đó tuổi trẻ khí thịnh, dĩ nhiên là từ chối thẳng thừng.

Thứ nhất, đi làm thuê cho người ta sao tự do tự tại bằng nghề đổ đấu.

Thứ hai, anh tự phụ có tay nghề, tương lai dù có lấy vợ cũng phải rước dâu đàng hoàng.

Anh có thiện cảm với Tần Nhuyễn, nhưng nếu về làm cho tiệm nhà cô, anh luôn có cảm giác mình là kẻ đi làm rể hào môn.

Tần Nhuyễn không thuyết phục được anh nên cũng không cưỡng cầu.

Thời gian sau đó hai người cũng chỉ thỉnh thoảng liên lạc.

Nhà Tần Nhuyễn vốn kinh doanh đồ cổ, nhưng họ không dám thu mua "hàng tươi" (đồ vừa lấy từ mộ lên) của Tống Lão Nhị.

Bởi vì sau này nếu Tống Lão Nhị bị bắt, nhà họ cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc đó cụ thân sinh nhà họ Tần vẫn còn đương gia làm chủ nên Tần Nhuyễn cũng không có cách nào khác.

Tống Lão Nhị cũng biết đồ nhà họ thu mua, dù có là đồ trộm mộ thì cũng phải qua tay trung gian vài lần trên thị trường mới dám nhập, chứ cung cấp trực tiếp thì tuyệt đối không.

Nhưng Tần Nhuyễn am hiểu đồ cổ nên Tống Lão Nhị thỉnh

thoảng vẫn tìm cô để hỏi xem món đồ mình lấy được trị giá bao nhiêu.

Chương 148

Thực tế, Tống Lão Nhị bắt đầu kiếm được tiền cũng từ lúc này.

Trước đó, đồ anh lấy được chưa bao giờ bán được giá hời, toàn bị mấy tên lái buôn lừa đảo vì thấy anh không rành giá cả.

Từ khi quen Tần Nhuyễn, tình hình mới khá khẩm hơn.

Có một năm, một người bạn của Tống Lão Nhị tìm đến anh.

Người này chỉ biết họ Mã, tên thật không rõ.

Vì dáng người thấp bé (chỉ khoảng 1m6), da đen nhẻm lại còn béo nên người trong giới hay gọi là Mã Đản Nhi, có người gọi là Cương Đản Nhi.

Tống Lão Nhị thì gọi vắn tắt là Đản Nhi cho tiện.

Đản Nhi cũng giống Tống Lão Nhị, đều lăn lộn trong nghề đổ đấu nên chẳng bao giờ dùng tên thật.

Ví dụ như Tống Lão Nhị, tên thật dĩ nhiên không phải là Tống Lão Nhị, chỉ vì trên đầu có một người anh nên mới lấy hiệu như vậy.

Thời đó chuyện này rất phổ biến, người ngoài chỉ biết anh là Tống Lão Nhị, biết có anh trai nhưng chẳng ai biết anh trai anh là ai, đa phần chỉ người cùng làng mới rõ.

Tiếng tăm trộm mộ của anh ở địa phương rất lớn nên những người biết chuyện chẳng ai dám hé răng.

Điều này thực chất cũng là để bảo vệ người thân khỏi bị liên lụy.

Thế nên nhiều kẻ khi hành tẩu giang hồ chỉ báo danh hiệu chứ không dùng tên thật.

Đản Nhi và Tống Lão Nhị quen nhau trong một phi vụ đổ đấu.

Hoàn cảnh nhà Đản Nhi còn tệ hơn nhà Tống Lão Nhị, cha mẹ mất sớm, để no bụng nên mới đi theo một đám trộm mộ.

Đám đó toàn là những kẻ liều mạng nhưng chẳng có kỹ thuật gì, lúc đó thuần túy là vận may nên đụng phải Tống Lão Nhị cũng đang đi đào một ngôi mộ đời Đường.

Kết cục thì ai cũng đoán được, đám người đó gần như chết sạch trong mộ, Đản Nhi được Tống Lão Nhị cứu mạng đưa ra ngoài.

Thấy kỹ thuật của Tống Lão Nhị lợi hại, Đản Nhi liền đi theo anh.

Tống Lão Nhị cũng thực sự truyền dạy cho hắn vài chiêu.

Vì lúc đó Tống Lão Nhị không thể đi quá xa, tên La Bát Đầu đang nhắm vào ngôi mộ đời Thanh của mình nên anh tạm thời quay về.

Còn Đản Nhi thì dùng thuật Quan Long học được từ Tống Lão Nhị để tự đi tìm mộ, sau đó mới quay lại tìm anh cùng hành động.

Năm đó, Đản Nhi nghe ngóng được ở gần một ngôi làng tên là Thái Trang cách đó ba mươi dặm nghi ngờ có một ngôi mộ Chiến Quốc, thế là vội chạy đi tìm Tống Lão Nhị.

Đản Nhi nói: "Nhị ca, em nghe ngóng kỹ rồi!

Người dân gần đó bảo ở gần Thái Trang có một ngọn núi tên là Sa Đầu, trên đó nghi có mộ Chiến Quốc!

Theo lời anh dặn, em vẫn chưa vào làng Thái Trang để tránh rút dây động rừng!

Anh xem có nên qua đó một chuyến không?" Nghe thấy có mộ Chiến Quốc, Tống Lão Nhị sao có thể bỏ qua, lập tức chốt hạ, hai người đi xuyên đêm đến làng Thái Trang.

Trong cuốn sách cổ trộm mộ mà Tống Lão Nhị thừa kế thực ra không có ghi chép cách "nhặt nhạnh tin tức" (kiểm thiệt lậu), nhưng

đây là kỹ năng cơ bản mà hầu như kẻ trộm mộ nào cũng biết.

Đản Nhi cũng nhờ la cà ở các làng lân cận Thái Trang mới biết được chuyện mộ Chiến Quốc này.

Hai người đến Thái Trang trong đêm, sáng sớm hôm sau đã bắt đầu hoạt động trong làng.

Họ giả làm thanh niên đi thăm bạn, cứ thấy chỗ nào có người già tụ tập là sà vào, hết mời thuốc lá lại mời kẹo, một buổi chiều cũng moi được không ít tin tức hữu dụng.

Theo lời các cụ già trong làng, trên núi Sa Đầu thực sự có một ngôi mộ Chiến Quốc, gần như ai ở đây cũng biết.

Trước sau gì những kẻ muốn đến trộm mộ cũng đếm không xuể, trong đó thậm chí tên La Bát Đầu cũng từng dẫn người tới.

Nhưng không biết thế nào mà ngôi mộ đó tà tính lắm, phàm là kẻ nào vào thì không thấy ai trở ra.

La Bát Đầu nghe nói hồi đó mất mười mấy anh em, cuối cùng chẳng tìm được gì, đành phải tay trắng ra về.

Có cụ già còn nói ngôi mộ trên núi Sa Đầu là một ngôi mộ hung hiểm.

Núi Sa Đầu có cách gọi khác là núi Sát Đầu (Chặt đầu), nên ai vào đó trộm mộ đều không còn mạng mà về.

Một bà lão kể: "Núi Sa Đầu ban đầu không phải tên này!

Nghe nói thời Chiến Quốc có người xây mộ trên đó, rồi sau đó cả đỉnh núi mới xuất hiện rất nhiều cát!

Mà cả ngọn núi chỉ có đỉnh núi là có cát thôi, cái tên núi Sa Đầu cũng từ đó mà ra!

Những năm trước có đám trộm mộ đào được một căn phòng mộ

ngay trên đỉnh núi, nhưng ai vào cũng không ra được!

Nghe nói trong mộ có ma, dữ lắm!

Người chỉ cần vào là lối vào sẽ biến mất, rồi bị nhốt chết trong đó luôn!

Sau này cũng có người thấy lối vào, nhưng cứ cách vài ba hôm là nó lại biến mất tăm!

Lại có kẻ đào lối vào mới, nhưng lạ một nỗi, hễ là lối vào đào trên đỉnh núi thì sau một thời gian là biến mất!

Các chú bảo không phải ma làm thì là cái gì?

Hai đứa còn trẻ đừng có lai vãng đằng đó, dân làng tôi chẳng ai dám bén mảng tới.

Mấy năm trước có thằng bé chăn bò để mất bò gần đó còn chẳng dám đi tìm." Tống Lão Nhị và Đản Nhi nghe xong, trong lòng lại vô cùng hưng phấn.

Trong nghề đổ đấu, việc thu thập tin tức từ dân gian luôn là điều các phái đều làm, bởi vì dù anh có tài Phân Kim Định Huyệt, Tầm Long Khâm Dư hay Thính Lôi Biện Mộ đi chăng nữa cũng không trực tiếp bằng việc nghe ngóng thực tế.

Tin tức dân gian không chỉ giúp anh biết nơi đó có mộ hay không, mà quan trọng hơn là có được những thông tin cảnh báo sớm.

Ví dụ lần này, dân địa phương bảo núi Sa Đầu là mộ Chiến Quốc.

Tuy chưa chắc hoàn toàn đúng nhưng vẫn có giá trị tham khảo.

Ví dụ, mộ Chiến Quốc có một đặc điểm rất lớn: Những ngôi mộ của người có địa vị thường được xây dựng bằng cát đá.

Ở đây không phải là vật liệu xây phòng mộ, mà là biện pháp chống trộm.

Thời Chiến Quốc không có nhiều bẫy rập phức tạp, nên biện pháp trực tiếp và hiệu quả nhất chính là Lưu Sa Khanh (Hố cát lún).

Nghe nói những người có thân phận thời đó sẽ vận chuyển cát biển từ vùng duyên hải về, vì cát biển mịn và có độ lún cao hơn.

Cát biển mang về phải được "rang chín" sấy khô mới dùng được.

"Rang chín" ở đây là một quy trình xử lý công nghệ để loại bỏ độ ẩm, làm cát cực kỳ tơi xốp, giúp nó dù bị chôn dưới đất ngàn năm vẫn không bị kết khối nếu không ở vùng đất quá ẩm ướt.

Loại hố cát lún này thời đó chính là khắc tinh của trộm mộ.

Tống Đường rít một hơi thuốc nói: "Mấy năm trước ở vùng Nam Hà khai quật một ngôi mộ Chiến Quốc, nghe nói các chuyên gia phát hiện ra tới tận mười hai cái lỗ trộm mộ!

Nhưng chẳng có cái nào đào được tới hầm mộ chính cả!

Thế nên mới nói, hố cát lún thực sự là biện pháp chống trộm đơn giản mà hiệu quả!" Thiên Chân gật đầu, chuyện này anh cũng có nghe qua: "Nói thì nói vậy, nhưng cơ quan này cũng chỉ hiệu quả với đám trộm vặt thôi!

Nếu thực sự gặp phải bậc thầy trong nghề hoặc đám đông kéo tới đào bới thì nó lại trở thành tọa độ đánh dấu ngôi mộ đấy chứ!" Tống Đường gật đầu, đúng là lý lẽ đó.

Thế nên biện pháp chống trộm trong mộ cổ qua các đời luôn diễn biến, từ cát đá dần chuyển sang đủ loại cơ quan, thậm chí cả dầu hỏa.

Nhưng suy cho cùng, những thứ đó cũng không ngăn nổi đám trộm mộ lộng hành.

Đó gọi là "trên có chính sách dưới có đối sách", công bằng mà nói, chủ mộ luôn ở thế yếu, vì dù lúc sống có bố trí tốt đến đâu thì khi chết

rồi, cơ quan cũng chỉ có vậy, còn thủ đoạn của trộm mộ thì không ngừng thay đổi.

Muốn xây dựng một ngôi mộ hoàn toàn không bao giờ bị phát hiện nhờ biện pháp chống trộm là cực kỳ khó.

Bàn Tử nói: "Kể chuyện thì kể đi, phổ biến kiến thức làm cái gì!

Sao, cậu khinh Bàn gia tôi thiếu văn hóa hay khinh thường fan trong phòng livestream à?

Tôi bảo cho cậu biết, trong phòng này khối ông là bác sĩ sinh viên đấy, cậu cầm bằng đại học chuyên khoa ra đây giảng giải chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, phá biển hiệu nhà Lỗ Ban!" "Là ban môn lộng phủ!" (Múa rìu qua mắt thợ).

Tống Đường cười khổ, anh cũng chỉ là nói hăng quá không để ý: "Được rồi, chúng ta quay lại chuyện chính!" Sau khi nghe ngóng xong, Tống Lão Nhị và Đản Nhi nghỉ lại trong làng một đêm.

Trong làng có một nhà khách chỉ có hai phòng, ngày thường chẳng mấy ai tới, thường chỉ dùng để tiếp đón lãnh đạo cấp trên xuống kiểm tra.

Khi không có lãnh đạo thì bỏ không.

Tống Lão Nhị sẵn lòng trả tiền nên trưởng làng cũng vui vẻ kiếm thêm chút đỉnh.

Nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau hai người lên đường.

Núi Sa Đầu nằm ngay ngoài làng không xa, tuy gần nhưng núi thực sự không nhỏ.

Hai người tính toán phải mất hai tiếng mới leo lên được đỉnh.

May mà thế núi thoai thoải, đường tương đối dễ đi, nếu không chắc còn tốn nhiều thời gian hơn.

Kỹ thuật tầm mộ của Đản Nhi là học từ Tống Lão Nhị, hai người vừa là thầy trò vừa là bạn.

Đản Nhi nhìn ngọn núi Sa Đầu trước mặt hỏi: "Nhị ca, ngọn núi này trước đây em đã dùng thuật Quan Long để xem qua!

Thấy lạ lắm, anh nghe xem em phân tích có đúng không!

Núi Sa Đầu ba mặt là bình nguyên, đều là làng mạc!

Chỉ có một mặt có dãy núi kéo dài, nhưng so với Sa Đầu thì chẳng thấm vào đâu!

Hơn nữa đỉnh núi Sa Đầu lõm xuống rõ rệt, chỗ này nhìn theo thuật Quan Long thì là: Long đầu đột hiển long vĩ ẩn, đầu thượng ao hãm tự tạc xuyên.

Tam phương vô trấn long bất phi, thứ mạch bất tử tiện vi tàn!" Câu nói này của Đản Nhi có nghĩa là: Cả ngọn núi Sa Đầu như một cái đầu rồng, còn đuôi rồng chính là dãy núi một bên kia, dãy núi đó dần lặn mất vào lòng đất, nên gọi là "đầu rồng hiện rõ, đuôi rồng ẩn giấu".

Câu thứ hai thì dễ hiểu, đỉnh núi Sa Đầu về tổng thể có trạng thái lõm xuống, tuy không quá rõ nhưng vẫn nhìn ra được.

Chương 149

Câu thứ ba chỉ địa hình xung quanh, ba mặt kia là bình nguyên có nhiều làng mạc và sông ngòi, nhưng sông lại gần làng xa núi, tạo thành cục diện "gần làng xa núi".

Trong thuật Quan Long, cục diện này gọi là "ba phía không trấn", nghĩa là dãy núi long mạch này xung quanh không có thứ gì trấn áp được nó.

Một con rồng không bị trấn áp thì kết quả thế nào?

Dĩ nhiên là rồng bay lên chín tầng mây!

Nhưng núi Sa Đầu này thì ngược lại, đầu rồng lõm xuống rất bất thường, nên mới có câu cuối: "Mạch này không chết cũng tàn", ý là đây hoặc là long mạch chết, hoặc là long mạch tàn.

Người táng ở đây không thể có địa vị quá cao quý, nhưng cũng khá hơn dân thường.

Chỉ có điều cục diện long mạch này rất ít người dùng, vì hung nhiều cát ít!

Tống Lão Nhị nghe xong nói: "Đúng mà cũng không đúng!

Thuật Quan Long là quan sát sơn xuyên địa thế, long mạch trồi sụt!

Đó là nhìn đại môi trường!" Theo cách nói ngày nay thì đó là phong thủy đại cục!

Phải xem toàn bộ môi trường đại cục nơi long mạch tọa lạc chứ không chỉ là hướng đi cục bộ.

Tống Lão Nhị chỉ tay về phía đông nói: "Cậu nhìn phía đông tuy là

bình nguyên, nhưng sau bình nguyên là gì?

Đó là núi Vạn Nhận cao sừng sững!

Núi Vạn Nhận đó nhìn bằng mắt thường cũng thấy rợn người, độ cao khỏi phải bàn!

Ngoài ra xung quanh không còn thế núi nào khác!

Kết hợp với núi Vạn Nhận mà xem, cục diện ở đây phải là: Phục long thần phục vạn nhận sơn, nhất phương trấn đắc quần long phủ.

Hảo tự quân vương lâm thiên hạ, tiểu long khởi cảm phi thượng thiên?" Những thuật ngữ cục diện này đều là từ cuốn sách cổ tổ tiên Tống Lão Nhị truyền lại, trong đó có chú giải chi tiết về sông núi long mạch.

Nếu không, với trình độ văn hóa của anh chắc cũng chẳng đọc nổi mấy chữ đó.

Tống Lão Nhị giải thích: "Núi Vạn Nhận giống như quân chủ, quân chủ ở đó thì rồng nhỏ sao dám bay?

Thế nên núi Sa Đầu kết hợp với môi trường xung quanh thực sự là một vị trí phong thủy không tệ!

Nhưng nó chỉ thích hợp táng những người như trung thần, tướng quân, cấp vương hầu trở lên thì không hợp.

Cho nên người táng trên núi Sa Đầu này chắc chắn có địa vị không tầm thường nhưng cũng không quá cao.

Còn việc đầu rồng trên núi bị lõm xuống, tôi đoán là do thời gian xây mộ đã quá lâu!

Xây mộ trên đỉnh núi, lại là mộ Chiến Quốc dùng cát đá làm phòng đạo, năm tháng dài đằng đẵng khó tránh khỏi bị lún!

Chỉ nhìn quy mô lún thế kia, sợ là ngôi mộ trên núi Sa Đầu này

không hề nhỏ đâu!

Tôi đoán có lẽ là một võ tướng, vì một văn quan thường không lớn thế này." Đản Nhi nghe vậy liền gật đầu lia lịa, ánh mắt đầy vẻ kính phục.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc đã lên tới đỉnh núi Sa Đầu.

Tuy nhiên, vừa lên đến nơi, họ đã kinh ngạc phát hiện ra ở đây lại có người!

Đối phương có ba người, hai nam một nữ.

Hai người đàn ông trên lưng đeo hai cái gùi tre, nhìn qua có vẻ như đến đây hái lượm thứ gì đó.

Đối phương cũng nhìn thấy họ, một người liền gọi cô gái kia.

Cô gái đứng dậy quay người lại, lập tức cả Tống Lão Nhị và cô gái đó đều ngẩn người.

"Tần Nhuyễn?", "Là anh?" Không sai, cô gái đó chính là Tần Nhuyễn.

Đản Nhi không quen Tần Nhuyễn nhưng có nghe danh: "Nhị ca, cô ta chính là tiểu thư nhà đồ cổ ở tỉnh thành đó à?" Tống Lão Nhị gật đầu.

Đản Nhi cười nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì cụ Tần từng công khai tuyên bố đồ nhà họ Tần đều có nguồn gốc sạch sẽ mà!

Không ngờ, lại là 'sạch' kiểu này à?" Tống Lão Nhị cũng không ngờ gặp Tần Nhuyễn ở đây, liền hỏi: "Mọi người bắt đầu làm nghề đào cát từ khi nào thế?" Tần Nhuyễn có chút giận dỗi: "Anh đừng có ngậm máu phun người, chúng tôi không phải đến trộm mộ!", "Ồ?

Chẳng lẽ là đến bắt gà rừng?

Thế thì Tần tiểu thư đúng là có nhã hứng thật!" Đản Nhi cười mỉa, rõ ràng không tin lời cô.

Tần Nhuyễn tức giận không thèm chấp Đản Nhi, chỉ nhìn Tống Lão Nhị: "Tôi là người thế nào chẳng lẽ anh không biết sao?

Nếu nhà tôi thực sự làm nghề trộm mộ, tôi việc gì phải giấu anh!" "Vậy cô ở đây làm gì?" Tống Lão Nhị hỏi.

Anh cũng không tin lắm chuyện Tần Nhuyễn đi trộm mộ, nhìn hai tên người hầu cô mang theo là biết hạng chỉ làm chân sai vặt, để họ đi trộm mộ chắc chưa vào được mộ đã bỏ mạng rồi.

Tần Nhuyễn nói: "Cũng coi như anh còn chút lương tâm, cho người ta cơ hội giải thích!

Tôi đến đây để nhặt nhạnh!" "Nhặt nhạnh?

Thì chẳng phải trộm mộ là gì!" Đản Nhi cười khẩy.

Tống Lão Nhị không đáp lời, ra hiệu cho Tần Nhuyễn nói tiếp.

Tần Nhuyễn bảo: "Nhặt nhạnh là nhặt nhạnh, trộm mộ là trộm mộ, không phải là một đâu nhé!" Nói rồi cô kể lại đầu đuôi sự việc.

Té ra mấy hôm trước có dân làng gần đây đến tiệm nhà cô bán "hàng thổ".

Hàng thổ ở đây chỉ đồ cổ nhặt được.

Thường thì dân làm ruộng rất dễ đào được những thứ này trong ruộng nhà mình.

Thời đó việc trấn áp trộm mộ vẫn chưa gắt gao như bây giờ, huống chi là đồ tình cờ nhặt được.

Tần Nhuyễn lúc đó cũng có mặt, thấy những món hàng thổ này đều là đồ thời Chiến Quốc nên nảy sinh hứng thú, hỏi ra mới biết dân làng gần núi Sa Đầu nhặt được rất nhiều.

Nhưng vì độ hư hỏng quá nặng nên không đáng tiền lắm.

Mộ Chiến Quốc niên đại xa xôi, một khi phát hiện được đồ tốt thì chắc chắn là báu vật vô giá.

Cụ Tần tuổi cao sức yếu, đi đứng không tiện nên bảo Tần Nhuyễn đi xem thử, ngộ nhỡ nhặt được món gì thì cũng có thêm thu nhập.

Quan trọng nhất là những người buôn bán đồ cổ như họ, đồng thời cũng rất yêu thích đồ cổ, nên xót xa khi thấy những cổ vật này bị hư hỏng, muốn đến tìm cách bảo tồn.

Tuy theo quan điểm bây giờ thì hành vi này cũng là vi phạm pháp luật, nhưng thời đó "nhặt" và "trộm" là hai khái niệm khác nhau.

Đản Nhi rõ ràng không tin, nhưng nể mặt Tống Lão Nhị nên không nói gì thêm.

Tống Lão Nhị hỏi: "Thế cô đã tìm được gì chưa?" Tần Nhuyễn lấy từ trong gùi của một người hầu ra vài mảnh vụn.

Tống Lão Nhị nhìn thấy đó là những mảnh vỡ giống như binh khí bằng đồng xanh, bị ăn mòn rất nghiêm trọng.

Tần Nhuyễn nói: "Theo phân tích của tôi, ở đây chắc chắn có một ngôi mộ Chiến Quốc!

Những binh khí này có lẽ chỉ là một phần đồ tùy táng!

Nhưng quy mô ngôi mộ thế nào thì tôi không chắc, vì tôi không phải kẻ trộm mộ!

Những đồ tùy táng này chắc là binh khí của hộ vệ theo hầu khi chủ mộ nhập liễm, họ đã bẻ gãy binh khí để thể hiện sự tôn kính.

Thế nên mảnh vỡ binh khí ở đây không hề ít.

Có điều dân địa phương bảo nơi này nguy hiểm lắm, tôi cũng không dám vào sâu." Tống Lão Nhị gật đầu: "Đúng vậy, nơi này thực

sự rất nguy hiểm, dân làng còn bảo lỗ trộm mộ ở đây biến mất một cách thần bí!

Thế nên mọi người cứ...” Anh chưa nói dứt lời, bỗng nhiên một người hầu bên cạnh thốt lên kinh hãi: “Tiểu thư!

Cô nhìn kìa!” Tống Lão Nhị vội chạy tới, mấy người quay đầu nhìn lại, lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy ngay sau lưng Tần Nhuyễn chưa đầy một mét, trên mặt đất bỗng xuất hiện một cái hố.

Cái hố chỉ có đường kính khoảng bốn mươi phân, bên dưới đen ngòm.

Nhìn biểu cảm của Tần Nhuyễn thì rõ ràng trước đó cô không hề biết có cái hố ở đó.

Tần Nhuyễn lùi lại mấy bước theo bản năng: “Chỗ này lúc nãy không có hố!

Sao nó lại đột nhiên xuất hiện thế này!” Đản Nhi ngồi xuống sờ quanh mép hố, lập tức thấy rất nhiều cát đang chảy vào trong hố: “Nhị ca, trên này trước đó có vẻ bị cát phủ kín, không biết sao lúc nãy cát chưa sụt xuống!

Giờ cát chảy xuống rồi, cái hố mới lộ ra!” Tống Lão Nhị gật đầu, rút đèn pin soi vào trong hố, quả nhiên thấy dưới đáy hố là một đống cát: “Xem ra dân làng nói không sai!

Đây chắc là cái lỗ trộm mộ đột ngột xuất hiện!

Nhìn tình trạng mép hố thì có vẻ là bị thuốc nổ đánh ra!

Chúng ta xuống xem thử!” Nói đoạn, hai người bắt đầu lấy dây thừng.

Tần Nhuyễn thấy vậy vội can ngăn: “Anh định làm gì?

Giữa thanh thiên bạch nhật mà anh định trộm mộ sao?

Lại còn ngay trước mặt chúng tôi nữa!

Anh cũng quá cả gan làm loạn rồi đấy!" Tống Lão Nhị cười: "Thế tôi hỏi cô, nếu tôi không trộm mộ, trong lòng cô tôi còn là kẻ trộm mộ nữa không?", "Tôi..." Tần Nhuyễn cứng họng.

Đúng vậy, Tống Lão Nhị trong lòng cô vốn dĩ là kẻ trộm mộ, dù anh có làm hay không thì định kiến đó đã hình thành rồi.

"Thấy chưa, dù tôi không trộm cô vẫn coi tôi là kẻ trộm mộ!

Thế thì tôi cứ trộm luôn cho xong, đỡ bị cô oan uổng!", "Nhưng anh làm thế thì..." Tần Nhuyễn cũng không biết khuyên thế nào, thấy họ nhanh nhẹn cố định dây thừng liền vội nói: "Trước đây anh tuy là kẻ trộm mộ, nhưng anh có thể cải tà quy chính mà!

Sao anh cứ nhất quyết phải xuống mộ làm gì?" Đản Nhi cười: "Tần đại tiểu thư, những người xuất thân giàu sang như cô thì biết cái gì?

Chúng tôi không xuống mộ thì lấy gì nuôi thân?

Chương 150

Cô nuôi chắc?" "Tôi nuôi!" Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị, trả lời không cần suy nghĩ.

Tống Lão Nhị nghe vậy liền nhíu mày: "Hai thằng đàn ông to xác lại để một cô gái nuôi, nghe sao được!

Cô đừng có xía vào nữa, lát nữa chúng tôi xuống nếu có lấy được gì, cô giúp định giá giùm là tôi cảm ơn lắm rồi!" Nói xong, Tống Lão Nhị đã buộc xong dây thừng, chuẩn bị xuống đầu tiên.

Tần Nhuyễn thấy vậy nắm lấy tay anh: "Không được, tôi không thể để anh xuống!

Anh làm vậy sớm muộn gì cũng tự hại mình thôi!

Anh cứ theo tôi về, về tiệm nhà tôi làm chân chạy việc không được sao?" Tống Lão Nhị nhìn cô, có chút giận dỗi: "Không được!" Dứt lời, anh gạt tay Tần Nhuyễn ra, nhảy xuống trước.

Đản Nhi liếc nhìn Tần Nhuyễn, lúc xuống cũng bồi thêm một câu: "Tần tiểu thư, chúng ta không cùng đường đâu!

Vòng tròn xã hội không giống nhau thì đừng cố ép mình vào, cô việc gì phải tự tìm phiền não?" Tần Nhuyễn mím môi không nói, nhưng ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

Tên người hầu bên cạnh tiến lên: "Tiểu thư, hay là chúng ta đi thôi, đám trộm mộ này tâm địa tàn độc lắm, họ để chúng ta đứng xem họ xuống đã là may mắn lắm rồi!", "Đúng đấy tiểu thư, đi thôi kẻo lão gia lo lắng!" Tần Nhuyễn đáp: "Tôi không đi!

Tôi không thể trơ mắt nhìn anh ấy sa đọa như thế!

Tôi phải gọi anh ấy lên!" Nói xong, Tần Nhuyễn lại bắt đầu tự

buộc dây thừng.

Hai tên người hầu thấy thế thì cuống quýt: "Tiểu thư cô điên rồi, cô mà xuống dưới đó thì cũng thành kẻ trộm mộ đấy!", "Đúng vậy tiểu thư, mộ này không xuống được đâu!" Tần Nhuyễn không nói gì, trong lòng thầm nghĩ: "Có phải tôi chưa từng xuống bao giờ đâu!

Tôi không tin mình xuống dưới đó mà anh ấy lại mặc kệ tôi!" Tần Nhuyễn từ nhỏ đã là người rất có chính kiến, hai tên người hầu kia hoàn toàn không cản nổi cô.

Nhưng họ lại không dám xuống theo, chỉ đành trơ mắt nhìn Tần Nhuyễn buộc dây thừng rồi cũng bắt đầu trượt xuống lỗ trộm mộ.

Cái lỗ này không rộng lắm, Tống Lão Nhị xuống khá thuận lợi, Đản Nhi thì suýt chút nữa bị kẹt.

Hai người lần lượt đáp xuống đống cát bên dưới.

Tống Lão Nhị cởi dây thừng ra, lập tức ngửi thấy một mùi thối rữa nồng nặc, cực kỳ khó chịu.

Anh lấy một mảnh vải bịt mũi miệng lại, sau đó mới dùng đèn pin soi quanh.

Chẳng mấy chốc anh kinh ngạc phát hiện bên dưới này lại là một phòng mộ.

Cả căn phòng mộ rộng cỡ một sân bóng rổ, hình vuông.

Mặt đất lát toàn gạch xanh khổ lớn, khe hở khít khao, bên trong dường như còn đổ một lớp vật liệu gì đó khiến cát từ trên sụt xuống cũng không lọt qua nổi.

Đản Nhi lúc này cũng đã xuống tới nơi, hai người bắt đầu thám thính xung quanh.

Rất nhanh, Đản Nhi ở phía bên kia hét lên: "Nhị ca, chỗ này hình

như có người!" Tống Lão Nhị nghe vậy, toàn thân như có luồng điện chạy qua.

Chỗ này sao có thể có người được?

Nếu có thì chắc chắn không phải người, mà là Tống Tử!

Có ai sống nổi ở cái nơi này bao nhiêu năm chứ?

Ma à?

Tống Lão Nhị vội chạy qua, nhìn theo ánh đèn của Đản Nhi.

Đó là một bức tường, đèn của Đản Nhi hơi xa nên không soi rõ lắm, nhưng Tống Lão Nhị cũng mờ ảo thấy ở góc sâu nhất nơi ánh sáng chạm tới, hình như có một khuôn mặt người đang nấp trong bóng tối nhìn họ.

Tống Lão Nhị bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Đản Nhi rút dao găm từ thắt lưng ra hỏi: "Có nên qua xem thử không?" Tống Lão Nhị định trả lời thì bỗng một giọng nói từ sau lưng hai người truyền tới: "Đó là tượng điêu khắc, hai anh căng thẳng cái gì?" Hai người lập tức toát mồ hôi hột.

Chỗ này làm sao lại có người nói được!

Đản Nhi phản xạ có điều kiện, quay phắt người lại cầm dao định đâm.

May mà Tống Lão Nhị nhanh tay giữ anh ta lại.

Hai người quay đầu nhìn, hóa ra là Tần Nhuyễn đang đứng sau lưng.

"Tôi bảo đại tiểu thư này, cô không dưng xuống đây làm gì?

Muốn hù chết người ta à!" Đản Nhi không còn gì để nói.

Tống Lão Nhị nhìn Tần Nhuyễn, thở dài bất lực: "Cô xuống đây

rồi thì thực sự đã trở thành kẻ trộm mộ đấy!", "Thì đã sao, anh làm được kẻ trộm mộ, sao tôi lại không thể!" Tần Nhuyễn vặn lại.

"Gia cảnh nhà cô tốt thế, đi làm kẻ trộm mộ làm gì, ăn no rỗi mỡ à!" Tống Lão Nhị cạn lời.

"Lý do vì sao chẳng lẽ anh không biết?

Anh theo tôi lên đi!" Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị bằng ánh mắt kiên định.

Đản Nhi đứng một bên xem kịch đầy hứng thú, cảnh tượng này hình như có gì đó không đúng lắm!

Tống Lão Nhị nói: "Cô đừng có nháo nữa, tôi là đàn ông sức dài vai rộng sao có thể để cô nuôi?

Cô nuôi nổi nhưng tôi cũng chẳng ăn được cái món cơm nhuyễn (ăn bám) này đâu!", "Anh đi làm cho nhà tôi thì sao gọi là ăn bám?

Được, nếu anh không chịu lên, tôi sẽ đi trộm mộ cùng anh!" Nói đoạn, Tần Nhuyễn tiến thẳng về phía "khuôn mặt quỷ" lúc nãy.

Không biết một cô gái như cô lấy đâu ra gan lớn thế vào lúc này.

Tống Lão Nhị không yên tâm, chỉ đành đuổi theo.

Ba người nhanh chóng tiến tới phía trước, lần này họ nhìn rõ rồi.

Khuôn mặt quỷ đó đúng là một bức tượng điêu khắc, chính xác hơn là một bức phù điêu.

Phù điêu hình mặt người nằm trên tường, mắt trợn trừng giận dữ, chỉ có nửa thân trên, tay cầm hai món binh khí: một cái rìu khai sơn và một cái giản bằng đồng xanh.

Cái giản này hình dáng khá giống kiếm nhưng thân lại là một khối lăng trụ dài dần thu hẹp về phía ngọn, khác với lưỡi kiếm.

Truyền thuyết Địch Nhân Kiệt cũng có một thanh Kháng Long Giản có thể đánh cả tham quan ô lại.

Tần Nhuyễn nhìn bức tượng nói: "Tạo hình này đúng là phong cách thời Chiến Quốc!

Bên kia hình như cũng có!" Nói rồi cô đi về phía khác.

Hai người đàn ông như hai vệ sĩ bám sát gót.

Quả nhiên, họ phát hiện ra trên cả bốn bức tường của phòng mộ đều điêu khắc những bức phù điêu với tạo hình khác nhau.

Mỗi bức tường hai cái, tổng cộng tám bức.

Đản Nhi hỏi: "Tần tiểu thư, cô là chuyên gia, mấy bức phù điêu này có đáng tiền không?" Tần Nhuyễn liếc hắn một cái: "Đáng tiền, nhưng anh gỡ xuống được không?

Phù điêu lớn thế này muốn mang ra ngoài phải đục cả bức tường, mà đục là chỗ này sập ngay, không mang đi được!" Đản Nhi vẫn chưa cam lòng: "Thế chúng ta chỉ đục lấy phần phù điêu thôi thì sao?

Nhị ca, anh thấy thế nào?" Tống Lão Nhị lắc đầu: "Không thực tế.

Nhớ lấy, chúng ta là những kẻ trộm mộ có tay nghề!

Phải nhắm tới những thứ càng nhỏ càng tốt, càng tinh xảo càng hay, thế mới thể hiện được trình độ của chúng ta!

Mấy cái thứ này có lấy ra cũng chẳng bán được, gặp cảnh sát thì anh định vác nó mà chạy chắc?

Bị tóm cả ổ ngay!", "Thế thì thôi vậy." Đản Nhi chán nản lắc đầu.

Tần Nhuyễn nghe vậy trừng mắt nhìn Tống Lão Nhị, rõ ràng rất bất bình với tư tưởng trộm mộ của anh: "Được rồi, chỗ này xem cũng xem rồi, ngoài mấy bức phù điêu ra chẳng có gì hết, lên thôi!" "Lên á?

Mộ đạo còn chưa tìm thấy sao lên được?" Đản Nhi nói.

Tần Nhuyễn bảo: "Hai người không nhận ra sao?

Phòng mộ này không có mộ đạo, đây là một cái hố chết!" Tống Lão Nhị vội vàng nhìn quanh.

Quả nhiên, phòng mộ này thực sự là một hố chết, bên trong chẳng có gì thêm.

Lúc nãy họ mải nhìn phù điêu nên không để ý: "Chuyện này lạ thật, một cái hố chết mà cái lỗ bên trên lại là lỗ nổ mìn!

Vậy trước đó chỗ này chẳng có lối vào nào cả!

Sao lại xây một phòng mộ như thế này, kỳ lạ thật!" Tần Nhuyễn nói: "Muốn phân tích thì lên trên mà phân tích được không?

Chỗ này đã không có mộ đạo thì lên thôi!" Đản Nhi vẫn chưa bỏ cuộc.

Tống Lão Nhị gật đầu: "Thôi cứ lên trước đã, dân làng bảo mộ này tà tính lắm!

Chúng ta chưa chuẩn bị đầy đủ đồ nghề, ra ngoài rồi phân tích tiếp, tránh bị mắc bẫy." Đản Nhi lúc này mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng Tần Nhuyễn vừa quay người lại thì hình như dẫm phải thứ gì đó, cô quay đầu nhìn, lập tức hét lên một tiếng "A" rồi rúc tọt vào lòng Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị cũng bị cô làm cho giật mình, vội rút dao găm ra.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, anh cũng ngẩn người.

Anh thấy ở rìa tường phía trước có một đống lớn màu nâu đen trông như lông thú.

Đản Nhi to gan tiến lại dùng dao gạt ra xem thử.

Mọi người phát hiện dưới lớp lông đó lại là một bộ xác khô héo, mà nhìn hình dáng rõ ràng không phải của con người, trông rất giống một loài động vật.

"Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tần Nhuyễn sợ đến tái mặt, vốn tưởng đây chỉ là cái hố trống, ai ngờ bên trong lại có một xác động vật khô.

Đản Nhi nhìn cái xác nói: "Đây có vẻ là con bò bị mất mà bà lão kia kể!

Nhị ca, nhìn giống xác bò lắm!

Nhưng lạ thật, sao nó lại chết ở góc tường này?

Chương 151

Hơn nữa cái lỗ bên trên bé thế, nó chui xuống kiểu gì?" Tống Lão Nhị nói: "Cậu đeo găng tay vào sờ thử xương nó xem!

Lối vào nhỏ thế, nếu rơi từ trên xuống thì xương chắc chắn phải nát bấy hết rồi!

Nếu xương không gãy thì có lẽ chỗ này còn có lối vào khác!" Đản Nhi mừng rỡ: "Đúng rồi!

Vẫn là Nhị ca lợi hại!" Nói rồi hắn sờ thử, rất nhanh sau đó liền nhíu mày: "Nhị ca, xương con bò này gãy thật rồi!

Nhìn thế này đúng là bị ép chui qua cái lỗ kia vào đây!" Nói đoạn, Đản Nhi đứng dậy nhìn hai người Tống Lão Nhị, rồi bỗng ngẩn ra, gãi đầu: "Nhị ca, hình như em phải đổi cách xưng hô rồi!", "Đổi cái gì?" Tống Lão Nhị không hiểu.

Đản Nhi gãi đầu cười: "Đổi gọi là Nhị tẩu chứ còn gì nữa!

Hai người..." Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn bấy giờ mới phản ứng lại, hai người vẫn còn đang ôm chặt lấy nhau.

"Tôi bảo này, tổ tiên nhà cậu cái ông Tống Lão Nhị này không ổn nha, có món cơm nhuyễn mà không chịu ăn đúng là đồ ngốc!

Thời buổi này tìm được một cô tiểu thư giàu có đòi nuôi mình khó lắm đấy!" Bàn Tử trêu chọc.

Các fan trong phòng livestream cũng hùa theo: "Đúng thế Đường Bảo ơi, tục ngữ có câu 'Lúc trẻ không biết phú bà tốt, lại đi coi thiếu nữ là bảo vật'!

Nịnh được phú bà, đêm nay đổi siêu xe luôn!", "Làm phú bà vui, ngày mai có Mercedes ngay!" Thiên Chân nhìn đầy bất lực, Tống

Đường cũng cười khổ: "Các bạn thật là, bây giờ là thời đại nào, lúc đó là hoàn cảnh gì!

Thời đó người ta không chuộng chuyện này, quan trọng là 'người sống vì hơi thở, phật sống vì nén nhang'!" "Đúng, thời đó làm rể chui (đảo sáp môn) là mất mặt lắm, chuyện này Bàn gia tôi rành!" Bàn Tử chen ngang: "Thực ra mọi người cũng không nghĩ lại xem, tổ tiên Đường lão đệ mà thực sự làm rể chui thì giờ làm gì có Tống Đường nữa!

Lúc đó phải đổi tên thành Tần Đường rồi!" "Ông đi chết đi!" Tống Đường mắng.

Nhưng Bàn Tử nói cũng đúng, làm rể chui thì con cái thường phải theo họ mẹ.

Tuy nhiên ngày nay tư tưởng đã thoáng hơn nhiều, không còn phân biệt nặng nề chuyện đó nữa.

Thiên Chân không mấy hứng thú với chuyện yêu đương, liền hỏi: "Thế con bò đó rốt cuộc làm sao vào được phòng mộ?

Chẳng lẽ thực sự bị ép chui qua lối vào?

Phải có một lực lớn cỡ nào mới ép được nó vào chứ?" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy tò mò: "Đúng đấy!

Chuyện này nghe chừng không thực tế lắm!" Tống Đường châm thêm một điếu thuốc: "Dù mọi người tin hay không thì sách cổ ghi lại như thế!

Con bò đó thực sự bị ép vào, xương cốt trên người gãy nát hết, đó chính là minh chứng rõ nhất!

Nhưng mọi người nghi ngờ cũng đúng thôi, vì đoạn sau tôi vẫn chưa kể đến mà!

Mọi người đừng có ngắt lời, để tôi kể tiếp!" Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu, mỗi người cũng tự châm một điếu thuốc rồi im lặng.

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, chẳng rõ anh có đang nghe chuyện hay không.

Tống Đường tiếp tục kể...

Việc phát hiện xác bò khô dường như đã chứng minh lời kể của dân làng.

Nhưng không hiểu sao dân làng lại kiêng dè nơi này đến thế, bò mất cũng không dám đi tìm.

Phải biết thời đó một con bò có giá trị cực lớn, mất một con là đau đứt ruột, vậy mà họ vẫn không dám tới, chứng tỏ ngôi mộ này thực sự có vấn đề.

Tống Lão Nhị lúc đó đã tin con bò bị ép qua lối vào mà xuống.

Rất có thể thứ ép nó xuống chính là những đống cát kia.

Nhưng anh không thông, lực của cát lún lớn đến thế sao?

Anh ngước nhìn lên, lối vào vẫn còn đó, không có gì bất thường.

Anh thở dài bất lực nói: "Thôi, cứ lên trước đã!

Chỗ này không có lối thoát khác, chúng ta lại không mang thuốc nổ, muốn vào sâu hơn cũng không thực tế!

Về chuẩn bị một ngày, tối mai quay lại!", "Mọi người định quay lại thật à?" Tần Nhuyễn cạn lời.

Tống Lão Nhị thấy mình lỡ lời nên không nói thêm gì nữa.

Sau đó ba người leo lên trên.

Hai tên người hầu vẫn đang đợi, nhờ sự giúp đỡ của họ, cả ba nhanh chóng lên được mặt đất.

Tần Nhuyễn rõ ràng cũng chẳng còn tâm trạng nhặt nhạnh gì nữa, thấy họ xuống núi liền đi cùng về làng.

Khi họ về tới làng thì trời đã tối hẳn.

Đản Nhi đi tìm trưởng làng lấy chút cơm tối.

Tống Lão Nhị thì đẩy Tần Nhuyễn về phòng bên cạnh nghỉ ngơi, còn mình thì đi chuẩn bị kíp nổ.

Thứ này dĩ nhiên anh không mang theo người, nhưng thời đó ở các làng quê thứ này không khó kiếm, bỏ chút tiền ra là mua được ngay.

Tối đến, Tống Lão Nhị và Đản Nhi ở chung một phòng, Tần Nhuyễn ở một phòng, mấy tên người hầu thì nằm ngủ ở đại sảnh nhà khách.

Hai người rúc trong phòng, Đản Nhi nói: "Nhị ca, phải nói thật là cô Tần có vẻ thích anh đấy!

Tối mai chúng ta hành động sợ là cô ấy sẽ không mặc kệ đâu!

Tính sao giờ?" Tống Lão Nhị cũng đau đầu vì chuyện này.

Thực ra anh cũng có hảo cảm với Tần Nhuyễn.

Một chàng trai nghèo từ làng quê ra, thấy tiểu thư thành thị sao có thể không động lòng, huống chi hai người từng trải qua sinh tử cùng nhau.

Tần Nhuyễn lại quan tâm anh như vậy, lần này còn ra sức ngăn cản, Tống Lão Nhị không phải kẻ ngốc, sao không nhận ra cô gái này thích mình.

Thời đó chuyện tiểu thư nhà giàu yêu anh chàng nghèo không thiếu, nhưng Tống Lão Nhị thì khác, anh là kẻ trộm mộ.

Nghề trộm mộ là nghề tổn âm đức, lại còn chẳng biết lúc nào bị bắt rồi đem đi bắn.

Thế nên anh không muốn và cũng thấy mình không xứng đứng bên cạnh Tần Nhuyễn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngôi mộ này vẫn chưa trộm được.

Hai người bàn bạc, đằng nào kíp nổ cũng chuẩn bị xong rồi, chi bằng ra tay ngay đêm nay!

Để Tần Nhuyễn không kịp trở tay.

Hai người thống nhất, quá mười hai giờ đêm bắt đầu thu dọn đồ đạc lẻn lên núi.

Ngờ đâu vừa bước ra khỏi cửa phòng, họ đã thấy Tần Nhuyễn đứng đợi sẵn.

Thấy hai người lén lút đi ra, cô liền cuống lên: "Hai người định nửa đêm lẻn đi à?

Tên họ Tống kia, anh định lừa tôi đến bao giờ!", "Tôi chỉ sợ cô đi theo gặp nguy hiểm thôi, với lại cô cũng chẳng tin tôi, nửa đêm còn đứng đây rình chúng tôi!" Tống Lão Nhị nói.

Tần Nhuyễn tức đến đỏ cả mắt: "Ai thèm rình các anh, tôi phát hiện ra vài manh mối muốn bảo các anh thôi!

Thấy các anh ngủ rồi định về phòng, ai ngờ các anh định đi xuyên đêm!" "Manh mối gì?" Tống Lão Nhị hỏi.

Tần Nhuyễn bảo: "Muốn biết à?

Được thôi, tôi sẽ nói nhưng anh phải hứa không được đi trộm ngôi mộ Chiến Quốc đó!", "Thế thì thôi!" Tống Lão Nhị xua tay định dắt Đản Nhi đi tiếp.

Tần Nhuyễn tức đến giậm chân, mắng: "Tống Lão Nhị, anh đúng là đồ khốn!" Nhưng Tống Lão Nhị chẳng thèm nghe, cứ thế đi.

Tần Nhuyễn đành phải chạy theo: "Ngôi mộ đó các anh thực sự

không thể đi, chủ mộ có tà thuật đấy!

Vào là không còn mạng mà về đâu!

Tôi nói thật đấy họ Tống kia!" Tần Nhuyễn cuống đến phát khóc.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng mủi lòng: "Được rồi, cô nói xem cô tìm được gì!

Nếu thực sự tà môn như thế thì tôi không xuống nữa!" Tần Nhuyễn vội gật đầu.

Mấy người nháo nhào một hồi khiến đám người hầu cũng tỉnh giấc, thế là cả ba không về phòng nữa mà ra một phiến đá ngoài làng ngồi nói chuyện.

Tần Nhuyễn dùng đèn pin soi một cuốn sách cổ kể cho họ nghe.

Té ra cuốn sách đó là gia phả của làng Thái Trang.

Sau khi về làng, cô đã tìm trưởng làng mượn cuốn gia phả này.

Tống Lão Nhị thấy lạ, một cuốn gia phả thì xem được manh mối gì của mộ cổ?

Tần Nhuyễn giải thích: "Cuốn gia phả này nếu nhìn kỹ, anh sẽ thấy từ đời trước trở về trước gần như toàn bộ đều mang họ Thái!

Từ đời này mới bắt đầu xuất hiện những họ khác do thông hôn bên ngoài!

Ngôi làng này ban đầu chỉ có họ Thái, đây chính là một manh mối!

Chúng ta làm nghề đồ cổ phải am hiểu lịch sử.

Theo tôi biết, vùng Thái Trang này có liên quan đến thời Chiến Quốc, và những người họ Thái thực ra không nhiều, nhưng không phải chỉ có người họ Thái mới liên quan đến làng này.

Ví dụ như thời cổ đại có nhiều tước hiệu như Thái công, Từ

công...

Theo tôi tìm hiểu, vùng này thời Chiến Quốc thực sự có một vị được phong là Thái công!

Người này tên là Công Tử Khí Tật, chính là em trai của Sở Linh Vương nước Sở năm xưa!

Sau khi dẫn quân tiêu diệt nước Thái, ông ta được Sở Linh Vương phong làm Thái công vùng này!

Kết hợp những điều này, ngôi mộ cổ kia dù không phải mộ của Công Tử Khí Tật thì cũng là mộ của một viên đại tướng dưới quyền ông ta!" Đản Nhi kinh ngạc: "Tần cô nương, người có văn hóa như cô đúng là khác hẳn đám thô kệch chúng tôi!

Chưa xuống mộ mà đã phân tích được cả chủ mộ là ai rồi!" Tống Lão Nhị cũng đầy vẻ tán thưởng, liền hỏi: "Nhưng chuyện này liên quan gì đến việc cô bảo chủ mộ biết tà thuật?" Tần Nhuyễn đáp: "Đó là do tôi đọc được trong một cuốn dã sử..." Căn cứ theo những gì Tần Nhuyễn nói, trong một cuốn dã sử có ghi chép về việc Công tử Khí Tật dẫn quân đánh Thái Quốc.

Chương 152

Trận chiến đó không ghi rõ địa điểm chính xác, chỉ biết nơi đó gọi là Phong Thành.

Truyện kể rằng khi đại quân của Khí Tật kéo đến đã bị chặn lại bên ngoài Phong Thành suốt ba ngày.

Phong Thành vốn dễ thủ khó công, lại là yếu điểm chiến lược nên quân Sở không thể đi vòng qua, chỉ có thể đối đầu trực diện.

Nhưng khi đã điều động quân đội, chiến sự không thể kéo dài quá lâu, nếu không lương thảo và quân nhu sẽ không chịu nổi tiêu hao.

Quân Sở tấn công nhiều lần nhưng đều không phá được cổng thành.

Thấy thời gian trôi đi, quân Sở đột ngột thay đổi chiến pháp, suốt ba ngày liền không hề xuất binh, thậm chí mặc cho quân Thái khiêu khích cũng không nghênh chiến.

Đến đêm ngày thứ ba, quân Sở mới bắt đầu hành động.

Họ bí mật vận chuyển rất nhiều vật lạ không tên đến gần Phong Thành.

Sở dĩ thành này khó đánh là do hai bên có núi cao sừng sững, quân Sở lần này chia binh làm ba lộ: một lộ ở cổng chính, hai lộ còn lại ở sườn núi hai bên.

Dã sử chép rằng: Đêm đó, Công tử Khí Tật lệnh cho sáu trăm quân Sở mang theo bí khí công thành.

Khi lệnh thứ nhất ban ra, không có gì lạ.

Lệnh thứ hai ban ra, ánh sáng trắng hiện lên.

Lệnh thứ ba ban ra, mặt đất trắng xóa như sóng triều quét qua bốn phương.

Chỉ trong ba canh giờ, Phong Thành bị hạ.

Khi vào thành, cảnh tượng thây chất đầy đồng, thảm khốc dị thường!

Hậu thế bình luận rằng, thuật đó là yêu thuật, pháp đó là tà pháp.

"Thế này là ý gì hả?" Đản Nhi hoàn toàn không hiểu gì cả.

Tống Lão Nhị cũng ngơ ngác, học vấn của anh vốn không cao, nghe mấy lời cổ văn này chẳng khác gì nghe vịt nghe sấm.

Tần Nhuyễn giải thích: "Ý là ở Phong Thành, quân Sở bị chặn lại, đánh mãi không xong!

Sau đó Công tử Khí Tật dùng một chiêu tà thuật không ai biết, chỉ trong ba canh giờ đã hạ được thành!

Khi vào trong thì đâu đâu cũng là người chết!

Cách thức cụ thể thì không được ghi chép rõ ràng, chỉ biết lúc đó là ban đêm, sau khi Khí Tật hạ lệnh, quanh thành xuất hiện rất nhiều ánh sáng trắng quét vào như thủy triều!

Người trong thành chết sạch, thành tự phá!

Hậu thế coi đó là yêu thuật!

Cho nên em mới nói với các anh, cái mộ Chiến Quốc này các anh không đào được đâu.

Ban ngày chúng ta thoát ra được đã là may mắn lắm rồi.

Mộ chủ dù có phải Khí Tật hay không, hay chỉ là một bộ hạ của ông ta đi nữa, thì e là cũng biết loại yêu thuật này.

Các anh mà vào đó chắc chắn là lành ít dữ nhiều!" Tần Nhuyễn nói

rất nghiêm túc, nhưng Đản Nhi lại chẳng để tâm.

"Nhị tẩu, chị nói nghe thì sợ thật đấy, nhưng liệu có khả năng đó không?

Với lại, người ta chết cả nghìn năm rồi, tà thuật gì thì cũng hết hạn sử dụng từ lâu chứ!

Ban ngày chúng ta vào có sao đâu?" "Ái chà!" Đản Nhi vừa dứt lời thì cổ đột nhiên như bị cái gì đó cắn một phát.

Cậu ta vội vỗ mạnh, một vũng máu lập tức vọt ra.

Tống Lão Nhị vội soi đèn pin vào xem.

Chỉ thấy cổ Đản Nhi đầy máu, sau khi lau đi thì thấy một vật màu trắng nhỏ như hạt gạo.

"Nhị ca, cái gì thế?" Đản Nhi lo lắng hỏi.

Tống Lão Nhị ném thứ đó xuống đất, gớm ghiếc nói: "Con bét thôi, cậu đừng động đậy, cậu đập chết nó rồi, chắc cái đầu nó vẫn còn dính trong da, để tôi xem nào!" Tống Lão Nhị nhìn kỹ lại thì phát hiện trên cổ Đản Nhi chẳng có vết thương nào, chỉ có một chỗ da bị bong tróc khô khốc.

Anh mắng: "Tôi nói này, có phải cậu để nấm chân lây lên cổ không đấy?

Sao da cổ lại bong tróc thế này!

Lát nữa tìm thuốc mà bôi đi, cẩn thận kẻo cổ cũng bị nấm chân!" "Làm gì có ai bị nấm chân ở cổ?

Nhị ca lại lừa em!" Đản Nhi không tin, thấy cổ không sao nên cũng chẳng để ý, lau máu rồi hỏi: "Vậy giờ tính sao?

Nhị tẩu đã nói thế, mộ Chiến Quốc này có đào tiếp không?" Tần Nhuyễn cũng nhìn về phía Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị hơi lưỡng lự.

Dù Tần Nhuyễn nói nghe rất đáng sợ nhưng anh không tin lắm.

Cứ cho là có thật đi, với thân thủ của anh chẳng lẽ không dẹp loạn được?

Anh nhìn Tần Nhuyễn bảo: "Em về trước đi, bọn anh tự bàn bạc!" "Không!

Em mà đi thì các anh kiểu gì cũng đi luôn, bàn bạc cái gì!

Nếu anh không về với em, em sẽ xuống mộ cùng anh!" Tần Nhuyễn hậm hực nói.

Cô đã nói rõ ràng thế rồi mà sao không khuyên nổi anh.

Tống Lão Nhị khó xử, suy nghĩ một lát rồi bảo: "Anh biết em tốt với anh.

Được rồi!

Cứ coi như anh đồng ý đến nhà em làm thuê đi!

Nhưng còn mấy anh em của anh thì sao?

Nhà em đâu phải trại cứu tế, đâu thể nhận hết tất cả được!

Nếu em thực sự muốn giúp anh, đợi anh chuyến này lấy vài món đồ giá trị ra!

Em giúp anh định giá, khi anh trả hết nợ và thu xếp ổn thỏa cho anh em, có tiền cưới vợ rồi thì anh sẽ đi theo em!

Đến lúc đó nhờ bố em tìm cho anh một cô vợ, anh cũng mãn nguyện rồi!" Tần Nhuyễn nhìn anh: "Anh nói thật chứ?" "Thật hơn cả chữ thật!

Không tin em cứ hỏi Đản Nhi, hạng người như bọn anh đi đổ đấu không phải vì tiền, vì cưới được vợ cho ấm giường thì vì cái gì?" "À

đúng, em cũng muốn cưới vợ!" Đản Nhi vẻ mặt mong đợi nói thật lòng.

Tần Nhuyễn thấy không khuyên nổi, đành gật đầu: "Được!

Vậy em đi cùng các anh, lấy được đồ xong không bao giờ được đi đổ đấu nữa!

Nghe chưa!" "Nghe rồi!" Tống Lão Nhị uể oải đáp.

Thế là ba người ngay đêm đó lên núi Sa Đầu.

Theo tính toán của Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn, ngôi mộ Chiến Quốc này quy mô không lớn.

Thứ nhất, cấu trúc mộ thời Chiến Quốc thường nhỏ.

Thứ hai, đây chỉ là mộ quý tộc, không phải lăng hoàng đế.

Với kinh nghiệm của Tống Lão Nhị, họ đến nơi vào lúc ba giờ sáng.

Nếu nhanh thì khoảng bốn tiếng, tức bảy giờ sáng là giải quyết xong, thậm chí còn kịp xuống núi đón bình minh.

Ba giờ sáng, cả ba đã có mặt ở chỗ ban ngày.

Đản Nhi soi đèn, cái hố đào dở ban ngày vẫn còn đó, thậm chí dấu chân xung quanh vẫn nguyên vẹn.

Tống Lão Nhị bảo Đản Nhi chuẩn bị kíp nổ.

Dưới đó là hố tuẫn táng, nhưng chắc chắn bên dưới giấu quan tài thực sự của mộ chủ.

Xuống dưới tìm chỗ nào đó nổ một phát là biết ngay.

Đêm hôm khuya khoắt trên đỉnh núi này, tiếng nổ cũng không vang xa, không sợ bị phát hiện.

Bàn bạc xong, họ cố định dây thừng rồi trượt xuống.

Tống Lão Nhị xuống trước, đống cát vẫn còn đó, anh đứng lên đống cát rồi đỡ Tần Nhuyễn xuống, sau cùng là Đản Nhi.

Vào trong mộ, mỗi người bật một cái đèn pin.

Theo kế hoạch, Tống Lão Nhị phải tìm vị trí khả thi nhất dẫn đến mộ thất chính rồi dùng kíp nổ mở đường.

Đây là lúc dùng đến ngón tay Phát Khâu – tuyệt kỹ trấn phái của anh.

Họ đi đến một bức tường, Tống Lão Nhị áp hai ngón tay dài kỳ lạ lên tường.

Tần Nhuyễn thấy ngón tay đó thì sững sờ: "Ngón tay anh bị sao thế?

Dị hình à?" Đản Nhi nghe vậy liền nói: "Nhị tẩu đừng nói bừa, Nhị ca của em khỏe lắm!

Lần trước anh ấy còn một mình ăn hết một cân thịt bò đấy!" Tống Lão Nhị lườm một cái: "Dị hình cái gì, đây gọi là ngón tay Phát Khâu!

Biết ai truyền lại không?

Phát Khâu Thiên Quan thời cổ đại đấy!

Tổ tiên nhà tôi là đệ tử của Phát Khâu Thiên Quan, ngón tay này phải luyện từ nhỏ!" Tần Nhuyễn nghe vậy mới vỡ lẽ, cô cũng từng nghe loáng thoáng về chuyện này, không ngờ lại có người luyện thành thật.

Tống Lão Nhị sờ soạng trên tường hồi lâu rồi nhíu mày: "Bên trong là tường đặc, đổi hướng khác!" Anh dẫn hai người sang phía đối diện.

Chương 153

Mộ thất chỉ có bốn bức tường.

Sau khi sờ hết cả bốn mặt, chính Tống Lão Nhị cũng ngớ người: "Mẹ kiếp, mộ này quái lạ thật, sao bốn mặt tường đều là đặc thế này?" Đản Nhi hỏi: "Nhị ca, hay là lối vào nó nhỏ quá?

Hay anh sờ kỹ lại lần nữa xem?" Tần Nhuyễn không hiểu về ngón tay Phát Khâu, ngạc nhiên: "Chỉ sờ mà cũng biết được á?

Lợi hại thế cơ à?" Đản Nhi đắc ý: "Nhị tẩu không biết đâu, ngón tay Phát Khâu của Nhị ca đỉnh lắm!

Em nói cho chị biết, chỉ cần sau tường có khoảng trống là anh ấy sờ ra ngay!

Sau này hai người có con, chẳng cần đi siêu âm, anh ấy sờ cái là biết trai hay gái!" "Cậu đùa tôi à?" Tần Nhuyễn hiển nhiên không tin.

Tống Lão Nhị mắng: "Đừng nghe nó nói nhảm, nếu tôi có bản lĩnh đó thì đi đổ đấu làm gì?

Mở phòng khám xem giới tính thai nhi không sướng hơn à?

Thôi đừng nói linh tinh nữa, để tôi sờ lại!" Tống Lão Nhị bắt đầu sờ từng tấc một.

Nếu có cửa bí mật thì chắc chắn không nằm ở chỗ tầm tay không với tới.

Cho nên chỉ cần rà ngón tay qua là sẽ tìm thấy.

Dù không thấy cửa bí mật thì tìm được chỗ tường mỏng để nổ cũng là thu hoạch.

Tuy nhiên, mười phút sau, khi đã sờ không sót một tấc nào, anh

hoàn toàn đờ người ra.

Vì anh phát hiện, căn phòng này bốn bề đều là đặc, không hề có kẽ hở nào sau tường mộ!

Ngay cả Tần Nhuyễn cũng thấy khó hiểu: "Mộ thất ở đây kỳ quái thật!

Chẳng có gì cả, cũng chẳng có lối đi bí mật, thế thì thà đặt một tảng đá lớn ở đây cho xong, xây cái phòng này làm gì?" "Đúng thế, em cũng chẳng hiểu nổi!" Đản Nhi phụ họa.

Tống Lão Nhị nói: "Kệ đi, phòng này gần mặt đất, không biết có phải là cái bẫy để lừa người hay không, nhưng mộ thất thực sự chắc chắn ở bên dưới.

Chúng ta nổ thẳng xuống sàn!

Mộ Chiến Quốc hay dùng cát đá, chỉ cần dưới này có cát thì chắc chắn giấu mộ thất chính!

Lúc đó tìm cách xả cát ra là được!" Hai người gật đầu.

Tống Lão Nhị bảo Đản Nhi lấy thuốc nổ ra đặt ở giữa sàn.

Tần Nhuyễn thắc mắc: "Sao lại đặt ở giữa?

Đặt ở góc tường chẳng phải an toàn hơn sao?

Nổ ở giữa dễ làm cả mặt sàn sụp xuống lắm!" Tống Lão Nhị giảng giải: "Em đúng là tay mơ, chỉ đọc sách là không được, phải có kinh nghiệm thực tế!

Gạch đá trong mộ cổ này dày lắm, thuốc nổ thường không đủ mạnh để phá góc tường đâu!

Phần giữa là điểm yếu nhất, dễ nổ hơn!" Tần Nhuyễn nghe vậy mới hiểu ra.

Trong lúc chờ đợi, đột nhiên Đản Nhi ở phía trước kêu lên: "Nhị ca!

Chỗ này bị ai nổ rồi này!" Hai người giật mình chạy lại gần.

Quả nhiên trên sàn xuất hiện một cái lỗ lớn, rìa lỗ rõ ràng là vết tích của vụ nổ.

Đản Nhi còn chưa kịp lắp kíp nổ của mình vào.

"Quỷ quái thật, lần trước chúng ta đến đây làm gì có vết nổ nào!" Sắc mặt Tống Lão Nhị lập tức trở nên khó coi.

Anh soi đèn xuống dưới, thấy bên dưới dường như lại là một gian mộ thất nữa.

Nhưng sao tự nhiên lại lòi ra một lối vào thế này?

Tống Lão Nhị đứng dậy soi đèn xung quanh.

Bốn mặt tường vẫn là những phù điêu phong cách Chiến Quốc, không có gì lạ.

Nhưng cái lỗ này từ đâu ra?

Ai nổ?

Chẳng lẽ là người của La Bát Đầu làm?

Nhưng tại sao ban ngày đến lại không thấy?

Anh đang suy nghĩ thì Tần Nhuyễn bỗng nói: "Không đúng!

Sai rồi!

Đây không phải căn phòng ban ngày chúng ta vào!

Những phù điêu trên tường này em biết, không giống với lúc sáng!" "Hả?" Đản Nhi ngơ ngác: "Sao có thể chứ?

Chúng ta đi rồi quay lại mới có vài tiếng đồng hồ, mộ thất mà cũng biết biến hình à?" Cậu ta soi đèn vào một góc, nhớ mang máng

chỗ đó có bộ xương bò.

Nhưng khi đèn quét qua, bộ xương đã biến mất!

Đản Nhi không cam tâm, nghĩ mình nhớ nhầm vị trí, nhưng khi soi hết cả bốn góc phòng, cậu mới nhận ra thực sự không có bộ xương nào cả!

Đừng nói là xương, ngay cả một sợi lông cũng không thấy.

Cả ba người đờ đẫn cả ra.

Mới có bao lâu mà mộ thất đã thay đổi?

Chuyện này sao có thể xảy ra được?

Thiên Chân và Bàn Tử nghe đến đây thì liếc nhìn nhau.

Thiên Chân nhìn về phía Tống Đường, rõ ràng câu chuyện này rất giống với những gì bộ ba Thiết Tam Giác từng trải qua trong lăng mộ dưới đáy biển.

Thiên Chân hỏi: "Đường lão đệ, cậu nói chúng ta cần thiết bị định vị quỹ đạo, lẽ nào là vì câu chuyện này?" Tống Đường gật đầu: "Câu chuyện mới chỉ bắt đầu thôi!

Các anh có lẽ chưa hiểu tầm quan trọng của thiết bị định vị, nhưng nghe xong các anh sẽ hiểu, không có nó chúng ta không thể khám phá lăng mộ dưới đáy biển này được!

Thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi thôi!

Còn phải đi mấy ngày nữa, mai kể tiếp!" Dù Thiên Chân và Bàn Tử đều rất nóng lòng muốn nghe, nhưng đúng là đã muộn.

Thế là họ cùng khán giả livestream phải kìm nén sự tò mò lại.

Nhưng trong lòng ai nấy đều bồn chồn, vì câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, vừa ngủ dậy họ đã vây lấy Tống Đường.

Anh không còn cách nào khác, đành vừa ăn vừa kể tiếp.

Sau khi phát hiện đây không phải căn phòng lúc sáng, cả ba có chút hoảng loạn.

Nhưng nhờ kinh nghiệm phong phú, Tống Lão Nhị nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, lối vào lúc nãy vẫn còn đó, anh thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần đường lui còn thì không sợ không ra được.

Tuy mộ thất thay đổi nhưng xem ra cũng không hẳn là chuyện xấu, vì dù sao cũng có ai đó đã nổ một cái lỗ trên sàn, giúp họ đỡ tốn công.

Tống Lão Nhị nhìn Đản Nhi nói: "Có tiền bối đi trước dò mìn rồi, chúng ta được hưởng sái!

Thu dọn đồ đạc, xuống thôi!" "Vâng!" Đản Nhi không chút do dự.

Đi theo Tống Lão Nhị đổ đấu vài lần, cậu ta tuyệt đối tin tưởng và nghe lời anh.

Hai người thu dọn xong xuôi định xuống dưới.

Tần Nhuyễn lo lắng: "Hay là về đi anh, cái mộ này tà môn quá!

Cùng lắm thì tiền cưới vợ sau này em bảo bố em trả cho anh được không?" "Sao em cứ nhắc lại chuyện đó thế, anh đường đường là nam nhi đại trượng phu chẳng lẽ không cần mặt mũi à?

Với lại đã đến đây rồi, em không muốn xem đồ tùy táng của mộ chủ sao?" Nói đoạn, Tống Lão Nhị đã trượt xuống trước.

Tần Nhuyễn không dám ở lại một mình trên đó nên cũng đánh liều theo xuống, Đản Nhi vẫn là người đi cuối cùng.

Cả ba nhanh chóng xuống đến gian mộ bên dưới.

Vừa xuống tới nơi, họ phát hiện cấu trúc căn phòng này hoàn toàn giống hệt căn phòng phía trên, bốn bức tường cũng có phù điêu, chỉ là hình dáng khác đôi chút.

Nhưng ở sàn căn phòng này không còn thấy bất cứ vết tích nổ nào nữa.

Rõ ràng đám người của La Bát Đầu chỉ đến đây là dừng lại, có lẽ họ chỉ xuống xem tình hình, thuốc nổ mang theo chắc cũng chỉ đủ cho một lần.

Hơn nữa ở đây cũng không có xác chết.

Chẳng lẽ thuộc hạ của La Bát Đầu xuống đây xong rồi đều lên lại được?

Nhưng người trong thôn nói không ai sống sót trở ra cơ mà?

Tống Lão Nhị soi đèn xung quanh, không thấy xác người.

Rõ ràng bọn họ không chết ở đây.

Ở đây trống rỗng chẳng có gì, khiến ba người có chút nản lòng.

Đản Nhi bảo: "Xem ra người của La Bát Đầu đến đây là bỏ cuộc rồi.

Nhị ca, chúng ta có nổ tiếp xuống dưới không?" Tống Lão Nhị định gật đầu thì Tần Nhuyễn bỗng ngăn lại: "Chờ đã, các anh nhìn phù điêu ở đây này, sao lại thiếu mất một bức!" Hai người giật mình nhìn theo.

Chương 154

Quả nhiên trên một bức tường, phù điêu bị thiếu một bức.

Ở đây mỗi mặt tường thường có hai bức phù điêu, nhưng riêng mặt tường này chỉ có một bức, điêu khắc ngay chính giữa tường, trông rất kỳ lạ.

Tống Lão Nhị không cảm thấy có gì lạ trước sự thay đổi của phù điêu: "Có lẽ đây là cách để phân biệt các tầng, vì đây là cấu trúc mộ xếp chồng.

Khi xây dựng, kỹ thuật và kích thước có thể khác nhau.

Nếu không tìm cách phân biệt thì lúc lắp ghép dễ bị nhầm lắm." Tần Nhuyễn lắc đầu: "Nhưng nói thế không thông, làm gì có ai xây mộ kiểu này!

Đây không giống mộ cổ, mà giống một loại cơ quan để nhốt người hơn!" Đản Nhi xen vào: "Tần tiểu thư nói đúng đấy, vương công quý tộc ngày xưa trước khi chết chỉ nghĩ đến hai việc thôi: một là mang theo cái gì, hai là chống trộm thế nào!

Cho nên mấy cái phòng này chuyên dùng để chống trộm là rất khả thi!" Tống Lão Nhị gật đầu: "Đúng thế, em đừng nghĩ nhiều quá, tầng trên chúng ta chưa xem kỹ.

Lát nữa lên mình xem lại phù điêu là biết ngay!" Tần Nhuyễn gật đầu, nơi này quá kỳ quái, giờ có phát hiện ra mấy thứ này cũng chẳng giải quyết được gì.

Đản Nhi đã lắp xong kíp nổ.

Ba người nép vào một góc bịt tai lại.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, sàn gạch xanh lập tức bị phá

toang một lỗ lớn.

Ngay cả cái hố họ vừa tụt xuống cũng bị chấn động làm rơi ra không ít cát.

Cả ba lập tức lao đến, nhưng khi nhìn thấy tình hình bên dưới, họ đều đờ người ra.

Tầng dưới này hoàn toàn không có không gian trống.

Dưới lớp gạch bị nổ tung là một lớp cát biển sâu hoắm.

Đản Nhi định thò tay xuống sờ thử nhưng Tống Lão Nhị ngăn lại: "Dùng cái này!

Cẩn thận bên trong có cái gì đó!" Nói rồi anh lấy ra một cái cán xẻng gấp bằng kim loại, nối lại dài khoảng ba mét.

Vì chiều cao mộ thất thường không quá ba mét, nếu dưới lớp cát này thực sự giấu mộ thất thì thanh kim loại chắc chắn sẽ chạm tới đỉnh mộ.

Đản Nhi cầm lấy thanh kim loại chọc mạnh xuống lớp cát.

Cát biển rất mịn nên thanh kim loại lún xuống không mấy khó khăn.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo khiến họ sững sờ.

Thanh kim loại dài ba mét ngập sâu vào trong cát, cuối cùng lún hẳn xuống mà vẫn không chạm đáy.

Đản Nhi không dám thọc sâu thêm nữa, sợ không rút lên được.

Tống Lão Nhị bảo cậu ta dừng tay, hai người hợp sức rút thanh kim loại ra.

Thấy thanh kim loại trống không, cả hai đều nghẹn lời.

"Sao rồi anh?" Tần Nhuyễn không rành chuyện đổ đấu, lo lắng

hỏi.

Tống Lão Nhị sắc mặt khó coi: "Dưới này không có mộ thất!

Toàn là cát biển, chúng ta không vào được!

Xem ra chỉ còn cách đi lên thôi!

Quay lên trên rồi bàn tiếp!" Tần Nhuyễn nghe vậy thì mừng rỡ, cô vốn đã chẳng muốn vào đây, giờ nghe bảo quay lên thì quá vui rồi.

Đản Nhi nói: "Nhị ca, đổ đấu bao nhiêu lần rồi mà em chưa thấy cái mộ nào tà môn thế này!

Chuyện này là sao nhỉ?" Tống Lão Nhị cũng mù tịt, lắc đầu lia lịa: "Tôi cũng chưa bao giờ thấy cấu trúc nào như vậy!

Hóa ra thuộc hạ của La Bát Đầu không nổ tiếp là có nguyên do.

Dân làng nói lối vào sẽ biến mất, nơi này không nên ở lâu, chúng ta lên trên rồi tính sau!" Mọi người gật đầu, ba người bám dây thừng leo lên lại gian mộ ban đầu.

Tần Nhuyễn lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà xem bích họa nữa, chỉ cần ra được ngoài thì bích họa có lạ đến mấy cũng chẳng có gì hay ho.

Mục đích của cô là không cho Tống Lão Nhị đi đổ đấu nữa.

Lên đến nơi, họ chuẩn bị rút lui.

Cái hố trên đầu vẫn còn đó, bên ngoài trời tối đen nên không nhìn thấy gì.

Đang lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị leo lên thì tất cả đều chết lặng.

Sợi dây thừng vốn treo ở miệng hố đã biến mất không dấu vết, ngay cả đống cát dưới sàn cũng không thấy đâu nữa.

Đản Nhi chửi thề: "Cái đệch, dây thừng đâu rồi?

Sao cả đống cát cũng biến mất luôn thế này!

Tần tiểu thư, không lẽ hai đứa làm thuê của chị lẻn vào đấy chứ?" Tần Nhuyễn lắc đầu: "Không thể nào, tụi nó còn chẳng biết mình lên núi!

Với lại tụi nó rảnh hơi đâu mà vào đây dọn vệ sinh?" Tống Lão Nhị nghĩ đến một khả năng, vội nói: "Mẹ kiếp, không lẽ cái phòng này lại biến đổi rồi!

Mau tìm xem!" Đản Nhi lắc đầu: "Không thể nào, anh nhìn dưới sàn này, đống cát tuy mất rồi nhưng vẫn còn một lớp cát mỏng.

Đây chắc chắn là chỗ mình đi vào!

Cái lỗ trên kia vẫn còn, chắc dây thừng bị thú hoang tha đi mất rồi.

Mình cứ lên đó trước đã!" Tống Lão Nhị gật đầu, lời Đản Nhi cũng có lý, dây thừng không thể tự nhiên bốc hơi được.

Nhưng nếu thú dữ tha dây đi thì cát dưới sàn sao lại mất?

Lẽ nào bị gió thổi bay sạch?

Tống Lão Nhị nghĩ không thông, nhưng Đản Nhi đã dùng móc sắt bám vào miệng hố để leo lên.

Tống Lão Nhị cũng không nghĩ nhiều nữa, phụ một tay đẩy Đản Nhi lên.

Nhưng khi Đản Nhi vừa nhoi nửa người lên trên, cậu ta liền sững sờ.

Tống Lão Nhị chỉ nghe thấy cậu ta hét vọng xuống: "Nhị ca, mẹ nó mình gặp ma rồi!

Trên này sao lại là một cái phòng mộ nữa!" Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nghe vậy thì tim rớt bịch xuống hố băng.

Tần Nhuyễn hốt hoảng: “Trên đó không phải lối ra sao?

Sao lại biến thành phòng mộ được?” “Em không biết, hai người lên mà xem!” Tống Lão Nhị vội đẩy Tần Nhuyễn lên trước rồi mình cũng leo lên theo.

Quả nhiên, vừa lên tới nơi anh đã thấy chỗ lẽ ra phải là lối thoát thì giờ lại là một gian phòng mộ khác.

Phong cách và cấu trúc y hệt phòng bên dưới.

Điểm khác biệt duy nhất là ở một góc phòng có ba cái xác khô!

Ánh đèn pin soi qua cho thấy họ đã chết từ lâu, da thịt không thối rữa mà quắt lại như xác ướp.

Ánh mắt cả ba người hiện rõ sự tuyệt vọng, rõ ràng họ đã trải qua điều gì đó vô cùng kinh khủng ở đây.

Tần Nhuyễn sợ hãi nép sát sau lưng Tống Lão Nhị.

Đản Nhi gan lớn, tiến lại lục lọi một hồi rồi bảo: “Đây là người của La Bát Đầu, xem ra đám người được phái xuống đây cuối cùng đã chết ở chỗ này!

Nhị ca, chuyện này không ổn rồi!

Sao họ lại chết ở đây?

Chẳng lẽ chúng ta...?” Tống Lão Nhị cũng đã nghĩ đến, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Họ xuống đây xong chắc chắn cũng đã nổ xuống dưới trước!

Không ai vừa vào mộ đã nổ lên trần cả!

Họ chắc chắn đã nổ xuống một tầng, thấy không có gì, thuốc nổ chỉ còn một phần nên định rút lui, kết quả cũng thấy lối ra biến mất giống mình!

Thế là họ nổ trần nhà thêm lần nữa để lên đây!

Nhưng sao họ lại chết ở đây được?" Tống Lão Nhị cảm thấy đầu mình sắp nổ tung vì cấu trúc mộ này quá quái dị.

Sao lại có nhiều tầng mộ giống nhau đến thế!

Tần Nhuyễn run rẩy bảo: "Bất kể là chuyện gì, mình phải rời khỏi đây ngay!

Nếu không mình cũng sẽ chết rũ xương như họ thôi!" Tống Lão Nhị gật đầu, thấy cô nói có lý.

Dù chưa biết tại sao họ chết nhưng nơi này chắc chắn không an toàn.

Anh hô: "Xuống lại tầng lúc nãy mình vừa vào đi!

Chỗ này quỷ quái quá, e là tạm thời không ra được!

Phải ngồi xuống bình tĩnh lại xem chuyện này rốt cuộc là thế nào!" Thiên Chân và mọi người nghe đến đây thì bắt đầu suy nghĩ.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Tình huống này giống hệt những gì bộ ba Thiết Tam Giác từng gặp nhỉ!

Này, không lẽ cái mộ Chiến Quốc đó cũng do Uông Tàng Hải thiết kế?" Thiên Chân lắc đầu: "Mộ Chiến Quốc có từ trước thời Uông Tàng Hải lâu lắm, trừ khi ông ta là người cải tiến nó, hoặc ông ta học lỏm kỹ thuật từ cái mộ đó!

Chứ trường hợp cậu nói là không thể nào!" Thiên Chân quay sang hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, anh thấy sao?" Tiểu Ca không nói gì, chỉ giơ tay chỉ lên trời, không rõ ý muốn ám chỉ điều gì.

Tống Đường thấy vậy liền cười: "Tiểu Ca đúng là Tiểu Ca, nhìn một phát là thấy ngay mấu chốt vấn đề!

Nhưng tôi chưa nói vội đâu, nói ra thì mất hay!" "Kìa, chỉ lên trời

là ý gì, cậu nói đi chứ!" Bàn Tử sốt ruột.

Khán giả trong phòng livestream cũng đang đứng ngồi không yên.

Tống Đường cười bảo: "Đừng vội, chúng ta còn nhiều thời gian, nghe tôi kể hết là các anh hiểu ngay!" Thiên Chân thấy vậy cũng không ép, tựa lưng vào tường châm một điếu thuốc, mở chai nước chuẩn bị nghe tiếp.

Chương 155

Bàn Tử thì lôi đống đồ ăn vặt ra vừa ăn vừa hóng.

Tống Đường dạn dĩ nói: "Các ông coi đây là rạp chiếu phim à mà còn mang cả đồ ăn thức uống theo thế?

Bàn Tử, đưa túi cơm cháy đó đây không tôi nghỉ kể đấy!" Bàn Tử đành ngậm ngùi đưa túi cơm cháy cho Tống Đường.

Anh cười khoái chí, vừa nhai vừa kể tiếp.

Ba người Tống Lão Nhị quay lại căn phòng đầu tiên.

Nhìn hai cái lỗ trên sàn và trên trần, họ chẳng biết nói gì hơn.

Chỗ này sắp bị nổ nát như tổ ong rồi mà vẫn chưa tìm được lối thoát, thậm chí chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không ra được, họ đành chọn một góc tường ngồi xuống phân tích.

Tống Lão Nhị nói: "Theo những gì mình biết, ít nhất đã thấy bốn gian phòng.

Một gian có xương bò, gian mình đang ngồi, một gian bên dưới và một gian bên trên.

Trong gian bên trên có ba xác chết của người nhà La Bát Đầu.

Ba gian này thông với nhau, nhưng tuyệt nhiên không thấy gian có xương bò đâu nữa!

Chuyện này lạ thật!

Hơn nữa mọi người có phát hiện ra vấn đề gì không?" "Vấn đề gì?" Hai người hỏi.

Tống Lão Nhị tiếp tục: "Lúc đám người La Bát Đầu xuống đây, chắc chắn cũng gặp tình cảnh tương tự như mình!

Nhưng tại sao họ không chết ở đây mà lại chết ở tầng trên?

Theo lẽ thường, nếu không ra được, người ta sẽ chọn ở lại căn phòng mà mình đã vào.

Lỡ có ai đến cứu hoặc lối ra đột ngột xuất hiện thì còn có hy vọng.

Tại sao họ lại cứ phải ở trên tầng đó?

Trên trần tầng đó không có lỗ nổ, chứng tỏ họ không phải từ trên đó đi xuống!" Cả hai đều sững sờ.

Tần Nhuyễn nói: "Anh nói mới thấy đúng thật!

Với lại họ đều chết ở góc phòng, chứng tỏ họ không hề có ý định đi xuống!

Họ biết rõ bên dưới có không gian, tại sao không xuống?" Đản Nhi đoán: "Dễ hiểu mà, hoặc là dưới này có nguy hiểm, hoặc là không xuống được!" Tống Lão Nhị gật đầu: "Tôi nghiêng về khả năng thứ hai.

Vì nếu có nguy hiểm đến mức không xuống được, họ cũng sẽ không bỏ mặc cái lỗ đó, ít nhất phải tìm gì đó che lại chứ.

Đó là bản năng con người, nhưng họ chẳng làm gì cả!

Vậy nên khả năng có nguy hiểm là không cao.

Tôi cảm giác giống như họ không thể xuống được nữa thì đúng hơn.

Ví dụ như phòng bên dưới bị lấp kín, hoặc là... nó biến mất rồi?" Tần Nhuyễn gật đầu: "Có lý, lúc đó chắc họ hết thuốc nổ rồi!

Nếu phòng bên dưới biến mất thì đúng là họ không xuống được

thật!

Nhưng lối đi vẫn lù lù ra đó mà?" Tần Nhuyễn chỉ vào cái lỗ đằng xa.

Tống Lão Nhị cứng họng, không biết phân tích tiếp thế nào.

Đản Nhi bực dọc: "Nhị ca, hay là kệ mẹ nó đi, thuốc nổ mình còn nhiều mà!

Cứ nổ thẳng lên trên, cái mộ này sâu đến mức nào được chứ?

Dù là nửa quả núi mình cũng nổ thủng được!" Tống Lão Nhị gắt: "Đúng là hữu dũng vô mưu, lỡ có chuyện gì không nổ ra được thì sao?

Lúc đó đến đường lui cũng chẳng còn, cách này không ổn!" Tần Nhuyễn kinh ngạc nhìn Tống Lão Nhị: "Anh cũng biết dùng thành ngữ cơ à?

Học vấn cũng khá đấy chứ, còn biết cả 'hữu dũng vô mưu' nữa!" Tống Lão Nhị lườm: "Chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy chứ!

Mà sao em không thấy sợ gì hết vậy?

Hay em giúp anh phân tích xem?" Tần Nhuyễn bảo: "Em có biết đổ đấu đâu mà phân tích!

Nhưng anh nhắc em mới nhớ, mấy bức bích họa mình còn chưa xem kỹ mà!

Hay là đi xem thử xem?" Tống Lão Nhị thở dài, giờ cũng chẳng có việc gì làm, xem thử cũng tốt.

Thế là ba người đi soi bích họa.

Quả nhiên, họ phát hiện bích họa ở phòng này khác hẳn phòng bên dưới.

Không chỉ hình dáng mà cả số lượng cũng khác!

Ở phòng bên dưới có bảy bức phù điêu, còn phòng này chỉ có sáu bức.

Có một bức tường hoàn toàn để trống!

Thấy vậy, Tần Nhuyễn nói: "Lạ thật, phòng có xương bò là tám bức, phòng bên dưới là bảy, phòng này là sáu.

Theo quy luật này, chẳng lẽ phòng bên trên là năm bức?

Vậy bức thứ tám lẽ ra phải ở dưới bức thứ bảy chứ!

Nhưng dưới đó toàn là cát, làm gì có phòng nào!" Đản Nhi đoán: "Hay là lúc xây mộ người ta làm sai?

Đặt nhầm thứ tự cũng nên!" Tống Lão Nhị lắc đầu: "Công trình lớn thế này làm sao nhầm lẫn sơ đẳng vậy được?

Chắc chắn có vấn đề!

Nhưng phát hiện này cũng gợi ý cho mình một điều.

Thuốc nổ còn khá nhiều, tôi có một ý tưởng táo bạo: chúng ta cứ nổ thẳng lên trên!

Sẵn tiện xem phòng trên có phải chỉ có năm bức phù điêu không!

Nếu đúng thì cứ thế suy ra sẽ có các tầng 4, 3, 2, 1 bức phù điêu.

Nếu nổ đến tầng chỉ có một bức, biết đâu sẽ ra được ngoài!

Như vậy để lên đến tầng một chỉ cần bốn liều thuốc nổ, nếu tầng một không có lối ra thì nổ thêm phát nữa.

Tối đa năm liều là biết được nổ thẳng lên có thoát được hay không!" Đản Nhi vốn đã muốn làm thế nên tán thành ngay.

Tần Nhuyễn cũng không phản đối, bị nhốt ở đây cũng chẳng còn cách nào khác, đành đánh liều một phen.

Cả ba quyết định lên tầng có xác chết để xem có đúng là năm bức

phù điêu không.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị leo lên, Đản Nhi chợt hét lớn: "Nhị ca, anh nhìn xem chuyện gì thế này!

Gian phòng mộ đâu rồi?" Mọi người hớt hải chạy lại.

Nhìn xuống cái hố trên sàn, tất cả đều chết lặng.

Ngay dưới cái hố dẫn xuống tầng cũ, giờ đây chỉ còn là một lớp cát biển mênh mông.

Gian phòng có bảy bức phù điêu lẽ ra ở ngay dưới chân họ đã hoàn toàn biến mất!

Đản Nhi thò tay xuống sờ, nhưng chỉ thấy toàn cát vàng.

Làm gì còn phòng mộ nào nữa!

Tầng dưới đã bốc hơi không dấu vết!

Đến lúc này Tống Lão Nhị cũng bắt đầu run, anh mắng: "Mẹ kiếp, nơi này không lẽ có ma thật!

Chạy mau lên trên thôi, cẩn thận kẻo cái phòng này lát nữa cũng biến mất luôn đấy!

Cứ nổ thẳng lên trên rồi tính!" Nghe Tống Đường kể đến đoạn này, Bàn Tử tặc lưỡi hỏi: "Chuyện này quái dị thật, theo lời cậu nói thì không lẽ cát biển dưới lòng đất còn biết nuốt người à?

Không thì cái phòng kia biến đi đâu được?" Thiên Chân lắc đầu: "Nuốt người thì khó có khả năng, cát biển làm sao phân biệt được người hay quỷ.

Tôi đoán đây là một loại cơ quan, giống hệt tình huống mà bộ ba Thiết Tam Giác gặp phải trong lăng mộ đáy biển năm xưa!" Tống Đường gật đầu: "Đúng thế, thực chất đây là một loại cơ quan, chỉ tiếc lúc đó đang trong hoàn cảnh ấy, mọi người đều phản ứng chậm

chạp.” Thấy tầng dưới biến mất, cả ba đều kinh hãi.

Cộng với việc từ lúc vào mộ chẳng gặp chuyện gì bình thường, tim ai nấy đều thắt lại.

Đản Nhi nhanh thoăn thoắt chia thuốc nổ rồi thúc giục cả nhóm leo lên tầng trên.

Tống Lão Nhị đẩy Tần Nhuyễn lên trước rồi mình lên sau.

Đản Nhi chuẩn bị nổ trần nhà, còn Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đi kiểm tra phù điêu.

Đây là tầng có ba cái xác chết của người nhà La Bát Đầu, xác của họ cũng khô quắt lại giống bộ xương bò.

Có lẽ do nơi này quá khô ráo.

Mộ Chiến Quốc dùng cát đá nên trừ khi gặp lũ lụt, nếu không sẽ luôn khô hanh, xác chết dễ dàng thoát nước thành xác khô.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đi quanh một vòng, quả nhiên phát hiện tầng này chỉ có 5 bức phù điêu.

Thật sự khớp với dự đoán.

Nếu theo quy luật này, tầng trên nữa nếu có phòng thì sẽ chỉ còn 4 bức.

Không thấy gì thêm, Tống Lão Nhị kéo Tần Nhuyễn né vào một góc.

Chương 156

Một lát sau, tiếng nổ đục vang lên, Đản Nhi đã phá thủng trần nhà.

Trên đó lại xuất hiện một gian phòng mới.

Cả nhóm lập tức leo lên, thấy căn phòng trống trơn, không có cả xác chết lẫn cát.

Đản Nhi lại chuẩn bị thuốc nổ, Tần Nhuyễn và Tống Lão Nhị đi đếm phù điêu.

Cả hai mừng rỡ vì số phù điêu đã giảm xuống còn 4 bức.

Số lượng thay đổi đúng theo suy đoán của họ.

Phát hiện này như một liều thuốc kích thích tinh thần cho cả ba.

Từ lúc vào mộ họ đã bị xoay như chong chóng, giờ tìm được quy luật thì làm sao không phấn khích cho được.

Tống Lão Nhị hô to: "Tiếp tục, cứ nổ thẳng lên cho tôi!" Đản Nhi đang hăng máu nên lắp thuốc nổ ngay.

Cứ thế Đản Nhi mở đường, hai người kia quan sát.

Họ nổ liên tiếp, số phù điêu mỗi tầng cứ thế giảm dần.

Và lạ lùng là từ tầng có xác chết trở đi, các phòng bên trên đều sạch bong, không có lấy một hạt cát, ngoại trừ số cát rơi vào từ lỗ nổ.

Họ nổ đến tận tầng chỉ còn hai bức phù điêu.

Tính ra họ đã nổ được sáu bảy tầng rồi.

Dù không đo chính xác nhưng mỗi tầng chắc cũng không dưới hai mét rưỡi, cứ tính tròn là ba mét đi.

Cộng với tầng có xác bò (8 bức phù điêu) thì tối thiểu cũng là 8

tầng, nhân lên là 24 mét!

Một ngôi mộ quý tộc bình thường sao có thể có cơ quan chống trộm cao đến thế?

Rõ ràng là có vấn đề.

Mà lỡ như có chín tầng thì sao?

Sẽ là 27 mét!

Ở hiện đại, 27 mét tương đương với tòa nhà 9-10 tầng, quy mô này chắc chỉ lăng hoàng đế mới có.

Những ý nghĩ đó lướt nhanh qua đầu Tống Lão Nhị, nhưng anh không có thời gian phân tích kỹ.

Đản Nhi đã lắp xong liều thuốc nổ cuối cùng.

Nếu phá được tầng này thì trên đó chắc chắn là tầng một, tầng chỉ có một bức phù điêu và có khả năng là lối thoát.

Đản Nhi kích nổ kíp, cả ba leo lên tầng mới.

Đúng là tầng này chỉ có duy nhất một bức phù điêu, nhưng lạ là trên trần nhà không hề có dấu vết từng bị nổ trước đó.

Đản Nhi lo lắng: "Nhị ca tính sao giờ?

Thuốc nổ dùng hết một nửa rồi, nếu vẫn không tìm thấy lối ra thì không đủ dùng để quay về đâu!" Tống Lão Nhị trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định: "Nổ tiếp!

Đây đã là tầng một rồi, nếu trên này không phải lối ra thì chắc chắn sẽ quay lại tầng có nhiều phù điêu nhất!

Dù không thấy lối ra thì ít nhất mình cũng biết cái mộ này có bao nhiêu tầng!" Thực sự lúc đó Tống Lão Nhị cũng hết cách, ngoài việc nổ lên trên anh chẳng biết làm gì khác.

Không lẽ nổ xuống dưới, dưới đó là cả một quả núi, có mang bom nguyên tử đến mới san phẳng nổi, mà lúc đó thì cả đám cũng tan xác luôn rồi.

Đản Nhi cũng thấy sờ sợ nhưng vẫn làm theo.

Sau một tiếng nổ lớn, trần nhà lại thủng một lỗ.

Nhưng nhìn vào bóng tối quen thuộc, họ biết đó không phải lối ra.

Từ lúc vào mộ đến giờ đã mấy tiếng đồng hồ, lúc này là sáu giờ sáng.

Ngoài kia là đỉnh núi, dù mặt trời chưa mọc thì trời cũng phải hửng sáng rồi, nhất là đang mùa hè đêm rất ngắn, không lẽ nào bên ngoài vẫn tối đen như mực.

Leo lên tầng mới, Tống Lão Nhị bảo Đản Nhi khoan hãy nổ, anh cùng Tần Nhuyễn đi đếm phù điêu.

Nhìn thấy kết quả, cả hai rụng rời chân tay: tầng này có tới chín bức phù điêu!

Tần Nhuyễn sụp xuống đất: "Vòng lặp!

Đây là một vòng lặp!

Cái mộ này có lẽ có chín tầng!

Mình nổ từ tầng một lên thì nó lại quay về tầng chín!

Cứ thế này mình sẽ không bao giờ thoát ra được đâu!" Đản Nhi vò đầu bứt tai không biết tính sao.

Tống Lão Nhị hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại.

Nếu đây là một vòng lặp thì đúng là vô phương cứu chữa vì cứ nổ là lại thấy phòng mới.

Nhưng nghĩ lại, nếu không có lối vào thì làm sao họ vào đây được?

Cho nên dù quỷ quái đến đâu chắc chắn phải có kẽ hở, chỉ là họ chưa nắm được quy luật vận hành của cơ quan thôi.

Anh bảo: "Tiếp tục nổ cho đến tầng 8!

Để xem nó có thực sự là vòng lặp không!" Đản Nhi gật đầu làm tiếp.

Ba phút sau, tầng 8 hiện ra.

Họ vội leo lên và thấy bộ xương bò quen thuộc cùng 8 bức phù điêu.

Đây chính là căn phòng họ lạc vào lúc ban ngày.

Vốn dĩ phòng này ngoài cái lỗ trên trần thì không có lối thoát nào khác, nhưng giờ dưới sàn đã có cái lỗ do họ vừa nổ.

Nhớ lại lúc ban ngày họ từ ngoài vào đúng căn phòng này, Tống Lão Nhị nuốt nước bọt.

Vào được thì chắc chắn ra được!

Anh ngước nhìn trần nhà và sững người: ở cái lỗ trên trần, anh thấy thấp thoáng một tia sáng le lói.

Đó là ánh sáng ban ngày, dù rất nhỏ và mờ nhạt, trông xa xăm như thể đang nhìn lên trời qua một cái ống nước dài dặc.

"Lạ thật, sao lối ra không thấy ở tầng một hay tầng chín mà lại thấy ở tầng tám thế này?" Bàn Tử thắc mắc.

Khán giả cũng ngơ ngác không hiểu tại sao.

Thiên Chân nói: "Chắc là một sự trùng hợp thôi!" Tống Đường cười: "Thiên Chân đúng là Thiên Chân, nói trúng phóc!

Đúng là trùng hợp, nhưng sự thực thì không đơn giản như vậy đâu." Thấy lối ra, Tống Lão Nhị vội gọi Tần Nhuyễn và Đản Nhi lại

xem.

Cả ba thay phiên nhau nhìn, xác nhận tia sáng đó chính là lối ra, dù trông nó có vẻ xa tít tắp.

Nhưng thấy được ánh sáng là đủ để họ phấn khích rồi.

Không chần chừ, họ leo nhanh lên tầng 7 (tương ứng với số phù điêu).

Lên đến tầng 7, tia sáng có vẻ gần hơn một chút.

Họ hối hả leo lên tầng 6, rồi 5, 4, 3.

Nhưng càng leo, họ càng nhận ra tia sáng trên đầu chẳng hề thay đổi kích thước, nó cứ mãi như một ảo ảnh không bao giờ chạm tới được.

Khi quay lại tầng một, ánh sáng đã rõ hơn vì trời bên ngoài sáng hơn, nhưng họ vẫn không cách nào với tới cái miệng hố thoát ra ngoài.

Cả ba tuyệt vọng.

Tần Nhuyễn kiệt sức ngồi bệt xuống: "Cái lối ra này mình không bao giờ đuổi kịp đâu!

Mình sẽ chết ở đây mất, giống như đám người La Bát Đầu thôi!

Bị nhốt mãi mãi với đống cát biển này!" Nói đoạn cô bật khóc.

Tống Lão Nhị thở dài, chẳng biết an ủi thế nào.

Đản Nhi thì khác, trước đó không thấy lối ra thì sợ, giờ thấy rồi mà không tới được làm cậu ta nổi điên: "Nhị ca, hay mình nổ tiếp đi!

Nổ cho sập hết cả cái mộ này luôn, em không tin là không ra được!" "Cậu điên à?" Tần Nhuyễn bật dậy: "Mộ Chiến Quốc dùng cơ quan cát đá, quanh đây chắc chắn chứa đầy cát biển!

Trần nhà thông nhau thì không sao, chứ cậu nổ tường bên cạnh là

cát ùa vào chôn sống cả lũ đấy!" "Thật hay giả vậy?" Đản Nhi không tin: "Dù mình thấy không ít cát biển, nhưng nếu quanh đây toàn cát thì khi mình nổ trần nhà, cát phải chảy xuống chứ, sao dưới sàn lại sạch bách thế này?" Đản Nhi soi đèn xuống sàn, quả nhiên không thấy cát đâu, nếu có cũng chỉ lác đác vài hạt.

Tống Lão Nhị nghe họ cãi nhau, bỗng bắt được một manh mối nào đó.

Xung quanh đầy cát, một cấu trúc vòng lặp, mà cát lại không vào được!

Không đúng!

Anh reo lên: "Cát không phải không vào được, mà là nó vào rồi lại bị đẩy ra!

Mọi người nhớ lúc mình vào tầng 8 lần đầu không, dưới sàn rõ ràng có một đống cát từ trên lỗ rơi xuống!

Lần thứ hai vào cũng có cát, nhưng sau đó thì mất tiêu!

Gió bên ngoài không thể thổi sạch như vậy được!

Chắc chắn có cơ quan tự động dọn cát ra ngoài!" Anh vội chạy đi kiểm tra nhưng phòng này cát đã biến mất hết, chẳng có gì để tham khảo.

Anh nghĩ một lát rồi lấy bình nước ra đổ xuống sàn.

Chương 157

Đản Nhi tiếc rẻ: “Nhị ca, mình chẳng còn bao nhiêu nước đâu, anh làm gì thế?” Tống Lão Nhị bảo: “Không có cát thì dùng nước thay thế!

Chờ chút, tôi sắp nghĩ ra cách rồi!” Nước vừa đổ xuống sàn đã bắt đầu thay đổi.

Nó không thấm xuống mà chảy về một phía tường, chảy toàn bộ chứ không chỉ một phần!

Điều đó chứng tỏ sàn mộ không hề phẳng mà có một độ dốc cực nhỏ, nhỏ đến mức mắt người không thấy được nhưng nước (hay cát biển khô mịn) thì vẫn chảy theo độ dốc đó.

Cả ba chạy theo dòng nước, thấy nó chảy đến chân tường rồi chui tọt vào trong tường biến mất.

Tống Lão Nhị nằm rạp xuống sàn soi đèn, thấy ở chân tường có một dãy lỗ nhỏ li ti như hạt đậu.

Nếu không cúi sát xuống nhìn kỹ thì không bao giờ thấy được.

Quanh các lỗ đó còn sót lại ít cát bị dính nước.

Hóa ra cát rơi vào phòng đều theo những cái lỗ này thoát ra ngoài hết, hèn gì bao nhiêu năm qua không phòng nào bị cát lấp đầy.

Hiểu ra vấn đề, anh quay lại giữa phòng, nhìn lên cái lỗ le lói ánh sáng trên cao: “Tôi hiểu rồi!

Ra được rồi!

Chắc chắn chúng ta sẽ ra được!” Anh lấy hết dây thừng ra bảo: “Đản Nhi!

Cậu mang hết dây thừng leo lên trên cho tôi!

Cứ leo liên tục đừng dừng lại!

Tin tôi đi, cậu chắc chắn sẽ ra được!

Lên tới nơi thì cố định dây để bọn tôi lên theo!" "Nhị ca, nhưng mình thử mấy lần rồi có được đâu?" Đản Nhi thắc mắc.

Tống Lão Nhị quả quyết: "Cứ làm đi, nếu cậu ra được thì chứng minh suy đoán của tôi là đúng!

Ra ngoài rồi tôi giải thích sau!" Thấy anh chắc chắn như vậy, Đản Nhi không hỏi nữa, buộc dây vào người, một đầu do Tống Lão Nhị giữ rồi leo lên.

Mới leo được hai tầng, Đản Nhi đã reo lên: "Nhị ca, ra được thật này!

Cái lỗ càng lúc càng to ra rồi!

Đợi em tí!" Đản Nhi leo tiếp hai tầng nữa.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn thấy bóng Đản Nhi che khuất tia sáng, rồi cậu ta nhoi hẳn ra ngoài, chỉ còn cái đầu ló xuống: "Nhị ca em ra rồi, dây cố định xong rồi!

Giờ sao nữa?" Tống Lão Nhị hô: "Kéo Tần Nhuyễn lên!" Rồi anh dặn cô: "Nhớ lấy, bám chặt dây thừng, tuyệt đối không được giẫm chân lên bất cứ thứ gì trong các phòng, đặc biệt là sàn nhà!

Có chạm vào cũng không được tì mạnh hay mượn lực, cứ để Đản Nhi kéo thẳng lên!" Tần Nhuyễn gật đầu dù không hiểu tại sao, rồi hỏi: "Thế còn anh?" "Mọi người lên trước đi rồi kéo anh sau!" Tần Nhuyễn lo lắng nhưng biết chẳng còn cách nào khác.

Đản Nhi rất khỏe, chỉ mười phút sau đã kéo được Tần Nhuyễn ra ngoài.

Cuối cùng là Tống Lão Nhị, cả hai cùng hợp sức kéo anh lên.

Khi Tống Lão Nhị chui ra khỏi miệng hố, trời bên ngoài đã sáng rõ.

Anh nằm vật ra đất hít thở không khí trong lành rồi bật cười ha hả.

Tần Nhuyễn mắt đỏ hoe, gắt: “Còn cười được à, suýt nữa thì chết rũ trong đó rồi!

Em không biết đâu, từ giờ anh không được đi đổ đấu nữa, về nhà với em!” Tống Lão Nhị nghe vậy nhưng không đáp lời, chỉ nằm đó cười ngây ngô.

Tần Nhuyễn bực mình nựng anh một cái rõ đau.

“Cười cái gì mà cười!

Làm người ta lo chết đi được!” Đản Nhi đứng bên cạnh cũng cười hì hì, hỏi: “Nhị ca, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Sao anh biết em có thể leo lên được?” Tống Lão Nhị cười đáp: “Anh đương nhiên biết, vì anh đã hiểu rõ cái cơ quan này hoạt động thế nào rồi!

Anh cười là vì thứ nhất, chúng ta đều còn sống mà ra ngoài!

Thứ hai là anh đã nắm thóp được đặc điểm cơ quan ở đây, không còn gì có thể ngăn cản anh đổ đấu ngôi mộ cổ này nữa!

Đợi chúng ta về chuẩn bị một chút, sẽ làm một chuyến 'ba lần đổ mộ Chiến Quốc'!

Lần thứ ba này, anh nhất định phải lấy được món đồ đó!” “Hả?

Lại tới nữa à?” Đản Nhi nghe mà cạn lời.

Tần Nhuyễn đứng bên cạnh càng tức hơn, trực tiếp vặn tai Tống Lão Nhị: “Anh coi lời em nói là gió thoảng bên tai phải không?

Em bảo anh theo em về nhà, anh lại còn đòi đi trộm mộ!” Tống Lão Nhị đau đến nhăn nhó: “Nhẹ tay, nhẹ tay chút!

Đau quá!

Này đại tiểu thư, anh hai bàn tay trắng đến nhà em làm gì chứ?

Với lại em không thấy sao, việc giải mã bí mật ngôi mộ cổ này từng lớp từng lớp một như bóc hành tây ấy, chẳng phải rất kích thích sao?

Đợi anh đổ xong ngôi mộ này, kiếm một khoản lớn, anh tuyệt đối sẽ rửa tay gác kiếm theo em về nhà, được không?" Tần Nhuyễn nghe vậy mới dịu đi đôi chút.

Cô thừa hiểu, loại người nghiện trộm mộ như Tống Lão Nhị muốn bắt anh không xuống mộ nữa là rất khó.

Nhưng anh đã nói xong vụ này sẽ giải nghệ về nhà với cô, điều đó cũng khiến Tần Nhuyễn thấy an lòng.

Ít nhất anh cũng bằng lòng vì cô mà thay đổi.

Đản Nhi ở bên cạnh nói leo: "Thế Nhị tẩu này, hay là chị thu nhận cả em luôn đi!

Chị xem nhà chị còn thiếu chân hỏa đầu, làm tạp vụ, nấu cơm, đánh nhau hay dở trò lưu manh em đều cân được hết!" Tần Nhuyễn nghe vậy dở khóc dở cười: "Thế thì cậu giúp tôi khuyên Nhị ca của cậu đi, trẻ tuổi thế này sao cứ nhất quyết phải đi trộm mộ làm gì!" Tống Lão Nhị thấy nếu nói tiếp thì ngay cả Đản Nhi cũng sắp phản bội đến nơi, vội vàng cắt ngang: "Được rồi được rồi, chẳng phải đã nói đây là lần cuối cùng sao!

Vật lộn cả đêm rồi, chắc chắn ai cũng mệt, chúng ta về nghỉ ngơi đi!

Đi thôi!" Ngay sau đó, Tống Lão Nhị đưa hai người khẩn trương xuống núi nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị cho lần thứ ba tiến vào mộ Chiến Quốc...

Tống Đường nói đến đây thì dừng lại.

Anh cùng bọn Thiên Chân đang ngồi rảnh rỗi trên boong tàu câu cá.

Do hạm đội đang di chuyển nên việc câu cá cơ bản là bất khả thi.

Mấy người thực sự quá buồn chán nên mới bày ra trò này để giết thời gian.

Nhưng phải nói là, tuy khó câu thật nhưng thỉnh thoảng vận may đến thì không gì cản nổi.

Bàn Tử vừa mới kéo lên được hai con cá mú lớn, đang bàn với Phi Ưng tối nay làm nồi lẩu đầu cá mời cả đội một bữa ra trò.

Thiên Chân không hứng thú mấy với chuyện ăn uống, thấy Tống Đường không kể nữa liền hỏi: "Sao không kể tiếp?

Tống Lão Nhị vẫn chưa giải thích cơ quan mộ Chiến Quốc đó là gì mà!

Cậu ít nhất cũng phải kể cho xong cái đó đi chứ!" Tiểu Ca không nói gì nhưng cũng quay đầu nhìn Tống Đường, ý bảo anh phải kể hết.

Fan trong phòng livestream thì còn gay gắt hơn, lúc này đang "mắng" xối xả: "Đường Bảo cậu có biết không?

Post ảnh không kèm link, kể chuyện bỏ lửng là tội ác đấy!" "Đúng rồi, kể chuyện không hết, cả đời cô đơn!" "Đường Bảo, cậu có kể hay không thì bảo?" Tống Đường bất lực nói: "Được rồi, được rồi, tôi sợ các người luôn!

Tôi có bảo là không kể đâu!

Chỉ là cơ quan mộ cổ này nếu dùng thuật ngữ ngày xưa thì khó hiểu, dùng ngôn ngữ hiện đại giải thích sẽ rõ ràng hơn.

Dù sao thời của Tống Lão Nhị có nhiều thứ chưa xuất hiện, giải thích kiểu cũ sợ mọi người không hiểu!

Thế nên tôi đang chuẩn bị diễn đạt theo góc nhìn hiện đại đây!" Thiên Chân và Tiểu Ca buông cần câu xuống, rõ ràng là đang đợi anh giải thích.

Tống Đường sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: "Cái cơ quan này thực ra không khó hiểu lắm!

Chỉ là lúc đó họ ở trong hoàn cảnh quá căng thẳng nên khó mà nhìn ra mánh khóe.

Theo cách nói hiện đại, cơ quan này tóm gọn trong bốn chữ: Ma Luân Trong Cát (Vòng quay trong cát)!" "Ma luân trong cát là cái gì?

Trong cát có xe mô tô à?" Bàn Tử từ xa đi tới, cười nói: "Đường lão đệ, cậu phải kể cho hẳn hoi đấy!

Tối nay Bàn gia mời cậu ăn lẩu đầu cá, tôi đã bàn với Phi Ưng rồi.

Cậu mà kể không hay thì tối nay cậu đi mà ăn dưa muối!" Tống Đường cười khổ: "Tôi đang kể nghiêm túc mà, mô tô cái gì, đó gọi là Ma Luân Trong Cát!

Mộ cổ Chiến Quốc chủ yếu dùng cát đá để phòng trộm.

Đặc biệt là mộ quý tộc, cơ quan cát lún gần như là thứ bắt buộc.

Để tạo ra lượng cát đá này cần tiêu tốn cực lớn nhân lực vật lực, nên hễ thấy mộ có nhiều cát đá thì địa vị chủ mộ chắc chắn không thấp.

Vì vậy Tần Nhuyễn phân tích đúng, thân phận chủ mộ này không hề tầm thường!" Tại sao kết cấu ngôi mộ này lại được gọi là Ma Luân Trong Cát?

Theo giải thích của Tống Đường: Ngôi mộ Chiến Quốc này quy mô không nhỏ, độ sâu ít nhất phải trên 15 mét.

Toàn bộ không gian đều chứa đầy cát biển.

Những mộ thất đè lên nhau thực chất bị vùi trong biển cát đó.

Mộ Chiến Quốc có đặc điểm dùng cát biển phòng trộm nên kết cấu thông thường là: Quan tài chủ mộ đặt dưới cùng, bên trên đổ đầy cát, sau đó đặt thêm quan tài giả trong cát để đánh lạc hướng đạo tặc.

Đạo tặc đào được quan tài giả phía trên sẽ tưởng là đã tìm được chính chủ, mà không biết quan tài thật vẫn nằm dưới sâu.

Nhưng ngôi mộ này còn tuyệt hơn, nó dùng cả mộ thất thay cho quan tài giả, hơn nữa còn làm thành các mộ thất liên hoàn lồng vào nhau, nhằm nhốt đạo tặc vào là không bao giờ ra được.

Khả năng nhốt người của nó thực ra rất đơn giản: đó là trọng lực!

Cát biển rất mịn, bất cứ thứ gì rơi vào, thời gian dài đều sẽ bị cát nuốt chửng.

Chương 158

Các mộ thất này vốn được bao quanh bởi cát biển, bản thân chúng rất nặng nên sẽ từ từ chìm xuống.

Chín gian mộ thất này thực tế không phải đè lên nhau theo nghĩa đen, kết cấu của nó tương tự như vòng quay mặt trời (Ferris wheel) trong công viên giải trí, hoặc giống như guồng nước ngoài đồng.

Nói đơn giản là khi không có đạo tặc, chín gian mộ thất sẽ quay chậm trong cát biển nhờ chính trọng lượng của chúng.

Phía ngoài mộ thất chắc chắn có kết cấu như guồng nước để đưa cát từ dưới đáy lên trên, đảm bảo cát xung quanh mộ thất luôn ở trạng thái lưu động, không bị lắng đọng làm hỏng cơ quan.

Một phần cát được đưa lên tận đỉnh núi, đó là lý do tại sao cát trên đỉnh núi bao nhiêu năm qua không hề bị chảy hết dù có lỗ thủng.

Bởi vì bản thân cơ quan mộ cổ đang không ngừng vận chuyển cát lên trên.

"Khi nhóm Tống Lão Nhị tiến vào, tốc độ cơ quan sẽ tăng lên!

Vì trọng lượng của họ phá vỡ sự cân bằng chậm rãi vốn có, khiến vòng quay quay nhanh hơn!

Đó là lý do tại sao lần đầu họ vào tầng 8 thì ra được, nhưng lần thứ hai vào tầng 6 thì lối vào lại biến mất.

Vì ở tầng 8 họ ở lại ngắn, vào cái ra ngay.

Còn ở tầng 6 họ ở lại quá lâu, cơ quan khởi động làm mộ thất chìm xuống, mộ thất mới hiện ra che mất lối cũ.

Và vì trọng lượng ba người cộng lại rất nặng, nên khi mộ thất họ

đang đứng chạm đến điểm thấp nhất của vòng quay, nó sẽ không động đậy nữa!

Họ sẽ bị nhốt vĩnh viễn ở dưới cùng.

Chỉ cần họ leo lên trên, gian mộ thất phía trên sẽ hạ xuống điểm đáy, còn gian họ đang đứng sẽ bị đẩy sang bên cạnh.

Đó là lý do dù họ có đuổi theo thế nào cũng không thể tiếp cận lối ra.

Dù họ đã đục thủng sàn các tầng để nhìn thấy lối ra phía trên, nhưng vẫn không thể với tới, vì hễ họ lên một tầng thì mộ thất lại hạ xuống một tầng, giữ họ luôn ở vị trí thấp nhất.

Thử hỏi sao mà lên được?

Còn tại sao cuối cùng họ ra được?

Rất đơn giản, một mình Đản Nhi leo lên trước, trọng lượng của Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cộng lại chắc chắn lớn hơn cậu ta.

Nên khi cậu ta leo lên một mình, cơ quan vẫn không động đậy.

Đợi Đản Nhi lên hẳn, cố định dây thừng bên ngoài mộ, lúc kéo Tần Nhuyễn lên, cô ấy không dẫm chân lên mộ thất nên không tạo áp lực trọng trường, vì thế cũng được kéo lên dễ dàng.

Tống Lão Nhị cuối cùng cũng dùng nguyên lý đó, nhưng anh phải thao tác cực nhanh, vì khi không còn ngoại lực tác động, mộ cổ sẽ quay chậm trở lại và che mất lối vào.

May mà họ nhanh chân nên mới thoát nạn bình an.” Nói đến đây, Tống Đường hít sâu một hơi: “Sự tình là như vậy!

Kết cấu này tương tự vòng quay mặt trời, chỉ có điều nó nằm trong cát biển, nên gọi là Ma Luân Trong Cát!

Mọi người hiểu chưa?” “Hình như tôi hiểu rồi!” Bàn Tử rít một

hơi thuốc, vẻ mặt bất lực, rõ ràng là vẫn chưa thông lắm.

Tống Đường liếc nhìn phòng livestream, thấy nhiều fan cũng chưa hiểu, nhưng một số người nhanh nhạy đã nắm bắt được ý anh.

Thiên Chân rõ ràng đã hiểu.

Tiểu Ca không nói gì, vẫn chuyên tâm câu cá, xem ra cũng đã rõ.

Tống Đường nhìn camera cười nói: "Câu chuyện này kể mấy ngày rồi, ngày mai chúng ta sẽ đến đích, tôi không giải thích thêm nữa, bạn nào chưa hiểu có thể hỏi người khác trong chat nhé!" Thiên Chân hỏi: "Chuyện này chắc chưa hết đâu nhỉ?

Tống Lão Nhị chắc chắn vẫn định tiếp tục, khi nào cậu kể về 'ba lần đổ mộ Chiến Quốc'?

Ngoài ra yêu thuật của Công Tử Khí Tật mà cậu nhắc trước đó vẫn chưa nói đấy!" Tống Đường cười đáp: "Đúng thế, vụ 'ba lần đổ mộ Chiến Quốc' chắc chắn là có.

Còn về yêu thuật kia thì thực ra cũng chẳng có gì ghê gớm.

Để lúc nào rảnh kể về vụ mộ Chiến Quốc tôi sẽ nói luôn.

Ngày mai chúng ta đến nơi rồi, cách vị trí tàu đắm không còn xa nữa.

Tối nay ăn lẩu đầu cá rồi nghỉ ngơi cho khỏe, phần còn lại cứ đợi vào trong mộ đi, tôi sẽ tìm thời gian kể tiếp cho mọi người nghe!" Tống Đường kể suốt hai ngày nên cũng rát cổ bỏng họng.

Hiện tại nói chuyện họng cũng hơi đau, dù sao anh cũng không phải phát thanh viên chuyên nghiệp, nói nhiều như vậy khó tránh khỏi mệt mỏi.

May là câu chuyện đã tạm gác lại, Thiên Chân cũng không ép thêm.

Mấy người lại chuyên tâm câu cá.

Chiều tối, Bàn Tử lại thu hoạch được một con cá béo.

Thiên Chân không hứng thú mấy, lại quay sang thảo luận với Tống Đường về suy đoán kết cục của ngôi mộ Chiến Quốc kia.

Anh hỏi: "Về kết cấu mộ Chiến Quốc và vị trí quan tài thật của chủ mộ, cậu nhìn nhận thế nào?" Tống Đường trầm tư một lát rồi nói: "Tôi cảm giác họ không ở quá xa mộ thất chính.

Chủ mộ có lẽ nằm ngay vị trí trung tâm của kết cấu vòng quay này.

Nếu coi ngôi mộ như một vòng tròn, thì chủ mộ nằm ở tâm đường tròn.

Còn vào bằng cách nào thì để sau kể cùng vụ mộ Chiến Quốc đi.

Lý do tôi suy đoán vậy rất đơn giản: nếu quan tài chủ mộ không nằm ở tâm, kết cấu toàn bộ ngôi mộ sẽ phức tạp hơn nhiều.

Mà một ngôi mộ quý tộc không thể nào phức tạp đến mức sánh ngang hoàng lăng được.

Họ đã dồn phần lớn tâm tư vào phòng trộm, thì vị trí mộ thất của mình sẽ không quá xa.

Nếu không, hoàng đế thời đó mà biết có kẻ xây mộ xịn ngang hoàng lăng của mình, ngài ấy có để yên không?" Thiên Chân gật đầu thấy có lý.

Chỉ là muốn biết cụ thể tình hình thì phải đợi thôi.

Và cả cái yêu thuật của Công Tử Khí Tật kia nữa.

Mọi chuyện chắc phải chờ Tống Đường kể tiếp mới rõ.

Mọi người hiếm khi được thả lỏng, nên thời gian còn lại không thảo luận về mộ Chiến Quốc nữa.

Thực ra Tống Đường kể những chuyện này là để giải thích tại sao lần này anh nhất quyết phải mang theo máy định vị quỹ tích.

Nghe xong bấy lâu, Thiên Chân dường như đã phần nào hiểu được.

Nhưng đối với Bàn Tử thì không nên kỳ vọng quá cao.

Gã này vẫn không thông được tại sao đi thăm mộ lại phải chuẩn bị sản phẩm công nghệ cao như vậy.

Gã hỏi: "Đường lão đệ, tôi nói thẳng nhé, tôi vẫn chưa hiểu lắm!

Cậu bảo mộ này quỷ dị, chẳng lẽ cái máy định vị quỹ tích kia có thể phá giải được à?

Đạo lý gì thế?

Chẳng lẽ dựng mô hình 3D không được sao?" Fan trong phòng livestream phần lớn cũng có ý nghĩ như Bàn Tử, nghe vậy đều rất tò mò.

Tống Đường cười khổ: "Chuyện này giờ tôi nói với các ông thì nghe có vẻ hơi sáo rỗng.

Hay là thế này, đợi đến nơi, tôi thực địa diễn tập một lần cho các ông xem, lúc đó tự khắc sẽ hiểu tại sao phải mang máy định vị quỹ tích thay vì thiết bị dựng hình 3D!" "Cũng được!

Dù sao Bàn gia tôi cũng chả nghĩ ra, tới lúc đó cậu chịu khó diễn cho tôi xem để mở mang tầm mắt!" Bàn Tử nói.

Buổi tối, Phi Ưng sắp xếp bộ phận hậu cần nấu cho mọi người hai nồi canh đầu cá lớn.

Thực ra so với trước đây, điều kiện của họ bây giờ đã tốt hơn nhiều.

Phi Ưng lần này điều động tàu chiến nên vật tư rất phong phú.

Bàn Tử nhìn nồi lẩu đầu cá có cả cá viên và rau củ, không khỏi tặc lưỡi: "Mấy thứ này mà đặt vào ngày xưa thì có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Đúng là thời đại tiến bộ, không phục không được mà!

Phải không Thiên Chân?" Thiên Chân cũng cười khổ bất lực, nhớ lại lần đầu họ tới đây, tàu bè rách nát như tương, giờ nhìn con tàu đầy công nghệ cao này, đúng là quá khác biệt.

Lẩu đầu cá làm hai nồi lớn.

Nhóm Phi Ưng một nồi, nhóm Tống Đường một nồi.

Đây không phải là do ngại ngùng gì, chủ yếu vì nhóm Phi Ưng phải thay phiên tuần tra nên ăn riêng cho tiện.

Hơn nữa nhóm Tống Đường bàn chuyện với nhau cũng có những điều không tiện nói thẳng trước mặt người ngoài.

Khi đã ngồi vào bàn ăn thì chuyện cũng ít đi ba phần.

Bàn Tử lấy chai rượu trắng xin được từ chỗ Phi Ưng rót đầy cho mọi người.

Ngày mai là đến nơi rồi, nên tối nay ai cũng thả lỏng, uống thêm vài ly.

Tửu lượng của Tống Đường rất khá, chủ yếu nhờ rèn luyện từ kiếp trước.

Thời đó không đi trộm mộ thì cũng là uống rượu, nên tửu lượng tự nhiên không tệ.

Bàn Tử và Thiên Chân dù cũng uống được, nhưng trước mặt Tống Đường và Tiểu Ca thì cuối cùng cũng bại trận.

Đặc biệt là Bàn Tử, chẳng mấy chốc đã nằm lăn ra boong tàu như lợn chết, ngáy o o như sấm dậy.

Thiên Chân cũng nhanh chóng chui vào túi ngủ say giấc.

Tống Đường thấy vậy cũng lười dọn dẹp bãi chiến trường, tìm một cái túi ngủ rồi chui vào ngủ luôn.

Chỉ có Tiểu Ca là vẫn tựa lưng vào boong tàu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Với một "chuyên gia mất tích" chuyên nghiệp như anh ta, Tống Đường dĩ nhiên chẳng buồn quản.

Có thời gian lo cho sự an toàn của anh ta thì thà lo xem mình phải làm gì thì hơn – đó là thái độ của Tống Đường đối với Tiểu Ca, vì hạng người này cơ bản chẳng cần ai phải lo lắng cả.

Chương 159

Có chút men rượu nên giấc ngủ đến rất nhanh.

Lại có thêm nhóm Phi Ưng canh gác, Tống Đường cứ ngỡ mình sẽ ngủ một mạch đến trưa mai, ít nhất thì sáng mai dậy là có thể xuống biển phát tài luôn.

Nào ngờ đang lúc ngủ say nhất, anh bỗng cảm thấy có người đang lay mình.

Tống Đường từ khi bắt đầu đi đổ đấu, trừ khi ở khách sạn, còn lại không bao giờ ngủ quá sâu.

Bị lay một cái là anh tỉnh hẳn ngay lập tức.

Anh ngồi bật dậy, thấy Tiểu Ca đang lay Thiên Chân và Bàn Tử.

Thiên Chân đã dậy nhưng vẫn còn mơ màng.

Bàn Tử thì ngủ quá say, Tiểu Ca đẩy mấy lần cũng không phản ứng, thậm chí còn bị Bàn Tử gạt tay ra.

Tiểu Ca thấy thế không quản gã nữa, chạy lại nói nhỏ: "Bên kia!

Có biến!" Tống Đường lúc này đã tỉnh táo hoàn toàn, vội nhìn theo hướng Tiểu Ca chỉ.

Vừa nhìn, sắc mặt anh đã trầm xuống.

Chỉ thấy trên tàu không biết từ lúc nào đèn đuốc đã tắt hết, chỉ còn một bóng đèn cảnh báo vàng vọt ở phía mũi tàu vẫn sáng.

Tống Đường từng nghe Phi Ưng nói đó là đèn cảnh báo có mạch điện và máy phát riêng, kể cả tàu có mất điện hoàn toàn thì nó vẫn sáng, nên không bao giờ bị tắt.

Thế nhưng hiện tại là tình huống gì?

Tại sao các đèn khác đều tắt?

Và sao không nghe thấy tiếng tuần tra của ai cả?

"Tôi bảo này, rốt cuộc là có chuyện gì?" Thiên Chân lúc này cũng bắt đầu căng thẳng.

Sắp đến nơi rồi mà lại xảy ra chuyện này.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, càng gần đích thì càng không được lơ là.

Cái mộ dưới đáy biển kia quỷ dị thế nào họ đã biết từ lâu.

Hơn nữa lúc bộ Ba Thiết Tam Giác thoát ra đã phá hủy nơi đó, giờ không ai biết có bao nhiêu tà vật đã xổng ra ngoài.

Chẳng may họ đụng phải thứ gì đó xui xẻo thì khốn.

Tiểu Ca dường như cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhìn chằm chằm về hướng đèn cảnh báo vàng, hình như bên đó có động tĩnh.

Tống Đường không thấy bóng dáng nhóm Phi Ưng đâu, lúc này cũng chẳng quản được nhiều, lập tức ra hiệu: "Chúng ta trốn đi xem tình hình đã!" Nói rồi anh kéo Tiểu Ca và Thiên Chân nấp sau bồn nước trên boong.

Bồn nước rất lớn, ba người thu mình phía sau, chỉ thò đầu ra nhìn về phía đèn cảnh báo.

Vừa nhìn một cái, cả bọn đều chết lặng.

Chỉ thấy Bàn Tử vẫn đang nằm trong túi ngủ ngáy như sấm.

Lúc chạy đi, họ đã bỏ quên gã ở đó.

Thiên Chân định chạy lại nhưng lập tức bị Tiểu Ca ấn xuống.

Gần như cùng lúc, Tống Đường thấy một bàn tay đen ngòm thò

lên từ phía ngoài mũi tàu.

Bàn tay đó đen xì, như thể được bao phủ bởi một lớp bùn đen, nắm chặt lấy lan can tàu.

Đồng thời họ nghe thấy một chuỗi âm thanh "u u u" quái dị, nghe như tiếng ếch kêu, cực kỳ chói tai.

Thiên Chân sốt ruột vô cùng.

Vị trí túi ngủ của Bàn Tử cách đó không xa, cùng lắm chỉ năm sáu mét.

Nếu lúc này không qua đó, đợi mấy thứ kia leo lên thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tuy nhiên Tiểu Ca cứ ấn chặt anh, nhất quyết không cho qua.

Lúc này mà xông ra thì chẳng biết chuyện gì sẽ tới.

Nếu rút dây động rừng mà thứ đó sợ hãi bỏ chạy thì còn đỡ, ngộ nhỡ nó liều chết xông lên thì Thiên Chân sẽ gặp họa.

Tống Đường thấy thế liền vơ lấy một sợi dây thừng dùng để cố định đồ đạc.

Anh nhanh chóng cởi dây, bẻ một đoạn dây thép bên cạnh uốn thành cái móc buộc vào đầu dây.

Anh vung tay một cái, cái móc chuẩn xác bay trúng túi ngủ của Bàn Tử.

Vận may khá tốt, sau một lúc loay hoay, cái móc đã móc chặt vào túi ngủ.

Tống Đường dùng lực kéo mạnh, hy vọng làm Bàn Tử tỉnh giấc.

Ngờ đâu gã này chỉ trở mình một cái rồi lại tiếp tục ngáy.

Cái móc vốn không chắc, Bàn Tử vừa trở mình là nó tuột ra ngay.

Tiếng ngáy của Bàn Tử dường như đã kích động thứ kia.

Một bàn tay đen nữa lại thò lên nắm chặt lan can.

Nhưng ngay khi họ tưởng nó sắp leo lên, thì lại thấy bàn tay thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Trong chớp mắt, có đến tám bàn tay đang bám lấy lan can.

Không biết bên dưới còn bao nhiêu thứ như vậy nữa.

Thiên Chân định hét gọi Phi Ưng.

Nhưng ngay lúc đó, họ kinh hoàng thấy mấy bóng đen trực tiếp nhảy vọt từ ngoài tàu lên boong.

Thứ đó to cao hơn cả người trưởng thành, một lúc nhảy lên tận bốn con.

Chỗ đó chỉ có ánh đèn cảnh báo vàng mờ ảo, cơ bản không nhìn rõ là thứ gì!

Nhưng bốn con cùng lúc xuất hiện thì quá hãi hùng.

Tiểu Ca đã chạm tay vào chuôi thanh cổ đao dắt sau lưng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tống Đường sờ khắp người rồi kêu thầm trong lòng, anh chẳng mang theo vũ khí nào vừa tay cả.

Họ nấp đó không dám cử động, mà bốn bóng đen kia đã bị tiếng ngáy của Bàn Tử thu hút, đang lặng lẽ tiến về phía gã.

Lúc này ai nấy đều căng thẳng tột độ.

Cái lão Bàn này sao cứ đến lúc quan trọng là lại hỏng việc thế không biết.

Người ta sắp sờ đến đầu rồi mà gã vẫn chẳng hay biết gì.

Do bọn chúng đã leo lên boong nên Tống Đường ra hiệu không

được manh động.

Lúc này hễ bị phát hiện là chắc chắn sẽ có một trận ác chiến.

Mà quan trọng nhất là Bàn Tử vẫn đang ở bên đó.

Nếu họ khai chiến, Bàn Tử chưa kịp phản ứng đã dễ dàng trúng chiêu rồi.

Đang lúc ruột gan như lửa đốt, Tống Đường thấy một con trong số đó ghé đầu sát lại gần đầu Bàn Tử.

Dưới ánh đèn cảnh báo, lần này họ nhìn rõ mồn một: cái thứ thò đầu ra kia quả nhiên không phải người!

Đó là một loại quái vật toàn thân da màu xanh đậm!

Tai nó như bị sứt môi, miệng cũng đầy vết nứt, hàm răng lởm chởm nhìn mà phát khiếp.

Khoảnh khắc Thiên Chân nhìn thấy thứ này, anh đờ người ra, kinh ngạc nhìn Tiểu Ca như muốn hỏi: "Anh nhận ra nó không?

Thứ này chúng ta gặp rồi!

Là Hải Hầu Tử!" Tiểu Ca ra hiệu bảo anh bình tĩnh, lúc này mà loạn thì Bàn Tử tiêu đời.

Tống Đường tuy không biết rõ nó là gì, nhưng trong lòng cũng đoán được tám chín phần.

Khiến Thiên Chân phản ứng mạnh như thế thì còn có thể là thứ gì khác ngoài mấy thứ anh từng gặp chứ!

Mà lúc đến mộ dưới đáy biển, trong số quái vật họ gặp thì chỉ có Hải Hầu Tử là khớp nhất với mô tả này!

Nhưng Tống Đường không hiểu nổi, từ bao giờ mà Hải Hầu Tử lại bắt đầu hành động theo nhóm thế này?

Đã vậy còn một lúc bốn con?

Chẳng lẽ chúng đến tìm Thiên Chân báo thù?

Con quái mà Thiên Chân giết năm xưa chắc là cha hay ông nội chúng nó chăng?

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Đang lúc lo lắng không biết làm sao, Bàn Tử trong túi ngủ bỗng đánh một cái rắm cực kêu.

Gần như đồng thời, mấy con Hải Hầu Tử đều bị tiếng động đó làm cho giật mình.

Con Hải Hầu Tử đứng gần gã nhất lập tức giơ cánh tay màu xanh đen lên, sẵn sàng cào xuống.

Hải Hầu Tử tuy dáng người giống người, nhưng nó không phải người!

Cú cào này mà hạ xuống, Bàn Tử không chết cũng mất nửa mạng.

Chương 160

Mấy người đứng ngồi không yên nhưng chẳng có cách nào.

Lúc này xông ra chỉ càng thêm rắc rối, vì ưu tiên hàng đầu là đảm bảo an toàn cho Bàn Tử.

Nếu không bảo vệ được gã thì thà đừng ra còn hơn, vì hiện tại lũ Hải Hầu Tử vẫn chưa thực sự làm hại gã.

Tuy nhiên, họ biết tình trạng này không kéo dài được lâu, vì một con Hải Hầu Tử đã thò bộ móng sắc lẹm về phía bụng Bàn Tử.

Nó có vẻ tò mò không biết cái thứ gì đang phập phồng khi ngủ thế này.

Ngay khi bộ móng sắc như dao của nó sắp đâm xuống, một cú đâm có thể khiến Bàn Tử thủng bụng trong nháy mắt, Tiểu Ca đã tuốt cổ đao ra một tấc, toàn thân căng như dây đàn, sẵn sàng lao ra.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, bỗng nghe mấy tiếng "đoàng đoàng đoàng" xé toang màn đêm.

Gần như cùng lúc, Tống Đường thấy bàn tay con Hải Hầu Tử bị bắn nát bấy.

Trong bóng tối, mấy vệt lửa lóe lên, rõ ràng là có người nổ súng!

Mà không chỉ một phát.

Ba tiếng súng vang lên, hai con Hải Hầu Tử đổ gục xuống sàn.

Một con khác bị mất một bàn tay.

Chỉ còn một con không trúng đạn, hai con còn sống sót quay đầu định chạy nhưng lại thêm hai tiếng súng nữa.

Hai con đó cũng trúng đạn, nhưng tiếc là chúng đã chạy sát mép

tàu nên trúng đạn xong là rơi tõm xuống biển mất tăm.

Tống Đường quay đầu nhìn lại.

Toàn bộ đèn trên boong tàu bỗng chốc sáng trưng.

Nhóm Phi Ưng đang đứng cách đó không xa, ra hiệu cho họ là đã an toàn.

Thiên Chân vội chạy lại, vỗ bành bạch hai cái vào mặt Bàn Tử để gã tỉnh dậy.

Bàn Tử ngồi dậy, nhìn Thiên Chân mà vẫn còn ngơ ngác, hồi lâu mới nói: "Thiên Chân là ông à?

Mẹ kiếp, Bàn gia vừa mơ thấy đang đi chơi với em Thúy!

Cái mụ vợ thối tha ấy bỗng dưng tát Bàn gia hai cái rõ đau, tôi đã làm gì mụ đâu!

Sao ông lại ở đây?

Đến nơi rồi à?

Ơ!

Sao trời vẫn tối thế này?" Thiên Chân bực bội: "Chơi bời cái gì, hai cái tát đó là tôi đánh đấy!

Ông ngủ kiểu gì mà như chết thế, nhìn xem đây là cái gì, suýt nữa thì mất mạng rồi còn mơ với mộng!" Bàn Tử ngẩn người, lúc này mới nhìn thấy xác Hải Hầu Tử bên cạnh, tận hai cái xác, gã sợ tới mức bật dậy ngay lập tức: "Cái đệch, chuyện gì thế này?" Nhóm Phi Ưng cũng từ xa chạy lại.

Sau khi trò chuyện với họ, Tống Đường mới hiểu rõ đầu đuôi.

Hóa ra, tối qua sau khi họ đi ngủ, đèn trên tàu đã được tắt.

Tuy đây là tàu chiến nhưng không có tàu hậu cần đi kèm, nên để

tiết kiệm điện, tối họ chỉ bật đèn cảnh báo.

Thực ra cũng không cần bật hết đèn vì tàu có hệ thống radar, nếu có tàu khác lại gần sẽ phát hiện được ngay.

Nhưng với lũ Hải Hầu Tử này thì radar vô dụng.

Ngoài radar, họ vẫn có người thay phiên trực ban.

Mỗi lượt bốn người tuần tra ở bốn vị trí khác nhau của tàu.

Biện pháp bảo vệ này thực tế là đã đủ, trừ khi gặp hải tặc, còn nguy hiểm gì chắc chắn sẽ được phát hiện sớm.

Vừa rồi, đội viên phụ trách tuần tra khu vực này đã phát hiện vấn đề.

Anh ta nghe thấy tiếng động lạ gần tàu nhưng radar không báo gì, nên lập tức đi thông báo cho Phi Ưng.

Trong lúc anh ta đi báo cáo thì xảy ra chuyện của nhóm Tống Đường.

May mà nhóm Phi Ưng đến kịp lúc, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Phi Ưng nhìn hai cái xác Hải Hầu Tử, không khỏi tặc lưỡi: "Trên đời thực sự có thứ này sao!

Đây là lần đầu tôi được thấy đấy!" Một chiến sĩ đứng bên cạnh nói: "Thứ này em thấy rồi!

Trước đây khi làm nhiệm vụ trên biển em có gặp một lần!

Nhưng nghe các tiền bối bảo thứ này rất hiếm gặp, và thường không leo lên tàu, sao lần này chúng lại bám lên đây nhỉ?" Phi Ưng nhìn quanh một lượt.

Hải Hầu Tử leo lên chắc không phải vì người, nếu vì người thì

chúng đã tấn công các chiến sĩ ở hướng khác rồi, vì chỗ đó không có đèn.

Tất nhiên cũng có thể là trùng hợp, lũ này làm sao biết đèn là cái gì.

Cuối cùng, Phi Ưng nhìn thấy nồi lẩu đầu cá còn chưa dọn trên bàn, nói: "Chắc là do cái này dẫn dụ chúng đến!

Tối qua nồi lẩu thơm thế kia mà!" Nhóm Tống Đường nghe vậy hơi ngượng.

Tối qua uống nhiều quá nên chưa dọn dẹp.

Bàn Tử cãi: "Không thể nào, Hải Hầu Tử ở dưới nước mà ngửi thấy mùi lẩu đầu cá à?

Với lại tối qua các anh cũng ăn mà!" Phi Ưng cười đáp: "Ngại quá, tối qua chúng tôi ăn xong là dọn dẹp sạch sẽ ngay, đó là kỷ luật!" Bàn Tử càng thêm ngượng nghịu.

Thiên Chân vội hòa giải: "Được rồi, người không sao là tốt rồi!

Chúng ta cũng khẩn trương dọn dẹp thôi!

Đúng rồi, hai cái xác Hải Hầu Tử này xử lý thế nào?" Phi Ưng quay sang nhìn Tống Đường.

Mấy thứ này tuy là sinh vật biển nhưng hình thù kỳ dị, giờ Phi Ưng cứ thấy thứ gì kỳ quái là lại đi hỏi Tống Đường.

Tống Đường nhìn hai cái xác nói: "Hay là bán đi!

Để không thế này thì phí quá!

Viện nghiên cứu sinh vật biển chắc chắn sẽ hứng thú với chúng.

Đợi trời sáng tôi hỏi thử, nếu bán được thì tiền đưa cho các anh!" Phi Ưng lắc đầu: "Chúng tôi có phụ cấp rồi, cái này không cần đâu!" Tống Đường gạt đi: "Đừng khách sáo, nếu không có các anh ra tay thì

Bàn Tử đã bị mổ bụng ở đây rồi.

Thứ này bán được bao nhiêu tiền thì các anh cứ cầm lấy.

Vả lại tới nơi rồi đồ tốt không thiếu, chúng tôi chẳng thiếu chút tiền này.

Anh Phi Ưng mà còn từ chối là coi khinh chúng tôi rồi!" Phi Ưng thấy thế cũng không nói thêm, ai lại chê tiền bao giờ.

Tống Đường đã có ý kết giao, anh cũng không nên từ chối: "Được rồi, hai cậu đi dọn dẹp xác Hải Hầu Tử, giao cho Đường lão đệ xử lý!" Hai đội viên nghe thấy có tiền thưởng cũng phấn chấn hẳn lên, tiến lại khiêng xác Hải Hầu Tử đi.

Xác lũ này cực nặng, hai người mới khiêng nổi một con.

Thế nhưng ngay khi họ vừa nhấc một cái xác lên, một bóng đen bỗng từ sau gáy con Hải Hầu Tử vọt ra cực nhanh.

Bóng đen đó lao thẳng về phía ngực một chiến sĩ rồi bò ngược lên trên.

Anh chiến sĩ sợ hãi buông tay làm rơi cái xác.

Ngay khi anh định chộp lấy bóng đen đó, một bàn tay đã từ bên cạnh thò ra, bóp chặt lấy nó.

Mọi người nhìn lại, hóa ra là Tiểu Ca.

Đôi ngón tay dài của anh đã kẹp chặt thứ đó.

Nhìn kỹ, mọi người phát hiện thứ Tiểu Ca đang kẹp là một cái đầu người chỉ to bằng nắm tay.

Trên cái đầu đó có đủ ngũ quan, thậm chí có cả miệng, nhưng lúc này trông rất đau đớn.

Hai bên đầu còn mọc ra hai cánh tay khô đét, đang quờ quạng bám

lấy tay Tiểu Ca nhưng không tài nào thoát ra được.

Đầu bị bóp nghẹt, nó chẳng còn chút sức lực nào.

Thiên Chân thốt lên kinh ngạc: “Nhân diện liêm?

Sao lại là thứ này?” “Nhân diện liêm?” Bàn Tử cũng ngẩn người.

Tống Đường cảm thấy thú vị, ra hiệu cho mọi người tránh ra.

Anh tự tay lật con Hải Hầu Tử còn lại lên.

Quả nhiên, sau gáy con đó cũng có một thứ kỳ quái tương tự đang bám vào.

Thấy Tống Đường, nó định bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng Tống Đường làm sao để nó thoát, anh học theo Tiểu Ca, trực tiếp bóp chặt lấy đầu nó.

Quả nhiên, hai tay nó tuy quơ quào nhưng chẳng có lực mấy.

Tống Đường đưa nó lên trước mặt quan sát kỹ, mới nhận ra ngũ quan của thứ gọi là Nhân diện liêm này thực chất là năm cái lỗ.

Chỉ là trông chúng rất giống mắt và mũi người mà thôi, có hình chứ không có thần.

Thiên Chân nói: “Tôi nghe nói Nhân diện liêm là một loại cổ trùng!

Hay là ném trả xuống biển đi!” Bàn Tử vặn lại: “Nghe ai nói?

Chắc không phải là mụ A Ninh thối tha kia chứ?

Chương 161

Lời mụ ta mà ông cũng tin à?

Thứ này có bán được tiền không?" Thiên Chân hỏi lại: "Chẳng lẽ ông định giữ nó làm sính lễ cưới vợ à?" Bàn Tử cười hì hì: "Này Thiên Chân, đừng nói thế, ông nhắc tôi mới nhớ!

Chúng ta có thể bán nó mà!

Thứ này hiếm gặp thế này, mấy ông bên Viện nghiên cứu sinh vật chắc chắn thích mê.

Đường lão đệ, đúng không?" Tống Đường cười: "Chuẩn luôn!

Tư tưởng lớn gặp nhau!

Tiền dâng tận miệng mà không lấy thì đúng là rỗi hơi.

Với lại tôi cảm giác Nhân diện liêm xuất hiện không phải tình cờ đâu, chúng ta càng lúc càng gần tàu đắm rồi.

Thứ này chắc chắn có liên quan đến ngôi mộ dưới đáy biển, chúng ta còn chưa tới mà nó đã mò lên trước rồi.

Phen này không phát tài hơi phí!" Thiên Chân thấy hai lão này định đem đấu giá cả thứ này thì cũng cạn lời.

Nhưng anh cũng lười quản, thứ này đã bị bắt thì cũng chỉ có vậy thôi.

Tống Đường và Bàn Tử bàn bạc xong, nhờ Phi Ưng tìm mấy cái bình thủy tinh để nhốt Nhân diện liêm lại, rồi dọn dẹp xác Hải Hầu Tử.

Lúc này trời vẫn chưa sáng, phòng livestream phần lớn fan đều đang ngủ, việc đấu giá phải đợi đến sáng mới tiến hành được.

Sau chuyện vừa rồi, nhóm Phi Ưng cũng hết tâm trí để ngủ, nên bảo nhóm Tống Đường đi nghỉ.

Sáng mai đến nơi là việc của họ rồi, đêm nay cứ để binh lính canh gác.

Tống Đường cũng không khách sáo, đưa Thiên Chân về khoang tàu nghỉ ngơi.

Tuy ở đây hơi bí bách nhưng vẫn tốt hơn là ở ngoài boong tàu lỡ bị Hải Hầu Tử đánh lén.

Sáng ra, khi Tống Đường ngủ dậy thì Bàn Tử và Thiên Chân đã dậy từ sớm.

Chắc vì biết sáng nay có vụ đấu giá nên Bàn Tử năng nổ hơn hẳn ngày thường.

Tống Đường chỉ cảm thấy bất lực, chẳng lẽ Bàn Tử thực sự nghĩ Hải Hầu Tử và Nhân diện liêm đáng giá lắm sao?

Mấy thứ này chẳng phải đồ cổ, cũng không phải kỳ trân dị bảo gì.

Theo Tống Đường thấy, giá trị của chúng sẽ không cao lắm.

Đặc biệt là Hải Hầu Tử, dân gian đã nghe danh từ lâu dù ít người thấy, nhưng người ta chỉ xem cho biết thế thôi, xem xong rồi ai mà thèm bỏ tiền ra mua.

Vậy nên điểm đến cuối cùng của nó chắc chắn là Viện nghiên cứu sinh vật biển, giá cả dĩ nhiên bình dân.

Còn Nhân diện liêm thì hiếm hơn chút, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là sinh vật biển kỳ quái thôi.

Tham khảo giá đợt ở Tần Lĩnh, mỗi con Ly Cổ bán được 5 vạn, thì Nhân diện liêm chắc cũng tầm đó.

Vệ sinh cá nhân xong, Tống Đường lên boong tàu.

Bàn Tử đã bày biện sẵn sân khấu đấu giá, chỉ chờ Tống Đường lên sàn.

Thiên Chân đưa đồ ăn sáng cho Tống Đường và nói: "Tôi hỏi Phi Ưng rồi, một tiếng nữa là tới nơi.

Tàu của đội khảo cổ đi chậm hơn mình ba tiếng.

Đợi chúng ta thám thính xong vị trí tàu đắm, họ mới bắt đầu làm việc được." Tống Đường gật đầu, đội khảo cổ này làm việc rất biết chừng mực, không đi cùng họ.

Vì theo quy định sau khi công bố dự án trộm mộ hóa, ai tìm thấy mộ cổ trước thì người đó là người đầu tiên phát hiện.

Nếu đội khảo cổ đi cùng, nhỡ tìm thấy mộ mà họ cứ khăng khăng là họ tìm ra trước thì phiền lắm.

Đi sau thế này là cách né tránh tranh chấp tốt nhất.

Còn về nhóm Phi Ưng, Tống Đường tin chắc họ không tranh giành mấy thứ này.

Là những quân nhân xuất ngũ được huấn luyện bài bản, anh hoàn toàn tin tưởng vào tác phong của họ.

Ăn xong, Tống Đường chuẩn bị đấu giá.

Phòng livestream mở xuyên đêm, lúc này rất nhiều fan đang bàn tán xôn xao về chuyện đêm qua.

Một số fan biết chuyện từ đêm qua, nhưng phần lớn giờ mới dậy nên thông tin mới bắt đầu bùng nổ.

Đặc biệt nghe tin Tống Đường săn được hai con Hải Hầu Tử và bắt được Nhân diện liêm, nhiều "đại gia" đã chực sẵn trong phòng chat.

Tống Đường thấy cả Đại Kim Nha, Minh Thúc và Lưu Ly Tôn.

Tuy nhiên không thấy Kiều nhị gia, chắc ông ta biết lần này không bán ngọc thạch nên không tới.

Tống Đường cũng chẳng để tâm, vốn dĩ vụ đấu giá này chỉ là "món khai vị" để làm nóng không khí cho chuyến đi xuống mộ sắp tới, nên không đủ mặt đại gia cũng chẳng sao.

"Đường Bảo, đêm qua cậu không sao chứ?" "Đúng đấy Đường Bảo, sáng ra nghe tin đêm qua có biến mà em lo chết đi được!" "Sợ thật đấy chứ, không ngờ trên đời có Hải Hầu Tử thật!" "Phải rồi, Nhân diện liêm là thứ gì thế cậu?" Thấy fan vẫn còn chưa hết bàng hoàng, Tống Đường cười bảo: "Tôi không sao, kỹ năng của anh Phi Ưng rất đỉnh, giải quyết mấy con quái đó dễ như chơi!

Còn mấy thứ này là gì thì cứ đợi đấu giá bắt đầu tôi sẽ nói rõ.

Mọi người chuẩn bị nhé, 10 phút nữa chúng ta bắt đầu!" Tống Đường nói xong liền bảo Bàn Tử tiếp chuyện với fan, còn anh tiến lại chỗ xác Hải Hầu Tử và Nhân diện liêm.

Trước khi bán phải nhờ hệ thống kiểm tra một lượt.

Định giá của anh chỉ là kinh nghiệm cá nhân, còn giá chính xác và nguồn gốc phải dựa vào hệ thống mới chuẩn, biết đâu lại tìm được thông tin bất ngờ.

Nghĩ vậy, anh nhìn vào xác Hải Hầu Tử.

Thông tin hiện lên: 【Tên vật phẩm: Xác Hải Hầu Tử】 【Giá trị: Dự kiến 1 vạn/con】 【Nguồn gốc: Một loại hải thú sống dưới biển, hình dáng như cá giao, mặt giống người, hung tàn khát máu, vảy có thể dùng làm thuốc】 Nhìn giới thiệu, Tống Đường tặc lưỡi.

Quả nhiên đúng như anh đoán, vậy thì giá Nhân diện liêm chắc cũng không chạy đi đâu được.

Anh nhìn sang bình thủy tinh nhốt Nhân diện liêm: 【Tên vật

phẩm: Nhân diện liêm】【Giá trị: Dự kiến 5 vạn/con】【Nguồn gốc: Một loại cổ trùng sống dưới nước, có thể điều khiển vật chủ bằng cách bám vào sau gáy, có tính nguy hiểm nhất định】Đúng thật, bằng giá với Ly Cổ ở Tần Lĩnh.

Loại cổ trùng này mỗi con 5 vạn là ổn rồi, vì số lượng chúng không hề ít, chẳng qua do sống dưới biển nên bình thường khó gặp thôi.

Đã nắm chắc giá cả, Tống Đường không chần chừ nữa.

Lúc này Bàn Tử đã chém gió với fan được một lúc lâu.

Tống Đường ra hiệu bắt đầu.

Bàn Tử cười lớn: "Thế này nhé, Bàn gia không tán dóc với các ông nữa!

Chúng ta sắp đến đích rồi.

Trước đó, chúng ta đấu giá vài món đồ nhỏ để làm nóng sân khấu nhé!

Các đại gia nào hứng thú thì chú ý theo dõi!" Nói đoạn, Bàn Tử mời Tống Đường lên sóng.

Không phải lần đầu bán hàng nên Tống Đường đã quá sành sỏi.

Anh đưa hai cái xác Hải Hầu Tử ra trước camera, cười nói: "Món đầu tiên của chúng ta hôm nay chính là xác Hải Hầu Tử!

Có tổng cộng hai cái xác, giá khởi điểm mỗi cái là 1 vạn!

Có thể mua trọn gói hoặc mua lẻ từng cái!

Các đại gia cứ thong thả cân nhắc!" Sau đó anh lại đưa Nhân diện liêm ở bên cạnh ra, giải thích: "Đây là Nhân diện liêm, một loại cổ trùng!

Nó có thể điều khiển vật chủ, nên ai muốn mua thì phải cẩn thận.

Chứ mua về mà bị nó khống chế làm mấy chuyện kỳ quái thì không hay đâu!

Giá khởi điểm cho mỗi con Nhân diện liêm này là 5 vạn!

Cũng có thể mua sỉ hoặc lẻ như Hải Hầu Tử!

Mọi người cứ xem xét nhé!" Tống Đường nói xong thì im lặng chờ đợi.

Những gì cần nói anh đã nói hết, còn lại tùy vào sự hứng thú của khách hàng.

Thực ra anh cảm thấy những thứ này cuối cùng chắc cũng về tay cơ quan chức năng thôi.

Vì mấy thương gia như Minh Thúc chỉ trọng lợi nhuận, giá trị của lũ quái này không lâu dài, giá bán lại không cao nên chưa chắc họ đã muốn ôm rơm rậm bụng.

Ví dụ, Hải Hầu Tử nhiều người muốn xem thật, nhưng qua livestream đã thỏa mãn tò mò của họ rồi.

Nếu ai đó mua về làm triển lãm thu phí, chưa chắc đã thu hồi vốn được nhanh.

Đầu tư 5 vạn mua xác, nhưng sau đó còn phải tốn tiền bảo quản chống thối rữa, làm tủ kính, rồi tiền vận chuyển đi triển lãm khắp nơi, chi phí phát sinh rất lớn.

Không như cái đỉnh đồng, cứ đặt vào bảo tàng là khách tự đến xem, tiết kiệm được bao nhiêu chi phí.

Quả nhiên, Tống Đường nói xong, phòng chat im bặt một lúc lâu.

Một lát sau, Đại Kim Nha mới lên tiếng: "Đường lão đệ, tôi nói thẳng nhé!

Xác Hải Hầu Tử này chúng tôi mua về tuy không lỗ vốn nhưng cũng chẳng kiếm chác được bao nhiêu!

Còn con Nhân diện liêm kia, nếu cậu tặng kèm cách nuôi thì có thể chúng tôi sẽ cân nhắc.

Chứ đồ đã chết với đồ còn sống giá trị khác nhau xa lắm, đúng không?" Tống Đường bất lực đáp: "Tiền bối Kim Nha, không phải tôi không muốn cho!

Mà là chính tôi cũng chẳng biết nuôi nó thế nào!

Hay là thế này, tôi cứ để đấy, đợi nó chết rồi bán cũng được!" Đại Kim Nha cười khổ: "Nó mà chết thì còn đáng tiền gì nữa!

Nói thực lòng, cậu đang livestream trực tiếp thế này, những thứ mang màu sắc thần bí một khi đã bị phơi bày hết thì chẳng còn mấy ai muốn bỏ tiền ra xem nữa đâu!

Chương 162

Cho nên mua về thực sự khó kiếm tiền lắm.

Tôi nói thật mong Đường lão đệ đừng để bụng nhé!

Tôi nghĩ cậu nên liên hệ với cô Kỷ Niệm thì hơn, mấy thứ này bán cho Viện nghiên cứu của chính phủ là hợp lý nhất!" Tống Đường gật đầu.

Lời của Đại Kim Nha là thực lòng, anh cũng nghĩ vậy.

Chỉ là nãy giờ không thấy Kỷ Niệm lên tiếng, không biết cô có đang xem không.

Nào ngờ, lời Đại Kim Nha vừa dứt, Kỷ Niệm đã xuất hiện: "Tôi đang liên hệ với Viện nghiên cứu đại dương rồi!

Họ sẽ rất hứng thú với mấy thứ này.

Nhưng nếu không biết cách nuôi, mua Nhân diện liêm về chẳng phải nó cũng sẽ chết sao?

Giá cả không thành vấn đề, nhưng để nghiên cứu thì nếu nuôi sống được chúng, giá trị sẽ cao hơn nhiều!" Tống Đường gật đầu: "Chuyện này tôi cũng chịu thôi, tôi đâu có biết nuôi cổ!

Hay thế này, các vị cứ mua về đi, thứ này không chết ngay được đâu.

Nếu lo lắng thì cứ mua mấy con lợn về cho nó bám vào sau gáy, chắc cũng duy trì được vài tháng.

Trong thời gian đó các vị có thể đăng tin tìm kiếm các bậc cao nhân nuôi cổ trong cả nước để họ hiến kế xem sao?" Kỷ Niệm thấy cách này cũng ổn.

Vì Nhân diện liêm giỏi khống chế vật chủ qua gáy, nên cho nó bám vào lợn chắc không chết sớm được.

Ở Việt Nam cao nhân dị sĩ rất nhiều, kiên trì tìm kiếm chắc chắn sẽ thấy người biết cách nuôi chúng.

Đã quyết định xong, Kỷ Niệm không chần chừ nữa.

Bản thân mấy con Hải Hầu Tử và Nhân diện liêm này chẳng đáng bao nhiêu tiền so với những món đồ trước đây họ từng mua, chỉ coi như món quà tặng kèm thôi.

Mà nói trắng ra, kể cả Nhân diện liêm có chết thật thì giá trị nghiên cứu của nó vẫn còn đó, có gì mà phải lo.

"Được, mấy thứ này chúng tôi lấy hết!" Kỷ Niệm tuyên bố.

Tống Đường mỉm cười: "Vẫn là cô Kỷ Niệm sảng khoái!

Đã có cơ quan chức năng mua rồi thì đợi lát nữa đội khảo cổ đuổi kịp, tôi sẽ giao thẳng đồ cho họ.

Họ chắc chắn có phương pháp bảo quản chuyên nghiệp." "Ừm!" Kỷ Niệm gật đầu.

Còn việc mang về giao cho Viện nghiên cứu đại dương hay xử lý thế nào thì không còn là việc của Tống Đường nữa.

Anh chỉ phụ trách tìm đồ và bán đồ, chưa bao giờ quản việc vận chuyển!

Vừa mới dán xong nhãn giá lên các món đồ, trên tàu đã vang lên tiếng thông báo của Phi Ưng qua loa: "Đường lão đệ chú ý!

Đường lão đệ chú ý, chúng ta đã tới đích!" Nghe thấy tiếng này, không chỉ nhóm Tống Đường mà cả fan trong phòng livestream cũng dậy sóng.

Chờ đợi bao nhiêu ngày, cuối cùng họ cũng đã tới vùng biển chỉ

định.

Tống Đường nhìn Bàn Tử bảo: "Phụ tôi một tay, dọn dẹp đồ đạc rồi ra xem thế nào!" Bàn Tử gật đầu.

Cả bọn nhanh chóng dọn dẹp "sàn đấu giá" rồi chạy ra phía trước boong tàu.

Lúc này, Phi Ưng cùng vài chiến sĩ đang đứng trực ở mũi tàu.

Phía trước họ vẫn là một vùng biển mênh mông bát ngát, nhưng vùng biển này có màu sắc đậm hơn hẳn so với trước.

Màu nước biển như thế này thường chỉ xuất hiện trong hai trường hợp: một là bên dưới có rãnh đại dương rất sâu, hai là có vật gì đó cực lớn nằm dưới đáy.

Tuy nhiên, dùng mắt thường thì khó mà nhìn rõ được.

Khi mấy người chạy tới, Phi Ưng đang cầm một chiếc máy tính bảng hiển thị hình ảnh quét được.

Anh nói: "Theo radar thăm dò, dưới vùng biển này có rất nhiều rãnh sâu!

Trong đó có một rãnh dường như chứa vật gì đó, nhưng rãnh quá nhiều làm nhiễu tín hiệu radar mạnh.

Hiện chưa thể xác định rõ là gì, cần phải lặn xuống xem thử.

Nếu các cậu không vội, tôi có thể cho người xuống trước!" Tống Đường vội ngăn lại: "Không cần đâu, đã đến đích rồi thì việc còn lại cứ để chúng tôi lo!

Với lại chúng tôi mới là người đi phát tài, để các anh đi mạo hiểm thì không đúng.

Tiền bán Hải Hầu Tử và Nhân diện liêm lát nữa trước khi xuất phát tôi sẽ chuyển cho các anh.

Những việc phía sau này, vì chúng tôi hưởng lợi nên rủi ro chúng tôi phải tự gánh vác!" Phi Ưng gật đầu không phản đối.

Anh biết Tống Đường không phải kẻ hẹp hòi, nói vậy là thực tâm không muốn họ gặp nguy hiểm chứ không phải sợ họ tranh đồ.

Thực tế Phi Ưng cũng chẳng muốn xuống, vì anh không hiểu gì về kỹ thuật đổ mộ, dẫn đồng đội xuống lỡ gặp biến thì rất phiền phức.

Tống Đường hiểu thấu đáo được điều đó khiến anh thấy rất hài lòng.

Nói chuyện với người thông minh quả thực không cần phải rườm rà, vài câu là hiểu ý nhau ngay!

Ngay lập tức, ba người Tống Đường về chuẩn bị trang bị, đồng thời chuyển tiền bán quái vật cho nhóm Phi Ưng.

Đó là công lao của họ nên đương nhiên phải thuộc về họ.

Trang bị mang theo rất nhiều, đặc biệt lần này phải đề phòng Cấm Bà nên họ mang theo cả súng phun lửa cầm tay, dùi cui điện, máy định vị quỹ tích và nhiều thứ khác.

Khi chuẩn bị xong xuôi, ai nấy đều trong tình trạng vác đồ nặng trĩu.

May mà xuống nước thì trọng lượng này sẽ giảm đi đôi chút, chỉ là cử động sẽ không còn linh hoạt như bình thường.

Cả nhóm kiểm tra trang bị lần cuối để chắc chắn không thiếu thứ gì, Tống Đường mới nhìn vào camera nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị xong, giờ bắt đầu xuống nước đây!

Theo suy đoán ban đầu, có thể một phần ngôi mộ dưới đáy biển này nằm ở khu vực chưa bị nước tràn vào.

Vì vậy, tôi chia phạm vi đấu giá ngôi mộ này thành hai khu: khu

vực ngập nước và khu vực khô ráo!

Lát nữa chúng tôi sẽ đi qua khu vực ngập nước trước, những thứ tôi từng kể như mô hình Vân Đỉnh, xác ướp kim thân, hay cây san hô chuông đồng... có thể đều nằm ở đó.

Tình trạng bảo quản của chúng tôi không dám hứa trước, nên tôi phải nói rõ ngay từ đầu: Giá khởi điểm cho toàn bộ đồ vật ở khu vực ngập nước là 200 triệu!

Cuộc đấu giá bắt đầu từ bây giờ và sẽ kết thúc ngay khi chúng tôi đặt chân vào lối vào ngôi mộ bị nổ tung!

Đại gia nào muốn đầu tư thì tranh thủ thời gian nhé!

Một khi chúng tôi đã vào trong mộ, giá đấu này sẽ tự động hủy bỏ, lúc đó tôi sẽ tự bỏ tiền nhờ đội khảo cổ trục vớt đồ lên, giá trị lúc ấy thì chưa biết thế nào đâu!

Muốn thử vận may thì đừng bỏ lỡ cơ hội này!" Nói xong, Tống Đường chẳng thèm quan tâm đến phòng livestream đang nổ tung tranh luận, anh ra hiệu cho nhóm Bàn Tử rồi là người đầu tiên nhảy tõm xuống biển.

Bàn Tử và những người khác bám sát theo sau, bốn người lần lượt rơi xuống nước rồi lặn sâu xuống đáy.

Cùng lúc đó, trong tai nghe vang lên giọng nói của Phi Ưng: "Bắt đầu kiểm tra liên lạc, Đường lão đệ nghe rõ trả lời!" "Nghe rõ!" "Tốt!

Xác nhận, Bàn Tử nghe rõ trả lời!" "Nghe rõ!" "Xác nhận, Thiên Chân!"...

Phi Ưng kiểm tra lần lượt từng người, đảm bảo mọi người đều giữ liên lạc được rồi mới nói tiếp: "Được rồi!

Hành động chính thức bắt đầu!

Chúng tôi sẽ đợi các cậu ở trên này, đồng thời theo dõi sát sao mọi động thái, có vấn đề gì thì liên lạc ngay!

Chúc chuyến đi của mọi người thuận buồm xuôi gió!" "Cảm ơn!" Tống Đường đáp.

Trong phòng livestream, theo bước Tống Đường và những người khác xuống nước, bầu không khí lập tức đạt đến cao trào.

Đặc biệt là mấy vị đại kim chủ trước đó không mấy khi xuất hiện, lúc này cũng đồng loạt lộ diện.

Minh Thúc vừa vào đã trực tiếp phát đạn mạc nói: "Đường lão đệ, cậu để a thúc đây đợi hơi lâu rồi đấy!

Vụ Tần Lĩnh một sợi lông cũng không vớt được, vất vả lắm cậu mới ra ngoài, mà lề mề mãi mới bắt đầu hạ mộ!

Tôi còn tưởng cậu cũng giống thằng xúi quẩy Trương Đông kia, bặt vô âm tín rồi chứ!" Tống Đường vốn dĩ đã quên mất Trương Đông, nghe Minh Thúc nhắc tới mới nhớ ra.

Gã Trương Đông này lúc đầu chẳng phải gào thét đòi đi Tần Lĩnh sao?

Sao mình đã ra ngoài rồi, chuẩn bị xuống biển rồi mà gã vẫn chưa có động tĩnh gì? "Minh Thúc!

Ngài nhắc tôi mới nhớ, Trương Đông đâu rồi?

Ngài có sang xem livestream của gã không?

Gã giờ đang ở đâu thế?" Minh Thúc nghe vậy ngẩn ra đáp: "Xem livestream cái nỗi gì, thằng xúi quẩy Trương Đông đó giờ căn bản không tìm thấy người!" "Chẳng lẽ gã vào 'trại' rồi?" Bàn Tử hỏi. "Làm sao có thể, công ty giải trí Đông Dương bị điều tra vì trốn thuế, gã chỉ là một nhân viên quèn, sao phải vào đó!

Tôi cũng nhớ gã nói đi Tần Lĩnh, sao sau đó lại im hơi lặng tiếng thế nhỉ!" Nhắc đến Trương Đông, mấy người đều thấy kỳ quái.

Gã này chẳng lẽ chết giữa đường rồi?

Vãi thật, nếu thế thì thảm quá, đến người nhặt xác cũng không có.

Ngay lúc mấy người đang trò chuyện, bỗng có fan phát đạn mạc: "Ê ê!

Cảnh sát vừa thông báo, nhận được điện thoại của du khách nghi là bị lạc!

Hình như là Trương Đông, cảnh sát địa phương đã cử người đi cứu viện rồi!" "Vãi, đúng thật kìa!" "Trời ạ, Đường Bảo ra ngoài gần nửa tháng rồi, gã này vẫn chưa tìm thấy cổ mộ Tần Lĩnh ở đâu!" "Ha ha, đâu chỉ vậy, tôi cảm giác phía chính quyền ở Tần Lĩnh chắc đã bắt đầu hành động bảo hộ rồi!" "Trương Đông này cũng mạng lớn, cái nơi như Tần Lĩnh mà gã không chết ở trong đó!" "Xem ra Thượng đế không cần gã lắm, mà Thượng đế bảo gã đi làm gì?

Sang đó cãi lộn với Thượng đế à?" "Ha ha!" Tống Đường nhìn fan trêu chọc trong phòng livestream cũng không nhịn được cười.

Chương 163

Có điều quỹ đạo cuộc đời của anh và Trương Đông đã càng lúc càng xa.

Từ khi Đông Dương bị phong tỏa, đôi bên cũng chẳng còn giao thiệp gì.

Với chuyện của gã, Tống Đường cũng không mấy hứng thú.

Minh Thúc hiển nhiên cũng không quan tâm, lại hỏi: "Đường lão đệ, cậu làm vậy không hợp lý đâu!

Sắp vào hải để mộ đến nơi rồi, sao không đợi vào trong rồi đấu giá đồ dưới nước luôn?

Gom lại một gói như thế không hay lắm!" Bàn Tử cũng thấy không ổn, bèn nói: "Đường lão đệ, cậu đúng là phải suy nghĩ kỹ!

Gom lại 200 triệu tuy không tệ, nhưng vấn đề là mức giá này định quá thấp!

Hồi ở động xác, một viên lục lạc thanh đồng buộc trên mông thi miết đã bán được giá cao 20 triệu!

Mà trong hải để mộ này có một cây san hô hóa thạch, trên đó treo đầy lục lạc thanh đồng!

Ít nhất cũng phải có mấy chục viên, chưa nói đến cái khác, chỉ riêng giá trị cây san hô hóa thạch treo lục lạc thanh đồng đó đã vượt quá 200 triệu rồi!

Những đồ khác ngâm dưới nước coi như biếu không à?

Nào là gương đồng Bàn gia dùng để đập Hải hầu tử, rồi mô hình Vân Đỉnh!

Cái nào chẳng đáng giá liên thành!" Thiên Chân không hứng thú với mấy thứ này nên không nói gì, Tiểu Ca thì lầm lũi dẫn đường.

Tống Đường bất đắc dĩ bảo: "Nói thì nói vậy, nhưng cây san hô lục lạc thanh đồng đó ngâm dưới nước bao nhiêu năm rồi!

Các ông bảo đảm nó không hư hại sao?

Còn mô hình Vân Đỉnh kia thì gần như không thể bảo tồn được, nó làm bằng gỗ!

Ngâm nước lâu vậy chắc mục nát từ đời nào rồi!

Còn gương đồng kia, tuy là kim loại, nhưng đồng ngâm nước lâu thì tính chất đồng còn lại bao nhiêu cũng khó nói!

Quan trọng nhất là tự chúng ta thuê người trục vớt quá phiền phức!

Ít thì nửa tháng, nhiều thì dăm ba tháng, chúng ta chẳng làm được gì khác, chỉ có thể canh chừng ở đây!

Có thời gian đó, chúng ta đi tìm thêm vài cái mộ không tốt hơn sao?

Hơn nữa, quá trình trục vớt cũng có rủi ro!

Vì mấy thứ đó mà làm lỡ thời gian là không đáng!

Không tin các ông hỏi Thiên Chân xem!" Bàn Tử hết cách, nhìn sang Thiên Chân.

Thiên Chân tự nhiên gật đầu tán đồng.

Tiểu Ca đến đây là có mục đích, Thiên Chân cũng không muốn ở lại lâu.

Sau khi giúp Tiểu Ca tìm được đồ, chỗ này dù có ngâm hàng trăm thỏi vàng anh cũng chẳng hứng thú.

Bàn Tử thấy Thiên Chân đứng về phía Tống Đường nên không nói

thêm nữa.

Chỉ là tiếc cho đống đồ tốt bị đem bán trọn gói.

Nghĩ đến cái gương đồng mình từng dùng, cây san hô hóa thạch mình từng thấy, anh ta lại thấy tiếc hùi hụi.

Minh Thúc là cáo già, nghe vậy liền nói: "Đường lão đệ, nếu cậu bảo đồ bên trong nhiều như vậy!

Chi bằng cứ đợi vào trong thấy tận mắt rồi hãy để người ta đấu giá có hơn không!

Sao phải xác định trước khi vào?

Làm vậy không hợp lý chút nào!" Tống Đường nghe xong cười nhạt: "Minh Thúc, tôi không giỏi kinh doanh nhưng ngài cũng đừng coi tôi là thằng ngốc!

À, tôi vào trong rồi các ngài thấy cái gì đáng tiền mới bắt đầu ra tay!

Ngài tưởng mọi người đều ngốc à? 'Hộp mù' thì đương nhiên không được biết bên trong có gì!

Nếu không thì còn gì thú vị nữa?

Ngài không lấy thì đừng phí lời, có đầy người muốn!

Cái hộp mù này là tôi dành tặng phúc lợi cho mọi người, xem ai dám đánh cược một phen!

Nếu không phải tôi chẳng muốn lãng phí thời gian vào việc trục vớt, tôi đã tự thuê người rồi, ngài nghĩ gì thế?" Minh Thúc nghe vậy hơi cứng họng.

Trong khi đó, nhóm Lưu Ly Tôn vẫn im lặng quan sát.

Có vẻ họ cũng đang cân nhắc xem có nên bỏ ra 200 triệu để đánh

cược một lần không.

Dù sao đây cũng là 200 triệu chứ không phải 200 đồng.

Kể cả là đại kim chủ như họ cũng phải suy nghĩ kỹ xem có nên theo ván cược này không.

Tuy nhiên, đúng lúc mọi người đang đắn đo, Đại Kim Nha vốn im lặng nãy giờ đột ngột lên tiếng: "Ván này của Đường lão đệ, tôi theo! 200 triệu phải không, tôi sẽ chuyển khoản chia thành nhiều đợt cho cậu ngay!" Tống Đường ngẩn người, không ngờ Đại Kim Nha lại sảng khoái như vậy.

Thậm chí Minh Thúc cũng sững sờ: "Kim Nha tử, cậu điên rồi à?

Cậu đào đâu ra nhiều tiền thế?

Hơn nữa, đặt cược lớn một lần thế này không giống phong cách của cậu chút nào!" Đại Kim Nha cười đáp: "Minh Thúc, vẫn là ngài hiểu tôi!

Tôi làm gì có nhiều tiền thế!

Chẳng qua là phu nhân của Hồ tư lệnh nhà chúng ta, Dương tiểu thư nghe nói bên trong có lục lạc thanh đồng, muốn lấy vài viên về nghiên cứu.

Tổ tiên người ta là đại tài phiệt phố Wall, đương nhiên cược nổi!

Hơn nữa Hồ tư lệnh đã nói rồi, nhân phẩm của Đường lão đệ ông ấy tin tưởng!" "Mẹ kiếp, thằng họ Hồ kia muốn cược mà không kéo tôi theo!

Các người coi tôi là người ngoài à!" Minh Thúc bất mãn.

Tống Đường lười xem tiếp, đây là vấn đề nội bộ của bọn họ.

Tuy nhiên, việc Hồ tư lệnh tin tưởng mình như vậy khiến anh có chút thụ sủng nhược kinh.

Bàn Tử nghe là Hồ tư lệnh cược thì cũng không ý kiến gì nữa.

Dù sao lão Hồ cũng là người mình, lão Hồ kiếm được tiền thì mình cũng được hưởng lây!

Tống Đường thấy Kiều Nhị và Lưu Ly Tôn đều im lặng, thư ký Kỷ Niệm cũng không có ý định tranh giành, bèn không phí lời nữa, hướng về phía livestream nói: "Đã vậy thì Kim Nha tiền bối, ông ghi hình lại nhé!

Tôi ở dưới nước không dán nhãn ký tên được.

Ông quay lại làm bằng chứng, toàn bộ vật phẩm trong khu vực ngâm nước của hải để mộ này đều thuộc về ông!" "Được rồi!

Vẫn là Đường lão đệ sảng khoái!" Đại Kim Nha cười lớn.

Lập tức quay màn hình lưu lại bằng chứng để tránh việc sau này tranh chấp phân chia cổ vật gây mất vui.

Mọi người đều là người sảng khoái nên không nói nhiều.

Đại Kim Nha vừa quay xong, Thiên Chân phía trước đã dừng lại, nói với Tống Đường: "Đến nơi rồi!

Đã nhìn thấy lối vào hải để mộ bị nổ tung!" Tống Đường mỉm cười: "Đi!

Chúng ta trực tiếp mở hộp mù online cho Kim Nha tiền bối xem!" Trong phòng livestream, theo tầm mắt của Tống Đường, gần như đồng thời mọi người đều thấy tình hình phía trước.

Tiêu cự camera dần ổn định, mọi người nhanh chóng nhìn thấy phía dưới chân họ là một vùng vực thẳm sâu hun hút.

Địa hình này xuất hiện ở Thủy Thăng Long vốn không có gì lạ, nhưng khán giả livestream làm gì đã thấy cảnh này bao giờ, lại còn là trực tiếp tại hiện trường, ai nấy đều trầm trồ thán phục.

Giữa vô số vực thẳm phía dưới, tại một khe vực, một con tàu cổ khổng lồ đang nằm mắc kẹt.

Đuôi tàu hướng về phía họ, đầu tàu hướng về phía xa, không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Hai bên là vách đá ngầm kéo dài xuống dưới cả chục mét.

Thiên Chân quan sát một hướng rồi nói: "Tôi nhớ đằng kia có một đường hầm dẫn nước, có thể trực tiếp vào nội bộ cổ mộ!

Chúng ta đi đường hầm hay đi lối bị nổ?" Tống Đường cũng biết lối vào Thiên Chân nói nằm ẩn trong một khóm san hô hóa thạch.

Nếu là trước kia, đi đường đó chắc chắn thuận tiện.

Nhưng vấn đề là thời thế đã thay đổi!

Cửa mộ này Thiết Tam Giác đã cho nổ rồi, đương nhiên đi trực tiếp qua lối đó sẽ tốt hơn, không cần phải đi vòng vèo qua đường hầm nước nữa.

Dù sao họ cũng phải cho Đại Kim Nha xem hàng tại chỗ, người ta đã trả tiền, chắc chắn đang rất sốt ruột.

Hơn nữa, với họ thì đi lối nổ chắc chắn tốt hơn.

Tuy nhiên Tống Đường cũng biết Thiên Chân đang lo lắng điều gì.

Nhìn thấy cái lỗ nổ đó, e là cư dân mạng lại bắt đầu "diễn trò" đòi bắt bỏ tù anh.

Bàn Tử cười nói: "Thiên Chân, cậu đừng lo quá.

Tôi biết cậu quen Tà Đế, nhưng ông ta đã làm chuyện này thì khó tránh khỏi mang tiếng, đừng để bụng làm gì!" Thiên Chân lườm Bàn Tử một cái như muốn nói: "Cái lão này sao tim lớn thế?

Chẳng lẽ hồi đó nổ chỗ này ông không giúp sức chắc?" Nhưng nói

đi cũng phải nói lại, nếu thực sự phân chia trách nhiệm, bọn họ chỉ tính là tòng phạm.

Chương 164

Người thực sự cho nổ chỗ này không phải bọn họ, mà là người đàn bà kia!

Đến phút cuối, chính bà ta đã ném đồ ra dẫn nổ thuốc nổ!

Ba người Bàn Tử cùng lắm chỉ là tòng phạm vận chuyển thuốc nổ.

Nhưng người đàn bà đó đã không còn, trách nhiệm đương nhiên chẳng thể truy cứu, cuối cùng lại đổ lên đầu ba người Thiên Chân.

Tuy lo lắng nhưng Tống Đường nói cũng đúng, cộng thêm việc Tiểu Ca đã bơi qua đó, Thiên Chân không nói thêm gì nữa.

Khi họ dần tiến lại gần, mọi người bao gồm cả fan livestream đều nhìn thấy ở phần sau của con tàu cổ khổng lồ có một lỗ hổng bị hư hại.

Cái lỗ không lớn, nếu không lại gần thì thật sự khó phát hiện.

Nó nằm ở phần đuôi tàu, đen ngòm như một hố đen.

Fan thấy vậy lập tức phấn khích: "Ê ê!

Đây chính là lối ra bị nổ đó à?" "Đỉnh thật đấy!

Tà Đế mà bị bắt chắc phải dựa cột quá!" "Chứ còn gì nữa, con tàu cổ đẹp thế này mà bị nổ, tiếc thật!" "Chuyên gia khảo cổ chắc đang khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi!" "Ai!

Đúng là phí của trời!" Thấy fan nhắc chuyện này, Thiên Chân chỉ biết bất đắc dĩ.

Bàn Tử cười bảo: "Cũng không thể nói thế, chúng ta phải thông cảm, năm đó Tà Đế và đồng đội ở đây khó khăn biết bao!

Suýt chút nữa là bỏ mạng, nghề nào cũng chẳng dễ dàng, mọi người bao dung chút nhé!" Tống Đường nghe mà buồn cười.

Nhưng lúc này họ đã rất gần lối vào nên không lên tiếng.

Khoảng ba phút sau, mấy người cuối cùng cũng đến gần lỗ hổng bị nổ.

Bàn Tử cầm đèn pin soi vào trong, bên trong đen kịt không nhìn rõ.

Anh quay sang nhìn mọi người, thực ra là nhìn Thiên Chân, nói: "Thật sự phải vào à?

Mẹ kiếp, tôi cứ cảm giác chúng ta đang đi tìm cái chết vậy." Thiên Chân bất đắc dĩ nhìn Tiểu Ca.

Nếu không phải Tiểu Ca muốn đến, thực ra anh cũng chẳng muốn vào.

Cái hải để mộ này năm đó quỷ dị thế nào, không ai rõ hơn anh.

Đúng như Bàn Tử nói, hành động này chẳng khác nào tìm chết.

Nhưng đã đến đây rồi, bảo từ bỏ thì hiển nhiên không kịp nữa.

Tống Đường ra hiệu một tiếng, là người đầu tiên lách vào.

Tiểu Ca theo sát phía sau, rồi đến Bàn Tử và Thiên Chân.

Thiên Chân vừa vào đã nói: "Vừa nãy tôi nhìn qua ngoại quan con tàu đắm này, đúng như cậu suy đoán trước đó!

Toàn bộ chiều cao thân tàu đồng nhất, nhưng phần đuôi tàu có một bể nước lớn, phòng mô hình lại nằm sát đỉnh.

E là không có chỗ nào giấu quan tài của Uông Tạng Hải rồi!

Chúng ta đi thẳng đến tiền thất chứ?" Tống Đường đáp: "Không vội!

Dưỡng khí của chúng ta còn nhiều, cứ xem xét tình hình ở đây đã!

Nếu không có vấn đề gì mới đi tiền thất!" Thiên Chân gật đầu.

Theo sự xuất hiện của những chiếc đèn hầm chuyên dụng dưới nước, sự áp bức của bóng tối xung quanh vơi đi phần nào.

Đèn họ dùng có phạm vi chiếu sáng khoảng 20 mét.

Chủ yếu vì đây là bên trong tàu đắm, trong nước có rất nhiều hạt phù du, nếu không thì tầm nhìn còn xa hơn nữa!

Mấy người quan sát xung quanh một lượt.

Ngay lập tức đập vào mắt là một khối gỗ lớn trôi nổi trong nước.

Nó ở khá gần Bàn Tử, anh liền bơi tới kéo lại.

Khối gỗ này chắc quá lớn nên không trôi ra ngoài qua lỗ nổ được, cứ thế bị kẹt ở đây.

Bàn Tử lật khối gỗ lại, mọi người thấy trên đó có rất nhiều món đồ trang trí nhỏ đính kèm.

Bàn Tử nhận ra ngay: "Vãi, đây chắc là tấm ván đặt mô hình Vân Đỉnh năm đó rồi!

Tôi nhớ trên bệ đá đúng là có đặt một khối gỗ thế này!" Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử cau mày: "Thế mô hình trên này đâu?

Mẹ kiếp, không lẽ bị nước cuốn trôi hết rồi?" Mọi người im lặng, hiển nhiên khả năng cao là vậy.

Trên tấm ván này trừ mấy linh kiện nhỏ ra thì phần lớn mô hình đã biến mất.

Có lẽ khi đó dòng nước quá mạnh đã cuốn trôi sạch các lầu các trên này.

Tống Đường thấy mọi người có vẻ nản lòng, vội khuyên: "Đừng

nản chí, tuy mô hình bị hỏng nhưng dù sao đây cũng là cổ vật, cộng thêm xuất xứ và lai lịch, vẫn đáng tiền chán!

Kim gia, ông cứ bình tĩnh, để chúng tôi tìm xem còn đồ gì khác không!" Mấy thứ này đã được bán trọn gói, nên giá trị thế nào không liên quan đến Tống Đường và đồng đội nữa.

Nhưng Đại Kim Nha đang xem livestream, đương nhiên anh không thể bỏ mặc.

Ít nhất cũng phải cho người ta thấy có những gì để người ta yên tâm.

Cả nhóm bắt đầu lặn xuống sâu hơn.

Một lát sau, quả nhiên họ thấy dưới đáy mộ thất có rất nhiều đồ vật đổ ngổn ngang, phủ một lớp bụi dày, không nhìn rõ là gì.

Nhưng nhìn hình dáng thì có vẻ giống mấy cái giá đèn thanh đồng mà Bàn Tử dùng để ném Hải hầu tử năm xưa.

Bàn Tử tiến tới gạt lớp bụi đi, quả nhiên lộ ra giá đèn màu thanh đồng.

Tuy bị ăn mòn khá nặng nhưng dù sao cũng là đồ thanh đồng thứ thiệt.

Bàn Tử xoa giá đèn nói: "Thế nào lão Kim, tôi không lừa ông chứ!

Đây mới chỉ là một cái, tôi nhớ chỗ này có tận bốn cái cơ!

Thế nào, định giá thử xem, một cái này bán được bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha đang xem livestream cười đáp: "Bàn gia, có sao nói vậy, giá đèn thanh đồng này đúng là không tệ!

Chỉ tiếc là ngâm nước biển quá lâu rồi!

Ông đừng phí thời gian vào mấy món lặt vặt này nữa, xem xem còn đồ gì khác không!" Bàn Tử gật đầu, lời này có lý.

Anh đang định đi tìm tiếp thì Tống Đường đột nhiên lên tiếng: "Đừng động, chỗ này có đồ!" Bàn Tử nghe vậy lập tức đứng hình không dám nhúc nhích.

Thiên Chân kéo anh ta lại một cái.

Sau đó mọi người thấy ở góc khuất phía sau Bàn Tử có một vật nằm đổ nghiêng.

Ánh đèn pin chiếu qua, lập tức có ánh sáng xanh đồng nhạt phản xạ lại.

Hơn nữa hướng phản xạ không đồng nhất, chứng tỏ vật đó không bằng phẳng.

Cả nhóm vội bơi tới.

Họ thấy trong góc đó có một vật giống như cây cảnh nằm đổ.

Thứ phản xạ ánh sáng chính là một cây san hô trên đó.

Cây san hô treo đầy những chiếc lục lạc nhỏ bằng chất liệu thanh đồng!

Trên lục lạc cũng phủ một lớp bụi nhưng không nhiều.

Bàn Tử định đưa tay lau thì Thiên Chân cản lại.

Bàn Tử bảo: "Đừng lo, ở dưới nước nó không kêu được đâu!" Nói rồi Bàn Tử đã lau sạch bề mặt một chiếc lục lạc.

Quả nhiên ánh phản quang lập tức sáng lên rõ rệt.

Hiển nhiên độ bảo tồn của những chiếc lục lạc thanh đồng này tốt hơn mấy cái giá đèn kia nhiều!

Bàn Tử ra hiệu hướng ống kính lại gần, nói với livestream: "Lão Kim!

Thấy sao?

Đường lão đệ không lừa ông chứ!

Một cây san hô thế này ít nhất cũng phải có mấy chục cái lục lạc!

Lần này ông trúng đậm rồi!" Tống Đường cũng gật đầu.

Tuy anh chưa dùng hệ thống để xem giá trị nhưng chắc chắn nó không thấp hơn nhiều so với đống tìm thấy ở động xác.

Tất nhiên vẫn sẽ thấp hơn một chút, vì lục lạc trên cây san hô này dường như không có hệ thống cộng sinh, có sự khác biệt với lục lạc trong động xác!

Bàn Tử cười lớn: "Lão Kim, lần này ông phát tài rồi!

Dù sao ông cũng là dân trong nghề, định giá thử xem một cái lục lạc này bán được bao nhiêu?" Đại Kim Nha sớm đã cười không khép được miệng, nghe vậy vội nói: "Đừng đừng, từ khi xem livestream đấu giá của Đường lão đệ, tôi thấy Đường lão đệ mới thực sự là cao thủ trong nghề!

Định giá cái nào chuẩn cái nấy!

Hay là Đường lão đệ giúp tôi định giá xem, một viên này trị giá bao nhiêu?" Tống Đường mỉm cười gật đầu.

Bản thân anh cũng muốn xem xuất xứ của thứ này, bèn nhìn vào cây san hô.

Chương 165

Quả nhiên, thông tin giá trị lập tức hiện ra: 【 Tên vật phẩm: Cây san hô lục lạc thanh đồng 】 【 Giá trị: Tổng cộng ước tính 220 triệu 】 【 Nguồn gốc: Vật này được sản xuất vào thời Chiến Quốc, sử dụng san hô từ Nam Hải kết hợp với lục lạc thanh đồng của Xá quốc mà chế tạo thành, thường được dùng làm đồ tùy táng 】 Nhìn thấy giới thiệu, Tống Đường không khỏi tặc lưỡi.

Đầu tiên là về giá trị, món này đã vượt quá giá đấu giá của Đại Kim Nha.

Vậy nên quả này Đại Kim Nha chắc chắn lãi lớn!

Mà đây mới chỉ là một món, những thứ khác gần như là biếu không.

Vì vậy kết quả ván cược hào phóng này của Đại Kim Nha rất tốt.

Tuy doanh thu của Tống Đường có thấp đi nhưng bù lại anh tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Hiện tại, thời gian đối với anh quý hơn mấy chục triệu kia nhiều, vì còn những cổ mộ khác đang đợi anh hạ xuống.

Ngoài ra là về xuất xứ.

Giới thiệu của hệ thống tuy chỉ có một câu nhưng Tống Đường vẫn nhận ra điểm kỳ lạ.

Ví dụ, thứ này được đúc vào thời Chiến Quốc.

San hô hóa thạch từ Nam Hải thì không nói, chủ yếu là lục lạc thanh đồng đến từ Xá quốc.

Vậy khi đó Xá quốc hẳn đang ở trạng thái ẩn thế!

Mà thứ này được tạo ra để tùy táng, nên xác suất cao là nó vốn ở Tần Lĩnh!

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

E là phải hỏi Uông Tạng Hải xem năm đó ông ta có từng đến Tần Lĩnh không!

Tất nhiên, Uông Tạng Hải đã chết nên không thể hỏi rõ ngọn ngành.

Nhưng chuyện này bắt đầu trở nên thú vị hơn rồi.

Hình như các cổ mộ này đều thấp thoáng bóng dáng của Uông Tạng Hải, mà thứ ông ta truy cầu cả đời chẳng phải là trường sinh sao?

Nhưng khi đến Tần Lĩnh, ông ta lại không bị năng lực của Thần Thụ thu hút?

Hiển nhiên là không thể, Uông Tạng Hải rất có thể cũng đã phát hiện ra năng lực của Thần Thụ chỉ là ảo giác, nên ông ta mới không tiếp tục nghiên cứu thêm.

Những điều này tuy chỉ là suy đoán của Tống Đường nhưng kết hợp với tình hình hiện tại thì đã có rất nhiều bằng chứng gián tiếp xác nhận.

Bàn Tử thấy Tống Đường im lặng bèn hỏi: "Sao thế?" Tống Đường hoàn hồn, cười nói: "Không có gì, lần này Kim Nha tiền bối lãi đậm rồi!

Cây san hô thanh đồng này tôi cảm giác ít nhất cũng phải 220 triệu khởi điểm!" "Cái gì?" Bàn Tử nghe vậy mắt trợn ngược: "220 triệu?

Thế chẳng phải chúng ta lỗ sặc máu à!

Không được không được, hay là chúng ta trả tiền lại cho Đại Kim

Nha rồi tự mình bán đi!" "Bàn gia, ông làm thế là mất phong thái quá đấy, đã thỏa thuận xong xuôi sao có thể lật lọng được?" Đại Kim Nha vội can ngăn.

Tống Đường cười bảo: "Kim Nha tiền bối yên tâm, chuyện này tôi đã quyết rồi!

Đã bán là bán, thứ này đương nhiên để lại cho ông!

Những thứ ngâm trong nước này đều là của ông hết!" Bàn Tử còn định nói gì đó, Tống Đường hạ thấp giọng: "Ông giữ chút phong thái đi, vả lại tiền này là của Hồ gia và vợ ông ấy bỏ ra!

Với mối quan hệ của ông và Hồ gia thì tiền này cũng coi như của ông còn gì?" Bàn Tử ngẩn ra, đúng là vậy thật, bèn cười hì hì không nói nữa.

Tuy nhiên lúc này fan trong phòng livestream đã nổ tung: "Đậu mợ, 220 triệu?

Đùa à?

Đầu tư có 200 triệu thôi mà!" "Vãi, ước gì tôi có tiền!" "Người ta xem livestream phút mốt kiếm 200 triệu, tôi xem livestream phút mốt lỗ 200 triệu!" "Nhìn lão Kim kiếm tiền còn khó chịu hơn cả tôi bị mất tiền!" "Ván cược này lãi đậm rồi!" Fan bàn tán xôn xao, chẳng ai ngờ ván cược này lại mang về lợi nhuận khủng như thế.

Nhóm Đường Bảo mạo hiểm thăm mộ, kết quả Đại Kim Nha lại là người ngồi mát ăn bát vàng, ai mà ngờ tới?

Nhưng chuyện này cũng không phải lần đầu.

Trước đó ở Tần Lĩnh, khu cổ chiến trường cũng được bán trọn gói.

Chỉ là giá trọn gói thường không thấp nên ít người dám cược.

Không ngờ Đại Kim Nha liều một phen lại trúng lớn.

Tống Đường không quan tâm mấy chuyện đó, thấy fan tám chuyện mãi không dứt bèn ra hiệu: "Đi thôi, chỗ này không còn gì để luyến tiếc nữa, chúng ta đi thẳng ra tiền điện!" Thiên Chân nghe vậy lại nhìn ra xa.

Tống Đường thấy trên vách tường đằng kia có một cái hốc thấp, dường như chính là đường hầm đặt cây san hô lục lạc thanh đồng năm đó. "Sao, muốn vào xem thử à?" Tống Đường hỏi.

Đường hầm này chính là điểm kết thúc của toàn bộ câu chuyện.

Năm đó nhóm Văn Cẩm đã bị đánh thuốc mê ở trong đó!

Hơn nữa Thiết Tam Giác lần trước tới cũng đã vào rồi.

Không biết lúc này nhìn thấy, Thiên Chân đang nghĩ gì.

Thiên Chân im lặng hồi lâu, bỗng lắc đầu: "Không cần đâu, cây san hô đã bị cuốn ra ngoài rồi, bên trong còn gì nữa đâu?

Mau tranh thủ thời gian đi tiền điện đi!" Tống Đường gật đầu, Thiên Chân nghĩ thoáng được như vậy là rất tốt!

Cả nhóm không trì hoãn nữa, xác định phương hướng rồi bơi về phía lối vào dẫn tới tiền điện.

Trên đường họ lại thấy vài món cổ vật trôi nổi nhưng không ai còn hứng thú.

Dù sao đống này đã bán rồi, giá trị bao nhiêu không còn liên quan đến họ.

Tuy nhiên Tống Đường vẫn liên hệ với Phi Ưng.

Đợi đội khảo cổ đến sau, họ có thể xuống trục vớt đống đồ này trước.

Còn chi phí thuê đội khảo cổ thì Đại Kim Nha phải tự chi trả, chuyện đó không thuộc thẩm quyền của họ.

Mấy người nhanh chóng đến lối vào đường hầm.

Tống Đường bỗng chặn mọi người lại: "Đợi đã, tôi phải dặn dò cái này!" Nói đoạn, anh bảo Phi Ưng: "Ghi nhớ kỹ, nhân viên đội khảo cổ xuống làm việc tuyệt đối không được vào đường hầm này!

Theo tôi biết, đường hầm này rất nguy hiểm!

Nếu vào không đúng lúc có thể nguy hiểm đến tính mạng!

Nhớ kỹ đấy!

Nếu sau này xảy ra chuyện thì đừng trách tôi không nhắc trước!" Phi Ưng gật đầu: "Rõ, tôi nhất định sẽ truyền đạt lại, yên tâm!" Tống Đường gật đầu, sau đó mới dẫn mọi người vào đường hầm.

Fan thấy nhóm Tống Đường vào hầm liền hỏi: "Đường Bảo, anh dặn đội khảo cổ đừng vào, sao các anh lại xông thẳng vào thế?" "Đúng đấy, các anh không định cẩn thận chút à?" Bàn Tử thấy vậy cũng vội nói: "Phải đó Đường lão đệ!

Hay là chúng ta cũng cẩn thận tí?

Theo tôi biết, chỗ này có thể có Kỳ môn độn giáp, nếu đi nhầm lối là hai bức tường vách sẽ ép lại đấy!

Tuy giờ bị ngâm nước không biết còn dùng được không, nhưng cẩn thận vẫn hơn!" Thiên Chân gật đầu, anh cũng từng nếm trải chuyện này nên thấy Bàn Tử nói có lý.

Tống Đường bảo: "Đúng thế, nhưng thực ra cũng không cần quá để tâm!

Nếu thực sự là cửa tử, chúng ta vẫn có thể tìm thấy đường hầm thoát hiểm năm đó của Thiết Tam Giác.

Nhưng các ông đã lo thì cứ phòng bị một chút vậy!" Thiên Chân ngẩn ra, không khỏi nhớ lại chuyện năm xưa.

Còn Tống Đường đã nhặt được một thanh gỗ từ đống đồ trôi nổi xung quanh.

Sau khi mô hình Vân Đỉnh bị tan tác, chỗ này đầy rẫy rác trôi nổi!

Thanh gỗ này có vẻ bị dòng nước cuốn đến đây.

Tống Đường bẻ gãy thanh gỗ, bẻ vừa đúng chiều rộng của đường hầm, rồi cầm ngang trong tay.

Như thế nếu hai vách đá khép lại, thanh gỗ này chắc chắn sẽ báo hiệu ngay.

Làm xong mấy bước này mọi người mới thở phào.

Đoạn đường đi khá nhàm chán, xung quanh ngoài nước ra chẳng có gì khác.

Fan bắt đầu lên tiếng: "Đường Bảo đang rảnh, anh lâu rồi không kể chuyện Thiết Tam Giác đấy!" "Đúng rồi, nhân lúc đang đi đường kể tí đi!" "Phải phải, năm đó Thiết Tam Giác đã trải qua những gì ở đây?" Bàn Tử nghe vậy hứng thú hẳn lên, Tống Đường thấy thế cười nói: "Chuyện này Bàn Tử cũng biết, mọi người cứ để ông ấy kể đi!" Fan chỉ muốn nghe chuyện nên không quan trọng ai kể.

Bàn Tử lập tức mở máy: "Kể về vụ này thì đặc sắc lắm!

Nghe nói Thiết Tam Giác năm đó bị người ta chơi xỏ nên mới đi vào đường hầm này, ứng với cửa tử trong Kỳ môn độn giáp!

Họ vào không bao lâu thì phát hiện vách đá hai bên đang khép lại!

Cái gì?

Các bạn hỏi ai phát hiện ra đầu tiên á?

Chắc chắn là Bàn gia anh minh thần võ tôi đây rồi!

Bàn gia phát hiện ra vấn đề đầu tiên nên mới gọi giật giọng Tà Đế và người kia lại!" Tống Đường nghe vậy cười bảo: "Đừng có nói hươu nói vượn, cái gì mà Bàn gia anh minh thần võ, rõ ràng là do ông béo quá nên bị kẹp đầu tiên thì có!" "Đi đi, để tôi kể hay cậu kể!" Bàn Tử cáu kỉnh.

Thiên Chân đứng cạnh chỉ mỉm cười không nói, quay người tiếp tục đi cùng Tiểu Ca.

Bàn Tử kể từ lúc Thiết Tam Giác gặp nguy hiểm, kể đến đoạn họ leo lên đỉnh đầu và thấy những chữ khắc để lại: "Giải Liên Hoàn hại ta, chết không nhắm mắt, Ngô Tam Tỉnh!" Bàn Tử kể đến đây thì hăng máu hơn: "Nói về mấy chữ này thì đúng là một vụ nhầm lẫn tai hại!

Vì chữ khắc dọc nên dù các bạn đọc từ bên nào cũng đúng, nhưng ý nghĩa lại khác nhau một trời một vực!

Nghe nói Tà Đế năm đó vì đọc sai mà mãi không phản ứng kịp!

Đúng không Thiên Chân?" Thiên Chân không thèm chấp, giả vờ như không nghe thấy.

Chương 166

Tống Đường cười gật đầu: "Đúng thế!

Tiếp đi!" "Tiếp à?

Đoạn sau còn kịch tính hơn!

Sau đó họ tìm thấy một đường hầm phía trên, bò vào đó mới thoát khỏi số kiếp bị ép thành thịt băm!

Nghe nói sau đó trong đường hầm, họ còn đụng phải Cấm Bà!

Con mụ Cấm Bà đó lẳng lơ lắm nhé, còn đòi hôn Tà Đế nữa cơ!

Nghe nói năm đó suýt nữa thì hôn trúng rồi, các bạn bảo nếu hôn thật thì sau này Tà Đế lấy vợ kiểu gì?

Vợ mà biết chuyện đó thì còn dám môi chạm môi với Tà Đế nữa không?

Ha ha!" Bàn Tử càng nói càng hăng, Thiên Chân quay lại lườm một cái: "Có chuyện gì thật thì hẵng nói, Tà Đế dù sao cũng là tiền bối, giữ cho người ta chút thể diện đi được không?

Vả lại chẳng phải chưa hôn trúng sao?

Với lại tôi nghe nói năm đó tóc Cấm Bà chui tọt vào lỗ mũi Bàn gia Thiết Tam Giác đấy!

Nói vậy thì Cấm Bà dù có lẳng lơ cũng là thích Bàn gia cơ!" "Ê!

Thiên Chân cậu nói thế là sai rồi, con mụ Cấm Bà đó rõ ràng thích cậu hơn..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã nhận ra suýt lỡ lời, vội chữa cháy: "Thích thần tượng Tà Đế của cậu hơn chứ!" Thiên Chân cũng bị anh ta làm cho giật mình, bảo: "Ông ngậm miệng lại đi, để Đường lão đệ nói tiếp!" Tống Đường đứng cạnh nãy giờ cười không chịu nổi.

Hai ông này đấu khẩu tí nữa thì tự bán đứng chính mình.

Nhưng cũng không thể để Bàn Tử nói linh tinh mãi, lỡ miệng tự bộc lộ thân phận thì không phải chuyện đùa.

Tống Đường hắng giọng nói: "Thực ra cũng không có gì!

Lát nữa chúng ta cẩn thận chút, dù có cơ quan thật thì tìm thấy đường hầm năm đó là ổn thôi!

Á!

Đến cửa rồi!" Tống Đường vừa nói vừa chỉ về phía trước.

Mọi người quả nhiên thấy đường hầm đã đi đến tận cùng, một cánh cửa đá đang chắn ngang phía trước.

Bàn Tử thấy vậy lập tức bơi tới định đẩy, nhưng dù anh ta dùng sức thế nào, cánh cửa đá vẫn im lìm không nhúc nhích. "Ơ vãi, không phải bảo ở dưới nước cửa đá này dễ đẩy lắm sao?

Chẳng lẽ bị kẹt rồi?" Mấy người thấy vậy cũng lại gần giúp sức.

Tuy nhiên bất kể họ cố gắng thế nào, cánh cửa đá vẫn trơ trơ như thể bên ngoài bị vật gì đó chẹn lại vậy.

Tống Đường bất đắc dĩ bảo: "Năm đó Thiết Tam Giác phát hiện trúng kế, định quay lại nhưng cửa đã không mở được nữa!

Xem ra bao nhiêu năm trôi qua, cánh cửa này vẫn không mở ra được!" "Thế thì không đúng!" Bàn Tử kinh hô: "Theo lời cậu nói thì đường hầm này chính là cái năm đó Thiết Tam Giác đi!

Nhưng sao vách tường này không khép lại?" Nói rồi Bàn Tử nhìn vào thanh gỗ trong tay Tống Đường, bấy giờ mới phát hiện thanh gỗ đã gãy mất một đoạn từ lúc nào.

Tống Đường cũng không để ý, cúi đầu nhìn liền mắng: "Chắc chắn là do gỗ mục quá, lúc bơi bị gãy rồi!

Mau xem thử đi!" Nói rồi Tống Đường nhìn sang hai bên vách đá.

Nhìn một cái, cả nhóm đều sững sờ.

Chỉ thấy hai bên vách đá chẳng biết từ lúc nào đã âm thầm khép lại rất nhiều.

Lúc mới vào hai người đi song song vẫn thoải mái, nhưng giờ chỉ còn đủ chỗ cho một người đi qua.

Tống Đường thấy vậy vội thúc giục: "Đừng dừng lại, mau bơi lên trên tìm đường hầm đi!" Cả nhóm đã có chuẩn bị tâm lý nên lúc này không hề hoảng loạn.

Hơn nữa bơi lên trong nước cũng không khó, vẫn tốt hơn là leo núi bằng tay không.

Họ nhanh chóng bơi vọt lên trên, trong khi hai bức tường vẫn đang tiếp tục khép lại.

May mà tốc độ của họ không chậm, chẳng mấy chốc đã chạm tới trần hầm.

Thiên Chân vốn biết vị trí đại khái nên nhanh chóng tìm thấy hố hổng.

Thiên Chân chui vào đầu tiên, sau đó là Tiểu Ca, theo sát là Bàn Tử.

Tống Đường thấy phía dưới còn một lúc nữa mới khép hẳn nên soi đèn quanh đó một lượt.

Quả nhiên, anh nhanh chóng tìm thấy những dòng chữ khắc đã bị nước ngâm đến biến dạng: "Mọi người xem!

Đây chính là chữ khắc năm đó, nhưng thực ra là do Giải Liên Hoàn khắc!

Tất nhiên, đây chỉ là chân tướng mà tôi nghe nói, chắc là thật đấy!

Giờ tôi sẽ dẫn mọi người đi xem đường hầm nơi Tà Đế bị Cấm Bà đòi hôn!" Nói xong Tống Đường mới chui vào đường hầm.

Fan nghe sắp được xem "đường hầm nụ hôn" thì ai nấy đều hào hứng: "Xem ra Tà Đế chắc cũng đẹp trai lắm nhỉ!" "Nếu không sao bị Cấm Bà đòi hôn được?" "Đúng thế, nhưng giờ là nhóm Đường Bảo!

Lát nữa mà đụng phải Cấm Bà, không biết ai trong số họ sẽ bị đòi hôn đây?" "Hay là đoán thử xem?" "Có gì mà đoán, chắc chắn không phải Bàn gia tôi rồi!" Bàn Tử cười đáp.

Fan nghe vậy liền cười ồ lên: "Phải công nhận Bàn gia có tự trọng đấy, nhìn cái môi dày của ông tôi cũng chẳng muốn hôn!" "Đâu chỉ là không muốn hôn, tôi sợ ông ấy mút một phát là môi tôi thành xúc xích luôn ấy chứ!" "Các người có thấy tởm không, vả lại Bàn gia tôi cũng đâu có tệ như các người nói?" "Đúng thế, tôi rất thích mẫu nam sinh tròn trịa, Bàn gia chính là tiêu chuẩn chọn bạn đời của tôi, tôi nguyện ý hôn Bàn gia, kiểu hôn lưỡi luôn ấy!" "Vãi, thật hay giả vậy?" Bàn Tử thấy bình luận này thì hưng phấn ngay: "Tôi nhớ bạn rồi nhé, bạn tên là 'Tiểu Phú Bà', đợi tôi ra ngoài bạn phải thực hiện đấy!" Thiên Chân thấy Bàn Tử vẫn còn tâm trí thả thính với fan trong livestream, bèn mắng: "Ông dẹp đi, không sợ cái mồm thối của ông làm người ta ngất xỉu à!" Bàn Tử không phục: "Ai mồm thối?

Tôi không biết đánh răng trước khi hôn chắc?

Tôi nhớ bạn rồi nhé tiểu thư, đừng có mà chạy!" Thiên Chân tiếp tục: "Đừng dại, tiểu thư ơi chạy ngay đi, cái lão béo này hôn xác chết còn nhiều hơn hôn người!

Cẩn thận bị lây bệnh đấy!" "Thiên Chân cái đồ nhà ông, Bàn gia tôi hôn xác chết hồi nào?" Tống Đường thấy họ cãi nhau không dứt bèn bảo: "Sao cứ nhắc đến nụ hôn của Cấm Bà là các ông lại kích động thế?

Lát nữa đụng phải Cấm Bà thật thì đừng có mà thụt lùi nhé!" Bàn Tử đang đà buôn chuyện, đáp: "Ai thụt lùi người đó làm cháu, tôi bảo con mụ Cấm Bà năm đó không có mắt nhìn!

Tìm Tà Đế đòi hôn nên mới không thành!

Chứ tìm Bàn gia đây thì có khi giờ đã đẻ ra được một tiểu Cấm Bà rồi!" Thiên Chân phì cười.

Bàn Tử vội bảo: "Đi đi đi, dù sao Bàn gia cũng là một trong Thiết Tam Giác, lẽ nào lại không có chí tiến thủ như thế?" Tống Đường thấy họ lại cãi nhau nên lười tiếp lời.

Lúc này cả nhóm đã đi sâu vào trong đường hầm.

Đường hầm này khá giống với những gì Tống Đường đã tìm hiểu, uốn lượn theo hình chữ Z hướng lên trên, nhưng chỗ này cũng đã bị nước ngập.

Nhiều viên gạch xanh đã trở nên lỏng lẻo, mọi người phải cẩn thận tiến bước.

Nếu không may làm gạch sập xuống thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đến một khúc ngoặt chữ Z, Thiên Chân dừng lại. "Sao không đi tiếp?" Tống Đường hỏi.

Thiên Chân suy nghĩ rồi nói: "Tôi vẫn không yên tâm, nếu ở chỗ này mà đụng phải Cấm Bà, với thân thủ của tôi chắc chắn không xong rồi!

Tiểu Ca, hay là anh đi trước đi!" Tiểu Ca không nói gì nhưng có vẻ đã đồng ý.

Bàn Tử thấy vậy cười bảo: "Đúng là Thiên Chân cậu chẳng tiến bộ tí nào!

Đường lão đệ đã phổ biến kiến thức cho chúng ta rồi, Cấm Bà sợ dùi cui điện, có gì mà phải sợ!

Để Bàn gia tôi đi đầu, con mụ Cấm Bà đó không tới thì thôi, dám tới tôi sẽ bắt mụ nhảy múa cột cho fan xem trực tiếp luôn!" Nói đoạn Bàn Tử xung phong đi trước dẫn đường.

Thực ra để Bàn Tử dẫn đường cũng tốt, dáng người anh ta vạm vỡ, đường hầm này ngập nước bao năm, không biết chỗ nào sẽ bị sập.

Nếu anh ta qua được thì những người khác đương nhiên không cần lo lắng.

Ngược lại nếu họ qua được mà mỗi Bàn Tử bị kẹt, lúc đó lại phải tìm cách kéo anh ta ra.

Qua được khúc ngoặt chữ Z này, trước mắt họ là một đoạn đường hầm rất dài.

Tống Đường gọi: "Nghỉ tay chút đã!

Ngoài ra, chỗ này có phải chính là đoạn hầm Tà Đế bị đòi hôn năm đó không?" Anh còn muốn cho fan xem nơi Tà Đế bị ép hôn nên mới muốn dừng lại một chút.

Tuy nhiên Thiên Chân lại cau mày: "Không phải!

Tôi nhớ Tà Đế từng kể với tôi, đường hầm đó dốc đứng đi lên cơ!

Sao chỗ này lại nằm ngang thế này?" Bàn Tử cũng nhíu mày: "Đúng là không phải đoạn hầm Tà Đế bị đòi hôn rồi!

Vãi, sao đường hầm này nhìn quen thế nhỉ!

Thiên Chân, cậu có nhớ trong Thiết Tam Giác năm đó, đoạn hầm mà Bàn gia và Tiểu Ca đã chui vào không?" Thiên Chân ngẩn người, ngay cả Tống Đường nghe xong cũng kinh ngạc.

Thiên Chân nói: "Không thể nào!

Đường hầm đó sao có thể thông với chỗ này được?

Tuyệt đối không thể!" Tống Đường trầm mặc không tiếp lời.

Nhất thời mọi người đều dừng lại.

Tiểu Ca sờ vào vách đá một bên, bỗng nói: "Hạn Bạt!

Đúng rồi!" Nghe thấy câu này, sắc mặt mấy người đều biến đổi.

Fan livestream nghe mà ù ù cạc cạc, rõ ràng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ họ đi nhầm đường?

Nhưng từ lúc vào chỉ có một con đường duy nhất, đâu thấy ngã rẽ nào!

Sao có thể đi nhầm được?

Chương 167

Thiên Chân im lặng một lát rồi nói: "Chúng ta xâu chuỗi lại một chút!

Sẵn tiện giải thích cho fan luôn!

Mọi người xem này, năm đó Trương Tiểu Ca và Bàn gia vì phát hiện Hạn Bạt trong mộ thất nên vô tình tìm thấy một cái đạo động dưới đáy quan tài, bị buộc phải chui vào!

Sau đó họ qua đạo động đó và chui tới mộ thất có bể nước lớn, rồi mới hội quân với Tà Đế!

Điểm này đúng chứ?" "Đúng, không sai!" Bàn Tử gật đầu.

Thiên Chân tiếp tục: "Sau đó, ba người họ vào nhầm lối Kỳ môn độn giáp, trong đường hầm gặp cảnh hai vách đá khép lại, bị ép phải leo lên đỉnh hầm và tìm thấy một lối đi!

Rồi trong lối đi đó, Tà Đế bị Cấm Bà đòi hôn, họ cứ thế bò lên trên, cuối cùng lối ra lại nằm ở mộ thất mô hình Vân Đỉnh!

Đúng không?" "Đúng!" Bàn Tử gật đầu.

Thiên Chân tiếp tục: "Vậy vấn đề nằm ở đây, hai cái đạo động này căn bản không hề thông nhau, chúng ta đang đi theo đạo động do Giải Liên Hoàn đào!

Sao nó lại xuất hiện ở đây?" Bàn Tử gãi đầu, lần này không nói gì, rõ ràng là không thể lý giải nổi.

Tuy nhiên đúng lúc này, Tống Đường lại lên tiếng: "Không đúng!

Các ông nói không đúng!

Tôi nhớ truyền thuyết kể thế này, Giải Liên Hoàn bị ép phải đào

đạo động trên đỉnh đầu!

Ông ta đào đến dưới cái quan tài đó trước, thấy trên đó có gạch xanh chặn đường không đi được mới quay lại đào một đường hầm khác!

Và đường hầm đó cuối cùng dẫn tới mộ thất Vân Đỉnh!

Các ông nghĩ kỹ mà xem, như vậy mới hợp logic!" Bàn Tử và Thiên Chân nhìn nhau, Bàn Tử bảo: "Hình như đúng là vậy, mà lâu quá rồi tôi mẹ nó quên mất!

Tiểu Ca, nghe nói anh có quan hệ tốt với Trương Tiểu Ca đó, anh ta có kể gì cho anh không?" Thiên Chân thấy Bàn Tử lôi Tiểu Ca vào, sợ Tiểu Ca lỡ lời bèn can: "Anh ta sao biết được, nghe nói Trương Tiểu Ca năm đó sau này bị mất trí nhớ mà!

Sao kể cho Nhị Đản ca của chúng ta được!" "Cũng đúng nhỉ!" Bàn Tử tặc lưỡi.

Cuối cùng Thiên Chân vẫn nhìn về phía Tống Đường: "Thời gian trôi qua lâu quá rồi, hay là chúng ta cứ theo những gì Đường lão đệ nghe được làm chuẩn vậy?

Nếu thế thì ít nhất chúng ta cũng không đi nhầm đường, cứ tiếp tục đi tới là được chứ gì?" Tống Đường nghe vậy sắc mặt lại dị thường khó coi, anh nói: "Ông vẫn chưa hiểu sao?

Trong những gì tôi nói có một điểm không thông!" "Hả?

Chỗ nào?" Thiên Chân vội hỏi.

Tống Đường hít sâu một hơi đáp: "Lối ra không khớp!

Năm đó nhóm Bàn gia đi theo lối ra cuối cùng là tới mộ thất bể nước!

Còn sau đó ba người họ bị ép vào đây, lối ra lại là mộ thất Vân

Đỉnh!

Giải Liên Hoàn năm đó chắc cũng xuất hiện từ mộ thất Vân Đỉnh!

Vậy vấn đề là, nếu đạo động này chính là cái nối với mộ thất Hạn Bạt, sao lối ra của họ lại khác nhau?

Một cái ở mộ thất bể nước, một cái ở mộ thất Vân Đỉnh, điều này không hợp lý!

Hơn nữa, quan trọng nhất là mộ thất Vân Đỉnh và Kỳ môn độn giáp đáng lẽ phải nằm trên cùng một mặt phẳng thủy bình!

Thiết Tam Giác từ trên đỉnh đường hầm Kỳ môn độn giáp chui vào đạo động, thì vị trí đó phải nằm trên đỉnh mộ thất Vân Đỉnh mới đúng!

Nhưng tại sao họ cứ bò lên trên mà cuối cùng lại chui ra từ mặt đất mộ thất Vân Đỉnh?

Điều này căn bản là không thể nào!

Trừ khi họ cứ thế bò xuống dưới thì mới tới được bên dưới mộ thất Vân Đỉnh chứ!

Các ông không thấy điều này là vô lý sao?" Nhóm Thiên Chân nghe vậy đều rơi vào im lặng.

Thậm chí cả Tiểu Ca bình thường luôn điềm nhiên, chẳng quan tâm sự đời, lúc này trên mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Hiển nhiên, lời của Tống Đường đã bóc trần sự tồn tại phi lý trong chuyện này.

Thậm chí gạt bỏ chuyện đạo động của Giải Liên Hoàn và đạo động của Trương Tiểu Ca, Bàn Tử có phải là một hay không, thì chỉ riêng việc họ thoát ra từ phía trên Kỳ môn độn giáp mà cuối cùng lại tới được mộ thất Vân Đỉnh đã là chuyện khó giải thích rồi.

Fan trước đây cũng không ít lần nghe họ kể về chuyện của Thiết Tam Giác ở hải để mộ, lúc này nghe Tống Đường đặt vấn đề cũng thấy rất lạ.

Tuy nhiên fan trong livestream rất đông, người không quan tâm đến tính hợp lý cũng đầy rẫy.

Điển hình là có fan phát đạn mạc thế này: "Mọi người đợi tí, chẳng lẽ chỉ có mình tôi quan tâm xem chuyện này có hợp lý không à?

Các bạn không nhận ra một vấn đề sao?

Theo những gì các anh thể hiện, Tà Đế và đồng chí Thiên Chân quan hệ rất tốt!

Mà Bàn gia trong Thiết Tam Giác với ông Bàn Tử trong livestream của chúng ta, xưng hô chỉ khác đúng một chữ, thậm chí có lúc ông ấy cũng tự xưng Bàn gia!

Hai ông Bàn gia này cũng là bạn thân!

Cuối cùng, Trương tộc trưởng của chúng ta - Trương Tiểu Ca và anh Tiểu Ca trước mắt này cũng là bạn!

Tôi nói nhé, nếu không phải tên khác nhau, tôi đã nghi ngờ ba anh chính là Thiết Tam Giác rồi!" "Ê đúng rồi!

Hình như đúng là vậy thật!" "Phải phải, sao các anh lại là bạn thân của Thiết Tam Giác được?

Hay chính các anh là Thiết Tam Giác luôn?" Đối diện với sự chất vấn của fan, nhất thời mấy người họ chẳng còn tâm trí đâu mà xét xem đạo động có hợp lý hay không.

Bàn Tử vội nói: "Nhìn các bạn nói kìa, lẽ nào chưa nghe câu anh hùng trọng anh hùng sao?

Trong giới đổ đấu, tuy mấy anh em chúng tôi không phải cao thủ

gì, cũng chẳng có kinh nghiệm thực tế, nhưng chúng tôi được cái mồm mép!

Anh hùng trọng anh hùng, trở thành bạn bè là chuyện thường tình!

Tất nhiên họ là mộ tặc, không phải anh hùng gì, nhưng điều đó không ngăn cản chúng tôi làm bạn!

Có thể có người nói, các ông đã đổ đấu bao giờ đâu mà làm bạn với họ được?

Thế thì tôi phải hỏi ngược lại một câu: Thế đại gia bên cạnh không có đám người bình thường làm bạn à?

Giới đổ đấu cũng vậy thôi!

Có gì mà lạ!" Đầu óc Bàn Tử nhảy số rất nhanh, vài câu đã tráo đổi khái niệm thành công.

Thiên Chân thì nhất quyết im lặng.

Đúng là nói dài nói dai thành nói dại, tôi không nói thì các người cứ việc đoán.

Không có bằng chứng xác thực, chính quyền cũng chẳng làm gì được chúng ta!

Tống Đường sợ Bàn Tử nói nhiều lỡ miệng nên xen vào: "Họ thuần túy là nghe chuyện Thiết Tam Giác nhiều quá nên bị nhiễm đấy thôi!

Bắt chước, hiểu không?

Thôi được rồi, dưỡng khí không còn nhiều, không tán dóc nữa!

Các bạn thích thì cứ coi họ là Thiết Tam Giác đời hai cũng được, hay Thiết Tam Giác phiên bản 2.0 cũng chẳng sao!

Chúng ta vẫn phải tiếp tục phân tích vấn đề!" Fan bấy giờ mới

thôi.

Nhóm Tống Đường ở đây đúng là tốn khá nhiều thời gian, nhưng chuyện đạo động này không làm rõ thì lòng họ không yên.

Bàn Tử bảo: "Theo tôi cậu chỉ lo bò trắng răng thôi!

Kệ xác cái đường hầm dẫn đi đâu, miễn là ra được, ra ngoài xem thử là biết ngay!

Vạn nhất tới được mộ thất bể nước đó, chẳng phải chúng ta trực tiếp tới tiền điện sao, thế thì quá tốt!

Xui nhất là cuối cùng lại quay về mộ thất Vân Đỉnh, thì chúng ta cũng chẳng lỗ, cùng lắm lên trên thay bình dưỡng khí rồi tính cách khác đi tiền điện sau!" Thiên Chân gật đầu, anh cũng nghĩ vậy.

Tống Đường lại thấy không chắc chắn: "Dưỡng khí hiện tại không nhiều, còn phải tính đường về nữa!

Nếu phía trước có lối ra thì tốt, sợ nhất là không có lối ra thôi!

Chẳng lẽ chúng ta đang đánh cược tính mạng ở đây?

Tình hình này nằm ngoài dự kiến của chúng ta, xem ra chuẩn bị chưa kỹ rồi!

Thời gian gấp gáp quá nên mới sơ sót thế này!

Tôi vẫn thấy chúng ta nên phân tích kỹ tình hình rồi hãy tính!" Thiên Chân thấy Tống Đường kiên trì, bèn bảo: "Được rồi, thế mỗi người nói quan điểm của mình đi!

Tôi thấy nếu đúng như cậu nói lối ra không khớp, mà chúng ta lại không tìm thấy nguyên nhân, thì chỉ có một khả năng duy nhất: Đó là cơ quan do Uông Tạng Hải thiết kế!

Trình độ thiết kế cơ quan của lão Uông này đã đạt đến cảnh giới thượng thừa rồi!

Theo tôi biết năm đó nhóm Tà Đế đã không ít lần nếm mùi đau khổ với cơ quan họ Uông, nên chuyện này chẳng có gì lạ!

Chúng ta đã vào đây tức là đã trúng kế của Uông Tạng Hải rồi, chỉ còn cách đi bước nào tính bước nấy thôi!" Bàn Tử cau mày: "Không đúng!

Cậu nói chỉ là một trường hợp thôi!

Dựa trên kinh nghiệm cả đời của Thiết Tam Giác, những tình huống không thể giải thích nổi thế này không chỉ có cơ quan của lão Uông làm được!

Cậu còn nhớ Mật Lạc Đà gần Trương Gia Cổ Lâu không?

Cái loại quái vật có thể xuyên thấu qua đá đó cũng có thể tạo ra tình huống này!" Fan nghe vậy rõ ràng không biết Mật Lạc Đà là cái gì, Trương Gia Cổ Lâu ở đâu nên nhao nhao hỏi.

Bàn Tử không rảnh giải thích nên đáp đại: "Trương Gia Cổ Lâu chính là mộ tổ nhà Trương Tiểu Ca trong chuyện Thiết Tam Giác!

Còn Mật Lạc Đà, các bạn cứ coi như là một núi thạch rau câu khổng lồ đi!" Fan nghe xong không khỏi kinh ngạc: "Vãi, núi thạch rau câu?

Chương 168

Thật hay giả vậy?" "Giả chắc luôn, nếu có núi thạch rau câu thật thì mấy hãng bán thạch phá sản lâu rồi!" "Đúng thế, có thật là lên báo ngay!

Mà đó không phải trọng điểm, trọng điểm là Trương Tiểu Ca còn đi đổ cả mộ tổ nhà mình à?" "Đúng, Trương Tiểu Ca này là một gã tàn nhẫn đấy, tàn nhẫn đến mức đào cả mộ tổ nhà mình luôn?" "Đâu chỉ là tàn nhẫn, Trương Tiểu Ca nhìn là biết rất hiếu khách rồi, không chỉ tự mình đi đào mộ tổ mà còn hô hào bạn bè đi cùng!" "Ai!

Phải nói là người xưa trọng tình nghĩa thật, đến mộ tổ cũng đem ra chia sẻ, đúng là đại công vô tư, đại nghĩa diệt thân!" Tống Đường thấy fan lại bắt đầu nói nhảm, bất đắc dĩ bảo: "Thôi nào, tranh thủ thời gian phân tích vấn đề đi!

Bàn Tử nói đúng một câu: Nếu đường hầm này có lối ra thì chúng ta an toàn!

Nên tôi nghĩ thế này, chúng ta cứ tiếp tục đi tiếp xem sao.

Nếu trong mười phút nữa vẫn không thấy lối ra thì phải tìm cách quay lại!

Chỉ cần vượt qua Kỳ môn độn giáp phía Tây, chúng ta vẫn có thể bơi ra ngoài!" Mọi người gật đầu tán đồng.

Sau mười phút nữa dưỡng khí của họ vẫn còn khá đủ, nếu có biến cố gì vẫn kịp ứng phó.

Tống Đường tiếp tục: "Trước khi đi, tôi nói qua quan điểm của mình!

Gạt bỏ hai trường hợp các ông vừa nói, tôi thấy còn trường hợp

thứ ba!

Có thể không phải do cơ quan, cũng chẳng phải Mật Lạc Đà, mà có thể là chúng ta đã nhầm ngay từ đầu!" "Ý cậu là sao?" Mọi người không hiểu.

Tống Đường nhíu mày: "Cụm từ 'phân tích quá đà' các ông nghe bao giờ chưa?

Nghĩa là có tác giả viết một cuốn sách, có tình tiết chính ông ta cũng không nhận ra là có vấn đề, nhưng độc giả lại phát hiện ra!

Từ đó nảy sinh đủ loại suy đoán, nhưng thực ra chỗ đó chỉ đơn giản là do tác giả sơ suất viết sai thôi!

Nên có thể khi viết tác giả cũng chẳng nghĩ nhiều thế, là chúng ta nghĩ nhiều quá thôi!

Tất nhiên, trường hợp này kết hợp với tình cảnh hiện tại có vẻ không khả quan lắm, nhưng không thể nói là hoàn toàn không có!

Vậy nên chúng ta cứ đi tiếp xem sao!" Bàn Tử nghe vậy phì cười: "Đường lão đệ, cậu nói thế chẳng bằng không nói à?

Có giúp ích gì cho tình hình hiện tại đâu?" "Đúng thế!" Thiên Chân cũng ngơ ngác nhìn anh.

Tống Đường làm tư thế xin hàng, cạn lời bảo: "Tôi chỉ đang đưa ra các khả năng thôi, thôi bỏ đi nói với các ông không thông!

Các ông cứ coi như tôi đang câu chữ cho đủ số đi!" "Cái gì mà cứ coi như?

Cậu rõ ràng đang câu chữ mà!" Bàn Tử phụ họa theo.

Lối đi trước mặt chạy thẳng về phía trước, trông có vẻ rất dài!

Thế nhưng khi bắt đầu di chuyển, họ dần nhận ra lối đi này thực chất không dài như họ tưởng.

Chỉ sau vỏn vẹn hai phút, họ đã đến cuối lối đi.

Và lúc này, họ thấy.

Lối đi đến đây lại xuất hiện một lối đi khác dốc lên, nhưng độ dốc không quá lớn.

Bàn Tử là người đầu tiên chui vào.

Vừa bơi được chừng một phút, bỗng nhiên cậu ta kinh hô: "Ê ê!

Hết nước rồi!

Hết nước rồi!".

Ba người giật mình, vội vàng đi theo.

Chỉ thấy Bàn Tử đã trèo hẳn ra khỏi mặt nước.

Mực nước dường như đến đây thì không dâng lên nữa.

Họ lần lượt thò đầu ra.

Quả nhiên đầu họ lập tức thoát khỏi mặt nước.

Tống Đường tháo chiếc đồng hồ đo áp suất nước đeo ở thắt lưng ra kiểm tra mực nước.

"Chỗ này, chỉ cao bằng nửa con thuyền đắm thôi!" "Xem ra bên trong đây quả thực đã hình thành một cấu trúc kín!" "Mực nước này, nhìn từ mộ thất hồ nước, chắc chỉ sâu một hai mét!" "Xa xa không đạt đến tiêu chuẩn ngập lụt của mộ thất tiền điện, xem ra chúng ta đã cược đúng rồi!" Mọi người không khỏi mừng rỡ, Bàn Tử lập tức định tháo mũ bảo hiểm chống nước ra.

Thiên Chân vội ngăn cậu ta lại.

"Dù có không khí cũng chưa chắc an toàn, cứ thử tình hình không khí trước đã!" Bàn Tử gật đầu, vội vàng lục từ trong ba lô chống nước ra một đoạn nến bơ và bật lửa.

Sau khi đốt lên đặt xuống đất.

Nến bơ cháy rất tốt, không có gì bất thường.

Bàn Tử lúc này mới ra dấu OK với mọi người, rồi là người đầu tiên tháo mũ bảo hiểm.

Tuy nói ra có hơi không quân tử.

Nhưng mọi người vẫn đợi một lát, thấy cậu ta quả thực không sao, lúc này mới lần lượt tháo mũ.

Hít ngụm không khí đầu tiên, có chút mùi ẩm mốc, có thể liên quan đến việc nơi đây bị nước ngập.

Ngoài ra thì không có gì lạ cả.

À, trong không khí ngoài mùi ẩm mốc ra, còn có một mùi hương thoang thoảng.

Mùi này, ngoài Tống Đường ra, đám Bàn Tử đã nếm trải qua rồi.

Đây là mùi hương Cấm bà, nên họ cũng không để tâm.

Chỗ này mà không có mùi này mới là lạ.

Tống Đường tặc lưỡi: "Đây chính là mùi hương Cấm bà à, quả nhiên đặc biệt thật!" "Thảo nào có người lại dùng xương Cấm bà làm hương trầm!" Bàn Tử không thèm để ý nói: "Đó là cái đèn lồng lớn trong nhà vệ sinh, soi phân thôi!" "Dùng xương Cấm bà làm hương trầm, là muốn Cấm bà tối nay nhập mộng à?" Thiên Chân nói: "Cậu lo chuyện người ta làm gì, người ta thích thì sao!" "Thôi được rồi, mau đi thôi!" Bàn Tử gật đầu.

Mấy người tạm thời khóa bình dưỡng khí lại, cũng có thể tiết kiệm một ít dưỡng khí.

Thật ra thì họ đều không ngờ rằng mực nước trong ngôi mộ tàu đắm này lại không cao như họ tưởng.

Như vậy, ngược lại đã tiết kiệm được rất nhiều rắc rối.

Họ chỉ sợ cả con tàu đắm đều bị nước biển nhấn chìm.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Tình hình hiện tại, đối với họ mà nói lại là một tin tốt.

Bàn Tử vẫn đi đầu.

Mấy người theo sát phía sau, còn lần này Tiểu Ca thì chủ động đi cuối cùng.

Dường như lo lắng phía sau sẽ có Cấm bà đi tới.

Nhưng như vậy, Tống Đường cũng không cần bận tâm phía sau nữa.

Có Tiểu Ca ở phía sau, họ nên lo lắng phía trước sẽ thế nào.

Lối đi này không dài.

Chỉ sau vỏn vẹn hai phút, họ đã thấy lối ra.

Đó là một khe hở rất nhỏ.

Chỉ đủ một người chui ngang qua.

Chỗ khe hở tối đen như mực.

Không nhìn thấy gì cả, có chút kỳ lạ.

Mấy người chạy đến gần mới phát hiện.

Không phải bên ngoài không có nguồn sáng mà tối đen như mực.

Mà là bên ngoài khe hở dường như bị thứ gì đó chặn lại.

Đèn pin của họ không chiếu qua được.

Bàn Tử thấy vậy liền kêu lên: "Tránh ra, có thể bên ngoài có tấm gỗ nào đó chặn lại!" "Nhìn mức độ tường bị phồng rộp, chỗ này trước đó chắc là bị nước ngập!" "Chỉ là sau này mực nước đã hạ

xuống rồi!" "Để Bàn gia tôi đá nó ra!" Nói rồi Bàn Tử liền giơ chân định đá.

Thế nhưng chỗ này không gian có hạn, cậu ta giơ một chân lên là không thể dùng sức được.

Thử mấy lần vẫn chỉ có thể dùng tay đẩy.

Nhưng diện tích tay chịu lực quá nhỏ.

Cậu ta đẩy mấy cái, thứ màu đen kia lại có một phần bị cậu ta đẩy vào, nhưng những phần xung quanh thì không nhúc nhích.

Bàn Tử có chút bực bội: "Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì vậy, sao lại cứng như tấm bìa carton bị ngâm nước vậy!" Nói rồi cậu ta trực tiếp dùng đầu húc lên.

Đầu vừa vặn nhỏ hơn lối ra hai vòng.

Nếu không húc bung được vật bên ngoài, mà húc thủng rồi chui ra được thì cũng ổn.

Bàn Tử đã dùng đầu húc vào, rồi bắt đầu dùng sức.

Lần này, quả nhiên thứ màu đen kia lùi ra vài phân.

Tuy nhiên, ngay lúc Bàn Tử đang hăm hở chuẩn bị lấy hết hơi sức để húc bung lối ra.

Bỗng nhiên, đám đồ đen kia lại co rụt mạnh vào trong.

Biến cố này lập tức khiến Bàn Tử đứng không vững, cả người cậu ta cứ thế mà thò đầu ra ngoài lối ra.

Chương 169

Nhưng gần như cùng lúc đó.

Đám đồ đen kia lại đột nhiên rung động mạnh.

Thứ màu đen lật ra ngoài, lập tức một khuôn mặt người trắng bệch đã thò ra từ bên trong.

Bàn Tử lúc này trọng tâm cơ thể không vững, căn bản không kịp phản ứng.

Khuôn mặt người trắng bệch đó xuất hiện rất nhanh, hơn nữa lại còn thò ra.

Gần như ngay lập tức, nó đã áp vào mặt Bàn Tử.

Cảnh tượng này, được Tống Đường quay lại rõ mồn một bằng thiết bị.

Thậm chí môi Bàn Tử còn chạm vào, đương nhiên có thể thấy.

Bàn Tử không hề tình nguyện.

Nên ngay khi chạm vào, Bàn Tử liền đẩy mạnh vào bức tường ở lối ra.

Cả người cậu ta co rụt lại.

Thiên Chân thì đã nhìn thấy rõ mồn một, chỉ vào thứ đó mà hô: "Cấm bà!

Là Cấm bà!" Lời cậu ta vừa dứt, Tiểu Ca đã vung cổ đao ra.

Cây cổ đao đó không lớn như Hắc Kim cổ đao, nhưng dùng lại rất tiện lợi.

Cổ đao bay thẳng qua giữa Tống Đường và Thiên Chân.

Tống Đường thấy vậy liền hô: “Khoan đã!” Nói rồi định vồ lấy cây cổ đao, nhưng đã muộn.

Cán cổ đao xuyên qua bàn tay đang khép lại của Tống Đường, lập tức đâm thẳng về phía khuôn mặt người trắng bệch của Cấm bà.

Cấm bà phản ứng cũng cực nhanh, đầu rụt lại.

Một búi tóc lớn đã bao lấy cây cổ đao.

Bàn Tử lúc này đã phản ứng lại, lôi từ trong ba lô ra cái bình xịt lửa cầm tay.

Rồi phun loạn xạ về phía trước.

Con Cấm bà bị dọa sợ, lập tức biến mất ra ngoài.

Tống Đường vội vàng chạy tới, tắt bình xịt lửa, thò đầu ra ngoài nhìn.

Nhưng con Cấm bà đã không còn tăm hơi.

Bàn Tử lúc này mới ngồi phịch xuống đất, một trận sợ hãi tột độ.

“Má ơi, cái thứ này sao lại núp ở đây chứ?” “Làm Bàn gia tao sợ chết khiếp!” Tống Đường không có ý tốt nói: “Cậu không có chuyện gì dùng cái bình xịt lửa làm gì, giờ thì hay rồi, nó sợ chạy mất dép!” “Cái thứ này ít nhất cũng đáng giá cả triệu!” Bàn Tử nghe vậy cũng bực mình nói: “Mẹ kiếp, Bàn gia tôi còn dùng sai à?

Vừa nãy Bàn gia suýt bị nó gặm chết!” Tống Đường nói: “Nếu nó muốn gặm cậu thì môi cậu đã mất từ sớm rồi, đừng tưởng tôi không nhìn thấy!” “Vừa rồi hai người còn hôn nhau!” “Tà Đế là bị cưỡng hôn, còn cậu thì hay rồi, trực tiếp cưỡng hôn!” “Hôn xong là cậu đuổi người ta đi, cậu đúng là một thằng tra nam chính hiệu!” Bàn Tử không phục nói: “Cậu tưởng Bàn gia tôi muốn hôn nó à, nhưng nói đi thì phải nói lại!” “Cái thứ này thật sự đáng giá cả triệu à?” “Hay là chúng

ta đi bắt nó về?" Tống Đường nói: "Một triệu chỉ là giá khởi điểm thôi, đấu giá chắc chắn còn cao hơn!" "Nhưng nó đã chạy mất rồi, muốn tìm lại e là cũng không dễ!" "Thôi được rồi, chúng ta ra ngoài trước đi!" Bàn Tử nghe vậy cũng tiếc nuối.

Cậu ta không bận tâm đến việc nụ hôn đầu của mình có còn hay không.

Cái cậu ta bận tâm là thứ đó đáng giá cả triệu!

Kết quả lại bị chính mình dọa chạy mất.

Thiên Chân đương nhiên không bận tâm mấy chuyện này, cậu ta khoác vai Bàn Tử cười nói: "Này Bàn Tử, được đấy chứ!" "Cũng dám cưỡng hôn Cấm bà à?

Sao trước đây tôi không thấy cậu có sở thích này nhỉ?" "Cậu xem kênh livestream kìa, fan tặng cậu bốn chữ đấy!" "Bốn chữ gì?

Có phải 'Anh hùng uy mãnh' không?" Bàn Tử đắc ý cười nói.

Thiên Chân cười nói: "Cũng gần như vậy!" "Họ tặng là, 'Tuyệt quyền sống độc thân'!" "Bàn gia bá đạo quá!

Cưỡng hôn Cấm bà kìa!" "Haha tao chụp màn hình được rồi, tao chỉ muốn hỏi một câu, vừa rồi cô tiểu phú bà kia còn muốn đợi Bàn gia ra để hiến hôn không?" "Haha tao cũng hóng!" "Còn đợi gì nữa, tao đã thấy cô tiểu phú bà kia rời livestream rồi!" ...

Trong kênh livestream, fan vừa kích động lại vừa không nhịn được cười.

Kích động là vì cuối cùng cũng thấy Cấm bà, còn có chút kích thích.

Muốn cười là vì Bàn gia lại gây ra một chuyện ô long lớn như vậy, chuyện cưỡng hôn Cấm bà.

E rằng trên thế giới sẽ không có người thứ hai làm được.

Bàn Tử cũng cảm thấy ghê tởm, không ngừng nhổ nước bọt.

Thiên Chân ở bên cạnh cười nói: "Không sao, chẳng phải chỉ là mất quyền sống độc thân thôi à, đó là họ không hiểu cậu!" "Thật sự không được, Cấm bà này tôi thấy cũng có thể tạm chấp nhận được, chuyện của cậu với nó tôi đồng ý rồi!" "Đồng ý cái đại gia nhà cậu, để cậu chọc ghẹo tôi à!" Bàn Tử nói rồi định hôn Thiên Chân.

May mà Thiên Chân trốn sau lưng Tiểu Ca, nên mới không bị "ô uế".

Lúc này Tống Đường đã là người đầu tiên chui ra khỏi lối đi.

Họ cũng không chậm trễ, nói chuyện phiếm một lát rồi cũng đi ra.

Vừa chui ra khỏi lối đi, họ đã thấy.

Chỗ này quả nhiên là vị trí của mộ thất hồ nước.

Nơi họ ra nằm ở giữa bức tường của toàn bộ mộ thất.

Có thể thấy dọc theo mép tường còn có những bậc đá, dẫn lên và xuống hai bên.

Xuống một bên chỉ vài bước đã bị nước nhấn chìm.

Rõ ràng mực nước đến đây cũng đã dừng lại, không dâng lên nữa.

Tống Đường đang dùng đèn pin chiếu xuống phần dưới nước, đồng thời nói: "Con Cấm bà đó chắc là chạy lên trên, thứ này tuy cũng có thể bơi lội dưới nước!" "Nhưng xem ra, bình thường nó vẫn thích ở trong môi trường không có nước!" "Phía dưới còn có thể thấy mấy pho tượng Định hải thạch hầu!" "Xem ra chính là mộ thất hồ nước, không sai rồi!" Mọi người gật đầu, Bàn Tử chiếu đèn lên phía trên.

Không tìm thấy Cấm bà, không biết nó đã chạy đi đâu.

Trong kênh livestream, Minh thúc nghe thấy Định hải thạch hầu lập tức xuất hiện.

"Đường lão đệ, cái Định hải thạch hầu đó có bán không vậy?" "Kim Nha Tử đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi, cái thạch hầu này dù sao cũng phải bán cho chú thúc tôi chứ!" Tống Đường nghe vậy cười nói: "Minh thúc, không phải cháu không bán cho chú, cái Định hải thạch hầu này phần lớn đều ngâm trong nước!" "Theo thỏa thuận trước đó, phần ngâm nước này đều thuộc về tiền bối Kim Nha!" "Nên cái này không bán được!" "Có nhầm không vậy, Kim Nha Tử còn chưa nói gì, sao cậu còn có tiền mà không kiếm chứ!" Minh thúc nói.

Lúc này, Đại Kim Nha cũng xuất hiện.

"Tôi nói Minh thúc, tôi mới đi mua vé máy bay thôi mà sao chú lại đâm sau lưng tôi!" "Nhân lúc tôi không có mặt mà cướp đồ à?" "Hồ gia đã nói rồi, nếu chú còn làm loạn, về rồi sẽ tìm chú nói chuyện tử tế đấy!" "Kim Nha cái thằng xúi quẩy nhà cậu, đừng có lấy Hồ Bát Nhất ra dọa tôi!

Quan hệ của tôi với Hồ lão đệ không phải cậu có thể ly gián được!" "Cậu đã kiếm được nhiều như vậy rồi, ít nhiều gì cũng phải chia cho tôi một chút chứ!" "Dù sao, tôi với Hồ lão đệ cũng là anh em vào sinh ra tử mà!" Đại Kim Nha cười nói: "Minh thúc, Hồ gia nói rồi, anh em ruột còn phải sòng phẳng mà!" "Ngoài ra, chú không phải là anh em vào sinh ra tử, chú là anh em suýt lấy mạng họ thì có!" "Hơn nữa, Hồ gia còn nói, cậu ấy cũng sợ sau này sinh hai đứa con trai không nên trò trống gì, nên phải để dành để sau này cho con trai trả nợ đấy!" "Đại Kim Nha Hồ Bát Nhất hai thằng xúi quẩy, lại chọc ghẹo chú thúc tôi!" Minh thúc tức đến không chịu được.

Tống Đường lười xem họ cãi nhau, nói: "Chúng ta vẫn nên đi lên trên thôi!" "Tìm được con Cấm bà đó là tốt nhất, không tìm được thì

cứ nghỉ ngơi một lát đã!" "Lát nữa tìm vị trí mộ thất của Uông Tàng Hải cũng là một việc phiền toái!" Mọi người gật đầu, lập tức đi theo bậc đá lên trên.

Cả mộ thất hồ nước không gian rất lớn.

Theo suy đoán trước đó của họ, chỗ này chỉ riêng chiều cao lên xuống, gần như đã chiếm hết chiều cao của cả con thuyền.

Nên ở chỗ này, tuyệt đối không thể đặt mộ thất ẩn!

Mà muốn đặt mộ thất ẩn, thì nhất định phải đảm bảo có không gian.

Nên chỗ này, nơi có khả năng tồn tại nhất, chính là tiền điện này.

Họ rất nhanh đã đi theo bậc đá lên trên hồ nước.

Vừa lên đến nơi, họ đã thấy một cánh cổng ngọc đã mở.

Bên ngoài chắc chắn là hành lang tiền điện.

Mọi người chiếu đèn khắp nơi, không tìm thấy Cấm bà.

Bàn Tử còn định đi vào hành lang, nhưng bị Tống Đường ngăn lại.

"Một khi đã vào, có thể sẽ kích hoạt cơ quan, đến lúc đó mà tách ra thì không hay đâu!" "Bây giờ cứ nghỉ ngơi một lát ở đây, ngoài ra bán luôn cái cổng ngọc này đi!" Bàn Tử gật đầu, chiếu đèn vào bên trong cổng ngọc.

Quả nhiên là một hành lang, hơn nữa cậu ta còn thấy hai cánh cửa mộ thất tối đen.

Nhưng Tống Đường bảo nghỉ ngơi trước, cậu ta cũng không vội vàng đi vào.

Thiên Chân lấy một ít đồ ăn chia cho mọi người.

Tống Đường vừa ăn vừa xem xét cánh cổng ngọc đó.

Rất nhanh thông tin đã hiện ra. [Tên vật phẩm: Cổng đá bạch ngọc Hán] [Giá trị: Ước tính 40 vạn] [Xuất xứ: Sản vật thời Nam Bắc Triều, sau này được Uông Tàng Hải dùng ở đây, chất liệu ngọc bình thường nhưng thắng ở chỗ lớn] Nhìn giới thiệu, Tống Đường liền mất hứng thú, hô: "Bàn Tử, cái cổng đá bạch ngọc Hán này giá khởi điểm bốn mươi vạn!" "Cậu đi bán đi, cậu chẳng phải muốn gia nhập giới giải trí sao, vừa hay cho cậu Nico Lạp Tư Tiểu Béo một cơ hội tự mình bán hàng!" "Tôi đi nghiên cứu cấu trúc chỗ này một chút!" Bàn Tử vừa nghe được tự mình bán hàng, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Thiên Chân thấy Tống Đường muốn đi nghiên cứu cấu trúc ở đây, cũng vội vàng đứng dậy đi theo.

Hai người cầm đèn pin, chiếu sáng khắp mộ thất.

Đồng thời Tống Đường lấy ra máy đo mực nước để xem vị trí.

Toàn bộ mộ thất hình vuông vức, ở giữa có một hồ nước lớn, dẫn xuống phía dưới.

Phía trên cao khoảng năm mét.

Chiều cao này so với mộ thất thông thường thì cao hơn rất nhiều.

Chiều cao phòng ở của người bình thường cũng chỉ khoảng ba mét.

Tống Đường nhìn máy đo mực nước nói: "Chỗ này hiển thị là dưới nước 27 mét!" "Phần trên cùng của thuyền đắm cách mặt nước cao 20 mét!" "Tổng chiều cao của thuyền đắm khoảng 15 mét!" "Mà chỗ này là 27 mét, mộ thất từ mặt đất lên trên đã cao 5 mét!" "Điều này chứng tỏ, phía trên mộ thất hồ nước này ít nhất còn hai mét không gian, là dùng để làm lớp gia cố cho thân thuyền!" "Muốn giấu quan tài ở đó thì cũng được, nhưng không gian chắc chắn rất chật chội, nên

không thực tế lắm!" Thiên Chân gật đầu, lời này nói rất có lý.

"Ở đây!" Tiểu Ca đột nhiên nói bên cạnh.

Thiên Chân và Tống Đường nghe vậy vội vàng đi tới.

Chương 170

Hai người nhìn thấy, nơi Tiểu Ca chỉ, chính là phía trên cánh cổng ngọc.

Bên ngoài cánh cổng ngọc là hành lang.

Phía trên là tường gạch.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện vấn đề.

Chiều cao của cánh cổng ngọc này cũng giống như mộ đạo bên ngoài, khoảng chừng hai mét!

Người xưa rất coi trọng "sự tử như sự sinh", nên chiều cao cánh cổng ngọc này cũng giống như chiều cao cánh cửa của một gia đình bình thường.

Và nhìn như vậy thì vấn đề đã rõ.

Cổng ngọc và hành lang chỉ cao hai mét.

Mà mộ thất hồ nước này lại cao năm mét!

Vậy thì có nghĩa là phía trên cổng ngọc và hành lang còn tận ba mét chiều cao không biết dùng để làm gì!

Hơn nữa, ba mét đó còn có thêm hai mét không gian nữa!

Cộng lại thì tổng cộng là tận năm mét chiều cao!

Bỏ qua độ dày của lớp chống thấm cần chừa ra, thì phía trên hành lang này ít nhất còn hơn bốn mét không gian có thể sử dụng.

Mà toàn bộ chiều dài hành lang còn đạt đến mười mấy mét.

Một không gian lớn như vậy, nằm ngang phía trên toàn bộ hành lang, để làm một mộ thất ẩn, quả thực không còn gì thích hợp hơn!

Đương nhiên, trước tiên họ chỉ là suy đoán, hành lang này và hai bên mộ thất đều có cơ quan.

Nên, nếu cơ quan này được lắp đặt ẩn ở phía trên hành lang, thì cổ mộ của Uông Tàng Hải sẽ ở phía dưới hành lang.

Ngược lại, nếu cơ quan được lắp đặt ở phía dưới hành lang, thì quan tài của Uông Tàng Hải chắc chắn sẽ ở phía trên hành lang.

Thiên Chân nhìn thấy đây, kích động nói: "Quả nhiên không sai với dự đoán của Đường lão đệ cậu!" "Chúng ta chỉ cần xác định một hướng trước, lên trên hoặc xuống dưới, rồi đào ra xem!" "Là có thể xác định được cổ mộ của Uông Tàng Hải rốt cuộc ở phía trên hay phía dưới rồi!" Nói rồi Thiên Chân trầm tư một lát rồi nói: "Cá nhân tôi cảm thấy, nghiêng về phía dưới hơn!" "Tôi nhớ Tà Đế đã nói với tôi, năm xưa tam thúc của cậu ấy từng nói, cả ngôi mộ dưới biển đó họ chỉ nhìn thấy một góc băng sơn thôi!" "Kích thước của cả ngôi mộ dưới biển lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều!" "Lời này ngụ ý, rất có thể chỉ là, ngôi mộ dưới biển này còn có tầng thứ hai hoặc là tầng thứ ba!" Tống Đường nghe vậy gật đầu.

"Cơ bản là ý đó, nhưng cụ thể thế nào, còn phải động tay vào mới biết được!" "Hơn nữa cậu đừng quên tôi còn mang theo máy dò quỹ tích vào đây!" "Mà gạch mộ ở đây cũng đều là cổ vật, bây giờ không phải lúc khẩn cấp, nên có thể không làm hỏng thì cố gắng đừng làm hỏng!" "Chúng ta dùng máy dò quỹ tích kiểm tra xong, cũng có thể xác định cơ quan rốt cuộc được lắp đặt ở phía trên hay phía dưới!" "Ngoài ra quan trọng nhất là, đã đến đây rồi!" "Những thứ cần bán đương nhiên không thể bỏ qua, có tiền mà không kiếm chẳng phải là kẻ ngốc sao?" Thiên Chân nghe vậy gật đầu đồng tình.

Bản thân họ vốn dĩ vào đây với những mục đích riêng, bây giờ đương nhiên cũng không thể vội vàng.

Tống Đường giúp họ xuống mộ, nhưng đồng thời họ cũng phải đợi Tống Đường bán đồ phát tài.

Chỉ có như vậy, mới có thể tiếp tục hợp tác.

Hơn nữa Tống Đường nói đúng, bây giờ không phải là lúc khẩn cấp.

Cộng thêm sau khi trộm mộ được hợp pháp hóa thì phải thăm dò mộ trực tiếp, nên Tiểu Ca muốn lấy đồ.

Thực ra còn phải dựa vào Tống Đường từng bước thúc đẩy.

Lúc này mà vội vàng, hiển nhiên là không được!

Hai người đã có quyết định trong lòng, lập tức không nghĩ thêm nữa.

Quay trở lại bên cạnh đèn phong, liền nghỉ ngơi.

Bàn Tử lúc này cũng đã bán xong cánh cổng ngọc.

Tống Đường liếc nhìn kênh livestream, phát hiện cổng ngọc bị Minh thúc mua đi.

Tên này có lẽ đã quá lâu không khai trương rồi, có chút "cá mè một lứa".

Dù sao từ Tần Lĩnh bắt đầu, đến bây giờ chú ta cũng không mấy khi ra tay mua đồ, có lẽ cũng là thật sự đang vội.

Nếu không ra tay mua một chút, đồ trong mộ dưới biển này e rằng sẽ bị bán hết mất.

Cánh cổng ngọc giá trị bình thường, Tống Đường cũng không quá để ý.

Chuyện dán nhãn sau đó cũng giao cho Bàn Tử làm.

Còn cậu thì nói chuyện với Thiên Chân về cách tìm quan tài của

Uông Tàng Hải.

Hiện tại tuy đã xác định được hướng đại khái, tức là quan tài của Uông Tàng Hải, có thể giấu ở phía trên hoặc phía dưới hành lang.

Nhưng vấn đề vẫn còn.

Trong đó, vấn đề khó giải quyết nhất, chính là làm thế nào để khai quật.

Trong điều khoản hợp pháp hóa trộm mộ, một điều quan trọng nhất, chính là không được làm hư hại đồ vật trong cổ mộ trong tình huống không nguy cấp.

Tình huống không nguy cấp là gì?

Chính là tình huống hiện tại của họ, không có nguy hiểm tính mạng trực tiếp, nên súng mà họ mang vào cũng đều bị khóa.

Gạch mộ cũng là một phần của cổ mộ, đặc biệt là gạch mộ hành lang.

Cái đó càng không thể tùy tiện phá hoại.

Đương nhiên, có thể có người nói, đã quy định là trong trạng thái không nguy hiểm thì không được phá hoại.

Vậy cậu cứ tìm ra chút nguy hiểm, chẳng phải có thể phá hoại được sao?

Điều này hiển nhiên cũng không được, quan phương giám sát tình hình hiện trường của mỗi streamer thăm dò mộ 24/24.

Cậu diễn trò cố ý hay là thật sự gặp nguy hiểm, họ không nhìn ra được sao?

Vì một chút tiện lợi, mà tự đặt mình vào tình thế đùa giỡn với tù tội, đó mới là thật sự điên rồi.

Nói cho cùng, họ nhiều nhất cũng chỉ là mất chút thời gian.

Nhưng nếu mạo hiểm, thì cái mất mát đó có thể là cả đời.

Thiên Chân hỏi: "Đường lão đệ, cậu có ý kiến gì không?

Nếu thật sự động tay khai quật, làm thế nào mới có thể theo đúng quy định đây?" Tống Đường nói: "Vấn đề này, tôi đã nghĩ đến trước đó rồi, cũng đã hỏi cô Kỷ Niệm một số chi tiết!" "Kết hợp với tình hình hiện tại, chúng ta có thể vừa phù hợp với quy định của quan phương, lại vừa có thể động tay khai quật!" Nói rồi cậu ta từ trong ba lô, mò ra một túi niêm phong.

Sau khi mở ra, mọi người thấy, bên trong có một bình chất lỏng màu vàng nhạt.

Tống Đường cười nói: "Vật này tên là dung dịch làm tơi xốp!" "Nó có thể ăn mòn lớp đất vôi trắng giữa các khe gạch mộ, từ đó khiến gạch mộ lỏng lẻo và rơi ra!" "Đương nhiên, Phát Khâu chỉ cũng có thể kẹp gạch ra một cách thô bạo!" "Nhưng vẫn sẽ gây ra một mức độ hư hại nhất định cho gạch mộ, hai phương pháp này chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi!" "Để không bị người ta dị nghị, chúng ta vẫn nên dùng dung dịch làm tơi xốp này đi!" Thiên Chân gật đầu.

Đây là livestream toàn cầu, để Tiểu Ca đi kẹp gạch chắc chắn không ổn.

Nhỡ đâu bị người có ý đồ xấu đem ra làm chuyện, Tiểu Ca mà bị tống vào tù thì sao?

Quan trọng nhất là họ không chịu nổi điều tra, một khi điều tra sâu rộng chắc chắn sẽ lộ thân phận Thiết Tam Giác của họ.

Nên phương pháp của Tống Đường vẫn rất ổn thỏa.

"Cụ thể làm thế nào?" Thiên Chân hỏi.

“Rất đơn giản, bôi thứ này lên tường mộ!” “Nhiều nhất ba bốn tiếng, gạch mộ sẽ lỏng lẻo!” “Đến lúc đó muốn lấy ra thì đơn giản thôi!” “Nhưng trước đó, chúng ta còn phải bán hết những thứ có thể bán ở đây!” “Đến lúc đó mới động tay khai quật!” Tống Đường nói.

Thiên Chân gật đầu đồng tình.

Bàn Tử lúc này đã ăn xong một ít đồ, nghe vậy nói: “Vậy thì đừng chậm trễ nữa, chúng ta tranh thủ thời gian làm việc, để sớm ra ngoài!” “Thật ra ở dưới nước thế này lòng tôi vẫn luôn không yên tâm, đặc biệt là con Cấm bà kia còn không biết đã chạy đi đâu!” Tống Đường gật đầu, cậu ta cũng đã nghỉ ngơi gần xong.

Thế là liền gọi mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Mấy người hành động rất nhanh gọn, vài phút sau đã cố định xong trang bị.

Lấy đèn pin chiếu sáng gắn lên đỉnh đầu.

Sau đó Tống Đường và Thiên Chân lấy ra côn điện phòng sói, còn Bàn Tử thì cầm súng.

Tiểu Ca vẫn chỉ mang theo cây cổ đao của mình.

Cả đoàn người liền đi về phía cánh cổng ngọc.

Hai người Tống Đường không cầm súng, chủ yếu cũng là để đối phó với Cấm bà ở đây.

Đối phó với thứ đó, e là côn điện phòng sói hữu dụng hơn súng.

Mấy người rất nhanh đã đến cửa cổng ngọc.

Tống Đường cầm đèn pin chiếu vào.

Rất nhanh đã thấy, ở phía trái hành lang, xuất hiện hai cánh cửa đá.

Cách nhau khoảng chừng ba bốn mét.

Loại cửa mộ hành lang này, thông thường đều có kết cấu đối xứng.

Nên theo bản năng cậu ta liền chiếu sang phía bên phải.

Phía bên phải quả nhiên cũng có hai cánh cửa đá.

Tuy nhiên, ngay khi đèn pin của cậu ta chiếu vào một trong những cánh cửa đá đó.

Gần như tất cả mọi người, bao gồm cả fan trong kênh livestream, đều cứng đờ người.

Da đầu lập tức tê dại.

Họ thấy, một khuôn mặt người trắng bệch đang thò ra từ phía sau cánh cửa đá, dùng hai con mắt gần như không có lòng trắng, chỉ có đồng tử đen ngòm nhìn chằm chằm vào họ.

Dường như cảm nhận được có ánh sáng chiếu đến, khuôn mặt người trắng bệch đó lập tức lóe lên rồi biến mất vào bên trong cánh cửa đá.

Bàn Tử sợ hãi hít một hơi khí lạnh, chửi: "Mẹ kiếp, con Cấm bà đó hóa ra không đi!" "Mau bắt nó đi, giá khởi điểm cả triệu đấy!" Nói rồi Bàn Tử liền cầm súng xông tới.

Chương 171

Thiên Chân muốn kéo cậu ta lại, nhưng Tống Đường lại cũng đi theo, đồng thời hô: "Đi theo đi theo!" "Thứ này mà không bắt được, chúng ta không thể nào yên tâm tìm đồ đâu!" "Trời ơi!" Thiên Chân bất đắc dĩ, đành gọi Tiểu Ca cùng xông tới.

Vừa chạy, Thiên Chân vừa hô: "Này, trong hành lang này có cơ quan, chúng ta cứ thế xông thẳng vào không sao chứ?" Tống Đường nói: "Không sao, cơ quan này vốn dĩ phải vào trong mới có thể phá giải, không vào thì làm sao giải được!" "Cứ bắt con Cấm bà đó trước đã, Thiên Chân cậu đứng ở cửa đi!" Trong lúc nói chuyện, họ đã xông vào bên trong cánh cửa đá đó.

Thiên Chân nghe vậy vội vàng bật côn điện phòng sói, lúc đó phía trước côn điện liền phát ra tiếng "xẹt xẹt" của dòng điện.

Cậu ta đứng ở mép cửa, chỉ thấy lúc này toàn bộ mộ thất đã được chiếu sáng bởi một ánh sáng rực rỡ.

Đó là một ngọn lửa lạnh lẽo, không biết có phải do Bàn Tử bắn ra không.

Dưới ánh sáng rực rỡ, cậu ta thấy.

Một búi tóc đen lớn đang treo lơ lửng trên xà ngang cách đỉnh đầu không xa.

Bàn Tử đang cầm súng không ngừng nhắm bắn, nhưng búi tóc lớn đó cứ chạy đi chạy lại, cậu ta căn bản không thể nổ súng.

Tống Đường thì cầm côn điện phòng sói, liên tục dõi theo hướng di chuyển của Cấm bà.

Nhưng con Cấm bà đó dường như không dám xuống, chỉ ở trên xà

ngang trên đỉnh đầu luồn lách qua lại, chính là không lộ mặt.

Bàn Tử có chút sốt ruột nói: "Hay là tôi bắn mấy phát?

Ép nó xuống?" Tống Đường vội nói: "Đá ở đây đều là những khối đá nguyên khối, cậu vừa bắn là lập tức đạn sẽ bật ra ngay!" "Hơn nữa chúng ta phải bắt sống, thứ này chết rồi là không còn giá trị nữa!" Bàn Tử nghe vậy liền gãi đầu.

"Cậu yêu cầu có phải quá cao rồi không?" "Cái thứ này cậu cũng muốn bắt sống à?" "Trừ khi nó nghĩ quẩn chạy đến để cậu cố ý giật điện nó một phát!" Tống Đường vừa định nói, bỗng nhiên Tiểu Ca ở bên cạnh lại một bước nhẹ nhàng đạp lên bức tường mộ một bên.

Sau đó cả người bay lên không trung, trực tiếp nhảy lên xà ngang.

"Để tôi!" Cậu ấy chỉ nói hai chữ, rồi liền đi về phía vị trí của con Cấm bà.

Cảnh tượng này khiến fan trong kênh livestream ai nấy đều vô cùng kích động.

"Trời đất ơi, động tác đó ngầu bá cháy luôn!" "Không hổ là Nhị Đản ca của tôi!" "Này, làng chúng tôi cũng có mấy đứa tên là Đản Đản gì đó, nhưng sao Nhị Đản ca này lại đẹp trai thế nhỉ!" "Á á á, ai đặt cái tên này vậy, mau đổi cho tôi đi, rõ ràng đẹp trai như vậy sao lại gọi là Nhị Đản ca!" "Đúng đó, tôi nhớ Tiểu Ca này cũng họ Trương mà, chúng ta sau này cứ gọi anh ấy là Trương Tiểu Ca đi!" "Đúng vậy, tôi cảm giác Trương Tiểu Ca trong Thiết Tam Giác cũng chỉ đẹp trai đến mức này thôi!" "Đỉnh của chóp luôn!" Khác với sự kích động của fan.

Lúc này Thiên Chân cuối cùng cũng có thời gian để quan sát kỹ căn mộ thất này.

Tiểu Ca đã nhảy lên xà ngang, Bàn Tử và Tống Đường lại đang

căng thẳng theo dõi, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Ngược lại, cậu ta, người canh giữ cửa đá lối vào, lại nhàn rỗi.

Thiên Chân quét mắt nhìn khắp mộ thất.

Rất nhanh cậu ta giật mình.

Bởi vì cậu ta phát hiện, căn mộ thất này cậu ta lại có ấn tượng.

Nơi này rất giống mộ thất Thập nhị thủ thi mà Bàn Tử đã kể cho cậu ta nghe sau khi họ chia tay, tức là mộ thất có Hạn bạt.

Thậm chí cậu ta còn thấy chiếc quan tài đá khổng lồ đó.

Nắp quan tài đã được mở.

Nhưng lại không thấy Thập nhị thủ thi ở đâu cả!

Còn về thi thể Hạn bạt thì lại càng không thấy.

Năm đó Tiểu Ca có giết chết Hạn bạt hay không cũng không biết.

Nói không chừng thứ đó đã chạy thoát ra ngoài cũng không chừng.

Ngay khi Thiên Chân đang suy nghĩ.

Bỗng nhiên trên xà ngang trên đỉnh đầu cuối cùng cũng truyền đến một tiếng động.

Sau đó cậu ta nghe thấy tiếng Tống Đường hô: "Bàn Tử cẩn thận!" Thiên Chân vội ngẩng đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy đã không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy búi tóc lớn đó không biết từ lúc nào, lại trực tiếp nhảy xuống từ xà ngang.

Giữa lúc tóc bay tán loạn, cậu ta lại thấy một bóng người gầy gò lại lộ ra từ trong tóc.

Đó có lẽ là dung mạo thật của Cấm bà.

Nhưng khoảnh khắc đó cậu ta căn bản không nhìn rõ lắm.

Chỉ thấy con Cấm bà đó cứ thế nhảy thẳng lên người Bàn Tử.

Một búi tóc lớn lập tức bao lấy Bàn Tử.

Bàn Tử thậm chí còn chưa kịp giơ súng lên, cả người bị tóc bao bọc trực tiếp lùi lại mấy bước về phía sau.

Cả người cậu ta cứ thế đập mạnh vào chiếc quan tài đá đó.

Mọi người đều nghĩ Bàn Tử lần này chắc là xong đời rồi.

Nhưng ngay lúc này, búi tóc đó lại đột nhiên lỏng ra, cả người Cấm bà cứ thế lăn thẳng vào trong quan tài.

Bàn Tử cũng lộ ra, mặt ướt sũng.

Cứ như bị chó liếm vậy.

"Không hay rồi!

Nó muốn chạy!" Tiểu Ca hô một tiếng trên xà ngang, rồi nhảy xuống.

Thiên Chân nhìn thấy rõ ràng liền vội hô: "Bàn Tử!

Đừng để nó chạy mất, trong quan tài có lối đi bí mật!" "Thập nhị thủ thi!

Khởi điểm cả triệu!" Thiên Chân vừa nói vậy, Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Biết Thiên Chân đang nói gì.

Đây là mộ thất Thập nhị thủ thi, dưới quan tài này có một lối đi bí mật, năm xưa khi họ trốn Hạn bạt đã chui vào đó.

Bàn Tử nghe đến "khởi điểm cả triệu", lập tức nổi điên.

Vừa xoay người đã úp mình lên mép quan tài nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong quan tài, một búi tóc lớn đã không ngừng chui vào lối đi bí mật phía dưới.

Lối đi bí mật đó có nước, hiển nhiên mực nước nằm trong lối đi bí mật.

Bàn Tử mắt thấy con Cấm bà sắp chui vào lối đi bí mật mà chạy mất.

Lập tức nghiến răng hô lớn một tiếng "Đồ khốn!" Rồi cả người thò vào, một tay trực tiếp cắm vào búi tóc lớn đó!

Thuận thế quấn lại, để tóc quấn quanh cổ tay mình.

Sau đó hét lớn một tiếng: "Dậy!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy cậu ta một tay nắm chặt búi tóc lớn, một tay "vớt trăng", cứng rắn kéo con Cấm bà đó ra khỏi lối đi bí mật.

Rất nhiều tóc lập tức hướng thẳng vào mặt cậu ta.

Nhưng Bàn Tử căn bản không buông tay, cứng rắn kéo Cấm bà ra khỏi quan tài.

Tống Đường thấy vậy liền vung tay, ném côn điện phòng sói qua, hô: "Đỡ pháp bảo!" Bàn Tử thấy vậy, tay kia buông súng, vung tay đỡ lấy côn điện phòng sói.

Đồng thời xoay người bật côn điện, dòng điện "xẹt xẹt" liền chích vào con Cấm bà.

Tuy nhiên, con Cấm bà đó toàn thân đều bị nước làm ướt sũng.

Bàn Tử dùng côn điện chích vào, con Cấm bà lập tức mất khả năng hành động.

Nhưng bản thân cậu ta cũng bị dòng điện xuyên qua, cả người cũng theo đó ngã vật xuống đất, toàn thân co giật.

Lúc này Tống Đường, Thiên Chân và Tiểu Ca đều chạy tới.

Mọi người dùng túi chống nước cách Bàn Tử mà kéo cậu ta qua.

Tống Đường lại lên chích điện Cấm bà thêm hai lần, thấy nó nằm bất động trên đất mới yên tâm.

Côn điện phòng sói không thể giật chết người, nhưng bị giật một phát hiển nhiên là không dễ chịu.

Tóc Bàn Tử dựng đứng cả lên, miệng thì lẩm nhẩm.

Thiên Chân giơ tay "bốp bốp" tát cậu ta hai cái, cậu ta mới dần dần hồi phục lại.

"Ối giời ơi!

Má ơi!" "Đường lão đệ, cái côn điện phòng sói cậu mua này cũng khỏe thật đấy!" "Tôi thấy hay là đổi tên thành côn điện phế nhân đi, bị giật một phát cảm giác Bàn gia tôi cả người đều muốn phế rồi!" Thấy Bàn Tử còn có thể đùa, mọi người lúc này mới thả lỏng vài phần.

Tiểu Ca đứng dậy đi đến bên quan tài, đặt lại tấm đá trước đó đã bị lấy ra vào trong quan tài.

Coi như là đã phong kín lối đi bí mật bên trong quan tài này.

Tránh để con Cấm bà này lại trốn thoát.

Tống Đường và Thiên Chân thì đứng dậy đỡ Bàn Tử lên.

Tên này da dày thịt béo thì không sao, nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm một chút.

Con Cấm bà thì nằm vật trên đất, bị một búi tóc lớn bao bọc, không nhìn rõ bên trong có gì.

Tống Đường không yên tâm, liền tiến lên chích điện nó thêm hai lần nữa.

Bàn Tử hỏi: "Này, cái thứ này làm sao bây giờ?" "Bán thì là

chuyện nhỏ, nhưng vấn đề là chúng ta không thể mang theo nó được!" "Một khi chúng ta đi, nó chắc chắn cũng sẽ chạy mất!" "Tổng không thể cứ mãi ở đây canh chừng nó được!" Tống Đường nói: "Trước khi đến tôi đã đặc biệt mang theo thuốc mê!" "Lát nữa thử tiêm cho nó một mũi xem sao!" "Thuốc mê?

Cậu chắc thứ này có tác dụng với Cấm bà sao?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Chương 172

"Đúng vậy, người sống dùng thì còn được, con Cấm bà này đâu có tính là người sống chứ!" "Cậu dùng thuốc mê cho thi thể, cái kiểu thao tác gì vậy?" Thiên Chân cũng tỏ vẻ nghi ngờ.

Tống Đường gãi đầu.

"Đây chẳng phải là cách bất đắc dĩ sao, dù sao chúng ta cũng không thể tự mình vứt nó ở đây được!" "Bàn Tử nói đúng, bán thì là chuyện nhỏ, nhưng vấn đề là làm thế nào để nó ngoan ngoãn ở đây chờ người đến sau mang nó ra ngoài chứ?" Thiên Chân trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Tôi thì có một cách, có thể thử xem sao!" "Nhưng trước đó, chúng ta phải xác nhận xem thân hình con Cấm bà này rốt cuộc lớn cỡ nào!" "Nếu thân hình khá nhỏ, chúng ta chẳng phải có mang theo túi chống nước cỡ siêu lớn sao?" "Có thể bỏ nó vào đó, rồi đổ thêm ít nước, bật côn điện phòng sói lên rồi ném vào cùng!" "Sau đó để Phi Ưng và những người khác mang nó ra ngoài!" Mọi người nghe vậy không khỏi gật đầu, cách này quả thực là một phương án.

So với việc vứt nó ở đây, đây đã là một lựa chọn không tồi.

Bàn Tử lúc này đã hồi phục bảy tám phần, nghe nói phải xem thân hình Cấm bà.

Không khỏi hứng thú, cười nói: "Việc này vẫn phải để Bàn gia đây làm!" "Tôi nghe nói, Cấm bà đều là phụ nữ biến thành, ngâm trong nước nhiều năm như vậy, e là quần áo cũng đã tan nát hết rồi!" "Nào nào, việc này Bàn gia tôi làm!" Nói rồi Bàn Tử liền từ trong ba lô mò ra một con dao găm, ngồi xuống gần Cấm bà, bắt đầu cạy tóc.

Fan trong kênh livestream thấy vậy liền thi nhau gửi bình luận.

"Này Bàn gia, cậu nghiêm túc đấy à?

Phụ nữ?

Lại còn không mặc quần áo?" "Haha, việc này đúng là hợp với Bàn gia, nhưng mà nói đi thì phải nói lại, nội dung tiếp theo chúng ta có xem được không vậy?" "Đúng đó, không trả phí cũng xem được sao?" "Bàn gia hay là cậu đặt một mức phí đi, đừng đợi chúng tôi xem đến đoạn gay cấn thì kênh livestream bị phong tỏa mất!" Tống Đường thấy fan lại bắt đầu làm trò, cũng bất đắc dĩ.

Giục Bàn Tử nhanh lên, cẩn thận lát nữa điện trên người Cấm bà hết tác dụng.

Bàn Tử nghe vậy liền tăng tốc độ.

Không ngừng gạt tóc trên người Cấm bà ra.

Con Cấm bà này tuy bị tóc bao bọc.

Nhưng nói cho cùng, tóc mọc đúng vị trí thì cũng không sai.

Dưới sự sắp xếp của Bàn Tử, rất nhanh toàn bộ tóc đã được gạt sang một bên đầu.

Và toàn bộ dung mạo của Cấm bà cũng dần dần lộ ra.

Chỉ là khi fan trong kênh livestream thật sự nhìn thấy.

Ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì con Cấm bà này trông thật sự là...

Dung mạo của Cấm bà thật sự rất khó để miêu tả.

Đây là cảm giác đầu tiên của tất cả mọi người, kể cả fan trong kênh livestream sau khi nhìn thấy.

Nhưng nếu nhất định phải miêu tả, thì chỉ có thể nói con Cấm bà này trông… quá mẹ nó giống người ngoài hành tinh!

Thậm chí rất nhiều fan trong kênh livestream đều đang gửi bình

luận nói: “Mẹ kiếp, đây thật sự là Cấm bà sao?

Rõ ràng đây là người ngoài hành tinh mà!” “Này, có khi nào quan phương vì muốn chúng ta chấp nhận người ngoài hành tinh, nên mới nói thứ này là Cấm bà không?” “Theo cậu nói vậy, Đường Bảo chẳng phải thành thằng khùng rồi sao!” “Tôi lại cảm thấy quan phương trực tiếp nói cho chúng ta biết đây là người ngoài hành tinh thì còn dễ chấp nhận hơn!” “Haha, cũng đúng, chủ yếu là con Cấm bà này trông quá giống người ngoài hành tinh!” ...

Tại hiện trường, Bàn Tử cũng tặc lưỡi.

“Này, cái lão Uông này không phải đã từng gặp người ngoài hành tinh rồi chứ, sao con Cấm bà này lại trông thế này?” Thiên Chân lắc đầu, về dung mạo của Cấm bà, cậu ta thật sự không có gì để nói.

Trước đây cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của Cấm bà, bây giờ nhìn thấy lại rất bình thản.

Tống Đường thì cúi người xuống xem xét kỹ dung mạo của Cấm bà.

Con Cấm bà này trông quả thực rất kỳ lạ.

Sở dĩ nói nó giống người ngoài hành tinh, chủ yếu là vì toàn bộ dung mạo của nó quá giống!

Thông qua thân hình có thể thấy, Cấm bà này quả thực là một người phụ nữ.

Nhưng thân hình so với người bình thường thì nhỏ bé đến không chỉ một chút.

Có thể nói, con Cấm bà trước mắt này, không tính tóc thì chiều cao e rằng còn chưa đến một mét rưỡi.

Nhiều nhất cũng chỉ khoảng một mét ba.

Tuy nhiên, điều rất không cân đối là, xương cốt của nó rõ ràng trông không phải là loại xương cốt nhỏ bé đó.

Xương chân và xương cánh tay nhô ra rõ rệt, càng giống như vì toàn thân bị mất nước mà trông nhỏ bé.

Có lẽ lúc còn sống chiều cao của nó ít nhất cũng phải một mét sáu.

Ngoài ra, da thịt của Cấm bà này đều trông rất khô héo.

Giống như một cái xác khô.

Nhưng khác với xác khô, da thịt toàn thân nó lại có một màu bán trong suốt.

Cứ như thể da thịt cả người đã bị ngâm nước quá lâu.

Đã bắt đầu ở trạng thái bán trong suốt.

Không biết có ai đã từng ăn một loại đồ ăn vặt tên là bì lợn ngâm nước chưa.

Da của Cấm bà này trông y hệt cảm giác như bì lợn ngâm nước.

Mà điều quan trọng nhất chính là khuôn mặt của Cấm bà này.

Cả khuôn mặt trông rất lớn, có thể là do cơ thể mất nước nghiêm trọng, mà hộp sọ dù sao cũng là toàn bộ xương cốt đã rất chặt chẽ.

Nên so với phần còn lại, mức độ mất nước rất nhỏ.

Mà điều quan trọng nhất là, hai con mắt của Cấm bà này, là lớn nhất trong toàn bộ ngũ quan.

Trông cực kỳ không cân đối, cộng thêm trong mắt chỉ có đồng tử, không có lòng trắng.

Nên tổng thể trông mới giống hệt người ngoài hành tinh.

Nếu không phải trên đầu nó mọc tóc dài kỳ lạ, e rằng nó thật sự chẳng khác gì người ngoài hành tinh.

Bàn Tử dùng chân ước lượng qua loa một chút.

Tóc dài nhất của Cấm bà này lại đã vượt quá mười mét.

Nhưng tóc dù sao cũng mềm, nên xét về tình hình thực tế.

Cấm bà này muốn bỏ vào trong túi chống nước cỡ siêu lớn mà họ mang theo, thì không phải là vấn đề gì.

Bàn Tử ngồi xổm xuống dùng dao găm cạy cạy.

Phát hiện xương cốt của Cấm bà này cũng mềm dẻo, hiển nhiên là có thể bỏ vào trong túi chống nước.

“Sao rồi?

Bán hàng trước chứ?” Bàn Tử hỏi.

Tống Đường gật đầu nhắc nhở: “Bán!

Cậu dọn dẹp đồ đạc đi, à đúng rồi, chích điện nó thêm hai cái nữa, cẩn thận lát nữa đang bán thì nó tỉnh dậy!” “Tôi đi tìm xem còn có thứ gì đáng tiền nữa không!” “Được thôi!” Bàn Tử đáp một tiếng, lập tức bắt đầu bận rộn.

Tống Đường lúc này thì cùng Thiên Chân và Tiểu Ca đi vòng quanh mộ thất.

Lúc này Tống Đường cuối cùng cũng có thời gian để quan sát kỹ mộ thất, lúc này mới phát hiện ra đây là nơi nào.

“Hoá ra là mộ thất Thập nhị thủ thi đó, đúng rồi, Thập nhị thủ thi đâu rồi?” Thiên Chân lắc đầu.

“Tôi cũng không thấy, cả Hạn bạt cũng biến mất rồi!” Tống Đường giật mình.

Hạn bạt biến mất thì còn có thể hiểu được, dù sao năm xưa Tiểu Ca dường như cũng không giết chết Hạn bạt đó.

Nói là thứ đó chết rồi sẽ sinh ra một lượng lớn khí độc, được không bù mất!

Nhưng Thập nhị thủ thi là xác chết, sao lại biến mất được?

Nghĩ rồi cậu ta liền đi vòng quanh mộ thất.

Khi cậu ta đi vòng qua chiếc quan tài đá khổng lồ, bỗng nhiên thấy.

Ở một bên khác của quan tài, trên mặt đất, lại có một búi đồ đen.

Rất giống một cái xác chết cháy đen.

Thiên Chân và Tiểu Ca cũng nhìn thấy thứ này, đều vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy trên mặt đất có một mảng lớn màu đen, cứ như vết tích do nước bẩn khô lại để lại vậy.

Mà ở vị trí giữa, đang cuộn tròn một thứ gì đó giống như một cái xác khô.

Tống Đường cúi người xuống, liền thấy.

Đây quả nhiên là một cái xác khô.

Toàn bộ thi thể đã bị mất nước nghiêm trọng, cứ như một khúc gỗ mục vậy.

Ngũ quan của xác khô vẫn có thể nhìn ra, nhưng đã biến dạng rất nghiêm trọng.

Nhưng mười hai cánh tay trong truyền thuyết, Tống Đường lại không nhìn rõ ở đâu.

Hơn nữa điều rất kỳ lạ là, xương cốt bên trong thi thể lại dường như đã biến dạng toàn bộ.

Ở hai bên vị trí ngực của thi thể, lại có mấy chỗ nhô lên.

Cứ như là xương sườn bên trong đã đẩy cả lớp da khô lên, trông

cực kỳ khó chịu.

“Đây chính là, Thập nhị thủ thi sao?” Tống Đường quay đầu hỏi Thiên Chân.

Chương 173

Thiên Chân dường như cũng không dám chắc, nhưng Tiểu Ca ở bên cạnh lại gật đầu.

Hiển nhiên cậu ấy đã nhận ra.

Tống Đường tặc lưỡi nói: "Cái này thì lạ thật đấy, con Thập nhị thủ thi này sao lại biến thành cái dạng quỷ quái này chứ?" "Không ra người không ra ma, hơn nữa xương sườn cũng gãy rồi!" Nói rồi Tống Đường dùng dao găm chọc chọc vào chỗ xương sườn nhô ra!

Nhưng sau đó cậu ta liền phát hiện ra điều bất thường!

Vị trí nhô ra ở bụng của Thập nhị thủ thi, dường như không phải là xương sườn bị gãy.

Nếu là xương sườn bị gãy, chọc vào sẽ không cứng rắn chắc chắn đến vậy.

Nhưng chỗ nhô ra này chọc vào cứ như là mọc dính vào người nó vậy!

"Kỳ lạ thật, chẳng lẽ những chỗ nhô ra này, là tăng sinh xương cốt?" Tống Đường không nghĩ ra.

Nhưng lúc này cũng không sao cả, tìm thấy được đã là rất tốt rồi.

Dù sao sau khi bán được tiền, chuyện nghiên cứu cứ để cho mấy chuyên gia.

Cậu ta cũng lười vì chuyện này mà hao tổn tâm trí.

"Đến đây giúp một tay, khiêng nó qua đó, bán luôn thể!" Thiên Chân gật đầu.

Hai người lấy găng tay ra đeo vào, một người nâng đầu một người

nâng chân.

Cũng khiêng cái xác khô này lên.

Bàn Tử ở bên kia đã dọn dẹp xong địa điểm đấu giá livestream.

Thấy họ khiêng một cái xác khô kỳ lạ đến, cũng giật mình.

Khi Thiên Chân nói cho cậu ta biết thi thể này có thể là Thập nhị thủ thi.

Bàn Tử hiển nhiên cũng không dám tin.

"Mẹ kiếp, năm xưa con Thập nhị thủ thi đó lớn như vậy, sao bây giờ lại teo tóp thành thế này!" "Cậu nói dùng nước ngâm, có khi nào nó hồi phục nguyên dạng không?" Thiên Chân nghe vậy không có ý tốt nói: "Cậu coi đây là ngâm đồ khô à, ngâm rồi nấu cho cậu một bát Phật nhảy tường?" "Thi thể đã khô héo thành thế này, bán được là tốt lắm rồi!" Nói rồi Tống Đường hai người đặt thi thể xuống đất.

Tuy nhiên hai người đặt không vững, thi thể vừa chạm đất lại lăn một vòng.

Trực tiếp úp xuống đất, để lộ phần lưng.

Mà mọi người vừa nhìn thấy phần lưng của xác khô Thập nhị thủ này, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên lưng của xác khô Thập nhị thủ này, lại có một chuỗi những đốm tròn màu xanh lá cây to bằng nắm tay.

Mỗi cái đều giống như được đóng dấu lên vậy.

Mà gần những đốm tròn này, lại còn mọc ra từng chùm lông tơ giống như lông trên cơ thể.

Nhưng đều là màu trắng, trông như là vì già đi mà bạc trắng.

Nhìn thấy cảnh này, Tống Đường và Thiên Chân không khỏi nhìn

nhau.

Thiên Chân lập tức rút dao găm ra định cạy phần lưng của xác khô đó.

Dường như muốn cạy ra xem sao.

Tống Đường vội ngăn cậu ta lại, hạ giọng nói: "Đừng!" "Cậu thật sự nghĩ kỹ rồi muốn xem sao?" Thiên Chân nhìn cậu ta.

"Đã thế này rồi, cậu không xem sao?" Tống Đường hít sâu một hơi nói: "Tôi khuyên cậu hãy nghĩ kỹ lại đi!" "Bây giờ hối hận còn kịp, lát nữa mà thật sự nhìn thấy, tôi sợ cậu không thể chấp nhận được!" "Cậu hãy nghĩ kỹ xem, cậu có thật sự chấp nhận được kết quả mà cậu tưởng tượng không?" "Thế nhưng cái này!" Thiên Chân tỏ ra rất lo lắng, cậu ta mấy lần đều muốn ra tay cạy phần lưng của Thập nhị thủ thi.

Nhưng cuối cùng vẫn không dám ra tay.

Quả thực, Tống Đường nói đúng, mình thật sự có thể chấp nhận nhìn thấy tất cả sao?

Mặc dù mình đã đoán được một vài điều gì đó, nhưng ít nhất bây giờ vẫn có thể tự nhủ rằng đó chỉ là suy đoán.

Không phải là thật!

Nhưng nếu con dao găm này cạy xuống, đến lúc đó tất cả sự thật đều hiện ra trước mắt mình.

Thì mình có không muốn chấp nhận cũng không được!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, sự thật của chuyện này rốt cuộc thế nào, căn bản không liên quan đến cậu ta.

Một là không liên lụy Tiểu Ca, hai là không liên lụy tam thúc.

Thì có liên quan gì đến mình đâu?

Nếu nói có liên quan, thì đó là Bàn Tử và Tống Đường.

Dù sao họ là vì bán tiền, mà thứ này nếu lộ ra một mặt không ai biết.

Chắc chắn có thể bán được giá cao!

Nhưng đối mặt với một "tác phẩm" có thể dùng để hình dung thi thể như vậy.

Thiên Chân thật sự không biết mình nên làm gì.

Tống Đường cuối cùng cầm con dao găm trong tay Thiên Chân đi.

Nói: "Tôi biết cậu không dám ra tay, cứ đi sang một bên nghỉ ngơi đi!" "Có những lúc không nhìn thấy cũng là chuyện tốt, lát nữa lúc bán hàng tôi kể cho cậu nghe là được rồi!" "Không cần thiết phải thật sự đi xem!" "Tục ngữ nói rồi, 'tù bà ôm nửa mặt', thấy hết là xong đời!" "Cứ thả lỏng đi nhé!" Tống Đường nói rồi vỗ vỗ Thiên Chân.

Thiên Chân gật đầu, cũng không nói thêm gì, đứng dậy cùng Tiểu Ca đi sang một bên.

Fan trong kênh livestream nhìn thấy thì mơ mơ hồ hồ, hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tống Đường nói: "Tôi biết mọi người rất hoang mang!" "Lát nữa tôi sẽ giải đáp cho mọi người!" "Bây giờ, xin hãy đợi một chút, chúng ta cần chuẩn bị, sau đó bắt đầu đấu giá!" Nói rồi Tống Đường đứng dậy lại quan sát kỹ toàn bộ mộ thất một lần nữa.

Căn mộ thất này, trừ chiếc quan tài đá khổng lồ, Thập nhị thủ thi và con Cấm bà bị bắt ra.

Thì không còn thứ gì khác.

Tống Đường lần lượt nhìn qua, dưới sự giúp đỡ của hệ thống, rất nhanh thông tin và giá trị liền hiện ra. [Tên vật phẩm: Quan tài đá điêu

khắc] [Giá trị: Khoảng 15 vạn] [Xuất xứ: Quan tài đá được điêu khắc thời Đông Hạ, là một kiểu dáng đặc trưng của Đông Hạ quốc, chất liệu bản thân bình thường] ... [Tên vật phẩm: Cấm bà] [Giá trị: 500 vạn] [Xuất xứ: Di vật trường sinh thời Uông Tàng Hải, còn sống giá trị 500 vạn, chết giá trị 10 vạn!

Bên trong cơ thể có thể ẩn chứa dấu vết của phương pháp trường sinh] ... [Tên vật phẩm: Thập nhị thủ Du Diên thi] [Giá trị: 2000 vạn] [Xuất xứ: Thi thể đặc trưng của Đông Hạ quốc, niềm tin khi còn sống không rõ ràng, bên trong cơ thể có thể chứa dấu vết của phương pháp trường sinh hoàn chỉnh] ...

Nhìn ba món vật phẩm giới thiệu, Tống Đường cũng không khỏi lo lắng.

Quả nhiên, đúng như cậu ta dự đoán.

Toàn bộ tên của Thập nhị thủ thi, lại gọi là Thập nhị thủ Du Diên thi.

Nghĩ kỹ cực kỳ đáng sợ, Tống Đường thậm chí còn không dám nghĩ tiếp.

Nhưng cậu ta lại không thể không nghĩ, thứ này muốn bán được giá cao, cậu ta nhất định phải giải thích rõ ràng với các đại gia trong kênh livestream.

Hít sâu một hơi, Tống Đường cuối cùng cũng nhìn về phía kênh livestream.

“Giờ chúng ta bắt đầu đấu giá!” “Quan tài đá điêu khắc giá khởi điểm 15 vạn!” “Cấm bà giá khởi điểm 500 vạn!” “Thập nhị thủ Du Diên thi, giá khởi điểm 2000 vạn!” “Ai có hứng thú thì có thể cân nhắc rồi!” Tống Đường vừa nói xong, kênh livestream lập tức bùng nổ.

Thậm chí Minh thúc và một số khách quen lâu năm cũng xuất hiện.

Tống Đường thấy vậy vội nói: "Mọi người đừng hỏi vội, tôi biết mọi người đang nghĩ gì, tiếp theo tôi sẽ giải đáp từng chút một cho mọi người!" "Tại sao, chúng lại đáng giá như vậy!" Nói rồi Tống Đường chỉ vào chiếc quan tài đá khổng lồ!

"Cái này thì không cần nói rồi chứ!" "Một loại quan tài đặc trưng của Đông Hạ quốc, chủ yếu là để chứa con Thập nhị thủ Du Diên thi này!" "Còn về Đông Hạ quốc là chuyện gì, lát nữa tôi sẽ giải thích cho mọi người!" Nói rồi, Tống Đường ngồi xuống tại chỗ, sau đó sắp xếp lại suy nghĩ, bắt đầu kể.

"Chúng ta trước tiên nói về con Cấm bà này!

Tại sao lại có giá trị 500 vạn!" "Thứ nhất, trước đây chúng ta đã nói về cách Cấm bà hình thành rồi!" "Ở đây tôi cũng không ngại phiền mà nhắc lại một lần nữa!" "Sự hình thành của Cấm bà có liên quan đến Uông Tàng Hải, theo tôi suy đoán đó là một loại thí nghiệm trường sinh thất bại của hắn!" "Thi miết bị phụ nữ nuốt vào sau đó, tuy sẽ giữ được dung nhan không lão hóa, nhưng tác dụng phụ chính là sẽ biến thành dạng này!" "Và việc bắt sống được Cấm bà cũng là do chúng ta may mắn, thứ này người bình thường mua về chắc chắn sẽ xong đời!" "Nên, mọi người đừng tranh nữa, tôi đề nghị quan phương thu hồi về nghiên cứu!" "Còn về việc có thể nghiên cứu ra phương pháp trường sinh nào từ trong cơ thể nó hay không, thì đó là tùy thuộc vào năng lực của quan phương!" "Bởi vì con Cấm bà này là vật sống, là một dạng tồn tại giữa người sống và thi thể, nên 500 vạn không thiếu một xu nào!" "Nếu mọi người không có vấn đề gì, tôi sẽ tiếp tục nói về Thập nhị thủ Du Diên thi!" Có lẽ là từ trước đến nay chưa từng thấy Tống Đường nghiêm túc đến vậy.

Cũng có lẽ là câu nói của Tống Đường, rằng thứ này người bình thường mua về sẽ xong đời.

Nên mọi người trong kênh livestream đều rất yên tĩnh, ai nấy dường như cũng không muốn động vào thứ này.

Kỷ Niệm thấy vậy liền xuất hiện nói: "Con Cấm bà này quan phương chúng tôi muốn!" "Cậu có thể tiếp tục rồi!" Tống Đường gật đầu, thực ra thứ này quan phương tiếp nhận là tốt nhất!

Thậm chí con Thập nhị thủ Du Diên thi này, cậu ta cũng hy vọng quan phương có thể tiếp nhận.

Nhưng nói cho cùng, thứ này dù sao cũng đã chết.

Nên nếu có người muốn mua, cậu ta cũng không có ý kiến, dù sao cũng là cậu ta kiếm tiền.

"Được, vậy tiếp theo tôi sẽ giải thích cho mọi người!" "Tại sao cái xác Thập nhị thủ này lại có giá khởi điểm cao như vậy!" Thông thường mà nói, mọi người chắc chắn sẽ cho rằng, chiếc chuông đồng xanh đơn giản cũng chỉ 2000 vạn một cái.

Tại sao một cái xác chết lại dám bán giá cao như vậy?

So sánh hai thứ, chuông đồng xanh có công nghệ có công nghệ, có nội hàm có nội hàm.

Cái xác chết đó sao có thể sánh bằng?

Nhưng cái xác chết này lại không phải là một xác chết bình thường.

"Thời cổ đại, những người nghiên cứu phương pháp trường sinh, không chỉ có một hai người!" "Thậm chí những phương pháp trường sinh mà những người này nghiên cứu ra cũng không hoàn toàn giống nhau!" "Và Đông Hạ quốc này, chính là một trong số đó, một quốc gia sở hữu kỹ thuật trường sinh tương đối thành thục!" "Quốc chủ Đông Hạ quốc tên là Vạn Nô Vương!" "Tương truyền người này nắm giữ một loại phương pháp có thể kéo dài sự trường sinh!" "Đông Hạ quốc

ở đâu thì tôi không thể nói, đây là bí mật!" "Nhưng Đông Hạ quốc đã xây dựng một nơi tên là Vân Thiên Cung!" "Uông Tàng Hải đã từng tham gia vào công việc xây dựng kiến trúc này!" "Và căn mộ thất Vân Đỉnh kia chính là do hắn thiết lập để kỷ niệm chuyện này!" "Sau này chúng ta cũng sẽ đến Vân Đỉnh, nên ở đây không thể nói vị trí của Đông Hạ quốc, xin mọi người lượng thứ!" Fan trong kênh livestream nghe vậy không khỏi bàn tán xôn xao.

Hiển nhiên ai nấy đều nghi ngờ, liệu có thật sự tồn tại quốc gia Đông Hạ này không?

Kỷ Niệm cũng rất tò mò.

"Long lão, trong lịch sử không có Đông Hạ quốc này, Đường Bảo nói là thật sao?" Long lão lắc đầu nói: "Trong lịch sử có Đông Hạ quốc, chỉ là ghi chép rất ít, chứ không phải không có!" "Nhưng cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ, ngay cả rất nhiều nhà sử học cũng không biết!" "Tống Đường dám nói như vậy, chắc chắn là biết một vài điều gì đó!" "Dù sao cậu ta cũng nói sớm muộn gì cũng sẽ đến đó, chúng ta không cần vội, cứ chờ xem là được!" Kỷ Niệm vội gật đầu.

Trong kênh livestream, Tống Đường thì không ngừng tiếp tục nói.

Chương 174

"Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc, nắm giữ một loại bí thuật trường sinh tuần hoàn lợi dụng Du Diên!" "Phương thức cụ thể của nó chính là, khi Vạn Nô Vương sắp chết, hắn sẽ đi vào một nơi nằm trong Vân Đỉnh!" "Rồi sau đó tái sinh ở trong đó!" "Theo ghi chép, Uông Tàng Hải đã chứng kiến một quá trình như vậy!" "Trong những ghi chép mà hắn để lại cho hậu thế có miêu tả rằng!" "Các đời Vạn Nô Vương, đều là quái vật bò lên từ dưới đất!" "Điều này dường như cũng chứng thực rằng, sự tái sinh của Vạn Nô Vương, có liên quan đến Du Diên núi lửa khổng lồ đặc trưng của Vân Đỉnh!" "Và phương pháp tái sinh của Vạn Nô Vương, hoàn toàn khác với phương pháp của Uông Tàng Hải!" "Uông Tàng Hải dường như không thể chấp nhận việc con người biến thành cái dạng quỷ quái này, nên đã không lựa chọn phương pháp của Vạn Nô Vương!" Nói đến đây, Tống Đường hít sâu một hơi nói: "Theo tôi suy đoán, phương pháp của Vạn Nô Vương, rất có thể là phương pháp cộng sinh giữa người và Du Diên!" "Nên con người mới biến thành cái dạng yêu quái đó!" "Ví dụ như con Thập nhị thủ thi này, thực ra chính là do Uông Tàng Hải mang về từ Đông Hạ quốc!" Nói rồi Tống Đường chĩa camera vào phần lưng của Thập nhị thủ thi.

"Mọi người nhìn những đốm xanh trên lưng thi thể này, và những sợi lông trắng kia!" "Có giống như là bên trong lớp da người có một con Du Diên lớn đang chui ra không?" "Tôi vừa nãy không cho Thiên Chân động tay, chính là sợ một khi cậu ấy cạy phần lưng của Thập nhị thủ thi ra!" "Bên trong sẽ lộ ra một con Du Diên lớn đã chết!" "Tuy rằng con Thập nhị thủ thi này cuối cùng cũng chết rồi, nhưng ít nhất trong ghi chép liên quan đến Đông Hạ quốc, phương pháp trường

sinh này, quả thực có thể kéo dài rất lâu!" "So với Cấm bà loại sản phẩm thất bại kia!" "Bí mật ẩn chứa trong thi thể Thập nhị thủ Du Diên này chỉ có thể nhiều hơn mà thôi!" "Nên giá trị 2000 vạn của nó không hề đắt!" "Về trường sinh, ai mà không muốn nghiên cứu chứ?" "Tôi nói đúng không?" Khán giả trong phòng livestream khi nghe những lời của Tống Đường đều rơi vào im lặng.

Khác hẳn với sự phấn khích, tò mò như mọi khi, lần này tất cả đều câm nín.

Đúng vậy, toàn bộ phòng livestream bỗng chốc trở nên im hơi lặng tiếng.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy lạ, vội hỏi: "Sao chẳng ai nói năng gì thế?

Không lẽ mất tín hiệu rồi à?" Thiên Chân lắc đầu, chỉ vào thanh hiển thị tín hiệu đầy vạch trong phòng livestream: "Tôi xem trên mạng rồi, để hỗ trợ livestream thăm dò cổ mộ, các nền tảng lớn hiện nay đều đã kết nối với tín hiệu Bắc Đẩu rồi!

Đảm bảo tín hiệu thông suốt toàn hành trình!

Mọi người không nói gì, e là vì đã nhìn thấy một sự thật quá đỗi đẫm máu thôi!" "Ý ông là sao?" Bàn Tử vẫn chưa hiểu.

Tống Đường rút ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi rồi mới lên tiếng: "Có những chuyện, khi nó chỉ dừng lại ở mức suy đoán hay nghiên cứu, nó sẽ mang màu sắc huyền bí, khiến người ta tò mò, khao khát muốn làm rõ thực hư!

Nhưng cũng chính những chuyện đó, nếu thực sự được chứng thực, hoặc phát hiện ra những dấu vết không thể chối cãi, con người sẽ trở nên hoảng sợ và không biết phải làm sao!

Chúng ta giống như một thám tử đang truy tìm bằng chứng ngoại

tình của người mình yêu vậy.

Khi ông tìm mọi cách để điều tra, thu thập chứng cứ, ông sẽ không nghĩ ngợi gì khác vì khao khát biết sự thật sẽ khiến ông bất chấp tất cả!

Nhưng khi một đoạn video giám sát thực sự bày ra trước mắt, liệu ông có đủ dũng khí để ấn nút xem không?

Không xem, có lẽ ông vẫn còn có thể tự lừa dối mình rằng tất cả chỉ là do mình nghĩ nhiều thôi!

Nhưng xem rồi, ông còn lấy gì để thuyết phục bản thân nữa đây?" Bàn Tử nghe vậy không đáp lời, lần đầu tiên lộ ra vẻ do dự.

Những lời Tống Đường nói, gã đại khái đã hiểu.

Từ trước đến nay, dù họ đi đâu trộm mộ, hay thảo luận trong phòng livestream về việc cổ nhân trường sinh, thì đó cuối cùng cũng chỉ là suy đoán, không có bằng chứng thực tế.

Dù là Huyết thi hay Cấm bà, Thi miết hay thuật trường sinh, chung quy cũng chỉ là lời kể từ một phía.

Ngay cả khi có Kim Lũ Ngọc Y làm vật chứng, thì mọi chuyện vẫn có vẻ quá huyền ảo.

Nhiều người chỉ coi đó là chiêu trò gây chú ý hoặc một giả thuyết mà thôi.

Chẳng có ai hay thứ gì có thể chứng thực được những lời họ nói.

Nhưng bây giờ thì khác.

Một xác chết mười hai tay (thập nhị thủ thi) đang bày ra trước mắt họ.

Một sản phẩm của phương pháp trường sinh kiểu mới đang hiện hữu.

Và khác với Cấm bà hay Huyết thi, trên cái xác này thực sự lưu lại dấu vết của thuật trường sinh.

Những đốm lốm đốm như da du diên, lớp lông tơ...

đó là những thứ không thể chối cãi!

Khi một phương pháp trường sinh gần như đảo lộn tam quan, thậm chí đi ngược lại luân thường đạo lý, khiến thế giới quan của con người sụp đổ thực sự xuất hiện, mọi người liệu có thể chấp nhận được cú sốc này không?

Rõ ràng là không, nên phòng livestream mới im lặng.

Vì họ không biết đối mặt với sự thật đẫm máu này, họ nên cảm thấy may mắn vì không sinh ra trong thời đại hoang đường đó, hay nên cảm thấy sợ hãi vì một phương pháp trường sinh biến thái như vậy giờ đã xuất thế.

Và sẽ có bao nhiêu kẻ điên cuồng theo đuổi trường sinh sẽ vì thế mà làm loạn, thậm chí không tiếc làm hại đồng bào để thực hiện giấc mộng hoang đường của mình.

"Lòng người còn đáng sợ hơn quỷ thần!

Đó là lời ông nội tôi từng nói!" Thiên Chân bỗng lên tiếng từ bên cạnh.

Anh hút thuốc, trông có vẻ rất phong trần.

Bàn Tử và Tống Đường nhìn anh, không ai nói gì.

Thiên Chân tiếp tục: "Mệt mỏi?

Sợ hãi?

Có lẽ đều có cả!

Nhưng quan trọng nhất là sự rã rời và lạnh lòng!

Đó là sự rã rời đối với những điều chưa biết, sự lạnh lòng đối với những thứ không thể hiểu nổi này!

Mạng người như cỏ rác, sao có thể không đồng cảm cho được?" Bàn Tử nghe đến đây thì đã hoàn toàn hiểu ra.

Gã gãi đầu bảo: "Nói thì nói thế, nhưng dù sao chuyện này cũng đâu phải do chúng ta làm!

Nếu chúng ta không xuống đây thám hiểm, e là những chuyện hoang đường này vĩnh viễn không được thế gian biết đến!

Cho nên Thiên Chân à, ông cũng đừng có đa sầu đa cảm quá!" Tống Đường thở dài: "Phải đấy!

Đúng sai phải trái vốn dĩ tùy thuộc vào lập trường của mỗi người!

Cổ nhân có câu: lấy đồng làm gương có thể sửa mũ áo, lấy sử làm gương có thể biết hưng suy, lấy người làm gương có thể rõ được mất.

Thay đổi góc độ mà nghĩ, sự xuất hiện của những thứ này đúng là gây sốc cho tam quan người hiện đại!

Nhưng đây chẳng phải là một lời cảnh tỉnh sao?

Để hậu thế chúng ta biết rằng, việc theo đuổi trường sinh một cách hoang đường cuối cùng chỉ hại người hại mình mà thôi!" Thiên Chân gật đầu: "Mấy đạo lý này tôi đều hiểu, cho nên tôi mới tới đây!

Chỉ là nhìn thấy rồi, trong lòng vẫn thấy khó chịu!

Chuyện này không liên quan đến tôi, các ông muốn bán thì mau bán đi, tôi không muốn nhìn thêm cái nào nữa!" Thiên Chân nói xong liền quay người đi sang một bên.

Tiểu Ca cũng bước theo anh, hai người không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tống Đường thấy vậy cũng không ép, nặn ra một nụ cười, tiếp tục livestream bán hàng: "Được rồi mọi người, hiện tại ba món đồ đấu giá này mọi người đều đã biết!

Cấm bà thì phía cơ quan chính phủ đã đặt trước rồi!

Còn lại thạch quan và xác mười hai tay, anh em nào có hứng thú thì có thể cân nhắc xuống tay!" Fan trong phòng livestream lập tức bàn tán xôn xao: "Thật lòng mà nói, nghe Đường Bảo và các anh nói chuyện xong, tâm trạng mình bình tĩnh lại hẳn!" "Đúng thế, vừa nãy mình sợ đến mức định quăng luôn điện thoại đi rồi!" "Ôi, không biết ai đã nói, tiến bộ của nhân loại đều xây dựng trên xương máu!" "Cổ nhân vì cầu trường sinh mà tàn nhẫn quá, cộng sinh với du diên, sao họ có thể nghĩ ra được chứ!" "Đúng vậy, tôi sợ nhất mấy thứ như du diên, rết.

Nếu tôi sống ở thời đó, chắc chắn tôi sẽ tạo phản!

Bắt tôi cộng sinh với thứ đó, tôi thà chết còn hơn!" "Nói thì nói vậy, nhưng nghe ý của Đường Bảo thì kỹ thuật này về mặt nào đó lại được coi là thành công, điều này mới đáng sợ chứ!" "Chuyện này làm tôi nhớ đến một bộ phim nước ngoài, vãi thật, tôi nhận ra phim khoa học viễn tưởng không phải là không có căn cứ đâu!" "Có phải ông đang nói đến bộ phim... không?" "Đừng nói ra!" Một fan lập tức ngăn cản.

Tuy nhiên, đã có người nói ra: "Tôi biết, là phim Nhân Thể Ngô Công (The Human Centipede) đúng không, đừng xem nhé, tởm lắm!" Tống Đường nghe vậy cũng hơi nhíu mày, phim này anh chưa xem nhưng đã đọc qua bình luận phim.

Đúng là điên rồ, nước ngoài có nhiều phim kiểu này lắm.

Đến tận bây giờ anh cũng không thông nổi tại sao con người lại có những ý tưởng điên rồ như vậy, và loại người nào mới nghĩ ra những

câu chuyện đó để viết kịch bản.

Trong lúc Tống Đường đang tán dóc với fan, Minh Thúc cuối cùng cũng xuất hiện: "Đường lão đệ, dù những lời cậu nói A thúc không tin lắm!

Nhưng nói cho cùng, xác mười hai tay này có phải là vật thể kết hợp giữa người và du diên hay không thì vẫn chưa biết được!

Tôi thấy thứ này cứ để lại cho chính phủ nghiên cứu đi!

Còn cái thạch quan kia, A thúc lấy nhé!

Cậu cũng chẳng cần đợi tên Đại Kim Nha đâu, thằng cha đó trước đây kiếm được bao nhiêu tiền rồi, cái thạch quan cỏn con này chắc chắn nó không thèm nhìn tới đâu!

Bán trực tiếp cho A thúc đi!" Tống Đường gật đầu.

Cái thạch quan này vốn không đáng giá mấy, vả lại họ còn nhiều việc phải làm, nên cũng không muốn lãng phí thời gian thêm nữa.

Tống Đường viết một tờ giấy chú thích dán lên thạch quan.

Ngay sau đó, Kỷ Niệm quả nhiên xuất hiện: "Đường Bảo, cái xác mười hai tay này bên em lấy!

Nhưng anh có thể giúp chuyển nó ra ngoài cùng một lúc không?

Thứ này cần được nghiên cứu gấp, các bộ phận liên quan đang rất hối thúc!" Tống Đường nhìn vóc dáng cái xác mười hai tay rồi bảo: "Được thôi!" Cái xác này thoát nước nghiêm trọng nên đã teo nhỏ lại rất nhiều, việc vận chuyển ra ngoài cũng không quá khó khăn.

Chỉ là tuy không khó nhưng sẽ hơi phiền phức.

Bàn Tử thấy đồ bán được nhanh chóng thì rất vui, chạy lại hỏi: "Đường lão đệ, chúng ta chuyển chúng ra ngoài bằng cách nào?

Chẳng lẽ lại phải chạy một chuyến nữa à?

Tuy rằng chỉ tốn chút thời gian, nhưng là tất cả chúng ta cùng ra, hay chỉ hai người ra thôi?" Những vấn đề Bàn Tử nêu ra đúng là cần phải cân nhắc.

Trước tiên, nếu tất cả cùng ra ngoài, chưa chắc đã quay lại được theo đường cũ.

Bởi vì lối đi Kỳ Môn Độn Giáp kia luôn thay đổi.

Rất có thể sau khi họ ra ngoài, quay lại thì lối đi đã biến mất.

Lúc đó lại phiền phức toái.

Xác mười hai tay thì không sao, quan trọng là con Cấm bà kia.

Thứ này không để lâu được, nó mà chết thì rắc rối to.

Giá Tống Đường bán là giá Cấm bà còn sống.

Nếu nó chết, có lẽ còn phải trả lại tiền cho chính phủ.

Nên trước khi giao hàng, anh có nghĩa vụ đảm bảo nó ra ngoài còn sống.

Chương 175

Tống Đường nghĩ đoạn rồi nói: “Không cần phiền phức thế đâu!

Hơn nữa nếu trên đường vận chuyển gặp nguy hiểm, ở dưới nước chúng ta cũng chỉ đủ sức tự vệ, sao mà lo được cho chúng nữa!

Tôi nghĩ rồi, chúng ta sẽ không ra ngoài!” “Không ra ngoài?

Thế vận chuyển mấy thứ này ra kiểu gì?” Bàn Tử càng mù tịt.

Tống Đường cười: “Tôi có cách của mình!

Trước tiên chúng ta cứ chuyển xác mười hai tay và Cấm bà ra lối đi bên ngoài đã!

Còn cái thạch quan thì thôi đi, nặng quá, để khi nào toàn bộ mộ dưới đáy biển được khai thác thì để Minh Thúc tự nghĩ cách đưa ra!” Bàn Tử gật đầu.

Ngay lập tức hai người hợp sức khiêng xác mười hai tay và Cấm bà ra lối đi bên ngoài cửa đá.

Bàn Tử gọi: “Vậy chúng ta cứ ra ngoài trước đi, phát hai món hàng này đi đã?

Chỗ này quỷ dị lắm, cẩn thận chậm trễ một lát là quay ra hai cái xác biến mất tiêu cho xem!” Tống Đường xua tay: “Không đâu!

Tôi còn phải chuẩn bị công cụ đã!

Phải đặt máy dò quỹ đạo trước!” “Tại sao lại không biến mất?

Hay là để tôi ra ngoài trông chừng trước nhé?” Bàn Tử vẫn lo không có người trông thì xác sẽ mất tích.

Dù sao trước đây gã cũng từng đích thân nếm trải sự quỷ dị của nơi này.

Tống Đường lắc đầu: “Nếu ông nghiên cứu kỹ những gì Thiết Tam Giác gặp năm xưa, ông sẽ thấy những thứ ở trong lối đi không hề biến mất!” “Hử?

Nói rõ xem nào?” Bàn Tử thắc mắc.

Lúc này Thiên Chân cũng bước tới.

Tống Đường giải thích: “Năm đó tình huống Thiết Tam Giác gặp ở đây, tóm lại là các gian mộ sẽ thay đổi!

Dù là gặp ma hay các gian mộ hoán đổi vị trí, tóm lại thứ thay đổi là gian mộ chứ không phải lối đi!

Theo tôi thấy, dù hiện tại chúng ta chưa thể giải thích được cơ quan này vận hành ra sao, nhưng kết hợp với các truyền thuyết thì thứ thay đổi ở đây chỉ có các gian mộ thôi!

Lối đi không hề đổi!

Cho nên năm đó khi họ vào gian mộ rồi phát hiện nó thay đổi, nhưng dù thay đổi thế nào, cuối cùng khi họ quay ra lối đi thì lối đi vẫn là lối đi đó!

Nói đơn giản là cơ quan ở đây có thể chỉ làm thay đổi vị trí các gian mộ, còn lối đi chỉ có một đường này, nên chúng ta để đồ ở lối đi sẽ không bị mất, trừ khi chúng sống lại rồi tự chạy đi thôi!” Bàn Tử nghe vậy thì gật đầu thấy có lý.

Thiên Chân bảo: “Nói thì nói vậy, nhưng để cho chắc ăn, chúng ta nên nhanh chóng ra ngoài trông chúng thì hơn!

Đồng thời để tránh bị lạc nhau, tốt nhất là nên hành động cùng nhau!

Cái máy dò quỹ đạo của ông mất bao lâu?” Tống Đường bảo: “Ba phút!

Nhanh thôi!" Nói đoạn, Tống Đường đã bật máy dò quỹ đạo lên.

Đó là một vật trông giống như chiếc vali xách tay.

Mở ra bên trong có một chiếc máy tính xách tay dạng gắn liền, đồng thời có mấy quả cầu kim loại tròn.

Tống Đường lấy một quả cầu ra, vặn mở, bên trong hiện ra một thứ nhỏ như viên nhộng.

Anh cố định nó xuống đất, rất nhanh trên máy tính hiện ra một sơ đồ hình chữ nhật.

Tống Đường giải thích: "Cái cảm biến này có thể tự động dò quét phạm vi kích thước của cả gian mộ!

Đồng thời lấy vị trí ban đầu làm điểm xuất phát để tự động kiểm soát quỹ đạo di chuyển của gian mộ!

Nhưng việc này cần thời gian, chúng ta phải đợi thêm một lát!

Đi thôi!" Tống Đường gọi mọi người.

Mấy người lần lượt bước ra khỏi gian mộ.

Quả nhiên, xác mười hai tay và Cấm bà vẫn còn ở lối đi bên ngoài.

Hai người khiêng một cái, bốn người khiêng xác mười hai tay và Cấm bà quay lại gian mộ sau cửa ngọc.

Tiếp đó là quá trình đóng gói và gửi hàng.

Thực ra nói thì cũng đơn giản.

Theo phương pháp mọi người đã bàn trước, trong tình huống họ không ra ngoài và nhóm Phi Ưng không vào trong, việc vận chuyển hai cái xác này không khó.

Chủ yếu là xem Kỳ Môn Độn Giáp có cho chút thể diện không thôi!

Bàn Tử, Thiên Chân và Tiểu Ca lần lượt cho xác khô mười hai tay và Cấm bà vào túi chống thấm cỡ lớn.

Trong túi của Cấm bà còn đổ thêm một ít nước.

Bàn Tử bật một chiếc dùi cui điện chống sói rồi ném vào trong.

Như thế này thì con Cấm bà ít nhất sẽ không tỉnh lại giữa chừng, đợi ra đến bên ngoài, bảo Phi Ưng tắt dùi cui điện đi là được.

Sau đó, Tống Đường lấy mô hình giả lập 3D ra.

Thứ này ở đây tuy không có tác dụng lớn nhưng để cho tiện anh vẫn mang theo.

Anh lấy một chiếc camera nhỏ đặt vào trong nước, sau đó điều khiển nó bơi dọc theo lối đi mà họ đã vào.

Khi camera theo lối đi đến vị trí Kỳ Môn Độn Giáp thì phát hiện bức tường chặn lối đi mà họ đi lên đã mở ra lần nữa.

Cũng chẳng biết mấy cơ quan này vận hành kiểu gì.

Suốt quá trình camera bơi ra ngoài không gặp vấn đề gì cả.

Lúc này, trong gian mộ mô hình Vân Đỉnh bên ngoài đã có rất nhiều chuyên gia khảo cổ đang vớt đồ.

Họ làm theo lời dặn của Tống Đường, không ai đi vào lối đi đó.

Phi Ưng cũng đã xuống từ trước.

Sau khi đón được camera, Phi Ưng buộc một sợi dây thừng vào đó.

Tống Đường lúc này mới điều khiển camera bơi quay trở lại.

Thế là sợi dây thừng được kéo theo lối đi vào trong.

Phi Ưng thì canh ở cửa vào, một khi Kỳ Môn Độn Giáp có biến hóa gì anh ta cũng có thể báo cho mọi người ngay lập tức.

Tuy quá trình có hơi phiền phức nhưng may mà vận khí của họ

không tệ.

Mười mấy phút sau, camera đã mang sợi dây thừng quay lại.

Họ buộc Cấm bà và xác mười hai tay vào dây thừng, sau đó để Phi Ưng ở đầu bên kia kéo dây, từng bước kéo hai chiếc túi chống thấm ra ngoài.

Vì toàn bộ quá trình diễn ra dưới nước nên mọi việc khá thuận lợi.

Kỳ Môn Độn Giáp cũng không thay đổi gì thêm.

Đến đây, Tống Đường coi như đã vận chuyển an toàn hai món hàng này ra ngoài.

Sau một hồi loay hoay, mấy người cũng mệt lử.

Nhưng Bàn Tử vẫn cứ tơ tưởng đến minh khí trong các gian mộ khác, nên hối thúc mọi người nhanh chóng xuất phát để xem các gian mộ khác có gì.

Tống Đường cũng hết cách, máy dò quỹ đạo ít nhất phải mất vài tiếng mới hoàn thành việc thăm dò toàn bộ!

Hơn nữa anh mới chỉ đặt một cái cảm biến, quả thực là hơi ít.

Thế nên anh không từ chối, chuẩn bị đi tìm một gian mộ khác xem thử!

Thiên Chân đành phải gọi Tiểu Ca cùng họ đi vào lối đi một lần nữa.

Lối đi vẫn là lối đi đó.

Sau khi vào, mọi người phát hiện tình hình trong lối đi quả nhiên đã khác trước.

Ban đầu khi họ vào lần đầu, hai bên lối đi có bốn cửa gian mộ.

Nhưng bây giờ, trong lối đi này chỉ còn lại hai cửa!

Một trong số đó họ rất quen thuộc, chính là gian mộ chứa xác mười hai tay họ vừa phát hiện.

Bàn Tử còn đặc biệt soi đèn vào trong, quả nhiên không sai!

Gian mộ này không đổi, nhưng có tới hai cửa gian mộ đã biến mất.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng Tống Đường chỉ vào gian mộ nằm đối diện với gian mộ xác mười hai tay: "Vào xem thử nhé?" Mấy người gật đầu, lập tức bước theo Tống Đường đi vào. (Vì cần phối hợp để được đề cử, tạm thời chỉ có thể cập nhật mỗi ngày một chương, dự kiến sau một tuần (ngày 8 tháng 6) sẽ khôi phục cập nhật bình thường, mong các đại ca thông cảm, yêu yêu ~) Đã quyết định tới tham gia thám hiểm mộ dưới đáy biển, thì nơi quỷ dị nhất này chắc chắn phải vào xem.

Nếu không thì thà đừng tới còn hơn.

Đúng là 'chưa đến Trường Thành chưa phải hảo hán', ở trong ngôi mộ dưới đáy biển này mà không một lần khám phá gian mộ biến hóa quỷ dị này thì còn gì là thú vị nữa?

Thật ra Tống Đường cũng có chỗ dựa.

Trong gian mộ xác mười hai tay kia anh đã đặt máy dò quỹ đạo.

Nếu có thể đặt thêm máy dò trong gian mộ này nữa thì anh có cơ hội làm rõ cấu trúc gian mộ ở nơi này.

Chương 176

Tất nhiên, dù cuối cùng không thể giải mã được bí mật cơ quan, nhưng ít nhất có máy dò quỹ đạo, họ sẽ không bị nhốt ở đây không ra được.

Ít nhất họ có thể thông qua máy dò để luôn xác định được vị trí mình đang ở đâu...

Bên trong gian mộ tối đen như mực.

Khi Bàn Tử đốt đuốc lạnh, cả gian mộ mới được thắp sáng trở lại.

Và khi nhìn thấy tình hình trong mộ, họ không khỏi kinh ngạc.

Trong cả gian mộ, đập vào mắt là những tia sáng vàng nhạt phản chiếu lại, cứ như thể có một món đồ đồng khổng lồ đang đặt ở phía trước vậy.

Bàn Tử còn tưởng mình đã tìm được kho báu của Uông Tàng Hải, kích động vô cùng.

Nhưng khi mọi người dần thích ứng với ánh sáng ở đây, họ kinh ngạc phát hiện thứ phản quang không phải là vàng bạc châu báu, cũng chẳng phải đồ đồng, mà là một chiếc quan tài lớn!

Đúng vậy, là một chiếc quan tài lớn!

Chỉ có điều trên chiếc quan tài này có những hoa văn trang trí vô cùng tinh xảo.

Trên đó dường như còn được sơn một lớp màu vàng, nên khi ánh đèn chiếu vào mới có ánh sáng phản chiếu.

Khi họ tắt đèn pin, chỉ dựa vào ánh sáng đuốc lạnh để quan sát thì màu sắc trở lại bình thường.

Mọi người bấy giờ mới thấy, đặt trước mặt họ là một chiếc quan tài lớn bằng gỗ chạm khắc hoa văn.

Chiếc quan tài được trang trí vô cùng cao quý, dường như muốn thể hiện thân phận không tầm thường của chủ nhân bên trong.

Quan tài nằm ngang trong gian mộ, phương hướng đặt giống hệt với chiếc quan tài xác mười hai tay, như để đối xứng.

Chiếc quan tài gỗ này cũng có kích thước rất lớn.

Tống Đường nhìn Thiên Chân, Thiên Chân cũng nhìn anh.

Cả hai dường như đều đoán ra điều gì đó.

Tống Đường hỏi: "Ông đã bao giờ nghe nói năm đó Uông Tàng Hải mang từ Đông Hạ quốc ra hai cái xác mười hai tay chưa?" Thiên Chân lắc đầu: "Chưa bao giờ, vả lại xác mười hai tay không phải vật tầm thường, sao có thể có nhiều như vậy!

Hơn nữa sao tôi thấy cái quan tài này trông quen quen nhỉ!" Thiên Chân vừa nói vừa bước tới, gõ gõ vào quan tài.

Lập tức phát ra một chuỗi tiếng gỗ trong trẻo.

Thiên Chân bỗng hét lên: "Ơ!

Nắp của chiếc quan tài này sao cũng bị mở ra rồi!

Mọi người lại xem này!" Tống Đường cũng ngẩn người, vội chạy lại xem.

Quả nhiên phát hiện nắp của chiếc quan tài gỗ này cũng đã bị mở ra.

Bên trong quan tài khô ráo, chẳng có gì cả!

Nhưng đập vào mắt là một lối hầm tròn ngay dưới đáy quan tài.

Bàn Tử thấy vậy bảo: "Có gì mà phải làm ầm lên!

Kết cấu này trong kiến trúc học gọi là kết cấu đối xứng!

Cũng giống như con người chúng ta thôi, cánh tay mỗi bên một cái chứ làm gì có chuyện mọc hết sang một bên!

Người xưa quan niệm 'sự tử như sự sinh' (thờ người chết như người sống), kết cấu đối xứng cũng được nhiều ngôi mộ áp dụng!

Theo tôi thấy, chiếc quan tài gỗ này có lẽ đối xứng với chiếc quan tài đá xác mười hai tay kia!

Chỉ là thân phận hai người khác nhau nên quy cách mai táng cũng khác!" Lời Bàn Tử nói thực ra rất có lý.

Nhưng vấn đề là xác mười hai tay có phải là bắp cải trắng đâu mà trong mộ cổ của Uông Tàng Hải lại có tới tận hai cái xác như vậy để bồi táng chứ?

Hơn nữa, dưới đáy quan tài sao cũng có một lối hầm?

Lối hầm trong mộ dưới đáy biển này cũng nhiều quá đi chứ!

Tống Đường nhìn chiếc quan tài hồi lâu mới thốt lên một câu: "Đây không phải loại gỗ bình thường, quan tài này làm bằng gỗ Kim Tơ Nam!

Quan tài gỗ Kim Tơ Nam, giá trị cực kỳ cao!" "Hả?

Thế chẳng phải lần này chúng ta phát tài rồi sao!" Bàn Tử nghe vậy mắt sáng rực lên.

Tống Đường gật đầu: "Có thể nói là vậy!

Nhưng tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng, mọi người không thấy sao?" Bàn Tử lắc đầu: "Có gì không đúng đâu?

Có tiền kiếm là được rồi, ông quản chuyện đúng hay không làm gì!

Đợi lát nữa về tôi gọi cho ông hai cô em... hai cô em gái bồi tiếp là

ông biết đúng hay không ngay!" "Xéo đi!

Tôi đang nghiêm túc đấy!" Tống Đường bực mình nói.

Thiên Chân nghe vậy dường như cũng cảm thấy có gì đó sai sai, đôi mày nhíu lại không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, Tiểu Ca vốn dĩ ít nói bỗng nhiên kinh hô: "Sai rồi!

Nhầm rồi!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, không hiểu câu nói không đầu không đuôi của anh có ý gì.

Anh chỉ tay xuống đất phía trước, sắc mặt rất khó coi.

Tiểu Ca không đứng cùng mọi người, anh đứng một mình đối diện chiếc quan tài.

Thấy vậy, mọi người vội vòng qua quan tài sang xem.

Kết quả là nhìn xong, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại như bị điện giật.

Chỉ thấy dưới đất bên trong quan tài lại có một cái xác nữa.

Cái xác đó giống hệt cái xác mười hai tay họ vừa gửi đi, ngay cả những dấu vết đen xung quanh xác cũng y xì đúc.

Nếu thực sự nói có điểm khác biệt, thì đó là bên cạnh cái xác này còn đặt hai cái hũ gốm.

Hai cái hũ gốm đó cũng đã đen sì, không biết tại sao lại đặt cạnh xác chết.

Tống Đường nhìn đến đây vẫn còn hơi khó hiểu.

Dù sao chuyện năm đó anh cũng không trực tiếp trải qua.

Tuy nhiên, sắc mặt Bàn Tử và Thiên Chân đứng bên cạnh đã hoàn toàn biến đổi.

Bàn Tử và Thiên Chân nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ

kinh hoàng.

Bàn Tử chửi thề: “Mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Đây...

đây mới là cái xác mười hai tay mà năm xưa tôi... chúng tôi, nhóm Thiết Tam Giác tìm được chứ!” “Cái hũ gốm này tôi nghe Bàn gia kể rồi, gã và Trương Tiểu Ca chính là dùng cái hũ gốm này để múc nước trong quan tài ra!

Nhưng... nhưng cái xác mười hai tay trong quan tài đá chúng ta gặp lúc nãy là thế nào?

Nơi này mẹ nó không lẽ cũng có năng lực vật chất hóa à?” “Bình tĩnh!” Tống Đường vội vỗ vai Bàn Tử, bảo gã nhìn Thiên Chân.

Thiên Chân lúc này sắc mặt khó coi, mày nhíu chặt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội im lặng theo.

Mọi người đợi ròng rã năm phút đồng hồ.

Thiên Chân mới bỗng ngẩng đầu nhìn họ, bảo: “Chúng ta nhầm rồi, nhầm hoàn toàn!” “Nơi này chắc chắn không có năng lực vật chất hóa!

Giải thích duy nhất là ở đây thực sự có hai gian mộ, và mỗi gian mộ lần lượt đặt một chiếc thạch quan chứa xác mười hai tay và một chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam chứa xác mười hai tay!” “Tôi vừa xâu chuỗi lại câu chuyện của Thiết Tam Giác năm xưa!

Tôi nhận ra chúng ta đã luôn bỏ qua một điểm, đó là khi Thiết Tam Giác phát hiện ra xác mười hai tay, cái họ mở không phải thạch quan!

Mà chính là chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam này!

Đây mới là nơi Thiết Tam Giác đụng độ Hạn Bạt!” Nói đoạn,

Thiên Chân đứng dậy đi tìm.

Quả nhiên rất nhanh anh đã thấy một cái hố trên bụng cái xác mười hai tay đó.

Nghe nói năm xưa Hạn Bạt chính là chui ra từ bụng xác mười hai tay!

Mà Trương Tiểu Ca cũng không giết chết con Hạn Bạt đó, nên có thể nó đã chạy mất rồi.

Đến đây thì mọi chuyện đã khớp nhau!

Tống Đường gật đầu, cách giải thích này của Thiên Chân xem ra cũng thông suốt.

Bàn Tử lại hỏi: "Ông đợi chút, cứ cho là ông nói đúng đi!

Nhưng năm đó Thiết Tam Giác chỉ mở chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam, tức là cái trước mặt chúng ta đây!

Thế sao tình hình trong gian mộ thạch quan kia lại giống hệt ở đây vậy!

Xác mười hai tay cũng bị đặt dưới đất, lối hầm bên trong cũng xuất hiện!

Giải thích chuyện này thế nào đây?

Chương 177

Gian mộ thạch quan đó Thiết Tam Giác còn chưa vào, sao quan tài lại bị mở ra được?

Cái xác mười hai tay bên trong sao lại nằm dưới đất?

Ai kéo nó ra?

Chẳng lẽ là ma à?" Trước câu hỏi Bàn Tử đặt ra, Tống Đường và Thiên Chân gần như chỉ nhìn nhau một cái là đã nghĩ ra đáp án.

Thiên Chân bảo: "Là họ làm!" "Họ?

Họ là ai?" Bàn Tử rõ ràng vẫn chưa hiểu ý Thiên Chân.

Tống Đường giải thích: "'Họ' tự nhiên là chỉ đội khảo cổ đã đấu trí ở đây năm xưa rồi!

Ma quỷ thì chúng ta chưa thấy, Cấm bà thì mới tóm được một con!

Nhưng bảo Cấm bà mở quan tài thì rõ ràng là không thể!

Mà đã không có ma thì giải thích hợp lý duy nhất là tất cả do con người làm thôi!

Và năm xưa Thiết Tam Giác mở chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam này, thì chiếc thạch quan kia chắc chắn là do một nhóm người khác mở!

Xem xét những người đã từng đến đây và có khả năng mở quan tài thì ngoài đội khảo cổ năm đó ra không còn ai khác!" Bàn Tử nghe vậy nhíu mày: "Không đúng lắm đâu, Thiên Chân tôi nghe ông phân tích chuyện này rồi mà!

Ông bảo năm đó những người đến mộ dưới đáy biển, ngoài Thiết

Tam Giác ra còn có nhóm khảo cổ của chú Ba Tà Đế!

Thứ hai là một nhóm người có lai lịch vô cùng bí ẩn gọi là 'Hắn'!

Cuối cùng là người của Cừu Đức Khảo, chính là con mụ A Ninh đã ám toán chúng ta năm đó!

Chẳng lẽ họ không mở được sao?" Thiên Chân nghe vậy lắc đầu: "Không khả năng lắm, mục tiêu của Cừu Đức Khảo và A Ninh rất thuần túy, là vì những thứ trong gian mộ Vân Đỉnh!

Cho nên năm đó sau khi A Ninh gài bẫy chúng ta xong thì không hề dừng lại mà đi thẳng tới cửa ngọc, căn bản không vào hai gian mộ phụ này!

Còn nhóm 'Hắn' có mở hay không thì tôi cũng không rõ lắm!

Nhưng xác suất cao là không, 'Hắn' chỉ vì muốn nắm giữ tài liệu trực tiếp, vả lại mục đích cũng không phải là để trộm đồ!

Nên đại khái sẽ không phí sức mở quan tài ở gian mộ phụ này đâu, nhọc công mà chẳng được gì!" Bàn Tử gật đầu.

Nếu phân tích như thế thì rất có thể là nhóm của chú Ba Tà Đế đã mở.

Tống Đường gật đầu: "Năm đó họ lấy danh nghĩa khảo cổ đến đây, sau khi mở quan tài thấy cái xác dị dạng đó chắc chắn sẽ tìm cách lôi ra xem thử!

Còn sau đó xảy ra chuyện gì thì không ai biết được!

Nhưng chuyện này giải thích đến đây coi như rõ ràng rồi!

Chúng ta không gặp phải ma đưa lối quỷ dẫn đường gì cả, mọi người cũng đừng quá lo lắng!

Nhiệm vụ của chúng ta vẫn phải tiếp tục!

Hay là cứ bán thứ này đi rồi đi tiếp!" Thiên Chân gật đầu.

Ban đầu họ cũng bị tình huống này làm cho ngơ ngác, sau khi phân tích một hồi thì dần hiểu ra mọi chuyện.

Bàn Tử nghe thấy sắp bán đồ, lập tức chạy lại bên chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam hỏi: "Này!

Đường lão đệ, chiếc quan tài này giá bao nhiêu thế?

Cứ nghe nói quan tài gỗ Kim Tơ Nam đắt lắm, rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền vậy?" Tống Đường nhìn chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam đó, thông tin nhanh chóng hiện ra: [Tên vật phẩm: Quan tài gỗ Kim Tơ Nam] [Giá trị: Khoảng 3 triệu đồng rồng] [Nguồn gốc: Quan tài được chế tác từ thời Đông Hạ, sử dụng gỗ Kim Tơ Nam thượng hạng, ngày nay rất hiếm thấy, giá trị cực cao!] Xem xong giới thiệu, Tống Đường buột miệng trả lời: "Khởi điểm 3 triệu, tiện thể ông bán luôn cả cái xác mười hai tay kia đi!

Trước đó cũng có giá rồi, ông cứ bán đi, tôi cần xác định một chuyện!" Nói đoạn Tống Đường đi nghiên cứu cái xác mười hai tay.

Bàn Tử gật đầu, việc bán hàng gã cũng đã quen tay hay việc.

Thêm nữa có Tống Đường đưa giá khởi điểm, còn lại bán được bao nhiêu thì tùy vào khả năng mặc cả của gã.

Thiên Chân thấy Tống Đường định nghiên cứu gì đó, liền cùng Tiểu Ca bước lại gần.

Thấy Tống Đường lật cái xác mười hai tay lại, trên lưng cũng có những chấm tròn màu xanh và lớp lông trắng giống như lông du diên, anh không khỏi thắc mắc: "Ông còn nghiên cứu gì nữa?" Tống Đường lật ngược cái xác lại lần nữa, chỉ vào xác chết bảo: "Để kiểm chứng thôi!

Tránh xảy ra sai sót, tôi xem rồi!

Cái xác mười hai tay này là nữ!

Đặc điểm giới tính rất rõ ràng, theo kiểu bố cục mai táng đối xứng này, cái chúng ta bán lúc đầu có lẽ là xác nam!" Nói đoạn Tống Đường gửi tin nhắn cho Phi Ưng, nhờ anh ta kiểm tra giúp xem cái xác mười hai tay vừa chuyển ra có phải xác nam không.

Phi Ưng hành động rất nhanh, chưa đầy hai phút sau một bức ảnh đã được gửi tới.

Ảnh chụp bộ phận nhạy cảm của cái xác mười hai tay đó, tuy hơi mất mỹ quan nhưng có thể thấy rõ ràng cái xác họ chuyển ra lúc trước đúng là nam.

Thấy vậy, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ dựa vào điểm này là đủ để xác định ở đây thực sự có hai gian mộ chứa xác mười hai tay.

Thiên Chân bảo: "Uông Tàng Hải năm đó không biết làm thế nào mang được hai người này từ Đông Hạ ra nhỉ!

Chuyện năm đó đúng là khiến người ta tò mò thật!" Tống Đường cười: "Có tò mò thì đó cũng là lịch sử rồi, chúng ta không sống ở thời đại đó thì vĩnh viễn không thể khôi phục được chân tướng năm xưa, cùng lắm cũng chỉ có thể tiến lại gần nó vô hạn thôi!

Được rồi, hai ông thu dọn đi, tôi đi xem Bàn Tử bán xong chưa!

Bán xong chúng ta quay lại lối đi!" Thiên Chân gật đầu, cùng Tiểu Ca thu dọn đồ đạc.

Tống Đường thì đi xem Bàn Tử bán hàng.

Bàn Tử ngày thường vốn thích chém gió, bán đồ tự nhiên là dư sức.

Xác nữ mười hai tay đó vẫn do phía chính phủ thâu tóm.

Thứ này kết hợp với xác nam để nghiên cứu là chuẩn nhất, chính phủ đương nhiên không để nó lọt ra ngoài dân gian.

Còn về chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam, Kỷ Niệm cũng thử trả giá, nhưng giá trị của thứ này nằm nhiều ở độ quý hiếm hơn là giá trị nghiên cứu.

Minh Thúc, Đại Kim Nha và Lưu Ly Tôn đều có vẻ hứng thú.

Cuối cùng sau một hồi đấu giá, nó được Lưu Ly Tôn chốt với giá 5 triệu.

Cái này khởi điểm có 3 triệu mà bán được 5 triệu đúng là Tống Đường không ngờ tới.

Nhìn vẻ mặt Minh Thúc chắc là tức nổ mắt.

Đại Kim Nha thì nói thẳng món này quá 4 triệu là không cần thiết nữa!

Minh Thúc dường như muốn kiếm một vố, kết quả bị Lưu Ly Tôn nhảy ra đẩy giá lên tận 5 triệu.

Theo lời Bàn Tử, Lưu Ly Tôn này không thiếu tiền, bỏ ra cái giá đó chắc là thực sự yêu thích, biết đâu mua về để lén chuẩn bị cho hậu sự của mình sau này cũng nên!

Dù sao chính phủ chỉ quy định không được mang ra nước ngoài và không được làm hỏng!

Người ta mua về dùng cho chính mình thì đúng là không làm hỏng, còn chuyện mang ra nước ngoài, trừ phi Lưu Ly Tôn điên rồi, nếu không ông ta cũng chẳng chọn ra nước ngoài chôn cất làm gì.

Chỉ nghe nói di dân chứ chưa nghe thấy di táng bao giờ, chạy ra nước ngoài chôn cất thì dù có thẻ xanh cũng vô dụng, nên khả năng này gần như không tồn tại.

Còn về hai cái hũ gốm năm xưa nhóm Bàn Tử dùng để múc nước trong quan tài, dù bên trên bám nhiều chất đen nhưng dù gì cũng là cổ vật, cuối cùng dưới sự dỗ ngon dỗ ngọt của Bàn Tử, Lưu Ly Tôn bỏ thêm 500 nghìn nữa mua luôn cả hai cái hũ.

Giá trị của mấy cái hũ này Tống Đường đã xem qua, không cao lắm, tầm 500 nghìn là đúng giá.

Nếu là bình sứ thì giá trị mới cao, chỉ tiếc gian mộ này không có.

Sau khi bán xong đồ, Tống Đường lại làm theo cách cũ, đặt một máy dò quỹ đạo trong gian mộ này rồi mới gọi mọi người rời đi.

Bàn Tử và Tống Đường khiêng cái xác mười hai tay đi.

Chiếc quan tài gỗ Kim Tơ Nam tự nhiên là không mang ra được.

Còn mấy cái hũ gốm vì dễ vỡ nên họ cũng không động vào, để sau này khai thác rồi mang ra sau.

Nhưng xác mười hai tay này thì họ vẫn phải chuyển ra ngoài theo cách cũ.

Bước ra khỏi gian mộ, họ phát hiện cửa vào các gian mộ trong lối đi lại thay đổi.

Trên bức tường mộ đối diện lần này xuất hiện hai cửa mộ.

Nhưng lúc này họ không còn thời gian để thăm dò nữa, đành bỏ qua, quay về đóng gói xác mười hai tay gửi đi.

Sau khi xong xuôi mọi việc thì thời gian đã đến 8 giờ tối.

Mọi người đi từ sáng đến giờ cũng đã thấm mệt, tạm thời ở lại nghỉ ngơi trong gian mộ sau cửa ngọc, dự định buổi tối sẽ dành ra một tiếng để thăm dò các gian mộ khác.

Tốt nhất là đặt thêm được hai cái cảm biến máy dò quỹ đạo, như vậy dữ liệu thu thập được sẽ chính xác hơn!

Bàn Tử lấy bếp không khói cầm tay ra, đun ít nước nóng chia cho mọi người.

Đi suốt quãng đường này mọi người cũng thực sự mệt mỏi, từ lúc xuất phát buổi sáng đến giờ cơ bản chưa được nghỉ ngơi.

Hết bơi lội lại đấu Cấm bà rồi bán hàng, bận tối mặt tối mũi.

Giờ khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ, trừ Bàn Tử ra thì chẳng ai muốn nói năng gì.

Bàn Tử thấy vậy bảo: "Sao mọi người xuống sức nhanh thế, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực mà!" Tống Đường nghe vậy chỉ biết cười khổ.

Anh cứ tưởng mình đã ham tiền lắm rồi, hóa ra gã này còn ham hơn cả mình.

Chỉ nghe Bàn Tử nói: "Tranh thủ thời gian, ăn cơm xong chúng ta còn hoạt động được một tiếng nữa!

Đi thăm thêm một hầm mộ nữa, coi như đi dạo sau bữa ăn thôi." Thiên Chân nghe vậy bực mình: "Đây là mộ dưới đáy biển chứ có phải cái chợ đâu, chúng ta liên tiếp hai lần không gặp chuyện gì đã là vận may trời ban rồi!

Mà này Đường lão đệ, rốt cuộc ông có dự tính gì không?

Chương 178

Chúng ta cứ cắm đầu thăm mộ thế này thì bao giờ mới xong!" Tống Đường hiểu ý anh.

Ngôi mộ dưới đáy biển này không giống các ngôi mộ cổ khác.

Có bao nhiêu gian mộ, bao nhiêu món đồ đều bày ra đó cả, dù có đi thăm từng cái một thì cuối cùng cũng xong.

Nhưng ngôi mộ này lại khác, mỗi gian mộ đều đang biến hóa.

Ví dụ như hai gian mộ họ vào lúc nãy, đồ thì bán xong rồi, nhưng khi quay lại, hai gian mộ đó có thể đã biến đổi, ông lại phải đi thăm dò lại.

Mà ông lại chẳng biết ở đây có bao nhiêu gian mộ cả.

Cái cảm giác hoàn toàn không biết bao giờ mới xong này là thứ khó chịu nhất.

Tống Đường bảo: "Máy dò quỹ đạo chính là kế hoạch của tôi!

Nhưng hiện tại chúng ta mới chỉ đặt có hai cái, ít quá!

Bàn Tử nói đúng, ăn cơm xong chúng ta vẫn phải đi xem thử!

Tranh thủ thăm thêm hai gian mộ mới để tôi đặt cảm biến!

Như vậy chúng ta sẽ có bốn cái cảm biến cùng hoạt động, sáng mai khi thức dậy, cấu trúc của toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển này chắc là chúng ta sẽ nhìn ra được đại khái thôi!" Nghe Tống Đường nói vậy, Thiên Chân mới gật đầu.

Chỉ cần thấy được kế hoạch của Tống Đường, biết được thời gian kết thúc ước tính thì anh cũng yên tâm hơn.

Dù sao thăm mộ bán đồ là sở thích của Tống Đường và Bàn Tử

chứ không phải mục đích chuyến đi này của anh và Tiểu Ca.

Hiện tại họ giúp Tống Đường, đợi anh bán xong đồ thì sẽ đến lượt anh giúp Tiểu Ca tìm quan tài của Uông Tàng Hải...

Một tiếng sau, mọi người đã nghỉ ngơi hòm hòm, bèn đứng dậy đi vào trong cửa ngọc một lần nữa.

Lối đi bên trong cửa ngọc vẫn không đổi, điều này dường như chứng minh cho suy đoán trước đó của Tống Đường.

Và họ khác với Thiết Tam Giác năm xưa, họ đến đây để bán đồ nên gian mộ thay đổi đối với họ lại là chuyện tốt.

Nhưng Thiết Tam Giác năm xưa là để làm rõ tình hình ở đây, nên mục đích của hai bên khác nhau, cảm giác khi hoạt động tự nhiên cũng khác.

Sau khi vào cửa ngọc, họ thấy cửa vào các gian mộ lại có sự thay đổi.

Lần này xuất hiện ba cửa vào.

Trong đó có hai cái đối xứng trái phải, chỉ có một cái là cửa vào lẻ loi.

Đối diện với cái cửa lẻ loi này là bức tường mộ không có cửa.

Họ lần lượt đứng trước từng cửa mộ nhìn vào trong.

Hai gian mộ đối xứng kia họ phát hiện chính là nơi họ đã thăm dò buổi chiều.

Một gian là thạch quan xác mười hai tay, gian đối diện là quan tài gỗ Kim Tơ Nam xác mười hai tay.

Nhìn thấy cảnh này, suy đoán buổi chiều của họ cơ bản đã được xác thực.

Hai gian mộ này quả nhiên chứa một đôi xác nam nữ mười hai tay.

Bàn Tử soi đèn pin về phía cửa gian mộ lẻ loi đằng xa: "Tôi bảo này, đi chứ?" Tống Đường gật đầu, gọi mọi người xuất phát.

Chưa đầy một phút sau, họ đã tới trước cửa gian mộ lẻ loi đó.

Đèn pin của Bàn Tử cũng soi vào bên trong.

Theo ánh đèn chiếu vào, mọi người lập tức thấy bên trong gian mộ này cũng đặt một chiếc quan tài.

Có điều chiếc quan tài đó nhìn qua là biết bằng gỗ, nhưng trông có vẻ được bảo quản rất tốt.

Ở các góc xung quanh quan tài còn có rất nhiều vò ngói.

Mấy người nhìn nhau không nói gì.

Tống Đường bước vào trước.

Mấy người theo sát phía sau, Tống Đường tiện tay lấy một mẩu giấy ghi chú, viết số "3" dán lên mặt đất.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Ông làm gì thế?" "Đánh dấu thôi, hai gian mộ xác mười hai tay trước coi như là số 1 và số 2!

Bắt đầu từ đây là gian mộ khác biệt thứ ba chúng ta tìm thấy!

Chúng ta phải đánh dấu rõ ràng thì mới làm rõ được ở đây có tổng cộng bao nhiêu gian mộ!" Tống Đường giải thích.

Bàn Tử gật đầu cũng không hỏi thêm, đi thẳng về phía chiếc quan tài.

Lúc này Thiên Chân và Tiểu Ca cũng bước tới, họ dường như cảm thấy chiếc quan tài có vấn đề gì đó.

Tống Đường thấy vậy cũng đi theo.

Quả nhiên, vừa lại gần anh đã phát hiện chiếc quan tài đặt trong

gian mộ số 3 này thực sự có vấn đề.

Toàn bộ nắp quan tài đã bị ai đó mở ra, tạo thành một khe hở rất lớn.

Nhưng điều kỳ lạ là bên trong quan tài lại chẳng có gì cả.

Đừng nói là xác chết, ngay cả một chút dấu vết bồi táng cũng không có, cứ như thể từ khi đặt ở đây nó đã là một chiếc quan tài trống vậy.

Bàn Tử thấy thế chửi: "Mẹ kiếp, gỗ quan tài này nhìn bình thường quá!

Đã thế bên trong còn trống trơn, lão Uông Tàng Hải này xem ra cũng chẳng giàu có gì nhỉ!

Ai bảo lão giàu lắm cơ chứ?

Đúng là lãng phí tình cảm của Bàn gia, thôi tôi đi xem mấy cái vò ngói kia đây!" Nói đoạn Bàn Tử quay người đi về phía đặt các vò ngói.

Tống Đường cũng chẳng mặn mà gì với chiếc quan tài này, một cái quan tài rỗng thì có gì hay mà xem, lát nữa tiện tay bán luôn là xong.

Ngược lại mấy cái vò ngói kia, anh nhớ trên các vò ngói ở đây có thể có vẽ những bức bích họa về việc Uông Tàng Hải xây dựng cung điện Vân Đỉnh năm xưa.

Nếu thứ này có thể đóng gói bán cả bộ thì chắc cũng kiếm được kha khá.

Thế nên anh cũng theo Bàn Tử lại xem.

Quả nhiên, khi anh tới góc tường xem vò ngói thì thấy trên đó đều chạm khắc từng bức đồ án.

Tuy nhìn có vẻ hơi tùy hứng và đơn giản nhưng nội dung lại rất dễ hiểu.

Bàn Tử cầm một cái vò lên hỏi: "Đường lão đệ, ông bảo mấy cái vò này bán được bao nhiêu tiền?

Tôi thấy chất liệu bình thường quá!" Tống Đường nhìn chằm chằm vào cái vò, thông tin nhanh chóng hiện ra: [Tên vật phẩm: Vò gốm tự sự] [Giá trị: Cả bộ dự tính 3 triệu đồng rồng!

Bán lẻ 50 nghìn một cái!] [Nguồn gốc: Vò gốm do Uông Tàng Hải vẽ khi tự xây dựng ngôi mộ dưới đáy biển cho mình.

Bản thân chất liệu bình thường nhưng nội dung ghi chép vô cùng đặc sắc, tuy có thiếu mất một hai cái nhưng không ảnh hưởng nhiều!] Xem xong Tống Đường cũng tiện thể quay đầu nhìn chiếc quan tài gỗ trống rỗng kia: [Tên vật phẩm: Quan tài gỗ trống] [Giá trị: 50 nghìn đồng rồng] [Nguồn gốc: Quan tài được tạo ra thời Uông Tàng Hải, chưa kịp sử dụng, bản thân chất liệu gỗ bình thường, giá trị không cao] Đọc xong giới thiệu, Tống Đường mới nói: "Vò này là vò gốm tự sự, các đồ án vẽ trên đó ghi lại chi tiết quá trình Uông Tàng Hải trùng tu xây dựng cả cung điện Vân Đỉnh!

Tuy bản thân vò gốm không đáng tiền nhưng đồ án trên đó có giá trị nghiên cứu lịch sử rất lớn!

Thứ này đi theo bộ, ngoài gian mộ này ra chắc các gian khác cũng có!

Dự tính khoảng 60 món, thứ này không bán lẻ, đóng gói giá chót 3 triệu!

Còn chiếc quan tài trống kia!" Tống Đường nhìn về phía chiếc quan tài trống rồi bảo: "Cái quan tài đó coi như quà tặng đi, ai mua cả bộ vò gốm thì tặng luôn cái quan tài đó!" Nói xong Tống Đường nhìn

Bàn Tử: “Ông đứng ra chủ trì đấu giá đi, bán xong chúng ta đi ra, giờ vẫn còn sớm tranh thủ thăm thêm một gian nữa!” “Được luôn!” Bàn Tử nghe thấy bảo mình bán đồ thì lập tức hào hứng hẳn lên.

Tống Đường thì quay người đi tìm Thiên Chân.

Từ lúc vào đây, anh chàng này cứ nhìn chằm chằm vào cái quan tài mà ngẩn người, không biết đang nghĩ gì, ngay cả Tiểu Ca cũng không bước tới.

“Tôi bảo này, sao thế?” Tống Đường bước lại gần hỏi.

Nhưng Thiên Chân vẫn không thèm đáp lời anh, vẫn nhìn cái quan tài trống mà ngây ra.

Tống Đường không hiểu, định mở miệng hỏi tiếp thì bỗng nhiên Thiên Chân tiến lên, mạnh tay hất phăng cái nắp quan tài ra khỏi quan tài.

Tống Đường ngẩn người, nhưng ngay sau đó anh đã nhìn thấy: mặt sau của nắp quan tài bị Thiên Chân hất lật lên có những dấu bàn tay rất rõ ràng.

Những dấu tay đó có màu đen.

Tống Đường quay đầu nhìn vào trong quan tài, phát hiện bên trong đúng là có một ít thứ như bột màu đen.

Dường như trước đó có người đã nằm bên trong, lòng bàn tay dính phải loại bột đen đó, rồi khi đẩy nắp quan tài từ bên trong ra đã để lại những dấu tay này.

Nhưng làm sao Thiên Chân biết được?

Tống Đường nhìn anh không nói gì.

Thiên Chân lên tiếng: “Chẳng phải ông tự hào là cái gì cũng biết sao?

Ông giải thích xem, mấy cái dấu bàn tay này là của ai?

Hơn nữa, lúc ở Tần Lĩnh, ông từng nhắc tới chuyện Tà Đế đã gặp một giấc mơ ở đó!

Ông có biết nội dung giấc mơ đó là gì không?" Nói đoạn Thiên Chân quay đầu nhìn anh.

Tống Đường nghe vậy nhíu mày, hạ thấp giọng bảo: "Đây không phải nơi để nói chuyện này!

Những chuyện tôi biết nhiều hơn ông tưởng đấy!" "Thế à?

Vậy ông nói tôi nghe xem!

Bàn Tử đang mải bán đồ bên kia, chẳng ai chú ý tới chúng ta đâu!

Ông bảo ông biết nhiều hơn tôi, thế thì nói thử xem nào!

Chương 179

Cái dấu tay này là của tôi hay là của người khác?

Còn giấc mơ đó rốt cuộc là thế nào?

Hiện tại tôi cơ bản có thể khẳng định nơi này tôi đã từng thấy trong mơ!" Trong mắt Thiên Chân hiện lên vẻ nghiêm túc.

Vô cùng nghiêm túc.

Tống Đường thở dài một tiếng rồi nói: "Chuyện này không liên quan gì đến những việc chúng ta đang mưu tính hiện giờ cả!

Ông hà tất phải chấp nhất như thế?" "Đó là lời ông đã hứa với tôi!" Thiên Chân nhìn Tống Đường bảo: "Lúc ông rủ chúng tôi nhập hội, ông đã nói rồi!

Đi tới những nơi từng đi qua có lẽ sẽ giải mã được nhiều chuyện trước kia chưa rõ!

Chuyện trường sinh tôi thực ra chẳng hứng thú gì lắm!

Nhưng giấc mơ này, nơi này, tôi không thể làm ngơ được!

Nếu ông biết thì hãy nói cho tôi!" Thiên Chân nhìn Tống Đường, ánh mắt đầy kiên định.

Tống Đường quay đầu nhìn Bàn Tử đang ra sức giới thiệu vò gốm với fan, đành thở dài bất lực nói: "Tôi có thể nói cho ông biết, nhưng ngoại trừ vấn đề này ra, ông không được hỏi thêm gì khác nữa!

Ông làm được không?" "Những chuyện khác?

Rốt cuộc ông biết được bao nhiêu chuyện?" Thiên Chân nhíu mày.

Tống Đường xua tay: "Thế thì ông đừng hỏi nữa!" Tống Đường định bỏ đi, Thiên Chân thấy vậy vội gọi: "Đợi đã!

Tôi có thể không hỏi chuyện khác!

Ông nói đi!" Tống Đường gật đầu, lúc này mới gọi anh và Tiểu Ca cùng ngồi xuống cạnh quan tài, chậm rãi nói: "Về chuyện này, tôi chỉ có thể đưa ra hai cách giải thích cho ông thôi!

Ở đây không có fan, tôi nói ngắn gọn nhé!

Giấc mơ ông gặp ở Tần Lĩnh năm đó, chính bản thân ông cũng không xác định được đó là tình huống gì!

Lúc đó ông bị hôn mê, Lão Dương cũng không biết có ở bên cạnh ông không!

Còn xét riêng về giấc mơ đó, ông dường như đã đi vào góc nhìn của một người tên là Tề Vũ!

Tề Vũ chắc ông biết chứ, là một thành viên trong đội khảo cổ của chú Ba ông năm xưa vào mộ dưới đáy biển!

Qua góc nhìn đó, ông thấy anh ta đang theo đuôi chú Ba của ông, sau đó bị chú Ba ông phát hiện, đó chính là giấc mơ ông đã gặp đúng không?" Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tống Đường: "Rốt cuộc ông là ai!

Chuyện giấc mơ này người biết không quá ba người!

Sao ông lại biết được?" Trên mặt Thiên Chân hiện rõ vẻ kinh hoàng, anh thực sự không thể hiểu nổi một chuyện gần như là bí mật đối với mình mà Tống Đường lại có thể biết rõ đến vậy.

Tống Đường nhíu mày: "Ông đã hứa là không hỏi chuyện khác mà!

Vả lại mọi chuyện không tuyệt đối như ông nói đâu!

Lúc đó Lão Dương có ở cạnh ông hay không ông còn chẳng rõ, sao ông dám chắc thông tin không phải từ miệng gã tiết lộ ra?

Lão Dương sau này còn ra nước ngoài rồi kia kìa!" Thiên Chân im

lặng hồi lâu mới bảo: "Nói tiếp đi!" Tống Đường hít sâu một hơi, tiếp tục: "Nội dung giấc mơ đó chúng ta không bàn tới nữa, giờ ông cũng thấy rồi đấy, dưới đáy biển thực sự có gian mộ như trong mơ của ông!

Còn nội dung trong mơ là thật hay giả thì không liên quan tới chúng ta!

Tôi chỉ nói về việc ông nằm mơ thôi, theo hiểu biết của tôi thì có hai cách giải thích!

Thứ nhất, giấc mơ đó có thể liên quan tới Thần Thụ ở Tần Lĩnh!

Chính nó đã kích thích khiến ông gặp giấc mơ đó!

Nhưng cách giải thích này có phần hơi gượng ép!

Nên cá nhân tôi thiên về cách giải thích thứ hai hơn.

Đó là ở Tần Lĩnh, trong thời gian ông hôn mê, có kẻ đã lợi dụng ông để đọc Pheromone (phí lạc mông)!" "Pheromone?" Thiên Chân ngẩn người: "Pheromone là cái quái gì?" Tống Đường có phần bất lực.

Với tư cách là một người xuyên không, anh đang đứng trên toàn bộ dòng lịch sử để nhìn nhận Thiên Chân.

Nhưng Thiên Chân ở thời điểm này căn bản chẳng biết Pheromone là gì cả.

Đó cũng là lý do ngay từ đầu Tống Đường đã không muốn kể.

Vì một khi nói ra, ngoài việc Thiên Chân sẽ hứng thú với Pheromone, anh ta còn tò mò xem Tống Đường làm thế nào mà biết hết thảy mọi chuyện!

Và nếu Thiên Chân điều tra tiếp, anh ta sẽ thấy mình chẳng bao giờ tìm được kết quả.

Bởi vì kết quả đó là: Tống Đường là người xuyên không tới đây.

Mà Tống Đường không nói thì Thiên Chân khó lòng nghĩ tới hướng xuyên không được.

Dù sao ở thời đại của họ, từ 'xuyên không' có xuất hiện hay chưa còn là vấn đề.

Ngay cả khi anh ta nghi ngờ Tống Đường là một con 'Bánh chưng' già (lão tống tử), có lẽ cũng không nghĩ anh là người xuyên không.

Mà người này ở kiếp trước gần như đã xem hết toàn bộ dòng thời gian của nhóm Thiên Chân.

Chuyện này giống như một người đến từ tương lai đang giải đáp những thắc mắc trong lòng của một người ở mười mấy năm trước vậy.

Rất nhiều chuyện, người trong cuộc đều không thể hiểu nổi.

Tống Đường thở dài bảo: "Pheromone là một loại kích thích tố ngoại tiết, hay còn gọi là tin tức tố, là một loại hóa chất dễ bay hơi do động vật và con người tiết ra, có thể thông qua khứu giác dẫn đến tăng ham muốn, hưng phấn cơ năng..." "Nói vào trọng tâm đi!" Thiên Chân trực tiếp ngắt lời Tống Đường.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nghe vậy cũng nhìn Thiên Chân thắc mắc: "Tăng ham muốn?" "Không đâu Tiểu Ca, anh đừng nghe ông ấy nói bậy!

Ông mau giải thích cho rõ đi!" Thiên Chân sốt ruột giục.

Tống Đường cười bảo: "Đừng căng thẳng, Pheromone có nhiều loại lắm, cũng có loại dùng làm thuốc kích dục!

Nhưng lần đó Thiên Chân dùng không phải để làm chuyện đó, khi ấy bên cạnh ông ấy chỉ có mỗi Lão Dương!

Lão Dương trừ phi bị điên chứ làm sao lại hạ thuốc kích dục với ông ấy được?

Tốn sức lắm!

Khụ khụ, nói nghiêm túc đây!

Pheromone nói ở đây là một loại thứ có thể lưu trữ thông tin!

Chắc ông biết loài Rắn Cổ Gà (dã kê bột tử) và Rắn Mào Đen chứ?

Trong nọc của những loài rắn đó có ẩn chứa Pheromone!

Và việc đọc loại thông tin Pheromone này không phải ai cũng làm được!

Chỉ có hai loại người làm được thôi, loại thứ nhất là những người bẩm sinh đã có thể chất đó!

Còn loại thứ hai là dựa vào một loại thứ gọi là Manh Nhân Thảo (cỏ người mù) để đọc!

Loại Manh Nhân Thảo này trước đây ông từng tiếp xúc rồi, chỉ là ông không biết thôi!

Cho nên tôi cảm thấy giấc mơ ở Tần Lĩnh của ông giống như có ai đó đang lợi dụng ông để đọc một số thông tin ẩn giấu trong Pheromone thôi!

Chỉ đơn giản vậy thôi!

Ông hiểu chưa?

Dù ông không hiểu cũng đừng hỏi thêm tôi nữa, tôi cũng sẽ không nói cho ông biết làm sao tôi biết những chuyện này đâu!

Lúc nãy ông đã hứa với tôi là không hỏi chuyện khác rồi, chuyện này dừng ở đây thôi!

Ông hiểu chứ?" "Tôi hiểu cái ông nội nhà cậu, giờ tôi thực sự muốn đem bán đứng cậu, để bên chính quyền mổ não cậu ra xem bên trong giấu bao nhiêu bí mật!" Thiên Chân bực bội nói.

Tống Đường nghe vậy thì cười, vỗ vai Thiên Chân: "Nghĩ thoáng chút đi, cậu phải nghĩ thế này, những chuyện này tuy có liên quan đến cậu thật, nhưng nó giống như người ta đặt bẫy, nếu cậu không nhảy vào thì họ làm gì được cậu?

Mỗi ngày cậu cứ đi làm, tan sở, ăn cơm, đi ngủ, xem phim, dạo phố, tăng ca... vân vân.

Tôi không tin họ làm gì được cậu đấy!

Nói đi cũng phải nói lại, vẫn là do tính hiếu kỳ của cậu quá nặng nên mới khiến bản thân lún sâu vào từng bước một.

Giờ Tiểu Ca cũng tìm được rồi, hoàn thành xong chuyện của anh ấy, cậu trực tiếp giải nghệ về quê sống qua ngày tôi cũng không cản!

Nhưng vấn đề là, cậu làm được không?

Cậu thực sự buông bỏ được những chuyện này sao?" Thiên Chân nghe xong thì rơi vào trầm mặc.

Cậu biết Tống Đường nói đúng, nếu bản thân chỉ sống cuộc đời của một người bình thường thì những rắc rối này tự nhiên sẽ không tìm đến.

Nhưng lựa chọn đó chỉ khả thi ở thời điểm bắt đầu.

Còn bây giờ, rõ ràng là không thể nữa rồi.

Chỉ riêng việc có Tiểu Ca ở đây, cậu đã vĩnh viễn không thể đứng ngoài cuộc.

Huống chi giờ lại thêm một Tống Đường dường như cái gì cũng biết, Thiên Chân càng không thể ngồi yên.

Hiện tại về nhà thì có thể cùng Tiểu Ca sống yên ổn, nhưng tương lai không biết lúc nào Tiểu Ca lại rời đi.

Còn nếu đi theo Tống Đường, cậu tin rằng sẽ có ngày mình làm sáng tỏ được mọi chuyện.

Thậm chí dù không thể hiểu hết toàn bộ, nhưng ít nhất biết được những gì Tống Đường biết, e rằng cũng đủ giải khai phần lớn mê đoàn trong lòng cậu.

Tống Đường cũng nhìn thấu tâm tư của Thiên Chân, cười bảo: "Sao nào, muốn từ chỗ tôi moi thêm thông tin à?

Chương 180

Cũng được thôi, cứ tiếp tục theo tôi xuống mộ kiếm tiền, tôi sẽ từ từ kể cho nghe!

Chỉ cần cậu đi theo tôi, cậu chắc chắn sẽ biết ngày càng nhiều!" Thiên Chân lườm Tống Đường một cái, Tiểu Ca ở bên cạnh cũng nhìn sang Tống Đường, nhưng ánh mắt đó có chút kỳ lạ.

Tống Đường giật mình, vội nói: "Ây ây, tôi chỉ nói miệng vậy thôi, anh ta mà ngày nào cũng bám theo tôi thì tôi còn chẳng thèm đâu!

Anh đừng có ghen nhé, tôi đánh không lại anh đâu!" Thiên Chân cạn lời: "Nói cái gì thế?

Tiểu Ca mà thèm ghen à?

Thôi bỏ đi, giờ đúng là không phải lúc nói mấy chuyện này, bên Bàn Tử chắc sắp xong việc rồi!

Chúng ta tiếp tục thôi, giải quyết xong chuyện trước mắt đã!" Tống Đường gật đầu, Thiên Chân nghĩ thông suốt được như vậy là tốt nhất.

Họ vừa trò chuyện xong thì Bàn Tử đã chạy tới.

Thấy ba người cứ ngồi xổm bên cạnh quan tài không biết làm gì, ông ta liền sốt ruột: "Vãi chưởng, ba người làm gì đấy?

Bán xong hàng quay đầu lại chẳng thấy ai, định dọa chết tôi à?

Đi vệ sinh sao cũng không gọi tôi một tiếng!" "Vệ sinh cái gì, không thấy tụi tôi đang nói chuyện sao?

Đúng rồi, bán xong rồi thì mau đi thôi!" Thiên Chân đứng dậy.

Bàn Tử vội chạy lại thu dọn thiết bị livestream.

Tống Đường thấy ông ta đã dán xong cả nhãn tên, nhìn kỹ thì thấy ghi tên Minh Thúc.

Rõ ràng bộ bình gốm này đã bị ông ta thâu tóm.

Qua vài lần hợp tác, Tống Đường cơ bản đã hiểu sơ qua về những khách hàng đại gia này.

Ví dụ như Minh Thúc, ông ta thích nhất là những thứ không quá mười triệu, mà phải có điểm nhấn.

Còn Đại Kim Nha thì thường không ra tay, nhưng đã ra tay là chơi lớn, mắt nhìn cực chuẩn.

Kiều nhị gia thì không phải ngọc là không mua!

Còn Lưu Ly Tôn thì là kiểu người chưa bao giờ quan tâm đến tiền, chỉ xem đồ có thích hay không, có nuốt trôi nổi không!

Chỉ cần ông ta nhắm trúng, trừ khi đối thủ cạnh tranh là chính quyền, nếu không ông ta sẽ tìm mọi cách tăng giá để mua bằng được.

Cho nên bình gốm bị Minh Thúc mua lại cũng nằm trong dự liệu của anh.

Mấy người thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi mộ thất.

Ở trong căn phòng này họ không mất quá nhiều thời gian nên vẫn có thể đi thăm dò thêm một phòng nữa.

Trước khi đi, theo lệ cũ Tống Đường để lại một thiết bị cảm biến quỹ đạo.

Tính cả hai cái trước đó, số lượng cảm biến đã đạt đến ba cái.

Theo yêu cầu bốn cái của Tống Đường, chỉ cần để lại thêm một cái nữa là cơ bản có thể giao phần việc còn lại cho máy móc xử lý.

Bước ra khỏi mộ thất, cả mấy người đều sững sờ.

Vì họ phát hiện ra ngay đối diện mộ thất vừa ra, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cánh cửa mộ khác.

Mà lúc họ mới vào mộ thất thứ ba, đối diện thực chất không hề có cửa.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Mọi người xem, lần này lão Uông biết chúng ta đang livestream nên trở nên khách sáo thế đấy, còn chủ động đưa cửa mộ đến tận nơi cơ mà!

Tôi nói này, chúng ta đừng có làm bộ làm tịch nữa, câu đó nói thế nào nhỉ, thịnh tình khó khước!

Chính là nó đấy, vào xem chút không?" Mọi người cười cười rồi cùng bước vào.

Vừa vào cửa mộ thất này, họ đã cảm nhận được một luồng khí lạnh phả vào mặt, không khí còn phảng phất chút hơi ẩm.

Có vẻ như trong mộ thất này có nước!

Khi cả căn phòng dần được thắp sáng, quả nhiên họ thấy ở giữa mộ thất có một hố nước.

Hố nước này rộng khoảng ba bốn mét vuông, xung quanh có một vòng bệ đá nhô lên.

Điều khiến mọi người không ngờ nhất là trên bệ đá này lại bày biện một số thứ.

Thấy tình cảnh này, mấy người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, sau đó Bàn Tử trực tiếp lao tới, Thiên Chân cũng lao theo.

Tống Đường thì không qua đó, ngay từ lúc nhìn thấy những thứ kia anh đã biết đó là gì.

Anh quay đầu quan sát xung quanh, thấy trong mộ thất này cũng đặt không ít bình gốm, và ở giữa những bình gốm đó còn xen kẽ hai

chiếc bình sứ cỡ lớn.

Vừa thấy hai chiếc bình sứ này, mắt Tống Đường sáng rực lên.

Anh tiến về phía hai chiếc bình, đi vài bước thì thấy phía sau bình sứ còn đặt một chiếc quan tài rất nhỏ.

Đó là quan tài trẻ em!

Nhìn thấy thứ này, Tống Đường càng thêm khẳng định, đây chẳng phải là căn phòng mà Thiết Tam Giác năm xưa từng vào sao!

Quả nhiên, ở phía bên kia Bàn Tử gần như hét lên cùng lúc: "Mẹ nó chứ, mấy thứ trên bệ đá này chẳng phải là...

đồ lặn sao?

Năm xưa bạn của Thiết Tam Giác chúng ta xuống đây mặc chính là bộ đồ lặn này mà!" Thiên Chân trừng mắt nhìn ông ta một cái, ý bảo chú ý lời nói.

Tiểu Ca bên cạnh sờ sờ những bộ đồ lặn đó rồi cũng gật đầu, rõ ràng là đã nhận ra.

Khán giả trong livestream có chút khó hiểu, hỏi: "Đường Bảo, bên kia có chuyện gì thế?

Đồ lặn gì cơ?

Thiết Tam Giác để lại á?" Tống Đường cười nói: "Đúng vậy, năm xưa Thiết Tam Giác chính là từ hố nước này mà vào!

Chỉ tiếc là sau đó họ kẹt trong hành lang quá lâu, lúc quay lại tìm thì mộ thất này đã biến mất!

Ngoài ra lúc đó trong đội ngũ của họ có một người đàn bà, không cùng hội với họ.

Người đó đã xả hết oxy trong đồ lặn của họ, cộng thêm việc mộ

thất biến mất không tìm thấy đồ lặn nữa, nên họ chỉ còn cách phá đỉnh mộ để thoát ra ngoài!

Vì thế bộ đồ lặn này mới mãi lưu lại ở đây." Khán giả nghe vậy thì vỡ lẽ, có người bình luận: "Vãi, thế đây là bằng chứng trộm mộ rồi!

Đem cái này ra ngoài dùng công nghệ DNA hiện nay kiểm tra một cái là tìm ra ngay được danh tính chứ gì!

Tôi thấy kèo này căng!" "Ha ha, ngày tóm được Thiết Tam Giác không còn xa nữa rồi!" "Tôi nôn nóng muốn đi dự tòa lắm rồi đây!" Tống Đường thấy Thiên Chân và mọi người vẫn đang nghiên cứu bộ đồ lặn thì gọi: "Ê!

Thôi đừng xem nữa, cũng đừng có động lung tung!

Fan đang bảo đây là vật chứng đấy, quay đầu họ dùng DNA tìm ra Thiết Tam Giác là ai bây giờ!

Mọi người qua đây bán hàng đi!" Bàn Tử nghe vậy thì giật mình, vội nhìn sang Thiên Chân.

Thiên Chân lại tỏ ra bình tĩnh đáp: "Biết rồi!" Vừa quay người, cậu vừa nói nhỏ với Bàn Tử: "Quăng xuống nước đi!

Đợi đến lúc họ tìm được thì mọi mẫu phẩm sinh học đều bị ngâm nát hết rồi!" Bàn Tử ngẩn ra rồi cười hắc hắc, lén giơ ngón tay cái với Thiên Chân: "Đúng là cái đầu của cậu nhanh nhạy thật!

Chiêu này thâm đấy!" Tiếng gọi của Tống Đường nhìn thì như nhắc nhở họ đừng chạm lung tung, thực chất là đang nhắc họ tiêu hủy bằng chứng!

Dù sao thứ này cũng không phải đồ cổ, nếu chẳng may rơi xuống hồ nước thì cũng giải thích qua loa được.

Tống Đường nói xong thì không thèm quan tâm đến tình hình bên đó nữa, tự tay dán một cái nhãn ở lối vào mộ thất, ghi chữ số '4'.

Ý nghĩa đây là mộ thất thứ tư họ phát hiện.

Vì mộ thất ở đây có thể di chuyển nên mỗi phòng đều phải đánh dấu để sau này tiện cho việc thăm dò các phòng khác, nếu không cứ mỗi lần vào lại phải xác định xem đã đến hay chưa thì phiền phức lắm.

Dán nhãn xong, Tống Đường mới dời tầm mắt sang hai chiếc bình sứ kia.

Lúc này, trong livestream, Minh Thúc và những người khác đã lần lượt lộ diện.

Những lão cáo già này vừa thấy bình sứ xuất hiện là giống như chồn ngửi thấy mùi gà, từng người một ngoi lên. "Đường lão đệ, bình sứ trong mộ này là loại gì thế?

Mau cho chúng tôi xem với!

Sao tôi nhìn thấy cứ quen quen thế nào ấy nhỉ!" "Đúng đúng, còn cả cái quan tài trẻ em kia nữa, dường như có gì đó đó!" Lưu Ly Tôn cũng lên tiếng: "Trên cái quan tài trẻ em kia dường như có điêu khắc hoa văn gì đó, Đường lão đệ có thể quay cận cảnh được không?" Ngay cả Đại Kim Nha cũng không nhịn được mà ngoi lên.

Những người này đều là những tay lão luyện trong nghề.

Trước đó dù là Cấm Bà hay thây ma mười hai tay, họ đều biết xác suất cao là đồ không dành cho mình nên không lộ diện.

Nhưng lần này, vừa thấy quan tài trẻ em và bình sứ, đặc biệt là bình sứ - loại minh khí phổ biến nhất và cũng giá trị nhất trong nghề đổ đấu, là họ nhảy vào ngay.

Tống Đường cười nói: "Đừng vội, chúng ta cứ từ từ!

Đồ trong mộ thất này, trừ mấy cái bình gốm ra thì đều sẽ được bán đấu giá hết!

Bình gốm thì trước đó Bàn Tử đã bán cho Minh Thúc rồi đúng không?

Đã bán theo bộ thì theo quy tắc, bình gốm trong mộ thất này cũng thuộc về Minh Thúc!

Vậy tiếp theo, chúng ta sẽ bán cái quan tài trẻ em này trước!" Nói đoạn, Tống Đường đi vòng qua hai chiếc bình sứ lớn, tiến đến sát cái quan tài trẻ em.

Quan tài đã được mở ra, bên trong trống không, không biết thi thể đã đi đâu mất!

Khi Tống Đường tiến lại gần, hoa văn bên trên cũng hiện rõ.

Mọi người thấy trên quan tài dường như điêu khắc hai con phượng hoàng, nhìn vô cùng tinh mỹ.

Chương 181

Ba người Thiên Chân lúc này cũng đi tới, không biết mấy bộ đồ lặn kia đã được xử lý xong chưa.

Bàn Tử kinh ngạc: "Ái chà, ở đây thực sự có quan tài trẻ em à, năm xưa Bàn gia kể với tôi tôi còn không tin đấy!

Đường lão đệ, mau xem cái quan tài này đáng giá bao nhiêu tiền!" Tống Đường nghe vậy nhìn vào chiếc quan tài, thông tin nhanh chóng hiện ra. [Tên vật phẩm: Quan tài trẻ em điêu khắc song phượng] [Giá trị: 1 triệu Long tệ] [Nguồn gốc: Quan tài trẻ em được đúc từ thời Đông Hạ, chất liệu bằng gỗ Kim Ti Nam, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo và khó khăn, giá trị bản thân cực cao, chỉ tiếc trên đó có lỗ đạn làm giá trị bị giảm xuống].

Thấy thông tin, Tống Đường vội nhìn quanh, quả nhiên phát hiện bên hông quan tài có mấy lỗ đạn.

Bàn Tử và mọi người thấy lỗ đạn cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên Chân vội hỏi: "Ai bắn thế này?

Thất đức quá, tôi nhớ năm xưa Thiết Tam Giác xuống đây đâu có mang theo súng!

Chỉ mang theo lao móc dùng dưới nước thôi mà!" Tống Đường nghe vậy nhìn sang Thiên Chân: "Cậu chắc chứ?

Năm xưa tôi nghe nói trong đội có người tự xưng là chuyên gia gì đó, còn đăng vài bài luận văn cơ mà!

Tên là Trương Ngốc hả?

Ông ta dường như có mang súng đấy!" Thiên Chân ngẩn người,

không kìm được nhìn sang Tiểu Ca.

Có lẽ cảm thấy hành động của mình không hợp lý lắm, dễ bị lộ, nên Thiên Chân hỏi một câu: "Tiểu Ca, anh có biết Trương Ngốc không?" Tiểu Ca nhìn cậu một cái đầy ẩn ý, rồi quay đầu đi không nói lời nào, có chút vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Bàn Tử đứng bên cạnh giảng hòa: "Chắc chắn không phải Trương Ngốc đâu, Bàn gia nói với tôi rồi, họ vào đây không hề nổ súng!

Họ còn đụng phải cái 'bánh chưng nhỏ' kia, nó nhảy vào một cái bình sứ rồi lăn ra khỏi mộ thất!

Nếu không bình sứ ở đây phải có ba cái cơ!

Đấy, giờ ở đây chỉ còn lại hai cái thôi!

Mà này Đường lão đệ, bình sứ này có đáng tiền không?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường cười, nhìn vào livestream nói: "Mời các bạn lắng nghe tiền bối Kim Nha kiến đa thức quảng!

Ông xem cái quan tài trẻ em này giá trị thế nào?" Đại Kim Nha không ngờ Tống Đường lại hỏi mình, nhưng cũng muốn trổ tài, liền hào hứng cười nói: "Nếu Đường lão đệ đã có nhã hứng thì tôi xin nói vài câu!

Có chỗ nào không đúng, mong Đường lão đệ bổ sung sửa chữa!" "Đâu dám!" Tống Đường khiêm tốn.

Đại Kim Nha cũng không lôi thôi, chậc lưỡi nói: "Quan tài trẻ em này điêu khắc song phượng, có thể gọi là Quan tài trẻ em điêu khắc song phượng!

Nhìn chất liệu và màu sắc, e là dùng gỗ Kim Ti Nam!

Loại gỗ này cực kỳ cứng cáp, rất khó điêu khắc!

Nhìn công nghệ điêu khắc trên quan tài này, e là xuất phát từ tay những thợ thủ công bậc thầy đấy!

Giá trị của nó ít nhất cũng phải trên một triệu!

Cụ thể bao nhiêu thì khó nói, ước chừng phải từ một triệu rưỡi trở lên!

Tuy nhiên bên hông quan tài có lỗ đạn, thật là điểm trừ cho sự hoàn mỹ!

Vì thế giá trị phải thấp xuống chút, theo tôi ước tính, khởi điểm là một triệu đi!

Gặp người thực sự thích, bán được một triệu rưỡi cũng không thành vấn đề!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi chậc lưỡi, một cái quan tài thôi, lại còn bằng gỗ mà có thể bán được nhiều tiền thế sao?

Mấy cái quan tài trước đó chỉ năm mươi, một trăm ngàn, ai ngờ cái quan tài trẻ em này lại đắt thế. "Đường lão đệ, Đại Kim Nha nói có đúng không?

Thực sự bán được một triệu sao?" Tống Đường cười gật đầu, thầm nghĩ Đại Kim Nha kiến thức rộng không phải là bốc phét, đoán thực sự chuẩn. "Tiền bối Kim Nha quả nhiên lợi hại!

Không sai, Quan tài trẻ em điêu khắc song phượng này giá khởi điểm là 1 triệu!

Bạn nào có hứng thú thì có thể chốt đơn được rồi!

Đợi bán xong cái này, chúng ta sẽ đấu giá hai chiếc bình sứ kia!" Đồ tốt thì không lo không bán được!

Tống Đường vừa dứt lời, Minh Thúc đã lên tiếng: "Quan tài tuy đã hư hỏng nhưng chú Minh vẫn rất trân trọng món này!

Một triệu chú lấy nhé!" "Tôi trả một triệu ba mươi ngàn!" Minh

Thúc vừa nói xong thì Đại Kim Nha đã chen ngang. "Đại Kim Nha cái đồ xúi quẩy, phía trước ông kiếm được mấy chục triệu rồi còn lại đây tranh với chú Minh!

Có biết kính lão đắc thọ là gì không hả!" Đại Kim Nha không thèm để ý: "Minh Thúc, đây là đấu giá, làm gì có chuyện chỉ ông được ra giá còn tôi thì không?

Vừa nãy lúc đặt cược là do ông không chịu ra tay, tôi kiếm được tiền nhưng đó cũng là dựa vào bản lĩnh của mình mà cơm ăn đấy chứ!" "Đại Kim Nha cái đồ xúi quẩy..." Minh Thúc còn định phản bác, Tống Đường đã ngắt lời: "Dừng dừng, Minh Thúc rốt cuộc ông có tăng giá hay không, tôi không có thời gian đứng đây nghe ông kể khổ đâu!

Nói về khổ, tôi còn đang ở trong cổ mộ đây này, chẳng lẽ không khổ hơn ông sao?

Một câu thôi, có mua không!" Minh Thúc tức nghẹn, nhưng vẫn gửi một tin nhắn: "Một triệu rưỡi, Đại Kim Nha mà còn theo thì chú Minh không lấy nữa đâu!" Tống Đường nghe vậy hơi ái ngại hỏi: "Tiền bối Kim Nha, ông thấy sao?" Đại Kim Nha bảo: "Thôi!

Tôi không lấy nữa, nếu tôi mà tăng giá nữa chắc Minh Thúc nguyền rủa tôi chết mất!

Tí nữa tôi mua bình sứ vậy!" Tống Đường cười, cũng không nói thêm gì nữa, bảo Bàn Tử viết nhãn.

Còn trong livestream, Lưu Ly Tôn dường như có chút thiếu kiên nhẫn nói: "Một cái quan tài trẻ em hỏng hóc có gì mà tranh nhau?

Đường lão đệ, mau lên món chính là bình sứ đi được không?

Tiền của tôi để trong túi sắp mốc hết cả lên rồi đây này!" "Tôi nói này, bình sứ này có gì tốt đâu?

Cũng chẳng đẹp lắm, sao phải vội thế?" "Cái này bạn không hiểu rồi, đúng là ngoại hành xem náo nhiệt nội hành xem chuyên môn, chúng ta cứ xem kịch thôi!" "Cũng đúng, Đường Bảo tiếp tục đi, chúng tôi cũng muốn xem mấy vị đại gia này vội vàng như thế thì cái bình sứ này rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền!" Khán giả trong livestream cũng bắt đầu hối thúc.

Dù sao thì thứ có thể khiến mấy vị đại gia vung tiền hàng chục triệu quan tâm, họ cũng muốn biết nó đáng giá bao nhiêu.

Tống Đường thấy vậy thì cười, nhìn hai cái bình sứ, vừa định lên tiếng thì Bàn Tử bên cạnh lại nói: "Đường lão đệ, bình sứ này thực sự rất đáng tiền sao?

Tôi nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó là bình sứ thôi mà!" Tống Đường cười bảo: "Trong mộ thất này, e là hai thứ này giá trị nhất đấy!

Năm xưa cái 'bánh chưng nhỏ' trốn trong cái bình sứ thứ ba đem đi mất một cái, thực sự là đáng tiếc!" "Sao lại nói thế?" Bàn Tử giật mình hỏi.

Tống Đường cười đáp: "Lát nữa ông sẽ biết thôi!" Nói rồi Tống Đường mới tỉ mỉ quan sát hai cái bình sứ.

Thông tin lập tức hiện ra. [Tên vật phẩm: Bình quai sứ Bắc Tống] [Giá trị: 70 triệu / chiếc] [Xuất xứ: Bình quai sứ sản xuất từ lò quan thời Bắc Tống, bảo quản hoàn hảo, vân rạn rõ nét, men dày mượt như ngọc, thực sự là giai phẩm].

Nhìn phần giới thiệu, Tống Đường không khỏi mỉm cười, quả nhiên giá của cái bình này không làm anh thất vọng. "Đường lão đệ?" Thấy Tống Đường đứng đó cười ngây ra không nói gì, Bàn Tử vội lay lay anh.

Tống Đường sực tỉnh, nhìn vào livestream cười nói: "Chúng ta bắt đầu đấu giá luôn!

Hai chiếc bình sứ này giá khởi điểm là 70 triệu một chiếc, nhưng vì hai cái bình này là một cặp nên chúng tôi không bán lẻ, chỉ chấp nhận đấu giá cả cặp!

Mua cả cặp sẽ được ưu đãi 10 triệu, giá khởi điểm là 130 triệu!

Boss nào có hứng thú thì có thể cân nhắc xuống tiền rồi!" Tống Đường vừa dứt lời, ngay cả Thiên Chân cũng không kìm được mà ghé sát lại xem.

Bàn Tử thì nghe mà trợn tròn mắt: "130 triệu á?

Mẹ ơi, cái bình này là thần khí phương nào mà đắt thế không biết!" Bàn Tử nhìn cái bình mà không dám chạm tay vào nữa.

Thiên Chân bên cạnh nói: "Bình sứ này chế tác tinh mỹ, bảo quản nguyên vẹn, tôi chỉ biết giá trị chắc chắn không thấp nhưng không ngờ lại đắt đến thế!

Chẳng trách giới đồ cổ đều nói, đồ sứ là vua!

Nước ta tiêu biểu nhất chính là đồ sứ và đồ ngọc!

Nhưng tôi cũng không biết lai lịch thực sự của cặp bình này là gì!" Nói rồi Thiên Chân cũng nhìn sang Tống Đường.

Tống Đường cười đáp: "Bình sứ này tôi dám ra giá đó tự nhiên là có lý do của nó!

Nhưng nếu tôi nói thẳng ra thì có vẻ hơi mất vui.

Mấy vị đại gia cũng là người kiến thức rộng, sao không tự mình phán đoán thử xem?" Mọi người nghe vậy đều đổ xô vào livestream.

Tuy nhiên trong livestream lại không có ai lên tiếng.

Đặc biệt là Minh Thúc ngày thường rất hoạt bát, lúc này lại im hơi lặng tiếng như không có mạng.

Nhưng rất nhanh, Đại Kim Nha đã ngoi lên, gửi một bình luận: "150 triệu!" Thấy bình luận, bọn Tống Đường đều sững sờ, không ngờ Đại Kim Nha lại trực tiếp ra giá luôn.

Minh Thúc liền nói theo: "Lão Kim ông điên rồi à!

Hai cái bình sứ mà ông bỏ ra nhiều tiền thế?

Ăn no rồ mỡ à?

Hay là góp vốn với chú Minh đi làm nghề bốc mộ cho rồi!" "Thôi đi!

Minh Thúc cứ giữ cái nghề bốc mộ đó mà nghịch một mình đi!

Tôi nghịch bình sứ là được rồi!

Đường lão đệ thấy sao?" Đại Kim Nha hỏi.

Tống Đường đương nhiên tin tưởng mắt nhìn của Đại Kim Nha, lão này chắc chắn là đã nhận ra rồi.

Nhưng anh là người bán đồ, không phải bán nhân tình, nhân tình mà nhiều quá thì không còn giá trị.

Nghĩ đoạn Tống Đường hỏi: "Tôn gia, ngài thấy sao?

Chương 182

Không định xuống sân chơi một chút à?" Quả nhiên Lưu Ly Tôn nhanh chóng lên tiếng: "Thứ này tôi rất thích, tôi trả 200 triệu!" Bình luận này vừa hiện ra, cả livestream lập tức nổ tung. "Vãi chưởng, hai trăm triệu?

Mấy người này thực sự không coi tiền là tiền à!" "Trực tiếp tăng thêm năm mươi triệu, ông ta điên rồi chắc?" "Tôi thấy chưa chắc, đây toàn là những ông chủ có tiền, sao có thể không biết lai lịch của thứ này được!" "Đúng thế, điên thật rồi, đúng là điên rồi!" Khán giả bàn tán xôn xao, nhưng tuyệt nhiên không ai nói vì sao cái bình này lại đáng giá đến thế.

Đại Kim Nha nhanh chóng rút lui: "Thôi!

Tôi xin rút, hai trăm triệu thì không cần thiết nữa!

Chúc mừng Tôn gia!" Nói xong Đại Kim Nha không nói thêm gì nữa.

Tống Đường thấy Minh Thúc cũng không có ý định tranh giành, bèn hỏi: "Cô Kỷ Niệm có muốn ra tay không?" Kỷ Niệm nhìn bình luận không nói gì, quay sang nhìn Long lão bên cạnh.

Long lão trầm mặc một hồi rồi bảo: "Bỏ qua đi, thứ này tuy trân quý nhưng cậu nhóc này đi suốt quãng đường đã bán cho chúng ta không ít đồ rồi!

Ngân sách của chúng ta cũng đã chi kha khá, vẫn nên để dành mua những thứ cấp thiết hơn.

Thứ này cứ để nó ở trong dân gian đi, nhưng vẫn phải cử người nhắc nhở Lưu Ly Tôn một chút, tránh để ông ta làm hỏng đồ!"

"Vâng!" Kỷ Niệm vội gật đầu, đồng thời tò mò hỏi: "Long lão, bình sứ này thực sự đáng giá thế sao?" Long lão cười: "Tầm giá đó là đúng rồi, cô xem đi, tí nữa Tống Đường chắc chắn sẽ giải thích cho mà xem!" Kỷ Niệm gật đầu, không nói thêm nữa.

Quả nhiên, thấy Kỷ Niệm ra hiệu bỏ cuộc, Tống Đường cũng đành chịu, lấy nhãn ra viết tên Lưu Ly Tôn lên.

Rất nhanh sau đó, tiền hàng cũng đã được chuyển đến.

Bán xong đồ, Bàn Tử mới vội vàng hỏi: "Ê này, tôi nói thực, thứ này thực sự đáng giá thế à?

Rốt cuộc lai lịch nó thế nào!" Tống Đường vừa thu dọn thiết bị vừa nói: "Chẳng phải đã nói rồi sao, thứ này gọi là Bình quai sứ Bắc Tống!" "Không, ý tôi là tại sao nó lại đắt thế!" Bàn Tử vội nói.

Tống Đường kiên nhẫn: "Vì nó trân quý!

Tục ngữ có câu: Đồ sứ vương giả, thần khí xã tắc.

Đồ sứ lò quan Bắc Tống có thể coi là sáng tạo theo thẩm mỹ cao nhất của vị 'nghệ thuật gia' tối cao thời Bắc Tống là Tống Huy Tông.

Nó không chỉ mở ra tiền lệ cho đồ sứ do vua chế tạo, mà còn vì vẻ đẹp nhã nhặn, đoan trang với đặc điểm 'vân rạn mai rùa, vân máu lươn, miệng tía chân sắt, mượt như ngọc' mà tỏa sáng ngàn thu.

Trên thị trường cao cấp, đồ sứ lò quan thời Tống cực kỳ khó tìm dù giá cao, kim ngạch giao dịch trên thị trường những năm gần đây liên tục lập kỷ lục mới.

Trong một cuộc đấu giá gần đây nhất, có một chiếc bình quai sứ Bắc Tống cao chỉ bằng cái lọ cắm hoa bình thường mà đã được đấu giá với mức giá trên trời là 30 triệu!

Ông nhìn lại hai cái bình trước mắt chúng ta đi, mỗi cái cao bằng

người thật!

Ông nghĩ giá trị của nó phải là bao nhiêu?

Đừng nhìn Tôn gia bỏ ra hai trăm triệu mà tưởng đắt, hai cái bình này mang ra đấu giá thì ông ta chắc chắn không lỗ, thậm chí càng để lâu càng có giá!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi chậc lưỡi: "Vãi thật, mấy người xưa mà biết chỉ cần nung đại cái bình cũng bán được cả trăm triệu, thì còn đúc chuông đồng làm gì nữa, cái thứ đó một cái mới có hai mươi triệu, mà làm chắc còn phiền phức hơn cái bình nhiều!" Tống Đường cạn lời, cái mạch não của lão Béo này đúng là khác người thường, lúc này mà còn đi cân nhắc mấy chuyện đó.

Tống Đường nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đồng thời đặt thiết bị cảm biến quỹ đạo thứ tư vào mộ thất này.

Sau đó anh nhìn mọi người hỏi: "Sao nào?

Về nghỉ ngơi trước hay đi xem các phòng khác tiếp?" Ban đầu họ dự định sau bữa tối sẽ dành một tiếng để thăm dò mộ thất, nhưng hai căn phòng thứ ba và thứ tư này đều không có nguy hiểm gì, nên tốc độ nhanh hơn dự kiến.

Lúc này vẫn còn mười lăm phút nữa, nên Tống Đường mới hỏi xem có muốn thăm dò thêm một phòng không.

Thiên Chân bảo: "Chúng tôi sao cũng được, dù sao ở đây có về cũng chưa chắc ngủ được!" Bàn Tử vội nói: "Thế thì tiếp tục đi, vãi thật, trong mộ thất này nhiều đồ tốt thế cơ mà!

Chúng ta mà không đi tìm thì chúng nó cô đơn lắm!" Tống Đường cười: "Vậy đi thôi, thăm dò nốt một phòng nữa rồi chúng ta về nghỉ!" Mọi người gật đầu, lập tức rời khỏi mộ thất thứ tư này.

Trở lại hành lang, họ thấy lối vào các mộ thất trong hành lang lại có sự thay đổi.

Cửa mộ đối diện ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một bức tường.

Cạnh bên cửa mộ vừa ra lúc này cũng không có cửa mộ nào, ngược lại ở phía đối diện xéo lại xuất hiện một cánh cửa mộ.

Bên trong tối đen như mực không nhìn thấy gì.

Mấy người nhìn nhau, vì đã có kinh nghiệm trước đó nên cũng không quá kinh ngạc, lập tức bước vào.

Khi ánh đèn soi sáng bên trong, mọi người đều sững sờ vì tình hình trong mộ thất này vượt xa tưởng tượng của họ.

Chỉ thấy trong căn phòng này, ngoài rất nhiều bình gốm đặt xung quanh ra, chỉ có duy nhất một hồ nước ở giữa, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Thấy cảnh này, Bàn Tử chán nản: "Thôi xong!

Xem ra lão Uông này cũng không phải thực sự giàu nứt đố đổ vách đâu, trời ạ ở đây chẳng có cái vẹo gì cả!

Bình gốm thì bán sớm rồi, tôi thấy chúng ta có thể về đi ngủ được rồi đấy!" Tống Đường tiện tay viết chữ '5' ở cửa để đánh dấu đây là mộ thất thứ năm.

Đồng thời lấy cảm biến quỹ đạo đặt xuống, đến đây đã bố trí được năm cái cảm biến, đủ để họ làm rõ tình trạng ở đây.

Thấy không có đồ gì để bán, Tống Đường cũng định gọi mọi người rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này, Thiên Chân lại lên tiếng: "Mọi người không nhận ra đây là đâu sao?" Mọi người sững lại, Tống Đường cũng nhìn kỹ thêm vài lần: "Có gì không đúng à?" Thiên Chân nhíu mày: "Đây chính là căn phòng đầu tiên mà đội của chú Ba Tà Đế vào!

Theo truyền thuyết, năm xưa chú Ba chính là giả vờ ngủ ở đây, sau đó Trần Văn Cẩm và những người khác không nghe lời mà đi vào đường hầm!

Sau đó họ bị đánh thuốc mê ở mộ thất Vân Đỉnh, theo lý mà nói họ không quay lại đây thu dọn đồ lặn được!

Thế đồ lặn ở đây đâu rồi?" Tống Đường nghe vậy cũng ngẩn ra, Thiên Chân nói thế dường như đúng là vậy.

Theo mô tả thì trong mộ thất năm xưa họ vào, trừ bình gốm ra thì chẳng còn gì khác!

Sau đó họ bị người ta đánh thuốc mê chuyển ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Tống Đường bảo: "Vậy có lẽ là người đánh thuốc mê họ đã qua đây xử lý mấy bộ đồ lặn rồi chăng?" Thiên Chân gật đầu: "Đúng là có khả năng đó!" Bàn Tử thấy Thiên Chân lại nhớ đến chú Ba, liền khuyên: "Thôi mà Thiên Chân, đó là chú Ba nhà Tà Đế, liên quan gì đến cậu đâu!

Với lại chuyện qua bao nhiêu năm rồi, cậu việc gì phải để bụng mãi thế!

Chúng ta mau về nghỉ thôi, sáng mai còn tiếp tục phát tài!" Thiên Chân thở dài liên tục.

Trước đó cậu không ngờ sẽ thấy căn phòng mà chú Ba lần đầu vào.

Giờ thấy tận mắt, lòng cậu không khỏi bồi hồi.

Căn mộ này chính là khởi đầu cho rất nhiều chuyện sau này của chú Ba, cũng là nơi bắt đầu của ván cờ năm xưa!

Mọi chuyện bắt đầu từ khi họ vào mộ dưới đáy biển này!

Nhưng giờ mộ vẫn còn đó, mà người thì đã mỗi người một ngả.

Nghĩ đến mà thấy chạnh lòng.

Hơn nữa, trong đầu Thiên Chân lúc này còn nảy ra một ý nghĩ điên rồ.

Đúng vậy, nếu cổ mộ vẫn còn, vậy nếu họ đi thêm một chuyến đến mẫu quốc Tây Vương Mẫu!

Chuẩn bị đầy đủ công cụ, tiến vào bên trong Vẫn Ngọc đó, liệu có thể tìm thấy Trần Văn Cẩm không?

Lúc này cô ấy đã biến thành Cấm Bà chưa?

Hay là đã an toàn thoát ra rồi?

Ý nghĩ này khiến Thiên Chân càng nghĩ càng thấy sởn gai ốc.

Ở trong Vẫn Ngọc suốt bao nhiêu năm, không ăn không uống liệu có thể sống sót nổi không?

Hay là nếu thực sự sống sót, người đó còn là Văn Cẩm nữa không?

Thiên Chân không dám nghĩ tiếp, cũng không tưởng tượng nổi nếu họ thực sự đến mẫu quốc Tây Vương Mẫu thì sẽ gặp phải chuyện gì!

Những câu hỏi này không ai trả lời được cho cậu, thậm chí chính cậu cũng không nghĩ thông suốt nổi. "Đi thôi!" Tống Đường vỗ vai Thiên Chân, rồi cùng Bàn Tử ra ngoài trước.

Tiểu Ca sau đó mới đưa Thiên Chân rời khỏi mộ thất thứ năm này.

Trở lại mộ thất phía sau Ngọc Môn, Bàn Tử thắp đèn bão lên.

Tuy mộ thất này tương đối an toàn nhưng dù sao cũng đang ở trong mộ cổ, nếu đi ngủ mà không thắp đèn thì đúng là hơi rợn người.

Thắp đèn xong, Bàn Tử lại lấy chút đồ ăn chia cho mọi người.

Nhưng khi thấy Bàn Tử lôi ra một túi hạt hướng dương lớn, bọn

Tống Đường đều ngây người.

Thiên Chân cạn lời: "Trong mộ cổ mà cắn hạt hướng dương, ông nghĩ gì thế?

Làm ơn tôn trọng chủ mộ chút được không?" Bàn Tử bảo: "Đây gọi là tự thư giãn!

Chính vì ở trong mộ nên mọi người mới căng thẳng, thế nên mới phải cắn hạt hướng dương cho nó thoải mái!

Ngoài ra mọi người quên rồi sao?

Lúc trước Đường lão đệ đã nói rồi!

Đoạn sau của câu chuyện phải vào đến mộ đáy biển mới kể, nên tôi đã nhờ anh em Phi Ưng chuẩn bị ít hạt hướng dương!

Xem này còn có cả bia nữa, lát nữa chúng ta vừa uống bia vừa cắn hạt hướng dương nghe kể chuyện!" Thiên Chân nghe vậy mới nhớ ra còn một đoạn chuyện chưa nghe xong, liền gật đầu: "Tôi chủ yếu là muốn nghe chuyện, có hạt hướng dương thì cũng tốt để giết thời gian!" Tống Đường cạn lời: "Hóa ra tôi kể chuyện mệt đứt hơi, còn các ông thì ngồi uống bia cắn hạt hướng dương à?" Bàn Tử cười: "Cậu muốn cắn hạt hướng dương cũng được mà, chỉ cần cậu không sợ vừa nói vừa cắn làm cái cổ họng nó đình công thì chúng tôi không có ý kiến!" Tống Đường xua tay lười cãi: "Ăn thì ăn uống thì uống, lát nữa ăn uống xong nhớ dọn dẹp sạch sẽ!

Đây là mộ cổ, không được vứt rác lung tung đâu đấy!" "Cái đó cậu cứ yên tâm, tôi chuẩn bị hết rồi, túi nilon để sẵn đây rồi!" Bàn Tử cười. "Tôi nói này, giờ kể được chưa?

Đêm dài đằng đẵng trong mộ này tôi chỉ trông chờ vào câu chuyện của cậu để thức qua đêm nay thôi đấy!" Thiên Chân cũng giục: "Đúng đấy Đường lão đệ, câu chuyện lần trước cậu kể vẫn chưa hết!

Cái mộ Chiến Quốc đó, tổ tiên Tống Lão Nhị nhà cậu cuối cùng có tìm thấy chủ mộ ở đâu không?" Tống Đường thấy họ đã quyết tâm muốn nghe chuyện, cũng đành chịu, thở dài một cái: "Được rồi, dù sao cũng chẳng có việc gì làm!

Cảm biến quỹ đạo ít nhất cũng phải sáng mai mới có kết quả!

Thế thì kể tiếp vậy!" Mấy người thấy anh sắp kể thật thì đều ngồi thẳng lưng dậy, ra dáng chuẩn bị nghe kể chuyện.

Chương 183

Khán giả trong livestream vốn đã lên giường chuẩn bị ngủ, nghe thấy Tống Đường sắp kể tiếp chuyện Tống Lão Nhị thì cũng bắt đầu mong chờ.

Tống Đường nghĩ một lát rồi nói: "Vậy chúng ta tiếp tục đoạn trước nhé!

Nhưng trước khi kể, tôi phải đính chính một điều!

Tôi thực sự không phải đang câu giờ đâu, tác giả viết thế nào thì tôi kể thế đó, vả lại người ta viết vậy chắc chắn là có lý do cả!

Thôi được rồi, không nói nhảm nữa, bắt đầu luôn!

Chuyện kể rằng ba người Tống Lão Nhị, Tần Nhuyễn và Đản Nhi đã thành công thoát ra khỏi mộ Chiến Quốc.

Trải nghiệm bị nhốt trong đó vài tiếng đồng hồ khiến họ vẫn còn run sợ.

Nhưng khi thực sự hiểu rõ phương thức vận hành của cả căn mộ cổ, họ lại không khỏi thấy buồn cười.

Trước đó họ không thể ngờ rằng mộ Chiến Quốc trên núi Sa Đầu này lại là một kết cấu kiểu vòng quay mặt trời ẩn giấu trong cát biển.

Con người là vậy, khi đã thoát ra an toàn, cái cảm giác kích thích trong mộ lại khiến bạn không chỉ một lần muốn quay lại.

Nó giống như trò chơi thoát hiểm thực tế bây giờ vậy, kích thích và đầy thử thách, khiến người ta muốn ngừng mà không được!

Vì thế, ngay khi vừa thoát ra, Tống Lão Nhị đã nảy ra ý định quay lại lần thứ ba.

Chỉ vì lúc đó có Tần Nhuyễn ở đó nên anh không nói thẳng ra.

Hơn nữa, chuyến đi lần ba này không phải chuyện dễ, họ phải chuẩn bị kỹ lưỡng mới được.

Vốn dĩ Tống Lão Nhị định đưa Đản Nhi về chuẩn bị, rồi tìm cơ hội hai người hành động riêng.

Nhưng Tần Nhuyễn cũng không ngốc, ngược lại cô ấy rất thông minh.

Sau khi ba người xuống núi, cô ấy cứ nhìn chằm chằm hai người họ.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Tống Lão Nhị đành phải dùng ba tấc lưỡi, mất vài ngày mới thuyết phục được Tần Nhuyễn đi cùng họ lần nữa.

Quá trình đó tôi không kể chi tiết nữa, thời gian được ấn định vào một tuần sau.

Ba người hẹn nhau tiến vào mộ Chiến Quốc lần thứ ba!

Sở dĩ định một tuần sau là vì để chuẩn bị đồ đạc.

Có kinh nghiệm từ lần hai, Tống Lão Nhị hiểu rất rõ rằng muốn vào ngôi mộ cổ này cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Cơ bản nhất chính là thuốc nổ.

Nếu lần hai không mang theo đủ thuốc nổ thì có lẽ giờ họ vẫn còn đang kẹt trong đó.

Mà ngôi mộ cổ kiểu vòng quay này rốt cuộc còn bao nhiêu kết cấu như vậy họ cũng không rõ, nên thuốc nổ cứ chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Ngoài ra hỏa chiết tử, xẻng công binh, đèn chiếu sáng...

đều phải chuẩn bị đầy đủ.

Tốt nhất là mang thêm ít đồ ăn, phòng khi bị kẹt lại thì có thêm thời gian giải quyết.

Một lý do nữa là Tần Nhuyễn cũng phải về nhà một chuyến, dù sao phận con gái ở ngoài lâu ngày cha mẹ chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Nói về Tần Nhuyễn, Tống Lão Nhị dĩ nhiên biết tâm tư của cô ấy, chỉ là lúc đó Tống Lão Nhị - nói theo ngôn ngữ bây giờ là bị hâm hấp, tuy có cảm tình với Tần Nhuyễn thật nhưng cứ nghĩ đến chuyện không được đổ đấu là lòng anh lại bứt rứt.

Thôi không nói nhảm nữa, một tuần trôi qua rất nhanh, ba người hẹn nhau quay lại núi Sa Đầu.

Họ chọn một đêm tối trời rồi leo lên núi ngay trong đêm.

Lên đến đỉnh núi họ không xuống ngay, chủ yếu là vì khi đến nơi, trên núi Sa Đầu không thấy lối vào đâu cả.

Lối vào mộ dường như đã di chuyển đi chỗ khác.

Ba người cũng thấy không cần thiết phải đục thêm một lối vào mới, nên ngồi chờ ở gần đó, đợi lối vào xuất hiện mới vào lại.

Tần Nhuyễn không tán thành việc họ cứ lao vào liều lĩnh như vậy, nên nói: "Về chuyện vào mộ lần thứ ba này, anh rốt cuộc đã có kế hoạch chi tiết chưa?

Tuy tôi không rành việc đổ đấu, nhưng lên kế hoạch trước vẫn hơn là đến lúc đó lại cuống cuồng lên!" Tống Lão Nhị gật đầu: "Yên tâm đi, tôi đã dám đến thì tự nhiên có đối sách!

Thực ra cậu đừng nhìn căn mộ này quỷ dị, nhưng khi đã tinh thông nguyên lý thì sẽ thấy nó rất đơn giản!

Lúc trước chúng ta đã nói rồi, kết cấu căn mộ này giống như một

cái bàn xoay.

Vậy thì một ngôi mộ phức tạp như thế, vị trí mộ thất của chủ nhân chắc chắn không nằm ngoài cơ quan đó!

Ví dụ nếu cậu đặt quan tài chủ mộ ở dưới cùng, thì chi phí sẽ tăng cao, hơn nữa nếu có người đi vòng qua được cơ quan này thì toàn bộ hệ thống chẳng phải vô dụng sao?

Cho nên, mộ thất của chủ nhân chắc chắn nằm ở chính giữa trung tâm của toàn bộ hệ thống cơ quan!" "Nơi trung tâm nhất?

Ở đâu?" Đản Nhi đứng bên cạnh hỏi.

Tống Lão Nhị không nói gì mà nhìn Tần Nhuyễn, cô ấy thông minh như vậy chắc chắn đã nghĩ ra ngay. "Ý anh là, mộ thất chủ nhân giấu ở ngay chính giữa cái bàn xoay đó?" Tống Lão Nhị gật đầu: "Chính xác là như thế!

Mấu chốt là chúng ta chỉ cần xác định hướng vận hành của cơ quan là sẽ tìm được tâm của nó ở đâu.

Lúc đó chỉ cần nổ mìn đi vào là sẽ tìm thấy nơi đặt quan tài!" Tần Nhuyễn gật đầu, đây đúng là suy luận logic nhất.

Hơn nữa như vậy thì đường rút lui của họ cũng không bị biến động quá lớn, vì lối vào đã được đục thông từ trước, họ chỉ cần đục thêm vài lối ra nữa là chắc chắn sẽ gần sát trung tâm mộ thất.

Đản Nhi dường như vẫn chưa hiểu lắm nhưng cậu ta cũng chẳng quan tâm, bảo: "Nếu Nhị ca đã có cách thì lát nữa xuống dưới anh bảo nổ chỗ nào em nổ chỗ đó!

Ê!

Lối vào xuất hiện kìa!" Đản Nhi bỗng kêu lên.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cũng thấy một lỗ hổng hiện ra trên

mặt đất, nhìn rìa lỗ hổng thì vẫn còn mới, dường như chính là cái lỗ mà họ vừa đục trước đó không lâu.

Ba người nhìn nhau, Tống Lão Nhị lập tức ra lệnh: "Chuẩn bị dây thừng!

Chúng ta xuống ngay!" Đản Nhi gật đầu, lấy dây thừng ra buộc cố định một bên, nhưng cậu ta không thả dây xuống ngay mà cuộn lại đặt cạnh lối vào.

Tần Nhuyễn thấy thế không hiểu hỏi: "Sao không thả xuống luôn?" Tống Lão Nhị giải thích: "Không được thả xuống ngay, khi chúng ta hoạt động ở dưới, một khi đã vào đến lõi trung tâm, các mộ thất bên ngoài sẽ lại chuyển động, dây thừng sẽ bị kéo đi mất!

Cứ đặt ở đây, đợi khi chúng ta xong việc, bắn hai phát súng lên trên làm vỡ mấy viên gạch gần lối ra, dây thừng sẽ tự rớt xuống, chúng ta có thể leo lên.

Như vậy nếu gặp nguy hiểm chúng ta cũng không tốn thời gian buộc lại dây!" Tần Nhuyễn ngẩn ra, rồi giơ ngón tay cái với Tống Lão Nhị: "Lợi hại, tôi nói này, các anh thông minh thế này mà dùng vào việc kinh doanh thì chẳng phải cũng sớm giàu to rồi sao?

Việc gì cứ phải đi làm cái nghề trộm mộ này?" "Đại tiểu thư à, cô nói thì đơn giản, chúng tôi một chữ bẻ đôi không biết, kinh doanh kiểu gì?" Tống Lão Nhị cười khổ.

Tần Nhuyễn cười đáp: "Tôi có thể quản lý sổ sách mà!" Đản Nhi nghe thế cười bảo: "Cái này em hiểu, Nhị ca sau này anh lo việc bên ngoài, Nhị tẩu lo việc bên trong, còn em chỉ việc ăn với làm thôi!" "Thế thì mau làm việc đi!" Tống Lão Nhị mắng yêu.

Đản Nhi nghe vậy cười hắc hắc, là người đầu tiên nhảy xuống, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn theo sát phía sau.

Ba người nhanh chóng vào được bên trong mộ thất.

Vì đã biết kết cấu cơ quan nên họ không vội xuống tiếp mà tìm một chỗ ngồi xuống, đợi các tầng mộ xoay chuyển rồi tự động đưa họ xuống dưới.

Đản Nhi chợt nhớ ra điều gì, hỏi: "Nhị ca, anh bảo cái cơ quan này đang vận hành, sao chúng ta chưa từng gặp trường hợp lối vào chỉ hiện ra một nửa nhỉ?

Anh xem, giờ chúng ta nhìn lên lối ra trên đỉnh đầu thấy nó nguyên vẹn cả vòng tròn.

Nhưng cơ quan đang xoay thì chắc chắn phải có lúc lối vào bị che khuất một nửa chứ, sao mình chưa thấy bao giờ?" Tần Nhuyễn bảo: "Cái đó có gì khó, chúng ta cứ nhìn chằm chằm vào lối vào mà xem, lát nữa chắc chắn sẽ thấy nó bị che khuất dần thôi!" Tống Lão Nhị nhíu mày bảo: "Tôi nghĩ chưa chắc đâu!

Hơn nữa tôi khuyên mọi người đừng có nhìn.

Trong nghề đổ đấu có một cách nói thế này: Những cơ quan có thể vận hành từ đời này sang đời khác được gọi là 'Quỷ kéo cối'.

Rất nhiều chuyện linh dị trong mộ cổ đều liên quan đến nó.

Ví dụ như chúng ta cứ nhìn chằm chằm thì có khi lối vào chẳng bao giờ biến mất, nhưng chỉ cần chúng ta quay đi không nhìn nữa là nó biến mất ngay lập tức!

Chuyện này không ai giải thích được nên người ta bảo là quỷ làm loạn!

Họ nói cơ quan trong mộ vận hành được là do quỷ đẩy, mà quỷ thì không muốn cho người ta thấy quá trình đó.

Thế nên khi bạn nhìn thì lối ra luôn ở đó, nhưng khi bạn không

nhìn thì nó mới vận hành!

Những người trong nghề gọi đó là Ác quỷ kéo cối, hay còn gọi là Quỷ kéo cối!" "Quỷ kéo cối... nghe rợn tóc gáy thế!

Thế thì chúng ta đừng nhìn nữa!" Tần Nhuyễn có chút sợ hãi.

Đản Nhi thì thấy chuyện này vô lý quá, bảo: "Nhị ca, anh lại dọa em à, em không tin đâu, hôm nay em cứ nhìn chằm chằm vào cái lỗ đó xem nó có biến mất không!" Tống Lão Nhị lười giải thích, quay sang an ủi Tần Nhuyễn: "Cô yên tâm đi, dù có quỷ thật thì nó cũng thích mấy gã lực điền như Đản Nhi thôi, chứ tiểu thư yếu đuối như cô nó chẳng hứng thú đâu!" Tần Nhuyễn hỏi: "Tại sao?" Tống Lão Nhị đáp: "Thì quỷ thích nhất là hút dương khí của người sống mà, cô là con gái thì có bao nhiêu dương khí đâu, sao bằng mấy gã sinh mãnh như Đản Nhi được!

Yên tâm đi, có quỷ đến hút dương khí chắc chắn nó tìm cậu ta trước!" "Anh lại trêu tôi rồi!" Tần Nhuyễn phì cười.

Mà cũng lạ thật, Đản Nhi nhìn chằm chằm vào cái lỗ đó suốt mười phút đồng hồ, đáng lẽ ra cơ quan phải khởi động rồi mới đúng, nhưng cái lỗ vẫn y nguyên chẳng có thay đổi gì!

Đản Nhi nhìn đến mỏi cả mắt, bảo: "Sao mãi không đổi thế này, hay cơ quan hỏng rồi?" Nói đoạn cậu ta quay người lại nhìn lối xuống tầng dưới ở giữa mộ thất.

Vừa nhìn một cái, mặt cậu ta đanh lại: "Vãi thật Nhị ca, chuyện gì thế này?" Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn vội chạy lại xem, thấy dưới cái hố giữa phòng đã hiện ra cát biển.

Điều này có nghĩa là họ đã được đưa xuống tầng dưới cùng của ngôi mộ từ lúc nào không hay.

Đản Nhi gãi đầu: "Vô lý, em vừa mới nhìn lên trên, lối ra vẫn

luôn..." Đản Nhi vừa nói vừa nhìn lên lối vào trên đỉnh đầu.

Nhìn một cái, cả Tống Lão Nhị cũng phải biến sắc.

Chỉ thấy lối vào trên đỉnh đầu đã biến mất, chỉ có thể thấy qua cái hố đó một vầng trăng rất mờ ở phía xa tít tắp.

Lúc trước họ thấy thì không có đường hầm nào, tức là ngay phía trên mộ thất là đỉnh núi, nhưng giờ phía trên lối ra đó đã biến thành mộ thất khác.

Chương 184

Và nếu không đoán sai, chắc chắn phải có mấy tầng mộ thất nữa, họ phải xuyên qua ít nhất ba bốn tầng mới ra ngoài được. "Nhị ca!

Ở đây không lẽ có quỷ thật sao?" Mặt Tần Nhuyễn trắng bệch nhìn Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị trấn an: "Yên tâm, tôi đã bảo rồi mà, có quỷ thì nó tìm Đản Nhi trước!" Rồi anh quay sang Đản Nhi: "Thôi!

Đừng có nghiên cứu cái cơ quan đó nữa, liên quan gì đến chúng ta đâu!

Tìm được chủ mộ mới là nhiệm vụ chính!

Cậu có nghiên cứu nữa thì cũng có thành bậc thầy Lỗ Ban được đâu!" Đản Nhi gãi đầu cười gượng: "Cũng đúng, thế Nhị ca bảo tiếp theo nổ chỗ nào?" Tống Lão Nhị đáp: "Đợi tôi tìm đã!" Nói rồi anh bảo Đản Nhi chăm sóc Tần Nhuyễn, còn mình thì đi quanh mộ thất để quan sát.

Kể đến đây, Tống Đường dừng lại uống nước.

Bàn Tử chớp thời cơ ngắt lời: "Đường lão đệ, tôi hỏi thực cái vụ Quỷ kéo cối đó có thật không?

Mà cậu cũng biết đấy, năm xưa Thiết Tam Giác gặp tình cảnh trong ngôi mộ này y hệt như tổ tiên Tống Lão Nhị của cậu gặp ở mộ Chiến Quốc vậy!

Họ cũng chẳng thấy cơ quan xoay bao giờ, mà cửa mộ cứ tự nhiên biến mất rồi xuất hiện!

Rốt cuộc là thế nào?

Không lẽ là quỷ kéo cối thật à?" Tống Đường chưa kịp nói, Thiên Chân bên cạnh đã lên tiếng: "Quỷ kéo cối gì chứ, đó rõ ràng là một loại cơ quan thôi!

Chỉ là chúng ta chưa hiểu nó vận hành thế nào thôi!" Tống Đường gật đầu: "Tôi tán thành cách nói của Thiên Chân!

Hơn nữa nếu ông nghĩ kỹ thì tình hình ở mộ đáy biển và mộ Chiến Quốc không hoàn toàn giống nhau.

Ở mộ đáy biển, thứ thay đổi luôn chỉ là những cánh cửa mộ khác bên ngoài mộ thất.

Còn khi chúng ta ở trong một căn phòng, cửa nối giữa phòng đó và hành lang không bao giờ thay đổi.

Nghĩa là lúc hành lang và các phòng khác thay đổi, chúng ta hoàn toàn không thấy được.

Còn ở mộ Chiến Quốc, Đản Nhi nhìn chằm chằm vào lối vào mà chớp mắt một cái nó đã biến đổi rồi, thực sự là có chút khác biệt!" Bàn Tử nghe vậy thì trầm tư, Tiểu Ca đột nhiên nói: "Chưa chắc!" "Chưa chắc?

Ý anh là sao?

Tiểu Ca anh muốn nói gì?" Bàn Tử hỏi.

Nhưng Tiểu Ca không nói tiếp nữa.

Thiên Chân hiểu ý liền bảo: "Tiểu Ca, có phải anh muốn nói là lúc chúng ta ở trong mộ thất, thực ra mộ thất của mình cũng đang thay đổi mà chúng ta không biết?" Tiểu Ca gật đầu.

Tống Đường trầm tư một lát rồi nói: "Về lý thuyết thì cũng có khả năng, dù sao lúc đó sự chú ý của chúng ta đều dồn vào quan tài và đồ đạc, chẳng ai để ý cửa mộ thay đổi thế nào.

Nhưng nói cho cùng, tôi cũng nghĩ giống Thiên Chân, đó chắc chắn là cơ quan!

Tuyệt đối không phải quỷ kéo cối gì hết!

Chúng ta phải tin vào khoa học, mọi chuyện không giải thích được đều có thể quy về những hiện tượng tự nhiên chưa được nghiên cứu kỹ.

Thực ra trong khoa học cũng có những chuyện tương tự như vậy!" "Ý cậu là sao?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường cười đáp: "Các cậu đã nghe nói về thí nghiệm nổi tiếng về lưỡng tính sóng - hạt chưa?" "Thí nghiệm gì cơ?

Bàn gia tôi chỉ nghe nói về bánh bao, đại ca đại tỷ chứ cái thí nghiệm gì nghe như ở trên núi thế?" "Thôi đi!

Đừng nói bậy!" Tống Đường cạn lời: "Tôi đang nói về thí nghiệm lưỡng tính sóng - hạt!" Thiên Chân bảo: "Tôi có nghe qua chút ít, cụ thể thế nào cậu nói rõ hơn đi!" Tống Đường gật đầu nói: "Khán giả trong livestream chắc nhiều người biết thí nghiệm nổi tiếng này, còn được gọi là thí nghiệm khe kép.

Mục đích chính là để chứng minh ánh sáng là sóng hay là hạt.

Thí nghiệm này do nhà vật lý học người Anh Thomas Young thực hiện vào thế kỷ 19.

Nguyên lý khá đơn giản: bắn các hạt qua hai khe hở song song.

Nếu ánh sáng là hạt thì sau khi xuyên qua, trên màn chắn phía sau sẽ hiện ra hai đường thẳng.

Nhưng thực tế nó lại hiện ra vân giao thoa, chứng minh ánh sáng có tính chất sóng.

Nhưng khi các nhà nghiên cứu đặt máy quay bên cạnh để quan sát,

kết quả thí nghiệm lại thay đổi!

Trên màn chắn lại hiện ra hai đường thẳng hạt!

Khi họ bỏ máy quay đi, kết quả lại quay về dạng sóng!

Thế nên..." Tống Đường chưa nói xong Bàn Tử đã ngắt lời: "Cậu nói thẳng vào trọng tâm đi!" Tống Đường giải thích: "Trọng tâm là ánh sáng khi có người quan sát và không có người quan sát thì trạng thái của nó lại khác nhau!

Huống chi chúng ta đang ở trong mộ cổ?

Ông nhìn cửa mộ và không nhìn cửa mộ thì nó thay đổi khác đi có gì lạ đâu?

Đây chắc chắn là do cơ quan làm trò, chỉ là chúng ta chưa biết thôi!

Giống như thí nghiệm kia, ánh sáng chắc chắn có tính sóng, tính hạt hoặc thậm chí nhiều trạng thái khác mà chúng ta chưa biết hết.

Cho nên kết quả thí nghiệm khác nhau đâu có nghĩa là có quỷ?" Bàn Tử nghe mà nhức hết cả đầu.

Thiên Chân cũng bất lực lắc đầu, không ngờ Tống Đường lại lôi cả thuyết lưỡng tính sóng - hạt vào đây.

Bàn Tử bảo: "Tôi cảm thấy các cậu đang sỉ nhục chỉ số thông minh của Bàn gia đấy!

Thôi được rồi, các cậu đừng có nói chuyện hạt với sóng gì nữa, tôi chỉ muốn biết chúng ta có cần chú ý gì không thôi!" Tống Đường bảo: "Chẳng cần chú ý gì cả, chúng ta đến đây để phát tài chứ không phải làm nghiên cứu khoa học!

Chúng ta mà làm nghiên cứu khoa học thì các chuyên gia thất nghiệp hết à?

Cướp cơm của người khác là tội lớn đấy, nên mai làm việc cứ bình thường thôi, đừng rảnh rỗi mà đi canh cửa mộ làm gì!

Có câu nói thế nào nhỉ: 'Mặc kệ gió thổi mạnh, thông reo trên núi cao; mặc kệ sóng dữ dội, trăng sáng soi lòng sông'.

Đến lượt chúng ta thì là: 'Nó biến mặc nó biến, ta bán đồ rồi té'!" Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Nói hay lắm, đúng là phong thái của Bàn gia thời trẻ!

Nào nào, kể tiếp đi, họ xuống đến tầng dưới cùng rồi sao nữa?" Chỉ trong nháy mắt, ba người đã đến tầng thấp nhất của toàn bộ cơ quan trong mộ thất.

Và việc tiếp theo Tống Đường cần làm là xác định vị trí chủ mộ thất.

Thực ra, việc xác định vị trí chủ mộ thất không hề khó.

Bất kể là cổ mộ thông thường hay cổ mộ có cơ quan phức tạp như thế này, vị trí của mộ chủ thực ra luôn tuân theo một nguyên tắc bất di bất dịch.

Với ngôi mộ thời Chiến Quốc mà họ đang ở hiện tại, trước đó, họ đã suy đoán đại khái vị trí mộ chủ của ngôi mộ này, rất có khả năng nó ẩn giấu ở vị trí cốt lõi nhất của toàn bộ cơ quan.

Vậy làm thế nào để xác định phương hướng này, điều đó trở thành mấu chốt.

Mà cách xác định thì cũng rất đơn giản.

Toàn bộ cơ quan giống như một bánh xe nước dùng để hút nước ở đầu ruộng, vậy thì lõi của bánh xe này chắc chắn là nơi chính giữa của cả bánh xe.

Và lúc này họ giống như đang ở vòng ngoài cùng của bánh xe.

Chỉ cần xác định được bức tường cách xa lõi nhất, thì hai bức tường gần đó đương nhiên cũng không thể là phương hướng chính xác.

Như vậy, thực ra chỉ còn lại bức tường đối diện.

Vậy thì bức tường đối diện này chính là phương hướng.

Tống Đường đi một vòng quanh mộ thất, rất nhanh đã phát hiện một ít cát tụ lại ở góc tường.

Anh cúi người xuống xem xét kỹ.

Rất nhanh anh phát hiện, bên trong lớp cát này, sát góc tường, quả nhiên có rất nhiều lỗ nhỏ li ti.

Những cái lỗ này rất có quy luật, vừa nhìn đã biết là do người ta cố ý thiết kế ra.

Thấy cảnh này, Tống Đường đứng dậy nhìn về phía bức tường đối diện, nói: "Hướng này, chắc chắn là ở bức tường đối diện! " "Tại sao ạ? " Đản Nhi khó hiểu hỏi.

Tần Nhuyễn thì đã hiểu ra: "Những lỗ này là lợi dụng quán tính sinh ra khi toàn bộ cơ quan vận hành để làm sạch cát! " "Vì vậy, lỗ chắc chắn phải được mở ở nơi xa nhất so với lõi cơ quan! " "Vậy ngược lại, bức tường đối diện với các lỗ này, thực ra chính là nơi gần lõi nhất! " "Em nói đúng không? " Tần Nhuyễn nhìn Tống Đường hỏi.

Tống Đường cười, nói: "Thông minh lắm! " Đản Nhi dường như vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng cậu ta cũng không bận tâm.

Lập tức, cậu ta lấy thuốc nổ từ ba lô ra, định đi lắp vào tường.

Tống Đường thấy vậy vội nói: "Khoan đã! " "Sao thế ạ? " Đản Nhi nghi hoặc quay đầu hỏi.

Tống Đường đi tới, chỉ vào vị trí gần phía trên bức tường đó nói:

“Giẫm lên người anh, lắp thuốc nổ cao hơn một chút! ” “Chúng ta bây giờ đang ở dưới cùng của toàn bộ cơ quan! ” “Lõi này rất có thể nằm ở phía trên chúng ta!

Chương 185

” “Nếu cậu đặt thuốc nổ ở phía dưới thì có thể không tìm thấy lối vào đâu. ” Đản Nhi gật đầu, lập tức giẫm lên vai Tống Đường, bị Tống Đường nhấc bổng lên cao hơn một mét.

Thực ra Đản Nhi rất nặng, điều này Tống Đường chỉ phát hiện sau khi nhấc cậu ta lên.

Đừng thấy tên này không cao lắm, nhưng toàn thân đều là cơ bắp săn chắc, cân nặng vẫn rất đáng kể.

Vì vậy, khi Tống Đường nhấc bổng Đản Nhi lên, anh chỉ cảm thấy toàn bộ xương cốt mình sắp rã rời.

May mắn là Đản Nhi rất nhanh, loáng một cái đã đặt thuốc nổ xong.

Đản Nhi hô một tiếng: “Được rồi Nhị ca, xong rồi! ” Tống Đường nghe vậy mới thả Đản Nhi xuống.

Sau đó, ba người cùng chạy đến góc tường xa nhất.

Cả ba đều cúi người xuống, mỗi người tự bịt tai mình.

Lúc đó, Tống Đường nháy mắt với Đản Nhi.

Đản Nhi hiểu ý, giơ ba ngón tay cái lên với hai người, như thể đang đếm ngược ba số.

Rất nhanh, khi ngón tay cuối cùng trên bàn tay cậu ta cũng hạ xuống, bỗng nhiên, chỉ nghe một tiếng “ầm” thật lớn.

Trong chốc lát, toàn bộ mộ thất chìm trong bụi đất bay mù mịt.

Từng tiếng đá rơi xuống đất nối tiếp nhau vang lên, tiếng nổ lớn còn rung chuyển đến mức mấy người không dám mở mắt ra.

Toàn bộ quá trình kéo dài gần mười giây, xung quanh dần dần trở nên yên tĩnh.

Đợi khi bụi bặm trong mộ thất tan đi, Tống Đường mới dẫn hai người đi tới.

Vừa đến gần, họ đã thấy, trên bức tường mộ đó, quả nhiên bị nổ tung một lỗ hổng.

Lỗ hổng nằm gần phía trên bức tường, toàn bộ lỗ hổng nằm ở vị trí đỉnh mộ thất gần bức tường.

Bên trong tối om, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng có thể thấy, bên trong hình như thật sự có không gian.

Đản Nhi thấy vậy kích động nói: "Được rồi được rồi, Nhị ca, bên trong này thật sự có không gian! " "Lên thôi! " Tống Đường cũng có chút kích động.

Một ngôi mộ Chiến Quốc, họ đã đến đây ba lần.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm thấy nơi ở của mộ chủ chính.

Ngay lập tức, Đản Nhi buộc dây thừng vào móc câu, rồi quăng lên trên.

Cái móc câu không biết đã móc vào cái gì.

Đản Nhi thử xem lực giữ có ổn không, rồi liền chuẩn bị trèo lên.

Nhưng đúng lúc này, Tần Nhuyễn đột nhiên lên tiếng: "Khoan đã! " "Sao thế? " Tống Đường quay đầu hỏi.

Tần Nhuyễn nghe vậy có chút lo lắng, nói: "Chẳng lẽ mọi người quên rồi sao, ban đầu em đã nói với mọi người rằng Công tử Khí Tật này có tà thuật! " "Mặc dù hiện tại không thể khẳng định ngôi cổ mộ này có phải của ông ta không! " "Nhưng có quy mô như thế này, rõ ràng thân phận của mộ chủ cũng không tầm thường! " "Nói không

chừng trong cổ mộ này của ông ta cũng có tà thuật thì sao? ” Tống Đường nghe vậy nhíu mày.

Đản Nhi bên cạnh thì đã có chút sốt ruột, nói: “Nhị tẩu cô đúng là quá cẩn thận rồi, chỗ này chúng ta đã đến đây ba lần rồi! ” “Nếu có tà thuật, thì đã trúng chiêu từ lâu rồi! ” “Mộ chủ nào lại khoan dung đại lượng đến thế chứ! ” “Theo em thấy, nguy hiểm lớn nhất ở đây chính là bản thân cơ quan của cổ mộ! ” “Mấy cái tà thuật đó cũng đâu phải ai muốn dùng là dùng được đâu! ” “Nếu không thì bọn họ đã chiếm lĩnh thế giới này rồi! ” Tống Đường nghe vậy cười khổ.

Lời của Đản Nhi tuy thô tục nhưng không thiếu lý lẽ: “Rất nhiều tà thuật thời cổ đại, chẳng qua cũng chỉ là lừa bịp dân chúng ngu muội mà thôi! ” “Hơn nữa Đản Nhi nói cũng đúng, nếu có loại tà thuật này, chắc chắn đã dùng từ sớm rồi! ” “Chẳng lẽ đợi đến khi chúng ta tìm thấy mộ chủ, ông ta mới dùng tà thuật sao? ” “Lúc đó chúng ta đã lấy hết đồ rồi đi mất, cái cơ quan này chẳng phải vô dụng sao? ” “Cứ yên tâm đi, đã đến đây rồi, lo lắng cũng chẳng ích gì! ” “Đản Nhi, lên! ” Tống Đường nói rồi ra hiệu.

Đản Nhi đã sớm không chờ được nữa, nghe vậy liền nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, nắm chặt dây thừng trèo lên.

Động tác của cậu ta rất nhanh nhẹn, thoắt cái đã trèo lên.

Nhưng đúng lúc cậu ta chuẩn bị nắm lấy một bên lối vào để lật người lên, đột nhiên, sợi dây thừng cậu ta đang kéo lại bị giật mạnh xuống.

Dường như thứ mà móc câu bám vào đã bị tuột.

Ngay lập tức, cả người cậu ta liền rơi thẳng từ trên xuống.

May mà Tống Đường phản ứng đủ nhanh, tiến lên đỡ lấy cậu ta.

Nếu không, cú ngã này cũng đủ khiến cậu ta chật vật một trận.

Tống Đường vừa định nói sao mà bất cẩn thế, nhưng lời còn chưa nói ra, anh đã nhìn thấy.

Trong cái hố trên đầu, lại thò ra một khuôn mặt người trắng bệch.

Khuôn mặt đó nhắm mắt, da trắng bệch như thể bôi phấn vậy.

Thò ra từ cái lỗ tối om, dường như đang tận hưởng không khí trong lành bên ngoài.

Tống Đường giật mình, vội đẩy Đản Nhi ra khỏi người, đồng thời hét lên: "Hắc lư đề tử!

Mau lấy hắc lư đề tử! " "Chết tiệt, ở đây có tống tử! " Đản Nhi nghe vậy cũng giật mình, lập tức định đi lấy hắc lư đề tử.

Nhưng, diễn biến sự việc quá nhanh.

Bên Đản Nhi còn chưa tìm thấy hắc lư đề tử, phía trên lại vang lên một tiếng "rắc" giòn tan.

Cái tống tử đó lại thò ra nửa người khỏi cái lỗ.

Tống Đường thấy vậy hét lên: "Đừng bận tìm hắc lư đề tử nữa, cái tống tử này quá hung hãn! " "Cứ thế vớ lấy vũ khí mà xử nó! " Nói rồi, Tống Đường thuận tay rút dao găm, Đản Nhi cũng vớ lấy cái xẻng bên cạnh, chuẩn bị cứng đối cứng với tên này.

Mặc kệ nó là tống tử gì, không tin đập nát đầu nó rồi mà nó còn nhảy nhót được!

Nhưng đúng lúc họ chuẩn bị ra tay, Tần Nhuyễn lại hét lên: "Đừng!

Đây là nhân bì ngọc thi! " "Đừng phá hỏng nó! " "Hả? " Hai người nghe vậy đều sững sờ, quay đầu nhìn cô, hiển nhiên không biết cô đang nói gì.

"Nhị tẩu, nhân bì ngọc thi là cái gì vậy? " "Cái tống tử này có thể

ăn thịt người đó! ” Đản Nhi nói.

Tần Nhuyễn lại nói: “Hai người đàn ông to lớn thế này, sao lại không có gan bằng em chứ! ” “Hai người căng thẳng quá rồi, tự nhìn xem cái tống tử này căn bản không phải tự mình bò ra! ” “Là do cái lỗ cậu làm sập, nó mới rơi xuống! ” “Nó bị rơi xuống!

Chương 186

” Hai người nghe vậy ngớ người, Tống Đường nhìn lại cái tống tử đó.

Hình như thật sự không hề động đậy!

Mắt cũng luôn nhắm nghiền.

Đản Nhi nghe vậy dùng xẻng chọc chọc vào ngực cái tống tử.

Ái chà, cái tống tử đó thật sự không phản ứng gì.

Tống Đường thấy vậy cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, anh vẫn vội bảo Đản Nhi lấy ra một cái hắc lư đề tử.

Nhỡ đâu cái thứ này mà giật xác, thì cũng có cái để đối phó.

Sau khi Đản Nhi lấy hắc lư đề tử ra, Tống Đường mới một tay cầm đèn pin, một tay cầm dao găm đi về phía thi thể đó.

Khi đến gần, anh phát hiện, thi thể này hình như thật sự có dấu hiệu muốn ngọc hóa.

Trên người thi thể đó mặc một bộ áo giáp, dường như là một tướng sĩ tuẫn táng.

Chỉ có khuôn mặt lộ ra ngoài.

Cả khuôn mặt hai bên má đã hơi hóp vào.

Nhưng tổng thể vẫn được bảo tồn rất tốt!

Nhưng điều kỳ lạ là, khuôn mặt của thi thể lại không phải màu sắc mà một thi thể nên có.

Mà là một màu ngọc gần như trong suốt.

Cũng có thể gọi là tình trạng sáp hóa.

Rất giống tình trạng bị ngâm nước quá lâu gây ra.

Tống Đường muốn dùng dao găm đâm thử vào mặt thi thể đó, xem có thật sự cứng như ngọc không.

Tần Nhuyễn vội nói: "Anh làm gì vậy?

Đó là sự bất kính đối với người đã khuất! " "Hơn nữa cái ngọc thi này có chút kỳ lạ, tốt nhất anh đừng động vào vội! " "Kỳ lạ chỗ nào?

Hơn nữa vừa nãy em nói gì, nhân bì ngọc thi rốt cuộc là cái thứ gì vậy? " Tống Đường hỏi.

Đản Nhi đứng bên cạnh thấy họ còn đang nói chuyện, cũng đành bất lực chờ đợi.

Dù sao thì cái tống tử này cũng đã chặn mất lối vào rồi.

Bây giờ cậu ta có muốn lên cũng không được.

Tần Nhuyễn nghĩ một lát rồi nói: "Nhân bì ngọc thi này, là một loại thi thể rất hiếm gặp, cũng có thể gọi là ngọc! " "Thực ra chính là một loại ngọc nhân tạo! " "Ngọc nhân tạo?

Em chỉ nghe nói thịt nhân tạo thôi! " "Cái ngọc nhân tạo này là thứ gì vậy? " Tống Đường khó hiểu hỏi.

Tần Nhuyễn bất đắc dĩ nói: "Cũng giống như thịt nhân tạo, đều là do con người tạo ra! " "Cái này nói ra thì hơi phức tạp một chút! "...

Theo lời Tần Nhuyễn, nhân bì ngọc thi này thực chất là một loại ngọc nhân tạo.

Ngọc, thứ này, ngay cả trong thời đại khan hiếm lương thực khi đó, cũng là thứ cực kỳ quý giá.

Nhưng sản lượng đá ngọc dù sao cũng có hạn, hoặc là bị độc

quyền, hoặc là chất lượng không tốt.

Vì vậy sau này có người đã nghĩ ra một phương pháp chế tạo ngọc nhân tạo.

Tuy nhiên, cách gọi 'ngọc thạch' ở đây đã không còn phù hợp lắm.

Chính xác hơn, có thể gọi là kỳ thạch (đá kỳ lạ).

Kỳ thạch chính là những loại đá đặc biệt quý hiếm.

Có thể bản thân chất liệu bình thường, nhưng vì hình dáng, nguồn gốc, chất liệu... rất hiếm, nên mới có danh xưng kỳ thạch.

Cái nhân bì ngọc thi này, chính là một loại ngọc nhân tạo.

Tương truyền, sau khi người chết, sẽ được ngâm vào một loại dung dịch đặc biệt.

Thời gian lâu dần, thi thể không những không thối rữa mà còn dần dần ngọc hóa.

Đến lúc đó, khi lấy ra, da sẽ dần cứng lại, cuối cùng trở nên cứng như đá.

Ban đầu, loại ngọc thi này khi được tạo ra, đều sẽ được cắt xẻ.

Chỉ lấy phần da, nội tạng v.v.

Vì những chỗ này sau khi cứng lại và cắt xẻ, sẽ không còn dấu hiệu của cơ thể người.

Thêm vào đó, mỗi mảnh đều không lớn, nên nếu không ai nói cho bạn biết, bạn căn bản sẽ không biết đây là thứ được làm từ thi thể.

Ví dụ như phần da, vì trong suốt và kết cấu mô người cực kỳ tinh xảo, nên sẽ thể hiện một hiệu ứng nằm giữa ngọc dương chi và ngọc thông thường.

Người trong nghề đương nhiên có thể nhận ra đây không phải

ngọc dương chi, nhưng người thường thì làm sao mà nhận ra được.

Còn nội tạng vì dính vết máu, nhiều khi thậm chí có thể giả làm kê huyết thạch loại nhỏ.

Nhưng sau này, cùng với sự phát triển, cũng có người chuyên thu mua những ngọc thi hoàn chỉnh chưa qua cắt xẻ!

Tần Nhuyễn nói đến đây, chỉ vào cái ngọc thi đó nói: "Mọi người xem, thi thể này da ngọc hóa rất rõ ràng! " "Biết đâu đây chính là một nhân bì ngọc thi! " "Nếu là thật, thì thứ này...." "Thế thứ này chẳng phải giá trị liên thành sao? " Tống Đường nói.

Tần Nhuyễn lại lắc đầu: "Chưa chắc! " "Thứ này tuy đáng giá, nhưng anh căn bản không thể mang ra ngoài được! " "Nếu mang cả thi thể ra ngoài, anh chưa ra khỏi làng đã bị tố cáo rồi! " "Chuyện lớn như vậy, cấp trên chắc chắn sẽ cử người đến điều tra, đến lúc đó anh căn bản không có chỗ nào để trốn! " "Còn nếu anh phân giải thi thể này... anh chắc chắn sẽ không làm, em cũng tuyệt đối không cho phép, như vậy quá bất kính với người đã khuất rồi! " Tống Đường nghe vậy cũng khó xử.

Anh thật sự không muốn phân giải thi thể này, vì như vậy là trái với đạo trời.

Bản thân trộm mộ đã là tổn âm đức rồi, nếu còn dùng thủ đoạn bất chấp như vậy, thì khác gì cầm thú.

Đây không phải việc anh ta muốn làm.

Nhưng nghĩ đến thứ giá trị liên thành này lại không thể mang ra ngoài, anh cũng rất bất lực.

Đúng lúc anh đang nghĩ cách xử lý thi thể này, Đản Nhi bên cạnh lại lên tiếng: "Em nói Nhị ca, Nhị tẩu, hai người có thể nghe em nói một câu không? " "Em cảm giác, hai người hình như đã nhầm rồi! "

“Đây có thể không phải nhân bì ngọc thi! ” Hai người sững sờ, không hiểu sao cậu ta lại khẳng định như vậy.

Nhưng quay đầu nhìn lại, họ liền hiểu tại sao Đản Nhi lại chắc chắn như thế.

Chỉ thấy Đản Nhi không biết từ lúc nào đã cầm một cây gậy chọc vào má của khối ngọc thi đó.

Hai người thấy, theo lực của cậu ta, má của ngọc thi lại bị lõm xuống.

Cậu ta vừa buông ra, má của ngọc thi lại phục hồi như cũ.

Căn bản không giống như Tần Nhuyễn nói, rằng ngọc thi này rất cứng.

Tống Đường nhìn Tần Nhuyễn.

Tần Nhuyễn nhíu mày nói: “Đây chính là điều em muốn nói với mọi người, cái ngọc thi này có chút kỳ lạ! ” “Có thể chúng ta đã nhầm, cũng có thể ngọc thi này vì lý do khác mà chưa hoàn toàn cứng lại!

Chương 187

” “Nhưng nó chắc chắn không phải tống tử, mọi người không cần phải xẻo đầu nó đâu! ” “Cứ kéo nó xuống, nhường chỗ lối vào phía trên là được rồi! ” “Trộm mộ đã là tổn âm đức rồi, vẫn nên để lại cho mình một con đường lui. ” Tống Đường gật đầu.

Bất kể cái ngọc thi này có gì kỳ lạ, nhưng vì nó có chút khác biệt so với nhân bì ngọc thi mà Tần Nhuyễn nói, thì điều đó có nghĩa giá trị của nó có lẽ cũng không cao.

Thay vì tiếp tục thảo luận ở đây, chi bằng vẫn nên tiếp tục làm việc thì hơn.

Ngay lập tức Tống Đường liền hô: “Cứ mang nó ra ngoài rồi vứt sang một bên, chúng ta đi tìm chủ mộ thất trước! ” “Được ạ! ” Đản Nhi vội gật đầu, cậu ta đã sớm muốn làm như vậy rồi.

Mặc dù thi thể này kỳ lạ, nhưng trong ba người họ, hai người đều là cáo già trộm mộ lâu năm.

Đương nhiên không thể vì một thi thể mà chùn bước.

Thế là Tống Đường và Đản Nhi hai người liền ra tay đỡ cái nhân bì ngọc thi đó từ trong cái lỗ xuống.

Khi thi thể được đặt sang một bên, họ mới nhìn ra.

Thi thể này, lại mặc áo giáp toàn thân.

Chỉ là ngay cả lòng bàn tay cũng đang ở trạng thái nắm chặt.

Tống Đường đi một vòng quanh thi thể, lúc này mới phát hiện.

Hóa ra ở eo thi thể này có một thanh kiếm tùy thân.

Trước đó hẳn là đang nắm kiếm tùy thân, nhưng sau khi rơi xuống

tư thế thay đổi, nên không tiếp tục nắm kiếm nữa.

Đản Nhi bên cạnh thúc giục nói: "Nhị ca có gì mà xem nữa, cái lỗ đã dọn dẹp xong rồi, chúng ta mau đi thôi! " Tống Đường gật đầu, anh đang nghĩ thanh kiếm tùy thân đó không biết có phải là kiếm thật không.

Nếu là kiếm thật, chẳng phải là kiếm đồng sao, chắc cũng sẽ rất đáng giá nhỉ!

Còn nếu là đồ trang trí, thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đản Nhi bên cạnh thúc giục, Tống Đường dứt khoát cũng không nghĩ nữa, đợi lát nữa khi ra ngoài tiện thể rút ra xem là biết ngay.

Để nhân bì ngọc thi ở đây, vừa hay có thể thay thế trọng lượng của họ, đảm bảo cơ quan bên ngoài sẽ không tiếp tục vận hành.

Như vậy, đợi đến khi họ ra ngoài, mộ thất ở đây chắc chắn sẽ không thay đổi.

Vào đường hầm vẫn là Đản Nhi dẫn đầu.

Đợi Đản Nhi lên xong, mới đến Tần Nhuyễn và Tống Đường.

Ba người mất rất nhiều sức mới trèo lên được.

Vừa lên đến nơi, ba người đã ngửi thấy một mùi gỉ sét.

Đây là mùi kim loại bị gỉ sét, rất nhạt.

Ba người chiếu đèn xung quanh, rất nhanh đã phát hiện.

Chỗ này vẫn là một mộ thất, nhưng lại là mộ thất mà họ chưa từng thấy qua hai lần trước.

Không gian mộ thất này không nhỏ, điều khiến họ chấn động nhất là.

Trong mộ thất này, lại có từng hàng tượng người đứng thẳng tắp.

Không!

Không phải tượng người, chính xác mà nói, lại là từng hàng tướng sĩ.

Những tướng sĩ này tổng cộng có tám người, cộng thêm cái xác rơi xuống kia, chắc là chín người.

Cái xác đó có thể là do quá gần cái lỗ, hoặc là bị móc câu của Đản Nhi móc vào chân, nên mới bị cậu ta kéo xuống.

Còn lại tám thi thể này, thì đều đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Tống Đường thấy, má của những thi thể lộ ra ngoài đều có màu gần như trong suốt đó.

Hơn nữa da của họ lại không hề thối rữa.

Đứng ở đó, hệt như chỉ đang ngủ vậy.

Tần Nhuyễn từ nhỏ đã tiếp xúc với đồ cổ, bảy tuổi đã có thể nhận ra thư pháp chân tích của Vương Hi Chi, mười ba tuổi lại càng 'thập vật bát biện' (trong mười món đồ cổ, cô đã có thể phân biệt được tám món thật giả, và nói ra nguồn gốc của chúng).

Mười lăm tuổi lại đã bắt đầu giúp gia đình phân loại đồ cổ.

Nhưng những kinh nghiệm và hiểu biết tích lũy từ nhỏ này, lúc này lại vẫn khiến cô kinh ngạc không thôi.

Đây vốn là lần thứ hai cô xuống mộ, lại được nhìn thấy một thế giới ngầm thần bí đến vậy.

Trong lòng sao có thể không kinh ngạc chứ.

Cô thậm chí lần đầu tiên nhìn thấy, hóa ra một số đồ vật trong cửa hàng đồ cổ của gia đình cô, lại chính là theo cách này mà được nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa.

Tống Đường thấy Tần Nhuyễn đang ngẩn người, vỗ vai cô nói: "Sững sờ rồi à?

Không ngờ cô tiểu thư con nhà đồ cổ danh giá như em! " "Cũng có lúc bị choáng ngợp. " Tần Nhuyễn cười khổ nói.

"Trước đây đều chỉ là nhìn vật phẩm, giờ lại được thấy nguồn gốc của những vật phẩm này, làm sao có thể không kinh ngạc chứ! " "Em dường như đã phần nào hiểu tại sao anh lại nhiệt tình với việc trộm mộ đến vậy! " "Thế giới dưới lòng đất này quả thực đầy màu sắc thần bí! " Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Đản Nhi bên cạnh hét lên: "Nhị ca, chỗ này có lối vào! " Tống Đường và Tần Nhuyễn nghe vậy liền vòng qua tám thi thể chạy tới.

Quả nhiên, họ thấy phía sau mấy thi thể này, thật sự có một cánh cửa hình vòm.

Bên trong cánh cửa dường như là một hành lang.

Tối om, không nhìn thấy gì cả.

Ba người nhìn nhau một cái, Tống Đường nói: "Đã tìm thấy rồi, vậy thì vào xem sao! " Ngay lập tức, Tống Đường là người đầu tiên chui vào đường hầm.

Đản Nhi và Tần Nhuyễn thì theo sát phía sau.

Ba người vừa bước vào hành lang, liền phát hiện đường hầm này không dài như họ tưởng tượng.

Chỉ khoảng bảy tám mét sau, họ đã thấy ở phía đối diện đường hầm cũng có một cánh cửa hình vòm.

Và ở giữa hành lang này, trên một bức tường bên cạnh, lại còn có một cánh cửa đang mở.

Nhưng cánh cửa này đã bị đá chặn lại.

Trên cánh cửa đá còn treo một tấm biển, viết hai chữ "Âm Cung".

Thấy hai chữ này, Tống Đường lập tức cười: "Tìm thấy rồi, quan tài của mộ chủ chắc chắn ở phía sau cánh cửa đá này! " "Cánh cửa hình vòm đối diện không cần đi nữa, cơ quan ở đây chắc chắn là cấu trúc đối xứng! " "Bên trong cánh cửa hình vòm kia có lẽ cũng là những tướng sĩ tuẫn táng thôi! " "Chúng ta lấy được đồ rồi lát nữa cứ đi thẳng đường cũ về, ngay cả cái lỗ cũng không cần phải nổ lại! " Mọi người gật đầu, ai nấy đều không khỏi có chút phấn khích.

Lần thứ ba vào đây, quá trình lại khá thuận lợi.

Không ngờ lại nhanh chóng tìm thấy mộ thất của mộ chủ đến vậy.

Đản Nhi lập tức tiến lên định đẩy cánh cửa đá ra.

Nhưng đẩy mấy lần, cánh cửa đá đó lại không hề nhúc nhích.

Tống Đường thấy vậy nói: "Để anh xem trước! " Đản Nhi lúc này mới nhường chỗ.

Tống Đường tiến lên, áp hai ngón tay dài của mình lên cánh cửa đá.

Sờ một lúc, sắc mặt anh không khỏi trở nên u ám.

"Sao thế? " Tần Nhuyễn thấy vậy hỏi.

Tống Đường nói: "Cánh cửa đá này rất dày, e rằng không dưới mấy nghìn cân! " "Cánh cửa đá này sau khi hạ xuống e rằng đã không có ý định mở ra nữa rồi!

Chương 188

” “Trước tiên tìm xem xung quanh có cơ quan mở không, nếu không thì chỉ có thể dùng thuốc nổ! ” Đản Nhi nghe vậy nói: “Thế thì còn tìm gì nữa, cứ thế dùng thuốc nổ cho rồi! ” Tống Đường nói: “Chỗ này khác với những cổ mộ khác, tốt nhất là không dùng thuốc nổ! ” “Đặc biệt là ở đây còn gần trung tâm của toàn bộ mộ thất, cơ quan chắc chắn rất nhiều! ” “Một khi thuốc nổ làm vỡ tầng cát lún phía trên, chúng ta e rằng sẽ bị chôn sống ở đây! ” “Vẫn nên tìm trước đi! ” Đản Nhi nghe vậy cũng đành bất lực, chỉ có thể trước tiên giúp tìm cơ quan.

Tần Nhuyễn thì vừa tìm vừa nói: “Vì anh đã nói là cánh cửa đá này bị phong lại là không có ý định mở ra nữa, vậy bên ngoài làm sao có cơ quan để mở được chứ? ” Tống Đường nghe vậy nói: “Anh không nói nhất định có, chỉ là cảm giác có thể có! ” “Tại sao?

Chẳng lẽ đây cũng là kinh nghiệm sao? ” Tần Nhuyễn hỏi, cảm giác loại này chẳng phải chỉ có con gái mới có sao?

Sao một tên trộm mộ như anh ta cũng có.

Tống Đường gật đầu: “Coi như là kinh nghiệm đi! ” “Loại mộ cát biển này, chủ mộ thất lại nằm ở trung tâm cơ quan! ” “Vậy phía trên đầu chắc chắn có một lượng lớn cát biển! ” “Một khi chạm vào cơ quan ở đây, cát biển đổ ập xuống chắc chắn sẽ chôn sống những tên trộm mộ đã vào trong! ” “Nhưng như vậy thì cánh cửa đá này lại không hợp lý lắm! ” “Anh vừa xem, cánh cửa đá này bị kẹt trong rãnh cửa! ” “Tức là, cánh cửa đá này ngay từ khi xây dựng mộ thất đã phải được kẹt vào rồi! ” “Chỉ có như vậy mới căn bản không thể đẩy ra được, cách duy nhất để mở là nâng nó lên! ” “Mà độ cao của mộ thất

này sẽ không quá khoa trương, nên một khi cánh cửa đá được nâng lên, phía trên sẽ xuất hiện một phần không gian bị cát biển chiếm dụng! " "Nếu trong không gian này không có cát biển, thì ở đây sẽ hình thành một không gian kín! " "Một nơi để bọn trộm mộ có thể thở! " "Và để ngăn chặn bọn trộm mộ lợi dụng không gian này để trốn thoát, cách tốt nhất là phía trên cũng có cát biển! " "Vừa nãy anh xem, ở mép cánh cửa đá có rất nhiều hạt cát! " "Điều này đủ để chứng minh rằng phía trên cánh cửa đá có cát biển! " "Thế thì điều này lại nói lên điều gì? " Tần Nhuyễn vẫn không hiểu.

Tống Đường nghe vậy cười nói: "Vì phía trên cánh cửa đá cũng có cát biển, vậy tại sao nó lại không lọt xuống chứ? " "Tại sao? " Tần Nhuyễn khó hiểu hỏi.

Tống Đường cười nói: "Đó là vì phía trên có kết cấu khí mật! " "Chính kết cấu khí mật đảm bảo cát biển phía trên sẽ không chảy xuống theo khe hở của cánh cửa đá! " "Mà một kết cấu khí mật như vậy, mục đích chắc chắn không chỉ có thế, kết cấu khí mật này rất có thể là cơ quan được thiết lập vì một thứ gì đó! " "Và thứ này, rất có thể chính là cơ quan để treo cánh cửa đá này lên! " "Một cánh cửa đá nặng như vậy, hơn nữa còn phải đặt lên ngay từ đầu khi xây dựng! " "Nếu không có cơ quan tốt để hạ xuống, trong khoảnh khắc hạ mạnh tay rất dễ gây hư hại mộ thất! " "Đây là cách giải quyết tốt nhất! " Tần Nhuyễn nghe vậy bừng tỉnh, nhưng cô chợt nghĩ ra một vấn đề, liền hỏi: "À đúng rồi, anh không biết chữ mà? " "Sao anh biết trên tấm biển đó viết là Âm Cung? " Tống Đường nghe vậy im lặng nói.

"Em nói đại tiểu thư này, tuy tôi không biết chữ, nhưng tôi đâu có ngốc! " "Tôi không thể đi hỏi người biết chữ sao! " "Hai chữ này xuất hiện rất nhiều lần trong cuốn kỳ thư ở nhà tôi! " "Tôi đương nhiên phải hỏi cho rõ chứ! " "Như vậy sau này khi thấy hai chữ này, chẳng phải có thể xác định nơi hai chữ này xuất hiện chính là chủ mộ thất

sao! ” Tần Nhuyễn nghe vậy lập tức cười: “Còn có thể như vậy sao? ” “Chứ sao nữa? ” “Vậy thì, sau này em sẽ dạy anh nhận mặt chữ nhé! ” Tần Nhuyễn cười nói, Tống Đường nghe vậy nói: “Anh không có học phí để trả cho em đâu! ” “Miễn phí thôi! ” Tần Nhuyễn vẫn cười nói.

Tống Đường bị cô nhìn đến có chút không thoải mái, vội lảng sang chuyện khác nói: “Lát nữa nói sau, anh tìm thấy cơ quan rồi! ” Trong lúc hai người nói chuyện, tay Tống Đường vẫn không ngừng.

Lúc này anh quả nhiên ở một bức tường phía trước cửa đá, tìm thấy một khối gạch mộ có thể hoạt động.

Đản Nhi nghe tin cũng chạy tới.

Chỉ thấy lòng bàn tay Tống Đường đột nhiên ấn mạnh xuống.

Lập tức khối gạch mộ đó liền lún xuống.

Gần như đồng thời, họ liền nghe thấy một loạt tiếng “lạch cạch” vang lên từ bên trong bức tường gạch.

Âm thanh đó nghe như thể mở van xả nước vậy.

Mọi người đều nhìn về phía Tống Đường, hiển nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tống Đường thì cười nói: “Đừng hoảng, anh có lẽ đã đoán đúng rồi! ” Nói rồi anh quay người lại nhìn cánh cửa đá nặng trịch đó.

Tần Nhuyễn và Đản Nhi thấy vậy cũng vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy cánh cửa đá đó lại thật sự bắt đầu rung động.

Và cùng với tiếng cát lún trong bức tường phía sau ngày càng lớn, cánh cửa đá quả nhiên bắt đầu được kéo lên từng chút một.

Ba người thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi vui mừng.

Đản Nhi càng thêm phấn khích, trực tiếp lấy ra những ống thép nối tiếp nhau, dường như chuẩn bị dùng để chống đỡ cánh cửa đá.

Tống Đường thấy vậy nói: “Lấy cho anh một cây nữa, cánh cửa đá này nặng quá, một cây e rằng không an toàn! ” Đản Nhi gật đầu, lấy một ít đưa cho Tống Đường.

Loại ống thép này không dài, nhưng có thể vặn nối vào nhau.

Sau khi vặn nối vào sẽ trở nên rất dài.

Thứ này chuyên dùng để đối phó với cơ quan cửa mộ có thể nâng hạ.

Tần Nhuyễn thấy vậy vội nói: “Hai người làm gì vậy? ” Tống Đường cười nói: “Chúng tôi làm nghề này, có một quy tắc! ” “Chưa vào đã nghĩ lối rút! ” “Cánh cửa đá này nặng như vậy, nếu chúng ta vào trong rồi mà nó rơi xuống, thì chúng ta chẳng phải bị kẹt chết bên trong sao? ” “Vì vậy để đảm bảo an toàn, lát nữa nhất định phải dùng ống thép chống đỡ phía dưới, đề phòng đường lui bị chặn! ” Tần Nhuyễn nghe vậy mới bừng tỉnh, không khỏi cảm thán.

Quả nhiên nghề nào cũng khó làm, nếu không cân nhắc những điều này thì đúng là rất có thể bỏ mạng trong cổ mộ bất cứ lúc nào.

Hai người hành động rất nhanh, trong lúc nói chuyện đã vặn nối được một đoạn dài gần hai mét.

Và lúc này, toàn bộ cánh cửa đá cũng đã được treo lên hoàn toàn.

Tống Đường và Đản Nhi thấy vậy tiến lên cố định ống thép mỗi bên một cái, vừa vặn kẹt giữa mặt đất và cánh cửa đá.

Sau đó hai người mới chiếu đèn pin vào bên trong mộ thất.

Chương 189

Theo ánh đèn chiếu vào, ba người lập tức nhìn thấy.

Ở chính giữa mộ thất này, quả nhiên đặt một cỗ quan tài gỗ khổng lồ!

Cả cỗ quan tài gỗ hiện ra một màu đỏ sẫm, như thể đã bị máu ngấm vào.

Và trên bốn bức tường của mộ thất này dường như cũng được điêu khắc rất nhiều thứ, màu sắc trông khá tối, khiến toàn bộ mộ thất trông có thêm vài phần cảm giác u ám, áp bức.

Nhưng họ đã ba lần đến ngôi mộ Chiến Quốc này.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm thấy quan tài của mộ chủ, trong lòng kích động sao còn để ý đến những thứ này được nữa.

Ngay lập tức Đản Nhi là người đầu tiên xông vào, Tống Đường và Tần Nhuyễn thì theo sát phía sau.

Ba người vừa vào, liền nhìn thấy tình hình bên trong toàn bộ mộ thất.

Mộ thất này không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, có thể đào ra một mộ thất lớn như vậy trong mộ hố cát đã là quý giá hiếm có rồi.

Bên trong toàn bộ mộ thất, quan tài của mộ chủ đặt ở chính giữa.

Gần vị trí cửa mộ, thì đặt hai hàng giá gỗ.

Những giá gỗ đó dùng để bày binh khí.

Trong đó một bên đặt một thanh kiếm và một thanh đao.

Bên còn lại thì đặt một cây trường mâu, và một thanh trường đao.

Tuy nhiên, những binh khí này đều có vết sứt mẻ rõ ràng trên lưỡi, hiển nhiên là binh khí đã trải qua nhiều trận chiến, đã không thể sử dụng được nữa.

Chắc là mộ chủ đã sử dụng khi còn sống, cuối cùng cũng được chôn theo cùng ông ta.

Đản Nhi thấy những thứ này lập tức hứng thú.

Binh khí cổ trong giới đồ cổ thời đó, cũng rất được ưa chuộng.

Đản Nhi liền muốn lấy một thanh kiếm hỏi Tần Nhuyễn xem đáng giá bao nhiêu tiền.

Nhưng vừa cầm lên, cán kiếm đã tuột khỏi thân kiếm.

Rõ ràng thanh kiếm này đã hỏng rồi, đặt ở đây chỉ là đồ tùy táng mà thôi.

Có thể là mộ chủ không nỡ vứt đi, dù sao cũng là binh khí mình từng mang theo khi còn sống.

Đản Nhi không bỏ cuộc, lại đi lấy thanh đao kia, quả nhiên cũng hỏng.

Cậu ta chạy sang bên còn lại, trường mâu cũng hỏng.

Thậm chí món cuối cùng là trường đao cũng hỏng, thân đao và phần tay cầm bên dưới cũng tách rời.

Đản Nhi câm nín, dứt khoát cầm lấy cái gậy đồng dài gần hai mét ở phía dưới thanh trường đao lên, hỏi: “Nhị tẩu, cô xem thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?

Có nên mang ra ngoài không? ” Tống Đường bực mình nói: “Dài như vậy, cậu mang kiểu gì?

Cái này đâu phải ống thép ren mà còn tháo rời ra được! ” “Ấy da, em cứ tìm hiểu giá cả trước đã, hơn nữa chưa chắc đã đáng tiền đâu

mà? ” Đản Nhi nói.

Tống Đường còn định nói gì đó, đột nhiên Tần Nhuyễn bên cạnh lại lên tiếng: “Đừng ồn nữa!

Mọi người nhìn đây, có mộ chí minh của mộ chủ! ” Hai người sững sờ, vội chạy tới xem.

Đản Nhi vẫn chưa cam tâm, nên vẫn cầm cái gậy đồng đó đi theo.

Vừa đến gần, họ liền nhìn thấy.

Trên một bức tường bên cạnh, quả nhiên khắc dày đặc một loại văn tự mà họ không nhận ra.

“Em nhận ra chữ trên đó không? ” Tống Đường hỏi.

Tần Nhuyễn gật đầu: “Đây là văn tự Lục Quốc, chỉ các loại văn tự khác nhau của sáu quốc gia thời Chiến Quốc! ” “Chữ trên đây là văn tự nước Sở. ” “Thế trên đó viết gì vậy? ” Tống Đường hỏi.

Tần Nhuyễn nhìn rồi nói: “Ghi chép về cuộc đời và thân phận của mộ chủ này! ” “Cuộc đời và thân phận?

Thế mộ chủ này là ai vậy? ” Tần Nhuyễn nói.

“Thứ tử của Công tử Khí Tật! ” “Trên đây ghi chép, mộ chủ của cổ mộ này, là thứ tử của Công tử Khí Tật! ” “Thường xuyên rèn luyện trong quân đội, hưởng thọ gần năm mươi tuổi! ” “Khi chết đã là cao tầng trong quân đội, những tướng sĩ tuẫn táng bên ngoài kia, đều là đại tướng dưới trướng ông ta! ” “Thế ông ta tên gì vậy? ” Đản Nhi tò mò hỏi, có thân phận như thế này, thì binh khí ông ta từng sử dụng, chắc cũng đáng giá chút tiền nhỉ!

Tần Nhuyễn nói: “Ông ấy tên Mị Phong! ” “Mật Phong?

Ai vậy?

Đặt tên tùy tiện thế à? ” Đản Nhi nghe vậy lập tức bật cười.

Tống Đường cũng có chút ngạc nhiên: “Đặt tên kiểu gì vậy, ông già ông ta thích ăn mật ong à?

Sao còn tùy tiện hơn cả tên Đản Nhi! ” “Này, Nhị ca anh không thể nói thế được, tên thật của em rất hay mà! ” Đản Nhi bất mãn nói.

“Thế cậu nói xem, tên thật của cậu là gì? ” Tống Đường hỏi.

Đản Nhi nghe vậy có chút ngượng nghịu, gãi đầu không nói thêm gì nữa.

Tên thật không thể tùy tiện nói ra, dù quan hệ có tốt đến mấy, đây cũng là ranh giới cuối cùng.

Trừ khi cận kề cái chết, cần người đáng tin cậy giúp đỡ chăm sóc vợ con, lúc đó mới tiết lộ tên thật của mình.

Nếu không thì đó là hành động rước họa vào thân.

Tần Nhuyễn thấy họ lại bắt đầu nói chuyện phiếm, liền nói: “Là Mị Phong, không phải Mật Phong! ” “Thời đại của Công tử Khí Tật, dòng họ hoàng thất mang họ Mị, tên Hùng. ” “Vậy nên Mị Phong này thực chất là hậu duệ của Khí Tật. ” “Nhưng nghe nói sau này Khí Tật đã đổi không ít danh hiệu, nên những chuyện này chúng ta không cần quan tâm nhiều! ” “Xác định được thân phận mộ chủ là được rồi! ” Tống Đường gật đầu.

“Nếu đã vậy thì chúng ta ra tay mở quan tài thôi! ” “Trong quan tài võ tướng, rất có thể sẽ có kiếm tùy thân và những thứ quý giá khác! ” Nói rồi anh nhìn về phía Đản Nhi: “Cái gậy đồng nát của cậu ấy, cứ để lại đây đi, to như vậy sao mà mang ra ngoài! ” Đản Nhi vẫn có chút luyến tiếc nói: “Em cứ để ở cửa, lát nữa đi về thì tiện thể mang theo! ” “Nhỡ đâu đáng giá chút tiền thì sao! ” Nói rồi Đản Nhi liền chạy đi tựa cái gậy đồng vào tường ở cửa.

Sau đó mới chạy về giúp chuẩn bị mở quan tài.

Tần Nhuyễn thấy vậy nói: “Khoan vội, những ghi chép trên đây em vẫn chưa nói xong đâu! ” Tống Đường thấy vậy bất đắc dĩ ra hiệu cô tiếp tục nói.

Tần Nhuyễn nói: “Trên đây ghi chép, Mị Phong tham gia quân đội chiến đấu mười lăm năm! ” “Tuy nhiên mười năm đầu ông ta hầu như không đảm nhiệm chức vụ gì, lần duy nhất cũng chỉ là vai trò tương tự như tiểu đội trưởng bây giờ!

Chương 190

” “Cũng chỉ quản lý bảy tám người. ” “Ông ta chính thức phát triển sự nghiệp là vào năm năm cuối! ” Tống Đường nghe vậy nói: “Theo lý mà nói, thân phận của cha ông ta rất quý trọng, không thể nào con trai ông ta lại không được trọng dụng trong quân đội chứ! ” Tần Nhuyễn lại nói: “Điều này cũng chưa chắc, theo em được biết, quá trình lên ngôi của Công tử Khí Tật vô cùng gian nan khúc khuỷu! ” “Tương truyền Sở Linh Vương vì ra ngoài đánh trận, chết bên ngoài cung mà không báo tang, nên không ai biết ông ta đã chết! ” “Và đường huynh của Sở Linh Vương là Tử Bỉ nhân cơ hội mưu phản, giết chết Thái tử Lộc của Sở Linh Vương, tự lập làm vương! ” “Công tử Khí Tật biết rõ nội tình, sau khi trở về kinh thành, nói Sở Linh Vương đã quay về, Tử Bỉ sợ đến mức tự sát. ” “Và Công tử Khí Tật lúc này mới thuận lợi lên ngôi vương! ” “Vì vậy có thể trong mấy năm đầu Mị Phong tham gia quân đội, địa vị của Công tử Khí Tật cũng bình thường, hoặc có lẽ Mị Phong bản thân cũng không thích lợi dụng quan hệ gia tộc để mưu cầu chức vị cho mình! ” “Nên mới phát triển sự nghiệp trong năm năm cuối! ” Đản Nhi nghe vậy cười nói: “Lịch sử này cũng thú vị thật, còn có thể dọa chết tươi một kẻ mưu phản sao? ” Tống Đường cười nói: “Cái đó thì có gì đâu, người thời đó đâu có nhiều mưu mẹo như người chúng ta bây giờ! ” “Nghe nói Sở Linh Vương quay về, thì điều nghĩ đến chắc chắn là đại quân quay về, Tử Bỉ này đương nhiên lo lắng mình có thể bị chôn sống! ” “Nhưng những lịch sử này cũng chẳng có liên quan gì đến chúng ta. ” “Em nói còn gì nữa không?

Nếu không thì chúng ta ra tay mở quan tài! ” Tần Nhuyễn nói: “Vẫn còn một chút cuối cùng. ” “Trên đây ghi chép ba chuyện! ”

“Chuyện thứ nhất, là Mị Phong theo thống soái đương thời đi tiễu diệt một bộ lạc phản loạn! ” “Ghi chép bộ lạc này không đông người, nhưng chống cự ngoan cường, cuối cùng gần tám trăm người chết mới tiêu diệt được bộ lạc này! ” “Và lúc đó Mị Phong là một trong hai trăm người còn sống sót! ” “Cũng chính là sau chuyện này, Mị Phong bắt đầu quật khởi! ” “Chuyện thứ hai, một năm sau, Công tử Khí Tật vâng lệnh công đánh nước Thái, Mị Phong trong một trận chiến, lợi dụng một loại thuật pháp, chôn sống tám trăm quân địch! ” “Một trận thành danh! ” “Còn chuyện thứ ba, chính là chuyện em đã nói với mọi người trước đây, về việc công đánh Phong Thành! ” “Lúc đó công đánh Phong Thành, dường như cũng sử dụng tà thuật của Mị Phong! ” Nói đến đây, Tần Nhuyễn nhìn họ: “Cái Mị Phong này trong tay hình như thật sự nắm giữ một loại tà thuật, hơn nữa có thể liên quan đến việc họ tiêu diệt bộ lạc lúc trước! ” “Mọi người thật sự muốn mở sao? ” Tần Nhuyễn có chút lo lắng.

Tống Đường nói: “Đã đến nước này rồi, bây giờ mà chùn bước không phải quá nhát gan sao? ” “Đúng vậy, hơn nữa tà thuật ngàn năm trước, dù có là sắt thép cũng phải rỉ sét hết rồi chứ! ” “Yên tâm đi Nhị tẩu, nếu thật sự có tà thuật, em Đản Nhi đây là người đầu tiên xông lên! ” Đản Nhi nói rồi đã có chút sốt ruột, lấy ra dụng cụ mở quan tài đưa cho Tống Đường.

Tống Đường nhận lấy công cụ, ra hiệu Tần Nhuyễn không cần lo lắng.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, một người đã chết ngàn năm, dù có lợi hại đến mấy thì ông ta cũng đã chết rồi mà!

Tần Nhuyễn biết không thể ngăn cản họ, cũng không khuyên nhiều nữa.

Thay vào đó, cô quay sang xem trong mộ thất còn có đồ tùy táng

nào thú vị khác không.

Nhưng sau khi xem qua, cô lại có chút thất vọng.

Đồ tùy táng trong cổ mộ võ tướng xưa nay đều không bằng văn nhân.

Thứ nhất, võ tướng thường xuyên xông pha trận mạc, không quá để tâm đến tiền bạc, vật phẩm văn hóa.

Thứ hai, họ quanh năm đánh trận, bệnh tật triền miên, làm gì có tâm trạng mà thu thập những thứ này.

Đương nhiên, đây chỉ là phần lớn, không phải tuyệt đối.

Tần Nhuyễn thấy, trong toàn bộ mộ thất, ngoài vài món binh khí hư hỏng ở cửa ra, thì chỉ có một đống chum gốm lớn chồng chất ở góc tường một bên.

Miệng được bịt kín, vừa nhìn kiểu dáng là biết, chắc chắn là đựng mỹ tửu.

Tuy có thể rất đáng tiền, nhưng thứ này nặng chết đi được.

Ba người họ chưa chắc đã có thể an toàn mang ra ngoài một chum.

Tần Nhuyễn bất lực, cũng không đi xem nữa, quay người sang nhìn Tống Đường và Đản Nhi mở quan tài.

Đây là một cỗ quan tài gỗ.

Tần Nhuyễn thấy, Tống Đường và Đản Nhi mỗi người cầm một đầu sợi chỉ.

Đưa sợi chỉ vào khe hở của nắp quan tài, bắt đầu di chuyển về phía đầu quan tài.

Tần Nhuyễn nhìn không hiểu hỏi: “Hai người đang làm gì vậy? ” Tống Đường giải thích: “Cái này gọi là 'định đinh vị'! ” “Quan tài gỗ

thông thường sẽ đóng đinh quan tài! ” “Nhưng lỗ đinh sẽ được xử lý ẩn đi, nên chúng ta có thể dùng sợi chỉ này để xác định vị trí! ” “Thứ hai, sợi chỉ cũng có thể cạo sạch vôi vữa trong khe hở, một mũi tên trúng hai đích! ” “Đương nhiên, có quan tài có thể còn có cơ quan cạnh dát vàng, nên khi mở nhất định phải cẩn thận! ” Tống Đường giải thích, nhưng sợi chỉ trong tay anh và Đản Nhi lại cứ thế tuột ra từ đầu quan tài, không hề bị vật gì cản lại.

Tần Nhuyễn kỳ lạ nhìn anh.

Tống Đường cũng ngớ người ra.

Đản Nhi bên cạnh lại kích động nói: “Má ơi, Nhị ca, đây là ông trời mở mắt rồi! ” “Cỗ quan tài này lại không đóng đinh quan tài! ” Nói rồi Đản Nhi liền tiến lên một tay đè chặt nắp quan tài, rồi dùng sức, đẩy cả nắp quan tài ra.

Động tác của Đản Nhi quá nhanh, đợi Tống Đường và Tần Nhuyễn phản ứng kịp.

Cái nắp quan tài đã “rầm” một tiếng rơi xuống đất.

Và tình hình bên trong quan tài cũng lập tức hiện ra.

Tống Đường thấy, trong quan tài quả nhiên nằm một thi thể cao lớn uy mãnh.

Thân mặc áo giáp đồng, thậm chí trên mặt còn đeo mặt nạ áo giáp.

Tạo hình kỳ lạ, có vài phần cảm giác uy hiếp lòng người.

Và ở một bên thi thể này, quả nhiên đặt một thanh kiếm tùy thân nạm hồng ngọc và ngọc lục bảo.

Đặt trong quan tài nhiều năm như vậy, những viên bảo thạch trên thanh kiếm tùy thân dưới ánh đèn chiếu rọi vẫn phản chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Đản Nhi vừa nhìn thấy thanh kiếm tùy thân này lập tức thích mê tơi.

Ngay lập tức, cậu ta giơ tay lấy nó ra.

Tống Đường giật mình, vừa định kéo Đản Nhi, thì thấy cậu ta đã rút thanh kiếm tùy thân đó ra rồi.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, lập tức một luồng hàn quang sắc bén phản chiếu ánh sáng lên mặt mọi người.

Lưỡi kiếm này sắc bén, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngay cả Đản Nhi những năm nay cũng đã thấy không ít đồ tốt, cũng bị thanh kiếm này làm cho kinh ngạc đến nỗi hít thở không thông: "Má ơi, đây đúng là một thanh kiếm tốt mà! " "Nhị tẩu, cô xem thứ này đáng giá bao nhiêu tiền! " Tần Nhuyễn nhìn thanh kiếm tùy thân đó cũng tắc lưỡi: "Khó nói, nhưng chắc chắn không thấp đâu! " Tống Đường bực mình nói: "Cậu chết tiệt, không sợ chết sao, thấy đồ là vớ lấy, nhỡ có cơ quan hoặc thuốc độc thì cậu chết sớm rồi! " Đản Nhi cười hì hì rồi nói: "Chẳng phải đã lâu rồi em không thấy thứ tốt như vậy sao. " "Em lần sau nhất định sẽ chú ý, nhất định chú ý! " "Cậu còn muốn có lần sau sao?

Mau dùng vải bọc lại đi, đừng cầm trực tiếp thế! " Tống Đường thúc giục nói.

Đản Nhi lúc này mới lấy ra một mảnh vải, bọc thanh kiếm tùy thân đó lại.

Chương 191

Sau đó lại nhìn lòng bàn tay mình, xác nhận trên thân kiếm không có thuốc độc, lúc này mới yên tâm.

Tống Đường nói: "Những thứ còn lại cậu chỉ có thể nhìn chứ không được chạm vào! " "Đừng mà Nhị ca, em nhất định chú ý, nhất định chú ý được không ạ! " Đản Nhi có chút vội vàng.

Tống Đường thì nói gì cũng không buông lời, kéo cậu ta ra phía sau, sợ cậu ta lại thấy tiền sáng mắt.

Không gian trong toàn bộ quan tài không lớn lắm.

Chủ yếu là thi thể này quá to lớn, cơ bản đã gần như chiếm hết quan tài rồi.

Và những đồ tùy táng có thể nhìn thấy rõ, ngoài thanh kiếm tùy thân đó ra, thì không còn gì nữa.

Nhưng Tống Đường tinh minh làm sao, chỉ liếc mắt nhìn thi thể anh đã thấy trên người thi thể còn có đồ tốt.

Ví dụ như một bàn tay của thi thể này nắm chặt, trông đầy đặn.

Rõ ràng bên trong bàn tay này có thứ gì đó.

Rất có thể là ngọc khí.

Sau khi người chết thông thường sẽ nắm ngọc khí bả kiện trong tay, miệng ngậm châu giữ nhan sắc hoặc ngọc bính.

Nhưng thi thể này trên mặt đeo mặt nạ, nên không nhìn thấy vị trí miệng.

Tống Đường không vội vàng động vào tay thi thể.

Mà là đến vị trí đầu thi thể, nhìn chằm chằm vào mặt nạ rất lâu:

“Cái mặt nạ này chắc có thể tháo xuống được! ” “Chúng ta xem trước xem Mị Phong rốt cuộc trông như thế nào! ” “Ngoài ra cũng xem trong miệng ông ta có châu giữ nhan sắc không! ” Tần Nhuyễn cảm thấy làm vậy không ổn, nhưng còn chưa lên tiếng.

Tống Đường thì đã thò ngón tay ra kẹp lấy cái mặt nạ trên mặt thi thể.

Cùng với tiếng “rắc” giòn tan, cái mặt nạ trên mặt thi thể quả nhiên đã được tháo ra hoàn toàn.

Nhưng cái mặt nạ và mũ giáp lại là một phần liền nhau.

Tuy đã được mở ra, nhưng lại có một phần dính liền vào nhau, căn bản không thể lấy ra độc lập.

Tống Đường thấy vậy chỉ đành gạt cái mặt nạ sang một bên, lộ ra dung mạo của mộ chủ.

Mọi người thấy, nằm bên trong quả nhiên là một người đàn ông.

Người đàn ông trên mặt có râu quai nón, trông có vài phần cảm giác bá khí.

Ông ta nhắm chặt hai mắt, da mặt cũng có chút ngọc hóa.

Cũng không biết là sau khi chết đã được xử lý thế nào, hay là do môi trường nơi đây gây ra.

Lại giống hệt chín thi thể tuẫn táng bên ngoài, đều có tình trạng ngọc hóa.

Và má của thi thể này phồng lên, Tống Đường vừa nhìn đã biết.

Bên trong này chắc chắn có thứ gì đó.

Nhưng nhìn vẻ ngoài, dường như nên là ngọc bính.

Vì má này quá phồng, nếu là châu giữ nhan sắc, e rằng căn bản

không thể đặt vào được.

Tống Đường đeo găng tay, hơi nâng đầu thi thể lên, ngón tay ấn nhẹ vào yết hầu.

Miệng thi thể liền há ra, mọi người quả nhiên nhìn thấy.

Trong miệng ông ta lại ngậm một miếng ngọc bính.

Nhưng miếng ngọc bính đó quá lớn, cũng không biết có phải thi thể sau khi chết bị mất nước nên co rút lại một chút không.

Rõ ràng muốn lấy ra là không mấy khả thi.

Ước chừng phải dùng dao rạch khóe miệng thi thể mới có thể lấy miếng ngọc bính đó ra.

Tống Đường thấy thứ này khó lấy như vậy, cũng đành bất lực đặt thi thể xuống lại, đi nghiên cứu thứ ông ta đang nắm chặt trong tay.

Tần Nhuyễn thấy anh không dùng cách phá hoại thi thể để lấy đồ, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô vẫn luôn cho rằng Tống Đường không phải loại người vì tiền mà có thể bất chấp cả giới hạn.

Bây giờ xem ra mình không nhìn lầm người.

Tống Đường đến bên cạnh cánh tay thi thể.

Ra hiệu cho hai người lùi lại vài bước, cẩn thận có cơ quan.

Nói chung, nếu trong quan tài có cơ quan, thì khả năng lớn nhất là ở vị trí yết hầu và bàn tay thi thể.

Mà miếng ngọc bính đó quá lớn, lấp đầy khoang miệng thi thể.

Nên việc thiết lập cơ quan ở vị trí cổ là không mấy khả thi.

Vậy nếu có cơ quan, có thể nằm ở bàn tay này.

Tống Đường cẩn thận từng chút một gỡ một ngón tay của thi thể

ra.

Ngay lập tức, anh thấy, bên trong bàn tay này lộ ra một thứ màu trắng.

Rất giống một vật cầm tay bằng ngọc (ngọc bả kiện).

Hơn nữa không có động tĩnh gì phát ra, chắc là mình đã lo lắng thái quá.

Cỗ quan tài này ngay cả đinh quan tài cũng không đóng, có lẽ là mộ chủ này khá tự tin vào việc xây dựng cổ mộ của mình, tự tin rằng không thể có trộm mộ nào có thể vào được.

Thấy không có cơ quan, Tống Đường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tiếp tục dùng tay gỡ các ngón tay còn lại của thi thể.

Rất nhanh, một viên đá màu trắng to bằng lòng bàn tay liền lộ ra.

Viên đá đó trông rất giống ngọc thạch.

Nhưng bên trong hình như có rất nhiều sợi bông màu trắng, nhìn không rõ lắm.

Tống Đường cầm thứ đó lên, đặt dưới ánh đèn chiếu rọi.

Tần Nhuyễn cũng lại gần.

Ngay lập tức, hai người kinh ngạc phát hiện.

Bên trong thứ này lại thật sự có thứ khác.

Toàn bộ viên đá hiện ra một hình dạng như bánh màn thầu.

Ở phía trước dường như lại được khắc một cái đầu rất nhỏ.

Trông hơi giống một con côn trùng.

Và ở phía dưới, thì được khắc mấy cái chân ở phía trước và phía sau.

Bản thân toàn bộ viên đá trông như một con côn trùng bụng rất to.

Nhưng mấy cái chân đó được khắc quá nhỏ, ngay cả cái đầu cũng trông rất nhỏ.

Toàn bộ trông căn bản không có tính thẩm mỹ, thậm chí còn trông rất mất cân đối.

Bụng to, đầu nhỏ, chân thì càng như lông tơ.

Tạo hình này đơn giản là quá kỳ lạ.

Tần Nhuyễn nhìn một lúc kinh ngạc kêu lên: "Hình tượng của thứ này, sao mà giống con bọ ve thế nhỉ! " "Hả? " Tống Đường sững sờ, Tần Nhuyễn nói vậy hình như đúng thật.

Thứ này trông quả thực rất giống con bọ ve.

"Đây chẳng lẽ là hổ phách trứng ngỗng? " Tần Nhuyễn nói, nhìn dáng vẻ cô dường như đã đoán ra điều gì đó.

"Hổ phách trứng ngỗng?

Sao lại nói vậy? " Tống Đường hỏi.

Tần Nhuyễn giải thích: "Hổ phách thì anh chắc biết là gì rồi nhỉ! " "Thứ này hình dáng như đá trứng ngỗng, nhưng bên trong lại có một con bọ ve lớn như vậy! " "Rất giống hổ phách được hình thành tự nhiên! " "Trong hổ phách hình thành tự nhiên, đều sẽ có đủ loại thứ, ví dụ như lá cây, côn trùng v.v.!

Chương 192

” “Những thứ này đều được hình thành do cơ duyên xảo hợp, con bọ ve trong hổ phách trứng ngỗng này cũng có thể hình thành như vậy! ” Tống Đường nghe vậy nói: “Hổ phách thì tôi biết là gì rồi, nhưng em nói con bọ ve là hổ phách thì hơi bịp đấy! ” “Nếu con bọ ve này là thật, thì kích thước đó cũng quá lớn rồi! ” Tần Nhuyễn gật đầu, đây cũng là lý do cô không dám khẳng định, chỉ có thể nói là suy đoán.

Kích thước của con bọ ve này, các vị có thể tham khảo con chuột máy tính mà mình đang dùng.

Mà bọ ve là loài hút máu để sinh sống, nói thật một con bọ ve lớn như vậy, e rằng ngay cả voi cũng có thể bị hút khô máu mà chết.

Đúng lúc hai người không thể xác định thứ này rốt cuộc là hóa thạch hay là đồ điêu khắc, đột nhiên Đản Nhi lại hét lên: “Này, Nhị ca, Nhị tẩu, hai người xem em phát hiện ra cái gì này! ” Tống Đường giật mình, ái chà, mình lại quên mất cậu ta rồi.

Tên này nhân lúc mình không chú ý, lại chạy đi sờ mó cái gì nữa đây?

Tống Đường và Tần Nhuyễn lập tức nhìn qua.

Chỉ thấy Đản nhi vậy mà lại nhấc đầu thi thể lên.

Cái đầu này vừa nãy Tống Đường đã nhấc qua, không có vấn đề gì.

Thấy vậy, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi nói này, cậu nhấc đầu nó lên làm gì?” “Vừa nãy tôi không phải đã kiểm tra rồi sao, cái chuôi ngọc đó không lấy ra được mà?” Đản nhi cười nói.

“Nhị ca, anh chưa kiểm tra phía dưới cái đầu này!” Nói rồi, Đản nhi vậy mà lại từ dưới đầu thi thể rút ra một xấp vải vụn tựa như gối.

“Cậu xem, trên tấm vải này thêu chỉ vàng, biết đâu lại là vàng thật!

Chúng ta mang ra ngoài nung chảy, biết đâu còn đúc được nhẫn vàng!

Lát nữa tặng nhị tẩu cũng được đó!” Tống Đường câm nín, còn Tần Nhuyễn thì nói: “Cái này không thể nào, trên này đa phần đều là chỉ thêu vàng, không thể là sợi vàng thật!” Đản nhi nghe vậy vội vàng đưa thứ này qua, cho Tần Nhuyễn xem.

Tần Nhuyễn cầm lấy, Tống Đường lúc này mới nhìn thấy.

Thứ này rất mỏng, gấp lại hai lần, nhưng rõ ràng không thích hợp để làm gối.

Tần Nhuyễn nhìn rồi nhíu mày nói: “Đúng là sợi vàng thật, một cái gối sao lại dùng sợi vàng để thêu chứ!” Cô ấy cũng thấy lạ, vừa nói vừa mở tấm vải ra.

Ngay lập tức, Tống Đường nhìn thấy, đây căn bản không phải gối.

Mà là một mảnh vải dùng để ghi chép một số nội dung.

Tần Nhuyễn kinh ngạc nói: “Đây là Kim ti bạch thư!

Nội dung ghi trong này chắc chắn rất quan trọng với mộ chủ nhân!” “Không được, tôi phải xem!” Tần Nhuyễn nói rồi liền tìm chỗ ngồi xuống xem kỹ.

Đản nhi còn tưởng thứ này rất có giá trị, thế là đi theo.

Tống Đường bất lực, quay đầu còn muốn xem trong quan tài còn có gì không.

Tuy nhiên, đúng lúc anh quay đầu, anh vậy mà lại nhìn thấy.

Thi thể trong quan tài không biết từ lúc nào đã vươn ra hai cánh tay.

Hai cánh tay đó thẳng tắp từ trong quan tài vươn ra, tựa như muốn bóp chết người vậy.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tống Đường lập tức biến đổi.

"Đừng mẹ nó xem nữa, con tống tử này sắp *trá thi* rồi!

Đản nhi mau lấy hắc lư đề tử!" "Được!" Đản nhi đáp một tiếng rồi lập tức lấy hắc lư đề tử ném cho Tống Đường.

Tống Đường cầm lấy hắc lư đề tử, một bước nhảy thẳng lên quan tài, định nhét vào miệng con tống tử.

Nhưng vừa ra tay anh ta đã phản ứng kịp.

Mẹ nó, miệng con tống tử này có chuôi ngọc.

Hắc lư đề tử căn bản không nhét vào được.

Mà con tống tử đó lúc này toàn thân đều đang mềm nhũn, rõ ràng đã bắt đầu trá thi.

Tống Đường thấy vậy vừa định mở miệng.

Bỗng nhiên chỉ nghe "rầm" một tiếng trầm đục.

Một luồng gió mạnh vụt qua mặt anh ta.

Sau đó lại "rầm" một tiếng, đâm vào bức tường bên cạnh.

Tống Đường chỉ cảm thấy đầu mũi tê buốt, đưa tay sờ.

Mũi vậy mà lại chảy máu.

Quay đầu nhìn lại, anh ta liền ngây người.

Chỉ thấy cái cắm trên tường mộ, vậy mà lại là thanh thép mà họ dùng để chống tảng đá cửa mộ lúc nãy.

Đản nhi và Tần Nhuyễn lúc này cũng đã phản ứng kịp.

Chỉ nghe Đản nhi hét lên: "Nhị ca mau chạy, cửa mộ sắp sập rồi!" Tống Đường lật người nhảy khỏi quan tài.

Chạy về phía cửa mộ.

Đồng thời anh ta nhìn thấy.

Thanh thép chống cửa mộ quả nhiên chỉ còn lại một cây.

Hơn nữa đã bắt đầu biến dạng từ giữa.

Không biết từ lúc nào cửa mộ này vậy mà đã bắt đầu hạ xuống, còn đè gãy một trong số những thanh thép.

Đản nhi và Tần Nhuyễn ở gần cửa mộ hơn.

Ngay khoảnh khắc sự việc xảy ra, cả hai cũng đã xông tới.

Tuy nhiên Đản nhi rất nhanh trí, tiện tay vớ lấy cây gậy đồng đặt bên cạnh cửa mộ.

Giơ tay chống cây gậy đồng xuống dưới cửa mộ.

Độ cứng của thứ này không kém gì thanh thép.

Nhất thời, cửa mộ đó thật sự không thể sập xuống được.

Tần Nhuyễn bị Đản nhi trực tiếp đẩy ra khỏi cửa mộ.

Theo sau, chính cậu ta cũng xông ra ngoài.

Lúc này Tống Đường cũng đã đến gần cửa mộ.

Vừa ra ngoài, anh ta quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy con tống tử vậy mà đã bò dậy từ trong quan tài, đang từ phía sau đuổi tới.

Tống Đường lật người chui ra khỏi cửa mộ.

Hô hoán: "Hắc lư đề tử không có tác dụng với nó, mau chạy!"

Vừa nói, chính anh ta liền đi đá vào thanh thép và cây gậy đồng.

Hy vọng có thể đá đổ hai thứ này, để cửa mộ sập xuống nhốt con tống tử kia.

Nhưng cửa mộ quá nặng, đè chặt lên hai thứ này.

Anh ta căn bản không thể đá động được.

Đá hai lần, đều không có động tĩnh, Tống Đường chỉ đành cắn răng quay người bỏ chạy.

Lúc này Đản nhi và Tần Nhuyễn đã chạy ra xa năm sáu mét.

Cách mộ thất của chín thi thể cũng đã rất gần.

Tống Đường thấy vậy mới lấy ra một quả lôi quản trên người, chuẩn bị ném vào con tống tử đang đuổi theo.

Mặc dù sử dụng thuốc nổ ở đây, có thể sẽ khiến cát biển phía trên đổ xuống.

Nhưng trong thời gian ngắn, những cát biển đó chắc chắn không thể lấp đầy nơi này.

Họ chỉ cần không gặp phiền phức trên đường ra, tối đa ba phút là có thể thoát.

Đương nhiên, anh ta cũng không thể đảm bảo một khi cát biển phía trên đổ xuống quá nhiều, cơ quan mộ thất bên ngoài có khởi động lại hay không.

Đến lúc đó không có dây thừng, họ muốn ra ngoài sẽ rất rắc rối.

Nhưng lúc này cũng không thể lo lắng nhiều đến vậy.

Còn hơn là bị con tống tử này đuổi kịp.

Điều quan trọng nhất là hắc lư đề tử không có tác dụng với thứ này.

Mà anh ta thân hình vạm vỡ, nếu thực sự đánh nhau, Tống Đường cũng không có cách nào chế phục nó trong thời gian ngắn.

Tống Đường vừa mới chuẩn bị xong lôi quản.

Bỗng nhiên liền nghe Tần Nhuyễn phía trước kinh hô: "Sao chúng đều sống dậy rồi!" Tiếp theo là tiếng Đản nhi vang lên: "Nhị ca không ổn rồi, những thi thể ở đây cũng trá thi rồi!" Vừa nói xong Tống Đường liền nhìn thấy, quả nhiên có một hai thi thể vậy mà lại từ trong mộ thất đó xông ra.

Nhất thời, họ vậy mà lại bị chặn ở hành lang này, tiến thoái lưỡng nan.

Chương 193

Tống Đường thấy vậy, phát điên lên giận dữ nói: "Tránh ra!" Vừa nói xong, anh ta ném lôi quản trong tay về phía con tống tử phía sau.

Đồng thời, cả người quay lại lao về phía trước hành lang.

Tống Đường ra tay rất lợi hại, đặc biệt kỹ năng chiến đấu cực kỳ siêu việt.

Ngay khoảnh khắc anh ta ném lôi quản ra.

Cả người đã đến trước mặt hai con tống tử đó.

Chỉ thấy anh ta một bước nhảy trực tiếp đạp lên vai một con tống tử, thân thể đè xuống.

Ngay lập tức, con tống tử đó bị hất ngã xuống đất.

Tiếp theo, một cú quét chân cũng hất ngã con tống tử còn lại.

Đồng thời, lôi quản phía sau cũng nổ.

Tống Đường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sóng nổ từ lôi quản, ngay lập tức hất tung con tống tử mộ chủ nhân bay ngược ra xa.

Nhưng con tống tử đó vậy mà lại không hề hấn gì, nó trông như một quả bóng cao su.

Chỉ bị sóng nổ hất văng ra phía sau, căn bản không hề bị thương.

Tống Đường vô cùng khó hiểu, giơ tay đấm mạnh vào mặt một con tống tử.

Sau đó anh ta liền hiểu ra.

Phía dưới mặt con tống tử này, vậy mà căn bản không có xương.

Cú đấm này trực tiếp khiến mặt con tống tử lõm xuống.

Nhưng khi anh ta nhấc lòng bàn tay lên, mặt con tống tử vậy mà lại khôi phục nguyên dạng.

Đây đâu phải tống tử, đó căn bản là búp bê bơm hơi!

Trừ khi dùng lợi khí cắt rách, nếu không họ không thể đánh nát chúng.

Cũng không biết họ làm cách nào mà có thể biến thi thể người thành như vậy.

Da dẻ dai như da thuộc.

Tuy nhiên, những điều này đối với họ đã không còn quan trọng nữa.

Tống Đường trong nháy mắt hất ngã hai con tống tử, trực tiếp hô: "Mau chạy!" "Đản nhi và tôi mở đường, Tần Nhuyễn chạy theo lối cũ!" Vừa nói hai người đã xông vào mộ thất.

Tần Nhuyễn cũng đi theo vào.

Vừa vào đã nhìn thấy, Tống Đường và Đản nhi đã giao chiến với những con tống tử đó.

May mà những con tống tử đó toàn thân dường như không có xương cốt, không cắn người, nếu không e rằng lúc này họ đều phải chịu mấy vết cắn rồi.

Tần Nhuyễn vừa vào đã nhìn thấy cái lỗ bị nổ ra.

Lập tức nhảy xuống, đồng thời hét lên: "Ở đây, mau chạy!" Tống Đường và Đản nhi nghe vậy, vội thoát khỏi những con tống tử đó.

Cũng theo sau nhảy xuống.

Nhưng họ vừa xuống, ngay lập tức liền nghe thấy tiếng Tần Nhuyễn hét chói tai: "Cứu tôi!

Con ở đây cũng trá thi rồi!" Tống Đường và Đản nhi nhìn qua, chỉ thấy con tống tử rơi xuống trước đó, vậy mà cũng theo sau trá thi.

Lúc này đã vồ Tần Nhuyễn ngã xuống đất.

Tần Nhuyễn làm sao từng trải qua cảnh tượng này, cả người đã sợ ngây người, chỉ bản năng không ngừng giãy giụa.

Tống Đường thấy vậy xông lên đá thẳng vào áo giáp con tống tử đó.

Không ngờ con tống tử đó vậy mà lại bay thẳng ra.

Mà Tống Đường còn cảm giác cú đá này của mình như đạp vào bông vậy.

Nếu không phải con tống tử đó mặc áo giáp, có lẽ còn không cảm nhận được mình đạp vào cái gì.

Điều này khiến Tống Đường trong lòng rất kinh ngạc.

Trước đó khi con tống tử chưa trá thi, trọng lượng cảm giác vẫn rất bình thường.

Sao bây giờ lại biến thành như một quả bóng bơm đầy khí vậy.

Tống Đường không nghĩ ra, lúc này cũng không có nhiều thời gian để nghĩ.

Anh ta lập tức chạy đến đỡ Tần Nhuyễn dậy.

Tần Nhuyễn vẫn còn đang trong cơn hoảng loạn chưa phản ứng kịp, ngay cả Tống Đường cũng bị cô ấy đá hai cái.

May mà Tống Đường hét mấy lần, Tần Nhuyễn lúc này mới dần dần trấn tĩnh lại.

Đản nhi đã nổi điên, rút dao găm ra định giết con tống tử đó.

"Mẹ nó, dám vô lễ với nhị tẩu tao!

Ông đây hôm nay không giết chết mày, tao không mang họ Mã!" Tống Đường nhìn thấy dao găm trong tay Đản nhi, cả người đột nhiên như bị sét đánh.

Tia nghi ngờ cuối cùng trong đầu, cuối cùng cũng hoàn toàn được giải tỏa vào lúc này.

Vô số suy đoán như những sợi tơ xâu chuỗi lại.

Anh ta vội vàng hô: "Đừng qua đó!

Mau chạy!" "Thứ này hiện tại không thể giết!

Cậu giết nó chúng ta cũng phải chết ở đây!" "Tại sao?" Đản nhi quay đầu hỏi.

Rõ ràng không thể hiểu ý Tống Đường.

"Ai nha, cậu đừng hỏi nữa, đưa nhị tẩu cậu lên trước đi!" "Tôi sẽ ở lại bọc hậu!" "Lên đến trên đó thì phát tín hiệu, kéo tôi lên!" "Nhanh lên hành động!" Tống Đường giục.

Đản nhi thấy anh ta không đùa, lập tức cất dao găm đi.

Lại đeo thanh kiếm dài lấy từ quan tài lúc nãy lên người.

Sau đó hô Tần Nhuyễn rồi bắt đầu leo lên.

Sức của Tần Nhuyễn dù sao cũng không bằng Đản nhi.

Lúc này lại phải có một người lên trước làm tiếp ứng.

Nên Đản nhi cũng không chần chừ, là người đầu tiên leo lên.

Tần Nhuyễn thì theo sát phía sau.

Tống Đường thấy họ hành động, chính mình cũng không nhàn rỗi.

Anh ta lấy ra sợi dây thừng mang theo, chạy đến trói năm hoa con tống tử đó.

Trong quá trình trói, Tống Đường phát hiện.

Con tống tử này kể từ khi trá thi quả nhiên trở nên vô cùng nhẹ.

Nếu không phải trên người vẫn mặc áo giáp, e rằng nó còn có thể bay lên được.

Tuy nhiên, lúc này Tống Đường không có thời gian để nghiên cứu những điều này nữa.

Anh ta trói con tống tử lại xong, liền ôm chân nó.

Chạy thẳng về phía lỗ hổng mà họ đã nổ ra.

Con tống tử này vô cùng nhẹ, anh ta ôm cũng không cảm thấy tốn sức lắm.

Đến dưới lỗ hổng nhìn, quả nhiên đã có một con tống tử sắp chui ra từ bên trong.

Anh ta vớ lấy con tống tử trong tay, đập thẳng vào con tống tử đang chui ra.

Ngay lập tức, con tống tử đó lại bị húc văng trở lại.

Sau đó Tống Đường đặt đầu con tống tử trong tay mình hướng vào bên trong, trực tiếp nhét vào lỗ.

Không cho nó vào hẳn, chỉ để đầu và thân nó kẹt trong lỗ.

Để ngăn những con tống tử khác trong lỗ chui ra.

Mặc dù chiêu này có hơi thất đức, nhưng lúc này cũng chỉ có cách này hiệu quả.

Có tống tử muốn chui ra, Tống Đường liền đẩy ngược vào.

Cứ như vậy kiên trì khoảng bảy tám phút.

Cuối cùng phía trên truyền đến tiếng Đản nhi hét: "Nhị ca tôi lên rồi!" "Anh mau lên đi!" Tống Đường nghe vậy, một tay nhét con tống tử vào lỗ.

Rồi quay người nắm lấy dây thừng buộc vào eo mình, rồi hô: "Kéo!" Ngay lập tức, Đản nhi phía trên đã kéo.

Tống Đường ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện Tần Nhuyễn cũng đã lên rồi.

Anh ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cúi đầu nhìn, mình đã bị kéo ra khỏi mộ thất tầng dưới cùng.

Tuy nhiên, phía dưới cũng truyền đến một trận động tĩnh.

Chương 194

Rõ ràng những con tống tử đó hẳn là đã đuổi theo ra rồi.

Tống Đường hít sâu một hơi, rút khẩu súng đất ở thắt lưng ra.

Khẩu súng này là chiến lợi phẩm sau khi giết La Bát Đầu.

Tống Đường thường không mấy khi dùng súng, chỉ mang theo để phòng bất trắc.

Lúc này dao găm quá ngắn, cũng chỉ có thứ này mới có thể dùng được.

"Tao không tin, cái da mày còn chống được đạn!" Tống Đường phát điên, chằm chằm nhìn vào lỗ hổng phía dưới.

Lúc này anh ta đã bị kéo đến mộ thất thứ ba.

Cách lối ra cũng chỉ còn lại một mộ thất cuối cùng.

Mà ở phía dưới, con tống tử quả nhiên đã ló đầu ra.

Những con tống tử này không biết tại sao, trọng lượng vô cùng nhẹ.

Có lẽ sau khi thi biến, trọng lượng nhẹ đến mức căn bản không thể khiến cơ quan mộ thất ở đây chuyển động.

Nhưng dù thế nào, Tống Đường cũng không thể để chúng theo mình ra ngoài.

Hơn nữa, có một chuyện, anh ta nhất định phải tận mắt xem.

Suy đoán của mình, rốt cuộc có đúng hay không.

Đang nghĩ, con tống tử đầu tiên phía dưới đã đuổi kịp.

Nó nhe nanh múa vuốt muốn vồ tới.

Nhưng cái miệng của nó căn bản không thể mở ra!

Không biết là bị khâu lại hay chuyện gì.

Cứ trừng mắt, miệng vẫn không thể mở ra.

Tống Đường chửi: "Quái vật không miệng, ông đây tiễn mày một đoạn!" "Là quỷ hay yêu quái, mày mau lộ ra mặt thật đi!" "Rầm!" Cùng lúc tiếng nói dứt, Tống Đường đã bóp cò.

Một luồng lửa bắn ra.

Viên đạn xuyên qua con tống tử đó ngay lập tức.

Nhưng gần như đồng thời, Tống Đường liền nhìn thấy, con tống tử đó vậy mà lại nổ tung.

Vô số thứ màu trắng từ trong thi thể nổ tung ra, bắn tung tóe khắp nơi.

Còn chưa kịp phản ứng, lại một con tống tử khác từ dưới đuổi lên.

Tống Đường không chậm trễ, theo sau lại một phát súng nữa.

Quả nhiên, con tống tử đó cũng nổ tung ngay lập tức.

Tống Đường bắn liền chín phát.

Lúc này ngay cả trên đùi anh ta cũng dính đầy vô số vật thể màu trắng.

Nhưng anh ta căn bản không có thời gian để xem.

Lúc này tiếng Đản nhi phía trên đã vô cùng gần.

Rõ ràng cậu ta cách lối ra đã không còn xa nữa.

Nhưng ngay lúc này, Tống Đường nhìn thấy phía dưới lại một con tống tử đuổi lên.

Anh ta lập tức định tiếp tục bắn giết.

Tuy nhiên, khi anh ta nhìn thấy khuôn mặt con tống tử đó, thì lại sững sờ.

Anh ta phát hiện con tống tử này vậy mà lại là thi thể của mộ chủ nhân đã xông ra từ mộ thất cùng họ.

Trong mắt nó không có đồng tử, nhưng lại như có thể nhìn thấy người.

Ánh mắt chằm chằm nhìn Tống Đường.

Miệng há ra, trên mặt đầy vẻ độc ác, nhưng miệng nó lại ngậm một khối chuôi ngọc.

Lúc này nó đang không ngừng rung động, dường như có thứ gì đó trong cơ thể muốn xông ra.

Nhưng lại bị chuôi ngọc chặn lại.

Đúng lúc Tống Đường đang cân nhắc có nên bắn nó một phát hay không.

Bỗng nhiên khối chuôi ngọc đó vậy mà lại không chịu nổi lực, trực tiếp làm miệng thi thể vỡ toang.

Trong tiếng gào thét, nó đâm thẳng vào tường mộ phía trên đầu, vỡ nát.

Gần như đồng thời Tống Đường liền nhìn thấy.

Một mảng lớn màu trắng như thủy triều, từ miệng con tống tử đó chui ra.

Mà con tống tử đó cũng trong nháy mắt như mất đi sức sống, vậy mà lại không ngừng rơi xuống.

Chỉ duy nhất thứ màu trắng đó như thủy triều, thuận theo bốn bức tường mộ thất không ngừng tràn về phía Tống Đường.

Tống Đường tuy không biết đây là cái gì.

Nhưng trong lòng đã đoán được, đây nhất định chính là cái gọi là tà thuật công tử khí tật đó.

Anh ta không dám chậm trễ vội vàng hô: "Kéo!" Gần như đồng thời, anh ta liền cảm giác có người nắm lấy vai mình.

Kéo thẳng cả người anh ta ra ngoài.

Tống Đường chỉ cảm giác mắt rất chói.

Mấy giây sau mới phát hiện, hóa ra anh ta đã ra ngoài rồi.

Trời bên ngoài đã sáng.

Tống Đường bỗng nhiên nhớ đến tình huống phía dưới, bò đến cửa hang nhìn vào.

Chao ôi.

Cả mộ thất phía dưới vậy mà đã là một mảng trắng xóa.

Những thứ đó vậy mà đã sắp bò ra khỏi cửa hang rồi.

Tống Đường vội hô: "Thuốc nổ!

Thuốc nổ!" Đản nhi căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng cũng nhìn thấy thứ màu trắng như sóng biển phía dưới.

Lập tức lấy hết lôi quản trên người ra.

Tống Đường không nghĩ ngợi gì, trực tiếp ném chúng xuống dưới.

Theo sau giơ tay bắn một phát.

Ngay lập tức chỉ nghe "rầm" một tiếng nổ lớn.

Phía dưới đã nổ tung.

Một luồng lửa còn phun ra từ cửa hang.

May mắn là ba người sau khi bắn xong đã lập tức nằm sụp xuống

đất, nên không bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, lượng thuốc nổ này quá lớn.

Sau vụ nổ, cả mặt đất liền nứt toác.

Ba người không dám dừng lại, vội chạy ra xa mười mấy mét.

Lúc này mới nằm vật xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, toàn bộ vị trí mộ thất trên đồi cát, vậy mà đã hoàn toàn sụp đổ.

Vô số cát biển phủ lên trên, vị trí đỉnh đồi trực tiếp lõm xuống bảy tám mét, tạo thành một cái hố sâu.

Địa hình này nếu gặp mưa lớn, sớm muộn gì cũng sẽ hình thành một cái ao xoáy ở đây.

Từ đó khiến cổ mộ phía dưới hoàn toàn bị nhấn chìm trong nước.

Tuy nhiên, điều này đã không còn liên quan đến họ nữa.

Cổ mộ bị nhấn chìm, cũng tốt hơn là những thứ bên trong chui ra!

Ba người thở dài một hơi.

Đản nhi còn chửi: "Mẹ nó, cuối cùng cũng kết… ái!

Ái u!" Đản nhi chưa nói hết câu, bỗng nhiên liền cảm giác đùi đau nhói.

Cậu ta vội vỗ một cái, ngay lập tức liền là một vệt máu.

Cậu ta lau sạch máu xong, lúc này mới nhìn thấy trên đùi mình vậy mà lại bám một con vật màu trắng.

Chỉ nhỏ bằng hạt gạo, nhéo lên nhìn, Đản nhi liền chửi: "Sao lại là bọ chét cỏ!

Chương 195

Sao nó chỉ cắn mình tôi vậy!" "Haha, chắc là thấy mày… ái tao thề!" Tống Đường chưa nói hết câu cũng cảm giác đùi đau nhói.

Cúi đầu nhìn, ngay lập tức liền ngây người.

Chỉ thấy trên hai chân anh ta, dày đặc vậy mà toàn là những con côn trùng màu trắng.

Đản nhi và Tần Nhuyễn trước đó cũng căn bản không để ý.

Lúc này nhìn thấy hai chân Tống Đường, đơn giản là da đầu tê dại.

Trên quần của hai chân đó, bám đầy bọ chét cỏ.

Cũng may là quần Tống Đường không bị rách, nếu không hai chân này e rằng đã phế rồi.

Thậm chí có thể cái "chân thứ ba" cũng phế.

"Ái ái cô làm gì vậy!" Tống Đường đang định đập những con bọ chét cỏ trên quần.

Kết quả Tần Nhuyễn lại trực tiếp đưa tay ra cởi thắt lưng của anh ta.

Khiến Tống Đường sợ hãi vội vàng che thắt lưng của mình lại.

"Cô nghĩ gì vậy, mau cởi cái quần này ra còn dùng được nữa không?" "Đúng vậy nhị ca, anh mau cởi ra đi!

Ở đây lại không có người ngoài!" Đản nhi cũng nói.

Tống Đường bất lực cảm giác đùi lại đau nhói, đành cắn răng cởi quần ra.

Vừa cởi quần ra, anh ta liền phát hiện trên đùi mình đã bám mười mấy con bọ chét cỏ.

May mà loại bọ chét cỏ này đầu không chui vào da.

Khác với bọ chét cỏ thông thường.

Tống Đường mỗi cái tát một con, rất nhanh liền đập chết hết những con bọ chét cỏ trên người.

Nhưng sau khi lau sạch vết máu, anh ta liền nhìn thấy.

Bất cứ chỗ nào bị những con bọ chét cỏ này bám qua, da dẻ vậy mà đều nổi lên mẩn đỏ.

Tần Nhuyễn lo lắng nói: "Thứ này không độc chứ!" Đản nhi nói: "Không đâu, cô quên là trước đây tôi đã bị cắn một lần rồi sao!" "Thứ này chỉ khiến da cô khô héo, bong một lớp da, số lượng không nhiều thì không có vấn đề gì lớn!" Tần Nhuyễn nghe vậy lúc này mới yên tâm.

Đản nhi thì nhảy lên quần, điên cuồng giẫm đạp.

Trong quần kêu lách tách như rang đậu, vang lên không ngừng.

Nhưng cậu ta có giẫm nhanh đến mấy cũng không chặn được số lượng bọ chét cỏ quá nhiều.

Rất nhanh vẫn có rất nhiều con chạy ra.

Tống Đường thấy vậy hô: "Đừng lo, những con bọ chét cỏ này rời khỏi thi thể không sống được lâu đâu!" "Trực tiếp xuống núi!" Đản nhi nghe vậy lúc này mới từ bỏ, ba người lập tức đi về phía chân núi.

Quả nhiên, những con bọ chét cỏ đó chỉ bám theo họ khoảng mười phút.

Cuối cùng liền bị nắng mặt trời làm khô héo.

Ba người tiếp tục đi, cuối cùng vào buổi trưa, đã đến ngôi làng gần đó.

Tuy nhiên, Tống Đường không mặc quần, tự nhiên không tiện.

Thế là liền dừng lại bên ngoài làng.

"Sao không đi nữa?" Tần Nhuyễn hỏi.

"Tôi thế này sao vào làng, bị mấy bà cô nhìn thấy còn không nghĩ tôi là thằng biến thái?" Tống Đường chỉ vào chân mình.

"Hai người đi giúp tôi kiếm một cái quần!" "Không ngờ anh còn khá chú ý hình tượng!" Tần Nhuyễn cười nói.

Đản nhi thì cười nói: "Nhị tẩu cô hiểu lầm anh ấy rồi!" "Nhị ca nhà tôi không quan tâm mấy chuyện này đâu, chủ yếu là quần lót của anh ấy cũng rách rồi!" "A?

Không có đâu!" Tần Nhuyễn nghi hoặc nói.

Cái quần lót này nếu rách, cô ấy đi đường sao lại không nhìn thấy?

Đản nhi cười nói: "Không phải rách phía trước, mà là rách phía dưới!" "Thật ra tôi cũng rách rồi, đàn ông mà!" "Đi bộ ma sát như vậy, phía dưới rất dễ rách!" Tần Nhuyễn nghe vậy mặt đỏ bừng, xấu hổ nói: "Vậy anh đợi đó!" Sau đó Tần Nhuyễn liền vào làng trước.

Tống Đường không vui nói: "Mày sao lại nói hết sự thật ra vậy?" "Chuyện này mà để cô ấy biết, nhị ca tao còn mặt mũi nào nữa?" Đản nhi thì không bận tâm.

"Tôi thấy nhị tẩu không phải loại người đó đâu, biết đâu còn mua cho chúng ta hai cái quần lót mới!" "Tôi đây cũng coi như được thơm lây nhị ca rồi sao!" "Mày không thiếu quần lót đến vậy chứ?" Tống Đường không vui nói.

Đản nhi nghe vậy lại nghiêm túc nói: "Tôi thiếu quần lót sao?

Tôi thiếu tình mẹ!" "Chị dâu cả như mẹ, tôi mặc kệ!" "Sau này Tần Nhuyễn là chị dâu của tôi, anh không thể tự mình tìm vợ rồi bỏ mặc anh em được!" "Tôi còn nghĩ rồi, sau này nếu anh mà đi ở rể!" "Thì nhà họ cũng phải nhận tôi, dù cho có bắt tôi làm tạp vụ cũng được!" "Cút cút!

Ai thèm đi ở rể!" Tống Đường không vui nói.

Hai người tán gẫu một lúc, quả nhiên Tần Nhuyễn xách hai túi đồ lớn quay lại.

"Hai anh may mắn đấy, vừa đúng lúc làng có chợ phiên, thay vào đi!" Tống Đường và Đản nhi mở ra xem, quả nhiên là quần áo và quần lót gần như mới.

Thậm chí còn có hai bộ áo sơ mi gần như mới.

Hơn nữa lại vừa đúng hai bộ.

Đản nhi phấn khích hét lên: "Nhị tẩu cô đúng là cha mẹ tái sinh của tôi, sau này nhị ca mà bắt nạt cô, cô cứ nói với tôi!" "Xem tôi không thu phục anh ta!" "Mặc quần áo của mày đi!" Tống Đường không vui nói.

Tuy nhiên, quần áo Tần Nhuyễn mua trông thực sự không rẻ.

Điều này khiến Tống Đường cảm thán.

Quả nhiên con nhà giàu có khác, với chút gia tài này của mình, e rằng căn bản không thể nuôi nổi.

Nếu mình thật sự ở bên cô ấy, thực ra là đã làm lỡ dở người ta?

Hồi đó, đi chợ phiên là một cách mua sắm rất phổ biến.

Có nơi còn gọi là hội.

Ý là giống như mở đại hội vậy, tất cả thương gia đều bày hàng làm ăn vào ngày đó.

Sẽ thu hút rất nhiều người đến tham quan mua sắm.

Mà một ngôi làng có hội cũng không phải là làng nhỏ.

Ví dụ như quê Tống Đường, căn bản không có hội.

Mỗi lần đi chợ hội đều phải đến làng lớn gần đó.

Vụ nổ trên đồi cát, đối với người dân ở đây dường như là chuyện thường tình.

Mọi người cũng không bận tâm, mày cứ nổ núi của mày.

Tao cứ đi chợ hội của tao.

Ba người bận rộn cả buổi tối, rồi tùy tiện tìm một quán mì hoành thánh ngồi ăn một chút mì hoành thánh.

Tần Nhuyễn sợ họ không ăn no, lại mua thêm mấy cái bánh bao hoa thủy tiên cho họ.

Lại còn là nhân thịt, khiến Đản nhi thèm chảy dãi.

Một hơi vậy mà lại ăn mười mấy cái.

Sau khi ăn cơm xong, ba người lúc này mới đến nhà trọ trong làng nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này trực tiếp ngủ đến tận bữa tối.

Tần Nhuyễn mới gọi hai người dậy.

Ba người ngồi trong sân nhà trọ.

Tần Nhuyễn nhờ người ở nhà trọ nấu một ít đồ ăn.

Ba người liền ngồi trong sân vừa ăn vừa nói chuyện.

Đản nhi nói: “Đồ đạc tôi đều đã thu dọn xong rồi!” “Mấy cái phụ kiện với cái đá hổ phách gì đó!” “Nhưng mà nói thật, mấy thứ này chúng ta bán thế nào đây?” “Chúng ta cũng không hiểu giá cả, hay là vẫn nhờ nhị tẩu giúp bán đi!” Tần Nhuyễn nghe vậy nói: “Cái này

tuyệt đối không thể, tôi mà giúp các anh bán, thì chẳng phải trở thành kẻ trộm mộ hoàn toàn sao!" "Ngoài ra, các anh đừng nói mấy chuyện này nữa, cái Kim ti bạch thư đó vẫn còn ở chỗ tôi!" "Chiều nay tôi nghiên cứu một chút, nội dung ghi trên đó các anh chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú!" "Ồ?

Ghi cái gì trên đó vậy?" Đản nhi tò mò hỏi.

Tuy nhiên, Tống Đường lại chỉ chăm chú ăn rau, không tiếp lời.

Tần Nhuyễn thấy vậy hỏi: "Sao vậy?

Anh không cảm thấy hứng thú sao?" Tống Đường nghe vậy cười nói: "Không phải không cảm thấy hứng thú, mà là tôi đại khái đã đoán được là gì rồi!" "Sau khi hai người lên, tôi ở dưới lại trải qua một số chuyện!" "Thực ra trong lòng tôi đại khái đã có một số nhận thức về cái gọi là tà thuật 'Mị Phong' này rồi!" "Ừm?

Vậy anh nói xem!" "Không giấu gì anh, Kim ti bạch thư này ghi chép chính là nguồn gốc của tà thuật này!" "Để tôi xem anh đoán có đúng không!" Tần Nhuyễn cười nói.

Tống Đường nghe vậy đặt đũa xuống, nói: "Nếu cô có hứng thú, vậy tôi sẽ nói!" "Tôi ở dưới phát hiện con tống tử này sau khi trá thi trở nên rất nhẹ, liền cảm thấy thi thể này chắc chắn có vấn đề!" "Mà cô nói da thi thể này sở dĩ trở nên trong suốt, là vì cái gì mà hổ phách ngọc thi!" "Nhưng trọng lượng và độ cứng của thi thể lại rõ ràng không giống hổ phách ngọc thi!" "Nên tôi đoán, thi thể này có thể căn bản không phải hổ phách ngọc thi!" "Mà là do những tà thuật đó khiến thi thể biến thành như vậy!" "Sau này tôi đập nát những thi thể đó, những con bọ chét cỏ màu trắng đó chính là từ trong thi thể bò ra!" "Từ đó có thể thấy, cái tà thuật 'công tử khí tật' này, thực chất chính là lợi dụng cơ thể người để nuôi bọ chét cỏ!" "Có thể nói thi thể này chính là tà thuật!" "Tôi nói có đúng không?" Tần Nhuyễn nghe vậy gật

đầu.

"Cơ bản là tám chín phần không sai, không ngờ anh lại thông minh đến vậy!" "Anh nói những cái thông minh này của anh, dùng vào những việc khác không tốt hơn trộm mộ sao?" "Sao lại nói chuyện này nữa, được rồi cô mau nói Kim ti bạch thư ghi chép cái gì đi!" Tống Đường bất lực nói.

Tần Nhuyễn thấy anh ta không muốn nói chuyện này, cũng không nói thêm.

Bắt đầu nói về nội dung ghi chép trên Kim ti bạch thư.

Hóa ra, nội dung ghi trên Kim ti bạch thư này, hiển nhiên chính là chuyện năm đó Mị Phong cùng một đội quân đi tiêu diệt bộ lạc kia!

Bộ lạc này rất cổ xưa, quanh năm sống ở nơi không có thông tin với thế giới bên ngoài.

Nhưng vì nơi này lúc bấy giờ là một cứ điểm chiến lược quan trọng, nên đã xảy ra xung đột.

Chương 196

Mà những người Mị Phong phái đi cuối cùng hầu như đều chiến tử hết.

Lúc này mới thảm sát toàn bộ bộ lạc.

Mà tà thuật này chính là do bộ lạc này nắm giữ.

Mị Phong cũng là sau này mới từ miệng vài người còn sót lại trong bộ lạc này mà biết được toàn bộ quá trình chế tạo.

Bộ lạc này gọi loại tà thuật này là "Bạch Sát!" Có lẽ vì một khi tà thuật này xuất hiện, nó giống như một cơn gió trắng quét qua.

Mà cách chế tạo của họ cũng không quá phức tạp.

Ở địa phương đó sản sinh một loại bọ chét cỏ màu trắng độc đáo.

Loại bọ chét cỏ này không chui đầu vào da người.

Nên mức độ nguy hiểm tương đối thấp.

Nhưng loại bọ chét cỏ này tuổi thọ vô cùng dài, thậm chí trong trường hợp thiếu vật chủ còn có thể đi vào trạng thái giả chết.

Cứ chờ cho đến khi vật chủ xuất hiện, sẽ sống lại để hút máu vật chủ.

Mà cách chế tạo của họ là, thu thập một nhóm trứng bọ chét cỏ vừa nở.

Sau đó qua nuôi cấy nhân tạo, khi chúng sắp hóa thành ấu trùng.

Sẽ đổ chúng vào bên trong cơ thể người.

Thường chọn những thi thể tử vong không quá hai ngày.

Nếu không có thi thể, cũng có thể chọn người sống thay thế.

Sau khi đổ ấu trùng vào, liền bịt kín thất khiếu của thi thể.

Nhiệt độ còn sót lại trong cơ thể người, và nhiệt độ thối rữa của nội tạng đủ để những con bọ chét cỏ này hóa thành ấu trùng trong cơ thể.

Những ấu trùng này sẽ điên cuồng nuốt chửng máu trong thi thể.

Cho đến khi toàn bộ máu trong thi thể bị hút khô.

Rồi đặt thi thể ở nơi khô ráo để hong khô.

Cơ thể thi thể thiếu nước, rất nhanh sẽ hình thành xác khô.

Bọ chét cỏ trong cơ thể cũng sẽ vì thiếu thức ăn mà đi vào trạng thái giả chết.

Cứ chờ cho đến khi người sống đến gần.

Bọ chét cỏ trong thi thể sẽ sống lại.

Loại bọ chét cỏ được nuôi cấy bằng phương pháp này rất nhạy cảm với mùi máu.

Một khi có người đến gần, chúng sẽ hồi sinh, sau đó điên cuồng muốn xông ra ngoài.

Từ đó khiến da thi thể bị va đập sưng phồng.

Da phồng lên sau đó trông như trong suốt.

Nhưng da lại mềm.

Lúc này một khi da bị rách, những con bọ chét cỏ này sẽ tràn ra ngoài, săn bắt sinh vật sống.

Nhưng loại bọ chét cỏ được nuôi dưỡng bằng phương pháp này lại sợ ánh nắng mặt trời và không khí.

Trong điều kiện tự nhiên không sống được bao lâu.

Mà loại bọ chét cỏ này một khi bám vào da người sống, sẽ khiến

da khô héo và bong tróc.

Số lượng ít còn dễ nói, nhưng nếu số lượng một khi nhiều, có thể sống sờ sờ làm tan chảy da một người.

Cộng thêm chúng có bản năng hút máu, nếu không kịp thời chạy thoát, căn bản không ai có thể sống sót dưới sự vây công của chúng.

Năm đó khi tấn công Phong Thành, "công tử khí tật" đã dùng chính chiêu này.

Nói đến đây, Tần Nhuyễn nói: "Họ gọi loại bọ chét cỏ được nuôi cấy bằng phương pháp này là 'Thi tỳ'!" "Nhưng thi thể dùng để chế tác thi tỳ thì thật quá thảm!" "Chết rồi còn phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân tính này!" Đản nhi nghe đến mức không còn khẩu vị ăn uống gì nữa, dứt khoát liền ngồi đó uống rượu.

Tống Đường thì cảm thán nói: "Ai mà chẳng nói vậy chứ!" "Năm đó công đánh Phong Thành, họ chắc chắn không có sự chuẩn bị trước!" "Nên những thi thể được sử dụng, rất có thể là thi thể của binh sĩ trận vong hoặc kẻ địch!" "Không nói thì thôi, vẫn là người xưa độc ác, tà thuật này mà có thể dùng vào thời kháng Nhật!" "Chó Trung Quốc cũng không đến nỗi ngang ngược đến vậy!" Tần Nhuyễn nói: "Không ngờ anh còn có một trái tim yêu nước!" "Được rồi, chuyện mộ Chiến Quốc này cơ bản đến đây là kết thúc rồi!" "Tôi cũng đã vào giúp các anh chọn đồ rồi!" "Anh có phải cũng nên đồng ý với tôi, rửa tay gác kiếm và về nhà với tôi không?" Thấy Tần Nhuyễn lại nói chuyện này, Tống Đường lập tức khó xử.

"Nhưng cô không giúp chúng tôi bán hàng!" "Tôi thế này không có tiền, chẳng phải vẫn là một thằng độc thân sao?" "Tôi biết nhà cô có tiền, nhưng có tiền cũng không thể không quản đến lòng tự trọng của chúng tôi chứ!" "Anh đây là điển hình của tâm lý tự ti gây rắc rối, tôi đã từng khoe khoang nhà tôi có tiền trước mặt anh sao?" Tần Nhuyễn

bất mãn nói.

"Được, tôi không ép anh, anh có thể không về với tôi, nhưng anh không được phép xuống mộ nữa!" "Chuyện tổn âm đức này, chẳng lẽ anh không sợ sau này đoạn hậu sao?" Tống Đường nghe vậy sững người, cười nói: "Tôi còn nói cho cô biết, chúng tôi làm cái nghề này thật sự không tin cái đó!" "Chỉ cần có phụ nữ, mấy đứa con mà không sinh được?" "Nhưng vấn đề là, tôi bây giờ không có tiền, càng không có phụ nữ!" "Tôi…" Tần Nhuyễn còn muốn khuyên nhủ, Tống Đường thì lái sang chuyện khác nói: "Chúng ta không nói chuyện này nữa, cô cho chúng tôi một ý kiến đi!" "Ba món đồ mang ra lần này, làm thế nào đây?" Tần Nhuyễn nghe vậy chìm vào trầm tư.

Ba món đồ này thực sự rất có giá trị.

Nhưng nhà cô ấy làm ăn chính đáng, không thể giúp họ bán hàng.

Mà những con đường buôn lậu, Tần Nhuyễn lại không biết.

Suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi khuyên các anh vẫn là đừng bán, giữ lại đi!" "Đợi vài năm nữa phong trào không còn gắt gao như vậy, rồi hãy cân nhắc bán!" Đản nhi nghe vậy nói: "Sao được chứ?

Ba lần đi trộm mộ Chiến Quốc này, riêng tiền trang bị đã không ít rồi!" "Không hoàn vốn, chúng ta sẽ chết đói mất!" "Nhị tẩu chuyện này cô đừng quản nữa, cô cứ nói giá cho chúng tôi!" "Đường đi tôi sẽ tìm cách, không giấu gì cô!" "Trước đây tôi đi các nơi tìm đồng bọn, quen được một đại ca!" "Người ta không chỉ tự mình trộm mộ, còn có cả kênh tiêu thụ đồ!" "Cô cứ nói giá cho chúng tôi, kênh tiêu thụ này tôi sẽ liên hệ!" "Đại ca?

Sao tôi chưa từng nghe cậu nói qua?" "Người này tên gì vậy?" Tống Đường tò mò hỏi.

Đản nhi cười, nói: "Hàn Phi!

Mọi người gọi biệt danh, Ấm Tử Phi!" "Ấm Tử Phi?

Chẳng lẽ tổ tiên cậu ta là bối thi phiên ấm tử?" Tống Đường nhíu mày hỏi.

"Bối thi phiên ấm tử?

Tại sao lại nói vậy?

Đó không phải bối thi tượng sao?" Tần Nhuyễn khó hiểu hỏi.

Chẳng lẽ chỉ vì biệt danh Hàn Phi là Ấm Tử Phi?

Tống Đường nói: "Cái biệt danh Ấm Tử này cũng không phải tùy tiện dùng!" "Đản nhi lại nói người này cũng là một tay trộm mộ lão luyện, vậy e rằng không thể tách rời quan hệ với bối thi phiên ấm tử rồi!" Tần Nhuyễn nghe vậy nhìn sang Đản nhi bên cạnh.

Đản nhi cười nói: "Thực ra cũng không đến mức huyền ảo như vậy, hơn nữa kỹ thuật trộm mộ của anh ta tạp lắm!" "Thật ra, tôi cảm thấy kỹ thuật của anh ta không bằng nhị ca anh!" "Nói sao?" Tống Đường tò mò hỏi.

Đản nhi nhấp một ngụm rượu, sau đó mới nói: "Tôi cũng là sau này mới nghe nói!" "Mấy hôm trước tôi không phải đi phương Nam tìm đồng bọn sao!" "Trên đường đi qua một nơi tên là Núi Mỏ Vàng, thì nghe người dân địa phương nói, trên Núi Mỏ Vàng này có một ngôi đại mộ của nước Liêu!" "Anh cũng biết, tính tôi nóng nảy, vừa nghe nói gần đó có đại mộ, thì không nhịn được chạy thẳng đến xem!" Tống Đường gật đầu, chuyện này đúng là Đản nhi có thể làm được.

"Rồi sao nữa?" Tần Nhuyễn thì giục.

"Rồi thì xảy ra một chuyện!" Đản nhi sau đó kể lại.

Hóa ra, Núi Mỏ Vàng dù tên nghe vang dội, nhưng thực ra căn bản không có mỏ vàng.

Mà nó nổi tiếng, chủ yếu là vì người dân địa phương đều nói, trên núi này chôn cất một vị công chúa nước Liêu.

Cũng có người nói là hoàng đế nước Liêu, v.v., nhiều ý kiến khác nhau!

Nhưng người dân địa phương nói là hoàng đế thì nhiều hơn, dường như cũng đáng tin hơn.

Đản nhi ở đó tìm đồng bọn, nghe người trong làng nói trên Núi Mỏ Vàng này có một nơi, xây đình đài lầu các.

Mấy năm trước người trong làng không ít người đã đến, nhưng đồ đạc bên trong đều bị người ta chuyển đi hết rồi.

Thậm chí cuối cùng rất nhiều người trong làng đã mang về hết những thứ có thể mang đi được trong đình đài lầu các đó.

Có thể nói nơi đó, bây giờ chỉ còn lại bốn bức tường và xà nhà chịu lực.

Đản nhi tuy có chút tiếc nuối vì sao mình không biết sớm địa điểm này.

Nhưng đã đến rồi, thì cũng phải đi xem.

Thế là giả vờ là một tay buôn đồ cổ từ thành phố đến, lên núi.

Người địa phương vì ngôi điện thờ này, nên không ít tay buôn đồ cổ thỉnh thoảng đến làng đào bới.

Giả vờ làm tay buôn đồ cổ lên núi thì an toàn hơn một chút.

Đản nhi mất một ngày, tìm thấy cái đình đài lầu các mà người trong làng nói.

Quả nhiên, nơi đó đúng là đình đài lầu các, tuy nằm sâu trong núi.

Hơn nữa đã bị chuyển đi gần như không còn gì.

Nhưng trên đỉnh cao nhất của tòa lầu đó vẫn còn chạm khắc hoa văn rồng bay phượng múa rỗng ruột.

Nhìn là biết đây căn bản không phải thứ người bình thường có thể dùng được.

Nhưng đúng như người trong làng nói, nơi này ngoại trừ hoa văn rồng bay phượng múa rỗng ruột vẫn còn.

Còn lại thì thực sự không còn gì cả.

Ngay cả cổng lớn cũng không thấy, trên tường còn có dấu vết cạy phá rõ ràng.

Chao ôi, người biết thì là kiến trúc cổ mộ, người không biết còn tưởng là đến cướp hoàng cung.

Đản nhi vào trong đi một vòng.

Bên trong không có gì, trên tường khắp nơi đều là vết cào và vết cạy.

Hơn nữa có cả cũ lẫn mới, rõ ràng nơi này không chỉ một lần bị người ta ghé thăm.

Và phía sau điện thờ này, liền kề với Núi Mỏ Vàng.

Chương 197

Toàn bộ điện thờ được xây dựa vào núi, rất khí phái.

Trên bức tường nối giữa điện thờ và Núi Mỏ Vàng phía sau, có một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này không biết đã bị người ta cạy, nổ, đập bao nhiêu lần.

Nhưng vẫn vững như thái sơn, chưa từng bị người ta mở ra.

Đản nhi tiến lên gõ gõ, sau đó liền phát hiện.

Cánh cửa đá này là giả.

Phía sau chính là thân núi, đây căn bản chỉ là một lối vào cổ mộ lừa người.

Lối vào cổ mộ trên toàn bộ Núi Mỏ Vàng, e rằng căn bản không nằm ở đây.

Tần Nhuyễn nghe đến đây, nói: "Đại mộ đời Liêu thường được xây dựa vào núi!" "Nghe anh nói điện thờ, hẳn là hưởng điện phổ biến trong cổ mộ đời Liêu!" "Và có hưởng điện, trên Núi Mỏ Vàng này chắc chắn sẽ có một đại mộ đời Liêu!" Đản nhi gật đầu.

"Thế thì sao không?

Nhưng thủ đoạn của nhị ca chúng tôi và của cô khác nhau!" "Cô thuộc dạng dùng văn hóa để định mộ, còn thủ đoạn của nhị ca chúng tôi thì càng huyền ảo hơn!" "Đúng rồi nhị ca, có nói được không?

Nhị tẩu chắc không phải người ngoài đâu nhỉ!" Tống Đường không vui nói: "Mày còn gọi là nhị tẩu, mày nói có nói được không?" Đản nhi cười hì hì, nói: "Nhị tẩu đừng giận, đây là bản lĩnh gia truyền

của nhị ca!" "Ngay cả tôi cũng phải theo anh ấy mấy năm sau, anh ấy mới dạy tôi!" "Thủ đoạn của nhị ca, gọi là Quán Long Thuật!" "Nói đơn giản, chính là quan sát địa thế một dãy núi!" "Từ đó xác định Long Đầu, Long Vĩ, Long Thân!" "Rồi suy đoán ra vị trí huyệt vị long mạch, hướng đối ứng, lối ra sinh môn, v.v.!" "Và trong đó quan trọng nhất chính là lối ra sinh môn này!" "Nếu một ngôi cổ mộ, anh không biết lối vào ở đâu!" "Vậy thì đi tìm lối ra sinh môn của nó, một khi tìm thấy sinh môn, và xác định đã nhìn thấy lối ra!" "Thì ngôi cổ mộ này chắc chắn tồn tại, ngược lại anh từ sinh môn đi vào!" "Nhất định có thể đi thẳng vào bên trong cổ mộ, chỉ cần an toàn trong cổ mộ!" "Cuối cùng theo sinh môn lại đi ra, đây là con đường trộm mộ tiện lợi nhất!" Tần Nhuyễn không hiểu những điều này, bèn hỏi: "Vậy sinh môn là gì?" "Mộ chủ nhân xây cổ mộ thì, trừ khi mắc bệnh nặng nếu không ai lại để lại một cánh cửa như vậy!" "Chẳng phải là mong người ta đến trộm mộ sao!" Tống Đường thấy Đản nhi còn muốn giữ bí mật, sốt ruột nói: "Cái sinh môn thực ra chỉ là đường hầm thoát hiểm!" "Các hoàng đế thời xưa chắc chắn không muốn để lại một đường hầm như vậy!" "Nhưng những người thợ xây cổ mộ ai lại muốn chết cùng lão hoàng đế chứ?" "Nên họ đều sẽ nghĩ cách để lại cho mình một con đường sống, để kịp thời thoát ra vào phút cuối!" "Nên đường hầm này cũng được gọi là sinh môn!" "Mày tiếp tục nói!

Nói trọng điểm!" Tống Đường không vui nói.

Đản nhi cười hì hì, lúc này mới tiếp tục nói: "Tôi khi đó chỉ muốn thử vận may!" "Muốn xem trên núi này có thật sự có cổ mộ hay không, dù sao nhị ca anh cũng nói rồi, các hoàng đế thời xưa rất nhiều người cố tình bố trí nghi trủng để lừa người!" "Thế là xuống núi dùng Quán Long Thuật xác định vị trí sinh môn!" "Rồi đi thử vận may!" "Ai, hai người đoán xem thế nào?" "Cuối cùng tôi ở một con suối, tìm thấy một người!" "Một người?" Cả hai nghe vậy đều sững sờ.

“Không sai, chính là một người!” “Người này tên Mã Phao Nhi, lúc tôi tìm thấy anh ta, anh ta đã bắt đầu bị nước làm mềm nhũn ra rồi.” “Nhưng tôi thấy anh ta vẫn còn cử động, liền cứu anh ta lên.” “Kiểm tra xong phát hiện anh ta quá đói, cơ thể không có gì đáng ngại!” “Thế là cho anh ta một ít đồ ăn, rất nhanh anh ta đã hồi phục lại.” “Cái Mã Phao Nhi này rất trọng nghĩa khí, sau khi tôi cứu anh ta về, anh ta nhất định đòi kéo tôi kết nghĩa huynh đệ!” “Cuối cùng tôi thực sự không thể từ chối, đành kết nghĩa huynh đệ với anh ta!” “Cũng là lúc này, tôi mới biết, cái Mã Phao Nhi này vậy mà lại là con nuôi của Hàn Phi!” “Và sở dĩ anh ta ở đó, chính là vì một tuần trước, một nhóm người dưới trướng Hàn Phi đã tìm thấy đại mộ đời Liêu đó!” “Họ một hàng người là đi trộm đại mộ đời Liêu đó!” “Tôi hỏi sao chỉ có một mình anh ta ở trong hồ nước!” “Mã Phao Nhi nói, những người khác đều chết rồi!” “Anh ta nghĩ mình cũng sẽ chết, nên cứ tùy tiện tìm một con đường chạy thẳng vào bên trong!” “Cuối cùng không ngờ lại rơi xuống nước, khi tỉnh dậy thì đã nằm trong hồ nước đó rồi!” “Thân thể anh ta đã đến cực hạn, ngay cả sức lực kêu cứu cũng không còn, vốn dĩ đã từ bỏ, ai ngờ lại gặp được tôi!” “Vậy là cậu quen Hàn Phi như vậy sao?” Tống Đường hỏi.

Đản nhi gật đầu.

“Sau này Mã Phao liền dẫn tôi đi gặp Hàn Phi, cái Hàn Phi đó đối xử với Mã Phao khá tốt!” “Mặc dù chỉ là con nuôi nhưng nhìn cách đối xử đó, hầu như không khác gì con ruột!” “Tôi cũng là sau này nghe Mã Phao nói, Hàn Phi cả đời không có con, chỉ có mỗi đứa con nuôi này!” “Nếu không phải có lời đồn đại mộ Liêu quốc này chôn cất hoàng đế, anh ta cũng không nỡ để mình đi!” Sau này Hàn Phi nghe nói Đản nhi là một tay buôn đồ cổ, còn muốn cậu ta ở lại nhập bọn.

Nhưng Đản nhi lại nghe ngóng được, cái Hàn Phi này không phải người bình thường.

Tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, không điều ác nào không làm.

Theo hắn ta, có lẽ mình sẽ không có nửa đời sau.

Thế là liền kiếm cớ quay về.

"Tôi nghe ngóng được, cái Hàn Phi này mấy năm trước gia đình đúng là làm bối thi phiên ấm tử!" "Nhưng anh ta học nghệ không tinh, bố anh ta trong một lần làm việc, đụng phải một băng thổ phỉ!" "Kết quả là qua đời!" "Sau này Hàn Phi còn làm thổ phỉ, từng gia nhập Tẩu Lĩnh Môn, nhưng sau này cũng đều không đi đến đâu cả!" "Từ khi Tẩu Đạo Khôi chết, nhân tài Tẩu Lĩnh một phái đều suy tàn, Tẩu Lĩnh Môn khó có thể tạo sóng nữa!" "Vật lộn chưa được mấy năm thì tan rã, cái Hàn Phi này liền tự mình trộm mộ, đảo lộn một số thứ, kết quả thật sự đã có một số quy mô nhỏ!" Tống Đường nghe vậy khẽ nhíu mày.

Lại là bối thi phiên ấm tử, lại là Tẩu Lĩnh, kinh nghiệm sống của cái Hàn Phi này quả thực rất đặc sắc.

Tần Nhuyễn nghe cũng khẽ nhíu mày, nói: "Loại người này, có đáng tin không?" "Anh tìm bọn họ tiêu thụ, không sợ bị nuốt chửng sao!" Đản nhi nghe vậy nói: "Yên tâm, tôi khẳng định không trực tiếp tìm hắn ta đâu!" "Mã Phao dù sao cũng là anh em kết nghĩa!" "Hơn nữa lại là lần đầu tiên tìm hắn ta, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ!" Tống Đường nghe vậy vẫn cảm thấy có chút không ổn, nghĩ một lúc rồi nói: "Hay là cứ dùng đá ngọc hổ phách kia thử trước đi!" "Trong ba món đồ này, e rằng cũng chỉ có món này giá trị thấp nhất!" Đản nhi gật đầu.

Đã là thử nước, tự nhiên đá ngọc hổ phách là thích hợp nhất.

Nếu bọn họ thật sự không đáng tin, họ cũng có thể kịp thời rút lui.

Ba người thương lượng xong xuôi, lúc này mới chia nhau về nghỉ

ngơi.

Cái năm đó, cũng không có chuyện chuyển phát nhanh.

Thế là sáng hôm sau Đản nhi liền xuất phát đi tìm Mã Phao.

Đi đi về về, ít nhất cũng phải nửa tháng.

Mà trong thời gian này, Tống Đường liền về lại cửa hàng của Tần Nhuyễn.

Học cách làm một tiểu công tốt.

Còn về phía Đản nhi, thì xem cậu ta về sau nói thế nào. … Nói đến đây, Tống Đường nhìn đồng hồ nói: "Tối nay đến đây thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa!" "Chúng ta còn phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi!" Thiên Chân và Bàn Tử lúc này mới thỏa mãn.

Bất kể thế nào, câu chuyện này cuối cùng cũng có một kết thúc giai đoạn.

Còn về những gì họ gặp phải sau này, thì cũng chỉ có thể nghe lại sau.

Dù sao thì họ hiện tại cũng đang ở trong cổ mộ, tự nhiên không thể nghe chuyện mãi được.

Mấy người lấy túi ngủ của mình ra, Tiểu Ca thì không có, dường như đã quen với việc ngủ tạm trong cổ mộ.

Mọi người thấy vậy cũng không nói thêm, mỗi người tìm một chỗ rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này, mọi người đều ngủ rất khó chịu.

Ban ngày bận rộn cả một ngày, lại bơi lội nửa đoạn trong nước.

Bây giờ nằm trong cổ mộ lạnh lẽo này, trên mặt đất toàn là gạch cứng, ngủ ngon được mới là lạ.

Tuy nhiên, dù trong tình huống này, giấc ngủ này đối với việc phục hồi tinh thần của mọi người cũng vô cùng quan trọng.

Mặc dù không thoải mái, nhưng lại có thể khiến tinh thần mọi người hơi được thư giãn.

Mà kết quả cuối cùng ra sao, thì phải chờ kết quả của thiết bị quỹ tích vào sáng mai.

Giấc ngủ này mọi người ngủ đủ sáu tiếng.

Khi tỉnh dậy, mộ thất vẫn như mọi khi mờ ảo.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại đã đun nước nóng.

Mọi người dùng một ít nước nóng lau mặt, đều cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Sau đó mới mỗi người chia nhau một ít nước nóng và thức ăn.

Tống Đường vẫn nhớ thiết bị quỹ tích, thế là cầm một ít đồ ăn chạy đi xem kết quả.

Khi máy tính bật lên, Thiên Chân và Bàn Tử cũng xúm lại.

Ba người nhìn thấy, sau một đêm vận hành, trên máy tính quả nhiên xuất hiện rất nhiều đường nét.

Trong đó còn có năm khung hình chữ nhật.

Tuy nhiên, vị trí của năm khung hình này trông lại hoàn toàn khác so với vị trí họ thấy tối qua.

Bàn Tử và Thiên Chân không hiểu, thế là cả hai nhìn về phía Tống Đường.

Tống Đường nhìn kết quả thiết bị quỹ tích, cũng không nói gì.

Mà là mở lại toàn bộ quá trình của thiết bị quỹ tích, và bật chức năng tăng tốc.

“Hai người tự xem đi!” Hai người sững sờ, không hiểu Tống Đường muốn biểu đạt điều gì.

Nhưng video đã bắt đầu phát, họ cũng không nói thêm, mà nhìn vào video.

Thấy trên video, sau khi thiết bị quỹ tích được đặt xuống, rất nhanh đã liên tiếp xuất hiện năm hình chữ nhật.

Bước này mọi người đều rất rõ.

Vì trước đây Tống Đường đã nói, mỗi một đầu dò của thiết bị quỹ tích, đều có thể đo lường dữ liệu chiều dài, chiều rộng, chiều cao của toàn bộ mộ thất.

Từ đó tạo ra một không gian hình hộp trên máy tính.

Mà không gian này đại diện cho toàn bộ mộ thất.

Và tổng cộng xuất hiện năm không gian hình hộp, đại diện cho năm đầu dò mà Tống Đường đã đặt.

Điều này cũng tương ứng với năm mộ thất mà họ đã thăm dò tổng cộng vào ngày hôm qua.

Từ trên bản đồ có thể thấy rõ.

Năm mộ thất này lúc đầu, lần lượt nằm phân tán ở hai bên hành lang.

Trong đó một bên hai mộ thất, bên kia ba mộ thất.

Nhưng khi video bắt đầu phát, vị trí của những mộ thất này lại bắt đầu di chuyển.

Chúng có cái bắt đầu di chuyển lên trên, có cái thì bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Và tốc độ di chuyển, vô cùng chậm.

Nếu không bật chức năng phát video tăng tốc, có lẽ căn bản không thể nhìn ra được.

Thiên Chân nhìn cảnh này, không nhịn được nói: "Điều này lại quay lại vấn đề tối qua!" "Sử dụng công nghệ hiện đại có thể thấy, mấy mộ thất này đang di chuyển lên xuống!" "Nhưng tại sao chúng ta vào rồi, lại luôn không nhìn thấy?" Tống Đường bất lực nói: "Sao lại hỏi chuyện này nữa, tôi cũng không phải nhà khoa học, vấn đề này tôi cũng không thể giải thích được!" "Hay là để cho các fan trong livestream một bài tập về nhà?" "Để họ sau khi xuống rồi suy nghĩ tại sao lại xuất hiện tình huống này." "Các fan trong livestream đều là nhân tài, họ có thể nghĩ ra cơ quan này rốt cuộc được bố trí như thế nào!" "Được rồi được rồi, chúng ta vẫn xem video đi!" "Tôi chỉ muốn biết Uông Tàng Hải rốt cuộc giấu ở đâu!" Bàn Tử giục.

Mấy người nghe vậy lúc này mới quay lại nhìn màn hình máy tính.

Dưới sự phát video của thiết bị quỹ tích.

Họ rất nhanh đã nhìn thấy.

Năm mộ thất đó di chuyển vô cùng kỳ lạ.

Nhưng dù chúng di chuyển thế nào, thì lại luôn không thể vượt qua một giới hạn nhất định.

Trên màn hình máy tính có rất nhiều đường phụ trợ.

Để xác định hành lang ở đâu, mộ thất ở đâu.

Cũng như khi những mộ thất này di chuyển, vị trí của chúng so với hành lang ở đâu.

Mà có sự giúp đỡ của những đường phụ trợ này, họ rất nhanh đã phát hiện ra một quy luật.

Thiên Chân nói: "Những mộ thất này di chuyển luôn không thể

vượt quá độ cao năm mét!" "Một mộ thất chìm xuống năm mét là cực hạn rồi!" "Mà án theo chiều cao phổ biến của một mộ thất là ba mét, thì có nghĩa là nếu ở đây có những mộ thất khác tồn tại!" "Thì chắc chắn là hai tầng trên dưới!" Tống Đường gật đầu, sau đó bổ sung: "Không chỉ vậy, án theo những gì chúng ta đã biết, một hàng tối đa là ba mộ thất!" "Nhưng hai người nhìn kích thước, tổng chiều dài của ba mộ thất này cộng lại ít hơn hành lang đến năm mét!" "Điều này cũng có nghĩa là, ở hai bên cuối hành lang!" "Ít nhất còn có bốn mộ thất nữa!" "Nhưng trên thực tế chúng ta lại không phát hiện thấy bất kỳ cửa mộ nào ở cuối hành lang!" "Biết đâu hai bên cuối hành lang, có thể có mộ thất ẩn giấu!" Bàn Tử nghe vậy đột nhiên nói: "Ê!

Chương 198

Khoan đã, cách nói của mấy người không đúng rồi!" "Bàn gia tôi tuy ít đọc sách, nhưng nếu một bên hai gian, thì đối diện cũng là hai gian!" "Như vậy, một cặp cửa đối diện đã có bốn mộ thất, vậy hai cặp cửa đối diện là tám gian, ba cặp là mười hai gian!" "Bốn cặp… vậy chẳng phải có mười sáu mộ thất sao?" "Vãi nồi, mười sáu gian!

Thế chẳng phải chúng ta sắp phát tài rồi sao!" Bàn Tử nói, mắt đã trợn tròn.

Các fan trong phòng livestream nghe vậy cũng không khỏi cảm thán: "Mười sáu gian mộ thất?

Vãi, thế này chôn cả một đội bóng đá được rồi!" "Đúng rồi, thế này chẳng phải thành mộ gia tộc của Uông Tàng Hải sao?" "Sao có thể chứ?

Đây là thuyền chìm dưới đáy biển mà!" "Đúng vậy, xây mười sáu gian mộ thất trên một con thuyền chìm thì chẳng hóa ra du thuyền à!" "Vãi, Uông Tàng Hải chẳng lẽ từ thời cổ đại đã biết điển cố câu lạc bộ người mẫu trẻ rồi sao?" Đối mặt với những lời bàn tán của mọi người, Tống Đường cũng thấy điều đó tuyệt đối không thể nào.

"Thời cổ đại, số cực hạn cũng chỉ là chín thôi!

Rất nhiều lăng mộ đế vương còn không vượt quá chín gian mộ thất bồi táng!

Làm gì có lão bách tính bình thường nào xây nhiều như vậy!

Hơn nữa, với một suy nghĩ đơn giản nhất, việc xây dựng nhiều mộ thất như vậy trên một con thuyền chìm cũng thực sự không thực tế lắm!" Thiên Chân nghe vậy nói: "Tôi có một ý này, có lẽ là...

Vì chúng ta chỉ nhìn qua thiết bị dò đường thôi!

Thiết bị dò đường cho chúng ta cảm giác là, tối đa có thể tồn tại mười sáu gian!

Nhưng vì sự an toàn và ổn định của cấu trúc tổng thể mộ thuyền, có thể thực tế không xây nhiều như vậy thì sao?

Hơn nữa, việc di chuyển những mộ thất này cũng cần chỗ để đặt cơ quan!

Biết đâu trong đó rất nhiều không gian bị bịt kín dùng để làm giếng cơ quan thì sao?" Tống Đường gật đầu, "Cái lập luận này khá hợp lý." Bàn Tử nói: "Ối?

Hóa ra Bàn gia tôi vui mừng hão huyền rồi à!

Thôi được, dù sao thì thiết bị dò đường này cũng không thể cho chúng ta biết ở đây rốt cuộc có bao nhiêu mộ thất!

Các cậu cứ nói thẳng xem phải làm thế nào đi!" Thiên Chân nghe vậy không nói gì, nhìn về phía Tống Đường.

Thiết bị dò đường này là cậu ta mua.

Làm thế nào để kết hợp với tình huống thực tế mà sử dụng, thì phải xem cậu ta.

Tống Đường nói: "Cái này đơn giản, các cậu có biết phương pháp kiểm soát biến số không?

Chúng ta cứ làm theo phương pháp kiểm soát biến số để thử nghiệm!

Chắc chắn sẽ làm rõ được nơi này rốt cuộc có bao nhiêu mộ thất!" Bàn Tử hỏi: "Làm thế nào?" Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: "Chúng ta cứ tùy tiện tìm một gian mộ thất trước!" Vừa nói, cậu vừa gọi mọi người thu dọn đồ đạc.

Vài người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó lại đi vào hành lang.

Lúc này trong hành lang có thể nhìn thấy hai mộ thất đối diện chéo.

Tống Đường tùy tiện tìm một gian, nhìn thấy trên cửa dán nhãn "Mộ thất thứ tư".

"Vậy thì gian này đi!

Chúng ta đi xem gian đối diện!" Vừa nói, cậu vừa dẫn mọi người đến gian đối diện chéo.

Rất nhanh họ thấy, trên đó viết là gian thứ hai!

Gian này họ cũng đã đến rồi.

"Đi thôi!

Chúng ta vào mộ thất thứ tư đợi!" Tống Đường vừa nói vừa gọi mọi người quay lại mộ thất thứ tư.

Sau khi vào trong, cậu gọi: "Tắt hết điện đi!

Chúng ta chỉ bật một chiếc đèn bão, chỉnh nhỏ nhất, đừng để nhìn thấy cửa mộ!" Mọi người nghe vậy, lập tức xung quanh chìm vào bóng tối.

Hơn nữa, phạm vi chiếu sáng của đèn bão căn bản không đủ để nhìn thấy mộ thất.

Điều này khiến họ đều có cảm giác bị bóng tối bao trùm, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Tống Đường thì đến máy tính, thiết lập cảnh báo di chuyển.

Sau đó bảo mọi người đừng nhìn máy tính.

Bàn Tử không hiểu, "Trực tiếp nhìn chẳng phải rõ ràng hơn sao?"

Tống Đường nói: “Chúng ta vẫn luôn chưa từng thấy hoàn chỉnh hình ảnh mộ thất di chuyển, ví dụ như thấy bên ngoài cửa mộ là bức tường!

Thế chắc chắn có lý do, nếu chúng ta cứ nhìn chằm chằm vào cửa mộ, nhỡ nó thật sự không biến, chúng ta còn thử nghiệm thế nào được!?

Kiểm soát biến số là phải cố gắng hết sức mô phỏng tình huống thực tế!

Bây giờ chúng ta cứ coi như không biết gì, cứ đợi là được!” Bàn Tử bó tay, dứt khoát vào phòng livestream tìm các cô em xinh đẹp để tán gẫu.

Mọi người cứ thế đợi khoảng hai mươi phút.

Cuối cùng trên máy tính phát ra tiếng cảnh báo.

Mọi người nghe thấy tiếng này, vội vàng đến nhìn máy tính.

Họ liền phát hiện, độ cao của mộ thất họ đang ở lại không thay đổi.

Nhưng độ cao của các mộ thất khác lại thay đổi rồi.

Thiên Chân vừa thấy tình huống này liền kêu lên: “Sao mộ thất của chúng ta không thay đổi, còn vị trí các mộ thất khác lại biến đổi rồi!

Chẳng lẽ một mộ thất có người thì nó sẽ không biến đổi?

Cái thực sự biến đổi là các mộ thất khác sao?” Tống Đường cau mày nói: “Mặc kệ, khả năng cậu nói cũng có lý, nhưng bây giờ chúng ta không động đậy!

Các mộ thất khác đã biến đổi rồi, chúng ta cứ trực tiếp đi xem là được!

Dù sao trong thời gian ngắn, mộ thất này sẽ không biến mất!

Chúng ta phát hiện mộ thất mới không cần vào, chỉ cần đánh dấu là được!" Vừa nói, cậu đã bật đèn pin, là người đầu tiên xông ra ngoài.

Bàn Tử và những người khác tuy vẫn chưa hiểu phương pháp kiểm soát biến số mà cậu nói rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng cũng vội vàng đi theo ra.

Vừa vào hành lang họ đã thấy.

Trên bức tường đối diện quả nhiên xuất hiện hai mộ thất, lần lượt là mộ thất thứ năm và mộ thất thứ nhất.

Thiên Chân thấy vậy hỏi: "Vào không?" Tống Đường không nói gì, suy nghĩ một lát rồi nói: "Không vào, quay lại!" Nói xong, cậu dẫn mọi người quay lại lối vào mộ thất thứ tư.

Nhưng lần này, cậu không cho mọi người vào.

Mà gọi mọi người dừng lại ở lối vào mộ thất thứ tư.

Vẫn là tắt hết điện, chỉ để lại đèn bão không nhìn thấy cửa mộ.

Nhưng họ đều biết, cửa mộ thất thứ tư, chỉ cách họ tối đa một mét.

Bàn Tử hơi hoang mang hỏi: "Không phải, rốt cuộc chúng ta đang thử nghiệm cái gì vậy?" Thiên Chân thì đã có chút hiểu ra: "Cậu muốn đợi xem tầng nào liên kết với mộ thất thứ tư phải không?" Tống Đường gật đầu.

"Mặc kệ ở đây rốt cuộc có bao nhiêu mộ thất, chúng ta biết có mộ thất thứ tư này, chỉ cần nó biến đổi!

Mộ thất mới xuất hiện chắc chắn là một gian khác!

Nếu là gian chúng ta đã đến rồi, thì chúng ta sẽ đổi hướng khác

tiếp tục thử!

Nếu không phải, thì chẳng phải chúng ta đã tìm thấy một mộ thất mới rồi sao!

Hơn nữa, mộ thất này biến đổi cũng có thể đồng thời quan sát các mộ thất khác có biến đổi hay không!

Tình huống tệ nhất cùng lắm là mỗi mộ thất đều vận hành độc lập!

Dù có thật sự như vậy!

Thì cùng lắm là chúng ta cứ đợi trước cửa từng mộ thất thôi!

Đã đến đây rồi, dù không thể làm rõ cơ quan biến đổi ở đây rốt cuộc là thế nào!

Thì ít nhất cũng phải xem hết từng mộ thất!" Mọi người gật đầu.

Trong lúc họ nói chuyện, máy tính quả nhiên lại phát ra cảnh báo di chuyển.

Nghe thấy tiếng này, Tống Đường lập tức đứng dậy khỏi mặt đất.

Gọi mọi người đi xem.

Quả nhiên họ vừa quay đầu đã thấy, cửa mộ thất bên cạnh vẫn còn đó.

Thế nhưng, nhãn dán phía dưới cửa mộ lại biến mất rồi.

Bàn Tử thấy cảnh này, gần như kêu lên: "Ối ối!

Nhãn biến mất rồi!

Mộ thất mới, mới tinh!" Thiên Chân gật đầu.

"Thế nào?

Vào không?" Tống Đường nói: "Vào!

Xem ra cách này của chúng ta khả thi!

Trước tiên vào xem bên trong có gì!

Sau đó cứ thế chờ đợi, từng cái một tra xét các mộ thất khác!

Cuối cùng sẽ nghiên cứu hai bên cuối hành lang, xem có không gian ẩn giấu nào không!" Mọi người gật đầu, thực ra họ cũng đã hơi nóng lòng rồi.

Chương 199

Ngay lập tức Tống Đường lấy ra một tờ giấy ghi chú, viết lên bên trong cửa mộ thất chữ "Gian thứ sáu".

Sau đó mới gọi mọi người cùng vào.

Và khi họ bước vào mộ thất này.

Lập tức tất cả mọi người đều thấy.

Ngay giữa mộ thất, lại đặt một chiếc quan tài gỗ màu đen.

Chiếc quan tài trông có vẻ đã sắp hỏng rồi, bị mục nát khá nghiêm trọng.

Nhưng tổng thể vẫn có thể nhận ra là hình dạng quan tài.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc nói: "Vãi nồi, đây phải là loại bánh chưng gì mà có thể phá hỏng quan tài đến mức này chứ?

Tôi nói có mở không?" Thiên Chân nghe vậy không trả lời, mà nhìn về phía Tống Đường bên cạnh.

Thế nhưng, lúc này Tống Đường lại căn bản không đi nhìn chiếc quan tài kia, mà nhìn vào một bức tường trong đó.

Thiên Chân thấy vậy liền đi tới: "Sao vậy?" Tống Đường chỉ vào bức tường trước mặt nói: "Cậu xem những bích họa này, miêu tả cái gì vậy?" Thiên Chân ngẩn người, quay đầu đi nhìn.

Quả nhiên thấy trên bức tường của mộ thất này, lại có những bích họa điêu khắc.

Nhưng những bích họa này cũng giống như quan tài, đều bị phai màu rất nghiêm trọng.

Mộ thất này không biết sao lại vậy, dường như những thứ đặt

trong mộ thất này đều bị hư hại rất nghiêm trọng.

Nhưng mặc dù bích họa bị phai màu nghiêm trọng, vẫn có thể thông qua một số đối chiếu mà phát hiện ra ý nghĩa đại khái được miêu tả.

Thiên Chân nói: "Cái này dường như miêu tả tình hình nhập liệm thì phải!

Hơn nữa trang phục của những người này phù hợp với đặc điểm trang phục thời Uông Tàng Hải!

Rất có thể, đây chính là cảnh họ chôn cất chủ nhân mộ trong mộ thất này!" Tống Đường gật đầu.

Bàn Tử đứng một bên thấy họ cứ lẩm bẩm nhìn bức tường, liền cũng đi tới.

Sau khi nhìn thấy bích họa trên tường, liền nói: "Ối, hóa ra trong mộ thất này chôn một người phụ nữ à!

Xem ra người phụ nữ này thân phận không tầm thường đâu!" Thiên Chân hỏi lại: "Phụ nữ?

Ông làm sao biết chôn là phụ nữ?" Bàn Tử nghe vậy nói: "Ối, các cậu không nhìn à, trên quan tài kia điêu khắc là phượng hoàng!

Tuy rằng mục nát rất nghiêm trọng, nhưng vẫn có thể nhận ra là quan tài nữ!" Hai người ngẩn người, đều đi nhìn bích họa.

Phần quan tài trên bích họa quả thật bị phai màu rất nghiêm trọng.

Không thể nhìn ra nam nữ.

Nhưng từ cảnh nhập táng mà xem, dường như là nhập táng phụ nữ.

Vì người cúng bái ở phía trước nhất là một người đàn ông trông như ông lão.

Trông có vẻ là người đàn ông của người được chôn.

Đây là suy đoán thông thường.

Ví dụ khi nhập táng, người cúng bái ở phía trước nhất là một bà lão, thì rất có thể người chết chính là chồng bà.

Ngược lại thì là vợ ông ta.

Đương nhiên, nếu là loại người tóc bạc tiễn người tóc đen, thì tình huống tự nhiên cũng sẽ khác.

Vì vậy nói đây là tình huống thông thường.

Nội dung trên bích họa không đầy đủ, rất khó liên hệ để xem.

Nhưng nội dung bức bích họa đầu tiên rõ ràng khiến họ có chút không hiểu.

Đó là một bức tranh xuất hành, miêu tả cảnh một đại gia đình người đi ra ngoài.

Trong bức tranh có thể thấy một nhóm người khiêng một loại kiệu giống như kiệu lớn của quan lại.

Nhưng loại kiệu đó không có mái che.

Mà người ngồi trên kiệu, lại là một cô gái trẻ.

Trong đám đông đi theo bên cạnh kiệu, thậm chí còn có cả ông lão bà lão.

Nhưng duy nhất chỉ có cô ấy ngồi trên đó.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Ối cậu xem, đây chính là hình ảnh thu nhỏ của một xã hội không hài hòa!

Đâu như xã hội hài hòa hiện tại của chúng ta, qua đường còn phải nhớ đỡ bà lão chứ!" Thiên Chân cau mày, nhìn Tống Đường bên cạnh.

Tống Đường cũng không thể lý giải, suy nghĩ một lát rồi nói: "Có

lẽ người này thân phận rất cao quý, hoặc giả là....” Thiên Chân hỏi: “Hoặc giả là gì?” Tống Đường trầm tư một lát nói: “Khả năng đó quá nhỏ, hơn nữa nội dung bích họa căn bản không thể chứng thực suy đoán của tôi!

Không bằng mở quan tài ra xem, nếu bên trong có những thứ như truyện ký, biết đâu có thể giải đáp nghi hoặc của chúng ta!” Bàn Tử vừa nghe nói muốn mở quan tài, lập tức hứng thú: “Tôi đã nói mà, mở quan tài sớm chẳng phải biết hết mọi thứ rồi sao?

Các cậu cứ phải lề mề!

À mà, chiếc quan tài và bích họa này có đáng tiền không?” Tống Đường nghe vậy nói: “E rằng không đáng tiền lắm, dù sao hư hại quá nghiêm trọng rồi.

Nhưng cũng phải xem trong quan tài này có đồ vật gì khác không!

Thôi thì cứ mở quan tài ra rồi nói!” Bình thường, Tống Đường không thích mở quan tài.

Vì rất lãng phí thời gian, hơn nữa còn có thể gặp nguy hiểm.

Mặc dù mở quan tài có thể thu được nhiều tài phú hơn, nhưng rủi ro tương ứng cũng rất lớn.

Nếu không phải quan tài của chính chủ, Tống Đường thiên về việc trực tiếp bán đấu giá nó.

Nếu người mua cần, cậu mới cung cấp dịch vụ mở quan tài.

Nhưng lần này thì khác.

Điều quan trọng nhất trong mộ đáy biển thực ra là quan tài của Uông Tàng Hải.

Vì vậy, nói cho cùng những quan tài khác này đều có thể ẩn chứa manh mối.

Và vì những manh mối này, cậu cũng không thể không dành thêm một chút thời gian để mở quan tài.

Quy củ cũ, trước khi mở quan tài, Bàn Tử chạy đến góc đông nam đốt một cây nến thắp trà.

Theo lời ông ta nói, loại quan tài hư hại nghiêm trọng đến mức này và quan tài có niên đại rất lâu, trước khi mở quan tài tốt nhất là nên thắp một cây nến thắp trà ở góc đông nam.

Bởi vì loại quan tài này, cái trước có thể có bánh chưng lợi hại bên trong.

Còn cái sau vì niên đại quá lâu, có thể có oán khí!

Cho nên tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Nhưng quan tài mới thì không cần thiết.

Theo lời Bàn Tử, quan tài mới chôn cất, chắc chắn còn chưa kịp "hòa nhập" với giới thi thể đâu.

Một quả dưa mới (chỉ người mới chết) dù có bật dậy cũng chẳng có gì đáng sợ.

Tống Đường bày tỏ sự bất lực, dù sao cái nghề này của cậu không có nhiều quy tắc như vậy.

Tất cả chỉ vì tiện lợi, xuất phát từ nhu cầu thực tế.

Sau khi Bàn Tử đốt nến thắp trà, mọi người liền vây quanh chiếc quan tài này.

Sau đó Bàn Tử lấy ra móng vuốt thăm dò chuẩn bị mở quan tài.

Thế nhưng, cái móng vuốt đó vừa cạy vào khe hở của tấm ván quan tài.

Lập tức Bàn Tử liền ngẩn người.

“Hử?

Hình như bên dưới không có niêm phong!” Vừa nói, ông ta cúi người xuống nhìn một chút, sau đó đứng dậy liền đi đẩy tấm ván quan tài.

Quả nhiên, tấm ván quan tài vừa đẩy đã mở ra.

Căn bản không hề bị niêm phong.

Cảnh này khiến mọi người đều hơi ngớ người.

Nhưng khi Bàn Tử đẩy tấm ván quan tài ra, mọi người lại thấy.

Trong chiếc quan tài này, lại trống rỗng!

Ngoại trừ những vật phẩm bồi táng như chăn bông đã mục nát, bên trong lại không có gì cả.

Ồ, thực ra vẫn có.

Chỉ là một món đồ giả cổ giống như gối.

Đặt ở vị trí phía trên trong quan tài.

Thông thường dùng để đặt đầu thi thể.

Mà trong toàn bộ quan tài, ngoại trừ những vật phẩm bồi táng này ra, lại căn bản không có thi thể.

Cảnh này khiến mọi người đều ngớ người.

Chương 200

Bàn Tử mắng: "Vãi nồi, đây chẳng lẽ là quan tài giả sao?

Đặt ở đây chẳng lẽ là để trang trí phong thủy?" Tống Đường cũng cảm thấy là khả năng này.

Dù sao chiếc quan tài và bích họa này đều bị hư hại quá nghiêm trọng rồi.

Mức độ hư hại này, hiển nhiên nói rõ vị trí phong thủy ở đây cũng không tốt.

Cho nên đặt một quan tài rỗng, điều này hoàn toàn có thể lý giải được.

Thế nhưng ngay khi họ gần như đã có thể khẳng định chính là tình huống này.

Đột nhiên Tiểu Ca bên cạnh lại mở miệng nói: "Không đúng!

Ở đây từng chôn người!" Mọi người ngẩn người, vội vàng đi nhìn vị trí của Tiểu Ca.

Chỉ thấy cậu ta lại đang ngồi xổm trên mặt đất, và trước mặt cậu ta chính là tấm ván quan tài mà Bàn Tử đã đẩy ra.

Nhưng lúc này toàn bộ tấm ván quan tài đã bị lật hẳn lại.

Mọi người thấy.

Trên tấm ván quan tài đó, lại dày đặc vô số vết cào.

Nhìn thấy khiến người ta rợn tóc gáy!

Thiên Chân đưa tay ra sờ sờ, sau đó khoa tay múa chân một chút.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Những vết cào đó, lại là do người dùng ngón tay để lại.

Đương nhiên, cũng có thể là do "bánh chưng" dùng ngón tay để lại.

Dù sao lúc đó người đã được chôn trong đó rồi.

Rất có thể là đã chết rồi, sau đó bật dậy thành xác sống.

Tình hình cụ thể rốt cuộc là thế nào, đã không ai biết.

Nhưng có một điểm có thể xác định là.

Nơi này lúc đầu chắc chắn không phải quan tài rỗng, sau này mới biến thành quan tài rỗng.

Nhưng nếu là như vậy.

Vậy thi thể bên trong đi đâu rồi?

Chẳng lẽ là chính nó đã đẩy quan tài ra, sau đó chạy thoát sao?

Vậy thứ này bây giờ ở đâu chứ?

Tống Đường vừa nghĩ vừa vội đứng dậy đi nhìn xung quanh.

Lúc này cậu lại có một loại cảm giác bị người ta nhìn trộm.

Thiên Chân vội nhắc nhở: "Đừng tự dọa mình, nếu thi thể kia còn ở trong mộ thất này, chúng ta không thể nào lúc đầu không phát hiện ra!" Chỉ là hiển nhiên lúc này nói như vậy, cũng không có tác dụng gì.

Ngay cả Bàn Tử cũng căng thẳng lên, vội mở chốt an toàn của súng ra.

Nhưng họ nhìn chằm chằm xung quanh vài phút, thật sự không tìm thấy thứ gì kỳ lạ.

Vẻ mặt căng thẳng, lúc này mới dần dần dịu đi một chút.

Thiên Chân nói: "Có thể 'bánh chưng' kia sau khi chạy ra đã rời khỏi đây rồi!

Các cậu không cần căng thẳng như vậy!" Bàn Tử gật đầu, khả năng này vẫn rất lớn!

Dù sao mộ thất ở đây sát ngay hành lang, một khi chạy ra muốn quay lại thì lại quá trông vào vận may.

Tống Đường thấy xung quanh quả thật không có gì kỳ lạ, lúc này mới vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Ý bảo ông ta qua giúp lật xem đồ trong quan tài.

Xem có thứ gì khác bán được không.

Còn Thiên Chân thì không hứng thú gì với việc bán đồ, liền cùng Tiểu Ca sang một bên nghỉ ngơi.

Tống Đường và Bàn Tử thì dùng móng vuốt thăm dò móc hết đồ trong quan tài ra.

Họ phát hiện, trong quan tài này ngoài lớp chăn bông rách nát kia ra.

Cũng chỉ có một chiếc gối giả cổ.

Còn lại thì thật sự không có gì cả.

Bàn Tử cầm chiếc gối lắc lắc, bên trong lại truyền ra tiếng "keng keng keng" trầm đục.

Lập tức Bàn Tử liền cười: "Ai chà, ở đây thật sự có đồ!" Vừa nói, Bàn Tử liền xé chiếc gối ra.

Thứ đó vốn đã mục nát rất nghiêm trọng.

Bàn Tử vừa xé ra, bên trong quả nhiên lộ ra một món đồ.

Bàn Tử lấy món đồ đó ra.

Mọi người lập tức nhìn thấy.

Bên trong chiếc gối này lại đặt một khối ngọc giản.

Hình dạng rất giống với ngọc giản tấu sớ mà các đại thần thời cổ đại thường dùng khi thượng triều.

Tổng thể có hình chữ nhật không đều.

Trên đó dường như còn khắc đầy chữ.

Tống Đường thấy vậy vội gọi Thiên Chân qua xem.

Thiên Chân thấy họ phát hiện ra đồ mới, liền vội đứng dậy chạy qua.

"Đây là ngọc giản ghi chép à!" nhìn ngọc giản trong tay nói.

"Ngọc giản ghi chép?

Cậu nhận ra chữ trên đó à?" Thiên Chân nghe vậy nhìn chằm chằm vào ngọc giản một lúc rồi nói: "Không nhận ra hết, nhưng có thể nhìn ra một phần!

Trên đây ghi chép hẳn là thông tin của chủ nhân chiếc quan tài này!

Tên tôi cũng không nhận ra, nhưng điểm này các cậu xem!" Vừa nói Thiên Chân vừa chỉ vào một phần nội dung trong đó: "Người này quả thật là một người phụ nữ, hơn nữa khi sống lại sống gần một trăm ba mươi tuổi!" Bàn Tử hỏi: "Một trăm ba mươi tuổi?

Từ làng Trường Thọ ra à?" Thiên Chân lắc đầu.

"Nghĩ gì thế, đó là thời cổ đại mà!

Người thời cổ đại nói chung tuổi thọ không dài bằng người hiện đại, câu đó nói thế nào ấy nhỉ, 'tuổi sáu mươi xưa nay hiếm'!

Người thời cổ đại mà sống quá sáu mươi tuổi đã rất hiếm rồi!

Người này ở thời đại đó, có thể sống một trăm ba mươi tuổi, tuyệt đối là một kỳ tích rồi!

Hơn nữa cậu quên à, vừa nãy chúng ta xem bích họa!

Trên bích họa cô ta trông không giống bà lão!" Nói đến đây, Thiên Chân nhìn về phía Tống Đường: "Vừa nãy cậu có phải muốn nói, chủ nhân chiếc quan tài này có lẽ cũng đã từng uống thuốc trường sinh không!" Tống Đường gật đầu.

Và Thiên Chân dường như đã hiểu suy đoán trong lòng cậu.

Cậu ta nhìn chiếc quan tài, lại nhìn ngọc giản này, kêu lên: "Nếu là vậy, thì quả thật có thể giải thích được!" Bàn Tử không hiểu: "Thế à?" Fan phòng livestream thì càng ngớ người.

Thiên Chân hít một hơi thật sâu, nói: "Chủ nhân của chiếc quan tài này, thực ra chúng ta đã từng gặp rồi!

Cô ta chính là... cái Cấm Bà mà chúng ta đã gặp lúc đầu!" Bàn Tử ngẩn người: "A?

Cấm Bà?" Fan phòng livestream cũng ngẩn ra.

"Sao lại là Cấm Bà chứ?" "Đúng rồi, sao lại là cô ta?" "Đúng rồi Thiên Chân tiểu ca ca, cậu giải thích đi chứ!" "Đường Bảo cậu giải thích cũng được mà!" Fan phòng livestream đều nói.

Kết luận này thực sự quá bất ngờ đối với mọi người.

Nhưng kết quả này đối với Tống Đường và Thiên Chân mà nói, lại nằm trong dự đoán.

Thiên Chân dường như không muốn nói, cầm ngọc giản sang một bên tiếp tục nghiên cứu.

Tống Đường thấy vậy bất lực nói: "Chuyện này nói ra thì hơi dài, chúng ta từ từ nói!" Vừa nói, cậu vừa ngồi xuống một bên, châm một điếu thuốc, vừa hút vừa kể.

Chuyện này còn phải kể từ Thiết Tam Giác.

Ban đầu, sau khi Tà Đế ra khỏi mộ đáy biển, đã tỉ mỉ hồi tưởng lại

toàn bộ trải nghiệm ở mộ đáy biển.

Trong đó có người dường như đã nói với cậu ta một câu.

Và sau này cậu ta cũng đã đưa ra kết luận.

Đó là, trong mộ thuyền chìm của Uông Tàng Hải này, dường như ông ta kỵ húy cái gì thì lại đặt cái đó vào.

Ví dụ, trong một mộ thất lại có hài cốt mèo chết.

Mèo là thứ rất kỵ húy trong cổ mộ.

Chương 201

Tương truyền nếu mèo chạm vào thi thể, sẽ khiến thi thể lập tức bật dậy thành xác sống.

Vì vậy việc thứ này xuất hiện trong mộ thất, thực sự khiến người ta không thể lý giải được.

Sau này họ lại gặp Cấm Bà trong cổ mộ.

Tà Đế lúc đó vì Uông Tàng Hải là một người vô cùng tự phụ.

Trong cổ mộ sợ cái gì, ông ta liền cố ý đặt cái đó vào.

Cũng có thuyết pháp là, những thứ này đều là những vật phẩm trong cổ mộ mà Uông Tàng Hải đã thu thập được trong suốt sự nghiệp kiến trúc của mình.

Để thể hiện năng lực của mình, ông ta đều đặt vào cổ mộ của chính mình.

Nhưng bây giờ nghĩ lại.

E rằng những điều này đều quá phiến diện.

Nếu Cấm Bà là một thứ hoàn toàn không liên quan đến trường sinh.

Thì giải thích như vậy còn có thể hiểu được.

Nhưng Cấm Bà là sản vật của trường sinh, chuyện này e rằng không đơn giản như tưởng tượng.

Tống Đường nói: "Tôi vẫn còn nhớ, năm đó chú Ba của Tà Đế từng kể lại khi họ lần đầu tiên tiến vào mộ đáy biển!

Họ phát hiện ra một chiếc Tiếu Tử Quan (quan tài cười)!" Thiên Chân nghe vậy gật đầu, chuyện này cậu ta tự nhiên không thể nào

quên.

Tống Đường tiếp tục nói: "Đúng vậy, Tiếu Tử Quan thông thường dùng để chứa những thi thể vô cùng nguy hiểm!

Tôi có một suy đoán, trong mộ thất ở mộ đáy biển này!

Rất có thể có hai mộ thất riêng biệt, và hai mộ thất này có lẽ chôn cất chính là sản vật của trường sinh!

Một cái là Cấm Bà!

Cũng chính là chiếc quan tài chúng ta vừa tìm thấy này!

Và một cái khác, có lẽ chôn cất là Huyết Thi!

Chính là ở trong chiếc Tiếu Tử Quan kia!

Quan tài gỗ bị Cấm Bà mở ra chạy thoát, nhưng Tiếu Tử Quan là quan tài đúc kim loại, Huyết Thi căn bản không thể ra ngoài!

Cuối cùng bị kẹt chết ở bên trong!

Nếu suy đoán này là đúng, vậy trong mộ thất ở đây chắc chắn có một chiếc Tiếu Tử Quan!

Chỉ là vị trí của nó, có thể không ở đây!

Mà là ở cuối hành lang gần vị trí mũi thuyền!" Thiên Chân gật đầu.

Quả thật có khả năng này.

Dù sao trong nội dung chú Ba kể cho cậu ta lúc trước, phần này cậu ta nhớ rất sâu sắc.

Tự nhiên sẽ không quên những điều này.

Mà những nội dung này liên hệ với tình huống hiện tại, quả thật có cơ sở lý luận!

Bàn Tử hoàn toàn không hứng thú với những điều này, nói: "Tôi

nói này, mấy thứ này với việc tìm vị trí quan tài Uông Tàng Hải căn bản chẳng liên quan gì!

Hơn nữa các cậu cũng nói đây chỉ là suy đoán thôi!

Vậy chúng ta tiếp theo làm thế nào?

Mấy thứ này có bán hay không đây!" Tống Đường nghe vậy nhìn ba món đồ này.

Rất nhanh thông tin liền hiện ra. 【Tên vật phẩm: Bích họa phai màu】 【Giá trị: 2 vạn】 【Nguồn gốc: Bích họa được vẽ vào đầu thời Minh, bị phai màu nghiêm trọng nên giá trị không cao】 【Tên vật phẩm: Quan tài gỗ mục nát】 【Giá trị: 1 vạn】 【Nguồn gốc: Quan tài gỗ được làm vào thời kỳ đầu Minh, bị mục nát nghiêm trọng nên giá trị không cao】 【Tên vật phẩm: Ngọc giản ghi chép】 【Giá trị: 30 vạn】 【Nguồn gốc: Được khắc từ ngọc thạch trung cấp, có ghi chép chữ viết, giá trị không tệ!】 Nhìn bảng giá, Tống Đường nói: "Đồ vẫn phải bán, thế này Bàn Tử ông bán đi, tôi dọn dẹp đồ đạc chút!

Chúng ta tốc chiến tốc thắng, bán xong đồ thì đi tìm các mộ thất khác!

Tổng cộng ba mươi vạn bao hết, không bán lẻ!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, đã đợi sẵn rồi.

Thế là bắt tay vào lắp đặt thiết bị livestream.

Thực ra những thứ này cũng chẳng có gì nhiều để thu dọn.

Bích họa họ cũng không tháo xuống được, cứ để đó cho người mua tự tháo sau.

Còn về quan tài, đồ đạc cũng đều ở đây rồi.

Tốt nhất là đừng động vào lung tung, nhỡ lại rớt giá.

Đến lúc đó e rằng ngay cả một vạn cũng không bán được, chỉ có thể bán làm củi đốt thôi.

Quan trọng nhất là ngọc giản này.

Thứ này có thể mang ra ngoài.

Vì vậy có thêm một quy trình đóng gói và gửi hàng ra ngoài.

Thiên Chân dường như vẫn rất hứng thú với thứ này, cứ cầm mãi mà xem.

Tống Đường thấy vậy cũng không làm phiền cậu ta, liền ngồi xuống một bên một mình hút thuốc.

Còn Tiểu Ca thì từ đầu đến cuối không nói mấy, một mình ngồi yên lặng một bên.

Thiên Chân nhìn một lúc, lại nhìn Tiểu Ca, dường như cảm thấy trong lòng không đành lòng.

Liền đến hỏi Tống Đường: "Đường lão đệ, cậu nói thật cho tôi biết chúng ta còn phải trì hoãn bao lâu nữa mới có thể đi tìm mộ thất của Uông Tàng Hải!

Trước đây chúng ta đều đã phân tích, cổ mộ của Uông Tàng Hải hoặc là ở phía trên hành lang, hoặc là ở phía dưới!

Và việc phát hiện sáu gian mộ thất này, gần như có thể xác định phía dưới sẽ không có mộ thất ẩn giấu!

Mộ thất của Uông Tàng Hải chắc chắn ở phía trên, chúng ta cũng không thể cứ để Tiểu Ca đợi mãi như vậy được chứ!" Tống Đường nghe vậy nhìn Tiểu Ca, sau đó nói với Thiên Chân: "Đừng hoảng, theo suy đoán của tôi, chúng ta gần như đã sắp tra xét xong rồi!

Tôi vẫn kiên tin vào khái niệm 'số cực hạn'!

Mộ thất ở đây sẽ không quá chín cái!

Và trừ đi mộ thất của Uông Tàng Hải, bên dưới này tối đa chỉ có tám gian mộ thất!

Đây đã là cái thứ sáu rồi!

Nói cho cùng, cũng chỉ còn lại hai gian mộ thất!

Lát nữa Bàn Tử bán xong đồ, chúng ta sẽ trực tiếp đi tìm mộ thất có Tiểu Tử Quan!

Chỉ cần tìm thấy, thì chỉ còn thiếu một gian mộ thất cuối cùng!" Thiên Chân nghe vậy cau mày nói: "Thế nếu không phải tám gian thì sao?

Chẳng lẽ chúng ta còn phải trì hoãn tiếp à?" Tống Đường nghe vậy lắc đầu nói: "Sẽ không!

Vì muốn tìm gian cuối cùng này, chúng ta sẽ phải tiếp tục đợi!

Cho nên trong quá trình này cơ bản cũng có thể phán đoán ra suy đoán của tôi có đúng hay không!

Thế này đi, tôi đảm bảo!

Nếu thật sự vượt quá chín gian mộ thất, thì chúng ta sẽ đi tìm mộ thất của Uông Tàng Hải trước!

Cùng lắm còn lại, sau khi chúng ta giúp Tiểu Ca lấy được đồ, tôi sẽ tự mình quay lại từ từ tìm!" Thiên Chân nghe vậy gật đầu.

"Thế này còn tạm được!

Tuy cậu vì tiền, nhưng cứ để Tiểu Ca đợi mãi như vậy cũng không phải cách, cậu cũng thông cảm chút đi!" Tống Đường gật đầu.

Tiểu Ca là một vật quý, cậu cũng muốn sau này đều có thể mang theo.

Nhưng vấn đề là điều này không phải cậu có thể quyết định được.

Cho nên trong khoảng thời gian ít ỏi này, chắc chắn vẫn phải chiếu cố cảm nhận của Tiểu Ca.

Bên Bàn Tử bán hàng rất nhanh.

Bản thân cũng chỉ có ngọc giản là đáng tiền.

Mà Kiều Nhị Gia vốn dĩ rất thích đồ ngọc.

Vì vậy không có bất kỳ bất ngờ nào, món đồ này cuối cùng được ông ta mua với giá 40 vạn.

Trong lúc đó Minh Thúc cũng muốn tranh một chút, chỉ tiếc ông ta quá tính toán chi li, không cạnh tranh lại được Kiều Nhị Gia.

Cuối cùng món đồ này được Kiều Nhị Gia mua.

Thiên Chân vẫn muốn tiếp tục nghiên cứu một chút, liền nói sau khi ra ngoài cậu ta sẽ tự mình đóng gói và gửi hàng cho Kiều Nhị Gia.

Cứ để Tống Đường đừng quản nữa.

Tống Đường cũng lười quản nhiều chuyện như vậy, ngọc giản này do Thiên Chân bảo quản cậu cũng yên tâm.

Bán xong đồ, vài người liền thu dọn một chút.

Sau đó lên đường rời khỏi mộ thất thứ sáu này.

Khi đi ra ngoài, cửa mộ bên ngoài không ngoài dự đoán lại xảy ra biến hóa.

Chương 202

Nhưng họ từng người một nhìn qua phát hiện, những cửa mộ này họ đều đã vào rồi.

Tống Đường lấy một tờ giấy ghi chú trắng, dán lên hành lang bên ngoài cửa mộ.

Biểu thị rằng vị trí cửa mộ này, hai gian họ đều đã tra xét xong.

Lần sau quay lại thì không cần quan tâm đến đây nữa.

Sau đó Tống Đường mới chỉ vào cuối hành lang nói: "Đi!" Vài người đi theo cậu ta một mạch về phía trước.

Rất nhanh mọi người đã đến cuối hành lang này.

Theo vị trí hiện tại của họ.

Bên trong bức tường cuối hành lang này, hẳn là vị trí mũi thuyền của cả con thuyền chìm.

Mà trước đó trên máy tính họ đã suy đoán.

Hai bên gần cuối hành lang này có thể có không gian ẩn giấu.

Đã đến đây rồi tự nhiên phải tra xét rõ ràng hết.

Tống Đường bật thiết bị dò đường, hướng về một bên bức tường bắt đầu điều chỉnh thử nghiệm.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Không phải lại phải đợi rất lâu chứ!" Tống Đường lắc đầu.

"Lần này chúng ta không cần tạo mô hình, thiết bị dò đường này được trang bị chức năng dò xung!

Có thể trực tiếp tra xét rõ ràng phía sau bức tường này có mộ thất

ẩn giấu hay không!" Trong lúc nói chuyện, trên màn hình máy tính đã hiện ra kết quả.

Trên đó hiển thị một không gian rất nhỏ, bên trong dường như còn đặt rất nhiều đồ vật.

Tống Đường nhìn rồi nói: "Nơi này quả nhiên không có mộ thất, bên trong hẳn là giếng cơ quan!

Chúng ta không cần vào nữa!

Tôi xem bên còn lại!" Vừa nói Tống Đường vừa đi tra xét bên còn lại, quả nhiên kết quả gần như giống hệt bên này.

Thấy kết quả này, Tống Đường cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này không có mộ thất, vậy thì càng ngày càng gần với suy đoán của cậu.

Cuối cùng cậu chĩa thiết bị thẳng vào bức tường phía trước hành lang.

Và lần này, quả nhiên kết quả khác rồi.

Sau khi dò xét hiển thị phía trước hành lang, quả nhiên có một gian mộ thất.

Hơn nữa độ dày cũng không dày, chỉ là máy dò không thể dò ra cơ quan.

Vì vậy làm thế nào để vào, thì vẫn phải tự họ xem xét.

Tống Đường đang thu dọn đồ đạc, Thiên Chân nhìn Tiểu Ca nói: "Tiểu Ca, cái này thì phải trông vào cậu rồi!" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, tiến lên đặt tay lên bức tường bắt đầu sờ soạng.

Tống Đường thấy vậy cũng hứng thú, cậu thu dọn đồ đạc xong, liền đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Trước đây vẫn luôn nghe nói Phát Khâu thần chỉ của Tiểu Ca lợi hại thế nào.

Lần này có thể tận mắt chứng kiến, cũng đáng rồi.

Chỉ thấy ngón tay Tiểu Ca sờ trên bức tường một lúc.

Đột nhiên dừng lại trước một viên gạch xanh.

Chỉ thấy sắc mặt cậu ta đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Sau đó lòng bàn tay đột nhiên dùng sức.

Gần như đồng thời, chỉ nghe thấy tiếng "rắc" trầm đục.

Viên gạch xanh kia lại toàn bộ lõm vào.

Đồng thời trên bức tường cuối hành lang này, quả nhiên xuất hiện biến hóa.

Một bức tường rộng khoảng nửa mét từ từ mở ra.

Một lối đi, quả nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Vài người nhìn nhau.

Ngay lập tức Tống Đường liền là người đầu tiên chui vào.

Vài người theo sát phía sau.

Đợi họ vào trong thông đạo, lập tức họ đã thấy.

Trong thông đạo này, quả nhiên là một gian mộ thất.

Mà trong mộ thất lại rõ ràng đặt một chiếc quan tài khổng lồ!

Nhưng chiếc quan tài đó vừa nhìn đã biết là kim loại.

Trên mặt quan tài còn khắc một hình người nhô ra.

Chỉ là vị trí khuôn mặt được khắc thành một dáng vẻ đáng sợ.

Miệng há rộng, lại có một cái lỗ tròn thông thẳng vào bên trong quan tài.

Đây không phải Tiếu Tử Quan (quan tài cười) trong truyền thuyết thì là gì nữa!

Thiên Chân nhanh chóng tiến lên, lập tức nhìn thấy ở lối vào của Tiếu Tử Quan.

Một mảng lớn đen sì.

Có tro do cháy, còn có một số vết nước sau khi nước khô.

Thấy cảnh này, cậu ta không khỏi nở nụ cười khổ.

Tống Đường biết cậu ta đang cười gì.

Chú Ba của cậu ta không lừa cậu ta!

Trong mộ đáy biển này thật sự có một mộ thất như vậy.

Mà từ tình hình của Tiếu Tử Quan này mà xem.

Chuyện năm đó, e rằng chú Ba của cậu ta cũng không hoàn toàn lừa cậu ta.

Tiếu Tử Quan này quả thật đã bị người ta dùng que củi cháy để đốt.

Cũng quả thật có người đã tiểu vào bên trong.

Cái mùi nước tiểu hôi thối đó bây giờ vẫn còn có thể ngửi thấy thoang thoảng.

Bàn Tử nhìn chiếc quan tài, tặc lưỡi nói: "Lợi hại thật, Bàn gia tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiếu Tử Quan đó!

Đường lão đệ, cậu có camera lỗ kim không?

Thò vào xem thử đi, bên trong rốt cuộc có phải Huyết Thi không!" Tống Đường nghe vậy nói: "Yên tâm, chắc chắn phải xem!

Không xem sao chứng thực suy đoán của tôi được!

Nhưng khoan đã, bên trong mộ thất này còn có một lớp lót, chúng

ta đi xem bên trong có gì đã!" Vừa nói Tống Đường vừa đi về phía bên trong mộ thất.

Bên trong mộ thất này còn có một gian mộ thất lồng.

Nếu cậu không nhớ nhầm, mộ thất bên trong này hẳn là có một cái hồ nước.

Từ cái hồ nước này đi ra, nếu bơi thẳng lên trên, hẳn là có thể nhìn thấy những cổ thi Nhạc Vũ mà chú Ba năm đó đã nói.

Nhưng còn lại bao nhiêu thứ này thì khó nói rồi.

Cậu cũng lười đi tìm, lát nữa bán thông tin này đổi lấy chút tiền cũng được rồi!

Nghe thấy lời Tống Đường nói, Bàn Tử lúc này mới không nói nhiều nữa.

Chỉ cần Tống Đường có ý tưởng này thì ông ta cũng mãn nguyện rồi.

Một hàng người đi theo Tống Đường, trực tiếp vòng qua Tiếu Tử Quan kia, đi về phía phòng lồng phía trước mộ thất.

Và khi họ bước vào phòng lồng, quả nhiên đã thấy.

Bên trong phòng lồng này không có quan tài.

Duy nhất chỉ có một cái hồ nước lớn.

Và nhìn thấy cái hồ nước lớn này, Thiên Chân không khỏi ngẩn người.

Nhìn chằm chằm vào hồ nước lớn rất lâu, không nói một lời.

Chỉ là mắt hơi đỏ hoe.

Bàn Tử và Tống Đường thấy vậy đều biết, cậu ta lại nhớ đến chú Ba của mình.

Câu chuyện chú Ba kể cho cậu ta lúc trước, chính là bắt đầu từ đây!

Không ngờ có một ngày, cậu ta lại đến nơi này.

Và thật sự nhìn thấy tình hình mà chú Ba đã miêu tả khi kể cho cậu ta lúc trước.

Chương 203

Bàn Tử tiến lên vỗ vỗ Thiên Chân, nói: "Mọi chuyện qua rồi, người nên nhìn về phía trước, quên những điều này đi chứ!

Tiểu Ca cũng đã về rồi, cậu còn gì không hài lòng nữa!" Thiên Chân nghe vậy nhìn Bàn Tử.

"Ông còn có thể nói ra câu 'người nên nhìn về phía trước' à?

Ông chẳng phải vừa mở miệng là 'nhìn trước nhìn sau' sao?" Bàn Tử nói: "Ai!

Thô tục không chịu nổi, Bàn gia tôi là người như vậy sao?" Tống Đường thấy họ còn có tâm trạng cãi nhau, cũng không còn lo lắng nữa.

Kiểm tra một chút căn phòng lồng này, bên trong quả thật không có gì.

Sau đó liền gọi: "Được rồi, chúng ta quay lại mở Tiếu Tử Quan!

Ít nhất cũng xem bên trong là gì, tiện thể bán nó đi!

Sau đó chúng ta sẽ quay lại tiếp tục đi tìm các mộ thất khác!" Bàn Tử đã sớm không thể đợi được nữa, lập tức liền đi theo chạy về.

Còn Thiên Chân và Tiểu Ca thì đi theo phía sau.

Thực ra muốn xem bên trong Tiếu Tử Quan này có gì, cũng không khó.

Cách trực tiếp nhất chính là dùng đèn pin để chiếu.

Nếu vận may không tốt, có thể sẽ không nhìn thấy gì cả.

Nhưng nếu vận may tốt, biết đâu lại vừa hay nhìn thấy đầu của "bánh chưng" trong quan tài này.

Vì nếu trong Tiếu Tử Quan này có thi thể, thì thông thường miệng sẽ vừa vặn đối diện với lối vào của Tiếu Tử Quan.

Tống Đường đặt ba lô xuống đất, lục tìm camera và các thiết bị khác bên trong.

Bàn Tử thì đã hơi nóng lòng chiếu đèn pin vào từ lối vào của Tiếu Tử Quan, ghé sát vào xem.

Lối vào của Tiếu Tử Quan này có một mùi nước tiểu hôi thối rất khó ngửi.

Nhưng ông ta căn bản không quan tâm, xuyên qua ánh đèn pin ông ta thấy.

Trong chiếc quan tài này thật sự có một thi thể nam.

Chỉ tiếc là phần lớn khuôn mặt đều bị cháy thành màu than.

Điều này hiển nhiên là do chú Ba và nhóm của cậu ta năm đó gây ra.

Còn ai đã đốt, và ai đã tiểu tiện vào đó, thì không biết được.

Dù sao phần nội dung này, ai biết chú Ba của Thiên Chân có kể ngược lại không.

Bàn Tử chỉ có thể nhìn thấy bấy nhiêu, ông ta cũng không muốn thò tay vào sờ.

Nhỡ "bánh chưng" bên trong bật dậy, chẳng phải sẽ xui xẻo sao.

Thế là liền đi thúc giục Tống Đường.

"Tôi nói Đường lão đệ, được chưa vậy?

Fan phòng livestream đều đang đợi xem đó." Tống Đường nói không nói nên lời: "Sắp xong rồi, thúc giục cái gì mà thúc giục!" Đồng thời đã cầm thiết bị đứng dậy.

Đó là một camera đi kèm với thiết bị mô hình 3D, có thể bay lượn trong không trung.

Như vậy cũng có thể nhìn thấy hình dáng tổng thể của thi thể bên trong một cách hoàn chỉnh hơn.

Tống Đường bảo Bàn Tử tránh ra, sau đó bật camera, ném vào miệng Tiếu Tử Quan.

Sau đó camera liền bắt đầu hoạt động.

Tống Đường gọi Tiểu Nhã, đồng bộ hình ảnh camera lên phòng livestream.

Rất nhanh, trong toàn bộ phòng livestream quả nhiên xuất hiện tình hình mà camera đã quay được.

Mọi người thấy, dưới ống kính camera.

Trong chiếc quan tài đó nằm đúng là một thi thể nam.

Vì tổng thể vóc dáng, đường nét và mức độ phập phồng của ngực, đều cho thấy đây là một thi thể nam.

Mà ngoại trừ phần đầu thi thể nam bị cháy đen.

Các phần khác của thi thể nam, thì mặc một bộ áo giáp đơn giản.

Dường như chủ nhân mộ này khi còn sống là một chiến sĩ.

Nhưng những nơi khác lộ ra ngoài trên cơ thể, làn da lại hiện ra một màu đồng xanh hơi tối.

Hơn nữa trên làn da màu đồng xanh, còn có những vảy nổi lên rất rõ ràng giống như vảy rắn.

Trông rất khó chịu.

Cái này giống như một con rắn mang hình dáng con người vậy.

Nhưng dáng vẻ này, cũng chính phù hợp với diện mạo của Huyết

Thi.

Huyết Thi không đầu mà họ tìm thấy trong Lỗ Vương cung lúc trước, thực ra cũng có hình dáng như thế này.

Huyết Thi sau khi chết da sẽ biến thành như vậy.

Tống Đường thao tác camera quay một vòng, cuối cùng cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

Ngay cả bia mộ cũng không phát hiện.

Cuối cùng chỉ có thể thu camera lại.

Bàn Tử hỏi bên cạnh: "Thế nào?" xem ra đã hơi nóng lòng muốn bán hàng rồi.

Tống Đường thấy vậy cười khổ nói: "Còn thế nào nữa, ông muốn bán thì cứ bán đi!

Vừa hay tôi cũng muốn yên tĩnh, suy nghĩ kỹ về bố cục nơi này!" Bàn Tử nói: "Được thôi, vậy tôi đi dựng sân khấu livestream!" Vừa nói Bàn Tử liền bắt đầu bận rộn một cách nóng lòng.

Còn Tống Đường thì tranh thủ liếc nhìn thông tin về Tiếu Tử Quan này.

Quả nhiên, rất nhanh thông tin liền hiện ra. 【Tên vật phẩm: Huyết Thi Tiếu Tử Quan】 【Giá trị: 700 vạn】 【Nguồn gốc: Huyết Thi được chôn cất vào đầu thời Minh, phần đầu thi thể có hư hại, nhưng tổng thể bảo quản hoàn hảo, giá trị không nhỏ】 Nhìn phần giới thiệu, trong lòng Tống Đường vẫn khá hài lòng.

Huyết Thi không đầu mà họ tìm thấy trong Lỗ Vương cung lúc trước, đã bán được 300 vạn.

Con này nói thế nào cũng là hoàn chỉnh, tuy phần đầu có chút hư hại!

Nhưng giá trị năm trăm vạn chắc chắn không thành vấn đề, chiếc Tiếu Tử Quan này có hình dáng kỳ lạ và được đúc bằng một lượng lớn kim loại.

Chỉ riêng hình dáng và kích thước tổng thể to lớn này, đều tuyệt đối là hiếm thấy.

Giá trị hai trăm vạn cũng không có bất kỳ vấn đề nào.

Bên này Tống Đường đã xem kỹ giá trị, bên kia Bàn Tử cũng cơ bản đã điều chỉnh xong thiết bị.

Ông ta mở miệng hỏi: "Giá bao nhiêu tiền?" Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: "Tiếu Tử Quan và Huyết Thi này bán cùng nhau, chúng ta căn bản không thể mở ra được!

Cho nên không bán lẻ, đóng gói cả hai 700 vạn!

Ngoài ra thêm 100 vạn!

Tôi còn có thứ khác muốn bán!" Bàn Tử gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Fan phòng livestream nghe vậy lại hứng thú.

"Đường Bảo, cái gì mà lại có giá trị một trăm vạn vậy?" "Đúng đó, cái này còn đắt hơn cả ăn tối cùng minh tinh mỹ nữ nữa chứ!" "Một trăm vạn thì phải là thứ gì chứ?" "Đúng vậy Đường Bảo cậu nói đi chứ!" Thấy fan phòng livestream đều hứng thú như vậy, Tống Đường liền mở miệng nói: "Cái này thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một tin tức!

Tin tức này tôi cảm thấy giá trị một trăm vạn không thành vấn đề!

Đương nhiên, cái này cũng giống như vụ cá cược của chúng ta lúc mới vào mộ đáy biển thôi!

Có kiếm được tiền hay không, cuối cùng thì phải xem vận may

của chính mình!" Minh Thúc lúc này liền nhảy ra: "Đường lão đệ, tình hình cụ thể là thế nào, cậu phải nói cho chúng tôi chứ!

Nếu không chúng tôi làm sao mà phán đoán được?" Có lẽ là thấy lần trước Đại Kim Nha kiếm được bội thu, mà lần này tiền đặt cược lại chỉ có một trăm vạn.

Cho nên cũng động tâm.

Kiều Nhị và Lưu Ly Tôn cũng xuất hiện, lần lượt yêu cầu cậu giới thiệu thêm một chút.

Tống Đường thấy mọi người vẫn khá hứng thú, thế là liền nói: "Thực ra cũng chẳng có gì!

Chú Ba của Tà Đế năm đó, từng tiến vào mộ đáy biển!

Và hướng ông ấy tiến vào, chính là mũi thuyền này!

Và khi ông ấy đi ra, cũng chính là sau khi ra khỏi hồ nước bên trong mộ thất Tiếu Tử Quan này!

Ông ấy đã gặp một đám cổ thi Nhạc Vũ trôi nổi trong biển!

Loại thi thể này chỉ còn lại da người, bị người ta làm thành phao nổi, trôi lơ lửng trong nước theo dòng chảy, hệt như đang nhảy múa theo âm nhạc!

Cho nên được gọi là, cổ thi Nhạc Vũ!

Nhưng năm đó chú Ba của Tà Đế khi ra ngoài dưỡng khí không đủ, cho nên đã chọc thủng một số cổ thi Nhạc Vũ để bổ sung dưỡng khí!

Cụ thể ông ấy đã dùng bao nhiêu thì tôi cũng không biết, cho nên lần này tôi bán là tin tức!

Sau khi có người mua, tôi sẽ công bố phạm vi cụ thể, sau đó người mua có thể tự mình dẫn người đi vớt vớt thử vận may!" "Cái

này...” Minh Thúc và những người khác nhất thời hiển nhiên đều có chút thất vọng.

Chương 204

Nhưng họ thất vọng không phải vì cổ thi Nhạc Vũ, cổ thi Nhạc Vũ này vẫn rất đáng tiền.

Họ thất vọng vì nội dung tin tức này.

Bị người ta dùng làm bình dưỡng khí một số.

"Một số" là bao nhiêu?

Một cái hay hai cái?

Thậm chí là toàn bộ?

Thứ này quá khó đoán, mà một khi cổ thi Nhạc Vũ đã bị chọc thủng thì cũng không còn đáng tiền nữa.

Chỉ là một miếng da người bình thường.

Giá trị của thứ này chính là khi nó ở trong nước, sống động như đang nhảy múa vậy.

Hơn nữa, còn phải tự mình phái người đến vớt.

Nếu có hàng thì còn đỡ, thế nếu không có thì sao?

Chẳng phải lỗ đến nỗi bố mẹ cũng không nhận ra à.

Minh Thúc làm ăn nhỏ lẻ kinh doanh mua bán sợ nhất chính là những chuyện có rủi ro quá lớn như thế này.

Thế nhưng, Lưu Ly Tôn hiển nhiên không quan tâm.

"Một trăm vạn phải không, nếu không ai lấy thì tôi lấy!

Một trăm vạn mà thôi, chư vị sẽ không quá bận tâm đâu nhỉ?" Lời này hiển nhiên là đang trào phúng Minh Thúc.

Thực ra tài lực của Minh Thúc không thể so sánh với Lưu Ly Tôn.

Minh Thúc cũng biết thằng nhóc này đang trào phúng mình.

Nhưng ông ta cũng không đáp lại, dù sao tài lực của mình quả thật không bằng người ta.

Thay vì đắc tội với cậu ta, thà để cậu ta đắc ý thì hơn.

Biết đâu sau này có cơ hội còn có thể hợp tác giúp mình một tay.

Nghĩ đến con trai mình, Minh Thúc liền coi như không thấy.

Tống Đường thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, thấy trong phòng livestream không ai ra tay.

Cũng liền chốt hạ, xé nhãn ghi tên Lưu Ly Tôn.

Nhưng Tống Đường cũng đoán được.

Lưu Ly Tôn này e rằng sẽ không tự mình đến vớt.

Với tài lực của cậu ta, e rằng phần lớn vẫn là trực tiếp thuê người đến vớt.

Vớt được lúc nào thì đến lúc đó.

Nhưng những điều này với Tống Đường cũng không còn liên quan gì nữa.

Bên này sau khi bán thông tin, Tống Đường liền đi sang một bên nghỉ ngơi.

Còn lại Tiếu Tử Quan và Huyết Thi, liền giao cho Bàn Tử bán.

Thực ra thứ này rất có thể cuối cùng vẫn là phía chính quyền tiếp quản.

Dù sao có một thi thể Huyết Thi hoàn chỉnh, phía chính quyền sẽ không để nó lưu truyền trong dân gian.

Những bí mật ẩn chứa trên Huyết Thi này thì quá nhiều rồi.

Thiên Chân thấy Tống Đường đi tới, liền hỏi: "Đây là mộ thất thứ

bảy!

Giải quyết xong thì chúng ta làm thế nào?

Nhất định phải đi tìm gian thứ tám mà cậu nói sao?" Tống Đường nghe vậy nói: "Tôi vẫn kiên tin vào suy đoán của tôi, mộ thất ở đây sẽ không quá chín gian!

Trừ đi Uông Tàng Hải ra, nơi này có lẽ chỉ còn lại một gian mộ thất cuối cùng!

Cậu cho tôi một ngày, à không, nửa ngày thôi!

Nếu hôm nay trước khi trời tối, tôi vẫn không tìm thấy!

Tối nay chúng ta sẽ lên đường đi tìm quan tài của Uông Tàng Hải!

Thế nào?" Thiên Chân nghe vậy nhìn đồng hồ.

Lúc này đã qua hai giờ chiều, họ vẫn chưa ăn cơm.

Cộng thêm thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi, thời gian còn lại của Tống Đường tính toán kỹ lưỡng, thực ra cũng chỉ có vài tiếng đồng hồ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thiên Chân vẫn gật đầu.

Đã đợi gần hai ngày rồi, cũng không thiếu gì mấy tiếng cuối cùng này.

Hơn nữa cậu ta cũng muốn biết, mộ thất ở nơi này rốt cuộc có bao nhiêu.

Nếu quả thật như Tống Đường đã suy đoán, nơi này tổng cộng chỉ có chín gian mộ thất.

Mà bỏ qua gian của Uông Tàng Hải không tính, thì gian mộ thất cuối cùng này e rằng tìm không hề dễ dàng chút nào.

Và trong quá trình này, cũng rất có khả năng chứng thực được rốt

cuộc ở đây có bao nhiêu gian mộ thất.

Mười phút sau.

Bên Bàn Tử cuối cùng cũng hoàn tất.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tiếu Tử Quan và Huyết Thi này cuối cùng đã được Kỷ Niệm đứng ra mua.

Hơn nữa thứ này quá nặng, họ căn bản không thể vận chuyển ra ngoài.

Vì vậy cũng để lại ở đây.

Đợi sau này Kỷ Niệm tự mình sắp xếp người đến lấy.

Mọi việc xong xuôi, sau khi Bàn Tử để lại giấy ghi chú.

Một hàng người liền thu dọn đồ đạc rời khỏi mộ thất này.

Trước khi ra ngoài, Tống Đường dùng giấy ghi chú viết ba chữ "Gian thứ bảy" ở cửa.

Quay lại hành lang.

Lần này mọi người đều nhìn về phía Tống Đường.

Mộ thất ở đây đã tra xét đến đây, cơ bản đã tra xét rất nhiều rồi.

Còn tiếp theo làm thế nào, thì hoàn toàn tùy thuộc vào kế hoạch của Tống Đường.

Tống Đường nhìn vào lối vào mộ thất gần họ nhất, nói: "Bắt đầu từ đây đi!" Vừa nói cậu vừa đi tới, đồng thời gọi mọi người tắt đèn pin.

Chỉ để lại đèn bão, khống chế phạm vi ánh sáng trong một giới hạn nhất định, không cho mọi người nhìn vào cửa mộ.

Có kinh nghiệm từ trước, mọi người cũng coi như đã quen.

Sau đó liền bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi trong thời gian dài.

Nửa tiếng sau, thiết bị dò đường phát ra cảnh báo.

Họ đứng dậy đi xem.

Phát hiện lối vào mộ thất phía sau đã biến mất.

Cũng không xuất hiện cửa mộ thất mới.

Tống Đường thấy vậy nói: "Xem ra Bàn Tử nói không sai, mộ thất ở đây không phải đều có cấu trúc hai tầng trên dưới!

Có cái có lẽ chỉ có một gian, nhưng sẽ biến mất!

Chúng ta đi đợi ở cửa mộ thất thứ hai!" Vừa nói cậu vừa dẫn một hàng người đến cửa mộ thất thứ hai tiếp tục chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau nữa, thiết bị dò đường lại truyền đến tiếng động.

Tống Đường đứng dậy đi xem.

Phát hiện mộ thất mới xuất hiện là những gian họ đã tra xét qua rồi.

Cứ như vậy, họ đã đợi ở ba vị trí mộ thất.

Mất gần hai tiếng đồng hồ.

Nhưng vẫn không tìm thấy mộ thất mới.

Mà lúc này cũng chỉ còn lại một gian mộ thất cuối cùng chưa từng đợi!

Vài người dưới sự kiên trì của Tống Đường, vẫn đến cửa mộ thất cuối cùng này.

Sau đó liền bắt đầu chờ đợi.

Lúc này thời gian đã gần năm giờ chiều.

Khoảng thời gian còn lại so với lúc Tống Đường tự mình nói cũng chỉ còn một tiếng đồng hồ cuối cùng.

Chương 205

Vài người ngồi vây quanh đèn bão.

Cũng không nói gì nhiều, cứ thế mà đợi.

Mà trước đó họ đã buồn ngủ, lần này thì trực tiếp dựa vào tường bắt đầu nghỉ ngơi.

Bàn Tử lại còn không lâu sau đã ngáy.

Tống Đường bất lực, cũng nhắm mắt chợp mắt.

Mà lần này thời gian rõ ràng đã trôi qua rất lâu, nhưng thiết bị dò đường lại không có chút động tĩnh nào.

Các người khác dường như đã sớm bỏ cuộc, dứt khoát đều đang ngủ say.

Duy nhất chỉ có Tống Đường tự mình, cố nhịn không cho mình ngủ, vẫn luôn ở giữa trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Như vậy một khi thiết bị dò đường kêu, cậu cũng có thể nghe thấy ngay lập tức.

Thế nhưng Tống Đường lại kiên trì không biết bao lâu.

Nhưng thiết bị dò đường lại như thể hỏng rồi vậy, vẫn không có chút phản ứng nào.

Ngay khi bản thân cậu cũng hơi không nói nên lời, chuẩn bị mở mắt ra xem.

Đột nhiên, cậu lại cảm thấy trên cổ mình có một luồng gió lạnh thổi qua.

Hệt như có thứ gì đó thổi một hơi vào cổ cậu vậy.

Cảm giác rợn người đó khiến cậu lập tức tỉnh táo hẳn lại.

Thế nhưng cậu vừa ngồi dậy, lập tức liền thấy Thiên Chân, Tiểu Ca và Bàn Tử bên cạnh lại đều đã mở mắt ra.

Đều với vẻ mặt kinh ngạc nhìn những người khác.

Tống Đường thấy vậy vội nói: "Các cậu cũng bị gió lạnh thổi à?" Vài người nghe vậy đều vội gật đầu.

Tống Đường lại càng trực tiếp đứng dậy, nhưng ngay lúc này.

Thiết bị dò đường lại kêu lên.

Tống Đường vừa thấy tình huống này, lập tức trong lòng vui mừng.

Điều này hiển nhiên nói rõ có thể có mộ thất mới xuất hiện.

Thế nhưng cậu bật đèn pin chiếu về phía bên cạnh.

Thì tất cả mọi người đều ngớ người.

Chỉ thấy bên cạnh họ vẫn là bức tường, đâu có mộ thất nào!

Bàn Tử hỏi: "Cái này... rốt cuộc là tình huống gì vậy?" thế nhưng những người khác làm sao mà biết đây là tình huống gì.

Tống Đường lắc đầu nói: "Không thể nào, luồng gió lạnh vừa nãy quá chân thực, tuyệt đối không thể là ảo giác!

Ở đây chắc chắn có lối vào!" Bàn Tử nói: "Nhưng đây đâu có lối vào nào chứ?

Rõ ràng chỉ là một bức tường mà!" Nhưng Tiểu Ca đứng một bên lại đột nhiên chỉ vào bức tường kia nói: "Cửa ở trên tường!" "Cánh cửa trên tường?

Cậu chắc chắn chứ, Tiểu Ca?" Bàn Tử hơi nghi hoặc.

Trên bức tường này nào có cái cửa nào, rõ ràng chỉ là một bức

tường mà!

Thiên Chân nói.

“Tiểu Ca bao giờ lừa cậu à?” “Cậu ấy nói có thì nhất định có!” Tống Đường đã bước qua, cậu tự nhiên rất tin tưởng lời Tiểu Ca.

Hơn nữa, cậu ta tự nhiên không thể so sánh với thủ đoạn của Tiểu Ca.

Cho nên cậu ấy nói có, bất kể là vì mục đích gì, tự mình đi xem sẽ rõ.

Tống Đường nhanh chóng đến trước bức tường, sau đó đặt bàn tay lên đó.

Ngón tay Phát Khâu của cậu cũng rất lợi hại, nhưng dù có sờ thế nào.

Bức tường kia vẫn là bức tường, hơn nữa rất dày, phía sau căn bản không có khe hở nào.

Nhưng lời của Tiểu Ca rõ ràng không phải nói đùa.

Nghĩ vậy, Tống Đường tiếp tục mở rộng phạm vi sờ soạng.

Dù sao nếu thật sự có cửa ngầm, cái cửa này ít nhất cũng phải đủ cho một người đi qua.

Quả nhiên, khi bàn tay Tống Đường trượt sang một bên.

Đột nhiên dừng lại.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng đều thót tim.

Rõ ràng Tống Đường đã phát hiện ra điều gì đó!

“Đường lão đệ, sao rồi?” Bàn Tử ở bên hỏi.

Tống Đường không nói gì, mà ngón tay bắt đầu di chuyển lên xuống.

Một lúc sau mới nói.

“Thật sự có cửa ngầm!” “Cơn gió lạnh này chính là thổi ra từ đây!” “Mẹ kiếp, mộ thất này lại lắp cửa ngầm, hơn nữa bên trong còn thổi khí lạnh ra!” “Đồ bên trong e rằng không đơn giản chút nào!” Thiên Chân nghe vậy sắc mặt cũng khó coi.

Chỉ riêng Bàn Tử không để ý nói.

“Cái này có gì đâu, nói không chừng đây là một căn phòng chứa đồ thì sao?” “Mặc dù con thuyền chìm này ở dưới biển, nhưng khi xây dựng chắc chắn là ở trên đất liền!” “Gặp mùa hè trời nóng, người ta làm một phòng lạnh chẳng phải bình thường sao?” “Nói không chừng đây là văn phòng riêng của Uông Tàng Hải thì sao?” “Người ta ở trong đó thổi khí lạnh, cậu không muốn à?” Tống Đường bực mình nói.

“Cái thời đại đó có cái quần què khí lạnh, có mùi hôi chân thì còn tạm được!” “Hơn nữa phòng lạnh hồi đó đều dùng băng để làm lạnh, chừng này năm ở đây e rằng đã tan chảy hết rồi!” “Lần sau mở miệng, làm ơn động não một chút rồi hãy nói!” Thiên Chân tiến lên đặt tay vào chỗ Tống Đường đang ấn.

Quả nhiên rất nhanh cảm nhận được một luồng khí lạnh thổi ra từ khe hở đó.

Lạnh buốt, thổi thẳng vào xương tủy.

“Tôi nói này, vậy còn vào không?” Thiên Chân hỏi.

Tống Đường nghe vậy hỏi ngược lại.

“Cậu nhịn được không vào à?” “Chẳng lẽ đồ bên trong cậu không có hứng thú?” Thiên Chân nghe vậy thở dài nói.

“Vậy thì đừng có lề mề nữa, đã loay hoay gần hai ngày rồi!” “Trực tiếp cầm vũ khí, tìm cách vào thôi!” Bàn Tử nghe vậy hô hoán.

“Lại đây lại đây, tránh ra, xem Bàn gia ra tay thần uy đây!” Mọi người tự nhiên sẽ không tranh với cậu ta, lập tức tránh ra chỗ.

Bàn Tử tiến lên dùng vai chống vào cửa ngầm.

Sau đó “á nha” nghiến răng dùng sức, lập tức cả bức tường quả nhiên rung chuyển.

Khe hở cũng quả nhiên lớn hơn một chút.

Nhưng tiếp đó cửa ngầm lại không hề nhúc nhích.

Bàn Tử thấy vậy nghiến răng chuẩn bị dùng sức lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca ở một bên đột nhiên dừng lại.

Sau đó bàn tay đột nhiên ấn xuống.

Chỉ nghe “cạch” một tiếng giòn tan, một viên gạch xanh trên bức tường vậy mà cả khối lõm xuống.

Hầu như cùng lúc chỉ nghe “cạch cạch cạch” một trận tiếng cơ quan khởi động truyền đến.

Đồng thời tất cả mọi người đều thấy.

Bức tường trước mặt, cửa ngầm quả nhiên bắt đầu xoay tròn.

Chậm rãi một khe hở vừa đủ một người đi qua xuất hiện.

Bàn Tử thấy cảnh này, bực mình nói.

“Tôi nói này, cậu biết cơ quan thì cậu dùng sớm đi chứ!” “Lãng phí Bàn gia nửa ngày sức lực, chủ yếu là cái này còn là trực tiếp cậu không phải cố ý làm Bàn gia tôi mất mặt à!” Tiểu Ca thì không đáp lời cậu ta, chỉ nhìn vào mộ thất phía trước, cả người khẽ nhíu mày, dường như có tình huống gì đó.

Thiên Chân cười nói.

“Cái này có thể trách Tiểu Ca à?

Cậu ấy chẳng phải cũng sợ cậu mệt sao?" "Thôi được rồi, nhanh chóng vào thôi!" Nói rồi mấy người đã đi vào bên trong mộ thất.

Và theo chân họ vào mộ thất, lập tức một luồng khí lạnh liền thổi thẳng vào mặt.

Cũng không biết vì sao, trong mộ thất này, lại lạnh đến kỳ lạ.

Bàn Tử siết chặt quần áo nói.

"Mẹ kiếp, chỗ này không phải thật sự là hầm băng chứ!" "Nơi Uông Tàng Hải giấu rượu à?

Nếu thật sự là vậy các cậu đừng cản Bàn gia, Bàn gia nhất định phải thử xem rượu ủ theo cách cổ này có vị gì!" "Không ai cản cậu đâu, tốt nhất là cứ uống say rồi cậu nằm lại đây luôn đi!" "Đến thi thể cũng không thối rữa, trực tiếp biến thành thịt heo đông lạnh!" Thiên Chân bực mình nói.

Tống Đường bất đắc dĩ, cũng không thèm nghe họ đấu võ mồm, bật đèn pin chiếu sáng xung quanh.

Căn mộ thất này về hình dáng thì không có gì khác biệt so với mấy căn khác.

Nếu nói thật sự có khác biệt gì, thì e rằng chính là bên trong mộ thất này quá lạnh.

Chương 206

Cũng không biết nguồn khí lạnh này ở đâu.

Bốn phía tường mộ vậy mà đều bị thổi ra một lớp băng sương nhàn nhạt.

Đi lại còn "cạch cạch" vang lên.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, liền bắn một quả pháo sáng ra.

Pháo sáng có nhiệt độ rất cao.

Cộng thêm trần mộ ở đây có hạn, cậu ta liền bắn thẳng về phía trước.

Không ngờ quả pháo sáng va vào tường mộ, sau đó bắn ngược trở lại một phần.

Sau đó dường như rơi xuống vật gì đó.

Mọi người vội vàng tiến lên xem, lúc này mới phát hiện.

Hóa ra ở vị trí gần phía trong mộ thất này, vậy mà đặt một cỗ quan tài.

Nhưng trên quan tài cũng bị băng sương phủ kín một lớp.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ dường như còn dày hơn lớp băng sương trên bốn bức tường.

Dường như nguồn khí lạnh đến từ đây.

Quan tài bị giấu trong băng sương nên không nhìn rõ lắm.

Bàn Tử thấy pháo sáng rơi ngay trên quan tài này, hơn nữa lớp băng sương xung quanh đã bị nhiệt độ cao làm tan chảy.

Liền rút xẻng ra gạt pháo sáng xuống.

Quả nhiên, trên quan tài này lập tức lộ ra một khoảng trống bị pháo sáng đốt cháy.

Bàn Tử nhìn vào quan tài bên trong kinh hô.

"Ái!

Mẹ kiếp, đây là một cỗ quan tài pha lê phải không!" "Tôi nói Đường lão đệ cậu mau qua đây xem, chúng ta có khi sắp phát tài rồi!" "Quan tài pha lê?" Mấy người Tống Đường nghe vậy đều sững lại.

Rõ ràng đều không hiểu lắm, tại sao trong cổ mộ của Uông Tàng Hải lại có quan tài pha lê?

Ở đây có Huyết thi, có Cấm bà thì có thể hiểu được.

Dù sao đều là sản phẩm nghiên cứu trường sinh của ông ta.

Nhưng tại sao ở đây lại có quan tài pha lê?

Không lẽ Minh thúc muốn đi Côn Luân Sơn tìm thi thể pha lê băng xuyên, kết quả bị Uông Tàng Hải nhanh chân hơn rồi sao!

Nghĩ vậy mấy người vẫn tiến lại gần.

Quả nhiên, trong phòng livestream Minh thúc nghe thấy có quan tài pha lê cũng vội vàng nhảy ra.

"Gì mà quan tài pha lê hả?" "Sao mấy đứa cứ dễ dàng tìm thấy như vậy, sao mà a thúc ta ngày xưa ở Côn Luân Sơn lại không tìm thấy chứ?" "À, ta đó là nằm mơ phải không!" Minh thúc phản ứng lại, vội vàng thêm một câu.

Tống Đường thì cười nói.

"Minh thúc, mệnh cái thứ này ông không giành được đâu!" "Có người trời sinh đã là hoàng tử, còn có người trời sinh đã là nô tài, cái

này ông giành sao được?" "Cho nên cứ nghĩ thoáng đi, nếu muốn thì lát nữa có thể ra giá đó!" "Tôi xem xem đây là quan tài gì đã!" Nói rồi, Tống Đường không thèm đáp lời Minh thúc nữa.

Chuyển sang nhìn chiếc quan tài pha lê kia.

Quả nhiên, qua khe hở bị pháo sáng đốt, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bên trong lớp băng sương này, đích thực là một cỗ quan tài trông giống như pha lê.

Nhưng cụ thể là pha lê, hay chất liệu khác thì không rõ.

Hơn nữa điều kỳ lạ là, cỗ quan tài này tuy nhìn có vẻ kín kẽ.

Nhưng thực ra có thể thấy, bên trong trống rỗng.

Tức là, bên trong cỗ quan tài này không có Tống tử (xác chết)!

Nhưng trong cổ mộ của Uông Tàng Hải, tại sao lại chỉ đặt một cỗ quan tài như vậy chứ?

Mọi người đều có chút khó hiểu.

Tống Đường thấy Thiên Chân và những người khác cũng đều vẻ mặt nghi hoặc.

Cũng không nghĩ nhiều, trước tiên nhìn chằm chằm vào quan tài để xem thông tin.

Rất nhanh thông tin liền hiện ra. 【Tên vật phẩm: Quan tài pha lê】 【Giá trị: 3 vạn】 【Nguồn gốc: Quan tài pha lê thời Chiến Quốc, bảo quản khá tốt, chất lượng pha lê bình thường, giá trị không cao】 Nhìn giới thiệu, Phương Thần không khỏi có chút thất vọng.

Cứ tưởng đặt ở đây thì có thể đáng giá hơn chút.

Ai ngờ vậy mà chỉ đáng 3 vạn.

Nhưng thứ này cũng không cần mang ra ngoài, bán được bao nhiêu

cũng là tiền.

Lát nữa giao cho Bàn Tử tiện tay bán đi là được.

Tống Đường nghĩ vậy liền muốn gọi Bàn Tử.

Nhưng đột nhiên đúng lúc này, Thiên Chân ở bên cạnh lại mở miệng nói.

"Không đúng!" "Cái này không đúng, các cậu chẳng lẽ không nhận ra sao?" "Cỗ quan tài này là...." "Là cái gì hả?

Là đùi gà to à?" Bàn Tử nói.

Thiên Chân thì vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Gì mà đùi gà, Đường lão đệ cậu cũng không nhìn ra sao?" "Cỗ quan tài pha lê này chúng ta từng thấy rồi mà, các cậu quên rồi sao?" Tống Đường sững người, Thiên Chân nói vậy hình như đúng là thế.

Cỗ quan tài pha lê này cậu hình như thật sự đã từng thấy ở đâu đó.

Chỉ là nhất thời lại không nhớ ra được.

Thiên Chân thấy vẻ mặt cậu liền vội nói.

"Hang xác đó!" "Trong hang xác quan tài pha lê chẳng phải đều bị cậu bán hết rồi sao?" "Cậu quên rồi?" Tống Đường lập tức giật mình bừng tỉnh.

Đúng vậy, trong hang xác những cỗ quan tài pha lê như vậy nhiều không kể xiết!

Trong đó thậm chí còn có một cỗ quan tài pha lê có thi thể biến thành Thi khôi!

Nhưng tại sao ở đây lại còn có quan tài pha lê chứ!

Bàn Tử nghe vậy tặc lưỡi nói.

"Mẹ kiếp, xem ra Uông Tàng Hải này thật sự đã từng đến hang

xác đó à!" "Tôi nói lúc trực tiếp, tại sao những cỗ quan tài bên trong lại bị mở tung tứ tung như vậy!" "Xem ra, thi thể đẹp nhất bên trong, đã bị Uông Tàng Hải lấy đi rồi à!" "Nhưng tại sao ở đây lại trống rỗng chứ?" Mọi người nghe lời Bàn Tử nói, đều không khỏi sững sờ.

Đúng vậy, ở đây có quan tài pha lê, vậy thì đủ để suy đoán rằng Uông Tàng Hải có thể thật sự đã mang một cỗ quan tài pha lê từ hang xác ra.

Và ông ta đã muốn mang, thì khẳng định là mang cái tốt nhất.

Không thể tùy tiện tìm một cỗ mang ra, nếu không những cỗ quan tài pha lê trong hang xác cũng sẽ không có dấu vết bị cướp bóc như vậy.

Nhưng đúng lúc họ đang nghĩ, đột nhiên Bàn Tử ở một bên lại hạ thấp giọng nói.

"Tôi nói Thiên Chân, các cậu nghe trong câu chuyện Thiết Tam Giác!" "Ngày xưa Tà Đế ở trong hang xác gặp phải nữ quỷ, chẳng phải đều là tóc không có mặt sao!" "Nhìn trông cứ như lão treo cổ ấy?" Thiên Chân sững người nói.

"Đúng vậy, sao cậu biết?" Bàn Tử sắp khóc rồi, đột nhiên chỉ vào phía sau mình nói.

"Các cậu tự quay đầu lại mà xem!" "Cô ta đang đứng ngay cửa kìa!" Mọi người nghe vậy lập tức sắc mặt đều thay đổi.

Hầu như đồng thời theo phản xạ có điều kiện tất cả mọi người đều quay đầu nhìn qua.

Quả nhiên, chỉ thấy một cô gái mặc áo trắng không biết từ lúc nào vậy mà đã đứng ở cửa mộ thất mà họ đã đi vào.

Tóc cô ta xõa tung trước người, căn bản không thể nhìn ra cô ta có mặt hay không.

Mấy người Tống Đường thấy cảnh này, cũng đều giật mình.

Nhưng may mắn là mấy người đều từng trải, thấy nhiều biết rộng.

Bàn Tử lúc này đã phản ứng lại, lớn tiếng hét lên.

“Tiểu Ca mau lên!

Mau bắt cô ta quỳ xuống!” Thiên Chân nghe vậy cũng nhìn về phía Tiểu Ca ở một bên.

Tống Đường đang vội vàng lấy gậy điện trong ba lô ra.

Nghe lời Bàn Tử nói, cũng sững người, sau đó nhìn về phía Tiểu Ca.

Thành thật mà nói, cậu cũng muốn xem máu Kỳ Lân của Tiểu Ca lợi hại thế nào.

Nhưng lời Bàn Tử nói trong vô ý dường như có chút tiết lộ thân phận của Tiểu Ca.

Dù sao lúc trước cậu ta từng kể chuyện Trương Khởi Linh, tay không dọa Tống tử quỳ xuống trong livestream.

Chẳng lẽ cảnh kinh điển này hôm nay sẽ tái diễn sao?

Mẹ kiếp!

Tống Đường lúc này trong lòng kích động không phải vì cảnh kinh điển sắp tái diễn.

Chương 207

Mà là nếu cảnh này thật sự tái diễn, mình làm sao để bao biện cho họ đây!

Bọn người này thật sự biết cách gây khó dễ cho mình mà!

Chẳng lẽ không thể để mình nói với fan, rằng anh chàng Nhị Cẩu này và Tiểu Ca nhà Trương gia là anh em sinh đôi?

Đều có máu Kỳ Lân sao?

Khán giả có tin không?

Tống Đường bên này đang suy nghĩ.

Ai ngờ, Thi khôi nữ mặc đồ trắng vậy mà đã lao thẳng về phía Bàn Tử.

Dường như nhìn thấy Bàn Tử có nhiều thịt nhất, dương khí cũng sung túc nhất.

Bàn Tử thấy vậy chửi rủa.

"Sao mẹ kiếp nữ quỷ đều tìm Bàn gia, sao chưa từng thấy mỹ nữ đến tìm Bàn gia!" "Thằng chó Tiểu Ca cậu còn không ra tay!" Con Thi khôi đó tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt đã đến gần mấy người.

Tống Đường còn chưa kịp lấy gậy điện ra, muốn ra tay cũng không kịp.

Tiểu Ca thấy vậy một bước phóng thẳng từ trên quan tài xuống.

Sau đó một cú va bằng đầu gối, đánh trúng hoàn toàn vào ngực con Thi khôi đó.

Lập tức đánh nó bay ngược ra ngoài, lăn mấy vòng trên đất, lúc này mới dừng lại.

Tống Đường lúc này đã lấy gậy điện ra, bật công tắc chuẩn bị xông lên.

Ai ngờ, Tiểu Ca vậy mà đã rạch rách ngón tay mình, chỉ về phía con Thi khôi đó đồng thời hét lên.

"Quỳ xuống!" Và khoảnh khắc này, fan hâm mộ trong livestream vậy mà đều nín thở.

Ngay cả một hơi lớn cũng không dám thở, dường như đều muốn xem cảnh kinh điển này.

Và lúc này cũng không ai đi cân nhắc, vì sao cảnh này lại xuất hiện trên người một người tên là Nhị Cẩu ca.

Và con Thi khôi này cũng rất "nể mặt".

Sau khi nghe Tiểu Ca gầm lên, vậy mà thật sự hai chân mềm nhũn.

Cả người liền quỳ xuống.

Nhất thời toàn bộ fan hâm mộ trong livestream đều kinh ngạc đến ngây người.

Trong livestream càng yên tĩnh như thể không có ai phát sóng vậy.

Ngay cả một dòng bình luận cũng không có.

Bàn Tử kích động không chịu được, cũng nhảy từ trên quan tài xuống.

Vừa đi vừa cười nói.

"Thấy chưa!

Thấy chưa!" "Đây chính là sức chiến đấu của Tiểu Ca nhà ta!" "Cái gì mà Thi khôi, Thi miết!" "Đến trước mặt Tiểu Ca nhà ta thì

chẳng là cái quần què gì cả!" "Mẹ kiếp, còn dám vồ Bàn gia, hôm nay Bàn gia mày phải xem, con đĩ này rốt cuộc trông như thế nào!" "Nếu mà xinh đẹp thì tạm bỏ qua, nếu mà xấu xí, xem Bàn gia tao thu thập mày thế nào!" Nói rồi Bàn Tử đã đi về phía con Thi khôi đó.

Thiên Chân muốn cản lại nhưng đã không kịp.

Đồng thời Tống Đường và Thiên Chân liền thấy.

Tiểu Ca khẽ nhíu mày.

Hầu như cùng lúc con Thi khôi đó vậy mà cả người liền đứng dậy, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này còn đang đắc ý chưa kịp hết.

Thấy cảnh này, cả người đều chưa kịp phản ứng.

Cả người liền bị con Thi khôi đó vồ ngã xuống đất.

Cái đầu đầy tóc đó lao thẳng vào mặt Bàn Tử.

Tóc lập tức che kín cả đầu Bàn Tử.

Tống Đường thấy vậy kêu lớn một tiếng không ổn!

Sau đó một bước chân cũng lao tới.

Cầm gậy điện trong tay chọc thẳng vào lưng con Thi khôi đó.

Trong khoảnh khắc con Thi khôi đó cả người đều run rẩy.

Đồng thời cơ thể Bàn Tử ở dưới cũng đang run rẩy.

Rõ ràng dòng điện theo con Thi khôi cũng truyền sang người Bàn Tử.

Nhưng dòng điện này đối với Thi khôi quả thực rất hiệu quả.

Con Thi khôi đó run rẩy mấy cái, sau đó cả người lật một cái, liền rơi xuống khỏi người Bàn Tử.

Quay lại nhìn Bàn Tử, lúc này cả người sắc mặt trắng bệch.

Miệng vẫn còn lẩm bẩm.

"Đừng cắn Bàn gia, mày mẹ kiếp đang cắn tao!" Fan hâm mộ trong livestream đều ngớ người.

Vừa nãy còn oai phong lẫm liệt, họ không ngờ chỉ mấy giây sau, cục diện lại biến thành thế này.

Vẫn là Tống Đường phản ứng nhanh nhất, vội vàng nhìn vào ống kính livestream nói.

"Mọi người đều thấy rồi đó, làm người đừng có đắc ý, kết quả đắc ý thì sẽ có kết cục như Bàn Tử vậy!" "Đương nhiên rồi, còn có Tiểu Ca cậu nữa, cậu là Nhị Cẩu ca, không phải thiếu gia Trương gia!" "Làm gì thế, còn tơ tưởng đến tiết mục tôi kể nữa à!" "Muốn biểu diễn ngực trần đập đá à?" Thiên Chân phản ứng cũng rất nhanh, nghe vậy vội nói.

"Đúng đúng chính là vậy đó!" "May mà mọi người đều không sao, được rồi, Bàn Tử không sao thì tự mình đứng dậy đi!" "Chúng ta không thể đỡ cậu đâu, cậu đang bị điện giật đó!" Thiên Chân nói rồi vội chỉ vào nữ thi đang nằm một bên không ngừng co giật nói.

"Đường lão đệ, chúng ta đi xem con Thi khôi đó đã!" Tống Đường gật đầu, vội vàng chuyển ánh mắt của mọi người từ Tiểu Ca và Bàn Tử đi.

Mấy người lần lượt đến bên cạnh con Thi khôi đó.

Con Thi khôi đó cả người vẫn đang run rẩy, rõ ràng dòng điện trên người vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tống Đường thấy vậy liền chích điện con Thi khôi đó thêm mấy lần.

Mãi đến khi con Thi khôi đó hoàn toàn không còn run rẩy nữa, lúc này mới dừng tay.

Thiên Chân không hiểu hỏi.

"Sao còn chích điện nữa vậy?" Tống Đường cười nói.

"Phòng bệnh hơn chữa bệnh thôi mà, con Thi khôi này vừa nhìn đã thấy đạo hạnh khá cao rồi!" "Chích điện thêm mấy lần để loại bỏ đạo hạnh trên người nó!" Thiên Chân nghe vậy nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh.

Dường như đang nói không lẽ Tiểu Ca vừa nãy thất bại, là vì đạo hạnh của thứ này cao hơn con trong hang xác?

Tiểu Ca thì vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn con Thi khôi đó, cảm giác căng thẳng trên mặt lúc đầu đã không còn.

Rõ ràng con Thi khôi này chắc hẳn đã không còn mối đe dọa nào nữa.

Bàn Tử lúc này cũng đã bò dậy, vịn vào bức tường bên cạnh chửi rủa.

"Cái đồ quỷ quái gì thế, chưa từng thấy đàn ông à!" "Thấy Bàn gia mày là cắn, làm tao ghê tởm chết đi được!" "Tôi nói Thiên Chân, nó rốt cuộc chết chưa!" "Nếu chưa chết, cậu cứ để Bàn gia tôi chích thêm mấy phát nữa!" "Thôi đi, còn chê cắn nhẹ à?" Thiên Chân bực mình nói.

"Để cậu khoe khoang, vừa nãy trực tiếp chích điện nó chẳng phải được rồi sao, cứ phải ra vẻ đại gia!" "Đây chính là bài học xương máu!" "Cậu có sao không, không sao thì qua đây trói nó lại đi, coi như xả giận!" Bàn Tử nghe nói muốn trói con Thi khôi này, lập tức lảo đảo đi tới.

Cậu ta vốn dĩ một bụng lửa giận không có chỗ xả.

Lúc này thấy có thể động thủ, sao lại khách khí chứ.

Lấy dây thừng ra liền trói con Thi khôi đó thành ngũ hoa đại bảng.

Tống Đường thì cùng Thiên Chân ngồi một bên hút thuốc.

Thiên Chân hạ thấp giọng hỏi.

"Cậu nói con Thi khôi này thật sự là Uông Tàng Hải mang ra từ hang xác sao?" "Không thì sao?

Cậu còn thấy loại này ở chỗ nào khác à?" Tống Đường hỏi ngược lại.

Thiên Chân nghe vậy lắc đầu.

"Cái này thì không có, nhưng ở ngôi mộ dưới đáy biển này lại nhìn thấy thứ này, thật sự khiến người ta hơi cạn lời!" Tống Đường nói.

"Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, những nơi Uông Tàng Hải từng đi qua trong đời, chúng ta chỉ có thể tìm hiểu từ lịch sử!" "Không phải người cùng thời đại, ông ta thật sự có một số nơi từng đi qua chúng ta không biết, đó cũng là chuyện bình thường thôi mà!" Thiên Chân gật đầu, sau đó nói.

"Đây chắc là mộ thất cuối cùng rồi, giải quyết xong ở đây chúng ta có thể lên đường đi tìm Uông Tàng Hải rồi chứ!" Tống Đường gật đầu.

"Theo kế hoạch là vậy!" "Nhưng tôi không thể đảm bảo Uông Tàng Hải thật sự được chôn ở đây!" "Ý gì?" Thiên Chân nghe vậy hỏi ngược lại.

"Ở đây có nhiều mộ thất như vậy, cơ quan trùng trùng điệp điệp!" "Chẳng lẽ Uông Tàng Hải còn chôn mình ở chỗ khác sao?" "Không phải chứ, tốn công tốn sức xây dựng một mộ thất như vậy, không có lý nào lại làm lợi cho người khác chứ!" Tống Đường nghe vậy lại giữ

ý kiến khác.

"Chuyện này không thể hiểu theo cách đó!" "Mặc dù chế độ mộ táng thời xưa, nói chung sẽ không có ai vi phạm!" "Ví dụ như mọi người đều biết người chết phải được chôn cất, chứ không phải bày ở nhà như đồ trang trí mà nhìn hoài!" "Hoặc là sau khi chôn cất phải chôn trong quan tài, chứ không phải tùy tiện vứt xuống đất!" "Đây là một tình huống mà đại đa số sẽ tuân thủ!" "Nhưng!" Nghe Tống Đường nói "nhưng", Thiên Chân liền biết sẽ có sự chuyển ngoặt!

Quả nhiên, Tống Đường hít một hơi tiếp tục nói.

"Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy!" "Ví dụ như người ngồi dưới gốc cây trong cung Lỗ Vương, ông ta chẳng phải không được nhập liễm sao?" "Hoặc là vào thời đó không có điều kiện để có thể sắm quan tài!" "Cho nên chẳng phải chỉ có thể quấn chiếu cói vội vàng chôn cất sao!" "Và ngoài những tình huống đặc biệt này ra, trong lịch sử còn có một loại người cũng sẽ không theo quy tắc thông thường mà ra bài!" "Những người này thường ở vị trí thấp kém không được người khác công nhận vào thời đó, bởi vì tư tưởng của họ quá siêu việt!" "Nhưng cũng thường là những người như vậy, có thể nắm giữ một số kỹ thuật mà vào thời đó căn bản không thể tưởng tượng được!" "Uông Tàng Hải hiển nhiên chính là một người như vậy!" "Cái này có liên quan gì chứ?" Thiên Chân không hiểu.

Tống Đường suy nghĩ một chút nói.

Chương 208

"Theo tình hình hiện tại mà nói, Uông Tàng Hải khả năng cao là được chôn ở đây!" "Nhưng cậu đã từng nghĩ chưa, nếu Uông Tàng Hải vào thời đó nhận được một manh mối!" "Nói cho ông ta biết, nhất định phải chôn ở một nơi khác mới có thể trường sinh!" "Cậu nghĩ ông ta có rời khỏi đây không?" Thiên Chân nghe vậy lập tức bừng tỉnh, nhưng sau đó lại cười.

"Lời cậu nói tôi có thể hiểu, nhưng nói cho cùng, cái này thực ra chỉ là một vấn đề xác suất thôi!" "Cái này ở đây hầu như không cần phải thảo luận!" Tống Đường gật đầu.

Cũng đúng là ý đó, cậu ta nói ra chỉ là muốn Thiên Chân có một sự chuẩn bị tâm lý!

Dù sao nếu tìm thấy mộ thất của Uông Tàng Hải, kết quả phát hiện bên trong thật sự trống rỗng thì sao?

Những chuyện này đều rất khó nói rõ ràng.

Hai người bên này đang trò chuyện, bên kia Bàn Tử về cơ bản cũng đã trói Thi khôi xong rồi.

Lập tức hai người đứng dậy vỗ vỗ mông.

Tống Đường nói.

"Chỗ này cũng không có gì đáng để chúng ta lưu luyến nữa!" "Bán đấu giá con Thi khôi này và quan tài pha lê, chúng ta cũng nên lên đường đi tìm Uông Tàng Hải thôi!" "Bàn Tử, chuyện này giao cho cậu đó!" "Còn về giá cả để tôi xem thử!" Nói rồi Tống Đường liền đi xem Thi khôi. 【Tên vật phẩm: Thi khôi】 【Giá trị: 300 vạn】 【Nguồn gốc: Thi thể thời Chiến Quốc bị biến đổi do môi trường】 Nhìn thấy

giới thiệu, Tống Đường càng khẳng định suy đoán trong lòng mình.

Cỗ thi thể này chín phần mười là Uông Tàng Hải đã lấy từ hang xác ra.

Nhưng những thứ này đối với họ hiện tại đã không còn tác dụng gì nữa.

Thành thật mà nói, ở ngôi mộ dưới đáy biển này đã chậm trễ hai ngày rồi.

Ngay cả Tống Đường cũng có chút muốn gặp xem vị Uông Tàng Hải trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, một người vào những năm cuối đời lại si mê trường sinh đến vậy.

Ông ta cả đời này rốt cuộc có thực hiện được trường sinh không?

Tống Đường thật sự rất tò mò!

Giá quan tài pha lê Tống Đường đã xem trước đó.

Giá trị ba vạn.

Cho nên cũng không chậm trễ nữa.

Lập tức để Bàn Tử chuẩn bị thiết bị bắt đầu bán đấu giá.

Quá trình ở đây cũng sẽ không kể chi tiết nữa.

Đồ vật cuối cùng đã bị Đại Kim Nha lấy được.

Thứ này được bảo quản tương đối tốt.

Vẫn khiến Đại Kim Nha rất động lòng.

Lại nói mọi người, sau khi rời khỏi mộ thất cuối cùng.

Liền lên đường quay trở lại mộ thất hồ nước ban đầu.

Nơi này, họ đã đến không chỉ một lần.

Và trước đó khi suy đoán, đã đoán rằng mộ thất của Uông Tàng Hải, e rằng nằm ở vị trí cao nhất của nơi này!

Bây giờ thật sự phải bắt đầu khai quật, không khỏi trong lòng mọi người đều rất phấn khích.

Nhưng đã bận rộn cả một ngày rồi, mọi người lúc này cũng chỉ có thể an tĩnh lại nghỉ ngơi trước.

Bàn Tử phụ trách đồ ăn thức uống cho mọi người.

Tống Đường thì cùng Thiên Chân và Tiểu Ca cùng nhau bắt tay vào làm.

Phun dung dịch hòa tan mang theo, lên khung cửa mộ.

Vị trí này tốt hơn một chút.

Một là khi nhấc gạch ra, là nhấc về phía bên cạnh, không cần lo lắng bị rơi xuống.

Hai là người cũng có thể đứng vững trên đó.

Họ đã phun nhiều lần.

Đồng thời Bàn Tử bên này cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn.

Mấy người sau khi xuống rửa mặt một chút, ăn uống xong, liền bắt đầu bắt tay vào nhổ gạch.

Bởi vì đã bị dung dịch hòa tan phun vào, nên chất kết dính giữa các viên gạch mộ đều đã hòa tan.

Ba người không cần sức mạnh như Tiểu Ca, cũng có thể dễ dàng kẹp gạch ra.

Mấy người cùng nhau ra tay, chỉ mười phút sau.

Quả nhiên phía sau viên gạch mộ đã lộ ra một lối đi rộng bằng một người.

Thấy lối đi này Bàn Tử không khỏi kinh hô.

"Ái mẹ ơi, không lẽ chuẩn thế sao!" "Chúng ta tùy tiện đào một cái, lại là một lối đi sao?" "Uông Tàng Hải không lẽ đã đoán được chúng ta có thể tìm đến đây, cho nên chuẩn bị sẵn đường để chào đón chúng ta sao?" Fan hâm mộ trong livestream thấy phía sau bức tường vậy mà thật sự có lối đi, cũng không khỏi giật mình.

Nhưng vẫn có một số người giữ được cái đầu lạnh.

Có người hỏi.

"Cái này không lẽ quá trùng hợp sao?" "Đúng vậy, sao tường mộ đào ra lại là lối đi, Đường Bảo cậu mà như vậy tôi không khỏi nghi ngờ cổ mộ này có phải do cậu tạo ra không!" "Không sai, tỷ lệ mua xổ số sợ là cũng không cao bằng cậu!" Đối mặt với những lời bàn tán xôn xao của mọi người, Tống Đường cũng bất đắc dĩ.

"Điểm này tôi cũng không có cách nào giải thích, nói không chừng thật sự là chúng ta may mắn thì sao?" Thực sự, vận may cái thứ này cậu không có cách nào giải thích được.

Tống Đường cũng không ngờ sau khi mình đào mở bức tường mộ, lại thật sự xuất hiện lối đi.

Ban đầu cậu ta nghĩ sau khi đào mở chỗ này, vẫn phải tiếp tục đào lên trên.

Không ngờ một con đường lại nằm ngang ở đây.

Nhưng cậu có thể nói vị trí này có phải vốn dĩ đã có lối vào thông thoáng không.

Điểm này cũng căn bản không giải thích thông được.

Bởi vì ngay cả khi Uông Tàng Hải được chôn cất, cũng không thể mở một lối đi ở đây để chôn cất.

Theo cách bố trí ở đây, khả năng cao là nên bố trí các lối đi và cơ quan bên dưới trước.

Sau đó mới bắt đầu xây dựng phần bên trên.

Cho nên việc lối đi này xuất hiện ở đây bản thân đã có chút đột ngột.

"Tôi nói, đừng có nói nhảm nữa, đã tìm thấy lối đi rồi, quản nhiều thế làm gì!" "Chúng ta trực tiếp đi tìm Uông Tàng Hải là được rồi!" Bàn Tử thúc giục.

Thiên Chân nghe vậy thì không tiếp lời, ngược lại nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh.

Mặc dù cậu ta cũng rất muốn trực tiếp xuất phát, nhưng đây dù sao cũng là đi tìm Uông Tàng Hải, không phải đi chơi đùa.

Một khi có nguy hiểm, có thể sẽ muộn rồi.

Tiểu Ca nhìn lối đi phía trước, giơ tay đặt lên đó sờ sờ, sau đó nói.

"Tôi tự mình đi!" "Không được!" Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui.

"Cậu tự mình đi?

Nếu cậu lại bị mắc kẹt bên trong, còn định để chúng ta lần thứ hai đi giải cứu cậu à!" "Sao lại còn nghiện rồi!" Nghe Bàn Tử nói đến chuyện này, Thiên Chân không khỏi nhớ đến lúc ở Quảng Tây.

Cũng vội nói.

"Đúng vậy, chúng ta cùng đi thì đông người sức mạnh lớn!" "Tổng cộng tốt hơn là đến lúc đó còn phải vào cứu cậu đúng không!" "Cậu cứ nói con đường này có đúng không đi!" "Nếu đúng, vậy thì chúng ta sẽ liều mạng đi cùng cậu!" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu.

Thấy cậu ấy gật đầu, Bàn Tử lập tức hô hoán.

“Vậy thì đừng để lão đồng chí Uông chờ lâu nữa!” “Chúng ta lên đường thôi!” Nói rồi Bàn Tử đã cầm súng lên, chuẩn bị là người đầu tiên đi vào.

Tống Đường thấy vậy vội nói.

“Khoan đã!” “Tuyến đường tuy đúng, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút!” “Trước khi xuất phát, vẫn nên ổn định lại đã!” Nói rồi Tống Đường lấy ra một sợi dây thừng.

“Buộc ở lối vào, một khi tình hình không ổn còn có thể theo dây thừng mà ra!” Bàn Tử gật đầu, mấy người buộc một đầu dây thừng vào một viên gạch, thả xuống mặt đất mộ thất.

Sau đó mới kéo dây thừng đi vào lối đi.

Sợi dây thừng này dài cả trăm mét.

Ngay cả khi lối đi quanh co uốn lượn, e rằng cũng đủ.

Dù sao đây là mộ thuyền chìm dưới đáy biển, trừ khi Uông Tàng Hải thích chơi mê cung!

Nếu không thì sợi dây này sao tính cũng đủ dùng rồi.

Thiên Chân đi cuối cùng, phụ trách trông nom dây thừng.

Bàn Tử thì đi trước mở đường, mấy người lần lượt đi vào trong lối đi.

Và vừa bước vào lối đi, mấy người liền phát hiện.

Bên trong lối đi này vậy mà không phải được lát bằng gạch xanh.

Mà ngược lại giống như một khối đá khổng lồ nguyên khối, được người ta đào ra thành từng lối đi.

Màu sắc rất tối, nhìn có chút giống ngọc thạch, lại có chút giống một loại nham thạch.

Chương 209

Không nhìn ra được chất liệu cụ thể.

Nhưng rất cứng rắn, Bàn Tử dùng dao găm cào cào, phát hiện căn bản không cào được.

Một khối đá cứng rắn như vậy, khai thác ra một lối đi như thế này.

Cũng không biết Uông Tàng Hải lúc đó hào nhoáng đến mức nào, e rằng đều dùng kim cương khoan để khai thác chứ.

"Tôi nói này, tảng đá này cứng như vậy, có khi là loại đá quý gì đó không chừng!" "Chúng ta có nên tạm thời không bán, mang ra ngoài một ít để kiểm tra xem sao?" Bàn Tử đề nghị.

Chỉ là lúc này mấy người nào có tâm tư đó.

Thiên Chân nghe vậy bực mình nói.

"Cậu còn nói nữa, tảng đá này cứng như vậy, làm sao mà lấy xuống mang đi được?" "Cậu dùng răng cắn à?" "Hình như cũng đúng!" Bàn Tử có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Tống Đường thì nhắc nhở.

"Tiên biệt đấu chủy liễu, chúng ta đã đi được mười mấy mét rồi!" "Theo chiều dài này, lối đi sắp đi hết rồi!" "Phía trước còn chưa có lối ra à?" Bàn Tử nhìn về phía trước một chút, nói.

"Hình như sắp đến cuối rồi, phía trước dường như có một góc cua, chúng ta qua đó xem sao!" Nói rồi Bàn Tử liền hô hoán mọi người theo kịp.

Quả nhiên, họ đi thêm ba bốn mét sau đó.

Phía trước đã đến cuối, nhưng ở phía bên cạnh lại xuất hiện một lối đi.

Mấy người cũng không nghĩ nhiều, liền theo vào đó.

Nhưng chỉ đi được bảy tám mét, lối đi này vậy mà lại đến cuối.

Sau đó bên tay phải lại xuất hiện một lối đi khác.

Điều này khiến mấy người nhìn nhau có chút bối rối.

Bàn Tử nói.

"Tôi nói này, cái này hình như đang đi vòng tròn thì phải!" "Có nên tiếp tục đi không?" Tống Đường suy nghĩ một chút nói.

"Không đi cũng không còn đường nào khác nữa, mặt đất này dường như đang dốc lên một cách nhẹ nhàng!" "Hay là đi thêm chút nữa?" "Vậy thì đi thêm chút nữa đi!" Bàn Tử nói.

Sau đó lại đi trước dẫn đường.

Quả nhiên, lần này cũng đi được mười mấy mét sau đó, bên phải lại xuất hiện một lối rẽ.

Và theo hướng này mà suy đoán, lúc này họ chắc hẳn đã quay trở lại gần lối vào ban đầu.

Ngay cả khi có sự chênh lệch về độ cao, nhưng cũng không nên quá lớn.

Nhưng vấn đề là, họ đến đây sau đó liền phát hiện.

Chỗ này vậy mà không có đường.

Tức là, lối đi này đã đi đến cuối.

"Mẹ kiếp, tình huống gì thế này!" "Bây giờ làm sao đây?

Có nên quay về trước không?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường thì khẽ nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

“Quay về trước!” “Tôi cảm thấy có chuyện rồi!” Nói xong lập tức hô hoán Thiên Chân quay người, mấy người vừa quay người, Thiên Chân đi trước dẫn đường, lao về phía hướng đã đến.

Họ đi, tổng cộng cũng mất bảy tám phút.

Cho nên bây giờ quay về rất gần.

Nhưng, khi họ vừa quay trở lại điểm rẽ đầu tiên.

Cả người liền ngớ ra.

Bởi vì họ phát hiện, chỗ này vậy mà đã bị chặn lại.

Lối đi vậy mà biến mất một cách khó hiểu.

Thiên Chân vội giật giật sợi dây thừng trong tay.

Sau đó họ liền phát hiện, sợi dây thừng vẫn còn trên đất.

Nhưng không biết vì sao, vậy mà lại bị cắt vào bên trong tảng đá.

Cả sợi dây thừng vậy mà đã không thể rút ra được nữa.

Tình hình đó, cứ như thể tảng đá này là vật sống vậy.

Vậy mà có thể nuốt chửng dây thừng.

Trán Bàn Tử cũng toát mồ hôi lạnh, nói.

“Tôi nói này, chỗ này không lẽ có Mật Lạc Đà chứ!” “Sao ngay cả dây thừng cũng ăn vậy!” Thiên Chân nói.

“Nếu có Mật Lạc Đà, ăn thì không phải dây thừng, mà là chúng ta!” “Mau lấy thuốc nổ phá vách đá này xem tình hình!” Bàn Tử lập tức đi lục ba lô.

Tiểu Ca thì đột nhiên chỉ vào phía trên nói.

“Phá chỗ này!” Thiên Chân và những người khác sững người, sau đó liền hiểu ra.

Chỗ này nếu thật sự là một khối đá lớn nguyên khối, họ bất kể phá ở vị trí nào, cũng sẽ gây sập.

Đến lúc đó họ có thể sẽ bị chôn sống ở đây!

Đã như vậy chi bằng trực tiếp phá trần.

Để một khi mộ thất của Uông Tàng Hải thật sự ở phía trên.

Họ một khi nổ xuống, khẳng định có thể phá xuyên mặt đất của mộ thất phía trên!

Như vậy nói không chừng còn có thể "trong họa có phúc" trực tiếp tìm thấy mộ thất của Uông Tàng Hải.

Nhưng Tống Đường lại vội ngăn Bàn Tử nói.

"Tôi nói các cậu có phải quá nóng vội rồi không, chỉ là lối đi biến mất thôi mà!" "Đến mức phải vội vàng dùng thuốc nổ sao?" "Tảng đá ở đây màu tối như vậy, vạn nhất là chúng ta đã kích hoạt cơ quan thì sao?" "Hay là đợi thêm chút nữa?" Nghe lời Tống Đường nói, sắc mặt hai người Bàn Tử lúc này mới dịu đi ít nhiều.

Bàn Tử nói.

"Đường lão đệ à, nói thật không giấu giếm!" "Tôi và Thiên Chân đây là chứng sợ Mật Lạc Đà đó!" "Đều bị dọa sợ rồi!" "Chứng sợ Mật Lạc Đà?

Cái gì vậy?" Tống Đường hỏi.

"Chính là chứng sợ Mật Lạc Đà đó!" Bàn Tử nói.

"Ngày xưa nghe Tà Đế họ kể về Mật Lạc Đà này, quả thực như thể tận mắt chứng kiến vậy!" "Cậu không biết cái đó dọa Bàn gia tôi sợ thế nào đâu!" "Từ đó về sau, hễ gặp phải đá thành tinh lối đi thay đổi, đều sẽ nghĩ là Mật Lạc Đà!" "Vừa nãy thấy lối đi đột nhiên biến mất, chẳng phải là phản xạ có điều kiện nghĩ là Mật Lạc Đà sao!"

Thiên Chân cũng thở dài nói.

"Đúng vậy, một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng!" "Nghe một câu chuyện thôi mà cũng có thể sợ đến mức này, con Mật Lạc Đà đó thật sự quá đáng sợ!" "Nhưng nghe cậu nói vậy, tôi cũng cảm thấy đây có thể là cơ quan!" "Chúng ta vẫn nên bình tĩnh lại đã!" Nói rồi Thiên Chân lấy ra một ít nước cho mọi người uống.

Uống chút nước, tâm trạng họ lúc này mới ổn định lại.

Tiểu Ca từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ nhìn lên trần không biết đang nghĩ gì.

Thực ra theo suy đoán của họ, mộ thất của Uông Tàng Hải có thể ở ngay phía trên.

Dùng thuốc nổ thử là cách trực tiếp nhất.

Nhưng vấn đề liền nảy sinh.

Nếu họ dùng thuốc nổ, vạn nhất phía trên không phải thì sao?

Lúc đó nơi này một khi sập, thì không phải chuyện đùa.

Tống Đường ngăn họ lại chủ yếu là dựa vào điểm này.

"Chúng ta nghỉ ngơi một chút trước, lát nữa vẫn phải tìm thấy lối ra trước, đảm bảo lối ra an toàn đã!" "Sau đó mới cân nhắc kích nổ thuốc nổ!" "Không đến mức phải tự mình đẩy mình vào đường cùng chứ!" Thiên Chân gật đầu đồng ý.

Tống Đường thì đứng dậy đi xem bức tường đá phía trước.

Tiểu Ca cũng đi theo, rõ ràng là muốn giúp đỡ.

Chỗ này họ mấy phút trước vừa mới đi qua.

Không thể nào nhanh như vậy đã bị chặn lại.

Cho nên sự thay đổi ở chỗ này chắc chắn có nguyên nhân.

Chỉ là nguyên nhân này là gì, họ lại không đoán ra được.

Nhưng trong cổ mộ, điều thường thấy nhất thực ra cũng chính là cơ quan.

Cho nên họ nghĩ đến đầu tiên chính là chỗ này chắc chắn có cơ quan.

Còn về việc có phải Mật Lạc Đà hay không, đó không phải là điều họ nên cân nhắc.

Nếu thật sự có Mật Lạc Đà, thì không cần họ đi tìm đối phương nữa.

Đối phương khẳng định sẽ đến tìm họ.

Quả nhiên.

Theo hai người sờ soạng xung quanh.

Rất nhanh họ liền phát hiện bức tường ở đây vậy mà thật sự không phải không có gì cả.

Chương 210

Hai người phát hiện, trên hai bên bức tường của lối đi này.

Vậy mà có rất nhiều hố lõm.

Những hố lõm này rất nhỏ, nếu không đến gần nhìn, căn bản không thể thấy được.

Tổng cộng có ba rãnh lõm.

Giống như ba rãnh nước được khắc vào tường.

Bên trong có dấu vết ma sát.

Mô tả ra, rất giống với rãnh trượt dùng trong cơ khí.

Ví dụ như lắp một số bánh xe vào bên trong, từ đó đóng vai trò kéo dẫn!

Hai người nhìn nhau, sau đó liền đi xem chỗ giao tiếp giữa toàn bộ bức tường đá và bức tường.

Quả nhiên, họ thấy chỗ giao tiếp giữa bức tường đá và bức tường, vậy mà có hai bánh xe tròn được làm từ chất liệu đá tương tự.

Hai bánh xe tròn này bên ngoài được bọc một lớp kim loại.

Dường như là để ngăn chặn bánh xe bị mòn quá nghiêm trọng.

Dù sao là đá làm, mà rãnh trượt cũng là đá.

Ngay cả khi độ phẳng ở giữa rất cao, sử dụng lâu dài, khẳng định vẫn sẽ có ma sát.

Và phát hiện này, lập tức khiến họ hiểu ra mọi chuyện là thế nào.

Rõ ràng, chỗ này thật sự có cơ quan.

Hơn nữa thực ra là một cơ quan rất đơn giản.

Chỉ là họ ban đầu bị tình huống đột biến này dọa cho ngớ người.

Cho nên mới không phát hiện ra mà thôi.

Tiểu Ca đi thẳng sang bên kia.

Quả nhiên, theo một cái kéo tay của cậu ấy, lập tức toàn bộ bức tường vậy mà liền khớp lại về phía họ.

Hóa ra đây căn bản không phải là bức tường dày.

Mà chỉ là một tấm đá dày bằng cánh tay.

Nhưng tấm đá này và bức tường xung quanh lại dùng cùng chất liệu.

Cho nên nhìn vào, cứ như là một thể thống nhất vậy.

Và phía dưới tấm đá này rất sắc bén.

Cho nên khi tấm đá khớp lại, liền cắt đứt sợi dây thừng.

Thấy hai người vậy mà mở được bức tường ra như một tấm đá.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng không khỏi cứng người.

"Cái.... cái mẹ kiếp này là tình huống gì vậy?" Bàn Tử nhìn cực kỳ không hiểu.

Thiên Chân thì không khỏi cười.

Rõ ràng cậu ta đã hiểu rõ đây rốt cuộc là tình huống gì rồi.

"Thật là người dọa người dọa chết người, không ngờ lại là thế này!" Nói rồi Thiên Chân trực tiếp xuyên qua lối đi, nhìn ra ngoài.

Quả nhiên chính là con đường họ đã đi vào.

Sợi dây thừng vẫn nằm yên trên đất.

Do một đầu dây thừng buộc vào đá, mà đá lại đặt trên đất.

Cho nên sợi dây thừng bị cắt đứt, không hề trượt xuống theo lối

đi.

Vì an toàn, Tống Đường vẫn tự mình đi đến cuối lối đi nhìn xuống dưới.

Phát hiện quả nhiên là mộ thất hồ nước, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ có thể xác định rồi, suy đoán của chúng ta không sai!" "Các cậu không phải muốn dùng thuốc nổ sao?" "Có thể động thủ rồi!" "Kích nổ ở đâu?" Bàn Tử vội hỏi.

Cơ quan gì đó cậu ta không quan tâm, cậu ta bây giờ chỉ muốn biết thuốc nổ đặt ở đâu!

Tống Đường suy nghĩ một chút nói.

"Cứ đặt ở chỗ sâu nhất của lối đi đi!" "Đặt ở vị trí cao nhất!" "Cũng là gần nhất với trần mộ thất phía trên, nếu phía trên thật sự có không gian, đặt thuốc nổ ở vị trí này là hợp lý nhất!" "Vậy được, các cậu còn đi không?" Bàn Tử hỏi.

"Vẫn phải đi, nhưng đừng có đi hết!" "Chúng ta cách mấy mét đứng một người, đảm bảo có thể nhìn thấy đối phương!" Tống Đường nói.

Bàn Tử gật đầu.

Lập tức một hàng người liền bắt đầu động thủ.

Thiên Chân đứng ở lối vào của toàn bộ lối đi.

Tiểu Ca đứng ở góc rẽ đầu tiên của lối đi.

Tống Đường đứng ở góc thứ hai, còn Bàn Tử thì phụ trách đặt thuốc nổ.

Cậu ta cố định thuốc nổ ở trần cuối lối đi, sau đó thiết lập hẹn giờ kích nổ xong, liền bắt đầu chạy ngược về.

Mấy người quay trở lại lối vào của lối đi.

Một lát sau, theo tiếng "bang" vang trời.

Lập tức trong toàn bộ mộ đạo tiếng nổ liền vang lên.

Tiếng nổ lớn, thổi bay một trận bụi từ lối đi xông ra.

Mấy người dựa vào bức tường, đợi đủ mười mấy phút.

Đợi đến khi bụi trong mộ thất hoàn toàn tan đi.

Lúc này mới một lần nữa theo mộ đạo đi vào bên trong.

Quả nhiên, khi họ đến cuối lối đi, liền thấy ở cuối lối đi đó.

Trên trần bị nổ ra một hố lõm.

Nhưng, theo họ nhìn lên, lại kinh ngạc phát hiện.

Phía trên trần mộ thất này, vậy mà vẫn là loại đá này.

Vậy mà căn bản không có không gian!

Phát hiện này khiến mấy người Tống Đường đều có chút bối rối.

Tống Đường càng lắc đầu nói.

"Cái này không thể nào, chúng ta không thể suy luận sai được!" "Sao phía trên này lại không có không gian chứ!" "Đã thấy rõ rồi, không muốn thừa nhận sai cũng không được nữa rồi!" "Tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên đi thẳng vào vấn đề, tiếp theo làm sao đây!" Bàn Tử uể oải ngồi một bên hút thuốc.

Tống Đường thấy vậy liền ngồi xuống một bên, dường như đang cân nhắc toàn diện xem chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra vấn đề.

Thiên Chân cũng ngồi đối diện cậu ta, cùng cậu ta phân tích.

Tiểu Ca thì đứng dưới hố lõm bị nổ ra kia, dường như có chút

không cam lòng.

Vẫn đang sờ soạng gì đó.

Nhưng đúng lúc hiện trường nhất thời có chút yên tĩnh lại.

Đột nhiên chỉ nghe trên trần "cạch" một tiếng giòn tan, dường như có khối đá bị bẻ gãy.

Sau đó Bàn Tử liền chửi rủa.

"Mẹ kiếp, Tiểu Ca cậu làm gì thế!" "Đá gì rơi trúng đầu Bàn gia." Nói rồi cậu ta ôm đầu ngẩng lên nhìn.

Nhưng vừa nhìn lên, cả người Bàn Tử sắc mặt liền biến đổi.

Cậu ta nhìn thấy, ngay phía trên đầu mình, Tiểu Ca vậy mà đã đào ra một khuôn mặt người chết trắng bệch!

Cái khuôn mặt dài đó đối diện với Bàn Tử, mắt còn chưa nhắm, đôi mắt đen ngòm đang nhìn thẳng vào cậu ta!

Sợ đến mức Bàn Tử lập tức hét lên.

"Tống tử!

Trong tường này có Tống tử, mau cầm vũ khí!" "Mau lấy Lừa đen đinh ba!" Tống Đường và Thiên Chân bản lai tại nhất bàng nhàn liêu ni.

Nghe tiếng hô hoán của Bàn Tử, lập tức đứng dậy chạy đến.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại đã bị Tiểu Ca ấn lại.

Cậu ta cũng coi như từng trải, thấy vẻ mặt Tiểu Ca điềm nhiên, lúc này mới dần dần bình tĩnh lại.

Chỉ là không ngừng chỉ vào phía trên, bảo mọi người đi xem.

Chương 211

Tống Đường và Thiên Chân nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên.

Khi họ nhìn thấy khuôn mặt người chết trắng bệch trên trần, cũng giật mình.

Nhưng rất nhanh họ liền phát hiện, Tống tử này chắc hẳn đã chết cứng rồi, sẽ không "trá thi" nữa!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, cô ta bị phong kín trong bức tường này, cho dù cô ta có thật sự "trá thi".

Cô ta cũng không ra được chứ!

Tống Đường dùng đèn pin chiếu vào thi thể đó.

Rất nhanh cậu ta liền phát hiện, diện mạo thi thể này nhìn có vẻ như là một người phụ nữ.

Bởi vì ngũ quan và đường nét rõ ràng có sự khác biệt so với diện mạo đàn ông.

Thiên Chân dường như cũng đã nhìn ra.

Nhưng cậu ta đối với thi thể này dường như không có hứng thú gì.

Ngược lại rút dao găm ra, cạy mấy cái vào vách đá bên cạnh nữ thi.

Bàn Tử không hiểu vội hỏi.

"Cậu làm gì thế?

Cậu sợ cô ta không "trá thi" à?

Sao còn định đào cô ta ra bán vậy?" Thiên Chân không đáp lời cậu ta, vẫn tiếp tục cạy.

Tống Đường cũng nhìn rất khó hiểu.

Nhưng rất nhanh, theo tiếng "cạch" vang lên.

Mọi người liền thấy.

Bên cạnh nữ thi trắng bệch kia, vậy mà lại lộ ra một vật kỳ lạ.

Và theo mọi người chiếu đèn vào, rất nhanh họ liền thấy.

Hóa ra, ở bên cạnh nữ thi trắng bệch này, vậy mà còn có một cỗ thi thể nữa.

Nhưng diện mạo của cỗ thi thể này lại hoàn toàn khác so với nữ thi.

Cỗ thi thể này, toàn thân có làn da màu đồng.

Trên da vậy mà còn mọc rất nhiều vảy.

Nhìn trông đừng nói là xấu xí đến mức nào.

Hai loại thi thể này đặt cùng nhau, nhìn thế nào cũng giống như hai cỗ thi thể không liên quan gì đến nhau.

Nhưng họ lại đều bị chôn ở đây.

Điều này có chút kỳ lạ.

"Tôi nói này, bức tường xung quanh này, không lẽ đều là loại này chứ!" "Cái này mẹ nó phải chết bao nhiêu người chứ?" Bàn Tử không nhịn được chửi rủa.

Tống Đường thì nhìn những thi thể này nói.

"Chết bao nhiêu thì không biết, nhưng ở đây xuất hiện loại thi thể này!" "E rằng chúng ta cách Uông Tàng Hải không xa đâu!" "Ồ?

Nói sao?" Bàn Tử hứng thú hỏi.

Tống Đường văn ngôn đạm đạm đạo.

“Các cậu không nhìn ra sao?” “Hai cỗ thi thể trong bức tường này, nữ là Cấm bà, nam là Huyết thi!” “Họ chắc hẳn đều là sản phẩm thí nghiệm thất bại, bị Uông Tàng Hải phong kín vào trong lòng núi này!” “Mộ thất của Uông Tàng Hải có thể ở gần đây, sự hình thành của những thứ này, e rằng không thoát khỏi mối quan hệ với ông ta!” “Chúng ta tìm kiếm xung quanh, nói không chừng có thể tìm thấy lối đi vào tầng cuối cùng!” Thiên Chân nghe vậy vội gật đầu.

Cậu ta hiểu ý Tống Đường.

Nếu gần đây thật sự có số lượng lớn thi thể Cấm bà và Huyết thi như vậy.

Vậy thì e rằng Uông Tàng Hải ở nơi này, đã tiến hành một lượng lớn thí nghiệm trường sinh.

Và những thứ bị phong kín vào trong lòng núi này, chính là sản phẩm hy sinh của thí nghiệm trường sinh.

Còn ở mộ thất bên dưới có quan tài cười và quan tài Cấm bà.

E rằng cũng là hai sản phẩm thí nghiệm thất bại của ông ta.

Chỉ là không biết vì sao, hai cái đó lại được chôn ở bên dưới.

Còn nhiều cái khác thì lại bị chôn vùi ở đây.

Tiểu Ca dường như cũng đã hiểu ý Tống Đường.

Vì vậy liền cầm dao găm cạy xung quanh, dường như cũng muốn cạy ra thêm mấy cỗ thi thể nữa.

Độ cứng của toàn bộ khối núi rất lớn.

Họ muốn khai quật trên vách đá phẳng lặng rõ ràng là không thực tế lắm.

Cho nên mấy người thử mấy lần sau đó, cuối cùng ánh mắt vẫn tập trung vào cái hố lõm bị nổ ra kia.

Tiểu Ca lúc này đã cạy ra một số tảng đá.

Quả nhiên bên trong lộ ra một số tứ chi và những thứ khác.

Đồng thời họ còn thấy, một cỗ Huyết thi khác cũng bị chất đống ở vị trí này.

Rõ ràng những thứ này dường như đều đang nói rõ, chỗ này có thể là một hố chôn tập thể.

Chỉ là không biết vì sao, những thi thể này lại bị phong kín ở đây.

Không lẽ thật sự như họ suy đoán.

Nơi này chôn vùi, đều là những sản phẩm thất bại của Uông Tàng Hải vì theo đuổi trường sinh?

Tiểu Ca còn muốn tiếp tục đào, dường như muốn xem ở đây có còn nhiều thi thể nữa không.

Nhưng đúng lúc cậu ấy cắm một con dao găm vào khe hở của một tảng đá.

Đột nhiên chỉ nghe "cạch" một tiếng giòn tan.

Chỉ thấy tảng đá trước mặt vậy mà cả khối liền nứt ra.

Và tảng đá nứt ra không ngừng rơi xuống, rất nhanh phía trên đầu mọi người.

Vậy mà liền xuất hiện một khe hở.

Khe hở này chỉ lớn bằng nắm tay.

Nhưng có thể nhìn ra, bên ngoài khe hở này, là trống rỗng!

Bên trong dường như có một không gian khác.

Phát hiện này, khiến mọi người đều sững sờ.

Bàn Tử càng trực tiếp tiến lên, vung hai cú đấm vào khe hở.

Hai cú đấm này cậu ta ra tay cực kỳ mạnh, quả nhiên khe hở cũng trong nháy mắt được cậu ta mở rộng thêm mấy phần.

Một luồng khí lạnh cũng từ bên trong thổi ra.

Bàn Tử nhìn mọi người cười nói.

"Cái này thật là đạp phá giày sắt chẳng tìm thấy, có được lại chẳng tốn công phu!" "Tôi nói, còn chờ gì nữa?

Lên thôi!" Nói rồi Bàn Tử đã chiếu đèn pin qua, cầm xẻng sắt bắt đầu chọc.

Mấy người thấy vậy trong lòng cũng rất mong chờ.

Lần lượt xông lên giúp đỡ.

Chưa đầy mười phút, một cái lỗ có thể cho một người chui ra đã được họ đào ra.

Bàn Tử muốn trực tiếp lên, nhưng lại bị Thiên Chân cản lại.

"Đừng vội vàng, cái này chín phần mười chính là mộ thất của Uông Tàng Hải!" "Cẩn thận đại phong đại lãng đều đã qua rồi, cuối cùng lại lật thuyền ở đây!" "Đúng, vẫn nên ném một quả pháo lạnh lên xem tình hình thế nào đã!" Tống Đường cũng nói.

Bàn Tử gật đầu, sau đó liền lấy ra một quả pháo lạnh từ ba lô.

Thắp sáng xong, lập tức liền ném vào theo lỗ hổng.

Và theo pháo lạnh chiếu sáng không gian bên ngoài.

Lập tức mọi người liền thấy.

Phía trên này dường như thật sự là một mộ thất.

Nhưng độ cao của mộ thất này dường như không cao lắm.

Bởi vì họ dựa vào ánh sáng của pháo lạnh, trực tiếp nhìn thấy trần mộ thất.

Nhìn độ cao của nó, đại khái chỉ khoảng hai mét.

Độ cao này thấp hơn rất nhiều so với độ cao mộ thất bình thường.

Dù sao một số người cao trong thời hiện đại, có thể dễ dàng vượt quá hai mét.

Chương 212

Cũng không biết là do không gian hay vì sao.

Mộ thất phía trên này, vậy mà chỉ xây dựng cao hai mét.

Phải biết rằng, độ cao của khối núi bên dưới mộ thất này cũng đã hơn hai mét một chút.

Thực ra nếu Uông Tàng Hải muốn, hoàn toàn có thể nén độ cao của khối núi này.

Để độ cao của mộ thất phía trên được dự trữ cao hơn một chút.

Nhưng không biết vì sao, ông ta lại nén độ cao phía trên thấp đến như vậy.

"Ái ái, các cậu xem, cái gì được gắn trên trần kia vậy?" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào trần hỏi.

Mấy người nghe vậy nhìn qua.

Quả nhiên thấy trên trần mộ thất, dường như có gắn một loại châu báu gì đó.

Tròn tròn, kích thước không lớn, nhìn không rõ lắm.

"Không nhìn rõ, xem ra phải bò vào xem sao!" "Pháo lạnh lâu như vậy đều không có biến cố, xem ra phía trên là an toàn rồi!" Tống Đường nói.

Mấy người gật đầu đồng ý.

Đương hạ Bàn Tử liền đi tiên phong, là người đầu tiên bò ra theo khe hở.

Chủ yếu là cậu ta quá mập, nếu cậu ta còn có thể an toàn lên được.

Thì những người khác tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Quả nhiên, cái lỗ hổng này đào rất tốt.

Bàn Tử rất thuận lợi đã bò lên được.

Sau đó những người khác mới lần lượt được cậu ta kéo lên.

Mấy người vừa lên, lập tức liền nhìn rõ cấu trúc toàn bộ mộ thất.

Nhưng khi họ nhìn thấy cấu trúc bên trong mộ thất này.

Lại đều không khỏi sững sờ.

Bởi vì họ nhìn thấy, bên trong mộ thất này, vậy mà còn đặt hai chiếc ghế thái sư.

Người không biết còn tưởng Uông Tàng Hải rảnh rỗi có thể ở đây uống trà trò chuyện!

Nhưng đây là mộ thất mà!

Tại sao lại đặt loại đồ vật này chứ?

Cấu trúc của toàn bộ mộ thất cực kỳ kỳ lạ.

Nơi họ đi lên nằm sát một phần của ngọn núi, kéo dài đến tận đỉnh.

Không sai, đó chính là núi.

Ngọn núi này dường như không hề nhỏ, trước đó khi họ ở phía dưới, dường như họ đang ở sâu bên trong thân núi.

Và những lối đi đó được khoét sâu trong thân núi.

Nhưng sau khi lên đến đây, họ lại phát hiện.

Dường như khu mộ thất phía trên này cũng nằm bên trong ngọn núi.

Thành thật mà nói, cảm giác như thể phía trên lối đi trong mộ

thuyền đắm này, thực chất là một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá này lấp đầy toàn bộ phần đỉnh.

Mà Uông Tàng Hải, vậy mà lại đào ra một căn mộ thất bên trong tảng đá này.

Chính vì thế mới xuất hiện tình huống gần như quỷ dị trước mắt.

Giữa ghế thái sư có một cái bàn, trên đó còn có một cây đèn dầu.

Bàn Tử đi tới đốt đèn, quả nhiên rất nhanh đã chiếu ra ánh sáng mờ nhạt.

Mấy người lại nhìn xung quanh.

Phát hiện nơi này, ngoài ghế thái sư ra.

Chỉ có phía trước khoảng năm mét, có một trụ đá hình tròn khổng lồ nối liền từ đáy lên đỉnh.

Trụ đá hình tròn này ít nhất phải có đường kính năm sáu mét.

Cộng thêm không gian của chiếc ghế thái sư này, thì gần như đã chiếm hết toàn bộ phần đỉnh của lối đi.

Thiên Chân nói: "Ở đây không có quan tài, xem ra trụ đá hình tròn này chính là!" "Quan tài của Uông Tàng Hải, chắc chắn được chôn trong trụ đá hình tròn này!" Bàn Tử gật đầu tán thành: "Không sai, nhìn chỗ này chỉ có trụ đá này là nổi bật!" "Tôi nói này, hay là mình phá nó ra xem thử?" Tống Đường vội nói: "Khoan đã, đừng vội vàng, đã cậu nói trụ đá này là quan quách của Uông Tàng Hải!" "Vậy thì chắc chắn có lối vào!" "Nếu không thì ngày xưa Uông Tàng Hải được chôn vào đó bằng cách nào!" "Chúng ta cứ qua đó xem trước đã!" Bàn Tử cũng thấy có lý, liền vội gật đầu.

Mấy người sau đó đi về phía trụ đá hình tròn đó.

Trụ đá hình tròn này đứng ở vị trí gần phía sau của toàn bộ mộ

thất.

Nhưng toàn bộ trụ đá hình tròn lại không liền với các bức tường xung quanh.

Tức là, mọi người thực ra có thể đi vòng quanh trụ đá hình tròn này.

Tuy nhiên, khi họ vừa đi vòng qua trụ đá hình tròn, đột nhiên họ thấy mấy cái thùng lớn chất đống ở một góc bên cạnh.

Mấy cái thùng lớn này phải rộng một mét vuông, khoảng năm sáu cái, chất chồng lên nhau.

Đặt ở trong góc.

Và ở một bên của thùng, còn có rất nhiều dụng cụ như xà beng, búa sắt, đinh… Điều này khiến mọi người nhìn vào đều có chút khó hiểu.

Bàn Tử nói: "Vãi chưởng, đây không phải là của cải tích cóp cả đời của Uông Tàng Hải chứ?" "Chúng ta mở ra xem thử?" Thiên Chân lần này nghe vậy không nói gì.

Rõ ràng là ngầm đồng ý.

Tống Đường cũng không mở lời.

Bàn Tử thấy vậy, đâu còn khách sáo, lập tức đi tới nhặt một cái xà beng rồi bắt đầu nạy mấy cái thùng lớn đó.

Mấy cái thùng lớn đó hình như có đóng đinh, nhưng số lượng không nhiều.

Bàn Tử ba đường năm nhát đã nạy hết đinh trên một cái thùng.

Sau đó chỉ nghe "cạch" một tiếng gỗ bị nạy ra.

Tiếp đó Bàn Tử liền ném thẳng nắp gỗ lớn sang một bên.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử nhìn thấy thứ bên trong thùng gỗ, cả người cậu ta liền hét toáng lên.

"Vãi chưởng, cái quái gì thế này!" Mấy người nghe vậy đều sững sờ, vội chạy tới kiểm tra.

Chỉ vừa nhìn thấy đồ trong thùng, đến cả Tống Đường cũng hơi biến sắc.

Chỉ thấy bên trong thùng chứa đầy xương trắng!

Không sai, chính là xương trắng.

Có xương trắng vẫn còn phân biệt được hình người.

Nhưng có cái đã rời rạc, cứ như thể một thùng xương vậy.

Tuy nhiên, trong số xương cốt này, lại còn vương vãi vài sợi tóc.

Bàn Tử định lấy mấy sợi tóc đó ra.

Kết quả vừa kéo một cái, tóc liền căng thẳng, bên dưới tóc hình như còn nối với thứ gì đó.

"Đừng kéo nữa!

Đừng kéo nữa!" Tống Đường vội vàng nói.

Thiên Chân cũng hình như nghĩ ra điều gì đó, nhưng cậu ta có chút không dám tin.

Hít một hơi thật sâu, cậu ta vậy mà giật lấy cái xà beng trong tay Bàn Tử, chạy đi nạy một cái thùng gỗ lớn khác.

Bàn Tử thấy vậy liền vội đi theo, nhưng nhìn dáng vẻ của Thiên Chân, cậu ta cũng không mở lời nói thêm gì.

Thiên Chân rõ ràng là đã đoán ra điều gì đó, dường như đang muốn xác minh.

Còn Tiểu Ca thì dường như không hứng thú với những thứ này.

Cậu ấy một mình ở bên cạnh, dường như muốn di chuyển mấy cái thùng lớn đó.

Tống Đường thấy vậy cũng qua giúp cậu ấy.

Về suy đoán của Thiên Chân, trong lòng Tống Đường thực ra đã hiểu là gì.

Hơn nữa anh cảm thấy, Thiên Chân dường như đã đoán đúng rồi.

Chỉ là nếu muốn chứng thực, vậy thì nhất định phải mở thêm một cái thùng gỗ nữa.

Quả nhiên, khi Thiên Chân mở thêm một cái thùng gỗ khác.

Bàn Tử liền kinh hô: "Cái…. cái này là Cấm bà!" "Đây không phải Cấm bà!" Thiên Chân lại đột nhiên nói.

Chương 213

"Không phải Cấm bà thì là cái gì chứ?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi nói: "Dù sao cũng không phải Cấm bà, những thứ này còn chưa kịp biến thành Cấm bà đã chết rồi!" "Đây là một căn cứ thí nghiệm, Uông Tàng Hải đang dùng người làm thí nghiệm!" "Những sản phẩm thất bại này, đều bị ông ta chôn vào bên trong thân núi phía dưới!" "Đơn giản là quá tàn nhẫn, vì bản thân tìm kiếm trường sinh, vậy mà lại dùng người sống làm thí nghiệm!" "Đơn giản là….!" Thiên Chân cũng có chút không nói tiếp được nữa.

Bàn Tử cũng thở dài bất lực, nói: "Chuyện như thế này, cậu cũng đâu phải lần đầu thấy!" "Không đến nỗi nào!" "Không đến nỗi nào á?

Ngọn núi này có diện tích lớn đến mức nào?" "Nếu dựa theo những gì chúng ta vừa thấy mà suy đoán, bên dưới ngọn núi này nếu toàn là những thi thể như vậy!" "Vậy thì ít nhất cũng phải mấy trăm bộ!" "Cái này đơn giản là hành vi của kẻ điên!" Thiên Chân tức giận không thôi.

Tống Đường mở lời nói: "Nhưng điều đó thì sao?

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, cậu có tức giận cũng vô ích thôi!" "Chúng ta bây giờ tìm được đến đây, đây đã coi như là báo ứng cho Uông Tàng Hải rồi!" "Dù sao ông ta và chúng ta căn bản không phải người cùng thời đại, cậu có tức giận thì làm được gì chứ?" Thiên Chân nghe vậy không nói nữa, chỉ ngồi một bên tự điều chỉnh cảm xúc.

Bàn Tử thấy vậy cũng không đi làm phiền cậu ta, chạy qua hỏi: "Hai cậu lại đang làm gì thế?" Tống Đường giải thích: "Tiểu Ca dường như có phát hiện gì đó ở đây, tôi giúp cậu ấy một tay!" "Thế à?

Vậy tôi cũng đến giúp!" Nói rồi Bàn Tử cũng cùng nhau đi di chuyển mấy cái thùng đó.

Mấy cái thùng gỗ lớn này thực ra không hề nặng.

Dù sao bên trong chỉ có hài cốt, và người đã chết rất lâu, nước cũng cơ bản đã khô cạn.

Ba người cùng nhau ra tay, ngược lại rất nhanh đã di chuyển hết mấy cái thùng gỗ lớn này.

Tuy nhiên, khi các thùng được di chuyển đi.

Lập tức họ cảm thấy một luồng ánh sáng chói mắt từ bên trong chiếu ra.

Mấy người đều bị chói mắt vội vàng dời tầm nhìn đi.

Và khi họ dần thích nghi, rất nhanh mấy người đều sững sờ.

Bởi vì họ phát hiện, phía sau thùng gỗ này, vậy mà có một hốc tường.

Bên trong hốc tường, vậy mà chất đầy các dụng cụ màu vàng óng.

Có cả chén đĩa, vòng vàng, thậm chí còn có rất nhiều là vàng miếng đã đóng dấu.

Một hốc tường đầy ắp đồ trang sức bằng vàng khiến mắt Bàn Tử lập tức sáng rực.

"Phát tài rồi, lần này thật sự là phát tài rồi!" "Tôi nói Đường lão đệ, mấy thứ này nếu đem đấu giá, e rằng bán được không ít tiền đâu nhỉ!" Tống Đường nghe vậy nói: "Đúng vậy, nhưng mấy thứ này, cậu nỡ bán sao?" Bàn Tử nghe vậy sững sờ.

Đúng vậy, những thứ này đều là vật phẩm giá trị liên thành.

Bán đi tuy rằng có thể đổi lấy không ít tiền.

Nhưng vấn đề là hiện tại họ cũng không thiếu tiền.

Khi tiền của cậu đạt đến một mức độ nhất định, đối với cậu mà nói đó chỉ là một con số.

Thay vì bán đi đổi lấy tiền, chi bằng giữ lại làm vật gia bảo.

Sau này khi cần tiền gấp, cũng có thể giải quyết được tình thế cấp bách!

Quả nhiên, trong phòng livestream, các khách VIP khi nghe Tống Đường vậy mà không định bán những thứ này.

Liền lập tức nhô ra: "Tôi nói Đường lão đệ, đồ tốt thế này không bán lấy tiền mà để lại chẳng phải là khách sáo quá rồi sao!" "Đúng đó Đường lão đệ, cậu ra giá đi, tôi tuyệt đối không mặc cả!" "Đúng vậy, cậu cứ việc ra giá đi!" Tuy nhiên Tống Đường căn bản không thèm trả lời họ, giả vờ như không nhìn thấy, quay sang Thiên Chân và mấy người kia nói: "Chúng ta vẫn phải nghĩ cách tìm ra quan tài của Uông Tàng Hải trước!" "Mấy thứ này cũng không chạy đi đâu được, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" Thiên Chân gật đầu, cậu ta vốn dĩ không có hứng thú với những vật ngoài thân này.

Lập tức kéo Bàn Tử đi tiếp tục tìm lối vào của trụ đá.

Việc phát hiện những đồ vàng này có chút ngoài ý muốn.

Nói thật thì tuy trước đó họ đã từng nghĩ, có thể ở đây sẽ có vật phẩm cất giấu của Uông Tàng Hải.

Nhưng tuyệt đối không ngờ tới, những vật phẩm cất giấu này vậy mà lại là vô số đồ vàng.

Phải biết rằng, xét theo ghi chép về cuộc đời Uông Tàng Hải, người này là một nhân vật siêu thoát khỏi người phàm tục.

Cậu nói trong mộ táng tùy táng của một đế vương hoặc vương

hầu có nhiều vàng bạc châu báu, ngọc thạch mã não thì còn nghe được.

Nhưng trong cổ mộ của một phong thủy đại gia, lại là kiến trúc đại gia siêu phàm như Uông Tàng Hải, cũng chất một đống đồ vàng lớn như vậy.

Ít nhiều cũng có vẻ quá tục tằn.

Tuy nhiên nếu nghĩ kỹ thì thực ra cũng không khó phát hiện.

Họ trên đường đến đây, trong mộ thất phía dưới các bình sứ, vại sứ, giá trị đều không hề thấp.

Và đến đây, việc xuất hiện một số đồ vàng dường như cũng là hợp lý.

Dù sao ngày xưa khi xây dựng ngôi mộ dưới đáy biển này, những thứ này có tác dụng hơn gốm sứ, bình sứ rất nhiều.

Dù sao khi cậu cần trả lương cho công nhân xây dựng mộ thuyền đắm.

Cậu không thể cầm bình sứ đi nói với người ta: "Cái bình sứ này thuộc về cậu!" Vậy thì người ta có thể sẽ đâm cậu ngay tại chỗ.

Mà những đồ vàng này đổi thành tiền bạc, rõ ràng là thích hợp hơn.

Mà đồ vàng ở đây bản thân cũng chỉ phát hiện ở một hốc tường.

Rõ ràng số lượng cũng không quá nhiều.

Có thể là trong quá trình xây dựng mộ thuyền đắm đã tiêu hao hết rồi.

Một ngôi mộ thuyền đắm lớn như vậy, vào thời điểm đó cần tiêu hao nhân lực, vật lực, tài lực đều cực kỳ khổng lồ.

Tống Đường trong lòng suy nghĩ lung tung.

Thiên Chân thì đã kéo Bàn Tử đi vòng quanh trụ đá tìm lối vào.

Trong toàn bộ mộ thất, nếu nói nơi có thể giấu quan tài.

Thì cũng chỉ có trụ đá lớn hình tròn đứng giữa mộ thất này.

Quả nhiên, mấy người vừa đi nửa vòng quanh trụ đá.

Một cánh cửa gỗ liền xuất hiện trên trụ đá.

Cánh cửa gỗ này không lớn, cũng chỉ đủ cho một người đi vào.

Hơn nữa cánh cửa gỗ đã biến dạng khá nghiêm trọng.

Bốn góc đã bắt đầu không còn ngay ngắn nữa.

Bàn Tử nhìn thấy cánh cửa gỗ này, không khỏi hứng thú, bước lên kéo kéo, lập tức cánh cửa gỗ phát ra một tràng âm thanh "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Nghe thấy khiến người ta rất khó chịu.

Thiên Chân thấy vậy nhìn về phía Tống Đường: "Đường lão đệ, sao đây?" Tống Đường nghe vậy nói: "Không biết, nhưng đã phát hiện ra cánh cửa gỗ này, cậu có nhịn được mà không vào xem sao?" "Đây đã là nơi cuối cùng rồi, nếu ngay cả ở đây cũng không có quan tài của Uông Tàng Hải!" "Vậy chúng ta chỉ có thể đi ra trước, đợi sau này đội khảo cổ vớt toàn bộ mộ thuyền đắm lên, rồi mới từng chút một giải phẫu!" Thiên Chân gật đầu.

Đúng vậy, họ đã chậm trễ ở mộ dưới biển này lâu như vậy.

Đây cũng là nơi cuối cùng họ có thể tìm được.

Nếu ngay cả ở đây cũng không có quan tài của Uông Tàng Hải.

Thì e rằng thật sự không còn cách nào khác.

"Đi thôi!" Tống Đường hô một tiếng.

Bàn Tử lập tức bước lên dùng sức, giật đứt phắt cánh cửa gỗ.

Toàn bộ cánh cửa gỗ đã rất giòn.

Bị Bàn Tử giật đứt xong, liền tan rã.

Mấy người cũng không bận tâm, vội vàng đi xem phía sau cánh cửa gỗ.

Quả nhiên, phía sau cánh cửa gỗ này, xuất hiện một lối đi đủ rộng cho một người qua.

Tống Đường sờ sờ hai bên lối đi này.

Phát hiện đều là đá cứng như thân núi.

Và trên lối đi này có dấu vết đục khoét nhân tạo rất rõ ràng.

Không biết ngày xưa người ta rốt cuộc đã dùng công cụ gì để đào ra.

Mấy người nhìn nhau, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Phát hiện lối đi này không sâu.

Ở cuối lối đi, dường như có một mộ thất hình tròn.

Điều này khiến mấy người đều không khỏi rất kinh ngạc.

Thiên Chân lúc này không chần chừ nữa, gọi mọi người nhanh chóng xuất phát.

Ngay lập tức do Bàn Tử dẫn đầu, cả nhóm đi về phía mộ thất.

Tống Đường đi cuối cùng, anh luôn cảm thấy nơi này dường như có chút kỳ lạ.

Từ khi bước vào lối đi này, anh liền mơ hồ cảm thấy lòng bàn tay mình không được thoải mái.

Anh giơ tay lên xem.

Phát hiện trên lòng bàn tay mình, không biết từ lúc nào xuất hiện vài vết đỏ.

Những vết này thực ra cũng không gọi là vết thương, chỉ là hơi đỏ lên.

Sờ vào có cảm giác hơi châm chích.

Chương 214

Không biết là do thứ gì gây ra.

Ngay khi anh đang suy nghĩ, đột nhiên Tiểu Ca phía trước mở lời hô: "Đừng chạm vào vách tường!" Mọi người nghe vậy sững sờ, Bàn Tử đang đi phía trước lập tức dừng lại.

"Sao thế?

Tiểu Ca, trên tường có gì à?" Nói rồi cậu ta định đi xem.

Thiên Chân đột nhiên vội nói: "Đừng chạm!

Trên vách tường này hình như có trét một loại bột!" "Có thể làm bỏng da!" Tống Đường nghe vậy vội nhìn lòng bàn tay mình, rồi lại nhìn hai bên vách tường.

Trên vách tường quả thật có một lớp vệt trắng rất nhạt.

Phần lớn các vệt trắng đã bong tróc.

Chỉ còn sót lại ở một vài khe hở.

Tống Đường ghé sát vào ngửi thử một cái, lập tức cảm thấy cả cổ họng mình có một cảm giác bỏng rát.

Khiến anh không nhịn được che miệng ho khan.

"Đường lão đệ, cậu không sao chứ!" Bàn Tử hỏi từ phía trước.

Tống Đường xua tay nói: "Không sao!

Nhưng Tiểu Ca nói đúng!" "Trong vách tường này có thứ gì đó, hình như là thứ giống vôi!" "Có thể là dùng để chống ẩm, giữ khô ráo!" "Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút!" Mọi người đáp lời.

Bàn Tử ở phía trước hô: "Tôi nói này, không có vấn đề gì thì các

cậu nhanh lên đi!" "Phía trước sắp đến cuối rồi!" "Chúng ta tốc chiến tốc thắng, đỡ phải lát nữa lại bị thương!" Nói rồi Bàn Tử liền lại bắt đầu đi tiếp.

Tống Đường thấy vậy cũng vội che mũi đi theo.

Trong mộ thất phát hiện thứ giống vôi, thực ra là rất thường thấy.

Thứ này có thể dùng làm chất hút ẩm.

Mà nơi này lại là mộ thuyền đắm, bên ngoài cổ mộ toàn là nước.

Cho nên ở đây sử dụng thứ này, cũng không có gì kỳ lạ.

Mấy người tăng nhanh bước chân, rất nhanh đã thấy lối ra của lối đi phía trước.

Và Bàn Tử đang đi ở phía trước lúc này đã kinh hô lên.

"Ấy ấy!

Thật có quan tài, thật có!" Tống Đường là người cuối cùng đến lối ra.

Khi anh đến nơi.

Bàn Tử đã đốt lửa lạnh.

Tiếp đó, trong ánh sáng Tống Đường nhìn thấy.

Ở đây quả nhiên là một mộ thất độc lập.

Toàn bộ mộ thất được khoét bên trong trụ đá hình tròn.

Bốn phía chỉ có một con đường họ vừa đi vào.

Và ở vị trí trung tâm của toàn bộ mộ thất, đặt một cỗ quan tài.

Tống Đường nhìn qua, phát hiện đây là một cỗ thạch quan.

Chất liệu tổng thể cực kỳ đặc biệt.

Trông có vẻ hơi đen, dường như khác với chất liệu trụ đá xung

quanh.

Chất liệu trụ đá xung quanh có màu xanh lục sẫm.

Bàn Tử nuốt nước bọt, tiến lên không khách khí gõ hai cái vào quan tài.

Quan tài lập tức phát ra âm thanh "thùm thụp" trầm đục.

Cỗ quan tài này rõ ràng dùng vật liệu cực kỳ chắc chắn.

E rằng chỉ riêng độ dày của nắp quan tài cũng không bình thường.

Bàn Tử tặc lưỡi nói: "Chất liệu của cỗ quan tài này hiếm thật đó!" "Này Thiên Chân, cậu nói chất liệu của cỗ quan tài này, có giống vẫn ngọc không?" Thiên Chân nghe vậy nhíu mày nói: "Không cần đoán, chất liệu của cỗ quan tài này e rằng chính là vẫn ngọc!" "Ngày xưa Uông Tàng Hải lúc còn sống đã từng đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, hơn nữa thuật trường sinh của ông ta nhất định đã tham khảo cách của Tây Vương Mẫu Mẫu!" "Cho nên ở đây xuất hiện quan tài vẫn ngọc cũng không kỳ lạ!" "Vấn đề là, chúng ta làm sao mở được cỗ quan tài này!" "Cỗ quan tài này vừa nhìn đã thấy cực kỳ nặng nề!" Bàn Tử nghe vậy cũng gãi đầu: "Hay là tôi thử xem?" "Họ đã có thể đẩy nắp quan tài lên, thì chắc chắn sẽ có cách mở!" "Hơn nữa loại thạch quan này, bình thường sẽ không có đinh quan tài, chỉ cần đẩy ra thì chắc là cũng không quá khó!" Nói rồi Bàn Tử liền định ra tay.

Trong phòng livestream rất nhiều fan đều đang hỏi, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc là tình huống gì.

Nhưng lúc này Tống Đường cũng không có tâm trạng để giải thích những điều này.

Chỉ nói.

Đợi sau khi họ bận xong, sẽ nói chuyện này với mọi người.

Bây giờ vẫn nên mở quan tài trước.

Dù sao mấy khách VIP cũng đang đợi xem hàng mà.

Nói xong, Tống Đường cũng qua giúp.

Mấy người cùng Bàn Tử, bắt đầu đẩy nắp thạch quan này.

Không ngờ tới, nắp thạch quan này không hề nặng như họ tưởng tượng.

Mấy người dùng sức một cái, nắp thạch quan vậy mà thật sự từ từ bị đẩy ra.

Hơn nữa còn có tiếng rãnh trượt hoạt động.

Dường như bên dưới nắp quan tài này, có lắp các rãnh trượt.

Mấy người nhìn nhau, rõ ràng đều có chút bất ngờ.

Nhưng lúc này nắp quan tài đã từ từ mở ra rồi.

Họ cũng không có nhiều tâm trạng để suy nghĩ về thiết kế quan tài ở đây.

Mấy người đều vội nhìn vào bên trong quan tài, mong đợi bên trong quan tài sẽ là tình huống gì.

Cỗ thạch quan này trông có vẻ rất dày nặng.

Vào khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, cũng thực sự chứng minh cỗ quan tài này thật sự rất dày nặng.

Chỉ riêng độ dày của nắp quan tài, đã đủ nửa bàn tay.

Phải biết rằng toàn bộ khối nắp quan tài này đều được khắc từ đá.

Một khối đá dày nặng như vậy, trọng lượng của nó tuyệt đối không phải trò đùa.

Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ tới là, một cái nắp quan tài như vậy, vậy mà lại dễ dàng được mở ra đến thế.

Ngay khi quan tài được mở ra, Tống Đường không nhìn vào tình hình bên trong quan tài.

Mà lại nhìn về phía mép quan tài.

Quả nhiên, anh nhìn thấy ở hai bên mép quan tài này, có rất nhiều rãnh trượt rõ ràng.

Thiết kế nắp quan tài này, ngược lại rất giống với tình huống lối đi biến mất mà họ đã trải qua trong lối đi phía dưới trước đó.

Tuy nhiên, điều khiến Tống Đường không nghĩ thông được là: Vì một cỗ quan tài mà lại phải thiết kế như vậy sao?

Nếu nói lối đi phía dưới thiết kế như vậy là để đạt được mục đích nào đó.

Ví dụ, chôn cất hài cốt?

Đây chỉ là một suy đoán của Tống Đường.

Họ trong vách đá của lối đi, đã phát hiện số lượng lớn thi thể Huyết thi và Cấm bà.

Mà cộng thêm tình hình ở đây, dường như đều đang chỉ ra một tình huống.

Uông Tàng Hải đang ở đây làm thí nghiệm trường sinh.

Mà những Cấm bà và Huyết thi bị chôn cất trong thân núi, có thể chính là vật hy sinh cho thí nghiệm trường sinh của ông ta.

Sau khi họ chết, bị Uông Tàng Hải phái người chôn vào những vách đá này.

Mà tấm bia đá đó, có thể chính là dùng để bịt kín lối đi.

Tấm bia đá đó giống như một tấm gương, chắn vào lối đi nếu không xem xét kỹ, thật sự không dễ phát hiện.

Nhưng chuyện này vẫn có một logic chính xác.

Nhưng đặt trên cỗ quan tài này, thì lại có chút khó hiểu rồi.

Một cái nắp quan tài lại lắp bánh xe trượt!

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó chính là, người bên ngoài có thể cần thường xuyên điều chỉnh hoặc quan sát sự thay đổi tình hình của thứ bên trong quan tài!

Điều này giống như khi con người làm thí nghiệm, hộp kính nơi chuột bạch ở, chắc chắn là trong suốt!

Bởi vì nếu không trong suốt, con người còn làm sao quan sát sự thay đổi của nó chứ?

Nghĩ đến đây, Tống Đường không khỏi nhớ đến chiếc ghế thái sư bên ngoài.

Chương 215

Thậm chí anh còn nghĩ đến cảnh tượng năm đó Uông Tàng Hải ngồi trên ghế thái sư, vừa uống trà vừa chờ đợi dữ liệu thí nghiệm.

Chỉ là cảnh tượng đó lại toát lên vài phần tà ác.

Khiến anh toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Và ngay khi Tống Đường đang suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên Thiên Chân bên cạnh lại vỗ vỗ anh, lập tức khiến anh hoàn hồn.

"Cậu sao thế?

Sao trên trán toàn là mồ hôi lạnh vậy!" "Thứ này cũng đâu phải lần đầu thấy, rốt cuộc cậu sao thế?" Tống Đường sững sờ, lúc này mới cúi đầu nhìn thứ bên trong quan tài.

Tiếp đó anh nhìn thấy.

Trong quan tài vậy mà nằm một thi thể toàn thân mặc giáp vảy màu đen.

Anh nhìn kỹ mới phát hiện, giáp vảy màu đen này không phải thứ gì khác, vậy mà chính là Kim Lũ Ngọc Y!

Tuy nhiên bộ Kim Lũ Ngọc Y này có chút khác biệt so với bộ họ phát hiện ở Lỗ Vương Cung.

Hình thái của nó, vậy mà lại giống hơn với những bộ trong cung điện của Tây Vương Mẫu.

Tống Đường gần như ngay lập tức hiểu ra.

Bộ Kim Lũ Ngọc Y này, e rằng là do Uông Tàng Hải mang về từ Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Thiên Chân rõ ràng cũng nghĩ như vậy.

Cậu ta thở dài nói: "Xem ra Uông Tàng Hải thật sự đã đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!" "Chỉ là ông ta dường như vẫn còn sống!" Thiên Chân nói rồi nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Rõ ràng cậu ta đang lo lắng, Tiểu Ca có hay không giống như năm đó ở Lỗ Vương Cung, trực tiếp bóp chết thứ đang ẩn trong Kim Lũ Ngọc Y này.

Tống Đường thấy vậy vội nói: "Tuyệt đối đừng!" "Cậu làm thế là phá hoại văn vật cổ mộ đấy!" "Thời đại khác rồi, thứ này tạm thời cũng sẽ không tự mình chui ra đâu!" "Chúng ta lát nữa đấu giá xong, vẫn nên đóng quan tài lại, giao cho quan phương xử lý thôi!" Thiên Chân gật đầu, cậu ta cũng nghĩ như vậy.

Lần này tiến vào cổ mộ, dù sao cũng là livestream trực tiếp!

Khác với trước đây, nếu Tiểu Ca trực tiếp bóp chết thi thể này.

E rằng sau khi ra ngoài, quan phương cũng sẽ "bóp chết" cậu ấy.

Đương nhiên, Tiểu Ca có thể không sợ.

Nhưng sợ hay không sợ là một chuyện, chuyện có xảy ra hay không lại là một chuyện khác.

Tống Đường biết mục đích lần này của Tiểu Ca.

Cho nên liền gọi Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu đi lắp đặt thiết bị đấu giá!" "Chúng ta lát nữa sẽ đấu giá trực tiếp cỗ thi thể này và quan tài!" "Được thôi!" Bàn Tử trong lòng chỉ nghĩ đến tiền, nghe nói muốn đấu giá đồ vật tự nhiên là tí tởn đi lắp đặt thiết bị.

Còn Tống Đường thì nhân cơ hội này, hạ giọng nói với Tiểu Ca và Thiên Chân: "Nhân lúc camera livestream không ở chỗ chúng ta, Tiểu Ca cậu muốn lấy thứ gì thì tranh thủ thời gian đi!" Thiên Chân cũng

nhìn Tiểu Ca gật đầu.

Tiểu Ca thấy vậy cũng không nói nhảm, vươn hai ngón tay dài kỳ lạ ra liền bắt đầu sờ soạng trong quan tài.

Thực ra tình hình trong quan tài, có thể dùng từ "nhất mục liễu nhiên" để hình dung.

Ngoại trừ bộ Kim Lũ Ngọc Y mặc trên người.

Đến Tống Đường cũng không phát hiện có vật phẩm tùy táng nào.

Quả nhiên, Tiểu Ca sờ khắp thi thể một lượt, dường như cũng không tìm thấy thứ mình muốn.

Tuy nhiên cậu ấy rất bình tĩnh, sau khi sờ một lượt.

Cuối cùng vậy mà lại nâng đầu thi thể lên.

Sau đó Tống Đường liền nhìn thấy, bên dưới đầu thi thể này.

Vậy mà lại có lót một vật trang trí giống như hộp gối.

Tiểu Ca lấy nó ra, lay động mấy cái.

Và cái hộp vậy mà thật sự đã mở ra.

Cậu ấy thử đổ ra.

Bên trong quả nhiên có đồ vật rơi ra.

Tống Đường nhìn rất rõ.

Thứ rơi ra từ hộp gối, vậy mà là ba chiếc nhẫn.

Mà thứ này Tống Đường thực ra cũng không xa lạ.

Theo như anh hiểu, ba chiếc nhẫn này và Quỷ Tỳ là một bộ.

Trước khi dùng Quỷ Tỳ, cần phải đeo ba chiếc nhẫn này vào tay.

Sau đó các chiếc nhẫn vừa vặn có thể kẹp vào chỗ lõm trên Quỷ Tỳ.

Từ đó hợp hai thành một.

Nhưng anh nhớ, ngày xưa Tiểu Ca đã lấy đi một bộ như vậy từ Trương Gia Cổ Lâu.

Sao trong tay Uông Tàng Hải vậy mà còn có một bộ!

Nhân lúc Bàn Tử còn đang lắp đặt thiết bị, Tống Đường vội hạ giọng hỏi: "Sao trong tay Uông Tàng Hải vẫn còn thứ này?" Thiên Chân và Tiểu Ca đều nhìn anh, rõ ràng đều rất ngạc nhiên, chuyện này Tống Đường vậy mà cũng biết.

"Đừng nhìn tôi như vậy, những gì tôi biết còn chưa đủ nhiều sao?" "Trả lời tôi thẳng đi!" Thiên Chân thấy vậy cũng nhìn về phía Tiểu Ca, rõ ràng cậu ta cũng không biết đây là chuyện gì!

Tiểu Ca thấy vậy trầm mặc một lát, sau đó mới nói ra một đoạn.

Theo ý của Tiểu Ca.

Bộ Quỷ Tỳ và ba chiếc nhẫn này, thực ra tổng cộng có bốn bộ.

Ban đầu họ lần đầu tiên tìm thấy Quỷ Tỳ ở Lỗ Vương Cung, sau đó ở Tân Nguyệt Quán lại nhìn thấy chiếc Quỷ Tỳ thứ hai.

Còn chiếc thứ ba này, chính là Tiểu Ca đã mang ra từ Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng chiếc Quỷ Tỳ thứ tư, lại là một loại chưa từng xuất hiện.

Mà những chiếc nhẫn này thì càng hiếm hơn.

Chúng không giống Quỷ Tỳ, kích thước lớn mà chỉ có một cái nên tương đối dễ bảo quản.

Một bộ nhẫn này là ba chiếc, một khi mất một chiếc thì bộ này cũng bỏ đi.

Vì vậy muốn bảo quản thứ này lại là rất khó khăn.

Theo ý của Tiểu Ca.

Quỷ Tỳ đáng lẽ là, một chiếc trong Trương Gia Cổ Lâu, và ở đây có một bộ ba chiếc nhẫn hoàn chỉnh.

Một chiếc Quỷ Tỳ ở Lỗ Vương Cung, chiếc này đáng lẽ là lấy được từ tay Vạn Nô Vương.

Nhưng không có được những chiếc nhẫn tương ứng.

Và ngoài ra, trong tay Uông Tàng Hải cũng có một bộ Quỷ Tỳ và ba chiếc nhẫn hoàn chỉnh.

Và nói đến đây, Tiểu Ca thì nhìn những chiếc nhẫn trong tay nhàn nhạt nói: "Ông ta đã mang Quỷ Tỳ đi rồi!" "Ông ta?

Ai vậy?" Thiên Chân không hiểu hỏi.

"Đây đã là cổ mộ của Uông Tàng Hải rồi, ông ta còn có thể mang Quỷ Tỳ đi đâu nữa chứ?" "Có khi nào chiếc Quỷ Tỳ này bị ông ta làm mất rồi không?" "Cho nên khi hạ táng, chỉ tùy táng ba chiếc nhẫn này, không có Quỷ Tỳ sao?" Tiểu Ca lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết.

Tống Đường thì nói: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Tiểu Ca, lần này cậu đến tìm đồ, rốt cuộc là muốn ba chiếc nhẫn này, hay là muốn tìm cả Quỷ Tỳ nữa?" Thiên Chân nghe vậy cũng nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhíu mày nói: "Cả hai!" "Cả hai?

Tiểu Ca, cậu có tham lam quá không đấy?" Tống Đường hơi ngượng ngùng nói.

Nếu Tiểu Ca chỉ vì những chiếc nhẫn này, thì cậu ấy đã thành công rồi.

Nhưng nếu mục đích của cậu ấy còn muốn tìm Quỷ Tỳ, thì

chuyện này vẫn chưa xong.

Thiên Chân rõ ràng cũng hiểu điểm này, nghe vậy vội nói: "Tiểu Ca, cậu muốn những thứ này rốt cuộc để làm gì chứ?" "Tôi nhớ ban đầu cậu từng nói, mọi chuyện đã kết thúc rồi mà?" "Vậy những thứ này chẳng phải không còn ý nghĩa gì sao?" Tiểu Ca nghe vậy lại nhìn những chiếc nhẫn trong tay nhàn nhạt nói: "Chừng nào còn tồn tại, thì sẽ vĩnh viễn không kết thúc!" "Cậu là nói, những thứ này chỉ cần tồn tại, thì mọi chuyện sẽ vĩnh viễn không kết thúc sao?" Tống Đường hỏi.

Tiểu Ca vậy mà thật sự gật đầu.

Thiên Chân có chút không hiểu, liền hỏi: "Vậy kế hoạch hoàn chỉnh của cậu rốt cuộc là gì?" Tiểu Ca trầm mặc một lát, mới nói ra kế hoạch của mình.

Hóa ra, mục đích Tiểu Ca lần này ra ngoài.

Thật ra rất đơn giản!

Chính là tìm thấy tất cả Quỷ Tỳ và nhẫn, sau đó giấu chúng đi hoàn toàn.

Theo lời Tiểu Ca nói.

Mấy năm trước cậu ấy theo Thiên Chân và Bàn Tử xuống mộ, thực ra chính là để tìm những thứ này.

Mà những năm qua, cậu ấy cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Quỷ Tỳ và nhẫn tổng cộng có bốn bộ.

Mà hiện tại chỉ riêng Quỷ Tỳ, trong tay cậu ấy đã có hai chiếc.

Còn một chiếc ở trong tay Thiên Chân.

Chương 216

Tức là, trong bốn chiếc Quỷ Tỳ, cậu ấy đã có ba chiếc.

Duy nhất còn thiếu chiếc cuối cùng này.

Chiếc này đáng lẽ phải ở trong tay Uông Tàng Hải.

Nhưng không biết vì sao, trong cổ mộ của Uông Tàng Hải, vậy mà chỉ phát hiện ra nhẫn mà không có Quỷ Tỳ!

Còn về nhẫn.

Cậu ấy từ Trương Gia Cổ Lâu, đã lấy đi một bộ hoàn chỉnh.

Tức là còn lại ba bộ.

Trong cổ mộ của Uông Tàng Hải, cậu ấy lấy được bộ thứ hai.

Mà mấy năm trước cậu ấy tung hoành khắp các cổ mộ, lần lượt tìm được hai chiếc giống nhau.

Theo ý của Tiểu Ca.

Bốn bộ nhẫn, cậu ấy sở hữu hai bộ hoàn chỉnh.

Cũng như hai chiếc ở cùng một vị trí.

Vậy thì, bốn bộ nhẫn này thực ra đã được cậu ấy độc chiếm rồi.

Bởi vì bốn chiếc còn lại tản mát trên thế gian, thực ra là tương ứng với hai vị trí.

Chúng dù có kết hợp thế nào đi nữa, cũng sẽ luôn thiếu một chiếc nhẫn.

Điều này giống như một ổ khóa, cần ba chiếc chìa khóa mới có thể mở được.

Mà cậu chỉ có hai chiếc chìa khóa của hai ổ khóa trong số đó, vậy

thì bất kể cậu có bao nhiêu chiếc.

Cậu vĩnh viễn không thể mở được ổ khóa thứ ba này.

"Thực ra theo như cậu nói, cậu đã độc chiếm các chiếc nhẫn rồi, vậy thì dù còn lại chiếc Quỷ Tỳ này lưu lạc bên ngoài!" "Cũng không quan trọng nữa phải không!" Tống Đường nói.

Dù sao để sử dụng Quỷ Tỳ, cần ba chiếc nhẫn, mà hiện tại nhẫn đã không đủ rồi.

Vậy thì Quỷ Tỳ cũng vô dụng rồi!

Tiểu Ca lại lắc đầu nói: "Quỷ Tỳ bản thân nó đã có tác dụng rồi!" "Tôi nhất định phải tìm thấy nó!" Theo lời Tiểu Ca nói.

Chiếc Quỷ Tỳ này bản thân nó đã là một vật khí cực kỳ lợi hại.

Tuy rằng không có nhẫn thì không thể phối hợp sử dụng.

Nhưng bản thân nó ẩn chứa không ít bí mật.

Nhẫn thì cậu ấy có thể để bốn chiếc cuối cùng tản lạc nhân gian.

Nhưng chiếc Quỷ Tỳ này tuyệt đối không được.

Cho nên cậu ấy nhất định phải tìm thấy chiếc Quỷ Tỳ bị thất lạc từ chỗ Uông Tàng Hải này.

"Nhưng Tiểu Ca, Uông Tàng Hải không biết đã để chiếc Quỷ Tỳ này ở đâu!" "Thế giới rộng lớn như vậy, muốn tìm thấy đâu phải nói suông là được!" Thiên Chân nói.

Tiểu Ca thì gật đầu, rõ ràng chuyện này cậu ấy khẳng định phải làm, căn bản không có đường lùi.

Thiên Chân thấy vậy rất bất lực, chỉ có thể quay đầu nhìn Tống Đường.

Tống Đường thấy vậy mở lời nói: "Chuyện tìm đồ chúng ta tạm

gác lại đã!" "Dù sao Thiên Chân nói đúng, Uông Tàng Hải đến đây, đã tuyệt tích rồi!" "Quỷ mới biết ông ta đã để chiếc Quỷ Tỳ cuối cùng đó ở đâu!" "Nhưng còn một vấn đề, cậu phải nghĩ kỹ!" "Đó chính là, giả sử cậu thật sự đã có được chiếc Quỷ Tỳ cuối cùng này!" "Vậy cậu sẽ cất giữ những thứ này như thế nào?" "Bốn chiếc Quỷ Tỳ, nhiều nhẫn như vậy, cậu không thể nào cứ đeo trên người mãi được chứ!" "Đúng vậy, cậu sẽ cất chúng ở đâu?" Thiên Chân cũng hỏi.

Nhiều đồ như vậy, nếu đeo trên người, thì chẳng phải mệt chết à.

Dù cho cậu ngày đêm không rời thân, nhưng dù sao cũng có lúc hổ ngủ gật chứ.

Vạn nhất mất đi thì chẳng phải càng phiền phức hơn sao.

Tiểu Ca nghe vậy lại nói: "Kỳ tích chi địa, tôi sẽ tách chúng ra và đặt vào Kỳ tích chi địa!" "Kỳ tích chi địa?

Đó là nơi nào?" Thiên Chân và Tống Đường đều có chút không hiểu.

Tuy nhiên Tiểu Ca lại lắc đầu: "Kỳ tích chi địa, chính là Kỳ tích chi địa!" "Ít nhất phải bốn chỗ!" Tống Đường nghe vậy suy nghĩ một lát hỏi: "Ý cậu là, cậu muốn tìm được bốn Kỳ tích chi địa, sau đó tách Quỷ Tỳ và nhẫn ra rồi đặt vào đó sao?" Tiểu Ca gật đầu.

Tống Đường bất lực nói: "Vậy thì đây đúng là một công trình lớn đấy!" "Dù cho tạm thời không tìm được chiếc Quỷ Tỳ của Uông Tàng Hải!" "Nhưng cũng ít nhất cần ba Kỳ tích chi địa!" "Tuy nhiên đã cậu không từ bỏ, vậy thì chi bằng thế này!" "Sau khi ra ngoài, chúng ta có thể vừa tìm Kỳ tích chi địa trước!" "Vừa tiếp tục tìm Quỷ Tỳ của Uông Tàng Hải!" "Dù sao để tìm được nhiều Kỳ tích chi địa như vậy, cũng cần thời gian đúng không!" Tiểu Ca gật đầu.

Thiên Chân thì bất lực thở dài.

Rõ ràng cậu ta cứ nghĩ lần này đến mộ dưới biển thì mọi chuyện cũng kết thúc rồi.

Ai ngờ, mọi chuyện vậy mà mới chỉ vừa bắt đầu.

Vẫn còn lâu mới đến lúc kết thúc.

Tạm thời chưa nói đến những chuyện khác.

Chỉ riêng ba Kỳ tích chi địa này, họ biết đi đâu mà tìm đây!

Thiên Chân cũng bất lực.

Nhưng chuyện này dù sao cũng là chuyện của Tiểu Ca.

Cậu ta cũng không thể ngồi yên không quan tâm.

Chỉ là hiện tại họ vẫn đang ở trong cổ mộ, nên suy nghĩ những điều này vẫn còn hơi sớm.

"Mấy chuyện này đợi ra ngoài rồi hãy nói!" "Hơn nữa hiện tại chúng ta chẳng phải vẫn đang ở trong cổ mộ của Uông Tàng Hải sao?" "Biết đâu ông ta chỉ giấu Quỷ Tỳ ở một nơi nào đó!" "Chúng ta lát nữa tìm thêm cũng được!" Thiên Chân nói.

Tống Đường gật đầu, lập tức ba người liền không nói thêm nữa.

Lúc này Bàn Tử bên kia cũng đã cơ bản lắp đặt xong thiết bị livestream.

Tống Đường thì quay đầu nhìn thi hài của Uông Tàng Hải.

Muốn xem một nhân vật truyền kỳ như vậy, rốt cuộc có thể bán được giá bao nhiêu tiền.

Khi Tống Đường nhìn qua, rất nhanh thông tin về thi hài này liền hiện ra. [Tên vật phẩm: Vẫn ngọc quan tài] [Giá trị: Dự kiến 800 triệu Đồng Rồng] [Nguồn gốc: Chế tác từ vẫn ngọc ngoài hành tinh, tuy công nghệ bình thường, nhưng thắng ở lượng vật liệu lớn, giá trị

không nhỏ]. ..... [Tên vật phẩm: Vẫn ngọc ngọc y] [Giá trị: Dự kiến 600 triệu Đồng Rồng] [Nguồn gốc: Chế tác từ vẫn ngọc ngoài hành tinh, công nghệ tinh xảo, xứng danh thần khí, giá trị liên thành]. ..... [Tên vật phẩm: Thi hài] [Giá trị: Dự kiến 100 nghìn Đồng Rồng] [Nguồn gốc: Bản thân giá trị không cao, do được táng trong vẫn ngọc ngọc y, và đang ở trong một trạng thái đặc biệt, giá trị có chút tăng lên!] Nhìn ba món vật phẩm giới thiệu, Tống Đường vậy mà không khỏi sững sờ.

Quan tài và ngọc y này giá trị đều rất hợp lý, ngược lại không có gì.

Nhưng vấn đề là thi hài này, cái gì mà "bản thân giá trị không cao"?

Hài cốt của Uông Tàng Hải đó, thân phận như vậy mà giá trị không cao.

Vậy thì phải là thân phận như thế nào thì giá trị mới cao chứ?

Tống Đường quả thực có chút cạn lời.

Tuy nhiên lúc này Bàn Tử bên kia đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Tống Đường cũng không nghĩ nhiều nữa.

Có lẽ đối với hệ thống mà nói, dù cho là thân phận Uông Tàng Hải rốt cuộc cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

So với những đế vương kia tự nhiên vẫn có chút khác biệt.

"Giá bao nhiêu?" Bàn Tử vừa lắp xong thiết bị liền hỏi giá trị!

Tống Đường nói: "Thi thể, ngọc y, quan tài bán trọn gói!" "Không cần số lẻ nữa, tổng cộng 1,4 tỷ Đồng Rồng!" "Được thôi!" Bàn Tử vừa nghe đến 1,4 tỷ, lập tức cười toe toét.

Lập tức xông vào phòng livestream bắt đầu chém gió.

Tống Đường cũng không có việc gì, thế là liền xem phản ứng của các fan trong phòng livestream.

Các fan dường như cũng đã thấy quá nhiều rồi, lần này sau khi Bàn Tử báo giá, ngược lại không gây ra quá nhiều sóng gió.

Mà rất nhiều người đều đang spam một dòng bình luận: "Camera livestream không lau sạch à?" "Đúng vậy, sao phía sau có một cái bóng người thế!" "Đúng đúng, Bàn gia cái camera này của cậu có phải nên lau rồi không?" "Đúng vậy, phía sau thật sự có bóng người!" Tống Đường thấy lạ, nhìn vào phòng livestream, góc trên bên trái phía sau thật sự mơ hồ có một bóng người.

Anh quay đầu đi xem.

Rất nhanh cả người anh liền sững sờ.

Bởi vì anh nhìn thấy, trên một trong các vách tường phía sau căn mộ thất này.

Thật sự mẹ nó xuất hiện một cái bóng người.

Tống Đường vội hô: "Khoan đã bán!

Các cậu xem trên tường kia là chuyện gì vậy!" Thiên Chân và mấy người kia nghe lời Tống Đường, cũng quay đầu nhìn qua.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt mấy người họ cũng lập tức thay đổi.

Đặc biệt là Thiên Chân, cậu ta nhìn thấy cái bóng trên vách tường, gần như là phản xạ có điều kiện liền đi qua.

Giơ tay sờ sờ vách tường.

Tiếp đó cậu ta liền kinh hô: "Là Mật Lạc Đà, sao lại là Mật Lạc Đà!" "Đây thật sự là Mật Lạc Đà!" Bàn Tử nghe thấy lời này, lập tức cũng cuống lên: "Vãi chưởng, thật hay giả vậy!" Lập tức cậu ta cũng chạy qua.

Chương 217

Nhưng khi cậu ta vừa đến gần vách tường đó, cả người cũng cứng đơ.

Sờ vách tường, vậy mà nửa ngày không nói được lời nào.

Tiểu Ca bên cạnh không biết từ lúc nào cũng đã đi qua.

Cậu ấy nhìn vách tường trước mặt, rồi lại nhìn quan tài một bên, dường như có phát hiện gì đó.

Tống Đường thì châm một điếu thuốc, đứng bên cạnh hỏi: "Thứ này, sao lại xuất hiện ở đây?" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?" Các fan trong phòng livestream đã hoàn toàn ngơ ngác.

Từng người đều đang hỏi: "Mật Lạc Đà là gì?" "Đúng vậy, cái này rõ ràng là người mà!" "Đường Bảo, cậu biết Mật Lạc Đà là gì không?" "Thiên Chân Tiểu ca ca họ dường như biết đó, mau giải thích đi!" Tống Đường hít một hơi thật sâu, thấy Thiên Chân và những người khác đều vẫn đang kinh ngạc, thế là liền mở lời giải thích: "Mật Lạc Đà cụ thể là gì, tôi cũng không rõ!" "Nhưng ở một số khu vực dân tộc thiểu số tại Việt Nam, trong một số ngọn núi sẽ xuất hiện một số thứ giống như người!" "Những thứ này có thể di chuyển trong thân núi, tiết ra dịch thể có thể ăn mòn mạch núi, nhưng đồng thời cũng có thể ngưng tụ ra mạch núi mới!" "Họ gọi ngọn núi đó là Mật Lạc Đà!" "Còn sinh vật hình người trông giống trong thân núi này, rốt cuộc là gì!" "Không ai biết!" Các fan trong phòng livestream nghe vậy đều sững sờ.

Rất nhanh có người hỏi: "Vậy thì lạ thật, đã là ở khu vực dân tộc thiểu số!" "Sao ở trong mộ dưới biển này cũng có chứ?" "Đúng vậy, mộ dưới biển chẳng phải ở trên biển sao?

Cái này còn có thể đặt cả một ngọn núi lên thuyền để tùy táng à?" Tống Đường nghe vậy cười khổ nói: "Đây chính là điều khiến người ta không thể lý giải được!" "Nếu thật sự là đặt cả một ngọn núi lên mộ thuyền đắm, vậy thì Uông Tàng Hải rốt cuộc là muốn cái gì chứ?" "Khiến người ta không nghĩ thông được!" Thiên Chân và ba người Bàn Tử nhìn bóng ma trong vách tường, nhất thời cũng không thể lý giải.

Tất cả những điều này rốt cuộc là vì cái gì.

Tuy nhiên Bàn Tử vẫn rất lanh lợi.

Thấy cái bóng ma kia càng ngày càng rõ ràng, lập tức kinh hô: "Tôi nói này, chúng ta đừng nghĩ đến mấy cái này nữa!" "Thứ này rõ ràng là còn sống!" "Chúng ta vẫn nên rút lui đi, đợi những thứ này chui ra, thì chẳng vui chút nào đâu!" Nói rồi Bàn Tử liền quay người đi tìm lối đi lúc đến.

Tuy nhiên cái này không tìm thì thôi.

Vừa tìm một cái, Bàn Tử đột nhiên liền chửi: "Vãi chưởng!

Chúng ta thật sự phải đi rồi!" "Cái lối vào kia sao cũng bắt đầu động rồi!" Tống Đường nghe vậy vội vàng quay đầu đi xem.

Chỉ thấy lối vào ban đầu họ đi vào, quả nhiên đã thay đổi.

Lối vào ban đầu sắc nét rõ ràng, lúc này vậy mà như bị vặn vẹo.

Trở nên méo mó, cứ như một cục thạch đã mềm nhũn, bất cứ lúc nào cũng có thể dính vào nhau.

Mấy người vội chạy qua.

Lập tức liền nhìn thấy, trên vách đá hai bên của lối đi này.

Vậy mà không biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều vệt nước.

Những vệt nước này vậy mà rửa sạch toàn bộ lớp bột giống vôi

trên vách đá.

Và toàn bộ lối đi lúc này cứ như thể đã sống lại.

Vậy mà còn thỉnh thoảng mềm nhũn động đậy.

Mấy người thấy vậy không khỏi nhìn nhau.

Trong lòng đều nảy ra một suy nghĩ.

Sống rồi!

Thật sự sống rồi!

Đương nhiên, không phải nói ngọn núi này sống rồi, mà là những thứ bên trong ngọn núi này đều sống lại.

Mật Lạc Đà vốn dĩ giống như cá bị nhốt trong ao cá.

Một khi có mồi bị ném vào ao nước, nhất định sẽ dẫn đến vô số cá tranh giành.

Mà lúc này mấy người họ, cứ như thể là mồi đã vào ao cá.

Khiến Mật Lạc Đà bên trong các vách tường xung quanh này đều sống lại.

Trước đó trong mộ thất này, không có người sống.

Dù cho thi thể Uông Tàng Hải vẫn còn đặc trưng sinh mệnh.

Nhưng dù sao cũng bị cỗ vẫn ngọc quan tài dày nặng đó bao bọc.

Cho nên có thể những Mật Lạc Đà này không cảm ứng được.

Nhưng bây giờ mấy người họ đã đi vào.

Những Mật Lạc Đà này tự nhiên là cảm ứng được sự xuất hiện của con mồi.

Cho nên mới hành động trở lại.

Chỉ là ngay từ đầu họ, căn bản không nghĩ tới.

Nơi này vậy mà lại có Mật Lạc Đà.

Dù sao thứ này vốn dĩ đã hiếm thấy, ai có thể nghĩ được, Uông Tàng Hải vậy mà lại chuyển cả một ngọn núi Mật Lạc Đà nhỏ vào mộ thuyền đắm.

Cái này nếu không tận mắt thấy, nói ra ai tin được?

Hèn chi ngày xưa Tam thúc và Thiên Chân nói, quan tài của Uông Tàng Hải nằm trong một tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Ngay tình huống hiện tại này, không phải quỷ dị thì là gì?

"Đi đi, mau đi!" Bàn Tử vội vàng hô.

Lúc này không chỉ là trong lối đi này, mà ngay cả bốn bức tường của toàn bộ mộ thất vậy mà đều bắt đầu chảy ra dịch thể.

Đồng thời mặt vách tường vốn phẳng phiu, lúc này vậy mà cũng bắt đầu trở nên mềm nhũn.

Dường như có thứ gì đó bên trong sẽ chui ra bất cứ lúc nào.

Mà Tống Đường còn nhìn thấy, cái bóng mờ ẩn trong vách tường mà họ đã phát hiện trước đó.

Lúc này vậy mà bắt đầu trở nên càng ngày càng rõ ràng hơn.

Rõ ràng thứ đó đã sắp chui ra rồi.

Mấy người không dám nán lại lâu, lập tức do Bàn Tử đi đầu, từng người một vội chui vào lối đi.

Chỉ là lối đi lúc này không dễ đi như lúc họ mới vào.

Toàn bộ lối đi đã hoàn toàn mềm nhũn ra.

Họ xuyên qua bên trong, đơn giản là giống như xuyên qua trong đường ruột của một loài động vật lớn nào đó.

Trên người bị dính vô số chất nhầy, kinh tởm không chịu nổi.

Tống Đường đi sau cùng, thỉnh thoảng quay đầu lại xem tình hình bên trong mộ thất.

Cái bóng ma Mật Lạc Đà mà họ phát hiện ban đầu lúc này đã có một cái đầu thò ra từ vách tường.

Rõ ràng tốc độ chui ra của những thứ này, còn nhanh hơn họ tưởng tượng!

Tống Đường đang nhìn, đột nhiên Bàn Tử phía trước mạnh mẽ kinh hô một tiếng: "Ấy, vãi chưởng!" Tống Đường vội quay đầu đi xem, nhưng phía trước có Thiên Chân và Tiểu Ca.

Lại chắn mất tầm nhìn của anh, căn bản không nhìn thấy được.

Chỉ nghe Thiên Chân nói: "Nhanh nhanh, chỗ chúng ta cũng bắt đầu xuất hiện!" "Mẹ kiếp, thứ này kéo chặt ba lô của Bàn gia!" Bàn Tử chửi.

Phía trước một mảng hỗn loạn, Tống Đường nhìn sang vách đá một bên.

Quả nhiên phát hiện, rất nhiều bóng ma nổi lên trên vách đá hai bên.

Rõ ràng trong lối đi này, cũng sắp bắt đầu xuất hiện thứ giống Mật Lạc Đà.

Tống Đường lúc này cũng không còn cách nào, Bàn Tử phía trước dường như vẫn chưa giải quyết được vấn đề.

Anh vừa thúc giục vừa quay đầu lại xem tình hình bên trong mộ thất.

Vách đá bên trong toàn bộ mộ thất đã hoàn toàn biến dạng.

Rất nhiều thứ giống như tay chân, đầu óc đều chui ra từ vách tường.

Tuy nhiên con mà họ chú ý sớm nhất, lúc này lại đã hoàn toàn bò ra từ vách tường.

Rõ ràng chính là nó có tốc độ nhanh nhất.

Tống Đường thấy vậy vừa định sờ vào con dao găm ở eo, để phòng trường hợp tên này xông đến.

Ai ngờ, thứ đó vậy mà căn bản không nhìn anh.

Mà lại xông thẳng về phía quan tài của Uông Tàng Hải ở một bên.

Thứ đó tốc độ rất nhanh, mà nắp quan tài họ từ khi mở ra đến nay, vẫn chưa đóng lại.

Thứ đó gần như ngay lập tức đã xông đến trước quan tài.

Tiếp đó một tay liền túm thi thể mặc Kim Lũ Ngọc Y bên trong lên.

Hai bàn tay như móng vuốt, lập tức xé nát bộ ngọc y đó.

Những mảnh ngọc lạch cạch rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, tim Tống Đường lập tức thót lên cổ họng.

Vội hô: "Mau đi mau đi!" "Uông Tàng Hải sắp biến thành Huyết thi!" "Mẹ kiếp, tôi cũng muốn đi chứ, nhưng cái thằng chó chết đó kéo ba lô của tôi!" Bàn Tử chửi ở phía trước.

Thiên Chân nghe vậy sững sờ: "Là cậu mẹ nó kéo ba lô à, tôi còn tưởng là Mật Lạc Đà muốn cướp chứ!" "Mau đi mau đi!" Thiên Chân nói xong, Bàn Tử quả nhiên cảm thấy ba lô lỏng ra, lập tức không dám dừng lại nữa.

Cứ thế, mặc kệ những móng vuốt thò ra từ vách tường, liền một mạch chạy về phía trước.

Tống Đường đi sau cùng.

Chương 218

Thấy khoảng cách với mộ thất bên trong càng ngày càng xa.

Anh vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn một lần nữa.

Chỉ là cái nhìn này, anh lại nhìn thấy.

Trong số những mảnh ngọc rơi rụng, quả nhiên xuất hiện một thi thể.

Hơn nữa thi thể đó cũng quả nhiên đang dần trở nên đỏ thẫm, dường như muốn biến thành Huyết thi.

Nhưng điều khiến anh không ngờ tới là.

Con Huyết thi đó vậy mà thò ra bàn tay đỏ thẫm như máu, ngay lập tức bóp chặt con Mật Lạc Đà vừa giải thoát nó.

Sau đó bàn tay mạnh mẽ vặn một cái, cổ con Mật Lạc Đà vậy mà cả cái đầu liền rũ sang một bên.

Rõ ràng là bị vặn đứt cổ trực tiếp.

Tống Đường nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Con Huyết thi do Uông Tàng Hải biến thành này, thật sự mẹ nó đủ hung mãnh.

Đến cả cổ Mật Lạc Đà nói vặn là vặn luôn à!

Trong đầu suy nghĩ, Tống Đường đã theo Bàn Tử và những người khác chui ra khỏi lối đi.

Lúc này đứng bên ngoài thân núi, lại đi nhìn trụ đá hình tròn này.

Họ liền phát hiện.

Toàn bộ trụ đá vậy mà trở nên trong suốt hơn vài phần.

Và bên trong trụ đá, vậy mà có vô số bóng đen đang di chuyển.

Tuy Tống Đường chưa tận mắt thấy tình hình bên trong Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng đối với thứ như Mật Lạc Đà này anh vẫn biết.

Mà tình huống hiện tại này, chẳng phải chính là vô số Mật Lạc Đà đang di chuyển trong thân núi sao?

"Tôi nói sao không đi nữa vậy?" Thiên Chân đột nhiên mở lời, kéo Tống Đường từ suy nghĩ trở về hiện thực.

Hóa ra là Bàn Tử ở phía trước nhất đã dừng bước.

"Tôi nói này, đi đường nào đây?" "Quay lại đường cũ, e rằng cũng sẽ gặp phải thứ này chứ!" "Mạch núi này là kéo dài từ dưới lên, lối đi ban đầu chúng ta vào, cũng là một phần của Mật Lạc Đà!" Thiên Chân nghe vậy vội nói: "Chắc chắn vẫn khác, trong mạch núi dưới chân chúng ta, toàn là Huyết thi và Cấm bà hài cốt!" "Không phát hiện Mật Lạc Đà, biết đâu nửa dưới ngọn núi này đã chết rồi, ví dụ như hóa đá gì đó!" "Chỉ có phần trụ tròn phía trên này còn sống, chúng ta xuống dưới trước, ít nhất không gian nhỏ chúng ta còn có thể giữ được hai bên!" "Ở đây không gian quá lớn, chúng ta không thể phòng thủ mọi hướng được!" Lời của Thiên Chân này vẫn có chút lý.

Nhưng vấn đề là, họ còn chưa bán hàng mà!

Bàn Tử gãi đầu nói: "Nhưng mà, nhưng mà hàng của chúng ta còn chưa bán mà!" "Hơn nữa nhiều Mật Lạc Đà như vậy, đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" "Đường lão đệ, Mật Lạc Đà mỗi con bao nhiêu tiền vậy?" Thiên Chân tức giận bước lên đá cho Bàn Tử một cước.

Tống Đường cũng bất lực nói: "Nếu là còn sống thì chắc chắn rất đáng tiền, nhưng vấn đề là cậu tìm được con sống sao?" "Nhiều như

vậy, chúng ta sớm muộn cũng bị giết chết!" "Tuy nhiên cậu nói đúng, người vì tiền chết, chim vì ăn vong!" "Chúng ta đến đây chẳng phải vì tiền sao!" "Vậy thì, chúng ta giết sạch chúng đi, bán thi thể Mật Lạc Đà dù sao cũng tốt hơn không có gì!" Bàn Tử nghe vậy thấy khả thi, lập tức hô hào vào camera livestream: "Mau mở chốt an toàn súng đi, chúng ta cũng là bất đắc dĩ!" "Nếu để những thứ này thoát ra ngoài, thì trong mộ dưới biển này sẽ không còn gì có thể bảo tồn tốt nữa!" "Hơn nữa, chẳng lẽ quan phương không muốn nghiên cứu những Mật Lạc Đà này sao?" Không thể không nói, Bàn Tử là một người biết nắm bắt trọng điểm, cực kỳ sắc sảo.

Ba lời hai ý đã thuyết phục được quan phương.

Rất nhanh họ liền thấy chốt an toàn súng trong tay biến thành màu xanh lục.

Rõ ràng là đã mở rồi.

Súng trong tay, Bàn Tử liền có khí thế.

Cậu ta tiến lên một bước, giơ súng lên, hô: "Hôm nay để các cậu xem, Bàn gia cậu uy mãnh thế nào!" "Thằng chó chết, đến đây đi!" Nói xong, Bàn Tử liền bóp cò.

Hướng về phía Mật Lạc Đà đang xông ra từ lối đi liền là một trận xả đạn.

Toàn bộ hiện trường chỉ nghe thấy tiếng súng "tách tách tách", và tiếng đạn rơi lạch cạch xuống đất.

Tống Đường thấy cậu ta cuồng loạn như vậy, vội hô: "Cậu mẹ nó chậm thôi, đạn của chúng ta có hạn, mấy thứ này không biết có bao nhiêu đâu!" "Bắn vào đầu chúng!" Bàn Tử bắn đến hưng phấn rồi, Tống Đường hô khan cả nửa ngày, cậu ta mới nghe thấy.

Mà lúc này, băng đạn đầu tiên của cậu ta đã hết.

Bàn Tử vội vàng lật ra băng đạn thứ hai, lắp vào xong liền tiếp tục bắn.

Tuy nhiên ngoài cậu ta ra, Tống Đường và Thiên Chân đều không mang theo vũ khí hỏa lực lớn như vậy.

Họ chỉ mang theo súng ngắn.

Lúc này hỏa lực liền rất không đủ.

Mật Lạc Đà xông ra từ lối đi càng ngày càng nhiều.

Bàn Tử tuy hỏa lực rất mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ có một khẩu súng máy.

Rất nhanh băng đạn thứ hai của Bàn Tử cũng bắt đầu cảnh báo (sắp hết).

Tuy nhiên, Mật Lạc Đà tuôn ra từ lối đi lại càng ngày càng nhiều.

Tình hình rõ ràng đã sắp không kiểm soát được nữa.

"Tôi nói đừng thay (đạn), mau đi đi!" "Kẻ địch quá nhiều không chống đỡ nổi đâu!" Thiên Chân hô.

Bàn Tử nghe vậy phát hận, vậy mà trực tiếp từ trong ba lô sờ ra một bó lôi quản.

"Mẹ kiếp, xem Bàn gia không nổ chết lũ chó chết này thì thôi!" Nói rồi Bàn Tử trực tiếp ném bó lôi quản về phía đàn Mật Lạc Đà.

Đồng thời cầm súng trong tay lên, hướng về phía lôi quản "pằng pằng" bắn hai phát điểm xạ.

Lập tức chỉ nghe "BÙM!" một tiếng nổ lớn.

Lôi quản lập tức nổ tung trong không trung.

Mật Lạc Đà xung quanh lập tức bị nổ tan tác.

Mà sóng xung kích khổng lồ, càng là dồn về phía họ.

Mấy người tránh không kịp, trực tiếp bị hất văng xuống đất.

Các fan trong phòng livestream đã sớm nhìn ngớ người ra.

Nửa ngày không nói được lời nào.

Hiện trường sau vụ nổ, khắp nơi đều là một mảng khói bụi.

Tay của Bàn Tử cũng không biết bị thứ gì làm rách một vết, máu tươi chảy ra.

Cậu ta đau đến mức ngay cả súng cũng không cầm nổi.

Thiên Chân thấy vậy vội lấy ba lô y tế ra, băng bó cho Bàn Tử.

Bàn Tử đau đến kêu la oai oái.

Tống Đường đứng dậy nhìn khói bụi phía trước còn chưa tan hết.

Mật Lạc Đà dường như bị nổ rất mạnh, ngoài rất nhiều chi thể rơi rải rác trên đất ra.

Vậy mà không nhìn thấy một con hoàn chỉnh nào.

Cũng không biết có phải bị nổ sợ rồi không.

Nhưng Tống Đường mơ hồ vẫn nhìn thấy, trong làn khói bụi phía trước, dường như có thứ gì đó đang len lỏi chui ra.

Tiểu Ca nhìn cũng khẽ nhíu mày, lòng bàn tay vô thức nắm chặt Tiểu Hắc Kim sau lưng mình.

Thiên Chân thấy vậy biết e rằng mọi chuyện vẫn chưa xong, vừa băng bó vết thương cho Bàn Tử, vừa hỏi: “Tình huống gì vậy?” Tống Đường hạ giọng nói: “E rằng mọi chuyện vẫn chưa xong!” “Tôi chưa nói cho các cậu, lúc nãy vừa ra ngoài tôi đã thấy!” “Con Huyết thi do Uông Tàng Hải hóa thành, một chưởng đã vặn đứt cổ Mật Lạc Đà!” “E rằng con Huyết thi này mới là con mạnh nhất!” “Hả?” Thiên Chân nghe vậy suýt nữa thì ngất.

Tuy nhiên Tiểu Ca lại đã mở lời: “Nó đến rồi!” Bàn Tử nhịn đau cũng nhìn qua.

Gần như đồng thời, mấy người tại hiện trường, cùng với tất cả mọi người trong phòng livestream đều nhìn thấy.

Một bóng người có thân hình khổng lồ, từ từ bước ra khỏi làn khói.

Kỳ lạ là, trong tay nó dường như còn cầm thứ gì đó.

Thân hình trông có vẻ cũng không nhỏ.

Và khi nó dần bước ra khỏi làn khói.

Tống Đường và những người khác lúc này mới nhìn rõ.

Con bước ra quả nhiên là một cỗ Huyết thi toàn thân đỏ rực.

Da thịt trên người nó cứ như bị dung chảy.

Tuy nhiên điều khiến người ta kinh ngạc nhất là.

Trong tay con Huyết thi này vậy mà còn cầm một thi thể Mật Lạc Đà.

Cái đầu của con Mật Lạc Đà đó đã bị vặn đứt!

Nhưng vậy mà vẫn chưa chết hẳn.

Khóe miệng không ngừng chảy ra một loại dịch thể màu xanh lục sẫm.

Xem ra đã không sống được bao lâu nữa.

Mà Tống Đường chỉ liếc một cái đã nhận ra.

Con Huyết thi đang cầm Mật Lạc Đà không phải ai khác, mà chính là con Mật Lạc Đà đã lôi thi thể của Uông Tàng Hải ra khỏi ngọc y.

“Mẹ kiếp, con huyết thi này đang ra oai hả!”, “Nó không phải vẫn còn ý thức đấy chứ!” Bàn Tử vừa rên rỉ vì đau tay vừa chửi thề.

Chương 219

Tuy lời cậu ta nói có phần khoa trương, nhưng con huyết thi trước mắt này, hình như mẹ kiếp nó đang thật sự ra oai.

"Đã đến nước này rồi mà còn nói mấy cái đó!", "Tôi thấy chúng ta nên mau chóng rút lui đi thôi!" Thiên Chân nói, đồng thời cất thuốc cẩn thận, lập tức kéo Bàn Tử đang ôm tay bị thương đứng dậy.

Thế nhưng, con huyết thi kia vừa thấy Thiên Chân đứng dậy, lại còn đang ôm vết thương của Bàn Tử, lập tức ra tay.

Chỉ thấy nó đột nhiên vung mạnh, trực tiếp quăng con Mật Lạc Đà bị nó vặn đứt cổ trong tay ra.

Con Mật Lạc Đà bay thẳng về phía Thiên Chân.

May mà Bàn Tử phản ứng đủ nhanh, một tay ôm lấy Thiên Chân rồi lăn tròn một vòng tránh thoát.

Thiên Chân ngã xuống đất liền muốn đứng dậy nổ súng.

Nhưng lúc này Tiểu Ca và Tống Đường đã xông về phía con huyết thi.

Thấy vậy, Thiên Chân chỉ đành cắn răng ném khẩu súng sang một bên.

Trong cục diện hỗn loạn như vậy, cậu ta không thể nào nổ súng được.

Nếu chẳng may làm Tiểu Ca và Tống Đường bị thương thì phiền phức lớn rồi.

Bàn Tử tuy một tay bị thương, nhưng đầu óc vẫn khá linh hoạt.

Cậu ta vội vàng gọi to.

“Trong ba lô có dây thừng, lấy dây thừng ra!” Thiên Chân gật đầu, vội vàng lục ba lô tìm dây thừng.

Một lát sau, khi cậu ta lấy dây thừng ra khỏi ba lô.

Lập tức nhìn thấy, phía trước Tống Đường và Tiểu Ca đã chiến đấu với con huyết thi kia.

Con huyết thi này mới biến thành, toàn thân đầy máu, nơi nào nó đi qua đều để lại dấu chân máu.

Hơn nữa, những con huyết thi này đều có độc.

Thiên Chân và Bàn Tử căn bản không dám chạm vào.

Hai người mỗi người cầm một đầu dây thừng, bắt đầu chạy quanh cả mộ thất.

Mộ thất này có một cây cột đá lớn, chính là cây cột đá lớn ẩn giấu toàn bộ mộ thất kia.

Bàn Tử liếc mắt ra hiệu cho Thiên Chân, Thiên Chân hiểu ý.

Hai người kéo dây thừng chạy quanh cây cột đá.

Vừa chạy vừa hô to.

“Tránh ra, tránh ra!” Tống Đường và Tiểu Ca thấy cảnh này, đã biết bọn họ muốn làm gì.

Hai người vội vàng tránh dây thừng.

Dây thừng quấn quanh cây cột đá rất nhanh đã trói con huyết thi vào cột đá.

Tuy chỉ có một sợi dây thừng, nhưng rõ ràng đã đủ để khống chế nó.

Tuy nhiên bọn họ vẫn chưa thể thả lỏng.

Sợi dây thừng này rõ ràng có thể đứt bất cứ lúc nào.

Tống Đường thấy vậy liền hô to.

"Tôi đi thu hút sự chú ý của nó, Tiểu Ca cậu ra tay kết liễu nó!" Nói xong, Tống Đường liền xông tới.

Bàn Tử và Thiên Chân thì vẫn chạy quanh cột đá.

Rất nhanh sợi dây thứ hai, thứ ba cũng được buộc vào người con huyết thi.

Cộng thêm Tống Đường không ngừng quấy nhiễu nó.

Con huyết thi này nhất thời không để ý đến việc giãy giụa thoát khỏi dây trói.

Tiểu Ca thấy đã gần đủ, trực tiếp rút tiểu hắc kim trên lưng ra.

Tống Đường thấy vậy liền lách người tránh sang một bên rồi hô to.

"Lên, lên, lên!" Tiểu Ca cũng không nói nhiều, cầm tiểu hắc kim lao thẳng về phía con huyết thi.

Lúc này con huyết thi mới phát hiện mình đã bị dây thừng cố định trên vách tường.

Vừa định giãy giụa, Tiểu Ca đã tới.

Chỉ thấy Tiểu Ca bước nhanh một bước, trực tiếp đá vào vai con huyết thi.

Khiến nó bị đá mạnh vào vách đá phía sau.

Gần như cùng lúc đó, tiểu hắc kim trong tay Tiểu Ca đã chém về phía cổ con huyết thi.

Huyết thi và Mật Lạc Đà đều có điểm yếu chí mạng nhất là cổ và đầu của chúng.

Cắt đứt cổ chúng hay đánh nát đầu chúng thực ra đều có hiệu quả

như nhau.

Và Tiểu Ca hiển nhiên lần này chọn cách trực tiếp cắt đứt cổ nó.

Quả nhiên, theo sau tiếng va chạm liên tiếp của tiểu hắc kim vào vách đá.

Đầu con huyết thi quả nhiên gục hẳn xuống.

Sau đó nó lăn lông lốc rơi xuống đất.

Và vừa khi đầu huyết thi rời khỏi thân thể, toàn bộ huyết thi cũng lập tức ngã xuống đất.

Tống Đường ba người thấy cảnh này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đổ rụp xuống đất.

"Tôi nói này, sao mấy con Mật Lạc Đà kia không ra nữa nhỉ?" Bàn Tử đột nhiên nói.

Thiên Chân nghe vậy cũng vội vàng phụ họa.

"Đúng đúng, vừa nãy khi chúng ta chạy quanh cột đá, tôi thấy trong núi này vẫn còn một số Mật Lạc Đà mà!", "Nhưng không biết tại sao chúng không dám ra!" Tống Đường nghe vậy bất lực nói.

"Không ra không tốt sao?

Nếu chúng nó lại ra nữa thì chúng ta cũng chịu không nổi đâu!" Bàn Tử nghe vậy còn muốn nói gì đó, đột nhiên Thiên Chân ở một bên lại kêu lên kinh ngạc.

"Ê ê cẩn thận, con Mật Lạc Đà kia sao vẫn còn sống vậy!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy con Mật Lạc Đà bị huyết thi quăng tới lúc nãy vậy mà vẫn chưa chết.

Bàn Tử nhìn nó đang bò trên đất, đầu còn gục hẳn xuống, cũng

không khỏi tặc lưỡi.

"Vãi, đây chắc chắn là tiểu cường trong giới Mật Lạc Đà mà!", "Ý chí cầu sinh đỉnh thật!" Thiên Chân lại không yên tâm hô to.

"Bàn Tử, bắn thêm cho nó mấy phát, cẩn thận nó làm bị thương người!" Bàn Tử nghe vậy thì mặt mày mờ mịt.

Nhìn con Mật Lạc Đà, lại nhìn Thiên Chân.

Dường như đang muốn nói, cổ đã đứt rồi, nó còn làm bị thương người được sao?

Chắc chỉ có thể cào người thôi!

Tống Đường mở miệng nói.

"Chuyện này hình như không ổn lắm!", "Con Mật Lạc Đà này vừa xuất hiện là lập tức đi tìm Uông Tàng Hải!", "Moi sống hắn ra khỏi ngọc y!", "Mà Uông Tàng Hải bị bóp cổ đến đứt nhưng lại không bị ném đi ngay!", "Mãi đến đây mới bị văng ra một cách bạo lực như vậy!", "Mấy người không thấy lạ sao?" "Cậu có ý gì?" Bàn Tử gãi đầu hỏi.

Thiên Chân thì không nói gì, nhưng rõ ràng cậu ta cũng dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Tống Đường nói.

"Trong tình huống này, dường như chỉ có một trường hợp mới xảy ra thôi!", "Đó là, bọn chúng có thù sâu oán nặng!" "Thù sâu oán nặng?

Một con Mật Lạc Đà một con huyết thi, cái này vượt chủng tộc rồi mà, chúng nó có thể có thù hận gì chứ?" Bàn Tử không hiểu nói.

Thiên Chân cũng bất lực lắc đầu.

"Chuyện này có lẽ chỉ có thể đi hỏi chính bọn chúng thôi!", "Hoặc

cậu có suy nghĩ gì sao?" Thiên Chân hỏi Tống Đường.

Tống Đường nhìn con Mật Lạc Đà vẫn đang cố gắng bò, nói.

"Tôi chỉ có một suy đoán!", "Mấy người hẳn phải biết, nếu con người bị Mật Lạc Đà bắt được!", "Một khi bị kéo vào trong vách đá, sẽ biến thành cái dạng gì chứ!" "Cái đó còn phải nói sao, chắc chắn cũng biến thành Mật Lạc Đà thôi!" Bàn Tử nói.

Thiên Chân ở một bên dường như nhớ đến chuyện của Phan Tử, không nói gì.

Tống Đường vội nói.

"Con Mật Lạc Đà này và con huyết thi kia dường như có thù sâu oán nặng!", "Tôi nghi ngờ, con Mật Lạc Đà này có thể trước đây cũng là người, chỉ là sau này bị người ta phong ấn vào đá, mới biến thành ra nông nỗi này!", "Ví dụ, nếu Uông Tàng Hải đã làm như vậy với nó, thì sau khi nó thoát khỏi cảnh khốn cùng!", "Trực tiếp chọn cách xử lý Uông Tàng Hải trước, như vậy cũng hợp lý đúng không!" Tống Đường và Bàn Tử nghe vậy có chút cạn lời.

Cái này đơn giản là quá nhảm nhí.

Uông Tàng Hải tại sao nhất định phải làm như vậy?

Mấy con huyết thi và Cấm bà kia không phải đã bị hắn phong ấn trong đường hầm phía dưới rồi sao?

Tống Đường bất lực nói.

"Đây bản thân nó đã là một suy đoán rồi, chuyện ban đầu ai mà biết được chứ!", "Cứ xem con Mật Lạc Đà này muốn làm gì đã!" Mọi người gật đầu.

Các con Mật Lạc Đà khác trốn trong núi đá không dám ra.

Chỉ riêng con này lại cố chấp như vậy, mọi người cũng muốn

xem, rốt cuộc nó muốn làm gì!

Chương 220

Con Mật Lạc Đà kia tuy đầu đã bị vặn đứt, nhưng da thịt vẫn còn.

Lúc này nó đang lê lết cái đầu gục xuống, từng chút một bò về phía con huyết thi.

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện, con Mật Lạc Đà này đang bò về phía đầu huyết thi.

Chứ không phải thân thể huyết thi.

Bàn Tử thấy tốc độ của nó quá chậm.

Thế là liền tới giúp nó một tay.

Đá cái đầu huyết thi về phía Mật Lạc Đà.

Thế nhưng cậu ta vừa đá một cái, lập tức có một thứ gì đó từ trong đầu huyết thi rơi ra.

Bàn Tử 'uý' một tiếng, vội vàng tới xem.

"Ối!

Vãi, đây là một cái hộp gỗ mà!", "Sao trong đầu con huyết thi này lại có thứ này chứ?" Tống Đường mấy người cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Lập tức đều chạy tới xem xét.

Thiên Chân thì liếc nhìn cái đầu huyết thi.

Nó đang bị con Mật Lạc Đà ôm chặt trong lòng, không biết đang làm gì.

Bàn Tử lau sạch bùn đất trên cái hộp gỗ.

Rất nhanh mọi người đều nhìn thấy.

Đây là một cái hộp gỗ không bị mục nát quá nhiều.

Nó hơi nhỏ, nhưng rất tinh xảo.

Hơn nữa nhìn hình dạng, e rằng trước đây vẫn luôn được giấu trong miệng con huyết thi.

Vì không gian trong miệng có hạn, nên toàn bộ cái hộp trông rất nhỏ gọn.

Toàn bộ cái hộp được chế tác tinh xảo, vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng.

Thế nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là.

Đừng nhìn cái hộp này không lớn, muốn mở ra lại cực kỳ khó.

Bàn Tử lật cái hộp nhìn nửa ngày, vậy mà không phát hiện ra một chỗ nào có thể mở được.

"Tôi nói này, cái hộp này có gì đó không ổn, hay là chúng ta trực tiếp đặt xuống đất giẫm nát nó đi!" Nói xong Bàn Tử liền muốn động thủ.

Thiên Chân vội vàng ngăn cậu ta lại.

"Nếu bên trong là thứ gì đó quý giá, cậu giẫm một cái không phải làm hỏng hết sao!", "Hơn nữa, vạn nhất còn có cơ quan tự hủy thì sao?", "Thời Uông Tàng Hải, đã có thể làm ra hộp có cơ quan tự hủy rồi!" Nói xong Thiên Chân nhặt cái hộp lên, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Bàn Tử thấy vậy liền làm bộ nôn ọe.

"Vãi, khẩu vị cậu nặng thật, không sợ con huyết thi đó bị hôi miệng à!" Thiên Chân lại căn bản không bận tâm.

Cậu ta ngửi một lúc rồi nói.

"Trong cái hộp này có một mùi thuốc súng thoang thoảng, một khi

mở sai cách!", "Chắc chắn sẽ tự bốc cháy!", "Hay là đợi ra ngoài rồi hãy nghĩ cách mở đi!" Bàn Tử bất lực gật đầu.

"Vậy được rồi, dù sao cũng có nhiều hài cốt Mật Lạc Đà như vậy, lại còn có một con huyết thi nữa!", "Cũng không thiếu cái giá trị của một cái hộp này!", "Vậy thì, chúng ta bán đấu giá bây giờ sao?" Bàn Tử quay đầu hỏi Tống Đường.

Thế nhưng Tống Đường lại căn bản không thèm để ý đến cậu ta.

Mọi người thấy Tống Đường đang ngây người nhìn về một phía, cũng vội vàng nhìn theo.

Thế nhưng vừa nhìn, mọi người liền hối hận.

Cảnh tượng đó thật sự quá ghê tởm rồi.

Thậm chí ngay cả các fan trong kênh livestream cũng bắt đầu chửi rủa.

"Vãi!

Cái này tôi xem được à?" "Đường Bảo ơi tôi thấy mấy người đang tự tìm cái chết, cảnh này sớm muộn gì quản lý cũng cấm kênh livestream của mấy người thôi!" "Ghê quá, mấy người vẫn còn xem được à?" "Biến thái vãi, tôi thích!" ....

Hóa ra lúc này mọi người đang nhìn, chính là con Mật Lạc Đà kia.

Đầu con Mật Lạc Đà đã bị vặn đứt.

Nhưng nó vẫn chưa chết!

Sau khi Bàn Tử đá đầu huyết thi cho nó, ngoài Tống Đường ra thì không ai chú ý đến thứ này.

Lúc này mọi người nhìn lại, không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Chỉ thấy con Mật Lạc Đà kia vậy mà dùng hai cái tay dị dạng của

nó, trực tiếp chọc vào trong đầu huyết thi.

Không ngừng lật tung, rồi rút ra rất nhiều thứ.

Trắng trắng xanh xanh, mọi người căn bản không dám nhìn kỹ.

Thứ đó, nói không chừng còn có cả não tương.

Con huyết thi này mới biến thành.

Nên có thể vài phút trước, khi nó nằm trong ngọc y, vẫn là một thứ không khác gì người sống.

Nhưng chỉ vài phút sau, nó đã biến thành cái dạng quỷ quái này.

Tuy nhiên sự thay đổi bề ngoài tuy nhanh, nhưng sự thay đổi bên trong cơ thể nó thì chưa chắc đã nhanh như vậy.

Và con Mật Lạc Đà này dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nó loay hoay khá lâu.

Đến khi Tống Đường và mọi người cùng các fan trong kênh livestream đều sắp tê liệt.

Lúc này nó mới chịu dừng lại.

Sau đó mọi người liền kinh ngạc nhìn thấy.

Con Mật Lạc Đà kia vậy mà từ trong đầu huyết thi móc ra một vật hình tròn.

Trên đó còn dính vết máu.

Nhưng con Mật Lạc Đà căn bản không bận tâm.

Sau khi lấy được thứ đó, vậy mà nó trực tiếp nhét vào cái đầu đang gục xuống một bên của nó.

Thấy đến đây, Bàn Tử không chịu nổi nữa, quay người 'oa oa' nôn thốc nôn tháo.

Thiên Chân cũng không dám nhìn nữa.

Chỉ có Tống Đường và Tiểu Ca vẫn luôn nhìn.

Cho đến khi con Mật Lạc Đà hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Cảnh tượng quỷ dị này, khiến tất cả mọi người đều sởn gai ốc.

Rõ ràng bọn họ đều không ngờ, mọi chuyện lại phát triển theo hướng này.

Con Mật Lạc Đà này tại sao lại làm như vậy?

Thứ mà nó nuốt vào rốt cuộc là gì?

Con huyết thi và nó rốt cuộc có quan hệ gì?

Quá nhiều nghi hoặc, khiến người ta không thể lý giải.

Cũng căn bản không thể nghĩ thông.

Trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển của Uông Tàng Hải, rốt cuộc đã ẩn giấu một đoạn quá khứ như thế nào.

Có lẽ tất cả những điều này, bọn họ vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết.

Nhưng trong khoảng thời gian này, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Bàn Tử mặt xanh mặt vàng đều sắp nôn ra hết, ngồi một bên quay mặt vào tường không dám nhìn tình cảnh thảm khốc phía sau.

"Tôi nói này, với cái kết cục tồi tệ như vậy, chúng ta phải làm sao đây?" Thiên Chân vỗ vỗ trán vẻ mệt mỏi nói.

"Mau ra ngoài đi!

Tôi không muốn ở đây thêm một phút nào nữa!" Tiểu Ca không nói gì.

Anh ta đã lấy được thứ mình muốn, tuy còn thiếu một chiếc quỷ tỳ, nhưng chuyến đi Mộ Trầm Thuyền dưới biển này, nhiệm vụ của anh ta coi như tạm thời kết thúc.

Nên lúc này quyết định có ra ngoài hay không, cũng tùy thuộc vào Tống Đường.

Dù sao chỉ cần cậu ta cảm thấy nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, thì mọi người cũng thực sự không cần thiết phải ở lại nữa.

Tống Đường bất lực thở dài, nhìn cái hộp gỗ mà Bàn Tử đã tìm thấy trong tay.

Mộ Trầm Thuyền dưới biển đã loay hoay bấy nhiêu ngày, cuối cùng thu hoạch duy nhất vậy mà chỉ là một cái hộp nhỏ như vậy.

Cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Chương 221

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, suốt chặng đường này tiền tài đều không thiếu.

Cũng coi như là một an ủi vậy.

Ngoài ra còn có số vàng bạc châu báu mà Uông Tàng Hải cất giấu cũng đều có giá trị liên thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Đường vẫn còn chút an ủi.

"Chuyện Mộ Trầm Thuyền dưới biển chúng ta cũng đã cố gắng hết sức rồi!", "Tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa!", "Nhưng dù có đi, cũng không thể cứ thế mà đi, cái đống rác rưởi ở đây chúng ta vẫn phải giải quyết một chút!" Bàn Tử nghe vậy nhìn bãi chiến trường bừa bộn khắp nơi, cũng bất lực gật đầu.

Sau đó Tống Đường liền phân công công việc một chút.

Bàn Tử chủ yếu phụ trách bán hàng.

Trong đó những thứ cần bán, chính là những hài cốt Mật Lạc Đà này.

Cũng như hài cốt huyết thi.

Cùng với ngọn núi Mật Lạc Đà nằm trong trầm thuyền này.

Cuối cùng chính là toàn bộ Mộ Trầm Thuyền dưới biển.

Đây là tác phong quen thuộc của bọn họ, không có gì không ổn.

Tống Đường và Thiên Chân cùng Tiểu Ca, phụ trách dọn dẹp hiện trường.

Thực ra cũng chỉ là sắp xếp lại hài cốt Mật Lạc Đà.

Cùng với hài cốt huyết thi.

Cái nào có thể ghép lại thì ghép lại một chút, một là cảnh tượng cũng sạch sẽ hơn.

Hai là cũng có thể xem rốt cuộc có bao nhiêu con Mật Lạc Đà, cũng tiện tính tiền!

Chuyện này ba người làm, hiệu suất tự nhiên nhanh.

Nửa tiếng sau, bọn họ dọn dẹp xong, những chuyện đấu giá còn lại cũng giao cho Bàn Tử.

Còn về giá cả, Tống Đường thậm chí còn lười nhìn!

Ngọc y đã bị hủy, chỉ còn lại ngọc phiến.

Quan tài thì bị bao bọc hoàn toàn trong núi đá.

Cái hộp gỗ và đồ vàng bạc ngọc khí bọn họ cũng không chuẩn bị bán.

Hiện giờ những thứ có thể bán cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thứ duy nhất đáng giá tiền, có lẽ chính là ngọn núi Mật Lạc Đà nằm trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển này.

Tống Đường liếc mắt nhìn một cái, rất nhanh thông tin liền hiện ra. 【Tên vật phẩm: Núi Mật Lạc Đà】 【Giá trị: 500 triệu Đồng Rồng】 【Nguồn gốc: Niên đại sản sinh không rõ, giá trị chủ yếu nằm ở Mật Lạc Đà bên trong, mạch núi không thuộc về mạch đá phỉ thúy, giá trị không cao, nếu là mạch đá phỉ thúy, thì giá trị cực cao】 Nhìn phần giới thiệu, Tống Đường cũng không cảm thấy có gì.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng, mạch núi Mật Lạc Đà này, cũng không phải toàn bộ đều có mạch phỉ thúy.

Ví dụ như chất liệu của ngọn núi trước mắt này, rất bình thường.

Tống Đường gọi Tiểu Ca và Thiên Chân đến giúp một tay, tìm một khối đá lớn.

Chặn kín lối vào đường hầm trong núi đá.

Để tránh Mật Lạc Đà bên trong lại chui ra sau khi bọn họ rời đi.

Nơi này sau này chắc chắn sẽ có đội khảo cổ, cùng những người mua hàng khác vào vận chuyển đồ đạc.

Nơi đây tự nhiên phải xử lý tốt mới được.

Cuộc đấu giá kéo dài hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng mới bán hết hoàn toàn.

Phần lớn đồ đạc đều được cô Kỷ Niệm mua đi.

Có lẽ chính quyền cũng không muốn những thứ này bị phân tán ra ngoài.

Còn về số vàng bạc ngọc khí kia, chính quyền cũng cam kết.

Sẽ giúp bọn họ mang ra ngoài khi dọn dẹp nơi này.

Dù sao nhiều đồ kim khí như vậy, bốn người bọn họ chắc chắn không thể mang hết được.

Mấy người thấy không còn chuyện gì khác nữa.

Lúc này mới lần lượt thu dọn đồ đạc, theo đường cũ rời khỏi Mộ Trầm Thuyền dưới biển!

Ra khỏi Mộ Trầm Thuyền dưới biển, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Đến khi bọn họ quay trở lại mộ thất trên Vân Đỉnh đã vào lúc đầu.

Công việc trục vớt ở đây về cơ bản đã kết thúc.

Bọn họ được đội khảo cổ đưa lên.

Quay trở lại thuyền.

Và lúc này bọn họ mới phát hiện, trên mặt biển vậy mà đã xuất hiện đến năm chiếc thuyền.

Hơn nữa kích thước cũng không nhỏ.

Phi Ưng nói với bọn họ.

Trong khoảng thời gian bọn họ xuống biển này, chính quyền lại phái thêm rất nhiều thuyền tới.

Trong đó ngoài đội khảo cổ ra, còn có một số là người của các nhà mua hàng được thuê đến lấy hàng.

Do vị trí địa lý đặc biệt của Mộ Trầm Thuyền dưới biển.

Nên người đến lấy hàng, căn bản không thể xuống biển, điều này cũng là để tránh xảy ra sự cố.

Tất cả đồ đạc, đều sẽ do đội khảo cổ và đội tác chiến do Phi Ưng sắp xếp giúp đỡ trục vớt.

Đội khảo cổ phụ trách trục vớt, còn đội tác chiến thì phụ trách đảm bảo an toàn cho nhân viên trong quá trình đó.

Sau khi tất cả đồ đạc có thể mang đi được trục vớt xong.

Bọn họ liền bắt tay vào trục vớt toàn bộ Mộ Trầm Thuyền dưới biển lên.

Ví dụ như núi Mật Lạc Đà trong mộ trầm thuyền, thì chỉ có thể trục vớt lên cùng với trầm thuyền.

Dù sao thứ đó không thể tách rời mà trục vớt lên riêng được.

Việc này có thể cần vài tháng, thậm chí vài năm.

Phi Ưng không ở lại, mà dẫn theo một nhóm người, hộ tống bọn họ rời đi.

Lúc đến, mọi người còn có tâm trạng ngồi trên boong tàu ăn lẩu kể chuyện trộm mộ của tổ tiên Tống Đường.

Nhưng trên đường về, ai nấy đều không muốn mở miệng.

Trừ ăn cơm, thì chỉ ngủ.

Cứ như vậy ngủ liền ba ngày trên biển.

Cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy đất liền.

Chính quyền đã cung cấp phương tiện giao thông suốt chặng đường.

Bọn họ rất thuận lợi trở về tỉnh Đông Sơn.

Thiên Chân và ba người Bàn Tử, nửa đường đã xuống xe.

Chỉ có một mình Tống Đường quay về tỉnh Đông Sơn để gặp Long lão và Kỷ Niệm.

Chuyến đi Mộ Trầm Thuyền dưới biển này, trong lòng bọn họ vẫn còn rất nhiều nghi hoặc.

Và liệu những nghi hoặc này có thể được giải đáp hay không.

Phụ thuộc vào cái hộp gỗ mang ra từ Mộ Trầm Thuyền dưới biển, liệu có chứa câu trả lời mà bọn họ muốn.

Và thứ này, bằng mấy người bọn họ thì không thể mở ra được.

Nên Tống Đường đã giao thứ này cho Long lão, nhờ ông ấy dùng các mối quan hệ của mình để giải quyết vấn đề này.

Và mấy ngày tiếp theo.

Tống Đường cũng cuối cùng có thể thư giãn.

Cậu ta tùy tiện tìm một khách sạn cao cấp ở lại, ngủ liền hai ngày.

Trong thời gian đó lại tìm một nữ hướng dẫn viên chuyên nghiệp xinh đẹp, đi dạo quanh khu vực tỉnh Đông Sơn.

Lớn từng này rồi, cậu ta mới phát hiện mình vậy mà chưa từng đi du lịch.

Ung dung tự tại gần một tuần.

Hôm nay Tống Đường đang tắm nắng trên một bãi biển.

Một bóng dáng thướt tha đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu ta.

Chương 222

“Kỷ Niệm?” Thấy người đến, Tống Đường ngẩn ra, rồi hỏi.

“Cái hộp gỗ có tin tức rồi sao?” Kỷ Niệm cười, gật đầu.

“Anh muốn nói ở đây, hay về khách sạn?”, “Em đã liên hệ với Thiên Chân bọn họ, lát nữa sẽ đến!” Tống Đường ngẩn ra, nói.

“Ở đây không tốt sao?”, “Có nắng, có bãi biển, lại còn có mỹ nữ!”, “Thân hình cô thật tuyệt!” Kỷ Niệm dùng khăn tắm trên người đánh Tống Đường một cái, nói.

“Nghiêm túc chút đi, những thứ ghi chép trên đó dường như rất quỷ bí!”, “Chúng ta tốt nhất nên về khách sạn nói chuyện!” Tống Đường bất lực, chỉ đành đứng dậy gật đầu.

Dáng người của Kỷ Niệm thật sự rất đẹp.

Mặc một bộ bikini ren màu đen, khiến Tống Đường có chút không rời mắt nổi.

Chẳng trách người ta nói, đàn ông có tiền là sẽ biến chất.

Đối mặt với mỹ nữ tuyệt phẩm như vậy, ai mà có thể kiềm chế được chứ?

Suốt đường đi mắt Tống Đường đều không rời khỏi Kỷ Niệm.

Cho đến khi cô ấy vào phòng thay đồ, Tống Đường lúc này mới bất lực đi thay quần áo. ....

Nửa tiếng sau.

Tầng thượng khách sạn, trong một nhà hàng ngoài trời.

Tống Đường lúc này mới gặp lại Kỷ Niệm.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục màu đen, trông thêm vài phần quyến rũ trưởng thành.

Tống Đường ngồi đối diện cô ấy, đồng thời liền nhìn thấy, bên cạnh cô ấy còn có một ông lão khoảng chừng bảy mươi tuổi.

Ông lão ăn mặc rất đơn giản, trông có vẻ lạc lõng với cảnh quan nơi đây.

"Vị này là chuyên gia cổ văn tự, cụ Phúc Lâm!", "Anh có thể gọi ông ấy là cụ Phúc!" "Thứ bên trong cái hộp gỗ đó, đang ở trong tay ông ấy!" Kỷ Niệm giới thiệu.

Tống Đường gật đầu, sau đó hỏi.

"Trong cái hộp gỗ đó rốt cuộc là thứ gì?" Kỷ Niệm nhìn đồng hồ, nói.

"Hay là đợi Thiên Chân bọn họ đến rồi cùng nói chuyện đi!", "Để đỡ phải nói lần thứ hai!" Tống Đường gật đầu, cũng không thúc giục nữa.

Hơn mười phút sau, ba người Bàn Tử cuối cùng cũng đến.

Thiên Chân và Tiểu Ca đều mặc những bộ quần áo rất thoải mái.

Riêng Bàn Tử, mặc một chiếc quần đùi lớn, trông như dân giang hồ.

Vừa gặp mặt liền cười nói.

"Ối, đây không phải đại mỹ nữ Kỷ Niệm sao!", "Bộ quần áo này mặc vào, Bàn gia cho cô chín điểm!", "Này, cô còn có bạn thân không?

Cũng giới thiệu một người cho Bàn gia đi chứ!" Kỷ Niệm không có thiện cảm nói.

"Được rồi, tìm mấy người đến có việc chính đáng!" Bàn Tử còn muốn làm thân, nhưng Thiên Chân lại kéo cậu ta lại, mời mọi người

ngồi xuống.

Phục vụ bưng rượu ra.

Sau đó Kỷ Niệm liền nhìn sang cụ Phúc bên cạnh.

Cụ Phúc cũng không nói nhiều, lấy ra một chiếc máy tính bảng, mở nó lên rồi đặt trên bàn.

Thiên Chân và những người khác nhìn, chỉ thấy trên máy tính bảng chụp lại vậy mà là một mảnh vải nhỏ cỡ lòng bàn tay.

"Đây là bạch thư?" Thiên Chân cau mày hỏi.

Cậu ta vốn làm nghề buôn bán phế phẩm, thứ này cậu ta tự nhiên nhận ra.

"Đúng!", "Thứ đặt trong cái hộp gỗ đó chính là cái này!" Phúc Lâm nói.

"Đó là một hộp thuốc súng, chúng tôi dùng hơi nước xông suốt một tuần!", "Mới loại bỏ hết thuốc súng bên trong hộp gỗ, sau đó tối ưu hóa mấy ngày mới mở ra!", "Mở ra xong, bên trong đặt chính là một mảnh bạch thư như vậy!" "Thuốc súng đều đã loại bỏ rồi, sao còn mất mấy ngày mới mở ra?

Đá một cái không phải là mở được rồi sao?" Bàn Tử hỏi.

Cụ Phúc cười nói.

"Cái hộp gỗ đó được chế tác tinh xảo, rất nhiều kết cấu khiến người ta không thể nghĩ tới!", "Nó có giá trị nghiên cứu rất cao, nên bọn họ không nỡ hủy nó đi!" "Vậy rốt cuộc trên đó ghi lại cái gì?" Thiên Chân trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Cụ Phúc nghe vậy thở dài nói.

"Trên đó ghi lại tất cả những gì Uông Tàng Hải đã làm trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển!", "Mấy người đoán không sai!", "Mộ thất

đó, thực ra chính là nơi Uông Tàng Hải tiến hành các thí nghiệm để tìm kiếm sự trường sinh!", "Những con huyết thi và Cấm bà bị phong ấn trong đá bên trong, thực ra chính là sản phẩm thất bại của thí nghiệm của hắn!", "Nhưng những con Mật Lạc Đà đó thì không!", "Ngoài ra còn có một chuyện mấy người đoán đúng nữa!" "Chuyện gì?" Tống Đường hỏi.

Mấy người đều không khỏi nhìn nhau.

Dường như đều đã nghĩ ra điều gì đó.

Cụ Phúc chỉnh lại gọng kính, nghiêm túc nói.

"Sau khi chúng tôi nghiên cứu kỹ lưỡng nội dung ghi chép trên bạch thư đã phát hiện ra!", "Mộ Trầm Thuyền dưới biển này, quả thực là nơi Uông Tàng Hải chuẩn bị để chôn cất mình!", "Tuy nhiên, mọi chuyện đến phút cuối cùng lại xảy ra biến cố!", "Uông Tàng Hải đã không chọn ở lại!", "Hắn ta đã chọn rời khỏi nơi này trước khi Mộ Trầm Thuyền đóng lại!", "Nên Uông Tàng Hải thật sự, đã không được chôn cất trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển!" "Vậy cuối cùng con huyết thi đó là ai?" Bàn Tử cau mày hỏi.

Trong quan tài ở mộ thất đó, rõ ràng là có thi thể!

Nếu hắn ta không phải Uông Tàng Hải, vậy hắn ta là ai?

Ngoài ra Uông Tàng Hải thật sự đã đi đâu?

Cụ Phúc nghe vậy nói.

"Uông Tàng Hải rốt cuộc đã đi đâu tôi cũng không biết!", "Bạch thư ghi chép như vậy!", "Uông Tàng Hải có một dược đồng, vẫn luôn đi theo bên cạnh giúp hắn nghiên cứu phương pháp trường sinh!", "Nhưng cuối cùng hắn phát hiện, ở Mộ Trầm Thuyền dưới biển không thể hoàn thành kế hoạch trường sinh của mình!", "Nên hắn đã dùng phương pháp cuối cùng của mình, áp dụng lên dược đồng này!",

“Sau đó bản thân hắn rời đi!”, “Trên đó ghi chép, tỷ lệ thành công của phương pháp cuối cùng của hắn cực kỳ thấp, hơn nữa cần tiêu tốn thời gian rất dài!”, “Nhưng hắn ta đã giác ngộ vào phút cuối, hắn đã nghĩ ra một phương pháp thích hợp hơn!”, “Nhưng phương pháp này, cần tìm được một vùng đất kỳ tích!”, “Nên hắn đã chọn rời đi, để tìm vùng đất kỳ tích!”, “Và người cuối cùng được chôn cất trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển, thực ra là dược đồng của hắn!”, “Và phương pháp mà dược đồng của hắn đã sử dụng, hắn cũng đã ghi chép lại!”, “Tuy nhiên chúng tôi cho rằng cái này tám phần là lừa người, vì căn bản không có cơ sở khoa học!” Nói rồi Phúc Lâm lấy ra một tờ giấy.

“Phương pháp và quá trình chúng tôi đã dịch ra, mấy người có thể tự mình xem!” Nói rồi ông ta đưa tờ giấy cho Tống Đường.

Tống Đường và những người khác nghe vậy đều không khỏi nhìn về tờ giấy trên bàn.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là mấy người bọn họ vậy mà đều không ai lấy nó.

“Sao vậy?

Mấy người không muốn biết sao?” Kỷ Niệm thấy vậy hỏi.

Thiên Chân hỏi lại.

“Cô đã xem rồi?” Kỷ Niệm ngẩn ra, cười nói.

“Chưa!”, “Sau khi cụ Phúc và những người khác dịch ra, tôi liền đến tìm mấy người ngay lập tức!”, “Những thứ ghi chép trên đó, không chỉ tôi, ngay cả Long lão cũng chưa xem!” “Nhưng mấy người. ....” Tống Đường mở miệng nói.

“Vậy tức là, hiện tại người biết những gì ghi chép trên đó chỉ có cụ Phúc thôi!”, “Nói thật, tôi thực sự rất tò mò nhưng đồng thời tôi

cũng rất lo lắng!" "Lo lắng vì sao?" Kỷ Niệm không hiểu hỏi.

Tống Đường không biết nói sao, Bàn Tử ở một bên thấy vậy nói.

"Thôi được rồi, ghét nhất mấy người, nói chuyện cứ úp úp mở mở!", "Mấy người bây giờ cẩn thận còn có ích gì chứ?", "Nếu thật sự lo lắng, thì ngay từ đầu mấy người đã không nên đi Mộ Trầm Thuyền dưới biển!", "Thậm chí còn không nên hợp tác với chính quyền!", "Đến nước này rồi, còn lo lắng mấy người không thấy đã muộn rồi sao?" "Cậu có ý gì?" Kỷ Niệm nhìn Bàn Tử, lời nói của Bàn Tử rõ ràng là có ẩn ý!

Bàn Tử lại tỏ ra không bận tâm, cầm lấy tờ giấy, lắc lắc trước mặt Kỷ Niệm rồi nói.

"Để tôi nói cho cô biết, tại sao bọn họ không muốn xem!", "Thay vì nói là không muốn xem, không bằng nói là không dám xem!", "Trên đó ghi chép là một loại trường sinh thuật!", "Nhưng cô có từng nghĩ chưa, loại trường sinh thuật này từ xưa đến nay, ngay cả Uông Tàng Hải còn chưa thành công!", "Cô nghĩ người hiện đại có thể thành công sao?" "Sao cậu biết Uông Tàng Hải chưa thành công?" Kỷ Niệm hỏi.

"Vớ vẩn, nếu hắn ta thành công rồi, chắc chắn đã sớm ra ngoài khoe khoang rồi, nhưng cô đã thấy trong xã hội hiện đại có tỷ phú, quyền quý, người nổi tiếng nào tên là Uông Tàng Hải sao?", "Cái đó cũng có thể là hắn ta thật sự thành công rồi, sau đó đổi tên đổi họ cũng có thể chứ?" Kỷ Niệm nói.

Bàn Tử cạn lời nói.

"Sao cô không hiểu vậy chứ?", "Đó không phải là trọng điểm!", "Trọng điểm là, chúng ta không biết hắn ta có thành công hay không!", "Giả sử hắn ta thành công rồi, thì còn dễ nói, người hiện đại nắm giữ được phương pháp này, coi như là phúc lợi cho dân!", "Nhưng vấn đề là, nếu hắn ta không thành công thì sao?", "Đối mặt với sự cám dỗ của

trường sinh, ai mà có thể chống đỡ được chứ?", "Chính quyền mấy người lẽ nào dám đảm bảo, trong đội ngũ của mấy người không có ai ẩn chứa tư tâm sao?", "Thứ này một khi xuất hiện, những người phát điên vì nó không phải là số ít!", "Và để đạt được trường sinh mà bọn họ muốn, bọn họ sẽ làm ra những hành động điên rồ gì cô có biết không?", "Tuy chính quyền trước đây đã từng cam kết, sẽ sử dụng tài liệu trường sinh thuật có được, để tìm kiếm phương pháp kéo dài tuổi thọ cho bách tính!", "Nhưng lòng người đều thay đổi liên tục!", "Tôi bây giờ thậm chí còn rất hối hận vì đã mang thứ này ra ngoài!", "Vì thậm chí có thể ngay cả mấy người chúng ta cũng sẽ gặp xui xẻo theo!" Kỷ Niệm nghe vậy trầm mặc.

Quả thực, lời Bàn Tử nói là sự thật.

Dù là chính quyền có kỷ luật như sắt thép.

Nhưng khi đối mặt với sự cám dỗ của sinh tử này, lại có mấy người thực sự có thể chống đỡ được?

Một khi có người nảy sinh ý định, và người này một khi nắm giữ quyền lực.

Thì lúc đó những người gặp họa, có lẽ không chỉ là một hai người.

Dù sao trường sinh cần thí nghiệm, không ai vừa mới bắt đầu đã dùng phương pháp khai quật từ cổ mộ, áp dụng lên chính mình.

Và như vậy, chẳng phải lại đi vào vết xe đổ của lịch sử sao?

Có rất nhiều người vô cớ mất mạng vì điều này sao?

Bàn Tử tuy nói rất ẩn ý, nhưng ý cậu ta muốn biểu đạt chính là điều này.

Kỷ Niệm khẳng định mình tuyệt đối không đoán sai.

Tống Đường thở dài nói.

“Tôi ban đầu chỉ muốn kiếm tiền, không suy nghĩ nhiều như vậy!”, “Nhưng theo sự phát triển của sự việc hiện tại, tôi cũng không thể không suy nghĩ đến những điều này!”, “Nếu tương lai có người muốn tôi giúp hắn tiếp tục tìm kiếm phương pháp trường sinh!”, “Cô nói tôi nên đi hay không đi?”, “Nói thật, hiện tại tài sản của tôi đã đủ để tận hưởng một đời tốt đẹp rồi!”, “Tôi thì thích cảm giác kích thích khi xuống mộ!”, “Nhưng đó là dựa trên cơ sở tôi tự nguyện, bị người ta dí súng vào đầu bắt xuống mộ, đó không phải là thứ tôi muốn!” Thiên Chân và Tiểu Ca không nói gì.

Nhưng rõ ràng Thiên Chân nhìn nhận những vấn đề này, tự nhiên không thể không rõ ràng.

Kỷ Niệm trầm mặc một lát, nói.

“Ý mấy người muốn biểu đạt tôi hiểu!”, “Tôi không thể đảm bảo tương lai sẽ như thế nào!”, “Nhưng tôi có thể đảm bảo, chỉ cần Long lão còn tại vị một ngày, mấy người sẽ không gặp phải phiền phức này!”, “Thứ hai, mấy người sớm đã bị cuốn vào rồi, lúc này mới tính chuyện rút lui, lẽ nào không thấy đã muộn rồi sao?”, “Thay vì lo lắng tương lai bị người khác lợi dụng, tôi lại thấy không bằng liều một phen!”, “Nếu mấy người giải đáp được tất cả những bí mật này, hoặc là chôn vùi chúng đi!”, “Đối với tình thế của mấy người trong tương lai ít nhất cũng sẽ tốt hơn không phải sao?” Thiên Chân nghe vậy gật đầu.

Quả thực, vấn đề hiện tại không phải là bọn họ phải lo lắng điều gì.

Mà là bọn họ đã không thể thoát thân được nữa rồi.

Chương 223

Chỉ cần tương lai xuất hiện những người có ý đồ, thì mấy người bọn họ vĩnh viễn không thể thoát khỏi chuyện này.

Vì mọi thứ là do bọn họ phát hiện, người sớm nhất đề xuất khái niệm trường sinh cũng là bọn họ.

Không ai sẽ chọn bỏ qua bọn họ để tìm hiểu trường sinh.

Chỉ cần có người muốn trường sinh, thì bọn họ sẽ không có ngày an ổn.

Trừ phi, bọn họ có thể tự mình giải đáp bí mật của trường sinh.

Hoặc là bọn họ sẽ hủy bỏ triệt để những phương pháp trường sinh chưa thành thục này.

Chặt đứt ý niệm của tất cả mọi người.

Bọn họ mới có thể thực sự an toàn!

Tống Đường bất lực thở dài.

"Đã vậy thì, để tôi xem vậy!", "Anh đây trước đây chưa từng có tiền, bây giờ đã có tiền rồi, tương lai dù có chết thật, cũng đáng giá rồi!" Nói xong Tống Đường liền cầm tờ giấy lên.

Thực ra Tống Đường là người nhìn xa nhất trong số bọn họ.

Trọng sinh xuyên việt, khiến suy nghĩ của cậu ta trong kiếp này thực ra rất đơn thuần.

Tôi không muốn sống những ngày không có tiền, nên tôi nỗ lực kiếm tiền.

Nếu thật sự có một ngày, mình sẽ bị cuốn vào những phiền phức do trường sinh mang lại.

Thì cứ chạy thôi, không chạy được thì chết luôn.

Dù sao cũng đã chết một lần rồi, có gì mà phải sợ!

Dùng một câu để hình dung, đó là thiên hạ thanh sơn đều như nhau.

Tuy câu nói này ở đây có chút ý mỉa mai.

Nhưng sự thật là như vậy.

Sống trong xã hội loài người, rất nhiều chuyện không phải là bạn không muốn thì có thể tránh được.

May mà Tống Đường đối với thế giới này tình cảm cũng không sâu đậm.

Người thực sự khiến cậu ta quan tâm chỉ có những fan hâm mộ kia, và vài người bạn thân quen của cậu ta.

Đến lúc thật sự phải chết, cũng không đến nỗi quyến luyến không rời.

Nghĩ rồi Tống Đường cũng không nói nhiều, lập tức mở tờ giấy ra, xem nội dung trên đó.

Thiên Chân và mấy người kia thì nhìn cậu ta.

Rõ ràng bọn họ không chuẩn bị xem, chuẩn bị đợi Tống Đường xem xong rồi kể lại cho bọn họ.

Tống Đường xem rất nhanh, có lẽ nội dung trên đó và suy đoán trước đây của cậu ta dường như trùng khớp.

Cậu ta xem xong thở dài, trả lại tờ giấy cho cụ Phúc.

Cụ Phúc thì dùng bật lửa đốt cháy nó.

Bàn Tử uống một ngụm rượu hỏi.

"Ghi chép là cái gì?" Tống Đường cũng uống một ngụm rượu, nói.

“Rất tuyệt vời, đồng thời cũng giải thích được, tại sao con Mật Lạc Đà kia, nhất định phải móc thứ trong đầu huyết thi ra, rồi tự mình nuốt lấy!” “Ồ?

Nghe có vẻ thú vị, kể cho Bàn gia tôi nghe xem nào!” Bàn Tử làm ra vẻ muốn nghe kể chuyện.

Tống Đường bất lực, chỉ đành nói.

“Thực ra rất đơn giản!”, “Trong Mộ Trầm Thuyền, cuối cùng người được chôn cất không phải Uông Tàng Hải, mà là dược đồng của hắn, điểm này mấy người đều biết đúng không!” “Đúng vậy!” Bàn Tử gật đầu.

Tống Đường thì tiếp tục nói.

“Vậy thì đúng rồi!”, “Dược đồng của Uông Tàng Hải, không phải là con huyết thi được chôn trong quan tài kia!”, “Mà là con Mật Lạc Đà đó!”, “Nó mới là dược đồng của Uông Tàng Hải!” “Cái gì?” Bàn Tử nghe vậy lập tức choáng váng.

Kỷ Niệm cũng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tống Đường.

Còn Thiên Chân ở một bên tuy không nói gì.

Nhưng rõ ràng đã đang suy nghĩ về chân tướng này.

“Vậy người được chôn trong quan tài là ai chứ?”, “Vãi, lẽ nào Uông Tàng Hải có hai dược đồng?” Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tống Đường lắc đầu.

“Không phải, nói đúng ra!”, “Con Mật Lạc Đà đó quả thực mới là dược đồng!”, “Còn người được chôn trong quan tài, thực ra là một con Mật Lạc Đà!” “Tình huống gì vậy?” Bàn Tử cảm thấy đầu mình đều to ra rồi.

Rõ ràng là cổ mộ của Uông Tàng Hải.

Kết quả người được chôn vào lại là dược đồng.

Nhưng bây giờ lại nói, dược đồng là Mật Lạc Đà.

Còn người được chôn trong quan tài lại là một con Mật Lạc Đà.

Cái này là cái gì với cái gì chứ?

"Tôi cũng hồ đồ rồi, trên đó rốt cuộc ghi chép là cái gì?" Kỷ Niệm cũng một đầu hai thứ lớn.

Thiên Chân tuy không nói gì, nhưng dường như đã đoán ra điều gì đó.

Tống Đường uống một ngụm nước, sau đó mới nói.

"Chuyện này phải kể từ trường sinh thuật!", "Kết hợp với tài liệu chúng ta hiện có, cùng với nội dung ghi chép trên đó, hoàn toàn có thể biết được trường sinh thuật mà Uông Tàng Hải theo đuổi rốt cuộc là chuyện gì!" Hóa ra, trường sinh thuật mà Uông Tàng Hải đã chọn trong thời kỳ Mộ Trầm Thuyền dưới biển.

Chính là loại thuật luyện đan dược mà hắn ta có được từ Cung Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu khi xưa theo đuổi trường sinh, có lẽ đã áp dụng hai phương pháp.

Thứ nhất, là hệ thống cộng sinh, tức là người và rắn cộng sinh.

Phương pháp này, có thể cuối cùng bà ta cũng không thể chấp nhận, nên đã từ bỏ.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao trong đầm lầy rắn lại có nhiều gà rừng biết nói tiếng người như vậy.

Đương nhiên, phần này bọn họ vẫn chưa đi qua.

Nên đây chỉ là điều mà Tống Đường và Thiên Chân những người

biết chuyện này có thể nghĩ tới.

Ví dụ như Kỷ Niệm và cụ Phúc, bọn họ căn bản không biết sự tồn tại của đầm lầy rắn.

Nên tự nhiên không biết những điều này.

Tống Đường tự nhiên không thể giải thích rõ ràng như vậy.

Chỉ nói, trường sinh thuật mà Uông Tàng Hải chọn, chính là lợi dụng thi miết hoàn loại đan dược này.

Trong thi miết hoàn phong ấn một con thi miết vương!

Loại đan dược này dường như có một loại kỳ hiệu.

Uông Tàng Hải cho rằng, loại đan dược này có thể bảo tồn linh hồn của một người!

Khiến người đó nuốt vào, thi miết vương trong thi miết hoàn dường như có thể học tập ghi nhớ tất cả hành vi và tập tính của người đó.

Giống như đã bảo tồn linh hồn của người đó vậy.

Và ban đầu phương pháp trường sinh của thi miết hoàn là.

Khiến người ta phục hạ thi miết hoàn sau đó, bảo tồn linh hồn của mình.

Sau đó thân thể được chôn vào ngọc y, tiến hành lột xác.

Từ đó thực hiện sự trẻ hóa về mặt thân thể.

Khi thân thể trở lại tuổi trẻ, cộng thêm thi miết hoàn bảo tồn ký ức.

Liền có thể thực hiện sự trọng sinh theo một ý nghĩa nào đó, tức là trường sinh!

Nhưng phương pháp này có một nhược điểm rất lớn.

Đó là, phải trải qua thời gian rất dài.

Hơn nữa trong thời gian đó không thể bị người khác quấy rầy.

Một khi ngọc y bị mở vào thời điểm không chính xác, người sẽ biến thành huyết thi.

Từ đó công cốc!

Huyết thi trong Lỗ Vương Cung, huyết thi trong Mộ Trầm Thuyền dưới biển, dường như đều đến từ cách này.

Uông Tàng Hải biết rõ, dù được chôn cất trong cổ mộ an toàn nhất, trong thời gian dài.

E rằng cũng không tránh khỏi việc bị trộm mộ ghé thăm.

Nên hắn mới tính toán xây dựng một cổ mộ dưới biển.

Dù sao trộm mộ dưới biển, thì khó hơn rất nhiều so với trên đất liền.

Điều này cũng có thể khiến hắn có khả năng cao hơn, vượt qua thời gian chờ đợi dài đằng đẵng.

Chương 224

Từ đó không bị người khác phá hoại kế hoạch trường sinh của mình.

Nhưng kế hoạch này dù sao cũng là hạ sách.

Dù sao thời gian phải đợi quá dài.

Núi sông có thể đều biến thành hồ nước.

Hồ nước tự nhiên cũng có thể từ mới biến thành núi sông.

Sức mạnh của tự nhiên không phải con người có thể chống lại.

Nên hắn đã bảo lưu phương pháp này trên cơ sở đó, và vẫn luôn nghiên cứu phương pháp thế hệ mới.

Hy vọng mình có thể tìm được một loại phương pháp trường sinh thích hợp và an toàn nhất.

Nên phiên bản 2.0 của trường sinh thuật cũng xuất hiện.

Uông Tàng Hải hy vọng tìm được một loại phương pháp trường sinh có thể rút ngắn thời gian một cách đáng kể.

Để quá trình trẻ hóa toàn bộ cơ thể, được rút ngắn rất nhiều.

Dù sao chỉ cần quá trình này được rút ngắn, thì sự can thiệp từ bên ngoài tự nhiên cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Ví dụ như cơ thể phải trải qua mấy ngàn năm trong ngọc y mới có thể trở lại thời trẻ.

Thì trong quá trình này, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị người khác đào ra rồi biến thành huyết thi.

Còn nếu thời gian này được rút ngắn xuống vài trăm năm, thì nguy

cơ sẽ giảm đi đáng kể.

Thậm chí nếu chỉ cần vài chục năm, vài năm, thì chẳng phải càng tốt sao.

Nhưng sự lão hóa của cơ thể con người là một quá trình không thể chống cự.

Sự phục hồi bên trong ngọc y cũng rất chậm.

Vì không thể giải quyết vấn đề này.

Uông Tàng Hải liền nghĩ đến một phương pháp khác.

Đó là đổi thân thể.

Vì sự phục hồi của thân thể rất chậm, vậy thì trực tiếp đổi một thân thể trẻ không phải là tốt rồi sao?

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà đến.

Trong thân thể của ai cũng có ký ức của chính mình.

Làm sao cô có thể xóa ký ức của hắn, rồi thay vào ký ức của mình chứ?

Điều này rõ ràng không phải huyền học có thể giải quyết được.

Khoa học kỹ thuật hiện đại còn không thể làm được, đừng nói là thời đó.

Nên sau này Uông Tàng Hải đã hướng ánh mắt của mình, nhắm vào Mật Lạc Đà.

Hắn từng tham gia xây dựng cổ lâu của Trương gia.

Nên rất rõ sự tồn tại của một loại vật như vậy.

Và loại Mật Lạc Đà này trông giống người, nhưng thực tế lại giống một loại dã thú hơn.

Chúng không có tư duy, thấy người là vồ.

Loại vật này chẳng phải chính là cơ thể người mà hắn cần sao?

Một vật chứa cơ thể người không có tư tưởng của riêng mình.

Chẳng phải rất thích hợp để lưu trữ ký ức sao?

Thế là hắn đã tiến hành một thí nghiệm táo bạo.

Hắn ta đã cho dược đồng của mình phục hạ thi miết hoàn.

Sau đó vào một thời điểm nhất định lấy ra, thi miết hoàn này cũng đã bảo tồn ký ức của dược đồng.

Sau đó hắn ta đào ra một con Mật Lạc Đà.

Cho thi miết hoàn vào miệng nó.

Rồi phong ấn nó vào ngọc y.

Đồng thời phong ấn dược đồng ban đầu vào trong núi Mật Lạc Đà.

Và sự biến hóa kỳ lạ quả nhiên xuất hiện.

Dược đồng bị phong ấn vào trong núi đá, dần dần biến thành Mật Lạc Đà.

Còn con Mật Lạc Đà bị đặt vào trong ngọc y, vậy mà dần dần bắt đầu trở nên bình tĩnh.

Cuối cùng dường như thật sự biến thành người, cũng bắt đầu quá trình lột xác ngủ đông.

Uông Tàng Hải trong thời gian này đã chờ đợi suốt mười mấy năm.

Hắn ta nhìn thấy rõ ràng thân thể con Mật Lạc Đà này đang phát triển theo hướng con người.

Thậm chí trong thời gian đó còn xuất hiện một lần lột xác.

Tất cả những điều này dường như đều chứng minh, phiên bản

trường sinh 2.0 của hắn dường như thật sự có hiệu quả.

Tuy nhiên, quá trình này rõ ràng cũng có thể cần vài trăm năm.

Nhưng Uông Tàng Hải không có nhiều thời gian như vậy.

Trong những năm cuối cùng của hắn.

Hắn ta thậm chí đã chuẩn bị dùng phương pháp này để chôn cất chính mình.

Nhưng không biết giữa chừng đã xảy ra chuyện gì.

Khiến Uông Tàng Hải bắt đầu không còn tin vào phiên bản trường sinh 2.0 này nữa.

Mà chuyển sang nghiên cứu phiên bản trường sinh 3.0 mới!

Có thể là con Mật Lạc Đà bị chôn trong ngọc y đã xảy ra vấn đề.

Cũng có thể là Uông Tàng Hải có phát hiện mới.

Hắn ta vậy mà đã rời khỏi Mộ Trầm Thuyền dưới biển vào phút cuối cùng.

Và trên tờ giấy cụ Phúc đưa, chỉ ghi chép một câu như vậy.

"Tôi hiểu rồi!", "Trường sinh cần kỳ tích, tôi nhất định phải tìm được một vùng đất kỳ tích!", "Mới có thể thực hiện trường sinh!", "Vùng đất kỳ tích, kỳ tích trong lòng mỗi người không giống nhau!", "Chỉ cần tìm được vùng đất kỳ tích, tôi liền có thể thật sự sống vĩnh cửu!" Mọi người nghe Tống Đường nói ra câu này, đều có chút ngây người.

"Cái gì là vùng đất kỳ tích?" Bàn Tử hỏi.

"Không biết, chưa từng nghe nói đến!" Thiên Chân cũng lắc đầu.

Tống Đường lại nhìn về phía Tiểu Ca ở một bên.

Nếu cậu ta không nhớ nhầm.

Tiểu Ca khi xưa đã từng nhắc đến vùng đất kỳ tích này!

Anh ta dường như đã nói, anh ta muốn đặt quỷ tỳ và chỉ hoàn, vào trong vùng đất kỳ tích.

Chỉ có như vậy, mới có thể vĩnh viễn chôn vùi bí mật đằng sau những thứ này!

Nhưng lúc đó Tống Đường không hỏi nhiều.

Bây giờ xem ra, về vùng đất kỳ tích này Tiểu Ca dường như biết điều gì đó!

Hơn nữa Tiểu Ca chôn cất quỷ tỳ và chỉ hoàn, e rằng cũng là để chặt đứt hoàn toàn bí mật đằng sau cánh cửa đồng trên Vân Đỉnh!

Thế nhưng, đúng lúc Tống Đường đang suy nghĩ.

Đột nhiên Kỷ Niệm lại mở miệng xen vào một câu.

"Em biết cái gì là vùng đất kỳ tích!" "Cô biết sao?" Tống Đường mấy người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Kỷ Niệm.

Rõ ràng đều có chút không dám tin lời cô ấy nói.

Vùng đất kỳ tích tuy nghe có vẻ không khó hiểu.

Nhưng những điều bọn họ nói này liên quan đến bí mật trường sinh của Uông Tàng Hải, chắc chắn không thể là cái gì đó theo nghĩa đen là vùng đất kỳ tích.

Và ý nghĩa đại diện của nó rốt cuộc là gì, cũng căn bản không có bất kỳ manh mối nào.

Tiểu Ca trước đây đã từng nhắc đến từ này, ban đầu Tống Đường còn đang tính cách làm sao để moi được thông tin từ miệng Tiểu Ca ra.

Kết quả thì hay rồi, Kỷ Niệm vậy mà lại nói cô ấy biết.

Vấn đề là, vùng đất kỳ tích mà cô ấy biết, và vùng đất kỳ tích mà

mọi người muốn tìm hiểu, có phải là cùng một thứ không?

Bàn Tử cười nói.

"Cô em Kỷ Niệm, chuyện này không đùa được đâu đấy!", "Cái vùng đất kỳ tích cô nói, và cái vùng đất kỳ tích chúng tôi đang nói, có phải là cùng một thứ không?" Tống Đường và những người khác cũng nhìn cô ấy, rõ ràng bọn họ đều không quá tin lời Kỷ Niệm.

Tuy Kỷ Niệm đi theo Long lão, nhưng nói cho cùng Kỷ Niệm dù sao cũng chỉ là một nhân viên văn phòng.

Chương 225

Chuyện vùng đất kỳ tích như vậy, cô ấy làm sao có thể hiểu rõ được chứ?

Kỷ Niệm dường như bản thân cũng không dám khẳng định, nghĩ nghĩ rồi nói.

"Chuyện này, em cũng không dám khẳng định!", "Nhưng thấy mấy người đều không có manh mối, em đã biết một số điều, tự nhiên là muốn nói cho mấy người biết!", "Hơn nữa chuyện này, cũng không phải em nói bừa, mà là Long lão nói cho em biết!" "Long lão?" Mọi người nghe nói là Long lão nói cho cô ấy biết, không khỏi đều hứng thú.

"Vậy cô nói thử xem!" Tống Đường nói.

Kỷ Niệm gật đầu, sau đó bắt đầu kể.

Hóa ra, Long lão và Kỷ Niệm khi xem livestream của Tống Đường, đã từng vô tình nhắc đến cái gọi là vùng đất kỳ tích này.

Đây là lúc Tống Đường kể về tổ tiên của mình canh giữ ngôi cổ mộ thời Thanh, đã nhắc đến.

Tống Đường lúc đó nói, đã phát hiện ra liên quỷ đằng trong cổ mộ thời Thanh.

Chính là lúc đó Long lão đã đưa ra khái niệm vùng đất kỳ tích.

Theo lời kể của Kỷ Niệm.

Đại ý của Long lão là, cái gọi là vùng đất kỳ tích, rất là huyền diệu.

Ví dụ như rất nhiều nơi trên thế giới, đều không thể giải thích lý

do hình thành của chúng.

Chẳng hạn như kim tự tháp xác ướp ở nước ngoài, tam giác quỷ Bermuda, v.v.

Và những nơi như vậy ở trong nước, tuy rất nhiều nơi không nổi tiếng như vậy, nhưng cũng không thiếu những nơi tồn tại như vậy.

Chẳng hạn như Thần Nông Giá, thôn Phong Môn, v.v.

Đương nhiên, trong số này rất nhiều nơi có thể chỉ là hư danh, mà không có sự thật.

Hơn nữa rất nhiều nơi, có thể đã sớm được giải mã căn bản không có yêu ma quỷ quái gì cả.

Và vùng đất kỳ tích mà Long lão nói, thực ra không phải là những nơi này.

Những nơi này có thể gọi là một kỳ, nhưng kỳ tích rõ ràng không phải là một chuyện.

Long lão cũng không thể hình dung cụ thể vùng đất kỳ tích này rốt cuộc có những điểm quỷ bí gì.

Nhưng ông ấy đã nói một khái niệm.

Rằng.

"Phàm là vùng đất kỳ tích, tất nhiên quỷ dị khó lường, người thấy là cảnh người, yêu thấy là vực yêu!", "Người khác nhau, cảnh khác nhau!", "Nhưng người bình thường tuyệt đối không thể dễ dàng đặt chân tới!", "Muốn khám phá ảo diệu trong đó, phải có cơ duyên cực lớn mới có thể!" Nghe Kỷ Niệm nói vậy, Tống Đường mấy người không khỏi nhìn nhau.

Nửa sau câu nói của Long lão bọn họ có thể lý giải.

Nói trắng ra là phải có duyên phận mới có thể biết được bí mật

bên trong vùng đất kỳ tích này.

Ví dụ như, sau cánh cửa đồng trên Vân Đỉnh!

Trong vẫn ngọc ở Cung Tây Vương Mẫu.

Những nơi này đều có thể gọi là vùng đất kỳ tích, dù sao những thứ bên trong không phải ai đã từng thấy cũng đều biết.

Chỉ có người đã đi vào mới biết.

Hơn nữa bạn còn phải sống sót đi ra, nếu không dù bạn có biết, bạn cũng đã chết rồi.

Nhưng nửa đầu câu nói bọn họ lại có chút không thể lý giải.

Thế nào là người thấy là cảnh người, yêu thấy là vực yêu.

Lẽ nào cảnh tượng mỗi người nhìn thấy bên trong đều khác nhau sao?

Điều này không khỏi khiến Tống Đường nhớ đến khi xưa ở Tần Lĩnh.

Dưới đài săn bắn ở tầng thấp nhất của thần thụ Tần Lĩnh, có một cái động lớn sâu không thấy đáy.

Khi mấy người bọn họ sắp sửa nhảy xuống.

Dường như cảnh tượng mỗi người nhìn thấy đều khác nhau.

Tống Đường nhìn thấy Tần Nhuyễn.

Còn Bàn Tử và những người khác thì nhìn thấy những gì mình muốn nhìn thấy.

Và nơi đó gọi là vùng đất kỳ tích không quá đáng chút nào!

Hơn nữa dường như cũng phù hợp với lời Long lão nói.

Lẽ nào Tiểu Ca nói tìm một vùng đất kỳ tích để chôn cất quỷ tỳ và chỉ hoàn.

Chính là chỉ loại nơi này?

Vậy Tiểu Ca chẳng phải còn phải đi Tần Lĩnh một chuyến sao?

Nghĩ rồi Tống Đường vội vàng nhìn về phía Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, lẽ nào cậu còn muốn đi Tần Lĩnh?" Tiểu Ca nghe vậy lại lắc đầu.

"Không đi!" "Tại sao?" Tống Đường vội vàng hỏi.

"Nơi đó lẽ ra cũng được coi là một vùng đất kỳ tích chứ!" Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

"Đó là trước đây!" "Đó là trước đây?" Ý gì vậy?

Lẽ nào bây giờ không tính nữa sao?

Vùng đất kỳ tích lẽ nào còn có hạn sử dụng?

Tống Đường có chút ngây người, Thiên Chân phản ứng rất nhanh dường như cũng đã nghĩ đến điều này.

Chỉ riêng Bàn Tử rõ ràng không biết bọn họ đang nói gì.

Thế nhưng đúng lúc này, Kỷ Niệm lại mở miệng chen vào một câu.

"Vùng đất kỳ tích, có tuổi thọ đấy!" "Tuổi thọ?" Tống Đường ngẩn ra, tốt thật.

Lẽ nào mình thực sự đoán đúng rồi?

Vùng đất kỳ tích có hạn sử dụng sao?

Mẹ kiếp, đây không phải là một địa điểm sao?

Sao lại cứ như còn sống vậy?

Kỷ Niệm lắc đầu nói.

"Em ban đầu cũng không thể lý giải ý nghĩa câu nói của Long lão

này!", "Nhưng theo lời ông ấy nói, cái tuổi thọ này chắc chắn là chỉ thời gian đã trôi qua rồi!", "Ví dụ như, hiện tượng tự nhiên cực quang!", "Khi nó xuất hiện, cũng có thể gọi là kỳ tích của thế giới tự nhiên, nhưng nó có giới hạn thời gian!", "Không thể xuất hiện mãi, nên một khi biến mất, chẳng phải đại biểu cho kết thúc rồi sao?", "Và khoảng thời gian nó xuất hiện, có lẽ chính là sinh mệnh của nó, kết thúc rồi, tự nhiên sinh mệnh cũng đã đến hồi cuối!", "Chắc là ý này!" Tống Đường nghe mà nhíu mày chặt lại.

Tốt thật, cậu ta chưa bao giờ suy nghĩ đến những điều này.

Trong nhận thức của cậu ta, một địa điểm như thế nào, thì sẽ là như thế đó!

Trừ phi địa chất di chuyển, núi sông biến thành hồ nước, hồ nước biến thành núi sông.

Nếu không thì địa điểm đó như thế nào, thì nên là như thế đó chứ!

Nhưng lời nói của Kỷ Niệm lúc này, lại đã lật đổ nhận thức này của cậu ta.

Lẽ nào dưới đài săn bắn Tần Lĩnh, sau cánh cửa đồng, trong vẫn ngọc những nơi này đều có tuổi thọ thời gian sao?

Một khi thời gian đã đến, những thứ bên trong sẽ trở nên không còn hiệu quả?

Nên cũng có thể gọi là, tuổi thọ của vùng đất kỳ tích?

Vậy còn Tiểu Ca thì sao?

Câu nói không có thời gian, không có thời gian khi xưa của anh ta!

Cùng với lời anh ta nói với Thiên Chân khi chia tay cuối cùng, tất cả đều đã kết thúc.

Lẽ nào cũng là chỉ tuổi thọ của một vùng đất kỳ tích nào đó đã kết

thúc?

Những điều này không ai biết.

Tiểu Ca còn không nói với Thiên Chân.

Rõ ràng cũng sẽ không nói cho Tống Đường.

Tống Đường rất bất lực vỗ vỗ đầu, sau đó nói.

"Nói thật, những chuyện này liên quan quái gì đến tôi chứ!", "Cái gì vùng đất kỳ tích, cái gì tuổi thọ!", "Có liên quan đến tôi sao?", "Tôi xuống mộ từ trước đến nay đều là vì tiền, có kỳ tích tôi tiện thể tham quan một chút!", "Không có cũng thôi!", "Những chuyện đau đầu này, tôi đều không muốn nghe!", "Dù sao bây giờ chuyện Mộ Trầm Thuyền dưới biển cũng đã kết thúc rồi!", "Trong tay tôi cũng coi như có chút tài sản nhỏ rồi!", "Tôi nghĩ kỹ rồi, xuống thêm hai ba ngôi mộ nữa, đợi tiền trong tay tích lũy gần đủ rồi!", "Tôi sẽ gác kiếm rửa tay, làm một phú nhị đại thật tốt, nó không thơm sao?", "Đúng không Bàn Tử?" "Đúng!" Bàn Tử vội vàng phụ họa.

"Thái độ nhân sinh của chú em Đường đây, chính là tôi Bàn gia đây!", "Mặc kệ cái gì thiên đạo luân hồi, giới luật thanh quy!", "Có cái gì quan trọng bằng vinh hoa phú quý của Bàn gia tôi chứ?" Tống Đường cười, dựa vào ghế nói.

"Được rồi, những gì cần nói chúng ta cũng đã nói rồi!", "Vì cái hộp gấm đó là bạch thư, mấy người cứ theo giá thị trường mà trả tiền là được rồi!", "Còn về nội dung ghi chép trên đó, chúng ta có thể giúp thì giúp, không giúp được thì mấy người vẫn nên tìm cụ Phúc thôi!", "Cuối cùng, Kỷ Niệm giúp chúng ta gửi lời hỏi thăm Long lão, chúng ta lần sau có cơ hội thì hợp tác tiếp!" Nói xong, Tống Đường liền muốn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng lúc này, điện thoại của Kỷ Niệm lại reo lên.

Vốn dĩ Tống Đường đã chuẩn bị rời đi ngay.

Dù sao mọi chuyện đến nước này, cũng chẳng còn liên quan gì đến cậu nữa.

Chỉ cần thanh toán tiền chiếc hộp gỗ kia cho cậu là được.

Thế nhưng Kỷ Niệm sau khi xem tin nhắn đến, lại nhìn Tống Đường một cái.

Chương 226

Trên đó lại hiển thị là điện thoại của Long Lão gọi đến.

Tống Đường thấy vậy đành phải ngồi xuống.

Mấy người vừa uống rượu vừa chờ đợi.

Kỷ Niệm nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng mới cúp điện thoại.

Cô quay lại nói. "Mấy vị, Long Lão bảo tôi mời các vị qua đó, bên ông ấy hình như có chuyện rồi!" "Xảy ra chuyện?

Chuyện gì?" Mọi người đều ngẩn ra.

Hơn nữa chuyện này xảy ra thì liên quan gì đến họ?

Kỷ Niệm vội nói. "Hình như đúng là có liên quan đến các vị, Long Lão nói, các vị tốt nhất nên qua đó xem!" "Có liên quan đến chúng ta?" Bàn Tử nghe vậy vội nói. "Ai, đại muội tử, cô cũng biết chúng ta mà, chúng ta đều là dân lương thiện đó!" "Sao có chuyện lại liên quan đến chúng ta?

Cô nói vậy làm tôi không dám đi!" Kỷ Niệm cười nói. "Chỉ là có liên quan đến các vị, ở đây nhất thời khó nói rõ, các vị đến đó sẽ biết!" "Đi thôi!" Kỷ Niệm hô hoán.

Tống Đường ra hiệu cho Bàn Tử đừng lo lắng, nếu thật sự là chuyện cũ bị lộ.

Thì sẽ không phải là mời các cậu qua đó.

Mà chắc là chú cảnh sát sẽ trực tiếp đến bắt người rồi.

Bàn Tử nghe vậy thấy có lý, lúc này mới dẹp bỏ nghi ngờ.

Một đoàn người đi theo Kỷ Niệm xuống lầu.

Ông Phúc ở cửa, đã có xe chuyên dụng đến đón đi rồi.

Bây giờ phong trào khảo cổ đang nóng, chuyên gia cổ văn tự như ông ấy, đương nhiên cần được bảo vệ đặc biệt.

Kỷ Niệm thì dẫn mấy người họ lên một chiếc xe khác.

Sau đó một đoàn người mới hướng về trang viên của Long Lão mà đi.

Do khoảng cách không xa, nên nửa tiếng sau mọi người đã đến cửa trang viên.

Nhưng vừa đến cửa, họ đã thấy đậu mấy chiếc xe địa hình màu đen.

Xung quanh mấy chiếc xe đó, còn vây quanh một nhóm người mặc vest đen.

Chắc phải có mười mấy người.

Trông như vệ sĩ của nhân vật lớn nào đó.

Bàn Tử thấy vậy cười nói. "Tôi nói, cái trận địa này là sao vậy?

Chẳng lẽ động đến cả cục An ninh quốc gia rồi?" "Đừng nói bậy, người của cục An ninh quốc gia còn tinh ranh hơn mấy người này nhiều!" Thiên Chân nói. "Chắc là nhân vật lớn nào đó mời vệ sĩ riêng đi theo cũng nên!" Bàn Tử không nói gì thêm, cũng không phủ nhận.

Một đoàn người theo Kỷ Niệm rất nhanh đã vào trang viên.

Bên trong trang viên vẫn như cũ.

Nhưng Bàn Tử và những người khác lần đầu đến, không tránh khỏi tò mò.

Kỷ Niệm cũng bất lực phải dừng lại mấy lần gọi họ, mọi người cuối cùng mới đi đến cửa đại sảnh.

Và vừa đến cửa đại sảnh, họ đã nghe thấy Long Lão cười nói. "Họ cũng đến rồi, chi bằng đợi họ vào gặp mặt xong rồi hẵng nói chuyện?" "Được!" "Tôi không ý kiến!" Tiếp theo lại có hai giọng nói vang lên.

Một nam một nữ, nghe có vẻ hơi quen thuộc.

Chỉ là Tống Đường nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Bàn Tử và những người khác cũng nghe thấy hai giọng nói này, không khỏi ngẩn ra.

Rõ ràng rất kỳ lạ, bên trong lại có người!

Chẳng lẽ những vệ sĩ áo đen ở cửa, là do họ mang đến?

Nghĩ vậy Kỷ Niệm đã đi vào trước.

Tống Đường cũng không nghĩ nhiều nữa, nhập gia tùy tục.

Lập tức cũng theo Kỷ Niệm đi vào.

Bàn Tử và những người khác theo sát phía sau.

Rất nhanh Tống Đường đã theo Kỷ Niệm vào trong đại sảnh.

Sau đó cậu quả nhiên thấy hai người.

Hơn nữa đúng là một nam một nữ!

Người phụ nữ cậu chưa từng gặp, nhưng người đàn ông cậu lại cảm thấy rất quen thuộc.

Chỉ là nhất thời lại không nhớ ra là ai!

Và đúng lúc Tống Đường đang cố gắng hồi tưởng, đột nhiên Thiên Chân phía sau lại kinh hô. "Là anh!" "Là tôi!" Người phụ nữ lên tiếng.

Bàn Tử bên cạnh hình như cũng nhận ra người phụ nữ này, lên tiếng nói. "Không phải, sao hai người lại ở đây?

Mời chúng ta đến chẳng lẽ liên quan đến hai người?" Tống Đường vẫn còn hơi khó hiểu.

Kỷ Niệm bên cạnh ghé vào tai cậu nói nhỏ. "Hai vị này là đương gia của Hoắc gia và Giải gia bây giờ!" Nghe câu nói này, Tống Đường không khỏi ngẩn ra.

Sau đó liền nghĩ.

Không trách được lại thấy quen mắt.

Người phụ nữ tuy cậu chưa từng gặp, nhưng người đàn ông thì cậu đã gặp.

Đó chính là đương gia của Giải gia bây giờ, Tiểu Hoa!

Còn người phụ nữ kia, theo ý của Kỷ Niệm, rõ ràng chính là Tú Tú.

Nhìn Tú Tú trước mắt, Tống Đường cảm thấy quá kỳ diệu.

Tú Tú trong ký ức của cậu vẫn còn là dáng vẻ của một cô bé tinh nghịch.

Nhưng nhìn người này bây giờ, lại đã toát ra vẻ đẹp trí tuệ.

Nhưng không thể không nói, Tú Tú trước mắt toát ra một khí thế.

Rõ ràng những năm này cô ấy tôi luyện, đã có khí thế của một gia chủ.

Còn Tiểu Hoa thì có vẻ hòa ái hơn một chút.

Chủ yếu cũng là do khí chất của người này nội liễm, không nói chuyện với anh ta thì cậu sẽ không cảm nhận được khí thế trên người anh ta.

Tiểu Hoa dù sao cũng ra đời sớm, đến tuổi này đã biết cách nội liễm khí thế, cũng là rất bình thường.

Chỉ là không biết, hai người họ hôm nay đến đây rốt cuộc có chuyện gì.

Hơn nữa Long Lão lại còn nói chuyện này có liên quan đến họ.

Chuyện này khiến Tống Đường không nghĩ thông được.

Long Lão cười nói. "Được rồi, đã đến cả rồi, vậy chúng ta ngồi xuống nói chuyện thôi!" "Mang trà cho các vị!" Mấy người phục vụ bên cạnh vội vàng bưng trà nước lên cho Tống Đường và mấy người kia.

Tống Đường cũng không khách khí, trực tiếp uống một ngụm, sau đó nhìn Long Lão.

Đợi ông ấy lên tiếng.

Quả nhiên, rất nhanh Long Lão đã lên tiếng. "Chuyện này e là phải kể lại từ đầu!" "Đó là ba ngày trước!" "Đội chống đạo mộ, tức là văn phòng đặc nhiệm chống mộ tặc, nhận được tố giác!" "Tại khu vực gần Ba Nãi đã bắt được một nhóm mộ tặc!" "Những mộ tặc này đã không tuân theo yêu cầu của chính quyền, mở đường trực tiếp!" "May mắn là họ chưa kịp ra tay thì đã bị các cơ quan liên quan bắt giữ!" "Sau đó, sự việc được chuyển giao đến chỗ tôi!" "Tôi sau khi tìm hiểu, phát hiện nhóm người này chính là Hoắc gia!" "Chẳng phải, hôm nay gia chủ Hoắc gia và Giải gia đã đến cửa sao!" "Tôi và các cậu cũng coi như có chút duyên nợ, nên tôi cũng không muốn nói nhiều!" "Người của các cậu sau khi đóng tiền bảo lãnh có thể mang về!" "Nhưng ngôi mộ ở Ba Nãi đó, các cậu không được động vào!" "Đây là nguyên tắc của tôi!" Nói đến đây, Long Lão nhìn Tống Đường và những người khác nói. "Sở dĩ tôi mời các cậu đến đây!" "Là vì hai vị này nói, trước đây đã có kế hoạch với các cậu!" "Muốn cùng nhau đi đào ngôi cổ mộ Ba Nãi đó!" "Tôi muốn hỏi, có chuyện này không?" Tống Đường nghe vậy nhìn Tiểu Hoa, ban đầu Tiểu Hoa quả thật có nói sau này có cơ

hội sẽ hợp tác.

Nhưng hình như chưa từng nói là ở Ba Nãi.

Hơn nữa chính mình cũng chưa đồng ý mà!

Bàn Tử vừa định lên tiếng, Thiên Chân lại nói. "Chuyện này, tôi biết!" "Nhưng trước khi tôi nói, tôi muốn hỏi một câu!" "Long Lão, ý ngài là ngôi mộ Ba Nãi này không thể động vào!" "Hay là cách họ động vào không đúng?" "Xin ngài chỉ rõ!" Long Lão nghe vậy cười nói.

Chương 227

"Cách không đúng!" "Ngôi mộ này khá đặc biệt!" "Nếu động vào, sẽ liên lụy đến rất nhiều chuyện!" "Vì vậy hôm nay tôi đã mời tất cả các cậu đến đây." "Chúng ta có chuyện gì thì cứ nói thẳng thắn!" "Không sợ mâu thuẫn, chỉ sợ không giao tiếp!" "Ngoài ra, ở đây cũng không có người ngoài!" "Ba người các cậu cũng đừng giả vờ, tôi biết ba người các cậu chính là Thiết Tam Giác!" "Nhưng các cậu yên tâm, các cậu không muốn nói thì tôi sẽ không ép các cậu khai ra chuyện cũ!" "Hôm nay, chúng ta chỉ nói chuyện Ba Nãi, không nhắc chuyện quá khứ!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt đều thay đổi, mồ hôi lạnh đều toát ra.

Cuối cùng nghe Long Lão nói, lúc này mới thở phào nói. "Không hổ là tiền bối, khí lượng quả nhiên phi phàm!" "Không sai, hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện Ba Nãi, không nhắc chuyện quá khứ!" Thiên Chân nghe Long Lão nói, cũng không khỏi thở phào.

Sau đó hỏi. "Long Lão, không biết ngài nói 'chỉ nói chuyện Ba Nãi' là muốn nói chuyện gì ạ?" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Long Lão.

Quả thật chuyện Ba Nãi cũng không ít.

Bất kể là chuyện của thế hệ trước, hay là chuyện của thế hệ họ.

Kể ra đều là một cuốn tiểu thuyết đặc sắc.

Vì vậy câu nói 'chỉ nói chuyện Ba Nãi' của Long Lão, phạm vi cũng là cực kỳ lớn!

Rốt cuộc là nói về bản thân cổ mộ Ba Nãi, hay là những nhân quả tiền kiếp, những điều này đương nhiên phải làm rõ.

Long Lão nghe vậy cười nói. "Đương nhiên là tòa cổ mộ này!" "Quần táng mộ của Trương gia!" "Xin Long Lão chỉ giáo!" Thiên Chân nói.

Long Lão nghe vậy suy nghĩ một chút nói. "Tôi cũng coi như là hậu nhân của Trương gia!" "Vì vậy, suy nghĩ của tôi là, ngôi mộ này tạm thời không khai thác bảo vệ!" "Cố gắng hết sức để nó giữ nguyên trạng!" "Đương nhiên, tôi cũng biết dưới quy tắc hợp pháp hóa đạo mộ đã ban bố cách đây không lâu!" "Ngôi quần táng mộ này muốn giữ nguyên trạng là không thể!" "Dù sao một khi bị người ta phát hiện, đối mặt với cám dỗ lợi ích, rất khó có ai nhịn được không ra tay!" "Vì vậy tôi có một kế hoạch!" "Kế hoạch?

Không biết Long Lão ngài định thế nào?" Thiên Chân tiếp tục hỏi.

Long Lão cười, nói. "Trước khi tôi nói kế hoạch của mình, tôi muốn nghe ý kiến của các cậu!" "Ví dụ, Hoắc gia và Giải gia của các cậu có suy nghĩ gì về cổ lâu Trương gia?" "Dù sao trước đó các cậu đã phái người đến thăm dò gần đó rồi!" "Nếu không phải có người phát hiện, e là bây giờ các cậu đã phái người xuống rồi chứ!" Long Lão nói xong ánh mắt rơi xuống Tú Tú và Tiểu Hoa.

Tống Đường nghe đến đây, trong lòng đã hiểu là chuyện gì.

Chuyện này còn phải nói từ thư mời sinh nhật mà Tú Tú gửi Thiên Chân lúc trước.

Khi đó họ vừa mới từ Tần Lĩnh về.

Sau đó Thiên Chân theo hẹn tham gia bữa tiệc sinh nhật của Tú Tú.

Tống Đường cũng là vào lúc đó mới biết, Tiểu Nhã lại là người của Giải gia.

Cũng là vào ngày đó đã gặp Tiểu Hoa.

Và ngày đó nghe Thiên Chân nói.

Tú Tú muốn tổ chức lại một đội ngũ, tiến vào cổ lâu Trương gia.

Và mục đích chính là muốn đưa di hài bà nội cô ấy ra ngoài.

Mà chuyện này lại liên lụy đến hành động cổ lâu Trương gia của Thiên Chân và họ năm xưa.

Trong lần hành động đó, bà nội Tú Tú đã vĩnh viễn ở lại bên trong cổ lâu Trương gia.

Mà khi Thiên Chân và Bàn Tử đi cứu Tiểu Ca, do điều kiện và nhân lực đều có hạn.

Nên không thể đưa di hài bà nội Tú Tú cũng cùng ra ngoài.

Và tình hình lúc đó, Thiên Chân cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng để Bàn Tử chặt đầu bà nội Tú Tú xuống, mang ra ngoài.

Cũng vì chuyện này, Tú Tú đã mấy năm không nói chuyện với Thiên Chân.

Lần đó mượn bữa tiệc, muốn làm chính là đưa di hài còn lại của bà nội cô ấy ra ngoài.

Nhưng lúc đó họ vẫn còn đang lên kế hoạch.

Hơn nữa Thiên Chân lúc đó hình như cũng chưa quyết định.

Dù sao nơi cổ lâu Trương gia đó, cũng không phải là nơi đùa giỡn.

Vào đó thật sự đơn giản như nói chuyện thì tốt rồi.

Một khi không cẩn thận, vào đó sau có thể phải vĩnh viễn chết ở bên trong.

Rồi sau đó, họ lại tạm thời đi đến mộ dưới biển.

Còn Hoắc gia và Giải gia thì đã phái người đến Ba Nãi trước.

Có thể là đi chuẩn bị trước.

Cũng có thể là mãi không nhận được câu trả lời của Thiên Chân.

Nên họ có thể đã chuẩn bị tự mình ra tay.

Mà nơi Ba Nãi đó cũng không phải là nơi đùa giỡn.

Nên động tĩnh của họ có thể hơi lớn, cuối cùng đã bị người dân địa phương phát hiện.

Sau đó tố giác.

Ngay sau đó là những chuyện xảy ra sau này.

Tú Tú thì rất trực tiếp, lúc Phương Thần đang suy nghĩ, cô ấy đã lên tiếng nói. "Tôi chỉ muốn lấy lại di hài của bà nội, đồ trong cổ mộ tôi không có hứng thú!" Long Lão nghe vậy gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiểu Hoa bên cạnh. "Thế Giải gia các cậu thì sao?" Tiểu Hoa nghe vậy suy nghĩ một chút, sau đó nói. "Hoắc gia ra tiền, tôi là đến để kiếm tiền!" Câu nói này nghe có vẻ hơi vô tình.

Nhưng lại vô cùng phù hợp với tính cách của Tiểu Hoa.

Với tính cách của anh ta, tuyệt đối sẽ không cho rằng chuyện năm đó mình có chỗ nào làm sai.

Dù sao trong thế giới quan của anh ta.

Mọi người cùng nhau liều mạng xuống đất, vậy thì sống chết cũng tự nhiên đều nhìn thoáng rồi.

Không thể vì mình không chết, mà người khác chết rồi thì phải cảm thấy áy náy.

Đây là chuyện không thể xảy ra!

Nhưng về mặt cá nhân mà nói, anh ta dù sao cũng có quan hệ không tồi với Tú Tú.

Nên chuyện Hoắc gia ra tiền có thể Tú Tú thật sự đã nói.

Nhưng Tiểu Hoa có thể cũng hoàn toàn không có ý định muốn lấy.

Dù sao với giao tình riêng của anh ta và Tú Tú, cũng như quan hệ với bà Hoắc, cái ơn này anh ta đương nhiên sẽ không từ chối.

Mà sở dĩ nói như vậy, có thể chỉ là một lời nói dối.

Dù sao bây giờ người hỏi vấn đề là Long Lão, tổng phải có một lời nói dối hợp lý.

Long Lão hiển nhiên cũng không để tâm.

Chuyển ánh mắt nhìn về phía Thiên Chân bên cạnh. "Thế còn cậu?" "Chuyện này cậu cũng là một bên được mời, tôi muốn nghe ý định của cậu!" Bàn Tử nghe vậy cũng nhìn Thiên Chân.

Thiên Chân trầm tư rất lâu, vẫn không thể quyết định.

Tống Đường hiểu cậu.

Nếu chỉ là chính cậu, cậu có thể đã đồng ý rồi.

Dù sao đây là điều trong lòng cậu cũng cảm thấy có lỗi với Tú Tú.

Nhưng vấn đề là bây giờ Tiểu Ca cũng ở đây.

Hơn nữa Tiểu Ca trước đó đã nói, anh ấy còn phải vào cổ lâu Trương gia để lấy đồ!

Nhưng Thiên Chân thực ra không muốn để anh ấy đi, cổ lâu Trương gia không như mộ dưới biển!

Nơi đó quá nguy hiểm rồi, bản thân Thiên Chân còn không nắm chắc có thể sống sót trở ra một lần nữa.

Hơn nữa cho dù cậu ấy dám, bên cạnh cậu ấy lại có mấy người giống Bàn Tử, có thể vì cậu ấy tùy hứng mà trả giá sao?

Thật ra từ khi ra khỏi mộ dưới biển, Thiên Chân vẫn luôn suy nghĩ làm sao để thuyết phục Tiểu Ca.

Kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Một khi cậu ấy đồng ý, thì hầu như không cần nghĩ, Tiểu Ca nhất định cũng sẽ phải vào!

Long Lão thấy Thiên Chân không nói gì.

Cũng không ép buộc cậu ấy.

Mà chuyển ánh mắt nhìn về phía Tống Đường bên cạnh.

Hình như ông ấy cũng biết, Thiên Chân không mở lời.

Ông ấy cho dù đi hỏi Bàn Tử cũng vô ích.

Còn về Tiểu Ca, e là không cần hỏi, bản thân Tiểu Ca cũng sẽ quyết định muốn đi. "Thế còn cậu?

Chương 228

Cậu có suy nghĩ gì?" Long Lão nhìn Tống Đường hỏi.

Tống Đường ngẩn ra, cười nói. "Chuyện này, hình như không liên quan gì đến tôi nhỉ!" "Họ đều có cân nhắc riêng, còn tôi là người ngoài cuộc!" "Mà nghe ý ngài, cổ lâu Trương gia này ngài hình như không muốn cho ai động vào!" "Vậy tôi vào đó, đồ bên trong tôi cũng không bán được, chuyện không có tiền thì tại sao tôi phải đi chứ?" "Hơn nữa nơi đó nguy hiểm trùng trùng, xem thế nào cũng không phải là một món hời!" Long Lão nghe vậy cười, nói. "Thế nếu Thiên Chân và họ muốn đi cùng, cậu có vì tình nghĩa hợp tác lâu nay mà đi không?" Tống Đường ngẩn ra, suy nghĩ một chút nói. "Long Lão, câu hỏi này của ngài hơi hiểm đấy!" "Tôi mà nói không đi, chẳng phải làm tổn thương tình cảm của chúng tôi sao!" "Nhưng tôi mà nói đi, chẳng phải tôi bị đạo đức ràng buộc sao?" "Tôi không kiếm được tiền, còn phải đi đánh cược mạng sống, tôi không chấp nhận được!" "Hơn nữa ngài cũng nói là 'giả như' mà!" "Thiên Chân không phải vẫn chưa quyết định sao?" Nói đến đây.

Tống Đường hỏi ngược lại. "Ngài cũng đã hỏi chúng tôi rồi, vậy bây giờ tôi muốn hỏi ngài!" "Ngài có kế hoạch gì?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Đúng vậy, Long Lão đã hỏi họ một lượt rồi.

Vậy bản thân ông ấy rốt cuộc định thế nào?

Long Lão cười, nói. "Tôi đã nói rồi, kế hoạch của tôi là cổ lâu Trương gia giữ nguyên trạng!" "Bây giờ tôi sẽ nói cho các cậu nghe suy nghĩ của tôi!" "Các cậu muốn vào lấy di hài của bà nội Tú Tú về!" "Tôi có thể hiểu, và cũng sẽ không ngăn cản các cậu!" "Nhưng các cậu

phải đồng ý với tôi, cố gắng không phá hoại đồ bên trong!" "Đồng thời tuyệt đối không được bán đấu giá bất kỳ cổ vật nào bên trong!" "Nếu các cậu có thể đồng ý, ngoài việc tôi có thể thả người mà các cậu đã phái đến Ba Nãi thăm dò trước đó!" "Tôi còn có thể đưa ra một phương án hợp tác mà các bên đều hài lòng!" "Nhưng những gì tôi nói ở trên là tiền đề!" "Các cậu hãy cân nhắc trước, nếu không có ý kiến gì khác!" "Thì tôi sẽ nói phương án hợp tác của tôi là gì!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn nhau.

Điều kiện tiền đề mà Long Lão đưa ra, nhìn qua có vẻ rất nghiêm ngặt.

Nhưng thực ra nghĩ kỹ sẽ hiểu, yêu cầu này đối với một số người hầu như là vô nghĩa.

Ví dụ như Tú Tú.

Cô ấy muốn chỉ là đưa di hài bà nội về.

Có lẽ cô ấy nói vậy, Long Lão chưa chắc đã tin, dù sao đồ trong cổ lâu Trương gia.

Cho dù chỉ lấy ra một món, e là cũng có giá trị liên thành.

Nhưng điều này cũng rất dễ phòng ngừa, ví dụ như ngay lập tức khám xét toàn thân khi họ rời khỏi cổ lâu Trương gia.

Như vậy cho dù họ tự mình giấu đồ cũng không thể mang ra ngoài được.

Thứ hai, toàn bộ quá trình cũng đều được livestream trực tiếp.

Vì vậy cho dù họ có ý đồ xấu nào, cũng chỉ có thể tiến hành cẩn thận.

Một khi bị phát hiện, thì cũng tiêu đời rồi.

Hơn nữa theo Tống Đường thấy, Tú Tú cũng không có lý do gì để

nói dối.

Hoắc gia tuy không còn thịnh vượng như trước, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Hơn nữa những người làm nghề này đều rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không đối đầu với chính quyền.

Bằng không Hoắc gia cũng sẽ không sớm đã hợp tác với chính quyền rồi.

Vì vậy điều kiện này của Long Lão, đối với Tú Tú mà nói, thực ra cũng không có tác dụng gì.

Còn về Tiểu Hoa anh ta là người thông minh, hơn nữa khả năng cao chỉ là vì giúp Tú Tú.

Nói anh ta thật sự thèm muốn đồ trong cổ mộ, khả năng cũng không lớn.

Cuối cùng là Thiết Tam Giác.

Thiên Chân xưa nay không có chấp niệm gì về tiền bạc.

Tiểu Ca thì khỏi nói, ngoài việc không có chấp niệm về tiền, còn không có chấp niệm về phụ nữ.

Người duy nhất yêu tiền chỉ có Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử là người thô lỗ nhưng tinh tế, nếu thực sự nói không được động.

Vì nể mặt Thiên Chân, Bàn Tử vẫn có thể nhịn được.

Dù sao Thiên Chân vẫn có cái thể diện này.

Vậy cuối cùng chỉ còn lại Tống Đường!

Tống Đường cân nhắc một chút, hình như những điều kiện cơ bản Long Lão đưa ra, họ đều có lý do để tuân thủ.

Duy nhất mình cậu thì không.

Bởi vì cậu xuống mộ là để kiếm tiền, nếu không có tiền thì cậu hà tất phải mạo hiểm vì chuyện của người khác chứ?

Tuy mấy lần xuống mộ này, quan hệ của cậu và Thiên Chân cùng những người khác không tồi.

Nhưng nói cho cùng cũng chỉ giới hạn ở hợp tác.

Trước đây ở Tần Lĩnh, Thiên Chân đã từng nghĩ đến việc giải tán nhóm.

Nói lúc này để mình đi liều mạng vì họ, thì ít nhiều cũng hơi quá đáng.

Tú Tú cũng là người hiểu chuyện, cười nói. "Long Lão, điều kiện này chúng tôi đương nhiên không thành vấn đề!" "Nếu không có vấn đề gì khác thì tôi nghĩ ngài có thể nói phương án rồi!" Mọi người cũng đều gật đầu, hiển nhiên đều không có ý kiến gì khác.

Tống Đường thấy vậy cười nói. "Trước khi nói phương án, xin cho tôi nói một câu!" "Điều kiện Long Lão đưa ra, các vị đều đồng ý thì không có gì!" "Nhưng, tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó, chuyện này không liên quan đến tôi!" "Mà Long Lão lại quy định, đồ trong cổ mộ đều không bán được!" "Vậy chuyện này lại càng không liên quan đến tôi." "Tôi tổng phải kiếm được cái gì đó chứ?

Chuyện không có tiền mà lại không liên quan đến tôi, vậy tôi tiếp tục nghe thì không thích hợp rồi!" "Vậy, tôi đi trước, các vị tiếp tục nhé?" Nói xong Tống Đường liền đứng dậy định rời đi.

Tú Tú hai người đều không nói gì, hiển nhiên lúc này Tống Đường trong lòng họ thực ra không có bao nhiêu trọng lượng.

Tuy nhiên Thiên Chân lại muốn lên tiếng ngăn cản.

Chỉ là cậu ấy còn chưa kịp nói chuyện, Long Lão bên cạnh lại lên tiếng. "Tiểu hữu Tống Đường xin khoan đã!" Tống Đường ngẩn ra, quay đầu nói. "Ngài còn chuyện gì?" Long Lão vội nói. "Đương nhiên, thực ra chuyện lần này, cũng không phải không có chút liên quan nào đến cậu!" "Ồ?

Lời này nghĩa là sao?" Tống Đường nghi hoặc hỏi.

Long Lão vội nói. "Vậy thì phải nói đến phương án cụ thể mà tôi đưa ra!" Nói xong Long Lão uống một ngụm nước, sau đó mới tiếp tục nói. "Tình hình cổ lâu Trương gia không giống các cổ mộ khác!" "Đồ bên trong nếu muốn khai quật, đó sẽ là một quá trình vô cùng lâu dài!" "Bất kể là nhân lực hay vật lực, đều cần đầu tư rất lớn!" "Hơn nữa những bí mật liên quan đến cổ mộ này còn nhiều hơn!" "Tôi không nghĩ bây giờ động vào nó là chuyện tốt!" "Vì vậy, tôi sẽ tự bỏ tiền mua lại toàn bộ cổ lâu Trương gia, mua với giá trần chính thức!" "Tôi biết, các cậu chắc chắn sẽ nói, cổ mộ này dưới bối cảnh hợp pháp hóa đạo mộ, ai là người đầu tiên phát hiện thì thuộc về người đó!" "Nhưng tôi muốn nói là, kể từ ngày tôi đứng ở vị trí này!" "Khu vực gần cổ mộ này chưa bao giờ thiếu người của tôi!" "Ngôi cổ mộ này khác với những ngôi khác, những ngôi khác tôi có thể mặc các cậu phá phách!" "Nhưng ngôi này thì không được, hơn nữa các cậu đừng quên việc hợp pháp hóa đạo mộ chính là do tôi đề xuất!" "Vì vậy, quyền sở hữu ngôi cổ mộ này, tôi nghĩ các cậu trong lòng hẳn đã rõ!" Câu nói này của Long Lão ít nhiều có ý đe dọa.

Rõ ràng ngôi cổ mộ này, nếu thực sự làm lớn chuyện, cuối cùng chắc chắn cũng sẽ thuộc về Long Lão.

Dù sao ông ấy là đại diện chính quyền, ai có thể tranh chấp với ông ấy chứ?

Hơn nữa, bản thân Tống Đường cũng chưa từng nghĩ đến việc

tranh giành với ông ấy.

Cổ mộ ở Việt Nam nhiều như vậy, cậu trừ khi đầu óc bị lừa, bằng không tuyệt đối sẽ không đối đầu với Long Lão.

Mọi người nhìn Long Lão đều không nói gì.

Long Lão cũng không nói nhiều, tiếp tục nói. "Và phương án của tôi rất đơn giản!" "Tôi sẽ bỏ tiền mua lại quyền sở hữu cổ lâu Trương gia, sau đó hiến tặng cho quốc gia!" "Sau đó tôi sẽ xin phép, trăm năm không động đến cổ lâu Trương gia!" "Ngoài ra, tôi có thể cho phép các cậu vào một lần!" "Mang di hài mà các cậu muốn mang ra ngoài!" "Nhưng tất cả đồ bên trong đều không được đụng vào!" "Cuối cùng!" Nói xong Long Lão nhìn về phía Tống Đường bên cạnh. "Tôi sẵn lòng chi thêm tiền, mời Tống Đường gia nhập đội ngũ, tham gia toàn bộ quá trình!" "Thù lao tôi nhất định sẽ khiến cậu hài lòng!" "Như vậy, lợi ích và cân nhắc của các bên liệu có thể đạt được sự cân bằng không?" Mọi người nghe vậy đều không nói gì, mà ở trong lòng tính toán.

Phương án này của Long Lão, đối với Tú Tú và Tiểu Hoa thậm chí bao gồm cả Thiên Chân và họ đều không có vấn đề gì.

Hơn nữa ông ấy còn sẵn lòng chi thêm tiền thuê Tống Đường.

Như vậy, Tống Đường cũng có tiền kiếm, cũng có lý do để đi.

Dù sao những cổ mộ khác, còn phải xem vận may.

Còn lần này là có tiền thật sự để lấy, chỉ cần thỏa thuận tốt thù lao thì những cái khác cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa nếu cậu ấy đồng ý, Thiên Chân chắc chắn sẽ rất vui.

Dù sao thực lực của Tống Đường, cậu ấy vẫn hiểu.

Rất nhiều quỷ kế quả thật ở trong cổ mộ đều vô cùng hữu ích.

Rất nhiều bí mật ở mộ dưới biển, Tần Lĩnh đều là do cậu ấy dẫn đội giải mã.

Tống Đường trầm tư một lát nói. "Thù lao tôi tin Long Lão sẽ không làm tôi thất vọng!" "Nhưng ngoài ra, tôi còn một yêu cầu!" "Cậu nói đi!" Long Lão nói. "Tôi muốn làm đội trưởng toàn bộ đội ngũ, tất cả mọi người đều phải nghe theo tôi!" "Nếu không, tôi không đi!" "Nguy hiểm của cổ lâu Trương gia ai cũng rõ, tôi không muốn vì hành vi ngu xuẩn của một số người không nghe lời mà đánh mất mạng sống của mình!" "Vì vậy, nếu điều kiện này không được đáp ứng, tôi sẽ không chấp nhận!" Long Lão nghe vậy cười nói. "Đó là điều đương nhiên, đến lúc đó toàn bộ đội ngũ, cậu làm chủ!" "Hơn nữa ngoài ra, bất kỳ trang bị nhân sự nào cậu cần, tôi đều có thể cung cấp, chi phí tôi chịu!" "Bây giờ không có vấn đề gì nữa chứ?" Tống Đường vừa định gật đầu, Tú Tú bên cạnh lại bất mãn nói. "Dựa vào cái gì mà để anh ta phụ trách?" Tống Đường nghe vậy không nói gì, Long Lão lại tiếp lời. "Vì tôi chỉ tin tưởng cậu ấy!" "Dù sao trải qua nhiều năm như vậy, Hoắc gia của các cô nếu thực sự có thể tự làm được, cũng sẽ không đợi đến bây giờ chứ!" "Hơn nữa bây giờ hành động là thăm mộ, không phải đạo mộ!" "Đối với việc tận dụng một số công nghệ cao, tôi tin Tống Đường quen thuộc hơn các cô!" "Một là cô đồng ý, hai là toàn bộ kế hoạch bị hủy bỏ, tôi sẽ nộp cổ mộ lên, ai trong các cô cũng đừng hòng vào!" "Bây giờ cô cân nhắc lại xem?" Tú Tú nghe vậy có chút tức giận.

Nhưng vừa nghĩ đến di hài bà nội mình.

Cô ấy cuối cùng vẫn nghiến răng nói. "Coi như tôi chưa nói!" Tống Đường cũng bất lực, cuối cùng nói một câu.

Chương 229

"Cô muốn đưa bà nội cô ra ngoài, tôi có thể hiểu!" "Nhưng, đây là chuyện gia đình của cô, cô không thể yêu cầu tôi phải liều mạng vì chuyện này chứ!" "Hy vọng cô Tú Tú nói được làm được, nếu không đến lúc đó di hài không đưa ra được, chuyện này tôi không chịu trách nhiệm đâu!" "Anh!" Tú Tú tức đến mặt đỏ bừng, nhưng lại không tiếp lời.

Tống Đường cũng không nói nhiều nữa, trước khi rời đi hỏi. "Khi nào thì hành động bắt đầu?" "Bất cứ lúc nào, cậu nói khi nào thì là khi đó, dù sao bây giờ cậu là người phụ trách dự án này!" Long Lão cười nói.

Tống Đường cũng cười. "Được!

Vậy tôi nói yêu cầu của tôi trước!" "Tôi muốn một đại đội quân nhân!" "Còn danh sách thiết bị còn lại, tôi sẽ liệt kê xong rồi báo cho Kỷ Niệm!" "Nếu không có việc gì nữa, vậy tôi đi trước!" Long Lão cười gật đầu.

Tống Đường thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, đi trước rời khỏi trang viên.

Do họ đi xe của Kỷ Niệm đến.

Mà trang viên của Long Lão lại không nằm trong khu vực thành phố.

Nên muốn về thành phố cũng rất phiền phức.

May mà Kỷ Niệm cũng đi ra.

Tống Đường liền lên xe trước.

Cậu ở trong xe thấy, Thiên Chân ba người và Tú Tú họ nói chuyện

một lúc.

Sau đó mới đi về phía xe của Kỷ Niệm.

Ba người cũng không nói nhiều, mở cửa lên xe, Kỷ Niệm liền khởi động xe. "Sao?

Họ không mời các cậu bàn bạc chi tiết cụ thể sao?" Tống Đường cười hỏi.

Thiên Chân nghe vậy thở dài. "Tú Tú không phải người như vậy, ngày xưa cô ấy đáng yêu lắm!" "Nhưng bây giờ thân là gia chủ, nhiều chuyện cô ấy không thể thể hiện như ngày xưa được!" "Cậu cũng đừng có ác cảm với cô ấy nữa!" Tống Đường gật đầu, lời Thiên Chân nói rất đúng.

Nếu bản thân mình làm gia chủ, e là cân nhắc nhiều chuyện cũng sẽ phải lo trước lo sau.

Sợ xảy ra sơ suất gì.

Nhưng nói đi nói lại, cậu vẫn cảm thấy Tú Tú này không mấy dễ chịu. "Tôi vẫn thích cô bé ngày xưa hơn!" "Ngày xưa cô bé nào?

Sao cậu lại quen con bé đó từ trước rồi?" Bàn Tử bên cạnh cười nói. "Nói đi nói lại, Tú Tú thay đổi đúng là lớn thật!" "May mà Bàn gia tôi không có cơ nghiệp lớn như vậy, không thì Bàn gia tôi chết mất!" "À đúng rồi, Đường lão đệ, bây giờ cậu là người phụ trách toàn bộ dự án mà!" "Tiết lộ chút đi, khi nào chúng ta hành động?" Thiên Chân nghe vậy cũng nhìn Tống Đường, hiển nhiên cũng đang đợi cậu ấy lên tiếng.

Tống Đường lại cười nói. "Vội gì, đợi Long Lão tập hợp xong một đại đội đã!" "Rồi tôi sẽ đưa các cậu đi kiếm một khoản hời lớn!" "Xong xuôi rồi hẵng tính chuyện cổ lâu Trương gia!" "À?

Kiếm một khoản hời lớn?

Lớn đến mức nào?" Bàn Tử cười hỏi.

Tống Đường nghe vậy cười. "Ít nhất cũng phải hơn trăm triệu!" "Sớm kiếm đủ tiền cưới vợ, tôi cũng muốn sớm nghỉ hưu chứ!" "Tôi kiếm tiền là để tận hưởng cuộc sống, sự kích thích của cổ mộ thỉnh thoảng một lần là được rồi!" "Cậu thật sự nghĩ tôi sẽ mãi mãi xuống mộ sao?" "Nỗi khổ lớn nhất trên đời là người chết rồi mà tiền vẫn chưa tiêu hết!" Thiên Chân bất lực cũng cười.

Nhưng lời Tống Đường nói thô nhưng không thô.

Kỷ Niệm thì rất ngoan ngoãn, suốt dọc đường đều không hỏi gì nhiều.

Suốt chặng đường đưa họ đến khách sạn qua đêm.

Trước khi đi mới nói. "Bên Long Lão, nhiều nhất ba ngày là có thể sắp xếp xong!" "Danh sách thiết bị cậu cần cũng phải đưa cho tôi càng sớm càng tốt!" "À đúng rồi, nếu kế hoạch kiếm tiền của các cậu không nguy hiểm!" "Có thể cho tôi đi cùng không?" "Tôi không cần tiền, chủ yếu là để mở rộng tầm mắt!" Tống Đường nghe vậy cười, lần này lại không từ chối. "Đương nhiên!" Kỷ Niệm cười rồi rời đi.

Cô ấy vừa đi, Bàn Tử liền lên tiếng. "Tôi dựa vào cậu điên rồi, cậu đưa cô ta đi cùng à?" "Cổ lâu Trương gia là nơi nào chứ?" "Cậu cưa gái cũng phải có chừng mực thôi chứ!" Tống Đường cười nói. "Ai nói tôi đưa cô ấy đi cổ lâu Trương gia?" "Nơi chúng ta đi kiếm tiền không nguy hiểm, yên tâm đi!" "Hơn nữa cậu thật sự nghĩ tôi nói không đưa đi là không đưa được sao?" "Cậu vẫn chưa phát hiện ra à?" "Phát hiện cái gì?" Bàn Tử không hiểu.

Thiên Chân thì cười nói. "Đây là ý của Long Lão, cổ lâu Trương gia khác với các cổ mộ khác!" "Khi chúng ta xuống mộ, Long Lão chắc chắn sẽ sắp xếp người của ông ấy ở trên làm hậu thuẫn!" "Phòng ngừa bất trắc!" "Kỷ Niệm nhất định phải đến Ba Nãi, nhưng

Long Lão tuyệt đối sẽ không để cô ấy theo chúng ta xuống dưới đất!" Nói xong Thiên Chân vỗ vỗ Bàn Tử, lúc này mới dẫn Tiểu Ca đi vào trong khách sạn. ...

Ba ngày thời gian, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Tỉnh Đông Sơn tuy là nơi Tống Đường vẫn luôn ở.

Nhưng nói cho cùng, cậu ấy thật sự không giỏi về mặt giải trí.

Ba ngày này vẫn là Bàn Tử dẫn họ đi khắp nơi vui chơi.

Gì mà KTV, hộp đêm, quán bar, công chúa gì đó, tác giả cũng không hiểu rõ lắm mấy thứ này, nên cũng không nói nhiều.

Ba ngày sau.

Kỷ Niệm gọi điện thoại đến, nói bên Long Lão mọi thứ đã sẵn sàng.

Hơn nữa để tiện cho Tống Đường điều phối.

Nên người được chọn làm đội trưởng cả đại đội, đặc biệt điều Phi Ưng đến.

Trong thời gian đó Tống Đường cũng đã gửi danh sách dược liệu mình cần qua.

Long Lão đương nhiên đã chuẩn bị đầy đủ.

Thậm chí Kỷ Niệm còn đặc biệt cho người gửi đến một tấm séc.

Coi như là tiền cọc thù lao của Tống Đường.

Số tiền còn lại, sẽ được thanh toán sau khi hành động kết thúc.

Tống Đường liếc nhìn số tiền trên đó, rất hài lòng.

Ít nhất cũng không ít hơn lợi nhuận của việc cậu ấy tự mình xuống mộ một lần.

Trong điện thoại, Kỷ Niệm hỏi. "Khi nào có thể khởi hành?" Tống

Đường cười nói. "Tối mai!" "À đúng rồi, nếu cô muốn đi cùng chúng tôi, tốt nhất nên sắp xếp thêm vài người đi theo!" "Chúng tôi cần mua một số đồ mang theo!" "Cần người khuân vác, ngoài ra giúp tôi liên hệ Phi Ưng!" "Bảo họ trước tối mai phải đến Ba Nãi bằng mọi giá!" "Chỉ có thể đến sớm hơn chúng ta, không thể đến muộn hơn!" "Được!" "Vậy mai gặp!" Kỷ Niệm nói xong liền cúp điện thoại.

Bàn Tử không hiểu nói. "Kiếm tiền lớn mà sao lại đi tối mai?" "Buổi sáng và buổi trưa có thù với cậu à?" Tống Đường cười nói. "Tôi đây là vì các cậu mà cân nhắc đó, đừng có không biết ơn!" "Vì chúng tôi cân nhắc?

Ý gì?" Bàn Tử không hiểu.

Thiên Chân bên cạnh nói. "Chúng ta bao nhiêu năm rồi không đến Ba Nãi?" "Tuy ở đó chúng ta không có người thân gì, nhưng hãy nghĩ đến A Quý và Vân Thải!" "Cậu dám đi tay không sao?" "Sáng mai chúng ta đi mua vài món quà mang qua đó đi!" Bàn Tử ngẩn ra, rất nghiêm túc gật đầu.

Lần này lại không hề cười đùa. ...

Không nói nhiều lời thừa thãi.

Sáng hôm sau, mấy người đi mua rất nhiều quà.

Đến trưa thì Kỷ Niệm dẫn người đến và hợp với họ.

Mọi người sắp xếp quà xong, tối liền cùng nhau xuất phát.

Nơi Ba Nãi vẫn như xưa, giao thông không mấy thuận lợi.

Nên mấy người họ đi tàu cao tốc trước đến thành phố lớn nhất của Quảng Tây.

Sau đó Kỷ Niệm sắp xếp xe đưa họ đi thẳng đến Ba Nãi.

Mất tròn một ngày một đêm.

Mãi đến chiều tối ngày thứ hai, mới đến được thôn Ba Nãi.

Lần nữa quay lại nơi này, Tống Đường thấy, Bàn Tử và Thiên Chân đều ngẩn người rất lâu.

Dường như những ký ức không muốn hồi tưởng lại, lại lần nữa ùa về trong tâm trí.

Tống Đường vỗ vỗ họ, ra hiệu cho họ đi lấy đồ, đừng có ngây người nữa!

Thiên Chân hai người lúc này mới bừng tỉnh, cùng nhau đi ra cốp xe lấy đồ.

Họ gặp A Quý ở đầu thôn.

Ông ấy lại thêm vài sợi tóc bạc, nhưng cả người trông vẫn rất tinh thần.

Chương 230

Chỉ là khi nhìn thấy Bàn Tử lần thứ hai, có chút thở dài.

Dường như cũng nghĩ đến con gái mình.

Bàn Tử nói. "Vừa hay Vân Thải sắp đến ngày giỗ rồi, ông giúp tôi tìm thợ giấy trong thôn làm ít đồ, tối tôi qua thăm con bé!" "Ai, được!" A Quý gật đầu đáp.

Vân Thải bên cạnh nhìn không hiểu. "Thăm ai vậy?" Tống Đường vội ngăn cô ấy lại. "Một người bạn, đừng hỏi nhiều nữa!" "Phi Ưng và họ đâu?" "À, họ ở ngoài thôn, đợi cậu sắp xếp đó!" Kỷ Niệm vội nói.

Tống Đường gật đầu, hô hoán. "Bảo Phi Ưng đến gặp tôi, tối nay họ không được nghỉ ngơi rồi!" "Hả?" Kỷ Niệm không hiểu, nhưng vẫn vội đi liên hệ Phi Ưng.

Lúc này cũng khoảng chín giờ tối.

Nhưng do Tống Đường và những người khác đi xe đường dài mệt mỏi, bữa trưa cũng ăn mì tôm trên xe.

Nên lúc này cũng đã đói bụng không chịu nổi.

Bàn Tử là người hành động, bụng đói là anh ta liền tự mình lo ăn uống, đã làm một ít đồ ăn.

Nên khi Tống Đường đến nhà A Quý đợi Phi Ưng.

Liền thấy Bàn Tử đã bày ra một bàn đầy những món ăn ngon.

Thấy Tống Đường đến, liền gọi cậu ấy cùng ăn.

Còn thúc giục, ăn nhanh lên để anh ta còn đi đốt vàng mã cho Vân Thải.

Thiên Chân mang một ít bia đến, nói. "Biết cậu có tâm, nhưng cũng không cần thiết phải đi buổi tối thế chứ!" "Tôi nghe nói nơi chôn cất Vân Thải, gần đó có không ít mộ phần!" "Cậu không sợ sao?" Bàn Tử nghe vậy bất mãn nói. "Đó là Vân Thải, tôi có gì mà phải sợ!" "Hơn nữa, Vân Thải chắc chắn sẽ bảo vệ tôi!" Thiên Chân không nói gì thêm.

Tống Đường nói. "Vân Thải bảo vệ cậu thì tôi tin!" "Nhưng cậu cũng phải cân nhắc, con bé dù sao cũng là một cô gái!" "Cậu buổi tối chạy đến một nơi chôn cốt để thể hiện tình cảm!" "Cậu nói những vong linh kia có đồng quy vu tận với cậu không?" Bàn Tử nói. "Thôi được rồi, đừng dọa Bàn gia cậu, Bàn gia tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!" "Thấy không, mấy chục tỷ tiền âm phủ, đúng là có tiền có thể sai ma khiến quỷ!" "Họ không ra thì thôi, nếu ra, Bàn gia tôi tuyệt đối sẽ dùng tiền thuê họ nhảy một điệu cho Bàn gia tôi và Vân Thải xem!" Tống Đường bất lực cười, cũng chỉ có Bàn Tử lạc quan như vậy. "À đúng rồi, đã vậy cậu đi thì lát nữa dẫn Kỷ Niệm đi cùng luôn đi!" "Tôi vừa hay có việc cần dặn dò Phi Ưng, cô ấy ở đây một mình cũng chán!" Bàn Tử gật đầu. "Được, dù sao Tiểu Ca cũng không có việc gì, đồng ý đi cùng tôi rồi!" "Vậy cậu và Thiên Chân ở nhà mau mau sắp xếp đi, Bàn gia tôi còn đang đợi kiếm tiền lớn đây!" Tống Đường thấy vậy cũng không nói nhiều nữa.

Mấy người liền bắt đầu ăn.

Bàn Tử chắc là đã nướng thịt rừng A Quý đánh được.

Khi ăn gần xong, thấy A Quý từ bên ngoài về, Bàn Tử liền giả vờ vào nhà thu dọn đồ đạc rồi chuồn đi.

Tống Đường còn muốn gọi anh ta đợi Kỷ Niệm.

Ai ngờ Phi Ưng lại từ bên ngoài đi vào.

Vừa nhìn thấy Tống Đường liền nói. "Đường lão đệ, lại gặp rồi!"

"Kỷ Niệm đã gặp Bàn Tử ở cửa rồi, cô ấy nói cậu tìm tôi?" Tống Đường gật đầu, thấy Tiểu Ca cũng đứng dậy đi ra cửa.

Dường như là chuẩn bị đi cùng Bàn Tử và Kỷ Niệm để thắp hương cho Vân Thải.

Phi Ưng hỏi. "Họ đi đâu vậy?

Buổi tối thế này, có cần tôi sắp xếp người theo bảo vệ không?" Tống Đường lắc đầu. "Không cần, họ đi viếng mộ con gái chủ nhà này thôi!" "Ngay gần đây, tôi còn có chuyện khác cần anh đi làm!" "Anh nói đi!" Phi Ưng vội nói.

Tống Đường suy nghĩ một chút hỏi. "Trước đó tôi bảo Long Lão trang bị cho các anh máy bay không người lái có vũ khí, các anh đều nhận được rồi chứ?" "Nhận được rồi, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể sử dụng bất cứ lúc nào!" Phi Ưng nói.

Tống Đường gật đầu. "Tốt!

Vậy thì, tôi dặn dò anh nhiệm vụ tiếp theo của các anh!" Nói xong Tống Đường lấy điện thoại ra, mở ra sau đó là một bức ảnh.

Mà bức ảnh này chụp ít nhiều có chút vô đạo đức.

Bởi vì bức ảnh này chính là lưng của Tiểu Ca.

Nhưng trên đó lúc này lại có hình xăm Kỳ Lân hoàn chỉnh.

Tống Đường nói. "Hình xăm Kỳ Lân này, ẩn chứa một con đường ván cổ nằm trong khu rừng bên ngoài ngôi làng này!" "Lộ tuyến cụ thể, tôi tin Long Lão có trong tay!" "Anh hãy tìm ông ấy mà lấy!" "Sau đó dẫn người liên đêm tiến vào núi!

Bắt đầu từ sáng mai!" "Phong tỏa toàn bộ ngọn núi bị con đường ván cổ này bao vây!" "Máy bay không người lái sẽ dùng vào lúc này, nhân lực của các anh có hạn, muốn phong tỏa toàn bộ ngọn núi cần

phải dùng máy bay không người lái!" "Tôi sẽ bảo Long Lão tìm cách, tuyên bố phong tỏa núi ra bên ngoài, không cho bất kỳ ai lại gần!" "Hai ngày sau, tôi sẽ dẫn rất nhiều người lên núi!" "Đến lúc đó anh sẽ đến gặp tôi, chúng ta bắt đầu làm việc!" Phi Ưng gật đầu, những chuyện này thì không có gì.

Thông thường những nơi như vậy, phong tỏa núi để phòng bị cũng chỉ có thú dữ, heo rừng gì đó, độ khó không lớn.

Tống Đường thì nhắc nhở. "Tôi nhắc nhở một chút, trong núi có thể có người, đối phương có thể còn có súng bắn tỉa!" "Vì vậy các anh phải cẩn thận!" "À đúng rồi, anh đợi chút, ông ấy vừa hay đến rồi!" Nói xong Tống Đường thấy A Quý.

Liền gọi ông ấy lại.

A Quý quả nhiên là đang tìm đồ rừng mình đánh được, thấy đã bị ăn gần hết.

Lập tức có chút cạn lời.

Tống Đường cười nói. "Ông cũng biết tính Bàn gia rồi đấy, lát nữa tôi bảo anh ta trả tiền cho ông!" "Chuyện đồ rừng, ông đừng buồn nữa, ông ngồi xuống đây tôi có chuyện muốn nói với ông!" A Quý thấy Phi Ưng còn mang súng, không khỏi có chút căng thẳng. "Ông chủ, ông tìm tôi có chuyện gì vậy?" A Quý hỏi.

Tống Đường chỉ vào Phi Ưng sau đó nói. "Cái thằng 'tháp vai' đó còn sống không?" Câu nói này vừa thốt ra, lập tức sắc mặt A Quý liền thay đổi.

Thiên Chân cũng không ngờ Tống Đường lại hỏi thẳng câu này, vội vàng vỗ vỗ A Quý suýt ngất. "Được rồi không sao, ông cứ nói thật là được!" "Tôi..." A Quý dường như còn hơi do dự.

Tống Đường nói. "Ông cũng thấy rồi đó, lần này chúng tôi đến đây

còn có cả nhân viên bảo vệ đi cùng!" "Còn cần tôi nói nhiều nữa sao?" "Chuyện năm xưa, không liên quan đến hành động lần này của chúng tôi!" "Tôi chỉ muốn không có ai đến quấy rầy, ông chỉ cần nói cho tôi biết hắn còn sống hay không!" A Quý thấy ánh mắt sắc bén của Phi Ưng đang nhìn chằm chằm mình, lập tức liền im lặng, nói. "Tôi thật sự không biết, năm xưa Vân Thải chết đi, tôi đã đoạn tuyệt liên lạc với hắn!" "Tôi có mấy lần vào núi đều muốn đồng quy vu tận với hắn, nhưng đều không tìm thấy hắn!" "Nhưng tôi cảm giác hắn dù không chết thì cũng gần chết rồi!" "Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, tuổi tác của hắn cũng không cho phép hắn tiếp tục phá phách nữa!" Tống Đường gật đầu, cậu ấy vẫn luôn quan sát thần thái của A Quý.

Trông không giống như đang nói dối.

Thực ra nói dối cũng không sao.

Bởi vì lần này họ mang theo đủ người.

A Quý cho dù muốn đi báo tin cũng vô ích.

Hơn nữa cậu ấy cảm giác A Quý sẽ không làm vậy.

Dù sao Vân Thải đó cũng là con gái ruột của ông ấy!

Làm người có thể tham tiền, nhưng ít nhất cũng phải có chút giới hạn.

Bằng không thì có gì khác với cầm thú!

Tống Đường cho A Quý đi, sau đó nhìn Phi Ưng nói. "Anh cũng đã nghe rồi." "Người 'tháp vai' này là ai, tôi không có thời gian giải thích với anh, tôi chỉ có thể nói hắn rất nguy hiểm!" "Nếu không gặp thì thôi, nếu gặp phải, cố gắng hết sức bắt sống!" "Nếu trong tình huống đe dọa đến an toàn của các anh, có thể chọn cách tiêu diệt!" Thiên Chân nghe vậy muốn lên tiếng, Tống Đường lại nhìn cậu ấy nói.

"Năm xưa các cậu đã cho hắn cơ hội, nhưng hắn không chọn rời đi!" "Điều đó chứng tỏ là hắn tự mình lựa chọn, hơn nữa tôi đã nói rồi, cố gắng bắt sống!" "Cậu không cần khuyên tôi nữa!" Thiên Chân nghe vậy bất lực thở dài.

Quả thật Tống Đường cũng không phải người vô tình, đã nói cố gắng bắt sống, nhưng nếu hắn ngoan cố không nghe.

Thì Tống Đường đương nhiên sẽ không dung túng hắn, dù sao Tống Đường và hắn cũng không có giao tình gì. "Được rồi tôi chỉ cần dặn dò bấy nhiêu, cuối cùng nhắc nhở các anh một câu!" "Vào núi, cắm trại qua đêm nhất định phải ở nơi trống trải, có hang động cũng không được vào, nếu không có chuyện gì đừng trách tôi không nhắc nhở!" "Rõ!" Phi Ưng gật đầu, sau đó liền rời đi. ...

Bàn Tử ba người là một giờ sau mới quay về.

Kỷ Niệm trông có vẻ hơi tức giận, Bàn Tử vừa nói cô ấy mới hiểu.

Hóa ra buổi tối ở thôn này muỗi quá nhiều.

Kỷ Niệm bị cắn đến mức gần như phát điên rồi.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử bảo cô ấy đứng cạnh Tiểu Ca, lúc này mới đỡ hơn một chút.

Kỷ Niệm phát hiện trên người Tiểu Ca lại không có một con muỗi nào, tức giận trực tiếp nói bây giờ muỗi cũng 'sắc' đến vậy sao.

Chương 231

...

Tống Đường bất lực, vội vàng lái sang chuyện khác. "Hai ngày nữa chúng ta xuất phát!" "Trước khi xuất phát, tôi còn có chuyện cần cô đi làm!" "Chuyện gì, không phải là chuyện tiền phạt vi phạm hợp đồng của anh còn đang bị kẹt đó chứ?" "Chuyện đó tôi vẫn luôn theo dõi, nhưng thời gian chưa đến!" "Thân phận của Lục gia tôi đã nắm rõ rồi, chỉ cần thời gian đến là có thể động đến hắn bất cứ lúc nào!" Kỷ Niệm nói.

Tống Đường ngẩn ra.

Kỷ Niệm mà không nói chuyện này, cậu ấy suýt nữa quên mất. "Tôi không định nói chuyện đó, nhưng cô đã nhắc đến, vậy tôi cũng nói một câu!" "Chuyện này, cô đừng quản nữa, chuyện lần này của chúng ta có thể tiện thể giải quyết luôn!" "Tiện thể giải quyết?

Vậy được thôi, thế anh tìm tôi có chuyện gì?" Kỷ Niệm hỏi.

Tống Đường cười, chỉ vào một bên đang bận rộn gọi người khác của A Quý nói. "Lát nữa cô tìm ông ấy!" "Bất kể dùng cách nào, bảo ông ấy giúp cô tìm một trăm người dân địa phương trong thôn này!" "Dùng tiền cũng được, dùng vật chất cũng được, tôi cần những người này giúp vận chuyển vật tư vào núi!" "Và trong núi, còn cần họ giúp khai quật đồ vật!" Kỷ Niệm nghe vậy rất thất vọng. "Tôi còn tưởng chuyện gì chứ, chuyện này đơn giản!" "Cứ giao cho tôi!" Nói xong Kỷ Niệm liền đứng dậy đi tìm A Quý.

Chuyện của A Quý, Tống Đường cũng không để tâm.

Dù sao chuyện năm đó, phần lớn đều diễn ra dưới lòng đất.

Điều này cũng đã tạo điều kiện thuận lợi cho A Quý và cả tên 'tháp vai' kia.

Nhưng bây giờ thì khác.

Họ đến một cách công khai, thậm chí phía sau còn có Long Lão giúp đỡ.

Vậy thì rất nhiều vấn đề thực ra đều không tồn tại.

Đơn giản nhất là, ít nhất A Quý không dám làm loạn nữa.

Bằng không, thì ông ấy chính là cản trở công vụ, tội danh này thì quá lớn rồi.

Còn về 'tháp vai' thì càng dễ đối phó.

Hắn không xuất hiện thì thôi, nhưng nếu xuất hiện.

Đợi hắn thì chỉ có bị bắt.

Dù sao Phi Ưng và những người khác cũng sẽ không khách khí với hắn.

Tống Đường thì càng không.

Tuy Tống Đường và hắn cũng không có thù oán gì.

Nhưng cổ lâu Trương gia ra đời, sớm đã là xu thế tất yếu.

Tuy có Long Lão bảo lãnh tạm thời sẽ không khai quật nơi này.

Nhưng Long Lão đâu có nói, nơi này không thể để người khác biết.

Để người khác biết là một chuyện, mà có khai quật hay không thì lại là một chuyện khác.

Hành động của Kỷ Niệm rất nhanh.

Cũng không biết cô ấy đã tốn bao nhiêu tiền.

Ngay tối hôm đó đã hoàn thành phần lớn nhiệm vụ.

Còn lại, nghe nói sáng hôm sau sẽ có thêm một nhóm người đến.

Một trăm người là mục tiêu vẫn rất đơn giản.

Tuy Tống Đường không biết cách cụ thể, nhưng nghĩ ra cũng có thể đoán được.

Chắc chắn là đã bỏ ra giá cao.

Điều kiện sống của người dân trong thôn không cao, đột nhiên có người sẵn lòng bỏ ra giá cao để thuê họ.

Đương nhiên là rất dễ dàng tập hợp đủ! ...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Quả nhiên Tống Đường thấy rất nhiều người dân địa phương đến giúp đỡ.

Phải có một hai chục người.

Đồng thời cậu ấy cũng thấy Kỷ Niệm từ bên ngoài nhà sàn đi vào. "Đã xong hết rồi, những người còn lại đang chuẩn bị vật tư bên ngoài!" "Chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào, vật tư chúng ta mang theo ít nhất có thể trụ được một tuần!" "Dọc đường tôi còn sẽ để người làm trạm trung chuyển tiếp tế!" "Cậu ở trong đó sống một năm cũng được!" Tống Đường nghe vậy gật đầu biểu thị rất hài lòng.

Sau đó hô hoán. "Vậy tôi đi gọi Bàn Tử và họ, nửa tiếng nữa chúng ta xuất phát!" Bàn Tử và Thiên Chân ba người đến bây giờ vẫn không hiểu Tống Đường rốt cuộc muốn làm gì.

Nghe cậu ấy nói nửa tiếng nữa phải xuất phát vào núi, Thiên Chân không khỏi lo lắng nói. "Tôi nói, Long Lão tuy đồng ý chúng ta vào!" "Nhưng cậu làm rùm beng thế này có thích hợp không?" "Hơn nữa, người của Tú Tú và họ còn chưa đến!" "Cậu không phải là định bỏ

rơi họ tự mình làm chứ?" Họ sau khi chia tay, đã hẹn sẽ thông báo cho họ khi bắt đầu hành động.

Tuy nhiên Tống Đường lần này đến, lại hoàn toàn không thông báo cho Tú Tú và Tiểu Hoa.

Tống Đường nghe vậy nói. "Ai nói tôi sắp hành động?

Tôi chưa nói với các cậu sao!" "Chuyến này tôi đến là để kiếm tiền đó!" "Còn về hành động, nếu thực sự chuẩn bị xuống dưới, tôi đương nhiên sẽ thông báo cho họ!" "Các cậu đừng lo lắng, nhìn vào số tiền thù lao Long Lão cho, tôi cũng sẽ không làm bậy đâu!" Bàn Tử bên cạnh cười nói. "Tôi đã nói Thiên Chân cậu lo lắng quá rồi!" "Tôi thích tính cách của Đường lão đệ, đến lúc nào cũng không quên kiếm tiền!" "À đúng rồi, khi nào chúng ta livestream vậy?" "Có cần làm nóng trước không?" Thiên Chân cạn lời, cũng lười nói thêm đi giúp Tiểu Ca thu dọn đồ đạc.

Tống Đường thì cười nói. "Xuất phát xong thì mở, thời gian làm nóng còn nhiều!" "Chúng ta đến địa điểm mục tiêu trước đó đều có thể làm nóng!" "Được luôn!" Bàn Tử cười đáp một tiếng, lập tức cũng đi chuẩn bị.

Không nói nhiều lời thừa thãi.

Nửa tiếng sau, mọi người liền xuất phát.

Do Bàn Tử và họ năm đó đã đến đây, nên lần này vào núi cũng cơ bản không cần người dẫn đường nữa.

Còn về Phi Ưng và họ, thì càng không cần.

Đùa à, anh đang nghi ngờ sức chiến đấu và khả năng phán đoán của lính đã xuất ngũ sao?

Hơn nữa Long Lão trong tay chắc chắn còn có tài liệu về địa hình toàn bộ khu vực cổ lâu Trương gia.

Vì vậy bên Phi Ưng, cậu ấy càng không cần phải lo lắng.

Xuất phát một giờ sau.

Mọi người đã gần như không nhìn thấy thôn Ba Nãi.

Suốt dọc đường, Bàn Tử không ngừng tìm Kỷ Niệm nói chuyện, chọc cô ấy cười.

Hiếm khi trong đội ngũ lần đầu tiên có một cô gái đi cùng, hơn nữa lại còn xinh đẹp như vậy.

Tống Đường cũng không quản anh ta.

Còn phòng livestream thì mười phút trước cũng đã mở.

Dưới sự làm nóng của Tiểu Nhã, lượng người xem cũng tăng vọt.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy đoàn người hùng hậu phía trước, đều không khỏi có chút ngây người. "Đường Bảo, các cậu đang làm gì vậy?" "Trời ơi nhiều người thế?

Đường Bảo các cậu đi thăm mộ hay đi xây nhà vậy?" "Đường Bảo cậu đổi nghề chuẩn bị tấn công vào ngành bất động sản à?" "Đúng rồi, địa hình này nhìn là biết trong núi rồi, đây là còn muốn xây biệt thự núi sâu?" "Chắc chắn rồi, tôi từng thấy biệt thự xây trong núi lớn, bán đắt phết!" "Chủ yếu là gần gũi với thiên nhiên!" "Biệt thự núi lớn gì chứ, không hiểu thì đừng nói bậy!" Bàn Tử liếc nhìn phòng livestream, cười nói. "Nhớ kỹ nhé, Bàn gia tôi nói cho các cậu biết!" "Xây biệt thự trong núi sâu, một là kẻ nhà giàu giả vờ, hai là đạo mộ!" "Tôi điên rồi, lại còn vẫn nữa chứ!" "Đúng vậy, nghe có vẻ có lý đấy!" "Đường Bảo lần này không phải cũng muốn xây biệt thự trong núi sâu để đạo mộ đó chứ?" Thấy fan lại bị Bàn Tử dẫn lạc đề, Tống Đường bất lực nói. "Đừng nghe anh ta nói bậy, tuy lời anh ta nói không sai!" "Nhưng lần này chúng ta không phải đi xây biệt thự đâu!" "Nhiều người thế này đều có ích!" "Chúng ta vừa mới lên sóng, các

đại gia chưa đến!" "Nhưng thời gian không chờ đợi ai, chúng ta nhanh nhất là ngày mai có thể đến địa điểm mục tiêu!" "Vì vậy tôi vẫn phải tuyên truyền trước một chút!" "Lần này chúng ta là đi chuẩn bị cho việc thăm dò một tòa cổ mộ!" "Tuy mấy ngày tới không xuống mộ, nhưng đồ tốt cũng không ít đâu!" "Các ông chủ có hứng thú có thể chú ý trước một chút!" "Để tránh đến lúc đó bỏ lỡ!" Fan nghe vậy từng người một đều rất tò mò.

Thiên Chân không nhịn được nữa, ghé qua hỏi. "Cậu rốt cuộc muốn bán thứ gì vậy?" "Long Lão đã nói đồ trong cổ lâu không được bán mà!" Kỷ Niệm cũng nghe rất rõ, vội gật đầu biểu thị đúng là không được bán.

Tống Đường thấy vậy nói. "Tôi có bán đâu!

Bây giờ tôi còn chưa vào cổ mộ, tôi bán cái gì chứ?" "Hơn nữa tôi có nói đồ tôi bán là đồ trong cổ mộ đâu?" "Mật Lạc Đà đâu có vào cổ mộ, chúng chỉ bảo vệ cổ mộ bên ngoài thôi mà!" "Tôi bán Mật Lạc Đà cũng phạm luật à?" "Anh!" Lập tức Thiên Chân liền ngây người.

Kỷ Niệm hiển nhiên không biết Tống Đường đang nói gì. "Mật Lạc Đà?

Sao chỗ này lại có Mật Lạc Đà chứ?" "Đó không phải ở trong thuyền đắm sao?" Tống Đường nghe vậy cười nói. "Cái này cô không biết rồi, tôi nói cho cô nghe!" "Mật Lạc Đà trên thuyền đắm chỉ có thể coi là dân di cư!" "Ổ Mật Lạc Đà, ở đây này!" "À đúng rồi, nếu cô không yên tâm có thể hỏi Long Lão!" "Tôi bán Mật Lạc Đà không vi phạm hợp đồng chứ!" "Dù sao Mật Lạc Đà này cũng không tính là đồ trong cổ lâu Trương gia!" Nói đến đây, Tống Đường ngừng lại nói. "À đúng rồi, cô nói với Long Lão một tiếng, ngọc mạch phỉ thúy trong núi Mật Lạc Đà, vẫn là của ông ấy, tôi tuyệt đối không động vào!" Kỷ Niệm nghe mà có chút mơ hồ, hoàn toàn không biết là tình huống gì.

Chỉ có thể lấy điện thoại ra hỏi Long Lão.

Bàn Tử thì ghé qua nói nhỏ.

Chương 232

"Cậu bị ngáo rồi à, ngọc mạch phỉ thúy không đáng tiền bằng Mật Lạc Đà à?" "Cậu bán ngọc mạch phỉ thúy đi, Bàn gia tôi nửa đời sau còn xuống mộ làm gì, trực tiếp nằm ở nhà đếm tiền là được rồi!" Tống Đường nghe vậy cười khổ nói. "Cậu không muốn sống nữa sao?" "Ngọc mạch phỉ thúy đó giá trị liên thành, hơn nữa ngọc mạch phỉ thúy ở nơi này ai biết lớn đến mức nào?" "Vạn nhất kéo dài cả chục vạn dặm, thì nó sẽ trở thành vật tư dự trữ chiến lược của quốc gia!" "Cậu có mấy cái đầu?

Dám tranh tài nguyên với quốc gia à?

Không muốn sống nữa à?

Tham tiền thì được, nhưng cũng phải có mạng mà tham chứ!" Bàn Tử ngẩn ra, gãi gãi đầu nói. "Cậu nói vậy, hình như đúng thật!" "Ai bảo Bàn gia tôi yêu nước chứ, thôi được rồi, chúng ta chỉ kiếm tiền nhỏ thôi!" "Bán Mật Lạc Đà là được!" "Không hổ danh Đường lão đệ cậu là người làm việc lớn!" "Bàn gia tôi coi như đã hiểu rồi, theo cậu là vừa có tiền kiếm vừa không gặp chuyện!" "Sau này có chuyện tốt như này phải dẫn Bàn gia tôi đi cùng nhé!" "Cứ thế nhé!" Bàn Tử và Tống Đường trò chuyện rất sôi nổi.

Tuy nhiên, các fan trong livestream hiển nhiên vẫn rất hoang mang về Mật Lạc Đà rốt cuộc là thứ gì.

Thứ này rốt cuộc hình thành như thế nào, và có công dụng gì.

Hoàn toàn không ai biết.

Thấy các fan đều đang hỏi những vấn đề này, Tống Đường cũng đành bất lực nói: “Vấn đề này, tôi cũng không thể trả lời các bạn được!” “Trên thế giới này, có rất nhiều thứ không thể giải thích rõ

ràng!" "Cứ coi như là!" "Tại sao con người lại chọn ngoại tình?" "Tại sao con người khát thì biết uống nước?" "Tại sao con người buồn ngủ thì chọn đi ngủ, đều là một đạo lý cả!" "Sự tồn tại đều có đạo lý riêng của nó, còn về việc tại sao tồn tại, ý nghĩa tồn tại là gì." "Tôi nghĩ vấn đề này, cứ giao cho phía quan chức nghiên cứu đi, dù sao chúng ta là người bình thường vẫn phải lo kiếm tiền mưu sinh, như vậy thiết thực hơn." Bàn Tử bên cạnh phụ họa: "Tổng kết rất tinh tế!" "À đúng rồi, vậy Mật Lạc Đà này cậu định giá bao nhiêu?" "Đã là làm nóng bầu không khí, thì giá cả cũng nên công bố một chút chứ?" Nghe vậy, Tống Đường cũng ngẩn người.

Giá của Mật Lạc Đà này cậu thật sự chưa từng nghĩ tới.

Lúc đó trong mộ dưới biển tình huống khẩn cấp, cậu cũng không kịp quan tâm.

Sau này sống sót mà không dám ra ngoài, chết thì cũng đã chết rồi, giá trị cậu cũng chưa từng xem.

Bây giờ Bàn Tử hỏi, cậu thật sự không biết nên định giá bao nhiêu là thích hợp.

Suy nghĩ một lát, Tống Đường nói: "Vậy thế này đi, đợi đến lúc xuất hàng chúng ta hãy nói, không vội vàng lúc này!" Hai người bên này đang trò chuyện, rất nhanh Kỷ Niệm bên kia đã gọi điện thoại xong và chạy về.

Nhìn thấy hai người, Kỷ Niệm không có vẻ gì tốt nói: "Long lão nói hai cậu là những kẻ đầu cơ tích trữ." "Ông ấy bảo tôi chuyển lời cho hai cậu, việc hai cậu bán Mật Lạc Đà không thành vấn đề, nhưng cũng đừng quên chính sự!" "Hơn nữa Long lão còn nói, cuối cùng nhất định phải để lại một lô Mật Lạc Đà cho bên quan chức nghiên cứu, chi phí ông ấy có thể mua theo giá thị trường mà hai cậu đấu giá!" Nghe vậy, Tống Đường cười nói: "Vậy thì phải cảm ơn Long

lão đã hỗ trợ!" "Thật ra mấy thứ này tôi cũng không mong bán được bao nhiêu, dù sao vật quý hiếm mà!" "Sau này khai thác Mật Lạc Đà nhiều lên, tự nhiên cũng không còn đáng tiền nữa." "Hơn nữa cái thứ đó chết rồi thì không có tác dụng, còn sống thì e rằng cũng không có bao nhiêu người dám mua!" "Còn về đầu cơ tích trữ, cái này thật sự là oan cho tôi!" "Tôi làm rầm rộ như vậy thật ra là để chuẩn bị cho việc xuống mộ đó!" "Để chuẩn bị cho việc xuống mộ?

Cậu lừa ma quỷ nào thế?" Kỷ Niệm hiển nhiên không tin.

Thậm chí cả Bàn Tử bên cạnh trên mặt cũng viết rõ "tin cậu thì có mà quỷ mới tin".

Thấy vậy, Tống Đường đành bất lực nói: "Kỷ Niệm không tin thì thôi, sao Bàn Tử cậu cũng không tin?" "Cô ấy không hiểu về cổ lâu này, lẽ nào cậu còn không hiểu sao?" "Ý gì?" Bàn Tử hỏi ngược lại.

Tống Đường châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nói: "Trong cổ lâu của Trương gia, cơ quan nào là lợi hại nhất?" Bàn Tử ngẩn người, nói: "Đương nhiên là loại bột cường dảm có thể hòa tan người đó!" "À, còn có những con Mật Lạc Đà ăn thịt người kia nữa!" "Đó không phải sao!" "Chúng ta ở phía trên khai thác Mật Lạc Đà, dù không thể khai thác hết chúng ra, nhưng khai thác bảy tám phần thì không thành vấn đề chứ?" "Đến lúc đó số lượng Mật Lạc Đà ổn định rồi, cậu nói chúng ta xuống mộ có phải sẽ an toàn hơn không?" Bàn Tử ngẩn người, hiển nhiên cũng đã hiểu ra.

Thậm chí cả Thiên Chân bên cạnh cũng ghé lại gần.

"Đường lão đệ nói không sai!" "Toàn bộ cổ lâu Trương gia thật ra cơ quan cốt lõi nhất chính là Mật Lạc Đà và bột cường dảm này!" "Ngoài ra, các cơ quan khác chẳng qua chỉ là giam giữ người!" "Chỉ có giam giữ được người, kết hợp với bột cường dảm và Mật Lạc Đà mới có thể đạt được mục đích giết chết người!" "Nhưng nếu khai

thác hết Mật Lạc Đà ra, thì cơ quan cường dảm sẽ không thể khởi động!" "Đến lúc đó chúng ta ở bên trong bao lâu cũng được!" Bàn Tử nghe đến đây, cũng không khỏi giơ ngón cái lên với Tống Đường.

"Được đấy!

Đường lão đệ cậu nắm bắt vấn đề trọng yếu thật chuẩn!" Nghe vậy, Tống Đường lại cười khổ nói: "Các cậu nghĩ đơn giản quá!" "Mật Lạc Đà ở đây chỉ ngọn núi, chứ không phải những con quái vật kia!" "Cho nên về lý thuyết chúng ta không thể khai thác hết những con quái vật đó ra được!" "Thân núi sẽ tự nhiên sản sinh ra những thứ đó, chúng ta khai thác nhiều đến mấy cũng không thể khai thác sạch sẽ hoàn toàn!" "Thứ hai, phạm vi toàn bộ thân núi e rằng rất sâu!" "Tôi dự đoán, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể dọn sạch những con quái vật ở tầng trên!" "Những con ở phía dưới sâu hơn, e rằng không có hy vọng!" "Cho nên lần này bán Mật Lạc Đà, một là để cố gắng loại bỏ bớt những thứ này!" "Để tranh thủ thời gian cho chúng ta trong tương lai ở cổ lâu!" "Hai là, cũng là để kiếm tiền." "Cho nên đến lúc đó thực sự xuống dưới, cũng không thể chủ quan, vẫn phải nhanh chóng tác chiến rồi ra sớm thì hơn!" Bàn Tử và Thiên Chân nghe vậy vội gật đầu.

Kỷ Niệm tuy hoàn toàn không hiểu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tống Đường.

Cô ấy cũng yên tâm.

Ít nhất Phương Thần không thực sự chỉ vì tiền, có thể kiếm tiền chỉ là tiện đường.

Thật sự cũng đang chuẩn bị cho việc xuống mộ. … Không nói nhiều lời vô ích.

Hai ngày sau.

Đoàn người của Tống Đường cuối cùng cũng xuyên qua rừng sâu, nhìn thấy đầm Ma Hồ trong truyền thuyết.

Bàn Tử và Thiên Chân ba người đều không phải lần đầu tiên đến đây.

Nhưng lần này nhìn thấy, vẫn không khỏi xúc cảnh sinh tình.

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở đây ngày xưa.

Bên cạnh đầm Ma Hồ dựng rất nhiều lều trại.

Một trăm dân làng trong thôn, cùng với đoàn người của họ.

Còn có đội ngũ Phi Ưng đóng quân ở gần đó.

Người ở đây thật sự không ít.

Nửa tiếng sau khi họ đến Ma Hồ.

Phi Ưng đã đến.

Trong lều trại, Phi Ưng nói: "Chúng ta buổi sáng đã khảo sát toàn bộ khu vực xung quanh ngọn núi, và không phát hiện ra Tháp Kiên Bàng!" "Cũng đã thiết lập các điểm cô lập!" "À đúng rồi, chúng ta ở một khu vực trên núi, phát hiện ra một số thứ, dường như có dấu vết con người cư trú!" "Tôi đã phái người đến đó rồi, ước tính tối nay có thể đến nơi!" Nói rồi Phi Ưng lấy ra một tấm ảnh.

Trên ảnh, là một khu vực lưng chừng núi.

Có thể nhìn thấy rõ một lều trại đổ nát.

Xung quanh còn chất đống một số đồ dùng của con người.

Chỉ là nhìn có vẻ đã lâu không có người dọn dẹp, đều đã gần như bị cỏ dại bao phủ.

Thiên Chân và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhìn nhau.

Dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Mặc dù họ không nói, nhưng Tống Đường cũng biết.

Đó ước chừng chính là Tháp Kiên Bàng đã gây ra.

Nhiều năm trôi qua như vậy, thật ra khả năng Tháp Kiên Bàng có thể sống sót quả thật rất nhỏ.

Dù sao cơ thể dù có cứng cáp đến mấy, nhưng tuổi tác là một kiếp nạn mà ai cũng không thể tránh khỏi.

Ông ấy đã tiêu dao trong núi này bao nhiêu năm, thật ra cũng đã rất đáng rồi.

"Tôi biết rồi, có tin tức gì thì thông báo cho tôi!" "Ngoài ra, chiều nay chúng ta sẽ bắt đầu động thổ khai thác thân núi!" "Lúc đó, tôi cần anh dẫn người phụ trách an toàn ở gần đó!" "Không vấn đề gì!" Phi Ưng gật đầu.

Bữa trưa mọi người ăn rất đơn giản.

Chủ yếu cũng là trại vừa mới đóng xong, buổi chiều lại phải bắt đầu làm việc.

Cho nên mọi người đều chỉ ăn một bữa đơn giản.

Chuẩn bị tối về ăn một bữa thịnh soạn.

Buổi chiều.

Tống Đường dẫn đoàn người đến trước một thân núi.

Sau đó chỉ vào một chỗ rộng nhất nói: "Đặt thuốc nổ, làm nổ bề mặt thân núi!" "Sau đó cứ đợi những thứ đó tự mình chui ra!" Kỷ Niệm nghe vậy không hiểu vội nói: "Làm nổ bề mặt thân núi những thứ đó sẽ tự mình chui ra sao?" "Đây là nguyên lý gì?" Bàn Tử thấy vậy vội thể hiện: "Cái này đơn giản, bề mặt thân núi này đều là dung nham núi lửa, những con Mật Lạc Đà đó không thể di chuyển trong loại đá này!" "Cho nên không thể chui ra!" "Chỉ cần bóc tách lớp vỏ

núi lửa này, chúng ta thủ sẵn ở đây dẫn dụ chúng, tự nhiên sẽ bắt được rùa trong lọ!" Kỷ Niệm và các fan nghe vậy mới vỡ lẽ.

Công việc khai sơn này tự nhiên giao cho Phi Ưng phụ trách.

Và vì livestream vẫn luôn mở, cho nên Tống Đường liền bảo Bàn Tử ở lại cập nhật tiến độ cho các fan ở đây.

Kỷ Niệm thì ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Tống Đường liền nhân cơ hội này, ra hiệu cho Thiên Chân và Tiểu Ca.

Ý là muốn họ đi sang một bên nói chuyện.

"Sao vậy?" Thấy Tống Đường cẩn thận như vậy, Thiên Chân tò mò hỏi.

Tống Đường nhìn xung quanh, thấy không có ai khác đi theo, lúc này mới nhìn Thiên Chân hai người nói: "Khai thác Mật Lạc Đà chính là bước đầu tiên chúng ta xuống mộ!" "Bây giờ đã bắt đầu động công rồi, hai cậu cũng nên nói cho tôi biết, mục đích lần này hai cậu xuống dưới là gì chứ!" "Đặc biệt là Tiểu Ca, trước đây đi mộ dưới biển, cậu là đi lấy đồ, vậy lần này thì sao?" "Cổ lâu Trương gia này không thể sánh với những nơi khác, sự nguy hiểm bên trong hai cậu cũng biết!" "Cho nên, tôi nhất định phải làm rõ, mục đích của hai cậu rốt cuộc là gì!" Thiên Chân nghe vậy nói: "Tôi thật sự không có mục đích nào khác, giúp Tú Tú mang di hài bà nội cô ấy ra là tôi mãn nguyện rồi!" "Còn về Tiểu Ca, thật ra tôi cũng muốn hỏi, Tiểu Ca lần này về tổ phần rốt cuộc muốn làm gì?" Tiểu Ca nghe vậy nhìn hai người, trầm mặc rất lâu mới mở miệng nói: "Tìm một nơi!" "Một nơi?

Sẽ không phải là Kỳ Tích Chi Địa đó chứ!" Thiên Chân có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên Tiểu Ca lại thực sự gật đầu.

Tống Đường kinh ngạc nói: “Không đến nỗi chứ, mới bắt đầu đã như vậy rồi sao?” “Nói thật cậu không phải còn thiếu một chiếc Quỷ Tỳ sao?” “Cậu không đi tìm nơi chôn cất thật sự của Uông Tàng Hải nữa sao?” Tiểu Ca nghe vậy chỉ lắc đầu không nói gì.

Tống Đường không hiểu ý cậu ta.

Thiên Chân và Tiểu Ca dù sao cũng có sự ăn ý cao hơn, rất nhanh đã hiểu ý cậu ta.

“Thật ra nơi chôn cất của Uông Tàng Hải tìm hay không cũng không ảnh hưởng lớn nữa!” “Cậu nghĩ xem, bốn bộ Quỷ Tỳ và Chỉ Hoàn!” “Bây giờ tính cả cái trong tay tôi, chúng ta đã có ba bộ Quỷ Tỳ và bốn bộ Chỉ Hoàn!” “Thật ra chỉ còn thiếu chiếc Quỷ Tỳ cuối cùng này!” “Điều này giống như một két sắt cần dùng hai chiếc chìa khóa mới mở được!” “Chúng ta đã có được một chiếc trong đó, thì chiếc còn lại thật ra cũng không còn tác dụng nữa!” Thiên Chân nghe vậy chợt hiểu ra: “Vậy cũng có nghĩa là, Tiểu Ca từ bây giờ, sẽ phải đi tìm Kỳ Tích Chi Địa để giấu những thứ này từng cái một sao?” “Không sai!” Thiên Chân gật đầu.

Tiểu Ca bên cạnh không biểu cảm, nhưng hiển nhiên cũng không phản đối.

Ước chừng ý cậu ta cũng là như vậy.

Tống Đường gãi đầu hỏi: “Nhưng trong cổ lâu Trương gia, nơi nào có Kỳ Tích Chi Địa chứ?” “Năm xưa các cậu không phải đã từng vào rồi sao?” “Đã thấy cái gọi là Kỳ Tích Chi Địa chưa?” Thiên Chân nghe vậy cũng gãi đầu: “Cái này tôi thật sự chưa từng thấy!” “Theo lời Kỷ Niệm nói, Kỳ Tích Chi Địa thường rất chấn động lòng người!” “Điều này giống như kiến trúc vậy, có lẽ kiểu dáng khác nhau!” “Nhưng ít nhất khiến người ta vừa nhìn thấy đã biết nơi này không tầm thường!” “Ví dụ như Vân Đỉnh Thanh Đồng Môn, Xà Trữ Vẫn

Ngọc, nhìn cái là biết không phải nơi bình thường!" "Nhưng cổ lâu Trương gia, dường như bản thân nó đã rất không tầm thường rồi!" "Ngoài ra, lần trước chúng ta đi vào cũng không phát hiện ra kiến trúc nào đặc biệt chấn động cả?" "Lẽ nào bản thân cái cổ lâu Trương gia này chính là Kỳ Tích Chi Địa?" "Vậy thì thật ra phí công vô ích sao?

Năm xưa mang ra nay lại phải bỏ vào?" Tống Đường nghe vậy lắc đầu: "Khẳng định không phải cái này, cổ lâu Trương gia tuy khó vào, nhưng nói cho cùng trước khoa học kỹ thuật hiện nay thật ra cũng không có gì khó cả, chỉ là phiền phức thôi!" "Nếu quan chức muốn động thủ, điều một đội kỹ sư đến, chưa đến nửa năm là có thể đào ra!" "Cho nên cái thuyết cổ lâu là Kỳ Tích Chi Địa này, không thông!" Thiên Chân nghe vậy nhún vai, dường như đang nói "vậy tôi cũng không biết".

Tiểu Ca đột nhiên mở miệng nói: "Các cậu sai rồi!" "Có Kỳ Tích Chi Địa, người sống chưa từng thấy!" "Người sống chưa từng thấy?

Tôi dựa vào, vậy ý cậu là chỉ có người chết mới vào được sao?" "Vậy cậu muốn đi tìm chẳng phải phải chết trước sao?" Tống Đường vô ngữ nói.

Thiên Chân lại vội nói: "Không đúng!

Tiểu Ca không phải ý này!" "Theo sự hiểu biết của tôi về Tiểu Ca, cậu ấy muốn nói hẳn là, cho đến nay chưa có người sống nào từng thấy!" "Không phải cùng một ý sao?" Tống Đường có chút ngơ ngác.

Thiên Chân tiếp tục nói: "Tôi suy nghĩ kỹ rồi, theo bố cục lần trước chúng ta tiến vào cổ lâu Trương gia mà xem!" "Dường như chúng ta chưa thực sự tiếp xúc đến cốt lõi của cổ lâu Trương gia!" "Toàn bộ cổ lâu phía trên có cổ lầu, phía dưới có phòng mộ ngầm!" "Nhưng phòng mộ ngầm chúng ta chỉ thấy tầng đầu tiên!" "Hơn nữa quan tài phía dưới cũng không nhiều!" "Nhưng theo các ngôi mộ tổ

chôn cất trong cổ lâu Trương gia mà xem, số lượng tộc nhân được chôn cất trong cổ lâu Trương gia rất nhiều!" "Cho nên, số lượng quan tài của tổ tiên Trương gia được chôn cất dưới lòng đất hẳn cũng không ít!" "Nhưng lần trước chúng ta thực ra chỉ thấy không quá mười cỗ quan tài!" "Cho nên tôi suy đoán, dưới cổ lâu Trương gia có thể còn có không gian khác!" "Chỉ là lần trước chúng ta vội vã đi ra, không tìm thấy mà thôi!" "Kỳ Tích Chi Địa mà Tiểu Ca muốn tìm, có lẽ ẩn giấu sâu hơn trong cổ lâu Trương gia, là bí mật trong tuyệt mật!" "Phải không Tiểu Ca?" Thiên Chân nhìn Tiểu Ca hỏi.

Không ngờ Tiểu Ca lại thực sự gật đầu.

Thấy vậy, Tống Đường có chút bất lực nói: "Nhưng Long lão hình như chưa từng nói đồng ý cho chúng ta đi tìm Kỳ Tích Chi Địa!" Thiên Chân nghe vậy nói: "Cái này cũng không mâu thuẫn, bản thân cổ lâu Trương gia đã có vô số cơ quan, đến lúc đó chúng ta muốn đi ra cũng chưa chắc đã thuận lợi!" "Cứ nói là đi nhầm đường, ông ấy còn làm gì được?" "Hơn nữa điều quan trọng nhất là, chúng ta đều không biết Kỳ Tích Chi Địa này đi như thế nào!" "Tiểu Ca cậu biết không?" Tiểu Ca nghe vậy lại gật đầu.

Điều này khiến Thiên Chân cũng có chút khó xử.

Chương 233

Thấy vậy, Tống Đường nói: "Vậy thì thế này đi, đến lúc đó nếu thực sự phải đi tìm Kỳ Tích Chi Địa, Tiểu Ca cậu cố gắng đừng thể hiện quá rõ ràng!" "Đừng để Long lão vừa nhìn đã thấy chúng ta có mục đích!" "Cố gắng ngụy trang thành, chúng ta đang lạc đường!" "Cậu cũng muốn đi sao?" Thiên Chân có chút bất ngờ nói.

Tống Đường nói: "Mộ đã quyết định xuống rồi, đâu có đạo lý nào lại không đi xem chứ!" "Kỳ Tích Chi Địa chứ, đời người được thấy mấy cái, tự nhiên phải đi tham quan tham quan!" "Vậy được, cái này coi như là nhiệm vụ phụ của chúng ta vậy!" "Đợi chúng ta tìm được di hài bà nội của Tú Tú xong, chúng ta sẽ bắt tay đi tìm Kỳ Tích Chi Địa này!" "Thôi được rồi, chúng ta cũng nói không ít rồi, về thôi kẻo họ nghi ngờ!" Nói rồi Tống Đường liền gọi hai người quay về.

Phía thân núi, thuốc nổ đã được đặt xong.

Mấy người sau khi quay về, liền tìm một chỗ trú ẩn.

Đợi đến khi thuốc nổ phát nổ xong, lúc này mới đi xem náo nhiệt.

Thuốc nổ là do Phi Ưng tự mình giám sát đặt, điểm nổ cực kỳ chính xác.

Sau khi nổ, trên toàn bộ vách núi, vừa vặn bị nổ ra một khe hở hình chữ nhật rộng hai mét cao ba mét.

Mà khe hở này, để dẫn dụ Mật Lạc Đà đi ra đã đủ rồi.

Hơn nữa vì lối ra có hạn, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ có thể chui ra một đến hai con Mật Lạc Đà.

Cũng không đến mức khiến người bên ngoài luống cuống tay chân.

Thấy mọi việc tiến triển rất thuận lợi.

Tống Đường liền chuẩn bị về nghỉ ngơi trước.

Những việc tiếp theo, thật ra cậu cũng không cần phải quá chú tâm nữa.

Có Phi Ưng ở đây, mọi thứ hẳn sẽ rất thuận lợi.

Tuy nhiên, điều Tống Đường không ngờ tới là.

Cậu vừa định rời đi, đột nhiên Phi Ưng liền chạy đến hỏi một vấn đề khiến cậu có chút đau đầu.

Hơn nữa vấn đề này, cậu phụ trách mà lại chưa từng cân nhắc tới.

Phi Ưng hỏi: "Những con Mật Lạc Đà này sau khi chui ra, chúng ta bảo quản chúng thế nào?" "Là trực tiếp đánh ngất, hay là?" Tống Đường nhất thời có chút ngớ người.

Nói thật, cậu cũng không biết những con Mật Lạc Đà này phải bảo quản thế nào!

Dù sao cậu cũng không thể bắt người ta mở một tiệm rèn ở đây, chuyên dùng để rèn sắt phong tồn những con Mật Lạc Đà này chứ!

Hơn nữa những người sẽ chọn mua loại đồ vật này, e rằng đều là vì chúng còn sống mà đến.

Nếu làm chúng chết, thì còn đáng tiền nữa không?

Nghĩ đến đây, Tống Đường có chút bất lực.

Nhưng vấn đề thì vẫn phải giải quyết, suy nghĩ một lát cậu nói: "Tôi đi tìm Kỷ Niệm, bảo cô ấy liên hệ trước với đơn vị nghiên cứu khoa học!" "Con đầu tiên cứ gửi đến đơn vị nghiên cứu khoa học đi!" "Tốt nhất là có thể tìm ra phương pháp bảo quản, nếu không có, vậy thì chỉ có thể giết hết tất cả!" Phi Ưng nghe vậy nói: "Đường lão đệ, thứ lỗi tôi nói thẳng, những thứ này tôi trước đây khi xem livestream của cậu đã thấy rồi!" "Hình dáng chúng giống người, giết một hai con

thì được, nhưng nếu là mấy trăm con thì lòng tôi cũng thấy khó khăn lắm!" "Lẽ nào không đào chúng ra không được sao?" Tống Đường nói: "Muốn xuống cổ lâu Trương gia này, những thứ này nhất định phải dọn dẹp một chút!" "Nếu không xuống dưới sau này cửu tử nhất sinh, rất có thể không ai có thể sống sót trở ra!" "Chuyện này không có chỗ để thương lượng, một tuần không được thì một tháng!" "Một tháng không được thì một năm, vấn đề Mật Lạc Đà không giải quyết, tôi sẽ không để ai xuống dưới!" Phi Ưng thấy Tống Đường đã quyết tâm, cũng không nói thêm gì nữa.

Quay về tiếp tục bận rộn.

Còn Tống Đường thì trực tiếp đi tìm Kỷ Niệm nói rõ những lo lắng của mình với cô ấy.

Tống Đường nói hết những lo lắng trong lòng mình.

Kỷ Niệm nghe xong thì lại nói rằng đây không phải là chuyện khó khăn gì.

Liên hệ đơn vị nghiên cứu khoa học bao gồm cả việc vận chuyển đi, đều có thể sắp xếp.

Nhưng khi nào có kết quả, thì cô ấy không biết.

Dù sao Mật Lạc Đà này đâu phải là hoa cỏ thực vật, rất dễ dàng tìm thấy tài liệu để tra cứu.

Những thứ này bảo quản như thế nào, sau khi rời khỏi thân núi có còn sống sót được không, đều là vấn đề.

Ngay cả khi đơn vị nghiên cứu khoa học tăng ca, trong thời gian ngắn e rằng cũng không có kết quả.

Mà Tống Đường cũng chỉ có thể nói là "có bệnh vái tứ phương" (chết ngựa làm ngựa sống).

Dù sao họ đã đến đây rồi, không thể cứ ngồi đây chờ đợi mà không làm gì chứ.

Hơn nữa vách núi phía trên đã bị nổ tung rồi.

Mật Lạc Đà e rằng nhanh nhất là tối nay sẽ bắt đầu xuất hiện.

Kỷ Niệm liền liên hệ với Long lão, chuyển đạt ý của Tống Đường.

Và việc tìm kiếm đơn vị nghiên cứu khoa học cũng giao cho Long lão.

Những việc này Tống Đường cũng không cần phải bận tâm nữa.

Quả nhiên, tối hôm đó Phi Ưng phái người đến thông báo.

Con Mật Lạc Đà đầu tiên đã xuất hiện.

Đợi đến khi Tống Đường dẫn Thiên Chân hai người đến.

Bàn Tử đang cầm thiết bị livestream, đặc tả cục bộ con Mật Lạc Đà đó.

Các fan trong livestream đều vô cùng phấn khích.

Màn hình bình luận càng quét không ngừng như nước chảy.

Mà con Mật Lạc Đà này sau khi được đào ra, liền bị Phi Ưng sắp xếp người trói chặt ngũ hoa.

Sau đó liên tục vận chuyển ra khỏi núi trong đêm, gửi đến viện nghiên cứu mà Long lão đã liên hệ.

Và tiếp theo để đảm bảo an toàn.

Tống Đường chỉ có thể bảo Phi Ưng và những người khác tìm một ít bình xịt cường dảm, phun lên thân núi.

Tạm thời ngăn chặn những con Mật Lạc Đà bên trong chui ra.

Nếu những con Mật Lạc Đà này không thể bảo quản lâu dài ở bên

ngoài.

Thì kế hoạch bán Mật Lạc Đà để làm giàu của cậu e rằng sẽ phá sản.

Mặc dù Long lão đã nói có thể hỗ trợ cậu, ít nhất vẫn còn tiền để kiếm.

Nhưng giá hỗ trợ và giá đấu giá không mâu thuẫn, chỉ tiếc là lợi nhuận từ đấu giá ước tính sẽ giảm đi rất nhiều.

Cũng vì Mật Lạc Đà không thể sống sót trong môi trường bên ngoài, cho nên việc đấu giá này, Tống Đường cũng ủy quyền hoàn toàn cho Bàn Tử.

Dù sao cậu ta cũng muốn gia nhập giới giải trí, cứ coi như cho cậu ta một cơ hội.

Lần này để cậu ta lên hình cho đủ.

Và mấy ngày tiếp theo, càng thêm nhàm chán.

Bàn Tử liên tục đấu giá hai ngày.

Cuối cùng chỉ bán được hai thi thể Mật Lạc Đà.

Một cỗ được Lưu Ly Tôn mua đi, cô ta dường như rất hứng thú với loại vật kỳ hình quái trạng này.

Cỗ còn lại, thì bị Minh Thúc mua đi.

Minh Thúc nói: "Bọn ngu xuẩn này, rõ ràng là không hiểu hàng mà!" "Đặc biệt là Đại Kim Nha, còn nói đồ chết thì có giá trị gì!" "Nông cạn!" "Loại đồ vật này không thể sống sót ở bên ngoài, cuối cùng khả năng cao vẫn là bên quan chức hỗ trợ mà thôi!" "Mà đến lúc đó quan chức mang đi nghiên cứu, vạn nhất có tác dụng quan trọng gì, A thúc tôi cầm cái này chẳng phải có thể bán được giá cao sao!" "Hơn nữa dù không có, đúng như câu 'vật quý hiếm', đa phần đều nằm

trong tay quan chức, dân gian chỉ có hai cỗ!" "A thúc tôi cứ mang đi triển lãm, cũng có thể kiếm bộn tiền mà!" Minh Thúc kiên quyết mua một cỗ Mật Lạc Đà đã chết.

Vẫn khiến Tống Đường có chút bất ngờ.

Tuy nhiên nói nghiêm túc, Tống Đường không phải là một thương nhân.

Phương pháp kiếm tiền của cậu ấy từ trước đến nay đều rất đơn giản và thô bạo, nếu không năm xưa cũng sẽ không bị công ty giải trí Đông Dương lừa gạt như vậy.

Và sau khi Bàn Tử bán được hai thi thể Mật Lạc Đà.

Việc bán hàng trực tiếp cũng tạm thời dừng lại.

Vì đã không còn ông chủ nào muốn mua nữa.

Cuối cùng Bàn Tử dứt khoát mở livestream cho các fan xem phong cảnh, xem toàn bộ quá trình bắt Mật Lạc Đà.

Lượng người xem tuy có giảm đi một chút, nhưng cũng coi như đã ổn định.

Thời gian cứ thế thoáng chốc đã trôi qua một tuần.

Trong thời gian này Kỷ Niệm sắp xếp người vận chuyển vào toàn bộ thiết bị thăm dò thân núi, v.v.

Đã thăm dò toàn bộ thân núi nơi Mật Lạc Đà sinh sống, cũng như khu vực dưới thân núi.

Và đã vẽ thành bản đồ điện tử.

Trên bản đồ, mọi người nhìn rõ cấu trúc toàn bộ thân núi.

Tuy nhiên, cấu trúc này lại khiến trong lòng mọi người đều rất kinh ngạc.

Bởi vì cấu trúc thân núi này, không hề đơn giản như họ tưởng tượng.

Cấu trúc toàn bộ núi Mật Lạc Đà trên mặt đất thì không có gì.

Số lượng Mật Lạc Đà bên trong thân núi cũng đều hiển thị rõ ràng.

Tống Đường chỉ đại khái nhìn một lượt, dày đặc vô cùng nhiều.

Và ở phần thân núi kéo dài xuống dưới mặt đất.

Quả nhiên có rất nhiều thiết lập cơ quan phức tạp.

Những đường nét cơ quan này nếu không thực địa khảo sát, e rằng căn bản không thể hiểu rõ rốt cuộc có tác dụng gì.

Chương 234

Mà trong đó có hai phiến đá lớn giống như tấm bia đá, dường như chính là nơi chứa cơ quan cốt lõi của toàn bộ cổ lâu Trương gia.

Cũng chính là cơ quan có thể phun ra hơi nước cường dảm.

Khi Mật Lạc Đà tập trung quy mô lớn trên hai khối đá này.

Sẽ gây ra sự rung động của phiến đá, từ đó mở ra lối thoát hơi nước cường dảm.

Và bên dưới đó, chính là không gian của toàn bộ cổ lâu Trương gia.

Nhưng điều đáng chú ý là.

Trong hai bức tường hai bên của không gian cổ lâu Trương gia này.

Lại còn ẩn giấu hai con đường hầm.

Hai con đường hầm này nối liền thân núi phía trên và tầng đất dưới cổ lầu.

Trong đó cũng có một số ít Mật Lạc Đà hoạt động.

Và ở phía dưới nữa, cũng thực sự đã phát hiện ra bóng dáng của Mật Lạc Đà.

Nhưng số lượng thì hiển nhiên ít hơn rất nhiều.

Hơn nữa Tống Đường phát hiện, cổ lâu Trương gia này bất luận là phía trên, phía dưới hay xung quanh, dường như đều có Mật Lạc Đà.

Nhưng những con Mật Lạc Đà ở phía dưới hầu như sẽ không đi lên phía trên.

Điều này rất giống một cái ao lớn.

Trong cái ao này, có những con cá thích bơi lội gần mặt nước.

Đồng thời cũng có những con cá thích bơi lội sâu dưới đáy nước.

Ví dụ này rất hình tượng khái quát được tình huống toàn bộ không gian cổ lâu Trương gia.

Tuy nhiên, khi Kỷ Niệm và họ chuẩn bị tiếp tục thăm dò xuống dưới.

Lại phát hiện ra, thiết bị thăm dò gặp trở ngại.

Hoàn toàn không thể thăm dò rõ ràng phía dưới không gian còn có gì.

Mà chuyện này, cũng khiến Tống Đường và Thiên Chân có chút kinh ngạc.

Họ cảm thấy Kỳ Tích Chi Địa mà Tiểu Ca muốn tìm, rất có thể chính là ở đây.

Nhưng dường như ngoài những đường hầm Mật Lạc Đà ẩn giấu trong hai bên thân núi ra.

Lại không có con đường hầm nào khác có thể đi vào!

Đây mới là điều nguy hiểm nhất!

"Xem ra, nơi Tiểu Ca muốn đi, e rằng cần phải thông qua hai con đường hầm ẩn giấu này mới vào được!" "Chúng ta phải lên kế hoạch trước!" Thiên Chân nói.

Tống Đường cẩn thận xem xét bản đồ thăm dò điện tử.

Rất nhanh liền phát hiện ra một manh mối!

"Thật ra cũng không cần làm gì nhiều để chuẩn bị!" "Cậu nhìn chỗ này!" Nói rồi Tống Đường chỉ vào một đường nét phía trên nói:

“Đường nét này, hẳn là một lối đi!” “Trong toàn bộ cổ lâu Trương gia, những lối đi có đường nét như vậy rất nhiều!” “Nhưng cậu có thấy đường này, rất quen thuộc không?” Thiên Chân nghe vậy vội nhìn kỹ, quả nhiên rất nhanh cậu ta cũng cảm thấy có chút quen thuộc!

“Đây là lối đi năm xưa chúng ta đã từng vào!” “Cậu định từ đây đi vào sao?” Thiên Chân nhìn Tống Đường.

Tống Đường nói: “Lần này chúng ta xuống mộ, khác với mấy lần trước!” “Trước đây chúng ta là để bán hàng, cho nên phải cố gắng tìm đến mọi ngóc ngách trong cổ mộ!” “Nhưng lần này, có tiền thuê, hơn nữa không thể bán hàng!” “Cho nên, chúng ta cần đi ngược lại, cố gắng đi ít đường vòng hoặc không đi đường vòng!” “Mới có thể trong thời gian ngắn, hoàn thành nhiệm vụ với rủi ro thấp!” “Đi con đường đã đi qua trước đây, tự nhiên là an toàn và hiệu quả nhất!” “Nhưng vấn đề là, con đường này cũng không an toàn, tôi nhớ có một chỗ có một con Mật Lạc Đà khổng lồ mà!” Thiên Chân nhắc nhở.

Tống Đường nghe vậy cười nói: “Cậu thấy, một con Mật Lạc Đà khổng lồ lợi hại hơn, hay là hàng ngàn con Mật Lạc Đà lớn bằng người lợi hại hơn?” “Cái này….” “Dù có to đến mấy, nó cũng chỉ có một con, chỉ cần nghĩ cách thì cuối cùng cũng giải quyết được!” “Nhưng nếu là một ngàn con hoặc một vạn con, thì tỷ lệ sai sót của chúng ta lại càng thấp!” Thiên Chân nghe vậy gật đầu, quả thật là đạo lý như vậy.

“Mật Lạc Đà dù có biến thái, nhưng nó rốt cuộc cũng là một sinh vật có máu có thịt, chỉ cần không phải là đá!” “Vậy thì tôi nghĩ thuốc mê loại này hẳn là có tác dụng!” “Tôi sẽ bảo Phi Ưng chuẩn bị một ít thuốc mê nồng độ cao, giải quyết con Mật Lạc Đà khổng lồ này hẳn không thành vấn đề!” “Vấn đề là, chúng ta làm sao để thông qua chỗ này!” Nói rồi Tống Đường chỉ sang một chỗ khác.

Thiên Chân nhìn thấy chỗ này, không khỏi cả người cứng đờ.

"Cậu.… cậu muốn từ đây đi vào sao?" Tống Đường gật đầu.

"Con đường này năm xưa các cậu đã đi qua!" "Không có lý do gì để chọn một con đường khác chưa từng đi qua!" "Dù sao chúng ta biết tình hình ở đây, bây giờ cần cân nhắc chỉ là làm sao giải quyết cơ quan ở chỗ này!" Nói đến đây, Tống Đường nhìn Thiên Chân nói: "Tôi biết, ở đây có rất nhiều chuyện khiến cậu không thể nào thoải mái!" "Nhưng người quyết định đến là cậu, tình huống này cậu hẳn đã có sự chuẩn bị tâm lý rồi!" Thiên Chân không nói gì, chỉ cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Chỗ Tống Đường chỉ, không phải nơi nào khác!

Chính là căn phòng mộ đầy chuông đồng!

Năm xưa Phan Tử, chính là xảy ra chuyện ở căn phòng mộ này!

Vì để Thiên Chân rời đi, ông ấy không tiếc hy sinh bản thân.

Mở ra một con đường sống cho Thiên Chân!

"Nhưng cơ bản chuông đồng ở chỗ này đều đã bị Phan Tử phá hủy rồi!" "Chúng ta còn cần chuẩn bị gì nữa?" Thiên Chân mắt có chút đỏ nói.

"Không!

Cậu sai rồi!" Tống Đường nói: "Phan Tử phá hủy hẳn chỉ là những chuông đồng trên con đường rời khỏi cổ mộ!" "Căn phòng mộ đó rộng lớn hai bên rất lớn, chỉ phá hủy chuông đồng ở giữa!" "Chuông đồng hai bên chưa chắc đã không dùng được!" "Đến lúc đó, có thể để Tiểu Hoa và họ dẫn người đi ra!" "Còn chúng ta thì cần ở lại đó, cân nhắc làm sao đi tìm Kỳ Tích Chi Địa!" "Cậu muốn như thế nào?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường suy nghĩ một lát nói: "Chúng ta e rằng cần chuẩn bị một số thiết bị lặn!" "Nhiều chuông đồng như vậy, chỉ có nước mới có thể khiến chúng không phát ra âm thanh!" "Mà chúng ta muốn tìm được đường thăm dò, thì nhất định phải nổ ra một con đường!" "Còn về chuyện sau khi tìm được con đường hầm này, thì tôi không biết nữa!" "Dù sao trước đây các cậu chưa từng đi qua!" "Đây là toàn bộ kế hoạch mà tôi có thể nghĩ ra hiện tại!" Thiên Chân nghe vậy gật đầu, không nói gì nữa.

Quả thật, kế hoạch của Tống Đường này đã khá chu toàn rồi.

Dù sao những gì có thể cân nhắc để đi vào đều đã cân nhắc rồi.

Còn những chuyện không thể cân nhắc, thì thật sự là không thể cân nhắc được.

Dù sao ai biết được trong Kỳ Tích Chi Địa ẩn giấu dưới cổ lâu Trương gia, rốt cuộc có tình huống gì tồn tại.

"Thôi được rồi, nếu cậu không có ý kiến phản đối!" "Thì có thể thông báo cho Tiểu Hoa và họ chuẩn bị lên đường đến rồi!" "Công việc ở đây, cảm giác nhiều nhất một tuần là có thể kết thúc!" "Tôi đã bảo Phi Ưng tăng tốc độ rồi!" "Ngoài ra tôi còn phải bảo Kỷ Niệm thông báo Long lão, chuẩn bị vật tư xuống mộ!" Thiên Chân nghe vậy nhìn Tống Đường, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng cũng không nói, chỉ gật đầu.

Người đã đến đây rồi, lúc này mới cân nhắc chuyện hối hận, thật sự là đã quá muộn rồi. … Kế hoạch, coi như đã định đoạt như vậy.

Cổ lâu Trương gia khác với những nơi khác, nếu không có sự sắp xếp và kế hoạch chu đáo từ trước.

Đến lúc đó e rằng sẽ phải tự chịu trách nhiệm cho bản thân.

Và mấy ngày tiếp theo.

Mấy người Tống Đường lại một lần nữa nhàm chán.

Livestream vẫn luôn mở, nhưng ngay cả Bàn Tử cũng không muốn quản nữa.

Dù sao cũng không còn ông chủ nào muốn mua hàng nữa.

Mà cứ mãi xem Phi Ưng và họ khai thác Mật Lạc Đà, lâu dần cũng sẽ gây mỏi mắt.

Mấy ngày gần đây, người trong livestream hầu như đều đang treo máy.

Đều đang chờ đợi, ngày Tống Đường và họ xuống mộ đến.

Thiên Chân đã liên hệ với Tú Tú và Tiểu Hoa, họ cũng cần chuẩn bị công cụ của mình.

Cộng thêm quãng đường đến, e rằng vẫn cần thời gian mới có thể đến được Ma Hồ.

Phía Long lão cũng gần như vậy, dù sao lần này cần trang bị nhiều, hơn nữa rất tạp.

Cũng cần thời gian chuẩn bị và vận chuyển.

Sáng hôm nay thức dậy, Tống Đường liền thấy Bàn Tử chạy đến.

"Tôi nói Đường lão đệ, không thể cứ thế này mãi được!" "Số lượng người trong livestream lại giảm rồi, tôi nói cậu phải nghĩ cách đi chứ!" "Nếu không cứu vãn kịp, đợi cổ lâu Trương gia kết thúc, mộ tiếp theo livestream chưa chắc đã có người xem nữa!" "Đến lúc đó còn làm sao bán hàng chứ!" Tống Đường nghe vậy bất lực nói: "Vậy hay là tắt trước đi?

Dù sao còn phải đợi mấy ngày nữa mới xuống mộ!" Bàn Tử vội nói: "Sao được, cậu bây giờ tắt livestream, càng làm tổn thương lòng fan!" "Thế này tôi đã nghĩ kỹ rồi, dù sao mấy ngày này cũng không có

việc gì!" "Cậu cứ tiếp tục kể chuyện tổ tiên cậu đi?" "Tổ tiên Tống lão nhị của nhà cậu, sau khi họ từ mộ Chiến Quốc ra ngoài thì sao?" "Dàn Nhi không phải đã đi tìm Âm Tử Phi rồi sao?" "Sau đó thì sao?" "Cậu nói Hàn Phi à!" Tống Đường gãi đầu.

"Phía sau quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện!" "Dù sao cũng nhàm chán, nếu các fan muốn nghe, vậy thì cứ tiếp tục kể đi!" "Được rồi, tôi đi livestream thông báo cho mọi người đây!" "Có chuyện để nghe, ai mà không vui chứ!" "Cậu nhanh chóng chuẩn bị rồi qua đây kể đi!" Bàn Tử vội vàng chạy đi.

Không ngờ, Bàn Tử vừa gửi tin tức này ra.

Lại thực sự thu hút không ít người.

Mọi người nghe nói Tống Đường lại muốn kể chuyện tổ tiên của mình.

Ai nấy đều vô cùng kích động.

"Ôi mẹ ơi, cuối cùng cũng được nghe chuyện Tần Nhuyễn tiểu thư rồi!" "Tôi đều muốn nhớ chết Tần Nhuyễn tiểu thư rồi, thật tiếc là chúng ta lại cách nhau mấy chục năm!" "Đúng vậy, nếu Tần Nhuyễn tiểu thư sống ở thời đại của chúng ta, tôi nhất định sẽ theo đuổi cô ấy!" "Tôi dựa vào, cậu muốn làm ông cố của Đường Bảo sao!" "Suỵt suỵt, đừng nói nhảm, Đường Bảo đến rồi!" "Kể chuyện đi kể chuyện đi, Đường Bảo tôi đợi không kịp rồi!" Tống Đường vừa ngồi xuống, đã thấy màn hình bình luận trong livestream đồng loạt quét bảo cậu kể chuyện.

Thấy mọi người mong chờ như vậy.

Tống Đường cũng bất lực cười một tiếng, nói: "Được!

Dù sao mấy ngày này cũng không có việc gì!" "Vì mọi người có hứng thú, vậy thì tôi sẽ kể!" "Thật ra năm xưa sau khi Dàn Nhi đi tìm

Hàn Phi cũng chính là Âm Tử Phi!" "Đúng là đã xảy ra một số chuyện, họ thậm chí còn vì thế mà đi lên núi Kim Khoáng, cổ mộ nước Liêu một chuyến!" Đó là khoảng một tuần sau khi Dàn Nhi rời đi.

Trước đây Dàn Nhi từng nói, cậu ấy đi đến chỗ Âm Tử Phi, đi đi về về ít nhất cũng mất nửa tháng.

Đương nhiên, lúc đó thực ra đã có xe lửa rồi.

Nhưng vé xe lửa đối với những người như họ, vẫn còn hơi đắt.

Hơn nữa trên xe lửa đông người mắt tạp, mang theo đồ vật đi, hiển nhiên không quá thích hợp.

Cho nên trong tình huống bình thường họ tự nhiên cũng sẽ không chọn đi xe lửa.

Thời gian tự nhiên cũng sẽ mất thêm một chút.

Chương 235

Trong một tuần Dàn Nhi rời đi này, Tống lão nhị theo Tần Nhuyễn làm học việc ở tiệm của ông chủ Hậu.

Sáng hôm nay trong tiệm có một thương nhân buôn lậu đến.

Thương nhân buôn lậu này thực ra chính là những kẻ buôn đồ cổ ban đầu.

Đương nhiên rồi, đồ cổ của họ tự nhiên không thể là đồ "nóng hổi vừa ra lò" (ý là vừa lấy ra khỏi mộ).

Đa phần đều là những thứ được đào từ tay những người già ở một số thôn làng.

Những thương nhân buôn lậu lợi hại này thường trong tay số lượng hàng đều rất hạn chế, dù sao đồ tốt đâu phải là dưa hấu, có thể mọc thành từng luống trong đất được.

Chỉ có những người mắt kém, mới chọn cách mua bán "xô bồ".

Tức là mua sỉ số lượng lớn.

Tiệm của nhà Tần Nhuyễn hợp tác đa phần đều là những thương nhân buôn lậu có mắt nhìn.

Bình thường họ đi lại nửa quốc gia, mua hàng bán hàng chuyển hàng đều làm.

Cho nên đối phó với những người này, cô ấy nhất định phải là người trong nghề.

Nếu không rất có thể sẽ bị lừa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong tay những thương nhân buôn lậu này, quả thật thường xuyên xuất hiện những món đồ tốt.

Thế không phải sao, sáng hôm nay thương nhân buôn lậu đến, chính là người hợp tác rất mật thiết với nhà Tần Nhuyễn.

Người này tên là Bạch Mao Ông!

Tuổi đã ngoài sáu mươi.

Đừng thấy tuổi không còn nhỏ, nhưng xương cốt thì vẫn còn khá cứng cáp.

Hơn nữa người này mắt nhìn rất tốt, những thứ ông ta mang đến thường có giá trị không thấp.

Ba của Tần Nhuyễn vừa hay đi xem hàng rồi.

Thế là Tần Nhuyễn phụ trách tiếp đãi Bạch Mao Ông.

Tống lão nhị đến đây là để học cách nhận biết hàng hóa, tự nhiên cũng không chịu rời đi.

Rót nước cho hai người, liền đứng một bên làm người làm.

Bạch Mao Ông cũng không để mắt đến cậu ta, dù sao một người làm ông ta tự nhiên sẽ không để vào mắt.

Tần Nhuyễn cười nói: "Bạch tiên sinh, không biết lần này có mấy món?" Bạch Mao Ông nghe vậy cười, gỡ chiếc túi da rắn đầu tiên trên lưng xuống.

"Tổng cộng bốn món, hơn nữa là 'bài tây'!" "Hàng 'Đan thượng đẳng'!" Hai câu này, Tống lão nhị thì hiểu.

Cậu ta tuy đối với giá trị hàng hóa bản thân không thể phân biệt, nhưng dù sao cũng là một "Tiểu Bạch Long" lăn lộn trong nghề trộm mộ.

Cho nên những tiếng lóng trong giới này cậu ta vẫn có thể hiểu được vài phần.

“Bài tây” ý là một bộ.

Bài tây thiếu một lá thì không chơi được.

Cho nên trong giới trộm mộ, “bài tây” cũng chỉ một bộ công cụ hoàn chỉnh.

Ví dụ như bộ ấm trà hoàn chỉnh tự nhiên cũng đáng tiền.

Dù sao đâu ai đi mua những thứ thiếu tay thiếu chân chứ.

Còn về “Đan thượng đẳng” này, Tống lão nhị đoán, hẳn là ý nói hàng tốt.

“Thượng đẳng” thì có thể hiểu được, nhưng “Đan” này cậu ta lại không thể hiểu được.

Toàn bộ Việt Nam rộng lớn như vậy, tiếng địa phương cũng đã nhiều không kể xiết.

Huống hồ là cách gọi một số đồ cổ.

Tống lão nhị nảy sinh nghi hoặc, liền hỏi Tần Nhuyễn: “Ê tôi nói này, ‘Đan thượng đẳng’ là ý gì?” “Hơn nữa tiệm của cô không phải là tiệm đồ cổ chính đáng sao?

Sao lại còn dùng tiếng lóng?” Bạch Mao Ông bên cạnh nghe vậy liền cười phá lên: “Tôi nói, đây là người mới đến sao?” “Trông hơi lạ mặt à!” Tần Nhuyễn cười nói: “Đúng vậy, đây là người làm chúng tôi vừa tuyển, tuy có hơi nghiệp dư, nhưng được cái lanh lợi!” “Cha tôi bảo tôi dẫn theo cậu ấy, để nhanh chóng bồi dưỡng!” “À, thảo nào, cậu nhóc này không hiểu thì hỏi, cũng thật thà đấy.” Bạch Mao Ông cười nói.

Tần Nhuyễn cười, giải thích: “Nhà chúng tôi đương nhiên là làm ăn chính đáng, chỉ là đối với những người như Bạch tiên sinh đây, đều là người giang hồ!” “Có lúc nói chuyện quen miệng rồi, chúng tôi tự

nhiên cũng phải hiểu những tiếng lóng này, cho nên cái này cũng không có gì kỳ lạ!" "Làm ăn mà cái gì cũng không hiểu, ai còn hợp tác với cậu nữa chứ!" "Còn về 'Đan thượng đẳng' này, thực ra là tiếng lóng trong giới đồ cổ, còn khác với phái xuống mộ nữa!" Nói rồi Tần Nhuyễn chỉ vào một chiếc đèn đồng trên giá hàng một bên nói: "Dân tộc Khất Đan thời Liêu quốc rất nổi tiếng!" "Cho nên, những thứ khai quật từ cổ mộ nước Liêu, thường cũng được gọi là 'Đan'!" "Mà 'Đan thượng đẳng', thực ra là nói, đây là đồ tốt thời Liêu." Tống lão nhị nghe vậy chợt hiểu ra, không khỏi cảm khái: "Cái này thật là sống đến già học đến già mà, hiểu rồi, hai người cứ tiếp tục!

Tiếp tục!" Tần Nhuyễn cười, nhìn Bạch Mao Ông: "Bạch tiên sinh, vậy thì xin mời ngài mở mang tầm mắt?" Bạch Mao Ông cười, mở túi da rắn ra nói: "Vậy thì mời Tần tiểu thư xem xét!" Nói rồi ông ta lần lượt lấy những thứ trong túi da rắn ra.

Quả thật chỉ có bốn món.

Hơn nữa kích thước cũng không hoàn toàn giống nhau.

Tống lão nhị nhìn thấy, những thứ Bạch Mao Ông lấy ra từ túi da rắn.

Lần lượt là, một chiếc mặt nạ kim tuyến, một thanh trường kiếm đồng, một bộ áo giáp đồng và cuối cùng là một chiếc ly rượu đồng!

"Đây là…." Bốn món đồ này, ngay cả Tần Nhuyễn cũng vô cùng bất ngờ.

Mặc dù nói thời kỳ nhà Liêu, quả thật đã có kỹ thuật chế tác như vậy.

Nhưng kiên quyết nói đây là một bộ, thì e rằng có chút khiên cưỡng rồi!

"Bạch tiên sinh, ngài nói đây là một bộ, có bằng chứng nào khác

không?" Tần Nhuyễn hỏi.

Mà Bạch Mao Ông dường như đã sớm đoán được Tần Nhuyễn sẽ hỏi như vậy, chỉ vào bốn món đồ đặt trên bàn nói: "Cứ xem trước đi, xem xong tin rằng Tần tiểu thư sẽ hiểu!" Tần Nhuyễn ngẩn người, cũng không nói nhiều, cầm bốn món đồ lên lần lượt kiểm tra.

Tống lão nhị thấy vậy cũng vội ghé lại gần xem.

Món đầu tiên Tần Nhuyễn cầm lên, chính là chiếc mặt nạ kim tuyến kia.

Toàn bộ mặt nạ tạo hình tinh xảo, bên trên khảm kim tuyến.

Nhìn cái là biết là đồ tốt.

Nhưng điều kỳ lạ là, ở một bên của chiếc mặt nạ kim tuyến này, lại in một hình vẽ kích thước bằng móng tay.

Hình vẽ đó dường như được in sau khi đúc mặt nạ.

Tạo hình là một hình tròn, bên trong có mấy đường nét.

Nhìn rất giống hình xoáy nước.

Nhưng lại đơn giản hơn hình xoáy nước một chút, có chút khó diễn tả.

Tần Nhuyễn nhìn hình vẽ này nói: "Thời nhà Liêu loại hình vẽ này tôi chưa từng thấy!" "Thật kỳ lạ!" Nói rồi cô ấy vội đi xem thanh kiếm đồng thứ hai.

Không ngờ trên thanh kiếm đồng này lại cũng có hình vẽ như vậy.

Sau đó là món thứ ba, món thứ tư lại toàn bộ đều có hình vẽ như vậy.

Hơn nữa vừa nhìn đã biết, hình vẽ này được in trong thời kỳ đúc ban đầu tuyệt đối không phải là gia công sau này.

Từ màu sắc là có thể nhìn ra.

“Lẽ nào ngài nói là một bộ, là chỉ những hình vẽ này?” Tần Nhuyễn ngẩng đầu nhìn Bạch Mao Ông.

Bạch Mao Ông gật đầu: “Bộ đồ vật này, được thu từ một thôn làng ở Liêu Dương!” “Mà những hình vẽ này hiển nhiên nói rõ chúng là những thứ từ cùng một cổ mộ ra!” “Nhưng điều kỳ lạ là, hình vẽ này tôi cũng chưa từng thấy!” “Cô cũng biết, đồ vật thời Liêu tôi cũng buôn bán không ít!” “Cho nên tôi cũng không chắc chắn, mới cố ý mang đến chỗ cô xem thử!” Tần Nhuyễn nghe vậy lại nói: “E rằng không phải là mang đến chỗ chúng tôi đâu, đồ vật này hẳn là có giá trị không nhỏ chứ!” “Trên đường đi, e rằng không ai dám thu mua chứ!” Bạch Mao Ông cười: “Không hổ là cô là người trong nghề, quả thật!” “Hình vẽ này và các hình vẽ đồ cổ thời Liêu quốc khác không hề ăn khớp!” “Rất nhiều người đều cho là giả, nhưng lão phu tôi không tin!” “Lão phu buôn bán đồ vật nhiều năm như vậy, điểm trực giác này vẫn có!” “Thứ này khẳng định là đồ thời Liêu, nhưng thông tin về hình vẽ này e rằng chúng ta không biết mà thôi!” Tần Nhuyễn gật đầu, cô ấy cũng nghĩ như vậy.

Buôn bán đồ cổ lâu năm, đồ vật có phải là thật hay không nhìn một cái là có thể nhìn ra.

Mà trên đồ vật nếu có những thứ có thể chứng thực đương nhiên là dễ bán hơn.

Còn những hình vẽ không thể giải thích như thế này, thường khiến thật giả bị tranh cãi.

Tần Nhuyễn suy nghĩ một lát nói: “Đồ vật này chúng tôi có thể lấy, nhưng giá trị e rằng sẽ thấp hơn một chút!” “Dù sao hình vẽ này, nếu có thể giải mã giá trị có thể tăng lên!” “Nhưng nếu không thể giải mã, thì e rằng không tăng mà lại giảm!” Bạch Mao Ông gật đầu:

“Được, hợp tác nhiều năm như vậy, điểm tin tưởng này lão phu vẫn có!” “Được, vậy tôi đi lấy tiền cho ngài!” Nói xong Tần Nhuyễn liền đi lấy tiền.

Bạch Mao Ông cũng không ở lại đây lâu, cầm tiền xong rất nhanh liền đi.

Tống lão nhị thì vẫn muốn nói chuyện với ông ta một chút, dù sao hiểu biết thêm một số thứ thì luôn tốt.

Tuy nhiên đối phương đi quá nhanh, Tống lão nhị không còn cách nào chỉ có thể giúp thu dọn đồ vật trước.

Tần Nhuyễn rất nhanh quay lại, thấy Tống lão nhị đang thu dọn đồ vật.

Liền hỏi: “Tôi nhớ ra một vấn đề, trước đây Dàn Nhi nói là đi phương Nam thu thập ‘bánh chưng’ (1)!” “Nhưng cổ mộ nước Liêu cơ bản đều phân bố ở phương Bắc!” “Phương Nam theo lý mà nói sẽ không có cổ mộ nước Liêu!” “Vậy Khoáng Kim Sơn rốt cuộc ở đâu?” Tống lão nhị nghe vậy ngẩn người, hỏi: “Liêu Dương không phải ở phương Nam sao?” “Liêu Dương ở phương Bắc!” Tần Nhuyễn vô ngữ, nhưng cô ấy cũng coi như đã hiểu rồi.

Tại sao Tống lão nhị từ trước đến nay chưa từng cảm thấy câu nói của Dàn Nhi có vấn đề.

Hóa ra, hai tên này căn bản không biết phương Bắc và phương Nam ở đâu.

Nói ra cũng phải, nơi họ ở, nằm ở Thăng Long.

Tuy từ trước đến nay cũng từng nghe nói về cách gọi phương Bắc và phương Nam.

Nhưng vào thời đại mà giao thông, thông tin liên lạc, v.v.

đều không phát triển lắm, ai biết phương Bắc và phương Nam rốt cuộc chỉ nơi nào.

Cho nên khi Dàn Nhi nói đi phương Nam thu thập "bánh chưng", trong đầu Tống lão nhị chỉ cho rằng đây khẳng định là một nơi rất lợi hại.

Còn cụ thể ở đâu, thì cậu ta đâu biết.

Tần Nhuyễn bất lực lắc đầu, nhưng lại cảm thấy Tống lão nhị như vậy lại rất chân thực.

Tuy cậu ta trong giới trộm mộ, cũng coi như là người rất lợi hại ở gần đó.

Nhưng ở những phương diện khác này, lại thực sự yếu kém vô cùng.

Chương 236

Hai người dọn dẹp đồ vật một chút, sau đó Tần Nhuyễn liền dẫn Tống lão nhị đi tra cứu tư liệu.

Xem thử có thể giải mã được những hình vẽ kỳ lạ trên mấy món hàng này rốt cuộc là nguồn gốc từ đâu không.

Dù sao nếu có thể giải mã được, thì đến lúc đó sẽ dễ bán hơn, hơn nữa giá trị còn có thể tăng gấp đôi.

Đây là một quá trình học tập rất tốt, Tống lão nhị tự nhiên cũng đi theo. … Đây là một căn phòng chuyên dùng để cất giữ sách cổ.

Tần Nhuyễn trước đây phần lớn thời gian đều ở trong này, đây cũng là lý do cô ấy có được đôi mắt tinh tường như ngày nay.

Đến trước một dãy giá gỗ, Tần Nhuyễn chỉ vào một dãy sách cổ lớn phía trên nói: "Dãy này đều là sách cổ về thời nhà Liêu!" "Từ hoàng đế khai quốc Da Luật A Bảo Cơ đến Da Luật Diên Hi, đều có!" "Nhưng bốn món đồ Bạch Mao Ông lần này mang đến, nhìn chất liệu và kỹ thuật chế tác đều rất phi phàm!" "Mà nước Liêu từ Da Luật Tông Chân trở đi hai đời hoàng đế tiếp theo, đều không quá tài giỏi!" "Quốc lực suy yếu rất nhanh, mà vào thời điểm đó, không mấy khả năng tiến hành hoạt động mai táng quy mô lớn như vậy!" "Cho nên mục tiêu của chúng ta là từ Da Luật A Bảo Cơ bắt đầu, cho đến mấy đời hoàng đế Da Luật Tông Chân này hoặc các lăng mộ vương công quý tộc dưới trướng của họ là có khả năng lớn nhất!" Tống lão nhị nghe đến ngớ người.

Cậu ta ngay cả chữ lớn cũng không biết mấy, lại đâu biết những sự kiện lịch sử này!

Tần Nhuyễn thấy vậy an ủi: "Tôi biết cậu không biết chữ, nhưng

cái này cũng không khó!" "Tài liệu chỗ tôi rất chi tiết!" "Cậu có thể tra hình ảnh." Tống lão nhị nghe vậy nói phương pháp này hay, thế là cũng bắt đầu giúp tìm kiếm.

Tuy nhiên, ý tưởng rất hay, nhưng khi thực sự bắt đầu tìm kiếm, độ khó lại có thể tưởng tượng được.

Nhà Liêu từ Da Luật A Bảo Cơ bắt đầu, tổng cộng có chín vị đế vương.

Ngay cả khi trừ đi hai vị cuối cùng, thì vẫn còn bảy vị đế vương.

Trong bảy vị hoàng đế này, có bao nhiêu hoàng thân quý tộc, vương hầu đại thần.

Muốn tìm ra nguồn gốc của một hình vẽ, có thể tưởng tượng được rốt cuộc khó đến mức nào.

Mà Tần Nhuyễn cảm thấy, bốn món đồ Bạch Mao Ông mang đến này.

Giá trị và kỹ thuật chế tác hẳn nên nghiêng về triều đại phồn hoa nhất của nhà Liêu.

Cho nên cô ấy lật tìm từ phía sau ra phía trước, bảo Tống lão nhị tìm từ phía trước ra phía sau.

Như vậy hiệu suất của hai người cũng có thể nhanh hơn.

Mà Tần Nhuyễn còn có thể cuối cùng kiểm tra lại kỹ lưỡng phần Tống lão nhị đã lật xem.

Để tránh bỏ sót những tình huống có miêu tả bằng văn tự mà Tống lão nhị lại không biết chữ.

Tuy nhiên, điều Tần Nhuyễn không ngờ tới là.

Tống lão nhị chỉ lật tìm khoảng nửa tiếng.

Liền vội kêu lên: "Ê ê, cô xem có phải cái này không!" Tần Nhuyễn có chút bất ngờ, vội đi kiểm tra.

Không ngờ, lại thực sự nhìn thấy trên một trang minh họa, xuất hiện loại hình vẽ xoáy nước giống hệt kia.

Tần Nhuyễn nhìn qua, phát hiện đây lại là một buổi đại hội nhập liệm.

Tống lão nhị vì không biết chữ, mà chỉ xem minh họa, cho nên tốc độ lật xem của cậu ta rất nhanh.

Nửa tiếng này, đã lật đến chỗ Da Luật A Bảo Cơ băng hà.

Thực ra chủ yếu cũng là Da Luật A Bảo Cơ tại vị thực ra cũng chỉ có mười một năm.

Cho nên hiệu suất rất nhanh.

Tần Nhuyễn nhìn phần giới thiệu nói: "Đây là bản đồ nhập liệm của Da Luật A Bảo Cơ!" Nói rồi cô ấy chỉ vào một người đứng ở phía trước nhất.

"Người này hẳn là người phụ trách toàn bộ tang lễ!" "Cậu xem người này, vị quý phụ này là hoàng hậu của A Bảo Cơ, Thuật Luật Bình!" "Thuật Luật Bình cũng được tôn xưng là Địa hoàng hậu!" "Nghe nói là Thuật Luật Bình đã nhập liệm cho A Bảo Cơ!" "Cậu lại xem người này!" Nói rồi Tần Nhuyễn chỉ vào một người bên cạnh Thuật Luật Bình.

Người này là một nam nhân, ăn mặc có chút giống một đạo sĩ.

Cũng không biết họa sĩ minh họa là cố ý hay vô ý mà vẽ.

Khuôn mặt của đạo sĩ này nhìn qua lại toát lên vài phần quỷ dị.

Tần Nhuyễn vội nhìn phần giới thiệu dịch bên cạnh.

Lại phát hiện phần giới thiệu về người này chỉ vỏn vẹn một dòng.

Viết là “Thuật sĩ tìm kiếm long mạch cát huyệt cho A Bảo Cơ, thân tín của Thuật Luật Bình!” Tên được dịch ra sau đó gọi là “Da Luật Hải”!

Nhìn thấy cái tên này, Tần Nhuyễn nhíu mày nói: “Cái họ này, tất nhiên cũng là hoàng cung quý tộc mà!” “Nhưng sao phần giới thiệu lại ít như vậy?” Tống lão nhị nghe vậy nói: “Có lẽ là do thân phận chăng!” “Vì ông ta là do Thuật Luật Bình tìm đến để phụ trách tìm kiếm và xây dựng cổ mộ!” “Vậy thì khẳng định là tương đối nhạy cảm!” “Tôi nghe nói thời xưa làm cái nghề này, đều không mấy được chú trọng giới thiệu!” “Dù sao cũng không phải là nghề nghiệp vẻ vang gì.” Tần Nhuyễn nghe vậy cười: “Cậu còn biết cả cái này, nhưng cũng có khả năng đó!” “Nhưng tài liệu này vẫn còn quá ít, nếu có thể tìm được thêm nhiều ghi chép về Da Luật Hải này, thì mấy món hàng này sẽ dễ bán!” Nói rồi Tần Nhuyễn liền chuẩn bị xem kỹ lại mấy tờ tài liệu này, biết đâu có thể tìm thấy.

Tuy nhiên, ngay lúc này.

Đột nhiên người làm bên ngoài lại hỏa tốc chạy vào.

“Tiểu thư, có điện thoại tìm!” Tần Nhuyễn nghe vậy nói: “Ai gọi?

Sao cậu lại vội vàng như vậy?” Người làm vội nói: “Tôi cũng không biết, đối phương nói là tìm Tống lão nhị!” “Tống lão nhị?” Tần Nhuyễn ngẩn người, nhìn sang Tống lão nhị bên cạnh.

Tống lão nhị cũng có chút ngớ người.

Cậu ta đâu có họ hàng xa xôi gì, sao lại có người gọi điện thoại cho mình?

Nghĩ rồi hai người vội vàng đi theo người làm ra ngoài.

Lúc đó điện thoại là vô cùng hiếm!

Thường thì chỉ có những nhà giàu có ở gần đó mới có!

Dù sao cậu lắp điện thoại ở nơi hẻo lánh, cũng đâu có ai dùng chứ!

Tiệm của nhà Tần Nhuyễn ở khu vực này còn khá nổi tiếng.

Cho nên đối diện tiệm của họ, có một phòng điện thoại công cộng.

Khi họ đến, điện thoại vẫn chưa cúp.

Tống lão nhị vội nghe điện thoại, bên trong rất nhanh liền truyền đến một giọng nam.

"Cậu là Tống lão nhị?" "Là tôi!

Anh là ai?" Tống lão nhị hỏi.

"À, tôi là người làm của Phi ca!" "Phi ca bảo tôi thông báo cho cậu, anh em của cậu Dàn Nhi gặp chuyện rồi!" "Cậu phải nhanh chóng đến Liêu Dương một chuyến!" "Nếu muộn có thể sẽ không gặp được cậu ấy nữa!" "Cái gì?

Cậu ấy gặp chuyện gì rồi?" Tống lão nhị nghe vậy sắc mặt đều thay đổi.

Tần Nhuyễn bên cạnh vội vỗ vỗ cậu ta bảo đừng vội, cứ hỏi rõ tình huống rồi hãy nói.

Đối phương vội nói: "Dàn Nhi ca theo mấy anh em Phi ca xuống đất rồi!" "Đã hai ngày, vẫn chưa ra!" "E rằng đã gặp chuyện!" "Chúng tôi chuẩn bị sắp xếp thêm một nhóm người xuống, Dàn Nhi ca và chúng tôi là anh em kết nghĩa cùng Phi ca!" "Cho nên, đặc biệt dặn dò một khi gặp chuyện, nhất định phải liên hệ với cậu!" "Cậu xem cậu có thể đến một chuyến không?" Tống lão nhị nghe vậy không nghĩ ngợi gì liền nói: "Nhất định phải đi chứ, địa chỉ cụ thể ở đâu!" Tần Nhuyễn bên cạnh nhíu chặt mày, nhưng cũng không tiện khuyên can nhiều.

Đối phương nói địa chỉ cho Tống lão nhị một chút, sau đó mới cúp

điện thoại.

Điện thoại của Tống lão nhị vừa cúp, liền lập tức muốn đi thu dọn đồ vật.

Tần Nhuyễn thấy vậy vội nói: "Cậu đi đâu thế?" "Còn đi đâu nữa, đi cứu người chứ!

Dàn Nhi đi theo tôi nhiều năm như vậy rồi, tôi không thể thấy chết mà không cứu!" Tống lão nhị nói.

Tần Nhuyễn nghe vậy nói: "Cậu đi bằng cách nào?

Từ đây đến Liêu Dương đi đường mất một tuần!" "Đợi cậu đến, người ta sớm đã lạnh ngắt rồi!" Tống lão nhị nghe vậy ngẩn người, đúng vậy mà!

Khoảng cách giữa họ quá xa rồi.

Tần Nhuyễn thấy cậu ta hơi trấn tĩnh lại, lúc này mới quay sang người làm bên cạnh nói: "Cậu nhanh chóng đi mua hai vé xe lửa đi Liêu Dương chuyến đêm!" "Chúng ta về thu dọn đồ vật, lát nữa trực tiếp ra ga xe lửa!" "Được!" Người làm nghe vậy vội quay người rời đi.

Tống lão nhị thì nhìn Tần Nhuyễn nói: "Cô cũng muốn đi sao?" Tần Nhuyễn nói: "Tôi không đi thì cậu có tìm được nơi đó không?" "Con đường này có nhiều chỗ cần tốn tiền để tiết kiệm thời gian lắm!" "Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng về thu dọn đồ vật đi!" Tống Lão Nhị thấy Tần Nhuyễn không phải nói đùa, trong lòng quả thật không có tư vị.

Vốn dĩ người ta đã tốt với anh em họ khi đồng ý cưu mang, cho họ một công việc đàng hoàng.

Bây giờ Đản Nhi gặp chuyện lại còn phải tự mình ra tay, bỏ tiền bỏ sức.

Điều này khiến Tống Lão Nhị sao có thể không cảm động.

Đồng thời, cũng khiến trong lòng anh ẩn ẩn có chút bất lực, cảm thấy mình thật vô dụng.

Hình như trừ trộm mộ ra, mình thật sự chẳng biết làm gì cả!

Có lẽ mình có thể học, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông.

Tư tưởng của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau!

Mà Tống Lão Nhị cũng không phải người thích ăn bám.

Thế nên, một ý nghĩ nhất định phải trộm một ngôi mộ lớn, kiếm một khoản tiền khổng lồ cũng lặng lẽ nảy mầm.

Đương nhiên, Tống Lão Nhị không mù quáng.

Là một người đàn ông, lòng tự trọng khiến anh nảy sinh ý niệm trộm mộ phát tài.

Nhưng anh cũng biết, đời này mình có thể gặp được cô gái như Tần Nhuyễn đã là may mắn vô cùng rồi.

Nếu Tần Nhuyễn sau này thật sự không muốn mình xuống mộ nữa, thì anh cũng sẽ không cố chấp.

Dù sao hai người còn phải sống cùng nhau, nếu chết thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, Tống Lão Nhị cũng không quá để tâm.

Chiều hôm đó, hai người lên tàu hỏa, thẳng tiến Liêu Dương. .....

Liêu Dương nằm ở phía Bắc Việt Nam, phát triển tốt hơn khu vực Thăng Long.

Chương 237

Nhưng Liêu Dương cũng rất rộng, còn nơi họ phải đến là Khoáng Kim Sơn, phát triển không được tốt như vậy.

Sáng hôm sau, họ đến Liêu Dương.

Phải nói là tàu hỏa nhanh hơn xe lừa nhiều, vốn dĩ mất một tuần, vậy mà chỉ một đêm đã đến nơi.

Đến Liêu Dương xong, họ đi theo tuyến đường đối phương đã cho, đổi mấy chuyến xe.

Cuối cùng bắt một chuyến xe lừa, đến chập tối mới kịp đến địa điểm hẹn.

Đó là một nơi tên là Thập Thôn Tỉnh.

Nghe nói cái giếng ở đây, ngày xưa là mười thôn cùng góp tiền đào.

Để chăm lo việc uống nước của mười thôn, nên vị trí khá trung tâm!

Còn những thôn ở xa thì quá xa rồi.

Sau này các thôn khác lục tục tự đào giếng cho mình.

Nơi này cũng dần dần hoang phế.

Nhưng nước trong giếng thì chưa bao giờ cạn.

Có thể thấy nguồn nước ngầm ở đây vô cùng phong phú.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn ngồi cạnh giếng ăn chút gì đó nghỉ ngơi.

Khoảng một tiếng sau, cuối cùng có mấy người cưỡi xe đạp vội

vã đến.

Tống Lão Nhị nhìn đối phương hai người.

Cưỡi hai chiếc xe đạp.

Vào cái thời đó, có một chiếc xe đạp đã là rất tốt rồi.

Có thể thấy những tên trộm mộ này cũng chịu chi tiền cho công cụ.

"Vị này chắc là Tống Nhị ca!" Một thanh niên trong số đó rất khách khí nói.

"Là tôi, các cậu là bạn của Đản Nhi à?" Tống Lão Nhị hỏi.

Thanh niên kia vội nói.

"Đúng vậy, tôi tên Lão Bát!" "Đây là anh em tôi, Lão Thất!" "Chúng tôi đều là anh em của Phi ca, người của chúng tôi đã đợi ở đó rồi!" "Bây giờ chúng ta đi chứ?" Lão Bát nói.

Tống Lão Nhị lo lắng cho sự an nguy của Đản Nhi, cũng không chậm trễ, ra hiệu cho bọn họ dẫn đường.

Lão Thất đưa xe đạp của mình cho Tống Lão Nhị, để anh đèo Tần Nhuyễn.

Hai người họ cũng không hỏi nhiều về Tần Nhuyễn.

Dường như căn bản không hề để ý.

Tống Lão Nhị đèo Tần Nhuyễn đi theo sau, vừa đi đường vừa hỏi.

"Đản Nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lão Bát nghe vậy vội nói.

"Ôi, chuyện này nói ra cũng thấy hổ thẹn!" "Đản ca mấy ngày trước không phải tìm Phi ca chúng tôi xuất hàng sao!" "Trùng hợp Phi ca chúng tôi phải xuống địa cung, cậu ấy cũng muốn đi xem!" "Thế nên Phi ca chúng tôi đã dẫn cậu ấy đi cùng!" "Kết quả đến bây giờ đã

gần ba ngày rồi, vẫn chưa có tin tức gì truyền ra!" "Anh em chúng tôi lo lắng cho sự an toàn của Phi ca, nên mới chuẩn bị xuống xem sao!" "Phi ca nói Đản Nhi có một anh cả, chính là anh, nên nếu xảy ra chuyện thì bảo chúng tôi liên hệ với anh!" Tống Lão Nhị nghe vậy khẽ nhíu mày, không tiếp lời.

Đản Nhi có tính cách thế nào anh rất rõ.

Tuy có lúc làm việc không nghĩ trước sau, nhưng từ khi đi theo mình.

Đản Nhi luôn rất nghe lời anh.

Lần này cậu ta nói đến tìm Hàn Phi xuất hàng, theo lý mà nói thì không nên đi theo Hàn Phi xuống mộ mới phải.

Trong giới trộm mộ, trừ phi là những người thồ hàng nổi tiếng.

Bằng không rất ít ai đi theo người không quen biết xuống mộ.

Bởi vì tục ngữ nói rất đúng, người vì tiền tài mà chết, chim vì miếng ăn mà vong!

Chuyện xuống mộ vốn dĩ thần bí lại đầy rẫy lợi nhuận cao như vậy, dù là anh em ruột xuống mộ cũng có thể xảy ra chuyện "cá lớn nuốt cá bé".

Huống chi là đi theo người lạ xuống mộ!

Nếu là một tay sừng sỏ có danh tiếng, mọi người đều tin tưởng anh ta, thì còn dễ nói.

Chứ đi theo người lạ xuống mộ, dù là làm bia đỡ đạn cũng chưa đủ.

Đản Nhi cũng không phải người mới, chút thường thức này cậu ta chắc chắn vẫn có.

Vậy lý do cậu ta bằng lòng đi theo những người này xuống mộ, e

rằng là có nguyên nhân khác.

Và lời của Lão Bát, hiển nhiên là đang nói dối.

Tống Lão Nhị liếc mắt ra hiệu cho Tần Nhuyễn, bảo cô cẩn thận một chút.

Tần Nhuyễn tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cũng đã theo anh xuống mộ hai lần, chút ăn ý này vẫn có. .....

Suốt đường đi Tống Đường lại hỏi thêm một số tình hình về Đản Nhi và bọn họ.

Lúc này mới biết được.

Đản Nhi là đi theo Ấm Tử Phi, tức Hàn Phi, từ nơi mà trước đó anh phát hiện sinh môn.

Cái sinh môn này, không phải chỉ có Đản Nhi một mình biết.

Dù sao lúc trước Đản Nhi cũng ở chỗ này cứu Mã Phao.

Mà Mã Phao lại là con nuôi của Hàn Phi, nên việc Hàn Phi biết chỗ này cũng không có gì lạ.

Còn cái lối vào mà bọn họ tìm được trước đó, hiển nhiên không an toàn.

Thế nên họ đã chọn cách đi ngược lại từ con đường mà người sống có thể thoát ra.

Còn về cái đầm nước, đã sớm bị bọn họ dọn dẹp sạch sẽ.

Đến khi Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đi theo họ đến đây.

Thì thấy, toàn bộ nước trong đầm đã được xả cạn triệt để.

Và ở đáy đầm, quả nhiên lộ ra một khe hở.

Khe hở chéo vặn xuống sâu trong lòng đất.

Không biết dẫn đến đâu.

Và trong đường hầm, vậy mà vẫn còn một ít nước đọng, nhưng cũng không hoàn toàn nhấn chìm đường hầm.

Hiển nhiên con đường này đã có thể đi qua an toàn.

Còn gần lối vào, vẫn còn đứng một nhóm người.

Khoảng bảy tám người.

Và còn chất đống một số gói đồ, dường như đều là trang bị.

Thấy họ đến, nhóm người này vội vàng cung kính nói.

"Bát ca, Thất ca!" "Ừ!" Lão Bát gật đầu, chỉ vào Tống Lão Nhị nói.

"Vị này là Tống tiên sinh, họ đã đến rồi!" "Các cậu nhanh chóng thu xếp, mười phút nữa xuất phát!" "Vâng!" Mấy người anh em vội vàng đáp, sau đó tự mình bận rộn.

Hai người Lão Bát cũng đi thu dọn trang bị của mình.

Đồng thời đưa cho Tống Lão Nhị một gói đồ.

Tống Lão Nhị mở ra xem, phát hiện bên trong cơ bản đều là những thứ dùng được khi xuống mộ.

Mặc dù họ tự mình cũng mang theo, nhưng hiển nhiên không đầy đủ bằng trang bị của đối phương.

Thậm chí Tống Lão Nhị còn thấy Lão Bát và bọn họ vậy mà mỗi người một khẩu súng trường kiểu ba tám!

Thứ này không dễ thấy chút nào.

Không ngờ những tên trộm mộ này lại còn có cả vũ khí quân sự như vậy.

Phải biết, Tống Lão Nhị mình tuy cũng có một khẩu súng.

Nhưng bình thường căn bản không dám dùng.

Trừ phi gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, bằng không chuyện này một khi truyền ra ngoài, thì sẽ "ăn súng" mà chết.

Còn những người này thì nhìn qua, căn bản không hề để ý.

Hiển nhiên cuộc sống "lưỡi dao vấy máu" như vậy, họ đã sớm quen thuộc rồi.

Tần Nhuyễn có chút lo lắng, khẽ nói.

"Thật sự phải đi theo họ vào sao?" "Chúng ta đến giờ còn chưa thấy mặt Đản Nhi!" Tống Lão Nhị khẽ nói.

"Bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác!" "Bọn họ đều có súng, chúng ta căn bản không chạy thoát được!" "Hơn nữa bất kể Đản Nhi rốt cuộc có xuống mộ hay không, hiện tại đều đang trong tay bọn họ!" "Chúng ta không đi theo vào thì càng không gặp được Đản Nhi!" "Đây là anh em đi theo tôi, tôi không thể không quản!" "Nếu không thì em đừng đi nữa!" "Nói cái gì thế!" Tần Nhuyễn bất mãn nói.

"Anh em của anh thì là anh em, chẳng lẽ tôi và Đản Nhi lại không có tình cảm sao?" "Hơn nữa, chỉ riêng việc cậu ấy một tiếng Nhị tẩu, chuyện này tôi đã không có lý do gì để thoái thác!" Tống Lão Nhị ngẩn ra, nhìn Tần Nhuyễn, cũng không nói thêm gì nữa.

Chương 238

Tâm ý của Tần Nhuyễn anh hiểu, tính cách của Tần Nhuyễn anh càng rõ.

Biết lúc này có nói gì thêm cũng vô dụng.

Bây giờ chỉ hy vọng Đản Nhi chỉ bị bọn họ trói lại, hiện tại vẫn an toàn.

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!

Mọi người hành động rất nhanh, sau khi thu dọn xong đồ đạc.

Lập tức Lão Bát ra hiệu cho một đội người đi xuống trước, còn anh ta thì đợi Tống Lão Nhị hai người cùng vào.

Tống Lão Nhị cũng không nói thêm gì.

Tình huống hiện tại, bất luận thế nào anh cũng phải đảm bảo gặp được Đản Nhi đã rồi nói sau.

Mấy người anh em rất nhanh nhẹn nhảy xuống hố nước.

Sau đó theo bùn lầy chui thẳng vào đường hầm bên dưới.

Nước trong đường hầm chỉ đến đầu gối, mấy người nối tiếp nhau chui vào, ngoài việc dính một ít bùn lầy trên người ra, thì cũng không có chuyện gì khác xảy ra.

"Đi thôi!" Lão Bát sau đó hô.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng không phí lời, là người đầu tiên nhảy xuống.

Tần Nhuyễn đi theo sau, sau đó mới là Lão Bát.

Bùn lầy dưới vũng nước này rất dày, đây là cảm nhận đầu tiên

của Tống Lão Nhị sau khi nhảy xuống.

Bùn lầy sâu đến nỗi đã ngập qua đầu gối anh.

Tuy đi lại rất phiền toái, nhưng may mắn vẫn có thể di chuyển.

Anh theo sau chui vào trong đường hầm, vừa vào đã ngửi thấy mùi hôi thối của bùn trong vũng nước.

Hiển nhiên nước ở đây e rằng mới được xả đi không lâu, mùi vị vẫn còn rất nặng!

Và khi anh không ngừng đi sâu vào trong đường hầm.

Cái mùi đó càng lúc càng nhạt đi.

Hơn nữa mực nước cũng dần dần dâng cao, dường như ở cuối đường hầm này, còn có một nguồn nước khác.

Tần Nhuyễn ở phía sau nhắc nhở.

"Chỗ này có thể là một hồ nước thông nhau, lát nữa có thể còn phải lặn, anh bơi lội thế nào?" "Tạm được, còn em?" Tống Lão Nhị hỏi.

"Tôi bơi cũng không tệ, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút!" Tần Nhuyễn nhắc nhở.

Tống Lão Nhị gật đầu.

Lão Bát thì đi theo sau lưng họ, không nói gì cả.

Chỉ không ngừng nhìn về phía trước, dường như cũng rất tò mò về tình hình bên trong.

Theo lời Lão Bát nói, anh ta hẳn là chưa từng vào đây.

Nên việc tò mò về tình hình ở đây cũng là phản ứng bình thường.

Quả nhiên, khi họ không ngừng tiến về phía trước, mực nước cũng dần dần tăng lên.

Tống Lão Nhị thậm chí còn thấy, mấy người anh em ở phía trước, đã lần lượt lặn xuống nước.

Lão Bát ở phía sau nhắc nhở.

“Yên tâm đi, lặn xuống nước tối đa hai ba mét, là sẽ ra khỏi đường hầm này!” “Sau đó cố gắng bơi lên khỏi mặt nước là được!” Tống Lão Nhị gật đầu, sau đó ra hiệu cho Tần Nhuyễn.

Hai người cùng nhau lần lượt lặn xuống nước.

Tần Nhuyễn bơi lội tốt hơn Tống Lão Nhị, điều này anh mới phát hiện sau khi xuống nước.

Tần Nhuyễn ở phía sau đẩy Tống Lão Nhị, rất nhanh Tống Lão Nhị đã chạm được vào vách đá đường hầm một bên đến cuối.

Phía trước dường như xuất hiện một không gian rất lớn.

Anh kéo tay Tần Nhuyễn, ra hiệu cô bơi lên.

Hai người đạp nước rất nhanh bơi lên phía trên, chỉ vài giây sau.

Quả nhiên họ cảm thấy đầu thoáng không, hai người đã nhô lên khỏi mặt nước.

Tống Lão Nhị lau nước trên mặt, thì thấy rất nhiều cột sáng đang quét qua quét lại.

Rất nhanh một ánh sáng rực lửa liền sáng lên ở phía trên.

Toàn bộ không gian cũng được chiếu sáng hơn một nửa.

Tống Lão Nhị thấy, là mấy người anh em vào trước đã thắp lửa lạnh.

Họ đặt một sợi dây thừng xuống bờ, gọi hai người kéo dây thừng.

Sau đó kéo họ lên.

Lão Bát thì sau đó mới lên.

Tống Lão Nhị hai người vừa lên bờ, liền đánh giá xung quanh.

Họ phát hiện, không gian ở đây quả thật không nhỏ.

Nơi họ lên có một hồ nước dài bảy tám mét.

Phía trên hồ rất cao, đèn pin cũng không chiếu tới đỉnh.

Ba mặt đều là vách đá dựng đứng, nhìn qua dường như là một hang động tự nhiên hình thành.

Còn ở phía bờ này, thì có thể thấy một hang động tự nhiên hình thành.

Vách tường bên trong rất lộn xộn, còn có rất nhiều vết nứt nhỏ.

Nhìn qua không phải tự nhiên hình thành.

Một người anh em chạy đến nói.

"Tìm thấy rồi, bọn họ đã vào hang động!" Lão Bát nghe vậy dẫn người đi qua.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cũng đi theo, quả nhiên thấy ở một bên hang động đó.

Phía trên vẽ một mũi tên, hiển nhiên là tín hiệu mà đại ca Hàn Phi của họ để lại.

"Vậy thì đừng chậm trễ nữa, thu dọn một chút lập tức xuất phát!" Lão Bát hô.

Đám thuộc hạ thì rất nghe lời, cũng không nghĩ nhiều đã có người đi trước chui vào.

Tống Lão Nhị thì nhìn lên đỉnh hồ nước, tỏ vẻ có chút nghi hoặc.

Tần Nhuyễn vội nói.

"Sao vậy?" Tống Lão Nhị lắc đầu.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy rất kỳ lạ!" "Thôi bỏ đi, đã có người

đi trước dò đường, chúng ta vẫn nên đi hội hợp trước, tranh thủ tìm được Đản Nhi!" Tần Nhuyễn gật đầu.

Ngay sau đó hai người cũng đi theo.

Con đường hầm này không dễ đi.

Chủ yếu là vì hai bên vách đá có rất nhiều tảng đá nhô ra.

Không cẩn thận là sẽ bị đá làm xước da.

Họ đi khoảng hai phút.

Rất nhanh liền thấy được lối ra của hang động.

Đồng thời còn có một luồng gió lạnh thổi ra từ bên trong.

Mấy người tăng nhanh bước chân, rất nhanh liền thấy.

Phía trước hang động này vậy mà lại xuất hiện một cảnh tượng khiến họ kinh ngạc đến sững sờ. .....

Chỉ thấy ở cuối hang động này, vậy mà lại là một khe núi khổng lồ bên trong lòng núi.

Khe núi này ít nhất phải rộng hai mươi mét, như một vách đá sừng sững chắn trước mặt mọi người.

Họ có thể mơ hồ thấy đối diện vẫn còn đường, nhưng lại không thể đi qua.

Tần Nhuyễn kinh ngạc nói.

"Sức mạnh của tự nhiên quả nhiên là tạo hóa diệu kỳ!" "Không ngờ, dưới lòng đất lại còn có hẻm núi quy mô như vậy!" "Phải đó!

Nhưng điều này cũng cho thấy, chủ nhân của ngôi mộ ở nơi này, e rằng thân phận không tầm thường!" Tống Lão Nhị nói.

Tần Nhuyễn gật đầu.

Quả thật, có thể xây dựng lăng mộ ở một nơi như vậy, nếu không

phải là quan chức hiển hách, thì ai lại có thực lực này chứ?

Họ đang nói chuyện, một bên có người kêu lên.

Chương 239

"Ê ê, tín hiệu ở đây!" "Họ đã đi qua rồi!" Tống Lão Nhị hai người ngẩn ra, thầm nghĩ bọn họ đi qua bằng cách nào?

Đây là vách đá rộng hai mươi mét mà!

Không cẩn thận rơi xuống, thì sẽ lập tức chết không toàn thây!

Hai người cũng vội vàng chạy qua.

Đến gần xem, họ mới kinh ngạc phát hiện.

Thì ra ở một bên vách núi, gần phía trong hang động này.

Trên vách đá một bên hẻm núi, vậy mà lại có một bậc thang tự nhiên hình thành.

Bậc thang này ngang dọc trên vách đá, chỉ rộng nửa mét.

Một bên là vách đá không thấy đỉnh, một bên là hẻm núi không thấy đáy.

Con đường này quả thật quá hiểm trở.

Nhưng vẫn có một tin tốt.

Đó là trên bậc thang này, có một sợi dây xích sắt được cố định.

Hẳn là Hàn Phi và bọn họ đã cho người lắp đặt khi đi qua đây.

Dùng sợi dây xích này cố định dây an toàn, thì cũng có thể miễn cưỡng đi qua.

Lão Bát dường như rất sốt ruột, thấy vậy liền hô.

"Vậy thì lấy đồ đạc ra, chuẩn bị đi qua!" Những người này đều là những kẻ "lưỡi dao vấy máu", trừ mấy người bẩm sinh có chứng sợ độ cao ra, những người khác đều không chậm trễ.

Lập tức lấy dây an toàn ra cố định vào dây xích.

Sau đó bắt đầu lần lượt đi lên.

Lão Bát trước tiên cho một đội người đi qua.

Tránh việc quá nhiều người đi lên mà làm sập bậc thang này.

Bảo họ đến đối diện rồi đốt lửa phát tín hiệu.

Còn Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cùng với Lão Bát và Lão Thất thì ở lại.

Ngoài ra còn có hai người anh em khác cũng đi theo họ, chuẩn bị đi qua đợt thứ hai.

Đội người đầu tiên chỉ mất hai mươi phút.

Đã đốt lửa ở phía đối diện.

Mọi người thấy không có vấn đề gì lớn, bèn bắt đầu lần lượt đi lên.

Lão Thất dẫn đầu, sau đó là Tần Nhuyễn và Tống Lão Nhị.

Lão Bát thì dẫn theo hai người anh em bị chứng sợ độ cao ở phía sau.

Mấy người lần lượt lên bậc thang.

Nói thật, tuy có dây xích cố định, nhưng thật sự đặt chân lên bậc thang này rồi.

Vẫn không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút run chân.

Nếu không phải ánh sáng ở đây hạn chế, e rằng ngay cả Tống Lão Nhị cũng phải đổ mồ hôi lạnh.

Còn về hai người anh em bị sợ độ cao kia, thì quả thật là khó cho họ rồi.

Lão Bát chê họ chậm, liền bảo họ đi theo sau.

Bốn người đã đi gần một nửa quãng đường.

Hai người anh em kia mới vừa đi được một phần tư.

Lão Bát thấy vậy sốt ruột nói.

"Mấy đứa mày nhanh lên, dưới này đen như mực có gì mà phải sợ!" "Nếu đại ca xảy ra chuyện, ông đây không xong với mấy đứa mày đâu!" Một trong hai người anh em vừa định nói gì đó.

Bỗng nhiên, chỉ nghe thấy tiếng "bùm" nổ vang từ sâu trong hẻm núi đối diện truyền đến.

Dường như có người đã kích nổ thuốc nổ.

Toàn bộ hẻm núi đều rung chuyển.

Một người anh em phía sau lập tức hét lên.

Tống Lão Nhị quay đầu nhìn, phát hiện vụ nổ kia vậy mà lại làm chấn động khiến bậc thang dưới chân anh rơi xuống.

May mắn phía trước anh còn có một người anh em, vội vàng kéo anh qua.

Sau đó anh liền nghe thấy người anh em đã đi qua phía trước đang gọi từ bờ đối diện.

"Bên trong có tiếng nổ, chúng ta đi xem trước!" "Mấy đứa nhanh lên!" Sau đó mấy bóng người lướt qua, họ liền đi vào trước.

Lão Bát thấy vậy mắng.

"Mấy đứa mày mà còn chần chừ, ông đây cũng không quản mấy đứa mày nữa đâu!" "Lão Thất, nhanh đi, đại ca có thể gặp chuyện!" Lão Thất nghe vậy gật đầu, lập tức tăng tốc độ.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn trong lòng cũng lo lắng cho sự an nguy của Đản Nhi.

Cũng không đi quản hai người anh em phía sau.

Tuy xảy ra chút bất ngờ, nhưng may mắn là họ cũng an toàn rồi.

Chỉ cần nhanh chóng đuổi kịp thì cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, họ chỉ vừa đi về phía trước hai ba mét.

Bỗng nhiên từng âm thanh kỳ lạ vậy mà lại truyền đến từ sâu trong hẻm núi.

Tiếng động đó khiến mấy người đều ngẩn ra.

Có một cảm giác tê dại da đầu.

Nghe qua vậy mà lại là tiếng "xột xoạt xột xoạt".

Cứ như có vô số xúc tu đang cào cấu vách đá vậy.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là, âm thanh này nghe qua tần suất vô cùng cao.

Không giống như có vật nặng nào đó đang cào cấu vách đá, mà ngược lại là một cảm giác vô cùng nhẹ.

Là vì cào cấu quá nhiều, tần suất quá nhanh, nên nghe qua mới có cảm giác xột xoạt xột xoạt.

"Chạy nhanh!" Tống Lão Nhị cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng hô.

Lão Thất phản ứng cũng rất nhanh, nghe vậy tiếp tục chạy về phía trước.

Tần Nhuyễn cũng không dám chậm trễ, khẩn trương theo sau.

Tống Lão Nhị và Lão Bát cũng đi theo phía sau.

Còn hai người anh em ở cuối cùng thấy vậy cũng vội vàng đuổi kịp.

Nhưng dù sao họ vẫn có chứng sợ độ cao.

Nên tốc độ tuy có tăng nhanh hơn một chút, nhưng cuối cùng vẫn bị mọi người kéo dãn khoảng cách.

Lão Bát thấy vậy mắng.

"Mẹ kiếp, mấy đứa mày mà còn chậm chạp là ông đây không quản nữa đâu!" Một trong những người anh em nói.

"Bát ca tôi không sao, tôi có thể theo kịp!" "Nhưng Lý Bì không được, chân cậu ấy vừa bị xước một vết, bây giờ vẫn đang chảy máu!" Lý Bì ở phía sau kêu lên.

"Tôi không sao, mấy anh chạy trước đi, tôi sẽ theo sau. ....

A!" Lý Bì chưa nói hết câu.

Bỗng nhiên liền phát ra một tiếng hét chói tai.

Tiếng hét này đến quá đột ngột, khiến mọi người đều ngẩn ra.

Ngay cả Lão Bát cũng không nhịn được quay đầu lại xem xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên Tống Lão Nhị lại phản ứng vô cùng nhanh.

Một tay vỗ vai Tần Nhuyễn liền kêu lên.

"Chạy mau!" Tần Nhuyễn lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, ngược lại Lão Thất ở phía trước đã phản ứng kịp.

Anh ta nhìn Tống Lão Nhị, lộ ra ánh mắt khâm phục.

Lập tức quay người bỏ chạy.

Tần Nhuyễn sau đó mới phản ứng kịp, cũng vội vàng bắt đầu đuổi theo.

Tống Lão Nhị càng không quay đầu lại, một mạch đi theo phía sau.

Đùa chứ, trong tình huống này mà ở lại chỗ cũ, đó chính là đang tìm chết.

Chương 240

Trong giới trộm mộ, rất nhiều người vì tò mò mà mất mạng.

Nên Tống Lão Nhị rất rõ, khi bạn hoàn toàn không nắm rõ tình hình, mà bản thân lại đang ở trong tình huống vô cùng nguy hiểm.

Tuyệt đối đừng tò mò, chạy trốn thường là hiệu quả nhất.

Chỉ khi mình ở trong tình huống tương đối an toàn, rồi hãy đi nghiên cứu rốt cuộc gặp phải cái gì, đó mới là sắp xếp tốt nhất.

Lão Bát hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy.

Nghe thấy tiếng kêu của Lý Bì, anh ta và người anh em phía sau quay đầu lại xem.

Lập tức liền thấy một cảnh tượng khiến họ kinh hồn bạt vía.

Chỉ thấy nơi Lý Bì đang đứng, vậy mà không biết từ lúc nào đã tràn lên một đám thứ.

Cái thứ đó bám vào vách đá, hành động cực kỳ nhanh chóng.

Vài hơi thở thôi, đã có rất nhiều con bò lên chân Lý Bì.

Lý Bì lúc đầu còn có thể giãy giụa, chạy về phía trước hai bước.

Nhưng những thứ đó lại cứ như dính lấy anh ta vậy.

Anh ta vừa động thì những thứ đó liền đuổi theo bò qua.

Trong chớp mắt, đã bò đầy nửa thân dưới của anh ta.

Lão Bát lúc này mới nhìn rõ.

Những thứ bám trên người Lý Bì, vậy mà lại là từng con nhện độc đốm hoa to bằng bàn tay.

Mỗi con trên người đều mọc đầy hoa văn.

Nếu không di chuyển, căn bản không thể phân biệt được chúng với màu sắc của vách đá.

Những con nhện độc đốm hoa này nhanh chóng bò đầy toàn thân Lý Bì.

Và Lý Bì cũng không thể chạy được nữa, toàn thân trực tiếp ngã vật xuống bậc đá.

Rất nhanh ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra được nữa, chỉ có thể không ngừng run rẩy tại chỗ.

Lão Bát thấy vậy thầm mắng một tiếng, quay người bỏ chạy.

Còn người anh em kia cũng có chứng sợ độ cao giống Lý Bì, lúc này cũng hoảng hốt.

Anh ta thấy, những con nhện độc đốm hoa này vì số lượng quá nhiều.

Toàn bộ tràn về phía Lý Bì.

Nhất thời vậy mà căn bản không có chỗ nào chứa nổi chúng, có con vậy mà đã tràn về phía anh ta.

Người anh em này cũng là một kẻ lì lợm, thấy tình hình không ổn liền một chưởng đập chết một con nhện độc đốm hoa đang đến gần.

Sau đó quay người bỏ chạy.

Lúc này Lão Thất đã thành công nhảy lên bờ.

Tần Nhuyễn cũng khẩn trương theo sau.

Tống Lão Nhị lúc này cuối cùng cũng có thời gian quay đầu lại nhìn tình hình phía sau.

Lão Bát đã không còn xa họ nữa.

Nhưng người anh em phía sau kia thì có chút xui xẻo rồi.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, vô số nhện độc đốm hoa vậy mà cũng tràn về phía anh ta.

Còn về Lý Bì, thì đã sớm không biết ở đâu nữa rồi.

Tống Lão Nhị quay người nhảy lên bờ.

Lão Bát cũng rất nhanh chạy đến.

Anh ta trước khi lên bờ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau người anh em kia đã bị một chuỗi dài nhện độc đốm hoa đuổi theo.

Có con vậy mà đã bò lên lưng anh ta.

Người anh em kia mặt đầy kinh hãi kêu lên.

"Bát ca cứu tôi cứu tôi!" Lão Bát hiển nhiên có quan hệ không tệ với họ, nghe vậy mắt có chút đỏ hoe, lập tức liền muốn quay lại.

Lão Thất vội kêu lên.

"Tôi đi cùng anh!" Tống Lão Nhị thấy vậy vội nói.

"Vô dụng thôi, anh ta không sống được đâu!" "Anh có ý gì?" Lão Bát hỏi.

"Mấy người nhìn tay anh ta!" Mọi người nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy tay người anh em kia không biết từ lúc nào đã lộ ra xương cốt trắng hếu.

Da trên xương, như chất lỏng vậy, vậy mà lại đang nhanh chóng tan chảy!

"Nhện này có kịch độc!

Độc tính vậy mà lại có thể ăn mòn da thịt, cái này cũng quá đáng sợ rồi!" Tần Nhuyễn không nhịn được lùi lại hai bước.

Tống Lão Nhị nói.

“Loại nhện độc đốm hoa này sống ở dưới hẻm núi, quanh năm không thấy ánh mặt trời!” “E rằng mắt đã sớm thoái hóa rồi!” “Chúng nó dựa vào mùi máu và động tĩnh để phân biệt kẻ địch!” “Vừa rồi chân Lý Bì bị xước chảy máu, chúng ta mới may mắn thoát được!” “Tay người anh em kia vừa nhìn là đã chạm vào con nhện độc đốm hoa đó rồi!” “Hơn nữa những con nhện độc đốm hoa đó vẫn đang đuổi theo anh ta, ai biết những thứ đó có bò lên được không!” “Chúng ta không thể ở lại đây, phải nhanh chóng đi thôi!” Lão Bát nghe vậy cắn răng nhảy lên bờ, sau đó rút súng trường ba tám ra quay đầu nhìn người anh em kia nói.

“Xin lỗi nhé!” Kèm theo tiếng “bùm” là một phát súng.

Lão Thất vội hô.

“Đi đi!

Nhanh đi!” Sau đó nhóm người quay người bỏ chạy, căn bản không dám có chút dừng lại nào.

Tống Lão Nhị nhìn Lão Thất và Lão Bát, trong lòng cũng bất lực.

Anh có thể thấy, hai người này đối xử với thuộc hạ vẫn rất tốt.

Nhưng cục diện vừa rồi thật sự đã không còn cách nào cứu vãn.

Hơn nữa chậm trễ nữa thì có thể ngay cả họ cũng phải bỏ mạng.

Mà điều này khiến Tống Lão Nhị có chút không hiểu.

Trong giới trộm mộ, tuy phần lớn người lòng dạ đều rất đen tối.

Nhưng cũng không thiếu một số người, vẫn rất trọng nghĩa khí!

Nhưng Hàn Phi này, từ lời đồn mà nói, sao cũng không giống một người trọng tình nghĩa.

Sao ngược lại những thuộc hạ của anh ta, vậy mà lại có chút trọng tình nghĩa chứ?

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc để băn khoăn những điều đó.

Mấy người không ngừng chạy về phía trước.

Năm sáu phút sau, họ liền thấy.

Một vách đá chắn trước mặt mọi người.

Con đường rộng lớn đến đây, vậy mà lại hết đường.

Nhưng điều kỳ lạ là đội người vừa đi qua kia, vậy mà không thấy một ai.

Họ đã đi đâu rồi?

Tống Lão Nhị đang suy nghĩ, bỗng nhiên Lão Thất phía trước kêu lên.

"Ở phía trên!" Vừa nói ánh đèn đã chiếu qua.

Tống Lão Nhị lúc này mới thấy, thì ra đến đây.

Đường hầm vậy mà lại mở ở phía trên.

Có một sợi dây thừng vẫn còn treo lơ lửng giữa không trung.

Nhóm người trước đó chắc là đã bám dây thừng đi lên rồi.

Phía trên có một cái hang tròn rộng hai mét.

Bên trong tối đen như mực không nhìn thấy gì cả.

Tiếng xột xoạt xột xoạt phía sau đã rất nhẹ rồi.

Những con nhện độc đốm hoa đó dường như không đuổi theo.

Lão Bát lo lắng cho Hàn Phi, vội vàng hô.

"Vậy thì đừng chậm trễ nữa, nhanh chóng đi lên!" Sau đó là người đầu tiên bám dây thừng leo lên.

Đường hầm phía trên này không cao, khoảng ba bốn mét.

Mà trong số những người có mặt, trừ Tần Nhuyễn thân thủ kém một chút ra, việc leo lên độ cao như vậy, thì đều rất dễ dàng.

Chương 241

Tống Lão Nhị ở phía dưới giúp đẩy, Lão Bát và những người khác ở phía trên kéo, Tần Nhuyễn cũng được đưa lên.

Và khi Tống Lão Nhị đi lên, liền phát hiện đường hầm này vậy mà lại có dấu vết đào đắp nhân công.

Lão Bát nhìn đường hầm nói.

"Tống tiên sinh, trước đó nghe anh em cậu là Đản Nhi nói, lối vào này là sinh môn!" "Chắc hẳn chỉ chính là nơi này rồi!" Tống Lão Nhị nghe vậy gật đầu.

Trong hệ thống trộm mộ của phái Tống Lão Nhị.

Cái gọi là sinh môn của cổ mộ, kỳ thực chính là con đường sống mà người xây dựng cổ mộ để lại cho mình.

Thời xưa có thể dùng đến quy mô nhân lực lớn như vậy để xây dựng, hơn nữa còn yêu cầu người xây mộ phải chôn cùng.

Thì chỉ có cổ mộ của vương công quý tộc mà thôi.

Dù sao người bình thường cũng không có yêu cầu tuyệt đối như vậy.

Và đối với loại cổ mộ lớn này, muốn đi vào từ lối vào bình thường, nghiễm nhiên là vô cùng nguy hiểm.

Mà tìm kiếm con đường bí mật do công nhân xây dựng cổ mộ để lại, tự nhiên sẽ an toàn hơn nhiều.

Do đó cũng được gọi là sinh môn.

Và ở đây có dấu vết đào đắp nhân công rất rõ ràng, mà toàn bộ đường hầm không lớn.

Họ đều cần phải cúi lưng tiến về phía trước, hiển nhiên nơi này khi xây dựng, đã vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ.

Không thể nào còn xây cho mình một đường hầm có thể đi lại thẳng đứng được.

Lão Bát đi đầu, mấy người đi theo sau.

Quả nhiên rất nhanh họ liền phát hiện, đường hầm này còn khó đi hơn họ tưởng.

Đi về phía trước khoảng bảy tám mét, đường hầm liền bị một tảng đá lớn từ phía trên rơi xuống chắn mất lối đi.

Tảng đá lớn này dường như là một khối liền, công nhân lúc đó chắc là không thể phá vỡ.

Nên đã đào một đường hầm nhỏ dưới tảng đá lớn, đi vòng qua dưới đất.

Đường hầm này quá nhỏ, mấy người chỉ có thể tháo ba lô xuống, sau đó cho một người đi qua trước.

Sau đó dùng dây thừng kéo ba lô qua, cuối cùng những người còn lại mới lần lượt chui qua.

Chui qua tảng đá lớn xong, đường hầm bên trong cũng trở nên càng chật hẹp hơn.

Nhưng may mắn là, họ thấy ánh đèn pin yếu ớt đang nhấp nháy phía trước.

Hiển nhiên nhóm người đi trước họ, dường như đang ở phía trước.

“Đi!” Lão Bát vội vàng hô.

Mấy người không ngừng nghỉ chạy về phía trước.

Quả nhiên, chỉ ba phút sau, họ liền thấy nhóm người đến trước đó.

Nhưng lúc này chỉ còn lại một người anh em, đang cầm đèn pin, dường như là chuyên môn đợi họ.

"Tình hình thế nào?" Lão Bát tiến lên hỏi.

Người anh em kia chỉ vào mặt đất, Tống Lão Nhị và những người khác liền thấy.

Trên mặt đất này, vậy mà lại bị nổ tung một khe hở.

Và bên dưới ánh đèn sáng rực, bóng người lướt qua lướt lại, dường như có không ít người.

"Đại ca ở ngay dưới đó, chúng tôi đã hội hợp rồi!" "Bát ca anh không cần lo lắng nữa đâu!" Lão Bát nghe vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hô.

"Tống tiên sinh, bạn của anh cũng ở dưới đó, chúng ta xuống thôi!" Tống Lão Nhị gật đầu, nghe thấy Đản Nhi ở dưới đó, lòng anh mới có chút thả lỏng.

Sau đó Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn liền theo Lão Bát và những người khác trượt xuống theo sợi dây thừng.

Và khi hai người đi vào không gian bên dưới, lập tức họ liền phát hiện.

Phía dưới này, vậy mà lại là một gian mộ thất.

Toàn bộ mộ thất được đèn chiếu sáng choang, Tống Lão Nhị thấy mười mấy người đang lục lọi đồ đạc.

Dường như ở đây có thứ gì đó tốt.

Nhưng lúc này anh cũng không có hứng thú đi xem, trong đám

người đi tìm Đản Nhi.

Quả nhiên, rất nhanh anh liền thấy một thằng béo nhỏ chạy về phía họ.

Không phải Đản Nhi thì là ai.

Đản Nhi thấy Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn cũng rất kinh ngạc.

Nhưng tỏ vẻ rất vui mừng.

"Nhị ca Nhị tẩu, hai người sao lại đến đây?" "Nhìn chỗ này đi, tuyệt đối là một hoàng lăng đó!" Tống Lão Nhị thì không có khí sắc tốt, vừa xuống đất liền một tay kẹp cổ Đản Nhi, hạ thấp giọng nói.

"Bảo mày mẹ kiếp đến đây bán hàng, sao mày lại còn đi theo xuống mộ!" "Mày không muốn sống nữa à!" Đản Nhi ngẩn ra, cũng hạ thấp giọng cười nói.

"Nhị ca anh không biết đâu, Hàn Phi kia nói chỉ cần tôi đi theo họ xuống xem!" "Thì sẽ tăng ba thành giá thu mua đã thỏa thuận trước đó!" "Tôi nghĩ chúng ta sau này không phải sẽ đi theo Nhị tẩu kiếm sống sao, không có chút vốn liếng này thì làm sao được!" "Hơn nữa họ nói, tôi chỉ cần xuống xem thôi, không cần tôi làm gì cả!" Tần Nhuyễn một bên nghe vậy nhíu mày nói.

"Vậy thì cái này không thể chấp nhận được, người của họ tìm đến chúng ta!" "Nói cậu gặp chuyện, chúng ta mới vội vàng đến đây đó!" "À?

Tôi không gặp chuyện gì cả mà!" Đản Nhi có chút ngơ ngác.

Tống Lão Nhị thì đã cảm thấy điều bất thường, anh thấy một người đàn ông trung niên đen sạm một bên đang nhìn chằm chằm về phía họ.

Dường như chính là đại ca Hàn Phi của nhóm người này.

Tống Lão Nhị hạ thấp giọng nói.

“Cái này mẹ kiếp chính là một cái bẫy, cố ý dẫn chúng ta đến đây!” “Tôi đoán Hàn Phi cũng không tự tin có thể một mình nuốt trọn cái cổ mộ này!” “Mẹ kiếp dẫn chúng ta đến làm bia đỡ đạn!” “Không đời nào chứ?

Vậy có cần chúng ta trước tiên...” Đản Nhi vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu, ý là ra tay trước!

Tống Lão Nhị giữ anh ta lại.

“Trước tiên cái quỷ gì, họ thấy ai cũng có súng!” “Ông đây chỉ có một khẩu súng đất, căn bản không phải đối thủ của họ!” “Bây giờ vẫn nên đừng làm lớn chuyện thì hơn!” “Tự mình cẩn thận, liệu tình hình mà hành động đi!” Đản Nhi và Tần Nhuyễn vội vàng gật đầu.

Đản Nhi dường như có chút tự trách, đưa Tần Nhuyễn ra sau lưng mình.

Quả nhiên, khi họ đang nói chuyện.

Người đàn ông trung niên đen sạm kia quả nhiên đi về phía họ.

Vừa đi vừa cười nói.

“Chắc hẳn vị này là Tống huynh đệ rồi!” “Cửu ngưỡng cửu ngưỡng, nghe nói Tống huynh đệ quan long thuật vô cùng tuyệt vời!” “Hôm nay có duyên gặp mặt, thật là vinh hạnh của Hàn mỗ!” Tống Lão Nhị cười gượng gạo.

“Hàn Phi đại ca phải không, tôi cũng nghe Đản Nhi nói qua!” “Theo lý mà nói anh em tôi và con nuôi của anh là anh em kết nghĩa!” “Tôi phải gọi anh một tiếng chú!” “Nhưng tôi thấy anh cũng còn trẻ, gọi chú e rằng sẽ làm anh già đi!” “Ha ha!

Chúng ta cứ xưng hô theo ý mình, anh gọi tôi Phi ca là được!” Hàn

Phi cười nói, trong mắt lại có sự cảnh giác khó nhận thấy.

Tống Lão Nhị cười, còn một bên rất nhanh một thanh niên liền chạy đến.

"Anh là Nhị ca của Đản Nhi à!" "Tôi là Mã Phao, anh em kết nghĩa của Đản Nhi ca, sau này anh cũng là Nhị ca của tôi!" "Lại đây, gọi Nhị ca!" Mã Phao rất tự nhiên, kêu gọi mấy người anh em xung quanh hô to.

Những người anh em kia cũng nể mặt cậu ta, từng người cung kính hô.

"Chào Nhị ca!" "Chào Nhị ca!" ....

Tống Lão Nhị nặn ra một nụ cười, coi như đáp lại.

Hàn Phi cười nói.

"Hôm nay có duyên gặp mặt, cũng là vinh hạnh của Hàn mỗ!" "Tống lão đệ, quy mô của cổ mộ này đủ lớn đó!" "Hay là anh em chúng ta hai người liên thủ, khai quật nơi này?

Đồ đạc năm năm chia thế nào?" Lời Hàn Phi nói bất kể có thật lòng hay không, đã là rất nể mặt rồi.

Nếu là thật lòng, Tống Lão Nhị nhận lời thì cũng là xong.

Nhưng vấn đề là, anh rất rõ Hàn Phi này khẳng định không thể tốt bụng như vậy.

Chắc là trong lòng có tính toán khác rồi.

Tần Nhuyễn hiển nhiên cũng đã nhìn ra, kéo kéo tay áo Tống Lão Nhị.

Ra hiệu anh cái này không thể đồng ý.

Đồng ý rồi thì sẽ lên "thuyền giặc".

Tuy nhiên Tống Lão Nhị lại nắm tay cô, ra hiệu cô đừng vội.

Sau đó nhìn Hàn Phi nói.

“Phi ca đã mời tiểu đệ không dám không nghe a!” “Chỉ là chúng tôi vì lời nói ít, thân thủ cũng bình thường!” “Việc năm năm chia này quả thật không dám, hơn nữa chuyến này tôi chủ yếu là để tìm anh em tôi!” “Nay đã tìm thấy rồi, tự nhiên cũng thấy mãn nguyện rồi!” “Chỉ là nay đường về đã bị cắt, Phi ca nếu có nhu cầu cứ việc nói!” “Còn về đồ đạc, chúng tôi sẽ không nhúng tay vào!” Tần Nhuyễn nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng hiểu được ý Tống Lão Nhị.

Quả thật là cô nghĩ quá đơn giản rồi.

Chẳng lẽ thật sự tìm được Đản Nhi, họ là có thể đi được sao?

Hiển nhiên, họ không đi được rồi!

Chương 242

Ít nhất bây giờ không đi được rồi!

Đây là một dương mưu, một cái bẫy mà chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra.

Một cái bẫy khiến họ đến đây rồi không thể rời đi.

Hàn Phi là người thế nào?

Một tên trộm mộ khét tiếng.

Hơn nữa còn có chút thiên hướng phong cách làm việc của bọn "giải lĩnh".

Nhưng nếu bạn nói anh ta là hậu duệ của giải lĩnh, thì quả thật là quá vũ nhục môn phái giải lĩnh.

Hàn Phi này bách vô cấm kỵ, căn bản chính là một kẻ điên.

Anh ta trộm mộ không có bất kỳ thủ đoạn hệ thống nào, có thể phá vỡ mạnh bạo thì tuyệt đối không giữ tay.

Dù sao ngôi mộ anh ta đã từng đến, trừ những thứ có thể mang đi, còn lại không bị nổ tung thì cũng bị đốt cháy.

Nói người này là một kẻ không có giới hạn, cũng không quá lời.

Nhưng đây là lời đồn bên ngoài về anh ta.

Người này rốt cuộc ra sao, Tống Lão Nhị hiện tại cũng không tiện phán đoán.

Ít nhất Lão Bát và những người anh em kia nhìn qua vẫn khá có tình có nghĩa.

Mã Phao đối với anh ta cũng nhìn qua rất chân thành.

Những người này dường như hoàn toàn khác với Hàn Phi.

Nhưng tại sao những người này lại tụ tập lại với nhau, Tống Lão Nhị thì không thể biết được.

Và bây giờ lý do họ không đi được.

Thứ nhất là một phần bậc thang vách đá mà họ đến đã bị đứt, tuy phía trên có dây xích sắt.

Nhưng mạo hiểm quay về vẫn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thứ hai là dưới nơi đó còn có nhện độc đốm hoa, chạm phải là chết.

Mạo hiểm quay về quả thật không phải là hành động sáng suốt.

Thứ ba, e rằng Hàn Phi cũng sẽ không để họ rời đi.

Nếu thật sự trở mặt, khẩu súng trong tay đối phương có thể dễ dàng lấy mạng họ.

Cân nhắc tổng thể, vẫn là giả vờ như không biết gì.

Trước tiên làm bia đỡ đạn cho đối phương thì tốt hơn.

Dù sao vẫn còn Lão Bát và những người anh em kia đang nhìn.

Hàn Phi dù có muốn dùng họ làm bia đỡ đạn, cũng không thể quá lộ liễu.

Dù sao một hảo hán vẫn cần ba người giúp đỡ mà.

Anh ta nếu thật sự làm lạnh lòng đám anh em này, thì sẽ không có ai đi theo anh ta nữa.

Đản Nhi thì không nghĩ nhiều như vậy.

Vẫn tưởng Tống Lão Nhị hứng thú với nơi này, vội nói.

“Đã vậy thì chúng ta đừng phí lời nữa, Phi ca bên kia lối vào anh đã nghĩ ra cách mở chưa?” Hàn Phi nghe vậy cười.

“Ôi!

Kỹ thuật của tôi không được rồi, e rằng lần này vẫn phải nhờ Tống lão đệ!” “Chúng ta qua xem sao?” Vừa nói Hàn Phi liền nhường đường, ra hiệu họ đi theo.

Tống Lão Nhị vỗ Tần Nhuyễn, bảo cô đừng lo lắng.

Theo Hàn Phi vừa đi về phía trước, vừa cẩn thận đánh giá nơi này.

Gian mộ thất này rất lớn.

Ít nhất phải bằng bốn năm sân bóng rổ.

Khắp nơi đều chất đầy đá, có tảng đá thậm chí còn được điêu khắc ra một số hình dáng.

Nhưng vẫn chưa kịp sử dụng.

Hàn Phi vừa đi vừa hỏi.

“Tống lão đệ đã là người trong nghề, không ngại nói xem gian mộ thất này dùng để làm gì không?” “Tôi là người thô lỗ, chỉ biết lấy đồ kiếm tiền, công dụng của cổ mộ là gì, tôi thật sự không nói ra được đâu” Tống Lão Nhị thấy anh ta muốn thăm dò, cũng bất lực, nhìn xung quanh nói.

“Đây dường như là một nơi điêu khắc đá!” “Đường hầm phía trên kia, chắc là do công nhân đào ra khi khai thác vật liệu đá!” “Sau đó ở đây gia công thành những đồ tùy táng bằng đá cần thiết trong cổ mộ!” Hàn Phi nghe vậy mặt đầy kinh ngạc nói.

“Lợi hại a!

Anh nói vậy hình như đúng là như vậy!” “Đúng rồi, vậy anh xem cái cửa mộ phía trước này có thể mở được không?” Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến nơi.

Tống Lão Nhị lập tức thấy, phía trước xuất hiện một cánh cổng đá

khổng lồ.

Trên cánh cổng đá ngay cả một lỗ khóa cũng không thấy.

Hiển nhiên là sau khi nơi này bị bỏ hoang, liền trực tiếp bị phong kín.

Hơn nữa nhìn tình hình này, e rằng không có ý định mở ra nữa.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, khe hở mà họ đi xuống, cũng là do trước đó bị nổ tung ra.

Có lẽ vụ nổ mà họ gặp phải trên bậc thang, chính là do kích nổ khi mở khe hở này.

Và nói như vậy cũng vô cùng hợp lý.

Công nhân xây dựng nơi này lúc đó, chắc là đã sớm biết nơi này sau khi hoàn thành sẽ bị bỏ hoang rồi phong kín.

Nên đường hầm của họ được đào ở phía trên đỉnh mộ thất này.

Mà lối vào lại không mở ở bên trong mộ thất này.

Như vậy cũng có thể tránh việc nơi này bị phong kín mà cắt đứt đường thoát thân của họ.

Tống Lão Nhị nói.

“Cánh cửa mộ này trừ phi dùng thuốc nổ, bằng không là không mở được!” “Tôi rất tò mò!” “Tò mò?

Cái gì?” Hàn Phi hỏi.

“Thứ nhất, phía trên là đường hầm sinh môn, mấy người làm sao phát hiện ở nơi này còn giấu một mộ thất?” “Thứ hai, tại sao mấy người không đi thẳng từ sinh môn phía trên mà vào?” “Ngược lại lại chạy đến đây muốn mở cánh cửa mộ này!” “Tuy ở đây quả thật có một cánh cửa, nhưng có sinh môn ở phía trên, theo lý mà nói trực tiếp

đi qua từ phía trên không phải tốt hơn sao?" Hàn Phi nghe vậy không khỏi cười, nhưng anh ta không có ý định giải thích.

Mà là Mã Phao một bên chạy đến, cười nói.

"Nhị ca, anh không biết đó thôi!" "Cổ mộ này tôi trước đó đã từng đến rồi!" "Chính là lần Đản Nhi cứu tôi đó!" "Lần đó tôi chính là từ đường hầm thoát thân phía trên một mạch chạy ra ngoài!" "Cuối cùng rơi xuống đầm nước, sau đó bị cuốn ra ngoài." "Sau này bên ngoài gặp được Đản Nhi ca!" "Nên tôi biết con đường hầm thoát thân đó tiếp tục đi vào là nơi nào!" "Tiếp tục đi vào là sẽ trực tiếp chạy đến lối vào cổ mộ mà chúng ta vào lần trước!" "Đó là hướng rời khỏi cổ mộ, không phải tiếp tục đi sâu vào!" Tống Lão Nhị nghe vậy gật đầu, thì ra là như vậy.

Nhưng anh cũng đã nhận ra, lời Mã Phao nói có vấn đề.

Cái này không phải cậu ta đang nói dối, mà là cậu ta không suy nghĩ chu toàn.

Nếu đường hầm phía trên là trực tiếp thông đến lối vào cổ mộ!

Thì lối vào cổ mộ đi vào không thể nào chỉ có con đường thoát thân này để đi!

Bằng không những người ra vào chôn cất lúc đó làm sao mà vào được?

Nên Mã Phao chỉ là tình cờ mà vào đường hầm thoát thân.

Chứ không thể nói rõ, phía trên không có con đường khác có thể tiến vào tầng sâu của cổ mộ.

Tống Lão Nhị nói hết suy nghĩ của mình một lần.

Khiến Mã Phao cả người đều ngẩn ra.

Hàn Phi một bên cũng không có khí sắc tốt nói.

“Bảo mày bình thường học hỏi cho tốt, lại cứ làm tao mất mặt!” “Ông đây đã bị mày dẫn đi lạc lối!” Mã Phao nghe vậy vội nói.

“Không phải nghĩa phụ, tuy Nhị ca nói đúng, nhưng chúng ta ở đây đã tìm thấy mộ thất, vậy còn lên trên phí sức làm gì chứ!” “Trực tiếp nổ tung cánh cửa mộ này, không phải có thể tiếp tục đi sâu vào sao?” Tống Lão Nhị nói.

“Chưa chắc, nơi này chỉ là nơi khai thác đá!” “Không phải là khu vực trung tâm cổ mộ!” “Nên sau khi nổ tung, e rằng cũng không phải là con đường chính dẫn vào cổ mộ!” “Tôi thì lại thấy không bằng vẫn đi đường hầm thoát thân phía trên nhanh hơn!” “Đúng rồi, tôi trước đó nghe Đản Nhi nói, lần trước mấy người vào rất nhiều người!” “Nhưng cuối cùng chỉ có một mình cậu sống sót thoát ra!” “Mấy người gặp phải chuyện gì sao?” “Nếu tiện xin hãy nói rõ trước, dù sao lần này chúng ta cũng có không ít người gặp nạn đó!” Hàn Phi nghe vậy nói.

“Chuyện này tôi biết, thằng nhóc này nói bọn họ lần trước vào, không biết gặp phải thứ quỷ quái gì!” “Họ một mạch đi đường, người vậy mà lại càng lúc càng ít!” “Rốt cuộc là làm sao lạc mất họ cũng không biết!” “Đến cuối cùng thằng nhóc này thấy không ổn liền bắt đầu điên cuồng chạy, cuối cùng tình cờ chạy thoát ra ngoài.

“Còn những người khác không một ai thoát ra!” “Ôi, cái này cũng là điều tôi muốn làm rõ lần này khi vào đây!” “Chuyện này quá mẹ kiếp quỷ dị rồi!” Tống Lão Nhị nghe vậy khẽ nhíu mày.

Tuy không biết lời Hàn Phi nói có thật hay không, nhưng hiển nhiên cổ mộ này e rằng không yên bình.

Hơn nữa mình hiện tại khá phối hợp.

Theo lý mà nói Hàn Phi không cần thiết phải giấu giếm mình.

Dù sao bia đỡ đạn cũng phải dùng vào lúc thích hợp.

Nếu cứ một lòng muốn giết mình, thì đó không phải là bia đỡ đạn nữa.

Tống Lão Nhị nói.

“Tôi vẫn cảm thấy, đi đường trên tốt hơn!” “Nơi này là phần dưới của núi, tùy tiện dùng thuốc nổ bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn đến núi sập!” “Đến lúc đó bị chôn sống, không phải chuyện đùa đâu!” Hàn Phi nghe vậy trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Chương 243

"Tống lão đệ là một người có tay nghề, Hàn mỗ tôi bội phục!" "Vậy thì nghe Tống lão đệ, chúng ta quay ngược lại đi đường trên!" Nhiều người như vậy, muốn quay ngược lên cũng là một phiền phức.

Tống Lão Nhị thấy có thời gian, liền muốn dặn dò Đản Nhi thêm vài câu.

Thằng nhóc này thân thể phát triển đầu óc đơn giản, cũng muốn bảo nó cảnh giác một chút.

Kết quả ai ngờ Mã Phao lại dường như rất hứng thú với Tống Lão Nhị, cứ không chịu đi, quấn lấy anh hỏi đông hỏi tây.

Khiến Tống Lão Nhị không cách nào ở riêng với Đản Nhi, cuối cùng chỉ có thể tùy tiện tìm một vấn đề hỏi họ làm sao phát hiện ra mộ thất này.

Mã Phao nói, phát hiện ra nơi này hoàn toàn là một sự tình cờ!

Họ vốn tưởng nơi này là đặc ruột.

Kết quả có một cái mũ sắt rơi xuống.

Cái mũ sắt đó làm bằng sắt có chút trọng lượng, rơi xuống đất xong động tĩnh không đúng.

Hàn Phi liền nghe ra.

Hàn Phi này tuy nhân phẩm không ra sao, nhưng dù sao vẫn có một vài thủ đoạn.

Bằng không cũng không thể làm lớn đến vậy.

Anh ta nghe ra phía dưới này có không gian, nên liền cho người dùng thuốc nổ phá ra.

Sau đó liền phát hiện ra mộ thất phía dưới này.

Tống Lão Nhị gật đầu, đối với năng lực của Hàn Phi anh không nghi ngờ.

Chỉ là không ngờ gã này vậy mà cũng có công phu trên tai.

Chẳng lẽ đây cũng là lúc anh ta theo sư phụ học được khi còn là "ấm tử" (đệ tử chuyên đi thăm dò)?

Họ bên này có câu không câu hàn huyên.

Còn bên kia người của Hàn Phi đã bắt đầu lần lượt leo lên.

Mã Phao là người duy nhất trong nhóm người trước đó sống sót thoát ra khỏi đây.

Nên, Hàn Phi rất nhanh gọi cậu ta lên trước để ổn định mọi người.

Ít nhất không thể để mọi người chạy lung tung để tránh xảy ra vấn đề gì.

Còn người của Hàn Phi vẫn còn một số, lúc này cũng đang sắp xếp đi lên.

Tống Lão Nhị ba người hiếm khi có thời gian ở riêng, anh liền vội nhắc nhở Đản Nhi.

Bảo cậu ta tự mình cẩn thận, cổ mộ này e rằng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tiếp tục đi xuống rất có thể sẽ gặp biến cố.

Đản Nhi gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Và khi hai người họ đang nói chuyện, Tần Nhuyễn lại bị một pho tượng đá bên cạnh thu hút sự chú ý.

Tống Lão Nhị hai người quay đầu lại nhìn.

Phát hiện đó là một pho tượng ngựa đá điêu khắc.

Con ngựa này cao lớn uy mãnh, nhưng đáng tiếc là chỉ điêu khắc nửa phần trước.

Ngay cả mông ngựa cũng chưa điêu khắc ra.

Hơn nữa điều rất kỳ lạ là, tảng đá phía sau mông ngựa, vậy mà lại thô to!

Trông không hợp với hình dáng tổng thể của cả con ngựa.

Dù sao rất giống con ngựa này đang kéo thứ gì đó khổng lồ.

Tống Lão Nhị hỏi.

"Con ngựa này có vấn đề gì sao?" Tần Nhuyễn lắc đầu.

"Cái này hẳn là để điêu khắc xe ngựa!" "Nhưng điêu khắc trực tiếp cứng nhắc như vậy, độ khó rất lớn!" "Đặc biệt là phần thùng xe ngựa lại lớn và phức tạp, không cẩn thận có thể toàn bộ tượng đá sẽ bị bỏ đi!" "Nhưng anh nhìn xem!" Vừa nói Tần Nhuyễn liền chỉ vào gần pho tượng đá này.

Tống Lão Nhị hai người liền thấy.

Gần nơi này vậy mà còn có những pho tượng đá cùng quy mô không dưới vài chục con.

Hơn nữa phần lớn đều đã điêu khắc phần đầu ngựa.

Duy chỉ không tiến hành điêu khắc phần thùng xe.

Đản Nhi cười nói.

"Ôi!

Hai người nói có kỳ lạ không, sao những người thợ điêu khắc này đều chỉ thích điêu khắc đầu ngựa vậy?" "Có phải vì thùng xe quá khó không?" Tần Nhuyễn lắc đầu nói.

"Một cổ mộ quy mô lớn như vậy, công nhân điêu khắc e rằng cũng

không thiếu!" "Một người không biết điêu khắc, không thể nào tất cả công nhân được tìm đến đều không biết điêu khắc chứ!" "Tôi đoán họ hẳn là làm việc theo kiểu dây chuyền, công nhân điêu khắc chỉ chịu trách nhiệm điêu khắc một phần!" "Việc hình thành tình huống này, có thể là do công nhân điêu khắc phần thùng xe chưa tiến hành đến lô hàng này!" "Chúng ta đi xung quanh xem, biết đâu có những thứ đã điêu khắc xong!" "Bây giờ?" Tống Lão Nhị ngẩn ra, bên kia rất nhanh là đến lượt họ rồi.

Tần Nhuyễn nói.

"Những điêu khắc ở đây là dùng để làm đồ tùy táng!" "Biết đâu có thể thấy một số điêu khắc kiểu bích họa, hiểu biết thêm về cổ mộ này, đối với chúng ta chỉ có lợi!" Tống Lão Nhị nghe vậy thấy có lý, liền vội gật đầu.

Gian mộ thất này khắp nơi chất đống rất nhiều đồ điêu khắc.

Trước đó người của Hàn Phi đã đi qua một lượt, xác định ở đây trừ đồ điêu khắc ra thì không có gì khác.

Và những người này là cầu tài, tự nhiên sẽ không chọn mang theo những tảng đá không đáng tiền này.

Nên đều không động đến.

Ba người đi dạo quanh một vòng, rất nhanh liền thấy một pho tượng khắc hình thú nhỏ bị vỡ.

Pho tượng khắc này điêu khắc dường như là một con thú một sừng.

Cụ thể là chủng loại gì thì không nhìn ra.

Sừng của con thú một sừng trên đầu đã bị gãy.

Tần Nhuyễn từ bên cạnh nhặt lên ghép vào, quả nhiên là một khối

liền.

Tần Nhuyễn nói.

“Phong cách điêu khắc ở đây đều là thời Liêu đại!” “Xem ra đây là một cổ mộ của nước Liêu!” “Hả?” Bỗng nhiên, sắc mặt Tần Nhuyễn biến đổi.

Tống Lão Nhị ngẩn ra, vội vàng nhìn theo ánh mắt cô.

Quả nhiên anh liền thấy.

Trên sừng của con thú một sừng này, vậy mà lại có một chỗ điêu khắc một hoa văn.

Hoa văn đó vừa vặn nằm ở chỗ bị gãy.

Dường như là khi điêu khắc người thợ không kiểm soát tốt lực tay, mà làm gãy nó.

Khi ghép sừng vào, lập tức liền hiện ra một bức hoa văn giống như vân nước.

Thấy hoa văn này, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đều ngẩn ra.

Hai người không khỏi nhìn nhau một cái.

Bởi vì hoa văn này, họ đã từng thấy qua.

Chính là trên mấy món văn vật thời Liêu đại mà ông lão tóc bạc, người buôn hàng chợ đen đã đánh rơi ở cửa hàng mấy hôm trước.

“Ông lão tóc bạc đó nói thứ này là ông ta thu được từ khu vực Liêu Dương!” “Không phải là gần đây chứ!” Tống Lão Nhị kinh ngạc nói.

Tần Nhuyễn gật đầu.

“Rất có thể là như vậy!” “Nhưng hoa văn này rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩa gì?” “Chẳng lẽ cổ mộ này là của Da Luật Hải?” Tống Lão

Nhị lắc đầu.

“Da Luật Hải sao lại xây dựng cổ mộ ở đây?” “Hơn nữa chỉ là hoa văn giống nhau, cũng không có bằng chứng trực tiếp a!” “Vạn nhất đây là một loại totem, rất nhiều người đều dùng thì sao?” Tần Nhuyễn lắc đầu nói.

“Cái này tôi cũng không biết, nhưng chúng ta hiện tại điều duy nhất nắm được là hoa văn này có liên quan đến Da Luật Hải!” “Mà Da Luật Hải lại là một người không có danh tiếng lớn trong thời Liêu quốc!” “Anh ta phụ trách xây dựng cổ mộ, loại hoa văn này cũng có thể là huy hiệu cá nhân của chính anh ta!” “Cứ như rất nhiều đồ gốm sứ hiện đại, đều khắc tên đại sư, thấy cái dấu hiệu này liền biết là do đại sư nào chế tác vậy!” Tống Lão Nhị cười.

“Em không định nói, Da Luật Hải này cũng có sở thích xây dựng cổ mộ chứ!” “Anh ta xây dựng cổ mộ, đều phải để lại huy hiệu của mình sao?” “Để người khác biết ngôi cổ mộ này xuất phát từ tay của ta Da Luật Hải sao?” “Cũng chưa chắc!” Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị thì lại cảm thấy chuyện này huyền ảo.

Ngay khi họ đang thảo luận, một bên lại truyền đến tiếng gọi của Hàn Phi.

Tống Lão Nhị nói.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, chúng ta phải nghĩ cách sống sót thoát ra trước đã!” “Còn về cổ mộ này có phải của Da Luật Hải hay không, thì có liên quan gì đến chúng ta chứ!” Tần Nhuyễn gật đầu.

Thích nghiên cứu vấn đề lịch sử không sai.

Nhưng cũng phải phân trường hợp, tình cảnh hiện tại của họ bản thân đã không tốt.

Vẫn nên nghĩ cách rời khỏi nơi này thì hơn.

Ngay lập tức Tống Lão Nhị ba người liền vội vàng quay trở lại.

Sau đó Đản Nhi ở trên cùng, Tần Nhuyễn thứ hai, Tống Lão Nhị đỡ ở dưới cùng.

Ba người cũng leo lên.

Chương 244

Cuối cùng mới là Hàn Phi và mấy người anh em đoạn hậu cũng leo lên.

Hàn Phi làm việc rất cẩn thận.

Chắc là tự mình dẫn người ở lại đoạn hậu cũng là để phòng ngừa Tống Lão Nhị ba người đột nhiên bỏ chạy và tách khỏi họ.

Đối với điều này Tống Lão Nhị cũng không nói thêm gì.

Hiện tại bề ngoài nhìn thì hòa bình, nhưng thực ra mọi người đều có ý đồ riêng.

Có thể kéo dài thời gian sống sót, mới có cơ hội trốn thoát.

Đợi đến khi mọi người đều quay trở lại đường hầm phía trên.

Mã Phao liền dẫn đường phía trước, nhóm người tiến về phía sâu trong con đường sống này.

Tống Lão Nhị đoán không sai, những người thợ thủ công đã đào đường hầm thoát hiểm này chắc hẳn rất bí mật.

Khi họ đi sâu hơn, họ dần phát hiện ra, đường hầm này quả thực không phải ai cũng đi được.

Chủ yếu là vì đường hầm càng lúc càng chật hẹp.

Trước đó họ còn có thể cúi lưng mà đi, nhưng càng vào sâu, cuối cùng lại chỉ có thể ngồi xổm bò về phía trước.

Tình trạng này kéo dài khoảng hơn chục mét, phía trước thậm chí còn không thể bò nổi nữa.

Mọi người đành phải bò rạp trên mặt đất tiến lên.

Thật ra nghĩ lại thì đây cũng là điều tất yếu.

Rốt cuộc đây là đường hầm thoát hiểm, ngay từ khi xây dựng đã phải làm thật bí mật, nếu không bị người phụ trách xây dựng cổ mộ phát hiện, thì tất cả bọn họ đều sẽ tiêu đời.

Vì vậy, càng đến gần khu vực trung tâm cổ mộ, đường hầm này càng phải kín đáo hơn.

Tuy nhiên, việc chỉ có thể bò lê như vậy thực sự khiến nhiều người cảm thấy áp lực cực lớn.

Chủ yếu là trong không gian kín mít này, phạm vi hoạt động lại cực kỳ nhỏ.

Người nào có tâm lý không đủ vững vàng, rất có thể sẽ trực tiếp sụp đổ.

Cảm giác đó giống như một đám trẻ con chơi trò xếp chồng người lên nhau.

Người bị đè ở dưới cùng, nếu không có tâm lý vững vàng, sẽ rất dễ gặp vấn đề.

Trực tiếp nhất chính là suy sụp tinh thần.

Quả nhiên, mấy tên trong đội của Hàn Phi đã bắt đầu không chịu nổi.

Mắt bọn họ đỏ ngầu, phát ra những tiếng hét toáng lên một cách thảm thiết.

Tuy nhiên, trong tình huống này, làm vậy hoàn toàn không có tác dụng gì.

Hàn Phi ra hiệu cho mấy huynh đệ, đánh ngất những người đó, rồi kéo họ đi tiếp.

Nếu không đánh ngất, không ai có thể đảm bảo họ sẽ làm ra

chuyện gì đó quá đáng.

Đây cũng là vì sự an toàn.

May mắn thay, đường hầm bò này không dài.

Đoàn người nhanh chóng nhìn thấy lối ra.

Mấy tên ở phía trước bò ra trước, rất nhanh có người hô lên: "Ra rồi, ra rồi, Phi ca, ở đây có đường!" Mọi người nghe thấy phía trước quả nhiên có lối ra, đều không kìm được mà tăng tốc.

Mấy phút sau, tất cả mọi người đều lần lượt bò ra ngoài.

Tống Lão Nhị được Tần Nhuyễn kéo ra.

Vừa ra ngoài, anh liền thấy trên những tảng đá ở nơi này đều được phủ một lớp sơn đen.

Xung quanh tối đen như mực.

Dù có người đã bật đèn chiếu sáng, nhưng ánh sáng chiếu vào những tảng đá này dường như bị đá hấp thụ.

Căn bản không thể chiếu xa được bao nhiêu.

"Trên những tảng đá xung quanh đã được sơn một loại chất liệu hút sáng!" "Hơn nữa, nơi này hình như là một gian phòng nhỏ!" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị gật đầu, lúc này anh cũng đã nhìn thấy.

Nơi họ ra, quả thực là một gian phòng nhỏ.

Nhưng gian phòng này dường như là một gian phòng bỏ hoang.

Thậm chí nói nghiêm khắc ra còn không thể gọi là phòng nhỏ.

Bởi vì toàn bộ gian phòng đã bị phá hủy.

Một con đường xuyên qua giữa gian phòng.

Gian phòng bị chia làm hai phần, hai phần có thể nhìn thấy những viên gạch tường còn sót lại, nhưng hiển nhiên đã không còn được sử dụng làm phòng nữa.

Nhìn lên trên, có một đường hầm uốn lượn đi lên.

Đường hầm này kéo dài từ trên xuống dưới, tiếp tục kéo dài về phía dưới, không thấy điểm cuối.

Và nơi họ ra chính là một hướng trong gian phòng bỏ hoang đó.

Nơi đó là một bức tường bỏ đi, phía sau bức tường liền kề vách đá.

Lối ra này được mở trên vách đá.

Lối vào rất nhỏ, chỉ cần tìm một tảng đá là có thể bịt kín.

Nó rất phù hợp với đặc điểm bí mật của một con đường sống.

Hơn nữa, nơi đây lại là một gian phòng bỏ hoang, có lẽ những người xây dựng nơi này ban đầu cũng không quá để tâm.

Cho dù cuối cùng khi hoàn thành có phải dọn dẹp dấu vết của gian phòng này đi.

Chỉ cần phong tỏa lối vào trước, cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Đợi khi công nhân cần thì phá tung ra, liền có thể rời đi từ đó.

Tuy nhiên, vấn đề liền đến.

Tống Lão Nhị quay đầu nhìn Mã Phao nói: "Lối vào này bí mật như vậy, cho dù lúc đầu công nhân đã phá tung và thoát ra theo đường hầm đó!" "Nhưng lối vào vẫn rất nhỏ, cậu trên đường chạy trốn lý ra không thể nào chú ý đến một khe hở trên bức tường này!" "Cậu làm sao lại nghĩ đến việc chui vào đây?" Tần Nhuyễn nghe vậy cũng nhìn về phía Mã Phao.

Mã Phao nói: “Nhị ca, cái này đâu khó hiểu!

Lúc đó tôi đã sợ đến ngây người rồi!

Những đồng đội đi cùng tôi cứ biến mất một cách kỳ lạ từng người một!

Lúc đó tôi đã hoảng hốt rồi!

Tôi nhớ mình bị cái gì đó vấp ngã, ngẩng đầu lên thì thấy khe hở ở đây!

Lúc đó tôi tuy rất sợ, nhưng tôi cũng không ngốc đâu, con đường này tiếp tục đi xuống chắc chắn là trung tâm cổ mộ!

Ở đây có những thứ quỷ dị có thể bắt người!

Chỉ còn lại mình tôi, tôi chắc chắn không thể tiếp tục đi xuống!

Tôi định chui vào trước, nếu bên trong là ngõ cụt thì tôi cũng có thể bịt kín lối vào tạm thời an toàn!

Ai mà biết được lại âm thầm lạc lối rơi xuống sông, sau đó thì gặp Đản Nhi ca!” Hàn Phi ở bên cạnh vẫn không nói gì, chỉ nhìn Tống Lão Nhị và Mã Phao.

Hiển nhiên là đang sắp xếp lại toàn bộ quá trình sự việc.

Tống Lão Nhị nghe đến đây, trong lòng cơ bản đã hiểu rõ.

Đường hầm này thực ra nên là một đường hầm dẫn lên mặt hồ nước mà họ đã đi vào.

Nghĩa là, đường hầm thoát hiểm không phải là con đường mà họ đã đi vào.

Đường hầm thoát hiểm nằm trong vách đá.

Từ đây đi vào đến tận cùng, phía dưới chính là hồ nước mà họ đã đi vào.

Và khi họ đi vào lúc đó, Tống Lão Nhị đã chiếu đèn lên mặt hồ, phát hiện không nhìn thấy đỉnh.

Điều này chứng tỏ phía trên chắc chắn vẫn còn không gian.

Nhưng họ không thể đi lên, nên chỉ có thể men theo bậc thang vách đá mà qua.

Sau này họ gặp phải bức tường đá không thể đi qua, lúc đó mới phát hiện ra đường hầm nằm ở phía trên đỉnh.

Mới bò lên, sau đó gặp Hàn Phi và những người khác.

Nghĩ đến đây, toàn bộ sơ đồ cổ mộ đã hình thành trong đầu Tống Lão Nhị.

Dù sao thì, đường hầm này dường như là an toàn.

Nghĩa là bây giờ anh có thể cân nhắc chuyện bỏ trốn.

Trước đó anh không thể rời đi, là vì con đường quay về đã không còn.

Nhưng bây giờ anh đã tìm thấy một con đường có thể quay về, tự nhiên là không muốn đi theo Hàn Phi xuống dưới làm mồi.

Chương 245

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, họ không muốn thì Hàn Phi có đồng ý không?

Đối phương đã dụng tâm lừa họ đến đây.

Bây giờ muốn rời đi, e rằng không đơn giản như lời nói.

Quả nhiên, Hàn Phi hiển nhiên cũng đã nhìn ra ý định của Tống Lão Nhị.

Anh ta tiến lên cười ôm vai Mã Phao, cười nói: "Bất kể thế nào, chúng ta coi như đã vào chính lộ của cổ mộ!

Mã Phao huynh đệ vất vả rồi, chỉ cần chúng ta tìm được đồ, sau khi ra ngoài tôi sẽ mua lại mấy món đồ của cậu với giá cao hơn hai mươi phần trăm!" "Ngoài ra, Mã Phao nói nơi này không an toàn, mọi người tuyệt đối đừng tản ra!" Những lời này tưởng chừng là nhắc nhở, nhưng thực chất hàm ý cảnh cáo rất nặng nề.

Tống Lão Nhị cũng không ngốc, anh tuy có tự tin mình có thể chạy thoát.

Nhưng dù sao Tần Nhuyễn và Đản Nhi vẫn còn ở đây.

Anh không thể bỏ lại họ mà tự mình chạy trốn được.

Nghĩ đến đây, Tống Lão Nhị cũng chỉ đành thở dài bất lực.

Quyết định trước tiên cứ đi theo Hàn Phi xuống dưới xem sao, rồi tìm cơ hội khác để bỏ trốn.

Chuyện này không thể vội vàng, nếu không rất có thể tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Đối phương mỗi người một khẩu súng, dù họ có lợi hại đến mấy.

Liệu có thể nhanh hơn những viên đạn đó không?

Đến lúc đánh nhau, e rằng đều sẽ trúng đạn mà chết.

Thấy Tống Lão Nhị thần sắc ủ rũ, Hàn Phi lúc này mới hài lòng mỉm cười, rồi hô lên: "Tất cả hãy giữ vững tinh thần, chúng ta xuống thôi, thăng quan phát tài!" "Vâng, lão đại!" "Lão đại cứ chờ xem ạ!" Mọi người đều rất phấn khích.

Ngay lập tức, đoàn người đi xuống phía dưới đường hầm.

"Những người này sao dường như không ai để ý Mã Phao nói nơi này có nguy hiểm vậy!" Tần Nhuyễn có chút cạn lời.

Mã Phao đã nói đi nói lại mấy lần là nơi này có thứ gì đó có thể bắt người.

Nhưng những người này nghe thấy tiền tài thì cứ như bị ma ám vậy.

Thậm chí chẳng hề để chuyện đó vào trong lòng.

Tống Lão Nhị nói: "Những người này đều là những kẻ liều mạng!" "Nghe thấy có tiền kiếm sao mà không phấn khích được, hơn nữa cái nguy hiểm mà Mã Phao nói tuy nghe có vẻ thật!" "Nhưng dù sao cũng chưa ai thấy, ngay cả cậu ấy cũng không biết rốt cuộc thứ đó là gì!" "Người ta đều có một loại ám thị tâm lý, không nhìn thấy thì coi như không tồn tại!" "Nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận một chút, nếu nơi này thật sự có thứ gì đó rất nguy hiểm, chúng ta e rằng cũng không thoát được đâu!" Tần Nhuyễn và Đản Nhi gật đầu tỏ ý đã biết.

Còn Hàn Phi cũng không biết là cố ý hay vô ý.

Anh ta cho người của mình tản ra xung quanh, vừa đúng lúc bao vây Tống Lão Nhị ba người ở giữa mà đi.

Cứ như vậy, ba người họ thậm chí không có cơ hội lẻn đi.

Điều này hiển nhiên là không muốn cho họ đi.

Tống Lão Nhị cũng không còn cách nào, chỉ đành tạm thời đi theo bọn họ tiếp tục xuống dưới.

Và khi mọi người dần đi sâu hơn, họ liền phát hiện ra.

Đường hầm đi xuống này, hóa ra không phải thẳng tắp, mà dường như được đào trên sườn núi.

Uốn lượn quanh co đi xuống.

Nhưng ở giữa là vách đá, nên họ cũng không biết phía dưới rốt cuộc có gì.

Tuy nhiên đi khoảng mấy chục mét, họ liền phát hiện ra.

Hai bên đường hầm này, bắt đầu xuất hiện một số thứ.

Ban đầu họ tưởng là quan tài, nhưng khi đến gần mới phát hiện ra.

Hai bên đường hầm này, lại đặt một số tác phẩm điêu khắc đá.

Tống Lão Nhị nhìn thấy, đây là một loại tượng đá hình yêu thú.

Con yêu thú có hình dạng giống hổ, nhưng lại có hai sừng trên đầu, toàn thân lông màu đen.

Thể hình rất vạm vỡ, phía sau còn kéo theo một cỗ xe ngựa.

Trông rất oai vệ!

Tần Nhuyễn thấy những tác phẩm điêu khắc đá này, liền vội vàng ngồi xổm xuống xem xét kỹ lưỡng.

Quả nhiên, rất nhanh cô liền chỉ vào vị trí cổ của con yêu thú, nói: "Anh nhìn chỗ này!" Tống Lão Nhị nhìn theo, quả nhiên phát hiện trên cổ của con yêu thú điêu khắc đá này, lại có một đồ án.

Và đồ án đó không phải cái gì khác mà chính là đồ án của Da Luật

Hải.

"Chẳng lẽ nơi này thực sự là mộ của Da Luật Hải?" Tống Lão Nhị lại một lần nữa hỏi câu hỏi này.

Tần Nhuyễn lắc đầu: "Không biết, nhưng cho dù không phải, cũng ít nhất là có liên quan đến ông ta!" "Loại điêu khắc đá yêu thú này, có dáng vẻ của sói, lại có sự tráng kiện của trâu ngựa!" "Đây là một loại điêu khắc totem kết hợp lại!" "Totem thời Liêu có sói, cũng như trâu xanh ngựa trắng!" "Và điêu khắc đá ở đây lại được dung hòa từ tinh hoa của những totem đó!" "Chủ nhân ngôi mộ ở đây, ít nhất cũng là một nhân vật lớn thời Liêu!" Hai người nghe vậy gật đầu.

Còn Mã Phao không biết từ lúc nào đã xáp lại gần và nói: "Chúng ta đã sớm nói nơi này là cổ mộ của nhà Liêu rồi mà!" "Các anh bây giờ mới biết sao?" Tống Lão Nhị ba người giật mình, Tần Nhuyễn nói: "Biết triều đại và biết cụ thể là mộ ai thì là hai chuyện khác nhau!

Cậu sao lại chạy qua đây?" Mã Phao nói: "Ồ, nghĩa phụ tôi bảo các anh nhanh lên!

Bọn họ ở dưới dường như có phát hiện gì đó!" Tống Lão Nhị ba người sững lại, nhìn xung quanh quả nhiên đa số mọi người đã theo đường hầm xuống dưới.

Chỉ có mấy người ở lại chờ họ.

Hàn Phi quả thực rất cẩn thận, ngay cả việc đi trước cũng phải để người ở lại trông chừng họ.

Tống Lão Nhị bất đắc dĩ nói: "Vậy thì dẫn đường đi, xuống dưới xem bọn họ phát hiện ra cái gì." Mã Phao gật đầu, lập tức dẫn ba người vội vàng xuống dưới.

Trên đường đi này, Tống Lão Nhị phát hiện, hai bên đường hầm không có nhiều điêu khắc đá.

Tần Nhuyễn đếm thử, vừa đúng mười pho, mỗi bên năm pho.

Tống Lão Nhị hỏi: "Cái này có ý nghĩa gì không?" Tần Nhuyễn lắc đầu: "Không có, nhưng tôi cảm thấy bên dưới này có thể còn có những điêu khắc đá khác!" "Chúng ta đã nhìn thấy những điêu khắc đá hình người trong mộ thất đó rồi!" "Tôi đoán phía dưới này, nên là hình dáng dã thú trước, sau đó mới là điêu khắc đá hình người!" "Nhưng có một điểm rất kỳ lạ, anh nhìn những điêu khắc đá này xem, sao lại đều hướng lên trên thế?" Tống Lão Nhị sững sờ, nhìn những điêu khắc đá.

Quả nhiên anh cũng phát hiện, những điêu khắc đá này đều quay mặt về phía lối vào!

Họ đang đi từ trên xuống dưới, còn những điêu khắc đá này thì lại đối diện với họ.

Có một cảm giác như muốn đi từ dưới lên trên vậy.

Đản Nhi nói: "Cái này lạ lắm sao?

Thú trấn mộ bên ngoài cổ mộ không phải đều đối diện với người à?" Tống Lão Nhị lắc đầu: "Không giống, thú trấn mộ là để cho người đến tế bái nhìn!" "Tự nhiên phải đối diện với người!" "Như vậy mới có khí thế!" "Nhưng đây là bên trong cổ mộ, không thể có người nào đi vào, vì vậy những điêu khắc này phải đối diện với phía dưới mới đúng!" "Đối diện với phía trên như vậy, cậu không cảm thấy chúng muốn đi ra ngoài sao?" "Đi ra ngoài?" Đản Nhi sững sờ.

"Đi đâu chứ?

Người chết mới dùng cổ mộ chứ, chẳng lẽ người chết còn có thể đi ra ngoài à?" Tống Lão Nhị lắc đầu cũng tỏ ý không thể hiểu được.

Tần Nhuyễn nói: "Trong các cổ mộ qua các thời đại, cũng có những thiết kế như vậy, nhưng một phần đều là chủ nhân ngôi mộ theo đuổi sự trường sinh!" "Mong muốn sau khi chết có thể lên trời

thôi!" "Có lẽ chủ nhân ngôi mộ ở đây cũng không cam tâm chết như vậy?" "Cái này có thể sao?" Đản Nhi không biết nói sao, cá nhân cậu ấy không tin có thứ gọi là trường sinh!

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh liền thấy đường hầm dưới chân đã đến tận cùng.

Ở cuối đường hầm này, lại xuất hiện một bệ tròn.

Bệ này được xây trên vách đá giữa đường hầm.

Toàn bộ vách đá đến đây, dường như bị cắt ngang lưng chừng.

Ở một bên bệ, còn có một đường hầm kéo dài xuống dưới, không biết dẫn đi đâu.

Và Tống Lão Nhị nhìn thấy, trên mặt đất của toàn bộ bệ lại có từng lỗ hổng to bằng nắm tay.

Thậm chí còn có gió nhẹ nhàng thổi ra từ bên trong.

Cũng không biết sâu bao nhiêu.

Nhưng những lỗ hổng này không lớn, mọi người đều là đàn ông to lớn, một chân là có thể che kín.

Chỉ cần cẩn thận một chút khi đi, cũng không sợ vấp chân.

Còn Hàn Phi dẫn mấy huynh đệ vây quanh giữa bệ, nơi đó dường như có thứ gì đó.

Thấy Tống Lão Nhị và những người khác đi tới, Hàn Phi vội vàng hô: "Đường lão đệ các anh mau đến xem, đây là cái gì!" Tống Lão Nhị thấy kỳ lạ liền vội vàng đi tới.

Và khi anh vòng qua đám người, ba người liền nhìn thấy.

Ở giữa bệ này, lại đặt một khẩu quan tài đá khổng lồ.

Khẩu quan tài này ít nhất có thể chứa hai người.

Khác thường.

Hơn nữa, điều khiến người ta kinh ngạc là, trên khẩu quan tài này lại điêu khắc những hoa văn tinh xảo.

Nhưng lại không được tô màu.

Trông có chút kỳ lạ.

Tần Nhuyễn sờ những hoa văn này nói: "Đây là hoa văn rồng phượng kim hoa, một loại hoa văn rất phổ biến thời Liêu, nhưng không được tô màu, xem ra đây quả thực là cổ mộ thời Liêu!" "Cái này không phải là nói nhảm à, lão đại chúng tôi đã sớm nói đây là cổ mộ thời Liêu rồi!" Một tên đồng bọn bên cạnh bẳn mặt nói.

Hàn Phi nghe vậy trừng mắt nhìn hắn, người này lập tức ngậm miệng.

"Xin lỗi ạ, tiểu đệ không hiểu quy tắc!" "Đúng rồi Đường lão đệ, nghe nói anh là chuyên gia, việc mở quan tài chắc chắn cũng thạo đúng không!" "Hay là khẩu quan tài này anh mở?" Hàn Phi cười nói.

Tống Lão Nhị nghe vậy lại hơi cau mày.

Trong lòng thầm nghĩ, mẹ kiếp, quả nhiên là đến lượt mình!

Chương 246

Đúng là coi họ như bia đỡ đạn, chuyện nguy hiểm như mở quan tài, sao anh không tự mình làm đi!

Mã Phao bên cạnh đột nhiên nói: "Nghĩa phụ làm vậy không hợp lẽ đâu, Nhị ca là huynh đệ của Đản ca mà!" "Hay là để tôi dẫn người mở đi!" "Cậu hiểu cái gì, kỹ thuật của cậu sao mà so được với Đường lão đệ?" Hàn Phi có chút không vui.

Mã Phao còn muốn nói gì đó, đột nhiên một tên đồng đội bên cạnh lại có chút thiếu kiên nhẫn châm một điếu thuốc.

Dựa vào thành quan tài nói: "Tôi nói này, mở cái quan tài thôi mà, đâu cần phiền phức đến vậy!" "Lão đại, tôi có thể....ái!" Tên đồng đội kia chưa nói hết câu, đột nhiên cả người hắn đổ về một bên, trực tiếp nằm rạp trên quan tài.

Đồng thời mọi người liền thấy, nắp quan tài lại bị hắn đâm văng ra.

Tên đồng đội kia kinh hô: "Ái chà, nắp quan tài này không bị khóa, là đồ trượt!" "Cái này không cần mở quan tài, trực tiếp đẩy ra là được!" Nói rồi hắn gọi đồng bọn giúp đỡ.

Ba người cùng ra sức, chỉ nghe thấy tiếng "kẽo kẹt" trầm đục vang lên.

Nắp quan tài đá kia, quả nhiên đã bị bọn họ đẩy ra.

Chuyện này xảy ra quá nhanh.

Ngay cả Hàn Phi cũng chưa kịp phản ứng, mấy tên thuộc hạ "hăng hái" kia đã đẩy bật nắp quan tài ra rồi.

Tống Lão Nhị thấy vậy vội vàng che chắn Tần Nhuyễn phía sau

lưng.

Các đồng đội khác của Hàn Phi cũng vội vàng rút vũ khí ra, mọi người đều căng thẳng.

Tuy nhiên, khi tiếng nắp quan tài rơi xuống đất dần lắng xuống.

Mọi người vẫn không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, trong lòng không kìm được mà đều thả lỏng.

Hàn Phi trừng mắt nhìn ba kẻ nhanh tay kia, bắn mặt nói: "Hấp tấp quá, lỡ có cơ quan thì mạng các cậu có cần nữa không!" "Muốn khoe khoang trước mặt Đường lão đệ, đúng là múa rìu qua mắt thợ!" Dường như cũng ý thức được câu nói trước đó của mình có chút không thỏa đáng.

Hàn Phi thậm chí còn bổ sung thêm một câu, nâng cao địa vị của Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị bôn ba giang hồ nhiều năm, sao mà không nhìn ra ý đồ của hắn, nghe vậy chỉ cười một tiếng không đáp lời.

Tên đồng đội nhanh tay kia cũng cười gượng gạo, chỉ vào trong quan tài nói: "Phi ca, anh xem cái bánh chưng này, bảo quản đúng là nguyên vẹn thật đó!" Hàn Phi nghe vậy không đáp lời hắn nữa, một đám người lúc này mới đi xem bên trong quan tài.

Điều không ngờ tới là, mọi người lại thấy.

Trong khẩu quan tài này lại nằm một thi thể nữ.

Thi thể nữ mặc y phục lộng lẫy, có phong cách trang phục thời Liêu rất rõ ràng.

Quan trọng nhất là, dung nhan của cô ta lại trong ngần ấy năm dường như chưa hề già đi.

Thậm chí không có chút dấu hiệu nào sau khi chết.

Làn da nhìn vẫn mịn màng như da em bé, thậm chí trên má lại còn nhìn thấy vầng hồng ửng!

"Ái chà, con mẹ này đẹp thật đó!" "Đúng đó, nếu tôi mà cưới được người vợ như vậy, chết cũng đáng!" "Ái chà lão đại, anh nói đây sẽ không phải vợ của chủ mộ chứ?" Một đám thuộc hạ của Hàn Phi xôn xao bàn tán.

Hàn Phi lại lắc đầu nói: "Có thể là một trong số đó!" "Nếu chỉ có một người vợ này, thì đâu có lý do gì không chôn cất cùng nhau!" "Sau này cậu nỡ để vợ cậu và cậu chôn cất riêng sao?" Một trong số thuộc hạ nghe vậy nói: "Cái đó còn phải xem cô ta có xinh đẹp không, nếu mà đẹp như vậy, tôi chết cũng phải ôm cô ta!" "Nếu mà xấu như mụ Lý góa bụa nhà bên, thì tôi thà cô ta sống thêm vài năm nữa!" "Ha ha, mụ Lý góa bụa mà nhìn trúng cậu đã là may mắn rồi, cậu còn kén chọn!" Mọi người bị chọc cười ha hả.

Một trong số những tên đồng đội gan dạ hơn, lại trực tiếp đưa tay ra véo véo má thi thể nữ.

Tống Lão Nhị ba người cau mày.

Tên nhóc này đúng là không sợ chết.

Hàn Phi thấy vậy cũng mắng: "Mày chết rồi sao!" Mã Phao bên cạnh càng thêm bực mình liền đá hắn một cước: "Mày đ** mẹ chưa từng thấy đàn bà sao?" "Tao biết mày mà, mỗi lần phát tiền xong là đi tìm đàn bà, mày đ** mẹ đời này sớm muộn gì cũng chết vì đàn bà!" Tên đồng đội kia bị mất mặt giữa chốn đông người có chút không giữ được thể diện!

Nhưng Hàn Phi dù sao cũng là lão đại của bọn họ, cũng chỉ đành tức giận mà không dám nói gì, vỗ vỗ bụi trên người rồi đứng dậy.

Tần Nhuyễn bên cạnh đột nhiên nhỏ giọng nói: "Anh có nghe thấy

tiếng gì không?" Tống Lão Nhị gật đầu, sau đó chỉ vào những lỗ hổng trên mặt đất một bên nói: "Chắc là gió trong những lỗ hổng này lại mạnh hơn một chút!" "Nắp quan tài này chắc hẳn nối liền với lỗ thông gió, nắp quan tài bị đẩy ra nên gió trong những lỗ hổng này liền mạnh hơn!" "Cái này có ý nghĩa gì không?" Tần Nhuyễn hỏi.

Tống Lão Nhị lại lắc đầu: "Loại cơ quan này không có tác dụng gì, ước chừng là thiết kế vì phong thủy!" "Dùng sức gió để điều khiển cơ quan có quá nhiều sự không chắc chắn, rất khó để bố trí ám khí các loại!" Hàn Phi ở bên cạnh nghe rất rõ, thấy Tống Lão Nhị đều nói không sao, cũng liền không để tâm.

Anh ta ra hiệu cho mấy tên đồng đội kia.

Sau đó họ nhanh chóng hiểu ý, liền rút vũ khí ra chuẩn bị tìm kiếm đồ vật.

Bọn họ là đạo mộ tặc, vào đây là để phát tài, bây giờ tìm thấy quan tài tự nhiên không thể không động thủ.

Tần Nhuyễn thấy vậy muốn mở miệng, Tống Lão Nhị lại ngăn cô lại, lắc đầu với cô.

Ý tứ rất rõ ràng, lúc này thì đừng có khoe khoang nữa.

Mạng sống quan trọng, họ muốn làm gì thì cứ để họ làm.

Đản Nhi gật đầu, ý bảo mình sẽ đi theo dõi họ, xem có phát hiện gì không.

Thực ra cậu ấy chỉ tò mò trong quan tài có gì.

Tống Lão Nhị dặn cậu ấy tự mình cẩn thận, rồi dẫn Tần Nhuyễn đi xem đường hầm kéo dài ra một bên của bệ.

Muốn xem phía dưới có gì.

Đản Nhi đến gần quan tài, liền thấy mấy tên đồng đội đeo găng

tay, đã bắt đầu sờ soạng trong quan tài.

Tuy nhiên, khẩu quan tài này to như vậy, thi thể nữ nằm bên trong, xung quanh rất dễ dàng nhìn ra là không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Mấy tên đồng đội sờ soạng một hồi, đều rất thất vọng.

"Lão đại, bên trong này chẳng có gì cả!" "Tôi nói, không phải vẫn còn cái miệng chưa xem sao, biết đâu con đàn bà này tham tiền, giấu đồ trong miệng!" "Đúng, hơn nữa cô ta mặc bộ quần áo này trông cũng được, không được thì lột quần áo cũng bán được không ít tiền!" Mọi người nghe vậy đều không kìm được mà bật cười.

Lột quần áo là giả, muốn chiếm tiện nghi thi thể nữ kia e rằng mới là thật.

Thi thể nữ này đẹp quá, đến nỗi khiến những kẻ liều mạng này, lại nảy sinh tà niệm.

Mấy người chạy đến banh miệng thi thể nữ ra, quả nhiên nhìn thấy.

Trong miệng thi thể nữ này, lại có một vật màu đen giống như cái móc.

Một trong số đồng đội hô lên: "Ái chà, bên trong này thật sự có đồ, biết đâu là ngọc!

Lôi ra xem thử!" Một tên đồng đội khác nghe vậy không nói hai lời, giơ tay móc vào cái móc.

Sau đó dùng sức mạnh, lập tức cái móc liền bị kéo ra.

Tuy nhiên, sau khi kéo ra mọi người lại nhìn thấy.

Trong miệng thi thể nữ này lại chẳng có gì cả.

Tên đồng đội kia nhìn thấy cái móc hóa ra làm bằng đá, cũng cạn lời trực tiếp ném xuống đất.

“Mẹ kiếp xui xẻo, con đàn bà này sao mà nghèo thế!” “Tôi thấy chắc là quan hệ với chủ mộ không ra sao!” “Mẹ kiếp, lão tử còn không tin, để tôi sờ xem trên người cô ta có gì không!” “Ái ái, tôi cũng sờ!” “Cái này sao có thể thiếu tôi được chứ!” Mấy người tiếp tục với những lý do kỳ lạ, công khai sờ soạng.

Đản Nhi thấy vậy sắc mặt cũng trầm xuống.

Mấy tên này đúng là háo sắc quá đáng.

Ngay cả thi thể nữ cũng không tha.

Cậu ấy vừa định mở miệng ngăn cản.

Đột nhiên mấy người kia lại biến sắc.

Một trong số đó thậm chí kinh hô: “Lão đại!

Thi thể nữ này có vấn đề!” “Đúng đúng....

đúng vậy, thi thể nữ này sao không có xương!” “Trời ơi, cô ta ngay cả xương sườn cũng không có!” Đản Nhi nghe vậy cũng sững sờ.

Hàn Phi đã chạy đến.

Mấy tên đồng đội thấy vậy lập tức xé quần áo thi thể nữ ra, lộ ra một đoạn cánh tay nhỏ.

Hàn Phi đeo găng tay nhấc cánh tay thi thể nữ lên.

Nhẹ nhàng véo thử xương của cô ta.

Tuy nhiên khi ngón tay hắn véo xuống, cánh tay thi thể nữ lại lún xuống.

Mặc cho hắn sờ thế nào, lại đều không sờ thấy xương cốt.

“Mẹ kiếp gặp quỷ rồi, xương cốt đi đâu mất rồi?” Đản Nhi bên cạnh nhìn thấy rất rõ, khi ngón tay Hàn Phi véo động, bên trong cánh

tay thi thể nữ dường như toàn là chất lỏng.

Lại còn chảy qua chảy lại.

Nhưng độc nhất là không nhìn thấy xương cốt đâu!

Một tên đồng đội bên cạnh rút dao găm ra nói: "Bên trong thi thể nữ này chắc chắn có vấn đề, đại ca hay là rạch ra xem thử?" Hàn Phi nghe vậy hơi cau mày: "Lỡ là độc dược, chúng ta chẳng phải đều tiêu đời sao!" "Thôi bỏ đi đã, đợi lát nữa quay lại, tiện đường xem xét sau!" "Được!" Mấy tên đồng đội nghe vậy đều vội vàng gật đầu.

Vốn dĩ nắp quan tài này đã rất nặng, bọn họ cũng không muốn đậy lại.

Lão đại đã nói tạm thời bỏ đi, vậy thì cứ để ở đây vậy.

Mấy người quay người đi tìm Tống Lão Nhị và bọn họ, chuẩn bị xem phía dưới là tình hình gì.

Tuy nhiên, họ vừa mới đi ra được bảy tám bước.

Từ trong quan tài phía sau, lại truyền đến một trận tiếng "kẽo kẹt" ép.

Tiếng động đó nghe cứ như có người đang dùng má cọ xát trên đá vậy.

Khiến người ta dựng tóc gáy.

Tiếng động này quá lớn, thậm chí ngay cả Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đang quan sát đường hầm ở xa cũng nghe thấy.

Họ quay đầu nhìn lại, lập tức thấy.

Chương 247

Từ trong khẩu quan tài mà họ đã mở ra, lại trồi ra một khối đồ vật lớn.

Vật đó nhìn trắng xóa không biết là cái gì.

Trông giống như một quả bóng da lớn được bơm đầy khí vậy.

Hàn Phi và những người khác cũng bị biến cố bất ngờ này dọa giật mình.

Họ đều không hiểu, rõ ràng vừa nãy chỉ có một thi thể.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một vật như vậy?

Một tên đồng đội gần quan tài nhất đột nhiên hô lên: "Không đúng!

Kia là thi thể nữ!" "Mẹ kiếp, cô ta sao lại biến lớn như vậy?" "Không phải là muốn hóa cương thi chứ!" Đản Nhi mắng: "Mẹ kiếp, có hóa cương thi hay không thì không biết, nhưng nhìn dáng vẻ thì cô ta muốn nổ tung rồi!" "Chạy mau!" Nói xong Đản Nhi quay người bỏ chạy.

Mấy người khác thấy vậy cũng muốn chạy.

Tuy nhiên đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng "bùm" trầm đục.

Thi thể nữ bị ép ra từ quan tài kia quả nhiên đã nổ tung.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nhìn thấy lập tức sững sờ.

Chỉ thấy sau khi thi thể nữ nổ tung, lại bắn ra huyết vụ ngập trời.

Huyết vụ tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Cũng may Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn vốn đã đứng xa khỏi bệ này nên không bị huyết vụ văng vào.

Còn những người khác đang đứng trên bệ lúc này, thì đều bị huyết vụ bao phủ.

Trong đó, mấy người nhanh nhẹn hơn, thì kịp thời kéo quần áo đồng đội che lên phía trên mình.

Nhờ vậy mà không bị huyết vụ dính vào.

Còn những người khác, trên người ít nhiều đều dính huyết vụ.

Đặc biệt là mấy gã gần quan tài nhất, trên mặt đều bị huyết vụ phủ một lớp.

Đản Nhi kéo quần áo của một tên đồng đội, nhìn thấy mặt hắn toàn là máu, không kìm được mà cười gượng.

Tên đồng đội kia mắng: "Mày đ** mẹ không tự kéo quần áo của mình sao!" Đản Nhi cười một tiếng, lúc này mới buông tay ra.

Tuy nhiên đúng lúc này, hầu hết tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy một trận tiếng xì xèo xột xoạt dày đặc.

Vừa nghe thấy tiếng động này, Lão Bát và Lão Thất bên cạnh lập tức biến sắc.

"Chạy mau!

Chạy mau là nhện độc, nhện độc sắp ra rồi!" Những người khác chưa từng trải qua những chuyện mà bọn họ đã trải qua trước đó.

Lúc này vẫn còn có chút mơ hồ không biết nhện độc là gì.

Một gã đồng đội còn hỏi: "Đổ chú?

Mày muốn mở sòng à?" Lão Bát tức giận liền cho hắn một cái tát tai thật mạnh, rồi quay người bỏ chạy.

Đản Nhi cũng có chút không biết chuyện gì xảy ra, may mắn lúc này Tống Lão Nhị ở đằng xa đã mở miệng.

“Chạy mau!

Nhện độc sẽ giết người!” Đản Nhi nghe thấy lời này, lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Các đồng đội khác thấy vậy đâu dám chậm trễ, từng người một đều chạy về phía Tống Lão Nhị.

Tuy nhiên tiếng động dưới chân đã càng lúc càng lớn.

Mấy tên đồng đội chạy ở cuối chưa kịp chạy được mấy bước, đột nhiên liền thấy trong những lỗ hổng trên mặt đất xung quanh.

Lại từng con nhện lớn bay ra.

Những con nhện lớn đó có con bị gió trong lỗ hổng thổi bay ra.

Vừa bay lên liền bay về phía người gần nhất.

Xung quanh phía dưới những lỗ hổng này e rằng còn có những lỗ hổng khác, nối liền với nơi những con nhện độc này đang ở.

Và những con nhện độc này rất nhạy cảm với mùi máu tanh.

Thi thể nữ phía trên vừa nổ tung, huyết vụ văng ra vừa đúng lúc đã dẫn dụ những thứ này ra ngoài.

Hàn Phi và Đản Nhi gần như cùng lúc chạy đến bên cạnh Tống Lão Nhị.

Sau đó là Lão Bát và Mã Phao, còn lại một số đồng đội tuy còn chậm hơn một chút, nhưng nói chung cũng coi như tạm thời an toàn rồi.

Nhưng ba bốn huynh đệ bị trúng độc ngay từ đầu, lúc này đã ngã xuống trong vũng máu.

Nọc độc của những con nhện độc đó quá mạnh.

Mấy người vừa chạy đến khu vực an toàn, quay lại nhìn họ, thì lại

thấy họ đã bị nhện độc bò kín khắp người.

Mấy vũng nước bẩn đều chảy ra.

"Đi mau!

Nọc độc của nhện độc này quá mạnh, chạm vào là chết!" Tống Lão Nhị hô lên, rồi lập tức quay người bỏ đi.

Hàn Phi thấy vậy cũng không nghĩ nhiều, hô một tiếng, một đám người quay người bỏ chạy.

Mấy người phía sau thậm chí còn rút súng ra, bắn chết một số con nhện độc muốn đuổi theo.

Nhưng cho dù như vậy họ cũng không dám chậm trễ.

Rốt cuộc ai biết những con nhện độc này có đuổi theo không.

Đoàn người không dám nán lại lâu, một mạch đi xuống dưới.

Cho đến khi phía sau không còn nhện đuổi theo nữa, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, rất nhanh họ liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Phía sau tuy không có nhện đuổi theo, nhưng lại truyền đến tiếng "bộp bộp bộp bộp".

Tiếng động đó nghe cứ như có người đang dùng roi quất xuống đất vậy.

Rộn ràng liên tục.

Mọi người thấy vậy đều không kìm được mà nhìn nhau, hiển nhiên đều không biết chuyện gì xảy ra.

"Tôi nói này, lần trước cậu đến đây, có tiếng động như vậy không?" Hàn Phi nhìn Mã Phao hỏi.

Mã Phao nghe vậy cũng một vẻ mặt mơ hồ: "Không có ạ!

Hơn nữa rất kỳ lạ, lần trước chúng ta thật sự gặp phải chuyện có người biến mất một cách kỳ lạ!

Nhưng lần này vào đây lâu như vậy, sao ngoại trừ chuyện xảy ra, mọi người đều không thiếu người nào cả!" "Mẹ kiếp, nhất định phải gặp mới được sao!" Hàn Phi bẳn mặt nói.

Lúc này mọi người đều đã tỏ ra khá mệt mỏi.

Hàn Phi nhìn xuống đường hầm phía dưới, cũng không biết còn bao xa nữa.

Chỉ đành hô: "Trước tiên cứ nghỉ tại chỗ, thay quần áo trên người đi!" "Đặc biệt là mấy cậu, trên mặt còn dính máu, đều đi rửa đi!" "Đừng có mà lại chiêu dụ mấy con nhện độc đó đến!" "Chúng ta nghỉ tại chỗ hai mươi phút, rồi tiếp tục đi đường!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Tống Lão Nhị thì lấy ra một ít đồ ăn, ba người ngồi sang một bên ăn.

Mấy tên đồng đội trên người dính máu, đi lùi lại khoảng mấy chục mét để tẩy rửa.

Chủ yếu cũng là sợ máu bị rửa ra xung quanh, sẽ dẫn dụ nhện độc đến.

Chạy xa một chút để rửa thì cho dù có dẫn dụ nhện độc đến họ cũng có thời gian phản ứng.

Hàn Phi kéo Mã Phao cũng ngồi xuống một bên nghỉ ngơi.

Vừa ăn đồ vừa hỏi: "Đường lão đệ, thứ trong quan tài kia rốt cuộc là cái gì vậy?" "Anh là người trong nghề, có nhìn ra được gì không?" Tần Nhuyễn nghe vậy cũng nhìn Tống Lão Nhị, hiển nhiên cô ấy cũng rất tò mò.

Tống Lão Nhị bất lực nói: “Không nhìn ra ạ!” “Nhưng ý đồ của chủ mộ này đã rất rõ ràng!” “Khẩu quan tài kia rõ ràng là cố ý đặt ở đó, đợi chúng ta đến mở!” “Chủ mộ này e rằng biết, cổ mộ của mình sớm muộn gì cũng có một ngày bị trộm, nên đã thiết kế những cơ quan này!” “Nếu chúng ta cứ tiếp tục đi xuống, e rằng sẽ gặp nguy hiểm đó!” “Hay là cứ dừng lại ở đây quay về?

Biết đâu vẫn còn một con đường sống!” “Đường sống?” Hàn Phi nghe vậy cười khẩy: “Trên bệ kia toàn là nhện độc, làm sao mà quay về?” “Hơn nữa suốt chặng đường này, lão tử đã tổn thất bao nhiêu anh em, nếu không mang được đồ ra ngoài!” “Tiền mai táng và tiền an gia ai sẽ trả?” “Đường lão đệ tôi và anh không giống nhau, tôi còn có một đám anh em phải nuôi sống nữa!” “Trận này dù thế nào cũng phải xuống dưới tìm cho ra chủ nhân ngôi cổ mộ này!” Tống Lão Nhị nghe vậy chỉ cười khổ, không đáp lời nữa.

Nếu không phải họ bị lừa đến đây, ai mẹ kiếp mà muốn đến cái nơi quỷ quái này.

Hơn nữa bây giờ đường về cũng đã bị cắt đứt.

Lát nữa làm sao quay về cũng là vấn đề.

Tống Lão Nhị vừa ăn đồ, vừa dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Hàn Phi thấy anh không nói gì, cũng lười nói thêm.

Hắn quay sang mấy tên đồng đội khác hô: “Đi xem bọn họ rửa xong chưa, rửa xong thì nhanh chóng quay lại tiếp tục xuất phát!” “Vâng!” Mấy tên đồng đội nghe vậy vội vàng đi gọi.

Tuy nhiên mấy phút sau, Lão Bát liền chạy về.

“Lão đại, không ai trả lời ạ!” “Bọn họ hình như gặp chuyện rồi!” Hàn Phi nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lập tức rút súng ra nói: “Có phải những con nhện độc đó đã đến rồi không?” Lão Bát lắc đầu nói:

“Không thấy ạ, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có!” Hàn Phi nghe vậy vừa định nói, Mã Phao bên cạnh nói: “Sẽ không phải là tình huống mà tôi đã gặp trước đó chứ!” “Nơi này thật sự có quái vật bắt người sao!” Hàn Phi nghe vậy mắng: “Quái vật gì chứ!

Cùng lắm cũng chỉ là con dã thú thôi!” “Mang súng ra đây cho tôi, chúng ta đi xem thử!” Nói rồi Hàn Phi còn nhìn về phía Tống Lão Nhị ba người.

“Đường lão đệ đi cùng đi!

Chương 248

Các anh ở lại lỡ có chuyện gì nữa, chúng ta sẽ bị động đó!" Tống Lão Nhị bất đắc dĩ, chỉ đành đứng dậy ra hiệu cho Tần Nhuyễn và Đản Nhi cũng đi theo.

Hàn Phi vẫn luôn rất cẩn thận, không hề cho Tống Lão Nhị ba người cơ hội lạc đơn.

Đối với điều này Tống Lão Nhị cũng không còn cách nào, rốt cuộc ai bảo người ta trong tay không chỉ có súng, mà còn đông người nữa.

Ba người chỉ đành đi theo.

Nơi mấy tên đồng đội kia tẩy rửa không xa.

Đi chưa đến một phút, họ liền thấy trên mặt đất có rất nhiều vũng nước chảy qua.

Chắc là nơi mấy tên đồng đội kia tẩy rửa.

Tuy nhiên điều kỳ lạ là, họ chỉ nhìn thấy vũng nước và khẩu súng đặt sang một bên.

Nhưng lại không nhìn thấy người.

Cứ như mấy người kia sau khi đặt đồ xuống, tẩy rửa một chút rồi rời đi vậy.

Nếu là bình thường, có lẽ là về nhà ngủ rồi.

Nhưng đây là cổ mộ!

Sau khi rửa xong bọn họ đã chạy đi đâu?

Hàn Phi đột nhiên ngồi xổm xuống, sờ sờ mặt đất.

Trên mặt đất có rất nhiều hạt đá, hơn nữa đều là màu đen.

Tống Lão Nhị nhìn thấy, chỗ Hàn Phi sờ, trên mặt đất lại có một vết kéo dài.

Cứ như trước đó có người bị kéo lê trên mặt đất vậy.

Hàn Phi men theo vết kéo nhìn sang một bên.

Phát hiện bên đó là vách đá.

Và trên vách đá, họ lại nhìn thấy một vệt máu.

Nhưng vẫn không nhìn thấy người.

Hàn Phi đứng dậy muốn đi xem thử.

Tuy nhiên đúng lúc này, đột nhiên Mã Phao bên cạnh cả người trực tiếp nằm rạp xuống đất.

Sau đó cả người lại nhanh chóng bị kéo lê về một bên.

Mã Phao cũng giật mình, phản ứng lại vội vàng hô: "Cứu tôi, cứu tôi!" Hàn Phi mắt nhanh tay lẹ, giơ tay bắn một phát súng xuống đất phía sau Mã Phao!

Tuy nhiên phía sau Mã Phao chẳng nhìn thấy gì, phát súng này cũng không trúng đích.

Mã Phao cả người nặng nề đập vào vách đá phía sau.

Lúc này Lão Bát và những người khác đã chạy đến.

Và thứ đang giữ Mã Phao dường như cũng đã buông lỏng.

Họ đỡ Mã Phao dậy, lập tức thấy một cánh tay của Mã Phao lại bị đá cứa rách.

Máu tươi chảy ra.

Lão Thất vội vàng xé một dải quần áo băng bó vết thương cho Mã Phao một chút.

Đồng thời ba người chuẩn bị quay lại.

Tuy nhiên đúng lúc này, đột nhiên chân Mã Phao lại bị thứ gì đó kéo lên.

Lão Thất và Lão Bát phản ứng rất nhanh, vội vàng túm lấy cánh tay Mã Phao.

Lập tức Mã Phao bị treo lơ lửng giữa không trung.

Tống Lão Nhị và những người khác lúc này cũng chạy đến.

Đèn pin chiếu về phía sau Mã Phao.

Lập tức họ ngây người.

Chỉ thấy phía sau Mã Phao không biết từ lúc nào, xuất hiện dày đặc không dưới trăm sợi tơ màu đỏ.

Những sợi tơ màu đỏ đó, cứ như từng con rắn vậy.

Đối diện với những người đang lơ lửng giữa không trung, lặng lẽ nhìn họ.

Mọi người lập tức dựng tóc gáy.

Tay Hàn Phi càng lúc càng lần vào trong ba lô của mình.

Lão Bát thấy vậy rút dao găm ra, lập tức cắt đứt những sợi tơ đỏ đang quấn chặt quanh mắt cá chân Mã Phao, đồng thời hô: "Phi ca chạy!" Hàn Phi phản ứng cũng cực nhanh, lập tức móc ra một bó thuốc nổ từ trong ba lô, trực tiếp ném về phía trước.

Đồng thời giơ tay bắn liên tục.

Chỉ nghe thấy tiếng "bùm" lớn.

Những sợi tơ đỏ kia bị nổ tan tác.

Còn mấy người bọn họ lại càng không dám dừng lại chút nào, quay người chạy về phía dưới đường hầm.

Còn tiếng nổ phía sau dần lắng xuống.

Họ chỉ nghe thấy tiếng "xì xèo xột xoạt" từ phía sau rất nhanh đã truyền tới.

Những sợi tơ đỏ kia, dường như lại đuổi kịp.

Hàn Phi thấy vậy vội vàng hô: "Thuốc nổ, thuốc nổ!" Mã Phao tuy cánh tay bị thương, nhưng chân cẳng thì không có vấn đề gì.

Lúc này Lão Thất và Lão Bát rảnh tay, mấy người vội vàng lục ra mấy bó thuốc nổ từ trong ba lô.

Ném về phía sau.

Và khi thuốc nổ được kích hoạt.

Phía sau cũng truyền đến từng đợt sóng xung kích.

Đồng thời những tiếng xì xào xột xoạt kia liền giảm đi rất nhiều.

Còn mọi người một mạch chạy xuống dưới căn bản không dám dừng lại.

Chạy mãi khoảng nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi tiếng động phía sau dần yên tĩnh trở lại.

Lúc này họ mới dám dừng lại thở dốc.

Mấy người đều mệt lả người, Mã Phao càng trực tiếp ngã xuống đất thở hổn hển.

Dải vải trên cánh tay cậu ấy đều đã bị máu thấm ướt.

May mắn vết thương không phải ở động mạch, nên bây giờ nhìn có lẽ đã đóng vảy.

Nhưng không thể vận động mạnh, nếu không vết thương bung ra sẽ tiếp tục chảy máu.

Mấy người ngồi xuống đất thở dốc.

Lão Bát nói: "Vừa nãy... vừa nãy tiếng roi trên bệ kia, e rằng là do

những sợi tơ đỏ đó phát ra đúng không!" "Tôi nói sao những con nhện độc đó không đuổi theo chúng ta, mẹ kiếp chắc chắn là bị những sợi tơ đỏ đó tiêu diệt rồi!" "Cái đ** mẹ những sợi tơ đỏ này mới là kẻ săn mồi, những con nhện độc đó chỉ là mồi nhử thôi!" Hàn Phi mắng: "Bây giờ biết còn tác dụng gì!

Ai biết thứ đó có đuổi theo không!" "Nếu đuổi theo, thuốc nổ của chúng ta đâu còn nhiều nữa!" "Đường lão đệ, anh còn cách nào khác không!" Tống Lão Nhị cũng bất lực nói: "Tôi hiểu biết về nơi này không hơn gì anh đâu!" "Hơn nữa, bây giờ chúng ta đang ở đâu vậy?" Mọi người nghe vậy lúc này mới có tâm trạng đi xem xét xung quanh.

Họ phát hiện, đường hầm mà họ đang đi, đến đây đột nhiên trở nên chật hẹp.

Hơn nữa một bên vách đá của đường hầm, lại biến mất.

Phía dưới lại là vách núi sâu không thấy đáy.

Mã Phao lấy ra pháo sáng bắn một phát ra ngoài.

Khi pháo sáng chiếu sáng giữa không trung.

Họ lập tức sững sờ.

Chỉ thấy phía dưới đường hầm mà họ đang ở, lại xuất hiện một vực sâu hình tròn.

Dưới vực sâu dường như có nước, rất sâu.

Và đường hầm mà họ đang ở lại được xây dựng bao quanh một bên vách đá, tạo thành một hành lang lưng chừng núi.

Một bên là vách đá, một bên chính là vực sâu.

Và men theo rìa nhìn xuống, quả nhiên sau một vòng, chính là tận cùng của đường hầm.

Nơi đó dường như cũng được xây dựng một bệ.

Phía trên còn có thứ gì đó, nhưng khoảng cách khá xa không nhìn rõ lắm.

Hàn Phi vốn đang tức giận.

Nhìn thấy cảnh này, lập tức nuốt một ngụm nước bọt, mắt đều sáng lên.

“Đến rồi, đến rồi!” “Nơi này chắc chắn chính là điểm cuối!” “Đi thôi!

Chương 249

Nhanh đi!" Hàn Phi đứng dậy hô lên.

Mấy người chỉ đành lê thân thể mệt mỏi đứng dậy tiếp tục đi đường.

Và lần này, họ chỉ đi có năm phút.

Liền thấy hai bên đường hầm phía trước, quả nhiên xuất hiện rất nhiều điêu khắc đá.

Và lần này hình dáng điêu khắc đá hiển nhiên đã hoàn toàn khác.

Những điêu khắc đá trước đó đều là dã thú, còn điêu khắc đá lần này lại là những con ngựa đá rất chính xác.

Ngựa đá cõng từng cỗ xe ngựa, phía trên còn có những hình người điêu khắc bằng đá đang điều khiển.

Phân bố hai bên đường hầm, cứ như vô số đoàn xe đang đi đường vậy.

Và họ tiếp tục đi xuống, rất nhanh liền nhìn thấy.

Ở giữa con đường của những cỗ xe ngựa này, sừng sững một tấm bia đá.

Trên bia đá khắc bốn chữ lớn.

"Tế Thiên Thần Đài!" Mấy người nhìn nhau.

Tần Nhuyễn thì đi vòng ra phía sau bia đá, sau đó liền kinh hô: "Đúng là mộ của Da Luật Hải!" "Mọi người mau đến xem!" Mọi người vội vàng đi vòng qua.

Sau đó liền nhìn thấy.

Phía sau tấm bia đá này lại dày đặc chữ cổ nhà Liêu.

Họ đều không nhận ra, mấy người đều nhìn về phía Tần Nhuyễn.

"Trên này viết cái gì vậy?" Hàn Phi hỏi.

Tần Nhuyễn vừa xem, vừa kích động nói: "Là tự truyện, là tự truyện về cuộc đời của Da Luật Hải!" "Đây thật sự là mộ của Da Luật Hải!" "Thật kỳ diệu, mộ của ông ta sao lại ở đây?" "Để tôi xem trên này rốt cuộc viết những gì!" Tần Nhuyễn rất kích động, vừa yêu cầu mọi người giữ im lặng, vừa cẩn thận xem xét nội dung được khắc trên đó.

Và khi toàn bộ khán giả livestream cùng Bàn Tử và những người khác đều đang đợi Tống Đường tiếp tục kể nội dung tấm bia đá.

Đột nhiên một giọng nói phụ nữ lại truyền đến từ không xa.

"Đội trưởng Tống nhàn nhã vậy sao?

Vẫn còn thời gian kể chuyện à?" "Khi nào chúng ta xuống mộ vậy?" Tống Đường hoàn hồn, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc đồ leo núi đang đứng cách đó không xa.

Nhìn kỹ dung mạo, không phải Tú Tú thì là ai!

Bên cạnh cô ấy còn có Tiểu Hoa và những người khác.

"Không ngờ các cô lại đến nhanh như vậy!" "Mới có một tuần thôi mà!" "Thôi được, đã vậy thì câu chuyện này tạm dừng ở đây vậy!" "Lát nữa chúng ta sẽ thảo luận chi tiết về việc xuống mộ!" "Nếu không có vấn đề gì, ngày mai sẽ khởi hành đi đến Cổ Lâu nhà Trương!" Bàn Tử và những người khác nghe vậy lập tức cạn lời.

"Mẹ kiếp, chuyện đang hay vậy mà dừng lại à?" "Đúng đó Đường lão đệ, hay là anh kể tiếp cho hết đi?

Dù sao cũng ngày mai mới khởi hành mà!" Thiên Chân cũng nói.

Tống Đường lại cười nói: "Sau này còn nhiều cơ hội mà, cũng không vội một lát đâu phải không!" "Theo kế hoạch của tôi, nếu thuận lợi, chúng ta trong một ngày là có thể giải quyết xong chuyện Cổ Lâu nhà Trương!" "Đến lúc đó ra ngoài rồi, tôi sẽ kể tiếp cho các anh nghe!" Thấy anh kiên trì, Thiên Chân và những người khác lúc này mới bất lực xua tay.

Chỉ có những người hâm mộ trực tiếp gian vẫn không ngừng spam bình luận thất vọng!

Câu chuyện của Tống Lão Nhị đột ngột dừng lại, khiến nhiều người hâm mộ cảm thấy rất khó chịu.

Đặc biệt là khi câu chuyện đang đến hồi gay cấn nhất.

Nhưng cuộc sống thực tại rốt cuộc vẫn là chủ yếu.

Vì vậy, câu chuyện cũng chỉ có thể kể khi có thời gian.

Tống Đường quyết định sáng mai lên đường, nhưng thực tế tối nay anh còn rất nhiều việc phải chuẩn bị.

Đầu tiên là xác định lộ trình xuống mộ.

Anh gọi Thiên Chân, Tú Tú và Tiểu Hoa vào lều.

Bắt đầu thống nhất bố trí.

"Sáng mai chúng ta sẽ xuống mộ, sự nguy hiểm của Cổ Lâu nhà Trương chắc hẳn tôi không cần nói nhiều nữa!" "Và để đảm bảo vạn vô nhất thất!" "Vì vậy lần này, chúng ta nhất định phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng!" "Trước hết chúng ta phải xác định nhân sự xuống mộ!" "Trong số những người có mặt, trừ tôi, Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca ra, hai cô ai sẽ xuống?" Tống Đường nhìn sang Tú Tú và Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nghe vậy cười nói: "Tôi tự mình đi!" "Thế còn cô?"

Tống Đường lại hỏi Tú Tú.

Tú Tú im lặng một lát, nói: "Tôi cũng tự mình xuống!" "Có cần thiết phải vậy không?

Cô là con gái, để thuộc hạ xuống không được sao?" Thiên Chân mở miệng nói.

Mặc dù Tống Đường đã chuẩn bị rất chu đáo, nhưng Cổ Lâu nhà Trương không phải nơi để đùa giỡn.

Hà cớ gì phải tự mình đi chứ?

Họ đi là có mục đích của riêng mình, nhưng Tú Tú không ngoài việc muốn đón hài cốt bà nội ra ngoài.

Hà cớ gì phải tự mình xuống?

Tiểu Hoa lại vỗ vỗ Thiên Chân nói: "Có một số chuyện, cậu không đứng ở vị trí này, cậu sẽ không nhìn thấy toàn bộ!" "Tôi tin quyết định của Tú Tú chắc chắn là có lý do riêng của cô ấy!" "Nhưng mà!" Thiên Chân còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Bàn Tử lắc đầu với mình, cuối cùng cũng chỉ đành bất lực ngậm miệng.

Tống Đường không hứng thú với chuyện giữa họ nên cũng không nhiều lời.

Nhưng trước đó khi anh và Bàn Tử uống rượu, nghe Bàn Tử nói.

Hình như nhà Hoắc bây giờ cũng không yên bình.

Dù sao Tú Tú là thân nữ nhi làm gia chủ, những người bên dưới vẫn có một số kẻ không phục.

Vì vậy lần này cô ấy đến đón hài cốt bà nội ra ngoài là một phần, nếu có thể xuống mộ một lần và thành công trở ra.

Có lẽ cũng có thể thiết lập một chút uy tín, đặc biệt là khi xuống mộ cùng Tống Đường, Thiên Chân và những người khác.

Điều này trong mắt người ngoài có lẽ không có gì, nhưng người nhà Hoắc đều biết thân phận lai lịch của những người này.

Chuyến đi này của họ coi như khiến nhiều người có ý đồ nhìn thấy, Tú Tú cũng có nhân mạch.

Nhà Giải, nhà Ngô đều đứng về phía cô ấy, điều này vô hình trung địa vị tự nhiên đã khác rồi.

"Vậy các cô có cần mang thêm thuộc hạ không?" Tống Đường lại hỏi.

Hai vị này dù sao cũng là gia chủ.

Thuộc hạ cũng không ít, đến nơi nguy hiểm như vậy chắc hẳn phải mang theo vài người chứ!

Ai ngờ, Tú Tú và Tiểu Hoa lại đồng thời lắc đầu, tỏ ý không chuẩn bị mang theo thuộc hạ.

Tống Đường thấy vậy nói: "Được, đó là quyền tự do của các cô!" "Vậy hiện tại số người chính là mấy chúng ta!" "Vậy tôi sẽ nói về lộ trình tiếp theo!" Nói rồi Tống Đường lấy ra bản đồ cấu trúc núi mà Kỷ Niệm đã chụp trước đó.

Chỉ vào một đường trên đó nói: "Đường này, lần lượt từ lối vào đến Cổ Lâu nhà Trương, sau đó từ mộ thất dưới cổ lầu đi ra!" "Lộ trình này chính là con đường mà Thiên Chân đã đi năm đó!" "Nhưng ở đây chúng ta cần chú ý, từ lối vào do Tháp Vai Thần cung cấp đến Cổ Lâu nhà Trương đoạn này cơ bản không có vấn đề gì lớn!" "Cơ quan đã trang bị súng cho chúng ta, ngoài đạn thường ra, còn có đạn gây mê!" "Chúng ta đi nhanh một chút, trên đường sẽ không gặp Mật Lạc Đà!" "Nhưng trong mộ thất đầy cát đó có một con Mật Lạc Đà rất lớn!" "Trước đó khi Phi Ưng và bọn họ dụ Mật Lạc Đà lên, thứ đó không ở trong đó, tôi nghi ngờ nó vẫn còn ở đây!" "Ở đây chúng ta

phải cẩn thận, cố gắng dùng đạn gây mê làm tê liệt nó, rồi nhanh chóng đi qua!" "Nhưng hiện tại phòng nghiên cứu bên đó cũng không có số liệu gây mê chính xác, vì vậy chúng ta cố gắng bắn thêm hai phát!" "Chỉ cần bình an vượt qua đây, là có thể vào Cổ Lâu nhà Trương!" "Sau đó là lộ trình đi ra!" Nói rồi Tống Đường vẫn chỉ vào lộ trình đi vào!

"Tốt nhất là có thể quay về theo đường cũ, dù sao đường này là an toàn nhất, Phi Ưng và những người khác sẽ đợi ở lối vào!" "Một khi có thể quay về theo đường cũ, họ sẽ xuống đón tiếp!" "Vậy nhiệm vụ đón hài cốt bà nội của cô ra cũng hoàn thành!" "Nếu xảy ra biến cố mà không quay về được theo đường cũ!" "Thì chúng ta sẽ thực hiện phương án B, đi từ mộ thất dưới cổ lầu, qua mộ thất linh đang để ra ngoài!" "Mộ thất linh đang này có rất nhiều linh đang lục giác!" "Trước đó đã bị... bị hư hại một phần, nhưng không xác định liệu còn cái nào nguyên vẹn không!" "Vì vậy có một mức độ nguy hiểm nhất định!" "Không thể đi đường này thì tốt nhất không nên đi đường này!" "Về vấn đề lộ trình, ai có ý kiến gì có thể đưa ra!" Tống Đường nói xong nhìn về phía mọi người.

Mọi người lần này lại nhất trí đến kỳ lạ, đều lắc đầu tỏ ý không có vấn đề gì.

Tống Đường thấy vậy gật đầu cuối cùng nói: "Vậy được, toàn bộ kế hoạch là như vậy!" "Không có vấn đề gì thì mọi người về tự chuẩn bị đi!" "Phi Ưng và bọn họ tối nay sẽ tìm được lối vào mà Tháp Vai Thần đã để lại ban đầu, sáng mai chúng ta trực tiếp xuất phát!" "Được!" Mọi người đáp.

Sau đó liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tống Đường thì thâu đêm lại viết một danh sách vật phẩm, nhờ Kỷ Niệm đi chuẩn bị.

Những thứ này đã được vận chuyển đến mấy ngày trước, chỉ là không ai biết dùng thế nào, nên cứ thế cất giữ.

Cho đến khi Tống Đường đưa ra danh sách vật phẩm.

Ví dụ như đạn gây mê chính là một trong số đó.

Nhưng đạn gây mê thì Kỷ Niệm còn có thể hiểu, dù sao phía dưới có Mật Lạc Đà.

Nhưng còn một thứ khác, Kỷ Niệm liền tỏ ý không thể hiểu nổi.

"Tôi nói, cái tai nghe cao cấp chống ồn, âm thanh vòm 360 độ, đeo đầu toàn diện này là để làm gì?" "Anh còn vừa xuống mộ vừa nghe nhạc à?

Đường Bảo, gần đây anh có phải xuống mộ nhiều quá rồi không!" "Phát sinh cảm hứng mới gì à?

Chuẩn bị ra bài hát mới sao?" Kỷ Niệm hai mắt sáng rực.

"Nếu thật sự ra bài hát mới, demo nhất định phải cho tôi nghe trước đó nha, tôi là fan trung thành của anh mà!" Tống Đường bất lực nói: "Ra bài hát mới gì chứ, trộm mộ không thơm à?" "Cái gì mà tai nghe cao cấp chống ồn, âm thanh vòm 360 độ, đeo đầu toàn diện... nói chung là cái tai nghe này có tác dụng lớn đó!" Tống Đường còn cảm thấy cái tên tai nghe này rắc rối, dứt khoát cũng lười đọc nữa.

Vừa nghe không phải ra bài hát mới, Kỷ Niệm không kìm được có chút thất vọng.

Lập tức rời đi chuẩn bị đồ đạc.

Một đêm không nói nên lời.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tống Đường vừa mới thức dậy, liền nghe thấy Phi Ưng báo cáo ngoài lều: "Lối vào đã tìm thấy rồi, cách đây một giờ đi đường!"

“Nhưng trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” Tống Đường gật đầu, đứng dậy nói: “Thu dọn một chút, nửa tiếng nữa xuất phát!” “Được!” Phi Ưng lập tức đi thông báo cho mọi người.

Còn Kỷ Niệm cũng đã thu dọn xong thiết bị của mỗi người.

Tổng cộng là sáu ba lô, mỗi người một cái.

Chương 250

Thiết bị trong mỗi ba lô đều giống nhau.

Nhưng Tống Đường nhìn thấy, duy nhất cái tai nghe không được bỏ vào ba lô, mà được đặt vào một túi bên hông ba lô.

Bàn Tử dậy sớm, lúc này lại đã đeo tai nghe và đang nghe nhạc, theo điệu nhạc không ngừng nhún nhảy, trông như một con heo rắn vậy.

Anh ta vừa nhảy vừa nói với người hâm mộ trên livestream: "Ái ái!

Nhìn dáng vóc của Bàn gia các anh xem, có phải đặc biệt hợp với nghệ danh Nicoletta Béo Nhỏ của tôi không!" Người hâm mộ đều cười chảy nước mắt, nhưng rất nhanh vẫn có người chú ý đến chiếc tai nghe của Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, cái tai nghe này ngầu thật đó!

Giá bán lẻ trên trang web chính thức gần tám mươi nghìn đồng rồng đó!" "Điên thật hay giả vậy?" "Tự mày đi tra đi, tên đầy đủ: Tai nghe cao cấp chống ồn, âm thanh vòm 360 độ, đeo đầu toàn diện!" "Mẹ kiếp cái tên quái quỷ gì mà dài vậy!" "Vậy mày tìm kiếm bằng tên viết tắt: Quý tộc tai nghe!" "Quý tộc tai nghe?

Tôi chỉ nghe nói quý tộc trong nước thôi!" Tống Đường thấy Bàn Tử chơi vui vẻ quá, bèn bực bội giật tai nghe của hắn. "Ối, chẳng phải Đường lão đệ đấy ư?

Chào buổi sáng nhé!" "Chào buổi sáng cái con khỉ khô, cái này là đồ giữ mạng đấy, cậu bây giờ chơi hư nó rồi, đến trong mộ cậu đợi chết đi!" Tống Đường bực mình nói.

Bàn Tử ngớ người. "Không đến nỗi chứ, cái thứ này có thể báo hiệu nguy hiểm à?" "Chưa từng nghe nói cổ lâu nhà Trương có cơ quan kiểm tra nhạc lý bao giờ!" "Lười nói nhảm với cậu, mau cất nó đi, ngoài ra tai nghe của những người khác cũng cho vào ba lô đi, đừng để bên ngoài!" "Được thôi!" Bàn Tử thấy Tống Đường nghiêm túc như vậy, vội vàng đi thu dọn.

Tống Đường thì đi gọi từng người khác dậy, sau đó mọi người vệ sinh cá nhân đơn giản và ăn sáng xong.

Liền xuất phát.

Trực thăng chim ưng đã sớm chuẩn bị sẵn.

Ở trên núi này cũng đã ở gần một tuần rưỡi.

Khai thác hai sân đỗ trực thăng đối với họ mà nói, cũng chẳng có gì khó khăn.

Mọi người cầm theo trang bị của mình, lập tức lên trực thăng.

Còn đội Phi Ưng, ngoài một bộ phận vẫn phong tỏa các dãy núi xung quanh ra.

Số còn lại thì ở lại doanh trại.

Dù sao gần doanh trại vẫn còn Mật Lạc Đà hoạt động, hơn nữa còn rất nhiều dân làng đang ở đây để thu hút Mật Lạc Đà.

Nhằm tranh thủ thời gian cho Tống Đường và nhóm họ xuống mộ.

Chỉ có một tiểu đội sẽ túc trực ở lối vào, đợi tiếp ứng họ.

Một giờ đường núi, đối với trực thăng thì chỉ mười mấy phút thôi.

Khi trực thăng đến nơi, họ nhìn thấy dưới mặt đất ngoài bãi đậu trực thăng ra.

Quả nhiên còn một chỗ khác có một cái lỗ tròn khuyết.

Lỗ khuyết đã được chỉnh sửa trông rất bắt mắt.

Hiển nhiên đây chính là lối vào mà họ muốn đi vào.

Các fan trong livestream thấy lối vào này đều không khỏi kinh ngạc thốt lên. "Vãi, lối vào này y như cái mụn cơm to đùng trên mặt đất vậy!" "Ví von kiểu gì thế, đây rõ ràng là lối vào địa ngục!" "Tôi chỉ muốn biết, lối vào bé tí thế này, lúc trước cổ lâu nhà Trương được xây dựng bằng cách nào chứ!" Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Cái này các cậu không biết rồi, nghe nói lúc trước xây dựng ở đây, họ chính là thông qua những lỗ này để vận chuyển gỗ xuống!" "Ghê gớm chưa!" "Vãi, thật hay giả đấy?" "Đ*ch m* cái này chẳng phải phiền phức chết à!" "Suy nghĩ của người xưa sao chúng ta biết được chứ?" "Cũng phải, đợi đến khi có ý định khai thác ở đây, những vấn đề này tự nhiên sẽ có chuyên gia khảo cổ giải quyết!" "À phải rồi, lần này các anh có bán đồ không?" Có fan hỏi.

Tống Đường nghe vậy nói. "Lần này chúng tôi không bán đồ, ngôi cổ mộ này đã được tư nhân mua lại rồi!" "Chúng tôi chỉ được yêu cầu đến để khảo sát!" "Cho nên cổ mộ lần này không bán đồ, mọi người cứ coi như xem cho vui thôi!" Nghe nói không bán đồ, các fan liền phấn khích.

Họ vốn dĩ cũng không muốn xem tiết mục bán đồ, rất lãng phí thời gian.

Lần này không bán đồ, họ ngược lại có thể chuyên tâm xem thám hiểm.

Trong lúc nói chuyện, trực thăng đã hạ cánh xuống đất.

Tống Đường và mọi người lần lượt nhảy xuống từ trực thăng, sau đó tập hợp ở lối vào.

Trực thăng cũng rất nhanh dừng hẳn.

Xung quanh bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Nhóm phi công và những người khác đứng một bên, không nói một lời, việc tiếp theo đây phải xem họ rồi.

Tống Đường nhìn xuống dưới, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử kiểm tra không khí trước.

Theo lời đội Phi Ưng, khi họ tìm thấy chỗ này thì nó bị đất và cát đá lấp đầy.

Họ đã mất rất nhiều công sức mới đào được nó ra.

Mặc dù đã qua một đêm, theo lý mà nói không khí bên trong đáng lẽ đã ổn rồi.

Nhưng dù sao tình hình bên dưới không rõ ràng, nên vẫn phải cẩn thận một chút.

Bàn Tử lấy ra một cây nến cắm vào đất để thử rồi gật đầu nói. "Không vấn đề gì!" Tống Đường lúc này mới hô. "Lên đường!" Sau đó anh là người đầu tiên nhảy vào.

Mọi người lần lượt xuống.

Bàn Tử cầm thiết bị livestream đi cuối cùng.

Vừa xuống đến nơi Bàn Tử và Thiên Chân không khỏi có một cảm giác quen thuộc.

Chỗ này lần trước họ đã đến rồi, chỉ là đi cùng một con đường lần thứ hai, tâm trạng vẫn không giống nhau.

Bàn Tử ở phía sau trò chuyện với các fan trong livestream.

Chẳng qua là nói mấy câu như các cậu phải xem kỹ vào nhé, lát nữa xem Bàn gia ta làm sao mà phát thần uy.

Đồng thời để các cậu được tận mắt chứng kiến, trải nghiệm cận

cảnh Mật Lạc Đà là như thế nào.

Tống Đường không có hứng thú với những điều này, thấy Bàn Tử livestream cũng không thu được âm thanh ở đây.

Bèn hỏi. "Tiểu Ca có nên nói hay không, chỗ này là mồ mả tổ tiên nhà cậu đấy!" "Tôi muốn hỏi, làm thế nào để bơm nước vào một thất chuông đồng của Quan Vũ, cơ quan này cậu có biết mở ở đâu không?" Tống Đường hỏi điều này, chẳng qua là lo lắng trong một thất chuông đồng đó vẫn còn thứ gì đó có thể sử dụng được.

Như vậy họ hoạt động bên trong sẽ rất nguy hiểm!

Nếu Tiểu Ca có thể bơm đầy nước vào, thì chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều.

Tiểu Ca nghe vậy lại lắc đầu. "Không đúng hướng!" "Cũng không cần thiết!" Nghe được câu trả lời này của Tiểu Ca, Tống Đường cũng đành bất lực.

Với thân thủ của cậu ấy có thể không cần thiết, nhưng vấn đề là thân thủ của tôi và Thiên Chân họ đâu có mạnh như vậy chứ!

Tống Đường còn muốn nói gì đó, Thiên Chân ở một bên lại gọi. "Vấn đề này sau này hãy nói đi, Mật Lạc Đà xuất hiện rồi!" Tống Đường nhìn theo hướng mắt, quả nhiên phát hiện xung quanh đường hầm này đã bắt đầu xuất hiện một số bóng Mật Lạc Đà kỳ dị.

Những con Mật Lạc Đà này có con ở tư thế nhảy vọt, có con ở tư thế bơi lội, nói chung là có đủ mọi tư thế.

Trông không khác gì so với lúc Thiên Chân và nhóm họ đến lần trước.

Nếu nói có điểm khác biệt duy nhất, e rằng số lượng lần này rõ ràng ít hơn rất nhiều.

Điều này có thể là do chiến thuật biển người mà Tống Đường đã sắp xếp ở phía trên trước đó, đã thu hút phần lớn Mật Lạc Đà lên bề mặt núi.

Ngược lại lại làm cho số lượng Mật Lạc Đà ở đây giảm đi rất nhiều. "Vãi, mấy con Mật Lạc Đà này tư thế đúng là kỳ lạ đủ kiểu thật!" "Lúc trẻ con mới sinh ra tư thế cũng chỉ có từng ấy thôi nhỉ!" "Ấy ấy, mọi người nhìn con Mật Lạc Đà kia có giống đang vượt rào không!" Các fan trong livestream bàn tán xôn xao.

Nhưng Tống Đường và mọi người lại không có tâm trạng để xem.

Thiên Chân nói. "Tháp Kiên Bàng đã nói, sau khi vào đây phải tìm một con Mật Lạc Đà đặc biệt!" "Cụ thể đặc biệt như thế nào thì không ai biết, mỗi lần vào đều khác nhau!" "Nhưng chỉ cần tìm được con Mật Lạc Đà đặc biệt này, thì coi như đã tìm được hướng đi!" Tống Đường gật đầu, đồng thời thò tay vào ba lô lấy ra một lọ dầu hỏa, tỏ ý mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ đợi tìm thấy là đổ dầu hỏa là biết đường đi rồi.

Vài người đi trong đường hầm khoảng mười mấy phút.

Đột nhiên, Thiên Chân phía trước đột ngột dừng lại, chỉ vào một bên nói. "Mọi người nhìn cái này!

Cái này chắc chắn là con đặc biệt rồi!" Tống Đường nghe vậy ngớ người, đếm. "Cái này có gì đặc biệt?" Thiên Chân nói. "Cậu nhìn xem, những con Mật Lạc Đà khác ở đây đều rất nhẫn nhụi!" "Nhưng cổ con này, cậu nhìn xem có giống đang mặc một bộ quần áo không!" "Còn có cả cổ áo nữa chứ?" Tống Đường nghe vậy cau mày, bám vào vách tường cẩn thận nhìn.

Tuy nhiên anh còn chưa nói gì, Tiểu Hoa ở một bên đột nhiên mở miệng. "Cái đó không phải là 'hình như', cái đó chính là đang mặc một

bộ quần áo!" "Đó là bộ đồ leo núi kiểu cũ, đây không phải Mật Lạc Đà, đây là một người!" "Một người bị Mật Lạc Đà kéo vào trong vách tường!" "À?" Bàn Tử và Tú Tú nghe vậy cũng không khỏi ngớ người.

Thiên Chân nói. "Vậy nó có được tính là Mật Lạc Đà đặc biệt không?" Bàn Tử bực bội nói.

Chương 251

"Đó là người, không phải Mật Lạc Đà, làm sao có thể tính là Mật Lạc Đà chứ!" "Vậy chúng ta cứ vờ như không thấy, tiếp tục đi thôi!" Thiên Chân nói.

Nhưng ngay lúc này, Tống Đường lại mở miệng nói. "Khoan đã!" Đồng thời Tiểu Ca cũng nắm lấy cổ tay Thiên Chân.

Mọi người nhìn Tống Đường không biết anh đã phát hiện ra điều gì.

Tống Đường lại không giải thích, vội vàng cạy nắp lọ dầu hỏa, sau đó ngồi xổm xuống đổ ra đất.

Nhưng tư thế của anh rất kỳ dị, khi ngồi xổm đổ dầu hỏa, mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào vách tường.

Dường như có thứ gì đó trong vách tường đang đối mặt với anh vậy!

Hành động của Tống Đường khiến mọi người đều có chút rợn người.

Ngay lập tức từng người một nhìn theo hướng anh đang nhìn.

Tuy nhiên họ vẫn chỉ thấy con Mật Lạc Đà mặc đồ leo núi đó.

Nói đúng hơn đó không phải Mật Lạc Đà, mà là một người.

Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện người này có tóc.

Còn những con Mật Lạc Đà khác thì không có tóc.

Chỉ có điều tóc của người này cũng đã biến thành màu xanh lục, ẩn trong vách tường nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

Nhưng cho dù đây là một người đã biến thành như vậy, với tâm

tính của Tống Đường cũng không đến nỗi hoảng sợ đến mức này chứ?

Mọi người đều có chút không thể hiểu được.

Tuy nhiên Tống Đường vẫn không nói một lời, lúc này lọ dầu hỏa trong tay anh đã đổ xuống đất.

Mọi người thấy vậy cũng không ai mở miệng.

Dù sao cho dù có chuyện gì nguy hiểm đi chăng nữa.

Chỉ cần dầu hỏa chỉ đường, họ có thể bỏ chạy rồi.

Thứ đó vẫn còn trong vách tường, thì có thể làm gì họ chứ?

Nhưng ai ngờ ngay lúc này, Tống Đường lại đột nhiên hét lên. "Đi mau!" Mọi người nghe vậy ngớ người, vội cúi đầu nhìn.

Quả nhiên thấy dầu hỏa trên đất đã chỉ ra một hướng.

Vài người lập tức đi theo Tống Đường chạy về hướng đó.

Nhưng chạy được vài bước họ đã thấy, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Hiển nhiên họ đã tìm thấy lối vào.

Tuy nhiên Tống Đường đẩy thử thì phát hiện, cánh cửa đá này lại vô cùng nặng, hơn nữa dường như bị tắc nghẽn. "Hay là dùng thuốc nổ đi!" Thiên Chân sốt ruột nói.

Bàn Tử nói. "Cậu điên rồi à, dùng thuốc nổ thì thứ bên trong chẳng phải sẽ bị đánh thức à!" "Cứ để tôi!" Bàn Tử đưa thiết bị livestream cho Thiên Chân.

Tự mình vén tay áo lên, chuẩn bị dùng sức mạnh để đẩy cửa.

Hắn sức rất lớn, vừa ra tay cánh cửa đá kia quả nhiên phát ra tiếng "cạc cạc" trầm đục.

Chỉ có điều muốn đẩy mở hoàn toàn, hiển nhiên vẫn cần thời gian.

Tiểu Ca thấy vậy cũng đi giúp.

Còn Tú Tú ở một bên thì hỏi. "Sao chúng ta phải chạy vậy!" "Trong vách tường rốt cuộc có thứ gì vậy?" Tống Đường vẫn luôn nhìn về phía họ đã chạy đến, chỗ đó cách họ chỉ bảy tám mét.

Họ thậm chí còn có thể thấy dầu hỏa đang chảy trên đất.

Tống Đường giật lấy thiết bị livestream, đồng thời hét lên. "Lên đạn!" "Thứ đó đ*ch m* chắc chắn là còn sống!" Vừa nói Tống Đường vừa hướng thiết bị livestream vào vách tường phía trước, sau đó bật chức năng phóng đại.

Rất nhanh các fan trong livestream liền thấy, góc nhìn trực tiếp đã chuyển đến vách tường đó.

Họ thậm chí còn có thể thấy con Mật Lạc Đà bên trong.

Cổ của con Mật Lạc Đà đó quả thật có cổ áo.

Nếu nhìn kỹ, quả thật có thể thấy đó là một người.

Nhưng vấn đề là, họ cũng không nhìn ra con Mật Lạc Đà này có điểm gì kỳ lạ chứ! "Rốt cuộc có vấn đề gì vậy?" Thiên Chân mồ hôi nhễ nhại hỏi.

Tống Đường nghiến răng nói. "Các cậu nhìn vai trái của nó, đó là thứ gì!" Mọi người nghe lời Tống Đường nói, lúc này mới phản ứng lại vội vàng nhìn vai của cái xác đó.

Cái xác đó vì bị phong ấn trong khối tường màu xanh lục, nên nhìn không được rõ ràng lắm.

Nhưng thông qua phóng đại trực tiếp vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy.

Ở vị trí vai của cái xác đó, vậy mà dường như có một đôi mắt kỳ dị đang nhìn chằm chằm vào họ.

Một đôi mắt xuất hiện ở vị trí đó thật sự quá kỳ dị.

Dù sao một người bình thường, cho dù là xác chết thì mắt cũng không thể xuất hiện ở vị trí vai được chứ!

Mật Lạc Đà tuy không phải người, nhưng nói cho cùng đó cũng là một loại sinh vật giống người.

Mắt của thứ này cũng nằm trên đầu.

Đây đều là những vấn thức thường thức, hầu như mỗi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này.

Trong lòng đều nảy ra một ý niệm.

Đó chính là, còn có một tên đang trốn phía sau cái xác chết này.

Và quả nhiên, rất nhanh họ đã chứng thực được suy đoán này.

Bởi vì vách tường mà họ đang quan sát vậy mà phát ra tiếng "rắc" giòn tan rất nhẹ.

Đồng thời tất cả mọi người đều nhìn thấy, trên vách tường đó, vậy mà xuất hiện một vết nứt rất mảnh.

Nếu không phải vách tường này màu xanh lục, một vết nứt nhỏ xíu cũng có thể nhìn thấy rất rõ.

E rằng thật sự sẽ không có ai chú ý đến. "Bàn Tử!

Nhanh lên!" Thiên Chân thấy vậy không khỏi thúc giục.

Hiển nhiên tình hình trước mắt này không phải là điềm lành gì.

Bàn Tử không trả lời, nhưng có thể nghe thấy tiếng hắn dồn sức, hiển nhiên là không chậm trễ một khắc nào.

Tuy nhiên, lời Thiên Chân vừa dứt, Tống Đường đã mở miệng. "Không kịp rồi!" "Sắp ra rồi!" Mọi người nghe vậy liền thấy, vết nứt kia vậy mà đang nhanh chóng mở rộng.

Đồng thời toàn bộ bên trong vách tường, vậy mà xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Chỉ thấy trên người cái xác đó, vậy mà như tóc bị xù lên khi người ta chạm vào tĩnh điện vậy.

Vậy mà xuất hiện vô số lông mao màu xanh lục giống như tóc.

Những lông mao đó nhanh chóng dài ra, vậy mà đều là từng sợi tóc.

Những sợi tóc đó nhanh chóng vươn ra bề mặt vách đá.

Đồng thời trên vách đá, vậy mà tiếp theo xuất hiện từng vết nứt.

Hiển nhiên thứ đó sắp ra rồi.

Thiên Chân nuốt nước bọt, nhìn về phía sâu trong vách tường.

Chỉ thấy lúc này cái xác vậy mà đã đổ sang một bên, và trên người cái xác đó, vậy mà có một cục lớn thứ gì đó nhô ra.

Dường như là một cục tóc lớn, trong đó có một đôi mắt xanh lè đang ẩn mình trong tóc nhìn họ.

Hơn nữa còn đang dần dần phóng đại, hiển nhiên thứ đó đang tiến về phía họ. "Bắn!

Bắn!" Tống Đường mở miệng hét lên.

Vách đá hiển nhiên đã sắp vỡ vụn rồi, thứ đó xông ra chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn.

Theo lời Tống Đường nói, mọi người hầu như đồng thời lên đạn.

Xả một trận vào vách đá đang nứt.

Chương 252

Lập tức vô số viên đạn phun ra lửa, trực tiếp bắn vào vách đá.

Vách đá vốn dĩ đã rất giòn.

Dưới làn đạn xả, lập tức từng khối đá xanh lục rơi xuống từ vách tường.

Mọi người đã bắn hết nửa băng đạn.

Khắp nơi tràn ngập mùi đá và đạn, lúc này mới dừng lại.

Và rất nhanh, bên trong vách đá liền trào ra từng dòng chất lỏng xanh lè.

Chất lỏng trào ra từ vách tường, chảy xuống đất.

Tống Đường tiến lên gạt những mảnh đá vỡ ra, lập tức mọi người liền thấy.

Một cục tóc lớn màu xanh lục lăn ra từ bên trong.

Trong cục tóc dường như còn bọc thứ gì đó.

Nhưng vì bị bắn quá nhiều, đã không còn nhìn rõ hình dạng nữa rồi.

Lúc này cũng không ai có hứng thú tiến lên gạt tóc ra xem.

Rất nhiều fan trong livestream thậm chí còn muốn nôn mửa.

Thứ đó thật sự quá ghê tởm.

Thiên Chân nhìn thứ trên đất, kinh ngạc nói. "Đây không phải Cấm Bà sao?" Thứ Cấm Bà này, cậu ấy quá quen thuộc rồi.

Đã từng thấy không chỉ một lần, cho nên khi cậu ấy nhìn thấy thứ này trên đất.

Hầu như lập tức nhận ra.

Đây tuyệt đối là Cấm Bà.

Tống Đường ở một bên nói. "Cái này e rằng trước đây là Cấm Bà, sau này không biết vì lý do gì mà chui vào trong vách tường này!" "Rồi thì biến thành thế này, bây giờ có còn gọi là Cấm Bà nữa không, thì khó mà nói được!" "Không gọi Cấm Bà thì gọi là gì?" "Cấm Bà Mật Lạc Đà à?" Bàn Tử ở phía sau cười nói.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bàn Tử và Tiểu Ca vậy mà đã mở cánh cửa đá lối vào.

Chẳng trách tên này vậy mà còn có tâm trạng ở đây đùa cợt. "Vì cửa đã mở rồi, vậy thì mau đi thôi!" "Tránh lát nữa bên trong còn có thứ gì đó chui ra nữa!" Tống Đường hô.

Dường như để chứng minh lời anh nói, cùng lúc lời anh vừa dứt.

Chỉ nghe phía sau vách tường, quả nhiên đã truyền đến tiếng động.

Rất nhiều đá vậy mà trực tiếp bị đẩy ra.

Bên trong dường như có thứ gì đó sắp chui ra. "Đi mau!" Tống Đường vội hét lên, lập tức hô mọi người chạy vào bên trong cánh cửa đá.

Tiếng động phía sau ngày càng lớn.

Mọi người tự nhiên không dám chần chừ, vừa vào cánh cửa đá Bàn Tử và Tiểu Ca vội đóng cánh cửa đá lại.

Cánh cửa đá này rất khó mở, nhưng muốn đóng lại thì rất dễ.

Trong khoảnh khắc cánh cửa đá đóng lại, họ nhìn thấy trong lỗ hổng trên vách tường đó, quả nhiên lại ló ra một khuôn mặt quái dị màu xanh lục.

Nhưng ngay lập tức, cánh cửa đá đã đóng hoàn toàn.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Mặc dù tình hình vừa rồi rất nguy hiểm, nhưng những người này dù sao cũng đã từng trải qua sóng gió lớn.

Đặc biệt là trước khi đến, Tống Đường đã từng đặc biệt dặn dò.

Đến đây nhất định phải cẩn thận, tránh làm kinh động con Mật Lạc Đà siêu lớn ở đây.

Cho nên lúc này mọi người tuy tim đập rất nhanh, nhưng lại không ai nói lung tung.

Chỉ là mỗi người cầm đèn pin, kiểm tra tình hình phía trước.

Chỗ này tổng cộng có hai tầng.

Tầng thứ nhất hầu như là nơi họ đang đứng.

Ở chỗ này, phía trước từng có một đầm nước.

Lần trước Thiên Chân không cẩn thận rơi xuống đầm nước, sau đó làm cho bản lề dưới đầm nước khởi động.

Lúc này mới phát hiện cơ quan ẩn giấu bên dưới.

Con Mật Lạc Đà đó chắc chắn ở bên dưới.

Và theo suy luận này mà xem, nếu bên dưới chỉ là một cơ quan dùng để phòng bị trộm mộ.

Vậy thì tầng trên này thực ra đáng lẽ cũng có lối vào.

Nhưng hiển nhiên lần trước Thiên Chân và nhóm họ đã không tìm thấy.

Hơn nữa xét từ góc độ ngăn chặn đạo mộ tặc, cơ quan này thực ra được thiết kế không tốt.

Bởi vì đạo mộ tặc sẽ không có hứng thú với loại kỹ xảo kỳ quái

này, điều họ quan tâm chỉ có tiền.

Nếu thật sự lạc vào đây, trong tình huống mấy lần không tìm thấy đồ có giá trị, chắc chắn sẽ chọn tìm đường rời đi.

Và cơ quan này lại ở dưới nước, xác suất bị kích hoạt thực sự rất hạn chế.

Và xét từ góc độ này, có lẽ lối thoát thực sự lại ẩn giấu bên dưới.

Có lẽ người nhà Trương có cách riêng của mình, có thể dẫn dụ con Mật Lạc Đà siêu lớn kia đi chỗ khác.

Và cách này chỉ là họ không biết mà thôi.

Cho nên chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất để đối phó.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy thể lực hồi phục rồi, liền đứng dậy tiếp tục xuất phát.

Ao nước ở phía trước không xa.

Để an toàn, mọi người đều đã đổi sang đạn gây mê.

Con Mật Lạc Đà đó tuy lớn, nhưng mỗi người họ bắn hai phát, con Mật Lạc Đà đó cũng phải im lặng.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong, lập tức đi về phía ao nước đó.

Bản lề của ao nước đang ở trạng thái đóng.

Vì vậy Tống Đường hô mọi người giăng dây thừng trước.

Sau đó hô Bàn Tử và hai người kia theo dây thừng xuống trước.

Trọng lượng của Bàn Tử lớn nhất, rất dễ dàng có thể mở được bản lề này.

Đến lúc đó dùng móc leo núi cố định lại, như vậy họ cũng có thể xem trước tình hình bên dưới.

Toàn bộ quá trình diễn ra khá thuận lợi.

Trọng lượng của Bàn Tử cộng với trọng lượng của Tống Đường, vừa đứng xuống đáy ao, lập tức đã đẩy mở toàn bộ bản lề ở đáy ao.

Sau đó Tống Đường lấy ra móc leo núi, kẹp vào chỗ khuyết của bản lề này.

Sau đó mới ra hiệu cho những người phía trên, ý là họ có thể xuống rồi.

Bàn Tử và Tống Đường thì trước tiên theo dây thừng trượt xuống không gian bên dưới ao nước.

Không gian bên dưới này toàn là cát lún.

Con người chỉ cần vừa chạm đất sẽ dần dần bị lún vào.

May mắn là họ đã có phòng bị từ trước, mỗi người đều buộc một thứ giống như "giày đi tuyết" làm bằng ván gỗ vào chân.

Có thứ này, chỉ cần họ cẩn thận một chút, di chuyển trên đó vẫn không thành vấn đề!

Vài người lần lượt xuống đến không gian bên dưới.

Đèn pin của Bàn Tử và Thiên Chân cùng thiết bị livestream liền chiếu về phía lối ra không xa.

Dù sao họ cũng đã đến đây một lần, nên cũng rất rõ lối ra ở đâu.

Và theo ánh đèn pin của họ chiếu tới.

Lập tức mọi người liền thấy, quả nhiên ở phía trước gần phía trên có một lỗ khuyết.

Tuy nhiên lỗ khuyết đó phía trên được che bằng một tảng đá, là lần trước Bàn Tử và nhóm họ trong lúc giao chiến với con Mật Lạc Đà, vô tình che lên.

Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, tảng đá đó vậy mà vẫn

còn.

Tuy nhiên, điều mọi người kỳ lạ là, ngoài lỗ khuyết đó ra, họ vậy mà đều không thấy bóng Mật Lạc Đà.

Lối ra không có, hai bên và phía trên đầu cũng không có.

Chương 253

"Tôi nói này, con Mật Lạc Đà đó sẽ không chạy đi chỗ khác rồi chứ!" "Chúng ta, chúng ta lần này vận may không tệ, cứ trực tiếp đẩy tảng đá lên rồi đi thôi!" Bàn Tử nói.

Mọi người cũng đều có ý đó, ngay lập tức Bàn Tử và Thiên Chân liền trèo lên bệ đá trước, bắt tay vào đẩy tảng đá ra.

Nhưng tảng đá đó rất nặng, hai người hợp sức cũng chỉ miễn cưỡng dịch chuyển được một chút, hiển nhiên muốn đẩy mở hoàn toàn cũng cần thời gian!

Mà không gian trên bệ đá lại cực kỳ hạn chế, vài người cũng không giúp được gì nhiều.

Đành phải đợi ở bên dưới.

Mọi người đều không phát hiện Mật Lạc Đà, điều này thực sự khiến người ta hơi bất ngờ.

Nhưng suy cho cùng đây là một tin tốt, ai mà vô duyên vô cớ lại muốn gặp rắc rối chứ?

Vì vậy mọi người đều đợi ở dưới bệ đá.

Chuẩn bị đợi lối vào vừa mở, họ sẽ lên.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang buồn chán chờ đợi Bàn Tử và Thiên Chân mở lối vào.

Đột nhiên Tiểu Ca ở một bên vậy mà vội vã giơ súng lên, chĩa thẳng vào Tú Tú ở phía bên kia.

Hành động của Tiểu Ca quá đột ngột, Tống Đường và mọi người thấy vậy lập tức nhận ra chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Vội quay đầu nhìn Tú Tú.

Quả nhiên vừa nhìn thấy họ liền ngớ người.

Chỉ thấy Tú Tú đứng ở rìa ngoài cùng của đám đông.

Đang nhìn mọi người với vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Thấy Tống Đường và mọi người đều giơ súng chĩa vào mình, cô ấy lúc này mới nhận ra tình hình không ổn.

Tú Tú tuy là một cô gái, nhưng dù sao cũng là một trong Cửu Môn.

Hơn nữa từ khi tiếp quản Hoắc gia, cô ấy đã tiến bộ rất nhiều.

Vừa nhận ra có điều không ổn, cô ấy lập tức xông về phía mọi người một bước.

Sau đó mới quay người nhìn.

Tuy nhiên khi cô ấy nhìn thấy tình hình phía sau mình, cũng không khỏi giật mình, theo phản xạ muốn hét toáng lên.

Nhưng Tú Tú vẫn rất lợi hại.

Ngay khoảnh khắc cô ấy sắp hét lên, vậy mà trực tiếp giơ tay bịt miệng mình lại.

Cưỡng ép nuốt lại tiếng hét chưa kịp phát ra đó.

Và hầu như đồng thời, Tống Đường và nhóm họ đã nổ súng.

Vài viên đạn gây mê lập tức bắn trúng vào khuôn mặt quái dị khổng lồ đó.

Hóa ra, con Mật Lạc Đà khổng lồ đó không hề rời khỏi đây.

Chỉ là trước đó nó đã trốn trên vách tường phía sau họ.

Và sau khi họ vào, sự chú ý của họ luôn tập trung vào phía gần lối vào này.

Mặc dù đã kiểm tra cả hai bên và phía trên, nhưng lại vô tình bỏ sót vị trí phía sau.

Dù sao khi họ xuống vốn đã ở gần vách tường phía này.

Nhưng ai ngờ con Mật Lạc Đà này vậy mà lại trốn ngay phía sau họ.

Nếu không phải sau khi họ xuống ngoài nói chuyện vài câu ra, vẫn luôn không phát ra tiếng động gì.

E rằng lúc này họ đã sớm bị tiêu diệt cả đám rồi.

Theo tiếng súng nổ của Tống Đường và mọi người, khuôn mặt quái dị của Mật Lạc Đà liền rụt lại.

Nhưng mọi người thấy rất rõ, mấy phát súng này đều đã bắn trúng.

Nhưng con Mật Lạc Đà này quá lớn nên để an toàn, mọi người vẫn bắn thêm vài phát nữa.

Con Mật Lạc Đà khổng lồ đó lập tức trở nên cuồng bạo.

Trực tiếp lao về phía mọi người.

Nhưng mọi người đều phản ứng rất nhanh, ngay khoảnh khắc nó lao tới đã né tránh.

Con Mật Lạc Đà đó trực tiếp đâm vào vách đá phía trước.

May mắn Bàn Tử và Thiên Chân đứng rất vững, nên không bị nó đâm ngã.

Mọi người thấy vậy lập tức bắn thêm vài phát nữa.

Hiệu quả của đạn gây mê rất nhanh đã rõ ràng.

Con Mật Lạc Đà khổng lồ đó vật vã đứng dậy, nhưng còn chưa kịp đứng vững lập tức "ầm" một tiếng lại ngã xuống đất.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, trên khuôn mặt quái dị khổng lồ đó vẫn còn vài kim tiêm đạn gây mê. "Ấy tôi nói này, cái thứ này không ngờ lại dễ dùng đến thế!" "Cậu nói nếu chúng ta đổi hết đạn thành đạn gây mê, chẳng phải sẽ rất dễ dàng đi vào sao!" "Gặp Mật Lạc Đà cũng không sợ nữa!" Bàn Tử đứng trên bệ đá phía trên cười nói, cũng không biết từ đâu mò ra một hòn đá nhỏ vậy mà đi ném vào cái kim tiêm đang cắm trên mặt Mật Lạc Đà.

Tống Đường bực bội nói. "Mày đ*ch m* tìm chết thì đừng lôi chúng tao vào, kim tiêm đạn gây mê đang cắm trên mặt người ta đấy!" "Động lung tung sẽ làm nó tỉnh lại, ít nhất phải hơn mười phút nó mới có thể hoàn toàn hôn mê!" "Hơn nữa, đối phó với những con Mật Lạc Đà khác mà cậu dùng cái này, đợi cậu gây mê được hết chúng nó!" "Mày đ*ch m* đã sớm bị gặm thành xương khô rồi!" Bàn Tử thấy vậy cười nói. "Thôi đi, tôi thấy có khả thi đấy!" "Nhưng bây giờ tự nhiên không cần dùng nữa rồi, chúng ta sắp mở lối ra thôi!" "Nhưng lối ra này đã bị đè nén quá lâu, rất giòn, lát nữa đi lên cẩn thận một chút!" "Tránh để đá xung quanh lối ra sập xuống, chỗ này mà rơi xuống bệ đá thì không phải chuyện đùa đâu!" Mọi người gật đầu, sự cẩn thận của Bàn Tử họ đều đã được lĩnh giáo.

Đừng nhìn tên này ngày thường cẩu thả, nhưng thực sự khi làm việc lại rất cẩn thận.

Thiên Chân và Bàn Tử ở phía trên lại bận rộn thêm hai phút.

Theo một tiếng kéo lê trầm đục truyền đến, rất nhanh phía trên quả nhiên lộ ra một lỗ khuyết.

Mọi người đều không khỏi vui mừng.

Bàn Tử lập tức là người đầu tiên chui lên, sau đó kéo Thiên Chân lên.

Mọi người thấy vậy cũng không chần chừ nữa.

Tiểu Ca thân thủ tốt nhất, một bước nhảy đã lên bệ đá, sau đó tự mình cũng nhảy lên.

Tú Tú tuy là con gái, nhưng thân thủ cũng không tệ.

Cho nên Tiểu Hoa cũng không bận tâm đến cô ấy, theo sau cũng nhảy lên.

Tống Đường là đội trưởng, lúc này tự nhiên không thể để một cô gái ở lại cuối cùng.

Vì vậy cam nguyện đi sau cùng, để Tú Tú lên trước.

Sau khi hai người lên bệ đá, Tú Tú chuẩn bị đi lên.

Tiểu Hoa thì ở phía trên tiếp ứng.

Tống Đường nhìn thấy, những tảng đá xung quanh lối ra này quả thật bị đè nén rất lỏng lẻo.

Chỉ cần dùng sức nhẹ có thể sẽ sập.

Tú Tú vì thế còn đặc biệt chọn một bên trông có vẻ vững chắc hơn để bám.

Cô ấy hơi thấp bé, không thể trực tiếp chạm vào tay Tiểu Hoa.

Người ta cũng không nói để Tống Đường giúp, Tống Đường tự nhiên không thể vô duyên vô cớ mà ôm người ta.

Cho nên Tú Tú chỉ có thể chọn cách bám vào một tảng đá ở một bên trước, sau đó mới kéo tay Tiểu Hoa.

Tuy nhiên, kế hoạch mãi mãi không thể theo kịp sự biến đổi.

Khối đá kia trông có vẻ khá cứng cáp, kết quả ai ngờ bên trong vậy mà đã hoàn toàn sập rồi.

Tú Tú vừa bám vào, lập tức cả khối đá liền đổ sập xuống.

Mà Tú Tú hiển nhiên cũng không ngờ khối đá này lại lỏng lẻo đến

vậy.

Cả người mất trọng tâm lập tức nghiêng về một bên.

May mắn thân thủ của cô ấy vẫn khá tốt, trong lúc cấp bách liền chọn cách trượt chân bám vào bệ đá.

Tống Đường cũng giật mình, thấy cô ấy an toàn bám vào đất mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên lúc này những tảng đá phía trên không ngừng rơi xuống, anh cũng chỉ có thể cúi đầu che mắt mình lại trước.

Nhưng sau đó anh nhìn thấy.

Những tảng đá rơi xuống, không lệch chút nào vậy mà trực tiếp rơi trúng mặt con Mật Lạc Đà kia.

Trên mặt nó cắm rất nhiều kim tiêm gây mê.

Đá vừa rơi trúng, lập tức làm con Mật Lạc Đà đó tỉnh giấc vì đau.

Cơ thể đồ sộ của nó trực tiếp đứng dậy.

Nghe thấy tiếng đá rơi xuống đất ở đây, vậy mà trực tiếp giáng một cái tát xuống.

Tú Tú lúc này mới vừa đứng dậy, căn bản còn chưa kịp phản ứng.

Chương 254

Tống Đường thấy vậy trong lòng cũng chùng xuống, trong lúc cấp bách vội giơ súng trong tay lên, che chắn cho Tú Tú phía sau.

Đồng thời đẩy cô ấy về phía trong bệ đá.

Tú Tú cả người lại bị đẩy ngã xuống đất, nhưng đồng thời bàn tay khổng lồ của con Mật Lạc Đà lập tức đã tới.

Bàn tay đó trực tiếp vỗ vào thân súng trong tay Tống Đường.

Khẩu súng này chất lượng rất tốt, kết quả ai ngờ vậy mà cũng không chịu nổi một cái tát của con Mật Lạc Đà đó.

Ngay lập tức thân súng bị đập cong, theo đó bàn tay của Mật Lạc Đà cùng với thân súng trực tiếp giáng vào ngực Tống Đường.

Ngay khoảnh khắc đó Tống Đường chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực sôi trào, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu cũ.

Cánh tay cũng đập vào vách tường lập tức tạo thành một vết thương chảy máu.

Tú Tú lúc này đã phản ứng lại, lập tức muốn cầm súng bắn.

Nhưng ngay lúc này, Tiểu Hoa lại từ phía trên nhảy xuống, vội ấn vào vết thương của cô ấy. "Đừng động!" Tú Tú ngớ người, sau đó liền thấy.

Con Mật Lạc Đà đang đứng vậy mà lại lảo đảo đổ sang một bên.

Hiển nhiên vừa rồi chỉ là bị giật mình tỉnh giấc, có lẽ là do đá vô tình va vào kim tiêm trên mặt nó làm nó tỉnh lại.

Thấy con Mật Lạc Đà lại chìm vào giấc ngủ, Tiểu Hoa lúc này mới ra hiệu cho Bàn Tử phía trên đỡ lấy Tú Tú.

Tự mình ở bên dưới đỡ cô ấy lên.

Sau đó Tiểu Hoa mới nhảy xuống bệ đá đi tìm Tống Đường.

Tống Đường không bị thương nặng, chỉ là cánh tay bị rách.

Tiểu Hoa băng bó đơn giản cho anh.

Hai người lúc này mới trở lại bệ đá.

Tống Đường chỉ cảm thấy xương sườn của mình như muốn gãy.

Nếu không phải vừa rồi dùng súng đỡ một chút, e rằng lúc này xương sườn đã sớm bị đập gãy rồi.

Hai người lần lượt cũng được Bàn Tử kéo lên.

Đến đây mọi người lúc này mới an toàn lên được.

Tống Đường nhìn xung quanh, phát hiện Thiên Chân đã chạy đến lối ra ở phía bên kia.

Và nếu anh không nhớ lầm, bên ngoài lối ra đó, đáng lẽ chính là cổ lâu nhà Trương.

Trong lòng mọi người lúc này đều rất phấn khích, lập tức chạy về phía đó.

Tú Tú thì đi sau cùng, cô ấy theo Tống Đường nói. "Vừa rồi cảm ơn cậu, cái này coi như tôi nợ cậu một ân tình!" "Sau này có cần, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi!" Tống Đường nghe vậy ngớ người, không ngờ cô gái trước đây thái độ với mình vẫn rất bình thường.

Lúc này vậy mà còn có thể nói ra lời này.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Tú Tú vốn dĩ tính tình rất tốt.

Nếu không phải vì gánh vác Hoắc gia, e rằng cũng sẽ không trở thành bộ dạng trước đó.

Người ta thường nói "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", phẩm

hạnh của một người rất khó thay đổi.

Cô ấy có thể cố gắng để bản thân thay đổi bộ dạng trước đây, nhưng trong khoảnh khắc cấp bách hành động theo tiềm thức sẽ không thay đổi!

Tống Đường cười nói. "Ai mà gặp tình huống đó cũng sẽ làm vậy thôi, hơn nữa tôi là đội trưởng, để mọi người an toàn trở về vốn dĩ là trách nhiệm của tôi!" "Huống hồ tôi còn nhận tiền của Long lão!" Tú Tú nói. "Đó là việc của cậu, cậu cứu tôi là sự thật, tôi sẽ không không nhận!" Và trong lúc họ nói chuyện, đã đi ra khỏi đường hầm phía trước.

Đồng thời họ liền thấy một tòa cổ lâu đang sừng sững phía trước.

Đây là một hang động ngầm khổng lồ.

Và toàn bộ cổ lâu thì đứng ở vị trí cao nhất trong không gian hang động này.

Mặc dù vẫn còn một khoảng cách, nhưng nhìn tòa cổ lâu trước mắt này, thật sự khiến người ta khó mà bình tĩnh.

Và lúc này trong livestream đã hoàn toàn bùng nổ.

Bàn Tử cầm thiết bị livestream, miệng lưỡi cũng không kịp nói hết.

Tống Đường và Tú Tú cũng hơi ngơ ngác.

Nhưng Tống Đường rất nhanh đã nhớ ra một chuyện, nói. "Vì cậu kiên trì như vậy, vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa!" "Tôi nghĩ rất nhanh cậu sẽ có cơ hội trả ân tình rồi!" "Ừm?" Tú Tú ngớ người, nhìn Tống Đường.

Tuy nhiên Tống Đường lại mỉm cười, đi thẳng về phía cổ lâu nhà Trương phía trước.

Tú Tú thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao chỉ cần Tống Đường mở miệng, cô ấy tự nhiên sẽ không không nhận trách nhiệm.

Nghĩ vậy Tú Tú cũng đi theo.

Và lúc này tất cả mọi người bao gồm cả các fan trong livestream, ánh mắt đều tập trung vào tòa cổ lâu nhà Trương phía trước. "Vãi, đây chính là cổ lâu nhà Trương à!

Ngầu quá đi mất!" "Không chỉ ngầu đâu, phải biết rằng cái này được xây dựng từ thời cổ đại, tuy thời cổ đại cũng không thiếu những công trình kiến trúc lợi hại, nhưng đây là một ngôi cổ mộ đó!" "Cũng phải, thời cổ đại ngoài lăng mộ hoàng đế ra, ai còn xây dựng cổ mộ của mình hoành tráng thế này chứ!" "Lợi hại, một ngôi cổ mộ cũng có thể xây dựng cổ kính trang trọng như vậy, chủ nhân ngôi mộ này quả nhiên là người có khí chất!" "Ấy không đúng, mọi người nhìn trên cửa và cửa sổ sao lại có nhiều bột trắng như vậy?" "Hình như đúng là vậy, chỗ này bụi không nhỏ đâu!" "Bụi thì màu xám, cái này là màu trắng, đ*ch m* bên trong sẽ không ẩn chứa..." Thấy các fan trong livestream nói chuyện ngày càng lạc đề.

Tống Đường gọi Bàn Tử một tiếng, Bàn Tử lúc này mới vội vàng giải thích. "Cái gì mà bụi bặm, nói cho các cậu nhớ kỹ đây!" "Bột trắng này là chất kiềm mạnh!" "Chạm vào một cái hít vào phổi là chết người đấy!" "À này, Hoa gia Tú Tú các cậu cũng nhớ kỹ nhé!" "Đừng lát nữa xảy ra chuyện, lại đổ lỗi cho Bàn gia tôi không nhắc nhở các cậu!" Tú Tú hai người gật đầu.

Còn các fan trong livestream lại càng tò mò hơn. "Sao lại có bột kiềm mạnh vậy?" "Đúng đấy, trước đây Đường Bảo cảnh giác như vậy, chẳng lẽ là vì cái này?" "Đúng vậy, các anh giải thích đi chứ!" Thấy các fan muốn biết quá sốt ruột, Tống Đường cũng đành bất lực.

Vốn dĩ chuyện này Tiểu Ca giải thích là tốt nhất, dù sao đây là mồ mả tổ tiên nhà người ta.

Nhưng tính cách trầm lặng của Tiểu Ca hiển nhiên sẽ không giải thích với họ.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Tống Đường đành ra hiệu cho Bàn Tử nói.

Bàn Tử đang lo không có cơ hội thể hiện mình, nghe vậy lập tức cười nói. "Chuyện này mà nói ra thì dài lắm!" "Phải bắt đầu từ thiết kế cơ quan của cổ lâu nhà Trương này!" "Cơ quan của cổ lâu nhà Trương này thực ra rất phức tạp, chủ yếu chia thành...." "Người vừa vào, Mật Lạc Đà sẽ từ bốn phía vách tường xông tới, sau đó kích hoạt cơ quan, xung quanh sẽ phun ra sương mù trắng xóa!" "Trong sương mù chứa chất kiềm mạnh, nếu người không kịp chạy ra ngoài sẽ bị hòa tan!" "Đơn giản vậy thôi!" Thiên Chân ở một bên trực tiếp cắt ngang Bàn Tử, một hơi nói hết nguyên lý của các cơ quan này ra.

Bàn Tử nhìn Thiên Chân quay lưng bỏ đi, cả người đều rối bời. "Cậu mà muốn nói thì nói sớm đi chứ, Bàn gia tôi vừa định mở miệng, cậu lại cướp lời!" "Cậu nhóc này có chút lương tâm công đức nào không!" Bàn Tử chửi rủa phía sau.

Tống Đường nhìn lắc đầu bất lực.

Suốt chặng đường này, cũng hiếm khi thấy họ còn có tâm trạng đuổi bắt đùa giỡn...

Cửa cổ lâu nhà Trương đang mở.

Chắc là lần trước Thiên Chân vào đã mở ra.

Mọi người cẩn thận men theo cánh cửa này đi vào.

Rất nhanh toàn bộ tình hình bên trong cổ lâu đã hiện ra.

Và cái đầu tiên đập vào mắt chính là một mảng trắng xóa, cùng

một vài dấu chân lộn xộn trên mặt đất.

Những dấu chân đó rất rõ ràng, hiển nhiên trước đây có người đã đến rồi.

Các fan trong livestream thấy cảnh tượng này, đều không khỏi phấn khích. "Vãi, chỗ này thật sự có người đến rồi!" "Trước đây Đường Bảo chẳng phải đã nói rồi sao, cái gì mà Thiết Tam Giác đã đến rồi!" "Ôi, vậy đây chính là bằng chứng à!

Nhanh lên chụp ảnh gửi cho đội hình sự đi, họ có thể dựa vào dấu chân để phán đoán chiều cao của đối phương!" "Tú Nhi, chỉ có chiều cao thì có tác dụng gì, lại không phán đoán được dung mạo!" "Vậy thì tìm dấu vết sinh học đi, lỡ tìm được chẳng phải có thể xác định DNA, sau đó chẳng phải có thể khoanh vùng hung thủ rồi sao?" Nhìn các fan trong livestream thảo luận kịch liệt như vậy, Bàn Tử không khỏi có chút ngượng mặt. "À này, bên kia hình như có dây thừng, hay là chúng ta lên trước tìm người?" Tống Đường gật đầu, lời của các fan trong livestream anh cũng không có cách nào tiếp lời.

Dù sao lúc trước Bàn Tử và Thiên Chân đã gây ra động tĩnh ở đây không nhỏ.

Nếu thật sự muốn tìm, nói không chừng thật sự có thể tìm thấy dấu vết sinh học của họ.

Cho nên lúc này chỉ có thể vờ như không thấy, vẫn là trực tiếp chuyển hướng sự chú ý của fan thì hơn.

Vài người nhìn theo hướng Bàn Tử, quả nhiên phát hiện trên một cây xà ngang ở một bên có treo một sợi dây thừng.

Ngay lập tức vài người không chần chừ nữa, trực tiếp chạy đến.

Sợi dây thừng này hiển nhiên đã treo ở đây được một thời gian rồi.

Phía trên vậy mà cũng xuất hiện một ít bột trắng.

Nhưng không nhiều!

Tống Đường đeo găng tay sờ thử, nói. "Không an toàn lắm, tốt nhất vẫn nên cố định dây thừng mới!" "Tôi lên trước, các cậu đợi!" Vừa nói Tống Đường vừa lấy dây thừng từ ba lô ra, sau đó đeo mặt nạ phòng độc vào.

Chương 255

Sau đó mới bám vào sợi dây thừng cũ trèo lên trên.

Anh vốn dĩ là người đi theo hướng kỹ thuật, việc leo cao xuống thấp tự nhiên không thành vấn đề.

Vài phút sau anh đã trèo lên.

Anh cố định dây thừng ở phía trên, sau đó hô những người bên dưới có thể lên rồi.

Làm xong những việc này, Tống Đường lúc này mới bắt đầu quan sát tình hình tầng thứ hai.

Tầng thứ hai này thì không có gì khác biệt so với trong trí nhớ của anh.

Hành lang quanh co bốn phía trên xà ngang treo đầy những chiếc hộp treo.

Trong những chiếc hộp này, đều là ngón tay của người nhà Trương, coi như là một loại mộ tay.

Và nơi họ thực sự muốn đến thực ra là tầng thứ ba và tầng thứ tư!

Tống Đường nhìn xuống bên dưới một cái, phát hiện Tiểu Hoa đã bắt đầu leo lên.

Vì vậy anh cũng không chần chừ, tìm một chút đường tiếp tục đi lên, liền dẫn đầu leo lên tầng thứ ba.

Trong số vài người ở đây, Tiểu Hoa, Tống Đường, Tiểu Ca và Tú Tú là có thân thủ tốt nhất.

Bàn Tử và Thiên Chân thì kém hơn một chút.

Cho nên khi Tống Đường đến tầng thứ ba, chỉ có Tiểu Hoa theo kịp.

Tú Tú và Tiểu Ca thì đến tầng thứ hai.

Còn Bàn Tử và Thiên Chân, thì lúc đó mới bắt đầu leo.

Tống Đường nhìn tầng thứ ba một cái, phát hiện nơi đây có một mảng lớn dấu vết bị cháy rụi do hỏa hoạn.

Chắc là kiệt tác của Thiên Chân và nhóm họ năm xưa.

Và anh nhớ rằng, năm đó họ đã theo đường xuyên mái nhà bị cháy để lên cứu người.

Cũng có nghĩa là, di hài của Hoắc lão thái thái đáng lẽ vẫn còn cất giấu trong căn gác xép đó.

Nhưng để anh chui vào căn gác xép đó thì anh tự nhiên không muốn.

Vì vậy anh đi tìm đường tiếp tục lên.

Và lúc này, Bàn Tử và Thiên Chân dưới sự giúp đỡ của Tiểu Ca và Tú Tú cuối cùng cũng đã đến tầng thứ hai.

Các fan thấy mộ tay ở tầng thứ hai đều vô cùng kinh ngạc.

Thi nhau yêu cầu Bàn Tử nán lại thêm một lúc.

Thậm chí cả Kỷ Niệm cũng xuất hiện, nói Bàn Tử quay nhiều góc độ hơn một chút.

Một nơi như cổ lâu nhà Trương người thường căn bản không thể vào được.

Đặc biệt là nơi này trong thời gian ngắn cũng không có kế hoạch khai quật, có thể lưu lại thêm một số tư liệu thám hiểm cũng tốt.

Bàn Tử tự nhiên không thể từ chối, chỉ có thể nán lại tầng thứ hai

thêm một lúc.

Tuy nhiên, khi hắn đã quay đủ cảnh ở tầng thứ hai và vừa theo Thiên Chân lên đến tầng thứ ba.

Lập tức toàn bộ các fan trong livestream đều ngơ ngác.

Họ nhìn thấy tầng này có diện tích lớn dấu vết bị cháy rụi do hỏa hoạn, từng người một đều ngớ người.

Đột nhiên có người trong livestream hét lên. "Vãi, sao chỗ này lại cháy rồi?" "Cái này chắc chắn là do con người làm, đ*ch m* đứa nào làm vậy?" "Cậu biết là do con người làm à?" Bàn Tử vẻ mặt có chút ngượng ngùng nói. "Lỡ nó là tự nhiên thì sao?" "Cậu ngu rồi à, cả cổ lâu đều là kiến trúc gỗ, nếu là tự nhiên, chắc chắn đã cháy rụi từ lâu rồi!" "Làm sao có thể còn sót lại một ít chứ?" "Cái này rõ ràng là có người ở đây, cho nên sau khi phát hiện cháy, liền vội vàng dập tắt!" Bàn Tử nghe đến đây, cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Thầm nghĩ, đám cư dân mạng này không dễ lừa gạt chút nào, cái này đ*ch m* cũng có thể phân tích ra được ư?

Và lúc này, trong một tòa nhà nào đó ở Việt Nam.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trên màn hình livestream, ngay cả Long lão cũng không nhịn được đập bàn tức giận nói. "Ai đã làm việc này!

Thật là thiếu đạo đức!" "Cái này không chỉ thiếu đạo đức đâu, đơn giản là tang tâm bệnh cuồng!" "Đúng vậy, anh trộm mộ thì trộm mộ đi, anh phóng hỏa đốt mộ tổ nhà người ta là hành vi gì chứ!" "Cái này giống như anh đi trộm kho đạn, anh trộm thì trộm đi, anh lại còn phóng hỏa trong kho đạn, rồi lại dập tắt!" "Cái này đơn giản là thắp đèn lồng trong nhà xí, tìm..." "Đơn giản là quá thiếu đạo đức!" Đối mặt với sự chỉ trích của các fan trong livestream, Bàn Tử cũng đầy vẻ ngượng ngùng.

Hắn rất muốn giải thích chuyện năm xưa không phải như vậy.

Họ cũng có nỗi khổ tâm.

Nhưng vấn đề là, hắn làm sao mà mở miệng được chứ?

Vừa mở miệng, chẳng phải tương đương với việc trực tiếp thừa nhận mình chính là một trong những tên trộm mộ năm đó sao!

Hơn nữa chuyện năm xưa, cậu em trai của hắn cũng rất đau lòng mà, chẳng lẽ còn muốn nói ra chuyện này.

Vậy sau này làm sao mà tìm đối tượng được chứ!

Ngay lúc Bàn Tử đang nghĩ cách chuyển hướng chủ đề này.

Đột nhiên phía trên lại truyền đến tiếng gọi của Tống Đường. "Mau lên đây!" "Tìm thấy rồi!" Nghe tiếng gọi, mọi người đều giật mình.

Đặc biệt là Tú Tú đã sốt ruột không chờ được nữa mà chạy vội lên tầng trên.

Bàn Tử cũng vội nói vài câu lấp liếm, sau đó hô Thiên Chân cùng nhau lên.

Vài phút sau, khi họ đến tầng thứ tư.

Thì thấy Tống Đường và Tiểu Hoa đang ngồi xổm ở một bên mặt đất.

Và trên mặt đất trước mặt họ vậy mà còn nằm một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này quần áo đã mục nát hết rồi.

Chỉ còn lại một bộ xương.

Nhưng bộ hài cốt này được bảo quản khá nguyên vẹn, có lẽ là do môi trường ở đây.

Có thể thấy, trên bộ hài cốt này cũng có dấu vết bị ăn mòn rất rõ

ràng.

Nhưng những dấu vết ăn mòn này tương đối nhẹ, và nguyên nhân gây ăn mòn, vậy mà khiến các xương cốt liên kết với nhau.

Vậy mà không bị rời ra.

Và người này nằm sấp trên đất, đầu ngẩng cao, bàn tay cũng duỗi ra.

Dường như trước khi chết đã vật lộn dữ dội.

Chỉ tiếc cuối cùng sinh mạng của anh ta vẫn dừng lại ở khoảnh khắc này.

Có lẽ trước khi chết anh ta vẫn còn rất nhiều điều không cam tâm, nhưng những điều này cuối cùng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng anh ta đã chết thảm ở đây. "Haizz!" "Những thứ này, đều chưa ai động đến!" Bàn Tử ở một bên đột nhiên thở dài nói.

Mọi người thấy hắn cầm trên tay một ít thức ăn và nước uống đã quá hạn sử dụng từ lâu.

Chỉ là đều không ai động đến. "Năm đó Thiết Tam Giác trước khi đi đã để lại những thứ này, hy vọng nếu có người nào hồi phục lại được, có thể tự mình rời đi!" "Chỉ tiếc, hiện thực rất tàn khốc, người ở đây ngoài họ ra, không có ai khác sống sót rời đi!" Thiên Chân nói.

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trước mặt Thiên Chân, quả nhiên có rất nhiều người nằm thẳng hàng.

Chỉ có điều những người này, bây giờ đều đã thành hài cốt.

Còn bộ hài cốt vừa rồi, e rằng là người duy nhất trong số họ đã tỉnh lại.

Chỉ tiếc, cuối cùng anh ta cũng chỉ bò ra được vài mét mà thôi.

Những người năm đó vào đây, ngoài Thiết Tam Giác ra, vậy mà không có một ai sống sót rời đi.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng, ngay cả Tiểu Hoa và những người chưa từng vào đây.

Trên đường đi cũng đã bị thương nhiều như vậy, huống hồ là những người đã vào bên trong cổ lâu nhà Trương chứ! "Thiết Tam Giác họ đã cố gắng hết sức rồi, làm nghề trộm mộ này, đầu đừng có gắn ở thắt lưng!" "Sinh tử vô thường, từ khi bước chân vào nghề này đã phải hiểu rồi!" "Thời gian của chúng ta không còn nhiều, vẫn là đừng chần chừ ở đây nữa!" "Tiếp theo tôi sẽ sắp xếp công việc!" Tống Đường mở miệng nói.

Mọi người đều nhìn về phía anh.

Tống Đường chỉ vào hài cốt trên đất nói. "Chỗ này giao cho Bàn Tử và Thiên Chân các cậu!" "Hai cậu phụ trách thu nhặt hài cốt của họ!" "Những gì có thể mang ra ngoài thì chúng ta đều mang ra!" "Lần trước Thiết Tam Giác không thể đưa họ ra ngoài, lần này ít nhất chúng ta cũng đưa hài cốt của họ ra ngoài đi!" "Được!" Bàn Tử hai người đáp.

Có thể làm gì đó cho những người đã khuất này, trong lòng họ cũng dễ chịu hơn. "Vậy còn chúng tôi?" Tú Tú vội vàng hỏi.

Trong lòng cô ấy vẫn còn vương vấn về bà nội, nếu là trước đây cô ấy chắc chắn sẽ trực tiếp đi tìm rồi.

Nhưng trước đó trong không gian dưới lòng đất, Tống Đường dù sao cũng đã cứu cô ấy một lần.

Cho nên thái độ này tự nhiên vẫn có chút thay đổi.

Chương 256

Tống Đường nhìn cánh cửa mộ thất đang đóng chặt ở một bên. "Chúng ta đến đó, di hài của bà nội cậu đáng lẽ ở bên trong đó!" "Nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý, môi trường ở đó e rằng không được tốt lắm!" "Tôi có thể mà!" Tú Tú nói.

Tống Đường thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu.

Sau đó Tống Đường, Tú Tú, Tiểu Ca và Tiểu Hoa liền đi về phía cánh cửa mộ đó.

Trên cánh cửa mộ này cũng bám rất nhiều bụi phấn.

Tống Đường cẩn thận đẩy cánh cửa mộ ra.

Bên trong lập tức truyền đến một mùi hỗn hợp của gỗ và bụi bặm lâu năm.

Sau đó mọi người liền thấy, trong căn phòng này bày đầy những giá sách và một số bản thảo.

Trong đó một số còn cắm trong những bình gốm trưng bày.

Tiểu Ca dù sao cũng đã đến đây, nên biết ám cách ở đâu.

Lập tức đi về phía ám cách.

Tống Đường thấy Tú Tú cũng muốn đi qua, vội kéo cô ấy lại. "Hay là cậu cứ đợi đã?" "Để họ dọn dẹp xong rồi cậu hẵng xuống?" Tú Tú biết Tống Đường sợ cô ấy chịu không nổi, nhưng vẫn kiên trì nói. "Tôi muốn đi!" Tống Đường thấy vậy liền không nói thêm gì nữa.

Tú Tú cùng Tiểu Ca tìm thấy ám cách, sau đó liền chui vào.

Còn Tống Đường thì không đi qua, không gian bên trong ám cách có hạn, anh mà cũng xuống, e rằng ngay cả người cũng không thể đi

lại được.

Hơn nữa đáy ám cách đã bị cháy rụi, nhiều người rất dễ làm sập ám cách.

Anh thì nhìn những bình sứ và thư họa xung quanh, trong lòng cảm thán. "Đồ tốt đến thế, chỉ có thể đặt ở đây bám bụi!" "Nếu không phải đã hứa với Long lão, thật sự muốn mang ra ngoài!" "Ấy, cậu đưa dây thừng cho tôi một ít!" Tống Đường đang nghĩ, đột nhiên Bàn Tử lại chạy tới. "Cần dây thừng làm gì?" Tống Đường kinh ngạc nói. "Cậu không biết à, phần lớn các hài cốt đó đều đã rời ra, không có dây thừng cố định thì rất khó mang ra ngoài!" "Chúng tôi đã đánh dấu, ra ngoài rồi sẽ lắp lại, sẽ không để đầu của họ không khớp với thân thể đâu!" Bàn Tử giải thích.

Tống Đường nghe lời này của hắn, rất cạn lời.

Tốt lắm, cậu chạy đến đây lắp ráp đồ nội thất đấy à.

Nhưng dù sao nhân lực của họ cũng thiếu, để mang những hài cốt đó ra ngoài, cũng chỉ có thể tạm thời làm khó họ vậy.

Và ngay lúc Tống Đường đang đưa dây thừng cho Bàn Tử.

Rất nhiều khách VIP tinh mắt trong livestream lại đều xuất hiện. "Đường lão đệ, cái bình sứ phía sau cậu là đồ thời Tống à?" "Đường lão đệ, bức họa đó có phải là chân tích không!" "Ấy ấy còn cái bàn gỗ đường kinh trên bàn kia, tôi thấy màu sắc rất đẹp đấy chứ, ra giá đi!" Minh Thúc, Đại Kim Nha và từng người một đều xuất hiện.

Thấy họ, Tống Đường cũng giật mình. "Ô hay, tôi cứ tưởng các ông không xem cơ đấy!" "Không ngờ đều đang âm thầm theo dõi à!" "Nhưng lần này rất tiếc, lần này tôi được thuê đến đây thám hiểm mộ!" "Chủ thuê nói rồi, đồ trong đây đều không bán!" "Cho nên, các ông cứ đợi lần sau đi!" "Chủ thuê?

Chủ thuê của cậu là ai vậy, chúng tôi đều có thể nói chuyện được mà!" Minh Thúc vẫn không chịu bỏ cuộc.

Tống Đường thấy vậy cười nhưng không nói.

Việc tiếp theo này, anh không cần phải bận tâm.

Kỷ Niệm chắc chắn sẽ tìm Minh Thúc.

Cổ lâu nhà Trương Long lão không cho phép động vào, tự nhiên cũng sẽ nhắc nhở những khách VIP đó, đừng có mà không biết điều.

Còn về sau này, để sau rồi tính, Tống Đường hiện tại cũng coi như có không ít tiền tiết kiệm rồi.

Sau này có xuống mộ hay không, thì tùy tâm trạng vậy.

Bàn Tử vừa cầm dây thừng rời đi.

Đột nhiên Tú Tú từ trong ám cách phía trước bò ra.

Vừa ra ngoài, cô ấy liền chạy thẳng đến cửa, sau đó "oa oa" nôn mửa.

Hiển nhiên tình hình bên trong ám cách không được tốt lắm.

Tống Đường vỗ vỗ lưng Tú Tú, để cô thoải mái hơn một chút.

Sau đó, cậu lấy một chai nước cho cô súc miệng.

Súc miệng xong, Tú Tú hít thở sâu vài hơi mới dần dần bình tĩnh lại.

“Cảm ơn!” Tú Tú nói.

Tống Đường đáp: “Tôi đã bảo cô đừng xuống mà.” “Tôi cũng không ngờ bên dưới lại thảm khốc đến thế!” “Nhưng lần này vẫn phải cảm ơn cậu nhiều, nếu không có cậu dẫn đội, e rằng việc đón bà nội tôi về sẽ còn phải trì hoãn rất lâu!” “Tôi lại nợ cậu một ân tình nữa rồi!” Tú Tú nói.

Tống Đường nghe vậy bật cười.

"Vậy cô nợ tôi hai ân tình rồi, ân tình nhiều quá thì không còn đáng giá nữa đâu!" Tú Tú mỉm cười nói: "Tôi có thể trả bất cứ lúc nào, chỉ cần cậu có yêu cầu gì cứ việc nói!" Tống Đường cười nói: "Nếu đã vậy, tôi sẽ không khách khí nữa!" "Thật ra tôi vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này nữa." "Nhưng không phải tất cả người nhà họ Hoắc đều giữ chữ tín như cô!" "Thế nên tôi nghĩ ân tình này nên dùng nóng, để nguội rồi sẽ khó dùng lắm!" "Hả?" Tú Tú nhíu mày, rõ ràng không hiểu ý Tống Đường.

Tống Đường cười nói: "Mấy tháng trước, tôi vẫn là ca sĩ, cô biết đúng không?" "Tôi có nghe qua!" "Ừm, lúc đó công ty tôi ký hợp đồng tên là Đông Dương Entertainment!" "Mà theo tôi được biết, ông chủ đứng sau công ty này được gọi là Lục Gia!" "Hình như là người của nhà họ Hoắc các cô!" "Vụ lùm xùm hủy hợp đồng hồi đó chắc giờ vẫn tra được trên mạng!" "Tôi chỉ là một ca sĩ nhỏ, thậm chí nói trắng ra là một người bình thường!" "Theo quy định, tôi đã nộp phạt 1 tỷ rồi!" "Nhưng vị Lục Gia nhà cô hình như không muốn buông tha tôi!" "Đến nay đã một tháng rồi, hợp đồng vẫn bị kẹt trong tay hắn!" "Cô Tú Tú, tôi đã nói rồi, tôi chỉ là một người bình thường!" "Vị Lục Gia này có trốn thuế, và có tiền án tiền sự gì khác thì tôi không biết!" "Nhưng không có nghĩa là bạn bè tôi không biết!" "Tôi chỉ không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, nên vẫn luôn đợi thủ tục hoàn tất!" "Nhưng xem ra, Lục Gia hình như không muốn hoàn tất!" "Tôi chỉ muốn làm một người tự do, ân tình này chắc không làm khó cô chứ!" Tú Tú nghe vậy khẽ nhíu mày, nói: "Không khó, là vấn đề của tôi!" "Tôi đúng là chưa tìm hiểu sâu chuyện giữa cậu và Hoắc Lục!" "Vì cậu đã mở lời, chuyện này tôi sẽ giải quyết!" "Cũng cảm ơn cậu còn giữ chút thể diện cho nhà họ Hoắc chúng tôi!" Tống Đường cười nói: "Đều là người lăn lộn giang hồ, phàm chuyện gì cũng nên chừa một

đường, sẽ không bao giờ sai đâu!" "Tôi đi giúp đỡ đây, cô cứ tự nhiên!" Nói xong, Tống Đường xoay người đi về phía căn mật thất.

Tú Tú thì lấy điện thoại ra, liên hệ người giải quyết chuyện này.

Chuyện này, Tú Tú thật ra nhìn rất thấu.

Cô cũng không phải cô bé tiểu thư ngày xưa chỉ biết quấn quýt bên hoa, bên bướm nữa.

Tống Đường tìm cô nói chuyện này, cũng là giữ thể diện cho nhà họ Hoắc của họ.

Nếu không, với sự hiểu biết của Tống Đường về nơi đây, e rằng cậu đã sớm biết chuyện về Cổ Lâu nhà họ Trương.

Có thể nói rằng cậu một mình đến đây thám mộ rất nguy hiểm, nên cậu vẫn chưa đến.

Nhưng lần này cậu hoàn toàn có cơ hội lợi dụng chuyện này để uy hiếp nhà họ Hoắc của họ.

Thậm chí là làm cho nhà họ Hoắc ghê tởm.

Ví dụ, Tống Đường vừa rồi có thể trực tiếp bảo Bàn Tử đến nói thẳng chuyện này.

Khi đó Hoắc Lục tất nhiên sẽ bị lôi ra có quan hệ với nhà họ Hoắc.

Mà với danh tiếng của Hoắc Lục hiện tại, e rằng đến lúc đó nhà họ Hoắc cũng sẽ bị vạ lây.

Thậm chí Tống Đường hoàn toàn có thể bỏ mặc, để họ tự đến đây.

Mở một buổi livestream yêu cầu nhà họ Hoắc dọn dẹp Hoắc Lục, nếu không thi hài của bà Hoắc lão thái này cậu có hàng trăm cách giải quyết.

Nhưng cậu đều không làm vậy.

Thế nên ân tình này, Tú Tú đương nhiên phải nhận.

Thậm chí Tú Tú còn cảm giác, Tống Đường có thể đã sớm tính toán đến Cổ Lâu nhà họ Trương.

Lấy thi hài bà nội cô làm điều kiện, uy hiếp nhà họ Hoắc chỉnh đốn Hoắc Lục.

Nhưng có thể là cùng với sự can thiệp của Long lão và những người khác, khiến Tống Đường ngày càng không để tâm đến Hoắc Lục.

Thế nên mới luôn trì hoãn không đến.

Cho đến lần này đến, cậu nhân tiện để mình trả ân tình giải quyết vấn đề này.

Cũng đúng, với danh tiếng và tài lực của Tống Đường hiện tại, đương nhiên không thể để Hoắc Lục vào mắt.

Nhưng Tống Đường không để tâm, Tú Tú thì không thể.

Đối phương đã giữ thể diện cho nhà họ Hoắc của họ, vậy chuyện này cô nhất định phải làm cho Tống Đường hoàn toàn hài lòng.

Nhà họ Hoắc của họ cũng có kiêu ngạo riêng!

Tuy hiện giờ đã không còn như xưa, nhưng có một số thứ đã khắc sâu vào xương tủy.

Chỉ cần cô ngồi vào vị trí gia chủ, thì sẽ tự nhiên thừa kế những điều đó.

Đương nhiên, về những chuyện này Tống Đường tự nhiên không biết.

Cậu thật ra chỉ muốn kết thúc chuyện này mà thôi.

Cứ mãi dây dưa như vậy cũng không phải cách.

Vì chuyện đã phát triển đến giai đoạn này, vậy thì thuận thế mà giải quyết cho xong. ....

Trong mật thất, mùi vị khá khó ngửi.

Đây là cảm giác đầu tiên của Tống Đường sau khi xuống.

Không gian này tuy bên dưới đã bị cháy xuyên, nhưng không khí ở đây lại không hề có dấu hiệu lưu thông.

Rất nhanh Tống Đường đã nhìn thấy cảnh tượng khiến cậu cũng có chút buồn nôn.

Trước khi kể về cảnh tượng này, không thể không nhắc đến cách Thiên Chân và họ đã xử lý nơi đây.

Trong mật thất này lúc đầu có rất nhiều người ẩn nấp.

Chương 257

Sau này khi Thiên Chân và họ đến đây, đã tiến hành cứu giúp sơ bộ những người còn thở.

Sau đó vận chuyển họ ra hành lang bên ngoài.

Tức là những thi hài mà họ vừa thấy khi đi lên.

Còn những người đã chết thì vẫn còn ở lại đây.

Lúc đó tình huống của họ không tốt, cũng không thể mang nhiều người như vậy ra ngoài.

Vì vậy những người đã chết trước khi họ đến, họ đã không lãng phí thời gian để vận chuyển, nên tất cả đều còn lại trong căn phòng.

Đồng thời, thi hài của bà Hoắc lão thái đương nhiên cũng còn lại trong phòng.

Lúc đó, để mang đầu của bà Hoắc lão thái về, Bàn Tử đã vung dao ra tay.

Vì vậy, lúc này Tống Đường nhìn thấy bà Hoắc lão thái, thực ra chỉ có thân thể mà không có đầu.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, Tống Đường tự nhiên sẽ không phản ứng mạnh đến thế.

Điều thực sự khiến cậu buồn nôn là một tình huống khác.

Ở đây vì có rất nhiều thi hài, cộng thêm vốn đã ở trong mật thất.

Nên so với những thi hài được họ vận chuyển ra ngoài, tình huống cũng hoàn toàn khác biệt.

Hành lang bên ngoài dù sao cũng là không gian tương đối mở, bột cường dảm ít nhiều cũng sẽ rơi vãi xuống.

Còn trong mật thất này, bột cường dảm quá ít.

Những năm này cũng không có đạo mộ tặc nào vào đây.

Vì vậy cơ quan này vẫn luôn không được kích hoạt.

Do đó, quần áo trên các thi hài trong mật thất này đều được bảo quản rất nguyên vẹn.

Và vấn đề chính là ở chỗ đó.

Vì quần áo được bảo quản nguyên vẹn, cộng thêm nơi đây rất khô ráo.

Nên rất nhiều thi hài đều chưa hoàn toàn thối rữa.

Có những chỗ vì ban đầu bị ăn mòn, nên có rất nhiều vết thương.

Nhưng sau khi chết, quá trình thối rữa của da thịt chỉ tiến hành được một nửa, rồi cố định lại.

Cuối cùng biến thành một trạng thái khó tả.

Nếu nhất định phải miêu tả, thì chỉ có thể nói là.

Giống như kem que lấy ra từ tủ lạnh vào mùa hè, sau khi tan chảy lại bị đông cứng lại vậy.

Đặc biệt là những nơi thi thể dày đặc hơn, ngoài xương cốt ra, đã không thể phân biệt được ai là ai nữa.

Vì đã hoàn toàn hòa lẫn vào nhau, cảnh tượng đó cũng khó trách ngay cả Tú Tú nhìn cũng buồn nôn.

Tiểu Ca và Tiểu Hoa hai người đeo mặt nạ chống độc, đang nghĩ cách tách thi hài của bà Hoắc lão thái ra khỏi mặt đất.

Thi hài của bà Hoắc lão thái đã cứng lại, muốn vận chuyển ra ngoài cũng là một chuyện phiền phức!

Chỉ là không biết trên đường ra ngoài, có dần dần mềm ra không.

Dù sao bột cường dảm bên ngoài nhiều, tùy tiện dính vào một ít những thi hài chưa hoàn toàn mất nước này, e rằng sẽ tiếp tục tan chảy.

Tống Đường nhìn một lúc, thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, đành phải đi lên trên hít thở.

Cảnh tượng này, e rằng chỉ có hai vị này mới chịu đựng nổi!

Khi Tống Đường đi lên, không thấy Tú Tú đâu.

Cô nàng này chắc đã đi tìm Thiên Chân và Bàn Tử để giải tỏa tâm trạng.

So với cảnh tượng trong mật thất này, cảnh tượng bên ngoài có thể dùng từ trong lành thoát tục để hình dung.

Tống Đường cũng cảm thấy buồn nôn, nên cũng đi theo ra ngoài.

Quả nhiên, bước ra khỏi cửa mộ cậu thấy, Tú Tú đang giúp Thiên Chân và Bàn Tử thu dọn những thi hài kia.

Những thi hài đó tương đối dễ thu thập hơn.

Bàn Tử theo kế hoạch trước đó, đập vỡ xương thi hài rồi đánh dấu.

Sau đó dùng dây thừng quấn chặt lại một cách lộn xộn.

Sau khi làm xong trông chẳng khác gì bó củi buộc trên người vậy.

Nhưng để có thể mang chúng ra ngoài, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời làm khó chúng.

Dù sao nhân lực của họ có hạn, không thể có phương pháp nào tốt hơn.

"Cậu sao lại ra đây?

Bên dưới ổn chưa?" Thấy Tống Đường đi tới, Thiên Chân hỏi.

Tống Đường lắc đầu: "Vẫn còn phải đợi một chút, tình hình bên dưới thảm khốc hơn bên trên nhiều!" "Được rồi, vậy đợi tôi làm xong thì đi giúp họ!" Bàn Tử nói.

Tống Đường gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Sau khi họ làm xong việc ở đây, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị cho việc trở về nhà.

Tình hình trong căn phòng kia quá thảm khốc, nên Tống Đường không để Bàn Tử mang thiết bị livestream qua đó.

Tránh làm fan livestream hoảng sợ.

Và ngay khi Tống Đường và họ đang buồn chán chờ đợi.

Đột nhiên trong phòng livestream, lại bắt đầu có người bình luận sôi nổi.

"Ối vãi thật hay giả vậy, mấy ông xem mau!" "Điệt thật, mà mới nổ ra mấy phút trước!" "Ghê gớm thật, cái Lục Gia này rốt cuộc là ai vậy trời!" "Trên này không phải viết rồi à, ôi trời ông chủ đứng sau Đông Dương Entertainment!" "Ấy, tôi nhớ rồi, đây không phải là vị mà lần trước Đường Bảo đi livestream để trả tiền phạt hợp đồng sao?" "Ôi trời đúng là hắn, đúng là thiên đạo có luân hồi mà, thằng này cuối cùng cũng có người trừng trị!" "Đệt mợ trốn thuế, lại còn mang trên mình án mạng, lần này e rằng phải giải nghệ hoàn toàn!" "Thế thì phải xem quan phương cuối cùng xử thế nào thôi!" Nhìn bình luận trên livestream, Tống Đường không khỏi ngẩn ra.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, mình vừa nhờ Tú Tú trả ân tình xong, không ngờ chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Cái Hoắc Lục này đã toi đời rồi!

Tuy cậu cũng biết, dựa vào sức mạnh của Long lão muốn thu dọn một Hoắc Lục thì thực ra rất đơn giản.

Nhưng mình tự nghĩ cách giải quyết Hoắc Lục, còn nhờ Long lão ra tay thì hoàn toàn khác!

Dù sao nhờ Long lão ra tay thì sẽ nợ ân tình của người ta.

Mình bây giờ thế này có phải tốt hơn không, không nợ ân tình ai mà lại giải quyết được vấn đề!

"Cô làm sao?" Tống Đường nhìn Tú Tú hỏi.

Tú Tú mỉm cười, không trả lời.

Tống Đường cười bất lực, vừa định tiếp tục xem tin tức có gì tiến triển.

Đột nhiên điện thoại của cậu lại reo lên.

Mở ra xem, hóa ra là một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn hiển thị lại là một tin nhắn hoàn tiền!

Và khi Tống Đường nhìn thấy nội dung tin nhắn, cả người cậu cũng ngẩn ra.

"Ding, thẻ ngân hàng XXXX của quý khách vào XX giờ XX phút đã được hoàn trả 1 tỷ đồng (vì số tiền quá lớn có thể bị coi là số ảo) vào tài khoản!

Số dư…" Nhìn tin nhắn này, Tống Đường không khỏi ngẩn người. 1 tỷ?

Cậu lập tức nghĩ ra chuyện gì, nhìn về phía Tú Tú bên cạnh.

"Cái này cũng là cô làm?" Tú Tú cười nói: "Tôi không nói, có thể là người bên dưới cảm thấy số tiền này vốn dĩ nên trả lại cho cậu thôi!" "Dù sao cậu cũng đã nói, cậu đã trả tiền nhưng hắn vẫn giữ hợp đồng của cậu!" "Vậy thì tương đương với việc thủ tục hoàn tiền chưa hoàn tất!" "Mà hợp đồng chưa hoàn tất, thì cũng có nghĩa là số tiền này vẫn chưa phải của hắn!" "Mà hắn trốn thuế, hợp đồng ký với

cậu hình như cũng có vấn đề, liệu có hiệu lực pháp luật hay không cũng là một chuyện khác!" "Theo lý mà nói, số tiền này nên trả lại cho cậu trước, còn về sau hợp đồng kia có hiệu lực hay không, đợi làm rõ rồi nói!" Tống Đường nghe vậy bật cười.

Người đã bị bắt rồi, hợp đồng có hiệu lực hay không chẳng phải là chuyện một câu nói thôi sao!

Rõ ràng chuyện này là Tú Tú cố ý làm như vậy.

Tuy có hơi vượt quá dự liệu của Tống Đường, nhưng tục ngữ nói rất hay, giơ tay không đánh kẻ mặt cười.

Người ta đã chủ động bày tỏ thiện chí, mình cũng không có lý do gì để từ chối.

Hơn nữa số tiền này vốn dĩ là của cậu, còn về việc hợp đồng có vấn đề thì khả năng cũng rất lớn.

Chỉ là cậu không hiểu thôi, dù sao cậu cũng không phải luật sư.

Ba người cứ chuyện trò rôm rả.

Đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa.

Bàn Tử mới từ trong mật thất kia đi ra.

Thở hổn hển nói: "Xong rồi, mẹ nó bên dưới thối quá!" "Nếu không phải Bàn gia gần đây vận động nhiều, bụng không có lương thực, e rằng cũng nôn hết ra rồi!" Nói rồi mọi người liền thấy, Tiểu Ca và Tiểu Hoa đã đi ra từ bên trong.

Tiểu Hoa cõng một vật hình tròn trên lưng.

Trông như một bó chiếu cói vậy.

Chương 258

Trên dưới đều bị bịt kín, không nhìn thấy tình hình bên trong.

Cũng đúng, dù sao đầu của lão thái thái đã mất, nếu không bịt kín như vậy trên đường về cứ chốc chốc lại nhìn chằm chằm vào một thi thể không đầu, cũng khiến người ta sởn gai ốc.

"Đã đóng gói xong rồi, xương cốt lão thái thái còn tương đối mềm, có thể cuộn lại được!" "Nhưng cũng rất nặng, lần này về phải nhờ Phi Ưng và những người bên ngoài vào giúp đỡ rồi!" Tiểu Hoa nói.

Tống Đường gật đầu: "Chỗ họ tôi sẽ sắp xếp, vì đã lấy được đồ rồi thì chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu mà về!" "Con Mật Lạc Đà siêu to kia còn một tiếng nữa mới hết thuốc!" "Đi thôi!" Mọi người vội vàng cầm lấy đồ đạc của mình, sau đó khởi hành đi xuống lầu.

Thi hài lão thái thái hơi nặng, nhưng may mắn là lúc này họ có khá nhiều người có thể khiêng.

Mọi người luân phiên nhau, nửa tiếng sau.

Đã an toàn ra khỏi Cổ Lâu nhà họ Trương.

Fan rất tò mò trên mấy tầng trên của Cổ Lâu nhà họ Trương có gì.

Nhưng Tống Đường và họ thật sự không có thời gian, cũng không muốn đi.

Ở đây thêm một phút thôi cũng có nguy hiểm!

Họ đã vào đây lâu như vậy, những con Mật Lạc Đà bên trên e rằng cũng sẽ dần phát hiện ra họ.

Bắt đầu từ trên xuống, đến lúc đó cơ quan ở đây kích hoạt, họ e rằng sẽ trúng chiêu.

Họ theo đường cũ quay trở lại căn mộ thất kia.

Quả nhiên, con Mật Lạc Đà siêu to vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Họ cùng nhau đưa thi hài lão thái thái xuống.

Sau đó lại theo cơ quan tấm ván trên đỉnh đưa nó lên trên.

Cứ thế loay hoay suốt một tiếng đồng hồ.

Mới toàn bộ quay trở lại lối vào.

Và bên ngoài cửa đá, chính là con đường mà họ đã đi vào.

Những con Mật Lạc Đà và loại Cấm Bà quỷ dị bên trong cũng không biết đã đi đâu mất rồi.

Để an toàn, họ chỉ có thể ẩn nấp sau cửa đá chờ đợi.

Đồng thời Tống Đường thông qua thiết bị livestream, liên hệ với Phi Ưng đang chờ bên ngoài.

Bảo họ bắt đầu hành động.

Phi Ưng và đồng đội hành động rất nhanh, họ trước tiên dùng một chiếc xe điều khiển từ xa địa hình đa năng buộc một sợi dây thừng đưa vào.

Để xác định toàn bộ quá trình an toàn, cho đến khi chiếc xe điều khiển từ xa đâm vào cửa đá phát ra tiếng "đùng đùng đùng".

Mọi người lúc này mới xác định an toàn, sau đó Phi Ưng và đồng đội cầm súng đạn thật tiến vào thông đạo.

Quá trình khá thuận lợi, suốt dọc đường đều không đụng phải Mật Lạc Đà.

Khi Phi Ưng và đồng đội đẩy cửa đá ra.

Vừa vặn gặp Tống Đường và mọi người.

Phi Ưng ra hiệu cho hai chiến sĩ giúp khiêng thi hài lão thái thái.

Sau đó bảo mấy chiến sĩ khác đi trước mở đường, còn mình dẫn mấy người đi sau bọc hậu.

Chuẩn bị trở về rồi!

Tuy nhiên ngay lúc này, Phi Ưng lại thấy, Tống Đường và ba người kia lại không đi theo!

"Mấy cậu làm gì vậy?" Phi Ưng nhíu mày hỏi.

"Chúng tôi còn có một số chuyện cần làm, nên mấy anh cứ về trước đi!" Tống Đường nói.

"Cậu đùa cái gì vậy?" "Long lão dặn dò rất rõ ràng, lấy được thi hài thì phải ra ngoài, cậu đột nhiên thay đổi như vậy là sao?" Tống Đường nói: "Chỗ Long lão tôi tự nhiên sẽ đích thân giải thích với ngài ấy!" "Hơn nữa lần hành động này chúng tôi tự chịu trách nhiệm cho mình, có chết cũng không oán trách bất cứ ai!" "Mấy anh đi đi!" "Cậu!" Phi Ưng tức đến không chịu được, nhưng đội ngũ của anh ta đã đi gần hết rồi.

Cuối cùng Phi Ưng đành cắn răng nói: "Hy vọng Long lão nghe lời cậu, nếu không tôi còn phải xuống đây thêm một chuyến nữa!" Tống Đường cười nói: "Ngài ấy sẽ nghe thôi!" Nói xong Tống Đường lại một lần nữa đóng cửa đá lại.

Cửa đá vừa đóng lại, Tống Đường liền quay đầu nói: "Chúng ta cũng hành động thôi, thời gian còn lại e rằng không nhiều lắm đâu!" Mấy người gật đầu, lập tức họ sắp xếp lại trang bị.

Sau đó cả nhóm theo đường cũ quay trở lại bên trong Cổ Lâu nhà họ Trương.

Lúc này họ đang livestream, fan thấy họ lại không đi ra ngoài, cũng rất tò mò.

Từng người hỏi trong phòng livestream xem tình hình thế nào.

Thậm chí có người còn đăng cả tình hình bên ngoài, hóa ra Phi Ưng và đồng đội đã đưa thi hài lão thái thái đi rồi.

Tống Đường thậm chí thấy sắc mặt Tiểu Hoa không được tốt lắm.

Dường như là trách họ giấu mình làm chuyện khác.

Tống Đường cũng không có thời gian giải thích với fan livestream, chỉ nói rằng họ còn có việc chưa hoàn thành.

Sau đó điện thoại của Long lão gọi tới.

Tống Đường nhìn Tiểu Ca và những người khác đang tìm lối vào cơ quan, ý bảo họ tiếp tục.

Sau đó cậu đi sang một bên nghe điện thoại.

"Cậu hãy cho tôi một lời giải thích!" Điện thoại vừa kết nối, đã truyền đến giọng điệu có chút tức giận của Long lão.

Tống Đường thì thản nhiên nói: "Chúng tôi sẽ không động vào bất cứ thứ gì ở đây, nhưng chúng tôi thực sự có chuyện cần làm!" "Hơn nữa rất quan trọng!" "Đồng thời nếu điều kiện cho phép, chúng tôi sẽ luôn bật livestream!" "Ngài cứ yên tâm!" Nghe Tống Đường nói vậy, giọng điệu của Long lão rõ ràng đã dịu xuống một chút.

"Mấy cậu muốn đi đâu?" Tống Đường nói: "Chúng tôi đã tra được một số tài liệu, ở sâu nhất trong Cổ Lâu nhà họ Trương, ẩn giấu một Kỳ tích chi địa!" "Chúng tôi muốn đi đó một chuyến!" "Kỳ tích chi địa?" Long lão nghe vậy ngẩn ra.

"Là vì Quỷ Tỳ sao?" Tống Đường thấy ông biết, cũng không giấu giếm nữa.

"Đúng vậy, nhà họ Trương các ngài đã không còn ai nữa rồi!" "Mà

một số bí mật cuối cùng cũng không thể lộ ra ngoài!" "Tìm một nơi thích hợp để mai táng vĩnh viễn có lẽ cũng là một kết quả tốt!" Long lão trầm mặc một lúc, sau đó nói: "Hãy tự chú ý an toàn!" Rồi cúp điện thoại.

Long lão tuy thân ở vị trí cao, nhưng dù sao ông cũng từng là người trong ngành này.

Hơn nữa ông xuất thân từ nhà họ Trương!

Vì vậy rất nhiều bí mật ông cũng biết một chút!

Chỉ cần ông còn tại vị một ngày, hành động của Tống Đường và họ sẽ không thể tránh khỏi ông.

Vì vậy chi bằng trực tiếp nói cho ông biết, Tống Đường đánh cược chính là ông ấy là chính phái!

Nếu ông ấy là phản phái, vậy thì tất cả những gì họ làm cũng sẽ vô ích.

Dù sao Tống Đường cũng không muốn tìm mấy đời người, lại một lần nữa chơi trò "sự nghiệp vĩ đại" của Cửu Môn cũ.

Hơn nữa chuyện lần này, nói cho cùng cũng chẳng liên quan gì đến cậu!

Sở dĩ cậu đi xuống theo, cũng chỉ muốn hóng chuyện mà thôi.

Nếu bên dưới là một nơi rất bình thường, cậu tuyệt đối sẽ không đi.

Nhưng vấn đề là bên dưới ẩn giấu một Kỳ tích chi địa.

Thậm chí có thể sánh ngang với sự tồn tại của Thanh Đồng Môn, một người như cậu sao có thể không hứng thú, mà đi mở mang tầm mắt chứ! ....

Không nói nhiều lời thừa thãi.

Thuyết phục Long lão xong, Tống Đường liền thấy Tiểu Ca và đồng đội đã mở được lối vào thông đạo dưới lòng đất.

Lập tức mấy người không chần chừ nữa, theo đường hầm bí mật tiến vào thông đạo.

Sau đó tiến vào thông đạo bên dưới Cổ Lâu nhà họ Trương.

Cửa đá lúc trước bị Bàn Tử mở ra, vẫn đang ở trạng thái mở.

Cũng đỡ cho họ phải động tay.

Trong mộ thất, có một chiếc quan tài gỗ bị đập nát.

Một bên trên mặt đất lộn xộn nằm một thi thể xương cốt đã hóa xanh.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi ưỡn thẳng lưng, dường như đang nói rằng thấy chưa.

Đây chính là thủ đoạn của Bàn gia ta.

Tuy nhiên ngay lúc này, trong phòng livestream lại truyền đến giọng nói của Kỷ Niệm.

"Mấy anh phải nhanh lên!" "Vừa rồi đo được, những con Mật Lạc Đà bị thu hút lên trên đều bắt đầu đi xuống rồi!" "Theo tính toán trước đó, nhiều nhất một tiếng nữa, cơ quan sẽ kích hoạt!" Tống Đường nghe vậy vỗ Bàn Tử: "Nghe thấy chưa thằng béo chết tiệt, đừng đắc ý, nhanh chân lên!" Nghe thấy cơ quan sắp kích hoạt, Bàn Tử cũng không dám kiêu ngạo nữa, lập tức dẫn đường đi trước.

Tống Đường và đồng đội đi theo sau.

Con đường này không có nguy hiểm gì, nên họ đi rất nhanh.

Chỉ vài phút sau, họ đã nhìn thấy một chiếc giường đá trống rỗng.

Một bên khác còn có một con sông ngầm dưới đất.

Và theo ký ức của Tống Đường, con sông ngầm này có một con đường ẩn giấu.

Chỉ cần đi qua con đường này, là có thể vào được địa điểm mục tiêu của họ lần này.

Trong căn mộ thất linh đang.

Chương 259

Họ còn khoảng năm mươi phút.

Mọi người không dám chần chừ, lập tức lấy ra bộ đồ lặn di động, mặc vào rồi bắt đầu xuống nước.

Tống Đường đương nhiên là người cuối cùng ở lại bọc hậu.

Nhưng khi cậu thấy Bàn Tử và Tiểu Ca đều lần lượt xuống nước xong, Thiên Chân vẫn không có động tĩnh, đứng ngây người ở bờ sông thì đã đoán ra điều gì đó.

Tống Đường đi tới, vỗ vỗ Thiên Chân nói: "Đến bước này rồi, cuối cùng cũng phải đối mặt thôi!" "Hơn nữa đâu phải một hai lần, vẫn chưa thích nghi được sao?" Thiên Chân quay đầu nhìn cậu: "Vết sẹo trên người cậu bị người ta xé toạc hết lần này đến lần khác, cậu sẽ thích nghi được sao?" Tống Đường nói: "Thích nghi hay không thì vẫn phải đối mặt, chỉ là mỗi lần đều cảm thấy đau mà thôi!" "Nhưng đau cũng chỉ một lúc đó, qua đi rồi thì cũng qua đi thôi!" Thiên Chân nghe vậy hít một hơi sâu nói: "Đúng vậy, cho dù không muốn đối mặt thì làm sao đây?" "Đi thôi!" Nói xong, Thiên Chân cả người trực tiếp nhảy xuống nước.

Tống Đường thấy vậy cũng vội vàng đi theo. ....

Phần dưới nước, họ đã vượt qua rất thuận lợi.

Sau khi lên bờ, Tống Đường vẫn thấy Thiên Chân do dự một chút, sau đó mới bước đi vào căn phòng chuông này.

Bàn Tử và Tiểu Ca đang ở phía trước.

Hai người không dám tùy tiện động đậy.

Dưới ánh đèn pin chiếu sáng, họ nhìn thấy.

Trong căn phòng chuông này, có rất nhiều chiếc chuông đã bị đập vỡ.

Thậm chí có những sợi dây còn rơi xuống.

Trông có vẻ lộn xộn, tuy nhiên vẫn còn một số chiếc chuông đang treo.

Thậm chí ngay cả những chiếc chuông rơi trên mặt đất, vẫn có thể bị chạm vào bất cứ lúc nào mà phát ra tiếng kêu.

Vì vậy, việc tùy tiện đi qua rõ ràng là rất nguy hiểm.

Thấy hai người đi tới, Bàn Tử quay đầu nói: "Chúng ta còn chưa đầy năm mươi phút!" "Tiếp theo làm sao đây?" "Theo như cậu nói trước đó, lối vào ẩn trong tường của mộ thất này!" "Nhưng nhiều chuông như vậy chúng ta làm sao mà đi qua được chứ!" Tống Đường nghe vậy nói: "Ai nói chúng ta không qua được!" "Hả?

Cậu có thân thủ của Tiểu Ca, nhưng tôi và Thiên Chân thì sao!" Bàn Tử nói.

Với thân thủ của hai người họ thì tuyệt đối không thể tiếp cận được bức tường.

Tống Đường thì thản nhiên nói: "Còn nhớ tai nghe đeo đầu tôi bảo chuẩn bị trước đó không?" Nói rồi Tống Đường lục từ trong ba lô của mình ra chiếc tai nghe đó.

Mọi người thấy vậy cũng vội vàng lấy tai nghe của mình ra.

Họ đeo vào, sau đó bật nhạc lên.

Ngay lập tức từng giai điệu âm nhạc rõ ràng vang lên.

Tai nghe này không hổ là hàng cao cấp, chất lượng thật sự không phải bàn cãi.

Khoảnh khắc âm nhạc bật lên, Bàn Tử thậm chí còn có cảm giác

như bước vào sàn nhảy vậy.

Muốn nhún nhảy theo điệu nhạc.

Tống Đường thấy họ đều đã bật nhạc.

Liền đi về phía một trong những chiếc chuông.

Mọi người thấy vậy không khỏi căng thẳng.

Tuy nhiên Tống Đường lại không chút do dự trực tiếp gõ vào chiếc chuông đó một cái.

Ngay lập tức chiếc chuông rung lắc.

Tuy nhiên, ngoài việc nhìn thấy chiếc chuông rung lắc, họ lại không nghe thấy dù chỉ một chút âm thanh nào.

Mấy người thấy vậy không khỏi cười.

Tống Đường đăng một bình luận trong phòng livestream: "Những chiếc chuông này phát ra âm thanh gây ảo giác, chúng ta không nghe thấy gì, chẳng phải là không sao rồi sao!" "Bây giờ có thể tiếp tục hành động rồi chứ!" Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Tống Đường.

Tống Đường cười, tiếp tục đăng bình luận trong phòng livestream: "Nói với Tiểu Ca, bảo anh ấy nhất định phải tìm ra cơ quan xả nước!" "Nơi này có thể xả nước nhấn chìm chuông, làm chuông mất hiệu lực, vậy thì chắc chắn có thiết bị thoát nước!" "Tôi nghi ngờ thiết bị thoát nước này chính là lợi dụng đường hầm bí mật ẩn trong tường để hoàn thành!" "Chỉ cần tìm thấy điểm rò rỉ nước, chúng ta có thể phá vỡ để tìm đường hầm!" Thiên Chân và đồng đội làm một động tác OK với Tống Đường.

Biểu thị đã hiểu!

Trong toàn bộ mộ thất chuông, cơ quan lợi hại nhất, chính là những chiếc chuông kia.

Lúc trước những chiếc chuông này đã nhốt Thiên Chân ở đây rất lâu.

Thậm chí vì vậy cậu còn gặp một người!

Người đó không ai khác, chính là Phan Tử.

Thiên Chân tự nhận mình không phải là người ủy mị, nhưng mỗi khi nhắc đến Phan Tử, đều có thể khiến mắt cậu đỏ hoe.

Người đàn ông lẽ ra phải rút khỏi giới trộm mộ này.

Nhưng cuối cùng lại vì một quyết định của cậu mà thay đổi vận mệnh.

Tuy cậu luôn nói, khi bước vào ngành trộm mộ này, không ai ép buộc cậu!

Vì vậy từ khi cậu mở cửa mộ, tất cả đều là do cậu tự chọn.

Thế nên dù đối mặt với kết quả như thế nào, cậu cũng phải tự mình gánh chịu.

Nhưng khi mọi chuyện thực sự xảy ra với chính mình.

Cậu mới hiểu, đối mặt với sinh ly tử biệt như vậy, không phải ai cũng có thể chấp nhận.

Từ khi Tống Đường nói muốn đến mộ thất này, cậu đã biết nội tâm mình chắc chắn sẽ bị xúc động.

Nhưng cậu vẫn đến.

Có lẽ chỉ có cậu biết, cậu thực sự không muốn thấy ai đó chết như Phan Tử nữa.

Nhưng cậu càng không thể chấp nhận, những người quen biết ngày xưa, cuối cùng cả đời đều không thể gặp lại.

Vì vậy cậu vẫn đến đây.

Vì có sản phẩm công nghệ cao hiện đại, nên rất nhiều nguy hiểm gặp phải khi trộm mộ truyền thống ngày xưa.

Lúc này, lại trở nên nhỏ bé đến vậy.

Tai nghe đeo đầu, đã cách ly rất tốt những âm thanh gây ảo giác phát ra từ những chiếc chuông kia!

Nhờ đó giúp mấy người họ hành động tự do trong căn phòng chuông này.

Tiểu Ca có thể đã mất trí nhớ, nhưng sự hiểu biết của anh ấy về nơi đây vẫn rõ ràng hơn tất cả mọi người.

Ngay cả Tống Đường!

Vì sự hiểu biết của Tống Đường về nơi đây, dù sao cũng là nghe kể lại!

Còn Tiểu Ca thì thực sự hiểu rõ nơi này, dù anh ấy đã mất trí nhớ.

Nhưng rất nhiều lúc ký ức cơ bắp, có thể nhắc nhở anh ấy rất tốt.

Tiểu Ca một mình đi tìm cơ quan.

Tống Đường và ba người kia thì mỗi người một tai nghe, bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Thời gian còn lại của họ không nhiều.

Nên còn một số công việc chuẩn bị cần làm.

Ví dụ như tìm những lối thoát nước phun ra hơi nước, bịt kín chúng lại.

Một khi họ không thể tìm thấy lối vào ẩn giấu trước khi cơ quan ở đây kích hoạt.

Thì những công việc chuẩn bị này cũng có thể tranh thủ cho họ một ít thời gian.

Mỗi người cầm một cuộn băng dính.

Từ chỗ thoát nước đi lên, thẳng tiến vào phòng chuông để kiểm tra.

Bất cứ nơi nào gặp lối thoát nước đều dùng băng dính bịt kín lại.

Như vậy, nơi đây cũng có thể hình thành một không gian tương đối cách ly.

Đến lúc đó dù có thực sự kích hoạt cơ quan ở đây, họ cũng có thể tranh thủ thêm một chút thời gian cho mình.

Bàn Tử phụ trách phần hành lang.

Tống Đường và Thiên Chân thì phụ trách bên trong phòng chuông.

Hai người trực tiếp nhảy vào hồ nước trong phòng chuông.

Nước trong hồ cao đến đầu gối của hai người.

Tuy đi lại có chút khó khăn, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể di chuyển.

Còn về những chiếc chuông và dây treo ngang dọc ở đây, lúc này họ cũng không bận tâm nữa.

Dù sao có tai nghe, họ cũng không sợ kích hoạt cơ quan.

Nên đương nhiên chỉ theo đuổi tốc độ.

Bên Tống Đường rất nhanh đã liên tiếp bịt kín năm lối thoát nước.

Quay người đi xem Thiên Chân thì lại phát hiện cậu ấy đang đứng ở một góc bên cạnh, bất động.

Chương 260

Cả người như nhập định vậy.

Tống Đường thấy vậy đi tới.

Càng đến gần cậu càng thấy, trong tay Thiên Chân có thêm một thứ.

Dài dài, nhìn kỹ hóa ra là một khẩu súng đã rỉ sét.

Đây là loại hàng buôn lậu rất phổ biến, nhìn là biết đã ngâm trong nước vài năm rồi.

Nhìn những vết rỉ sét trên đó, rõ ràng là đã không thể sử dụng được nữa.

Và nhìn thấy khẩu súng này, Tống Đường cũng không khỏi nhớ ra điều gì đó.

Cậu không nói gì, mà nhìn xuống mặt nước dưới chân, dường như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Nghĩ lại cũng đúng, điếu thuốc bị vứt lệch kia, có lẽ đã bị ngâm nát từ lâu rồi.

Mình cố gắng như vậy muốn tìm thứ gì đó, là để giúp Thiên Chân chứng minh nơi này chính là nơi Phan Tử đã chết sao?

Tống Đường ngẩng đầu chiếu ánh đèn vào bức tường phía trước.

Rất nhanh cậu phát hiện, trên bức tường có mấy cái lỗ.

Không biết có phải là nơi phun hơi nước không.

Cậu theo thói quen dùng dao găm thọc vào bên trong để dò, nếu

không có đáy, thì rất có thể đó là nơi cần dùng băng dính bịt kín.

Còn nếu có đáy, thì có thể không phải.

Cậu dùng dao găm dò hai cái, rất nhanh phát hiện cả hai cái đều có đáy.

Rõ ràng không phải là một phần của cơ quan phun cường dảm.

Và ngay khi cậu rút dao găm ra, trong một cái hố sâu kia lại mang ra một số thứ.

Cậu cúi đầu nhìn, hóa ra thấy một bao thuốc lá trôi trên mặt nước.

Cậu nhặt lên, phát hiện là một hộp Hoàng Hạc Lâu.

Thiên Chân dường như thích hút nhất loại thuốc lá này.

Thiên Chân cũng chú ý đến bao thuốc lá này.

Cậu nhận lấy sau đó mở ra xem, phát hiện bên trong hóa ra vẫn còn mấy điếu thuốc đã ẩm mốc.

Nhưng vẫn còn rất nguyên vẹn.

Thậm chí cậu còn thấy có một cái bật lửa đặt bên trong.

Nhìn thấy những thứ này, Thiên Chân không thể nhịn được nữa, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Tống Đường cũng không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể không ngừng vỗ lưng cậu ấy an ủi.

May mắn thay, lúc này thiết bị livestream đang ở trong tay Bàn Tử.

Nếu không, ngay cả cậu cũng không biết phải giải thích thế nào với fan livestream.

Tại sao Thiên Chân nhìn một khẩu súng, một bao thuốc lá mà lại khóc.

Tống Đường cứ thế ở bên Thiên Chân đứng một lúc.

Ngay khi cậu cảm thấy thời gian cũng gần hết, nhất định phải nhắc Thiên Chân hành động.

Đột nhiên một bên lại truyền đến giọng nói của Bàn Tử.

"Hai đứa làm gì vậy, mau qua đây đi không cần làm nữa!" "Tiểu Ca đã về rồi, mực nước đã bắt đầu dâng lên rồi!" Tống Đường nghe vậy nhìn xuống mực nước trong hồ dưới chân.

Quả nhiên đã dâng lên một chút, cậu và Thiên Chân trước đó lại hoàn toàn không hề phát hiện.

"Đi thôi!" Tống Đường hô, dẫn Thiên Chân quay trở lại bờ.

Ngay lập tức họ thấy, hóa ra nước này lại dâng vào từ lối vào mà họ đã lặn vào.

Chẳng trách họ ở đây đều không nghe thấy tiếng nước chảy.

Họ thấy, Tiểu Ca đang từ phía trước chạy về.

Và nơi đây chắc chắn sẽ không lâu nữa là bị dòng nước nhấn chìm.

Bàn Tử nói: "Con sông bên ngoài con đường hầm mà chúng ta lặn vào chắc chắn đang dâng nước!" "Nước chảy theo đường hầm tràn vào, nhiều nhất nửa tiếng nữa là nơi đây gần như sẽ bị nhấn chìm!" "Về thời gian thì chúng ta đủ rồi!" Tống Đường lại lắc đầu nói: "Thậm chí có thể không cần lâu đến thế!" "Chúng ta không cần nước hoàn toàn nhấn chìm nơi này, chỉ cần tìm ra điểm rò rỉ nước là được!" "Đi, hai chúng ta nhân lúc mực nước chưa cao thì mỗi người đi một hướng chờ đợi!" "Thiên Chân và Tiểu Ca thì ở đây quan sát tình hình, ai tìm thấy trước thì thông báo cho những người khác!" Mọi người gật đầu.

Lập tức Tống Đường và Bàn Tử liền mỗi người đi về hai phía.

Còn Thiên Chân nhìn bao Hoàng Hạc Lâu trong tay, lấy ra một điếu thuốc đã ẩm mốc từ bên trong.

Châm mấy lần, mới châm được và hút một hơi.

Thuốc ẩm rất khó hút, cậu ho khan mấy tiếng.

Nhưng nước mắt lại không kiềm được mà rơi xuống.

Cậu đột nhiên quay đầu hỏi: "Người đi vào tường đá, sẽ biến thành cái gì?" Hỏi xong cậu nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng nhìn cậu, qua rất lâu Tiểu Ca nói một câu: "Tôi!

Không biết!" Sau đó anh ấy cũng lấy ra một điếu thuốc châm hút một hơi.

Nhìn dáng vẻ của anh ấy, Thiên Chân không hỏi thêm nữa.

Có lẽ Tiểu Ca thật sự không biết.

Cũng có lẽ anh ấy biết, chỉ là không muốn mình đau buồn nên không muốn nói.

Đúng vậy, bây giờ cho dù biết thì làm sao, còn có thể thay đổi được gì sao?

Nước dâng đã khá nhanh.

Chủ yếu là không gian mộ thất chuông này vốn dĩ lớn.

Nên sau khi cơ quan kích hoạt, nước dâng lên cũng cần thời gian.

Tống Đường đứng ở vị trí cậu tìm thấy bao thuốc lá, cẩn thận quan sát sự thay đổi của mặt nước.

Nếu trên tường đá có khe hở của thông đạo, nước chắc chắn sẽ bị cuốn vào.

Tuy nhiên từ lúc cậu đến cho đến bây giờ đã mười phút.

Mực nước đã dâng đến đùi cậu, nhưng vẫn không nhìn thấy chỗ

nào có xoáy nước.

Tống Đường nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối.

Họ đã đi từ sáng sớm đến bây giờ.

Đều không nghỉ ngơi.

Lát nữa tìm được lối vào ẩn giấu xong, nhất định phải tìm chỗ nghỉ ngơi.

Cơ thể suy yếu là chuyện nhỏ, nếu không nghỉ ngơi nữa cậu sợ tinh thần mọi người cũng sẽ không chịu nổi.

Và ngay khi Tống Đường đang cân nhắc những điều này.

Đột nhiên cậu cảm giác rõ ràng có một lực hút ở phía dưới mông.

Lực hút này không lớn, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Cậu vội vàng đưa tay xuống nước để mò.

Quả nhiên, vừa chạm vào nguồn lực hút đó, cậu liền cảm thấy lực hút ngày càng lớn.

Và dòng nước đang không ngừng đổ vào bên trong bức tường theo cái khe hở này.

Tống Đường mò khe hở, chỉ nhỏ bằng móng tay cái.

Nhưng việc phát hiện ra khe hở này lại vô cùng quan trọng.

Cậu vội vàng gọi sang một bên: "Chỗ này chỗ này!" Nghe thấy tiếng gọi Thiên Chân và Tiểu Ca lập tức gọi Bàn Tử một tiếng, sau đó ba người cùng nhau chạy về phía Tống Đường.

Lúc này nước đã ngập quá eo cậu.

Nếu không hành động e rằng sẽ càng khó ra tay.

Lập tức Tống Đường chỉ vào một bức tường nói: "Dán thuốc nổ vào đây!" Bàn Tử gật đầu, vội vàng lấy ra hai gói thuốc nổ từ trong ba

lô.

Gắn chặt chúng lên bức tường.

Trước đó khi họ xem bản đồ dò tìm mà Kỷ Niệm mang đến bên ngoài đã phát hiện ra.

Hai con đường hầm ẩn giấu trong núi Cổ Lâu nhà họ Trương này rất dài.

Điều này cũng có nghĩa là, trên con đường hầm này có thể còn một phần nữa.

Và nơi họ đang kích hoạt lúc này chỉ là một phần gần phía trên.

Vì vậy không cần thiết phải gắn thuốc nổ đúng vào vị trí khe hở.

Chỉ cần gắn lên bức tường này, nhất định sẽ phá vỡ được lối vào.

Chương 261

Gắn thuốc nổ xong, Bàn Tử chỉ vào mặt nước với mọi người, ý bảo họ lát nữa sau khi kích nổ thì nấp vào trong nước.

Sau đó liền giơ ba ngón tay ra bắt đầu đếm ngược.

Mọi người thấy vậy vội vàng đeo mũ lặn vào.

Khi ngón tay của Bàn Tử từ ba biến thành một.

Cả nhóm cùng co người nấp vào trong nước.

Và ngay sau đó họ cách mặt nước nghe thấy một tiếng "bùng" trầm đục vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chưa kịp đứng dậy kiểm tra tình hình.

Đột nhiên bốn người liền cảm giác có một lực hút mạnh mẽ từ dưới nước truyền đến.

Tống Đường thầm mắng một tiếng không hay.

Chắc chắn là vụ nổ phía trên đã gây ra phản ứng dây chuyền, khe hở phía dưới này cũng đã bị phá vỡ.

Dòng nước đang nhanh chóng đổ xuống phía dưới.

Cậu muốn nắm lấy thứ gì đó để cố định cơ thể.

Tuy nhiên lực hút lại quá lớn, chưa kịp chạm vào thứ gì.

Chỉ cảm giác có người kéo chân cậu.

Theo đó cả người cậu cũng mất thăng bằng, theo dòng nước bị cuốn vào con đường hầm vừa bị phá vỡ.

Vừa tiến vào đường hầm cậu liền phát hiện, con đường hầm này hóa ra lại dốc xuống.

Tuy cậu đang ở trong nước, nhưng thỉnh thoảng sẽ chạm vào một con dốc rất đứng phía dưới.

Dòng nước tựa hồ như đang trượt dọc theo con dốc xuống phía dưới.

Có người đột nhiên nắm lấy tay cậu.

Dựa vào cảm giác cậu phát hiện là của Bàn Tử.

Nhưng tay của Thiên Chân và Tiểu Ca thì cậu lại không sao tìm thấy.

Tốc độ họ đi xuống rất nhanh.

Theo dòng nước trượt xuống phải mất đến hai ba phút.

Cậu mới đột nhiên cảm thấy dòng nước giảm đi, mông trực tiếp chạm đất.

Theo đó cả người liền lăn tròn trên mặt đất.

Cuối cùng đâm vào một vật cứng rắn nào đó, mới dừng lại.

May mắn là khi va chạm cuối cùng, lực đã không còn lớn lắm.

Nếu không e rằng đầu cũng đã vỡ toác.

Tống Đường đứng dậy chiếu đèn về phía sau.

Phát hiện vật cản mình hóa ra là một cột đá hình vuông khổng lồ có đường kính khoảng ba bốn mét.

Cột đá này nhìn là biết đã được con người điêu khắc, bốn mặt cột đá đều vuông vức.

Đá bình thường làm sao có góc cạnh rõ ràng như vậy.

Ngay khi Tống Đường chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu cột đá này.

Đột nhiên cậu lại nghe thấy tiếng chửi rủa của Bàn Tử.

Ngay bên cạnh cột đá này.

Cậu vội vàng chạy qua xem, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thằng Bàn Tử này vận khí không tốt.

Đầu lại đâm vào cột đá.

May mắn là hắn đang đội mũ lặn, lúc này chỉ có mũ lặn bị vỡ nát.

Nếu không có thứ này, chắc là lúc này nát bét chính là đầu hắn rồi.

Tống Đường vội vàng đỡ hắn dậy, kiểm tra xem trên đầu có vết thương rõ ràng nào không.

Sau đó hỏi: "Cảm giác thế nào?

Có bị chấn động não không?" Bàn Tử ôm đầu, chửi rủa: "Mày mẹ nó chấn động não là dùng cảm giác mà biết à?" "Mày coi Bàn gia tao là thiết bị y học à!" "Nhưng theo kinh nghiệm của Bàn gia tao, chắc là không có chuyện gì lớn đâu!" "Mà đúng rồi, Thiên Chân với bọn họ đâu rồi?" Tống Đường nghe vậy mới nhớ đến Thiên Chân và hai người họ.

Vội vàng đi tìm.

Sau đó liền thấy, Thiên Chân và Tiểu Ca đang ở phía trên họ, đang đi về phía họ.

Tiểu Ca dù sao vẫn là Tiểu Ca, ở cùng anh ấy.

Tình hình của Thiên Chân rõ ràng tốt hơn rất nhiều, thậm chí không có chút vết thương nào.

Thấy mọi người đều không sao, Tống Đường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bàn Tử mò túi lại có chút ngớ người.

"Cái gì ấy nhỉ!

Thiết bị livestream của cậu hình như hỏng rồi!" Tống Đường đi qua xem, phát hiện màn hình thiết bị livestream bị vỡ.

Giống như màn hình điện thoại bị vỡ vậy.

Có thể thấy phía dưới cùng vẫn có một dòng bình luận đang hiện lên, nhưng nội dung phía trên đã hoàn toàn không nhìn thấy được nữa.

Tống Đường thử bảo Kỷ Niệm gọi điện thoại tới.

Không ngờ một lúc sau điện thoại của mình thật sự reo lên.

Điện thoại vừa kết nối, liền nghe thấy Kỷ Niệm hỏi: "Thiết bị livestream gặp vấn đề rồi, mấy anh không sao là được!" "Trong phòng livestream có thể nghe thấy giọng nói của mấy anh, nhưng không nhìn thấy hình ảnh nữa!" "Camera chắc cũng bị hỏng rồi!" Tống Đường nghe vậy bất lực.

"Vậy thì hết cách rồi, ở đây cũng không có thiết bị thay thế, tạm thời cứ thế này vậy!" "Nghe được giọng nói vẫn hơn là mất liên lạc!" "Ừm!

Có chuyện gì mấy anh cứ hét lớn, chúng tôi sẽ lập tức cử đội cứu hộ vào!" Kỷ Niệm nói.

Tống Đường gật đầu, sau đó mới cúp điện thoại.

Nhìn xung quanh, Tống Đường phát hiện, lượng nước còn lại đã rất ít.

Phía trước chính là một con dốc mà họ đã bị cuốn xuống.

Rất dốc, muốn đi lên rõ ràng là không thể.

Mà tiếp tục đi xuống dường như còn có không gian.

Dòng nước theo mặt đất đều chảy qua đó.

Nhưng vẫn chưa biết tình hình bên dưới ra sao.

Tống Đường nhìn xung quanh nói: “Chúng ta phải tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm trước!” “Vẫn là đừng mạo hiểm nữa!” Thiên Chân bên cạnh nói: “Chuyện này e rằng không được, những bức tường đá của không gian này đều là mạch quặng, chúng ta dừng lại ở đây, e rằng sẽ dẫn Mật Lạc Đà đến!” Tống Đường nghe vậy nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện những bức tường đá xung quanh đây đều là mạch quặng.

Mật Lạc Đà thích hoạt động nhất ở những nơi như thế này.

Bàn Tử thì chỉ vào những cột đá kia nói: “Cái này hình như không phải, cậu nói chúng ta đào một cái hố chui vào thì sao?” Nói rồi Bàn Tử vỗ vỗ vào một trong những cột đá đó.

Cột đá kia trông như đá núi lửa, Mật Lạc Đà không thể xuyên qua.

Chỉ là tạo một không gian trên cột đá này, điều đó cơ bản là không thể.

Tuy nhiên, ai ngờ Bàn Tử vỗ vào cột đá mấy cái.

Đột nhiên cột đá kia lại thật sự lõm vào.

Bàn Tử thấy vậy cũng giật mình, vội vàng rụt lại, sau đó liền rút súng ra.

Tống Đường vội vàng giữ hắn lại, ý bảo hắn đừng manh động.

Sau đó tiến lên đá một cú vào cột đá đó.

Ai ngờ bức tường trên cột đá kia lại thật sự mở ra bên trong.

Bên trong lộ ra một không gian, trông như phòng thay đồ vậy!

Bàn Tử thấy vậy chửi rủa: “Ấy chết tiệt, cái này sao lại giống phòng thay đồ vậy!” “Nơi này trước đây sẽ không có cái gì gọi là siêu thị Cổ Lâu nhà họ Trương đấy chứ?” Tống Đường nhìn vào bên trong, phát hiện có một số vải vụn đã thối rữa rồi nói: “Không phải,

đây là một khu vực nghỉ ngơi tạm thời!" "Xem ra những người xây dựng Cổ Lâu nhà họ Trương năm đó đã từng đến đây, họ cũng đã phát hiện ra Mật Lạc Đà!" "Đây là không gian được xây dựng đặc biệt để tránh Mật Lạc Đà!" "Ở bên trong sẽ không dẫn Mật Lạc Đà đến!" "Chúng ta tối nay có chỗ trú rồi!" "Không phải chứ?

Nghỉ ngơi ở đây?" Bàn Tử có chút bất mãn, tiến lên khoa tay múa chân nói: "Không gian nhỏ như vậy, đừng nói bốn người chúng ta, một mình Bàn gia tôi vào là đủ chật rồi!" "Quan trọng nhất là, người đứng làm sao mà ngủ được chứ?

Nơi này còn không nằm xuống được nữa!" "Nhìn những vật thối rữa ở đây, e rằng đây chỉ là một phòng trẻ con thôi!" Lời nói của Bàn Tử tuy khoa trương, nhưng cơ bản là có lý.

Không gian bên trong cột đá này thực sự quá chật chội.

Nếu chỉ ngồi nghỉ ngơi, thì cũng tạm ổn.

Nhưng vấn đề là họ cần nằm xuống để nghỉ ngơi.

Tống Đường nhìn những cột đá khác ở đây, nói: "Ở đây còn rất nhiều cột đá, chúng ta đi xem những cái khác!" "Những người xây dựng nơi này năm đó, không thể nào không tính đến điểm này!" "Cũng có thể là chúng ta đã bỏ qua một số phương pháp khác!" "Phương pháp khác?

Chẳng lẽ là người treo trong túi ngủ, treo trên tường để ngủ à!" Bàn Tử vô ngữ nói.

Chương 262

Tống Đường nghe vậy nói: "Đây cũng là một cách, dù sao cũng hơn chúng ta cứ đứng mà ngủ chứ!" Bàn Tử nghe vậy bất lực, cũng lười đáp lời nữa.

Mấy người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Ở đây có rất nhiều cột đá, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Họ phát hiện bên trong những cột đá này đều có không gian ẩn giấu.

Kích thước không gian cũng khác nhau tùy thuộc vào độ lớn của cột đá.

Và trong số đó, cột đá lớn nhất, khi họ đẩy ra thì nhìn thấy.

Trong cột đá này, hóa ra có đến hai chiếc bàn đá trông giống giường.

Nhìn không gian bên trên, nằm bốn người họ tuyệt đối không thành vấn đề.

Bàn Tử thấy vậy lập tức lao tới, vật lên đó một hồi, ra vẻ ông đây không đi nữa.

Tống Đường cũng cười bất lực, vật lộn lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được một chỗ đặt chân.

Bàn Tử lấy một ít đồ ăn và nước, mệt đến nỗi ngay cả việc đun nước cũng không muốn.

Mấy người cởi đồ lặn ra, sau đó tùy tiện ăn một ít đồ rồi lăn ra ngủ.

Thiên Chân vì động tác chậm một chút, đợi đến khi cậu muốn ngủ,

tiếng ngáy của Bàn Tử đã vang lên rồi.

Nghe khiến cậu phiền não nói: "Đường lão đệ, nếu cậu chưa ngủ thì tiếp tục kể cho tôi nghe chuyện tổ tiên cậu đi!" "Lần trước đang đến đoạn quan trọng thì cậu lại ngừng!" Tống Đường cũng mệt đến nỗi không chịu nổi nói: "Kể cái quái gì nữa, mau ngủ đi, mai nói tiếp!" Thiên Chân bất lực, chỉ có thể bịt tai cố gắng ép mình đi vào giấc ngủ.

Người quá mệt mỏi, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi.

Thiên Chân cố gắng một lúc, cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này họ cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Khi thức dậy, đều cảm thấy xương cốt trên người đều như muốn rã rời.

Suốt chặng đường này, vừa nhảy xuống hồ nước vừa chiến đấu với Mật Lạc Đà.

Tống Đường thậm chí còn bị con Mật Lạc Đà khổng lồ kia vả một bạt tai.

Suốt chặng đường lại bị dòng nước cuốn đến đây.

Cơ thể không rã rời ra đã là may mắn lắm rồi.

Tống Đường vặn đèn pin, phát hiện Thiên Chân và Tiểu Ca hai người lại không có ở đây.

Hơn nữa ngay cả thiết bị livestream cũng biến mất.

Thứ đó đã không còn nhìn thấy hình ảnh nữa, họ mang đi thì chỉ có một tác dụng.

Liên lạc!

Nghĩ vậy Tống Đường lấy điện thoại ra, mở phòng livestream.

Quả nhiên liền nghe thấy tiếng nước sôi từ bên trong truyền đến.

Tống Đường lục điện thoại của Thiên Chân gọi đi.

Một lúc sau điện thoại liền kết nối.

"Tỉnh rồi à?" Trong điện thoại Thiên Chân hỏi.

"Hai cậu đi đâu vậy?" "Ngay trong cột đá bên cạnh, bên ngoài đây dễ thu hút Mật Lạc Đà!" "Chúng tôi đến cột đá bên cạnh để đun nước!" Thiên Chân nói.

Tống Đường ừ một tiếng, lúc này mới cúp điện thoại, sau đó tiếp tục ngủ nướng.

Khoảng một tiếng sau, Tống Đường bị tiếng đánh rắm của Bàn Tử đánh thức.

Trong một không gian như vậy, một tiếng đánh rắm đủ để lấy mạng người.

Tống Đường chạy ra ngoài, phát hiện Thiên Chân và họ đang ăn đồ ăn trong cột đá bên cạnh.

Thấy cậu liền gọi cậu qua.

Tống Đường không khỏi cáu kỉnh kéo Bàn Tử cùng đi qua, đồng thời dặn dò hắn không được đánh rắm nữa.

Bàn Tử liên tục gật đầu, biểu thị bụng mình đã réo ùng ục, chắc chắn không còn sức mà đánh rắm nữa.

Trong cột đá này không thấy thiết bị đun nước.

Xem ra họ đun nước ở một cột đá khác.

Không gian bên trong cột đá này có hạn, chỉ có mấy lỗ thông khí đơn giản.

Đun nước ở đây thực sự rất tốn oxy.

Vì vậy việc đun nước và nghỉ ngơi không phải là cùng một không

gian, cũng có thể hiểu được.

Tuy trên người vẫn còn hơi đau, nhưng sau một đêm nghỉ ngơi này, tinh thần của mấy người rõ ràng trông đã tốt hơn rất nhiều.

Khi ăn đồ ăn, Thiên Chân nói: "Vừa rồi tôi và Tiểu Ca nhân lúc đun nước đã đi xuống hạ lưu xem thử!" "Phía trước không xa có một con đường hầm!" "Nhưng đều được xây dựng bằng tầng quặng ở đây, có thể sẽ có Mật Lạc Đà!" "Chúng ta sau khi vào phải nhanh chóng đi qua!" "Kỷ Niệm nói nơi này đã rất gần với lõi dưới lòng đất của Cổ Lâu nhà họ Trương có thể dò tìm được rồi!" "Tôi nghĩ chúng ta cách mục tiêu không còn xa nữa!" "Vì vậy lần này chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi mới xuất phát!" "Bây giờ là ba giờ chiều, chúng ta đi xuyên đêm e rằng không an toàn!" "Vì vậy tối nay chúng ta lại nghỉ ngơi một đêm nữa, sáng mai mới đi!" Tống Đường nghe vậy nhíu mày nói: "Trì hoãn thêm một ngày, những con Mật Lạc Đà bên trên sẽ không xuống sao?" "Hơn nữa, tại sao ở đây lại không có khí cường dảm?" Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra: "Đúng vậy!

Tối qua ở đây sao lại không có khí cường dảm?" Thiên Chân nói: "Điểm này tôi đã hỏi Kỷ Niệm, cô ấy nói những con Mật Lạc Đà bên trên căn bản không xuống được!" "Vì vậy sau khi chúng ta trượt xuống theo đường nước hôm qua, những con Mật Lạc Đà bên trên đã tan rã rồi!" "Cơ quan bên trên cũng không kích hoạt!" "Nhưng cô ấy thông qua dò tìm phát hiện, bên dưới này Mật Lạc Đà cũng không ít!" "Vì vậy một khi chúng ta kích hoạt tiến vào con đường hầm đó, nhiều nhất nửa tiếng sẽ có Mật Lạc Đà kéo đến!" "Cô ấy đã vẽ ra sơ đồ tuyến đường trong đường hầm cho chúng ta rồi!" "Chúng ta muốn đi qua nhanh nhất cũng mất nửa tiếng!" "Vì vậy sau khi vào chúng ta không thể chần chừ dù chỉ một phút!" "Nhất định phải nhanh chóng đi qua, nếu không chúng ta sẽ bị vô số Mật Lạc Đà bao vây!" Tống Đường nghe vậy nhíu chặt mày.

Không thể chần chừ dù chỉ một phút, chuyện này ai có thể đảm bảo được?

Dù sao rất nhiều lúc, bạn không đi tìm rắc rối, nhưng rắc rối sẽ tự mình tìm đến bạn!

"Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta không phải còn có súng sao, cho dù có thực sự đụng phải, tranh thủ mấy phút để thoát ra vẫn làm được mà!" Bàn Tử cũng nói.

Tống Đường thấy hắn đều đã nói vậy rồi, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Sau khi ăn xong, mấy người để tiết kiệm thể lực, liền quay trở lại cột đá để nghỉ ngơi.

Chỉ là vừa ngủ lâu như vậy, lúc này nằm xuống làm sao còn ngủ được nữa.

Thế là theo lời đề nghị của Thiên Chân, Tống Đường đành phải lại kể chuyện tổ tiên cậu.

Thực ra cũng chính là chuyện của chính cậu.

Chuyện năm đó cậu đi mộ nước Liêu quốc, lần trước đã kể gần xong rồi.

Nên Tống Đường cũng không chần chừ nữa, tiếp nối nội dung lần trước mà kể tiếp.

Tống Đường thật ra không biết.

Tuy trong phòng livestream lúc này không có hình ảnh.

Nhưng fan vẫn có thể nghe thấy âm thanh.

Vì vậy vừa nghe thấy Tống Đường muốn tiếp tục kể chuyện năm xưa.

Không khỏi từng người một đều phấn chấn tinh thần.

Quan trọng nhất là, lần này chỉ có thể nghe âm thanh, mà không nhìn thấy hình ảnh.

Cảm giác không khí tự nhiên càng mạnh hơn.

Họ đều sợ Tống Đường kể ra chuyện gì đó kinh thiên động địa, đáng sợ.

Thậm chí có người còn trực tiếp chui vào chăn nghe.

Tống Đường tự nhiên không biết nhiều như vậy.

Nghĩ lại xem lần trước kể đến đâu rồi, liền tiếp tục kể: "Lần trước chúng ta nói đến việc họ tìm thấy một tấm bia đá trong cổ mộ thời Liêu đại phải không!" "Thật ra tấm bia đá đó, chính là bia ký ghi lại những sự tích trong cuộc đời của chủ mộ đó!" Nội dung khắc trên tấm bia đá chính là cuộc đời của Gia Luật Hải.

Theo bia đá ghi lại, Gia Luật Hải này sinh năm 950 sau Công nguyên.

Hắn là nhân vật cùng thời với vị hoàng đế khai quốc của nước Liêu.

Lúc đó Gia Luật A Bảo Cơ vẫn đang tại vị, còn hắn, với thân phận tông thân hoàng tộc, tuy không nhậm chức trong triều đình nhưng vẫn được hưởng đãi ngộ rất tốt.

Bản thân hắn lúc sinh thời thích nhất là nghiên cứu những thuật kỳ ảo khó hiểu.

Ví dụ như phép thuật đang thịnh hành bây giờ, thời đó không phải ai cũng hiểu.

Sau này hắn tiếp xúc với giới trộm mộ.

Lúc bấy giờ, con người rất kiêng kỵ về sinh tử.

Ngay cả bây giờ, cái chết của con người vẫn luôn đầy màu sắc thần bí.

Một người bình thường đến một nhà hỏa táng có lẽ sẽ có những cảm giác khác nhau.

Huống chi là thời đó còn xây dựng cổ mộ.

Sau khi A Bảo Cơ lên ngôi, tự nhiên cũng phải bắt tay vào chuẩn bị nơi an nghỉ trăm năm sau cho mình.

Và chuyện này lúc đó lại rơi vào đầu Gia Luật Hải.

Gia Luật Hải và vợ lớn của A Bảo Cơ, tức Thật Luật Bình, có quan hệ rất gần gũi.

Thêm vào đó, lúc bấy giờ hắn rất mong muốn tìm hiểu những điều huyền bí của cổ mộ.

Vì vậy, hắn rất dễ dàng nhận được công việc này.

Mượn cớ đi tìm cổ mộ cho A Bảo Cơ, hắn có thể nói là đã đi khắp rất nhiều cổ mộ và sông lớn.

Và cũng chính trong khoảng thời gian này, hắn đã chứng kiến rất nhiều hiện tượng không thể giải thích được.

Chương 263

Ví dụ như những dây leo khổng lồ ẩn sâu trong lòng núi, những loài thực vật kỳ lạ khát máu.

Lại còn những hang động khiến người ta biến mất một cách khó hiểu, cũng như những công trình kiến trúc thần bí không thể giải thích được nguồn gốc.

Việc những thứ này liên tục xuất hiện khiến toàn bộ con người Gia Luật Hải không khỏi phát điên.

Hắn bắt đầu nghiên cứu một lượng lớn cổ tịch và truyền thuyết dân gian.

Hắn phát hiện ra rằng, rất nhiều bí mật được ẩn giấu trong những thâm sơn cùng cốc.

Đặc biệt là những nơi hiểm trở ít người đặt chân tới, càng ẩn chứa rất nhiều chuyện ít ai biết đến.

Và lúc bấy giờ hắn cũng hiểu rằng, ở rất nhiều huyệt đạo phong thủy cũng sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Nhưng vì huyệt vị phong thủy có một bộ truyền thừa dân gian chuyên biệt, nên những nơi này thường trở thành địa điểm được bọn trộm mộ chiếu cố.

Từ xưa đến nay, các lăng mộ hoàng gia và nhiều đại mộ của vương công quý tộc cũng đều bị nhắm đến như vậy.

Vì vậy, khi Gia Luật Hải tìm kiếm cổ mộ cho A Bảo Cơ, hắn cố ý tránh những nơi này.

Chuyên tâm tìm kiếm những địa mạch huyệt ẩn sâu.

Và cái gọi là địa mạch huyệt, khác với huyệt đạo thông thường trong phong thủy.

Đơn giản mà nói, địa mạch huyệt là huyệt mạch núi ẩn sâu dưới lòng đất.

Nó hoàn toàn đối lập với long mạch huyệt trong phong thủy.

Nhưng hiệu quả tổng thể thực ra đều tương tự.

Chỉ là địa mạch huyệt ẩn giấu khá sâu, nên thông thường không ai phát hiện ra.

Còn nếu có địa chấn, mạch núi dưới lòng đất phá đất mà trồi lên, lúc đó địa mạch huyệt sẽ biến thành long mạch huyệt.

Gia Luật Hải lúc bấy giờ đã tìm thấy vài địa mạch huyệt.

Và cổ mộ này là một trong số đó.

Nhưng sau khi khảo sát, Gia Luật Hải lại từ bỏ ý định biến nơi đây thành hoàng lăng.

Một là, vì nơi này thực ra không phải là đại bản doanh của nước Liêu.

Dù hắn có báo lên, e rằng Thật Luật Bình cũng sẽ không đồng ý.

Hai là, hắn đã hơi để ý đến nơi này.

Do đó, sau khi phát hiện nơi này, hắn tạm thời phong tỏa lại.

Sau đó lại tiếp tục tìm kiếm một hoàng lăng mới cho A Bảo Cơ.

Sau này, Gia Luật Hải đã thành công tìm được một hoàng lăng thích hợp cho A Bảo Cơ.

Đồng thời tự mình giám sát hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi mọi chuyện hoàn tất, hắn liền mang theo những gì tích lũy cả đời trở về nơi đây.

Bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị lăng mộ này cho chính mình.

Nói đến đây, có lẽ sẽ có người hỏi, đã giàu có đến thế rồi, tại sao không sống cuộc sống an nhàn?

Ngược lại lại phải làm những chuyện hậu sự này?

Chẳng phải điều này vô nghĩa sao?

Chỗ này cần giải thích một chút.

Quan niệm tư tưởng của người xưa và người hiện đại có sự khác biệt.

Người hiện đại vì bị tư tưởng mới tác động, nên chú trọng đến việc chỉ tranh sớm chiều, hưởng lạc kịp thời.

Ngược lại lại rất coi nhẹ chuyện hậu sự.

Họ cho rằng hôm nay có rượu hôm nay say, người chết mà tiền chưa tiêu là một chuyện rất đáng tiếc.

Còn người xưa chú trọng tử như thị sinh (chết như sống).

Tức là, họ cho rằng sau khi chết cũng phải sinh hoạt và hưởng thụ.

Vì vậy, họ đều muốn mang những gì mình có được khi sống, sau khi chết vẫn có thể tiếp tục hưởng thụ.

Lấy một ví dụ, nếu anh biết sau khi chết mình sẽ đi vào một thế giới khác để tiếp tục sống.

Và những thứ mình có khi sống lại có thể mang theo, vậy thì rất nhiều người có thể sẽ chuẩn bị sẵn đồ dùng cho mình sau khi chết.

Ý tứ chính là như vậy.

Vì vậy, việc Gia Luật Hải làm lúc bấy giờ không có vấn đề gì.

Tống Đường nói đến đây, tiếp tục: "Và đây chỉ là một trong

những nguyên nhân!" "Cái thật sự khiến Gia Luật Hải cứ mãi không quên nơi này còn có một nguyên nhân khác!" "Đó chính là, trong cổ mộ này cất giấu một bộ thứ mà hắn gọi là thần khí!" "Thần khí?" Bàn Tử và những người khác nghe vậy đều không khỏi sững sờ.

"Cái thần khí này thật sự tồn tại sao?" Thiên Chân cũng không nhịn được hỏi.

Tống Đường nghe vậy cười nói: "Cái này anh phải đi hỏi Tiểu Ca, chúng ta cũng không hiểu rõ loại đồ vật này a!" Thiên Chân quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca lại lắc đầu, không nói gì.

Không biết là bản thân cũng không biết, hay là không muốn nói.

Tống Đường thấy vậy nói: "Tôi cảm thấy, những thần khí mà người xưa nói, không hẳn thật sự chỉ là đồ vật gì!" "Ví dụ như nhất định phải là loại đồ vật cụ thể như chuông, đỉnh, gác lầu, ngọc khí gì đó!" "Cũng có thể là một loại địa hình địa mạo?

Ví dụ như núi rất cao, khe rất sâu, họ chưa từng thấy cũng sẽ gọi là thần tích!" "Nhưng anh cũng nói đó là thần tích, với thần khí tuy chỉ kém một chữ, nhưng ý chỉ đồ vật chắc chắn vẫn có khác biệt chứ!" Thiên Chân nói.

Tống Đường gật đầu: "Vì vậy vấn đề này chúng ta đừng đào sâu nữa, trực tiếp nói xem hắn phát hiện ra cái thần khí đó là gì đi!" Mọi người vội vàng gật đầu, họ cũng có ý đó.

Tống Đường chỉnh lại suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Theo ghi chép, Gia Luật Hải ở nơi này, đã phát hiện ra một biển vực sâu!" "Nói trắng ra, cũng chính là một hồ ngầm trong lòng núi!" "Nước hồ này vô cùng trong vắt!" "Và trên mặt hồ, còn có một đài đá nhô lên!" "Trên đài đá có một hoa văn giống như sóng nước!" "Hoa văn này rõ ràng là

do người khắc, nhưng lại hoàn toàn không biết là ai khắc!" "Hắn phát hiện ra, chỉ cần nhỏ máu tươi lên hoa văn điêu khắc này!" "Sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ!" "Mặt đất sẽ rung chuyển, còn người rơi xuống hồ sẽ biến mất!" "Lúc đó khi họ thử nghiệm, mặt đất rung chuyển có một người không cẩn thận rơi xuống, sau đó thì biến mất luôn!" "Phải biết rằng, dù người này không biết bơi, nhưng ít nhất cũng phải vùng vẫy vài cái chứ!" "Thế nhưng người rơi xuống, trong nháy mắt đã biến mất!" "Ngay cả một chút đồ vật cũng không để lại!" "Thậm chí trên mặt hồ cũng không hề xuất hiện sóng nước!" Nói đến đây, Tống Đường hắng giọng tiếp tục nói: "Hơn nữa còn có một hiện tượng kỳ lạ!" "Đó chính là, những động vật chết ở đây, lại có thể giữ được không mục rữa, thi thể như mới!" "Cái này thì không có gì, rất nhiều nơi vì nguyên nhân môi trường đều có hiệu quả này!" Bàn Tử nói.

Thiên Chân cũng gật đầu.

Tống Đường nói: "Cái này quả thật không có gì, nhưng vấn đề là cái thần khí mà hắn nói, lúc bấy giờ quả thật rất hấp dẫn người!" "Đặc biệt là đối với những người như Hàn Phi!" "Lần xuống mộ này hắn vốn dĩ là vì muốn phát tài!" "Thế nhưng giờ trên bia chỉ ghi chép cái gọi là thần khí, hắn làm sao chịu cam tâm!" "Cho nên lúc bấy giờ hắn liền cho rằng, cái thần khí này khẳng định chỉ là một chiêu lừa bịp!" "Nơi này khẳng định cất giấu bảo bối, cho dù không lấy được cái gọi là thần khí đó ra, e rằng cũng có thể bán được không ít tiền!" Trong cổ mộ nước Liêu.

Sau khi Tần Nhuyễn kể toàn bộ nội dung trên tấm bia đá cho mọi người nghe.

Hàn Phi đã động lòng.

Tống Lão Nhị đối với những điều này thì không tin.

Cuốn sách tổ tiên hắn để lại cũng có ghi chép về những thần khí

và thần tích chi địa này.

Nhưng đa phần chỉ có một câu tổng kết mang tính biểu tượng.

Nói rằng những nơi như vậy, là do tự nhiên và sự trùng hợp mà hình thành.

Có lẽ nó thật sự có những điểm kỳ diệu.

Nhưng với tư cách là kẻ trộm mộ thì tốt nhất không nên đi tìm hiểu ngọn ngành.

Thực ra, nếu dùng lời của người hiện đại mà nói, thì đây là sức mạnh của tự nhiên và sự trùng hợp.

Ví dụ như thiên thạch va vào Trái Đất, anh lại cứ muốn đi vào hố thiên thạch mà xem.

Lại ví dụ như núi lửa phun trào, anh lại cứ muốn đi vào miệng núi lửa mà xem.

Trong thời đại không có giải thích khoa học lúc bấy giờ, người xưa thấy kỳ lạ là rất bình thường.

Nhưng anh lại chạy đến xem thì không ổn chút nào.

Bên trong có thể không có gì cả, cũng có thể có hai người, một mặc đồ trắng, một mặc đồ đen đang đợi anh đấy!

Trộm mộ mà, vốn dĩ là mò được đồ thì đi, anh lại cứ muốn tò mò đi nghiên cứu những thứ này, thường sẽ vì thế mà mất mạng.

Cho nên Tống Lão Nhị đối với những thứ này thực ra là hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú nào.

Sau khi Tần Nhuyễn giải thích xong, cũng phát hiện ánh mắt của Hàn Phi sáng rực.

Ngay cả mấy tên đàn em của hắn, lúc này cũng có vẻ tham lam.

Trong lòng cô không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng cô cũng rất rõ, những người này đều là những kẻ liều mạng.

Mặc dù vẫn còn mối quan hệ Mã Phao ở đó, đối phương sẽ không đến mức lộ liễu quá mức.

Nhưng đây sắp đến nơi rồi, quỷ mới biết bọn chúng có thể làm ra chuyện gì.

Vận may tốt thật sự đụng phải một lô hàng, bọn chúng có thể nể mặt Mã Phao mà cho họ đi theo ra ngoài.

Nhưng nếu vận may không tốt, không được gì cả.

Lần này thật sự là mất cả chì lẫn chài.

Đến lúc đó e rằng sắc mặt của bọn người này sẽ không còn dễ coi nữa.

Tần Nhuyễn nghĩ thầm, liếc mắt ra hiệu cho Tống Lão Nhị, rõ ràng là muốn hắn mau nghĩ cách.

Tống Lão Nhị cũng bất lực.

Lúc này còn có cách nào nữa.

Anh mà dám đề nghị tách ra, bọn chúng tuyệt đối sẽ lập tức trở mặt.

Chương 264

Mà con đường trở về rõ ràng là không đi được nữa.

Những sợi tơ màu đỏ kỳ lạ kia là thứ lấy mạng!

Muốn đi ra ngoài thì chỉ có thể tìm một con đường khác.

Lần này đi xuống, rõ ràng là không thể tránh khỏi.

Mấy người họ đều không nói gì.

Hàn Phi bên cạnh rất nhanh đã chú ý tới.

Hắn cười đi tới, khoác vai Tống Lão Nhị: "Chú em Tống, mấy thứ quỷ quái phía sau không biết lúc nào sẽ tới!" "Chúng ta đừng chần chừ nữa, cứ đi lên phía trước xem cái gọi là thần khí đó là gì đi!" "Lát nữa nếu có cổ văn tự, e rằng vẫn phải nhờ cậy cô bạn xinh đẹp này đấy!" Tống Lão Nhị nghe vậy cười gượng gật đầu.

Sau đó ra hiệu cho Tần Nhuyễn và Đản Nhi.

Hai người hiểu ý, cũng chỉ đành nhịn xuống tính khí mà đi theo. ...

Vòng qua tấm bia đá này, phía trước lối đi xuất hiện một khúc cua rất lớn.

Đồng thời mọi người đều nhìn thấy, vị trí bên trong lối đi sau khúc cua, xuất hiện một không gian hình tròn rất lớn.

Phẳng phất chính là cái đầm nước vực sâu được ghi lại trong bia đá.

Và dưới đầm nước này, dường như có rất nhiều vật chất phát sáng.

Lúc này nhìn lên, lại lờ mờ có rất nhiều ánh sáng trắng và xanh lá cây chiếu rọi từ bên dưới lên.

Mọi người thấy kỳ lạ, đều vội vàng bò ra mép lối đi nhìn xuống.

Quả nhiên nhìn thấy, ở phía dưới có một hồ nước khổng lồ ít nhất đường kính khoảng ba mươi mét.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, không hề có chút gợn sóng nào.

Bỗng nhiên không biết ai ném một hòn đá xuống.

Hòn đá vẽ một đường cong, rơi xuống nước.

Kích lên một vùng sóng gợn.

Nhưng ánh sáng không được tốt, thêm vào hồ quá lớn, sóng gợn rất nhanh đã biến mất.

Hàn Phi chửi rủa: "Đừng có mẹ nó làm bừa, bên trong mà giấu một con yêu quái, đánh thức nó dậy là tất cả chúng ta đều toi đời!" Tên ném đá nghe vậy vội vàng cười trừ.

Sau đó mọi người mới đứng dậy tiếp tục đi xuống.

Lối đi đến đây, toàn bộ đều xoắn ốc trên vách đá của cái đầm nước vực sâu này.

Nhưng xem ra cũng không hạ xuống được bao nhiêu, ước chừng còn chưa được một vòng.

Bằng không xa như vậy, chỉ đi xuống thôi e rằng đã chết mệt, huống chi là còn phải đi lên.

Mấy người đi một lúc, liền nhìn thấy lối đi phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Lối đi ở đây chia thành hai phần.

Một phần kéo dài ra phía trên hồ vực sâu, chỉ khoảng bảy tám mét.

Phía trước có một đài đá nhô lên, dường như chính là nơi có hoa văn thần bí được ghi lại trên bia đá.

Còn một con đường khác thì tiếp tục đi xuống.

Có thể thấy con đường này là đường cụt, chỉ kéo dài xuống thêm mười mấy mét là hết đường.

Và phía trước đã không còn đường nữa.

Rõ ràng cổ mộ đời Liêu này, đến đây cũng hết.

Mọi người nhìn tình hình, quyết định đi xem cái gọi là hoa văn thần bí kia trước.

Dù sao thì trung tâm của nơi này, dường như chính là cái đó.

Tống Lão Nhị trong lòng có chút lo lắng, ra hiệu cho Tần Nhuyễn và Đản Nhi.

Ba người đi theo phía sau đội ngũ.

Nếu có chuyện gì rắc rối, cũng có thể lập tức chọn cách quay lại.

Hàn Phi thì đã có chút không thể chờ đợi được nữa, lúc này cũng không hề để ý đến bọn họ.

Hắn ra hiệu cho mấy tên đàn em liền chạy lên.

Lối đi dưới chân lơ lửng giữa không trung.

Nhưng nhìn qua rất kiên cố, đi lại cũng rất vững chãi.

Nơi này chỉ có một đài đá nhô lên như vậy, nói còn có cơ quan thì khả năng không lớn.

Vì trên bia đá đã ghi lại, một khi nhỏ máu tươi lên hoa văn thần bí.

Nơi này sẽ rung động, nếu trên đó còn bố trí cơ quan.

Vậy thì khả năng chống rung chắc chắn sẽ giảm yếu.

Lơ lửng ở đây nhiều năm như vậy, e rằng đã gãy vụn từ lâu rồi.

Quả nhiên, mấy người rất nhanh đã đến phía trước.

Suốt dọc đường đều không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Và vừa đến gần, bọn họ liền nhìn thấy.

Trên đài đá phía trước quả nhiên có một hoa văn thần kỳ vô cùng phức tạp.

Hoa văn đó nhìn qua giống như sóng nước.

Mà Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nhìn thấy hoa văn đó xong, lập tức cũng ngớ người ra.

Bởi vì hoa văn đó rõ ràng chính là hoa văn của Gia Luật Hải.

Hoa văn trên cổ phục của Gia Luật Hải, rất có thể là do hắn mang ra ngoài sau khi phát hiện ra nơi này.

Thứ này hắn không mang ra ngoài được, nhưng hoàn toàn có thể sao chép hoa văn lại.

Và những thứ mà bọn họ thu mua được ở cửa hàng, xem ra thật sự là từ nơi này mà lưu lạc ra.

Mặc dù làm sao mà lưu lạc ra thì họ không biết, nhưng rõ ràng những thứ đó và nơi này tuyệt đối có liên quan!

"Trên này có thứ màu đỏ sẫm, chắc là vết máu!" "Lão đại, xem ra lượng máu cần trên này không ít đâu!" Tên đàn em đang kiểm tra vết máu nói.

Hàn Phi nghe vậy khẽ nhíu mày, vừa định quay đầu nhìn Tống Lão Nhị ba người.

Tống Lão Nhị lại ở phía sau nói: "Anh Phi, tôi thấy bên dưới dường như có tình hình, hay là chúng ta xuống xem trước?" Hàn Phi nghe vậy sắc mặt càng trở nên khó coi.

Mã Phao bên cạnh nghe vậy cười nói: "Có tình hình gì chứ?

Tôi cũng đi với mấy anh xem!" Hàn Phi thấy vậy tức đến không chịu được, hận rèn sắt không thành thép mà nói: "Ở đây không nhìn rõ sao?" "Mấy đứa bay đi xem đi!" Vừa nói hắn vừa ra hiệu cho mấy tên huynh đệ bên cạnh đi xem.

Mấy tên huynh đệ đó bò ra trên hoa văn thần bí, nhìn xuống dưới.

Nhìn một lúc rồi nói: "Lão đại, bên dưới dường như có treo thứ gì đó!" "Nhưng nhìn không rõ lắm!" "E rằng thật sự phải xuống xem thôi!" Hàn Phi nghe vậy trầm mặc một lúc, mọi người thấy hắn không nói gì, cũng không dám nói.

Một lúc sau, Hàn Phi mới nói: "Mấy đứa bay đi theo chú em Tống của tôi xuống xem, nhất định phải đảm bảo an toàn cho hắn!" "Lão Bát, mày dẫn một tên đàn em ở lại!" "Chúng ta cảnh giác xung quanh!" "Vâng!" Lão Bát lên tiếng đáp.

Tống Lão Nhị và những người khác thì lùi về lối đi, sau đó men theo lối đi phía trước tiếp tục đi xuống để kiểm tra tình hình.

"Trước mặt nhiều người như vậy, Hàn Phi vẫn không tiện trực tiếp trở mặt với chúng ta!" "Nhưng tôi cảm giác hắn cũng sắp không trụ nổi nữa rồi!" Trên đường đi xuống, Tống Lão Nhị tìm cơ hội nói với Tần Nhuyễn và Đản Nhi.

Đản Nhi tiếp lời: "Nhiều huynh đệ nhìn như vậy, nếu hắn trực tiếp nổ súng với chúng ta, sau này e rằng mặt mũi của Mã Phao sẽ không giữ được nữa!" "Vô ích thôi!" Tống Lão Nhị nói: "Mã Phao chỉ là con nuôi của ông ta, loại con nuôi này, ông ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!" "Hàn Phi loại người này không thể vì Mã Phao mà tổn hại lợi ích cốt lõi của mình!" "Nhưng tôi thấy Mã Phao rất trọng tình nghĩa, e rằng lát nữa Hàn Phi và chúng ta trở mặt, hắn sẽ rất khó xử!" "Ai!

Mã Phao huynh đệ quả thật không có gì để nói, đáng tiếc lại gặp

phải một người cha như vậy!" Đản Nhi cũng bất lực.

Những ngày qua ở chung với Mã Phao, tên này quả thật không tệ.

Đáng tiếc cha nuôi của hắn lại là loại người như Hàn Phi.

Nếu đến lúc đó thật sự trở mặt, bọn họ cũng không có cách nào.

Dù sao thì người đều ích kỷ, chẳng lẽ lại để bọn họ đi làm miếng thịt cho Hàn Phi sao!

Mấy người nói nhỏ, đã đi đến tận cùng phía dưới.

Mấy tên đàn em của Hàn Phi và Mã Phao bò ra trên mặt đất nhìn xuống.

Mới nhìn một lúc, Mã Phao đã kích động nói: "Ai chà, tôi đi, bên dưới thật sự có đồ kìa!" "Anh Đản Nhi, anh Tống mau qua đây xem đi!" Đản Nhi gọi.

Mấy người nghe vậy vội vàng chạy tới.

Quả nhiên lập tức nhìn thấy.

Ở cuối lối đi này nhìn xuống hồ vực sâu phía dưới.

Lại có thể nhìn thấy, phía trên mặt hồ, gần vị trí đài lơ lửng phía dưới.

Lại treo lơ lửng một cỗ quan tài!

Không sai, đó chính là một cỗ quan tài treo lơ lửng giữa không trung.

Chương 265

Dưới quan tài chính là mặt hồ!

Cũng không nhìn rõ rốt cuộc là dùng thứ gì treo ở phía dưới.

Nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng, đó chính là một cỗ quan tài.

"Lão đại, dưới cái đài lơ lửng của mấy anh treo một cỗ quan tài kìa!" Một tên đàn em hô to.

Hàn Phi phía trên nghe thấy là một cỗ quan tài lập tức cũng phấn khích.

Có quan tài, vậy có nghĩa là có thể có đồ tùy táng!

Nếu có thể tìm được đồ tùy táng, vậy thì chuyến này bọn họ đến đây, cũng không uổng công!

Nghĩ vậy Hàn Phi vội vàng ra hiệu cho người đi tìm dây thừng cố định quan tài.

Thế nhưng bọn chúng tìm một vòng liền phát hiện, nơi này căn bản không hề có dây thừng!

Hàn Phi không cam tâm, ra hiệu cho người bắn một phát đạn chiếu sáng ra ngoài.

Theo phát đạn chiếu sáng được bắn ra, lập tức bọn chúng mới nhìn thấy.

Hóa ra dây thừng cố định quan tài lại không ở đây, mà lại cố định trên những vách đá khác của hồ.

Ba mặt khác cố định rất xa, bọn chúng không thể đi qua được.

Duy chỉ có một mặt gần nơi bọn chúng, dây thừng cố định rất cao.

Muốn đi lên rõ ràng cũng không thể.

Mà ở vị trí cố định dây thừng bọn chúng còn nhìn thấy xích sắt.

Rõ ràng dây thừng chỉ có tác dụng kéo dẫn, cái thực sự chịu lực lại là xích sắt.

Nghĩ lại cũng phải, dây thừng làm sao có thể chịu được sức nặng hàng ngàn năm, khẳng định vẫn phải là xích sắt mới được.

Lần này ngay cả Hàn Phi cũng có chút phát điên rồi.

Rõ ràng đã nhìn thấy quan tài, nhưng lại không thể tiếp cận.

Chẳng lẽ thật sự phải kích hoạt cơ quan ở đây, mới có thể mở quan tài đó?

Hoặc vận chuyển lên?

Hàn Phi suốt dọc đường đến đây vốn đã rất nóng nảy.

Nghĩ đến đây, ngay lập tức càng không nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía Lão Bát bên cạnh.

Lão Bát thấy vậy trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, nhưng vẫn gật đầu.

Tống Lão Nhị đối với quan tài phía dưới không có mấy hứng thú.

Lúc này đường đã đi đến tận cùng, tự nhiên vẫn phải tìm lối ra mới được.

Hắn nhìn nhìn một bên vách đá, hy vọng có thể tìm thấy một lối đi bí mật nào đó cũng được.

Ít nhất cũng có thể chạy thoát.

Công nhân xây dựng nơi này, chắc chắn không thể chỉ để lại mỗi một lối đi đó chứ.

Dù sao thì cổ mộ này phức tạp như vậy.

Để lại thêm một vài lối thoát hiểm cũng là điều cần thiết mà!

Hắn đi đến vách đá bên cạnh sờ một lúc.

Bỗng nhiên liền cảm thấy xúc cảm trong tay rõ ràng khác lạ.

Nơi lẽ ra phải là đá, lại khiến hắn sờ ra cảm giác như da cứng.

Hắn nhân lúc không ai chú ý, khéo léo lại gần vạch một phần da ra.

Lập tức liền nhìn thấy, sau lớp da quả nhiên có một lối đi vô cùng hẹp.

Đây dường như cũng là một phần lối thoát hiểm.

Tống Lão Nhị vội vàng nhét lại lớp da, giả vờ như không biết gì cả.

Chuyện này nếu để Hàn Phi biết được, e rằng bọn họ sẽ không có cách nào thoát thân được.

Mà hắn vừa mới tìm thấy lối ra.

Lập tức phía trên lại truyền đến một tiếng súng.

Không sai, chính là một tiếng súng, Mã Phao phía dưới lập tức hô to: "Lão đa, cái gì cái gì tình hình?

Mấy thứ quỷ quái đó lại đến nữa sao?" Hàn Phi phía trên hô to: "Không phải, mẹ nó súng của thằng đàn em cướp cò rồi!" "Mấy đứa bay lên trước đi, có người bị thương rồi!" Mã Phao nghe vậy lập tức ra hiệu cho mấy huynh đệ liền quay về.

Thấy Tống Lão Nhị không động đậy, vội vàng hỏi: "Anh Tống mấy anh không lên sao?" Tống Lão Nhị nói: "Tôi cảm thấy cái quan tài này còn có điều kỳ lạ, tôi xem thêm chút nữa, cứu người quan trọng mấy anh lên trước đi!" "Được!" Mã Phao cũng không nghĩ nhiều, lập tức liền dẫn người chạy lên.

Tống Lão Nhị thì nói nhỏ: "Tên này ra tay rồi, chúng ta e rằng cũng không an toàn!" "Tôi ở bên kia tìm thấy một kẽ hở, chắc là lối thoát hiểm!" "Lát nữa nhân lúc hỗn loạn chúng ta trực tiếp chuồn đi!" Nghe thấy lời của Tống Lão Nhị, Tần Nhuyễn hai người đều vui mừng, vội vàng gật đầu.

Sau đó Tống Lão Nhị ngẩng đầu nhìn nhìn, xác định phía trên không có ai nhìn chằm chằm bọn họ.

Hắn lúc này mới nói nhỏ: "Tôi đi xem tình hình bên trong trước đã!" "Mấy em đợi một chút!" Hai người gật đầu.

Vừa rồi Tống Lão Nhị không xem kỹ tình hình bên trong lối đi!

Nếu bên trong là ngõ cụt, vậy chẳng phải bọn họ tự hại mình sao!

Tống Lão Nhị nhân lúc không ai chú ý, rất nhanh sờ đến vách tường kia sau đó vạch lớp da ra chui vào, sau đó lại kéo lớp da che lại.

Hắn bật đèn pin, chiếu vào bên trong lối đi.

Quả nhiên nhìn thấy, bên trong lối đi này rất sâu, không phải đường cụt!

Thấy vậy, Tống Lão Nhị mới thở phào nhẹ nhõm.

Xoay người đẩy một phần da ra, đi ra hiệu cho Tần Nhuyễn hai người lại gần.

Đản Nhi và Tần Nhuyễn vội vàng chạy tới.

Tần Nhuyễn sau đó cũng chui vào.

Thế nhưng đúng lúc Đản Nhi cũng chuẩn bị chui vào, bỗng nhiên một chùm đèn từ phía trên lại chiếu xuống.

Đồng thời một phát đạn đã bắn trúng vách tường một bên của Đản Nhi.

“Đứng lại!” Tiếng của Lão Bát vang lên.

Sau đó Tống Lão Nhị cũng nghe thấy tiếng của Hàn Phi: “Chú em Tống, mấy người đây là định làm gì vậy?” “Tìm thấy lối ra rồi, sao không đợi chúng tôi vậy?” “Chẳng lẽ lén lút cuỗm đồ tùy táng, chuẩn bị tự mình chuồn đi sao?” Mã Phao thấy vậy vội vàng nói: “Lão đa, không thể nào đâu, anh Tống là người rất tốt!” “Hơn nữa anh Đản Nhi còn cứu mạng tôi nữa!” “Im mồm!” Hàn Phi tức giận xông lên liền cho hắn một cái bạt tai.

Mã Phao cả người đều đờ đẫn.

Tống Lão Nhị thấy vậy bất lực nói: “Anh Phi, người thông minh không nói lời quanh co!” “Lần này anh tám phần là không lấy được đồ rồi!” “Chúng tôi cũng không đắc tội gì anh, chúng tôi chỉ muốn an toàn đi ra ngoài!” “Anh hà tất phải cản không cho chúng tôi đi chứ!” “Chúng tôi không muốn giống như tên đàn em của anh, trở thành vật hy sinh để anh tìm đồ tùy táng!” “Ý gì?” Mã Phao nghe vậy có chút mơ hồ.

Đản Nhi quay đầu nói: “Phao nhi, tôi coi cậu là huynh đệ!” “Nhưng cha nuôi của cậu, thật sự không phải loại tốt lành gì!” “Cái súng này sớm không cướp cò, muộn không cướp cò, lại đúng lúc này cướp cò!” “Cậu không thấy kỳ lạ sao?” “Nếu tôi không đoán sai, thì tên huynh đệ bị cướp cò đó, tám phần là đã chết rồi chứ!” Mã Phao nghe vậy nhìn nhìn xuống mặt đất bên cạnh.

Quả thật, tên đàn em đó đã chết rồi.

Máu đã chảy rất nhiều rồi!

“Anh Đản Nhi, rốt cuộc anh có ý gì!” Mã Phao hỏi.

Đản Nhi lại lạnh lùng hừ một tiếng: “Ý gì, cha nuôi của cậu muốn kích hoạt cơ quan ở đây đấy chứ!” “Cần máu người, vừa rồi không

tiện động thủ với chúng ta, liền nhân lúc chúng ta đi xuống!" "Dùng chính đàn em của mình để lấy máu đấy!" "A?" Những tên đàn em khác nghe vậy lập tức cũng giật mình, từng tên đều nhìn về phía Hàn Phi.

Hàn Phi thấy vậy giận dữ nói: "Nói bậy!

Tôi Hàn Phi đối xử với huynh đệ như thế nào, còn cần tôi nói nhiều sao?" "Chú em Tống đã muốn trở mặt, vậy cũng đừng trách tôi Hàn Phi không nể tình!" "Lập tức ra đây cho tôi, bằng không tôi sẽ bắn chết nó!" Hàn Phi vừa nói súng đã chĩa thẳng vào Đản Nhi vẫn còn ở ngoài động.

Lớp da đã hoàn toàn rơi xuống khỏi tường.

Đản Nhi thật sự có chút khó khăn, lối đi phía sau hắn e rằng chỉ có thể nghiêng người chui vào.

Cho nên Tống Lão Nhị căn bản không nắm chắc có thể kéo hắn vào ngay lập tức.

Bằng không hắn đã không nói nhảm với Hàn Phi ở đây.

Mà không thể kéo vào ngay lập tức, kết quả sẽ khiến Đản Nhi có thể trúng đạn.

Cho nên Tống Lão Nhị cũng không muốn và cũng không thể lấy mạng sống của Đản Nhi ra mạo hiểm.

Tống Lão Nhị muốn đi ra ngoài, Đản Nhi lại trực tiếp chắn ở lối ra, hô to: "Anh thật sự coi tôi là thằng yếu ớt à?" "Anh dám nổ súng thì cứ thử xem, anh hai tôi sớm muộn gì cũng giết chết anh!" "Hơn nữa, suốt dọc đường đi tôi tự hỏi chưa từng có lỗi với mấy người!" "Mã Phao coi tôi là huynh đệ, tôi cũng đối xử với nó không tệ!" "Nhưng anh lại lợi dụng tôi để lừa anh hai và chị dâu tôi tới đây!" "Cha nuôi như anh quả thật là làm rạng danh con trai mình đấy!" Mã

Phao bên cạnh nghe vậy lập tức đờ đẫn: "Anh Tống họ không phải tự mình đến tìm anh sao?" "Cậu nghĩ sao?

Chúng ta vừa mới vào, bọn họ liền đến ngay sau đó!" "Cổ mộ này khi nào lại dễ vào như vậy?" "Nếu không phải cha nuôi của cậu sắp xếp người, bọn họ có thể đến nhanh như vậy sao?" Mã Phao nghe vậy nhìn về phía Hàn Phi bên cạnh.

Hàn Phi lạnh lùng nói: "Cậu không hiểu đâu, danh tiếng của Tống Lão Nhị này tôi đã nghe nói, cổ mộ này không có bọn họ tôi một mình e rằng không giải quyết được!" "Hơn nữa tôi cũng không hề nghĩ sẽ làm hại bọn họ, bây giờ đều đã đến đây rồi!" "Bọn họ lại muốn chạy, lẽ nào không thể nói rõ là bọn họ đã lén lút lấy được đồ rồi sao!" "Chúng ta suốt dọc đường đi đều ở cùng nhau!" "Có lấy được đồ hay không, mấy người tự mình không có mắt sao?" Tống Lão Nhị giận dữ nói.

Mã Phao cũng thấy kỳ lạ: "Đúng vậy, suốt dọc đường đi chúng ta đều ở cùng nhau, đều không tìm thấy thứ gì đáng giá cả!" "Im mồm!" Hàn Phi tức giận giơ tay lên liền tát một cái.

"Tống Lão Nhị, đừng có biện minh ở đó nữa!" "Anh muốn chứng minh trong sạch thì ra đây cho tôi xem có dám không?" "Hoặc anh có thể tự chứng minh trong sạch, đi mở cái quan tài kia cho tôi thì sao!" Tống Lão Nhị nghe vậy lập tức cười.

"E rằng đây mới là mục đích thật sự của anh chứ!" "Lấy máu kích hoạt hoa văn, anh có thể nói là giết người bằng cớ súng cướp cò!" "Nhưng muốn người đi mở quan tài, anh sẽ hoàn toàn không thể che giấu được nữa!" "Dù sao thì đây rõ ràng là chuyện tự tìm cái chết, người không thể men theo dây thừng đi qua được, chỉ có thể từ trên nhảy xuống, hoặc men theo dây thừng trở về!" "Một khi xảy ra chuyện, hầu như không thể quay lại được!" "Anh sợ huynh đệ của

mình làm phản, cho nên thực ra cũng sớm đã muốn trở mặt với chúng tôi rồi chứ!" "Dù sao thì so với huynh đệ của anh, để mấy người bạn của con nuôi anh đi, rõ ràng thích hợp hơn!" "Dù sao thì có liên quan gì đến anh đâu chứ?" "Lão đa, thật sự là như vậy sao?" Mã Phao nhìn Hàn Phi.

Hàn Phi sắc mặt băng lạnh, vừa định nói, Mã Phao lại lùi về phía sau mấy bước!

"Lão đa, Đản Nhi đã cứu mạng tôi!" "Tôi thật sự coi hắn là huynh đệ!" "Sao anh có thể như vậy chứ?" "Im mồm!" Hàn Phi giận dữ nói: "Dưới trướng lão tử nhiều huynh đệ như vậy, không kiếm tiền lão tử lấy gì nuôi sống bọn chúng?" "Cứ để mày tiêu dao, mày mẹ nó thật sự nghĩ mày là thái tử gia à!" "Người đâu, trói nó lại cho tao!" Lão Bát gật đầu, vội vàng xông lên kẹp Mã Phao sang một bên.

Hàn Phi thì quay đầu nhìn về phía Tống Lão Nhị.

Chương 266

"Tôi không muốn nói nhảm với mấy người nữa, một phút thôi!" "Nếu không ra, lão tử sẽ nổ súng đấy!" Đản Nhi nghe vậy vừa định nói, bỗng nhiên toàn bộ mặt đất lại trong nháy mắt run rẩy lên.

Hóa ra, máu của tên huynh đệ bị Hàn Phi lấy cớ "súng cướp cò" mà giết, đã chảy đầy khắp hoa văn thần bí.

Lúc này hoa văn đó đầy máu tươi.

Có tên đàn em xông lên kéo thi thể tên đó ra, lập tức liền nhìn thấy máu tươi đã nhuộm đầy hoa văn thần bí.

Rõ ràng lần rung động này chính là do hoa văn thần bí bị kích hoạt mà ra.

Mặt đất rung động càng lúc càng kịch liệt.

Đản Nhi còn chưa đứng vững đã trực tiếp ngã vật xuống đất.

Tống Lão Nhị vội vàng kéo hắn muốn nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy.

Thế nhưng Hàn Phi phía trên lại luôn nhìn chằm chằm vào đây, thấy vậy lập tức lại nổ một phát súng, bắn trúng bên cạnh Đản Nhi.

"Còn động đậy nữa, lão tử sẽ thật sự nổ súng đấy!" "Tống Lão Nhị, lão tử cũng không làm khó mấy người, bây giờ cơ quan đã kích hoạt rồi!" "Chỉ cần mấy người cử một người đi mở cái quan tài kia, lấy đồ bên trong lên!" "Tôi sẽ để mấy người đi!" "Bằng không, mấy người ít nhất cũng phải để thằng nhóc này lại!" Đản Nhi nghe vậy hô to: "Anh hai đi đi!" "Không thể vì em mà liên lụy mấy người!" "Chị dâu mau khuyên anh ấy đi!" Tần Nhuyễn lại bịt miệng, cô làm sao mà mở miệng được chứ!

Hàn Phi phía trên thấy vậy trong lòng đã nảy sinh sát ý.

Hoa văn này kích hoạt cũng không biết sẽ duy trì bao lâu.

Hắn nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách sắp xếp người đi xuống.

Nếu không thể ép Tống Lão Nhị chấp nhận, thì hắn cũng chỉ có thể ép một tên thủ hạ của mình đi xuống thôi.

Dù sao cũng đã đến bước này rồi, để hắn tay không mà về, hắn làm sao mà chấp nhận được.

"Ba!" Cuối cùng, Hàn Phi bắt đầu đếm ngược.

Rõ ràng là không muốn đợi thêm nữa.

"Hai!" "Anh hai!" Đản Nhi nghe đến đây đã có chút lo lắng: "Em một mình chết thì chết thôi, anh không thể để chị dâu ở đây chôn cùng đâu!" "Anh hai!" "Một!" Cùng lúc tiếng của Đản Nhi vừa dứt, Hàn Phi đã đếm đến một.

Hầu như cùng lúc, khoảnh khắc tiếp theo bọn họ liền nghe thấy tiếng "bùm" một tiếng súng nổ.

Đản Nhi theo phản xạ cúi đầu.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo hắn liền phát hiện, phát súng này của Hàn Phi lại lệch rồi.

Chỉ là dường như không phải cố ý!

Bởi vì bọn họ nghe theo sau đó liền nghe thấy tiếng của Mã Phao truyền từ phía trên xuống.

Hắn gầm lên với Hàn Phi: "A!" "A!" "Anh không phải muốn người xuống dưới giúp anh tìm đồ sao!" "Tôi đi là được!" "Anh đừng làm khó bọn họ nữa!" Đản Nhi cũng nhìn sững sờ.

Rõ ràng vừa rồi phát súng đó, là do Mã Phao đẩy Hàn Phi nên mới khiến hắn bắn trượt.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng.

Mã Phao lại đột nhiên xoay người, trực tiếp từ đài đá nhô ra nhảy xuống.

Cảnh tượng này, khiến toàn thân Đản Nhi cũng đơ ra.

Hắn tuy biết Mã Phao là người trọng tình nghĩa, nhưng cũng không ngờ hắn lại trọng tình nghĩa đến vậy!

Lại vì bọn họ, cam nguyện tự mình mạo hiểm!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là bây giờ rõ ràng nói gì cũng đã không kịp nữa rồi.

Bởi vì Mã Phao đã nhảy xuống.

Mọi người hầu như không chớp mắt nhìn Mã Phao rơi xuống cái quan tài kia.

Hắn trực tiếp nhảy xuống, ván quan tài lập tức bị hắn đập xuyên qua.

Toàn thân hắn trực tiếp rơi vào bên trong quan tài.

Hàn Phi lại vẫn còn cười: "Hay lắm!

Nhảy thật chuẩn, con trai bên trong rốt cuộc có gì!" Hàn Phi hỏi.

Mã Phao ở trong quan tài bơi rất lâu, mới dùng giọng yếu ớt hô to: "Chẳng… có gì cả!" "Là cái quan tài rỗng… A!" Mã Phao còn chưa nói hết một câu, khoảnh khắc tiếp theo đáy quan tài lại xuyên thủng.

Toàn thân hắn cùng với đáy quan tài trong nháy mắt liền rơi xuống hồ nước phía dưới.

Tống Lão Nhị và những người khác nhìn rất rõ.

Khi Mã Phao cùng với đáy quan tài rơi xuống, trên mặt hồ lại không hề có chút sóng gợn nào.

Mà Mã Phao và đáy quan tài, lại trong nháy mắt biến mất trước mặt tất cả mọi người!

Thật sự cứ thế mà biến mất!

Lại y hệt như những gì Gia Luật Hải ghi chép trên bia đá!

Một người sống sờ sờ, lại trong nháy mắt biến mất.

Thậm chí ngay cả ván gỗ cũng biến mất.

Nhưng trước đó khi bọn họ ném đá vào, rõ ràng là có sóng gợn!

Dường như là vì bọn họ đã kích hoạt hoa văn thần bí đó.

Cho nên mới tạo thành tình huống người và vật phẩm rơi xuống, trong nháy mắt biến mất mà không có sóng gợn xuất hiện!

Tống Lão Nhị là người phản ứng nhanh nhất, một tay kéo tay Đản Nhi hô to: "Đi!" Đản Nhi phản ứng lại, vội vàng vừa bò vừa lết chui vào khe hở bên trong.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn càng không dám có chút dừng lại nào, xoay người liền chạy vào bên trong.

Trên đài đá bên ngoài.

Hàn Phi thấy vậy tức đến giậm chân, một tên thủ hạ bên cạnh vội vàng nói: "Lão đại, bây giờ làm sao đây!" "Anh Phao còn cứu không?" Tình hình hiện tại đã hỗn loạn đến cực điểm.

Mã Phao đã nhảy xuống, cùng với đáy quan tài cũng không biết rơi xuống đâu.

Trên mặt hồ thậm chí còn không hề xuất hiện sóng gợn, anh nói hắn rơi xuống hồ, nhưng rõ ràng không có sóng gợn.

Nhưng anh nói hắn không rơi xuống hồ, vậy hắn còn có thể đi đâu?

Và đồng thời, toàn bộ không gian dưới lòng đất đều đang rung chuyển.

Nơi này có thể trụ vững không sụp đổ hay không cũng là một vấn đề.

Mà Tống Lão Nhị ba người lại chạy mất rồi.

Trong một lúc ngay cả Hàn Phi cũng không biết phải làm sao.

Dù sao thì chuyến này vào, đừng nói là đồ tùy táng, ngay cả một thứ tử tế hắn cũng không lấy được.

Nếu cứ thế mà đi ra ngoài, vậy thì thật sự là thua đến cả cái quần đùi cũng không còn.

Nhưng nếu không đuổi theo nữa, vạn nhất đến lúc đó không ra ngoài được.

Vậy thì rắc rối lớn rồi.

Hàn Phi này rất rõ thực lực của mình.

Hắn trộm mộ không phải theo kiểu kỹ thuật, cho nên từ tận đáy lòng rất tin tưởng những kẻ trộm mộ theo kiểu kỹ thuật.

Đặc biệt là những nghệ nhân dân gian có chút tiếng tăm như Tống Lão Nhị.

Loại trộm mộ theo kiểu kỹ thuật này rất giỏi trong việc tìm kiếm cổ mộ, cũng như khảo sát lối vào và tìm kiếm lối ra.

Cổ mộ đời Liêu này rõ ràng không giống với những cổ mộ thông thường, nếu thật sự chỉ dựa vào chính hắn, hắn thật sự không có mấy tự tin.

Thêm vào đó là loại sợi đỏ thần bí mà trước đó gặp phải rốt cuộc là gì.

Hắn còn chưa biết.

Cân nhắc xong, hắn lập tức đưa ra quyết định!

"Đi!

Đuổi theo bọn chúng!" "Vậy anh Phao thì sao?" Có người hỏi.

Hàn Phi chửi rủa: "Người đã rơi xuống rồi, còn có thể sống sót sao?" "Hay là mày đi cứu?" Lập tức hiện trường im lặng như tờ.

Hồ nước sâu như vậy, ai đi cứu cũng rõ ràng là tự tìm cái chết.

Bọn chúng đi theo la hét, biểu lộ lòng trung thành cũng đủ rồi, thật sự để bọn chúng đi.

Bọn chúng làm sao dám!

Hồ nước sâu như vậy, một khi xuống dưới tám chín phần là không quay lại được.

Hàn Phi lần này cũng hạ quyết tâm rồi.

Con nuôi chết thì chết, cái đáng sợ nhất là đáy quan tài cũng bị hắn kéo xuống.

Lần này dù trong quan tài có thứ gì, cũng đều theo đó mà rơi xuống hồ.

Muốn vớt cũng không vớt lại được.

Cũng chính vì điểm này, Hàn Phi mới hạ quyết tâm muốn đi đuổi Tống Lão Nhị.

Đồ vật không lấy được rồi, ít nhất cũng phải giữ được mạng chứ!

Chương 267

Bằng không thì thật sự là mất cả chì lẫn chài!

Ngay lập tức Hàn Phi liền dẫn người xông xuống đài đá, một đường xông vào trong khe hở mà Tống Lão Nhị ba người chui vào. ...

Nhưng nói về lúc này trong khe hở.

Tống Lão Nhị ba người, đang chen chúc vào nhau.

Ba người co rúm trong một hốc tường ở góc cua.

Bên ngoài thì được bọc bởi tấm da cũ nát được kéo vào từ cửa động.

Tấm da này cũng không biết được làm từ thứ gì, sờ vào giống như da động vật.

Nhưng lại có chút dễ rách, căn bản không dám dùng sức, vừa dùng sức liền bị rách.

Đây là do Tống Lão Nhị vừa cứu Đản Nhi thì thuận tay kéo vào.

Vốn định có thể bịt kín cửa động, kết quả khi kéo dùng lực mạnh quá, liền bị rách một phần nhỏ.

Nhưng không ngờ thứ này lúc này lại phát huy tác dụng lớn.

Ba người họ co rúm trong hốc tường ở góc cua.

Bọc tấm da cũ nát này lên người.

Hoa văn trên tấm da lại rất khéo léo và vách đá xung quanh tạo thành một loại màu sắc.

Trong một lúc khiến người ta không thể phân biệt rõ, rốt cuộc là da hay là vách tường.

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, ba người đều vội vàng nín thở.

Không sai, ba người họ không tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Mà là trốn trong một hốc tường gần lối vào.

Đây không phải là bọn họ không muốn chạy.

Mà là bọn họ căn bản không thể chạy được.

Đối phương trong tay có súng, hơn nữa không chỉ một khẩu.

Nếu lối đi này quanh co khúc khuỷu, bọn họ có lẽ còn có thể chạy thoát.

Nhưng vấn đề là, sau khi bọn họ chui vào liền phát hiện, lối đi bên trong này lại là đường thẳng tắp.

Nhiều nhất cũng chỉ có một hình vòng cung lớn, căn bản không thể ẩn nấp.

Trong lúc cấp bách Tống Lão Nhị mới nghĩ ra một chiêu ve sầu thoát xác này.

Nơi này ánh sáng vốn đã tối, thêm vào đó mọi người đều rất căng thẳng.

Xác suất thành công vẫn rất lớn!

Quả nhiên.

Tiếng bước chân rất nhanh đã lại gần.

Ba người ngay cả thở mạnh cũng không dám, yên lặng lắng nghe.

Tiếng bước chân đến gần bọn họ xong, liền dừng lại.

Bọn họ nghe thấy một tên đàn em hỏi: "Lão đại, bên trong này dường như là một đường thẳng tắp, sao không nhìn thấy bọn họ!" "Bọn họ có thể chạy nhanh như vậy sao?" "Mặc kệ, cứ đuổi theo

trước đã!" "Biết đâu phía trước có ngã rẽ thì sao!" Hàn Phi nói.

Sau đó mấy người liền tiếp tục chạy về phía trước.

Chưa đầy một phút, bọn họ quả nhiên nghe thấy có người kinh hô: "Ai chết tiệt, đây thật sự có một ngã rẽ!" "Chúng ta đi lối nào đây?" "Nhìn la bàn hiển thị, bên này là hướng ra xa cổ mộ, chúng ta đi bên này!" Hàn Phi nói.

Rất nhanh bọn họ liền nghe thấy tiếng bước chân bắt đầu đi xa.

Rõ ràng là những người này đã bắt đầu đi xa rồi.

Đợi đến khi tiếng bước chân hoàn toàn không nghe thấy, Tống Lão Nhị lúc này mới từ từ lấy tấm da che trước mặt bọn họ xuống.

Đản Nhi nói nhỏ: "Lần này rắc rối rồi, bọn chúng chọn đi về hướng ra xa cổ mộ!" "Nếu chúng ta đi theo, chẳng phải sẽ bị bọn chúng chặn lại sao!" Tống Lão Nhị nói: "Chưa chắc, bọn chúng không biết chúng ta theo sau bọn chúng đâu!" "Chỉ cần kiểm soát tốt khoảng cách là được!" "Hơn nữa lùi một vạn bước mà nói, con đường bọn chúng chọn cậu có thể đảm bảo nhất định là đúng sao?" "Vẫn là đi xem trước đã!" Đản Nhi gật đầu.

Sau đó Tống Lão Nhị liền dẫn Đản Nhi và Tần Nhuyễn cùng nhau đuổi theo về phía trước.

Quả nhiên, bọn họ đi một lúc liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Hơn nữa ngã rẽ này, lại còn có cả bên trái lẫn bên phải.

Giống như con đường này mới là đường chính, còn con đường nhỏ bọn họ đi trước đó chỉ là để hội tụ đến đây vậy.

Mà nghe hướng bọn họ vừa đi xa, Hàn Phi và những người khác chắc là đi bên phải.

Tức là nếu vì an toàn, bọn họ nên đi lối đi bên trái.

Như vậy vừa hay có thể tách ra với bọn chúng.

Nhưng rốt cuộc đi lối nào, Tống Lão Nhị vẫn phải xem xét thêm.

Dù sao nếu bên phải là sai, thì đuổi theo sau đó sẽ rắc rối lắm.

Đản Nhi và Tần Nhuyễn đều không biết phân biệt đường đi, lúc này chỉ có thể nhìn Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị trong lòng cũng sốt ruột, trong một lúc cũng không biết phải làm sao.

Nhưng lúc này càng sốt ruột, càng không có cách nào.

Cho nên hắn chỉ có thể ép buộc mình bình tĩnh, đồng thời bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Rất nhanh hắn liền phát hiện.

Tình hình nơi này có chút không đúng.

Khe hở mà bọn họ chui vào, rõ ràng là do núi nứt mà thành.

Mà núi nứt có thể là do Gia Luật Hải khi kích hoạt hoa văn năm đó, gây ra rung chấn núi mà xuất hiện.

Cũng có thể là xuất hiện từ thời gian sớm hơn trước đó.

Nhưng khẳng định là do rung chấn mà hình thành, vì khe hở đó không có dấu vết khai thác nhân tạo.

Mà ở đây, lại rõ ràng có dấu vết khai thác nhân tạo.

Điều này cho thấy, nơi này trước đây đã có người đến.

Mà nhìn phong cách khai thác ở đây và bên ngoài lại hoàn toàn khác nhau.

Gia Luật Hải là vì hoàng đế mà xây dựng hoàng lăng, kỹ thuật khai thác đều rất nghiêm ngặt.

Đơn giản nhất như hướng khai thác, khẳng định đều nhất quán.

Nhưng ở đây lại lộn xộn, rõ ràng không giống như xuất phát từ tay bọn họ.

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất là, lối đi vốn rộng bốn năm mét, vị trí gần bên trong lại được xây dựng một vật nhô lên hình vòm tròn.

Nhìn qua giống như một cái lán nhỏ vậy.

Không biết dùng để làm gì!

Màu sắc phía trên lại là màu của đá.

Nhìn qua giống như là trên vách núi khai thác ra một cái lán hình vòm trang trí vậy.

Điều này khiến Tống Lão Nhị vốn định dựa vào hướng khai thác để phán đoán hướng đi, trong một lúc cũng không thể xác định phương hướng được nữa.

Ở một nơi nào đó muốn phán đoán phương hướng, những cách thông thường cũng chỉ có mấy loại đó.

Muốn biết rõ phương hướng, thông thường có thể dùng khói, hướng khói bay thường có lối ra.

Còn la bàn thì quá chung chung.

Chỉ có thể phán đoán hướng tổng thể, nhưng không thể phán đoán lối ra ở đâu.

Cho nên hướng mà Hàn Phi chọn, chưa chắc đã đúng!

Mà dấu vết khai thác cũng có thể nhìn ra một hướng thi công, từ đó suy đoán ra lối ra.

Nhưng bây giờ hướng khai thác ở đây lộn xộn, căn bản không thể phán đoán.

Đây cũng là điểm khiến Tống Lão Nhị khó chịu.

Thứ ba có thể quan sát địa thế, căn cứ vào hướng đi của địa thế để phán đoán.

Tống Lão Nhị lấy ra một bình nước, đổ một ít xuống đất.

Rất nhanh liền nhìn thấy, hướng nước chảy lại là về phía bên trái.

Mà Đản Nhi thì châm một điếu thuốc, kết quả hướng khói bay, lại là về phía bên trái.

Như vậy, hai hướng lại khác nhau rồi.

Nhưng cái này đã coi như có đáp án rồi.

Bởi vì nếu hướng của nước và khói xuất hiện sai lệch, thì khẳng định ưu tiên chọn hướng khói.

Chương 268

Dù sao nước chảy xuống chỗ thấp, còn khói thì chắc chắn bay về phía lối ra.

Thấy hướng khói, Tống Lão Nhị liền nói: "Xem ra lần này phải đi theo bọn chúng!" "Tính toán thời gian thì cũng gần đủ rồi, chúng ta đi thôi!" Bọn họ vừa định hành động, bỗng nhiên Tần Nhuyễn lại hô to: "Đợi đã!" Hai người đều sững sờ.

Vội vàng đi qua.

Chỉ thấy Tần Nhuyễn lại nhìn chằm chằm vào vật trang trí hình vòm nhô lên không xa đó, dường như có phát hiện gì đó.

"Mấy anh nhìn này!" Thấy hai người đi tới, Tần Nhuyễn chỉ vào một chỗ trong đó nói.

Hai người kinh ngạc, đều nhìn qua.

Nhưng sau đó bọn họ liền phát hiện ra vấn đề.

Hóa ra, bề mặt của vật nhô lên hình vòm này và đá ở đây có một hoa văn màu sắc giống nhau.

Nhưng không biết vì sao, Tần Nhuyễn nhìn chỗ này, lại thiếu mất một khối.

Giống như một cây đại thụ sừng sững, nhưng lại có một mảng vỏ cây bị người ta cậy ra vậy.

"Chỗ này sao lại không có hoa văn đá vậy!" Đản Nhi kinh ngạc nói.

Tần Nhuyễn lại nhìn về phía tấm da cũ trong tay Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng nghĩ đến điều gì đó, vội vàng trải

tấm da trong tay ra, phủ lên trên.

Trời ạ, vừa phủ lên lập tức bọn họ liền nhìn thấy, chiều rộng của tấm da lại vừa khớp với phần bị thiếu.

Mặc dù có một chỗ bị thiếu, nhưng tổng thể có thể nhìn ra.

Tấm da này chính là từ nơi này mà bị cạy ra.

"Mẹ nó, tấm da này là da đá à!" "Chưa từng nghe nói, đá còn có da!" Đản Nhi kinh hãi nói.

"Trong ngành chơi ngọc thạch, đúng là có thuyết ngọc bì (da ngọc), nhưng đó cũng chỉ là một lớp đá bên ngoài!" "Đá không thể làm thành da, hơn nữa lại còn mềm mại như vậy!" "Đây rõ ràng là da!" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị trong một lúc cũng không biết là tình huống gì nữa.

Nhưng có một điểm không sai.

Da chính là da, dù là hiện đại có công nghệ cao tổng hợp.

Nhưng đá cũng không thể biến thành da được.

"Đá không thể biến thành da được!" "Nếu thật sự có, thì chỉ có một loại tình huống!" "Tình huống gì?" Hai người nhìn Tống Lão Nhị.

Tống Lão Nhị thì nhìn vật nhô lên trước mặt.

"Đó chính là cái vật nhô lên này, không phải đá!" "Mà là một loại thứ gì đó!" Vừa nói Tống Lão Nhị trực tiếp rút dao găm ra, đâm thẳng vào vật nhô lên trước mặt.

Tần Nhuyễn và Đản Nhi còn chưa kịp phản ứng!

Nhưng dao găm trong tay Tống Lão Nhị lại đã cắm toàn bộ vào bên trong vật nhô lên không có hoa văn đó.

Không sai, dao găm của hắn trực tiếp đâm vào.

Cảnh tượng đó giống như con dao găm này là thần khí vậy.

Lại trực tiếp cắm vào vách tường, cứ như chém bùn.

Nhưng chỉ có Tống Lão Nhị biết, vừa rồi từ cảm giác tay truyền về.

Đó căn bản không phải đá.

Mà là thứ giống như da.

Hơn nữa bên trong lại còn rỗng!

Tống Lão Nhị rút dao găm ra.

Lập tức Tần Nhuyễn và Đản Nhi liền nhìn thấy.

Trên dao găm của hắn lại dính đầy vết máu.

Đồng thời nơi bị dao găm đâm thủng đó, lại bắt đầu chảy ra máu tươi.

Mặc dù lượng máu không nhiều.

Nhưng đó thật sự là có máu chảy ra.

"Mẹ kiếp, cái thứ này không phải đá a, đây là động vật hoặc thực vật gì đó chứ!" Đản Nhi kinh hô.

Tần Nhuyễn thì đã đưa ra phán đoán: "Đây là một con rắn lớn đó!" Nghe thấy lời của Tần Nhuyễn, Tống Lão Nhị và Đản Nhi đều cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy Tần Nhuyễn chỉ vào chỗ bị dao găm đâm thủng, chỗ đó lại vẫn còn khẽ nhúc nhích.

Mà nhìn hình thể của thứ này, e rằng không phải loại bình thường đâu.

Chỉ riêng phần có thể nhìn thấy kéo dài ra hai bên đã mười mấy mét.

Dài như vậy, hơn nữa còn có da, không có xúc tu thừa thãi nào khác.

Không phải rắn thì còn có thể là gì?

Chẳng lẽ là con lươn sao?

Đản Nhi kinh ngạc nói: "Mẹ nó, vậy con rắn này cũng quá lớn rồi chứ!" "Rồng cũng chỉ tầm hình thể này thôi!" "Vấn đề là chúng ta đâm nó như vậy, sao nó không phản ứng gì a, không phải chết rồi chứ?" Tống Lão Nhị nói: "Chết rồi còn có thể chảy máu?

Hơn nữa còn có thể rung động!" "Chắc là chưa chết hẳn!" "Hay là đang ngủ đông?" "Ai nha, vạch ra xem không phải biết sao!" Tống Lão Nhị thấy hứng thú, cầm dao găm lên lại cạy thêm hai cái.

Rất nhanh liền đào ra một cái lỗ.

Cái lỗ này vừa đào ra, lập tức bọn họ liền hiểu là chuyện gì rồi.

Chỉ thấy, bên trong cái lỗ này lại đã rỗng không.

Con rắn lớn này dù chưa chết, cũng gần chết rồi.

Toàn bộ bên trong thân rắn đã rỗng.

Thậm chí có thể thông qua cái lỗ nhìn thấy bộ xương rắn hình chữ S bên trong.

Chỉ có một lớp da rắn bên ngoài vẫn còn sống, có máu!

Bên trong toàn bộ đã gần thành hóa thạch.

Tống Lão Nhị khoét rộng cái lỗ, cả người trực tiếp chui vào.

Nhìn về phía trước, phía sau một chút, phát hiện bên trong này lại còn có thể đi người!

Đản Nhi và Tần Nhuyễn nhìn cảnh tượng này, cũng không khỏi kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ rằng ở đây lại có một con rắn khổng lồ nửa hóa thạch lớn đến vậy chứ!

"Mau ra đây đi, nơi đó không phải là chỗ tốt lành gì đâu!" Tần Nhuyễn lo lắng nói.

Tống Lão Nhị gật đầu, từ bên trong chui ra.

Đồng thời chỉ chỉ phía trước nói: "Đầu con rắn này ở bên trái, xem ra Hàn Phi và bọn chúng đoán đúng rồi!" "Chúng ta cũng đừng chần chừ thời gian nữa, mau đuổi theo thôi!" Hai người gật đầu.

Ngay lập tức ba người liền tăng nhanh bước chân đuổi theo về phía trước.

Do bọn họ ở phía sau, cho nên đuổi theo có thể nhanh hơn một chút, không cần lo lắng có cơ quan gì.

Dù sao nếu có cơ quan, Hàn Phi và bọn chúng khẳng định sẽ giẫm phải trước.

Ba người một đường lao nhanh, đuổi khoảng mười phút.

Quả nhiên liền nhìn thấy phía trước xuất hiện ánh sáng.

Hàn Phi và bọn chúng đi trong bóng tối, còn phải đề phòng cơ quan.

Cho nên tốc độ tự nhiên chậm hơn rất nhiều.

Mà lúc này, cũng coi như là đã bị bọn họ đuổi kịp.

Thế nhưng đúng lúc bọn họ chuẩn bị lại gần hơn một chút, nghe lén nội dung đối thoại của bọn chúng.

Bỗng nhiên ba người lại sững sờ.

Hầu như cùng lúc, bọn họ liền nghe thấy phía sau bọn họ, lại truyền đến một loạt tiếng "tích tích tác tác".

Dường như có thứ gì đó đuổi theo tới.

Lúc đầu bọn họ còn chưa phản ứng lại.

Nhưng sau đó bọn họ đều nhớ ra rồi.

“Là loại sợi đỏ đó, mẹ nó lần này xong rồi!” Đản Nhi chửi.

Tống Lão Nhị cũng phản ứng lại, lúc này bọn họ kẹt giữa sợi đỏ và Hàn Phi.

Tình hình này thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Tần Nhuyễn linh cơ một động, chỉ vào thi thể rắn lớn một bên nói: “Chỗ này, đào một cái lỗ chui vào trốn đi!” Tống Lão Nhị nghe vậy lại nói: “Không kịp rồi!” “Trước tiên dùng da rắn này che chắn đã!” “Con rắn này e rằng là rắn rồng, da rắn chắc chắn sẽ hữu dụng!” Vừa nói hắn vừa trải tấm da ra, ba người chui vào dưới thân rắn, trực tiếp phủ tấm da lên người.

Hầu như cùng lúc, phía trước liền truyền đến tiếng súng.

Rõ ràng Hàn Phi và bọn chúng cũng nghe thấy động tĩnh, bắt đầu bắn về phía sau không có mục tiêu.

Chương 269

Bên ngoài đã loạn thành một nồi cháo.

Họ có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng súng bắn không ngừng.

Nhưng nói thật, những sợi dây leo màu đỏ đó mảnh như sợi tóc, nổ súng muốn cắt đứt chúng thì nói dễ vậy sao?

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, e rằng họ chỉ vừa thấy bóng dáng của vài sợi tơ đỏ đã nổ súng rồi.

Tình huống này thì bắn trúng được bao nhiêu chứ?

So với bên ngoài, tình hình của nhóm Tống lão nhị rõ ràng tốt hơn nhiều.

Mặc dù họ cũng cảm thấy có rất nhiều thứ đè lên lớp da.

Nhưng lớp da đó thật sự rất hữu dụng, không có sợi tơ đỏ nào tấn công chỗ họ.

Đản Nhi thậm chí còn đánh bạo nói chuyện với Tống lão nhị.

"Nè Nhị ca, Long Xà là cái gì vậy?" "Em chỉ nghe nói về rắn nướng thôi, hình như ngon lắm, cái Long Xà này là thứ quái gì vậy?

Có nướng được không?" Tống lão nhị cáu kỉnh nói.

"Mẹ kiếp, đến nước này rồi mà còn nghĩ đến ăn uống!

Cậu không làm tôi thèm chết không được à!" Vừa nói, Tống lão nhị cũng không kìm được nuốt nước bọt.

Tần Nhuyễn bên cạnh thấy vậy liền vỗ Tống lão nhị một cái, ý rõ ràng là bảo họ đừng quậy nữa.

Tống lão nhị vội nói.

“Thôi nói chuyện chính, chuyện Long Xà này tôi cũng không biết nhiều!

Nhưng tôi cảm giác lần này chúng ta đụng phải chính là thứ đó!” Nói rồi, Tống lão nhị kể lại những gì mình biết.

Thì ra, Long Xà thực chất cũng là một loại rắn.

Nhưng khác với rắn bình thường.

Đây là một loại rắn rất có linh tính, chỉ tồn tại dưới lòng đất!

Thời cổ đại có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến rồng.

Mà trong đó, rất nhiều chuyện thực chất đều có liên quan đến rắn.

Thậm chí nhiều nơi còn gọi rắn là tiểu long.

Và bản thân rắn cũng chia thành nhiều chủng loại.

Còn loại Long Xà này, thực ra mà nói, nghiêm khắc thì nó cùng loại với Chúc Cửu Âm.

Nhưng điều này không có nghĩa là chúng giống nhau.

Chúc Cửu Âm thường được gọi là Địa Long, chủ yếu là vì kích thước của nó rất lớn!

Cùng với cấu tạo đặc biệt của đôi mắt nên nó mới có cái tên Địa Long.

Nhưng Long Xà và Chúc Cửu Âm có sự khác biệt bản chất.

Chúc Cửu Âm thích ở sâu dưới lòng đất, và không thích thay đổi lãnh địa.

Nhưng Long Xà thì lại thường xuyên di chuyển dưới các ngọn núi và sông ngòi.

Cổ tịch có ghi: Đạo sĩ ba ngày, mây mật phong loan thấy một vật

lạ, một động núi kinh, hai động biển phúc, ba động như rồng xuất!

Đạo sĩ rất kinh ngạc muốn hô bằng hữu đến xem.

Nhưng ngày hôm sau đến, núi non trùng điệp trống không không có vật gì, nên gọi nó là Long!

Hậu thế thì gọi là Long Xà!

Đại khái ý tứ là, có một lão đạo sĩ trong núi nhìn thấy một con rắn khổng lồ.

Tưởng là rồng, liền mời bạn bè đến xem.

Kết quả ngày thứ hai đã phát hiện con rắn đó không còn nữa.

Người xưa cho là rồng, người đời sau lại cho là rắn.

Cuối cùng đặt tên là Long Xà.

Bởi vì loại Long Xà này rất ít người có thể nhìn thấy, nên ghi chép không nhiều.

Tống lão nhị vẫn là từ cuốn sách tổ truyền mà biết được.

Trên đó chỉ ghi lại một câu nói.

Nói rằng Long Xà là linh vật, tìm linh khí trời đất mà sinh ra.

Linh khí cạn thì Long Xà sẽ du hành!

Tìm linh mà động, lấy linh khí mà sống.

Trọn đời, cuối cùng hóa rồng!

Ý nghĩa là, loại Long Xà này lấy linh khí trời đất làm thức ăn.

Chỗ nào có linh khí, nó sẽ đến đó.

Nếu linh khí ở nơi này bị đứt đoạn, nó sẽ đi tìm nơi khác có linh khí hội tụ.

Vì vậy cậu không thể giữ nó ở một chỗ được.

Và nó cả đời đều tìm kiếm nơi linh khí hội tụ, cuối cùng sẽ đắc đạo hóa rồng.

Đương nhiên, cái này vừa nghe đã biết là giả rồi.

Dù sao Tống lão nhị tôi đây cũng chưa từng thấy rồng bao giờ, càng không biết rồng rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng Long Xà này hình như thật sự tồn tại, dù sao hôm nay họ đều đã nhìn thấy rồi.

Còn việc Long Xà này cuối cùng sẽ biến thành dạng gì thì cũng không ai biết.

Có thể là hình dạng như trước mắt họ, cũng có thể là một dạng khác.

Ai mà nói chuẩn được chứ.

Mà nói những điều này, thực ra Tống lão nhị vẫn muốn nói một điều.

Đó là con rắn lớn này và Chúc Cửu Âm có thể là cùng một loại rắn.

Nhưng về bản chất lại có sự khác biệt.

Còn về việc tại sao nó lại ở đây, có thể là vì nơi này là một địa điểm tụ hội linh khí.

Nếu không cũng sẽ không có cái hồ nước kỳ lạ kia.

Còn cái hoa văn đó rốt cuộc là tình huống gì thì cũng không ai biết.

Sau khi Tống lão nhị kể xong, động tĩnh bên ngoài lại dần nhỏ đi.

Đồng thời họ cảm thấy một chuyện rất kỳ lạ.

Đó là những sợi tơ đỏ trước đó vẫn đang truy kích, không hiểu vì sao lại bắt đầu rút lui.

Trong đó, một số sợi tơ đỏ đè lên lớp da lùi về, loại lực đạo đó có thể dễ dàng phân biệt được phương hướng.

Điều này khiến cả ba người đều có chút không hiểu.

Nhưng lúc này họ cũng không dám mạo hiểm đi ra ngoài.

Chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi trước.

Đợi khoảng mười mấy phút.

Đợi đến khi bên ngoài hoàn toàn không còn động tĩnh.

Ba người lúc này mới từ từ mở lớp da ra.

Và khi họ nhìn lại tình hình bên ngoài thì phát hiện, bên ngoài lại chẳng còn gì cả.

Điều duy nhất có thể nhìn thấy là trên mặt đất có rất nhiều máu tươi.

Mà từ những vết máu rơi vãi hoặc vết máu lê trên đất mà nhìn, những sợi dây leo màu đỏ đó thật sự đã rút lui rồi.

Ba người nhìn nhau, cảm giác đầu tiên là chắc chắn có chuyện xảy ra.

Với lượng máu này, ít nhất cũng phải chết một người mới đủ chứ!

Chẳng lẽ là vì những sợi dây leo đỏ đã thành công giết được một người, có được con mồi nên mới lựa chọn rút lui?

Hình như không phải đạo lý này, vậy những sợi dây leo đỏ này rút lui có lẽ là vì một lý do khác!

Ba người tạm thời cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Đã vậy những sợi dây leo đỏ này đã rút lui, vậy đúng lúc họ có thể thừa cơ chạy thoát.

Thế là lúc này ba người tiếp tục đi về phía trước.

Và trên đường đi, họ lại không nhìn thấy một ai, dù là xác chết cũng không thấy.

Chương 270

Vì vậy cũng không thể biết trong nhóm người Hàn Phi rốt cuộc đã chết mấy người.

Thậm chí có thể đều đã chết, dù sao họ cũng không thấy người nào.

Ba người chạy về phía trước một lúc, đột nhiên nhìn thấy trên một bên bức tường phía trước lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá có hình vòm, chỉ có một cái khung, chứ không thật sự có cánh cửa bịt kín.

Hơn nữa điều khiến ba người kinh ngạc là, thân thể Long Xà đến đây, lại cũng đã kết thúc.

Cánh cửa đá đó được xây dựng ngay trên đầu con rồng.

Dường như là chuyên dùng để trấn áp con Long Xà này vậy.

Ba người nhìn nhau, lập tức không nói thêm lời thừa, bắt đầu leo về phía cánh cửa đá đó.

Cửa đá không cao, Tống lão nhị là người đầu tiên nhảy lên.

Khi anh ta leo lên lối vào cửa đá.

Thì thấy bên trong có ánh đèn lóe qua, sau đó là tiếng bước chân dồn dập!

Kế đó anh ta lại nghe thấy một loạt tiếng gõ trầm đục, nhưng sau đó thì chẳng còn gì nữa.

Tống lão nhị thò đầu nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong cửa đá đã tối đen như mực, chẳng còn gì cả.

Rõ ràng Hàn Phi và những người khác đã đi xa rồi.

Anh ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người lần lượt kéo Tần Nhuyễn và Đản Nhi lên.

Đản Nhi vừa lên đã chuẩn bị đi vào.

Tống lão nhị lại chặn cậu ta lại.

“Khoan đã!

Bên trong này hình như có vấn đề gì đó, vừa nãy còn có một loại tiếng gõ kỳ lạ!” “Tiếng gõ?

Không phải là có bánh chưng gì đó chứ?” Tần Nhuyễn có chút lo lắng nói.

Cô ấy không sợ cơ quan cạm bẫy gì cả, nhưng điều sợ nhất chính là bánh chưng.

Nhắc đến bánh chưng thì không khỏi nhớ đến lần gặp phải ở ngôi cổ mộ Thanh Đại cùng Tống lão nhị ngày xưa.

Vốn dĩ tưởng đó là lần cuối rồi.

Ai ngờ, từ khi quen biết Tống lão nhị, việc vào mộ chưa bao giờ dứt.

Tống lão nhị lắc đầu nói.

“Không rõ lắm, tóm lại vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Nói rồi, anh ta gọi hai người theo sau mình, sau đó mới là người đầu tiên đi vào bên trong cửa đá.

Và vừa bước vào cửa đá, anh ta đã nhìn thấy.

Bên trong cánh cửa đá này lại là một không gian hình tròn.

Trên mặt đất có những hoa văn phức tạp.

Đại khái là xung quanh toàn bộ không gian có một vòng tròn rộng nửa mét.

Và ở giữa cũng có một lối đi rộng nửa mét, thẳng đến phía đối diện.

Nhưng đây chỉ là trang trí thôi, nếu cậu không đi theo hoa văn này, thì chắc chắn cũng có thể đến phía đối diện.

Không biết lý do ban đầu của thiết kế này là gì.

Mà ở hai bên hoa văn hình tròn trên mặt đất này, thì lại khắc vài chữ cổ không hiểu được.

Tống lão nhị bảo Tần Nhuyễn xem xem đó là chữ gì.

Tần Nhuyễn nhìn xong liền nói.

"Đây là chữ thời Chiến Quốc, bên trái viết là 'Cốt Trấn', bên phải viết là 'Nhân Tiên'!" "Cốt Trấn Nhân Tiên?

Xương cốt của ai trâu bò vậy?

Dám trấn áp Nhân Tiên sao?" Đản Nhi kinh ngạc kêu lên.

Tần Nhuyễn lắc đầu nói.

"Không phải, cái này phải đọc ngược lại, đáng lẽ phải là 'Tiên Nhân Trấn Cốt'!" "Tiên Nhân Trấn Cốt?

Thứ quái gì vậy?

Ai là tiên nhân?

Trấn xương cốt của ai chứ?" Đản Nhi rõ ràng căn bản không hiểu!

Tống lão nhị thì cau mày nói.

"Trấn cốt, chẳng lẽ là trấn áp xương cốt của con Long Xà bên ngoài kia sao?" "Cũng có thể là thứ bên trong huyền quan đó!" Tần Nhuyễn nói.

"Nhưng chỗ đó không phải trống rỗng sao, anh em Mã Phao trước khi chết còn la là quan tài trống mà!" Đản Nhi nói.

Nhắc đến Mã Phao, cậu ta liền cảm thấy tiếc nuối, thằng nhóc này thật sự không tệ.

Chỉ tiếc là nhận nhầm cha!

Tống lão nhị nói.

"Khó nói lắm, vạn nhất trước đây bên trong có thi cốt, sau này vì bị trấn áp nên mới không còn nữa thì sao?

Chuyện này khó nói lắm, thôi dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, cứ chạy trước đã rồi tính!

Để an toàn, chúng ta đi vòng theo mép!" Đối với lời của Tống lão nhị, hai người đều không có ý kiến, hơn nữa đã đến lúc này rồi, cũng không còn tâm trạng để hỏi tại sao nữa.

Có thể sống sót ra ngoài là may rồi.

Lập tức họ chọn một bên, quả nhiên đi chưa được mấy bước đã thấy vài vết máu.

Rõ ràng là người của Hàn Phi để lại.

Họ lại cũng là đi theo cách đi vòng theo mép.

Chỉ là không biết Hàn Phi làm sao mà nhìn ra được chỗ giữa này có thể có vấn đề.

Một không gian lớn như vậy, trên đất lại còn vẽ hoa văn, ở giữa rất có thể có bố trí cơ quan.

Đây là kinh nghiệm của Tống lão nhị, nhưng Hàn Phi loại người này nhìn thế nào cũng không giống là hiểu biết về cơ quan đến vậy.

Chẳng lẽ hắn ta cho người ra làm vật thí mạng?

Đang nghĩ, đột nhiên ba người họ nghe thấy tiếng "phanh phanh phanh" gõ từ dưới đất vọng lên.

Tiếng gõ không lớn, nhưng trong mộ thất yên tĩnh này lại vô cùng vang dội.

Động tĩnh này lập tức khiến cả ba người đều giật mình, Đản Nhi càng suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Sau đó họ lại còn nghe thấy tiếng kêu cứu.

"Nhị ca là các cậu sao?

Cứu em trai này với!" "Hàn Phi có treo thưởng cho các cậu, chứ em thì không có Nhị ca!" "Anh hùng hảo hán!

Nhị ca cứu em với!" "Em không muốn chết ở đây mà!" Nghe thấy tiếng kêu cứu, cả ba người đều ngớ người ra.

Đản Nhi vội nói.

"Mẹ kiếp, bên dưới này thật sự có bánh chưng, còn biết nói tiếng người nữa!" Tống lão nhị thì đã phản ứng kịp.

"Bánh chưng gì chứ, Hàn Phi cái thằng khốn kiếp này chắc chắn là cho người ra làm vật thí mạng!

Chỗ này thật sự có cơ quan!

Cậu là ai!" Tống lão nhị cúi người hỏi.

Người bên dưới mừng rỡ vội la lên.

"Là Lão Bát đây Nhị ca, em là Lão Bát đi đón các cậu!

Là Hàn Phi bảo em truyền tin giả cho các cậu, đây đều là mưu kế của hắn ta đó Nhị ca, thật sự không liên quan đến em!

Nhị ca cậu cứu em với!" Lão Bát la lên từ bên dưới.

Tần Nhuyễn thì không có ý tốt nói.

"Nhưng nói gì thì nói, cậu vẫn làm rồi, thật đúng là hèn hạ!" Lão Bát vội nói.

“Nhị tẩu em sai rồi Nhị tẩu, chị cứ coi em là con trai chị đi, chị cứu em với!

Mẹ ơi!

Con sai rồi!” Tần Nhuyễn nghe vậy mặt đỏ bừng, quay lưng lại lười trả lời hắn ta nữa.

Đản Nhi mắng.

“Thằng nào dám chiếm tiện nghi của ai hả, Nhị tẩu nhà chúng tôi vẫn là gái tân đấy!

Có sinh thì tương lai cũng sinh ra một tiểu Nhị ca, làm sao có thể sinh ra cái thứ như cậu được!

Chương 271

Theo ai không theo, lại đi theo cái tên Hàn Phi liều mạng đó, cậu sống chán rồi sao!" "Anh Đản Nhi nói sao thì là vậy được không?

Anh cứu em với!

Em xin anh đó!" Lão Bát sắp phát khóc đến nơi.

Tống lão nhị cũng lười nói nhiều với hắn ta, hỏi.

"Cái cơ quan này tình huống thế nào?" Lão Bát nghe có hy vọng, vội nói.

"Rất đơn giản, ở giữa này là một tấm ván lớn, chỉ cần ấn một cái là có thể lật ra!

Em ở dưới không đẩy nổi, nhất định phải có người ở trên đè xuống mới được!" Tống lão nhị nghe vậy liền gọi Đản Nhi qua giúp.

Hai người ngồi xổm xuống đất đè xuống.

Quả nhiên, vừa ấn xuống, mặt đất đó lại thật sự lún hẳn xuống.

Và bên dưới lại lộ ra một cái hố hình tròn.

Lão Bát đứng đối diện hố, thấy họ thì kích động đến mức sắp khóc.

Đản Nhi không nói nhiều lời thừa, trực tiếp nhảy xuống, vung dao găm kề vào cổ hắn ta.

"Đưa súng ra!" Lão Bát nào còn quan tâm đến cái này, lập tức lấy hết đồ trên người ra.

Đản Nhi ném súng cho Tần Nhuyễn, sau đó mới ra hiệu cho Tống lão nhị là không sao rồi.

Tống lão nhị lấy ra cái xẻng sắt gấp gọn mang theo bên mình, cố định nó lại rồi kẹt vào cơ quan tấm ván.

Sau đó mới nhảy xuống theo.

Để ngăn cơ quan tấm ván này lật trở lại, Tần Nhuyễn liền ở lại phía trên đề phòng vạn nhất.

Sau khi xuống dưới, Tống lão nhị liền phát hiện.

Không gian bên dưới này cũng không nhỏ, hầu như lớn bằng không gian phía trên.

Phải nhảy lên mới với tới được tấm ván phía trên, thảo nào vừa rồi tiếng gõ của Lão Bát cứ ngắt quãng.

Tống lão nhị không để ý đến hắn ta, quan sát một chút nơi này.

Rất nhanh liền phát hiện, ở giữa cái hố này, lại có một cỗ quan tài!

Nhưng cỗ quan tài này khá là đặc biệt.

Dùng lời nói chuyên nghiệp của họ mà nói, đây là một cỗ quan tài đá kiểu khảm!

Cái gọi là kiểu khảm, chính là khảm khít vào một chỗ nào đó.

Và ở đây, cỗ quan tài này chính là khảm dưới mặt đất.

Toàn bộ cái hố ở giữa được xây một cái rãnh hình chữ nhật.

Vừa vặn đặt cỗ quan tài đá này vào.

Quan tài đá cách hai bên khe hở không quá nửa phân.

Với khoảng cách này, cậu muốn mở nắp quan tài cũng không làm được.

Trừ phi trực tiếp cho nổ tung nắp quan tài.

Bằng không cậu căn bản không thể dùng lực, tự nhiên cũng không mở được cỗ quan tài này.

Mà ở vị trí đầu quan tài, lại còn có một cái lỗ hình chữ nhật nhỏ.

Đại khái chỉ dài bằng một ngón tay.

Độ rộng cũng không rộng hơn một ngón tay là bao.

Thậm chí muốn nhìn qua cái lỗ này xem tình hình bên trong cũng không làm được.

Mà trên mặt đất một bên quan tài, thì lại vứt một thanh cổ kiếm trông có vẻ là cổ binh khí.

Tống lão nhị cầm thanh cổ kiếm này lên.

Phát hiện trên đó phủ đầy bụi.

Rõ ràng đã nằm ở nơi này rất lâu rồi.

Lão Bát thấy thanh cổ kiếm này không khỏi nuốt nước bọt, nói.

"Cổ binh khí à, chắc chắn đáng tiền lắm nhỉ!" Đản Nhi cáu kỉnh nói.

"Có liên quan gì đến cậu không?

Đáng tiền thì đó cũng là của hồi môn của Nhị ca tôi!

Cậu còn thèm khát nữa à, tin hay không ông đây cho cậu chôn chung với chủ quan tài đó ở đây?" Lão Bát thấy vậy vội im miệng không nói nữa.

Tống lão nhị cũng lười trả lời hắn ta, đặt cổ kiếm sang một bên, lại nhìn xung quanh.

Sau đó lại phát hiện, trên bức tường chính đối diện cỗ quan tài này lại còn khắc chữ cổ.

Nhưng anh ta không hiểu, dự tính chỉ có thể gọi Tần Nhuyễn vòng sang một bên khác để xem.

Tần Nhuyễn chạy đến phía đối diện, theo ánh đèn chiếu vào mặt

tường.

Những chữ cổ đó cũng rõ ràng hiện ra.

Tần Nhuyễn nhìn một cái cũng kinh ngạc kêu lên.

“Đây cũng là chữ thời Chiến Quốc!” “Kỳ lạ thật, đây không phải cổ mộ Liêu Quốc sao?

Sao lại có chữ thời Chiến Quốc chứ?” Tống lão nhị nói.

“Cái này thì không biết, nhưng xem ra nơi này e rằng đã có từ trước thời Gia Luật Hải!

Còn về việc Gia Luật Hải có phát hiện ra nơi này hay không, vẫn khó nói!

Em xem trước nội dung những chữ cổ đó đi!

Biết đâu sẽ có thu hoạch!” Tần Nhuyễn gật đầu, lập tức không nói thêm lời thừa, cẩn thận đi xem những chữ cổ đó.

Và chỉ vừa nhìn một lúc, Tần Nhuyễn liền kinh ngạc kêu lên.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi!

Gia Luật Hải chắc chắn đã phát hiện ra nơi này!

Cho nên hắn ta mới lấy ra thanh cổ kiếm đó, chúng ta chỉ cần đặt cổ kiếm trở lại!

Những sợi tơ đỏ đó sẽ không thể tấn công chúng ta nữa!

Thanh cổ kiếm đó thực ra gọi là Trấn Cốt Kiếm!” “Ồ?

Trên đó viết gì vậy?” Tống lão nhị tò mò hỏi, đồng thời đã cầm thanh cổ kiếm đó qua.

Chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cắm nó trở lại.

Mà nghe ý Tần Nhuyễn, thanh cổ kiếm này hình như chính là Gia Luật Hải đã cho người rút ra.

Và những sợi tơ đỏ đó, hình như cũng có liên quan đến chuyện này!

Tần Nhuyễn trước tiên nhìn lướt qua những chữ cổ trên bức tường này.

Sau đó mới sắp xếp lại ngôn ngữ, kể đại khái nội dung của nó một lần.

Mà căn cứ theo nội dung Tần Nhuyễn kể, mọi người cũng đại khái hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Chuyện này còn phải truy ngược về thời Chiến Quốc mà nói.

Dãy núi này vào thời Chiến Quốc từng bùng phát một sự cố thương vong hiếm thấy.

Tương truyền rằng, phàm là người đến dãy núi này, đều sẽ biến mất một cách khó hiểu.

Dù cậu chỉ đi ngang qua cũng không được.

Sau này quốc chủ đương thời nghe tin, liền phái một chi đại quân đến điều tra tình hình.

Kết quả vẫn là tổn thất nặng nề.

Nhưng chi đại quân này lại mang về một số sợi tơ đỏ cho quốc chủ xem.

Quốc chủ xem xong không hiểu, liền vội vàng tìm các đại thần thương nghị.

Cuối cùng để quốc sư đương thời, một người tinh thông dị thuật, nhìn ra manh mối.

Ông ta khẳng định đây là do Yêu Long làm loạn.

Những sợi tơ đỏ này chính là gân rồng của Yêu Long.

Sau này hoàng đế tự nhiên phái ông ta thân chinh đốc chiến, dẹp yên tai họa này.

Và người này liền xây dựng ở dãy núi này một trận pháp phong thủy 'Tiên Nhân Trấn Cốt'.

Ghi chép trên đó nói rằng.

Vị quốc sư này, đã cho người đào mở sơn thể, lại thật sự ở sâu bên trong núi, phát hiện một con Long Xà khổng lồ.

Chương 272

Chỉ tiếc là con Long Xà này đã chết rồi.

Nhưng thi cốt lại chiếm cứ ở nơi linh khí hội tụ, không chịu chết hẳn.

Thi cốt hưởng thụ linh khí hội tụ, dần dần sản sinh biến dị.

Rồi hóa thành Yêu Long hại người.

Quốc sư ra lệnh cho người xây dựng 'Tiên Nhân Trấn Cốt' ở phần đầu Long Xà.

Đồng thời xin hoàng đế đương triều một thanh bảo kiếm từng trải qua chiến trường, rèn đúc nó thành Trấn Cốt Kiếm.

Dùng để trấn áp xương cốt Yêu Long ở nơi này.

Trong cỗ quan tài đó thực ra chẳng có gì cả.

Chỉ là một cái vỏ rỗng, thậm chí còn không có đáy quan tài.

Nhưng bên dưới cỗ quan tài đó lại chính là đầu Yêu Long.

Quốc sư tương đương với việc đã chôn cái đầu Yêu Long này ở đây.

Sau đó dùng Trấn Cốt Kiếm cắm vào trong, đóng chặt đầu Yêu Long lại.

Cứ như vậy, trăm năm sau, bề mặt thân thể Yêu Long hóa thành màu đá.

Ngàn năm sau, Yêu Long tự nhiên cũng chết hẳn.

Cuối cùng, quốc sư cắm Trấn Cốt Kiếm vào trong quan tài.

Lập tức những sợi tơ đỏ đó, tức là gân yêu của Yêu Long đều đứt

hết.

Dãy núi một lần nữa khép lại, từ đó trấn áp Yêu Long ở nơi này.

Mà chuyện đến đây, về cơ bản cũng đã kết thúc.

Chuyện sau này cũng dễ suy luận.

Có thể ngay cả quốc sư cũng không ngờ tới.

Nhiều năm sau vào thời nhà Liêu, lại có một người tên Gia Luật Hải tìm thấy nơi này.

Khi hắn ta tu sửa cải tạo nơi này, vô tình phát hiện ra nơi 'Tiên Nhân Trấn Cốt' này.

Thanh Trấn Cốt Kiếm này không chỉ trấn áp Yêu Long ở đây, đồng thời cũng trấn áp linh khí ở nơi này.

Gia Luật Hải vì muốn sử dụng thần khí đó, liền rút thanh Trấn Cốt Kiếm này ra.

Kết quả là Yêu Long chưa chết hẳn, liền bắt đầu hồi sinh.

Những sợi tơ đỏ đó chính là gân rồng mà nó lại ngưng tụ ra.

Có thể hấp thụ máu tươi của những sinh vật sống đến gần, để dùng cho bản thân.

Mà truy đuổi linh khí là bản năng của rất nhiều sinh vật, cho nên ở nơi này, nó căn bản không thiếu thức ăn.

Ví dụ như những con nhện khổng lồ kia, đều có thể trở thành đối tượng hút máu của nó!

Nếu không phải nhóm Tống lão nhị lần này bị lừa đến đây.

E rằng nơi này cho đến nay cũng không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà thêm vài chục, vài trăm năm nữa, đợi đến khi gân rồng của Yêu Long kia có thể vươn ra ngoài, e rằng lại là một tai họa nữa.

Tần Nhuyễn nói xong những gì mình đã thấy, mọi người liền nhìn về phía Tống lão nhị.

Nói cho cùng, chỉ cần cắm thanh Trấn Cốt Kiếm này trở lại vào quan tài, chuyện này hình như cũng sẽ kết thúc.

Ít nhất gân rồng của Yêu Long sẽ không thể làm hại họ nữa.

Tống lão nhị thấy mọi người đều nhìn mình, tiếc nuối nói.

"Tiếc thật một thanh kiếm tốt như vậy!

Nếu mang ra ngoài e rằng có thể bán được không ít tiền!

Nhưng lại phải vĩnh viễn nằm lại ở đây!" Tần Nhuyễn nghe vậy nói.

"Có thể tạo phúc cho một vùng, đó cũng là vinh hạnh của nó!

Ra tay đi, cắm vào xong chúng ta cũng phải đi!" Tống lão nhị gật đầu.

Hàn Phi và bọn họ e rằng đã kéo mình đi rất xa rồi.

Họ cũng không thể tiếp tục chần chừ ở đây nữa.

Lập tức Tống lão nhị liền nhắm thanh Trấn Cốt Kiếm trong tay vào cái lỗ kiếm trên quan tài.

Trực tiếp dùng sức cắm vào.

Kèm theo tiếng "cách" giòn tan, lập tức Trấn Cốt Kiếm liền toàn bộ khảm vào trong quan tài.

Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ tới là.

Theo việc Trấn Cốt Kiếm toàn bộ cắm vào trong quan tài.

Chấn động trước đó gần như đã dừng lại, lại một lần nữa vang lên.

Thậm chí ngay cả căn phòng hình tròn nơi họ đang ở, lại cũng bắt

đầu rung lắc.

Hơn nữa còn có vẻ càng lúc càng dữ dội hơn.

Tống lão nhị thấy vậy cũng giật mình vội nói.

“Mau chạy, chỗ này e rằng sắp sập rồi!” “Sao lại thế này?” Tần Nhuyễn khó hiểu hỏi.

Tống lão nhị thì vừa gọi Đản Nhi đưa Lão Bát lên, vừa tự mình chạy về phía bức tường.

Vừa chạy vừa la.

“Chỗ này trước kia mãi không sập, e rằng chính là vì linh khí hội tụ chống đỡ!

Bây giờ Trấn Cốt Kiếm trấn áp Yêu Long kia, nhưng linh khí ở đây cũng bị trấn áp rồi!

Toàn bộ không gian e rằng không chịu nổi nữa!

Cứ chạy trước đã rồi nói!” Mấy người lần lượt leo lên bức tường, sau đó vòng theo mép tường rất nhanh đã đến phía đối diện.

Phía đối diện cũng có một lối ra.

Tuy nhiên vừa bước vào, họ liền ngớ người ra.

Chỉ thấy bên ngoài này lại là một lối đi vô cùng kỳ lạ.

Lối đi chỉ rộng chưa đến hai mét.

Phía trên thì không nhìn thấy tận cùng.

Cái này nếu không phải phía trên tối đen, nhìn qua thật sự có chút giống với 'nhất tuyến thiên' (một khe núi hẹp nhìn lên thấy một dải trời).

Tống lão nhị cũng không bận tâm nhiều như vậy nữa, vội vàng dẫn mấy người chạy về phía trước.

Tuy nhiên vừa chạy được mười mấy bước, đột nhiên họ liền nhìn thấy, lại có một nhóm người từ phía trước chạy trở về.

Ánh đèn pin trong tay vẫn còn chiếu loạn xạ khắp nơi.

Ở đây ngoài Hàn Phi và những người khác thì còn ai nữa!

Nhưng Tống lão nhị cũng không ngờ họ lại còn quay lại.

Hàn Phi và những người khác rất nhanh cũng đã nhìn thấy Tống lão nhị.

Đúng như câu "kẻ thù gặp mặt mắt đỏ bừng".

Hàn Phi thấy Tống lão nhị lập tức định rút súng.

Tuy nhiên, còn chưa kịp để hắn ta rút súng ra.

Lập tức một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xuất hiện.

Chỉ nghe thấy tiếng "ầm ầm" cực lớn, ngay lập tức trong mộ thất mà họ vừa ra lại bắt đầu phun nước ra ngoài.

Dòng nước quá lớn, gần như ngay lập tức hình thành một con sóng nước, ập về phía mọi người.

Tống lão nhị mắt nhanh tay lẹ, một tay nắm lấy Tần Nhuyễn, một tay nắm lấy Đản Nhi.

Nhưng gần như cùng lúc đó, ba người họ cùng với Lão Bát đã bị cuốn vào trong nước.

Hàn Phi còn muốn hành hung, nhưng khoảnh khắc tiếp theo cũng theo đó bị cuốn vào trong nước.

Ngay cả những đồng bọn của hắn ta cũng không thoát khỏi tai ương.

Địa hình ở đây vốn dĩ là 'nhất tuyến thiên'.

Hơn nữa lại càng gần phía trước thì địa thế càng thấp.

Nhất thời tất cả mọi người đều như những chiếc lá cây, bị nước cuốn trôi về phía trước.

Tống lão nhị đã bị cuốn đến mức không nhìn rõ tình hình.

Chương 273

Anh ta chỉ có thể cố gắng hết sức kéo Tần Nhuyễn và Đản Nhi, để ba người không bị tách ra.

Bằng không một khi bị dòng nước lớn cuốn trôi phân tán, đến lúc đó thì thật sự không tìm lại được nữa.

Ba người nắm chặt lấy nhau, theo dòng nước không ngừng cuộn trôi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, ba người chỉ nghe thấy tiếng nước "ầm ầm ầm" cực lớn.

Sau đó liền cảm nhận được cái gọi là rơi tự do.

Chỉ một lát sau, cả ba người đều chỉ cảm thấy toàn thân một trận đau nhói dữ dội.

Cảm giác đó giống như bị người ta tát mạnh một cái.

Tuy nhiên sau đó họ liền biết, mình đã an toàn rồi.

Bởi vì họ cảm thấy xung quanh vẫn là nước.

Rõ ràng họ đã rơi xuống nước.

Nhưng nơi này là đâu thì họ cũng không biết.

Là ở bên ngoài cổ mộ?

Hay là bên trong cổ mộ?

Không ai biết.

Tống lão nhị cảm thấy đầu óc choáng váng, ngẩng đầu nhìn một cái.

Lại còn thấy những đốm vàng lấp lánh (hoa mắt).

Cuối cùng mấy người đều mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi Tống lão nhị tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối đen.

Anh ta phát hiện mình nằm ở một bờ sông, nửa thân dưới vẫn còn ngâm trong nước.

Xem ra là bị dòng nước cuốn đến nơi này.

Đản Nhi ngay bên cạnh anh ta, Tần Nhuyễn và Lão Bát thì bị cuốn đến một bờ cát khác cách đó mười mấy mét.

Tống lão nhị vội vàng đến sờ hơi thở của Đản Nhi, phát hiện vẫn còn thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta lại chạy đi xem tình hình của Tần Nhuyễn và Lão Bát, phát hiện đều vẫn còn sống.

Trái tim căng thẳng lúc này mới thả lỏng.

Chỉ là anh ta không nhìn thấy tung tích của nhóm người Hàn Phi.

Không biết là nước lớn đã cuốn trôi họ tan tác, hay là nhóm người này đã rời đi rồi.

Nghĩ kỹ thì chắc là bị cuốn trôi tan tác rồi, bằng không với ân oán của họ, nếu gặp phải chuyện này e rằng sẽ không xong đâu.

Tống lão nhị kéo mấy người lên bờ, tìm một ít củi khô nhóm lửa.

Rất nhanh Đản Nhi và Tần Nhuyễn cũng lần lượt tỉnh lại.

Lão Bát bị va vào đầu một cái, có một cục u sưng rõ rệt, xem ra là bị đập bất tỉnh.

May mắn là vẫn còn thở, tính mạng chắc không có vấn đề lớn.

Đản Nhi vẫn còn mơ màng, nhìn đống lửa rồi lại nhìn Tống lão nhị bên cạnh nói.

“Nhị ca, đây là đâu vậy?

Chúng ta chết rồi sao?” Tống lão nhị cáu kỉnh nói.

“Nhờ phúc của cậu, suýt nữa là đi gặp Diêm Vương gia rồi!

Bảo cậu đến xuất hàng, kết quả cậu thì hay rồi, suýt nữa toi cả cái mạng nhỏ!” “À!

Gặp được Diêm Vương gia rồi sao!

Ông ấy trông như thế nào vậy!” Đản Nhi rõ ràng vẫn chưa tỉnh táo.

Tần Nhuyễn bên cạnh bất đắc dĩ cười khổ, rõ ràng cô ấy đã khôi phục lại ý thức.

Tống lão nhị bất đắc dĩ nói.

“Lần này xem như đã kết thù rồi, lát nữa thu dọn đồ đạc rồi cứ rời khỏi đây trước đã!

Dù sao đây cũng không phải địa bàn của chúng ta, cứ về nhà trước rồi tính!” Tần Nhuyễn gật đầu.

Nơi này là địa bàn của Hàn Phi, họ quả thật không thích hợp ở lại lâu.

Vẫn phải nhanh chóng trở về mới được.

Mọi người nghỉ ngơi vài tiếng, trong lúc đó tìm ra một ít đồ ăn lót dạ.

Lão Bát vẫn cứ ngủ mê man.

Cuối cùng khi trời sắp sáng, mọi người chỉ có thể khiêng hắn ta, đưa hắn ta xuống núi.

Và trong quá trình họ xuống núi, trời cũng cuối cùng đã sáng.

Họ lúc này mới nhìn rõ, nơi họ đang ở là tình hình thế nào.

Đó lại là một cái ao cạn ở phía sau toàn bộ núi Khoáng Kim.

Chỗ đó trước đây nhìn qua là không có nước.

Bởi vì phía dưới cổ mộ đột nhiên bùng phát nước lớn, mực nước trực tiếp đổ ngược lên.

Nên mới hình thành một cái hồ nhỏ ở đây.

Họ vận khí không tệ, coi như trong họa có phúc bị nước đổ ngược cuốn một mạch từ trong cổ mộ ra ngoài.

Toàn bộ sơn thể nhìn qua không có biến hóa lớn gì.

Rõ ràng bên trong sơn thể vẫn rất vững chắc.

Bằng không chỉ riêng dòng nước vừa rồi, e rằng đã phải cuốn sập cả bên trong sơn thể rồi.

Họ để Lão Bát lại chỗ một ông lang dưới chân núi.

Tần Nhuyễn ứng trước cho Lão Bát một ít tiền thuốc men.

Đợi hắn ta tỉnh lại thì tự mình cũng có thể rời đi.

Sau đó ba người liền lên đường trở về quê nhà.

Trong lúc đó Đản Nhi cũng tìm ra mấy món hàng mà mình đã mang đến.

Đừng thấy Đản Nhi có lúc cẩu thả, nhưng trong việc đối xử với hàng hóa thì lại rất tinh ranh.

Cậu ta sợ bị đối phương cuỗm mất, nên mấy món hàng này cậu ta đã giấu trước trong một ngôi miếu đổ nát.

Tống lão nhị và Tần Nhuyễn thấy cậu ta căn bản không mang hàng vào, cũng dở khóc dở cười.

Tống lão nhị nói.

“Nếu cậu đối xử với chính mình mà được như đối xử với mấy

món hàng này!

E rằng chúng ta chuyến này đã không cần đến rồi!" Dù nói thế nào thì chuyến này của họ cũng xem như đã bình an trở về.

Còn về phía Hàn Phi, họ cũng lười đi quản.

Dù sao bản thân họ cũng không có gì giao thiệp.

Hiện tại Mã Phao là người duy nhất có giao thiệp, cũng mất tích không rõ tung tích, sống chết càng không ai biết.

Sau này họ đại khái cũng sẽ không còn giao thiệp gì nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của họ, mà sự thật chứng minh có lúc cậu không tìm phiền phức.

Nhưng phiền phức lại sẽ chủ động tìm đến cậu.

Đó là khoảng một tháng sau khi trở về.

Tống lão nhị và Đản Nhi đã coi như bắt đầu hoàn toàn làm tiểu tùy tùng cho nhà Tần Nhuyễn.

Đản Nhi thể lực tốt, tuy không rành hàng hóa lắm, nhưng dù sao cũng có sức lực.

Vào thời điểm đó, có sức lực chỉ cần không lười thì chắc chắn không chết đói được.

Lại thêm có Nhị tẩu che chở, ở tiệm cũng sống rất thoải mái.

Còn về Tống lão nhị, dưới sự giúp đỡ của Tần Nhuyễn cũng bắt đầu nỗ lực học chữ.

Mặc dù không thể nói là chữ nào cũng biết, nhưng ít nhất cũng đã biết được một số rồi.

Mà ông lão cũng dần có tuổi rồi, cũng dần bắt đầu giao một số công việc cần ra ngoài cho Tần Nhuyễn và Tống lão nhị.

Ông lão là người hiểu chuyện, thấy con gái mình ngày ngày cùng Tống lão nhị quấn quýt bên nhau.

Dù có phản ứng chậm đến mấy, trong lòng cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Chương 274

May mắn là Tống lão nhị đủ siêng năng, hơn nữa trong một số khía cạnh liên quan đến cổ mộ cũng có thể nói vài câu.

Lại rất được lòng ông lão.

Vốn dĩ tưởng cuộc sống sẽ cứ thế bình yên trôi qua.

Ai ngờ sau này phiền phức vẫn tìm đến cửa.

"Nói đi chứ, sao lại không nói nữa?" Nghe Tống Đường đột nhiên dừng lại, mọi người đều không kìm được nhìn về phía anh ta.

Thậm chí nhiều người đang nghe kể chuyện trong phòng livestream cũng thấy kỳ lạ.

Tuy nhiên lúc này họ chỉ có thể nghe thấy âm thanh, căn bản không nhìn thấy hình ảnh, nên đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tống Đường nói.

"Chuyện sau này một chốc một lát không kể hết được, hơn nữa cũng không còn sớm nữa, vẫn là nhanh chóng nghỉ ngơi đi!

Sáng mai chúng ta còn phải tiếp tục đi sâu vào nữa!" Mọi người nghe vậy cũng đúng, dù sao nơi họ đang ở hiện tại cũng không phải khu nghỉ dưỡng muốn kể bao lâu thì kể bấy lâu.

Nơi này vốn dĩ đã nguy hiểm, hơn nữa ngày mai tình hình thế nào cũng không biết.

Quả thật là phải nhanh chóng nghỉ ngơi.

Bàn Tử nói.

"Cậu chờ đã, chuyện kể không xong tôi có thể hiểu, nhưng cậu ít nhất cũng phải nói xem cổ mộ nhà Liêu kia sao lại đột nhiên bị ngập

nước chứ?" "Hơn nữa, Mã Phao đó sau này có tìm thấy không?" "Đúng vậy, sự biến mất của Mã Phao đó cứ cảm thấy rất kỳ lạ!" Thiên Chân cũng nói.

Tống Đường nghe vậy cảm thán nói.

"Sao mà tìm thấy được chứ, tổ tiên tôi cuối cùng cũng không hề nhắc đến hắn ta!

Ước chừng là chết thật rồi!

Cái hồ nước đó ước chừng tám phần là có vấn đề!

Hồi đó Gia Luật Hải chắc cũng không tự mình tìm hiểu rõ, cứ tưởng đó là thần khí gì đó!

Cũng có thể là chất lỏng nào đó có thể làm thối rữa thi thể cũng không chừng!

Còn về việc tại sao nơi đó lại bùng phát lũ lụt, e rằng là do cục phong thủy bị phá hoại!

Mấy cậu nghĩ xem, nơi đó vốn dĩ đã bị vị quốc sư kia để mắt tới!

Ông ta vì muốn triệt để chém giết con Long Xà đó, đã lập một trận pháp 'Tiên Nhân Trấn Cốt'!

Mục đích chính là phá hoại cục phong thủy ở nơi đó, chém giết con Yêu Long kia!

Sau này bị Gia Luật Hải cưỡng ép rút Trấn Cốt Kiếm ra, dẫn đến toàn bộ quá trình bị gián đoạn!

Linh khí phong thủy bị ứ đọng bao nhiêu năm như vậy, sau này lại bị Tống lão nhị một kiếm cắm vào!

Cái khí tức u uất đó chẳng phải lập tức bùng phát rồi sao!

Cục phong thủy một khi bị phá hoại, e rằng nước ngầm cũng mất

đi sự trấn áp và tràn ngược vào." Bàn Tử và Thiên Chân nghe xong như có điều suy nghĩ, khả năng này quả thật tồn tại.

Đừng thấy núi sông đều là sản vật tự nhiên.

Nhưng nói cho cùng một khi cân bằng bị phá vỡ, trường khí bị dồn nén bùng phát, thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bàn Tử nghe đến đây, bất đắc dĩ thở dài nói.

"Đúng là chuyện còn chưa cho người ta nghe hết, làm Bàn gia cậu đây tức chết mất thôi!

Ngủ nhanh, ngủ nhanh, sáng mai làm xong việc sớm về, tìm một cái khách sạn nghỉ dưỡng!

Bàn gia nhất định phải nghe xong chuyện, rồi mới tiếp tục làm việc!

Chuyện kể dở dang, với nói chuyện chỉ nói nửa vời, đều sẽ bị sét đánh đấy cậu biết không hả?" Tống Đường nghe vậy bất đắc dĩ cười một tiếng nói.

"Được rồi, về sau sẽ tiếp tục kể cho cậu nghe!

Nhanh chóng nghỉ ngơi đi!" Một đêm không lời.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người liền đều thức dậy.

Sau giấc ngủ đầy đủ tối qua, lúc này trạng thái tinh thần của mấy người đều rất tốt.

Bàn Tử nấu một ít bữa sáng, đồng thời lại cùng Kỷ Niệm đối chiếu tình hình mới nhất một chút.

Kỷ Niệm bên ngoài vẫn luôn dùng máy dò địa chất, thăm dò tình hình bên trong sơn thể.

Tuy nhiên lúc này nơi mấy người họ đang ở đã khá sâu dưới lòng

đất.

Nên máy dò địa chất, cũng chỉ có thể đại khái thăm dò được một số đường nét của lối đi phía trước họ.

Tình hình cụ thể bên trong thế nào, thì căn bản không thể nhìn thấy được.

"Kỷ Niệm nói lối đi tổng thể không có biến hóa gì, nhưng chúng ta ở lại đây hai ngày!

Trong lúc đó không ít lần hoạt động, Mật Lạc Đà ít nhiều cũng bắt đầu có xu thế tiến gần về phía chúng ta!

Nhưng tổng thể vẫn coi như kiểm soát được, sau khi chúng ta xuất phát tốt nhất là trong nửa tiếng đồng hồ, phải đi qua lối đi phía trước!

Bằng không tình hình sẽ mất kiểm soát!

Đến lúc đó một khi Mật Lạc Đà trong vách tường đều chui ra ngoài, thì chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm rồi!" Tống Đường nghe vậy gật đầu, đồng thời tự mình tập trung nhìn bản đồ địa hình mà Kỷ Niệm gửi qua.

Lối đi phía trước này giống hệt như một con đường mòn nhỏ quanh co.

Đường cong nhiều, địa hình phức tạp.

Nhưng điều duy nhất coi như không tệ là, lối đi này nhìn trên bản đồ, không có ngã rẽ rõ ràng.

Điều này cũng có nghĩa là, họ chỉ cần đi thẳng một đường là được.

Nhưng phải chú ý kiểm soát thời gian.

Không thể quá giờ, bằng không tình hình sẽ mất kiểm soát.

Còn về sâu hơn nữa, tình hình thì không biết.

Kết quả thăm dò của Kỷ Niệm chỉ hiển thị rằng sâu hơn nữa, thì là một không gian rất lớn.

Còn bên trong có gì, thì tự nhiên không ai biết.

Mấy người ăn xong bữa sáng, thu dọn đồ đạc xong xuôi.

Sau đó liền không chần chừ nữa, công tác chuẩn bị ban đầu họ cũng xem như đã làm xong hết rồi.

Kết quả thế nào, thì xem vận khí lần này thôi.

Nói thật chỉ cần không xảy ra bất ngờ, dựa vào tốc độ của họ nhanh chóng đi qua lối đi thì vấn đề thực ra không lớn.

Điều sợ nhất chính là trong lúc đó xuất hiện biến cố gì, đó mới là phiền phức nhất.

"Tôi nói này, nếu không có vấn đề gì, vậy chúng ta xuất phát thôi!" Bàn Tử gọi.

Mọi người nhìn nhau, sau đó đều gật đầu.

Lập tức Bàn Tử là người đầu tiên vung xẻng công binh lao lên phía trước.

Tống Đường thứ hai, Tiểu Ca thứ ba!

Thiên Chân cuối cùng.

Thể lực của Thiên Chân đã luyện tập rất tốt rồi, nhưng trong đội ngũ bốn người họ, cũng chỉ có cậu ta phản ứng chậm nhất, nên để cậu ta đi sau cùng cũng an toàn hơn một chút.

Bàn Tử đã quen làm tiên phong, lúc này dẫn đường phía trước tốc độ rất nhanh.

Tống Đường theo sau hắn ta, vừa chạy vừa nhìn những tảng đá

hai bên lối đi.

Anh ta phát hiện, những tảng đá này và dãy núi bên ngoài là cùng một loại chất liệu.

Những con Mật Lạc Đà đó lại thích ở trong loại dãy núi phỉ thúy này.

Thảo nào ở đây lại thăm dò được số lượng lớn Mật Lạc Đà.

Chỉ là không biết Mật Lạc Đà ở đây và Mật Lạc Đà phía trên có phải ban đầu là cùng một quần thể hay không.

Sau này vì địa thế mới phân thành một nhóm phía trên, và một nhóm phía dưới.

Mọi người một mạch điên cuồng chạy về phía trước.

Lúc bắt đầu lối đi thẳng tắp, họ chạy rất nhanh.

Nhưng theo việc đi sâu vào bên trong sơn thể, những khúc cua này cũng bắt đầu xuất hiện.

Hơn nữa có khúc cua lại rất gấp, có khúc cua thậm chí cần họ phải nghiêng người mới qua được.

Thêm vào đó là sự tiêu hao thể lực của mọi người, tốc độ tự nhiên cũng chậm lại.

Trong phòng livestream, Kỷ Niệm không ngừng nhắc nhở họ.

"Giữ vững, tốc độ không chậm, dự kiến hai mươi phút là có thể ra ngoài!

Ngay cả tính cả sự tiêu hao thể lực của các cậu, thêm năm phút nữa cũng hoàn toàn có thể ra ngoài!" Mọi người nghe thấy lời nhắc nhở của cô ấy, cũng dần không còn căng thẳng như vậy nữa.

Dù sao tuy biết trong vách tường xung quanh đều là Mật Lạc Đà,

nhưng mắt lúc này không nhìn thấy được.

Chương 275

Đúng như câu "mắt không thấy tâm không phiền", tâm lý mấy người họ vẫn có thể giữ vững.

Chỉ là tiếng thở ngày càng nặng nề.

Mọi người nghiến răng chạy khoảng mười mấy phút.

Thì nghe Kỷ Niệm trong phòng livestream la lên.

"Tốt lắm, tiếp tục giữ vững, đã qua hai phần ba quãng đường rồi!

Tối đa bảy tám phút nữa là có thể ra ngoài!" Mọi người nghe thấy lời này, đều không khỏi vui mừng.

Tuy nhiên, tâm trạng vui mừng còn chưa kéo dài được bao lâu, đột nhiên Kỷ Niệm đổi giọng vội la lên.

"Chạy nhanh, phía trước có vấn đề rồi!

Có một chỗ hình như sắp sập rồi!" Mọi người nghe thấy lời này, lập tức mặt đều xanh mét.

"Sao lại đột nhiên sập chứ!" Bàn Tử hỏi, lúc này hắn ta không chửi mẹ đã là may rồi.

"Trên chỗ đó Mật Lạc Đà tập trung quá nhiều!

Sơn thể hình như bị đè lún xuống rồi!

Nhưng những con Mật Lạc Đà đó tạm thời chắc không ra được, các cậu chỉ cần an toàn đi qua là được!" Kỷ Niệm nhắc nhở.

Gần như cùng lúc đó, Bàn Tử đã nhìn thấy rồi.

Đỉnh của lối đi phía trước này, quả nhiên xuất hiện một chỗ lồi lên mười mấy centimet.

Hơn nữa lại còn không ngừng hạ xuống.

Dãy núi này không phải là một khối hoàn chỉnh.

Cái này giống như một khối thạch rau câu, Mật Lạc Đà không ngừng hoạt động bên trong.

Chất lỏng mà chúng sau này tiết ra biến thành đá mới.

Nhưng sự kết dính giữa đá mới và đá cũ rõ ràng không thể chắc chắn như ban đầu.

Điều này sẽ dẫn đến dưới một lực nhất định, sẽ có chỗ không chịu nổi mà gây ra nứt vỡ sụp đổ.

Ngay lúc này họ gặp phải rõ ràng chính là tình huống này.

Bàn Tử một mạch điên cuồng chạy nghiến răng xông qua.

Tống Đường thấy vậy thì khi chạy đến gần, liền cúi người chui qua.

Tiểu Ca tốc độ nhanh nhất, cả người ngả xuống đất, trực tiếp lợi dụng quán tính trượt qua.

Mà lúc này hòn đá đang rơi xuống đã rất nhanh.

Tiểu Ca vừa trượt qua, hòn đá đã gần như muốn sập xuống rồi.

Thiên Chân thấy rõ là không thể qua được.

Tiểu Ca trong lúc cấp bách, trực tiếp rút thanh cổ đao đó ra, rồi đứng dưới tảng đá đang rơi xuống.

Lập tức chỉ nghe thấy tiếng "phanh" cực lớn.

Cổ đao lại cứng rắn đỡ được tảng đá đó.

Tuy nhiên đồng thời cổ đao cũng bị đập mạnh mà cắm thẳng vào trong lòng đất.

Cổ đao tạm thời chống đỡ được tảng đá đó.

Tiểu Ca liền chuẩn bị kéo Thiên Chân từ bên trong ra.

May mắn là Thiên Chân hơi gầy, không gian còn lại chật một chút thì cũng có thể qua được.

Tuy nhiên hắn ta vừa kéo đầu Thiên Chân qua, lập tức cổ đao liền rung lên một cái.

Tảng đá phía trên lại rơi xuống thêm vài phân.

Bàn Tử thấy vậy mắng.

"Mẹ kiếp không được, cứ lùi lại trước đã, đợi tôi dùng thuốc nổ!

Cái này mà đập một cái thì chẳng phải đầu sẽ bị đập nát bét sao!" Tiểu Ca còn chưa nói gì, đột nhiên Thiên Chân lại kinh ngạc kêu lên.

"Không hay rồi!

Có thứ gì đó kéo chân tôi!" Lời vừa dứt, cái đầu vừa thò ra đó lại co rụt trở lại.

Dường như có thứ gì đó đã kéo Thiên Chân trở lại.

Tiểu Ca lúc này có chút gấp gáp, lập tức muốn chui qua cứu người.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen trực tiếp đập vào cổ đao.

Lập tức cổ đao liền trực tiếp bật văng ra.

Tiểu Ca vội giơ tay đỡ lấy cổ đao, nhưng gần như cùng lúc đó tảng đá kia cũng "ầm" một tiếng nặng nề đập xuống đất.

Hoàn toàn chặn đứng giữa mọi người và Thiên Chân.

Thậm chí bên trong là tình hình gì họ cũng không biết, Bàn Tử kêu hai tiếng, căn bản không nghe thấy tiếng Thiên Chân.

"Nhanh!

Thuốc nổ!” Tống Đường nhắc nhở.

Bên đó e rằng có Mật Lạc Đà xuất hiện.

Chần chừ thêm mấy giây, có thể khi nổ ra sẽ thấy xác Thiên Chân.

Lúc này họ căn bản không có thời gian để nghĩ, dùng thuốc nổ chỗ này có sập hay không.

Ngay cả có sập, họ cũng phải cứu người trước đã rồi nói.

Bằng không Thiên Chân có thể sẽ thật sự "lên trời" rồi.

Bàn Tử vội lấy ống thuốc nổ ra, đặt nó lên tảng đá đó.

Mà gần như cùng lúc đó, trong phòng livestream cũng truyền đến tiếng của Kỷ Niệm.

“Nhanh lên tranh thủ thời gian, Mật Lạc Đà xung quanh đã bắt đầu hội tụ về phía các cậu rồi!

Chúng rất nhanh sẽ ra ngoài thôi!” Tống Đường và những người khác nghe thấy lời nhắc nhở của Kỷ Niệm, từng người đều lên đạn súng trong tay.

Bàn Tử gọi Tiểu Ca lùi lại, sau đó ba người chạy đến một góc cua.

Bàn Tử quay người bắn một phát vào ống thuốc nổ trên tường.

Lập tức chỉ nghe thấy tiếng “phanh” nổ vang truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, khói bụi mịt mù vô số mảnh đá vỡ đều bắn ra.

Ba người không kịp đợi lâu, lập tức chạy về phía trước.

Vừa đến gần họ đã nhìn thấy, cả khối đá đã bị nổ xuyên một cái lỗ.

Nhưng kích thước của cái lỗ đó lại có hạn.

May mắn là cả khối đá sập xuống bản thân đã bị nổ vụn.

Bàn Tử vội cúi người xuống đào, muốn mở rộng cái lỗ.

Tuy nhiên, lúc này trên vách tường xung quanh họ, đã bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Hơn nữa tiếng vỏ đá "cắc cắc" vỡ nứt cũng không ngừng vang lên.

Rõ ràng Mật Lạc Đà trong vách tường xung quanh đã bắt đầu muốn chui ra.

Bàn Tử vừa đào, vừa nhìn vào bên trong.

Rất nhanh hắn ta liền nhìn thấy đèn pin của Thiên Chân.

Nhưng vừa nhìn xong hắn ta lại giật mình, la lên.

"Không hay rồi Thiên Chân gặp chuyện!" Tống Đường và Tiểu Ca nghe thấy lời đó, sắc mặt cũng đều biến đổi, căn bản không kịp hỏi nhiều.

Hai người cũng tiến lên giúp mở rộng cái lỗ.

Mà vừa mở rộng cái lỗ, Tống Đường vừa nhìn vào bên trong cái lỗ.

Lập tức liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh ta kinh ngạc.

Chỉ thấy Thiên Chân bên trong ngã vật ra một bên.

Đầu đang đối diện với vách tường, cũng không biết có phải đã đập vào vách tường hay không.

Thân thể lại bất động, giống như đã bất tỉnh.

Mà lúc này trên vách tường xung quanh cậu ta, cũng đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Bên trong còn có bóng di chuyển, rõ ràng là bên cậu ta cũng đã xuất hiện Mật Lạc Đà.

Tuy nhiên, ba người bên này đang bận tối tăm mặt mũi.

Chương 276

Thiên Chân lúc này lại hai mắt mở to tròn xoe, ánh mắt chết lặng nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt mình.

Chỗ đó, có hai cái lỗ.

Vừa rồi chính là có Mật Lạc Đà đã thò cánh tay từ hai cái lỗ ra.

Nắm lấy chân cậu ta.

Chỉ là khi cậu ta quay người lại xem, thì lại phát hiện hai cánh tay đó lại đã co rụt trở lại.

Mà sở dĩ lúc này cậu ta duy trì tư thế nằm vật ra đất này.

Chính là vì cậu ta có thể đã thấy một cảnh tượng khiến cậu ta không thể lý giải.

Chỉ thấy trong bức tường trước mặt cậu ta, ẩn ẩn hiện hiện có thể nhìn thấy một cái bóng Mật Lạc Đà.

Mà con Mật Lạc Đà đó hình như khác với những con Mật Lạc Đà khác.

Con Mật Lạc Đà này hình dáng rõ ràng nhìn qua giống con người hơn.

Hơn nữa nó vừa kéo mình trở lại, liền không có động tác tiếp theo nữa.

Cũng không giống như những con Mật Lạc Đà khác đối xử với mình.

Mà lúc này nó hình như cũng đã nhận ra Thiên Chân đang nhìn nó.

Nó cố gắng ghé mặt lại gần.

Đáng tiếc giữa hai người cách nhau một bức tường phỉ thúy dày đặc.

Căn bản không thể nhìn rõ được.

Thiên Chân chỉ cảm thấy con Mật Lạc Đà này rất đặc biệt, nó hình như muốn nhìn rõ hình dạng của mình.

Nhưng lúc này thì rõ ràng là không thể.

Mà ngay lúc này, ba người Tống Đường đã đào mở cái lỗ.

Mà trên vách đá xung quanh họ, đã xuất hiện mấy cái lỗ thủng.

Mấy cánh tay Mật Lạc Đà lại đã thò ra từ trong vách tường.

Rõ ràng Mật Lạc Đà trong vách tường xung quanh đã bắt đầu muốn chui ra.

Bàn Tử tiến lên nhìn một cái, Thiên Chân lại vẫn đang mở mắt, vội một tay kéo cậu ta đứng dậy.

"Cậu sao rồi?

Có chuyện gì không?

Không sao thì chúng ta phải nhanh chóng đi thôi!" Thiên Chân bị hắn ta kéo một cái liền tỉnh táo lại, đồng thời cũng nhìn thấy trên vách tường xung quanh đã đầy những cánh tay Mật Lạc Đà.

Không cần một lát nữa e rằng những thứ này sẽ chui ra ngoài rồi.

Lập tức la lên.

"Không sao thì mau đi mau đi!" Mọi người nghe vậy ngớ người ra, Bàn Tử nói.

"Cậu không sao, vừa nãy cậu nằm vật ra đất làm gì vậy?" "Ôi trời, một chốc một lát không nói rõ được, chạy trước đã!" Thiên Chân la lên.

Mà gần như ngay khi lời cậu ta vừa dứt.

Mọi người liền nghe thấy một loạt tiếng vỏ đá "cắc cắc cắc" vỡ nứt.

Nhìn khắp nơi, lập tức họ liền nhìn thấy ở hai bên thậm chí là trên tầng đá phía đỉnh đầu, quả nhiên đã bắt đầu có Mật Lạc Đà từ bên trong chui ra.

Họ đã chần chừ ở đây quá lâu rồi, rõ ràng đã đủ thời gian để những con Mật Lạc Đà kia từ bốn phương tám hướng đuổi đến.

"Đi thôi đi thôi, đừng nhìn nữa!" Tống Đường la lên.

Gần như cùng lúc đó anh ta đã đẩy mọi người mà chạy rồi.

Mà trong phòng livestream, tiếng của Kỷ Niệm thì không ngừng nghỉ.

Vẫn luôn la.

"Chạy nhanh chạy nhanh!" Lúc này mọi người đều không cần cô ấy nhắc nhở, chân vẫn luôn không dám dừng lại.

Họ một mạch chạy về phía trước, gần như là trơ mắt nhìn tầng đá phía trước nứt ra, từng con Mật Lạc Đà từ bên trong chui ra.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, từ trong ba lô lôi ra ống thuốc nổ nhắm về phía trước liền bắn qua, đồng thời la lên.

"Dừng lại!" Tống Đường thấy vậy giơ tay lên là một phát súng.

Lập tức ống thuốc nổ giữa không trung liền nổ tung.

Khiến cho những con Mật Lạc Đà vừa bò ra từ vách tường đều bị nổ tan nát thịt.

Bàn Tử lập tức lại la lên.

"Phía sau!" Tống Đường vừa nghe đã biết là chuyện gì rồi.

Quay người giơ tay lại là một phát súng.

Mà ngay khi nổ súng anh ta đã nhìn thấy.

Trong lối đi phía sau, lại đã chật kín toàn bộ là Mật Lạc Đà.

Một ống thuốc nổ này bắn ra.

Lập tức cảnh tượng trong lối đi phía sau càng thêm thảm khốc.

Thiên Chân nhìn suýt chút nữa nôn mửa ra.

Tống Đường vội gọi cậu ta nhanh chóng đi, đã đến lúc này rồi thì đừng đi xem nữa.

Mấy người thừa lúc Mật Lạc Đà phía trước còn chưa phản ứng kịp, vội vàng chạy qua.

Tuy nhiên vụ nổ đối với những thứ này dù sao cũng không có tác dụng uy hiếp.

Chỉ một lát sau, Mật Lạc Đà trong vách tường lại bắt đầu liên tiếp chui ra.

Nhất thời, trong lối đi phía sau họ đã chật kín Mật Lạc Đà.

Bàn Tử còn muốn lấy ống thuốc nổ.

Tuy nhiên Tống Đường lại chặn hắn ta lại.

"Chạy nhanh đi!

Chần chừ nữa, phía trước lại bị chặn mất!

Khoảng cách phía sau vẫn còn một chút, cứ xông ra ngoài trước đã rồi tính!" Bàn Tử gật đầu, cầm ống thuốc nổ trong tay, để bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Mà Tống Đường thì la lên.

"Còn bao xa nữa?" Trong phòng livestream lập tức vang lên tiếng của Kỷ Niệm.

“Sắp rồi, khoảng năm phút đường!” “Sao còn những năm phút nữa chứ!” Bàn Tử nghe vậy quay đầu nhìn phía sau, năm phút đồng hồ mà họ không ném thêm một quả thuốc nổ nào thì thật sự là đủ mệt.

Nhưng lúc này mà dừng lại ném thuốc nổ, e rằng lại phải chần chừ mất thời gian.

Đến lúc đó hai bên lối đi phía trước e rằng lại sẽ có Mật Lạc Đà chui ra.

Lúc này họ không thể dừng lại dù chỉ một giây.

Tống Đường đột nhiên la lên.

“Đạn chiếu sáng!

Bắn một phát đạn chiếu sáng ra!” Bàn Tử ngớ người ra, nhưng sau đó liền hiểu ý anh ta.

Lập tức lôi ra đạn chiếu sáng bắn một phát về phía sau.

Bắn đạn chiếu sáng không cần dừng lại để kích nổ, vừa chạy vừa có thể bắn một phát về phía sau.

Điều quan trọng nhất là, đạn chiếu sáng ít nhất có thể duy trì thêm một lúc.

Chỉ cần Mật Lạc Đà phía sau dồn lại một chỗ, thì có thể tranh thủ cho họ một ít thời gian.

Quả nhiên, theo việc đạn chiếu sáng bắn ra, con đầu tiên trúng đạn lập tức bốc cháy.

Thứ này nhiệt độ cực cao, Mật Lạc Đà tuy không thuộc loại dễ cháy.

Nhưng dưới nhiệt độ cao, con Mật Lạc Đà đầu tiên vẫn bốc cháy.

Mà Mật Lạc Đà phía sau thì rõ ràng dừng lại một chút.

Sau đó mới có những con Mật Lạc Đà khác xông đến.

Chúng rất nhanh liền giẫm con Mật Lạc Đà đang bốc cháy đó xuống đất.

Từng con từng con đi qua, lại còn dập tắt ngọn lửa trên người con đó.

Tuy nhiên sự chần chừ trong khoảnh khắc này, lại đã tranh thủ được thời gian cho mọi người.

Họ lại kéo giãn khoảng cách ra.

Tiếp tục chạy về phía trước mấy phút.

Chương 277

Cuối cùng lúc này Thiên Chân ở phía trước nhất la lên.

“Lối ra, lối ra tôi nhìn thấy rồi!” Tống Đường và những người khác nghe vậy cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ là vừa nhìn thì lòng họ lại chùng xuống.

Họ không ngờ rằng, cái gọi là lối ra này, lại không phải mở ở ngay phía trước đường hầm, mà là trên vách tường phía trước.

Muốn lên đó, phải leo lên một cái bệ cao gần hai mét rồi mới chui ra được.

Còn về tình hình bên ngoài thế nào, lúc này họ ở bên trong lại hoàn toàn không nhìn thấy.Thiên Chân là người đầu tiên trèo lên, vẫn là Tiểu Ca giúp cậu ấy nâng lên.

Sau đó Tiểu Ca nhảy vút lên cũng chui ra.

Tiếp theo là Tống Đường.

Bàn Tử là người cuối cùng, khi ông ta chuẩn bị trèo lên thì rõ ràng đã hơi không kịp rồi.

Đám mật lạc đà phía sau đã rất gần.

Bàn Tử thấy vậy liền muốn ném quả lôi quản qua.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Chân lại đột nhiên cản ông ta lại.“Đợi chút!” Bàn Tử sững sờ, vừa định hỏi chuyện gì.

Nhưng sau đó ông ta liền thấy một cảnh tượng khiến mình kinh ngạc.

Chỉ thấy phía trước con mật lạc đà vốn đang xông về phía họ, đột nhiên một bên vách đá lại trực tiếp nứt ra.

Sau đó một bóng đen trực tiếp từ bên trong lao ra.

Bóng đen đó vừa xuất hiện, liền ngay lập tức xông về phía Bàn Tử bên này.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Đệt, sao còn có đường tắt thế này!" Nói rồi ông ta liền muốn ném lôi quản.

Thiên Chân lại nhìn con mật lạc đà đó nói: "Đừng ném!

Đừng ném!" "Mày bị thần kinh à, đó là mật... " Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Thiên Chân đã chắn ông ta ở phía sau.Là Tiểu Ca và Tống Đường kéo Bàn Tử lên.

Thấy Thiên Chân dường như có chuyện, mấy người đều có chút không thể hiểu nổi.

Nhưng sau đó họ liền phát hiện, con mật lạc đà xông lên trước nhất kia lại đột nhiên dừng lại.

Và gần như cùng lúc đó, những con mật lạc đà khác theo sau nó cũng dừng lại.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được mắng: "Vãi, Thiên Chân, đây là họ hàng nhà mày à?" "Đừng nói với tao đây là chú ba của mày biến thành đấy nhé!" "Đệch m* mày, mau đi nhanh lên!" Thiên Chân vừa giục mọi người đi nhanh, vừa chăm chú nhìn con mật lạc đà đó.

Cậu ấy luôn cảm thấy con mật lạc đà này rất quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra rốt cuộc đã nhìn thấy nó ở đâu.

Mà con mật lạc đà đó dường như cũng rất hứng thú với cậu ấy, lại còn đang nhìn chằm chằm cậu ấy.

Nhưng con mật lạc đà này trong mắt chỉ có lòng trắng, cũng không biết rốt cuộc nó phân biệt người bằng cách nào.

Chẳng lẽ là mùi vị?

Hay là tiếng thở dốc đã lộ ra thân phận?

Nếu tiếng thở dốc cũng có thể phân biệt thân phận, thì cái này cũng hơi bị hoang đường quá rồi.

Ba người Tống Đường cũng không hiểu Thiên Chân rốt cuộc đang làm gì với con mật lạc đà đó.

Dù sao thì bọn họ không ra tay, mình cứ chạy trước đã.

Thế là Bàn Tử là người đầu tiên chui vào đường hầm lối ra.

Vừa ra ngoài họ liền thấy, hóa ra mặt đất bên ngoài bằng phẳng.

Trước đó họ ở trong đường hầm lại luôn ở vị trí khá thấp.

Tống Đường là người thứ hai chui vào.

Tiểu Ca là người thứ ba.

Đợi đến khi Tiểu Ca cũng chui vào, Bàn Tử mới ở bên ngoài lối ra hô lên: "Được rồi, đừng có nhìn nhau thâm tình nữa, mau ra đây đi!" Thiên Chân nghe vậy, nói một câu với con mật lạc đà đang nhìn cậu ấy: "Cảm ơn!" Sau đó quay người liền chạy.Cậu ấy vừa chạy, lập tức vô số mật lạc đà phía sau liền ùa tới.

Nhưng Tống Đường mấy người lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Con mật lạc đà đứng ở vị trí đầu tiên, tức là con đã nhìn Thiên Chân, lại đột nhiên quay người cản tất cả mật lạc đà phía sau lại.

Thiên Chân thấy cảnh này cũng ngớ người ra, thầm nghĩ mình cũng không biết phóng điện mà, sao con mật lạc đà này lại giúp mình một việc lớn thế!

Lại còn ra tay ngăn cản mật lạc đà phía sau sao?

Nhưng lúc này cậu ấy đâu có thời gian mà nghĩ kỹ, Tống Đường mấy người đã kéo cậu ấy ra ngoài rồi.

Mà con mật lạc đà vẫn luôn giúp cậu ấy dù sao cũng chỉ có một mình nó.

Kiên trì chưa được hai giây, liền bị một đám mật lạc đà phía sau húc bay.

Một đám mật lạc đà bắt đầu chui ra ngoài theo lối ra.Bàn Tử thấy vậy liền lại chuẩn bị ném lôi quản.

Nhưng lần này, Tiểu Ca lại đột nhiên lên tiếng: "Không cần đâu!" Bàn Tử sững sờ, mọi người cũng đều nhìn về phía Tiểu Ca, rõ ràng không hiểu câu "không cần đâu" này của cậu ấy có ý gì.

Tiểu Ca không giải thích, chỉ lẳng lặng nhìn.

Chỉ thấy mật lạc đà từ lối ra ùa ra ngày càng nhiều.

Nhưng không biết vì sao, những con mật lạc đà ùa ra đó lại không con nào xông tới, mà từng con một áp sát vào vách tường, cứ thế nhìn chằm chằm họ, cứ như bên họ có thứ gì đó đáng sợ vậy.

Sau đó họ liền thấy, con mật lạc đà đã giúp Thiên Chân trước đó cũng bị húc ra ngoài.

Nhưng lúc này tình trạng của nó trông có vẻ không tốt lắm.

Tống Đường nhìn thấy, bụng con mật lạc đà đó lại bị người ta rạch một vết, máu tươi chảy ra xối xả.

Trên ngực cũng có hai lỗ, rõ ràng là đã sắp không sống được nữa.Thiên Chân thấy cảnh này cũng có chút động lòng.

Mặc dù cậu ấy không biết vì sao con mật lạc đà đó lại muốn giúp mình, nhưng rõ ràng, nó vì giúp mình nên mới bị đồng loại làm ra nông nỗi đó."Tôi nói này, dù sao đây cũng là mật lạc đà, có thể con này chỉ số IQ hơi cao đấy!" "Nhưng giờ chúng ta như khỉ ấy, bị nhiều con thế này nhìn chằm chằm thì phải nhanh chóng nghĩ cách thoát thân chứ!"

“Kỷ Niệm cô em, tiếp theo chúng ta làm thế nào đây?” Bàn Tử hỏi.

Kỷ Niệm lại nói: “Mọi người đã đến không gian lớn nhất rồi, về phía sau nữa tôi cũng không thể dò xét được nữa!” Tiểu Ca đột nhiên nói: “Chúng ta đến rồi!” Mọi người đều không hiểu lắm.

Nhưng sau đó họ liền thấy, Tiểu Ca từ từ chiếu đèn pin trong tay về phía sau.

Khoảnh khắc ánh sáng chiếu ra, họ lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy ở phía sau họ chưa đầy một mét, lại treo một sợi dây phản chiếu ánh bạc dưới ánh sáng.

Mà trên sợi dây, lại chi chít treo đầy chuông đồng lục giác.

Mà sợi dây này không chỉ có một, phóng tầm mắt nhìn ra, toàn bộ không gian phía trước đều là loại sợi dây này.

Sợi dây gần như bao phủ toàn bộ không gian.

Những nơi có thể nhìn thấy, đều là sợi dây và chuông đồng.

Mà dưới những sợi dây và chuông đồng này, thì có một bậc thang dẫn thẳng vào sâu bên trong phía trước.

Nhìn xa thì không thấy được nữa.Tống Đường thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ: “Mấy con mật lạc đà đó sợ cái này, không dám đến gần đây!” “Chúng ta có thể đeo tai nghe mà đi qua!” “Nhưng Thiên Chân, nó thì sao?” “Nó dường như không sợ mấy sợi dây này!” Tống Đường nói rồi chỉ chỉ về phía sau.

Chỉ thấy con mật lạc đà bị trọng thương kia, lại từng bước từng bước đi về phía họ, mà mục tiêu hình như chính là Thiên Chân.

Bàn Tử thấy vậy trêu chọc: “Tôi nói Thiên Chân này, mày có phải đã làm chuyện gì có lỗi với người ta sau lưng tụi tao không?” “Hay đây là người yêu cũ của mày à?” “Sao lại cố chấp với mày thế!” Thiên

Chân nghe vậy lại làm một động tác im lặng.

Gần như cùng lúc đó mọi người liền thấy, con mật lạc đà kia lại từ từ vươn tay ra.

Bàn tay sắc nhọn như móng vuốt của nó từ từ mở ra, bên trong lại lộ ra một thứ đồ.

Thiên Chân nhìn thứ đó từ từ đưa tay tới, sau đó cầm lên.

Thứ đó dính đầy chất nhầy, Thiên Chân đặt lên quần áo của mình lau lau.

Thứ đó mới lộ ra nguyên dạng.

Mà mọi người thấy thứ đó đều sững sờ.

Họ thấy, thứ mà con mật lạc đà đưa cho Thiên Chân, lại là một vỏ đạn!

Không sai, chính là một vỏ đạn.

Hơn nữa còn là loại vỏ đạn đã hơi gỉ sét.

Bàn Tử thấy thứ này, lập tức kinh hô: "Đây là vỏ đạn của súng xung kích giảm thanh kiểu 64!" "Con mật lạc đà này đã tham gia chiến tranh biên giới tự vệ chống Việt Nam à?"Súng xung kích giảm thanh kiểu 64 là một loại súng thường thấy trong thời kỳ chiến tranh biên giới tự vệ chống Việt Nam trước đây.

Bàn Tử rất hiểu loại súng này, nên vừa thấy loại vỏ đạn này liền nhận ra ngay.

Nhưng ông ta lại không thể hiểu nổi, vì sao một con mật lạc đà lại đưa thứ này cho Thiên Chân xem chứ?

Lẽ nào nó muốn đổi đồ với Thiên Chân?

Ví dụ như tôi cho anh một vỏ đạn, anh cho tôi vài thứ khác?

Ý nghĩ này có chút hoang đường.

Bàn Tử còn không thể thuyết phục được chính mình.

Mà Tống Đường thì càng không thể nghĩ như vậy.

E rằng chuyện này, chỉ có Thiên Chân biết.

Chương 278

Quả nhiên, Thiên Chân nhìn vỏ đạn kia, lại nhìn con mật lạc đà phía trước đã sắp không đứng vững.

Mãi rất lâu sau, cậu ấy mới phản ứng lại.

Sau đó mắt cậu ấy liền đỏ hoe.“Tôi nói này, chuyện gì vậy?

Thật sự là người yêu cũ của mày à?” Bàn Tử vội hỏi.

Thiên Chân lại nhìn con mật lạc đà trước mặt hô lên: “Phan Tử!

Phan Tử là tôi đây mà!” “Tôi là Thiên Chân đây Phan Tử!” Câu nói này của cậu ấy vừa thốt ra, lập tức mọi người có mặt tại đó đều như nổ tung trong đầu.

Thậm chí cả những fan đang nghe livestream lúc này, cũng ngây người.

Cái tên Phan Tử này họ từng nghe không chỉ một lần.

Cũng biết từng có một người như vậy, vì cứu tiểu tam gia trong Thiết Tam Giác, cuối cùng đã ở lại Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng họ không ngờ, nhiều năm sau, trong một phòng livestream, lại có người hô cái tên Phan Tử này!

Rõ ràng anh ta đã chết rồi mà!

Nhưng lúc này cậu ấy đang gọi ai chứ?

Cũng may lúc này không có livestream, nếu không để fan thấy Thiên Chân hô Phan Tử với một con mật lạc đà, không biết sẽ là tâm trạng thế nào.

Bàn Tử cũng đi tới, ông ta nhìn con mật lạc đà phía trước rất lâu, nói: “Nó... nó sao lại biến thành thế này!” “Cái thể hình này... ” rõ ràng

Bàn Tử cũng đã tin rồi.

Lúc này ngay cả ông ta cũng cảm thấy thể hình của con mật lạc đà trước mắt, thật sự quá giống người.Tống Đường tuy không nói gì, nhưng trong lòng đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Mà tình huống trước mắt này, ngược lại đã trả lời một câu hỏi mà Thiên Chân từng hỏi trước đó.

Lúc đó ở trong mộ thất chuông đồng phía trên, cậu ấy hỏi Tiểu Ca: nếu con người bị mật lạc đà bắt đi, đi vào bên trong vách đá, sẽ biến thành cái gì.

Tiểu Ca lúc đó lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Không biết cậu ấy là không muốn nói, hay là thật sự không biết.

Nhưng tình huống trước mắt lúc này, đã trả lời Thiên Chân rồi.

Tống Đường cũng không biết lúc này nên gọi con mật lạc đà đó là Phan Tử, hay là mật lạc đà.

Cứ gọi là Phan Tử đi.

Phan Tử không thể kiên trì lâu như vậy, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Vết thương ở bụng và ngực quá nặng.

Nếu là một người, lúc này đưa đến bệnh viện có lẽ còn cứu được.

Nhưng lúc này bày ra trước mặt họ là một con mật lạc đà.

Đồng thời trước mặt họ cũng không có bệnh viện.

Cho dù không xét đến yếu tố thứ hai, riêng việc họ vác một con mật lạc đà chạy đến bệnh viện khám, chuyện này bản thân nó đã không mấy khả thi.

E rằng bác sĩ nhìn thấy còn không biết phải làm thế nào.“Tôi nói

này, tình trạng của nó bây giờ làm sao đây?" Bàn Tử là người đầu tiên hoàn hồn, ông ta lý trí hơn Thiên Chân một chút.

Tuy biết con mật lạc đà trước mắt này tám phần là Phan Tử, nhưng nó đã biến thành thế này, dù có đau lòng thì cũng làm được gì?

Hơn nữa ở đây lãng phí thời gian, cũng chẳng ích gì cho Phan Tử!"Dù sao thì, chúng ta phải tiếp tục đi sâu vào trước đã!" "Nơi này đã đến khu vực trung tâm rồi!" "Chúng ta phải giúp Tiểu Ca hoàn thành việc trước!" "Sau đó tìm đường ra, nếu còn cơ hội có thể đưa Phan Tử về!" "Nhưng nó có thể trụ được đến lúc đó không?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường bất đắc dĩ nói: "Ông còn cách nào khác không?" Bàn Tử không nói nữa.

Nếu có cách khác thì cũng không đến nỗi như vậy.

Thiên Chân tuy rất kích động, nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng.

Lúc này có vội vàng cũng vô ích.

Họ muốn quay về theo đường cũ cũng gần như là không thể.

Cho dù cậu ấy liều mạng, thì cũng làm được gì?

Phan Tử nếu còn là dáng vẻ ban đầu, anh ta cũng chắc chắn sẽ hiểu cho mình.

Thiên Chân điều chỉnh lại cảm xúc, nói: "Chúng ta tiếp tục đi sâu vào!" "Phan Tử, anh ở đây đợi tôi!" "Tôi nhất định sẽ quay lại đón anh!" Nhưng Phan Tử lại chống người từ dưới đất đứng dậy, sau đó chỉ chỉ về phía trước, ý là muốn đi cùng họ.

Thiên Chân thấy vậy nhìn Tống Đường, rõ ràng cậu ấy cũng không biết có nên đồng ý hay không.

Tống Đường nghĩ nghĩ nói: "Đi cùng đi!" "Nó hẳn là không sợ

những tiếng chuông đồng này, khác với những con mật lạc đà khác!" "Chúng ta đeo tai nghe vào, xuất phát thôi!" Bàn Tử còn muốn khuyên Tống Đường, dù sao thì tiếp tục đi sâu vào, không biết sẽ có chuyện gì.

Mang theo Phan Tử liệu có ổn không?

Với tình trạng của nó, rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng Tống Đường lại xua tay ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói.

Thật ra Tống Đường trong lòng đâu phải không biết rõ.

Cậu ấy chỉ cảm thấy, đã Phan Tử muốn đi, thì cứ cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của nó là được.

Người ta đã như vậy rồi, nguyện vọng cuối cùng mày còn muốn từ chối sao?

Hơn nữa, phía trước ai biết là tình huống gì, một khi họ đi qua có thể quay lại được hay không cũng là vấn đề.

Đã không thể đảm bảo mình nhất định có thể quay lại, thì chi bằng đưa nó đi cùng.Mọi người rất nhanh đã đeo tai nghe xong.

Tống Đường quay đầu nhìn thoáng qua đám mật lạc đà đó.

Chúng quả nhiên không dám đến gần đây.

Hơn nữa, theo Tiểu Ca là người đầu tiên đi về phía những sợi dây đó, những con mật lạc đà đó lại còn lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Sau đó từng con một lại quay người chui ngược vào đường hầm.

Rõ ràng chúng rất sợ lát nữa tiếng chuông đồng sẽ vang lên.

Những tiếng chuông đồng này có thể khiến người ta bị ảo giác, vì an toàn.

Tống Đường đã giải thích tình hình với Kỷ Niệm, tạm thời đóng

phòng livestream.

Phòng livestream tuy không có hình ảnh, nhưng dù sao cũng có âm thanh.

Tiếng chuông đồng đó một khi truyền ra ngoài, không chừng sẽ có fan livestream bị trúng chiêu.

Trực tiếp đóng lại ngược lại còn an toàn hơn.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Tống Đường mới ra hiệu cho Tiểu Ca có thể xuất phát.

Tiểu Ca rút cổ đao ra, trực tiếp chém đứt từng sợi dây phía trước.

Lập tức từng chiếc chuông đồng rơi xuống đất, nhưng họ đều đeo tai nghe.

Lúc này âm lượng cũng mở đến mức tối đa, nên mọi người căn bản không nghe thấy.

Tiểu Ca đi trước mở đường, Tống Đường theo sát phía sau.

Bàn Tử và Thiên Chân thì dắt theo Phan Tử.

Họ men theo bậc đá bắt đầu đi xuống.

Trong lúc đó Bàn Tử còn bắn một quả đạn chiếu sáng ra ngoài.

Có đạn chiếu sáng, lần này họ đều nhìn rất rõ.

Đây là một không gian vô cùng rộng lớn.

Phía trên ít nhất cũng phải cao sáu bảy mét.

Phía trên sáu bảy mét là vòm đá, không có dấu vết khai thác nhân tạo, vòm đá được hình thành tự nhiên.

Mà chiều rộng của toàn bộ không gian không thấy điểm cuối.

Nhưng có thể thấy, phía trước khoảng hơn hai mươi mét, liền có rất nhiều quan tài.

Những quan tài đó đều đã biến thành màu đen.

Không biết có phải do gỗ mục nát hay không.

Mà ở giữa những quan tài này, thì đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Quan tài đá màu sắc như thường, không được sơn phết, không biết bên trong chôn có phải là gia chủ đời đầu của Trương Gia hay không.

Ngoài những thứ này ra, xung quanh không có gì khác!Tống Đường hỏi Tiểu Ca: "Đây là nơi cậu cần đến sao?" Tiểu Ca không nói gì, nhưng gật đầu.

Lúc này không có livestream, Bàn Tử liền trực tiếp mở miệng hỏi: "Cái này không đúng, Tiểu Ca, cậu không phải muốn tìm Kỳ Tích Chi Địa sao?" "Chỗ này cùng lắm chỉ là một nơi toàn quan tài thôi, làm gì có kỳ tích gì chứ!" Tiểu Ca nghe vậy lại nhìn cỗ quan tài đá nằm giữa tất cả các quan tài khác, dường như đang nói, cỗ quan tài đó chính là kỳ tích!

Tống Đường nói: "Dù sao thì, cũng đã đến đây rồi!" "Rốt cuộc có phải kỳ tích hay không, cũng phải qua xem rồi mới nói được!" "Chúng ta có tai nghe, đừng lãng phí thời gian nữa, còn phải để dành chút điện đề phòng lúc quay về còn dùng!" Mọi người gật đầu, lập tức không chần chừ nữa, đẩy nhanh bước chân.Khoảng cách trước mắt không tính là xa.

Dù sao thì cả chặng đường vừa qua, họ đã đi không biết bao xa.

Lúc này phía trước cũng chỉ còn mười mấy mét, đối với họ thật sự không tính là xa nữa.

Họ rất nhanh đã xuyên qua khu vực đầy chuông đồng.

Chương 279

Nơi này dường như lúc ban đầu rất quan trọng đối với Trương Gia, nên xung quanh khu vực quan tài bên trong, đều bố trí đủ loại chuông đồng.

Những chuông đồng này gần như đã bao trùm hoàn toàn khu vực trung tâm.

Muốn đi qua, thì nhất định phải xuyên qua giữa những chuông đồng này.

Có lẽ vào thời đại của họ, không ai từng nghĩ đến, con người tương lai lại phát minh ra một thứ gọi là tai nghe.

Một thứ tưởng chừng bình thường đến mức không thể bình thường hơn, thậm chí loại rẻ nhất còn có thể dùng làm quà tặng, lại sẽ trở thành chìa khóa để phá giải những chuông đồng này.

Phan Tử đi theo sau họ, cả đoàn người rất nhanh đã xuyên qua trận chuông đồng.

Mà phía trước, cũng là nơi quan tài dày đặc.Tống Đường thấy, những quan tài này được bố trí theo hình tia phóng xạ.

Cỗ quan tài đá khổng lồ ở giữa là nơi trung tâm nhất.

Mà những quan tài gỗ màu đen xung quanh, thì đều được đặt bao quanh cỗ quan tài đá này, trông giống như những tia phóng xạ tỏa ra vậy.

Những quan tài màu đen này không có tình trạng chồng chất, mỗi cỗ đều đặt trên mặt đất.

Nhìn phạm vi phân bố của chúng, nơi đây e rằng có không dưới một trăm cỗ quan tài gỗ màu đen.

Tiểu Ca sờ sờ một cỗ quan tài trong số đó, như có điều suy nghĩ.

Bàn Tử thấy vậy liền xáp lại nói: "Sao vậy Tiểu Ca?

Nhịn không nổi à?

Hay là mở một cái ra xem thử đi?" Thiên Chân không vui lườm ông ta một cái: bên trong này chôn không chừng đều là tổ tiên của Tiểu Ca, cái tên này xúi giục người ta đào mộ tổ nhà mình, thật là thất đức quá đi!

Tiểu Ca cũng không thèm để ý Bàn Tử, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được hai bước, Bàn Tử đột nhiên cười: "Ai, cậu xem xem, cái này không phải Bàn gia tôi tham lam đâu nhé!" "Cỗ quan tài này bị đập nát rồi, chúng ta cho dù không lấy đồ, xem thử bên trong là gì thì cũng không sai chứ!" Tống Đường cũng nhìn thấy, một trong những cỗ quan tài đá màu đen bị đập một lỗ.

Nhìn hình dạng, và một tảng đá lớn rơi ở bên cạnh, hẳn là do đá trên đỉnh rơi xuống tạo thành.

Nơi này dù sao cũng là một hang động bên trong lòng núi, đá trên đỉnh cũng chưa chắc đã rất chắc chắn.

Thêm vào việc đã chôn ở đây lâu như vậy, xuất hiện tình trạng này cũng là lẽ thường.

Tiểu Ca nhìn cỗ quan tài đó, không nói gì, cũng không đồng ý đề nghị của Bàn Tử, cũng không từ chối.

Bàn Tử thấy vậy liền ngầm hiểu là cậu ấy đồng ý rồi, nói: "Tôi nói trước nhé, Bàn gia tôi tuy tham tiền, nhưng cũng là người có nguyên tắc!" "Nơi này dù sao cũng là mộ tổ nhà Tiểu Ca, nên Bàn gia tôi chắc chắn không lấy một đồng nào!" "Nhưng với tình hình hiện tại của chúng ta, nếu không xem thử mà bỏ lỡ thông tin gì đó!" "Thì đó

tuyệt đối là không sáng suốt!" "Vậy, chúng ta hay là cứ xem thử đi?"Tống Đường không nói gì, chuyện này cậu ấy không tiện mở lời.

Nếu có Thiên Chân và Bàn Tử mở lời tự nhiên là tốt nhất, dù sao thì mối quan hệ của họ và Tiểu Ca cũng tốt hơn.

Thật ra lời của Bàn Tử vẫn có lý.

Nếu có thể xem tình huống bên trong những quan tài màu đen này, không chừng có thể suy đoán ra tình hình của cỗ quan tài đá kia.

Cũng không đến nỗi không biết gì, mà cứ mạo hiểm mở quan tài đá.

Vạn nhất bên trong là loại "bánh chưng" đáng sợ nào đó, thì họ chẳng phải toi đời sao.

Thiên Chân nói: "Tôi đi cùng ông xem, nếu ông dám tơ tưởng đến đồ bên trong, tôi cũng không thèm quản ông!" "Yên tâm đi, Bàn gia tôi là người trọng tình trọng nghĩa nhất, nói không động là không động!" Nói rồi hai người liền đi đến bên cạnh cỗ quan tài đó.

Sau đó Bàn Tử chiếu đèn pin vào bên trong.

Vì trên quan tài có một cái lỗ lớn, nên đèn pin vừa chiếu vào, lập tức họ liền thấy một khuôn mặt người chết.

Cái lỗ mở ở vị trí khá tốt, lại vừa hay đối diện với khuôn mặt người chết đó.

Chỉ là khi họ nhìn thấy khuôn mặt người chết đó, cả hai người đều giật mình, gần như cùng lúc lùi lại mấy bước.

Tống Đường thấy vậy vội đi qua, nhìn vào trong quan tài cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong quan tài quả thật nằm một người chết.

Chỉ là người chết đó, thật sự là người sao?

Tống Đường thấy, đó rõ ràng là một cỗ thi thể mật lạc đà!

"Cũng không đúng!" Tống Đường nghĩ nghĩ nói: "Cỗ thi thể này rất kỳ lạ!" "Ý gì?" Bàn Tử và Thiên Chân nhìn cậu ấy không hiểu.

Đó rõ ràng là mật lạc đà mà, chỗ nào kỳ lạ chứ!

Tống Đường nói: "Xin lỗi nếu mạo phạm, mọi người tự mình xem xem, con mật lạc đà nằm bên trong đó, và tình trạng của Phan gia đây bây giờ có phải rất giống nhau không?" Hai người nghe vậy sững sờ, nhưng sau đó liền hiểu ra.

Quả thật, Tống Đường nói không sai.

Đơn giản mà nói, mật lạc đà đều mọc ra hình thù kỳ dị quái lạ!

Ví dụ, có con cánh tay dài hơn cả chân.

Mà có con mọc ra một khuôn mặt như trẻ con bị bại liệt, thậm chí có con tứ chi còn có thể dùng làm dây thừng!

Tóm lại thì không có con nào giống người.

Khi ông nhìn lần đầu tiên, sẽ chỉ thấy đây là một quái vật, nhiều nhất thì cũng là một quái vật mọc giống hình người.

Nhưng Phan Tử và con mật lạc đà trong quan tài này lại mang đến cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

Bởi vì ông có thể thấy thể hình của chúng, rõ ràng là giống với con người.

Điểm khác biệt duy nhất chính là vẻ ngoài của chúng giống với mật lạc đà.

Nhưng nếu chỉ nhìn thể hình, ông sẽ nghĩ đây là một con người.

Đây cũng là lý do vì sao khi Thiên Chân lần đầu tiên nhìn thấy Phan Tử, lại cảm thấy anh ta là một con người, chứ không phải là mật

lạc đà!

Bàn Tử nói: "Cái này thì thú vị rồi!" "Đại Phan năm đó bị mật lạc đà kéo vào trong vách tường, mới biến thành dáng vẻ này!" "Lẽ nào, bên trong những quan tài này cũng đều là những người như vậy?" "Vậy Trương Gia năm đó ở đây e rằng đã tổn thất không ít người nhỉ!" "Không đúng!" Thiên Chân lại trực tiếp phản bác: "Nếu những quan tài đá màu đen này, chôn đều là những người Trương Gia năm đó bị kéo vào vách đá biến thành mật lạc đà!" "Mọi người không cảm thấy số lượng này quá ít sao?" "Nơi đây chỉ có gần trăm cỗ quan tài đá màu đen, Trương Gia đã hoạt động ở đây bao nhiêu năm, sao có thể chỉ có bấy nhiêu người trúng chiêu?" "Hơn nữa điều quan trọng nhất là, trên những con mật lạc đà này vẫn còn quần áo!" "Đây rõ ràng là liệm phục." "Lẽ nào năm đó họ sau khi cứu những người này ra, còn cố ý chuẩn bị liệm phục để an táng sao?" Bàn Tử nói: "Cái này sao lại không thể chứ?

Đã tốn thời gian công sức cứu ra rồi, chuẩn bị một bộ liệm phục hẳn không khó chứ?" Thiên Chân lại lắc đầu: "Tôi thấy không mấy khả thi!" "Bên trong này e rằng còn có ẩn tình!" Tống Đường nói: "Chỉ nhìn một cỗ quan tài này, quả thật rất khó đưa ra kết luận!" "Chi bằng chúng ta đi xa hơn một chút, ở đây có đá rơi xuống, e rằng sẽ không chỉ có một cỗ quan tài bị ảnh hưởng!" "Xem thêm vài cái, không chừng sẽ phát hiện ra nguyên nhân!" "Đúng!" Bàn Tử gật đầu, lập tức gọi Tiểu Ca tiếp tục đi về phía trước.

Tống Đường và Thiên Chân lại thấy, Phan Tử phía sau đang nhìn con mật lạc đà trong quan tài ngây người ra, không biết là thấy đồng loại của mình, hay là sao nữa!

Vẫn là Thiên Chân gọi hai tiếng, nó mới tiếp tục đi theo.Mà Tống Đường đoán quả nhiên không sai.

Việc đá ở chỗ này sạt lở, quả thật không chỉ có một chỗ.

Đi về phía trước khoảng hai ba mét, họ liền thấy một trong những cỗ quan tài đá cũng bị đập nát.

Hơn nữa cỗ quan tài đá này bị đập nát đến mức có thể nói là tan tành.

Thi thể mật lạc đà bên trong đều trực tiếp lăn ra ngoài.

Bàn Tử tiến lên gạt những mảnh gỗ vụn trên thi thể mật lạc đà ra, lập tức lại lộ ra một khuôn mặt mật lạc đà.

Chỉ là khuôn mặt mật lạc đà này, lại đã xảy ra biến hóa, hoàn toàn khác với con trước đó.Tống Đường nhìn thấy, con mật lạc đà lộ ra ngoài này, tuy da dẻ trông vẫn có thể nhận ra là mật lạc đà, nhưng chất liệu da dẻ lại đã hoàn toàn khác biệt.

Da của những con mật lạc đà này có màu xanh đậm, hơn nữa bề mặt cơ thể có một lớp chất nhầy, trông giống như ngọc phỉ thúy đã hóa lỏng vậy.

Con mật lạc đà sau khi chết, tức là con mật lạc đà trong cỗ quan tài đá đầu tiên.

Chất nhầy trên bề mặt da của nó đã khô, hình thành một lớp giống như đá phỉ thúy.

Nhưng tương đối mà nói, bề mặt da vẫn khá bằng phẳng.

Dù sao cũng là do chất nhầy khô lại mà thành, giống như kẹo sau khi tan chảy rồi tự nhiên đông đặc lại, bề mặt tự nhiên sẽ tương đối bằng phẳng.

Mà họ phát hiện con mật lạc đà thứ hai này lại hoàn toàn không phải tình huống như vậy.

Bề mặt toàn thân con mật lạc đà này tuy cũng có chất phỉ thúy,

nhưng lại như bị người ta dùng dao đâm mấy nhát vậy.

Trên bề mặt cơ thể, lại xuất hiện từng vết nứt.

Hơn nữa ngoài những vết nứt này ra, toàn thân con mật lạc đà này còn mọc ra từng cục u nhô lên, trông giống như từng cục thịt thừa vậy, nhìn mà da đầu người ta tê dại.“M* nó con này cũng xấu quá, chúng ta tiếp tục đi lên xem đi!” Bàn Tử càu nhàu, sau đó liền tiếp tục đi tới.

Thiên Chân bất đắc dĩ vái vái con mật lạc đà đó nói: “Đứa nhỏ không hiểu chuyện, tiền bối đừng giận!” “Nếu thật sự muốn giận, cứ để lại cái tên Bàn Tử đó là được, chúng tôi đều vô cùng kính trọng ngài!” Nói xong Thiên Chân lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Tống Đường nhìn mà bất đắc dĩ, ba người này thật đúng là bảo bối sống.

Giỡ trò chơi khăm nhau thì thật sự không chút do dự.

Họ tiếp tục đi về phía trước một lát, quả nhiên rất nhanh liền thấy một cảnh tượng càng thê thảm hơn.

Họ nhìn thấy, có một khu vực quan tài màu đen đều bị đập nát.

Tống Đường không nhịn được ngẩng đầu chiếu chiếu.

Quả nhiên thấy, trên đỉnh đầu chỗ này thiếu mất một mảng đá lớn.

Ước chừng lúc ban đầu rơi xuống, thì đá ở đây rơi xuống nhiều nhất.

Nên mới đập nát nhiều quan tài như vậy.

Bàn Tử và Thiên Chân hai người đi vào tìm kiếm một lát, rất nhanh liền kinh hô: “Đệt, rốt cuộc là tình huống gì đây!” “Đường lão đệ mau đến xem!” Tống Đường nghe vậy chạy tới.

Vừa đến gần cậu ấy liền thấy, trong quan tài bị đập nát phía

trước, quả nhiên lộ ra mấy cỗ thi thể.

Nhưng tình trạng của những thi thể này lại đều khác nhau.

Tống Đường nhìn thấy, có thi thể trên người lại mọc ra thứ giống như vảy cá.

Toàn bộ nhìn qua, lại giống như một thể kết hợp giữa mật lạc đà và huyết thi.

Mà có con trông lại càng quỷ dị hơn.

Ví dụ như một cỗ thi thể trong số đó, nửa thân trên rõ ràng vẫn là mật lạc đà mọc vảy, nhưng nửa thân dưới lại là da người.

Chương 280

Mà trong số đó còn có một cỗ thi thể, tình trạng lại vừa hay ngược lại với nó.

Nửa thân dưới là da mật lạc đà, mà nửa thân trên lại là con người, thậm chí ngay cả tóc cũng còn.

Bàn Tử nhìn mà hoàn toàn ngơ ngác, gãi đầu rất lâu mới nói: "Tiểu Ca, người Trương Gia các cậu không phải đều là mật lạc đà thành tinh rồi chứ?" "Nơi này là một dây chuyền sản xuất mật lạc đà thành tinh à?" "Đừng nói bậy, cái này giống như một quá trình biến đổi!" Thiên Chân nói.

Tống Đường lại nói: "Cái này đúng là một quá trình biến đổi, nhưng Bàn Tử nói cũng không sai mà!" "Nói chung, người chết trước sẽ chôn ở khu vực trung tâm, tức là vị trí gần quan tài đá!" "Người chết sau xếp lùi ra sau!" "Vậy căn cứ vào tình hình ở đây, những thi thể gần quan tài đá này, chẳng phải đang trải qua quá trình từ mật lạc đà biến thành người sao?" "Tiểu Ca, rốt cuộc là tình huống gì đây?" Thiên Chân cũng nhìn về phía Tiểu Ca, sự việc đã đến nước này, cậu ấy cũng không biết rốt cuộc sự thật là gì nữa.

E rằng biết những điều này chỉ có Tiểu Ca thôi!

Nhưng Tiểu Ca cậu ấy mất trí nhớ rồi, cậu ấy còn có thể nhớ được không?

Mọi người cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc, cậu ấy đến đây, có thể kích thích cậu ấy khôi phục một phần ký ức.

Nếu không bí mật ở đây, e rằng mãi mãi sẽ không ai biết!Mọi người nhìn Tiểu Ca, nhưng cậu ấy không nói gì.

Ngược lại là đi thẳng về phía cỗ quan tài đá phía trước.

Mọi người thấy vậy cũng không tiếp tục nghiên cứu đám mật lạc đà trong quan tài đen nữa, cũng lần lượt đi theo.

Tiểu Ca rất nhanh đã đến phía trước quan tài đá, nhưng cậu ấy không làm gì cả.

Chỉ nhìn chằm chằm cỗ quan tài đá đó, cứ thế lẳng lặng nhìn, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người thấy cậu ấy không nói chuyện, cũng không tiện hỏi nữa, cũng không tiện tiến lên trực tiếp động vào cỗ quan tài đá này, chỉ có thể đứng xa quan sát.

Rất nhanh Bàn Tử liền nói nhỏ: "Cỗ quan tài này không ổn rồi, đây là... " Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đột nhiên Tiểu Ca lại lên tiếng.

Cậu ấy nói: "Tôi nhớ ra rồi!" Câu nói này, lập tức chặn đứng phát hiện của Bàn Tử.

Ông ta vội nói: "Cậu nhớ ra cái gì rồi?" "Nơi này thật sự là dây chuyền sản xuất của nhà các cậu sao?" Thiên Chân vội vàng bảo Bàn Tử im miệng, nghe Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca lại trầm mặc rất lâu, mới đột nhiên nói: "Kết thúc rồi!" "Trương Gia đã không còn người nối dõi, tất cả những điều này đều đã kết thúc rồi!" Mọi người nhìn cậu ấy, một lát sau, Tiểu Ca mới kể lại toàn bộ nội dung mà cậu ấy đã nhớ ra.

Tiểu Ca trước đó quả thật đã quên những chuyện này.

Mà trên thực tế cậu ấy cũng chưa từng đến đây.

Nhưng với thể chất như cậu ấy, khi đến một số địa điểm đặc biệt, hoàn cảnh liền sẽ kích thích cậu ấy, khiến cậu ấy nhớ lại một số chuyện mình đã quên.

Mà nơi này chính là một trong số đó.

Nơi này, Bàn Tử đoán không sai.

Quả thật là một "dây chuyền sản xuất" bên trong Trương Gia.

Chỉ là dây chuyền sản xuất này, không phải thật sự đang sản xuất cái gì.

Nơi đây, thật ra là một dây chuyền sản xuất trường sinh của người Trương Gia.

Chỉ là dây chuyền sản xuất này, đã bị đứt từ rất lâu trước đây rồi.Theo lời Tiểu Ca nói.

Trương Gia Cổ Lâu của họ, là đang không ngừng di chuyển.

Mà mỗi lần lựa chọn địa điểm, không phải là tùy tiện chọn.

Mỗi lần Trương Gia Cổ Lâu di dời, đều phải tìm một Kỳ Tích Chi Địa.

Mà Trương Gia Cổ Lâu cũng chỉ khi được đặt trên Kỳ Tích Chi Địa, mới phát huy tác dụng của nó.

Đây cũng là lý do vì sao, Tiểu Ca từng có ký ức về những nơi như Hải Đáy Mộ, Tây Vương Mẫu Cung, Vân Thiên Cung.

Bởi vì những nơi đó, cậu ấy đều đã từng đi qua.

Muốn tìm Kỳ Tích Chi Địa, cần người Trương Gia đi khắp núi sông đất liền, đến từng nơi một để tìm kiếm.

Hơn nữa không phải lần nào cũng tìm được.

Ví dụ như lần Hải Đáy Mộ đó, thì không có!

Tây Vương Mẫu Cung và Vân Thiên Cung lại đã bị người khác chiếm cứ.

Nên những nơi này rõ ràng là đã không còn phù hợp nữa.

Đương nhiên, Tiểu Ca có thể sau đó vài lần cùng Thiên Chân và họ đi qua, đã quên mất mình đang tìm Kỳ Tích Chi Địa.

Chỉ là vì tìm lại ký ức của mình.

Lần đầu tiên cậu ấy đi đến những nơi này là khi nào, đã không ai biết.

Thậm chí ngay cả chính cậu ấy cũng không biết nữa.

Ký ức không ngừng mất đi, và khôi phục, giống như trên một cái USB, không ngừng xóa và khôi phục tài liệu vậy.

Những tài liệu đầu tiên đó, đã sớm bị ghi đè không biết bao nhiêu lần.

Ẩn sâu nhất, muốn nhớ lại quả thật khó như lên trời.

Ở đây cũng không nói nhiều nữa.

Mà căn cứ vào nội dung Tiểu Ca lần này hồi ức lại mà xem.

Cơ chế vận hành của Trương Gia Cổ Lâu này là như vậy.

Bên trong Trương Gia Cổ Lâu phía trên, chôn đều là các tộc nhân Trương Gia từ trước đến nay.

Chỗ này cần chú ý, là tộc nhân!

Chứ không phải tộc trưởng!

Bên trong những quan tài có khắc tộc trưởng đó, chôn thật ra cũng không phải là chính bản thân tộc trưởng!

Đương nhiên cái này cũng không phải là tuyệt đối, ví dụ như vài vị tộc trưởng Trương Gia gần thời hiện đại, thì thật sự được chôn bên trong Trương Gia Cổ Lâu, mà không được chôn ở đây.

Những người có thể chôn ở đây, đều là các tộc trưởng của Trương Gia từ mấy đời, mười mấy đời, hoặc thậm chí mấy chục đời

đầu tiên.

Ở đây có thể có người sẽ nói, nơi đây rõ ràng có trăm cỗ quan tài màu đen.

Vậy hẳn là đã chôn trăm đời tộc trưởng Trương Gia mới đúng.

Trăm đời thì khoảng thời gian này quả thật quá dài rồi.

Ở đây cần giải thích một chút.

Không phải mỗi đời tộc trưởng Trương Gia đều có thể thọ chung chính tẩm!

Có người có thể xảy ra ngoài ý muốn, làm chưa được mấy năm đã chết, nên đừng cãi nữa.

Ở đây chỉ có bấy nhiêu đó thôi.Tiếp theo, chúng ta nói về vấn đề cơ chế.

Tiểu Ca năm đó là trước khi tộc trưởng đời trước lâm chung, đã nhận được thông tin về nơi này.

Ông ta nói với Tiểu Ca đại khái ý là: dưới Trương Gia Cổ Lâu, ẩn giấu một bí mật tày trời.

Con phải tìm cách đến đó, thi thể của mình thì không cần mang theo.

Dù sao thì phía trên mình có mấy đời tộc trưởng đều đã từ bỏ rồi.

Xét về tư cách bối phận, mình cũng không có tư cách chôn cất ở nơi sâu nhất trong cổ lâu.

Nhưng theo tổ huấn truyền lại, muốn duy trì sự thịnh vượng và bất diệt của toàn bộ Trương Gia, mỗi đời tộc trưởng Trương Gia đều phải làm việc này.

Đây là trách nhiệm của tộc trưởng.

Ông ta nói với Tiểu Ca, bên trong Tứ Châu Cổ Thành có giấu một cái chuông đồng mẹ.

Thứ này có thể phá giải trận chuông đồng, giúp an toàn tiến vào bên trong Trương Gia Cổ Lâu, tìm đến nơi này.

Nhưng, Tứ Châu Cổ Thành lúc đó đã sớm không còn tồn tại nữa.

Tiểu Ca căn bản không thể lấy được món thần khí này.

Mà sau này cũng đã chứng minh, trận chuông đồng đáng sợ đến mức nào.

Nhưng chuyện này không liên quan đến những gì họ đang gặp phải lúc này, nên ở đây cũng không nói thêm nhiều nữa.

Chỉ nói về bí mật mà tộc trưởng đời trước đã kể cho Tiểu Ca về nơi này.

Dưới Trương Gia Cổ Lâu này, chôn cất các tộc trưởng của Trương Gia từ thời kỳ sớm nhất.

Sau khi họ chết sẽ được đưa đến đây.

Hơn nữa mỗi lần sau này di dời mộ tổ, cũng sẽ tách họ ra khỏi tộc nhân của Trương Gia.

Bởi vì tộc nhân không thể chôn ở đây, chỉ có tộc trưởng mới có thể.

Hơn nữa, nơi chôn cất tộc trưởng, tổng cộng chỉ có thể chôn cất 108 vị tộc trưởng!

Nhiều hơn một không được, thiếu một cũng không được!

Trong tình huống bình thường, khi một đời tộc trưởng sắp qua đời, liền sẽ đưa tân tộc trưởng đến đây trước, kể bí mật ở đây cho đối phương, và bảo họ hoàn thành một việc.

Cuối cùng chỉ có tân tộc trưởng có thể ra ngoài.

Nhưng có lúc cũng sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ.

Nên để đảm bảo trong tình huống bất ngờ bí mật này vẫn có thể tiếp tục truyền đi, liền có cơ chế dự phòng.

Chương 281

Cái chuông đồng mẹ giấu dưới Tứ Thủy Cổ Thành chính là một cái dự phòng.

Chỉ cần lấy được thứ đó đến đây, sau khi mở quan tài đá, cũng có thể nhận được kỹ thuật bí mật ở đây.

Tức là, bí mật này cũng được ghi lại một phần bên trong quan tài đá.

Chỉ là bây giờ họ không cần phải xem nữa.

Dù sao Tiểu Ca cũng đã hồi ức lại rồi.

Mà tiếp theo, chúng ta hãy nói xem cốt lõi của bí mật này là gì.

Trước đó đã nói, nơi đây chỉ có thể chôn cất 108 vị tộc trưởng.

Nhưng sau khi lão tộc trưởng vào, số người đó liền sẽ tăng lên.

Nên việc mà tân tộc trưởng phải làm có liên quan đến những điều này.

Nơi đây tổng cộng có 108 cỗ quan tài gỗ màu đen, cộng thêm một cỗ quan tài đá.

Cỗ quan tài đá này được gọi là, Liên Địa Thạch Quan.

Cũng chính là điểm mà Bàn Tử vừa phát hiện nhưng chưa nói ra.

Cỗ quan tài đá này được nối liền với mặt đất.

Đương nhiên, khi Trương Gia Cổ Lâu ban đầu không ở đây, cụ thể tình huống thế nào không thể biết được.

Nhưng ở nơi này, quan tài đá được gọi là Liên Địa Thạch Quan.

Đây là vì toàn bộ quan tài đá được nối liền với mặt đất, không

phải dùng chất kết dính nào đó để dán lại, mà là quan tài đá và mặt đất thật sự là một thể thống nhất.

Giống như quan tài đá được điêu khắc trực tiếp từ tảng đá vậy.

Không có chút khe hở nào, căn bản là một thể với mặt đất.

Tân tộc trưởng Trương Gia sau khi kế thừa vị trí, việc cần làm chính là an táng lão tộc trưởng.

Nhưng ở đây tổng cộng chỉ có 108 cỗ quan tài, và mỗi cỗ đều có người bên trong.

Nên nhất định phải lấy thi thể trong một cỗ quan tài ra.

Lúc này liền cần tân tộc trưởng, căn cứ vào thời gian an táng được ghi trên quan tài, lựa chọn một lão tộc trưởng có thời gian an táng lâu nhất.

Mở quan tài của ông ta ra, lấy thi thể bên trong ra, sau đó đặt vào bên trong quan tài đá.

Sau đó đặt lão tộc trưởng vừa qua đời vào cỗ quan tài đen trống này.

Sau đó di chuyển cỗ quan tài đen này, đến nơi xa nhất so với quan tài đá.

Hoàn thành một vòng luân hồi!

Cứ như vậy, khi đời tộc trưởng tiếp theo giao thế, người trong cỗ quan tài gần quan tài đá nhất, chính là đối tượng cần được đặt vào quan tài đá, để trống cỗ quan tài gỗ màu đen đó.

Mà những người được đặt vào bên trong quan tài đá, sẽ xảy ra một quá trình kỳ diệu.

Người được chôn cất bên trong, sẽ biến mất!Bàn Tử nghe đến đây, kinh hô: “Di Thi Chi Địa sao?” Thiên Chân cũng từng nghe qua

khái niệm này, cái gọi là Di Thi Chi Địa, chính là thi thể trong quan tài bỗng nhiên biến mất một cách kỳ lạ.

Nhưng cụ thể vì sao biến mất, nguyên nhân cũng khác nhau.

Ví dụ có nơi, là vì có độc trùng, có thể làm thi thể thối rữa!

Mà có nơi là vì vi sinh vật hoạt động, có thể phân giải thi thể!

Mà ở đây là vì cái gì, không ai biết.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, vào lúc Trương Gia Cổ Lâu ở đây vừa mới xây xong, quả thật đã trải qua vài lần luân hồi thay thế như vậy.

Tiểu Ca nói: "Những người được chôn vào trong quan tài đá đó, cuối cùng đều đã rời đi!" "Không ai biết họ đã đi đâu, nhưng mấy năm đó trong Trương Gia mỗi năm đều có những người rất lợi hại xuất hiện!" "Cho đến sau này vòng luân hồi này dừng lại, Trương Gia liền bắt đầu suy yếu!" Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi tặc lưỡi.

Bàn Tử nói: "Theo lời cậu nói, vậy những người được chôn vào quan tài đá đó, chẳng phải là trọng sinh sao?" "Sau đó lại quay về Trương Gia, bổ sung thực lực nhân sự của Trương Gia!" "Cứ thế khiến Trương Gia không ngừng cường đại và thịnh vượng!" "Nhưng sau khi Trương Gia Cổ Lâu di dời đến đây, quá trình luân hồi này bị gián đoạn, nên Trương Gia không còn được bổ sung những tộc trưởng bá đạo này nữa, liền bắt đầu suy yếu rồi!" "Vậy tôi liền nghĩ đến một vấn đề luân lý!" "Cậu nói những người từ đây đi ra, cậu sẽ gọi họ là lão tổ tông à, hay gọi là tiểu đệ à?" "Đệch m* mày, đó là chuyện nhà người ta, mày tò mò vớ vẩn gì!" Thiên Chân không vui nói: "Tôi chỉ đơn thuần là tò mò thôi!" Bàn Tử cười nói.

Tiểu Ca đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi này của ông ta.

Cậu ấy chỉ giải thích một chút vì sao quá trình luân hồi này bị gián

đoạn.

Đại khái ý là, sau khi Trương Gia Cổ Lâu di dời đến đây, việc thay đổi tộc trưởng Trương Gia liền bắt đầu trở nên thường xuyên.

Cộng thêm hoàn cảnh lớn lúc đó động loạn, rất nhiều người không thể kịp thời tiến vào đây tiến hành luân hồi thay thế.

Nên dẫn đến vài vị tộc trưởng sau đó, đều chỉ có thể chôn cất bên trong cổ lâu.

Mà sự truyền thừa đứt quãng, cũng dẫn đến bí mật cốt lõi không được truyền xuống.

Mọi người đều chỉ biết bên trong Tứ Thủy Cổ Thành có một cái chuông đồng mẹ, có thể đưa tộc trưởng đến đây.

Nhưng lại mãi không ai tìm được.

Đến thời Tiểu Ca, Tứ Thủy Cổ Thành cũng bị hủy rồi.

Gần như đã hoàn toàn đoạn tuyệt ý niệm đến đây.

Trương Gia cũng trong quá trình này không ngừng tổn thất nhân sự.

Cho đến ngày nay, ngay cả một người có thể kế nhiệm Tiểu Ca cũng không có.

Vậy thì vòng luân hồi ở đây cũng cơ bản xem như đã hoàn toàn kết thúc.

Dù sao không có người kế nhiệm, thì vòng luân hồi này cũng không thể tiếp tục diễn ra.

Trừ khi Tiểu Ca bây giờ đi ra ngoài, tìm bảy tám bà vợ bé ngày nào cũng không làm gì ngoài việc sinh con, thì sau mười hai mươi năm, có thể sẽ còn có người kế nhiệm cậu ấy.

Nếu không thì còn có thể làm thế nào chứ?

Chỉ là Tiểu Ca rõ ràng không thể làm như vậy, cậu ấy dường như cũng muốn kết thúc tất cả những điều này.

Từ việc cậu ấy quyết định chôn vùi Quỷ Tì và Chỉ Hoàn mà xem, liền có thể thấy được, cậu ấy là muốn hoàn toàn chôn vùi những thứ này.Bàn Tử nói: "Đã Tiểu Ca giải thích sự thật là như vậy!" "Vậy tức là, bên trong cỗ quan tài đá trước mặt này là trống rỗng rồi!" "Vậy chúng ta trực tiếp ra tay mở quan tài đi, Tiểu Ca hoàn thành việc rồi, chúng ta chẳng phải có thể đi sao?" Tống Đường gật đầu, Thiên Chân cũng không muốn ở đây lâu thêm, liền hô: "Vậy thì mở quan tài đi!" "Bàn Tử lấy đồ nghề đi!" "Được rồi!" Bàn Tử hô một tiếng vừa định đi lấy đồ nghề ra tay, Tiểu Ca lại lắc đầu nói: "Không cần đâu!" Nói xong cậu ấy tiến lên, một cước liền đá vào nắp quan tài đá đó.

Lập tức toàn bộ nắp quan tài liền trượt xuống.

Nắp quan tài đá này lại không hề được gắn kín.

Mọi người vội vàng xáp lại nhìn, quả nhiên thấy bên trong quan tài đá này thật sự là trống rỗng, không có một cỗ thi thể nào!"Thế bây giờ nói sao?" "Có phải là đặt đồ vào, sau đó đậy nắp quan tài lại, chúng ta có thể rời đi rồi không?" Bàn Tử hỏi.

Nắp quan tài này không được gắn kín, hơn nữa bên trong trống rỗng, điều này đã giúp họ bớt việc rồi.

"Chắc là vậy không sai, nhưng vấn đề là chúng ta làm sao ra ngoài?" "Đám mật lạc đà đó chắc chắn vẫn đang đợi chúng ta trong đường hầm, hơn nữa còn có Phan Tử nữa!" Tống Đường nói.

Mọi người nghe vậy quay đầu nhìn Phan Tử phía sau, thấy nó lại đang ngồi trên một cỗ quan tài, dường như đang nghỉ ngơi.

Bàn Tử trêu chọc: "Phan gia đúng là Phan gia, đã thế này rồi mà

vẫn ngầu như vậy, nếu không phải nó không thể hút thuốc, tôi còn muốn qua mời nó một điếu thuốc!" Thiên Chân đá ông ta một cước, bảo ông ta đừng trêu chọc Phan Tử: đã như thế này rồi mà còn trêu chọc, lương tâm không đau sao?

Bàn Tử nói: "Trước đừng quản làm sao ra ngoài nữa, vẫn là cứ để Tiểu Ca hoàn thành việc trước, chúng ta rồi tìm lối ra sau!" Tống Đường gật đầu, chuyện tìm lối ra này thì không vội.

Họ vẫn còn một ít thức ăn, cho dù thật sự không tìm được, thì cứ để Phi Ưng và đồng đội mang đủ trang bị đạn dược vào, liều mạng cũng có thể mở ra một con đường.

Nhưng Tống Đường lo lắng là, Phan Tử thì sao.

Dù sao nó bây giờ dáng vẻ này, nếu thật sự mang ra ngoài, ai biết còn sẽ xảy ra chuyện gì?Vốn dĩ mọi người đều nghĩ Tiểu Ca chỉ cần đặt thứ mình muốn đặt vào bên trong cỗ quan tài đá này, vậy thì nhiệm vụ lần này của cậu ấy cũng kết thúc rồi.

Nhưng, ai ngờ Tiểu Ca lại lên tiếng nói: "Không đơn giản như vậy đâu!" "Kỳ Tích Chi Địa ở gần đây, chúng ta phải tìm ra nó!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

"Ở gần đây?

Ý cậu là cỗ quan tài đá này không phải Kỳ Tích Chi Địa sao?" "Cái này không đúng, nếu cỗ quan tài đá này không phải Kỳ Tích Chi Địa, vậy thi thể đặt vào sao lại biến mất một cách kỳ lạ chứ?" Thiên Chân và Bàn Tử hai người nói.

Tống Đường nghe vậy nói: "Ý Tiểu Ca có phải là, cỗ quan tài đá này được đặt ở gần Kỳ Tích Chi Địa?" "Nhưng cậu ấy muốn giấu đồ, chắc chắn là phải giấu vào bên trong Kỳ Tích Chi Địa!" "Cứ như lần mộ cổ nhà tổ tiên tôi vậy!" "Cậu có thể nói hồ đó là Kỳ Tích Chi Địa,

nhưng cái đài đá kia cũng rất hiếm thấy!" "Nhưng đài đá chỉ ở gần Kỳ Tích Chi Địa, chứ không phải là hồ đó!" Ví dụ này tuy có chút không dễ hiểu lắm, nhưng ý tứ thì chính là như vậy.

Bàn Tử rõ ràng có chút không nghe hiểu.

Nhưng Thiên Chân rõ ràng là đã nghe hiểu, cậu ấy nói: "Ý là xung quanh cỗ quan tài đá này chắc chắn còn có vấn đề!" "Chúng ta phải tìm ra chỗ vấn đề này, Tiểu Ca mới có thể đặt đồ vào đúng không!" "Vậy thì, chúng ta tìm quanh quan tài đá chẳng phải sẽ biết sao!" "Vậy còn chờ gì nữa, trực tiếp hành động thôi!" Bàn Tử nói, lập tức mấy người liền bắt đầu tìm kiếm xung quanh quan tài.

Tống Đường thấy ba người họ đều đã đi đến chỗ quan tài rồi, mình thì không đi.

Dù sao thì phạm vi của quan tài đó cũng chỉ lớn chừng đó, đã có ba người rồi, mình không qua đó chen chúc nữa.

Cậu ấy cầm đèn pin lên chiếu chiếu xung quanh.

Nhưng, xung quanh lại không có gì cả.

Xung quanh nơi cỗ quan tài đá này tọa lạc, có thể thấy là đã bị cố ý dọn trống.

Tức là, xung quanh cỗ quan tài đá này không để lại bất cứ thứ gì.

Hoàn toàn là một khu vực chân không.

Xung quanh khoảng ba bốn mét sau, mới là những cỗ quan tài gỗ màu đen được đặt.

Có thể thấy được, đây là do thiết kế ban đầu đã sắp xếp như vậy.

Mà phát hiện này gần như đã khóa chặt một điểm, đó là nếu nơi này thật sự có Kỳ Tích Chi Địa, thì chắc chắn là ở gần cỗ quan tài đá này.

Không mấy khả năng sẽ ở trong phạm vi của những quan tài gỗ màu đen.“Ngay gần quan tài đá này, vậy nó sẽ ở đâu chứ?” Nhìn ba người tìm kiếm nửa ngày, cũng không tìm thấy Kỳ Tích Chi Địa nào.

Tống Đường cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đã vị trí đại khái khóa chặt ở đây, sao có thể ba người đều không tìm thấy?

Hơn nữa trong ba người này còn có cao thủ như Tiểu Ca!“Lẽ nào không ở gần quan tài, mà là ở phía trên sao?” Nghĩ rồi Tống Đường đi đến gần quan tài, ngẩng đầu chiếu lên phía trên.

Chương 282

Vừa chiếu một cái cậu ấy quả thật đã nhìn thấy, trên đỉnh đầu cỗ quan tài đá này, trên vách tường lại có một cái lỗ tròn.

Cái lỗ này đại khái có đường kính một mét, không nhìn thấy sâu bao nhiêu.

Bên trong tối đen như mực không nhìn thấy gì cả.

Thấy cái này, Tống Đường vội hô: "Mọi người nhìn lên đỉnh đầu!" Mọi người sững sờ, vội ngẩng đầu lên nhìn.

Bàn Tử càng là đứng ở mép quan tài đá liền ngẩng đầu lên nhìn: "Đệt, trên này sao còn có đường chứ!" "Tiểu Ca, chúng ta sẽ không phải trèo lên đó chứ?

Bàn gia tôi cái này thì đủ khổ rồi!" Bàn Tử nói.

Thiên Chân nhìn cái lỗ đó nói: "Cái lỗ này chúng ta hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ!" "Có giống lối vào Vẫn Ngọc trong Tây Vương Mẫu Cung không!" "Trên này lẽ nào cũng có một tảng Vẫn Ngọc lớn?" Bàn Tử nghe vậy nói: "Vãi, nếu có Vẫn Ngọc, vậy Kỳ Tích Chi Địa chắc chắn chính là chỉ chỗ trên này rồi!" Tiểu Ca nghe vậy liền muốn đi lên.

Mọi người cũng biết, một đường đi đến đây, căn bản không thể ngăn cản cậu ấy, cũng chỉ có thể thở dài chuẩn bị chờ đợi.

Bàn Tử thấy Tiểu Ca muốn đi lên, chỉ có thể chủ động nhường đường.

Nhưng khi ông ta bước xuống, thuận thế một cước dẫm vào bên trong quan tài đá.

Nhưng còn chưa kịp đứng vững, đột nhiên cả người lại chùng

xuống một bên, đồng thời kinh hô: “Ối mẹ ơi, bên dưới này sao lại trống rỗng thế!” Mọi người giật mình, vội kéo Bàn Tử ra.

Sau đó liền thấy, đáy bên trong quan tài đá này, lại bị Bàn Tử đạp lật sang một bên.

Tống Đường tiến lên nhìn cũng không khỏi giật mình.

Họ đều không ngờ, đáy cỗ quan tài đá này lại là một cơ quan lật.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ đây là quan tài đá, hơn nữa nối liền với mặt đất, bên trong chắc là đặc ruột.

Nên ai cũng không ngờ, bên dưới cỗ quan tài này lại còn giấu cơ quan.

Bàn Tử nói: “Mau xem, vãi lẽ nào các tộc trưởng Trương Gia trước đây đều bị cơ quan lật này ném xuống bên dưới sao?” “Vậy đây không phải là Kỳ Tích Chi Địa nữa rồi, cái này m* nó là một cái ngăn bí mật mà!”Mọi người thấy Bàn Tử không sao, lúc này mới vội vàng xáp lại.

Nhưng theo đó họ nhìn về phía ngăn bí mật dưới quan tài, lập tức sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Họ nhìn thấy, dưới cái nắp lật của cỗ quan tài đá này, lại cũng ẩn giấu một cái giếng tròn thẳng đứng.

Cái giếng thẳng đứng này và cái lỗ phía trên dường như là đối ứng, cũng chỉ có đường kính đại khái một mét.

Nhưng bên trong cái giếng thẳng đứng này lại có ánh sáng trắng tỏa ra, giống như bên trong lắp đèn vậy.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là, họ nhìn thấy, bên trong cái giếng thẳng đứng này, lại bị một thứ gì đó chặn lại.

Hình như là một người, nhưng nhìn không rõ lắm.

Thứ đó cách lối ra không xa, cũng chỉ khoảng một mét.

Tiểu Ca lập tức nghiêng người thò vào, rất nhanh liền kinh hô: "Thật sự là người!" Sau đó cậu ấy gọi Thiên Chân lấy dây thừng đến, quấn quanh người đó.

Bàn Tử và Tống Đường cùng nhau dùng sức, không ngờ lại thật sự kéo người đó ra được.

Nhưng vừa ra ngoài, Tống Đường liền phát hiện, trên người này lại kết một lớp băng tinh.

Trông giống như bị đóng băng vậy.

Hơn nữa vì quần áo trên người anh ta vừa hay che mất nửa khuôn mặt, nên mọi người cũng không nhìn thấy toàn bộ dung mạo của anh ta.

Bàn Tử ở bên cạnh gõ gõ, người đó phát ra tiếng "đang đang đang".

Hình như thật sự bị đóng băng rồi.

Bàn Tử quay đầu hỏi: "Thằng cha này ai vậy?" "Vãi, sao lại bị đóng băng ở chỗ này chứ?" "Hơn nữa mọi người nhìn quần áo trên người nó xem, cái này m* nó là kiểu quần áo thời kỳ đầu cải cách mở cửa mà!" Tống Đường nghe vậy cúi người xuống nhìn nhìn.

Rất nhanh cậu ấy liền phát hiện, quần áo trên người này lại thật sự là kiểu quần áo thập niên sáu bảy mươi.

Hơn nữa cậu ấy còn phát hiện, ở vị trí cánh tay của người này, lại có một vết sẹo!

Nhưng đã lành rồi.

Mà đúng lúc họ đang nhìn chằm chằm, đột nhiên Thiên Chân lại kinh hô: "Mau tránh ra, anh ta mở mắt rồi!" Tống Đường và những

người khác nghe vậy giật mình, vội nhìn sang.

Lập tức liền thấy người bị đóng băng trong lớp băng đó, quả nhiên đã mở mắt ra đang kinh hãi nhìn họ.

Biến cố bất ngờ này làm mọi người giật mình.

Cứ tưởng là xác chết, ai ngờ cái thứ này lại còn sống.

Mấy người theo phản xạ lùi lại.

Tiểu Ca định lên vặn cổ, bị Thiên Chân cản lại.

"Khoan đã, lỡ là người thì sao!" Bàn Tử ở bên cạnh nói.

"Sao có thể là người, cái chỗ này bị kẹt mấy ngày là phải chết rồi!" "Cái quỷ tha ma bắt này chắc chắn là yêu quái đội lốt người!" "Tiểu Ca, tộc trưởng Trương gia mấy cậu biến thành yêu quái rồi à!" Tiểu Ca hiển nhiên cũng không biết đây là tình huống gì.

Mấy người lùi lại, người đó liền đứng dậy.

Kế đó, băng tinh trên người hắn từng tấc từng tấc nứt ra.

Tuy nhiên, quần áo trên mặt vẫn dính chặt, vẫn không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng ngay khi băng tinh trên người hắn nứt ra, cả người hắn dường như kiệt sức, trực tiếp mềm nhũn trên mặt đất.

Sau đó, hắn bất tỉnh luôn.

Mấy người thấy hắn nửa ngày không động tĩnh, mới mạnh dạn đi tới.

Bàn Tử rút dây thừng ra, không nói hai lời, trói năm hoa tên này lại trước.

Lỡ là bánh chưng (tống tử), lát nữa có lừa xác thì có dây thừng, bọn họ cũng có thể xoay sở được đôi chút.

Bàn Tử bên này cố định xong, bên kia Thiên Chân lại kinh ngạc nói: "Cái này e là thật sự là người, hắn còn thở đấy!" Bàn Tử nghe vậy giật mình, vội đưa tay sờ.

Quả nhiên phát hiện người này còn có mạch đập.

Tống Đường lại nhìn người đó, lông mày nhíu chặt.

Anh chậm rãi đưa tay, lột lớp quần áo dính trên mặt người đó ra.

Khi khuôn mặt của người đó hoàn toàn lộ ra, cả người Tống Đường bỗng chốc kinh ngạc.

Anh vội vàng lùi lại mấy bước, cả người như rơi vào hầm băng.

Nhìn người trước mặt, miệng anh không ngừng lẩm bẩm: "Không thể nào, không thể nào!" "Sao có thể như vậy?" Mọi người thấy bộ dạng anh như thế, ai nấy đều có chút mơ hồ.

"Đường lão đệ, cậu không quen hắn đấy chứ?" Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân nhìn Tống Đường hiển nhiên cũng không thể hiểu được.

Tống Đường bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng tiến lên sờ.

Anh cũng cảm nhận được nhịp tim của người này.

Người này thật sự còn sống, hắn không chết!

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này!" Tống Đường cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi.

Bàn Tử hỏi: "Không phải, rốt cuộc hắn là ai?" "Cậu thật sự quen hắn à?" Nhưng hiển nhiên lúc này Tống Đường đang trong trạng thái cực kỳ kinh ngạc, đâu còn tâm trạng trả lời câu hỏi của Bàn Tử!

Ngay lúc này, bỗng nhiên bên cạnh lại truyền đến một tiếng "bang" trầm đục.

Mọi người quay đầu nhìn.

Bỗng nhiên phát hiện, hóa ra Phan Tử vẫn ngồi, lại ngã từ trên quan tài xuống.

Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng chạy tới.

Rất nhanh, bên kia truyền đến tiếng kêu đau khổ của Thiên Chân.

Bàn Tử cũng không ngừng lau nước mắt.

Hiển nhiên Phan Tử cũng đã đi đến cuối con đường.

Trước đó đã chịu trọng thương như vậy, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là cực hạn rồi.

Tiểu Ca nhìn Tống Đường, lại nhìn Thiên Chân.

Cuối cùng lại đi thẳng về phía cái quan tài đá kia.

Hiển nhiên là đi nghiên cứu xem cái thông đạo bên trong quan tài đá đó, rốt cuộc có phải Kỳ Tích Chi Địa hay không!

Tống Đường ngồi bệt xuống đất, nhìn người đó ngây người suốt mười mấy phút.

Cho đến khi Bàn Tử và Thiên Chân quay lại.

Anh mới quay người.

Mười mấy phút này, bọn họ đều đã trải qua những thăng trầm lớn trong đời.

Tìm được Phan Tử, nhưng Phan Tử bây giờ lại như vậy.

Còn người được bọn họ đào từ dưới quan tài đá lên này, rốt cuộc là ai.

Cho đến giờ ngoại trừ Tống Đường, không ai biết.

Tiểu Ca lúc này cũng đã quay lại.

Anh nói: “Kỳ Tích Chi Địa đã tìm thấy!” “Chính là cái giếng đó!” “Tôi thả đồ xuống, bọn họ liền có thể rời đi rồi!” Thiên Chân nghe vậy gật đầu, sau đó nói: “Tôi và Bàn Tử đã bàn bạc một chút, chúng ta chuẩn bị chôn cất Phan Tử ở đây!” “Cậu chắc không có ý kiến gì chứ?” Tiểu Ca nghe vậy gật đầu.

Chương 283

Thiên Chân và Bàn Tử vừa định động thủ, Tống Đường bên cạnh lại đứng dậy.

"Hay là cứ thả hắn vào trong cái giếng Kỳ Tích đó đi!" "Tại sao?" Thiên Chân và Bàn Tử quay đầu hỏi.

Hiển nhiên đều không thể hiểu được.

Tống Đường lại hít sâu một hơi nói: "Bây giờ tôi vẫn không thể giải thích với hai cậu được!" "Đợi sau khi ra ngoài, tôi sẽ nói cho các cậu biết tại sao!" "Nhưng chôn cất ở Kỳ Tích Chi Tỉnh là lựa chọn tốt nhất!" Nói xong Tống Đường liền không nói thêm nữa.

Anh đứng dậy cởi dây trói trên người người đó ra.

Bàn Tử thấy vậy vừa định nhắc nhở anh cẩn thận tên này tỉnh lại.

Thiên Chân lại cản hắn.

Lắc đầu với hắn.

Bọn họ vẫn sẽ nghe theo đề nghị của Tống Đường.

Chôn cất Phan Tử cùng với Quỷ Tỳ và hai chiếc nhẫn mà Tiểu Ca muốn thả vào, cùng nhau chôn xuống giếng Kỳ Tích dưới quan tài.

Tiểu Ca nói, không gian dưới quan tài này, chính là Kỳ Tích Chi Địa!

Không ai biết độ sâu bên dưới là bao nhiêu.

Ngay sau khi bọn họ đào người kia ra khỏi giếng Kỳ Tích.

Cái lỗ hổng phía trên tương ứng với giếng Kỳ Tích, đã bị luồng gió thổi ra từ giếng Kỳ Tích thổi một cái.

Bóng tối trong lỗ hổng phía trên cũng bị thổi tan.

Nói rồi anh bảo mọi người đi xem.

Mọi người liền nhìn thấy, trong cái lỗ hổng phía trên quan tài kia, lại lộ ra một chút ánh sáng.

Hiển nhiên cái lỗ hổng này là thông thẳng ra bên ngoài.

Cái lỗ hổng này e là xuyên qua cả ngọn núi, đi thẳng ra ngoài cùng.

Thiên Chân nói: "Vậy chúng ta có thể thông qua cái lỗ hổng này để ra ngoài!" "Cậu thấy sao?" Anh nhìn Tống Đường hỏi.

Tống Đường nhìn lỗ hổng trên đỉnh đầu nói: "Được, nhưng tôi cần các cậu giúp tôi một việc!" "Đừng nói về sự tồn tại của người này ra ngoài!" "Ngay cả quan phương cũng đừng nói!" "Nhưng điều này là không thể, chúng ta chắc chắn phải nhờ đến Phi Ưng bọn họ mới có thể ra ngoài!" Thiên Chân nói.

"Đúng vậy, Phi Ưng bọn họ đến cứu viện, chắc chắn sẽ thấy hắn!" "Trừ phi, cậu không mang hắn ra ngoài!" Bàn Tử cũng nói.

Tống Đường nghe vậy nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

"Anh là nhân viên mất tích chuyên nghiệp, anh có thể làm được đúng không?" "Anh!" Thiên Chân hiển nhiên có chút lo lắng cho Tiểu Ca.

Tống Đường tiếp tục nói: "Anh giúp tôi lần này, sau này mỗi một Kỳ Tích Chi Địa mà anh muốn đi, tôi đều sẽ đi cùng anh!" "Không phải!" Thiên Chân vừa định cắt lời, Tiểu Ca lại nhìn Tống Đường gật đầu.

"Được!" "Cảm ơn!" Tống Đường nói, sau đó hai người liền động thủ trói người kia lên người Tiểu Ca.

Rồi Tống Đường mới nói: "Sau khi ra ngoài, làm ơn nhanh chóng

đưa hắn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, đồng thời gọi điện cho tôi!" "Tôi sẽ đến tìm các cậu!" "Còn về việc hắn rốt cuộc là ai, lúc đó tôi sẽ kể rõ ràng cho các cậu biết!" "Bây giờ, chúng ta ra ngoài trước đã!" Bọn họ đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy.

Tống Đường cũng chưa bao giờ yêu cầu bọn họ như thế này.

Cho nên lúc này thấy bộ dạng anh như vậy.

Thiên Chân và những người khác đều biết, anh ấy nghiêm túc rồi.

Thân phận của người này e là liên quan rất lớn!

Mà nơi đây hiển nhiên không phải lúc để nói chuyện.

Hơn nữa nghe giọng điệu của Tống Đường, người này e là rất yếu, cần nhanh chóng đi khám.

Hơn nữa còn không thể để bất cứ ai biết, thậm chí bao gồm cả quan phương!

Vậy thì người duy nhất có thể hoàn thành việc này, e là chỉ có Tiểu Ca, nhân viên mất tích chuyên nghiệp kia!

Thiên Chân thở dài nói: "Mở livestream, liên hệ Kỷ Niệm đi!" Bàn Tử gật đầu, mở thiết bị livestream.

Sau đó bên trong truyền đến tiếng của Kỷ Niệm.

"Alo alo!

Mấy cậu sao rồi?" Bàn Tử nói: "Chúng tôi không sao, dựa vào tọa độ của chúng tôi, lập tức phái người đến đón chúng tôi!" "Chỗ chúng tôi có một lối đi thẳng ra bên ngoài!" "Cần dây thừng rất dài mới có thể lên được!" "Được!

Mấy cậu đợi ở đó, tôi sẽ phái người đến ngay!" Kỷ Niệm nói xong liền bắt đầu sắp xếp.

Mọi người đợi khoảng mười mấy phút.

Liền nghe thấy tiếng trực thăng ầm ầm truyền đến trong phòng livestream.

Lại thêm khoảng mười mấy phút.

Bọn họ liền nghe thấy có tiếng nói từ phía trên truyền xuống.

Là tiếng của Phi Ưng!

Bọn họ hiển nhiên đã tìm thấy cái lỗ hổng này.

Quả nhiên chưa đầy mười phút, một sợi dây thừng liền được thả xuống.

Bọn họ buộc dây thừng vào người, sau đó liền bắt đầu được kéo lên.

Khi vào thông đạo, Thiên Chân cúi đầu nhìn cái quan tài đã khôi phục nguyên trạng.

Trong mắt không tự chủ được vẫn có nước mắt chảy xuống.

Rốt cuộc!

Anh ấy rốt cuộc vẫn không thể mang Phan Tử ra ngoài!

Chỉ là anh ấy không hiểu, tại sao Tống Đường lại muốn bọn họ chôn Phan Tử ở giếng Kỳ Tích này!

Hy vọng sau khi ra ngoài, Tống Đường có thể cho bọn họ một lời giải thích hợp lý!

Tống Đường và những người khác đã rời khỏi thông đạo mười phút sau đó.

Không ai biết là khi nào, cũng không ai biết trong tình huống nào.

Tiểu Ca liền đột nhiên biến mất.

Có lẽ với tư cách là nhân viên mất tích chuyên nghiệp, chỉ cần anh

ấy không muốn, sẽ không ai phát hiện anh ấy biến mất như thế nào.

Có lẽ cũng có người sẽ nói, anh đang cố tình hạ chức rồi!

Một thông đạo thẳng tắp, nếu Tiểu Ca tự mình biến mất thì có lẽ còn có thể hiểu được.

Nhưng anh ấy còn mang theo một người đang hôn mê, trong tình huống này đột nhiên biến mất, hơn nữa không bị bất cứ ai phát hiện, điều này có chút quá vô lý.

Tôi muốn nói là, điều này vô lý lắm sao?

Đừng quên, đây là Cổ Lâu của Trương gia.

Trên thế giới này, còn có ai hiểu rõ nơi này hơn anh ấy sao?

Hơn nữa còn là Tiểu Ca đã khôi phục một phần ký ức!

Nếu cái thông đạo thẳng tắp này, lại ẩn chứa những cơ quan mà người khác không biết thì sao?

Anh không làm được, không có nghĩa là người khác không làm được!

Tiểu Ca cứ thế biến mất.

Thiên Chân và Bàn Tử dường như cũng đã quen với những chuyện như vậy từ lâu.

Chỉ nhìn xuống phía dưới thông đạo, xác định Tiểu Ca đã thật sự biến mất, sau đó mới cùng Tống Đường lên trực thăng.

Livestream lúc này cũng đã hoàn toàn đóng lại.

Bản thân cũng không còn hình ảnh livestream, chỉ có âm thanh livestream, mà lúc này bọn họ đã lên trực thăng.

Cũng thật sự không còn cần livestream nữa.

Bọn họ không quay về doanh trại, theo yêu cầu của Tống Đường,

Phi Ưng trực tiếp đưa bọn họ về bãi đáp tạm thời bên ngoài thôn.

Kỷ Niệm nghe vậy cũng vội vàng chạy tới.

Mọi người gặp mặt, đã là tối cùng ngày.

Trong sân nhà A Quý, Bàn Tử đang ba hoa chích chòe, dùng lời của hắn mà nói, làm cái nghề này, đừng có giữ khư khư trong túi quần nữa.

Lúc ăn được thì phải ăn, lúc uống được thì đừng có bỏ qua, biết đâu chừng nào đó lại chết bất đắc kỳ tử.

Tống Đường và Thiên Chân không nhìn thoáng như hắn.

Lúc này hai người đều mang tâm sự riêng, không nói một lời.

Tống Đường nhìn đống lửa, còn Thiên Chân thì nhìn anh.

"Hai cậu tiếp theo còn muốn tiếp tục không?" Kỷ Niệm phá vỡ sự yên tĩnh này hỏi.

Mãi lâu sau, Tống Đường mới nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi vài ngày!" "Đợi có ý tưởng rồi nói sau đi!" "Chúng tôi theo cậu ấy, không cần hỏi chúng tôi!" Thiên Chân phụ họa nói.

Cũng lười không muốn bàn bạc những chuyện này nữa, lúc này trong lòng anh ấy có nhiều khúc mắc đến mức chỉ muốn trực tiếp đè Tống Đường và cả Tiểu Ca xuống đất mà quất roi tra hỏi.

Kỷ Niệm thấy vậy gật đầu.

Chương 284

"Nếu muốn xuống mộ, cứ liên hệ tôi bất cứ lúc nào!" "Vẫn như trước, nếu gặp đồ không thể bán được, quan phương chúng tôi bao thu hồi!" "Ngoài ra, tôi cũng không làm phiền các cậu nữa!" "Trên núi bên kia Long lão đã sắp xếp người, chuẩn bị phong tỏa toàn bộ ngọn núi rồi!" "Cổ Lâu Trương gia rốt cuộc vẫn chưa phải là lúc để xuất hiện trong thế giới hiện tại, những Mật Lạc Đà bên trong cũng cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng!" Ba người Tống Đường gật đầu, sau đó tiễn Kỷ Niệm rời đi.

Chuyện Cổ Lâu Trương gia đã qua rồi, bọn họ cũng không muốn nhắc lại.

Tối hôm đó ba người đều uống rất nhiều rượu, trong trạng thái say khướt, ba người mới tạm thời quên đi mọi phiền não mà ngủ thiếp đi.

Chỉ tiếc là ba người uống quá chén, sáng hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện, bọn họ đã ngủ ngoài sân cả một đêm.

Kết quả trên người to nhỏ đầy những nốt muỗi cắn đến mức có thể tổ chức thành một trung đoàn tăng cường rồi.

Tống Đường là người đầu tiên rời đi.

Anh tạm biệt Bàn Tử và Thiên Chân, một mình lên chuyến tàu hỏa trở về thành phố Đông Sơn.

Anh chọn tàu hỏa vỏ xanh, tuy loại tàu này rất chậm, nhưng lại có thể giúp anh có nhiều thời gian để thẫn thờ, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Việc phát hiện ra người đó trong giếng Kỳ Tích bên trong Cổ Lâu Trương gia.

Tác động đến anh quá lớn.

Cho đến giờ, cứ nghĩ đến là tâm trạng anh lại không thể bình tĩnh.

Nếu thật sự là người đó, vậy thì sự bình yên của anh trong kiếp này e là cũng sẽ bị phá vỡ.

Rất nhiều chuyện trước đây anh không dám nghĩ, có thể đều sẽ xảy ra.

Anh có chút mong chờ, nhưng đồng thời cũng có chút sợ hãi.

Bàn Tử và Thiên Chân không về nhà.

Mà là ở lại một huyện thành gần Ba Nãi.

Nói là khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, vẫn muốn cảm nhận tốt một chút phong tục địa phương.

May mắn là sự chú ý của fan phần lớn vẫn tập trung vào Tống Đường.

Mặc dù cũng có fan từ người qua đường chuyển thành fan của họ.

Nhưng dù sao thì số lượng người quá ít, muốn dò la hành trình của họ cũng rất khó.

Huống chi bọn họ vốn là đạo mộ tặc.

Tránh né sự truy tìm của người khác vốn là kỹ năng thiết yếu.

Mà Tống Đường muốn cũng chính là hiệu quả như vậy.

Nếu không phải để đánh lạc hướng tầm mắt của đại chúng, anh đâu cần phải làm thêm một bước thừa thãi là một mình về nhà trước.

Trực tiếp ở cùng Thiên Chân bọn họ, đợi Tiểu Ca không phải trực tiếp hơn sao.

Phơi mình dưới ánh mặt trời, có một số chuyện luôn cần phải làm cho người khác thấy.

Mà sự thật chứng minh, việc anh làm như vậy cũng rất cần thiết.

Trong vòng một hai ngày sau khi về đến thành phố Đông Sơn, anh vẫn có thể thấy rất nhiều phóng viên muốn phỏng vấn anh.

Và một số fan cuồng nhiệt.

Vì vậy, anh trực tiếp chọn không ra ngoài.

Ở lì trong nhà suốt ba ngày.

Các phóng viên và fan chờ đợi bên ngoài mới rời đi.

Mà ba ngày này anh đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng càng nghĩ càng rối.

Cuối cùng chỉ có thể dựa vào việc uống rượu mới có thể ngủ được.

May mắn là những ngày như vậy chỉ kéo dài năm ngày, một cuộc điện thoại liền gọi đến.

Cầm lên xem là Thiên Chân gọi đến, Tống Đường bỗng chốc có tinh thần.

"Alo?

Tình hình sao rồi?" Điện thoại vừa kết nối, Tống Đường liền vội vàng hỏi.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Bàn Tử.

"Tôi đ*t cậu đoán xem, tên kia thật sự đ*m là người sống!" "Dưới sự kiểm tra của thiết bị bệnh viện, lại không có bất kỳ vấn đề gì!" "Chỉ là cơ thể vẫn còn hơi yếu, dưỡng vài ngày là không sao!" "Tôi nói Đường lão đệ, cậu nói chúng ta báo cáo chuyện này lên, có phải là kỳ tích thứ mười của thế giới không?" "Cổ mộ phát hiện người sống, cái đ*m này chỉ nghe thôi và đặt cược cũng đã rất có điểm bán rồi!" "Các cậu đưa hắn đi bệnh viện à?" "Các cậu ở đâu, tôi qua ngay!" Tống Đường nói.

Bàn Tử cười nói: “Yên tâm, Thiên Chân đã sắp xếp người đi cùng, không ai chú ý đâu!” “Chúng tôi vẫn ở thành phố Thanh Hà, cậu cứ trực tiếp đến là được!” Thành phố Thanh Hà, chính là một huyện thành nhỏ gần Ba Nãi.

Mấy tên này đã tận dụng triệt để câu “nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”.

Lại trực tiếp đụng mặt Tiểu Ca ở thành phố Thanh Hà.

Cúp điện thoại, Tống Đường liền đặt vé đi thành phố Thanh Hà.

Đã qua một tuần, những người quan tâm anh cũng đã giảm bớt.

Dù sao không xuống mộ, lưu lượng người xem của anh tự nhiên cũng sẽ ít đi một chút.

Tống Đường cảnh giác suốt chặng đường.

Cuối cùng vào khoảng hơn bảy giờ sáng, cuối cùng cũng đến trấn Thanh Hà.

Bàn Tử ra đón anh.

Nói rằng bọn họ đã thuê một ngôi nhà sân vườn ở trấn Thanh Hà, rất an toàn, tuyệt đối sẽ không có người ngoài phát hiện.

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, anh đến một ngôi nhà sân vườn ở thành phố Thanh Hà.

Nhìn thấy Thiên Chân và Tiểu Ca.

Tiểu Ca so với trước khi biến mất chỉ gầy đi một chút, không có gì thay đổi lớn.

Thiên Chân cũng vậy.

Thấy Tống Đường đến, liền chỉ vào bên trong phòng.

Ý là người đó đang ở bên trong.

Tống Đường thấy vậy không nói hai lời, lập tức xông thẳng vào phòng.

Khoảnh khắc vén cửa phòng.

Anh quả nhiên nhìn thấy, bên trong đang có một thanh niên ngồi đó, vừa uống trà vừa xem chiếc TV màu bảy sắc cầu vồng trên bàn trước mặt.

Thấy chỗ nào hay, lại còn thỉnh thoảng cười phá lên.

Và khi thanh niên thấy Tống Đường, hắn liền cười nói: "Ôi tôi nói, cái TV màu bảy sắc cầu vồng này hay quá, hơn hẳn cái thời của chúng ta nhiều!" "Đúng rồi cậu...." Thanh niên còn muốn nói gì đó, nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại khuôn mặt của Tống Đường.

Ánh mắt cả người hắn lập tức từ bình tĩnh biến thành kinh ngạc, sau đó lại biến thành chấn động!

"Cậu....cậu!" "Cậu....cậu là...." "Rầm!" Thanh niên nói rồi lại trực tiếp ngã từ trên ghế xuống.

Cả khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ không thể tin được.

Thiên Chân và những người khác nghe động tĩnh cũng chạy tới.

Nhưng vừa đến cửa, bọn họ liền thấy thanh niên kia lại nhìn Tống Đường nói: "Nhị ca!

Cậu thật sự là Nhị ca sao?" "Nhị ca?

Tôi còn là tam ca của cậu đây, nói cái quỷ gì vậy?" Bàn Tử cười nói.

Thiên Chân và Tiểu Ca bên cạnh lại nhìn Tống Đường, trên mặt có vẻ nghi vấn.

Tống Đường khẽ co giật da mặt, sau đó nén sự kích động trong lòng hỏi: "Cậu gọi tôi là gì?" "Nhị ca à!

Nhị ca cậu không nhớ tôi sao?" "Tôi là Mã Phao đó!" "Đản Nhi huynh đệ kết bái của ngài đó!" "Cán đa của tôi!

Hàn Phi đó!" "Ông!" Thanh niên vừa thốt lời này, Thiên Chân và Tiểu Ca bên cạnh lập tức biến sắc.

Ngay cả nụ cười trên mặt Bàn Tử cũng cứng lại.

Hắn nhìn Mã Phao, lại nhìn Tống Đường, nhất thời căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tống Đường siết chặt hai nắm đấm, mãi lâu sau mới nói: "Cậu nhận nhầm người rồi!" "Tôi không phải Nhị ca của cậu!" "Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên ngồi xuống nói chuyện rõ ràng!" Mười phút sau.

Trong phòng của ngôi nhà sân vườn.

Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn mồi nhắm và ba chai Nhị Oa Đầu.

Hắn nói, chuyện tiếp theo e là một tin tức động trời.

Không có những thứ này, nghe chẳng có chút khí thế nào.

Mấy người lần lượt ngồi xuống.

Thiên Chân và những người khác đều không nói gì, ai nấy đều nhìn Tống Đường và Mã Phao.

Hiển nhiên cuộc đối thoại tiếp theo của họ, mới là trọng tâm.

Mã Phao mắt không rời Tống Đường.

Thấy lúc này mọi thứ đã chuẩn bị xong, liền hỏi ngay: "Ngài....ngài thật sự không phải Tống Lão Nhị à?" "Không phải!" Tống Đường lắc đầu.

"Vậy xem ra là tôi nhầm rồi!" "Nhưng ngài và Nhị ca của tôi trông thật sự quá giống nhau!" Bàn Tử nói: "Sao mà không giống được, Tống Lão Nhị là tổ tiên của cậu ấy mà!" "Nói cách khác, cậu ấy là

hậu duệ của Tống Lão Nhị!" Thiên Chân ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói.

Chương 285

Mã Phao nghe vậy hiển nhiên cũng chấp nhận.

Dù sao thì có những người gen rất mạnh, chuyện con cái và bố như đúc từ một khuôn ra cũng rất phổ biến.

Trong những ngày Tống Đường không có mặt.

Mã Phao dường như đã chấp nhận sự thật rằng mình dường như đã trọng sinh vào tương lai.

Dù sao thì loại TV màu bảy sắc cầu vồng này, ở thời đại của họ lúc đó, hầu như không ai từng thấy.

Tống Đường thấy Mã Phao kinh ngạc nửa ngày không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn Thiên Chân bên cạnh.

Thiên Chân thấy vậy thở dài nói: "Mấy ngày cậu không đến, chúng tôi và hắn đã nói chuyện rất nhiều!" "Hắn chắc chắn là Mã Phao không nghi ngờ gì nữa!" "Nhưng chúng tôi vẫn không thể hiểu nổi!" "Trong câu chuyện cậu kể, Mã Phao là người ở những năm sáu, bảy mươi của thế giới trước!" "Và thời đại của chúng ta bây giờ, cách nhau đến bảy, tám mươi năm!" "Mà nếu tính theo lúc đó hắn hai mươi lăm tuổi, bây giờ ít nhất cũng phải hơn một trăm tuổi." "Nhưng cậu nhìn bộ dạng hắn xem, rõ ràng thời gian trong khoảng thời gian này, căn bản đã quên hắn rồi!" "Hơn nữa chuyện này nếu là thật, thì sự liên quan quá lớn!" "Điều này thậm chí còn có thể thay đổi thế giới!" Tống Đường vội nói: "Vì cậu đã biết, vậy cậu nên hiểu điều này vượt quá nhận thức của chúng ta!" "Và tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ bị bắt đi làm nghiên cứu!" Thiên Chân gật đầu, bày tỏ đã biết.

Bọn họ tuy là đạo mộ tặc nhưng cũng không ngốc.

Rất rõ ràng, giữa cổ vật quý giá và xuyên không, quan phương chắc chắn sẽ quan tâm đến loại thứ hai hơn.

Dù sao thì trọng sinh và xuyên thời gian, đó là điều mà tất cả mọi người đều mơ ước.

Mà trong thời đại mà hầu như không ai tin tưởng này, cậu đột nhiên nói tôi phát hiện ra người trọng sinh.

Thì kết quả, khả năng cao là sẽ bị bắt đi nghiên cứu.

Mọi người đều bình tĩnh lại một chút.

Tống Đường mới tiếp tục mở miệng nói: "Chúng ta hãy xem xét mọi việc cho rõ ràng!" "Câu chuyện tôi kể, thuần túy là để giết thời gian!" "Nhưng bây giờ, một người trong câu chuyện, lại không hiểu sao xuất hiện trong giếng Kỳ Tích bên trong Cổ Lâu Trương gia!" "Hơn nữa lại thật sự xảy ra, vậy thì có mấy khả năng có thể xảy ra tình huống này?" Nghe Tống Đường nhắc đến điều này, Thiên Chân là người đầu tiên nghĩ đến Cây Thần Đồng Thanh Đồng.

"Tần Lĩnh?" "Đúng đúng, năng lực của Cây Thần Tần Lĩnh chúng ta đều đã thấy, chẳng lẽ chúng ta đều vẫn chưa thoát khỏi năng lực đó sao?" Bàn Tử cũng phụ họa nói.

Tống Đường lại lắc đầu: "Cái này có thể bỏ qua trực tiếp, vì trước đó chúng ta còn có rất nhiều kinh nghiệm!" "Nếu thật sự có năng lực đó, tại sao lại xuất hiện đúng vào lúc này?" "Hơn nữa các cậu nhìn tên này, đâu có một chút nào là vật chất hóa mà ra đâu!" "Ánh mắt gian xảo, người bình thường e là còn không lanh lợi bằng hắn!" Bàn Tử và Thiên Chân nghe vậy cũng không khỏi gật đầu.

Quả thật, Mã Phao nhìn không giống như vật chất hóa mà ra.

Người vật chất hóa mà ra, và người thật sự mang lại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cái trước toát lên vẻ âm tà, còn cái sau thì lại dương quang hơn nhiều.

"Vậy nếu không phải vật chất hóa, còn có sức mạnh gì khác sao?" "Để một người bị phong ấn suốt bảy, tám mươi năm chứ?" Thiên Chân nói.

Bàn Tử nghe vậy nói: "Đã bảo cậu bình thường không có việc gì thì xem phim nhiều vào, sao lại hạn hẹp kiến thức vậy!" "Bàn gia tôi nói cho cậu biết, nghe kỹ đây!" "Đóng băng cũng được!" "Nước ngoài không phải có một bộ phim, kể về một người bị đóng băng mấy chục năm sao?" "Sau này giải phóng xong, vẫn còn sống cơ!" "Mã Phao này tôi thấy là may mắn!" "Cái hồ nước đó chắc có tác dụng đóng băng, cho nên sau khi hắn rơi xuống thì cứ ở trạng thái đóng băng, cho đến khi chúng ta phát hiện ra!" "Thằng nhóc này không biết không hay lại được hưởng đãi ngộ của nhân vật chính trong phim đó chứ!" Tống Đường lại căn bản không thể nghe tiếp được nữa.

"Nếu là đóng băng, vì sao hắn lại từ Cổ Mộ Liêu Đại, trực tiếp đến Cổ Lâu Trương gia này?" "Nơi Cổ Mộ Liêu Đại tọa lạc, và Cổ Lâu Trương gia này căn bản không phải cùng một nơi!" Bàn Tử lại nói: "Điều đó chưa chắc, câu chuyện cậu kể chỉ nói Cổ Mộ Liêu Đại ở phương Nam, cụ thể cũng không nói thành phố nào!" "Thái Vân Chi Nam này cũng là phương Nam mà!" Tống Đường bỗng nhiên phản ứng lại: "Cái này càng không đúng, tôi nhớ tôi đã đính chính, Cổ Mộ Liêu Đại ở phương Bắc!" Nghe lời này, Bàn Tử và Thiên Chân đều ngớ người.

Bọn họ cũng nhớ ra chuyện này.

Lúc Tống Đường kể chuyện, quả thật đã đính chính, Cổ Mộ Liêu Đại ở phương Bắc.

Mà Cổ Lâu Trương gia lại ở phương Nam.

Lần này, thì trực tiếp vượt qua hơn nửa Việt Nam.

Chẳng lẽ Mã Phao trong trạng thái đóng băng, lại mộng du sao?

Ngay khi mọi người bàn luận không ra kết quả gì.

Tiểu Ca bỗng nhiên mở miệng nói: "Là do Kỳ Tích Chi Tỉnh!" "Kỳ Tích Chi Tỉnh?" Vừa nghe đến lời giải thích này, mọi người đều im lặng.

Bởi vì điều này đã vượt quá phạm vi giải thích khoa học, biến thành nội dung thần học rồi.

Cho đến giờ bọn họ cũng không biết Kỳ Tích Chi Tỉnh rốt cuộc dùng để làm gì.

Cái này còn phân tích kiểu gì nữa?

"Thôi được, vậy theo ý Tiểu Ca, chính là uy lực của Kỳ Tích Chi Tỉnh này!" "Khiến huynh đệ Mã Phao này xuyên qua bảy, tám mươi năm thời gian, đến gặp chúng ta rồi!" "Đây thật sự là một cuộc gặp gỡ mang tính lịch sử a!" "Bàn gia tôi cảm thấy vô cùng vinh dự!" "Để chúc mừng cuộc gặp gỡ vĩ đại này, nào huynh đệ Mã Phao chúng ta cạn một ly!" Thiên Chân bất lực, cũng lười không muốn quản Bàn Tử nói nhảm.

Liên quan đến Kỳ Tích Chi Tỉnh, Kỳ Tích Chi Địa, chuyện này liền trở nên không thể giải thích được.

Tìm hiểu sâu hơn nữa thực ra cũng không có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên không giống bọn họ, trong lòng Tống Đường còn giấu một bí mật lớn hơn.

Cho nên lúc này những suy đoán trong lòng anh còn nhiều hơn Thiên Chân bọn họ.

Và còn kinh ngạc hơn nữa!

Người xuyên không!

Cái nhãn dán này từ đầu đã dính chặt vào Tống Đường, là thứ mà anh cả đời này cũng không thể xé bỏ.

Cũng là bí mật lớn nhất trong lòng anh!

Ngay cả khi đối mặt với Long lão hỏi thăm, anh cũng chưa từng nói ra.

Thậm chí còn từng lấy cái chết ra để uy hiếp.

Dù sao thì trực tiếp nói ra, và trực tiếp đi chết là không có gì khác biệt.

Cho nên ngay cả đến bây giờ, khi thấy Mã Phao của ngày xưa thật sự xuất hiện trước mặt mình.

Anh cũng không chọn nói ra.

Cho nên Thiên Chân bọn họ không biết, Mã Phao thực ra cũng giống anh, cũng là xuyên không tới.

Đương nhiên rồi, phương thức xuyên không của hai người hiển nhiên là khác nhau.

Hơn nữa Mã Phao dường như còn chưa nhận thức được mình đã xuyên qua thế giới, chứ không chỉ là thời gian.

Lúc này hắn có lẽ cho rằng mình chỉ là từ những năm sáu, bảy mươi xuyên không đến hiện tại.

Mà căn bản không nhận thức được, hắn không chỉ xuyên không thời gian, mà còn xuyên không không gian.

Đến một thế giới hoàn toàn mới này.

Chỉ là Địa Cầu và Địa Cầu thuộc về mức độ song song cao, cho nên hắn đến giờ vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra điều này.

Cho nên Tống Đường nhất định phải tìm cơ hội ở riêng với hắn, nói cho hắn biết tất cả những điều này, để tránh hắn lỡ lời.

Thứ hai, sau khi Tống Đường hiểu rõ những điều này.

Trong lòng anh cũng bắt đầu có một nhận thức đại khái.

Anh không biết tại sao mình lại xuyên không đến đây.

Anh cứ nghĩ mình bị thương chết rồi xuyên không, hoàn toàn khác với phương thức xuyên không của Mã Phao.

Ở đây chỉ phân tích kinh nghiệm xuyên không của Mã Phao.

Hắn từ trong hồ nước ở Cổ Mộ Liêu Đại, đến giếng Kỳ Tích trong Cổ Lâu Trương gia.

Vậy thì quá trình này, Tống Đường chắc chắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Với logic đơn giản và thô bạo nhất để suy nghĩ.

Đó chính là, có thể giữa Địa Cầu và Địa Cầu tồn tại một thông đạo song song.

Thông đạo song song này, chỉ kết nối hai thế giới.

Nhưng thời gian và niên đại của hai thế giới này lại khác nhau.

Ví dụ, Địa Cầu có thể bây giờ là những năm sáu, bảy mươi.

Mà Địa Cầu lại đã đến năm 2023 rồi!

Cho nên khi cậu từ Địa Cầu xuyên không đến Địa Cầu, những gì cậu nhìn thấy chính là cảnh tượng của những năm sáu, bảy mươi.

Mà ngược lại cậu nhìn thấy chính là hiện đại hóa!

Đây chỉ là suy đoán của Tống Đường.

Hơn nữa dường như ngoài lời giải thích này, anh cũng không tìm được lời giải thích nào tốt hơn.

Vậy thì từ đó liền nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Ví dụ, có bao nhiêu thông đạo như vậy?

Cổng Đồng Thanh!

Vẫn Ngọc!

Chẳng lẽ thông đạo như vậy thật sự không chỉ có một?

Tương ứng, trên Địa Cầu, hồ nước ở Cổ Mộ Liêu Đại!

Và những cảnh tượng không thể giải thích được trong các cổ mộ khác, chẳng lẽ những điều này đều có liên hệ?

Được, chúng ta giả định nó có liên hệ.

Có thể là thông đạo một đối một.

Chính là thông đạo điểm đối điểm, từ điểm A chỉ có thể đến điểm B, ngược lại cũng có thể.

Cũng có thể là một đối nhiều!

Ví dụ điểm A có thể đồng thời đến điểm B và điểm C!

Nhưng từ B và C lại chỉ có thể đến A!

Chương 286

Cũng có thể là nhiều đối nhiều!

A và B có thể đến C và D!

Ngược lại cũng có thể!

Đây là một loại suy đoán.

Nhưng Tống Đường cảm thấy, trong ba suy đoán này, khả năng điểm đối điểm là lớn nhất!

Bởi vì bất luận là câu chuyện của Tống Lão Nhị, hay câu chuyện anh đang trải qua bây giờ.

Anh đều là người trong cuộc!

Anh rất rõ ràng, trước khi kiếp trước của mình chết!

Không chỉ Mã Phao mất tích.

Ngay cả Đản Nhi và Tần Nhuyễn cũng đều chết thì chết, bị thương thì bị thương!

Nếu Mã Phao đều có thể xuyên không đến, vậy tại sao bọn họ không thể?

Nhưng bọn họ rõ ràng không ở trong Cổ Lâu Trương gia.

Cho nên thông đạo này đại khái chính là điểm đối điểm!

Bởi vì hai người bọn họ cũng đều gặp chuyện ở các cổ mộ khác nhau!

Mà sở dĩ phân tích nhiều như vậy.

Chính là để chứng minh một điều.

Nếu Mã Phao có thể xuyên không đến.

Tại sao Đản Nhi và Tần Nhuyễn lại không thể?

Nghĩ đến đây, nhịp thở của Tống Đường liền nhanh hơn vài phần.

Đây là điều anh mong đợi!

Mà anh đồng thời cũng có nỗi sợ hãi!

Bởi vì khi Mã Phao rơi xuống hồ nước lúc đó, dù sao cũng là còn sống.

Hắn lúc đó chỉ bị thương, rơi xuống hồ nước liền biến mất.

Trước khi hắn biến mất hắn còn sống!

Cho nên sau khi xuyên không đến, hắn cũng còn sống.

Mà Đản Nhi lúc gặp chuyện cũng còn sống.

Vậy thì cũng có khả năng cao là anh ấy còn sống.

Duy chỉ có Tần Nhuyễn anh không nắm chắc.

Bởi vì lúc đó, Hàn Phi đã bắn một phát súng vào cô ấy, hơn nữa còn trúng.

Nếu Tần Nhuyễn chết rồi.

Vậy Tần Nhuyễn xuyên không đến, là chết hay còn sống?

Cái này không ai có thể trả lời anh.

Bởi vì điều này liên quan đến năng lực của Kỳ Tích Chi Địa.

Mà Kỳ Tích Chi Địa rốt cuộc có năng lực cải tử hoàn sinh hay không, không ai biết.

Đây cũng là nơi Tống Đường lo lắng.

Đương nhiên rồi, có thể sẽ có người hỏi, Hàn Phi khi nào lại bắn Tần Nhuyễn một phát súng?

Đản Nhi lại gặp chuyện khi nào?

Những điều này đều là chuyện về sau, dù sao câu chuyện mà Tống Đường kể cho Thiên Chân bọn họ, đều vẫn chưa kể đến đây.

Lúc này là Tống Đường tự mình phân tích, anh tự nhiên biết những nội tình chưa kể này.

Mấy người không ngừng uống rượu, đều không nói chuyện.

Bởi vì cục diện hiện tại, đã hoàn toàn rối tung rồi.

Bàn Tử thấy không khí ngột ngạt không chịu nổi.

Liền mở miệng nói một câu: "Bây giờ phải làm sao đây?" "Thằng nhóc này không giao nộp, chẳng lẽ để chúng ta nuôi hắn à?" "Đường lão đệ cậu đưa ra ý kiến đi!" "Thật ra Bàn gia tôi cũng không phải keo kiệt tiền bạc, chỉ là trong nhà cứ giấu một người như vậy, cũng không phải cách đâu!" "Dù sao thì chuyện của Tiểu Ca vẫn chưa xong mà!" "Thiên Chân cậu nói gì đi chứ!" Thiên Chân hỏi: "Được!

Nếu đã muốn nói chuyện, vậy thì chúng ta hãy nói rõ ràng đi!" "Chuyện Mã Phao này tạm gác sang một bên trước!" "Chúng ta hãy nói chuyện xem còn có muốn tiếp tục xuống mộ nữa hay không!" "Tiểu Ca, anh đã thả một bộ Quỷ Tỳ và nhẫn vào trong Kỳ Tích Chi Tỉnh rồi!" "Hai bộ còn lại còn cần thiết phải tiếp tục không?" "Vân Đỉnh và Xà Chiểu là những nơi nào, anh rất rõ!" "Thật sự có cần thiết phải đi một chuyến nữa không?" Nói rồi anh nhìn Tống Đường.

"Đường lão đệ, không phải tôi vong ân bội nghĩa, muốn chia tay cậu!" "Mà là tôi thật sự đã chán ghét cuộc sống như vậy rồi, hơn nữa tôi cảm thấy đã thả một bộ, hai bộ còn lại đã không cần thiết nữa rồi!" "Cho nên, tôi không đồng ý Tiểu Ca tiếp tục xuống mộ!" "Chính tôi cũng không muốn xuống mộ!" Tống Đường nghe vậy nói: "Tôi có thể hiểu, tôi cũng không yêu cầu các cậu nhất định phải giúp tôi!" "Trước đây tôi đã chuẩn bị gác kiếm rửa tay vàng rồi!" "Dù sao tôi cũng không thiếu tiền!" "Nhưng bây giờ Mã Phao xuất hiện, khiến tôi

không thể không tiếp tục tiến lên!" "Nếu hắn ta còn có thể qua đây, tôi tin Đản Nhi và Tần Nhuyễn cũng có thể xuyên không!" "Lão Nhị ca dù sao cũng là tổ tiên của tôi, với tư cách là hậu bối, tôi căn bản không thể kìm nén được sự tò mò!" "Ngay cả là đi thu nhặt thi thể cho Tần Nhuyễn và Đản Nhi thì sao?" "Cho nên, tôi chắc chắn sẽ tiếp tục!" "Chí về các cậu, cậu vẫn nên hỏi Tiểu Ca đi!" Tống Đường không muốn ép buộc bọn họ.

Tất cả đều tùy thuộc vào lựa chọn của chính họ.

Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Tiểu Ca nói: "Tôi phải tiếp tục!" "Tuyệt đối không thể để lại bất kỳ bộ nào còn nguyên vẹn!" "Hai nơi này tôi nhất định phải đi!" Nói rồi anh ngẩng đầu nhìn Thiên Chân.

"Làm xong những điều này, thì thật sự có thể kết thúc rồi!" Tiểu Ca ba bộ Quỷ Tỳ và nhẫn, đã bị phá vỡ thứ tự.

Hơn nữa trong ba chiếc nhẫn, anh ấy chỉ thả hai chiếc, giữ lại chiếc cuối cùng trên tay mình.

Như vậy cho dù có người muốn gom đủ, cuối cùng cũng sẽ thiếu một chiếc.

Hơn nữa vì là phá vỡ thứ tự, cho nên muốn gom đủ ba chiếc nhẫn chính xác, người tìm kiếm sẽ phải đi khắp ba nơi này.

Không nghi ngờ gì cũng sẽ tăng thêm độ khó.

Mà cũng chỉ có như vậy, Tiểu Ca mới yên tâm nhất!

Thiên Chân nghe đến đây, bất lực thở dài.

"Thôi được!

Vậy thì tiếp tục đi!" "Mấy cậu đều nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói gì nữa?" "Vậy tiếp theo, chúng ta hãy nói chuyện xem làm sao để

sắp xếp Mã Phao!" Thiên Chân tuy rằng rất bất lực, nhưng với tư cách là người bạn thân nhất của Tiểu Ca.

Anh ấy cũng có trách nhiệm.

Vì Tiểu Ca đã nói hai nơi này anh ấy nhất định phải đi.

Hơn nữa sau khi đi xong thì coi như đã kết thúc hoàn toàn.

Vậy thì anh ấy cũng chỉ có thể xả thân theo bạn quân tử rồi.

So với những nơi chưa từng đến, hai nơi này bọn họ dù sao cũng đã từng đến.

Nghĩ như vậy, dường như lại an toàn hơn một chút.

Chỉ là không ai biết đằng sau Cổng Đồng Thanh và bên trong Vẫn Ngọc rốt cuộc có gì.

Còn về việc sắp xếp Mã Phao, Tống Đường mở miệng: "Nếu cần chi tiền, tôi có thể lo hết!" "Còn về việc sau này chúng ta xuống mộ thế nào, tôi hy vọng mang hắn theo!" "Mặc dù năng lực của hắn có thể không bằng các cậu, nhưng để hắn ở nhà tôi càng không yên tâm!" Thiên Chân nghe vậy nói: "Mang theo hắn quả thật không tiện lắm, tôi thấy cứ để hắn tự mình lựa chọn đi!" Tống Đường gật đầu, nhìn Mã Phao.

Mã Phao cười nói: "Tôi sao cũng được!" "Các cậu đối xử với tôi tốt như vậy, tôi rất cảm ơn!" "Nhưng Mã Phao tôi cũng không phải người chỉ biết chiếm tiện nghi!" "Không thể cứ ăn uống miễn phí của các cậu mãi, hay là thế này tôi cứ theo các cậu đi một chuyến trước!" "Làm những việc trong khả năng của mình!" "Đợi khi tôi đã quen với thời đại hiện tại này, tôi sẽ không làm phiền các cậu nữa thì sao?" "Thằng nhóc này cũng khá biết điều đó chứ!" Bàn Tử cười nói.

Thiên Chân nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Người ta đã nói đến nước này, tự nhiên cũng không có gì để nói nữa.

Cuối cùng Thiên Chân nhìn Tống Đường nói: "Còn một vấn đề nữa!" "Nếu đã quyết định đi Vân Đỉnh và Xà Chiểu!" "Vậy chuyện bán đồ của cậu thì sao?" "Dù sao thì Vân Đỉnh có lối tắt, cậu cũng nên biết!" "Chúng ta không thể bỏ qua lối tắt mà không đi được!" Tống Đường nghe vậy cười nói: "Cái này còn không dễ sao, có thiết bị công nghệ cao!" "Chúng ta không cần phải đi lại một lần nữa!" "Đấu giá trực tuyến từ xa là được!" "Hơn nữa việc di chuyển và bán đồ không hề xung đột!" "Vậy thì tốt!" Thiên Chân gật đầu nói.

Tống Đường thực ra cũng không thiếu tiền, chỉ là vừa nghĩ đến nếu Đản Nhi và Tần Nhuyễn nếu thật sự cũng xuyên không đến.

Đến lúc đó mình e là phải nuôi mấy người này, vậy thì tự nhiên cũng sẽ không chê tiền mình nhiều rồi.

Có thể bán thì cứ tiện tay bán đi là tốt!

Mấy người sau khi chốt hạ quyết định.

Liền bàn bạc đơn giản một chút, quyết định đi Vân Đỉnh trước.

Dù sao Vân Đỉnh có lối tắt, chỉ cần đến được lối tắt đó thì nhanh thì một ngày là có thể xong.

Còn bên Xà Chiểu thì không có lối tắt, bọn họ chỉ có thể đi bộ lại một chuyến nữa.

Cho nên cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn là đi Vân Đỉnh trước là thích hợp nhất!

Kế hoạch đã định, vậy thì tiếp theo là chuẩn bị.

Tống Đường lập tức gọi điện cho Kỷ Niệm, nói cho cô ấy biết động thái tiếp theo của bọn họ.

Nhờ cô ấy giúp chuẩn bị một số vật tư cần thiết.

Đồng thời sắp xếp hành trình.

Lên núi tuyết không phải chuyện đùa, không chuẩn bị trước rất dễ xảy ra chuyện.

Mà đồng thời, bọn họ cũng phải mua sắm một số vật tư sinh hoạt ở đây.

Mấy ngày trước Bàn Tử bọn họ thiếu gì thì đi mua nấy.

Nhưng bây giờ lại thêm hai người, tự nhiên cũng phải mua sắm thêm một số đồ dùng sinh hoạt.

Chương 287

Mà Mã Phao lại không hiểu gì về thế giới này.

Ra ngoài chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện.

Cho nên buổi chiều, Tống Đường liền quyết định ở nhà trông Mã Phao.

Để Thiên Chân ba người đi mua sắm đồ đạc.

Tiểu Ca tuy không thích nói chuyện, nhưng giúp cầm đồ tuyệt đối không thành vấn đề.

Thiên Chân cũng hy vọng anh ấy có thể sớm thích nghi với thế giới bên ngoài này.

Dù sao đợi sau khi Vân Đỉnh và Xà Chiểu kết thúc.

Anh ấy cũng phải trở lại cuộc sống bình thường.

Đến lúc đó đi chợ mua rau, nửa ngày không nói chuyện, e là dì bán rau cũng phải cười chê anh ấy quá nhút nhát rồi.

Mà Tống Đường sở dĩ chọn ở lại.

Cũng là muốn nhân cơ hội này, ở riêng với Mã Phao.

Dù sao có một số lời, không thể nói trước mặt Thiên Chân bọn họ.

Thiên Chân ba người vừa rời đi.

Tống Đường liền vội vàng kéo Mã Phao vào nhà, đồng thời đóng cửa phòng lại.

Mã Phao thấy vậy không khỏi ngớ người, vội vàng che mình lại nói: "Đường lão đệ, chúng ta đều là đàn ông, đừng có làm bậy!" "Hơn nữa tôi vừa mới rã đông, e là trên người có vi khuẩn!" "Cút đi!" Tống

Đường không có ý tốt nói.

Sau đó nhìn ra bên ngoài, xác định Thiên Chân bọn họ đã đi rồi, mới quay người nói: "Tôi là Tống Lão Nhị!" "À?" Mã Phao nghe vậy lập tức ngơ ngác.

"Nhưng cậu trước đó còn nói cậu không phải mà!" "Có một số chuyện không thể để người khác biết!" Nói rồi Tống Đường ngồi xuống đối diện Mã Phao, sau đó nói: "Những lời tôi sắp nói, cậu nhất định phải nhớ kỹ!" "Nếu không tất cả chúng ta đều sẽ tiêu đời!" Mã Phao hiển nhiên vẫn còn có chút bán tín bán nghi.

Nhưng Tống Đường đã không chờ được nữa, anh tin rằng chỉ cần mình nói xong.

Mã Phao chắc chắn sẽ tin mình!

"Tôi nói cho cậu biết, cậu không chỉ xuyên không thời gian, cậu còn xuyên không không gian!" "Thế giới hiện tại chúng ta đang ở, không phải Địa Cầu!" "Mà là một Địa Cầu song song ở mức độ cao với Địa Cầu!" "Tôi đã xuyên không đến đây hơn mười năm rồi, cho nên tôi hiểu nơi này hơn cậu!" "Cậu nếu không tin, tự mình ra ngoài tùy tiện tìm một người hỏi là có thể kiểm chứng lời tôi nói!" "Đây là Địa Cầu chứ không phải Địa Cầu!" Mã Phao nghe vậy vội vàng gật đầu, mấy ngày nay hắn cũng đã nghe Thiên Chân nói về khái niệm Địa Cầu này.

Cho nên lúc này đã có chút tin Tống Đường.

Tống Đường thì tiếp tục nói: "Sở dĩ không thể để lộ chúng ta là người xuyên không, chính là vì xuyên không không gian còn dễ bị bắt đi hơn xuyên không thời gian!" "Mấy người Thiên Chân tuy rằng quan hệ đều không tệ, nhưng đây là bí mật cốt lõi của chúng ta!" "Tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài!" "Ngoài ra cậu có thể vẫn chưa tin thân phận của tôi!" "Nhưng tôi thật sự là Tống Lão Nhị!" "Điều này sau

này cậu sẽ hiểu!" "Mà tiếp theo tôi còn có một chuyện muốn nói với cậu!" "Chuyện gì?" Mã Phao vội hỏi.

Tống Đường ngừng một lát nói: "Tôi nghi ngờ, Đản Nhi cũng còn sống!" "Năm đó sau khi cậu rơi xuống hồ nước, chúng ta tuy đã an toàn rời khỏi Cổ Mộ Liêu Đại!" "Nhưng sau đó còn xảy ra một số chuyện!" "Đản Nhi cuối cùng cũng gặp chuyện, Tần Nhuyễn cũng bị cán đa của cậu bắn một phát!" "Mà việc cậu xuyên không khiến tôi tin rằng, bọn họ cũng có thể gặp phải tình huống tương tự!" "Cho nên đi Vân Đỉnh và Xà Chiểu hai nơi đó, tôi chính là muốn đi thử vận may xem có tìm được bọn họ hay không!" Nghe đến đây, Mã Phao hầu như đã hoàn toàn tin tưởng.

Dù sao nếu không phải Tống Lão Nhị bản thân, sao có thể biết nhiều chuyện như vậy.

Thậm chí ngay cả cán đa của hắn cũng biết.

Cần biết rằng, Mã Phao chưa từng nghe Tống Đường kể chuyện trước đây.

Cho nên trong đầu hắn không có khái niệm Tống Đường là một hậu bối đang kể chuyện của tiền bối.

Nghe Tống Đường nói như vậy, tự nhiên coi đó là điều hiển nhiên rằng anh chính là Tống Lão Nhị.

Nghe đến đây, Mã Phao nói: "Nhị ca, tôi thật sự rất xin lỗi!" "Vốn dĩ Đản Nhi ca đã cứu tôi một mạng, kết quả cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy!" "Tôi thật sự không biết nên nói gì cho phải nữa!" Tống Đường nói: "Trước tiên sau này đừng gọi tôi là Nhị ca, ở thế giới này, tôi tên là Tống Đường!" "Thân phận Nhị ca này ngoài cậu ra không ai được biết!" "Thứ hai, chuyện cán đa của cậu làm không liên quan gì đến cậu!" "Năm đó cậu có thể nhảy xuống từ đài đá, tôi đã biết cậu là người trọng tình nghĩa!" "Cho nên tôi chưa bao giờ nghi

ngờ nhân phẩm của cậu!" "Nếu ông trời đã cho chúng ta một cơ hội, trùng phùng trên Địa Cầu này!" "Vậy chúng ta phải làm một số chuyện!" Mã Phao nghe vậy gật đầu.

"Được!

Đường ca tôi đều nghe lời cậu!" "Đản Nhi đó là huynh đệ kết bái mà tôi đã cúi đầu lạy xuống đất!" "Cậu muốn đi tìm anh ấy, tôi chắc chắn sẽ đi cùng cậu!" Tống Đường nói: "Để cậu đi cùng, không phải là cần cậu giúp gì, chỉ là để cậu một mình ở đây tôi không yên tâm!" "Dù sao cậu hiểu quá ít về thế giới này!" "Đợi sau khi xuất phát, tự mình chăm sóc tốt bản thân, ngoài ra tuyệt đối đừng để lộ thân phận của tôi!" "Làm được không?" "Vâng!" Mã Phao vội vàng nghiêm túc gật đầu.

"Nhị....Đường ca, nói thật thì sau khi tôi rơi xuống hồ nước, các cậu sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa không?" "Đản Nhi và cô nương Tần, đã gặp chuyện như thế nào?" "Ngoài ra cán....Hàn Phi, cuối cùng hắn ta sao rồi?" Tống Đường nghe vậy nhìn Mã Phao một cái, nói: "Ở đây chỉ có hai chúng ta, cậu hỏi tôi câu này, tôi trả lời cậu cậu có tin không?" "Dù sao cậu cũng biết, chúng ta và cán đa của cậu có xích mích!" "Tôi nói rồi cậu lại nghi ngờ tôi cố ý bôi xấu hắn ta, còn có cần thiết phải nói không?" Mã Phao nghe vậy bất lực thở dài nói: "Nếu đặt vào trước đây, tôi có thể còn không tin!" "Nhưng lúc đó ở Cổ Mộ Liêu Đại, tình huống như vậy đều đã xảy ra rồi!" "Tôi còn có gì mà không tin chứ!" "Tôi vốn tưởng cán đa của tôi thật sự đã già rồi chuẩn bị gác kiếm rửa tay vàng rồi!" "Không ngờ....ai!" "Quả nhiên, bản tính của con người sẽ không thay đổi, sau khi tôi theo hắn ta cũng không ít lần nghe lời đánh giá về hắn!" "Chỉ là lúc đầu không muốn tin mà thôi!" "Nhưng bây giờ tôi cũng không thể thuyết phục mình không tin nữa!" "Cho nên, cậu cứ yên tâm nói đi!" Tống Đường thấy vậy ngừng một lát, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ nói cho

cậu nghe vậy!" "Nhưng phần liên quan đến Quan Vũ (Đản Nhi) và Tần Nhuyễn, vẫn là đợi tối nay đi!" "Những chuyện xảy ra sau khi cậu gặp chuyện ở Cổ Mộ Liêu Đại tôi đã kể cho bọn họ nghe rồi!" "Câu chuyện sau đó, tối nay bọn họ e là cũng sẽ vây lấy tôi đòi kể, tôi cứ nói chuyện này với cậu trước vậy!" Mã Phao vội vàng gật đầu.

Sau đó Tống Đường liền kể cho Mã Phao nghe những chuyện xảy ra sau khi hắn rơi xuống hồ nước.

Thực ra chuyện này cũng không có gì nhiều để nói.

Nhưng vừa hay Mã Phao lại không biết, cho nên Tống Đường đành phải tốn thêm một phen lời lẽ nữa.

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Khi trời đã sẩm tối, Bàn Tử mấy người cuối cùng cũng trở về.

Tống Đường thấy bọn họ lại mua rất nhiều thực phẩm.

Hơn nữa còn mua cả một cái nồi.

Thấy cái nồi này, Tống Đường bỗng chốc cạn lời.

Đây rõ ràng là nồi lẩu uyên ương a!

Xem ra đây lại là ý của Bàn Tử, chuẩn bị tối nay ăn một bữa thịnh soạn.

"Hải sao rồi!

Tối nay Bàn gia mời các cậu lẩu!" "Rượu tôi cũng đã mua xong rồi, tối nay lẩu với rượu này, chỉ còn thiếu câu chuyện của Đường lão đệ thôi!" "Cút đi!

Các cậu ăn ngon ăn đi, để tôi nhìn các cậu mà kể chuyện à!" "Ăn xong cơm rồi nói!" Tống Đường vô ngữ nói.

Buổi tối, Bàn Tử tự mình xuống bếp làm cho mọi người một bàn

lẩu ăn.

Đừng nói, tay nghề của Bàn Tử thật sự không có gì để chê.

Dù sao tên này thích ăn uống ngủ nghỉ nhất, thích ăn nhiều thì tay nghề tự nhiên cũng được luyện ra rồi.

Tống Đường cũng không khách khí, lập tức ăn ngấu nghiến.

Mấy người vừa ăn vừa uống, thỉnh thoảng lại nhắc Tống Đường tiếp tục kể chuyện.

Tuy nhiên Tống Đường lại chỉ nói một câu: "Đợi tôi ăn xong đã, nếu không đợi tôi kể xong chuyện, e là không còn miếng thịt nào!" Bất lực, mọi người đành kiên nhẫn ăn cơm trước.

Ăn mãi đến mười giờ tối, mọi người mới ăn no uống say.

Bàn Tử đưa Tống Đường một điếu thuốc, tự mình châm lửa xong, mới cười nói: "Đường gia, ăn no rồi chứ mọi người!

Chuyện của chúng ta có thể tiếp tục chưa?" Tống Đường cười thầm một tiếng, nói: "Thấy thái độ phục vụ của cậu không tệ, vậy thì chúng ta tiếp tục thôi!" "Dù sao mấy ngày này Kỷ Niệm bên kia còn phải chuẩn bị vật tư, chúng ta cứ kể trước, kể đến đâu thì tính đến đó!" Nói rồi, Tống Đường liền hồi ức một chút, sau đó mới mở hộp thoại.

"Chuyện này, xảy ra nửa năm sau khi bọn họ từ Cổ Mộ Liêu Đại trở về!" Sau khi từ Cổ Mộ Liêu Đại trở về.

Tống Lão Nhị và Đản Nhi liền triệt để vào làm việc tại cửa hàng của Tần Nhuyễn.

Đản Nhi có sức lực, Tống Lão Nhị thì cần cù, lanh lợi, ăn nói khéo léo.

Cộng thêm cô chủ Tần Nhuyễn cứ liếc mắt đưa tình với Tống Lão

Nhị.

Những người dưới quyền tự nhiên cũng hiểu, cái cửa hàng này tương lai e là sẽ thuộc về Tống Lão Nhị.

Ai bảo Tần Nhuyễn cũng chẳng có anh em gì đâu chứ!

Đời người thực ra cũng chỉ có vậy.

Chỉ cần con cháu sống hạnh phúc, tài sản còn phân chia gì mày, tao, nó nữa, dù sao cuối cùng cũng là cháu chắt mình.

Lão gia tử là người nhìn đời rất thấu đáo.

Cho nên sau khi bọn họ trở về, liền dần dần giao công việc làm ăn của cửa hàng cho Tần Nhuyễn và Tống Lão Nhị quản lý.

Bản thân ông bình thường không có việc gì thì nuôi chim, dạo chơi đừng nói là thoải mái đến mức nào.

Đương nhiên rồi, nếu gặp phải một số thứ mà ngay cả bọn họ cũng không nắm chắc được.

Tự nhiên vẫn phải đi hỏi lão gia tử.

Tống Lão Nhị lo lắng tên vong mạng Hàn Phi này sẽ báo thù.

Cho nên hàng ngày đều để mấy tên người làm đi theo lão gia tử.

Mãi cho đến khi nửa năm sau, một sự việc đột nhiên xảy ra đã thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Tống Đường nhớ, sáng hôm đó anh đang cùng Tần Nhuyễn kiểm kê hàng hóa của cửa hàng.

Có mấy nhân viên mặc cảnh phục liền chạy vào.

Tống Lão Nhị những ngày này cũng không ít lần qua lại với cảnh sát, cho nên đã sớm quen rồi.

Thấy người đến là người quen, liền tiến lên hỏi: “Anh Bưu, gió

nào đưa mấy anh đến vậy?" Anh Bưu là đội trưởng đội cảnh sát, dưới quyền có bảy tám người.

Phụ trách duy trì an ninh trật tự khu vực này, tuy cái tên nghe có vẻ dữ dằn, nhưng thực ra tính cách vẫn rất tốt.

Anh Bưu vội nói: "Ôi, không phải xảy ra chuyện rồi sao!" "Tối hôm qua, Hố thứ hai trong Tứ Đạo Câu, đã xảy ra sạt lở!" "Sau đó có một thôn dân đi chặt củi thì phát hiện ra một cái quan tài, liền báo lên trên!" "Cậu cũng biết đấy, trấn chúng ta ngay cả một đơn vị bảo tồn văn vật cũng không có!" "Lãnh đạo một mặt báo cáo lên cấp trên, một mặt bảo tôi đến mời các cậu qua xem!" "Trước tiên xác định niên đại đã, nếu là cận đại thì không vội!" "Nếu là cổ vật, thì nhất định phải tăng cường nhân lực!" "Đúng rồi, lần này ai đi?" Tần Nhuyễn nghe vậy vội nói: "Tôi và Nhị ca đi, bố tôi tuổi cao chân cẳng không tiện, những nơi như Tứ Đạo Câu đó tuyệt đối không đi được!" "Ừm!

Tôi sẽ đi cùng các cậu!" Tống Lão Nhị nói.

Tứ Đạo Câu tuy không xa trấn, nhưng là vùng núi.

Rời khỏi trấn đều là đường núi, đi bộ ít nhất cũng mất hai ba tiếng đồng hồ.

Sức khỏe của lão gia tử đi, e là sẽ mất mạng.

Anh Bưu nói: "Nếu đã như vậy, các cậu nhanh chóng thu dọn đi, chúng ta đi ngay!" Tần Nhuyễn gật đầu, vội đi nói với mấy người làm.

Bảo bọn họ thông báo cho bố mình, mình đi chuyến này cố gắng về sớm.

Tống Lão Nhị thì đi gọi Đản Nhi, hai người thu dọn một số công cụ và thức ăn, lập tức lên đường.

Nơi Tứ Đạo Câu này, sở dĩ có cái tên này, là vì trên dãy núi này có

bốn khe núi.

Mỗi khe núi đều tồn tại độc lập, nhưng lại liên kết với nhau.

Chương 288

Giống như một con rồng khổng lồ bị xiềng xích khóa chặt trên mặt đất, giữa các xiềng xích có tổng cộng bốn khe núi.

Cho nên được người dân địa phương gọi là Tứ Đạo Câu.

Nơi đây rừng rậm rạp, trước đây nghe nói còn có sói.

Sau này người đông lên, mới có người vào núi chặt củi.

Bên trong còn có một hộ gia đình già sống canh núi.

Mấy người và bảy tám cảnh sát lập tức xuất phát.

Mãi đến giữa trưa, mới nhìn thấy căn nhà lụp xụp của ông lão canh núi.

Mà lúc này xung quanh đó đã tụ tập không ít người.

Anh Bưu nói: "Cái quan tài đó là từ trên núi lăn xuống!" "Nghe nói ngay phía trước không xa!" Ba người Tống Lão Nhị nghe vậy vội chen qua đám đông.

Quả nhiên, đi về phía trước mười mấy mét liền nhìn thấy một chiếc quan tài sơn đỏ nằm ngang trên đường.

Đã nát bét không ra hình dạng gì, nếu không phải bên ngoài có một vòng dây tơ màu đen đã hóa đen buộc chặt, e là đã tan rã rồi.

Tần Nhuyễn thấy vậy vội tiến lên xem, rất nhanh liền kinh ngạc nói: "Dây tơ màu đen này là dây tơ vàng a!" "Hơn nữa nhìn hoa văn Phi Thiên điêu khắc trên quan tài này!" "Đây là một chiếc quan tài Phi Thiên đời Đường a!" "Nơi Tứ Đạo Câu này, lại còn giấu một ngôi mộ Phi Thiên đời Đường!" "Điều này thật sự quá kinh ngạc!" Cái gọi là mộ Phi Thiên thời Đường.

Đúng như tên gọi, điều này có nghĩa là ngôi cổ mộ này thứ nhất là của thời Đường.

Thứ hai, bên trong ngôi cổ mộ này hoặc trên quan tài cùng các văn vật khác có phát hiện dấu tích phi thiên của vũ quan.

Ngôi mộ như vậy cũng được gọi là mộ Phi Thiên.

Sở dĩ Tần Nhuyễn có thể nhận ra ngay đây là mộ Phi Thiên thời Đường, nguyên nhân chính là vì mộ Phi Thiên rất thịnh hành vào thời Đường.

Các mộ Phi Thiên thời Đường là nhiều nhất.

Nhưng điều này không có nghĩa là loại mộ Phi Thiên này phổ biến.

Ngược lại, mộ Phi Thiên thời Đường cực kỳ hiếm gặp.

Nguyên nhân chủ yếu là vì vào thời Đường, quốc lực hùng mạnh.

Rất nhiều cổ mộ của vương quyền quý tộc đều được chôn cất sâu và cẩn mật.

Ngay cả đến ngày nay, những ngôi được phát hiện cũng rất ít.

Còn đối với các quân chủ đế vương thời Đường, lăng mộ của họ càng được lựa chọn xây dựa vào núi, đa số đều ẩn mình trong các dãy núi lớn.

Muốn tìm thấy thì càng khó hơn.

Mà đồ án Phi Thiên này, thông thường chỉ có vương công quý tộc mới có tư cách sử dụng.

Vì vậy, một khi phát hiện mộ Phi Thiên thời Đường, về cơ bản cũng có nghĩa là ngôi đại mộ này, ít nhất cũng phải là đại mộ của hoàng thân quốc thích.

Còn việc có phải là hoàng lăng hay không, điều đó phải xem tình

hình cụ thể.

Thông thường, từ quan tài liệm, hoặc bích họa, chạm khắc đá, thậm chí quy cách cửa mộ, đều có thể phán đoán ra.

Tần Nhuyễn nhìn chằm chằm quan tài xoay hai vòng, trong lòng đã có phán đoán cơ bản.

Cô quay đầu nhìn Bưu ca nói: "Ngôi cổ mộ này e rằng không tầm thường, có lẽ còn là hoàng lăng!

Anh tốt nhất nên nhanh chóng sắp xếp thêm người đến đây, đồng thời khẩn trương báo cáo lên cấp trên!

Một khi nơi này xảy ra cướp bóc, e rằng tổn thất sẽ rất lớn!" Những người dân vây xem xung quanh nghe thấy lời này, lập tức ai nấy đều không khỏi nuốt nước bọt.

Mặc dù họ quanh năm làm công việc nặng nhọc, trình độ văn hóa phổ biến không cao, nhưng họ không hề ngốc.

Tần Nhuyễn vừa nói ra câu đó, bản thân cô cũng hơi hối hận.

Lẽ ra câu này phải nói riêng.

Bưu ca thấy dân làng đều đang thì thầm bàn tán, hơn nữa không khí rõ ràng không ổn, không khỏi nheo mắt, rút khẩu súng đeo bên hông ra.

"Anh!

Mau về báo cáo cục trưởng!

Hai cậu, ở lại đây canh gác cho tôi!

Không cho bất cứ ai không liên quan lên đó!

Cô Tần, lão đệ Tống, chúng ta lên xem tình hình đã!" "Vâng!" Tần Nhuyễn vội vàng gật đầu nói.

Tống lão nhị cũng rất tò mò, rốt cuộc trên đó là tình huống gì.

Mặc dù anh không làm nghề trộm mộ, nhưng khi nhìn thấy những thứ trong cổ mộ, vẫn không khỏi rất hiếu kỳ.

Còn việc Bưu ca sốt ruột muốn lên đó, họ cũng có thể hiểu được.

Dù sao ở đây có quá nhiều người vây xem, hơn nữa đây không phải là lối vào cổ mộ.

Canh chừng người ở đây là vô ích.

Những kẻ thật sự có gan sẽ trực tiếp lách qua họ để tìm lối vào.

Vì vậy anh ta phải đến lối vào canh giữ, như vậy mới có thể ngăn chặn những kẻ thừa nước đục thả câu.

Tống lão nhị, Tần Nhuyễn và Đản Nhi, cùng với Bưu ca và ba cảnh sát khác liền lên núi.

Địa thế trong khe núi này không quá dốc.

Hơn nữa, bề mặt núi mọc đầy cây cối.

Cỏ dại rất ít, ngược lại có thể lợi dụng cây cối để leo lên.

Việc tìm kiếm lối vào bị sập cũng không phải là chuyện khó.

Chiếc quan tài lăn từ trên xuống, dọc đường để lại dấu vết rất rõ ràng.

Mấy người họ đi theo dấu vết, chỉ sau nửa tiếng đã tìm thấy nơi chiếc quan tài rơi ra.

Đó là một vách đá nhô ra ở lưng chừng núi.

Vách đá sừng sững trên sườn núi, trông như một tảng đá nhô ra từ sườn dốc.

Và lúc này, trên vách đá đó, một khe nứt đã hiện ra.

Bên trong tối đen như mực, đứng ở cửa khe có thể cảm nhận rõ

ràng từng luồng gió lạnh thổi ra từ bên trong.

Bưu ca rút đèn pin ra chiếu vào trong.

Anh ta phát hiện bên trong không hề sâu.

Ngược lại, trên đỉnh đầu của khe nứt xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Chiếc quan tài kia hẳn đã rơi ra từ lỗ hổng này.

Thậm chí họ còn có thể nhìn thấy, gần lỗ hổng có rất nhiều gạch xanh bị sập xuống.

Nhìn qua là biết loại gạch xanh dùng để lát sàn hoặc lợp vòm trần.

"Phía trên chắc hẳn là một mộ thất, mà theo chiếc quan tài kia mà xem!" "Chắc là một nhĩ thất!

Tình hình bên trong thế nào thì không rõ!

Phải tranh thủ thời gian, ngôi cổ mộ này đã bị lộ ra ngoài không khí rồi, thời gian càng kéo dài, các văn vật bên trong sẽ càng hư hại nhiều hơn!" Tần Nhuyễn nói.

Bưu ca tuy không làm nghề cổ vật, nhưng mối quan hệ của anh với Tần Nhuyễn và Tống lão nhị khá tốt.

Vì vậy anh cũng từng nghe họ nói, nếu một cổ mộ được niêm phong tốt, thì những bức bích họa bên trong thậm chí sau hàng trăm, hàng ngàn năm vẫn giữ được màu sắc.

Nhưng một khi không khí lưu thông, màu sắc của bích họa sẽ bay hơi ngay lập tức.

Và những thứ như vậy nếu không thể bảo tồn được thì thực sự quá đáng tiếc.

Nhưng trong tình huống hiện tại, vội cũng vô ích.

Đản Nhi nói: "Hay là chúng ta vào xem trước?

Cứ cứu được một số văn vật vận ra ngoài cũng tốt mà!" Tần Nhuyễn và Tống lão nhị nghe vậy vội lắc đầu nói: "Cái này e là không ổn, sau này nếu có văn vật nào bị hư hại, chuyện này sẽ không giải thích rõ ràng được!" Tần Nhuyễn thấy anh còn có thể nghĩ đến những điều này, cũng mỉm cười an ủi.

Dù sao thì cũng đã sửa được cái tật cũ của Tống lão nhị là nhìn vấn đề dưới góc độ của kẻ trộm mộ.

Lần này cuối cùng cũng không làm như vậy.

Thực ra Tống lão nhị cũng sợ Bưu ca.

Dù sao đối phương là người của công quyền.

Anh, một kẻ trộm mộ, nhìn thấy loại người của công quyền này, giống như chuột gặp mèo, chẳng cần làm gì cả.

Khí thế tự động giảm đi ba phần.

Đương nhiên là không muốn xuống mộ trước mặt Bưu ca.

Vạn nhất bại lộ, đó không phải là chuyện đùa.

Mà Bưu ca hiển nhiên cũng không muốn họ vào.

Dù sao ba người dù có lợi hại đến mấy thì có thể cứu được bao nhiêu văn vật chứ?

Chương 289

Cổ mộ không phải nhà mình, muốn vào thì vào.

Nếu đồ vật không cứu được, mà người bên trong lại xảy ra chuyện, thì anh ta càng không biết ăn nói thế nào.

Suy nghĩ một lát, Bưu ca nói: "Thôi cứ đợi Cục trưởng đến rồi tính!

Để lại một người ở dưới này tôi cũng không yên tâm!

Thế này, ba cậu ở lại đây!

Một người canh giữ lối vào, hai người còn lại đi quanh quẩn gần đây xem sao!

Xem ngôi cổ mộ này có chỗ nào khác bị phá không, nếu có thì canh giữ!

Nếu không, thì để hai người canh giữ chỗ này, còn một người xuống dưới canh chừng ở phía dưới!

Mọi chuyện cứ đợi Cục trưởng đến rồi nói!

Còn về bốn người chúng ta, vẫn là nên xuống dưới đi!

Chiếc quan tài Phi Thiên kia, cũng phải xem chừng, không biết chừng lúc nào nó tự mình tan rã ra mất!" Tần Nhuyễn ba người nghe vậy đương nhiên không có ý kiến.

Lần này họ vốn là được mời đến.

Người ta bảo làm gì thì mình làm nấy là được.

Ngay lập tức, Bưu ca liền dẫn Tần Nhuyễn cùng hai người kia quay lại.

Chỉ để lại ba cảnh sát ở đây canh giữ.

Xuống núi đương nhiên dễ hơn lên núi.

Họ chỉ mất hơn mười phút đã xuống khỏi núi.

Thế nhưng còn chưa đến chỗ đông người, họ đã thấy đám đông vây quanh tụ lại với nhau.

Dường như chiếc quan tài kia có vấn đề gì đó.

Mà viên cảnh sát chịu trách nhiệm canh giữ ở đây cũng không đưa ra bất kỳ cảnh cáo nào, còn đứng lẫn trong đám đông, hình như cũng đang xem quan tài.

Mấy người thấy vậy trong lòng đều giật mình.

Rõ ràng chiếc quan tài này khi họ rời đi đã xảy ra vấn đề gì đó.

Nếu không mọi người đã không nhìn chằm chằm như vậy.

Quả nhiên, khi họ nhanh chóng đến nơi, lập tức họ nhìn thấy.

Chiếc quan tài Phi Thiên màu đỏ kia đã bị nứt vỡ.

Ván quan tài và những sợi dây bên trên đều vỡ vụn nằm khắp nơi.

Còn bên trong quan tài, ẩn hiện một thi thể khoác liệm phục màu đỏ.

Đáng tiếc là đầu thi thể vừa vặn bị ván quan tài đè lên, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ dung mạo!

Quan tài Phi Thiên nứt vỡ, thi thể bên trong cũng lộ ra.

Chỉ tiếc là mặt bị che khuất, tuy mọi người không thể nhìn rõ dung mạo thi thể, nhưng có một điều mà ai cũng thấy rõ.

Hơn nữa, đây là một kiến thức thông thường, chỉ cần là người có đầu ó óc bình thường đều sẽ nhận ra.

Đó là, thi thể này, dường như không hề mục nát.

Mọi người phân biệt được điều này qua các bộ phận khác của thi thể.

Thực ra rất đơn giản.

Thi thể, đặc biệt là loại cổ thi này, nếu thi thể đã mục nát, thì thực ra chỉ còn lại xương.

Mà xương thì không thể nâng đỡ liệm phục.

Nhưng lúc này họ có thể thấy rõ ràng, liệm phục trên thi thể này tuy không đến mức phồng căng, nhưng có thể nhìn thấy rõ đường nét cơ thể người.

Điều đó có nghĩa là, thi thể bên dưới liệm phục đủ sức nâng đỡ quần áo lên.

Vậy thì chắc chắn không thể hoàn toàn mục nát tiêu hủy.

"Ôi, tôi nghe một thầy âm dương nói, có nơi rất kỳ diệu, thi thể chôn vào đó sẽ không mục nát!" "Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, hình như gọi là đất dưỡng thi thì phải!" "Không thể nào, lẽ nào trên núi này cũng là một nơi dưỡng thi sao?" "Trời ạ, vậy tôi chết rồi phải dặn con trai chôn tôi ở đây mới được!" "Thôi đi ông, ông ở đây được dưỡng để làm gì?

Để khi nhớ con thì lại bò ra tìm con trai uống rượu à?" Những người dân vây quanh bàn tán xôn xao.

Tần Nhuyễn ba người, với tư cách là người trong nghề, đương nhiên cũng phát hiện ra vấn đề.

Nhưng họ hành động trực tiếp hơn.

Tần Nhuyễn liếc nhìn Bưu ca.

Bưu ca gật đầu, ra hiệu họ tự mình cẩn thận, rồi rút súng ra, đề phòng có tình huống bất ngờ xảy ra.

Chiếc quan tài đã như thế này, họ cũng không thể cứ mặc kệ được!

Hơn nữa, khi trời tối dần, một đám người vây quanh một thi thể cũng khá đáng sợ.

Bất kể thi thể này có mục nát hay không, ít nhất cũng phải xem xét tình hình trước, dù chỉ là tìm một tấm vải che lại cũng khiến người ta không còn cảm thấy ghê tởm như vậy.

Tần Nhuyễn ra hiệu cho Tống lão nhị.

Anh hiểu ý, lập tức cùng Đản Nhi mỗi người một bên, đi về phía quan tài.

Đản Nhi rút ra một cây gậy gỗ từ bên hông.

Cây gậy này rỗng ở giữa, gắn một cái móc sắt có thể co duỗi.

Cậu móc cái móc sắt vào một bên.

Sau đó, Tống lão nhị ở phía bên kia nhấc tấm ván quan tài đã nứt vỡ lên.

Bên Tống lão nhị thì xa thi thể hơn nên không cần quá cẩn thận như vậy.

Hai người vừa dùng sức, tấm ván quan tài đã được nhấc ngang lên.

Và khi hai người di chuyển tấm ván quan tài ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc nhìn thấy.

Bên trong quan tài quả nhiên nằm một thi thể.

Nhưng khi họ nhìn thấy khuôn mặt thi thể, lập tức tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì khuôn mặt thi thể đã biến thành màu đen, trông giống như

bị lửa lớn thiêu cháy.

Thậm chí bên trong miệng cũng đen kịt.

Phải biết rằng răng rất khó mục nát, nhưng họ lại không hề thấy răng trong miệng thi thể này.

Đản Nhi kinh hãi kêu lên: "Trời ơi, đây là một con quỷ đen sao, lúc sống bị rơi xuống hố than à?" "Miệng giữ chút đức đi, thi thể này e là có vấn đề thật!" Tống lão nhị nói.

Lúc này Tần Nhuyễn đã lấy ra chiếc kẹp, chuẩn bị tiến lên nghiên cứu.

Thi thể đã như thế này, rõ ràng thi biến là không mấy khả năng.

Chỉ là không biết có độc hay không.

Tống lão nhị vội lấy găng tay ra bảo Tần Nhuyễn đeo vào, đồng thời còn bảo cô dùng quần áo che mũi miệng, tránh việc đến quá gần mà gặp vấn đề.

Sau khi Tần Nhuyễn chuẩn bị xong, cô mới khom người xuống nghiên cứu tình hình thi thể.

Thế nhưng, khi chiếc kẹp của cô chạm vào da thi thể, lập tức cô lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tống lão nhị thấy vậy hỏi: "Sao thế?" Tần Nhuyễn vẫn còn hơi khó hiểu, cô cầm chiếc kẹp chọc vào thi thể hai cái.

Lập tức mọi người nghe thấy tiếng chiếc kẹp va vào vật thể rắn, phát ra âm thanh "bộp bộp bộp" trầm đục.

Thi thể này vậy mà lại cứng ngắc.

Đản Nhi kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp, cương thi thật à!

Chỉ là đang thi biến thôi sao!" Tần Nhuyễn nói: "Không phải!

Đây hình như không phải người!" Vừa nói cô vừa dùng chiếc kẹp cạo nhẹ trên bề mặt thi thể.

Rất nhanh, lớp màu đen kia bị cạo ra.

Và bên trong lại lộ ra một lớp màu giống như gỗ.

Tần Nhuyễn nhìn thấy thứ này, kinh ngạc kêu lên: "Đây căn bản không phải thi thể, đây là gỗ!" "Gỗ?" Mọi người nghe vậy đều ngớ người.

Thậm chí cả Tống lão nhị và Đản Nhi đứng bên cạnh cũng sững sờ.

"Không phải chị dâu, chị nói đây là gỗ sao?" "Gỗ thành tinh à?" "Gì mà gỗ thành tinh, đây chính là gỗ!" Tần Nhuyễn nói, ra hiệu cho Tống lão nhị giúp đỡ.

Hai người nhanh chóng cởi bỏ liệm phục trên thi thể.

Sau đó mọi người liền thấy, thi thể bên trong liệm phục quả nhiên đã biến thành màu đen.

Nhưng khi Tần Nhuyễn cạo lớp màu đen bên ngoài ra, mọi người liền thấy.

Lớp bên dưới lộ ra, quả nhiên vẫn là màu gỗ.

Tần Nhuyễn thấy vậy, liền đứng thẳng dậy nói: "Không cần nghiên cứu nữa, đây chính là gỗ!

Chương 290

Hơn nữa là gỗ cây dâu tằm phổ biến nhất trên núi gần đây!

Ngôi mộ Phi Thiên này quá kỳ lạ!" Tống lão nhị nghe xong cũng lộ vẻ khó hiểu.

Theo lời Tần Nhuyễn, trong chiếc quan tài này lại chôn cất một thi thể bằng gỗ.

Nhưng điều này không hợp lý.

Ai lại không có việc gì mà đi chôn cất một khúc gỗ chứ?

"Đây có phải là một loại phong tục không?" Bưu ca hỏi.

Anh ta cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Tần Nhuyễn nghe vậy lắc đầu: "Tuyệt đối không thể nào!

Anh nói đây là một loại tà thuật thì còn có khả năng!

Phong tục như thế này, tôi chưa từng nghe nói đến!

Tình hình bên trong ngôi cổ mộ này e rằng có chút đặc biệt!

Chỉ tiếc là chúng ta không thể vào xem!" Có một bí mật bày ra trước mặt, nhưng anh lại không có cách nào để xem.

Đây là điều đáng chết nhất!

Đặc biệt là bí mật này lại đúng chuyên môn của anh.

Nếu không phải chuyên môn, thì cũng thôi đi.

Nhưng đúng chuyên môn mà lại không thể đi tìm hiểu bí mật đó là gì, thì thật sự rất khó chịu!

"Vào trong thì thôi đi, bên trong nguy hiểm lắm!

Mấy vị vẫn nên lấy việc phối hợp công tác của tôi làm chính!" Bưu ca vội nói.

Tần Nhuyễn gật đầu biểu thị hiểu rõ.

Bên trong cổ mộ có bí mật gì, đằng nào thì sớm muộn cũng sẽ bị người khác biết khi cổ mộ xuất hiện.

Mặc dù lúc này trong lòng hiếu kỳ, nhưng họ vẫn có chút khả năng tự kiềm chế.

Trời càng lúc càng tối.

Số người vây xem không giảm mà còn tăng lên.

Chắc là nghe nói ở đây xuất hiện cổ mộ nên đến xem náo nhiệt.

Còn về Cục trưởng cảnh sát, chắc còn phải một lúc nữa mới đến được đây.

Ngay khi Bưu ca chuẩn bị khuyên nhủ những người dân vây xem về nhà đừng tụ tập ở đây nữa, đột nhiên trên núi truyền đến một tiếng súng.

Trong khe núi này, tiếng súng đó thực sự quá chói tai.

Gần như ngay lập tức nó đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Bưu ca nghe thấy âm thanh đó, rõ ràng nhận ra bên trong chắc chắn đã xảy ra vấn đề.

Anh ta liền hô lớn: "Các cậu ở yên đây, tôi lên xem sao!" Nói xong, anh ta liền tự mình chạy về phía núi.

Tống lão nhị thấy vậy vội nói: "Tôi cũng đi xem!" Đản Nhi đâu chịu bỏ lỡ cơ hội náo nhiệt này, lập tức nói: "Tôi cũng đi!" Vậy là cậu cũng đi theo.

Tần Nhuyễn thấy hai người họ đều đi, mình cũng vội vàng đi theo.

Cô không có ở đó, cô thực sự sợ hai người Tống lão nhị sẽ gây ra chuyện gì.

Những người dân xung quanh thấy vậy cũng muốn lên xem.

Nhưng lại bị viên cảnh sát ở lại ngăn cản.

Tuy nhiên, điều anh ta không nhìn thấy là.

Trong đám đông vây xem.

Vẫn có mấy người lén lút rút lui khỏi đám đông.

Sau đó đi về phía khu rừng bên cạnh.

Đó rõ ràng là hướng đi vòng qua nơi này.

Hướng tiếng súng truyền đến, rõ ràng là hướng lối vào mà họ đã tìm thấy trước đó.

Mấy người không ngừng nghỉ chạy lên, cũng mất đúng hai mươi phút.

Đây đã là tốc độ nhanh nhất của họ.

Sau khi lên đến nơi, họ liền thấy viên cảnh sát chịu trách nhiệm canh giữ ở khe nứt đang đầy mặt lo lắng nhìn vào bên trong khe nứt.

Thỉnh thoảng còn gọi người.

Thấy tình hình này, Tống lão nhị mấy người đã đoán ra, e rằng đã xảy ra chuyện.

Tình huống này, lẽ nào có người đã đi vào trong cổ mộ?

Nhưng Bưu ca không phải đã đặc biệt dặn dò, không cho ai vào sao?

Sao vẫn có người không nghe lời mà đi vào rồi?

“Chuyện gì vậy?” Bưu ca còn chưa đến, đã từ xa hô lớn.

Viên cảnh sát kia nghe thấy họ đến gần, vội vàng nói: "Đội trưởng, xảy ra chuyện rồi!

Hai người họ rơi vào trong!" "Rơi vào trong là sao?" Bưu ca vẫn còn hơi chưa hiểu ý đối phương.

Lối vào khe nứt cổ mộ kia là ở phía trên mà.

Đâu phải ở trên mặt đất, rơi vào trong là nghĩa gì?

Thực ra không chỉ Bưu ca, ngay cả Tống lão nhị mấy người cũng không hiểu ý của người này.

Rơi vào trong là sao?

Viên cảnh sát kia vừa nói vừa khoa tay múa chân, ấp úng mãi nửa buổi.

Mọi người lúc này mới hiểu ý anh ta.

Hóa ra, hai viên cảnh sát kia không phải rơi vào từ chỗ khe nứt này.

Họ đã đi quanh một vòng, hai người họ tiếp tục leo lên trên đỉnh đồi.

Họ leo lên trên một lúc, thấy không có khe nứt mới nào xuất hiện, liền chuẩn bị quay về.

Dù sao đây cũng không phải là nơi các nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp làm việc.

Ý là chỉ cần đi tuần tra một lượt là được rồi.

Ai lại đi kiểm tra tỉ mỉ cả ngọn đồi chứ.

Thế nhưng, đúng lúc họ xuống núi thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hai người hình như đã giẫm phải chỗ rỗng phía trên khe nứt, vậy

mà cùng lúc rơi vào trong.

Người đồng đội ở lại khe nứt nhìn thấy rõ ràng, vừa định lên giúp cứu người, đột nhiên lại nghe thấy tiếng kêu la từ bên trong khe nứt.

Hơn nữa nghe giọng nói, rõ ràng chính là hai người đồng đội kia.

Tức là, hai viên cảnh sát lên tuần tra kia, vậy mà lại rơi vào bên trong cổ mộ.

Khe nứt kia hiển nhiên cũng thông với cổ mộ.

Hơn nữa từ chỗ họ vừa đứng đến phía dưới, e rằng có độ cao chênh lệch cả chục mét.

Rơi từ khoảng cách này xuống, cho dù không chết thì e rằng cũng gãy xương rồi.

Viên cảnh sát kia còn hô vọng vào bên trong, vậy mà thật sự nhận được hồi âm, bảo anh ta nhanh chóng vào cứu người!

Nói đến đây, Bưu ca cũng sốt ruột, chạy đến chỗ khe nứt hỏi vào bên trong: "Hai cậu tình hình thế nào rồi?" Vài giây sau, bên trong thật sự có người hô lên: "Đội trưởng!

Cứu mạng!

Chỗ này chẳng nhìn thấy gì cả, chân tôi hình như bị gãy rồi!" Bưu ca nghe thấy tiếng kêu cứu của anh em mình, lập tức định xông vào.

Tống lão nhị thấy vậy vội nói: "Bên trong này là cổ mộ đấy!

Cứ thế này vào thật sự không sao chứ?" Bưu ca nói: "Giờ ai còn lo được mấy chuyện đó, cứu người trước đã!

Các cậu đi cùng tôi!" Bưu ca vẫn không đến mức xông thẳng vào một mình.

Hơn nữa Tống lão nhị nói đây là cổ mộ, anh ta vẫn muốn họ đi

cùng.

Lúc này đang vội cứu người, Tống lão nhị đương nhiên cũng không nói nhiều.

Ba người thu dọn trang bị một chút, lập tức chuẩn bị đi vào.

Trước khi vào, Bưu ca nói với người đồng đội đang canh giữ ở đây: “Cậu xuống đi, Cục trưởng chắc sắp đến rồi!

Cậu kể cho ông ấy tình hình ở đây, bảo họ đợi chúng ta ở đây!

Nếu hai tiếng nữa chúng ta chưa ra, thì không cần đợi nữa!” “Đội trưởng!” Người đồng đội nghe vậy mắt cũng đỏ hoe.

Chương 291

Tống lão nhị ba người nhìn thấy không khỏi cảm khái trong lòng.

Bưu ca người này thật sự rất trọng anh em.

Rõ ràng biết vào trong rất nguy hiểm, nhưng vẫn sẵn lòng mạo hiểm thử một phen.

Người đó rất nhanh đã rời đi.

Tống lão nhị bốn người cũng không chậm trễ, thu dọn đồ đạc xong.

Ngay lập tức, do Tống lão nhị dẫn đầu, cả đoàn chui vào bên trong khe nứt.

Khe nứt này rất lớn, đi lại cũng không khó.

Điều duy nhất tốn thời gian là phải leo lên cái lỗ thủng trên đỉnh đầu.

May mắn là họ đều có kinh nghiệm, lần này đến cũng mang theo trang bị.

Ngay lập tức, Tống lão nhị cố định sợi dây vào móc thép.

Rồi ném lên trên, chờ khi móc đã cố định chắc chắn.

Anh liền là người đầu tiên leo lên.

Vừa chui ra khỏi lỗ thủng, Tống lão nhị liền xem xét tình hình xung quanh.

Quả nhiên anh phát hiện, nơi này đúng là một mộ thất.

Nhưng nó trông rất trống trải, anh phát hiện ở đây vậy mà không hề có chút đồ tùy táng nào.

Thậm chí vì quan tài cũng đã rơi ra ngoài, khiến mộ thất này trở nên trống rỗng.

Anh vội vàng cố định sợi dây vào người mình, sau đó kéo Tần Nhuyễn ba người cũng lên.

Bưu ca dù sao cũng là lần đầu tiên vào nơi như thế này.

Vừa lên đến nơi, khí thế hùng hồn ban nãy ở bên ngoài đã bị gió lạnh thổi bay chỉ còn ba bốn phần.

Anh ta vội thúc giục: "Chúng ta vẫn nên đi cứu người trước đã!

Đừng nán lại chỗ này lâu!" Tống lão nhị gật đầu, Tần Nhuyễn chỉ liếc qua tình hình ở đây.

Sau đó cô cũng nhíu mày.

Rõ ràng cũng phát hiện ra mộ thất này vậy mà không hề có đồ tùy táng!

Phải biết rằng, mộ thất chính là mộ thất.

Cho dù chỉ là nhĩ thất, cũng không thể không đặt một chút đồ tùy táng nào chứ!

Dù sao đây cũng là mộ Phi Thiên thời Đường, mộ của vương công quý tộc, tổng không đến nỗi không có chút đồ vật nào chứ!

Nhưng ở đây thực sự chẳng có gì cả.

Nhưng lúc này họ đang vội cứu người, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Ngay lập tức mấy người liền phân biệt phương hướng một chút, phát hiện ở phía gần bên trong có một cánh cửa đá hình vòm.

Liền chạy nhanh đến.

Vừa bước ra khỏi cửa đá, họ đã thấy một hành lang.

Bên trái hành lang có thể thấy một kiến trúc giống như tế đàn.

Còn bên phải thì hành lang tiếp tục kéo dài về phía trước, dường như phía trước còn có một khúc cua.

Lúc này họ có thể nghe thấy tiếng kêu rên không ngừng của hai người anh em kia.

Xem ra ngã không nhẹ.

Tần Nhuyễn chỉ về bên phải nói: "Đi bên này!

Tế đàn bên kia chắc là dùng để tế lễ trời đất khi nhập liệm!

Cũng có nghĩa là, đó là lối vào!

Họ chắc đã rơi vào bên trong đó!" Mấy người lập tức đi sâu vào hành lang bên phải.

Dọc đường, họ còn thấy hai ba lối vào nhĩ thất, được mở ở hai bên hành lang.

Đi qua một cái, Tống lão nhị theo thói quen chiếu đèn vào xem tình hình bên trong.

Anh phát hiện, bên trong những nhĩ thất này quả nhiên đều đặt một chiếc quan tài Phi Thiên màu đỏ, giống hệt chiếc đã rơi ra ngoài.

Nhưng những chiếc quan tài này rõ ràng đều được bảo quản rất nguyên vẹn.

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy kỳ lạ là, bên trong những nhĩ thất này, vậy mà kỳ lạ thay đều không hề đặt bất kỳ đồ tùy táng nào.

Từng nhĩ thất một, sạch sẽ như những căn phòng vừa mới được sửa sang xong.

Ngoài quan tài ra, chẳng có cái quái gì cả.

Chỉ là lúc này anh cũng không có tâm trạng để quan tâm đến

chuyện này nữa.

Mấy người chạy theo hướng tiếng kêu truyền đến.

Rất nhanh họ đã thấy phía trước hành lang quả nhiên xuất hiện một khúc cua.

Tống lão nhị vừa rẽ qua khúc cua, liền nghe rõ tiếng rên rỉ.

Anh vội hỏi: "Thế nào rồi?" Đối phương nghe thấy họ đi vào, tỏ ra rất kích động.

Vội vàng đáp: "Đội trưởng, ở đây, tôi ở đây!" Bưu ca nghe thấy lời anh em mình, lập tức định đi tới.

Nhưng đúng lúc này, Tần Nhuyễn lại ngăn họ lại.

"Khoan đã!

Các anh nhìn xem đây là gì?" Mọi người nhìn theo ánh mắt của Tần Nhuyễn.

Chỉ thấy sau khúc cua hành lang, trên đỉnh đầu vậy mà treo một cánh cửa sập đầu hổ.

Cánh cửa sập đầu hổ này chỉ lộ ra phần đầu hổ.

Trông như một tảng đá nằm ngang treo trên đỉnh đầu.

Nhưng người trong nghề vừa nhìn là biết ngay.

Đây là cửa sập đầu hổ.

Một khi vô ý chạm vào cơ quan ở đây, cửa sập đầu hổ sẽ rơi xuống, phong tỏa hoàn toàn lối đi.

Trừ khi tìm thấy cơ quan ở đây, mới có thể mở nó ra.

Nếu không, cánh cửa sập đầu hổ này chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá.

Tống lão nhị nhìn thấy thứ này, không khỏi giật mình thon thót,

nói: “Quá vội cứu người, vậy mà lại bỏ qua cái này!

Các anh đợi chút, tôi đi tìm cơ quan!” Vừa nói Tống lão nhị vừa bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Loại cơ quan cửa sập đầu hổ này, thông thường sẽ được đặt ở trên mặt đất.

Nhưng Tống lão nhị kiểm tra một lúc liền phát hiện, cơ quan ở đây e rằng không phải như vậy.

Bởi vì cơ quan cửa sập đầu hổ không thể làm quá tinh xảo, nên mặt đất thường sẽ dùng những viên gạch vuông lớn hoặc gạch dài để trang trí.

Nhưng mặt đất ở đây lại dùng toàn gạch xanh nhỏ.

Với thiết kế như vậy, cơ quan khó có thể giấu dưới mặt đất.

Tống lão nhị chiếu đèn vào một bên tường.

Rất nhanh liền thấy, ở phía trước khoảng năm mét.

Trên tường quả nhiên có ba dấu vết.

Trong đó hai cái là hai lỗ hõm.

Còn một cái duy nhất là một vật nhô ra trông giống như một tảng đá.

Nhìn thấy cái này, Tống lão nhị lập tức cười nói: “Đây là một cửa sập hai chiều!

Bên ngoài chắc chắn cũng có!” Vừa nói anh vừa chiếu đèn vào bức tường bên cạnh mọi người.

Quả nhiên rất nhanh liền phát hiện trên một bên tường, thật sự có ba chỗ lõm.

Bưu ca khó hiểu hỏi: “Cái này là ý gì vậy?” Tống lão nhị cười nói:

“Chúng ta vừa đi vừa nói!” Vừa nói anh vừa bước về phía trước, quả nhiên đi qua không hề kích hoạt cơ quan.

Cửa sập đầu hổ cũng không có dấu hiệu rơi xuống.

Hóa ra, cái gọi là cửa sập hai chiều này, chính là có thể điều khiển cả bên trong lẫn bên ngoài.

Hơi giống với công tắc đèn điều khiển kép trong nhà hiện đại.

Anh ở cửa có thể điều khiển đèn hành lang, ở cửa phòng ngủ cũng có thể điều khiển.

Ba lỗ hõm trên tường này, trước đây chắc chắn đều có những viên đá nhô ra.

Đó là một lớp đá rất mỏng.

Chương 292

Một khi phá vỡ nó, cửa sập đầu hổ sẽ thay đổi.

Ví dụ như hiện tại cửa sập đầu hổ đang ở trên đỉnh đầu.

Một khi đập vỡ một cơ quan, cửa sập đầu hổ sẽ rơi xuống.

Anh chỉ cần đập vỡ một cái nữa, cửa sập đầu hổ sẽ lại nâng lên.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Mà ở đây bên ngoài có ba cái, bên trong có ba cái.

Điều này có nghĩa là ban đầu cửa sập đầu hổ chắc chắn đang ở trạng thái đóng.

Như vậy sau khi tiêu hao năm cái, mới xuất hiện tình huống mở ra.

Mà ba cơ quan bên trong còn lại một cái chưa sử dụng.

Điều này cũng có nghĩa là một khi cái này bị phá vỡ, thì cửa sập đầu hổ sẽ hoàn toàn phong tỏa nơi đây.

Đây là một loại cơ quan bảo hiểm.

Ví dụ như khi xây dựng cổ mộ, một khi cửa sập đầu hổ vô tình đóng lại, họ cũng có thể lợi dụng cơ quan này để mở nó ra, cứu người bên trong ra.

Và sau khi cổ mộ hoàn thành thi công, họ sẽ phá hủy tất cả những cái này.

Sau đó để cửa sập đầu hổ hoàn toàn phong tỏa nơi đây.

Còn về lý do tại sao những người xây dựng cổ mộ ban đầu lại để lại một cái không phá hủy, điều đó thì không ai biết.

Dù sao họ cũng không phải là người xây dựng nơi này, làm sao

biết được những người đó đang nghĩ gì trong lòng.

“Mọi người tuyệt đối đừng chạm vào cơ quan này!

Một khi chạm vào, chúng ta e rằng sẽ bị mắc kẹt ở đây!

Cửa sập đầu hổ này, chỉ có thể dùng thuốc nổ mới phá được!” Khi đi ngang qua cơ quan này, Tống lão nhị đặc biệt dặn dò.

Mọi người nghe vậy vội vàng gật đầu.

Sau đó cả đoàn người mới nhanh chóng đi qua đây.

Và khi họ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ liền phát hiện.

Hành lang đến đây, vậy mà biến thành một đường hầm được đào bằng sức người.

Đường hầm này rõ ràng thô ráp hơn nhiều so với công nghệ xây dựng bên ngoài.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy một số tảng đá nhô ra.

Và sau khi họ đi vòng qua một tảng đá, quả nhiên liền thấy một luồng ánh sáng yếu ớt chiếu từ phía trên xuống.

Đó là ánh sáng ban ngày từ bên ngoài.

Chỉ tiếc là lúc này đã trở nên rất tối.

Rõ ràng bên ngoài trời cũng sắp tối rồi.

Và ở không xa, họ quả nhiên thấy hai người.

Chính là hai viên cảnh sát trong đội của Bưu ca.

Chỉ là một trong số đó đã nằm trên mặt đất bất động.

Tống lão nhị liếc nhìn một cái trong lòng liền giật thót.

Đầu của người này hình như đập vào vách đá, đã chết rồi.

Còn người kia may mắn hơn một chút.

Xem tình hình thì chỉ bị gãy một chân.

Anh ta nhìn thấy Tống lão nhị mấy người đến, kích động đến mức suýt khóc.

Bưu ca vội chạy tới, vừa kiểm tra tình hình hai người, cũng không kìm được mà đỏ mắt.

"Sao lại không cẩn thận thế!" "Đội trưởng, lão Tam cậu ấy…" Người anh em còn sống kia đã không thể nói tiếp được nữa.

"Lão Tam đã hy sinh trong khi làm nhiệm vụ, sau khi về tôi sẽ thỉnh cầu cấp trên cấp cho cậu ấy chế độ đãi ngộ xứng đáng!

Cậu cảm thấy thế nào?

Vẫn có thể cử động được không?" Người đó lắc đầu.

Tống lão nhị thấy vậy ra hiệu cho Đản Nhi.

Đản Nhi gật đầu, lập tức rút cây gậy gỗ ra nói: "Các anh đợi chút nữa hãng nói nhiều, chỗ này không thể nán lại lâu!

Băng bó đơn giản cho cậu ấy xong chúng ta phải ra ngoài ngay!" Bưu ca nghe vậy vội gật đầu.

Anh ta cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện như thế này, kinh nghiệm rõ ràng còn kém xa Tống lão nhị và đồng đội.

Nơi này rất rõ ràng không phải là chỗ để nói chuyện, có gì đợi ra ngoài rồi nói cũng không muộn.

Tần Nhuyễn tiến lên giúp đỡ.

Ba người giúp người anh em kia băng bó đơn giản cho chân.

Còn Tống lão nhị thì cởi chiếc áo khoác của mình ra, sau đó bọc cho người anh em đã hy sinh.

Lát nữa vận chuyển anh ta ra ngoài cũng tiện hơn.

Làm xong những việc này, Tống lão nhị lại ngẩng đầu nhìn cái lỗ hổng phía trên.

Ánh sáng đã hoàn toàn biến mất, rõ ràng bên ngoài trời đã tối.

Trời trong núi vốn tối sớm.

Lúc này không có ánh sáng chiếu vào cũng là chuyện bình thường.

Đản Nhi cùng hai người kia mất hơn mười phút.

Sau khi băng bó xong cho chân người anh em đó, liền do Đản Nhi cõng anh ta, Tống lão nhị tiếp tục đi đầu.

Mọi người bắt đầu quay trở lại.

Theo lộ trình lúc họ đến mà suy đoán.

Quay về nhiều nhất cũng chỉ mất mười phút.

Đến được bên ngoài, là có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, họ vừa chạy chưa đầy ba phút.

Đột nhiên liền thấy, phía trước hành lang vậy mà bị chặn lại.

Cánh cửa sập đầu hổ kia không biết từ lúc nào, vậy mà tự mình rơi xuống.

Nhìn thấy tình huống này, Tần Nhuyễn mấy người đều không khỏi nhìn về phía Tống lão nhị.

Dường như đang hỏi: "Anh không phải nói, chỉ cần không chạm vào cơ quan, thứ này sẽ không rơi xuống sao?" Tống lão nhị cũng mù tịt.

Anh tuyệt đối không thể phán đoán sai được, điều này có ghi chép trong sách tổ truyền của gia đình anh mà!

Đang nghĩ, họ vội vàng đi xem cơ quan trên bức tường.

Vừa nhìn, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Chỉ thấy trên bức tường ban đầu còn lại một cơ quan, vậy mà không biết từ lúc nào đã bị phá hỏng.

Trên mặt đất thậm chí còn có thể nhìn thấy những mảnh đá vỡ vương vãi.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Tống lão nhị cũng đều ngơ ngác.

Rõ ràng không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Ai trong số các cậu đã chạm vào cái này?" Tống lão nhị hỏi.

Tần Nhuyễn mấy người nghe vậy đều lắc đầu.

"Chúng tôi đều không chạm vào mà, anh đã dặn dò kỹ như vậy, ai lại rảnh rỗi đi chạm vào cái này chứ!" "Đúng vậy, hơn nữa vừa nãy tôi là người đi cuối cùng, lúc tôi đi qua thứ này vẫn còn nguyên vẹn mà!" "Lẽ nào là do niên đại quá lâu, người đi qua gió thổi một cái là vỡ ra à?" Đản Nhi cũng nói.

Tống lão nhị nghe vậy lại nhặt lên một mảnh vỡ.

Dùng chút sức lực mới bẻ gãy được mảnh vỡ đó.

"Thứ này không có chút sức lực là không thể phá vỡ được!" "Vậy thì đúng là gặp ma rồi!" Đản Nhi nghe xong cũng lo lắng.

"Chúng ta đều không chạm vào, sao thứ này lại tự vỡ được?" Tần Nhuyễn hỏi.

Bưu ca lúc này có chút căng thẳng: "Tổng không phải là… là ma làm đó chứ!

Vì chúng ta tự ý xông vào lăng mộ của người ta sao?" Đản Nhi nghe vậy chửi: "Xì, cho dù là ma, lẽ nào còn là ma gỗ à!

Ở đây chôn toàn gỗ mục, lẽ nào là gỗ thành tinh rồi!

Tôi thấy chắc chắn là chúng ta xui xẻo!

Giờ thì hay rồi, cửa sập đầu hổ dày như vậy, chắc chắn không ra ngoài được nữa!

Chương 293

Tôi nói Bưu ca, cục cảnh sát của các anh cũng không trang bị bộ đàm à!

Cửa đá dày thế này, chúng ta có la hét ở bên trong, họ có nghe thấy không?" Tống lão nhị nghe vậy tiến lên xem xét xung quanh cửa sập đầu hổ.

Nó khít chặt với bức tường xung quanh, đến mức muốn nhét một cây kim vào cũng khó.

Còn về độ dày, anh vỗ vỗ, chỉ thấy lòng bàn tay đau rát.

"Độ dày này, anh có hát một vở kịch ở đây thì bên ngoài e rằng cũng không nghe thấy!

Hơn nữa, họ cũng chưa chắc đã vào, nếu không vào thì anh nói chuyện với ai!" Đản Nhi nghe vậy bất lực nói: "Vậy xem ra, chỉ có thể leo lên từ chỗ họ đã rơi xuống!

Chỗ đó có một lỗ hổng, chúng ta có thể men theo đó mà leo ra ngoài!" "Đúng!

Chúng ta đi thôi!" Bưu ca cũng đồng tình.

Anh ta thật sự không muốn ở lại đây thêm nữa.

Tống lão nhị gật đầu.

Chỉ là như vậy, khi họ ra ngoài sẽ phải tìm cách mang theo thi thể người anh em kia.

Ban đầu họ định ra ngoài trước, đưa người anh em bị thương đi điều trị.

Sau đó nhờ người của Cục trưởng đến vận chuyển thi thể người

anh em đã chết ra ngoài.

Nhưng bây giờ cửa đá đã phong tỏa lối vào, nếu họ muốn leo ra từ phía trên, thì phải mang theo anh ta.

Nếu không đợi sau này nhân viên khảo cổ đến mở cửa đá, thi thể người anh em kia e rằng sẽ mục nát hết.

Gia đình người ta mà biết chuyện này, chẳng phải sẽ đến cục cảnh sát làm ầm ĩ sao.

Tuy nhiên, trong tình huống hiện tại, có đường ra còn hơn là không có!

Mấy người lập tức quay trở lại.

Thế nhưng, vừa quay về, họ đột nhiên kinh hãi phát hiện.

Thi thể của người anh em ban đầu nằm trên mặt đất, được phủ áo của Tống lão nhị, vậy mà biến mất rồi!

Thậm chí cả áo của Tống lão nhị cũng không thấy đâu.

Nhìn thấy cảnh này, da đầu mấy người lập tức tê dại.

Đản Nhi nói: "Các anh vừa nãy thật sự kiểm tra kỹ rồi sao?" "Người anh em kia sao lại biến mất rồi!" "Tôi chắc chắn anh ta thật sự đã chết!" Tống lão nhị cũng nghiến răng nói.

Bưu ca và người anh em bị gãy chân kia nghe đến đây, đều không khỏi nuốt nước bọt.

Hai người đã sợ đến mức không biết nên nói gì nữa.

Đường đến bị phong tỏa một cách khó hiểu, cơ quan cũng không biết ai đã kích hoạt.

Mà bây giờ, thi thể kia cũng biến mất một cách khó hiểu.

Chuyện này thực sự quá quỷ dị.

Anh nói anh ta chưa chết, nhưng tại sao anh ta không hội hợp với mọi người?

Lẽ nào có người khác đã kéo thi thể anh ta đi?

Nhưng đây là cổ mộ mà, ngoài họ ra, lẽ nào còn có người khác ở đây?

Vậy thì e rằng kẻ đến không phải là người, mà phải là quỷ rồi!

"Cô… cô Tần, các cô làm đồ cổ, có bùa hộ thân không?

Cô bán cho tôi hai cái đi!" Dù Bưu ca vóc dáng to lớn, lúc này cũng có chút sợ hãi.

Dù sao đối mặt với kẻ ác, có thể nhìn thấy, sờ được thì anh ta không sợ.

Nhưng những thứ quỷ thần này thì thực sự… "Tôi chưa bao giờ tin những thứ đó, hơn nữa tôi cũng chưa từng thấy ma!

Cái này chắc chắn có nguyên nhân, ví dụ như chúng ta chưa hoàn toàn hiểu rõ cơ quan ở đây!" Tần Nhuyễn nói.

Cô là một người không tin vào ma quỷ, nhưng cô sợ thi thể.

Vì vậy cô không đồng tình với lời của Bưu ca.

Tống lão nhị nói: "Thôi đừng quản nhiều như vậy nữa, chỗ này quá quỷ dị rồi!

Thi thể của người anh em kia mất rồi, cũng đỡ phiền chúng ta!

Đản Nhi, cậu theo tôi lên đó!" "Vâng!" Đản Nhi nghe vậy vội lấy dây thừng ra.

Đồng thời giao người anh em bị gãy chân cho Bưu ca và Tần Nhuyễn chăm sóc.

Hai người đeo dây thừng, lập tức bắt đầu leo lên.

Chỗ này có một vách đá nhô ra, tuy dốc đứng.

Nhưng đối với hai người chuyên trộm mộ quanh năm như họ mà nói, vẫn có thể leo lên rất dễ dàng.

Chỉ là không biết tình hình trên đó thế nào.

Ban đầu hai người đầy tự tin.

Thế nhưng, khi họ chạm đến đỉnh vách đá.

Rất nhanh hai người đều ngớ ngẩn.

Vừa lên đến nơi họ mới phát hiện, vách đá nhô ra này vậy mà chỉ chiếm một nửa không gian.

Tức là, vách đá nhô ra này căn bản không chạm tới lỗ thủng trên đỉnh đầu.

Khoảng cách ít nhất vẫn còn phải tám chín mét nữa.

Muốn leo thẳng lên đó rõ ràng là không thể.

Tống lão nhị thấy vậy chỉ có thể rút móc thép ra, chuẩn bị như lúc vừa vào.

Lợi dụng móc thép để leo lên.

Thế nhưng, khi anh cố gắng ném móc thép lên.

Rất nhanh anh liền phát hiện, điều này căn bản không thể.

Bởi vì chỉ riêng khoảng cách đã rất khó ném tới.

Gần mười mét.

Đây là độ cao mà sức người rất khó đạt tới.

Mười mét là khái niệm gì, gần bằng chiều cao ba tầng lầu.

Ngay cả Tống lão nhị có để Đản Nhi, một tuyển thủ thể lực, ném đi chăng nữa.

Cũng chỉ miễn cưỡng đủ tới lối ra.

Đản Nhi đã ném hơn mười lần.

Cuối cùng có một lần ném được ra ngoài.

Nhưng khi cậu vừa dùng sức.

Lập tức vòm trần phía trên lại sập xuống một mảng.

May mắn là họ phản ứng nhanh, nên mới không bị đè trúng.

Tần Nhuyễn và những người khác ở dưới cũng đã tránh đi trước.

Nếu không mảnh vụn này rơi xuống, e rằng họ cũng phải bỏ mạng ở đây.

Tống lão nhị dùng đèn pin chiếu kỹ lên phía trên.

Rất nhanh liền phát hiện, muốn ra khỏi đây là căn bản không thể.

Trên đỉnh đầu toàn là những tảng đá rỗng.

Chỉ cần dùng sức chắc chắn sẽ sập xuống.

Mà họ lại đông người như vậy, còn có một người bị thương.

Muốn leo ra khỏi đây, trừ khi họ có thể mọc cánh.

"Đáng tiếc, cũng không mang theo pháo sáng!" Đản Nhi bất lực nói.

Pháo sáng loại đồ vật này vào thời đó cực kỳ quý giá.

Chỉ có những kẻ liều mạng như Hàn Phi, lấy trộm mộ làm kế sinh nhai mới dám mua.

Những người như họ làm sao dám mua thứ này.

Hơn nữa cũng không có tiền mua.

Tống lão nhị bất lực thở dài một tiếng, vừa định gọi Đản Nhi xuống để nghĩ cách khác.

Đột nhiên Đản Nhi lại kinh ngạc kêu lên: “Ây, chết tiệt!

Anh Hai, ở đây có một con đường!” Vừa nói Đản Nhi vừa nhảy một cái, từ vách đá nhảy sang một bên.

Chương 294

Tống lão nhị nhìn theo ánh mắt đó.

Lập tức cũng phát hiện, phía trên cùng của vách đá nhô ra này.

Vậy mà thật sự có một con đường.

Con đường này được mở ở đỉnh vách đá, dính sát vào bức tường.

Hơn nữa chỉ rộng nửa mét.

Nếu không phải leo lên đỉnh vách đá, thật sự sẽ không nhìn thấy sự tồn tại của con đường này.

Dù sao nó quá hẹp, ai có thể nghĩ ở đây vậy mà còn ẩn giấu một con đường chứ?

Tống lão nhị cũng nhảy theo lên.

Nhưng vừa lên đến nơi, anh liền thấy đèn pin trong tay Đản Nhi chiếu về phía trước.

Trên mặt đất phía trước con đường nhỏ ẩn mình giữa không trung này.

Vậy mà nằm một người!

Tống lão nhị cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Nhưng khi anh và Đản Nhi từ từ đến gần.

Sau đó họ liền nhìn thấy.

Người đó không phải ai khác, rõ ràng chính là thi thể của người anh em cảnh sát vừa mất tích.

Đản Nhi quay đầu hỏi: "Anh Hai, anh ta sao lại ở đây?

Chúng ta từ dưới lên còn vất vả thế này, anh ta là bay lên sao?"

Tống lão nhị nghe vậy nhìn vào vách đá bên cạnh thi thể.

Phát hiện trên vách đá bên cạnh dính rất nhiều vết máu.

Rõ ràng anh ta thật sự đã tự leo lên từ phía dưới.

"Không biết, nhưng anh ta chắc chắn đã chết rồi!

Không thể tự mình leo lên được!

Đi kiểm tra xem!" Đản Nhi nghe vậy gật đầu.

Ngay lập tức hai người đều rút dao găm trên đùi ra, từ từ đi về phía thi thể.

Tống lão nhị nhìn thấy, áo của mình vẫn còn phủ trên thi thể đó.

Không nhìn rõ khuôn mặt của người đó thế nào.

Nhưng dáng vẻ người đó nằm, hoàn toàn khác so với lúc ở phía dưới.

Hai người đến gần, Tống lão nhị liền ra hiệu cho Đản Nhi động thủ.

Đản Nhi gan lớn, một tay liền kéo chiếc áo ra.

Lập tức lộ ra khuôn mặt chết không nhắm mắt của người anh em kia.

Nhưng ngoài những thứ đó ra thì thực sự không có gì kỳ lạ.

Tống lão nhị đích thân đến, cùng Đản Nhi.

Sờ khắp người thi thể đó một lượt.

Phát hiện ngoài ra trên người anh ta thật sự không có bất kỳ điều bất thường nào khác.

Gần như giống hệt lúc vừa mới chết.

Thế nhưng đúng lúc anh đang nghi hoặc.

Đột nhiên Đản Nhi bên cạnh kinh ngạc kêu lên: “Không đúng!

Không đúng rồi anh Hai, khẩu súng trên người gã này đâu?

Khẩu súng trên người anh ta biến mất rồi!” Tống lão nhị nghe vậy giật mình.

Anh nhớ Bưu ca từng nói, khẩu súng này không cần mang ra ngoài!

Bởi vì những khẩu súng này đều chứa đạn cao su, tức là đạn giả!

Các cảnh sát của họ không gặp phải vụ án lớn thì sẽ không dùng đạn thật.

Hơn nữa người anh em này đã chết, tốt nhất là không nên động vào khẩu súng.

Ở đây cũng không có người ngoài, không sợ súng bị trộm, đợi người anh em phía sau vào sẽ thu dọn thi thể theo quy trình!

Vì vậy họ đã không động vào!

Nhưng khẩu súng lẽ ra phải giắt ở thắt lưng người này, lúc này thật sự đã biến mất rồi!

Tống lão nhị chửi thề một tiếng: “Mẹ kiếp, quỷ ở đây còn thích chơi súng nữa à!

Tôi thấy tám phần không phải quỷ, nói không chừng là con vật sống gì đó, thấy súng lạ liền lấy đi chơi!

Chúng ta nhanh xuống dưới đi, chỗ này có thứ quái quỷ còn sống!

Phải cẩn thận một chút!” Hai người lập tức leo xuống từ vách đá.

Còn về thi thể người anh em kia, họ cũng không quản nữa.

Dù sao nếu muốn vận chuyển từ trên xuống, nếu quá trình thuận lợi thì không sao.

Nếu không thuận lợi, lại bị ngã thành thịt nát thì họ không đành lòng.

Người ta đã chết rồi, còn hành hạ người ta như vậy, thực sự không thích hợp.

Hai người vội vàng, hoảng hốt xuống dưới, lập tức kể lại tình hình phía trên một chút.

Khi Tần Nhuyễn và ba người Bưu ca nghe thấy tình hình phía trên, đều kinh ngạc.

Nhưng sau đó họ cũng phản ứng lại.

"Vậy ý anh là, chúng ta không ra ngoài được nữa sao?" Bưu ca nghe xong lập tức ngồi phịch xuống đất.

"Tôi đã nói rồi, cổ mộ này không phải là nơi người thường có thể vào!

Giờ thì hay rồi, tất cả đều bị chôn vùi vào trong hết rồi!" Đản Nhi thấy vậy bất mãn nói: "Mới đến đâu mà anh đã thế này rồi?

Lúc mới vào, cái khí thế không sợ chết của anh đâu rồi?" Bưu ca sững sờ, dường như cũng cảm thấy biểu hiện của mình có chút quá yếu đuối.

Nhớ lại lúc nãy mình còn hùng hồn tráng chí muốn vào cứu người.

So với dáng vẻ hiện tại, thật sự có sự đối lập quá lớn.

Anh ta vội ho khan hai tiếng nói: "Tôi đây không phải là lo lắng cho chúng ta sao!

Hơn nữa, chân người anh em này vẫn còn như vậy, tôi sợ anh ta xuống dưới sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Đản Nhi cũng lười bóc mẽ anh ta, quay đầu nhìn Tống lão nhị nói: "Anh Hai, bây giờ phải làm sao?

Hay là chúng ta cứ vào xem thử?

Biết đâu bên trong sẽ có lối ra thì sao?" Tống lão nhị nghe vậy quay người chiếu đèn vào sâu trong hành lang.

Hành lang này thuộc dạng bán nhân tạo, bán tự nhiên hình thành.

Một bên là dấu vết đào bới của con người, một bên là vách núi thật.

Xem ra nơi này trước đây vốn có một khe nứt trong núi.

Những người xây dựng nơi này đã mở rộng khe nứt đó để tạo thành hành lang này.

Tần Nhuyễn có chút lo lắng nói: "Hay là thôi đi, ngôi cổ mộ này khắp nơi đều toát ra vẻ tà dị!

Cơ quan tự mình đóng lại, thi thể cũng bị di chuyển một cách khó hiểu!

Chúng ta mạo hiểm đi vào, e rằng tình cảnh sẽ càng nguy hiểm hơn!

Quan trọng nhất là, chúng ta còn có một người bị thương, nếu thật sự gặp phải rắc rối, e rằng muốn chạy cũng khó…" Tống lão nhị cảm thấy Tần Nhuyễn nói có lý.

Ở lại đây, ít nhất vẫn còn một lối đi thông ra bên ngoài.

Tuy rằng lối đi đó mọi người đều không leo lên được.

Nhưng ít nhất vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Vạn nhất người của Bưu ca quay lại mà không tìm thấy họ, có người lại leo lên đó phát hiện ra cái lỗ thủng này thì sao?

Khả năng này vẫn có.

Chỉ là hơi quá phụ thuộc vào vận may rồi.

Đản Nhi không muốn đặt hy vọng vào người khác.

Đặc biệt là cách mà còn phải dựa vào may mắn mới có thể sống sót ra ngoài như thế này.

“Tôi nói, chúng ta trong tay không có chút lương khô nào!

Nếu cứ dây dưa thế này, đừng nói hai ngày, trưa mai chúng ta đã không còn bao nhiêu sức lực nữa rồi!

May mắn là chúng ta đều là những… những người yêu thích đồ cổ có ‘đạo hạnh’ khá cao!

Chương 295

Từ trong ngôi cổ mộ lớn thế này, tìm một con đường khác, chẳng phải tốt hơn là cứ ở đây trông chờ vào vận may sao?

Hơn nữa biết đâu, chưa đến trưa mai, sáng mai chúng ta có thể đã đón ánh bình minh rời khỏi đây rồi!" Bưu ca thấy Đản Nhi nói nhẹ nhàng như vậy, còn tưởng con đường này thật sự dễ tìm đến thế.

Anh ta vậy mà cũng có chút động lòng.

Tần Nhuyễn hiện tại chỉ có thể nhìn về phía Tống lão nhị.

Rõ ràng chuyện này, vẫn phải là anh quyết định.

Tống lão nhị thấy vậy trầm tư một lát, sau đó mới nói: "Hay là cứ vào xem thử!

Chúng ta hiện tại không chỉ đối mặt với vấn đề thiếu lương thực!

Quan trọng nhất là, ở đây hình như còn có những sinh vật sống khác!

Nếu là mãnh thú lớn, đợi đến khi chúng ta không còn sức lực!

Thì chỉ còn lại số phận bị xẻ thịt thôi!" Tần Nhuyễn thấy ngay cả Tống lão nhị cũng nói như vậy, liền không nói gì thêm nữa.

Dù sao về kinh nghiệm xuống mộ, cô vẫn rất tin tưởng Tống lão nhị.

Mấy người đã quyết định.

Ngay lập tức không chậm trễ nữa, vẫn là Đản Nhi cõng người anh em kia.

Tống lão nhị đi đầu, mấy người liền đi sâu vào hành lang.

Trên đường Tống lão nhị cũng kể cho Bưu ca nghe về thi thể của người đồng đội mà họ phát hiện ở phía trên, cũng như việc khẩu súng trên thi thể đó biến mất.

Bưu ca nghe xong nói không sao.

Dù sao khẩu súng đó chứa đạn cao su, sẽ không gây nguy hiểm cho đại chúng.

Nhưng đợi khi họ ra ngoài, vẫn phải nhờ đồng nghiệp đến tìm kiếm kỹ lưỡng.

Cố gắng tìm lại.

Dù sao súng là súng thật, chỉ có đạn là giả.

Thứ này lưu lạc ra ngoài vẫn có nguy hiểm nhất định.

Mấy người vừa nói vừa đi đường.

Rất nhanh họ liền thấy, phía trước hành lang này bắt đầu trở nên rộng rãi.

Xem ra, lối đi bên trong núi này, đến đây dường như đã biến thành một không gian bên trong lòng núi.

Và dấu vết xây dựng nhân tạo, đến đây ngược lại đã ít đi.

Họ nhìn nhau một cái, tiếp tục đi về phía trước vài phút.

Đột nhiên, khi họ đi vòng qua một tảng đá lớn.

Tình huống xuất hiện trước mắt lại khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Họ nhìn thấy, phía sau tảng đá lớn này.

Vậy mà ẩn giấu một không gian rộng lớn.

Và khi họ chiếu đèn pin vào.

Lập tức bên trong không gian đó phản chiếu ra từng luồng ánh

sáng chói mắt.

Hơn nữa luồng sáng đó vậy mà lại có màu vàng kim.

Tống lão nhị trong lòng giật thót, vội định thần lại nhìn.

Sau đó anh liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh phải tặc lưỡi.

Chỉ thấy bên trong không gian núi đá khổng lồ này.

Vậy mà xây dựng một tòa lâu đài khổng lồ giống như hoàng lăng.

Cả tòa lâu đài đều có màu vàng kim.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, trông lộng lẫy chói mắt.

Mà kiến trúc màu vàng kim lớn như vậy, vậy mà dường như đều được làm bằng vàng thật.

Đản Nhi nhìn thấy lập tức mắt sáng rực.

Cả người cậu ta ngay lập tức xông tới.

Sờ vào bức tường hoàng lăng kia, cả người cứ nuốt nước bọt ừng ực.

Tống lão nhị sợ cậu ta làm loạn, vội vàng tiến lên ngăn lại.

Tần Nhuyễn và Bưu ca cũng đi theo.

Nói thật, tình hình của Bưu ca lúc này cũng không khá hơn Đản Nhi là bao.

Tuy anh ta là cảnh sát, nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Tần Nhuyễn thấy họ ai nấy đều không nói lời nào, vội nói: "Mọi người bình tĩnh một chút đi!

Thời Đường tuy quốc lực cường thịnh, nhưng tuyệt đối không đến mức xa xỉ dùng nhiều vàng như vậy để xây hoàng lăng đâu!

Hoàng lăng này chắc chắn có vấn đề!" Vừa nói Tần Nhuyễn vừa tiến lên kiểm tra.

Mà lời nói của cô quả nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy Tần Nhuyễn tiến lên sờ sờ bức tường vàng kim kia.

Sau đó cô liền nhíu mày.

Một lát sau, cô nói: "Cái này quả nhiên là giả!

Đây là thành đá, chỉ là bên ngoài sơn một lớp bột vàng thôi!

Các anh tự mình nhìn xem thì biết!" Vừa nói cô vừa chỉ vào một bên.

Chỗ đó trên bức tường đã bị đá đập một cái, tạo thành một vết lõm.

Và bên trong vết lõm lộ ra quả nhiên là đất sét trắng, chứ không phải vàng!

Đản Nhi nhìn thấy tình huống này, vội vàng tiến lên sờ sờ.

Sau đó cũng chửi: "Mẹ kiếp, mừng hụt một phen rồi!

Tôi còn mong phát hiện được nhiều vàng như vậy, cấp trên sẽ ban cho tôi cái cờ nhỏ màu đỏ gì đó chứ!

Thôi, bây giờ vẫn là nên xem xét làm sao để ra ngoài đã!" Bưu ca cũng không nói nên lời.

Rõ ràng phát hiện đây không phải vàng, anh ta cũng khá thất vọng.

Tống lão nhị đi đến lối vào của hoàng lăng này.

Phát hiện không có cổng lớn.

Tình hình bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vì vậy anh hỏi: "Có nên vào xem không?

Nếu có lối thoát, rất có thể sẽ ẩn giấu ở hậu điện!" Lúc này, Tần Nhuyễn muốn nói đừng đi vào, nhưng hiển nhiên đã muộn rồi.

Cô rất rõ, từ lúc ban đầu không ngăn được bọn họ tiến sâu vào đây, về sau càng không thể ngăn cản được.

Nhất là khi Tống Đường còn nói sinh môn có khả năng ẩn giấu bên trong cổ mộ hoàng lăng.

Lúc này, tự nhiên ai nấy đều muốn nhanh chóng tìm được lối thoát này.

Bàn Tử lập tức đẩy người đồng đội cho Bưu Tử, nói: "Tôi đi trước, cậu cái đồ nhát gan cứ lo cho huynh đệ rồi theo sau đi!" Bưu Tử bị nghẹn họng, chỉ đành theo sau.

Tống Đường và Bàn Tử đã rút dao găm, hai người đi trước mở đường, tiến vào bên trong hoàng lăng.

Tần Nhuyễn tuy lo lắng nhưng cũng đi theo.

Dù sao mọi người đi cùng nhau, đương nhiên là cùng tiến cùng lui.

Hoàng lăng này quy mô không nhỏ, nhưng lại là một khối thống nhất.

Bởi vì phạm vi không gian ở đây bị hạn chế, định sẵn ngôi hoàng lăng này không thể xây dựng các điện thờ phụ.

Vì vậy, toàn bộ hoàng lăng thực ra là một thể hoàn chỉnh.

Đối với bọn họ, đây không nghi ngờ gì là một tin tốt.

Bởi vì như vậy, bọn họ không cần phải kiểm tra nhiều nơi.

Rốt cuộc có lối thoát hay không, chỉ cần vào hậu điện hoàng lăng xem xét là sẽ biết.

Tống Đường và Bàn Tử đi trước mở đường.

Hai người nhanh chóng chạm đến lối vào đại điện hoàng lăng.

Lối vào này là cửa chính.

Bàn Tử tiến lên sờ thử một cái, phát hiện cánh cửa này quả nhiên không đúng trọng lượng.

Chương 296

"Cái này thật sự không phải vàng, mẹ nó cánh cửa này e là ngay cả đá cũng không phải!" "Đây là một cánh cửa gỗ!" Tống Đường sờ thử, cũng phát hiện cánh cửa lớn của hoàng lăng này rất nhẹ, đúng là làm bằng gỗ.

"Đến đây đẩy thử xem!" Tống Đường hô.

Lập tức hai người cùng nhau dùng sức.

Không ngờ cánh cửa gỗ này lại cực kỳ nhẹ.

Hai người hầu như không dùng mấy sức, cánh cửa gỗ đã trực tiếp bị đẩy ra toàn bộ.

Bọn họ hiển nhiên cũng không ngờ cửa mộ này lại dễ đẩy như vậy.

Nhưng như vậy thì họ đỡ tốn sức.

Bàn Tử vội vàng chiếu đèn pin vào bên trong cửa mộ.

Sau đó hai người liền thấy.

Phía sau cánh cửa mộ này, quả nhiên là một không gian rất lớn.

Đối với một hoàng lăng mà nói, bên trong này hẳn là tiền điện.

Bên trong có thể là tượng điêu khắc của chủ mộ, hoặc là bia công đức.

Còn thi thể chủ mộ thì sẽ được cất giấu trong hậu điện hoàng lăng.

Tuy nhiên, khi họ đẩy cửa bước vào, cảnh tượng hiện ra trước mắt lại khiến cả bọn ngớ người.

Bởi vì họ không nhìn thấy tượng, thậm chí không nhìn thấy bia công đức.

Mà ngoài ra, ngay cả một chút đồ trang trí cũng không thấy.

Toàn bộ đại điện bên trong, hóa ra lại trống không.

Ngay cả trên các bức tường xung quanh, nơi đáng lẽ phải có những bức bích họa điêu khắc, cũng chỉ còn lại vài khung tranh trống rỗng.

Cảm giác đó giống như trên tường chỉ treo vài khung ảnh rỗng tuếch, không hề có nội dung bên trong.

"Sao lại thế này?

Chị dâu à, chị từng thấy tình huống này bao giờ chưa?" Bàn Tử gãi đầu, hiển nhiên có chút không thể hiểu nổi.

Trước đây hắn cũng theo Tống Đường trộm không ít mộ, nhưng tình huống cổ mộ như thế này thì lần đầu tiên thấy.

Thật sự khiến hắn khó hiểu.

Tần Nhuyễn lắc đầu nói: "Chưa từng thấy bao giờ!" "Cổ mộ này, dường như căn bản chưa hoàn công!" "Chưa hoàn công?" "Vậy không đúng rồi, lúc nãy chúng ta vào, rõ ràng thấy trong nhĩ thất có đặt quan tài mà!" Bàn Tử nói.

Tần Nhuyễn lắc đầu, tỏ ý mình cũng không thể hiểu nổi.

Tống Đường lại mở miệng nói: "Ngôi cổ mộ này không giống như chưa hoàn công!" "Ngược lại, càng giống như một nơi cố ý xây dựng cho người khác nhìn thấy!" "Cố ý làm cho người khác xem?" Mọi người nghe vậy đều ngớ người.

Tống Đường gật đầu nói: "Không sai, càng giống một cổ mộ cố ý làm cho người khác xem!" "Trong nhĩ thất cổ mộ tuy có quan tài,

nhưng chôn bên trong lại là người gỗ!" "Mà thông thường không ai sẽ mở quan tài ra xem người bên trong có phải là chết thật hay không!" "Cho nên chỉ cần bọn họ niêm phong quan tài kỹ lưỡng, vậy thì những người không rõ nội tình sẽ cho rằng đây là một cổ mộ thật!" "Nhưng thực ra bên trong chỉ chôn gỗ!" "Thêm vào đó, ở đây là một hoàng lăng bề ngoài rỗng tuếch, bên trong lại không có lấy một vật trang trí nào!" "Bọn họ thậm chí còn có thời gian quét bột vàng bên ngoài hoàng lăng, nhưng lại duy độc không trang trí bên trong!" "Vậy chỉ có thể giải thích một tình huống!" "Bọn họ căn bản không quan tâm đến nơi này, xây dựng những thứ này, e rằng chỉ để che mắt người khác!" "Và mục tiêu thật sự của bọn họ, hiển nhiên không phải ở đây!" Mọi người nghe đến đây, không khỏi chợt hiểu ra.

Quả thật, nếu xét theo cách suy nghĩ này của Tống Đường, thì hoàn toàn hợp lý.

Bàn Tử không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ quan tâm mình có thể ra ngoài được hay không.

"Anh hai, nếu anh nói như vậy, thì trong hậu điện chẳng phải cũng không có thi hài sao!" "Vậy còn có sinh môn không?" Tống Đường nghe vậy lắc đầu.

Câu trả lời rất rõ ràng.

Không thể có sinh môn.

Ngôi hoàng lăng này chỉ là giả, làm sao có thể có sinh môn chứ!

"Nhưng để vạn bất đắc dĩ, chúng ta vẫn nên đi xem thử!" "Biết đâu tôi đoán sai thì sao!" Tống Đường nói.

Đã đến đây rồi, không đi xem thử thì trong lòng vẫn không yên.

Nếu thật sự không có sinh môn, thì sau đó ra ngoài tìm cách khác cũng tốt.

Nói rồi Tống Đường dẫn mọi người đi về phía lối đi dẫn đến hậu điện.

Tuy nhiên, khi họ đi đến lối vào đường hầm dẫn đến hậu điện.

Mấy người đều cứng đờ.

Bởi vì họ thấy.

Nguyên bản trông rõ ràng là một con đường dẫn đến hậu điện.

Nhưng khi thực sự đến gần, họ lại phát hiện.

Trước mắt họ hóa ra lại là một bức tường.

Và con đường đó hóa ra lại được vẽ trên tường.

Tống Đường sờ thử bức tường, sắc mặt nhanh chóng trở nên cực kỳ khó coi.

"Phía sau này là tường đặc!" "Cổ mộ này được xây dựng... mẹ nó quá qua loa rồi!" "Thậm chí ngay cả hậu điện cũng không có!" "Vậy thì sinh môn chắc chắn cũng vô vọng!" Bàn Tử và mấy người kia nghe vậy đều thở dài thườn thượt.

Bưu Tử nghe nói không ra được, liền nói: "Đã chỗ này là ngõ cụt không lối thoát, vậy chúng ta mau chóng quay về đi!" "Kẻo lát nữa lúc quay về, đường về cũng biến mất!" Tống Đường vừa định gật đầu, đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện.

"Cậu vừa nói gì?" "Chỗ này là ngõ cụt?" "Vậy thì lạ rồi!" "Nếu nơi này là ngõ cụt, vậy tại sao chúng ta suốt đường đi không phát hiện ra điều gì?" Mọi người thấy hắn không hiểu sao lại nói vậy, đều rất ngớ người.

"Anh hai, anh muốn nói gì?" Bàn Tử cũng hỏi.

Tống Đường nói: "Súng đó, khẩu súng của gã kia mất rồi!" "Cậu quên rồi sao?" Bàn Tử nghe vậy cũng ngớ người.

Nhưng sau đó hắn cũng hiểu ra.

“Đúng rồi!

Khẩu súng của gã kia không biết bị thứ gì lấy mất rồi!” “Chúng ta đoán chắc chắn là vật sống!” “Nhưng nếu là động vật gì đó, chúng ta đi suốt đường không thể nào không thấy chứ!” “Nếu chỗ này là ngõ cụt, nó còn có thể đi đâu được?” Tống Đường nghe đến đây, đầu óc bỗng chợt bừng tỉnh.

Hắn vội chỉ ra bên ngoài hoàng lăng nói: “Ở bên ngoài!” “Trên con đường nhỏ đó!” “Chỗ này chắc chắn còn có bí mật khác!” “Đi!” Nói rồi Tống Đường chạy ra bên ngoài.

Bàn Tử và Tần Nhuyễn cùng những người khác thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Tống Đường hành động rất nhanh.

Khi Tần Nhuyễn và những người khác ra ngoài, họ thấy Tống Đường đã vác ba lô bắt đầu leo lên vách núi đá một bên.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Chỗ này chỉ có hai người họ có thể leo lên.

Còn Bưu Tử thì đang cõng huynh đệ của mình.

Sức mạnh của Tần Nhuyễn rốt cuộc vẫn kém hơn một chút.

Cho nên bọn họ muốn lên được, vẫn phải trông cậy vào việc Tống Đường và Bàn Tử thả dây xuống.

Tống Đường và Bàn Tử hành động rất nhanh.

Chưa đầy mười phút, đã leo lên trên vách núi đá.

Quả nhiên, họ lại nhìn thấy con đường nhỏ ẩn giấu trên vách đá đó.

Con đường nhỏ này, quả thật là kéo dài từ nơi họ đi vào cho đến đây.

Tống Đường không vội vàng đón họ lên, mà ra hiệu cho họ đợi tại chỗ.

Hắn tự mình đi trước xem xét tình hình.

Sau đó liền dẫn Bàn Tử theo con đường nhỏ này chạy về phía trước.

Con đường này rất hẹp, nhưng may mắn là khá bằng phẳng.

Chỉ cần cẩn thận một chút, chạy nhẹ nhàng thì cũng không sao.

Hai người hành động rất nhanh, chỉ sau hai phút, đã đến gần vị trí hoàng lăng.

Tuy nhiên, khi họ đến gần.

Quả nhiên hai người phát hiện, ở cuối con đường nhỏ này, hóa ra lại còn có một cánh cửa.

Con đường hầm phía dưới đến đây chỉ có một hoàng lăng trống rỗng.

Không ngờ lối vào thật sự, lại ẩn giấu trên con đường nhỏ ẩn mình trên vách núi đá này.

Nếu không phải họ vô tình phát hiện ra nơi này, thì thật sự rất dễ bị bỏ qua.

"Anh hai, thử trước nhé?" Bàn Tử thấy cửa thì ngứa tay.

Tống Đường lại ngăn hắn lại.

"Trước tiên quay lại kéo bọn họ lên!" "Vạn nhất bên trong có lối ra, rồi lại phải phải quay lại không phải lãng phí thời gian sao!" "Đồng đội của Bưu Tử bị thương không nhẹ, vẫn là đừng tùy tiện

tách ra thì hơn!" Bàn Tử nghe vậy đành nén sự tò mò trong lòng.

Hai người lại quay trở lại.

Sau đó họ cố định dây thừng rồi thả xuống, rồi lần lượt kéo ba người kia lên.

Nhưng tình hình của gã đồng đội của Bưu Tử lại càng ngày càng tệ.

Hắn bị gãy chân, mà cả đoàn lại không ai mang theo đồ cầm máu.

Chương 297

Tuy Tần Nhuyễn đã băng bó sơ sài cho hắn.

Nhưng lúc kéo hắn lên, vết thương ước chừng lại bị nứt ra.

Lúc này, máu tươi chảy ra không ít.

Hắn cũng trực tiếp bị đau đến ngất đi.

Theo tình hình này, nếu không nghĩ cách ra ngoài.

E rằng người này rất nhanh sẽ chết ở đây.

Mấy người thấy vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức theo con đường nhỏ quay lại phía trước cánh cửa đó.

Để an toàn, Tống Đường để Tần Nhuyễn và Bưu Tử đưa đồng đội bị thương đi xa.

Còn mình và Bàn Tử hai người đi mở cửa.

Cánh cửa đó không thể nhìn ra là chất liệu gì.

Bên trên đã có chút đen sẫm.

Cũng không biết là gỗ mục nát, hay là mọc nấm mốc màu đen.

Đến gần, Tống Đường trước tiên dùng dao găm cạo thử.

Phát hiện trên cửa không có nấm mốc gì, lúc này mới xác định cánh cửa vốn dĩ có màu sắc này.

Nhưng khi hắn chạm tay vào cánh cửa, hắn phát hiện cảm giác cánh cửa này rất kỳ lạ.

Dường như là gỗ, nhưng lại mềm hơn gỗ một chút.

Hơn nữa lại khô cứng, rất giống da thuộc.

Bàn Tử có chút sốt ruột, tiến lên trực tiếp cắm dao găm vào khe cửa.

Sau đó dùng sức một cái, cánh cửa "kẽo kẹt" một tiếng liền mở ra.

Và khi cánh cửa được mở ra, Tống Đường chợt nhớ ra mình đã từng thấy loại cửa này ở đâu.

Đó là trên cánh cửa của một ngôi mộ vạn nhân khanh.

Bên trên đều là loại vật liệu giống như da thuộc này.

Sau này hắn nghe người ta nói, thứ giống da thuộc đó không phải gì khác.

Đó là da người sau khi phơi khô.

Trong cổ mộ, loại cửa này còn được gọi là cửa phong bằng da người.

Thường được dùng ở những nơi cực kỳ hiếm thấy.

Nơi nào có thể dùng đến loại cửa da người này, bên trong nhất định đều ẩn giấu những bí mật cực lớn.

Tống Đường bên này đang suy nghĩ, thì cánh cửa phía trước đã mở ra.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Sau đó Tống Đường thấy, bên trong cánh cửa này, hóa ra là một con đường hầm thấp bé.

Con đường hầm trông không sâu.

Có thể nhìn thấy một lối ra ở phía đối diện.

Bên ngoài lối ra dường như còn có một không gian rất lớn.

Thấy tình hình này, Tống Đường mới hô Tần Nhuyễn và những người khác lại gần.

Ba người Tần Nhuyễn thấy con đường hầm này cũng giật mình.

Bưu Tử càng nói: "Trời đất ơi, lẽ nào cốt lõi thật sự của cổ mộ này nằm ở phía sau?" "Vậy bọn họ tốn công tốn sức xây dựng một cái hoàng lăng ở phía trước rốt cuộc là vì cái gì chứ?" "Cái đó thì không ai biết, nhưng bí mật cốt lõi của cổ mộ này e rằng chính là ở phía sau!" "Rốt cuộc là thứ gì, mà khiến họ phải xây dựng một cái hoàng lăng giả như vậy ở phía trước!" "Vào xem là biết thôi!" Tống Đường nói.

"Nhưng lát nữa khi vào bên trong, có thể sẽ có nguy hiểm!" "Cậu tự mình phải cẩn thận đấy!" Tống Đường nhìn Bưu Tử nhắc nhở.

Bưu Tử gật đầu.

Thực ra hắn cũng rất bất lực, dù bên trong có nguy hiểm cũng phải đi chứ!

Chẳng lẽ cứ đứng đây chờ chết sao!

Ngay lập tức, Tống Đường không nói thêm lời thừa thãi.

Hô một tiếng, liền cùng Bàn Tử đi trước vào trong đường hầm.

Con đường hầm này là do con người đào đắp ra.

Có rất nhiều dấu vết của việc đào đắp nhân tạo.

Hơn nữa có thể thấy, đây là một con đường hầm được đào từ toàn bộ thân núi.

Con đường hầm như vậy, việc xây dựng cơ quan rất khó.

Không khéo còn có thể gây ra sập hầm.

Cho nên khả năng có cơ quan không lớn.

Tốc độ của mọi người cũng nhanh hơn mấy phần.

Chưa đầy hai phút, Tống Đường và Bàn Tử đã đi ra khỏi đường hầm trước.

Ngay sau đó họ thấy.

Phía trước con đường hầm này, quả nhiên còn có một không gian rất lớn.

Hơn nữa phía trước dường như ẩn hiện còn có kiến trúc gì đó được xây dựng.

Đáng tiếc họ không có đạn chiếu sáng nên không thể nhìn rõ.

Họ đợi Tần Nhuyễn và ba người Bưu Tử cũng đuổi kịp.

Sau đó mới cùng nhau đi về phía trước.

Khi đến gần phía trước, họ mơ hồ phát hiện.

Phía trước dường như là một tế đàn.

Và ở phía trước nhất của tế đàn, còn điêu khắc một pho tượng bán thân người phụ nữ.

Người phụ nữ đó trong tay đang cầm một vật khí.

Tần Nhuyễn thấy vậy nói: "Đây là tượng Phi Thiên, trong tay cô ấy cầm hẳn là đèn dầu, thử xem có thể thắp sáng không!" Tống Đường gật đầu.

Lấy ra bật lửa tiến lên.

Tuy nhiên hắn vừa định thắp sáng đèn dầu này.

Đột nhiên cảm thấy bên trong đèn dầu lại có một luồng nhiệt khí.

Giống như chiếc đèn dầu này vừa mới tắt.

Nhưng ở đây ngoài họ ra căn bản không có ai khác!

Hơn nữa lúc họ đến, suốt đường đi đều không nhìn thấy ánh lửa nào!

Tống Đường cũng thấy kỳ lạ, nhưng lúc này cũng không bận tâm nhiều nữa.

Hắn đưa bật lửa vào.

Quả nhiên, rất nhanh chiếc đèn dầu liền sáng lên.

Hơn nữa điều khiến họ không ngờ tới là.

Chiếc đèn dầu này hóa ra còn có một sợi bấc đèn nối ra bên ngoài.

Khi đèn dầu được thắp sáng, sợi bấc đèn đó cũng bắt đầu cháy.

Kéo dài thẳng về phía xa.

Sau đó hóa ra còn thắp sáng toàn bộ các đèn dầu khác trên tế đàn.

Và khi ánh lửa chiếu sáng toàn bộ không gian.

Lúc này họ mới nhìn rõ, xung quanh tế đàn này hóa ra lại điêu khắc chín pho tượng Vũ nữ Phi Thiên với hình thái khác nhau.

Trông sống động như thật, hệt như có chín cô gái thật sự đang múa xung quanh tế đàn vậy.

Tần Nhuyễn nhìn cũng che miệng lại, kinh ngạc nói: "Đây là đài tế Phi Thiên!" "Bên trên còn có một tấm bia đá, chúng ta đi xem thử!" Trên bia đá dường như có chữ viết.

Tần Nhuyễn thấy thứ này liền không kìm được sự tò mò trong lòng.

Lập tức chạy tới.

Tống Đường sợ cô có chuyện, vội vàng cũng đi theo.

Khi đến trên tế đàn, Tống Đường liền phát hiện.

Tế đàn này được xây dựng rất kỳ quái.

Xung quanh toàn bộ tế đàn hóa ra không phải là đáy bằng như hắn tưởng tượng.

Chương 298

Mà là những rãnh sâu không thấy đáy.

Chỉ có một con đường dẫn đến tế đàn này.

Hơn nữa điều rất kỳ lạ là vị trí tế đàn này gần phía trong, tựa vào một vách đá dốc đứng như một thanh kiếm gãy.

Vách đá dốc đứng vuông góc với mặt đất.

Toàn bộ tế đàn giống như được treo trên vách đá này vậy.

Mà loại kết cấu này thông thường rất kỵ việc xây tế đàn quá nặng.

Dù sao một khi vách đá không trụ được, tế đàn chắc chắn sẽ sập xuống toàn bộ.

Ngay cả khi bên dưới tế đàn bản thân cũng có trụ đỡ, cũng rất dễ vì quá nặng mà gây ra sự cố.

Tuy nhiên, với kết cấu như vậy, những người xây dựng ban đầu vẫn xây dựng rất nhiều tượng Vũ nữ Phi Thiên xung quanh tế đàn.

Hành vi này thật sự khiến Tống Đường không thể hiểu nổi.

Hắn cũng không đọc được chữ trên bia đá.

Thấy không có biến cố, liền đi xem những tượng Phi Thiên kia.

Khi đến gần hắn phát hiện, những tượng Phi Thiên đó được tạo hình rất lớn.

Mỗi pho tượng ít nhất cao hai mét rưỡi.

Chỗ hẹp nhất cũng rộng một mét.

Có lẽ là do xem xét đến môi trường khắc nghiệt ở đây.

Cho nên phía sau những tượng Phi Thiên đó, đều có một tấm đá

hình chữ nhật.

Toàn bộ tượng Phi Thiên được cố định trên tấm đá đó.

Tuy rằng điều này có chút ảnh hưởng đến tính thẩm mỹ tổng thể.

Nhưng thiết kế như vậy, quả thật có thể khiến toàn bộ tượng Phi Thiên ổn định hơn nhiều.

"Ừm?" Đột nhiên, Tống Đường phát hiện, phần bụng của những bức tượng nữ Phi Thiên này, dường như đều được điêu khắc đặc biệt lớn.

Tuy tổng thể nhìn qua không có gì, nhưng đến gần nhìn kỹ sẽ phát hiện chiều cao của phần điêu khắc này rõ ràng khác với các phần khác.

Đây là hiệu ứng thị giác sai lệch.

Ví dụ, nếu bạn nhìn thẳng xuống mặt đất từ điểm cao nhất, thì một tầng lầu và mười tầng lầu trong mắt bạn không khác biệt mấy.

Dù sao bạn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh của tầng lầu.

Nhưng nếu nhìn từ bên cạnh, bạn sẽ phát hiện chiều cao của những tầng lầu này là khác nhau.

Những tượng Phi Thiên này mang lại cho hắn cảm giác như vậy.

Chiều cao điêu khắc các vị trí như khuôn mặt, cánh tay đều rất phù hợp.

Nhưng chỉ duy nhất phần bụng, từng cái một lại giống như đang mang thai.

Hơn nữa chỉ khi nhìn từ bên cạnh mới phát hiện ra.

Nhất thời, tạo hình Phi Thiên vốn trông tinh xảo tuyệt đẹp, vào khoảnh khắc này lại cảm thấy thêm vài phần quỷ dị và tà mị.

Tống Đường không khỏi nhíu chặt mày.

Tuy nhiên, đúng lúc hắn chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu sâu hơn một chút.

Đột nhiên bên cạnh lại truyền đến giọng nói của Tần Nhuyễn.

Thì ra bên này cô cũng đã đọc xong nội dung trên bia đá.

Lúc này Bàn Tử và Bưu Tử cũng đã chạy đến.

Mấy người vây quanh Tần Nhuyễn, nghe cô giải thích nội dung trên bia đá này.

Trước khi giải thích, Tần Nhuyễn nhìn Tống Đường nói: "Nội dung trên bia đá này, khiến em nhớ đến Mã Phao!" "Em luôn có cảm giác tình hình ở đây dường như có điểm tương tự với lần ở Mã Phao!" "Mã Phao?

Ai vậy?" Bưu Tử không quen Mã Phao, nghe Tần Nhuyễn nhắc đến người này, không khỏi tò mò hỏi.

Tống Đường cũng không ngờ Tần Nhuyễn lại nhắc đến Mã Phao, nghe vậy nhíu mày nói: "Em cứ nói trước xem!" "Tình huống đó cực kỳ hiếm gặp, hơn nữa ở đây cũng không có nước!" Tần Nhuyễn thấy Tống Đường chưa hoàn toàn hiểu ý mình, đành phải nói trước về nội dung trên bia đá này.

Hóa ra, nội dung trên bia đá ghi lại chính là bí mật ở đây.

Theo lời Tần Nhuyễn.

Bia đá này ghi lại chuyện kích hoạt tế đàn Phi Thiên này.

Ở đây không ghi chép cổ mộ này do ai xây dựng.

Chỉ biết vào thời Đường có người phát hiện ra nơi này.

Sau đó lấy cớ xây dựng hoàng lăng, phong tỏa ngọn núi.

Sau một hồi dày vò, nơi đây liền xuất hiện một cổ mộ.

Chỉ là người thời đó rất kiêng kỵ cái chết, làm sao lại đi vào tận cùng để tìm hiểu.

Và ở đây, trong quan tài đều chôn người gỗ.

Từ điểm này cũng có thể thấy, người xây dựng nơi đây căn bản không muốn xây dựng hoàng lăng.

Mục đích thật sự của họ hẳn là tế đàn này.

"Trên tế đàn nói, chỉ cần hiến tế một người!" "Tế đàn sẽ được kích hoạt!" "Sau đó cánh cửa lớn đến thiên đường sẽ mở ra!" "Thánh nữ Phi Thiên sẽ dẫn người đến đây, tiến vào bên trong thiên đường!" "Mà việc tiến vào thiên đường cũng không phải ai cũng có thể!" "Thánh nữ Phi Thiên chỉ có thể mang theo người hữu duyên, thành công tiến vào cánh cửa lớn thiên đường!" "Sau khi tối đa hai người hữu duyên tiến vào cánh cửa lớn thiên đường." "Cánh cửa lớn thiên đường sẽ đóng lại hoàn toàn!" "Và nghi thức tế tự cũng hoàn thành!" "Vậy xem ra ông trời này cũng hào phóng đấy, một lần lại cho phép hai người vào thiên đường!" Bàn Tử cười nói.

Tần Nhuyễn lại lắc đầu: "Anh nghe em nói hết đã!" "Phía sau còn nói, sau khi tiến vào cánh cửa lớn thiên đường cũng không phải vạn vô nhất thất!" "Muốn lên thiên đường, còn cần phải trải qua một kiếp nạn!" "Chỉ có người sống sót trong kiếp nạn, mới có tư cách tiến vào thiên đường!" Bàn Tử nghe đến đây bất lực nói: "Được rồi, tôi coi như chưa nói, hóa ra nếu một người cũng không sống sót qua kiếp nạn, thì chẳng phải đều chết hết sao!" "Vậy ai có thể vào thiên đường, hoàn toàn tùy vào ý trời rồi!" "À đúng rồi, trên này có nhắc đến lối ra không?" Bàn Tử hỏi.

"Đúng đúng!" Bưu Tử cũng vội vàng phụ họa.

Tần Nhuyễn nghe vậy bất lực lắc đầu nói: "Cái này thì thật sự không có!" Bưu Tử nghe lời này, lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

"Vậy xem ra, chúng ta chỉ có thể quay về!" Bàn Tử nghe vậy cũng bất lực.

"Hóa ra uổng công rồi, không được, mau quay về đi!" "Tranh thủ lúc còn là buổi tối, quay lại dùng đèn pin chiếu vào cái khe hở đó!" "Biết đâu trong đội của Bưu Tử có người tinh ý, thấy chúng ta chẳng phải được cứu rồi sao!" "Đúng đúng, chúng ta về thôi!" Bưu Tử cũng vội nói.

Nơi này thật sự không phải chỗ người thường có thể ở.

Đã không có lối ra, vậy quay về đường cũ đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Tống Đường cũng vừa định gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên chỉ nghe "bang" một tiếng súng nổ.

Lập tức trên bia đá nơi mọi người đang đứng, xuất hiện một vệt bụi.

Mà mùi đó ngửi lên cực kỳ khó ngửi.

Nhưng Bưu Tử vẫn ngửi ra ngay.

Đó là mùi đạn cao su.

Và hầu như ngay khi Tống Đường và những người khác kịp phản ứng chuẩn bị tránh né, một giọng nói lại truyền đến từ phía sau.

"Đừng nhúc nhích!" "Nếu không lần này có thể là đạn thật đấy!" Nghe thấy giọng nói này, mọi người quay đầu nhìn.

Chỉ thấy năm sáu bóng người hóa ra lại từ con đường hầm mà họ vừa đi vào chui ra.

Bọn họ đều mặc trang phục thôn dân địa phương.

Nhưng khi Tống Đường nhìn thấy người dẫn đầu, không khỏi ngớ người.

“Hàn Phi!

Là mày!” Bàn Tử cũng nhận ra, lập tức định chửi to.

Nhưng lại bị Tống Đường bên cạnh ngăn lại.

Tống Đường cũng rất kinh ngạc, tên này sao lại ở đây.

Nhưng sau đó hắn lại nghĩ đến điều gì đó.

Thảo nào suốt đường đi, cơ quan cứ thế bị kích hoạt một cách khó hiểu.

Thi thể cũng bị di chuyển vị trí.

Khẩu súng ở thắt lưng cũng biến mất.

Thậm chí cả cảm giác ấm nóng khi vừa thắp sáng đèn.

Hiển nhiên tất cả đều chứng tỏ nơi này chắc chắn có thứ khác.

Hắn nhìn thế nào cũng không ngờ, kẻ ẩn mình trong bóng tối, lại là Hàn Phi!

Hàn Phi nhìn Tống Đường cười nói: “Tống Đường lừng danh, không ngờ cũng chỉ đến thế thôi!” “Bị tao thao túng trong lòng bàn tay, chẳng phải mày cũng không hề nhận ra sao!” “Nhưng lần này, tao sẽ không để bọn mày chạy thoát nữa!” “Trước khi chết, tao có thể kể cho mày nghe tất cả mọi chuyện, rốt cuộc là sao!” Hóa ra, Hàn Phi từ đầu đã đi theo bọn họ vào đây.

Lúc đó ở dưới chân núi bên ngoài cổ mộ, khi bọn họ nghiên cứu quan tài Phi Thiên kia.

Hàn Phi và những người khác đã trà trộn vào đội ngũ thôn dân.

Theo lời Hàn Phi nói, lúc đầu ở cổ mộ Liêu Quốc, hắn đã vừa mất vợ lại mất binh.

Chương 299

Không những không mang được món đồ nào ra ngoài, mà còn liên lụy đến việc chết mấy huynh đệ.

Ngay cả con nuôi cũng trở mặt thành thù với hắn, giờ đây hạ lạc bất minh.

Mà những món nợ này, tự nhiên đều được hắn tính lên đầu Tống Đường.

Cho nên để báo thù, hắn thực ra vẫn luôn âm thầm truy lùng tung tích của Tống Đường.

Gần đây cũng vừa mới tìm được nơi hắn ở, vừa vặn kịp lúc tới đây.

Kết quả ai ngờ lại nghe nói có một ngọn núi ở địa phương sập, còn sập lộ ra một cỗ quan tài.

Hắn vốn dĩ đang ẩn mình, nên việc sớm vài ngày hay muộn vài ngày đi tìm Tống Đường đều không quan trọng.

Thế là hắn liền chuyển hướng đến đây giữa đường, muốn đến xem liệu có thể đục nước béo cò được không.

Ai ngờ, lại đúng lúc chạm mặt Tống Đường bị Bưu Tử đưa đến.

Và trong tình huống như vậy, hắn tự nhiên cũng bắt đầu hành động.

Việc hai người huynh đệ của Bưu Tử gặp chuyện, đó thật sự chỉ có thể trách họ tự mình không cẩn thận.

Việc này không phải do Hàn Phi làm.

Hàn Phi là sau khi bọn họ tiến vào cổ mộ, lúc bên ngoài vừa vặn

không có người canh giữ.

Hắn đã theo từ phía sau vào.

Bọn họ đi theo sau mọi người suốt đường.

Cho nên toàn bộ cuộc đối thoại của bọn họ trên đường, đều bị Hàn Phi và những người khác nghe rõ mồn một.

Hàn Phi ban đầu là muốn trực tiếp hạ cửa áp đầu hổ xuống, nhốt Tống Đường và những người khác chết ở bên trong là xong.

Hơn nữa, trực tiếp từ phía sau nổ súng giết chết bọn họ.

Món thù này cũng coi như đã báo.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, cơ quan mở cửa áp đầu hổ lại ở bên trong.

Hơn nữa sau khi vào, hắn với tư cách là một tên trộm mộ, lòng tham và dục vọng nổi lên.

Thử nghĩ mà xem, một ngôi hoàng lăng, hơn nữa có thể là một hố mới.

Những thứ bên trong có sức hấp dẫn quá lớn đối với hắn.

Mà để hắn tự mình động thủ trộm, chưa chắc đã ổn thỏa.

Cho nên hắn nghĩ đến việc lợi dụng.

Vì vậy để Tống Đường và những người khác đi sâu vào, hắn dẫn người theo sau đóng cửa áp đầu hổ lại.

Hắn biết Tống Đường có thủ đoạn trộm mộ cao siêu.

Cho nên cũng trông cậy vào hắn tìm được lối ra, dẫn mình ra ngoài.

Còn hắn chỉ cần theo sau lấy đi những thứ có giá trị.

Cuối cùng giết hắn là được.

Và khi bọn họ quay lại để tránh Tống Đường và những người khác.

Bọn họ vô tình phát hiện ra con đường nhỏ ẩn mình trên vách núi.

Thế là cứ thế tránh được Tống Đường và những người khác, không bị bọn họ đụng phải.

Sau khi họ đến phía trước, phát hiện trên thi thể có vết thương.

Liền kéo nó lên trên, lấy đi khẩu súng.

Đáng tiếc sau đó phát hiện bên trong là đạn cao su.

Và khi Tống Đường và những người khác đang bàn bạc có nên đi sâu vào hay không.

Hàn Phi đã dẫn người đi trước theo đường hầm bí mật tìm đến hoàng lăng.

Hắn phái người vào sau, phát hiện hoàng lăng đó là giả.

Đồng thời hắn tự mình phát hiện ra cánh cửa phong bằng da người, và tế đàn phía sau.

Loại tế đàn này, đặt vào trước đây hắn chắc chắn sẽ không tin!

Nhưng sau khi trải qua chuyện ở Mã Phao, trong lòng hắn cũng do dự.

Thêm vào đó, suốt đường đi hắn phát hiện cổ mộ này chỉ là một ngôi mộ giả.

Điều đó không nghi ngờ gì khiến hắn càng thêm uất ức.

Để thử xem tế đàn kia có thật hay không.

Thế là hắn dẫn người tắt đèn dầu rồi bắt đầu quay lại.

Và cũng chính vào lúc này, Tống Đường và mấy người kia tiến vào bên trong hoàng lăng.

Vừa vặn lại bỏ lỡ bọn hắn.

Hàn Phi dẫn người mang thi thể kia đến.

Kết quả khi quay lại, thì phát hiện Tống Đường và những người khác đã tìm thấy tế đàn.

Và đang nghiên cứu chữ cổ trên bia đá bên trong.

Thế là hắn nhẫn nhịn cho đến bây giờ.

Sau khi nghe xong Tần Nhuyễn giải thích, lúc này mới chọn hiện thân.

Hàn Phi nói đến đây, ra hiệu cho thủ hạ.

Rất nhanh có hai người khiêng thi thể của gã đồng đội đã chết ra.

Sau đó trước mặt Tống Đường và mấy người kia, đặt thi thể đó lên tế đàn.

Bưu Tử thấy vậy mắng: "Mẹ kiếp, bọn mày là ai?" "Đó là cảnh sát, bọn mày muốn làm gì!" "Ồn ào!" Hàn Phi lại căn bản không thèm để ý, giơ tay lên là một phát súng.

May mà Tống Đường phản ứng nhanh, kéo Bưu Tử ra sau bia đá tế đàn.

Phát súng này của Hàn Phi mới trượt.

Bưu Tử thấy vậy mắng: "Mày dám nổ súng bắn tao?" "Mày tiêu rồi!

Mày tiêu rồi tao nói cho mày biết!" "Mày dám tấn công cảnh sát!" Hàn Phi lại căn bản không thèm trả lời hắn.

Chỉ nhìn thẳng vào tế đài.

Tống Đường ra hiệu Bưu Tử đừng la nữa.

Ở nơi như thế này, loại người như Hàn Phi làm sao có thể quan

tâm cậu có phải cảnh sát hay không.

Người chết rồi, vứt xuống rãnh một cái, thi thể tìm cũng không ra.

Bưu Tử tức không chịu nổi, nhưng tiếc là khẩu súng trong tay hắn cũng không có đạn thật.

Thật là có lửa mà không có chỗ xả.

Tuy nhiên Hàn Phi không vội vàng tiến lên.

Sau khi đặt thi thể lên tế đàn, hắn liền bắt đầu chờ đợi.

Tống Đường và mấy người kia trốn sau bia đá.

Rất nhanh liền thấy, khi thi thể được đặt lên tế đàn.

Máu trên thi thể giống như bị một lực nào đó kéo, hóa ra lại bắt đầu nhanh chóng chảy ra từ bên trong thi thể.

Bưu Tử nhìn huynh đệ mình chết rồi còn bị giày vò như vậy, cũng phẫn nộ không kìm được.

Nhưng bây giờ tức giận thì có ích gì chứ?

Đối phương trong tay có súng, hơn nữa đây còn là trong cổ mộ.

Nếu mình không thể giữ lý trí, e rằng không những không thể báo thù cho huynh đệ.

Thậm chí còn tự chui đầu vào rọ, và liên lụy đến những người khác.

Và đúng vào lúc không khí tại hiện trường cực kỳ căng thẳng.

Đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng "cạc cạc cạc" truyền đến từ xung quanh tế đàn.

Âm thanh đột nhiên xuất hiện này khiến mọi người đều giật mình.

Nhưng sau đó họ phát hiện.

Đây là âm thanh cơ quan khởi động.

Đồng thời họ thấy, chín vũ nữ Phi Thiên được điêu khắc xung quanh tế đàn hóa ra lại chuyển động.

Không sai, chín tượng Phi Thiên đó hóa ra bắt đầu múa.

Hơn nữa còn tách khỏi vị trí ban đầu.

Chương 300

Lúc này trông như thể những vũ nữ Phi Thiên thật sự xuất hiện vậy.

Bọn họ lúc thì lên, lúc thì xuống, vũ điệu không ngừng thay đổi.

Và điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ nhất là.

Khi những vũ nữ Phi Thiên này bay múa.

Trên vách đá dốc đứng như thanh kiếm gãy ở phía trong tế đàn.

Hóa ra xuất hiện từng lối đi không ngừng mở ra rồi đóng lại.

Mỗi lối đi đều giống như một cái miệng vậy.

Chúng mở ra, rồi nhanh chóng đóng lại.

Dường như đang chờ con mồi tự mình chui vào.

"Đây rốt cuộc là tình huống gì?" "Vũ nữ Phi Thiên sao?" "Nhưng làm sao bọn họ mang người hữu duyên lên thiên đường?" Bàn Tử trông có vẻ không hiểu.

Nhưng lời hắn vừa dứt, đột nhiên cả người hắn liền nghiêng đi.

Đồng thời hắn kêu lên: "Ôi mẹ ơi cứu tôi!" Tống Đường quay đầu nhìn, hóa ra phát hiện toàn bộ người Bàn Tử đã bị một trong những tượng vũ nữ Phi Thiên kia móc vào quần áo rồi treo lên.

Trên tượng Phi Thiên đó dường như có rất nhiều móng vuốt ẩn, sau khi chạm vào người sẽ bám chặt lấy quần áo.

Bàn Tử bị túm từ phía sau, muốn giằng ra cũng không với tới.

Và đợi đến khi hắn phản ứng lại, định cởi quần áo nhảy xuống.

Thì phát hiện vũ nữ Phi Thiên đó đã mang hắn cách mặt đất ba bốn

mét.

Bên ngoài tế đàn là vực sâu, một khi hắn cởi quần áo nhảy xuống, không khéo sẽ bị ném thẳng xuống vực.

Tống Đường thấy vậy hét lên: "Cẩn thận, cậu sắp vào trong rồi!" Bàn Tử nghe vậy quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện.

Vũ nữ Phi Thiên đó, hóa ra đã mang hắn đến trước vách đá gãy kia.

Và đồng thời một cánh cửa đá trên vách đá đã mở ra.

Chỉ là nhìn tốc độ, mình e rằng còn chưa kịp vào đã phải đóng lại rồi.

Ma quỷ biết vũ nữ Phi Thiên này có đè chết mình vào bức tường này không.

Trong tình thế cấp bách, Bàn Tử trực tiếp tung người nhảy lên hét: "Anh hai, tôi đi trước đợi anh!" Đồng thời lời nói vừa dứt, cánh cửa đá cũng trong nháy mắt đóng lại, suýt nữa kẹp vào chân Bàn Tử.

Hàn Phi thấy cảnh này lập tức cười.

"Nguyên lý là vậy!" "Giết hết bọn chúng cho tao!" "Những người khác, theo tao lên, chúng ta đi xem cái gọi là thiên đường này trông như thế nào!" "Rõ!" Thủ hạ nghe vậy lập tức xông lên phía trên tế đàn.

Tống Đường thấy vậy hét lên: "Mau lên tượng Phi Thiên, mỗi người một cái trốn đi!" Tiếng Tống Đường vừa dứt, hắn vội cùng Tần Nhuyễn mỗi người một cái trốn sau vũ nữ Phi Thiên.

Những vũ nữ Phi Thiên này lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn.

Trừ pho đã đưa Bàn Tử đi.

Tám pho còn lại bay loạn xạ trên toàn bộ tế đàn.

Xem ra nếu chúng không bắt được người, hắn sẽ không rời đi.

Và khi Tống Đường và Tần Nhuyễn mỗi người một cái chủ động nhảy lên vũ nữ Phi Thiên.

Hai pho đó quả nhiên cũng bắt đầu bay về phía vách đá phía sau.

Hàn Phi thấy vậy trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Lập tức bất chấp tất cả, cũng nhảy lên một vũ nữ Phi Thiên đồng thời hô: "Mau theo kịp, phía sau vách đá đó chắc chắn có bảo bối!" Thủ hạ của Hàn Phi nghe vậy làm sao dám chậm trễ.

Lập tức từng người đi tìm vũ nữ Phi Thiên.

Có kẻ thậm chí không đủ, hóa ra hai người dùng chung một cái.

Nhất thời không ai để ý đến Tống Đường và những người khác.

Tuy nhiên khi Tống Đường và Tần Nhuyễn đã ổn định vị trí của mình rồi đi xem Bưu Tử.

Lại phát hiện Bưu Tử hóa ra cũng đang trốn sau một vũ nữ Phi Thiên.

Chỉ là lúc này hắn nhìn xuống phía dưới, mắt đã đỏ ngầu.

Thuận theo ánh mắt hắn nhìn xuống.

Lập tức Tống Đường và Tần Nhuyễn liền phát hiện.

Người đồng đội khác trước đây vẫn được hắn cõng trên người.

Lúc này hóa ra cũng đã ngã xuống trong vũng máu.

Chân người đó đã gãy, suốt đường đi vốn đã chảy không ít máu.

Vừa nãy còn đang hôn mê.

Sau đó Hàn Phi và những người khác đột nhiên xuất hiện, càng muốn trực tiếp nổ súng giết chết bọn họ.

Bưu Tử ước chừng cũng không kịp cứu hắn, liền bị người của Hàn Phi đánh mấy phát.

Xem tình hình, tám phần là đã tắt thở rồi.

Thảo nào Bưu Tử lúc này phẫn nộ đến vậy.

Hai người huynh đệ hóa ra một người cũng không cứu được!

Tuy nhiên lúc này tình hình căn bản không cho phép họ nghĩ nhiều.

Nói là chậm nhưng lúc đó rất nhanh, bọn họ lúc này cách vách đá cũng đã rất gần.

Mà cánh cửa đá trên vách đá này lại mở ngẫu nhiên.

Không phải cứ đến gần là nó sẽ mở.

Cái gọi là "duyên phận".

Nếu không cũng sẽ không nói là người hữu duyên mới có thể lên thiên đường.

Tống Đường thấy trước mặt mình và Tần Nhuyễn đều không có lối vào xuất hiện.

Lập tức hét: "Nhảy!" "Nếu không sẽ bị đập thành thịt nát!" Tần Nhuyễn thấy vậy không chút do dự, lập tức buông tay nhảy xuống.

Tống Đường cũng vội vàng theo sau nhảy xuống.

Hai người vừa tiếp đất liền lăn một vòng, trốn vào một góc gần đó.

Quay sang nhìn Bưu Tử, lúc này tình hình của hắn cũng không tốt.

Bên trái hắn vừa vặn mở ra một lối đi.

Nhưng lối đi đó lại đối diện với Hàn Phi.

Hàn Phi hiển nhiên là muốn tiến vào đây.

Bưu Tử một khi đi qua, e rằng sẽ ngay lập tức bị bắn chết.

Bưu Tử lúc này cũng phát tiết, hóa ra chủ động buông tay nhảy xuống theo.

Tống Đường vội kéo hắn qua.

Ba người trốn trong góc.

Mặc cho Hàn Phi và những người khác đến gần vách đá.

Thật sự là không còn cách nào khác, ai bảo người ta trong tay có hàng thật chứ.

Hàn Phi vận khí không tệ, lập tức nhảy vào trong đường hầm.

Đồng thời hô những người phía sau theo kịp.

Tuy nhiên mấy huynh đệ của hắn lại có vài kẻ xui xẻo.

Có một người vừa nhảy vào còn chưa kịp leo lên, đường hầm đã đóng lại.

Ngay lập tức kẹp đứt đầu hắn.

Còn những kẻ trước đó hai người dùng chung một tượng Phi Thiên, thì càng thảm hơn.

Đến gần căn bản không có đường hầm, bọn họ lại sống chết không chịu buông tay.

Kết quả trực tiếp bị vũ nữ Phi Thiên đập vào vách tường.

Khi rơi xuống, toàn thân đẫm máu hiển nhiên đã tắt thở.

Ngược lại cũng có ba bốn người vận khí không tệ.

Cùng Hàn Phi nhảy vào trong đường hầm.

Và đợi đến khi bọn họ đều tiến vào đường hầm.

Hai ba vũ nữ còn lại hóa ra bắt đầu từ từ dừng lại.

Hiển nhiên cơ hội ở đây tổng cộng chỉ có chín lần.

Chương 301

Một khi vũ nữ Phi Thiên đã được sử dụng, thì không thể sử dụng lại nữa.

Mà có vào được hay không, nói trắng ra cũng chỉ có chín cơ hội này.

Bạn có thể bắt kịp, thì bắt kịp rồi.

Nếu không bắt kịp, thì coi như hoàn toàn không bắt kịp nữa.

Nhìn thấy ở đây ngoài ba người mình ra, hóa ra đã không còn người sống.

Tần Nhuyễn không khỏi nói: "Bây giờ làm sao đây?" "Chúng ta chắc chắn không qua được rồi!" Tống Đường nói: "Vậy cũng phải nghĩ cách, Bàn Tử còn ở bên trong mà!" "Hơn nữa nếu chúng ta không nghĩ cách, e rằng cũng sẽ bị kẹt chết ở đây!" Nói rồi Tống Đường đứng dậy đi lục lọi ba lô của mấy kẻ xui xẻo kia.

Hy vọng có thể tìm thấy thuốc nổ hoặc thứ gì đó, để có thể phá vách đá này.

Tần Nhuyễn thấy vậy cũng chỉ đành đi theo cùng tìm.

Bưu Tử thì mắt đỏ hoe đi giúp huynh đệ mình thu thập thi thể.

Tuy người đã chết rồi, nhưng ít nhất cũng là đồng nghiệp một phen.

Tổng không thể thật sự để hắn phơi xác ở đây.

Bưu Tử thu gom hài cốt của hắn lại một chút, tạm thời an táng ở trong góc.

Nếu có thể ra ngoài, thì sau đó gọi người vào giúp hắn thu thi cũng

không muộn.

Tống Đường vận khí không tệ.

Hai người thật sự tìm thấy một bó kíp nổ trong ba lô của một người.

Tuy họ cũng không biết kíp nổ này liệu có thể phá vách đá gãy này hay không.

Nhưng nếu không thử, thì thật sự không còn cơ hội nào nữa.

Trong giới khảo cổ, vẫn luôn có cách làm như vậy.

Đó là đối với một cổ mộ không thể đảm bảo an toàn khai quật.

Cách tốt nhất là không động đến.

Đợi đến khi khoa học kỹ thuật phát triển, có sự đảm bảo tuyệt đối rồi mới chọn mở ra.

Đây chính là lợi ích mà sự phát triển khoa học kỹ thuật mang lại.

Mà người xưa e rằng cũng không thể nghĩ đến, vài trăm năm sau.

Trên thế giới hóa ra lại xuất hiện những công cụ hiện đại như thuốc nổ, camera, máy dò v.v... những thứ mà họ chưa từng nghe nói đến.

Nếu không thì họ có lẽ đã không tự tin đến thế về ngôi cổ mộ mà họ cho là vạn vô nhất thất của mình.

Sau khi Tống Đường đặt kíp nổ vào vách đá.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng nổ lớn.

Bức vách đá đó quả nhiên bị phá ra một lối vào.

Họ thậm chí có thể nhìn thấy đối diện lối vào này hóa ra thật sự có một lối ra.

Tống Đường thấy vậy vội hô Bưu Tử lại.

Bưu Tử thấy họ phá được lối ra, chỉ đành tạm biệt huynh đệ của mình.

Ba người cùng nhau chui vào trong đường hầm.

Và vừa tiến vào đường hầm, ba người Tống Đường liền phát hiện.

Bức tường đá trong con đường hầm này, hóa ra cực kỳ trơn nhẵn.

Hiển nhiên con đường hầm này được đào từ một khối đá nguyên vẹn.

Cũng có nghĩa là bức vách đá chặn đường họ đi.

Thực ra rất dày.

Nếu họ phá sai vị trí, không phá trúng lối vào đường hầm.

E rằng thật sự không thể tìm thấy con đường hầm trên vách đá này.

Tống Đường vội vàng tìm người, thế là không dừng lại.

Dẫn hai người suốt đường chạy về phía trước.

Chưa đầy nửa phút, họ đã xông đến lối ra.

Đến lối ra, họ nhìn xuống phía dưới.

Nhìn một cái, họ không khỏi ngớ người.

Chỉ thấy bên dưới vách đá này, hóa ra là một cây cầu treo chỉ rộng mười mét.

Hơn nữa điều kỳ lạ là, trên cây cầu treo rộng mười mét này, hóa ra còn chia ra mười đường ray.

Trong đó trên năm đường ray, lại có năm tượng vũ nữ Phi Thiên vừa bay đến.

Những bức tượng này vừa vặn khớp vào những đường ray đó.

Còn những người nằm úp trên đó thì vừa vặn mặt hướng lên trên.

Tống Đường vừa nhìn đã thấy Bàn Tử.

Chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng chào.

Đột nhiên vũ nữ Phi Thiên kia lại bắt đầu di chuyển trên đường ray.

Nhanh chóng trượt về phía cuối cầu treo.

Bàn Tử thấy vậy hét: "Anh hai, đến chưa vậy!" "Anh em có thể tiêu đời rồi!" "Mẹ kiếp đây rốt cuộc là thứ quái gì vậy!" Tống Đường hét: "Cố gắng một lát, tôi lập tức đến cứu cậu!" Nói rồi Tống Đường lấy dây thừng từ trong ba lô ra, chuẩn bị trượt xuống từ phía trên.

Tuy nhiên đúng lúc này, mấy tượng Phi Thiên khác lại bắt đầu chuyển động.

Tống Đường kinh hãi nhìn thấy, trên mấy pho tượng kia đang nằm.

Chính là Hàn Phi và mấy thủ hạ của hắn.

Hơn nữa pho vũ nữ Phi Thiên của Hàn Phi dường như bị kẹt một chút.

Hóa ra còn không trượt ra nhanh bằng mấy thủ hạ của hắn.

Năm người, hóa ra hắn lại thành người cuối cùng.

Tống Đường lúc này không có hứng thú quản mấy chuyện này, sau khi cố định dây thừng.

Hắn là người đầu tiên trượt xuống từ phía trên.

Khi Tần Nhuyễn và Bưu Tử từ trên xuống.

Tống Đường đã nhảy đến đường ray nơi Bàn Tử đang ở.

Hắn thấy, bên dưới những đường ray này, hóa ra đều là những

đường hầm được khắc từ nguyên khối đá.

Mỗi đường hầm đều độc lập, cách nhau không quá mười mấy centimet.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc là, trên những đường ray này chỉ có duy nhất một rãnh lõm dùng để cố định vũ nữ Phi Thiên.

Ngoài ra, không có bất kỳ thứ gì.

Mọi người hẳn đều biết về đường trượt.

Ngoài đường ray ra, ít nhất còn phải có dây thừng để kéo vật phẩm.

Hiện đại hơn một chút, ít nhất cũng phải có điện hoặc từ trường nổi chứ.

Bởi vì nếu không có lực bên ngoài này, vật bị kẹt trên đường trượt làm sao có thể chuyển động được?

Nhưng ở đây thật sự không có.

Mà tốc độ của vũ nữ Phi Thiên kia lại không hề chậm.

Trong khoảnh khắc chậm trễ này, Bàn Tử đã bị vũ nữ Phi Thiên kia mang trượt đi mười mấy mét.

Ngay cả Hàn Phi gần hắn nhất cũng đã trượt ra ba bốn mét.

Cây cầu treo này cũng không có độ dốc, Tống Đường thật sự không hiểu.

Lực trượt như vậy, rốt cuộc là từ đâu mà có.

Nhưng lúc này hắn cũng không nghĩ nhiều được nữa.

Tần Nhuyễn và Bưu Tử vừa lên, ba người liền đạp lên đường trượt đuổi theo về phía trước.

Tuy nhiên bọn họ bằng hai chân, làm sao là đối thủ của đường

trượt.

Nhìn thấy đuổi được mấy bước khoảng cách với bọn họ càng ngày càng xa.

Tống Đường cũng không khỏi có chút sốt ruột.

Nhưng đúng lúc hắn cũng không còn cách nào khác.

Chương 302

Đột nhiên Tần Nhuyễn lại kêu lên: "Không đúng rồi!

Anh nhìn kia là cái gì?" Tống Đường và Bưu Tử nghe vậy nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước không biết từ khi nào lại nổi lên sương mù.

Chỉ là sương mù này hóa ra lại có màu xanh.

Thấy sương mù màu xanh này, toàn bộ người Tống Đường liền ngớ ra.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng "a" thảm thiết.

Nghe vị trí hình như là thủ hạ của Hàn Phi gặp chuyện.

Tần Nhuyễn còn định đi qua.

Tống Đường lại vội vàng ngăn cô lại nói: "Cái này không thể qua!" "Cái này mẹ nó là....

Âm binh mượn đường đó!" Tần Nhuyễn ngớ người: "Thật sự có thứ này sao?" Bưu Tử nghe càng run rẩy.

"Hồi nhỏ tôi đã nghe bà nội tôi nói, âm binh mượn đường đó là sẽ mất mạng người đó!" "Không thể qua, tuyệt đối không thể qua!" Tống Đường hô họ trước tiên nằm úp xuống đường trượt.

Tiếng kêu thảm thiết của thủ hạ Hàn Phi vừa nãy đã nói lên tất cả.

Bây giờ bất luận thế nào cũng không thể qua.

Thấy Tống Đường trịnh trọng như vậy, Tần Nhuyễn cũng đành theo nằm úp xuống đường trượt.

Và khi những luồng sương mù màu xanh kia càng ngày càng dày đặc.

Họ rất nhanh liền nghe thấy từng tràng tiếng vó ngựa.

Thậm chí còn có tiếng kim loại va chạm của đao kiếm.

Toàn bộ không gian bên trong lập tức như vỡ òa.

Hệt như biến thành một chiến trường cổ xưa.

Và trong những âm thanh đó, thỉnh thoảng hóa ra còn có vài tiếng kêu thảm thiết.

Tống Đường tim đập thình thịch.

Hắn thật sự lo lắng Bàn Tử cũng sẽ gặp chuyện.

Dù sao âm binh mượn đường này, đâu có quan tâm cậu là ai chứ!

Một khi đụng phải, thì tuyệt đối không có đường sống.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Bọn họ nằm úp trên đường trượt suốt ba phút!

Âm thanh xung quanh lúc này mới dần dần giảm bớt.

Tống Đường ngóc đầu lên nhìn.

Phát hiện sương mù hóa ra cũng bắt đầu tan.

Hiển nhiên âm binh mượn đường sắp kết thúc.

Hắn vội hô hai người đứng dậy theo kịp.

Ba người lúc này mới tiếp tục chạy về phía trước.

Quả nhiên, lần này họ chỉ chạy được bảy tám mét.

Liền thấy trên đường trượt nơi Hàn Phi đã ở, pho vũ nữ Phi Thiên kia hóa ra đã dừng lại.

Còn Hàn Phi thì cũng không biết đã đi đâu.

Bọn họ tiếp tục chạy về phía trước.

Sau đó lại nhìn thấy vũ nữ Phi Thiên đang dừng lại trên đường hầm nơi thủ hạ của Hàn Phi đã ở.

Chỉ là những thủ hạ của hắn thì không may mắn như vậy.

Trên vũ nữ Phi Thiên đều là máu.

Và thi thể của những thủ hạ của Hàn Phi.

Tần Nhuyễn tiến lên kiểm tra, sau đó nói: "Vết thương trên người những người này, đều giống như bị binh khí cổ cắt ra!" "Thật sự khiến người ta khó tin!" "Đây chính là Âm binh mượn đường!" "Mau đi thôi!" Tống Đường hô.

Quỷ biết chuyện này có tái diễn hay không.

Những người này ngồi trên vũ nữ Phi Thiên còn có thể chết ở đây.

Bọn họ thì chỉ có thể dựa vào đôi chân.

Những vũ nữ Phi Thiên này sau khi người trên đó chết hoặc rời đi, liền kẹt lại tại chỗ không động đậy.

Ước chừng không lâu nữa, còn sẽ quay trở lại tế đàn bên kia, chờ đợi đợt người tiếp theo đến chết.

Tống Đường vừa nghĩ đến đây, không khỏi lo lắng cho Bàn Tử.

Tên này cũng không biết thế nào rồi, mà không tìm thấy hắn ở đâu.

Ba người suốt đường chạy về phía trước.

Lần này chạy được hơn hai trăm mét!

Cuối cùng họ cũng nhìn thấy pho vũ nữ Phi Thiên của Bàn Tử.

Chỉ là chạy qua nhìn một cái, họ lại ngớ người.

Bàn Tử trên đó hóa ra đã biến mất.

Chỉ còn lại vũ nữ Phi Thiên đó một mình dừng lại ở cuối đường trượt này.

Và bên dưới cuối đường, cây cầu treo này hóa ra cũng đã đến điểm cuối.

Phía trước dường như là một không gian rất lớn, không biết dẫn đến đâu.

Ba người Tống Đường tìm kiếm xung quanh rất lâu.

Hóa ra đều không phát hiện ra bóng dáng Bàn Tử.

Nếu tên này bình an, chắc chắn sẽ đợi bọn họ ở đây.

Nhưng vấn đề là, họ cũng không tìm thấy thi thể của Bàn Tử!

Tên này hóa ra cũng giống Hàn Phi, như thể biến mất giữa không trung vậy.

Đúng lúc Tống Đường cũng có chút hoang mang.

Đột nhiên Bưu Tử bên cạnh chỉ về phía trước nói: "Mọi người nhìn kìa, Hàn Phi!" Tống Đường và Tần Nhuyễn nghe vậy vội vàng nhìn về phía trước.

Quả nhiên rất nhanh liền thấy, chỗ cao phía trước hóa ra xuất hiện một vệt sáng.

Nơi đó hiển nhiên có lối ra.

Và Hàn Phi lúc này hóa ra đã mở lối ra, đang chui ra ngoài.

Đáng tiếc Tống Đường và họ không có súng trong tay, nếu không lúc này ít nhất cũng phải cho hắn một phát!

"Chúng ta cũng mau đi thôi!" Bưu Tử hô.

Nhưng Tống Đường nhìn xung quanh, hắn thật sự không yên tâm về Bàn Tử.

Nhưng tình hình trước mắt này, Bàn Tử hiển nhiên là gặp chuyện rồi.

Hoặc là chết trong âm binh mượn đường kia.

Hoặc là bị vũ nữ Phi Thiên này thật sự đưa đến thiên đường rồi.

Tống Đường không tin có cái gọi là thiên đường, cho nên theo hắn thấy Bàn Tử chắc chắn là gặp chuyện thật rồi.

Nhưng không tìm thấy thi thể Bàn Tử, trong lòng hắn sốt ruột cũng không còn cách nào khác.

Tần Nhuyễn nhìn Tống Đường cũng có chút đau lòng.

Còn Bưu Tử bên cạnh đột nhiên hét: "Chúng ta thật sự phải đi rồi, tên đó đang ở ngoài chặn lối ra!" "Nếu không đi nữa chúng ta sẽ bị chôn sống ở đây mất!" Tống Đường nghe vậy vội nhìn.

Quả nhiên thấy Hàn Phi hóa ra đã xông ra ngoài.

Lúc này thậm chí còn đang dùng đá lấp lối ra bên ngoài nữa.

Tống Đường thấy vậy chỉ còn cách nghiến răng hô: "Đi!" Tạm thời gạt bỏ lo lắng cho Bàn Tử, dẫn hai người đi trước đến lối ra.

Hàn Phi thấy bọn họ xông về phía lối ra, nào dám dừng lại!

Quay người bỏ chạy.

Lúc này bên ngoài trời đã sáng.

Không biết từ lúc nào họ đã vật lộn trong cổ mộ suốt một đêm.

Khi họ đến gần lối ra, họ liền phát hiện.

Nơi này hóa ra là chân của một dãy núi.

Chương 303

Ở đây xuất hiện một khe nứt, vừa vặn có thể chui ra ngoài.

Hàn Phi đã sớm chạy mất tăm.

Đợi đến khi họ chui ra ngoài, thì phát hiện trên dãy núi xa xa, bóng người tấp nập.

Dường như là người đến tìm kiếm trên núi.

Tối qua sau khi họ vào cổ mộ liền không ra ngoài.

Ước chừng chuyện này không nhỏ, xem ra ngay cả dân làng gần đó cũng được triệu tập đến tìm kiếm trên núi.

Bưu Tử sốt ruột quay về báo cáo rõ ràng.

Tống Đường thì nhìn lối vào cổ mộ phía sau, bất lực thở dài.

Hắn lại một lần nữa chui đầu vào khe nứt.

Hy vọng có thể tìm thấy Bàn Tử.

Tuy nhiên, vẫn không nhìn thấy gì cả.

Hắn chỉ mơ hồ thấy, pho vũ nữ Phi Thiên đã kéo Bàn Tử đi, hóa ra đã bắt đầu trượt ngược trở lại.

Nhưng Bàn Tử, lại như thể biến mất giữa không trung vậy.

Không thấy tăm hơi!

Tống Lão Nhị và đồng bọn cuối cùng đã bị cảnh sát đưa về cục.

Đúng như dự đoán từ trước, họ đã không trở về nhà suốt một đêm.

Thêm vào những chuyện xảy ra tối qua, sự việc đã kinh động đến cục cảnh sát.

Khi họ ra khỏi cổ mộ, bên ngoài đã bị cảnh sát phong tỏa.

Tống Lão Nhị và Bưu Tử được đưa về nghỉ ngơi trước.

Còn về tình hình trong cổ mộ, Bưu Tử cũng đã báo cáo với cấp trên.

Kết quả thế nào thì Tống Lão Nhị và mọi người cũng không biết.

Họ chỉ biết sau đó, các chuyên gia từ thành phố tỉnh đã đến, tiến hành khai quật cổ mộ đó.

Thi thể của hai cảnh sát đã hy sinh cũng dần được tìm thấy.

Nhưng Đản Nhi thì vẫn bặt vô âm tín.

Sau này, Tống Lão Nhị cũng đã đến hiện trường xem xét, không chỉ không tìm thấy người mà ngay cả thi thể cũng không có.

Mãi đến sau này, Tần Nhuyễn mới nói rằng, có lẽ cô ấy đã gặp phải tình huống tương tự như Mã Phao hồi đó, biến mất giữa không trung.

Nghe giải thích này, Tống Lão Nhị cũng đành bất lực.

Dù sao thì trong tình huống như vậy, ngay cả ông cũng không có cách nào.

Ông chỉ là một thợ thủ công, chứ đâu phải thần bà, làm sao biết người biến mất giữa không trung thì phải đi đâu mà tìm?

Nói đến đây, Tống Đường cũng thở dài.

“Mọi chuyện tạm thời là thế đã!

Phần sau để lát nữa kiếm cơ hội kể tiếp vậy!

Chúng ta cũng nên xuất phát thôi!” Câu chuyện này đã kể mất mấy ngày.

Ngày hẹn họ lên Trường Bạch Sơn cũng đã tới.

Bàn Tử nghe vậy vội hỏi: “Không phải, vậy tên Hàn Phi giết cảnh sát, chẳng lẽ không sao à?” Tống Đường đáp: “Sao lại không sao được, sau đó hắn bị cục cảnh sát truy nã khắp nơi đấy!

Nhưng tổ tiên tôi đâu có ngờ, gã này thực ra còn ẩn giấu một bí mật lớn hơn nhiều!

Nếu ngày đó hắn không đến cái nơi đó, Tần Nhuyễn cũng sẽ không gặp chuyện!

Ai, đúng là số mệnh mà!” “Cái nơi nào cơ?” Bàn Tử vội hỏi.

“Đúng đấy!

Là nơi nào?” Mã Phao cũng tò mò.

Tống Lão Nhị đành nói: “Để sau này kể tiếp, với lại chúng ta sắp xuất phát rồi!

Lần này theo lệ cũ, là phải livestream bán hàng đó!

Cho nên Mã Phao này, cậu đừng để lộ tên, fan trong livestream cũng đã nghe câu chuyện này rồi!

Lát nữa livestream, Bàn Tử cậu giải thích trước cho mọi người, Mã Phao của chúng ta chỉ là trùng tên thôi!

Để mọi người đừng nghĩ ngợi nhiều!” “Được thôi!” Bàn Tử gật đầu.

Không đổi cách gọi Mã Phao, chủ yếu là Tống Đường cảm thấy làm vậy dễ gây ra rắc rối hơn.

Một khi tên một người đã được nhớ, rất khó để thay đổi.

Đặc biệt là khi xuống mộ, mọi người đều rất căng thẳng.

Một khi vô thức gọi nhầm, sẽ rất phiền phức.

Thay vì lúc đó mới nghĩ cách giải thích, chi bằng ngay từ đầu đã

giải quyết vấn đề này thì hơn.

Mọi người xuất phát vào tối hôm đó.

Kỷ Niệm cùng Phi Ưng đích thân đến đón họ tại một sân bay quân sự gần nhất, sau đó bay thẳng đến một huyện lỵ dưới chân Trường Bạch Sơn.

Thực ra, trong lòng Tống Đường rất sốt ruột.

Đặc biệt là sau khi tìm thấy Mã Phao.

Mọi thứ dường như đều cho thấy Tần Nhuyễn và Đản Nhi rất có thể cũng đã đến thế giới này.

Vì vậy, cậu rất muốn tìm thấy họ sớm.

Cho dù cậu không biết hai người đó ở đâu, nhưng chỉ cần đi tìm, ít ra cậu cũng sẽ cảm thấy thanh thản hơn một chút.

Sáng hôm sau, họ xuất phát từ trận pháp.

Tại một ngôi làng dưới chân Trường Bạch Sơn, họ hội quân với đội bảo đảm của Long lão.

Vì lần này phải lên núi tuyết, Long lão rất coi trọng, đã thiết lập mấy trạm tiếp tế dọc đường cho họ, đề phòng có chuyện xảy ra trên núi tuyết.

Chỉ là đoạn đường cuối cùng, Long lão cũng không có cách nào giúp họ, dù sao đoạn đường cuối cùng đó Long lão cũng không biết ở đâu.

Còn họ để tiết kiệm thời gian, đã chọn lối tắt tiến vào hành lang Vân Đỉnh như trước.

Tiểu Ca rất quen thuộc nơi này, nên họ không cần lo lắng, chỉ cần đi theo là được.

Không nói nhiều lời thừa thãi.

Ba ngày sau vào buổi tối.

Cuối cùng họ cũng đến được khe nứt tiến vào Vân Đỉnh.

Họ tìm thấy suối nước nóng bên trong.

Mấy người đã không được nghỉ ngơi tử tế suốt ba ngày, giờ khắc này cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Tống Đường đang sốt ruột muốn vào Cổng Đồng, nên quyết định sáng sớm mai sẽ trực tiếp đi tìm Cổng Đồng.

Nhưng lúc này lại nảy sinh một vấn đề, đó là nếu sáng sớm mai họ thẳng tiến đến Cổng Đồng, thì số hàng hóa bên trên phải làm sao.

Tống Đường thực ra đã không còn bận tâm đến những thứ này nữa.

Dù sao hiện giờ cậu cũng không thiếu tiền.

Dù có thật sự bỏ đi, chỉ cần tìm được Đản Nhi và Tần Nhuyễn thì cậu cũng đã mãn nguyện rồi.

Hơn nữa, cũng không phải là bỏ hết toàn bộ, ít nhất những thứ nhặt được dọc đường vẫn có thể bán lấy tiền.

Lúc này, có thể bán được một ít tiền đã là tốt rồi.

Ít nhất cậu vẫn phân biệt được điều chính yếu.

Nhưng Bàn Tử rõ ràng không muốn như vậy, theo lời hắn nói, giá trị của những thứ bên trên không hề nhỏ, cứ thế bỏ đi thì thật là quá đáng tiếc.

Thế là hắn tuyên bố, tối nay mình có thể tăng ca, đem những thứ đó đấu giá.

Tống Đường đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Nhưng vẫn nhắc nhở hắn nên nghỉ ngơi sớm, dù sao ngày mai một khi đã vào Cổng Đồng, đó không phải là chuyện đùa.

Nếu tinh thần không tập trung, vạn nhất xảy ra chuyện, họ cũng không giúp được hắn.

Bàn Tử gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Còn về cách đấu giá đồ vật bên trên, thực ra cũng rất đơn giản.

Bởi vì trước khi đến, Tống Đường đã đặc biệt chuẩn bị một bộ thiết bị hiện đại hóa.

Thực ra nó hơi giống máy quét 3D, chỉ là chức năng đương nhiên không cần nhiều đến thế.

Chương 304

Chỉ cần vài chiếc camera bay, sau đó tiến hành thăm dò toàn bộ hoàng lăng bên trên là được.

Mà tình hình hoàng lăng bên trên thế nào, Bàn Tử và những người khác đương nhiên rất rõ.

Giờ đây thậm chí còn không cần phải đi lại một lượt nữa.

Hiệu suất đương nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi tin tức này truyền ra, trong livestream, các khách quen như Đại Kim Nha, Minh Thúc đã lâu không thấy cũng đều xuất hiện.

Rõ ràng là không ai muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Tống Đường không hứng thú với những thứ đó.

Cậu chỉ xem đoạn đầu, tức là đoạn camera bay dọc theo lối đi vào bên trong.

Dù sao đoạn đường này là dẫn đến Cổng Đồng.

Chỉ cần đoạn đường này không có vấn đề gì, cậu sẽ không quan tâm đến những thứ khác.

Quả nhiên, camera bay thẳng tiến.

Giữa đường phát hiện không ít Nhân diện điểu.

Nhưng cậu cũng không lo lắng, dù sao Tiểu Ca ở đây, đối phó với những thứ này cậu ấy chắc chắn sẽ có cách.

Camera đã làm kinh động mấy con Nhân diện điểu, nhưng camera dù sao cũng quá nhỏ.

Rất nhanh vẫn xuyên qua những con mãnh cầm này, tìm đến lối đi

phía trên.

Còn sau đó, Tống Đường cũng không còn hứng thú nữa.

Bên trên không ngoài những đồ tùy táng giá trị, và một số tượng điêu khắc, khí vật tùy táng các loại.

Cứ mặc cho Bàn Tử tha hồ mà bày trò.

Trước khi ngủ, cậu thậm chí còn nghe thấy Bàn Tử đang giải thích cho fan trong livestream ở đó: "Mấy đứa nói gì?

Giờ đi đâu à?" "Bàn gia tôi nói cho mấy đứa biết, nơi chúng ta sắp đến bây giờ là một nơi cực tốt đấy nhé!" "Nghe nói năm đó Thiết Tam Giác từng bị kẹt trong một mật thất cất giấu bảo vật ở đây!" "Vàng bạc bên trong thì nhiều vô kể luôn!" "Mà năm đó bọn họ suýt chút nữa không ra được!" "Cuối cùng vẫn là Bàn gia này đứng ra, hy sinh Mạc Kim Phù của mình!" "Mới dẫn mọi người thoát ra đó!" "Cái gì?

Mấy đứa nói Bàn gia đâu có lợi hại đến thế?" "Đấy là mấy đứa không hiểu rồi, thực ra trong Thiết Tam Giác, người lợi hại nhất chính là Bàn gia đây này!" "Cái gì?

Tôi khoác lác à?

Vậy thì tôi phải nói chuyện tử tế với mấy đứa một phen rồi!" Tống Đường nghe mãi rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa ngày hôm sau.

Khi tỉnh dậy, cậu vẫn còn nghe tiếng ngáy của Bàn Tử.

Cầm điện thoại lên xem, ôi chao!

Hơn chục tin nhắn báo tiền về tài khoản.

Xem ra cái tên Bàn Tử này tối qua đã livestream chốt đơn không ít rồi!

Tống Đường cũng không gọi hắn, tự mình đi rửa mặt trước.

Đợi Thiên Chân lấy đồ ăn ra, mới gọi Bàn Tử dậy.

Mấy người ăn vội chút đồ.

Sau đó Tống Đường liền hô hoán mọi người lên đường.

Mặc dù Vân Đỉnh này Bàn Tử và mọi người đã từng đến một lần.

Nhưng lần này vào, trong lòng không khỏi vẫn có chút căng thẳng.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái bóng ma mà Nhân diện điểu lần trước để lại cũng không dễ gì quên được.

"Lát nữa vào trong, theo sát vào đấy, không thì bị tha đi Bàn gia này không có thời gian cứu cậu đâu!" Bàn Tử dọa Mã Phao bên cạnh.

Mã Phao nghe vậy liên tục gật đầu.

Thiên Chân thấy vậy nói bên cạnh: "Kể cả có thật sự đụng phải Nhân diện điểu, cậu dám ra tay không?" "Có gì mà không dám, Bàn gia tôi từ trước đến giờ chưa từng...." "Ồ?" Lời Bàn Tử chưa nói xong đã bị Thiên Chân ngắt lời.

"Nhưng nếu tôi không nhầm, tối qua cậu đã bán Nhân diện điểu này cho Minh Thúc rồi phải không?" "Với cái kiểu lão gian cự hoạt của lão ta, nếu cậu dám đánh chim của lão, lão ta còn không phát điên lên với cậu à!" "Cái này... tôi lại quên mất!" Bàn Tử cười gượng gạo.

Tống Đường đứng bên cạnh nghe mà cạn lời hỏi: "Cái thứ này Minh Thúc cũng mua à, sau này lão ta tìm thế nào?" Bàn Tử cười nói: "Cái đó cậu đừng quản, Bàn gia tôi có khả năng bán được, đó là bản lĩnh của tôi!

Còn chuyện người ta tìm thế nào, đó là việc của người ta!

Cùng lắm thì người ta cứ để trên trời mà xem, không được à!" Tống Đường bó tay toàn tập.

Còn Mã Phao bên cạnh thì đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn họ, thầm nghĩ trong lòng: "Chao ôi, thế giới tiên tiến này đúng là khác biệt thật!

Mua bán đồ cổ vậy mà lại được tiến hành trực tiếp ngay trong cổ mộ!

Không như thời của chúng ta, trộm một cái mộ không khéo còn bị thương đến chết!" Sau khi bật livestream, cả nhóm bắt đầu chen vào bên trong khe nứt.

Vừa đi vào, Tống Đường đã thấy Tiểu Ca một tay lấy ra một chiếc Quỷ tỳ.

Thứ này, hẳn là đồ cậu ấy chuẩn bị cho lần này.

Đương nhiên, còn có hai chiếc chỉ hoàn nữa.

Chỉ là lúc này hình như không cần dùng đến những thứ đó.

Sau khi Tiểu Ca lấy Quỷ tỳ ra, tốc độ liền tăng nhanh rõ rệt.

Mọi người theo sát phía sau.

Rất nhanh đã chen ra khỏi khe nứt.

Phía trước cũng xuất hiện một lối đi đen kịt không thấy điểm cuối.

Tống Đường vô thức chiếu đèn pin trong tay lên đỉnh đầu.

Quả nhiên, rất nhanh cậu thấy rất nhiều dây xích đồng phức tạp quấn quanh đỉnh đầu.

Và trên những sợi xích sắt đó, còn đậu không ít Nhân diện điểu.

Bị ánh đèn chiếu vào, những con Nhân diện điểu đều giật mình tỉnh dậy.

Chỉ là chúng dường như sợ hãi Quỷ tỳ trong tay Tiểu Ca, chỉ quanh quẩn xung quanh chứ không hề dám lại gần.

Còn các fan trong livestream cũng không phải lần đầu thấy thứ

này.

Tối qua họ đã được chứng kiến loại vật này thông qua màn livestream bán hàng của Bàn Tử rồi.

Nên lúc này thì vẫn khá bình tĩnh.

"Tôi nói, thứ này có trấn áp được chúng không đấy?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Cảnh tượng thứ này xé bụng người lần trước hắn vẫn còn nhớ như in.

Lúc này nhìn thấy không khỏi cảm thấy bụng lạnh toát.

Tiểu Ca đáp: "Tạm thời thì được!" "Tạm thời thì được á?

Mẹ nó, vậy chúng ta mau tranh thủ thời gian lên đường thôi!" Bàn Tử hô hoán.

Nghe ý của Tiểu Ca, rõ ràng Quỷ tỳ này chỉ có thể trấn áp Nhân diện điểu trong thời gian ngắn.

Nếu họ cứ chần chừ ở đây, e rằng tình hình sẽ không tốt chút nào.

Tống Đường và Mã Phao tuy là lần đầu tiên đến cổ mộ này.

Nhưng may mắn có ba lão làng dẫn đường, tốc độ đương nhiên không chậm.

Chỉ mười mấy phút sau.

Họ đã thấy một con dốc, và dưới dốc sừng sững một không gian rộng lớn.

Khi họ chiếu ánh đèn pin vào tận cùng không gian đó.

Một cánh Cổng đồng khổng lồ, lập tức lọt vào tầm mắt họ.

Còn các fan trong livestream khi nhìn thấy cánh Cổng đồng này, cũng ngây người rất lâu.

Mặc dù tối qua họ đã được xem trước rồi.

Nhưng lúc này thật sự nhìn thấy, đặc biệt là khi so sánh với mấy người, kích thước của cánh Cổng đồng đó thật sự khiến họ giật mình.

Mã Phao nhìn thấy cảnh này, không khỏi tặc lưỡi.

“Trời đất, trộm mộ thời hiện đại đã ghê gớm thế này rồi sao?

Đây là đánh thẳng vào hang rồng luôn rồi!” “Đừng có nói lung tung!” Bàn Tử vội nhắc nhở.

Lời này không thể nói bừa, nếu thật sự truy cứu đến cùng thì sẽ không thể giải thích rõ ràng được.

Ví dụ như họ làm sao biết được lối tắt này.

Không thể nào cứ đổ hết cho Thiết Tam Giác được.

Hơn nữa, mục tiêu lần này của họ là tiến vào Cổng Đồng.

Chương 305

Đương nhiên là càng ít nói càng tốt.

“Đợi chút!” Tiểu Ca bỏ lại một câu, lập tức đi về phía Cổng Đồng.

Rõ ràng cậu ấy đang chuẩn bị mở cánh cửa này.

Thiên Chân nhìn cảnh tượng đó, không khỏi nuốt nước bọt.

Mặc dù không phải lần đầu đến đây, nhưng lần này thật sự phải tiến vào Cổng Đồng.

Trong lòng cậu ấy khó tránh khỏi có chút căng thẳng và bất an.

“Tôi nói này, đừng lo lắng nữa, đây là số mệnh rồi!

Năm đó không vào, giờ đây vẫn không tránh khỏi số phận phải vào khám phá!

Bên trong rốt cuộc có gì, nhân tiện lần này vào xem là biết thôi!” Bàn Tử nói bên cạnh.

Thiên Chân lại thở dài nói: “Thực ra có những thứ không biết lại là tốt nhất!

Lần này vào, cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu!” “Tốt hay xấu, vào xem không phải sẽ biết sao!

Cậu đó, đúng là nghĩ nhiều quá!” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Thiên Chân.

Ngay lúc họ đang nói chuyện, Tống Đường và Mã Phao lại nhìn thấy.

Xung quanh đài đá nơi họ đang đứng, không biết từ lúc nào đã bắt đầu bốc lên rất nhiều sương mù màu xanh.

Và gần như cùng lúc đó, một tiếng "ầm ầm" vang vọng từ phía trước vọng lại.

Trong chốc lát, cả mặt đất cũng rung chuyển.

Họ vội chạy qua, sau đó nhìn thấy.

Tiểu Ca đứng trước Cổng Đồng.

Và cánh Cổng Đồng lúc này, quả nhiên đã mở ra một khe hở.

Chỉ là bên trong đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Tiểu Ca quay đầu nhìn Thiên Chân một cái, dường như đang hỏi cậu ấy có muốn vào không.

Thiên Chân hít sâu một hơi, nói: "Đi thôi!" "Đã đến đây rồi, thật sự không có lý do gì mà không vào!

Chỉ là chúng ta có cần chuẩn bị Chân thực chi hỏa không?" Nghe cậu ấy nhắc đến Chân thực chi hỏa, mọi người đều nhìn về phía Tiểu Ca.

Dù sao thì họ đều chưa từng vào trong, người duy nhất đã từng vào đây, cũng chỉ có cậu ấy.

Mã Phao rõ ràng không hiểu lắm, liền hỏi Tống Đường khẽ: "Chân thực chi hỏa này là cái gì vậy?" "Nó giống như thứ có thể nhìn thấy ma quỷ, phải đốt lên mới nhìn thấy được!" Tống Đường nói.

Mã Phao nghe vậy gật đầu.

Thứ này thì cậu cũng từng nghe nói qua.

Ví dụ như trong truyền thuyết có nước mắt trâu, hoặc lá liễu đều có thể nhìn thấy ma quỷ.

Thực ra, Chân thực chi hỏa cũng là một trong số đó.

Kiếp trước ở Phi Thiên cổ mộ, cậu cũng từng gặp Âm binh quá

cảnh một lần.

Chỉ là không nhìn thấy cảnh tượng thực tế, chỉ nghe thấy âm thanh mà thôi.

Còn Tiểu Ca và những người khác năm đó ở đây, Thiên Chân và Bàn Tử dường như đã nhìn thấy những Âm binh đó.

Vì vậy, cảnh tượng này dường như cũng không nhất thiết phải nhờ đến Chân thực chi hỏa mới nhìn thấy được.

Chỉ có thể nói là cũng có ảnh hưởng nhất định từ hoàn cảnh lúc đó.

Nhưng còn về tình hình bên trong Cổng Đồng rốt cuộc thế nào, Tống Đường cũng không biết, dù sao cậu cũng chưa từng vào trong.

Bàn Tử vỗ vỗ cái ba lô nói: "Yên tâm đi, chuẩn bị hết rồi đây này!

Còn dùng hay không thì vào trong xem tình hình rồi tính!" Thiên Chân nghe vậy gật đầu, sau đó nói: "Nếu mọi người đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì vào thôi!

Sau khi vào trong, tuyệt đối đừng tách ra, có chuyện gì chúng ta cùng nhau đối mặt!" Nói xong, Tiểu Ca là người đầu tiên bước vào bên trong Cổng Đồng!

Thấy vậy, mọi người cũng không chần chừ nữa, lần lượt đi theo vào.

Về tình hình bên trong Cổng Đồng, không chỉ Tống Đường, e rằng cả Bàn Tử và Thiên Chân cũng đều tràn đầy sự tò mò.

Nơi bí ẩn này đã từng thu hút họ suốt bao nhiêu năm.

Việc năm xưa chưa từng bước vào, có lẽ cũng là một sự tiếc nuối đối với họ.

Chỉ là giờ đây, sự tiếc nuối này cuối cùng cũng có cơ hội được

xóa bỏ.

Mỗi người có một phỏng đoán khác nhau về bên trong Cổng Đồng.

Vì vậy, rốt cuộc bên trong là tình huống thế nào, không ai có thể nói chắc chắn.

Còn về Tiểu Ca, người duy nhất đã từng vào, cũng giữ kín miệng không nói.

Bên trong rốt cuộc có gì, cho đến nay không ai biết.

Với những suy nghĩ như vậy, sau khi mọi người tiến vào Cổng Đồng, cũng không khỏi tăng thêm vài phần mong đợi.

Theo lẽ thường mà suy đoán.

Cánh Cổng Đồng này đã được xây dựng ở dưới đáy núi.

Vậy thì phía sau hẳn cũng là không gian dưới lòng đất.

Mà theo cấu trúc tổng thể của Vân Đỉnh mà xem, e rằng không gian ẩn giấu dưới lòng đất này sẽ không quá nhỏ, thậm chí sẽ vô cùng hùng vĩ.

Sau khi tiến vào Cổng Đồng, điều đầu tiên mọi người cảm nhận được là không khí ở đây dường như không được trong lành.

Không khí tràn ngập một mùi hỗn hợp của đất bụi và đồng xanh, khiến người ta có cảm giác như bước vào một lò luyện kim.

Và khi mọi người dần thích nghi với không khí ở đây.

Ánh đèn pin của họ cũng bắt đầu chiếu sáng xung quanh.

Họ nhìn thấy, ngay sau khi bước vào cánh cửa là một lối đi rộng gần bằng cánh cửa.

Cực kỳ lớn.

Mấy chiếc xe tải lớn đi song song cũng không thành vấn đề.

Còn tiếp tục đi vào bên trong, thì không nhìn thấy gì cả.

Bóng tối ở đây dường như có thể nuốt chửng ánh sáng.

Khiến đèn pin của họ căn bản không thể chiếu xa được bao nhiêu.

Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó đều đi theo sau Tiểu Ca, tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, cánh Cổng Đồng phía sau họ càng dần chìm vào bóng tối.

Trong chốc lát, mọi người đều có cảm giác như bước vào hư không.

Xung quanh họ toàn là bóng tối.

Không nhìn thấy cánh cửa lúc đến, cũng không nhìn thấy điểm cuối ở đâu.

Cảm giác đó khiến người ta rất ngột ngạt.

Mã Phao dù sao cũng là lần đầu tiên đến nơi như thế này, trong chốc lát không khỏi rất lo lắng.

Vì vậy cậu vội kéo vạt áo Tống Đường, sợ mình bị lạc.

Và mọi người đi về phía trước khoảng ba phút.

Cuối cùng, lối đi rộng rãi này cũng xuất hiện sự thay đổi.

Vách đá hai bên lối đi biến mất.

Toàn bộ lối đi trở nên rộng đến mức không nhìn thấy chiều rộng.

Hiện ra trước mắt chỉ là một lối đi đen kịt, phía trước không có điểm cuối, phía sau không có điểm bắt đầu.

“Tôi nói này, thế này lát nữa quay về e là chúng ta không tìm được đường mất!” Bàn Tử khẽ nhắc nhở một câu.

Thiên Chân lại nói: “Có Tiểu Ca ở đây cậu còn sợ không tìm được

đường à?" Bàn Tử nghe vậy ngớ người ra, lúc này mới nhớ ra còn có Tiểu Ca.

Ngay lập tức không nói thêm gì nữa.

Tiểu Ca dẫn họ đi về phía trước, rất nhanh mọi người đã nhìn thấy những bậc thang đi xuống.

Không nhiều, tổng cộng chỉ có chín bậc.

Nhưng mỗi bậc lại vô cùng lớn.

Và dưới bậc thang dường như có rất nhiều cột đá.

Cũng không cao lắm, khoảng chừng ba bốn mét.

Từng cột đứng sừng sững bên dưới.

Không biết có tác dụng gì.

Chương 306

Tiểu Ca nhìn thấy những cột đá này lại quay đầu nhìn mọi người nói: "Lát nữa xuống dưới, tuyệt đối đừng nói chuyện!" Mọi người đều ngớ người ra.

Nhưng nghĩ đến những lời nhắc nhở trước đây của Tiểu Ca, lúc này cũng không dám lơ là.

Vội vàng gật đầu.

Mã Phao tuy không biết tại sao không được nói chuyện, nhưng thấy Tống Đường cũng đặc biệt nghiêm túc, cũng chỉ có thể làm theo.

Thậm chí vì sợ mình bị giật mình mà la lên, cậu càng che chặt miệng lại.

Còn các fan trong livestream, tuy nói chuyện cũng không sao.

Nhưng lúc này cũng không khỏi nín thở, dường như sợ âm thanh phát ra từ nhà họ sẽ ảnh hưởng đến hiện trường livestream.

Còn tại hiện trường, sau khi Tiểu Ca dặn dò mọi người xong.

Cậu ấy liền là người đầu tiên đi về phía dưới.

Mọi người theo sát phía sau, không ai dám nói chuyện.

Và khi họ bước xuống bậc thang, dần dần mọi người bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì sau khi họ xuống được hai ba bậc thang.

Xung quanh lại có tiếng lách tách, dường như có người đang nói chuyện.

Mã Phao thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Ở cái nơi ma quái này, làm sao có người nói chuyện được chứ?

Chẳng lẽ là ma quỷ sao!

Cậu vội kéo vạt áo Tống Đường.

Tống Đường thấy vậy bảo cậu đừng căng thẳng, đồng thời chỉ về phía Tiểu Ca.

Dường như đang nói "cậu xem cậu ấy có sao đâu, chỉ cần cậu ấy ở đây cậu không cần lo lắng!" Mã Phao thấy Tiểu Ca vẫn bình tĩnh tiếp tục đi xuống, lúc này mới hít mấy hơi thật sâu để trấn tĩnh lại.

Chỉ là nhìn thấy Thiên Chân và Bàn Tử cau mày, rõ ràng họ cũng đều nghe thấy tiếng lách tách đó rồi.

Nhưng sắc mặt Tiểu Ca trông rất bình tĩnh, rõ ràng cậu ấy đã từng trải qua chuyện như vậy trước đây.

Vì vậy, mọi người cũng không quá lo lắng, từng người một vẫn theo xuống.

Tuy nhiên, khi họ tiếp tục đi xuống.

Rất nhanh, tiếng lách tách đó trở nên rõ ràng hơn.

Họ nghe thấy những người nói chuyện xung quanh họ, hình như không chỉ có một người.

Thậm chí âm thanh còn nhiều đến mức nghe có vẻ hỗn tạp.

Điều này khiến mọi người đều rất khó hiểu.

Nhưng Tiểu Ca dường như căn bản không bận tâm, rất nhanh cậu ấy đã đến trước bậc thang cuối cùng.

Và mọi người thấy cậu ấy đột nhiên dừng lại, cũng đều rất kỳ lạ.

Chỉ thấy cậu ấy quay đầu nhìn mọi người, dường như đang nhắc nhở họ: Xuống dưới tuyệt đối đừng nói chuyện!

Sau đó cậu ấy mới bước xuống bậc thang.

Mọi người thấy cậu ấy xuống dưới cũng không có gì thay đổi, cứ nghĩ chỉ là nhắc nhở đơn thuần.

Vì vậy, ngay lập tức cũng đi theo xuống.

Tuy nhiên, khi lòng bàn chân họ tiếp xúc với mặt đất phía dưới.

Lập tức đầu óc tất cả mọi người đều "ù" lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, dường như tai trước đây đều bị bịt kín, lúc này mới cuối cùng được mở ra vậy.

Họ nghe thấy vô số âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Hơn nữa, chúng đang dần lớn lên, dần trở nên rõ ràng.

Và rất nhanh, sắc mặt mấy người đều thay đổi.

Bởi vì họ nghe thấy, những âm thanh này căn bản không phải đang nói chuyện với họ.

Mà là từng tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét.

Nghe như có người đang bị tra tấn mà phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hơn nữa, đây không phải là âm thanh của một người, mà là tiếng gào thét đau đớn của vô số người cùng phát ra.

Nghe mà đúng là khiến người ta sởn tóc gáy.

Thậm chí ngay cả một người gan dạ như Bàn Tử, lúc này cũng không khỏi nuốt nước bọt, rõ ràng trong lòng cũng phát lạnh.

Bàn Tử hé miệng dường như có chút không kìm được muốn nói chuyện.

May mắn là Thiên Chân phản ứng cũng rất nhanh, vội vàng bịt miệng hắn lại.

Thế là không để hắn nói ra.

Và âm thanh xung quanh cũng ngày càng rõ ràng, dường như muốn chui vào trong đầu họ vậy.

Nghe tiếng kêu thảm thiết đó, ngay cả họ cũng cảm giác trên người mình bắt đầu đau đớn không kiểm soát được.

Tiểu Ca ở phía trước vẫy tay ra hiệu cho họ mau chóng theo kịp.

Ngay lập tức cậu ấy tự mình tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người cũng đều bị âm thanh như ma quỷ gào khóc, chó sói tru tréo này dọa cho sợ không ít.

Đâu dám dừng lại lâu, từng người một vội vàng đi theo.

Còn Tống Đường thì tranh thủ nhìn qua những cột đá đứng xung quanh.

Rất nhanh cậu phát hiện, trên những cột đá này lại có rất nhiều vết lõm.

Nhưng những vết lõm này rõ ràng không phải là hoa văn được khắc lên, mà nhìn giống như vết chém của dao, búa rìu để lại hơn.

Dường như từng có người bị hành hình trên những cột đá này vậy.

Chỉ là đây cũng chỉ là phỏng đoán của Tống Đường mà thôi, chân tướng rốt cuộc thế nào, thì đã không thể khảo cứu được nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, mọi người rất nhanh đã xuyên qua khu vực cột đá này.

Nhìn thấy phía trước lại xuất hiện những bậc thang đi lên.

Nhưng ở giữa những bậc thang này, lại có một cánh cổng đá hình vòm.

Và ngay khi mọi người nghĩ Tiểu Ca sẽ dẫn đội vào cánh cổng đá hình vòm đó.

Đột nhiên cậu ấy lại quay đầu nhìn một cái, sau đó sắc mặt khó coi chỉ lên phía trên, ra hiệu mọi người hãy đi theo mình lên bậc thang trước!

Bậc thang ở nơi này không có tác dụng thực tế.

Đây là điều họ phát hiện sau khi lên.

Dường như chỉ là để tạo ra một cấu trúc đối xứng với các bậc thang ở nơi họ đi xuống, nên cũng được xây dựng ở phía đối diện.

Nhưng mặt bậc thang này lên đến tận cùng thì hết, không có lối đi tương ứng.

Rõ ràng, đến đây muốn tiếp tục đi về phía trước thì chỉ có thể đi qua cánh cổng vòm bên dưới.

Chỉ tiếc là vừa rồi không biết vì sao, Tiểu Ca lại muốn họ lên đây trước.

Sau khi lên, mọi người đều nhìn Tiểu Ca, rõ ràng đang chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo của cậu ấy.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại ra hiệu mọi người ngồi xuống.

Mọi người thấy hành động này của cậu ấy, đều rất khó hiểu.

Nhưng vì Tiểu Ca đã sắp xếp như vậy, họ đương nhiên sẽ không hỏi nhiều.

Ngay lập tức từng người một ngồi xổm tại chỗ, Bàn Tử thậm chí còn nằm bệt xuống đất.

Các fan trong livestream lúc này cũng đều nín thở, chờ đợi điều sắp xảy ra.

Tiểu Ca sắp xếp như vậy, rõ ràng là phía dưới chắc chắn có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chỉ là không biết điều sắp xảy ra đó rốt cuộc là chuyện gì.

Và ngay sau khi mọi người ngồi xuống chờ đợi chỉ trong chốc lát.

Cuối cùng họ phát hiện, tại quảng trường cột đá mà họ vừa đi qua, bắt đầu xuất hiện một số thay đổi.

Trên quảng trường cột đá vốn nên đen kịt một màu, lúc này lại bốc lên từng luồng sương mù màu xanh nhạt.

Và đám sương mù đó rõ ràng là từ lối vào bay tới.

Đang từ hướng lối vào bay về phía này, và còn đang dần trở nên đặc quánh hơn.

Mọi người nhìn thấy đám sương mù này, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Lúc đó khi họ vào, Tiểu Ca đã dùng Quỷ tỳ để mở Cổng Đồng.

Chương 307

Và khi mở ra, bên ngoài Cổng Đồng cũng xuất hiện loại sương mù màu xanh này.

Mà theo những gì Tống Đường hiểu, trong tình huống này, ngay sau đó sẽ xuất hiện cảnh Âm binh quá cảnh.

Chỉ là trước đó họ vào gấp quá, nên không đợi đến khi cảnh Âm binh quá cảnh xuất hiện.

Còn bây giờ, những Âm binh phía sau chắc chắn đã đến rồi.

Nếu không phải Tiểu Ca phát hiện kịp thời, họ e rằng sẽ bị Âm binh quá cảnh đâm sầm vào.

Mà bị Âm binh đâm sầm vào, chuyện gì sẽ xảy ra, thì không ai biết được.

Nhưng nói chung chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

May mắn là Tiểu Ca mẫn cảm, họ mới tránh được chuyện như vậy.

Mọi người ngồi nguyên tại chỗ, vốn dĩ chỉ nghĩ đợi Âm binh quá cảnh qua đi, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Lúc đó họ cũng có thể tiếp tục tiến lên.

Tuy nhiên, điều mà họ không ngờ tới là, chuyện đáng sợ thật sự chỉ mới bắt đầu.

Khi sương mù màu xanh dần bao phủ toàn bộ quảng trường cột đá.

Họ lại phát hiện, cùng với sự bao phủ dần dần của sương mù màu xanh, những Âm binh đó dần xuất hiện.

Toàn bộ quảng trường cột đá phía dưới, lại xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Trên quảng trường cột đá vốn trống rỗng, lại bắt đầu thay đổi dưới sự bao phủ của sương mù màu xanh.

Họ lại nhìn thấy, trên những cột đá đó, lại xuất hiện từng bóng ma bị trói buộc.

Những bóng ma đó đều không phải người, bởi vì chúng rõ ràng mang khuôn mặt giống như súc sinh.

Duy chỉ có thân thể nhìn qua, miễn cưỡng giống như một con người.

Và trước những súc sinh bị trói buộc này, lại còn đứng từng hàng Âm binh mặc giáp.

Chúng cầm roi dài hoặc đao dài.

Lại đang tiến hành đánh đập, tra tấn những súc sinh này.

Trông giống hệt như một địa ngục trần gian.

Điều này so với địa ngục trong nhận thức của họ, e rằng cũng không khác là bao.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Thậm chí ngay cả những người trong livestream cũng sững sờ.

Mặc dù họ đang xem livestream, nhưng sương mù màu xanh tại hiện trường cũng đã tái hiện chính xác tình hình nơi đây trong livestream.

Các fan trong livestream nhìn thấy cảnh tượng này, từng người một đều không khỏi há hốc mồm trợn mắt.

Trong livestream càng có rất nhiều người liên tục gửi bình luận:

“ĐM, rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?” “Vãi nồi đây chẳng lẽ là địa ngục sao?

Rõ ràng là tiểu quỷ đang thẩm vấn kìa!” “Trời ơi, thứ này chúng ta cũng có thể xem được sao?” “Đường Bảo, cậu thăm mộ bán hàng thì cứ bán hàng đi, sao cậu còn thăm dò thế giới sau khi con người chết vậy!” “Đồ khốn, thế này làm sao tao dám thản nhiên đối mặt với cái chết nữa đây?” “Trời đất ơi, rốt cuộc đây là tình huống gì vậy!” Rất nhiều fan trong livestream đều tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Thực ra, không thể hiểu nổi đâu chỉ có họ.

Tại hiện trường, Tống Đường và những người khác cũng đều không thể hiểu nổi.

Chỉ là họ tương đối bình tĩnh hơn một chút.

Dù sao thì trải qua nhiều rồi, nhìn thấy cảnh tượng này suy cho cùng vẫn có thể chịu đựng được.

Và ngay khi mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Đột nhiên, họ lại phát hiện những làn sương mù màu xanh đó lại đang dần tan biến.

Nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra cảnh Âm binh quá cảnh sắp biến mất rồi.

Âm binh dẫn đầu, lại đã bắt đầu dẫn đội tiến vào cánh cổng vòm phía dưới họ.

Và cùng với việc Âm binh tiến vào cổng vòm, họ liền phát hiện sương mù màu xanh bao quanh phía sau cũng bắt đầu dần tan biến.

Tống Đường vô thức quay đầu nhìn.

Những Âm binh đó dường như chính là từ cổng vòm phía dưới đi về phía sau cậu.

Còn bậc đá nơi cậu đứng chỉ là để trang trí.

Phía sau cũng không bị bịt kín, không biết có thể nhìn thấy hướng đi tiếp theo của những Âm binh đó không.

Nghĩ vậy, Tống Đường quay người đi nhìn.

Những người khác thấy vậy cũng đều hiểu ý cậu.

Từng người một cũng đi theo nhìn vào bóng tối phía sau.

Họ đợi chưa đầy ba phút.

Quả nhiên, họ nhìn thấy trong bóng tối phía sau.

Xuất hiện một hàng Âm binh được bao quanh bởi sương mù màu xanh.

Những Âm binh đó như một luồng sáng trong bóng tối, không ngừng đi về phía trước.

Và quỹ đạo hành động của họ, phía trước lối đi dường như có một ngọn núi.

Những Âm binh đó lại đang đi về phía ngọn núi.

Chỉ là khoảng cách dần xa, đã bắt đầu hơi khó nhìn rõ.

Và lúc này, Tiểu Ca cuối cùng cũng vỗ vỗ vai họ, ra hiệu họ có thể tiếp tục tiến lên.

Nếu là bình thường, họ chắc chắn sẽ vội vàng thu dọn đồ đạc rồi đi theo.

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng phía dưới cứ như địa ngục trần gian.

Trong chốc lát mọi người lại có chút không muốn đi xuống.

Thật sự là cảnh tượng phía dưới quá đỗi chấn động.

Họ cũng sợ sau khi xuống, có khi nào cũng bị Âm binh đâm sầm

vào, hoặc bị những oan hồn giống súc sinh kia cướp đi sinh mạng.

Tuy nghĩ là như vậy, nhưng đã đến bước này rồi, mọi người đương nhiên vẫn khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng.

Từng người một theo sau Tiểu Ca, cũng lần lượt xuống bậc thang.

Chỉ là khi xuống dưới, họ rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Cũng không dám dừng lại quá lâu, sau khi tìm thấy cổng vòm, mấy người liền lần lượt chui vào.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, họ cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng nói thật, lúc này tốc độ của họ đã chậm đi rất nhiều.

Điều này chủ yếu là do khoảng cách chiếu sáng của đèn pin của họ ngày càng gần hơn.

Nơi này cũng không biết tình hình thế nào, dường như càng đi sâu vào, tình trạng ánh sáng bị nuốt chửng càng trở nên nghiêm trọng.

Khoảng cách chiếu sáng của đèn pin cũng ngày càng gần.

May mắn là sau cổng vòm này là một đoạn hành lang không dài, cộng thêm trước đó Âm binh cũng đã đi qua đây.

Vì vậy, họ cũng không lo lắng nơi đây có cơ quan nào không.

Và sau khi họ đi dọc theo lối đi khoảng ba phút.

Cuối cùng lối đi cũng đến điểm cuối.

Và địa hình phía trước, quả nhiên bắt đầu dần dần đi lên.

Phía trước dường như thật sự có một ngọn núi.

Và ngay khi mọi người chuẩn bị trực tiếp lên núi.

Tiểu Ca ở một bên lại đột nhiên chặn mọi người lại, đồng thời nói: “Ngọn núi này, tôi chưa từng lên!” “Chưa từng lên?

Là ý gì?" Mọi người đều nghi hoặc nhìn Tiểu Ca.

Câu "chưa từng lên" này, có nghĩa là đã thử rồi nhưng không thành công?

Hay là căn bản chưa từng thử?

Đây là hai khái niệm khác nhau!

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Chưa từng thử, phía trên này rất nguy hiểm!" Mọi người nghe vậy mới hiểu ý cậu ấy.

Chỉ là nghe Tiểu Ca nói vậy, mọi người không khỏi đều bắt đầu có chút lo lắng.

Ngay cả Tiểu Ca còn không dám lên, vậy đủ để chứng minh mức độ nguy hiểm của nơi này chắc chắn không hề thấp.

Mà nếu họ mạo hiểm lên, e rằng....

"Tôi nói, Tiểu Ca còn không dám lên, vậy với mấy người chúng ta e rằng...." Bàn Tử nói.

Tuy gã này bình thường rất hung hãn, nhưng đầu óc cũng không ngốc.

Chương 308

Hắn rất rõ, nơi mà Tiểu Ca còn cảm thấy nguy hiểm, chắc chắn không phải là nơi đơn giản.

Chỉ là họ vừa mới tiến vào Cổng Đồng, nếu cứ thế chọn bỏ cuộc thì chi bằng ngay từ đầu đã đừng đến!

Hơn nữa Tống Đường rõ ràng không muốn từ bỏ!

"Tiểu Ca chỉ là cảm thấy nơi này có thể có nguy hiểm lớn thôi!" "Nhưng cũng không phải là đường cùng thật sự!" "Hơn nữa lần này đến, Tiểu Ca hẳn cũng đã cân nhắc tình huống này rồi!" "Muốn tìm Kỳ tích chi địa ở đây, e rằng khó khăn trước mắt vẫn phải tìm cách khắc phục thôi!" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tiểu Ca.

Đúng vậy!

Đã vượt núi băng sông đến đây rồi, lẽ nào chỉ đến đây nhìn một cái rồi quay về?

Điều này rõ ràng là không được!

"Nếu thật sự cảm thấy rất nguy hiểm, quay về cũng không phải là không được!" "Cùng lắm thì chúng ta tìm nơi khác!" Thiên Chân nói.

Vốn dĩ cậu ấy không muốn đến, nếu ngọn núi trước mặt thật sự rất nguy hiểm.

Cậu ấy đương nhiên không muốn Tiểu Ca mạo hiểm.

Tống Đường nghe vậy không nói gì.

Cậu ấy dù thế nào cũng phải lên xem thử.

Dù sao thì chuyện liên quan đến Tần Nhuyễn, cậu ấy căn bản không có lựa chọn nào khác.

Cậu ấy không cầu những người này có thể hiểu cậu ấy, chỉ cần không cản trở cậu ấy là được.

Còn về Tiểu Ca thế nào, thì phải xem quyết định của chính cậu ấy.

Lời của Thiên Chân vừa dứt, mọi người cũng đều nhìn về phía Tiểu Ca, rõ ràng đang chờ đợi quyết định của cậu ấy.

Tiểu Ca trầm mặc một lát, sau đó lại bước đi về phía ngọn núi phía trước.

Rõ ràng cậu ấy đã đưa ra lựa chọn của mình.

Cho dù cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng cậu ấy vẫn quyết định phải lên.

Thiên Chân thấy vậy cũng bất lực thở dài, cậu ấy biết mình không thể cản được Tiểu Ca.

Ngay lập tức chỉ có thể siết chặt ba lô, sau đó cũng đi theo lên.

Còn Bàn Tử đương nhiên không có ý kiến gì, Tiểu Ca và Thiên Chân muốn đi nơi nào dù có nguy hiểm hắn cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Trước đó đã nói Tống Đường chắc chắn phải đi rồi.

Vậy thì giờ đây người duy nhất còn lại chính là Mã Phao.

Nếu là bình thường, cậu ấy có thể sẽ phải suy nghĩ kỹ.

Nhưng kể từ khi biết Tống Đường chính là Tống Lão Nhị, và thế giới này lại là thế giới mà họ xuyên không đến.

Sự tò mò trong lòng về tất cả những điều này đã sớm lấn át nỗi sợ hãi về nguy hiểm.

Thấy Tống Lão Nhị cũng muốn lên, cậu ấy đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Ngay lập tức mấy người liền đi về phía sườn núi.

Ngọn núi trước mắt rất kỳ lạ.

Dường như không cao lắm, nhìn qua chỉ khoảng hơn hai mươi mét.

Độ dốc cũng không lớn, họ muốn lên chỉ mất vài phút.

Ngay cả khi rất nguy hiểm phải cẩn thận hơn một chút, thì cũng sẽ không quá hai mươi phút chứ.

Mà ngoài việc độ cao không lớn, ngọn núi này cũng có một số điểm đặc biệt.

Đó là toàn bộ ngọn núi lại có màu đen!

Bước chân lên, cảm giác rất cứng cáp.

Tuy nhiên, tục ngữ có câu: "Có công mài sắt có ngày nên kim!" Lối đi này chính là hướng mà những Âm binh trước đó cuối cùng đã đi lên.

Vì vậy, mọi người trên đường đi lên, cũng nhìn thấy rất nhiều mảnh đá vụn bị dẫm nát trên con đường này.

Đương nhiên, tại sao lại có tình huống như vậy thì không thể biết được.

Dù sao thì những Âm binh đó nói cho cùng giống ma quỷ hơn.

Nhưng ma quỷ tại sao lại có thể dẫm nát những viên đá tồn tại thực tế thành ra thế này?

Điều này có lẽ là do người ta thường nói, ma quỷ cũng là một loại từ trường.

Và khi mọi người bắt đầu lần lượt lên núi, họ dần phát hiện.

Tình hình ở đây dường như còn phức tạp hơn họ tưởng tượng.

Và điều thể hiện rõ nhất là, khi họ lên núi, họ lại phát hiện.

Ở hai bên con đường lên núi này, lại có hai con suối nhỏ.

Không sai, chính là hai con suối nhỏ.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng nước chảy "róc rách".

Chỉ là dòng suối rất nhỏ, nếu không đến gần thì thật sự không phát hiện ra được.

Đây là sâu bên trong chân Trường Bạch Sơn, có nước là bình thường.

Nhưng có nước ở đây, lại có vẻ không được bình thường cho lắm.

Mọi người đi một hơi đã qua nửa sườn núi.

Và phía trước họ thậm chí đã có thể nhìn thấy đỉnh núi rồi.

Đi thêm năm sáu mét nữa.

Khoảng cách đến đỉnh núi chỉ còn lại ba bốn mét.

Và ngay lúc này, Tiểu Ca cuối cùng cũng dừng lại.

Mọi người vốn đã nín thở, thấy cậu ấy dừng lại, đương nhiên cũng vội vàng dừng theo.

"Tiểu Ca, có vấn đề gì sao?" Thiên Chân vội hỏi.

Tiểu Ca gật đầu, dường như nguy hiểm đang ở gần kề.

Tống Đường cau mày, cẩn thận nhìn Tiểu Ca.

Cậu phát hiện, ánh mắt Tiểu Ca luôn nhìn về phía trước không hề dịch chuyển.

Rõ ràng cảm giác nguy hiểm này, hẳn là từ phía trước truyền đến.

Nhưng chiếu đèn pin qua đó, họ rõ ràng không nhìn thấy gì cả!

Chẳng lẽ nguy hiểm ở đây là thứ mắt thường không nhìn thấy

được?

Tống Đường nghĩ rồi nhìn xuống mặt đất.

Và rất nhanh cậu phát hiện ra một vấn đề.

"Mặt đất ở đây này!" Mọi người nghe vậy ngớ người ra, cũng vội vàng đi theo nhìn xuống mặt đất.

Sau đó, họ cũng phát hiện mặt đất ở đây quả nhiên có chỗ hơi kỳ lạ.

Ban đầu khi họ lên, trên mặt đất có rất nhiều mảnh đá vụn.

Tống Đường còn phỏng đoán những mảnh đá vụn này, e rằng là do những Âm binh để lại khi quá cảnh.

Nhưng không biết tại sao, những mảnh vụn này đến vị trí đỉnh núi lại dừng hẳn.

Lập tức biến mất.

Và tình hình trên mặt đất cũng phản ánh rất rõ điểm này.

Những mảnh đá vụn biến mất không phải là biến mất từ từ như trong tự nhiên, có một quá trình chuyển tiếp!

Những mảnh đá vụn đó biến mất trực tiếp trong chớp mắt.

Trông giống như hai con đường có màu sắc khác nhau ghép nối lại với nhau.

Sự khác biệt màu sắc ở chỗ nối rất lớn.

Bàn Tử nhìn thấy tình huống này cũng không khỏi hứng thú.

Lập tức muốn đi qua xem thử.

Tuy nhiên lại bị Tiểu Ca một tay ngăn lại.

"Nơi đó rất nguy hiểm!" "Không đến nỗi thế chứ, bên đó có gì đâu!" Bàn Tử không hiểu.

Thiên Chân lại nói: “Cậu không sợ chết thì đi thử đi!

Lời của Tiểu Ca bao giờ sai chứ!” Bàn Tử ngớ người, thầm nghĩ cũng đành phải kìm nén sự tò mò trong lòng.

“Vậy giờ phải làm sao?

Chúng ta muốn đi qua, thì phải xuyên qua ngọn núi này!

Chương 309

Nhưng bây giờ phía trước không đi được, chúng ta tổng không thể quay lại tìm đường khác chứ!

Hơn nữa vấn đề là, ai có thể đảm bảo những nơi khác không có loại nguy hiểm đó chứ?

Nếu nguy hiểm này bao trùm cả ngọn núi thì sao?" Mọi người nghe lời Bàn Tử nói, đều trầm mặc.

Quả nhiên, Bàn Tử nói cũng có lý.

"Hay là thế này, chúng ta đừng vội, dù sao chúng ta cũng vừa mới vào thôi!

Vẫn còn thời gian, cùng lắm thì ở đây nghĩ kỹ cách giải quyết!" Thiên Chân đề nghị.

Mọi người gật đầu, họ hiện tại còn rất nhiều thời gian, quả thật không vội vàng gì lúc này.

Bàn Tử nói: "Nếu đã vậy, Bàn gia tôi đi rửa mặt cái đã!

Căng thẳng chết đi được suốt chặng đường này, biết đâu rửa mặt thư giãn một chút lại nghĩ ra cách thì sao!" Vừa nói hắn vừa đi về phía con suối nhỏ một bên.

Thiên Chân nhìn Tiểu Ca, cũng đành bất lực.

Dường như biết không thể khuyên được cậu ấy, bèn lười khuyên luôn.

Dù sao cậu ấy chỉ cần cất Quỷ tỳ và chỉ hoàn trong tay vào Kỳ tích chi địa, mọi chuyện cũng sẽ kết thúc.

Nói cho cùng, mạo hiểm cũng chỉ là chuyện một hai lần này thôi.

Tống Đường nhìn thấy Bàn Tử một mình đi rửa mặt.

Liền tự mình đi về phía Tiểu Ca.

Vừa đi vừa nói: "Rốt cuộc là nguy hiểm kiểu gì mà khiến cậu lo lắng đến thế?

Mắt thường chúng ta nhìn qua, không hề phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Chẳng lẽ nguy hiểm này là thứ mắt thường không nhìn thấy được sao?

Hay là nơi này có cơ quan?" Tiểu Ca nghe vậy lại lắc đầu.

Sau đó nói: "Không biết!" Ba từ đơn giản này mà có thể thốt ra từ miệng cậu ấy thì thật sự không dễ dàng.

Nhưng ít nhất câu trả lời này, cũng xem như là một sự xác nhận.

Tốt hơn nhiều so với việc đoán ý nghĩa của cái lắc đầu của cậu ấy.

Không biết!

Vậy thì vấn đề trở thành một vấn đề nguy hiểm thuần túy.

"Cậu đã nghĩ ra điều gì?" Thiên Chân đi tới hỏi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu ấy cũng biết, trong số nhóm người họ.

Trừ Tiểu Ca ra, e rằng người hiểu rõ nhất về cơ quan trong cổ mộ, thì chỉ có Tống Đường.

Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: "Vấn đề này, tôi nghĩ chúng ta không nên phán đoán từ việc nguy hiểm là gì!" "Chúng ta nên phán đoán từ việc, làm sao để tránh né hoặc nhìn thấy nguy hiểm càng nhiều càng tốt!" "Nói ra suy nghĩ của cậu đi!" Thiên Chân nói.

Tống Đường sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước tiên, chúng ta sẽ không bỏ cuộc đúng không?" Thiên Chân gật đầu.

Quả thật, trong nhóm người họ, Tiểu Ca chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, dù sao chỉ cần cất Quỷ tỳ và chỉ hoàn vào Kỳ tích chi địa, cậu ấy có thể thoát khỏi vận mệnh hiện tại một cách triệt để.

Nơi nguy hiểm như Trương Gia Cổ Lâu cậu ấy còn đi rồi, không có lý do gì lại bỏ cuộc ở Vân Đỉnh này!

Thứ hai, Tống Đường đến đây vì Tần Nhuyễn, nên cậu ấy cũng sẽ không bỏ cuộc.

Còn những người khác, đều vì những lý do khác, cũng sẽ không quay về.

Vì vậy, tiền đề này đã có.

"Nếu tiền đề là mọi người đều không quay về!" "Vậy thì nguy hiểm trước mắt cũng là điều chúng ta buộc phải đối mặt!" "Được, vậy thì tiếp theo chúng ta chỉ phân tích bản thân nguy hiểm đó thôi!" Vừa nói Tống Đường vừa nhìn về phía trước rồi nói: "Trước tiên, Tiểu Ca nói nơi này có nguy hiểm!" "Nhưng chúng ta không hề nhìn thấy!

Đúng không!" Thiên Chân gật đầu.

"Vậy được, nếu chúng ta không nhìn thấy!" "Vậy thì tình huống phía trước có thể chia thành mấy loại!" "Loại thứ nhất, phía trước thật sự có nguy hiểm!" "Loại thứ hai, phía trước không hề có nguy hiểm!" Mà hai loại tình huống này, dựa trên tiền đề chúng ta tin tưởng Tiểu Ca, thì loại thứ hai có thể loại bỏ rồi đúng không!

Thiên Chân lại gật đầu, đồng thời tỏ ra hứng thú.

Ra hiệu Tống Đường tiếp tục nói.

“Vậy được, chúng ta dựa trên sự tin tưởng vào Tiểu Ca, tin rằng phía trước có nguy hiểm!” “Chỉ là nguy hiểm này chúng ta không nhìn thấy!” “Hoặc là nó là một loại cơ quan nào đó!” “Vậy thì trong tình huống này, chúng ta làm sao để cố gắng tránh né hoặc sớm nhận ra nguy hiểm đây?” “Nếu là cơ quan, Tiểu Ca và tôi hẳn đều có thể phát hiện!

Nếu ngay cả chúng ta cũng không phát hiện được, vậy thì có thể nói đội ngũ của chúng ta cũng không còn cách nào nữa rồi!

Ít nhất là bất kể cơ quan này thế nào, chúng ta hầu như chắc chắn sẽ dính phải!

Đúng không!” Thiên Chân gật đầu.

Trong nhóm người họ, nếu ngay cả Tống Đường và Tiểu Ca cũng không thể làm gì với cơ quan trước mắt.

Vậy thì những người khác quả thật càng không có khả năng.

“Cho nên, hạng mục ‘phía trước là cơ quan’ này, chúng ta không cần phải cân nhắc!” “Bởi vì nếu thật sự là cơ quan, mà ngay cả hai chúng ta cũng không phát hiện được!” “Vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ gặp chuyện!” “Cho nên, bây giờ chỉ còn lại một loại tình huống!” “Đó là nguy hiểm này, chỉ là chúng ta hiện tại không nhìn thấy!” “Nhưng nếu chúng ta dùng Chân thực chi hỏa chi nhãn, có lẽ sẽ nhìn thấy!” “Nếu chúng ta có thể nhìn thấy nguy hiểm này, na tự nhiên tối hảo!” “Nếu không nhìn thấy, na chúng ta tựu khả dĩ hảo hảo khứ nghiên cứu nhất hạ giá địa phương hữu cơ quan vấn đề liễu!” Tống Đường nói đến đây, Thiên Chân đã hiểu ý cậu ấy.

Quả thật, họ không có đường quay đầu.

Nếu đã chọn tiếp tục tiến lên, vậy thì nhất định phải giải quyết vấn đề trước mắt.

Còn về nguy hiểm mà Tiểu Ca nói, vì mắt thường không nhìn thấy được.

Vậy thì chỉ có hai khả năng: cơ quan hoặc mắt người không nhìn thấy.

Chỉ cần dùng Chân thực chi hỏa chi nhãn nhìn thử, ít nhất có thể loại trừ một hạng, xem đó là vấn đề về cơ quan hay vấn đề mắt người.

Nghĩ đến đây, Thiên Chân lập tức quay đầu hét lên: "Bàn Tử!

Mang đồ nghề lại đây, chúng ta mở Chân thực chi nhãn!" "Được thôi!" Bàn Tử nghe vậy lập tức đứng dậy đi cởi ba lô rồi định mang đến.

Tuy nhiên, hắn vừa quay người, hòn đá dưới chân lỏng lẻo.

Cả người hắn trực tiếp ngã nghiêng vào con suối nhỏ.

Mọi người thấy vậy vội chạy qua.

Thấy hắn không sao mới ra tay kéo hắn dậy.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử đưa cái ba lô qua, mắt mọi người đều tròn xoe.

Chỉ thấy cái ba lô Bàn Tử đưa qua, không biết từ lúc nào đã bị mở ra.

Không!

Chính xác mà nói, không phải bị mở ra, mà là bị cắt gọn gàng một nửa.

Thậm chí các vật phẩm bên trong cũng bị cắt đứt.

Trong ba lô của Bàn Tử có rất nhiều sừng tê giác.

Thứ đó dùng để đốt lên sau đó mở Chân thực chi nhãn.

Và bên trong lúc này quả thật có mấy chiếc sừng tê giác bị cắt gọn gàng.

Bàn Tử cả người đều cứng đờ tại chỗ.

"Tôi... tôi méo hiểu rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy?" Tống Đường thì vội kéo hắn lại.

"Con suối nhỏ này e rằng có vấn đề!" Vừa nói cậu vừa nhìn con suối nhỏ.

Tuy nhiên, nước trong con suối nhỏ đã trở lại trong vắt.

Vẫn không ngừng chảy, thật sự không nhìn ra có vấn đề gì.

Thậm chí họ còn không biết cái ba lô này rốt cuộc bị thứ gì cắt mất.

Có thể cắt gọn gàng như vậy, rõ ràng thứ này cực kỳ sắc bén!

"Tiên đừng quản nữa, nơi này rõ ràng chắc chắn có vấn đề!

Trước tiên cứ đốt Chân thực chi hỏa lên xem sao đã!" Tống Đường hô hoán.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng bỏ số sừng tê giác còn lại vào ba lô của Thiên Chân.

Sau đó để lại hai chiếc rồi đốt lên.

Và khi sừng tê giác được đốt cháy, lập tức từng làn khói xanh bốc lên.

Mấy người đều bị hun đến mức ho sặc sụa.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể nhịn, đồng thời quan sát cảnh vật xung quanh thay đổi.

Xuyên qua sừng tê giác đang cháy, họ không phát hiện ra sự thay đổi nào dưới chân.

Nhưng Tống Đường biết, ba lô của Bàn Tử chắc chắn là xảy ra chuyện ở gần con suối nhỏ.

Vì vậy cậu lập tức bảo Bàn Tử cầm sừng tê giác lại.

Hướng về phía con suối nhỏ thổi làn khói xanh qua.

Khi làn khói xanh dần bay về phía con suối nhỏ.

Chương 310

Tinh thần của họ cũng căng thẳng lên.

Dường như đều đang chờ đợi xem có tình huống đáng sợ nào sẽ xuất hiện.

Họ nhìn thấy, làn khói xanh bay lơ lửng trên con suối nhỏ, bị dòng nước cuốn đi.

Tuy nhiên, tình hình đáng sợ lại không hề xuất hiện.

Ngay khi họ nghĩ rằng mình đã nghĩ sai rồi.

Đột nhiên, một phần làn khói xanh bay qua con suối nhỏ, lại trong chớp mắt bị thứ gì đó cuốn lấy.

Trực tiếp tan biến luôn.

Còn làn khói xanh không đến gần nơi đó thì vẫn lững lờ trôi chậm rãi.

Dường như căn bản không hề bị ảnh hưởng bởi khoảng cách chỉ cách vài ly đó.

Làn khói xanh ngày càng nhiều.

Dần dần họ nhìn thấy.

Ở phía đối diện con suối nhỏ, lại xuất hiện từng luồng gió lốc.

Những luồng gió lốc đó không biết vốn dĩ đã có màu xanh, hay là bị khói nhuộm thành màu xanh.

Trông thật sự đáng sợ.

Trong gió lốc xen lẫn rất nhiều thứ mà họ không nhìn rõ.

Nhưng chỉ cần làn khói xanh chạm vào gió lốc, lập tức sẽ bị cuốn

vào đó mà tan biến.

Tống Đường nhặt một tảng đá đen, trực tiếp ném qua.

Mọi người nhìn thấy, tảng đá đen đó vừa lọt vào trong gió lốc, trong chớp mắt, tảng đá đen cứng rắn lại trực tiếp bị cuốn thành bột mịn, thoáng chốc đã biến mất.

Và nhìn cảnh tượng này, họ cuối cùng cũng hiểu tại sao ba lô của Bàn Tử lại thành ra như vậy.

Đó là bị gió lốc cuốn mất.

Vừa nãy nếu đầu Bàn Tử mà trúng chiêu, e rằng lúc này hắn đã chết rồi.

"Đây chính là nguy hiểm mà Tiểu Ca nói sao?" "Rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?" Trên đầu Bàn Tử toàn là mồ hôi lạnh.

Tống Đường sắc mặt âm trầm nói: "Đây là Âm phong!

Âm phong đến từ địa ngục!" "Gió âm địa ngục á?

Cậu đùa tôi à?" Bàn Tử nhìn Tống Đường, vẻ mặt cạn lời.

Tống Đường cũng không biết giải thích thế nào, Thiên Chân thấy vậy liền nói: "Mặc kệ hai cậu có tin hay không, dù sao cái thứ này cũng đã hiện ra trước mắt chúng ta rồi!" "Tôi nói, trước tiên nghĩ cách giải quyết mới là quan trọng nhất!" "Giải quyết á?

Cậu nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, cậu giải quyết một cái tôi xem nào?" "Cái của nợ này là cái gì còn không biết, làm sao mà giải quyết?" Bàn Tử nói.

Mã Pháo đứng bên cạnh không biết hai người này thường xuyên như vậy, còn tưởng họ thật sự đang tức giận, vội vàng khuyên nhủ: "Hai vị gia ơi, các cậu có gấp gáp cũng đâu phải là cách đâu!" "Dù sao thì chúng ta cũng phải làm rõ đây là cái gì đã, rồi mới nghĩ ra đối sách

được chứ!" Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy đều không nói gì nữa, sau đó nhìn sang Tiểu Ca ở bên cạnh.

Tiểu Ca nhìn âm phong đối diện con suối nhỏ, khẽ cau mày, trông cũng không giống như là biết thứ này là gì.

Và đúng lúc họ không biết phải làm sao.

Bỗng nhiên, Tống Đường ở bên cạnh lại lên tiếng: "Cái gọi là âm phong địa ngục, thật ra chưa ai từng thấy cả!" "Tôi cũng chỉ nghe nói thôi!" "Thứ này rốt cuộc hình thành thế nào, không ai biết!" "Nhưng có một điểm có thể khẳng định, sự xuất hiện của nó chắc chắn có liên quan đến người chết!" "Cái này chẳng phải nói thừa sao!" Bàn Tử không tỏ ý đồng tình, hiển nhiên loại lời này cậu ta cũng nói được.

Tống Đường nói: "Ý của tôi là, chúng ta không cần thiết phải làm rõ âm phong này hình thành thế nào!" "Vì chúng ta có thể dùng Chân Thật Chi Nhãn để nhìn thấy nó!" "Vậy có nghĩa là, chúng ta không phải không có cách đi qua đây!" "Ý cậu là sao?" Thiên Chân dường như đã hiểu ra.

Tống Đường gật đầu: "Sừng tê ngưu của chúng ta còn nhiều, chỉ cần đốt lên và khoanh vùng phạm vi của âm phong ra là được!" "Không cần quá nhiều, chỉ cần tìm được một con đường cho chúng ta đi qua, mọi chuyện tự nhiên sẽ giải quyết!" "Đúng vậy!" Bàn Tử chợt vỡ lẽ, vội vàng lấy thêm một ít từ ba lô của Thiên Chân.

Tống Đường nhắc cậu ta lấy ít thôi, dù sao thì lúc về còn phải dùng nữa.

Bàn Tử chia sừng tê ngưu cho mọi người.

Ngay lập tức, tất cả đều bận rộn.

Khi họ đốt sừng tê ngưu.

Chẳng mấy chốc, xung quanh bắt đầu xuất hiện rất nhiều khói

màu xanh.

Mặc dù những làn khói xanh này nhiều, nhưng chúng không bay hết về một hướng.

Ngược lại, dưới sự quạt của mọi người, chúng bay tản ra các hướng khác nhau.

Bàn Tử vừa quạt vừa nói: "Ê tôi nói, chuyện này đúng là quái dị thật đấy!" "Cái âm phong kia ghê gớm thế, sao mấy làn khói này lại không bị nó cuốn đi nhỉ?" Mã Pháo cũng nói: "Đúng đúng, nhắc đến cái này tôi cũng thắc mắc!" "Cái này là kiến thức thông thường mà, chỗ nào có gió thì khói sẽ bay theo hướng đó!" "Thế nhưng tại sao ở chỗ này, cái âm phong lại không thể cuốn trôi mấy làn khói xanh này đi được?" Tống Đường lắc đầu: "Không rõ lắm, dù sao thì chúng ta còn chẳng biết âm phong địa ngục là cái gì!" "Thì làm sao mà giải thích được vấn đề này chứ?" Mọi người nghe vậy cũng thở dài bất lực.

Quả thực, lời Tống Đường nói rất đúng.

Ngay cả bản thân những làn âm phong này là gì còn không biết.

Thì làm sao mà giải thích được tại sao âm phong lại có hiệu ứng như vậy chứ? "Được rồi, đường ra rồi!" Tống Đường đột nhiên nói.

Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn về phía trước.

Quả nhiên, rất nhanh họ đã thấy, khi khói xanh dần bao phủ xung quanh.

Khoanh vùng đại khái của âm phong đã hiện rõ ra.

Nhưng vừa nhìn thấy đường viền của âm phong, mọi người đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Trong lòng cũng thầm sợ hãi, may mà vừa rồi họ không liều lĩnh

tiến lên.

Nếu không thì e rằng lúc này đã xảy ra chuyện rồi.

Nhờ sự giúp đỡ của làn khói xanh, họ nhìn thấy rõ ràng.

Xung quanh họ, âm phong lại toàn bộ di chuyển theo hai bên bờ suối nhỏ.

Âm phong nằm ở hai bên suối, hoàn toàn không tràn qua.

Hai con suối đó giống như là ranh giới của những làn âm phong kia.

Hai bên không hề dám vượt qua ranh giới của đối phương.

Chỉ là chỗ họ đang đứng, đi về phía trước chừng ba bốn mét.

Âm phong địa ngục lại vừa vặn chặn đường của họ.

May mà vừa nãy Tiểu Ca đã ngăn họ lại.

Bằng không lúc này mấy người e rằng đã thân bất do kỷ rồi.

Thậm chí nói thân bất do kỷ còn là nhẹ.

Dù sao thì chiếc ba lô của Bàn Tử vừa rồi đã nói lên tất cả.

Ngay cả ba lô chạm vào một cái cũng thành ra cái dạng đó.

Nếu đổi thành một người, e rằng kết quả cũng chẳng khá hơn là bao.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Tôi nói, bây giờ có nên xuất phát không?" "Đợi thêm nữa, e rằng làn khói xanh này sẽ tan hết mất!" Mọi người nghe vậy đều không nói gì, nhưng đều im lặng thu dọn đồ đạc.

Hiển nhiên mọi người đều rất rõ, muốn tiếp tục đi sâu vào, thì phải tranh thủ thời gian.

Mấy người vội vàng sắp xếp ba lô của mình xong.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tống Đường, họ bắt đầu đi về phía trước.

Sau khi họ đi về phía trước hai ba mét.

Quả nhiên họ phát hiện ra, âm phong tuy vừa vặn chặn ngay trước mặt họ.

Nhưng đồng thời, ở hai bên, âm phong ban đầu lại lùi sang một bên vài mét.

Vừa vặn tạo thành một hành lang không có âm phong, có thể cho người ta đi qua an toàn.

Tống Đường nhìn hướng đi của con suối nhỏ trên mặt đất.

Quả nhiên cũng hoàn toàn giống với phạm vi phân bố của âm phong.

Hiển nhiên âm phong địa ngục này di chuyển theo hướng của con suối nhỏ.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần họ ở giữa hai con suối nhỏ, ít nhất là an toàn.

Tuy nhiên, vì an toàn, mọi người vẫn đi rất chậm.

Đảm bảo sau khi khói xanh bay đi, họ có thể nhìn thấy rõ ràng đường viền của âm phong địa ngục, lúc đó họ mới chọn tiến lên.

Mặc dù làm như vậy tốc độ di chuyển rất chậm.

Nhưng ít nhất là an toàn.

Mọi người dùng mất khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng đã tiến lên được mười mấy mét.

Và khi họ dần đi lên cao, họ phát hiện ra địa hình nơi này dường như còn phức tạp hơn họ tưởng.

Ban đầu cứ nghĩ ngọn núi trước mắt sẽ không quá cao.

Nhưng khi họ đi sâu vào, họ dần nhận ra, không phải là ngọn núi trước mắt không cao.

Chương 311

Mà là nơi họ xuất hiện, dường như chính là trên đỉnh núi.

Họ phát hiện, khi họ lên đến đỉnh núi, địa hình phía trước lại bắt đầu dốc xuống đột ngột.

Thậm chí vì địa hình quá dốc, lại còn xuất hiện một số bậc thang được con người khai thác.

Nếu không có những bậc thang này, e rằng người ta sẽ trực tiếp trượt xuống theo sườn núi.

Còn âm phong dường như đến đây thì biến mất.

Ngay cả con suối nhỏ trên mặt đất cũng không còn.

Mọi người nhìn nhau, đều không nói gì.

Nhưng Tống Đường đã bước lên bậc thang.

Mấy người đều đi theo sau cậu ta.

Mọi người cứ thế men theo bậc thang đi xuống núi.

Mặc dù xung quanh rất tối, nhưng họ loáng thoáng có thể nhìn thấy.

Phía dưới ngọn núi này, hẳn là có một khe nứt rất sâu.

Bởi vì màu sắc quá sẫm, giống như mực vậy.

Toàn bộ giống như một vết nứt tự nhiên nằm ngang trước mặt họ.

Thoạt nhìn, cứ như thể nó nằm ngay dưới chân họ vậy.

Điều này khiến mỗi bước đi, tim họ đều phải run lên.

Dường như sợ rằng lỡ chân một cái, cả người sẽ trực tiếp rơi xuống.

Bàn Tử thấy chỗ này quá tối, nói: "Có thể bắn một quả pháo sáng được không?" Nhưng Tiểu Ca ở bên cạnh lại không nghĩ ngợi gì mà trực tiếp từ chối: "Tuyệt đối không được!" Thấy Tiểu Ca phản ứng mạnh mẽ như vậy, Bàn Tử đành phải ngậm miệng không nói thêm nữa.

Tống Đường an ủi: "Cố nhịn một chút, tôi cảm thấy bậc thang này sẽ không quá dài đâu!" "Chúng ta e rằng đã rất gần trung tâm của nơi này rồi!" "Ở đây rốt cuộc có bí mật gì, lát nữa nói không chừng sẽ biết!" Nghe lời Tống Đường nói, Bàn Tử cũng hít một hơi thật sâu.

Bí mật đằng sau cánh cửa đồng này có thể nói là đã khiến cậu ta thèm khát bấy nhiêu năm.

Giờ đây cuối cùng cũng có cơ hội được tận mắt chứng kiến, sao trong lòng cậu ta lại không mong đợi chứ.

Và sự thật quả nhiên không khác mấy so với dự đoán của Tống Đường.

Khi họ dần đi sâu xuống phía dưới, họ phát hiện ra các bậc thang được chạm khắc ngày càng thô sơ.

Hiển nhiên là đã gần đến cuối, bằng không thì những người thợ chạm khắc ban đầu cũng không dám sơ suất.

Dù sao thì một khi xây dựng không tốt, cũng có thể sẽ lấy mạng họ.

Tống Đường thấy mọi người vẫn chưa thả lỏng, liền nói: "Tôi đoán địa thế phía dưới này, hẳn là sẽ bằng phẳng hơn một chút!" "Mọi người không cần căng thẳng đến thế đâu!" "Tại sao?" Bàn Tử không hiểu.

Cái này cũng có thể đoán ra à?

Còn Thiên Chân ở bên cạnh hiển nhiên thông minh hơn cậu ta, nói:

"Cái này còn phải hỏi sao?" "Nếu đổi lại là cậu xây, cậu sẽ tùy tiện làm bừa trên sườn dốc à?" "Có thể tùy tiện chạm khắc bậc thang như vậy, thì điều đó chứng tỏ phía dưới chắc chắn có chỗ đặt chân!" "Hình như đúng thật nhỉ!" Bàn Tử cũng chợt hiểu ra.

Và ngay trong lúc họ đang nói chuyện, Tống Đường ở phía trước quả nhiên đã đặt chân xuống mặt đất.

Bậc thang đến đây, quả nhiên đã kết thúc.

Và khi mọi người đi xuống từ bậc thang, họ thấy nơi này lại có chút giống một bình nguyên vô tận.

Chỉ là khác với bình nguyên, ở đây không có bất kỳ thực vật nào.

Nhìn vào mắt, toàn bộ đều là đá đen.

Và cái màu mực, từ xa nhìn như khe nứt địa ngục, nằm chắn ngang phía trước họ không xa.

Tống Đường hỏi: "Có thể dùng que phát sáng không?" Tiểu Ca không nói gì.

Tống Đường lúc này mới lấy ra rất nhiều que phát sáng từ trong ba lô.

Đèn pin ở đây chiếu sáng được một khoảng cách quá ngắn.

May mà họ có nhiều que phát sáng, lúc này ném sáng một loạt, thì cũng có thể chiếu sáng xung quanh rõ ràng hơn một chút.

Sau khi ném sáng que phát sáng, mọi người liền bắt đầu đi về phía trước.

Rất nhanh, họ đã nhìn thấy cái vật màu mực kia rốt cuộc là cái gì.

Quả nhiên, đó là một khe nứt rất sâu.

Hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Bề rộng phải đến hai mươi mét.

Chiều dài thì càng không thể khảo chứng được.

Bởi vì cả cái khe nứt màu mực đó, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Cảnh tượng trước mắt này thực sự khiến người ta chấn động.

Nhưng điều khiến họ càng chấn động hơn còn ở phía sau.

Họ thấy, phía trước cái khe nứt sâu thẳm gần như có thể gọi là vực sâu này.

Lại có một cây cầu dường như được chạm khắc từ đá.

Kéo dài từ mép khe nứt ra.

Nhưng cây cầu này hiển nhiên đã bị đứt.

Hoặc giả bản thân nó chỉ được xây dựng một nửa.

Không thông thẳng sang phía đối diện.

Điều khiến họ kỳ lạ là, tạo hình của cây cầu này thực sự quá đặc biệt.

Bởi vì trên cây cầu này lại có vô số thứ giống như xúc tu.

Không nhìn rõ là cái gì.

Mấy người nhìn nhau, hiển nhiên đều đã không kìm được sự tò mò trong lòng.

Ngay lập tức đều đi về phía cây cầu đó.

Còn lúc này, các fan trong phòng livestream cũng im lặng không nói một lời.

Từng người một chỉ chăm chú nhìn cảnh tượng kinh hãi trước mắt.

Về giá trị của ngôi cổ mộ này.

Tống Đường tin rằng, cậu ta căn bản không cần phải nói thêm một từ nào nữa.

Phía chính quyền tự nhiên biết giá trị của ngôi cổ mộ này rốt cuộc cao đến mức nào!

Đừng nói chi đến việc khác, chỉ riêng cái âm phong này và cái khe nứt sâu thẳm gần như không có điểm cuối kia.

E rằng đã đủ cho mấy thế hệ người đến nghiên cứu rồi.

Mọi người nhanh chóng đi về phía cây cầu đứt đó.

Khi lại gần, họ dần phát hiện.

Những thứ trông giống như xúc tu kia, hình như đúng là mẹ nó xúc tu thật.

Hơn nữa những cái xúc tu đó lại còn mọc hướng lên trên.

Tạo hình này nhìn thực sự khiến người ta không biết phải hình dung thế nào.

Bàn Tử muốn chạm thử vào cái xúc tu đó, nhưng lại bị Thiên Chân ngăn lại: "Cái thứ đó mảnh thế, cậu sờ một cái rồi làm đứt thì sao!" "Vạn nhất là cơ quan gì đó, chúng ta chẳng phải toang hết rồi à!" Bàn Tử gãi đầu nói: "Tôi chỉ là thấy cái của nợ này lạ quá, ê cậu nói xem đây rốt cuộc là cầu gì thế?" "Nhìn khắp lịch sử xây cầu của Việt Nam bao nhiêu năm nay, cũng chưa từng thấy kiểu cầu tạo hình thế này bao giờ!" "Đúng là mẹ nó lạ thật!" "Cậu quan tâm nó là cầu gì, phía trước cây cầu hình như có gì đó, có muốn qua xem không?" Thiên Chân hỏi.

Tiểu Ca không nói gì, nhưng đã bước đi về phía trước.

Và cây cầu này cũng không có dấu hiệu sắp đổ.

Hiển nhiên là có thể chịu được trọng lượng của người.

Tống Đường thấy vậy cũng muốn đi qua.

Nhưng Mã Pháo ở bên cạnh lại mặt mày tái nhợt nói: "Các cậu đợi đã!" "Các cậu lẽ nào không nhìn ra sao?" "Nhìn ra cái gì?" Mọi người đều nghi hoặc nhìn cậu ta.

Bàn Tử càng nghĩ cậu ta nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ, tay đã sờ vào cái Móc Lửa Đen.

Mã Pháo ấp úng nói: "Cái... cái cầu này... cái cầu này tạo hình là một con giun rồng (du diên) đó!" "Giun rồng?" Mọi người nghe vậy đều ngớ người ra.

Mã Pháo tiếp tục nói: "Chính là giun rồng đó!" "Là một con giun rồng lộn ngược lại đó!" "Các cậu tự nhìn xem!" "Mấy cái xúc tu kia, chẳng phải là chân giun rồng sao?" Nghe lời đó, ba người Tống Đường chợt như bị điện giật.

Đúng rồi!

Tạo hình cây cầu này, hình như đúng là mẹ nó một con giun rồng thật!

Thảo nào vừa nhìn qua, trong sự xa lạ lại xen lẫn vài phần quen thuộc.

Đây đúng là một con giun rồng bị lộn ngược lại!

Chương 312

"Tôi nói, cái của nợ này mẹ kiếp không phải bản thân nó là giun rồng thật đấy chứ!" "Giun rồng to thế này, chúng ta cũng không phải lần đầu thấy rồi!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Lần đầu tiên họ đến đây, đã từng tận mắt chứng kiến thác nước Ngân Hà do giun rồng tạo thành.

Cảnh tượng đó Thiên Chân cả đời cũng sẽ không quên.

Khi đó họ đã phát hiện trong khe nứt chắc chắn có mấy con giun rồng cực kỳ lớn.

Nói là rồng cũng không quá lời.

Và cây cầu đá ở đây dường như cũng chứng minh điểm này.

Nếu cây cầu đá này thật sự là do giun rồng biến hóa thành, thì điều này gần như có thể coi là chứng cứ gián tiếp rồi.

Bàn Tử vừa nói vừa rút rìu leo núi ra, hiển nhiên là chuẩn bị đục một miếng để xem.

Rốt cuộc đây là đá thật được chạm khắc, hay là hóa thạch!

Chỉ cần đục một miếng ra xem, tự nhiên sẽ biết thôi!

Tống Đường thấy vậy vội vàng ngăn cậu ta lại: "Đừng có làm bừa, cây cầu đá này rốt cuộc có phải hóa thạch giun rồng hay không!" "Không liên quan gì đến chúng ta cả!" "Hơn nữa bây giờ còn đang livestream, cậu làm vậy là phá hoại văn vật đó!" "Một việc bớt hơn một việc, chúng ta đến đây còn có chính sự!" "Chuyện giám định thành phần cây cầu đá này cứ giao cho các chuyên gia có liên quan đi!" "Cậu đừng có 'tốt bụng' như vậy!" "Tôi!" Bàn Tử dường như vẫn còn chút không cam lòng.

Tống Đường thì chỉ về phía trước, ý bảo Tiểu Ca đã đi xa lắm rồi.

Không đuổi theo nữa, e rằng sẽ không kịp mất!

Bàn Tử thấy vậy mới bất lực thở dài, đành phải từ bỏ ý định đi xem xét.

Thiên Chân bản thân cũng khá hứng thú với chuyện này, nhưng nghe Tống Đường nói, cậu ta cũng biết cậu ta nói đúng.

Quan trọng nhất là, Tiểu Ca quả thực đã đi quá xa rồi.

Nếu có chuyện gì xảy ra, e rằng họ ứng cứu cũng không kịp.

Ngay lập tức, cậu ta cũng chỉ đành tạm thời nén lại sự tò mò trong lòng, đuổi theo về phía trước.

Có Tiểu Ca đi trước, nên tốc độ của họ cũng nhanh hơn một chút.

Đến khi họ đuổi kịp Tiểu Ca, thì thấy.

Tiểu Ca lại đứng lại ở phía trước cây cầu đứt hình giun rồng.

Và trước mặt cậu ta dường như còn có thứ gì đó! "Tiểu Ca!" Thiên Chân kêu lên một tiếng, đồng thời mấy người đã chạy tới.

Đến gần, họ thấy.

Cái đứng trước mặt Tiểu Ca lại là một tảng đá khổng lồ.

Trên tảng đá lại còn chằng chịt buộc những sợi xích đồng.

Và những sợi xích đồng đó, cuối cùng lại kéo dài xuống khe nứt phía dưới cây cầu đứt hình giun rồng.

Dường như ở tận cùng sợi xích đồng, còn buộc thứ gì đó.

Cả sợi xích đều bị căng thẳng.

Và đúng lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tiểu Ca lại nói một câu: "Quan tài phục sinh của Vạn Nô Vương, ở phía dưới!" "Quan tài Vạn Nô Vương?

Tiểu Ca cậu nói thật à?" Bàn Tử không khỏi hỏi.

Nhắc đến Vạn Nô Vương, cậu ta không hề xa lạ chút nào.

Gã này không chỉ tồn tại trong ký ức của họ, mà còn là thứ họ đã thực sự đối mặt.

Nhớ lại hồi đó, để tiêu diệt gã này, họ đã trải qua cửu tử nhất sinh, thậm chí đến giờ nhắc lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Những chuyện đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, cứ như mới xảy ra ngày hôm qua. "Cậu nói quan tài phục sinh của Vạn Nô Vương ở phía dưới!

Vậy chúng ta chỉ cần xuống đó tìm thấy cái quan tài này, chẳng phải là có thể biết được bí mật trọng sinh của hắn sao?" Thiên Chân cũng nói.

Tống Đường nghe vậy lại cười khổ lắc đầu nói: "Tôi e là chưa chắc!" "Nếu chỉ tìm được quan tài là có thể phát hiện ra bí mật phục sinh trong đó!" "Thì Uông Tàng Hải năm đó cũng đâu đến nỗi già rồi vẫn còn đi tìm kiếm bí ẩn trường sinh!" "Đúng vậy!" "Nếu phía dưới này là bí mật trường sinh, vậy tại sao Uông Tàng Hải lại không trường sinh chứ?" "Hắn năm đó chẳng phải đã từng vào đây sao?" Bàn Tử cũng vội vàng phụ họa.

Thiên Chân nói: "Có lẽ không phải hắn không biết, chỉ là phương pháp phục sinh của Vạn Nô Vương, hắn lại không thích chăng?" "Dù sao thì biến mình thành cái dạng không ra người không ra ma đó, không phải ai cũng có thể chấp nhận!" Mọi người nghe vậy đều rơi vào im lặng.

Quả thực, chỉ riêng về phương pháp trường sinh của Vạn Nô

Vương này.

Người bình thường thật sự không thể chấp nhận được.

Phải khao khát trường sinh đến mức nào, mới có thể nhẫn tâm biến mình thành thứ như vậy. "Tôi nói, hay là đừng đoán mò ở đây nữa!" "Đằng nào cũng chẳng đoán ra kết quả, chi bằng chúng ta trực tiếp đi xuống?" "Bên này vừa vặn có đường!" Bàn Tử nói rồi chỉ vào một bên cây cầu đứt hình giun rồng gần vách núi.

Bên đó vừa vặn có một con đường nhỏ được xây trên vách núi.

Cả con đường nhỏ uốn lượn đi xuống, nếu không phải đứng ở phía trước cây cầu đứt này, thật sự sẽ không phát hiện ra.

Thiên Chân không nói gì, mà nhìn sang Tiểu Ca ở bên cạnh.

Tống Đường thấy vậy nói: "Đây là chiếc quan tài duy nhất chúng ta phát hiện được lúc này!" "Không đi xem thử cũng chẳng có cách nào khác!" "Nói không chừng từ trong cái quan tài này, có thể tìm thấy một vài thông tin liên quan đến Kỳ tích chi địa thì sao?" Nói xong, Tống Đường liền quay người đi về phía con đường nhỏ.

Bất kể Tiểu Ca chọn thế nào, cậu ta nhất định phải xuống.

Đã đến tận đây rồi, thật sự không có lý do gì để từ bỏ.

Hơn nữa, nếu suy đoán của cậu ta là thật, thì Kỳ tích chi địa ở đây cũng có ý nghĩa rất lớn đối với cậu ta!

Tống Đường vừa đến lối vào cây cầu đứt.

Bàn Tử và những người khác cũng lần lượt đi tới.

Hiển nhiên họ cũng quyết định đi cùng.

Còn Mã Pháo, thì căn bản không cần hỏi, cậu ta đương nhiên là theo Tống Đường.

Về thực lực của Tiểu Ca thế nào, cậu ta có thể không rõ.

Nhưng từ khi biết Tống Đường chính là Tống Lão Nhị, trong lòng cậu ta tự nhiên rất rõ, mình nên theo ai.

Tống Đường nhìn con đường đi xuống.

Mặc dù rất dốc, nhưng hiển nhiên là có thể đi được.

Những người xây dựng nơi này ban đầu, chắc hẳn cũng đã tự mình xuống xem.

Dù sao thì việc thiết lập cơ quan, cũng phải xem xem cơ quan có thể vận hành tốt hay không.

Cho nên việc ở đây có một con đường nhỏ, cậu ta không hề bất ngờ chút nào.

Không nói nhảm, Tống Đường ngay lập tức là người đầu tiên đi xuống.

Một bên con đường nhỏ này là vách núi, cho nên vì an toàn.

Cậu ta vẫn cố định một sợi dây thừng.

Kéo dài từ trên xuống dưới.

Cứ thế mỗi lần đi qua sợi dây, cũng có thể dùng móc để cố định một lần!

Cứ như vậy, một khi xảy ra vấn đề gì, cũng có thể đảm bảo an toàn cho bản thân ngay lập tức.

Bàn Tử và mấy người khác cũng làm theo.

Sau đó liền cùng nhau đi xuống phía dưới.

Con đường nhỏ này không dài.

Có rất nhiều sai lệch so với độ cao mà họ dự đoán trước đó.

Khi họ nhìn từ trên xuống, khe núi này có thể nói là sâu không thấy

đáy.

Độ sâu ít nhất cũng phải trên ba mươi mét.

Nhưng con đường nhỏ này chỉ kéo dài xuống tối đa mười mét.

Là đã đến cuối.

Chỉ là khi họ đi xuống đến độ cao này, cũng dần hiểu ra là chuyện gì. ...

Thì ra, phía dưới nơi xây dựng cây cầu đứt hình giun rồng này, lại có một tầng địa xác.

Cái gọi là địa xác này thực ra không dày lắm, để người ta đi lên thì đương nhiên không sao.

Nhưng không chịu được những chấn động và va chạm lớn.

Ví dụ như nếu bạn kích nổ một quả lựu đạn ở trên đó, thì chắc chắn là không được.

Sức công phá của lựu đạn sẽ lập tức phá nát tầng địa xác này.

Mà xung quanh địa xác này hiển nhiên đã bị vỡ nát.

Duy chỉ có khu vực dưới cây cầu đứt hình giun rồng này là vẫn còn nguyên vẹn.

Chương 313

Còn về sự hình thành của địa xác này, Thiên Chân nhìn qua là hiểu ngay chuyện gì.

Nơi này từ rất lâu trước đây hẳn là một dải dung nham.

Bản thân nơi Vân Thiên Cung tọa lạc, đã có một miệng núi lửa.

Cho nên việc ở phía dưới này có lòng sông dung nham được hình thành do dung nham chảy qua thiêu đốt cũng không có gì lạ.

Đoạn địa xác này thực chất chính là được hình thành sau khi dung nham chảy qua.

Chỉ là những nơi khác đều đã sụp đổ, duy chỉ có nơi này là được bảo tồn lại.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy lớp bụi rất dày.

Trên lớp bụi còn có rất nhiều dấu vết lộn xộn.

Trông có vẻ như là do một loại côn trùng nào đó bò qua để lại.

Ngay cả ở một nơi gần như không có thực vật nào có thể sinh sống được như thế này.

Quả nhiên vẫn còn kỳ tích.

Chỉ là Thiên Chân nhìn những dấu vết này lại khẽ cau mày, nói: "Cái này hình như là do giun rồng bò qua để lại!" "Chỗ này có thể có giun rồng!" "Mọi người cẩn thận một chút, vạn nhất giẫm chết một con, có thể sẽ dẫn đến nhiều con hơn đó!" Bàn Tử cười nói: "Sợ cái gì, nhìn Bàn gia tôi đây này!" Nói rồi Bàn Tử lục lọi trong ba lô lấy ra một chai thuốc xịt côn trùng. "Thấy chưa, Bàn gia tôi đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi!" "Một khi có giun rồng xuất hiện, Bàn gia tôi đảm

bảo sẽ cho chúng nó từ đâu đến thì về đó!" "Không tốn một binh một tốt, là đã tiễn chúng nó đi rồi!" Thấy Bàn Tử lấy ra thứ này, mọi người cũng vô cùng bất lực.

Nhưng thứ này quả thật rất hữu dụng.

Thế là Tống Đường liền lên địa xác thử độ cứng trước.

Sau khi thấy không có vấn đề gì, cậu ta mới gọi mọi người đến cùng lên đường.

Dưới ánh sáng của que phát sáng, họ đã có thể loáng thoáng nhìn thấy đoạn xích đồng treo xuống từ cây cầu đứt hình giun rồng.

Và khi đi về phía trước, họ cũng dần phát hiện sợi xích đồng ngày càng rõ nét hơn.

Quả nhiên, Tiểu Ca nói không sai.

Họ bắt đầu thấy, dưới cùng của sợi xích đồng đó quả thật có treo một chiếc quan tài.

Chỉ là dáng vẻ treo lơ lửng của chiếc quan tài đó, thực sự khiến người ta có chút không hiểu.

Bởi vì chiếc quan tài đó, lại được treo đứng trên sợi xích đồng.

Và dưới toàn bộ chiếc quan tài, dường như còn có thứ gì đó dựng đứng, trông giống như một số cành cây.

Dường như chính những cành cây này đã nâng đỡ cả chiếc quan tài.

Thấy quan tài, mấy người đều nảy sinh hứng thú.

Ngay lập tức đều chạy tới.

Và khi lại gần, họ phát hiện ra, chiếc quan tài trước mắt này, quả thực không hề có chút liên quan gì đến quan tài.

Thay vì nói là quan tài, thà nói đây là một cái hộp lớn dựng đứng.

Bởi vì toàn bộ chiếc quan tài căn bản không hề có một chút dáng vẻ của quan tài.

Nếu nhất định phải nói nó có điểm nào tương tự với quan tài.

Thì đó là chúng đều có hình chữ nhật!

Ngoài ra, thật sự không tìm thấy bất kỳ điểm liên quan nào khác.

Tống Đường cúi người xuống nhìn phía dưới chiếc quan tài treo lơ lửng.

Quả nhiên thấy bốn sợi dây đồng mảnh màu xanh, chống đỡ bốn phía của quan tài.

Nhưng nhìn mức độ mài mòn của những sợi dây đồng mảnh này, hẳn là không chịu lực.

Toàn bộ trọng lượng của quan tài đều dồn lên sợi xích đồng phía trên.

Bốn sợi dây đồng mảnh này, không biết dùng để làm gì.

Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn chiếc quan tài treo, nói: "Đây là Dị hình tương quan (quan tài hình dị dạng)!" "Thứ này cực kỳ hiếm gặp, không ngờ quan tài phục sinh của Vạn Nô Vương, lại cũng là một chiếc Dị hình tương quan như thế này!" "À?

Dị hình tương quan?

Đó là cái gì?" Bàn Tử đứng bên cạnh không hiểu hỏi.

Tống Đường nghe vậy cũng nhìn về phía Thiên Chân.

Loại Dị hình tương quan này cậu ta đã từng nghe nói qua, nhưng chưa từng thấy bao giờ.

Mà nghe ý của Thiên Chân, thứ này cậu ta hình như đã từng thấy

rồi. "Dị hình tương quan là một loại quan tài không có hình dạng cụ thể!" "Hơn nữa số người sử dụng rất ít, thậm chí gần như có thể nói là không có." "Trong giới khảo cổ từ trước đến nay, đối với rất nhiều quan tài được khai quật đều sẽ tiến hành phân loại chỉnh lý!" "Và loại Dị hình tương quan này, thực ra đại diện cho những chiếc quan tài có tạo hình kỳ lạ và khác biệt rất lớn so với quan tài thông thường!" "Loại quan tài này vì tạo hình hoàn toàn khác với các loại quan tài khác." "Và để tiện cho việc phân loại thống kê, mới có cái tên Dị hình tương quan này!" Mọi người nghe vậy chợt vỡ lẽ.

Cái gọi là Dị hình tương quan không phải chỉ một loại quan tài cụ thể.

Chỉ cần khác với quan tài thông thường, đều có thể được gọi là Dị hình tương quan.

Cái này giống như trong hình học phân thành hình vuông, hình chữ nhật, hình thoi...

Và ngoài những phân loại lớn đó ra, lại có thêm một loại hình không có quy tắc nào, được gọi là đa giác. "Tôi nói, bây giờ bàn mấy cái này thật ra đều không có ý nghĩa gì, có nên mở quan tài hay không mới là quan trọng nhất chứ!" "Mở hay không?" Bàn Tử hỏi.

Trong lòng mọi người cũng đều rõ, nói nhiều nữa thực ra cũng vô dụng, chi bằng trực tiếp mở quan tài ra xem bên trong rốt cuộc có gì, tự nhiên sẽ rõ thôi!

Thiên Chân nghe vậy không nói gì, mà nhìn sang Tiểu Ca ở bên cạnh.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài không biết đang nghĩ gì.

Tống Đường thấy vậy dứt khoát không nói thừa nữa, tự mình tiến

lên bắt đầu nghiên cứu chiếc quan tài này.

Chiếc quan tài này là quan tài phục sinh của Vạn Nô Vương, bên trong nói không chừng đang giấu bí mật trọng sinh của Vạn Nô Vương.

Mà cậu ta lần này đến đây, quan trọng nhất là muốn tìm thấy Kỳ tích chi địa ở đây.

Cho nên cậu ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào chiếc quan tài này.

Nếu có thể tiện đường xem qua bí mật bên trong, cậu ta đương nhiên cũng không phản đối.

Nhưng tiếp tục lãng phí thời gian thì không cần thiết nữa.

Bàn Tử thấy cậu ta kiểm tra quan tài, cũng rất tò mò đi theo.

Lại gần xem, tạo hình tổng thể của chiếc quan tài này trông cực kỳ đặc biệt.

Trên quan tài có rất nhiều hoa văn, sau khi dùng tay lau sạch lớp bụi trên đó sẽ phát hiện.

Giữa những hoa văn này lại có một phần, thật sự tồn tại vết nứt.

Điều này có nghĩa là, cửa mở của chiếc quan tài này, được ẩn giấu trong những hoa văn này.

Bàn Tử đang ngồi xổm trên đất đột nhiên kêu lên: "Ê, các cậu nhìn chỗ này!" "Trời ơi, phía dưới cái quan tài này sao lại còn có một cái lỗ nhỏ vậy!" "Người ta đều nói quan tài phải kín mít!" "Sao cái quan tài này lại cố ý để lại một cái lỗ thoát khí vậy!" Tống Đường nghe vậy cúi người xuống xem.

Quả nhiên phát hiện ở phía dưới cùng của chiếc quan tài này, tức là mặt tiếp nối với mấy thanh sắt chống đỡ quan tài.

Lại có một cái lỗ tròn nhỏ bằng ngón tay cái.

Vừa vặn thông vào bên trong quan tài.

Trông quả nhiên giống như một lỗ thông hơi.

Thiên Chân nghe vậy cũng cúi người xuống nhìn, quả nhiên thấy cái lỗ thông khí mà Bàn Tử nói.

Nhưng thứ này rốt cuộc dùng để làm gì, thì không ai biết.

Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói: "Ê, cái lỗ này vừa vặn có thể lợi dụng đó, chúng ta cho mấy cái camera vào xem, chẳng phải là có thể thấy bên trong có gì sao?" Tống Đường nghe vậy gật đầu.

Đây quả thực là một cách hay, hơn nữa không cần mở quan tài.

Họ lại còn tiết kiệm được không ít phiền phức.

Thiên Chân cũng cảm thấy cách này không tồi, thế là cũng qua giúp đỡ.

Dưới sự nỗ lực của mấy người, rất nhanh một chiếc camera bắt đầu bay lên.

Còn Thiên Chân ở bên cạnh thì đang ôm một chiếc máy tính xách tay chuyên dùng để tạo ảnh.

Khi chiếc camera đó dần bay lên, hình ảnh cũng nhanh chóng được truyền về.

Họ thấy, camera rất nhanh đã bay vào cái lỗ nhỏ đó.

Và cảnh tượng bên trong cũng bắt đầu dần hiện ra.

Chỉ là cảnh tượng họ nhìn thấy trước mắt lại khiến người ta có chút khó hiểu.

Bởi vì thứ xuất hiện trước mắt, lại là một lớp màng mỏng màu trắng.

Lớp màng mỏng đó rất trắng, lại che chắn hết những thứ bên trong.

Khiến người ta có chút không nhìn rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Hơn nữa điều khiến người ta cạn lời nhất là, lớp màng mỏng đó có diện tích rất lớn, lại che kín bên trong không kẽ hở.

Camera chỉ vừa đến lối vào, đã không thể tiến lên được nữa.

Chương 314

Bất kể họ điều chỉnh hướng camera thế nào, lại đều không thể tiến thêm một chút nào.

Trong tình thế bất đắc dĩ, họ đành phải từ bỏ cách này, rút camera trở lại.

Bàn Tử bất lực nói: "Xem ra không mở quan tài ra thì không được rồi!" "Tôi nói, chỗ này âm u đáng sợ thế này, cũng không biết xung quanh có thứ gì không sạch sẽ không!" "Chúng ta đừng chần chừ nữa, trực tiếp mở quan tài đi!" Thiên Chân nghe vậy lại nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca vẫn không nói gì, cậu ta cũng đợi có chút sốt ruột.

Dứt khoát nghiến răng nói: "Mở!" "Mặc kệ bên trong rốt cuộc có gì, mở ra xem chẳng phải sẽ biết hết sao!" Nói làm là làm, ngay lập tức ba người lấy ra vũ khí của mình chuẩn bị tiến lên mở quan tài.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, Tiểu Ca ở bên cạnh lại đột nhiên nói: "Đừng động!" Mấy người đều ngây ra.

Bàn Tử hỏi: "Sao?

Không mở được à?" Tiểu Ca lại lắc đầu nói: "Các cậu không mở được!" Nói xong, cậu ta mới đi về phía chiếc quan tài đó.

Sau đó lại lấy ra ba chiếc nhẫn và một cái Quỷ Tỳ từ trong ba lô.

Mọi người thấy cậu ta lấy ra mấy thứ này, đều không khỏi ngây người. "Không phải chứ, mở cái quan tài này, lại còn cần những thứ này sao?" Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi.

Chỉ là một cái quan tài thôi mà, lại còn cần những thần khí này mới mở được sao?

Nhưng sau đó nghĩ lại họ cũng thấy thoải mái.

Mặc dù đây chỉ là một chiếc quan tài, nhưng đây là quan tài trọng sinh của Vạn Nô Vương.

Bên trong ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Việc cần những thứ quý giá như vậy mới có thể mở được cũng là điều bình thường.

Dù sao thì năm đó họ tìm hiểu được thông tin từ cá đồng mắt rắn, cũng vừa vặn chứng minh điểm này.

Vạn Nô Vương đều là quái vật bò ra từ dưới đất.

Mà muốn hoàn thành loại chuyển thế trọng sinh này, những thứ cần thiết chính là Quỷ Tỳ và nhẫn này.

Cho nên nói, những thứ này là vật phẩm cần thiết, muốn mở chiếc quan tài này, thiếu một thứ cũng không được!

Quả nhiên, dưới sự chú ý của mọi người.

Họ thấy, Tiểu Ca đặt Quỷ Tỳ trong tay lên trên cùng của quan tài.

Sau đó, cài ba chiếc nhẫn vào khe lõm trên Quỷ Tỳ.

Và khi Tiểu Ca đột nhiên dùng sức "cạch" một tiếng.

Quả nhiên, những hoa văn trên chiếc quan tài đó bắt đầu biến đổi.

Tiểu Ca vội vàng lấy Quỷ Tỳ và những chiếc nhẫn xuống.

Sau đó, toàn bộ chiếc quan tài quả nhiên bắt đầu từ từ xoay chuyển.

Và khi chiếc quan tài xoay chuyển, cả chiếc quan tài quả nhiên bắt đầu từ từ mở ra.

Chỉ là điều khiến họ không ngờ tới là.

Khi cả chiếc quan tài dần mở ra.

Rất nhanh, từ bên trong chiếc quan tài, lại lăn ra một thứ hình bầu dục.

Thứ đó được bọc trong một lớp màng mỏng màu trắng.

Khi lăn xuống, chỉ nghe thấy tiếng "bộp" một cái, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Và nhìn thấy thứ này, mấy người đều như ông sư mờ mịt không biết đâu mà lần. "Đây là cái gì vậy?

Lẽ nào là thi thể?" Bàn Tử tiến lên dùng rìu leo núi đẩy đẩy cái thứ được bọc trong lớp màng mỏng màu trắng đó.

Nặng trịch, căn bản không đẩy nổi.

Hơn nữa hoàn toàn không nhìn thấy bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Mã Pháo nhìn tặc lưỡi: "Cái này hình như là kén tằm loại lớn thì phải!" "Nào có người chết nào được bọc trong này!" "Đúng là hiếm lạ!" "Có nên rạch ra xem không?" Bàn Tử vốn đã tò mò, nghe vậy liền trực tiếp rút dao găm ra. "Mã Pháo huynh đệ nói đúng, rạch ra xem chẳng phải sẽ biết sao!" Nói cũng lạ, lần này Thiên Chân và Tiểu Ca lại đều không mở miệng ngăn cản cậu ta.

Hiển nhiên cũng ngầm đồng ý với hành động như vậy của cậu ta.

Thực ra đi suốt đoạn đường vừa qua, trong lòng mọi người cũng khá uất ức.

Dù sao thì đây là Vân Thiên Cung, họ đặt kỳ vọng rất lớn vào nơi này.

Nhưng suốt quãng đường đi qua, tuy đã gặp không ít chuyện kỳ lạ.

Nhưng nói thật, họ đều không tìm thấy thứ mình muốn.

Đặc biệt là cái gọi là Kỳ tích chi địa mà họ muốn tìm, lại càng không có một chút manh mối nào.

Mà hiện tại hy vọng duy nhất chính là chiếc quan tài trước mắt này.

Có lẽ cũng vì mục đích như vậy, nên họ đều không ngăn cản Bàn Tử.

Bàn Tử thấy họ đều ngầm đồng ý, lúc này lại càng hăng hái, cầm dao găm trực tiếp chạy tới.

Và mọi người cũng đều dồn ánh mắt vào cậu ta, muốn xem bên trong lớp màng mỏng này rốt cuộc có thứ gì. "Nhưng nhìn từ bên ngoài, khả năng bên trong là người vẫn rất lớn!" "Nhưng người bị bọc như vậy e rằng cũng sẽ bị ngạt chết mất!" Mã Pháo đứng bên cạnh nói.

Thiên Chân tuy không tiếp lời, nhưng cũng gật đầu theo.

Lời Mã Pháo nói vẫn có vài phần hợp lý.

Nhưng nếu nói bên trong là một cỗ thi thể, thì vấn đề sẽ nảy sinh.

Trong truyền thuyết Vạn Nô Vương phục sinh là bò ra từ địa ngục.

Nhưng nói cho cùng thì thực chất họ vẫn là cùng một người!

Nhưng nếu Vạn Nô Vương thật sự là bò ra từ chiếc quan tài này.

Theo lý mà nói bên trong này phải trống rỗng mới đúng.

Vạn Nô Vương chết rồi, sau đó chui vào, sau đó phục sinh rồi lại bò ra.

Như vậy là hoàn thành một lần luân hồi phục sinh.

Nhưng vấn đề là, Vạn Nô Vương đã chết rất lâu rồi.

Nhưng bây giờ trong quan tài này lại vẫn còn một cỗ thi thể.

Vậy thì chuyện này lại có chút không thông.

Lẽ nào nói, sau khi Vạn Nô Vương phục sinh, cơ thể đã không còn là thi thể ban đầu nữa?

Là bị cái thi thể mới này thay thế sao?

Nếu là như vậy, thì tính chất của sự việc lại hoàn toàn thay đổi.

Ít nhất là suy đoán của họ về sự phục sinh của Vạn Nô Vương hoàn toàn khác so với trước đây.

Và đúng lúc mọi người đang suy nghĩ, Bàn Tử lại đã rất nhanh nhẹn hướng dao găm về phía thứ đó mà rạch.

Vì không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Cho nên cậu ta cũng cực kỳ cẩn thận.

Chỉ đặt dao găm sát vào lớp màng mỏng đó, rồi bắt đầu rạch từng lớp.

Vốn tưởng quá trình này sẽ kéo dài rất lâu.

Ai ngờ, ngay khi dao găm của cậu ta chạm vào lớp màng mỏng đó.

Toàn bộ lớp màng mỏng lại "phành" một tiếng trực tiếp nứt toác ra ngay lập tức.

Lớp màng mỏng này giống như một miếng da bị căng chặt vậy.

Bị dao găm rạch một cái, lập tức toàn bộ bắt đầu bung ra.

Từ chỗ ban đầu chỉ có một lỗ nhỏ, rất nhanh đã dần mở rộng.

Cuối cùng, cả một bên lớp màng bọc lại đều nứt toác ra hoàn toàn.

Và thứ bên trong, lại càng trực tiếp tràn ra ngoài ngay lập tức.

Mọi người kinh hãi nhìn thấy, một khối chất lỏng màu xanh lục từ bên trong chảy ra.

Sau đó, một khối trông giống như được bọc trong nhau thai cũng lăn theo ra.

Thứ đó trong chốc lát lại căn bản không nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì.

Còn lúc này, các fan trong phòng livestream lại từng người một há hốc mồm.

Thỉnh thoảng còn có người hỏi: "Có nhà sinh vật học nào không!

Mau mau xem đây rốt cuộc là cái gì vậy!" "Đúng vậy đúng vậy, nhà sinh vật học đâu rồi?

Chương 315

Đến lúc thể hiện tài năng của các bạn rồi!" "Người đâu rồi?

Bình thường chẳng phải đều rất hay phát biểu sao?

Sao đến lúc then chốt các chuyên gia lại đồng loạt im lặng hết vậy?" Đối với chuyện trong phòng livestream, Tống Đường và những người khác đương nhiên không có hứng thú đi xem.

Thực tế là lúc này sắc mặt của họ đều đã bắt đầu thay đổi.

Bởi vì khi thứ bên trong lớp màng mỏng kia hoàn toàn lăn ra ngoài.

Họ đã bắt đầu dần nhìn rõ thứ đó rốt cuộc là cái gì rồi. "Tôi nói, thứ này hình như là một con... là một con giun rồng đúng không?" Bàn Tử nhìn khối thứ gần như đang nằm dưới chân mình, không nhịn được nói. "Cái gì mà 'hình như là'?

Đây căn bản chính là giun rồng!" Thiên Chân bịt miệng nói, nhìn tình huống trước mắt cậu ta thật sự muốn nôn.

Con giun rồng khổng lồ kia cứ như thể vừa mới sinh ra vậy.

Chất lỏng màu xanh lục trên người nó cứ như nước ối của thai nhi vậy!

Chỉ là không biết có phải giống như đứa trẻ mới sinh hay không, lúc này nó lại căn bản không có bất kỳ động tác nào.

Cứ như đứa trẻ vừa mới sinh ra, căn bản không có chút năng lực hành động nào. "Thứ này lại còn sống, cái này quả thực quá thần kỳ!" "Nhưng mà thứ này cũng quá lớn rồi, giun rồng không phải đều rất nhỏ sao?" "Sao con này lại to thế này chứ?" "Vừa mới sinh ra đã to thế này, nếu để nó lớn thêm hai năm nữa chẳng phải sẽ nghịch thiên sao!" Mã Pháo đứng bên cạnh tặc lưỡi nói.

Nói thật cậu ta cũng không ngờ trong chiếc quan tài này, lại chôn thứ như vậy.

Bàn Tử vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cậu ta đứng dậy đi tới đạp hai cái vào con giun rồng đó.

Kết quả thứ đó chỉ hơi rung rinh nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cậu ta quay người nhìn mọi người nói: "Được rồi!

Đây là một cái quan tài giun rồng!" "Chúng ta tiếp theo phải làm sao đây?" Thiên Chân nói: "Đừng vội nản, thực ra tôi thấy chuyện này cũng không quá bất ngờ!" "Cái này còn không bất ngờ á?" "Tiểu Ca vừa nãy rõ ràng nói đây là quan tài phục sinh của Vạn Nô Vương!" "Tôi biết cậu tốt với Tiểu Ca, nhưng cậu cũng không thể cố tình giải thích vớ vẩn thế chứ!" Bàn Tử nói.

Thiên Chân nghe vậy lại lắc đầu nói: "Tôi không có ý muốn giải thích thay cậu ấy!" "Các cậu tự nghĩ kỹ xem!" "Vạn Nô Vương rốt cuộc trông như thế nào?" "Cái dạng chín đầu thân đó, chẳng phải là giống giun rồng sao?" "Vậy nên ở đây xuất hiện một con giun rồng thực ra cũng không có gì kỳ lạ đúng không!" "Giả sử, tôi nói là giả sử nhé!" "Nếu Vạn Nô Vương phục sinh, là hắn từ phía trên xuống, sau đó kết hợp với con giun rồng này!" "Rồi từ đó hình thành cơ thể người đầu, giun rồng thân thì sao?" "Nhìn theo cách này, quá trình này chẳng phải rất phù hợp với ghi chép của Uông Tàng Hải sao?" Mọi người nghe đến đây, đều im lặng.

Quả thực, nếu theo cách giải thích của Thiên Chân như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể nói thông.

Nhưng Tống Đường sau đó liền hỏi: "Nhưng vẫn còn một vấn đề!" "Chúng ta từ khi xuống đây, chưa từng thấy giun rồng nào!" "Vậy con giun rồng bên trong này từ đâu ra?" "Hơn nữa con giun rồng

này lớn như vậy, hiển nhiên không thể nào vừa sinh ra đã như thế!" "Theo lý mà nói, hẳn là cần có người bắt nó rồi sau đó thả vào!" "Nhưng nếu vậy, chẳng phải nơi này thường xuyên có người hoạt động sao?" "Đây là bí mật lớn nhất của Vạn Nô Vương, để người ta hoạt động ở đây hiển nhiên là không hợp lý đúng không!" Nghe câu hỏi này, Thiên Chân cũng không khỏi im lặng.

Quả thực, Tống Đường nói cũng có lý.

Chưa nói đến gì khác, chỉ riêng việc họ xuống đây mà chưa từng thấy giun rồng nào.

Chỉ riêng điểm này đã vô cùng kỳ lạ rồi!

Theo lý mà nói, nơi này đã chôn một con giun rồng lớn như vậy.

Thì không thể nào xung quanh lại không có lấy một con giun rồng nào chứ!

Nhưng tình hình thực tế là, xung quanh đây thật sự không có một con giun rồng nào.

Vấn đề này thực sự khiến người ta rất khó hiểu. "Tôi cảm thấy bí mật có lẽ vẫn nằm trong cái quan tài này!" "Dù sao tục ngữ nói rất hay, lông dê mọc trên mình dê mà!" "Tại sao trong tình huống xung quanh không có ai hoạt động, duy nhất trong cái quan tài này lại có một con giun rồng!" "Chuyện này, vẫn phải từ trong cái quan tài này mà tìm kiếm câu trả lời!" "Cậu nghĩ sao Tiểu Ca?" Thiên Chân quay đầu hỏi Tiểu Ca.

Nhưng mà, cậu ta vừa quay đầu lại, lập tức thấy Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã rút cổ đao trên lưng ra.

Đồng thời ánh mắt đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Cứ như thể giây tiếp theo sẽ xông tới chém Bàn Tử vậy.

Bàn Tử cũng chú ý đến sự thay đổi của Tiểu Ca, thấy dáng vẻ đó của cậu ta lập tức cũng có chút lo lắng: "Ê ê, Tiểu Ca cậu làm gì thế?" "Bàn gia tôi chưa từng bán dưa hấu cho cậu đâu, không bao chín!" Thiên Chân lại đã cảm thấy chuyện này có lẽ có gì đó không ổn.

Tiểu Ca không thể nào thật sự muốn chém Bàn Tử.

Vậy vấn đề duy nhất chính là, phía sau Bàn Tử chắc chắn có gì đó không đúng!

Quả nhiên, ngay khi cậu ta vừa định mở miệng nhắc nhở.

Tống Đường ở bên cạnh lại đã mở miệng trước một bước: "Nằm xuống!" Hai chữ này vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức ý thức được vấn đề nằm ở đâu.

Bao nhiêu năm phối hợp ăn ý, đã khiến cậu ta căn bản không cần suy nghĩ nhiều.

Cả người đã thuận thế nằm rụp xuống đất.

Và gần như cùng lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca đã vung ra ngay lập tức.

Đồng thời trong tay Tống Đường không biết từ lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng lục.

Chĩa vào chỗ Bàn Tử vừa đứng "pằng pằng" hai phát.

Khoảnh khắc này, Bàn Tử chỉ cảm thấy phía sau mình có thứ gì đó nổ tung.

Vô số chất lỏng văng tung tóe khắp đầu cậu ta.

Sau đó có một khối nặng trịch đè lên người cậu ta.

Cậu ta vội vàng đẩy thứ đó ra, lăn một vòng tại chỗ, thoát khỏi bên dưới thứ đó.

Và khi cậu ta đứng dậy nhìn lại.

Chỉ thấy một con giun rồng khổng lồ đã bị bắn nát đầu, đang nằm sấp trên mặt đất.

Cơ thể vẫn không ngừng co quắp.

Nhưng hiển nhiên đã không thể sống được nữa.

Còn các fan trong phòng livestream đã sớm ngây người ra.

Hiển nhiên họ đều không ngờ chuyện lại xảy ra đột ngột đến vậy.

Thậm chí một khắc trước họ còn đang nói chuyện về tình hình ở đây, nhưng ngay khắc sau.

Biến cố đã xảy ra. "Tôi nói, thứ này là khi nào phục sinh vậy?" Bàn Tử vừa lau chất lỏng trên đầu, vừa sợ hãi nói.

Nói thật, nếu không phải họ phối hợp ăn ý, và Tiểu Ca với Tống Đường phản ứng đủ nhanh.

E rằng lúc này đầu cậu ta đã bị con giun rồng này nuốt chửng rồi.

Tuy lực cắn của giun rồng không thể trực tiếp cắn đứt đầu cậu ta.

Nhưng ít nhất độc tố cũng sẽ bị tiêm vào cơ thể cậu ta.

Đến lúc đó dù không chết, e rằng cũng đủ để cậu ta lột một lớp da! "Thứ này vừa nãy hẳn là vừa mới tỉnh lại, chúng ta đều tưởng nó không có gì nguy hiểm!" "Nhưng thực ra sau khi thứ này tỉnh lại, sức phá hoại vẫn rất lớn!" Tống Đường nói rồi cũng đi tới, sau đó nhìn chiếc quan tài mà nói. "Chúng ta phải tranh thủ thời gian xem trong quan tài này có gì lạ!" 'Thứ này chết ở đây, lát nữa nói không chừng sẽ có nhiều giun rồng hơn bị hấp dẫn đến!' "Chúng ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây!" Mọi người gật đầu.

Sau khi giun rồng chết, sẽ thu hút rất nhiều đồng loại.

Đây là điều Thuận Tử đã từng nói với Thiên Chân hồi đó.

Cho nên chuyện này cậu ta nhớ rất kỹ.

Chỉ là nhìn xung quanh, đặc biệt là bên trong hai khe nứt sâu không thấy đáy kia.

Tưởng tượng xem giun rồng bên trong phải to đến mức nào, trong lòng họ lại càng không có đáy.

Dù sao thì quỷ mới biết con giun rồng lớn nhất ở đây có thể to đến mức nào!

Nói không chừng con lớn nhất có thể nuốt chửng cả một đoàn tàu hỏa thì sao?

Tống Đường không chần chừ, cậu ta đi vòng qua con giun rồng trực tiếp đến kiểm tra chiếc quan tài.

Cả chiếc quan tài lúc này giống như một bông hoa kim loại đang nở vậy.

Nhưng thông qua những hoa văn trên đó, cậu ta vẫn có thể nhìn thấy.

Một bên của cả chiếc quan tài, thực ra là có thể mở riêng ra được.

Có nghĩa là, chiếc quan tài này thực ra không cần phải mở ra triệt để đến vậy.

Hoàn toàn có thể chỉ mở một bên, như vậy thì đồ bên trong sẽ không rơi ra ngoài.

Và trong tình huống như vậy, nếu Vạn Nô Vương muốn vào, hoàn toàn có thể tự mình vào.

Sau đó lại đóng quan tài lại.

Cứ như vậy, quá trình phục sinh của Vạn Nô Vương có thể diễn

ra bên trong.

Cho đến khi hắn hoàn thành quá trình phục sinh rồi cuối cùng bò ra ngoài.

Đương nhiên, quá trình này rốt cuộc là như thế nào.

Hiện tại hiển nhiên đã không thể xác thực được nữa.

Dù sao thì con giun rồng này cũng đã chết rồi. "Đây là cái gì vậy?" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một bên trong quan tài hỏi.

Chương 316

Mọi người nhìn theo, phát hiện chỗ đó lại khảm một khối đá màu đen.

Khối đá đó được khảm toàn bộ vào thành quan tài.

Có thể thấy, nó không phải là một thể với bản thân chiếc quan tài.

Mà là được cố định bằng đồng ở trên đó.

Toàn bộ phần đá màu đen lộ ra ngoài, không nhìn rõ rốt cuộc là chất liệu gì.

Bàn Tử dùng dao găm cạy cạy, dường như muốn cạy thứ đó ra.

Nhưng mà, thứ đó bị cố định cực kỳ chắc chắn, căn bản không thể cạy ra được.

Bàn Tử nói: "Cái này hình như là một khối đá thì phải!" "Lẽ nào giống với dãy núi màu đen mà chúng ta đã vượt qua khi đến đây?" Thiên Chân nghe vậy tiến lên sờ sờ, sau đó nói: "Không giống, chất liệu của khối đá này hiển nhiên khác với chất liệu của dãy núi phía trên!" "Thật kỳ lạ, khối đá này rốt cuộc là thứ gì?" Tống Đường lại nhìn khối đá đó, rồi lại nhìn mặt đất trống rỗng ở bên cạnh.

Trong lòng rất kỳ lạ. "Cái này hình như là nhiên thạch!" Cậu ta đột nhiên nói. "Nhiên thạch?

Nhiên thạch là gì?" Mọi người không hiểu nhìn cậu ta.

Tống Đường im lặng một lát, đột nhiên nói: "Cái gọi là nhiên thạch, thực ra là một loại vật chất có chức năng tương tự như đá vôi!" "Nhưng bản thân lại không hoàn toàn giống đá vôi!" "Đá vôi?

Chính là loại vôi thường dùng để xây nhà đó sao?" "Thứ mà thêm

nước vào là có thể tự phát nhiệt đó?" Mã Pháo hỏi.

Tống Đường gật đầu: "Chức năng giống đá vôi, nhưng thực chất hai thứ này hoàn toàn khác nhau!" "Khác ở chỗ nào?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường nghĩ nghĩ nói: "Thế này đi!

Đá vôi muốn phát nhiệt, cần rất nhiều nước!" "Hơn nữa trong quá trình phát nhiệt, đá vôi còn sẽ vì nước mà tan rã, hình thành một loại vật chất giống như hồ vậy!" "Nhưng loại nhiên thạch này thì không!" "Loại nhiên thạch này khi bị phơi lộ, sẽ tự động hấp thụ hơi nước trong không khí xung quanh!" "Từ đó hoàn thành việc tự phát nhiệt!" "Nhưng đồng thời hình dạng bản thân của loại nhiên thạch này sẽ không thay đổi chút nào!" "Nếu có thứ gì đó bọc nhiên thạch lại, thì thứ đó sẽ vì không hấp thụ được hơi nước bên ngoài mà ngừng phát nhiệt!" Tống Đường giải thích đến đây, mọi người hiển nhiên đều đã hiểu ra.

Bàn Tử nói: "Ý cậu là, là vì trong quan tài đặt loại gọi là nhiên thạch này!" "Cho nên mới hấp dẫn giun rồng đến!" "Nhưng vấn đề là con giun rồng lớn như vậy nó chui vào bằng cách nào?" Tống Đường nghe vậy cười một tiếng, vấn đề này hiển nhiên không cần cậu ta giải thích nữa.

Bởi vì Thiên Chân ở bên cạnh đã mở miệng rồi: "Đó là vì, khi con giun rồng này chui vào, nó vẫn chưa lớn đến vậy!" "Nó là lớn lên trong cái quan tài này!" "À?" Bàn Tử có chút ngớ người ra, Mã Pháo ở bên cạnh hiển nhiên cũng giống cậu ta, vội hỏi: "Thế cũng không đúng chứ!" "Con giun rồng này bị nhốt ở đây, vậy nó ăn gì?" "Đúng vậy nó ăn gì?" Thiên Chân nghe vậy liền cười.

Và nhìn nụ cười của cậu ta, Bàn Tử và Mã Pháo dường như cũng đã hiểu ra.

Đúng vậy, nhiên thạch ban đầu có thể hấp dẫn rất nhiều giun rồng

đến.

Và những con giun rồng đó có thể thông qua những thanh đồng nhỏ xíu phía dưới quan tài mà bò lên.

Sau đó chui vào cái lỗ chỉ bằng ngón tay cái đó.

Sau đó tiến vào trong quan tài.

Cứ như vậy, có thể khiến rất nhiều giun rồng rất nhỏ tiến vào trong đó.

Và những con giun rồng đã vào có thể là vì thức ăn, hoặc có thể là vì tranh giành nguồn nhiệt.

Từ đó sẽ xảy ra tranh đấu, cái này giống như nuôi cổ vậy.

Những con giun rồng nhỏ tranh giành rồi tàn sát, nuốt chửng lẫn nhau.

Cuối cùng dần dần xuất hiện một con giun rồng mạnh nhất. con du diên mạnh nhất, bởi vì nó không thể bao bọc hoàn toàn khối nhiên thạch.

Hơn nữa, trong quan tài có du diên chết đi, dịch thể du diên cũng sẽ kích thích nhiệt độ của nhiên thạch.

Xác du diên cùng nhiệt độ thiêu đốt lại thu hút thêm nhiều du diên khác.

Đây chính là một quá trình tăng cường liên tục.

Càng lúc càng nhiều du diên tiến vào quan tài, từ đó cung cấp thức ăn cho con du diên mạnh nhất kia.

Điều này khiến cho con du diên đó dù không đi ra ngoài cũng có thể không ngừng trưởng thành ở đây, cuối cùng trở thành con du diên mạnh nhất trong quan tài.

Thực chất đây là một kiểu phép dưỡng cổ, chỉ là được vận dụng tinh xảo như vậy trên thân du diên thì quả thực khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Theo thời gian trôi đi, con du diên mạnh nhất kia dần trở thành vương giả của nơi quan tài này.

Dù sao thì những con du diên đến sau đều có kích thước rất nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của nó.

Cho đến khi con du diên này lớn đến mức không thể ra khỏi quan tài được nữa, nơi đây cũng trở thành mồ chôn của nó.

Nó sẽ không ngừng trưởng thành cho đến khi bao bọc hoàn toàn khối nhiên thạch, khiến nhiên thạch không thể tiếp tục hấp thụ hơi nước trong không khí để phát nhiệt.

Từ đó, số lượng du diên bị thu hút đến bắt đầu giảm dần, cho đến khi không còn du diên mới nào đến nữa, và con du diên này cũng sẽ đi vào trạng thái gần giống như chết giả.

Toàn thân bị một lớp màng mỏng bao bọc, cuối cùng hình thành tình trạng du diên được bao bọc bởi lớp màng mỏng này.

Đây cũng chính là hình dạng mà mọi người thấy sau khi mở quan tài.

Nghĩ thông suốt điểm này, thực ra cũng có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Bàn Tử nhìn khối nhiên thạch nói: "Theo cậu nói, vậy khối nhiên thạch này đúng là bảo bối rồi!

Nếu có thể mang về, sau này khỏi cần dùng điện với khí đốt nữa!

Cứ đặt hòn đá này dưới đất là có thể sưởi ấm rồi!

Mùa đông cũng không cần mua túi nước nóng nữa!

Thứ này hoàn toàn có thể ôm mà ngủ được!" Tống Đường cười

nói: “Chỉ có mỗi một khối như vậy, cậu chọn sưởi ấm mông hay sưởi ấm mặt đây?

Hơn nữa cậu có đào nó ra được không?

Chúng ta đâu còn nhiều thời gian nữa!

Trên người còn dính dịch thể du diên, lát nữa nếu chúng thu hút du diên đến, biết đâu chúng sẽ chọn tấn công cậu trước thì sao?” Bàn Tử nghe vậy lập tức vội vàng: “Ấy đúng rồi!

Mẹ kiếp, mau đi mau đi, lên trên cho tôi tắm rửa cái đã rồi tính!” Thiên Chân cũng biết chuyện này không phải đùa.

Hơn nữa ở đây thật sự không có phát hiện nào khác.

Thế là cậu nói: “Thôi đừng đợi lên trên nữa, xuống núi thì dễ lên núi thì khó!

Đợi lên trên lại mất rất nhiều thời gian, hay là cứ rửa ở đây đi!

Rửa xong rồi lên!” Bàn Tử gật đầu đồng ý.

Thế là Bàn Tử lập tức lấy một ít nước, gọi Mã Phao đi giúp cậu ta.

Mấy người đi đến chỗ gần rìa địa xác, sau đó xối nước rửa đầu cho Bàn Tử, để nước xối đi có thể trực tiếp chảy vào vực sâu một bên.

Còn Tống Đường và Tiểu Ca đã bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút lui rồi.

Rõ ràng, kỳ tích chi địa mà họ muốn tìm không ở đây.

“Tiểu Ca, cậu nói kỳ tích chi địa này có khi nào ở dưới vực sâu không?

Ống huỳnh quang bản thân không có nhiều nhiệt độ, hay là chúng

ta ném một cái xuống xem sao?

Bằng không cứ tìm kiếm vô mục đích thế này khó quá!" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu.

Ít nhất mục tiêu của họ là nhất quán.

Đề nghị của Tống Đường cũng khả thi, đương nhiên có thể thử.

Thế là Tống Đường lấy ra một ít ống huỳnh quang.

Sau đó buộc chúng lại với nhau, tạo thành một bó ống huỳnh quang.

Làm như vậy có thể khiến phạm vi chiếu sáng rộng hơn.

Xong xuôi, cậu ném thẳng xuống vực sâu bên dưới.

Lúc này Bàn Tử cũng đã rửa xong, thấy vậy liền hỏi: "Cậu làm gì đấy?" Tống Đường giải thích ý nghĩ của mình một lượt.

Ba người Bàn Tử cũng rất tò mò, thế là cũng nhìn xuống vực sâu bên dưới.

Bó ống huỳnh quang cứ thế rơi xuống.

Đại khái phải hạ xuống hơn hai mươi mét mới chạm đất.

Cộng thêm mười mấy mét mà họ đã đi xuống.

Độ sâu của khe núi này quả nhiên đã vượt quá ba mươi mét.

Nhưng mọi người nhìn bó ống huỳnh quang rơi xuống dưới khe núi, lại không thấy có gì khác biệt xung quanh.

Mặt đất cũng trống rỗng, xung quanh chiếu sáng được khoảng ba bốn mét, cũng đều như vậy.

Dưới khe núi này, dường như không có gì cả.

"Kỳ lạ thật, du diên ở đây đâu rồi?

Sao không có một con nào vậy!" Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Ai mà biết, xem ra chúng ta lại phải nghĩ cách khác rồi, hay là lên đi!" Thiên Chân nói.

Mấy người vừa định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bó ống huỳnh quang chợt lóe lên, rồi tắt ngóm.

Phải biết, bó ống huỳnh quang đó chiếu sáng mấy chục phút cũng không thành vấn đề.

Chương 317

Thế mà vừa mới ném xuống, sao lại đột nhiên tắt ngóm?

Chẳng lẽ có thứ gì đè lên trên?

Nhưng nếu đè lên trên, ít nhất cũng phải có quá trình bao phủ chứ!

Thế mà bọn họ vừa nãy rõ ràng không nhìn thấy gì, chỉ là một cái chớp, cả bó ống huỳnh quang đã biến mất.

"Tôi nói này, bên dưới là tình huống gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tình huống này thực sự quá quỷ dị.

Nhưng còn chưa đợi những người khác trả lời cậu ta.

Đột nhiên họ nghe thấy tiếng "ầm ầm", dường như có đá lăn từ trên núi xuống.

Nhưng nhìn động tĩnh, không phải từ phía trên họ lăn xuống, mà dường như là từ một bên địa xác lăn xuống vực sâu.

Tống Đường thấy vậy trong lòng giật thót, vội vàng kêu lên: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi đi!

Chắc chắn có chuyện rồi!" Mọi người nghe vậy gật đầu, lập tức quay người bỏ chạy.

Mấy người họ thể lực đều khá tốt.

Năm phút sau, đã leo lên được ba bốn mét.

Chỉ là còn lại tám chín mét độ cao này, e rằng còn phải mất thêm năm phút nữa mới xong.

Nhưng đúng lúc này, động tĩnh bên dưới lại càng lúc càng lớn.

Ngoài tiếng đá lăn "ầm ầm" ra, còn thêm một vài tiếng lách tách.

Cứ như có vô số móng vuốt đang cào cấu vách tường vậy.

Họ vội vàng quay đầu nhìn xuống khe núi bên dưới.

Nhưng vừa nhìn, họ đều kinh ngạc ngây người.

Chỉ thấy trong khe núi bên dưới, không biết từ lúc nào đã sáng lên từng đốm sáng màu xanh lá.

Những đốm sáng màu xanh lá đó như những vì sao lấp lánh trên trời.

Nhiều đến mức khiến người ta khó tin nổi.

Kéo dài từ khe núi một bên địa xác, lan ra xa.

Cả khe núi đều là những đốm sáng màu xanh lá như vậy.

Tống Đường lần đầu tiên hiểu tại sao ban đầu Thiên Chân lại hình dung đây là một thác ngân hà.

Như thể một dải lụa vậy.

Khung cảnh đó thực sự quá chấn động.

Hơn nữa điều khiến họ chấn động nhất là, lúc này những đốm sáng màu xanh lá đó rõ ràng đang di chuyển về phía họ.

Rõ ràng những con du diên đó thực sự đang tiến về phía họ.

Và nhìn kích thước của một số đốm sáng màu xanh lá trong đó, e rằng con du diên kia có khi không nhỏ hơn con rồng trong truyền thuyết đâu!

Và lúc này họ cũng bắt đầu hiểu ra một chút, tại sao ống huỳnh quang của họ lại tắt ngóm trong tích tắc.

Đó không phải là bị thứ gì đó che phủ, mà là bị du diên trực tiếp lật xuống bên dưới rồi!

Mặt đất mà họ vừa nãy nhìn thấy, e rằng chính là lưng của du diên!

Bởi vì có ánh sáng huỳnh quang, nên lúc đó họ không nhìn thấy những đốm sáng màu xanh lá.

Nhưng theo ống huỳnh quang tắt ngóm, những đốm sáng trên thân du diên cũng cuối cùng xuất hiện.

"Đừng ngây người ra nữa, mau đi mau đi!

Đã có du diên bò lên mông Bàn gia rồi!" Bàn Tử bên dưới liên tục giục.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Vội vàng tiếp tục leo lên!

Lúc này còn ai thèm bận tâm đi tìm kỳ tích chi địa gì nữa.

Giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất!

Quả nhiên Bàn Tử cũng không nói khoác, ngay sau khi cậu ta dứt lời.

Những người khác cũng bắt đầu cảm thấy ngứa râm ran trên mông và chân.

Hơn nữa cảm giác đó rất nhanh đã bắt đầu bò từ chân lên trên.

Họ đi đến đây, phát hiện ở đây không có du diên gì, nên ngay cả ống quần cũng không buộc lại.

Thế nên lúc này kết quả có thể tưởng tượng được.

Và nếu những con du diên đó chỉ bò trên chân thì cũng đành.

Nhưng vấn đề là, trước đây Thuận Tử đã nói, những thứ này không chỉ có thể chui vào tai.

Mà nguy hiểm hơn là những thứ này ngay cả hậu môn cũng chui

vào.

Thế nên… "Tôi nói, có cách nào không, tôi cảm giác thứ đó bò lên mông tôi rồi!" Bàn Tử hét lên bên dưới.

Mã Phao và cậu ta ở vị trí tương đương, lúc này cũng đã bắt đầu la lên.

Còn Thiên Chân và những người khác tuy ở vị trí khá cao, nhưng tình hình cũng chẳng khá hơn là bao.

Những con du diên đó dường như không chỉ bò từ dưới hẻm núi lên, ngay cả trên vách tường xung quanh dường như cũng có.

Chỉ là trước đó chúng ẩn nấp quá kỹ, nên họ hoàn toàn không nhìn thấy.

Và lúc này như thể nhận được lời triệu hồi nào đó, chúng đều chui ra ngoài.

"Cách thì chắc chắn là không có!

Bây giờ lúc này cậu không leo lên, không ai giúp được cậu đâu!" Thiên Chân hét lên.

"Cậu nói cái gì mà vớ vẩn vậy!" Bàn Tử không nhịn được hét lên.

Và đúng như câu nói, tiềm năng của con người là rất lớn, chỉ là đôi khi muốn kích phát tiềm năng đó.

Không có ai ép cậu một chút thì rõ ràng là không được.

Đương nhiên rồi, du diên đến ép cậu thì hiệu quả tự nhiên cũng như vậy.

Dưới sự thúc ép của du diên, tiềm năng của mọi người đều được kích phát.

Tốc độ leo lên tự nhiên cũng nhanh hơn không ít.

Lúc này Tiểu Ca ở trên cùng đã là người đầu tiên leo lên.

Cậu quay người bắt đầu giúp những người khác bên dưới lên.

Khi Tống Đường leo lên, trên lưng cậu đã bò không dưới chục con du diên to bằng ngón tay.

Chỉ là cậu cũng không kịp dọn dẹp những thứ này, chỉ có thể quay người tiếp tục kéo Thiên Chân và những người khác lên.

Khi họ kéo từng người bên dưới lên.

Bàn Tử và Mã Phao gần như đã phát điên rồi.

Có du diên thậm chí đã bò lên vai cậu ta.

Nếu còn chần chừ nữa, e rằng rất nhanh sẽ có du diên chui vào tai họ.

Mà thứ này một khi chui vào tai, muốn lấy ra thì rất khó.

Mấy người vừa lên đến nơi, lập tức vội vàng đập những con du diên trên người mình.

Bàn Tử thậm chí còn cởi áo khoác ngoài của mình ra.

Tống Đường lúc này cũng có thời gian nhìn những con du diên trên người mình.

Nhưng đúng lúc cậu chuẩn bị ra tay đập những con du diên trên người thì.

Đột nhiên cậu kinh ngạc phát hiện, những con du diên trên người cậu vậy mà đã biến mất hết.

Điều này khiến cậu lập tức ngẩn người.

"Du diên đâu rồi?" Tống Đường hỏi.

"Mẹ kiếp, cậu hỏi cái câu quái gì vậy, du diên chẳng đầy đất đấy sao?" Bàn Tử vừa nói bên cạnh, vừa vẫn không ngừng đập những con

du diên trên người.

Nhưng Tống Đường cúi đầu nhìn hỏi: "Ở đâu cơ?

Hơn nữa du diên trên người tôi cũng biến mất rồi!" Mấy người nghe vậy đều ngẩn ra, nhìn cậu như nhìn một kẻ ngốc.

Nhưng sau đó họ cũng dần phản ứng lại.

Du diên trên người họ vậy mà cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Thiên Chân vội vàng chiếu đèn pin xuống đất.

Chương 318

Quả nhiên, cậu ta phát hiện ra một con.

Nhưng con du diên đó lại rất nhanh chui vào bóng tối một bên rồi biến mất.

Mấy người nhìn cảnh này đều có chút không thể hiểu được.

Tại sao những con du diên này rõ ràng đã đuổi lên đến nơi, nhưng tại sao lúc này lại không tấn công họ nữa?

Mà trái lại lại chọn bỏ chạy?

"Có khi nào là vì chúng ta đã lên trên rồi không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

"Lên trên rồi?

Ý cậu là sao?" Thiên Chân không hiểu hỏi.

"Lên trên rồi có nghĩa là, chúng ta bây giờ không ở dưới vực sâu, ví dụ như sư tử trong vườn bách thú ấy!

Chỉ khi cậu rơi xuống dưới, nó mới tấn công cậu!

Nhưng nếu cậu lên trên rồi, chúng sẽ không tấn công cậu nữa, chính là đạo lý đó!" Bàn Tử giải thích.

Tống Đường nghe vậy khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn ra phía sau, nhưng ở đây của họ không có gì cả!

Thế nên những con du diên này rốt cuộc đang sợ cái gì?

Tổng không phải là ngọn núi lớn phía sau họ chứ?

"Núi?" Nhớ đến ngọn núi lớn này, Tống Đường đột nhiên cảm giác như đã nắm bắt được điều gì.

Cậu nhìn ngọn núi lớn phía sau như một tấm màn đen!

Lại nhìn thung lũng sâu phía trước như một khe núi.

Cậu quay người đi về phía khe núi.

Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, cậu lại một lần nữa đặt chân lên con đường nhỏ dẫn xuống đó.

Và ban đầu bên dưới đã rất yên tĩnh.

Nhưng khi Tống Đường đặt hai chân lên đó.

Lập tức cả hẻm núi bên dưới, như thể vỡ tổ vậy, lại sôi sục lên.

Từng tiếng lách tách lại từ bên dưới truyền lên.

Đồng thời những đốm sáng màu xanh lá ban đầu đã ngừng di chuyển.

Lại nhanh chóng di chuyển trở lại vào lúc này.

Tống Đường thấy vậy vội vàng lùi lại.

Và quả nhiên, theo cậu lùi lại, những con du diên đó quả nhiên không tiếp tục đuổi theo.

Cả hẻm núi bên dưới lại trở về yên tĩnh.

Những đốm sáng di chuyển nhanh chóng đó, cũng ngừng lại vào lúc này.

Con đường nhỏ dẫn xuống này, cứ như một đường phân cách vậy.

Chỉ cần cậu đặt chân lên đó, vậy thì coi như đã tiến vào phạm vi tấn công của chúng.

Còn chỉ cần cậu không đến gần, vậy thì mọi chuyện tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

"Chỗ này đúng là quá quỷ dị!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Nhưng Tống Đường bên cạnh lại như đã nghĩ ra điều gì, quay người nói: “Đây là cục diện Hắc Sơn trấn cổ!

Chẳng trách ở đây lại có một ngọn núi lớn như vậy!

Và chỉ cần ngọn núi này đứng ở đây, thì những con du diên bên dưới vĩnh viễn đừng hòng lên được!

Tuyệt!

Thực sự tuyệt vời!” “Hắc Sơn trấn cổ gì cơ?” Bàn Tử và những người khác thì rõ ràng đều không hiểu.

Chỉ có Thiên Chân nhìn cậu, dường như đã hiểu ra một chút, cậu ta hỏi: “Bất kể cục diện phong thủy ở đây có tuyệt vời đến đâu, vấn đề là chúng ta cũng không xuống được!

Làm sao đi tìm cái gọi là kỳ tích chi địa đó?

Hơn nữa chúng ta bây giờ ngay cả kỳ tích chi địa rốt cuộc là cái gì cũng không biết!” Câu nói của Thiên Chân như một gáo nước lạnh dội vào đầu mọi người.

Đúng là, bất kể cục diện phong thủy ở đây có tuyệt vời đến đâu.

Những con du diên đó dù không đuổi theo được, nhưng lại làm được gì đây?

Không tìm được kỳ tích chi địa, vậy thì chuyến đi này cũng không thể coi là viên mãn!

Ít nhất những thứ mà họ muốn vẫn chưa đạt được!

Và đúng lúc mọi người đều có chút nản lòng vì điều này.

Đột nhiên Tiểu Ca bên cạnh lại lên tiếng.

“Mấy cậu nhìn kìa!” Mọi người nghe vậy đều không nhịn được nhìn theo ánh mắt của cậu.

Chỉ thấy cậu chỉ vào một bên hẻm núi phía dưới.

Nơi đó có rất nhiều đốm sáng màu xanh lá.

Dày đặc như sao trời.

Rõ ràng ở nơi đó, du diên chắc chắn là rất nhiều.

Bởi vì chỉ khi số lượng đủ lớn, thì những đốm sáng màu xanh lá đó mới trông dày đặc như sao trời.

Còn có những nơi đốm sáng màu xanh lá tuy lớn, nhưng rõ ràng không dày đặc như vậy.

Vậy thì điều đó chứng tỏ nơi này, khả năng cao là du diên rất lớn nhưng không dày đặc.

Và hướng mà Tiểu Ca chỉ, trong những đốm sáng màu xanh lá dày đặc đó.

Có thể nhìn thấy rõ một khu vực, ở khu vực đó không có đốm sáng màu xanh lá.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, khu vực không có đốm sáng màu xanh lá đó.

Lại hiện ra một hình dạng giống như một chiếc quan tài.

Tiểu Ca đột nhiên lại nói: "Chắc chắn là ở đó!" Mọi người nghe Tiểu Ca nói vậy, cũng đều không khỏi hứng thú.

Bàn Tử trực tiếp từ trong ba lô lấy ra súng tín hiệu nói: "Tôi nói này, đã đến lúc này rồi!

Chúng ta đừng khách khí nữa, trực tiếp dùng pháo sáng thôi!

Chỗ đó rốt cuộc có quan tài hay không, nhìn một cái là biết!

Hơn nữa dù sao mấy con du diên đó cũng không lên được, sợ cái quái gì!" Hiếm khi, lần này Tiểu Ca lại không phản đối, mà trái lại còn

gật đầu.

Dường như cậu ta vô cùng tự tin vào phán đoán của mình.

Đương nhiên, cậu ta cũng thực sự có sự tự tin như vậy.

Thế là mọi người lập tức thu dọn đồ đạc, Bàn Tử cũng mặc quần áo xong.

Mấy người đi về phía nơi dường như có kỳ tích chi địa đó.

Nơi đó dù sao cũng ở dưới hẻm núi, còn họ thì ở trên hẻm núi.

Thế nên lúc này chỉ có thể tiến gần đến nơi đó trước, sau đó mới nghĩ cách xuống.

Muốn xuống thẳng thì rõ ràng là không thực tế lắm!… Và theo mọi người đi về phía có kỳ tích chi địa.

Hình dạng của nơi đó cũng càng lúc càng rõ ràng.

Đừng nói, càng đến gần càng phát hiện hình dạng của khu vực này, quả thực rất giống một chiếc quan tài.

Bởi vì chỉ có khu vực đó không có đốm sáng màu xanh lá.

"Gần như là ở đây rồi!" Bàn Tử hô.

Mọi người nghe vậy đều dừng lại.

Sau đó Bàn Tử chuẩn bị súng tín hiệu, chĩa vào giữa không trung "bằng" một tiếng nổ súng.

Theo tiếng súng này bắn ra.

Lập tức pháo sáng trực tiếp vạch ra một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung.

Sau đó mới rơi xuống hẻm núi bên dưới.

Và theo nơi pháo sáng đi qua, quả nhiên bóng tối lập tức được thắp sáng.

Những đốm sáng màu xanh lá kia trong chốc lát đều biến mất.

Thay vào đó là một mảng tối đen, và một khu vực nhỏ được chiếu sáng trong bóng tối.

Theo pháo sáng không ngừng hạ xuống, dần dần họ bắt đầu nghe thấy tiếng "lách tách".

Dường như những con du diên bên dưới cảm nhận được có thứ gì đó nhiệt độ cao rơi xuống, bắt đầu lũ lượt tránh ra.

Chương 319

Quả nhiên, chỉ một lát sau.

Pháo sáng trực tiếp rơi xuống đất.

Họ lập tức nhìn rõ, ở một bên của pháo sáng.

Quả nhiên có một chiếc quan tài màu đồng xanh.

Chiếc quan tài đó xanh lè, vừa nhìn đã biết mọc rất nhiều rêu phong.

Dù sao màu đồng xanh không thể xanh như vậy được.

Nhưng rất nhanh, những con du diên xung quanh đã cảm nhận được nhiệt độ cao của pháo sáng.

Vậy mà bắt đầu dần dần tụ tập về phía pháo sáng.

Trong chốc lát, cả khu vực bên dưới liền truyền đến một trận tiếng "tí tách" như rang đậu.

Rõ ràng là những con du diên ở quá gần.

Từng con một đều bắt đầu bị nhiệt độ cao của pháo sáng đốt cháy.

Tuy nhiên những thứ đó lại không sợ chết, chết một đợt lập tức lại có đợt khác tràn lên.

Trong chốc lát khiến tiếng động dưới cả hẻm núi không ngừng vang lên.

Kéo dài hai ba phút.

Theo ánh lửa pháo sáng càng lúc càng yếu.

Cuối cùng những con du diên đó mới hoàn toàn dập tắt pháo sáng.

Và bên dưới, cũng trở lại một mảng tối đen. … Rất nhanh, những

đốm sáng màu xanh lá lại tràn ngập tầm nhìn của mọi người.

Mọi thứ dường như đã trở lại bình yên.

Nhưng cảnh tượng mà họ vừa chứng kiến, lại vĩnh viễn không thể quên.

"Tôi nói này, chỗ đó hình như thật sự có một chiếc quan tài!

Nhưng vấn đề là, chúng ta làm sao mà qua đó đây?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên mặt, hỏi.

"Chỗ đó sao lại có một chiếc quan tài như vậy?

Quá chấn động luôn!

Đây chẳng phải là kỳ tích chi quan sao!" Mã Phao cũng không nhịn được nói.

Tống Đường nghe vậy lại nói: "Không chỉ là kỳ tích chi quan, mà còn là tuyệt cảnh chi địa!

Nhiều du diên như vậy, trừ phi chúng ta mặc áo sắt mà qua!

Bằng không những con du diên này chỉ cần cắn, cũng có thể cắn rách quần áo ra!" Thiên Chân nói: "Chúng ta mang thuốc đuổi côn trùng, e rằng không thể xua đuổi nhiều du diên như vậy!

Nếu không nghĩ ra cách khác, thì tuyệt đối không thể xuống được!" Nói xong cậu ta liếc nhìn Tiểu Ca một cái.

Rõ ràng là đang nhắc nhở cậu ta.

Tiểu Ca không tiếp lời, mà trái lại quay đầu nhìn ngọn núi phía sau.

"Ngọn núi này được đó!" Cậu nói.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, quay đầu lại nhìn ngọn núi đó.

Thiên Chân thì đã hiểu ý của cậu ta, nói: "Ý cậu là, chất liệu của

ngọn núi này có thể xua đuổi những con du diên đó?

Chẳng phải đây là cùng một đạo lý với Thiên Tâm Nham sao!" "Thiên Tâm Nham?

Cậu nói cái thứ xua đuổi thi miết đó hả?

Đó đúng là thứ tốt rồi, chúng ta đào một ít bôi lên người!

Xuống đó sẽ an toàn thôi!" Bàn Tử vội vàng nói.

Tống Đường nghe vậy nói: "Vậy thì mau bắt đầu đi!

Thời gian không đợi người!" Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu bận rộn.

Và thực ra họ cũng không cần phải chạy lại đến khu vực Hắc Sắc Sơn Mạch kia.

Dù sao vị trí dưới chân họ cũng thuộc một phần của dãy núi.

Chỉ cần lấy một ít bột đá ở gần đây hòa với nước, sau đó bôi lên người là được.

Nhưng để đảm bảo an toàn, cần phải bôi cả lên quần áo nữa.

Thế nên lượng bột đá cần cũng rất nhiều.

Mấy người bận rộn tròn một tiếng đồng hồ.

Mới thu thập đủ lượng bột đá.

Sau khi hòa bột đá với nước, bôi lên người và quần áo.

Phần còn lại mọi người thì dùng túi lớn thu thập lại.

Để đợi đến khi cần thì sử dụng.

Dù sao lần này xuống đó, cũng không biết sẽ mất bao lâu.

Chuẩn bị nhiều một chút thì vẫn hơn!

Tống Đường cho phần của mình vào ba lô, sau đó mới gọi mọi

người chuẩn bị lên đường.

Họ lấy ra tất cả dây thừng, sau đó buộc chúng lại với nhau.

Khe núi này cách mặt đất ít nhất phải hơn ba mươi mét.

Nhưng may mắn là họ mang theo cũng không ít dây thừng.

Buộc lại với nhau thì cũng vừa đủ.

Nếu cuối cùng còn thiếu hai ba mét, thực ra cũng không sao.

Dù sao với thân thủ của họ, trực tiếp nhảy xuống khoảng cách hai ba mét này vẫn rất đơn giản.

Mọi người cố định dây thừng xong, liền bắt đầu trượt xuống theo dây thừng.

Đương nhiên lần này chắc chắn phải để Bàn Tử đi đầu.

Dù sao với trọng lượng của cậu ta, nếu để cậu ta ở trên cùng, tay lỡ trượt một cái.

Vậy thì lúc đó mọi người sẽ gặp xui xẻo.

Mấy người tay đều dính bùn, leo xuống rất cẩn thận.

Họ mất gần nửa tiếng đồng hồ, mới trượt xuống dưới.

Quả nhiên, dây thừng cơ bản đã đến tận cùng.

Gần đúng với độ sâu mà họ dự đoán.

Và khi họ nhảy từ dây thừng xuống.

Lập tức thấy, xung quanh quả nhiên đã tụ tập rất nhiều du diên.

Những con du diên đó có đủ kích cỡ.

Con lớn thì to bằng vòng eo người.

Còn con nhỏ thì bằng ngón tay.

Chỉ là những con du diên đó không phải là tụ tập lại, mà là tản ra

xung quanh từ nơi mà họ vừa hạ xuống.

Dường như cảm nhận được mùi bột đá trên người họ, nên đều tản ra.

Bàn Tử nóng lòng lấy đèn pin ra chiếu về phía trước.

Quả nhiên, rất nhanh mọi người liền thấy.

Ở phía trước họ không xa, lờ mờ hiện ra một thứ giống như một chiếc quan tài màu xanh thẫm.

Xung quanh thứ đó có rất nhiều du diên.

Nhưng nói đi cũng kỳ lạ.

Duy nhất trên thứ đó, lại sạch bong không có một con du diên nào.

Chỉ có một ít rêu xanh um tùm mọc kín.

Hơn nữa họ còn phát hiện, những con du diên lớn hơn lại không đến gần khu vực có quan tài.

Chỉ có một số du diên rất nhỏ, mới bò ở gần quan tài.

Mọi người nhìn chiếc quan tài này, lại nhìn nhau một cái.

Rõ ràng đều đang hỏi đối phương: "Có thể lên đường được chưa?" Mọi người dường như đều đang chờ câu nói đó của cậu.

Chương 320

Sau khi nghe cậu nói vậy, liền bắt đầu không hẹn mà cùng đi về phía trước.

Và điều khiến họ kinh ngạc là.

Theo họ bắt đầu đi về phía trước, những con du diên lớn nhỏ tản mát xung quanh.

Vậy mà như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ, lũ lượt tản ra hai bên.

Không có một con nào dám chắn đường họ.

Ban đầu họ còn lo lắng những con du diên này chắn đường, khiến họ không thể đi qua.

Dù sao những thứ này một khi giẫm chết một con, sẽ dẫn đến rất nhiều đồng loại du diên khác.

Nhưng tình huống lúc này, lại giúp họ bớt đi không ít phiền phức.

"Tôi nói này, thế này thì lại nhẹ nhàng quá!

Chúng ta bây giờ có thể chuẩn bị công cụ, lát nữa trực tiếp mở quan tài không?" Bàn Tử cười nói bên cạnh.

Đồng thời đã từ trong ba lô lấy ra đồ nghề dùng để mở quan tài.

Thiên Chân thấy vậy lại nói: "Cất đi, những thứ này e rằng không mở được chiếc quan tài này đâu!" "Tại sao?" Bàn Tử không hiểu.

Thiên Chân lại nhìn sang Tiểu Ca và Tống Đường.

Tống Đường cười nói: "Chiếc quan tài dị hình tương trên kia muốn mở, còn phải dùng quỷ tỳ!

Cậu nghĩ chiếc quan tài nằm ở kỳ tích chi địa này, dùng công cụ

mở quan tài bình thường có thể mở được sao?" Bàn Tử ngẩn ra, điều này cũng đúng.

Quan tài ở đây đều không thể nhìn bằng góc độ thông thường mà phân tích.

Công cụ mở quan tài thông thường, hình như thật sự không mở được chiếc quan tài phủ đầy rêu xanh này.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến gần chiếc quan tài này.

Và lúc này thực sự đến trước chiếc quan tài này, họ mới nhận ra chiếc quan tài này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Trước đó nhìn từ xa thì không thấy có gì.

Lúc này thực sự nhìn thấy mới phát hiện.

Chiếc quan tài trước mắt, ít nhất phải lớn gấp đôi quan tài bình thường.

Trên đó phủ đầy rêu xanh.

Không biết là loại nào, dù sao họ cũng không phải là nhà sinh vật học chuyên nghiệp.

Nhưng những thứ này đối với những tên trộm mộ chuyên nghiệp như họ thì đương nhiên không phải là phiền phức gì.

Bàn Tử và Mã Phao rất thành thạo lấy công cụ ra.

Sau đó hai người trực tiếp trèo lên quan tài.

Trái phải bắt đầu dọn dẹp rêu xanh trên quan tài.

Những lớp rêu này ở đây cũng không biết đã sống bao lâu.

Gần như đã hòa vào thành một thể với cả chiếc quan tài.

Ngay cả khi đã dọn dẹp một phần rêu trên đó, nhưng màu sắc quan tài lộ ra bên dưới vậy mà cũng biến thành màu xanh đen.

Những lớp rêu này sống ở đây quá lâu, vậy mà đã xâm nhiễm cả màu sắc quan tài bên dưới.

Nhưng việc dọn dẹp rêu bản thân vẫn rất nhanh.

Tống Đường và mấy người khác cùng lên giúp.

Không đến mười phút, rêu trên cả chiếc quan tài đã được dọn dẹp hoàn toàn sạch sẽ.

Một chiếc quan tài đồng xanh khổng lồ màu xanh đen lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Bàn Tử nuốt nước bọt, tiến lên không nhịn được dùng rìu leo núi gõ gõ.

Chỉ nghe quan tài phát ra tiếng "bùng bùng bùng" trầm đục.

Rõ ràng bên trong có không gian rất lớn.

Hơn nữa nghe tiếng động này, độ kín của chiếc quan tài này e rằng cũng rất tốt.

Nghe có vẻ như một tiếng trống cổ.

"Tôi nói này, chiếc quan tài này nghe tiếng không dễ mở đâu!

Vừa nãy chúng ta dọn dẹp cũng không thấy khe hở nào giống như để đặt quỷ tỳ!

Chiếc quan tài này thật sự có thể mở được không?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tống Đường lại cười nói: "Có mở được hay không thì cũng đã tìm thấy rồi!

Nếu thực sự không mở được, thì tìm người đến kéo nó ra ngoài!

Máy cắt chắc chắn cắt được chứ!" "Không được!" Lời cậu vừa dứt, Tiểu Ca bên cạnh lại lên tiếng.

“Cậu vận chuyển chiếc quan tài này ra ngoài để cắt ra, những thứ của Tiểu Ca sẽ để ở đâu?” Bàn Tử cười nói.

Thiên Chân bên cạnh cũng nhìn cậu, như thể đang hỏi: “Đúng vậy!” Tống Đường cười nói: “Tôi chỉ nói bừa thôi, chiếc quan tài này muốn vận chuyển ra ngoài e rằng cũng không dễ dàng đâu!

Nhìn bên dưới quan tài dường như đã ăn sâu vào lòng đất!

Không khéo đây lại là một chiếc địa sinh quan!” Mọi người nghe cậu nói vậy, vội vàng nhìn phần tiếp giáp giữa quan tài và mặt đất.

Quả nhiên, cả chiếc quan tài đã hoàn toàn chìm vào lòng đất.

Gần như đã hòa vào mặt đất thành một thể.

Bàn Tử lấy con dao găm ra chọc mấy cái vào chỗ tiếp giáp.

Chỉ là lật ra một vài thứ khô quắt, không tìm thấy ranh giới rõ ràng.

Cậu ta cầm những thứ khô quắt đó lên xem.

Càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Thứ đó trông giống như bánh ngàn lớp vậy.

Lớp trên cùng, lớp giữa, bên dưới còn có mấy lớp nữa.

Nhưng ở giữa đều rỗng, nhìn qua trong chốc lát lại có chút khó hình dung.

Bàn Tử nghĩ mãi một lúc, trong đầu mới hiện ra một từ miêu tả: “Cái đó gọi là gì nhỉ?

Cái đó gọi là búi cọ xơ mướp ấy mà!

Đúng rồi, chính là búi cọ xơ mướp!” Búi cọ xơ mướp là gì?

Thứ này bây giờ cũng khá phổ biến, chỉ là cậu phải nấu cơm.

Đặc biệt là phải rửa bát, nếu không thì cậu có thể thật sự không

nhận ra.

Cái gọi là búi cọ xơ mướp, thực ra là một loại dụng cụ rửa bát tương tự như búi sắt.

Nhưng thứ này được làm từ vật liệu tự nhiên, và khác với búi sắt.

Và Bàn Tử sở dĩ cảm thấy những thứ khô quắt này rất giống búi cọ xơ mướp.

Chính là vì kết cấu.

Những thứ khô quắt này thực sự rất giống thứ gì đó được hình thành sau khi biểu bì của động vật khô lại.

Nhưng vấn đề là, ở đây đâu còn sinh vật nào khác nữa.

Hơn nữa thứ này ít nhất phải dày nửa bàn tay.

Phải là loại động vật gì mới để lại lớp da dày như vậy?

Da mặt e rằng cũng không có độ dày như thế.

"Làm gì đấy?" Đúng lúc Bàn Tử đang nghĩ có chút xuất thần.

Bên cạnh lại truyền đến tiếng của Thiên Chân.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy lúc này mấy người vậy mà đều đã trèo lên quan tài.

Dường như đang tìm kiếm cơ quan có thể mở quan tài ở đâu.

Thấy vậy Bàn Tử chỉ đành vứt thứ trong tay xuống nói: "Không có gì, tìm thấy cơ quan chưa?" Vừa nói Bàn Tử cũng trèo lên quan tài.

Thiên Chân bất lực lắc đầu.

"Cả chiếc quan tài này đơn giản như được đúc nguyên khối vậy.

Không có một khe hở nào, muốn mở ra e rằng không dễ đâu!" Bàn Tử nghe vậy nhìn sang một bên, quả nhiên thấy Tống Đường và Tiểu Ca đang cẩn thận tìm kiếm cơ quan mở quan tài.

Hai người này coi như là những người duy nhất ở đây thiết tha muốn mở quan tài.

Hơn nữa cũng là hai người có thực lực mạnh nhất.

Nếu ngay cả họ cũng không tìm thấy cách mở cơ quan, e rằng thật sự không còn cách nào khác.

Chương 321

Nghĩ vậy Bàn Tử muốn hỏi xem có manh mối gì không.

Nhưng đúng lúc này.

Đột nhiên Tiểu Ca lại làm một cử chỉ ra hiệu im lặng với họ.

Mấy người thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhưng theo kinh nghiệm từ trước đến nay, họ vẫn lập tức ngậm miệng lại, từng người bịt miệng thậm chí không dám thở mạnh một tiếng.

Dường như sợ kinh động đến thứ gì đó.

Theo xung quanh nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Họ quả nhiên bắt đầu nghe thấy một vài tiếng động.

Chỉ là tiếng động này vô cùng… có chút khó hình dung.

Cứ như một người trốn trong vại nước lớn, đậy nắp lại mà kêu vậy.

Cậu có thể lờ mờ nghe thấy, nhưng lại không thể phân biệt được rốt cuộc là kêu cái gì.

Nhưng sau khi họ giữ yên lặng một lúc, cuối cùng cũng bắt đầu xác định được nguồn gốc của âm thanh này.

Chỉ là khi họ cảm nhận được nguồn gốc của âm thanh này.

Lập tức từng người đều bắt đầu đổ mồ hôi lạnh ở lưng.

Bởi vì họ phát hiện, âm thanh đó vậy mà lại truyền ra từ dưới chân họ.

Không sai, chính là từ trong quan tài dưới chân họ truyền ra.

Hơn nữa họ có thể cảm nhận rõ ràng tấm ván quan tài dưới chân có sự rung động nhẹ.

Như thể có thứ gì đó bên trong đang gõ vào tấm ván quan tài, đồng thời đang gầm rống vậy.

Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên mặt, hỏi: "Tôi nói này, bên dưới này không phải cũng có một người chứ!

Mã Phao, anh còn có anh em nào nữa mà không chôn cùng nhau vậy?

Một người chôn ở Quảng Tây, một người chôn ở đây, hai người không thấy mệt sao!" "Điên à!

Nhà cậu mới có nhiều anh em như vậy!

Hơn nữa còn đều thích chui vào mồ mả!" Mã Phao mắng lại.

Lời nói đùa của Bàn Tử như vậy cũng không hề làm giảm bớt không khí căng thẳng lúc này.

Cậu ta lau mồ hôi lạnh trên mặt, sau đó nói: "Hay là chúng ta xuống trước đi?

Nếu trong quan tài này thật sự có thứ gì đó, chúng ta cứ đứng trên đầu người ta thế này!

Lát nữa người ta ra ngoài làm gì, e rằng cũng không quá đáng đâu!" Mọi người nghe vậy trừng mắt nhìn cậu ta một cái, đúng là đề cập đến chuyện không nên nhắc đến.

Tống Đường nói: "Cứ xuống trước đi, đứng trên đó càng không mở được đâu!" Mọi người gật đầu, lập tức định xuống.

Bàn Tử bản thân cũng không muốn ở lại trên đó, thế là người đầu tiên nhảy xuống.

Nhưng, không chỉ cậu ta mà ngay cả những người khác cũng

không ngờ tới.

Ngay khoảnh khắc cậu ta nhảy xuống, cả người vậy mà trực tiếp lún sâu vào mặt đất.

Cả hai chân cậu ta trực tiếp chìm vào trong đó.

May mắn là cậu ta phản ứng nhanh, kịp thời dùng rìu leo núi chắn ngang ngực, nếu không e rằng lúc này cả người đã lún sâu xuống dưới rồi.

Tống Đường và những người khác nhìn thấy tình huống của cậu ta, từng người đều ngây ra.

Thiên Chân vội vàng bám vào quan tài, kéo tay Bàn Tử, lôi cậu ta lên.

Còn những người khác thì nhìn chằm chằm vào nơi cậu ta rơi xuống.

Theo cậu ta lên, mọi người vậy mà thấy, trên mặt đất nơi Bàn Tử rơi xuống, vậy mà xuất hiện một khe hở lớn.

Khe hở đó đen ngòm, vậy mà dường như còn có không gian bên dưới.

Bàn Tử bám vào quan tài thở hổn hển nói: "Nó… nó mẹ nó, bên dưới là rỗng!

Cái mặt đất bên dưới này… cái mặt đất này hình như chỉ có một lớp vỏ!" "Không chỉ ở đây, có lẽ cả khu vực này đều chỉ có một lớp vỏ!" Thiên Chân đột nhiên nói.

"Cậu nói gì vậy?" Mã Phao không hiểu.

Nhưng sau đó họ thấy Thiên Chân chiếu đèn pin dọc theo cái lỗ mà Bàn Tử đã làm thủng xuống xung quanh.

Họ phát hiện, chỗ mà Bàn Tử giẫm nát, xung quanh vậy mà cũng

bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Cú giẫm chân của Bàn Tử dường như đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Cả mặt đất dường như sắp hoàn toàn nứt vỡ và sụp đổ.

“Để cậu bình thường giảm béo, cậu cứ không nghe!

Bây giờ lại gây họa rồi chứ gì!” “Cậu nghe xem cậu nói đó có phải là tiếng người không?

Bàn gia tôi trước đây đến đây, bên dưới rõ ràng vẫn ổn mà!

Ai mà biết lần này xuống, sao lại đột nhiên nứt ra chứ!

Tôi thấy rất có thể là vì cái thứ quỷ quái trong quan tài đó đã hoạt động, dẫn đến mặt đất ở đây xuất hiện biến hóa gì đó!” Bàn Tử và Thiên Chân lại cãi nhau.

Nhưng Tống Đường bên cạnh lại lật người trực tiếp nhảy từ trên quan tài xuống.

Khi mọi người thấy cậu muốn ngăn cản thì rõ ràng đã không kịp nữa rồi.

Cả người cậu trực tiếp nhảy vào cái lỗ mà Bàn Tử đã làm thủng.

Thân hình chỉ chợt lóe lên, cả người đã chìm xuống bên dưới trong tích tắc.

Nhưng may mắn là bên dưới dường như không sâu lắm, sau khi Tống Đường nhảy xuống, vậy mà vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy tóc của cậu.

Dường như độ cao bên dưới, cũng chỉ khoảng một người cao mà thôi.

“Bên dưới tình huống gì vậy?” Bàn Tử hét lên phía trên.

Tống Đường đợi một lúc lâu mới trả lời: “Mặt đất ở đây!

Còn cái trên kia không phải mặt đất!

Đó là một lớp vỏ xác du diên, mẹ kiếp con du diên này cũng quá lớn rồi!” “A?” Mọi người nghe vậy đều có chút mơ hồ.

Nhưng nghe cậu nói bên dưới không có vấn đề gì, lập tức mấy người cũng nhảy xuống theo.

Mặt đất lúc này dường như đã mất đi một loại sức mạnh nào đó.

Vậy mà trở nên vô cùng mỏng manh.

Họ nhảy xuống một cái, cả người lập tức lún sâu vào.

Nhưng đồng thời họ cũng bắt đầu nhìn thấy tình huống bên dưới rốt cuộc là gì.

Quả nhiên, bên dưới địa xác này gần như giống hệt như Tống Đường mô tả.

Chỉ là trước đó họ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi mà thôi.

Lúc này thực sự xuống dưới rồi, họ liền nhìn rõ nơi đây rốt cuộc trông như thế nào.

Đập vào mắt, họ thấy một lối đi dài.

Và lúc này họ đang ở trong lối đi đó.

Và lối đi này trông giống như lớp da rắn lột ra vậy.

Vô cùng lớn, họ thậm chí chỉ cần hơi cúi đầu.

Là có thể đi lại trong lớp da lớn như vậy.

Và xung quanh lớp da này, bên trên đều phủ đầy những hoa văn đã khô quắt.

Thực ra đó là từng mạch máu mao dẫn đã khô lại.

Rõ ràng con du diên này đã chết tự nhiên.

Hơn nữa không biết vì sao, sau khi nó chết nội tạng đều biến mất!

Mà trái lại chỉ để lại một bộ xương vỏ như vậy!

Nhưng một con du diên có thể lớn đến mức này, chỉ cần nhìn thấy bộ xương vỏ lớn như vậy cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

"Ấy ấy!

Mấy cậu nhìn đây này!" Đột nhiên một tiếng nói từ bên cạnh truyền đến.

Tống Đường quay người lại nhìn.

Chỉ thấy Bàn Tử chỉ vào một bên.

Tống Đường nhớ hướng đó hình như có một bức tường.

Nên không để tâm.

Chương 322

Nhưng lúc này theo Bàn Tử bắt đầu dọn dẹp lớp vỏ xác du diên một bên đó.

Họ lập tức thấy, hóa ra hướng đó không phải thật sự có một bức tường.

Mà chỉ có một phần rất hẹp.

Và thứ này nếu nói nó là bức tường, thì thà nói nó giống một cây cột đá hơn.

Tống Đường ngẩng đầu nhìn lên, lập tức hiểu ra.

Hóa ra đây là cột đá chống đỡ chiếc quan tài lớn phía trên.

Đúng vậy, nếu bên dưới này đều rỗng, vậy thì chiếc quan tài lớn phía trên làm sao lại đè lên lớp vỏ xác du diên mà không bị sụp đổ ở đây?

Rõ ràng là nhờ cây cột đá này chống đỡ nó.

Bàn Tử trong lòng dường như đã nghĩ ra điều gì.

Cậu ta vội vàng ra hiệu Mã Phao ngồi xổm xuống, sau đó để cậu ta đẩy mình leo lên.

Vừa mới leo chưa đến nửa mét, cậu ta đã kêu lên: "Mẹ kiếp không có khe nứt!

Chiếc quan tài phía trên và hòn đá này là một thể!" "Mẹ kiếp, cái này làm sao mà mở!

Xem ra chúng ta thật sự phải gọi chim ưng đưa người đến thôi!

Chiếc quan tài này muốn mở, chỉ có thể đào đứt cột đá rồi đưa ra ngoài!" "Đừng nói lung tung, làm sao có thể…" Thiên Chân còn chưa

nói hết một câu, lập tức tất cả mọi người đều nghe thấy một trận tiếng nổ ầm ầm trầm đục.

Đồng thời nơi mà họ đang ở, vậy mà trực tiếp rung chuyển.

Như thể có thứ gì đó khổng lồ từ dưới lòng đất chui ra vậy.

Tống Đường thấy vậy sắc mặt lập tức trầm xuống.

Đồng thời Thiên Chân đã hét lên: "Chúng ta phải đi!

Chỗ này không thể ở lại được!" "Không được!" Tống Đường lại không thèm nghĩ ngợi mà trực tiếp từ chối.

Khó khăn lắm mới đến được đây, lẽ nào cứ thế quay về sao?

Trong quan tài rõ ràng còn có động tĩnh gì đó, nếu đó thực sự là người mà cậu ấy muốn tìm!

Vậy thì chẳng phải… "Mấy cậu đợi ở đây!

Tôi lên xem sao!" Tống Đường nói rồi một bước phi thẳng lên cột đá, cả người lật mình liền nhảy lên quan tài.

"Không phải cậu một mình lên đó thì có thể mở được quan tài sao?" Bàn Tử hét lên.

Tống Đường lại hoàn toàn không quan tâm, Tiểu Ca thấy vậy cũng muốn lên.

Thiên Chân lại ngăn cậu ta lại.

"Trên đó không gian có hạn, cậu lên cũng không giúp được cậu ấy đâu!

Nếu cậu ấy mở được, cậu đưa đồ cho cậu ấy cũng như vậy thôi!" Tiểu Ca thấy vậy mới không kiên trì nữa.

Lại nói về Tống Đường, sau khi cậu lật người lên quan tài.

Liền theo thói quen muốn tìm khe hở để mở.

Nhưng khi lòng bàn tay cậu ấn vào giữa tấm ván quan tài.

Lại đột nhiên cảm giác tấm ván quan tài dưới tay vậy mà lún xuống một chút.

Đồng thời truyền đến một tiếng "bùng" trầm đục.

Điều này khiến cậu lập tức ngẩn ra.

Cảm giác đó cứ như một người đã cố gắng đẩy cửa ra một khe hở.

Nhưng cậu lại nghĩ cánh cửa mở vào trong, thuận tay liền đóng lại.

Tống Đường trong lòng vô cùng uất ức, hét vào tấm ván quan tài: "Ông anh bên trong, nghe thấy thì đẩy tiếp đi!

Vừa nãy tôi không cố ý!" Sau đó cậu áp tai vào tấm ván quan tài, quả nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một âm thanh mơ hồ.

Dường như nói là: "Ông đây ra ngoài… giết chết mày!" Toàn bộ không gian mà mọi người đang ở rung chuyển vô cùng dữ dội.

Trong khi Tống Đường ở trên quan tài thì bên dưới toàn bộ "địa xác" đã bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Đương nhiên cái gọi là địa xác này, thực chất chính là lớp vỏ xác còn sót lại sau khi du diên chết đi.

Và theo lúc này những lớp vỏ xác này bắt đầu vỡ vụn, dần dần trên mặt đất bắt đầu lộ ra từng vết nứt.

Và những vết nứt này vậy mà đều do vỏ xác du diên tạo thành.

Theo mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, những vỏ xác du diên đó bắt đầu sụp đổ.

Mà trái lại lại làm lộ ra một số mặt đất thật.

Trong chốc lát toàn bộ mặt đất dường như xuất hiện một mê cung.

Một mê cung được lộ ra sau khi vỏ xác du diên sụp đổ.

Và lúc này Bàn Tử và những người khác đang ở trong một lối đi lộ ra đó.

Chính là nơi mà họ vừa nhảy xuống.

Bàn Tử và những người khác lúc này cũng đã phát hiện những biến hóa này, nhưng nơi họ đang ở địa thế quá thấp.

Nên hoàn toàn không thể nhìn rõ phạm vi và hướng đi của toàn bộ mê cung.

Mặc dù lúc này Tống Đường có thể nhìn thấy, nhưng cậu ấy cũng không có tâm trạng để nhìn.

Trước đó sụp đổ là những lớp vỏ xác du diên trên mặt đất.

Nhưng chỉ cần tiếp tục đợi xuống, e rằng lát nữa sụp đổ chính là cả hẻm núi.

"Bên cậu thế nào rồi?" Bàn Tử ở bên dưới không nhịn được hét lên.

Họ ở đây thêm một khắc nào nữa cũng là đang tìm chết.

Nên phải lập tức rời khỏi nơi này.

Tống Đường nghe vậy quay người nhìn chiếc quan tài phía sau.

Quả nhiên, chỉ thấy tấm ván quan tài phía sau không biết từ lúc nào vậy mà đã nhô lên.

Bên trong hình như thực sự có thứ gì đó đang đẩy tấm ván quan tài ra.

Và nhìn thấy tấm ván quan tài bị đẩy lên, Tống Đường lập tức cả người ngẩn ra.

Bởi vì cậu phát hiện, chiếc quan tài đồng xanh này, vậy mà lại phải mở từ bên trong.

Điều này cũng có nghĩa là, cho dù cậu có cố gắng thế nào từ bên ngoài, chiếc quan tài này căn bản là không thể mở được.

Muốn mở ra thì chỉ có một cách duy nhất.

Chính là mở từ bên trong.

Vậy thì vấn đề đặt ra.

Người xây dựng chiếc quan tài này ban đầu, rốt cuộc đã nghĩ gì?

Nếu chỉ là để người bên ngoài không mở được, để người khác không thể trộm được thi hài của mình.

Thì nói như vậy có thể hiểu được.

Nhưng vấn đề là, tác dụng sau này của chiếc quan tài này, dường như lại hoàn toàn trái ngược với ý định ban đầu của người xây dựng nơi đây!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, niên đại mà chiếc quan tài này được xây dựng, cách bây giờ e rằng phải mấy nghìn năm.

Mà mấy nghìn năm trước, liệu có trình độ nào có thể xây dựng được một chiếc quan tài kín kẽ như vậy không?

Tống Đường bày tỏ sự hoài nghi rất lớn.

Chỉ là những vấn đề này, rõ ràng đều không thể có ai giải đáp cho cậu ấy được.

"Ầm ầm ầm" một tiếng nổ lớn từ xa truyền đến.

Chỉ thấy phía trước toàn bộ hẻm núi, vậy mà đã xuất hiện dấu hiệu đá lở sụp đổ.

Rõ ràng toàn bộ hẻm núi đã bắt đầu bị rung động này kéo theo.

E rằng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Thế nào rồi!” Lần này ngay cả Thiên Chân cũng không nhịn được bắt đầu giục.

Tống Đường quay đầu nhìn, phát hiện tấm ván quan tài đã gần mở ra rồi.

“Đợi chút, sắp xong rồi!” Nói xong, cậu cũng đi giúp.

Từ bên ngoài giúp kéo tấm ván quan tài ra một khe hở.

Gần như ngay lập tức, Tống Đường liền thấy một bàn tay trắng trắng mập mập vậy mà thò ra từ trong quan tài.

Bàn tay đó trắng đến ghê người, Tống Đường nhìn lần đầu còn tưởng là một con tống tử lông trắng.

Nhưng sự kỳ vọng trong lòng khiến cậu đè nén nỗi sợ hãi, cố gắng nhìn chằm chằm một lúc.

Chương 323

Sau đó cậu mới phát hiện nhìn rõ, quả nhiên bàn tay đó không phải tay tống tử.

Mà là một bàn tay thật sự.

Chỉ là ngoài việc da hơi trắng ra, những thứ khác thật sự chỉ là tay của người bình thường.

Tống Đường một tay túm lấy tay người đó, sau đó cảm giác người bên trong cũng đang dùng sức.

Đối phương dường như cũng rất muốn chui ra ngoài.

"Thế nào rồi?" Lúc này bên dưới lại vang lên tiếng của Bàn Tử.

Tống Đường nghe vậy hét lên: "Mở rồi mở rồi, đồ vật ném lên đây!" Thiên Chân nghe vậy vội vàng nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Tiểu Ca vội vàng từ trong ba lô lấy ra đồ vật.

Đồng thời cởi áo khoác ngoài của mình ra, bọc đồ vật vào trong.

Dù sao lần này cần bỏ vào ngoài quỷ tỳ ra, còn có chỉ hoàn.

Mà chỉ hoàn là thứ rất nhỏ.

Không bọc lại, rất dễ bị làm mất.

Họ đã gian nan đến bước đường này, nếu xảy ra chuyện như vậy.

Thì thật sự sẽ hối hận chết mất.

Lại nói trên kia.

Tống Đường nhận lấy đồ vật xong, liền trực tiếp ném vào trong quan tài.

Đồng thời người trong quan tài cũng đã chui ra.

Nhưng khi Tống Đường thấy người đó trong lòng vậy mà đang ôm quỷ tỳ và những thứ khác mà cậu vừa ném vào thì.

Cũng ngẩn ra, sau đó hét lên: "Ném vào đi ném vào đi!" Cậu không ngờ, người đó vậy mà lại lên tiếng nói chuyện.

"Đó là cái gì?" Tống Đường ngẩn ra, vừa nãy tình huống khẩn cấp, cậu căn bản không chú ý đến người từ trong quan tài bò ra này.

Lúc này nghe người đó nói chuyện, mới nhìn về phía người đó.

Vừa nhìn, mắt Tống Đường lập tức đỏ hoe.

Người từ trong quan tài chui ra đó.

Gương mặt bầu bĩnh quen thuộc đó.

Cùng với… Tống Đường đã không tìm được từ ngữ nào để hình dung nữa rồi.

Cậu chỉ nhìn người trước mặt, nước mắt lập tức tuôn ra.

Người đó nhìn vẻ mặt của cậu, còn có chút kỳ lạ.

Nhưng sau đó Tống Đường liền một tay kéo cậu ta ra khỏi quan tài.

Sau đó ghé sát vào tai cậu ta hạ giọng nói: "Đừng nói lung tung, tôi là Tống Lão Nhị!

Chỗ này không phải thế giới của chúng ta, tuyệt đối đừng nhiều lời, cậu có nghi ngờ gì ra ngoài tôi sẽ kể cho cậu hết!" Người đó nghe Tống Lão Nhị nói vậy, quả nhiên cũng ngẩn ra.

Nhưng giọng nói của Tống Lão Nhị thì đối phương nhớ rất rõ.

Giọng nói đó cậu ta vĩnh viễn sẽ không quên.

"Nhị… Nhị ca?" Đối phương nhìn Tống Đường, trong mắt có sự không dám tin.

Nhưng nước mắt thì đã chảy xuống rồi.

Rõ ràng, tuy cậu ta không thể tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nhưng trong lòng cậu ta đã bắt đầu tin rồi.

"Tôi nói xong chưa!" "Chỗ này sắp toang rồi!" Bàn Tử hét lên bên dưới!

Đồng thời Tống Đường cũng nghe thấy tiếng nổ ầm ầm xung quanh càng lúc càng gần, càng lúc càng dữ dội.

Rõ ràng sự sụp đổ đã bắt đầu lan về phía họ.

"Xong rồi!" "Đi thôi!" Tống Đường hô một tiếng, lập tức dẫn Đản Nhi nhảy từ trên xuống.

Không sai, người vừa được cậu kéo ra khỏi quan tài này.

Không phải Đản Nhi thì là ai!

Mặc dù Tống Đường không hiểu rõ.

Tại sao Đản Nhi, người đã biến mất một cách kỳ lạ trong mộ Đường Phi Thiên, lại xuất hiện ở đây.

Nhưng bây giờ vấn đề này đã không còn quan trọng nữa rồi!

Bởi vì cậu ấy lại được gặp Đản Nhi, điều này đã đủ rồi.

Cũng giống như cậu ấy không thể hiểu nổi tại sao mình lại xuyên không đến thế giới này vậy.

"Mẹ kiếp!

Cậu ta là ai vậy!" Tống Đường và Đản Nhi vừa nhảy xuống từ quan tài, lập tức Bàn Tử và những người khác đều ngẩn ra.

Nhưng Mã Phao bên cạnh nhìn thấy Đản Nhi, lập tức cũng đơ người.

Đản Nhi thấy cậu ta cũng ngẩn ra, hai người vừa định lên tiếng.

Tống Đường lại hét lên: "Đến lúc nào rồi, có gì ra ngoài rồi nói!

Bây giờ chạy đi!" Lời cậu ấy nói chủ yếu là để cắt ngang cuộc nói chuyện sắp tới của hai người Đản Nhi.

Dù sao nếu hai người họ nói linh tinh, thì bí mật cuối cùng của ba người họ sẽ không thể giữ được.

Mà bí mật này lại là điều Tống Đường kiêng kỵ nhất.

Thế nên lúc này cậu ấy cũng không thể không ngăn cản hai người nói chuyện.

Đồng thời với lời nói đó, cậu ấy đã chỉ vào một hướng, hô hào mọi người nhanh chóng đi qua.

Vừa nãy cậu ấy nhìn rõ trên đó, nên biết nơi đó có thể dẫn đến chỗ họ cố định dây thừng.

Lúc này bất kể ở đây còn có bí mật gì, cũng đã không còn quan trọng nữa rồi!

Họ đã có được thứ mình muốn, và bây giờ rời đi là lựa chọn duy nhất!

Âm thanh ầm ầm vang vọng khắp đô thị.

Tiếng động hỗn loạn khiến người ta không thể nào phân biệt được rốt cuộc đó là âm thanh gì.

Ngay cả mấy người họ, những người từng trải qua vô số trường hợp sinh tử, lúc này cũng không khỏi cảm thấy chấn động.

Lúc này, đèn pin trên tay họ, dưới sự cuồng chạy, căn bản không thể chiếu chuẩn xác một hướng nào.

Khắp nơi đều là ánh sáng chập chờn, nhấp nháy đến hoa cả mắt.

Thế nhưng, trong những tia sáng gần như vụt tắt đó, họ vẫn nhìn

thấy vô số mảnh đá rơi xuống từ hai bên vách núi.

Tuy quy mô còn rất nhỏ, nhưng rõ ràng dấu hiệu sụp đổ của toàn bộ thung lũng đã bắt đầu.

Ngoài những tiếng động long trời lở đất ầm ầm đó, còn có những tiếng cào cấu ghê rợn khiến người ta lạnh sống lưng.

Âm thanh này, họ đã nghe không chỉ một lần.

Ở rất nhiều nơi, rất nhiều cổ mộ họ đều từng nghe qua.

Có thể phát ra loại âm thanh này, chỉ có một khả năng, đó là vô số côn trùng đang cào cấu mặt đất.

"Rầm!" Đột nhiên, một tiếng động trầm đục từ phía sau truyền đến.

Tống Đường quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Bàn Tử cả người như bị hất văng lên.

Hơn nữa, nhìn tình hình, dường như là bị thứ gì đó húc bay.

Mã Phao và Đản Nhi đang ở ngay cạnh anh ta, thấy anh ta bị húc bay liền vội vàng chạy tới đỡ.

Thế nhưng, hai người vừa mới đưa tay ra, theo đó cũng bị húc ngã xuống đất.

Tuy nhiên, tình hình của họ rõ ràng nhẹ hơn một chút, chỉ là ngã vật xuống đất.

Bàn Tử thì không may mắn như vậy, trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống.

Nhưng còn chưa kịp kêu đau, Tống Đường và Thiên Chân đã nghe thấy một tiếng "phụt" vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số chất lỏng màu xanh biếc trực tiếp

bắn tung tóe lên người Mã Phao và Đản Nhi.

Lượng chất lỏng đó nhiều đến mức cứ như thể Bàn Tử vừa rơi xuống một vũng nước vậy.

Bản thân Bàn Tử cũng dính đầy chất lỏng màu xanh đó.

Sau khi đứng dậy, anh ta trực tiếp nôn mửa.

Lúc này, mùi tanh tưởi cũng xộc tới.

Mùi tanh hôi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, trong nháy mắt mấy người phía trước cũng suýt chút nữa nôn ra.

Chương 324

Vào lúc này, Thiên Chân lại hét lên một câu: "Đi!

Đi mau!

Mau đi đi!" "Là Du diên!" "Mấy thứ đó sắp ra rồi!" Lời Thiên Chân vừa dứt, quả nhiên mọi người liền nghe thấy tiếng cào cấu lách tách đó cứ như thể chui ra từ trong đầu họ vậy.

Càng ngày càng gần, nghe mà tóc gáy họ dựng đứng lên.

Mấy người nào dám dừng lại, quay người liền tiếp tục chạy.

Thế nhưng, con người dù sao cũng chỉ có hai chân, làm sao là đối thủ của Du diên.

Huống chi lúc này toàn bộ thung lũng đã sắp sụp đổ rồi.

Những con Du diên đó cứ như điên dại, rất nhanh đã đuổi kịp bọn họ.

Căn bản không cần quay đầu nhìn lại, chỉ nghe động tĩnh phía sau, họ đã biết lần này thực sự toi rồi.

Đám Du diên phía sau, tạm thời không nói đến kích thước lớn nhỏ, chỉ riêng cái khí thế này thôi, e rằng cũng đủ để nhấn chìm bọn họ.

Chạy thêm hai bước, ngay cả Tống Đường cũng bắt đầu cảm thấy không ổn.

Bởi vì anh phát hiện chân mình không chạm được đất nữa.

Cả người cứ như giẫm trên bông vậy.

Bước hụt bước sâu, cơ thể căn bản không thể giữ thăng bằng.

Cuối cùng, anh bị Thiên Chân ngã phía trước vấp phải, cả người

cũng úp sấp xuống đất.

Nhưng theo đó, da đầu anh ta dựng đứng cả lên.

Bởi vì anh nhìn thấy, hai bên má mình lại có từng con Du diên bò qua.

Những con Du diên đó con lớn thì cỡ bắp tay, con nhỏ thì bằng ngón út.

Con này chồng lên con kia, căn bản không thể nhìn rõ rốt cuộc có bao nhiêu con.

Ngày thường nhìn thấy những con Du diên này, căn bản không cần phải nghĩ xem mình có thể sống sót hay không.

Bởi vì khi bạn nhìn thấy hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí là hàng chục vạn con Du diên xuất hiện cùng lúc, bạn về cơ bản đã định trước là toi đời rồi.

Thế nhưng lần này Tống Đường lại kinh ngạc nhìn thấy.

Những con Du diên bò qua bên má anh lại không có một con nào dừng lại tấn công anh.

Không phải là những con Du diên này không nhìn thấy anh, mà là chúng căn bản không có thời gian để ý đến anh.

Anh nhìn thấy rất nhiều con Du diên khi đi ngang qua mình, rõ ràng đã dừng lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại tiếp tục xông đi.

Rõ ràng là không muốn lãng phí thời gian trên người mình.

Tống Đường quay đầu nhìn về phía sau, phát hiện ba người Bàn Tử tình hình còn tệ hơn mình.

Họ ở phía sau mình phải đối mặt với số lượng Du diên nhiều nhất.

Lúc này trên mặt đất, Du diên đã ngập đến eo họ.

Ba người, dưới sự chen chúc của quân đoàn Du diên, ngay cả việc đứng vững cũng là một vấn đề.

Còn về Tiểu Ca và Thiên Chân phía trước, lúc này anh đã không còn tâm trí để ý nữa.

Tống Đường thấy vậy hít sâu một hơi rồi hét lên: "Đừng giãy giụa nữa, không thoát được đâu!" "Cố gắng bò lên, coi đám Du diên này như nước, bò lên trên còn có hy vọng!" Phía sau không biết là ai đáp lại một câu: "Mày đ** biết tao là tay bơi gà à!" "Bơi lội cũng phải xem địa điểm chứ!" "Mày bảo chúng tao bơi ở đây à?" Tống Đường nói: "Có chỗ bơi là may rồi, mày còn kén chọn gì nữa!" "Mau bơi đi, nếu còn chần chừ, lát nữa thật sự bị nhấn chìm đấy!" "Bị đám Du diên này nhấn chìm!" Có người phía sau hét lên điều gì đó, nhưng Tống Đường cũng không nghe rõ nữa.

Lúc này anh chỉ cảm thấy cả người mình đã không chạm được đất nữa rồi.

Dưới thân anh, Du diên đã nhiều đến mức không thấy đáy.

Hơn nữa, cơ thể anh lại thực sự bị những con Du diên mà ngày thường chỉ cần một cú đạp đã có thể giẫm chết cả đám, đẩy đi.

Mặc dù tốc độ có hạn, nhưng rõ ràng đây là một quá trình gia tốc.

Càng ngày Du diên phía dưới càng nhiều, tốc độ của họ cũng sẽ dần trở nên nhanh hơn.

Đúng lúc Tống Đường đang suy nghĩ, đột nhiên anh thấy bên cạnh lại có hai người trực tiếp lướt qua anh.

Đồng thời, anh nghe thấy có người đang gọi anh: "Bên này, mau qua đây!" "Bên này nhanh hơn!" Sau đó Tống Đường nhìn thấy một viên pháo sáng từ một bên bắn lên không trung.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng trực tiếp chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Tống Đường lập tức thấy, ở một bên của anh, rõ ràng những con Du diên kia bò nhanh hơn.

Và ba người Bàn Tử ở bên đó, vậy mà đã hoàn toàn vượt qua anh.

Tống Đường thấy vậy dốc hết sức bình sinh, bò về phía bên đó.

Thế nhưng, khi cả người anh đến được bên này, anh lập tức hiểu ra vì sao tốc độ ở đây lại nhanh hơn bên kia nhiều đến vậy.

Thì ra ở bên này căn bản không phải là từng con Du diên nhỏ, mà là một con Du diên có thân hình vô cùng to lớn.

Con Du diên này ít nhất cũng phải có thân hình dày hơn một mét.

Còn về chiều dài, e rằng càng không thể đoán được.

Tuy nhiên, Tống Đường cũng không bận tâm đến những điều này.

Anh nắm lấy lớp vỏ cứng rắn của con Du diên đó, cả người lật một cái trực tiếp nhảy lên lưng con Du diên.

Sau đó, cả người anh, dưới sự di chuyển nhanh chóng của con Du diên, cũng bắt đầu nhanh chóng lao về phía trước.

Và trong lúc ba người Bàn Tử phía trước đang di chuyển qua lại, anh lại thấy Thiên Chân và Tiểu Ca vậy mà cũng đang ngồi trên lưng con Du diên này.

Chỉ là họ ở rất xa phía trước.

Rõ ràng ngay từ khi con Du diên này xuất hiện, họ đã chú ý đến thứ này, và đã bắt đầu để ý đến nó.

Và dưới sự thúc đẩy của con Du diên khổng lồ này, họ rất nhanh đã phát hiện, nơi họ đi xuống phía trước, vậy mà đã âm thầm sụp đổ.

Một con dốc nghiêng vậy mà đã xuất hiện phía trước.

Rất nhiều con Du diên vậy mà đã bắt đầu bò lên phía trên theo con dốc nghiêng đó.

Mọi người thấy tình hình này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, họ lại đỡ được không ít phiền phức.

Không cần phải tốn thời gian bò lên nữa.

Chỉ cần đợi những con Du diên này đưa họ lên là được.

Thế nhưng, đúng lúc Tống Đường đang nghĩ rằng mọi thứ sắp kết thúc, đột nhiên anh lại nghe thấy phía sau truyền đến từng luồng gió mạnh.

Luồng gió đó thổi càng ngày càng gấp gáp.

Rõ ràng là có thứ gì đó lớn hơn đang tiến về phía họ.

Tống Đường lợi dụng khoảnh khắc viên pháo sáng tắt để quay đầu nhìn một cái.

Chỉ một cái nhìn, cả người anh đã cứng đờ.

Anh nhìn thấy, từng cái cột đen như cột chống trời không biết từ khi nào đã xuất hiện ở hai bên họ.

Hơn nữa, cái cột đó vậy mà còn đang động đậy.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, anh liền hiểu ra.

Đó căn bản không phải là cột gì cả, mà là một con Du diên có thân hình lớn hơn nữa, đã bò qua phía trên đầu họ.

Con Du diên đó chỉ riêng xúc tu e rằng cũng đã cao năm sáu mét!

Cứ như một đoàn tàu nằm ngang trên đầu họ, nhanh chóng chạy qua.

Lúc này trong phòng livestream đã nổ tung.

Dù sao trước đó họ đã nhìn thấy rất nhiều Du diên khổng lồ.

Thế nhưng lúc này họ lại phát hiện, những con Du diên mà họ từng thấy trước đây, so với con đang bò trên đỉnh đầu họ lúc này, quả thực chỉ là đàn em!

Trên thực tế, con Du diên đang trên đỉnh đầu họ lúc này, e rằng không thể dùng từ Du diên để hình dung nữa rồi.

Kích thước của con Du diên này, e rằng mới chính là cái gọi là rồng được miêu tả trên những bức bích họa của tộc Đông Hạ!

Một loại Rồng Du diên!

"Làm sao bây giờ?

Thứ đó lớn quá!" "Chúng ta sẽ bị nó đè chết mất!" Đột nhiên có người hét lên.

Theo đó, Tống Đường liền nghe thấy giọng của Mã Phao: "Đè chết thì không đến nỗi, thứ này quá lớn!" "Không thấy đám Du diên phía dưới vẫn có thể bò à, chúng ta nên lo lắng về xúc tu của con Du diên đó!" "Thứ đó mà đâm xuống, chúng ta sẽ toi đời!" "Cái mỏ quạ chết tiệt của mày đừng có lảm nhảm..." Tống Đường còn chưa nói xong một câu, quả nhiên mọi chuyện đã ứng nghiệm.

Họ đột nhiên cảm thấy con Du diên dưới thân mình đột nhiên khựng lại.

Tất cả mọi người trong nháy mắt, dưới tác dụng của quán tính, trực tiếp bị hất văng ra.

Khi họ từ đống Du diên bò dậy thì nhìn thấy.

Con Du diên mà họ từng cưỡi trước đó, vậy mà đã bị một xúc tu xuyên thủng thân thể.

Chương 325

Cái xúc tu đó cứ như một cây đinh thép trực tiếp cắm vào thân con Du diên đó, ghim chặt nó xuống đất.

Mấy người họ mất đi "phương tiện giao thông" để cưỡi.

Mặc dù lúc này họ đã được con Du diên đó đưa lên khỏi thung lũng, nhưng con Du diên khổng lồ đuổi theo phía sau vẫn đi cùng hướng với họ.

Nhất thời "rầm rầm rầm" vô số xúc tu từ trên trời giáng xuống, cứ như những cột đá, bất cứ lúc nào cũng có thể đập trúng người họ.

Mà thứ như vậy đừng nói lần thứ hai, chỉ cần một lần thôi, cũng đủ để họ bỏ mạng!

"Bây giờ phải làm sao đây!" Tống Đường hét lên.

Thế nhưng lúc này anh đã căn bản không nghe thấy bất kỳ tiếng trả lời nào.

Tai anh chỉ nghe thấy tiếng "rầm rầm rầm" đập xuống đất.

Con Du diên đó rõ ràng đã hoàn toàn bao trùm họ dưới thân mình.

Lúc này muốn tìm đầu con Du diên đó e rằng cũng không tìm thấy.

"Lần này thật sự toi rồi!" Tống Đường tự nhủ trong lòng.

Xúc tu của một con Du diên là rất nhiều.

Mà lúc này họ đã bị con Du diên khổng lồ này làm cho phân tán.

Ngay cả một bước đi nhỏ không cẩn thận, cũng có thể sẽ trực tiếp bỏ mạng.

Huống chi lúc này dưới thân đã là một biển Du diên.

Chỉ cần xu thế sụp đổ ở đây dừng lại, những con Du diên nhỏ kia chỉ cần hồi sức lại, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ.

Vì vậy có thể hình dung được, tình cảnh của họ lúc này là như thế nào.

E rằng nói là tuyệt cảnh, cũng không quá lời.

Tống Đường lúc này cũng đã kiệt sức, muốn giãy giụa cũng đã không còn sức lực.

Cả người anh gần như bị đám Du diên dưới thân đẩy đi.

Mang theo vài phần ý nghĩa của việc trôi theo dòng nước.

Thực tế, mọi chuyện đã đến mức này, ngay cả sinh tử cũng đã không còn là điều họ có thể quyết định được nữa.

Khi nào chết, tất cả đều nằm trong tay những con Du diên này.

Tống Đường cũng từ bỏ, trực tiếp từ bỏ giãy giụa.

Nằm trong đống Du diên, bây giờ chỉ có một suy nghĩ: "Mau kết thúc đi, tất cả những chuyện này!

Ngay cả có chết, cũng sớm để anh chết đi.

Cái cảm giác bị Thần Chết nắm trong tay, coi như một hòn đá để ném, thật sự quá tra tấn người." Tống Đường nhắm mắt lại, không biết đã qua bao lâu.

Nhưng động tĩnh bên tai anh lại không hề giảm bớt.

Tuy nhiên, anh cảm thấy thời gian trôi qua chắc cũng không ít rồi.

Nhưng không biết vì sao, Du diên dưới thân vẫn không hề có ý định dừng lại.

Và bản thân anh cũng không sao cả.

Chẳng lẽ những con Du diên này có thể tìm thấy một con đường

đưa họ ra ngoài?

Hay là chuyện gì khác?

Đúng lúc Tống Đường đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, đột nhiên anh lại cảm thấy tốc độ của Du diên dưới thân mình, vậy mà bắt đầu giảm đi.

Quân đoàn Du diên dường như muốn dừng lại rồi.

Anh vội vàng mở mắt ra, lật người nhìn.

Lần này nhìn, anh lại kinh ngạc phát hiện.

Không biết từ lúc nào, xung quanh lại nổi lên khí đồng xanh.

Và nơi anh đang ở, vậy mà dường như đã sắp đến đỉnh ngọn núi đá màu đen đó rồi!

Anh thậm chí còn nhìn thấy Bàn Tử và những người khác.

Họ cũng không chết, và khoảng cách với anh cũng không xa.

Lúc này cũng đang nhìn đám khí mù đột nhiên xuất hiện xung quanh, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn thấy Thiên Chân nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh.

Còn Tiểu Ca lại ra hiệu im lặng với anh.

Lúc này quân đoàn Du diên dưới thân họ đã hoàn toàn dừng lại.

Tiểu Ca nhìn mọi người một lượt, sau đó chỉ vào một bên.

Ở nơi đó có một tảng đá lớn.

Gần đó không có Du diên.

Mọi người hiểu ý, lập tức lội qua đám Du diên, chen chúc lại gần.

Mấy người rời khỏi đám Du diên, trái tim đang treo lơ lửng lúc này mới thả lỏng vài phần.

Dù sao lúc này nếu Du diên muốn tấn công họ, họ cũng không đến nỗi không có cơ hội phản kháng.

Con người là như vậy, khi có thể nhìn thấy một chút hy vọng, ý chí cầu sinh sẽ lập tức trỗi dậy.

Mấy người họ đều đồng loạt chuẩn bị rút súng, lấy kíp nổ.

Dù có chết, ít nhất cũng có thể giãy giụa một chút.

Thế nhưng Tiểu Ca lại ra hiệu cho họ đừng lộn xộn.

Mọi người thấy vậy đều có chút khó hiểu.

Nhưng sau đó họ liền nghe thấy từng đợt âm thanh từ xa truyền đến.

Âm thanh này lúc đầu có chút yếu ớt, nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhanh âm thanh đó liền trở nên rõ ràng hơn.

Bàn Tử nghe thấy liền vội vàng nói nhỏ: "Là âm binh!" "Mấy thứ đó sao lại xuất hiện nữa?" Thiên Chân vội ra hiệu cho anh ta đừng nói.

Bàn Tử vừa mới ngậm miệng lại, đột nhiên họ liền nghe thấy động tĩnh của đám âm binh đó bắt đầu dần trở nên rõ ràng hơn.

Rõ ràng là mấy thứ đó thật sự đã đến rồi.

Hơn nữa, động tĩnh lần này dường như hoàn toàn khác so với trước.

Họ vậy mà còn cảm nhận được từng đợt gió từ phía bên kia núi thổi tới.

Khí mù xanh biếc đều bị những cơn gió này thổi cuốn lên.

Còn những con Du diên đã dừng lại, lúc này lại bắt đầu có chút xao động bất an.

Cứ như thể có thứ gì đó đáng sợ hơn đang tiến về phía họ.

Đột nhiên họ nghe thấy một tiếng kêu kỳ lạ.

Tiếng kêu đó rất yếu ớt, nếu không phải lúc này đặc biệt yên tĩnh, e rằng họ còn không nghe thấy.

Thế nhưng ngay sau tiếng kêu kỳ lạ đó, những con Du diên lại như phát điên vậy.

Vậy mà quay người bỏ chạy.

Xông về phía thung lũng mà chúng vừa lao ra.

Nhưng lần này, chúng vừa xông ra chưa đầy năm giây, đột nhiên một trận tiếng xé rách vậy mà từ một bên dãy núi truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ liền nhìn thấy một cảnh tượng mà họ sẽ không bao giờ quên trong đời.

Họ nhìn thấy một đội âm binh bị bao phủ trong khí mù xanh biếc.

Vậy mà trực tiếp lao vào giữa đám Du diên.

Và nơi họ đi qua, những con Du diên kia vậy mà trực tiếp hóa thành bột đen, theo khí đồng xanh bay đi.

Thế nào là gió thu cuốn lá rụng?

Tống Đường chưa từng thấy!

Có lẽ là vì anh không thường xuyên đi ra ngoài ngắm cảnh xa xăm.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lúc này, ngoài câu nói gió thu cuốn lá rụng, anh thực sự không nghĩ ra còn có lời nào khác để hình dung.

Những con Du diên kia cứ như những chiếc lá rụng, bị quân đoàn âm binh trực tiếp cuốn vào.

Nơi chúng đi qua, không có bất cứ thứ gì còn sót lại.

Những con Du diên chạy nhanh, cuối cùng vẫn rút lui vào trong thung lũng.

Nhưng những con có thân hình lớn, và bò chậm chạp, cuối cùng đều chết thảm dưới sự xung kích của âm binh.

Và khí mù xanh biếc, cũng trong lúc va chạm, dần dần tan đi.

Chương 326

Khi khí mù xanh biếc hoàn toàn biến mất, toàn bộ dãy núi vậy mà một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Cứ như thể mọi thứ họ vừa trải qua trước đó, đều chỉ là một giấc mộng hư ảo vậy.

Thật là không thực!

Nhưng nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người mình, cùng với một người nữa xuất hiện, và mấy món đồ đã biến mất, tất cả những điều này dường như đều đang nói cho họ biết.

Mọi thứ họ vừa trải qua, đều là thật!

Và lần này, họ may mắn sống sót.

Đoạn đường còn lại, Tống Đường đã không còn nhớ rõ rốt cuộc là đã ra ngoài bằng cách nào.

Anh chỉ nhớ rằng, khi anh và mọi người từ đường hầm đỉnh mây đi ra, Phi Ưng và những người khác đã đợi sẵn bên ngoài.

Và trên người mấy người họ, những vết thương lớn nhỏ đã không thể đếm xuể.

May mắn thay, trên người họ đều không có vết thương chí mạng nào.

Máu tươi chảy ra, cũng đã sớm kết vảy.

Chỉ là cái lạnh cộng thêm mệt mỏi, khiến họ vô cùng kiệt sức.

Khi nhìn thấy Phi Ưng và những người khác, mấy người họ đã hoàn toàn kiệt sức.

Mắt tối sầm lại, trực tiếp ngất xỉu.

Chỉ là trước khi ngất đi, trong đầu Tống Đường vẫn còn bận lòng một chuyện, đó chính là Đản Nhi!

Hoạt động lần này không giống như trước.

Lần ở cổ lầu nhà Trương, may mắn là khi họ đi xuống, thiết bị trực tiếp đã bị hỏng, không thể nhìn thấy hình ảnh trực tiếp.

Nhưng lần này thì hoàn toàn khác.

Các fan trong phòng livestream, đều đã nhìn rõ Đản Nhi xuất hiện.

Hơn nữa, cậu ta tự mình bò ra từ cái quan tài mà chỉ có thể mở từ bên trong đó.

Tống Đường cũng cảm thấy may mắn, may mắn là trước đó, các fan trong phòng livestream đã cùng anh trải qua vô số chuyện ly kỳ lớn nhỏ.

Vì vậy đối với việc Đản Nhi đột nhiên xuất hiện lần này, họ ít nhiều đều đã có chút chuẩn bị tâm lý.

Nếu không Tống Đường thực sự sẽ phải lo lắng, rằng các fan livestream sẽ phát điên mất.

Chỉ là ngay cả như vậy, anh cũng không biết phải giải thích với công chúng như thế nào.

Rốt cuộc thì Đản Nhi, là tình huống gì!

Chỉ là sự lo lắng này, theo việc mắt anh tối sầm lại, cũng đã đứt đoạn.

Dù sao người cũng đã hôn mê rồi, chuyện này rốt cuộc phải giải thích như thế nào, thì chỉ có thể đợi người tỉnh lại rồi nói.

Còn trong khoảng thời gian này, họ rốt cuộc có suy đoán gì, thì Tống Đường cũng không quản được.

Còn về Đản Nhi, anh vẫn khá tin tưởng vào người huynh đệ này.

Dù sao kiếp trước đã theo anh nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, anh cũng đã sớm nhắc nhở cậu ta rồi.

Thằng nhóc này chỉ cần đầu óc không hỏng, khẳng định biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Tống Đường cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu.

Chỉ biết khi tỉnh dậy, anh cảm thấy người mình ấm áp.

Đó là hơi ấm từ chăn bông mang lại, anh dường như đang nằm trên một chiếc giường thoải mái.

Hơn nữa, mùi hương truyền đến từ chóp mũi, vậy mà còn có chút quen thuộc.

Đó hình như là giường của anh.

Chỉ là trong mùi hương này dường như còn thoang thoảng một mùi hương cũng có chút quen thuộc.

Hình như là mùi của phụ nữ.

Hơn nữa, Tống Đường hình như đã ngửi thấy ở đâu đó rồi.

Anh mở mắt ra, liền nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm sấp bên giường mình.

Cô ấy hình như cũng đã ngủ rồi.

Ngoài cửa sổ là bóng tối, lúc này hình như là nửa đêm.

Tống Đường muốn mở miệng hỏi đây là đâu.

Nhưng anh rất nhanh liền cảm thấy đầu lại đau trở lại.

Ngay cả một câu cũng chưa nói xong, theo đó lại hôn mê.

Lần thứ hai khi anh tỉnh lại, trời bên ngoài dường như đã sáng.

Anh nhìn thấy ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài.

Chỉ là người phụ nữ kia đã biến mất rồi.

Tống Đường thử ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng.

Hơn nữa bụng cũng có chút đói, xem ra giấc ngủ này của anh không hề ngắn.

"Cậu tỉnh rồi!" Đột nhiên một giọng phụ nữ từ cửa truyền đến.

Sau đó anh liền nhìn thấy, Kỷ Niệm từ ngoài cửa bước vào.

Đồng thời trên tay đang bưng một phần bữa sáng thịnh soạn.

"Tối qua cậu tỉnh một lần, tôi cảm thấy sáng nay cậu chắc sẽ hoàn toàn tỉnh lại được!" "Không ngờ lại thật sự bị tôi đoán trúng!" "Lại đây tôi đút cho cậu!" Kỷ Niệm vừa nói vừa đặt khay xuống một bên, sau đó múc một ít chuẩn bị đút cho Tống Đường.

Tống Đường thấy vậy vội nói: "Không cần, tôi tự mình ăn được!" Vừa nói anh vừa từ trên giường bước xuống, trên người tuy còn rất đau nhức, nhưng nhịn một chút thì đi lại không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là, để Kỷ Niệm tự mình đút cho mình, anh cảm thấy rất ngượng ngùng.

Dù sao anh và Kỷ Niệm dù sao cũng chỉ là bạn bè bình thường.

Ngay cả khi anh bây giờ cơ thể có chút không thoải mái, nhưng chuyện đút cơm kiểu này, thôi bỏ đi.

Kỷ Niệm thấy anh kiên trì, cũng không nói gì thêm, đặt đồ xuống đứng dậy nói: "Tôi đi gọi bạn cậu!" "Không cần gọi, sớm đã thấy hết rồi!" Đột nhiên một giọng nói trực tiếp cắt ngang lời Kỷ Niệm.

Tống Đường quay đầu nhìn lại, phát hiện Thiên Chân và Bàn Tử vậy mà đã đứng ở cửa.

Phía sau vậy mà còn có Đản Nhi đi theo!

Kỷ Niệm nhìn thấy họ, nhún vai, thuận thế liền rời đi.

Cô bé này rất thông minh, biết sau khi Tống Đường tỉnh lại, họ nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói.

Vì vậy rất tự giác tránh mặt trước.

Tống Đường lúc này thực sự không vội nói gì cả.

Dù sao Đản Nhi có thể xuất hiện trong nhà anh, đã ở một mức độ nào đó chứng minh rằng vấn đề của người này, dường như không nghiêm trọng như anh tưởng tượng.

Thấy Tống Đường vậy mà bắt đầu ăn sáng, Bàn Tử cười nói: "Tao nói mày đúng là vô tâm vô phế mà!" "Người ta đã canh chừng mày suốt ba ngày!" "Buổi tối đều là người ta trực đêm!" "Mày vừa tỉnh, sáng đã làm bữa sáng cho mày, khó khăn lắm mới có thể đút cho mày ăn một bữa!" "Sao mày lại từ chối chứ?" "Mày đúng là đáng đời độc thân!" Tống Đường nghe vậy nhưng không quay đầu lại nói: "Có liên quan gì đến mày?

Hơn nữa mày không phải cũng độc thân à?" "Bàn gia tao thì..." Bàn Tử còn muốn phản bác, Thiên Chân lại cắt ngang anh ta: "Thôi được rồi, Đường lão đệ vừa tỉnh, vẫn nên nói thẳng chuyện chính đi!" "Ông Long muốn gặp cậu!" "Cậu hẳn là biết là liên quan đến chuyện gì rồi chứ!" Tống Đường nghe lời này, mới dừng lại.

"Đản Nhi bây giờ tình cảnh thế nào?" Anh hỏi.

Bàn Tử tiếp lời nói: "Phía chính quyền đã bịa ra một lý do, coi như tạm thời đã giải quyết được vấn đề thân phận của nó rồi!" "Công chúng tuy còn có chút nghi ngờ, nhưng ít nhất không gây ra quá nhiều chấn động!" "Lần này chúng ta cũng quá sơ suất, không ngờ bên trong đó thật sự có người!" "Hơn nữa còn được livestream phát sóng toàn

mạng!" "Vì vậy phía chính quyền áp lực cũng rất lớn!" "Ông Long lần này tìm cậu, chính là muốn hỏi xem, tình huống của Đản Nhi này rốt cuộc là chuyện gì!" Tống Đường nghe vậy nói: "Cậu ta không phải đang đứng sờ sờ ở đây sao, chẳng lẽ ông Long không hỏi?" "Đương nhiên là hỏi rồi, nhưng có tác dụng gì chứ?" "Thằng nhóc này không nói một lời!" "Nếu không phải ông Long chèn ép, e rằng nó sớm đã bị đưa đi mổ xẻ nghiên cứu rồi!" Mã Phao bên cạnh cười nói: "May mắn là lúc đó tôi không lộ mặt, nếu không e rằng tình cảnh cũng chẳng tốt hơn nó là bao!" "Cậu định làm gì?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường nhét miếng thức ăn cuối cùng vào miệng, cuối cùng mới nói: "Còn làm gì nữa, ông Long muốn gặp tôi, thì cứ gặp thôi!" "Bên tôi lúc nào cũng có thể!" "À mà Tiểu Ca đâu?" Tống Đường đột nhiên nhớ ra, anh chưa thấy Tiểu Ca.

"Anh ấy không ở đây!" "Chỉ còn lại địa điểm cuối cùng thôi, anh ấy đã chuẩn bị đồ đạc rồi!" "Nói là nếu cậu còn không tỉnh, anh ấy sẽ tự mình xuất phát trước!" "Nhưng bây giờ cậu tỉnh rồi, bên anh ấy tôi sẽ đi nói với anh ấy!" Thiên Chân nói.

Tống Đường nghe vậy gật đầu, sau đó đứng dậy nói: "Vậy thì đi thôi!" "Vội vàng không chỉ có mình anh ấy đâu!" "Giải quyết xong ông Long, chúng ta sẽ chuẩn bị xuất phát đến trạm kế tiếp!" Vừa nói Tống Đường vừa đi về phía cửa.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Tao nói này, có vội vàng đến thế không?" "Sao mày và Tiểu Ca đều vội vàng thế?" Tống Đường nghe vậy nhìn anh ta, nhưng không nói gì.

Tại sao lại vội vàng đến vậy?

Còn có thể là vì cái gì!

Ở cổ lầu nhà Trương anh đã tìm thấy Mã Phao.

Ở đỉnh mây anh đã tìm thấy Đản Nhi!

Vậy thì ở trận chiến cuối cùng, người anh muốn gặp nhất, nói không chừng chính là ở bên trong!

Làm sao anh có thể không vội vàng chứ?

Còn về việc tại sao Tiểu Ca lại vội vàng đến vậy, còn cần phải nói nhiều sao?

Anh ấy đã tìm thấy hai vùng đất kỳ tích.

Nơi Tống Đường sắp đến, đối với anh ấy thực ra cũng là trạm cuối cùng của anh ấy.

Nếu anh ấy có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình ở nơi cuối cùng này, thì đối với anh ấy, đó há chẳng phải là một sự giải thoát sao?

Chương 327

Họ vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Kỷ Niệm.

"Đi gặp ông Long!" Tống Đường trực tiếp nói.

Kỷ Niệm nghe vậy hơi sững người, nhưng sau đó vẫn gật đầu.

"Tôi đi lái xe, mọi người đợi một lát!" Nhìn bóng lưng Kỷ Niệm quay người rời đi, Bàn Tử khoác vai Tống Đường hỏi: "Tao nói này, cô bé này cũng tốt đấy chứ!" "Thật sự không cân nhắc một chút sao?" Tống Đường nghe vậy liếc nhìn Bàn Tử, không đáp lời.

Còn Đản Nhi bên cạnh nghe vậy thì nhìn Tống Đường, cũng tương tự không nói gì.

Ông Long vẫn ở trong biệt thự của ông ấy tại thành phố Đông Sơn.

Tống Đường gặp ông ấy sau khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Đồng thời anh còn nhìn thấy Phi Ưng.

Nhưng rất nhanh, trong phòng, chỉ còn lại anh và ông Long hai người.

"Ngồi xuống nói chuyện đi!" Ông Long mời.

Tống Đường cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện, sau đó cứ thế tự mình châm một điếu thuốc.

Ông Long nhìn anh hỏi: "Nói cho tôi nghe về thằng Đản Nhi này đi, rốt cuộc nó là tình huống gì?" Tống Đường nghe vậy lại nhả ra một làn khói, nhìn ông Long nói: "Không thể không nói sao?" "Phải nói!" Ông Long lần này có chút kiên quyết.

"Cậu hẳn là biết cấp trên đã tạo áp lực lớn đến mức nào!"

“Chuyện này và những chuyện trước đó bản chất hoàn toàn khác nhau!” “Cậu hiểu không?” Tống Đường nghe vậy lại cười.

“Ông nhầm rồi, chuyện lần này và chuyện lần trước, bản chất là như nhau!” “Tôi biết ông đã gánh vác rất nhiều!” “Hay là thế này, chúng ta làm một thỏa thuận!” “Ông thấy sao?” “Thỏa thuận gì?” Ông Long hỏi.

Tống Đường ngừng lại một chút rồi nói: “Rất đơn giản, ông đừng hỏi vội!” “Mấy ngày nay tôi còn phải đến một nơi, nếu tôi tìm thấy thứ mình muốn ở nơi đó!” “Nếu tôi còn có thể sống sót trở về, tôi sẽ kể cho ông biết tất cả!” “Nếu tôi chết rồi, thì cũng không cần phải hỏi nữa!” Ông Long nói: “Nhưng chuyện lần này không có liên quan trực tiếp đến cậu!” “Thằng Đản Nhi đó, mới là thứ cấp trên muốn truy vấn!” “Tôi biết!” Tống Đường trực tiếp cắt ngang lời ông ấy.

“Nhưng tôi đã nói rồi, chuyện của nó và chuyện của tôi thực ra là một chuyện!” “Có thể đợi tôi quay về rồi nói không?” “Tôi đảm bảo, chỉ cần đợi tôi quay về, tôi sẽ nói cho ông biết tất cả!” Ông Long nghe vậy không nói gì, chỉ có ngón tay không ngừng gõ vào tay vịn của ghế.

Suy tư hồi lâu.

Còn Tống Đường cũng không nói gì, rõ ràng anh sẽ không nói.

Nếu ông Long còn muốn ép buộc anh, thì kết quả tệ nhất chính là anh sẽ chết.

Ông Long rất rõ quyết tâm của Tống Đường.

Lần trước khi ông ấy hỏi Tống Đường, Tống Đường đã lấy cái chết ra uy hiếp.

Và cuối cùng ông Long cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Thậm chí sau này trong một thời gian rất dài, ông Long cũng không còn hỏi anh những vấn đề đó nữa.

Lần này, nếu không phải vì chuyện Đản Nhi xuất hiện bị phát sóng toàn mạng, e rằng ông ấy còn không đến hỏi.

Nói ra cũng là vì chuyện của Đản Nhi lần này làm ầm ĩ quá lớn, nên áp lực ông ấy gánh chịu cũng rất lớn.

Nhưng Tống Đường cũng không còn cách nào.

Nhìn thấy mình sắp thành công rồi, làm sao anh có thể chịu kể hết mọi chuyện cho ông Long vào lúc này được?

Một khi đã nói ra, anh e rằng sẽ không thể đi tìm người mà anh quan tâm nhất nữa.

Rời khỏi biệt thự, đã là một tiếng sau.

Kỷ Niệm rất ngoan ngoãn cũng không hỏi nhiều.

Chỉ lặng lẽ lái xe, đưa họ quay về.

Đến cửa nhà, Tống Đường nói với Kỷ Niệm: "Cô về trước đi, mấy ngày tới chúng tôi phải đi đến một nơi khác!" "Có một số thứ cần các cô giúp chuẩn bị một chút!" "Nếu không có gì bất ngờ, đây là trạm cuối cùng của chúng tôi!" "Trạm cuối cùng?

Ý cậu là sau lần này, các cậu sẽ không hạ mộ nữa sao?" Kỷ Niệm có chút bất ngờ, nhưng sau đó cô ấy cũng hiểu ra.

"Đúng vậy, với số tiền các cậu kiếm được bây giờ, tự nhiên cũng không thiếu thốn gì!" "Cũng thực sự không cần phải mạo hiểm nữa!" "Tôi sẽ nói với ông Long!" Tống Đường gật đầu, sau đó tiễn Kỷ Niệm rời đi.

"Mày bây giờ nói những lời này có phải hơi sớm không?" "Lỡ như ở nơi này không tìm được thứ mày muốn thì sao?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường lại lắc đầu: "Tao có dự cảm, lần này khẳng định sẽ tìm được cô ấy!" "Cô ấy?

Ai cơ?" Thiên Chân hỏi.

Tống Đường lại không đáp lời.

Mấy ngày tiếp theo, Bàn Tử và Thiên Chân liền về cửa hàng của mình trước, để hội hợp với Tiểu Ca.

Dù sao Tiểu Ca vẫn đang đợi họ ở đó.

Còn Tống Đường thì dành thời gian, dẫn Đản Nhi ngồi trên nóc nhà mình, vừa uống rượu vừa cùng cậu ta nói về chủ đề nặng nề đó.

Thực ra tất cả những chuyện này anh đã từng nói chuyện với Mã Phao lần đầu gặp mặt rồi, nên cũng coi như có chút kinh nghiệm.

Anh kể lại những lời đã nói với Mã Phao lúc trước, nói lại một lần cho Đản Nhi nghe.

Chủ yếu là để cậu ta hiểu rõ, thế giới mà họ đang ở hiện tại, đã không còn là thế giới ban đầu nữa.

Vì vậy rất nhiều chuyện, đều phải chú ý.

Cậu có thể để người khác biết cậu được đào ra từ cổ mộ.

Nhưng cậu tuyệt đối không thể nói, cậu là xuyên không đến.

Bản chất của hai điều này hoàn toàn khác nhau!

Đương nhiên, điều trên có nói được hay không cũng không nói trước được.

Dù sao nói ra, e rằng cũng sẽ bị đưa đi nghiên cứu.

Đản Nhi mất mười phút mới tiêu hóa hết những gì Tống Đường nói cho cậu ta biết.

Sau đó Đản Nhi hỏi: "Nhị ca, thực ra em vẫn luôn muốn hỏi anh!" "Nhị tẩu đâu?

Từ khi chúng ta gặp nhau, em chưa từng thấy chị ấy!" "Ngoài ra

cô Kỷ Niệm kia, rốt cuộc là tình huống gì?" "Chẳng lẽ anh ở thế giới này lại..." "Nghĩ gì thế?" Tống Đường cắt ngang lời cậu ta.

"Cô Kỷ Niệm kia là bạn của anh!" "Có lẽ cô ấy có một vài suy nghĩ về anh, nhưng tính cách của anh em còn không biết sao?" "Nếu là trước khi chưa gặp em và Mã Phao, anh có lẽ sẽ cân nhắc!" "Nhưng bây giờ anh đã gặp các em rồi, anh bây giờ chỉ muốn đi tìm cô ấy!" "Nhị tẩu sao?" Đản Nhi hỏi.

"Ừm!" Tống Đường gật đầu.

"Nhị ca, Nhị tẩu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc trước ở cổ mộ nhà Đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đản Nhi hỏi.

Cho đến ngày hôm nay, cậu ta vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc mình đã trải qua những gì trong cổ mộ nhà Đường.

Tống Đường thở dài nói: "Anh cũng chỉ là suy đoán thôi!" "Những gì em trải qua ở cổ mộ nhà Đường, và những gì Mã Phao trải qua ở cổ mộ nhà Liêu lớn, đều giống nhau!" "Mặc dù phương thức của chúng ta khác nhau, nhưng các em cũng đã hoàn thành việc xuyên không!" "Chỉ là việc các em xuyên không, hình như là có người đã thiết kế từ trước!" "Chuyện này, có thể liên quan đến một số chuyện ẩn khuất của bọn trộm mộ ở thế giới chúng ta và thế giới này!" "Vậy thì, Nhị tẩu chẳng lẽ cũng đã trải qua chuyện như vậy sao?" Đản Nhi hỏi.

Tống Đường nghe vậy trầm mặc một lát rồi nói: "Rất có thể!" "Chỉ là khi chưa tìm thấy cô ấy, mọi thứ vẫn chưa thể nói rõ được!" "Vậy thì có thể tìm thấy cô ấy ở đâu?" Đản Nhi hỏi.

Tống Đường nhìn về một phía, hướng đó trời tối đen.

"Trong một sa mạc!" "Anh phải đến nơi đó để tìm cô ấy!" "Em đi cùng anh đi, nếu có thể tìm thấy cô ấy, chúng ta sẽ đến một nơi mới!"

“Bắt đầu một cuộc sống mới!” “Được!” Đản Nhi gật đầu.

Có thể gặp lại Tống Đường ở đây, cậu ta đã cảm thấy mình rất may mắn rồi.

Nếu thật sự ba người có thể đoàn tụ ở thế giới này, thì đó thật sự là được ông trời chiếu cố!

“Vậy thì, sau khi anh gặp chuyện, Nhị tẩu rốt cuộc đã trải qua những gì?” Đản Nhi hỏi.

Tống Đường suy nghĩ một lát rồi nói: “Vấn đề này, cứ đợi sau này rồi nói đi!” “Muốn biết những chuyện này không chỉ có một mình em!” “Sau này anh sẽ kể chung cho mọi người nghe một lần!” Đản Nhi nghe vậy lúc này mới gật đầu, không hỏi thêm.

Thực ra, về những chuyện xảy ra với Tần Nhuyễn sau này, muốn biết tự nhiên không chỉ có một mình Đản Nhi.

Thiên Chân và những người khác, những người vẫn luôn theo dõi câu chuyện này, tự nhiên cũng đang đợi anh kể tiếp.

Vì vậy Tống Đường cũng chuẩn bị đợi sau khi mọi người cùng xuất phát, rồi sẽ kể nốt phần cuối của câu chuyện này cho họ nghe một lần, cũng để tránh việc mình phải lặp đi lặp lại nhiều lần.

Và mấy ngày tiếp theo.

Kỷ Niệm và phía ông Long phụ trách chuẩn bị công cụ cần dùng để xuất phát.

Có lẽ là nghe nói đây là lần hạ mộ cuối cùng của Tống Đường và những người khác, nên phía ông Long cũng chuẩn bị rất nhiều thứ.

Dù sao Tống Đường cũng đã nói, nếu lần này anh có thể sống sót trở về, sẽ kể hết mọi thứ anh biết cho ông Long nghe.

Còn nếu chết ở bên trong, thì tự nhiên sẽ không còn gì để nói nữa.

Vì vậy, ông Long cũng hy vọng Tống Đường có thể an toàn sống sót trở về.

Ngoài ra, Tiểu Ca và ba người Thiên Chân cũng đang âm thầm chuẩn bị ở thành phố Tây Hồ.

Còn về Mã Phao và Đản Nhi, Tống Đường sắp xếp cho họ đi gặp Tiểu Ca và những người khác trước.

Mặc dù bây giờ Tống Đường đã không còn là người của giới giải trí nữa, nhưng nói gì thì nói độ hot của anh vẫn còn đó.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Đản Nhi, càng khiến độ hot của anh luôn ở mức cao.

Vì vậy lúc này, vẫn không nên giữ họ ở bên mình thì tốt hơn!

Một mình anh cũng dễ đối phó với truyền thông hơn.

Thời gian cứ thế trôi qua một tuần.

Cuối cùng, công tác chuẩn bị của phía ông Long đã gần hoàn tất.

Và đồng thời Tống Đường cũng phát hiện, một tin tức hot search lặng lẽ leo lên trang chủ của các trang web lớn.

Tiêu đề rõ ràng viết là "Hành trình tạm biệt của Tống Đường, trận cổ mộ cuối cùng anh ấy rốt cuộc sẽ đi đâu!" Dưới tin tức này, càng có hàng chục triệu lời bình luận.

Chương 328

Tống Đường nhấp vào xem một chút, cũng bị giật mình.

"Chủ thớt rốt cuộc là từ đâu mà có được tin tức này vậy?" "Đúng vậy, Đường Bảo nếu không hạ mộ, còn có thể làm gì chứ?" "Đúng rồi, chẳng lẽ Đường Bảo muốn quay lại giới giải trí sao?" "Tôi nghĩ chưa chắc, với thu nhập hiện tại của Đường Bảo còn cần quay lại giới giải trí chịu đựng sao?" "Cũng đúng, nhưng nếu Đường Bảo ẩn lui, chúng ta phải làm sao?" "Đúng vậy, Đường Bảo mà livestream, mấy streamer trộm mộ khác còn livestream cái quái gì nữa!" "Đường Bảo đâu?

Bao giờ thì livestream vậy?" Dưới phần bình luận, mọi người bàn tán xôn xao.

Còn Tống Đường thì bất lực đóng cái bài viết này lại.

Nói thật, tương lai mình sẽ như thế nào, anh cũng không biết.

Nhưng anh biết, anh muốn tiếp tục sống một cuộc sống yên bình, e rằng đã không còn thực tế nữa.

Ông Long chỉ là một hình ảnh thu nhỏ, vì chuyện của Đản Nhi, số người cấp trên quan tâm đến chuyện này nhất định không ít.

Vì vậy tương lai rốt cuộc sẽ đi về đâu, bản thân anh cũng không biết.

Và đúng lúc toàn mạng đang xôn xao vì bài viết này, Tống Đường và mấy người họ đã dưới sự sắp xếp của Phi Ưng, từ thành phố Đông Sơn và thành phố Tây Hồ xuất phát, đi về phía trạm cuối cùng.

Trên máy bay, khi họ bật livestream, lượng người xem trong phòng livestream liền nhanh chóng vọt lên hạng nhất.

Không còn cách nào khác, sau mấy trận chiến này, ngoài việc thu hoạch tiền bạc, thứ nhiều nhất chính là danh tiếng.

Và khi phòng livestream vừa mở, lập tức rất nhiều fan liền hỏi trong phòng livestream: "Đường Bảo, anh thật sự muốn giải nghệ sao?" "Đúng rồi Đường Bảo, sau này anh có định tiếp tục ra bài hát hay sao?" "Đường Bảo anh ngàn vạn lần đừng rút khỏi giới mạng nha, anh rút khỏi giới mạng chúng em phải làm sao?" "Đường Bảo anh nói một lời đi!" Đối mặt với những câu hỏi của mọi người trong phòng livestream, Tống Đường cười khổ nói: "Mọi người cứ bình tĩnh đi!" "Về cái bài viết trên mạng đó, tôi vẫn hy vọng mọi người có thể nhìn nhận một cách lý trí!" "Dù sao tôi cũng không còn trẻ nữa, tổng không thể nào cả đời cứ sống trên con đường trộm mộ được!" "Như vậy sớm muộn gì một ngày tôi cũng sẽ chết trong cổ mộ!" "Còn về sau này sẽ thế nào, tôi bây giờ cũng chưa nghĩ kỹ!" "Nhưng có một điểm tôi có thể đảm bảo với mọi người!" "Đó chính là, ngay cả khi tôi thật sự rút khỏi giới mạng, tôi cũng sẽ ra bài hát mới không định kỳ!" "Cuối cùng, điều tôi muốn nói là những chuyện này, tạm thời tôi đều chưa cân nhắc!" "Vì vậy mọi người cũng cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ kỹ!" "Nói đi thì nói lại, lần này chúng ta phải đi đến một nơi cũng khá xa!" "Vì vậy, nhân lúc trên đường có thời gian, tôi muốn kể nốt phần cuối của câu chuyện đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" "Hay là nhân dịp này kể cho mọi người nghe thì sao?" Mọi người nghe Tống Đường lại muốn bắt đầu kể chuyện, lúc này mới dần yên tĩnh trở lại.

Còn Bàn Tử và những người khác đã sớm đợi anh kể tiếp rồi.

Nghe thấy anh sắp kể, từng người đều ngồi thẳng người, vẻ mặt rất mong chờ.

Tống Đường thì sắp xếp lại suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu kể.

Chuyện này nên bắt đầu từ đâu đây?

E rằng vẫn phải bắt đầu từ sau khi Tống Lão Nhị và những người khác ra khỏi cổ mộ nhà Đường.

Vì trong cổ mộ nhà Đường đã có cảnh sát tử vong, nên bản chất của chuyện này cũng đã thay đổi.

Tống Lão Nhị và những người khác sau khi ra khỏi cổ mộ nhà Đường, liên tiếp bị sở cảnh sát gọi lên hỏi cung không dưới mười lần.

May mắn thay Bưu Tử cũng là người trực tiếp trải qua, nên có anh ta ở đó, rất nhiều chuyện cũng có thể giải thích rõ ràng.

Sở trưởng cảnh sát đã báo cáo chuyện này lên trên, gây ra một sự chấn động lớn.

Cấp trên thậm chí còn cử một tổ công tác xuống, đồng thời còn thành lập một đội khảo cổ, đích thân đến khai quật cổ mộ nhà Đường đó.

Cùng lúc đó, ở các thị trấn lân cận khác, cũng đã triển khai một chiến dịch trấn áp trộm mộ quy mô lớn.

Tống Lão Nhị nghe nói, rất nhiều bọn trộm mộ gần đó đều gặp tai ương, kẻ bị bắt thì bị bắt, kẻ bị thương thì bị thương.

Nhất thời giới trộm mộ ai ai cũng lo sợ cho mình.

Còn về Hàn Phi, thì không cần phải nói, tự nhiên đã trở thành nhân vật truy nã hàng đầu.

Nói không khách khí mà nói, cũng may mắn là thời đại đó không có internet, cũng không có điện thoại giá rẻ, nên hắn mới có thể tiếp tục nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nếu không, e rằng sớm đã bị tóm cổ và nghiền nát rồi.

Hàn Phi tên này có chút thực lực, dưới trướng lại có nhiều đàn em, nên muốn lẩn trốn trong tình huống đó, tránh né phong đầu tự nhiên vẫn có thể làm được.

Vì chuyện của Đản Nhi, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn tâm trạng đều rất nặng nề.

Sau khi họ quay về cửa hàng, cũng không còn tâm trí kinh doanh.

Việc kinh doanh của cửa hàng dần dần kém đi.

Ông lão thì tuổi đã cao, lực bất tòng tâm, vì vậy cũng mặc kệ họ.

Dù sao tương lai sẽ như thế nào, đó là chuyện của những người trẻ tuổi họ.

Ông có thể chăm sóc họ được bao lâu nữa chứ?

Cổ mộ nhà Đường được hoàn thành khai quật sơ bộ vào mùa xuân năm thứ hai.

Kim điện vàng son dùng để mê hoặc người, sau khi được khai quật đã gây ra một sự chấn động lớn.

Mặc dù đó không phải là kim điện được đúc bằng vàng thật, nhưng vào thời điểm đó đã là một sự tồn tại vô cùng chấn động rồi.

Cũng vì chuyện này, Bưu Tử cũng đã trở thành một hình mẫu.

Mặc dù anh ấy không phải là người của giới khảo cổ, nhưng dù sao cũng coi như là bảo vệ có công.

Thậm chí còn đi khắp cả nước để làm báo cáo.

Còn Tống Đường và Tần Nhuyễn cũng dần dần dùng thời gian để chữa lành nỗi đau trong lòng hai người.

Đản Nhi là người bạn tốt nhất của họ, lại gặp chuyện như vậy, thực sự khiến người ta đau lòng vô cùng.

Thế nhưng, tục ngữ nói rất hay: "Nhà dột gặp mưa đúng lúc, thuyền chậm lại gặp gió ngược." Họ làm sao cũng không ngờ được, đúng lúc cuộc sống của họ sắp có thể bình yên trở lại một chút, lại xảy ra một chuyện khiến họ đau lòng vô cùng.

Đó chính là cha của Tần Nhuyễn, ông Tần, qua đời!

Lúc trước khi có Tần Nhuyễn, ông Tần tuổi đã không còn trẻ.

Mà bây giờ Tần Nhuyễn cũng đã đến tuổi xuất giá, chỉ là ông Tần cuối cùng vẫn không đợi được đến ngày cô ấy xuất giá!

Nhưng nói đi thì nói lại, ông Tần cũng coi như là chết già.

Vì vậy hai người họ vẫn có thể chấp nhận được!

Họ đã tổ chức tang lễ cho ông lão, sau đó an táng ông.

Và cái chết của ông lão cũng khiến họ hiểu ra: "Không có bữa tiệc nào là không tàn." Ngay cả khi họ có bao nhiêu sự không nỡ đối với Đản Nhi, thì cuối cùng, cũng không thể nào chống lại ông trời.

Đúng như câu nói: "Diêm Vương cho mày chết canh ba, ai dám giữ mày đến canh năm?" Vào thời điểm đó, Tống Lão Nhị không hề biết đến cái gọi là xuyên không tồn tại.

Vì vậy trong mắt anh và Tần Nhuyễn vào lúc đó, Đản Nhi chính là đã chết.

Hơn nữa là cái chết không có thi thể.

Họ dần dần thoát ra khỏi nỗi đau mất Đản Nhi và ông Tần.

Chuẩn bị tiếp tục kinh doanh cửa hàng của ông Tần.

Và sau khi trải qua hai lần sinh tử ly biệt này, Tống Lão Nhị cũng thực sự đã mệt mỏi rồi, quyết định rửa tay gác kiếm, hoàn toàn không hạ mộ nữa, sau này sẽ cùng Tần Nhuyễn sống cuộc sống an ổn.

Lúc đó việc kinh doanh của cửa hàng Tần Nhuyễn đã ế ẩm một thời gian khá dài.

Làm nghề đồ cổ như họ, muốn làm lại từ đầu cũng rất đơn giản, đó chính là bạn phải có hàng trong tay.

Chỉ cần có hàng, cộng thêm danh tiếng mà cha Tần Nhuyễn đã tích lũy từ nhiều năm trước, việc kinh doanh này muốn làm lại, vẫn rất đơn giản.

Chỉ là điều cấp bách trước mắt, họ phải nhanh chóng đi gom một lô hàng.

Hàng hóa tích trữ trước đây, đều đã bán hết trong khoảng thời gian họ chìm đắm trong chuyện của Đản Nhi.

Vì vậy bây giờ thu mua hàng hóa mới là điều quan trọng.

Thế là Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn bắt đầu tiếp tục thu mua hàng ở gần đó.

Thỉnh thoảng cũng đi xa đến những nơi khác để tìm hàng.

Thế nhưng, vì chuyện cổ mộ nhà Đường, nên rất nhiều nơi đều bắt đầu trấn áp nghiêm ngặt.

Thậm chí có những nơi, bên ngoài chợ đồ cổ, còn có cảnh sát túc trực dài ngày.

Vì vậy những món đồ tốt có thể thấy trên thị trường ngày càng ít đi.

Thậm chí có lúc còn phải đối mặt với cảnh khốn cùng là căn bản không thu mua được hàng.

Chỉ là trong tình huống này họ đều không có cách nào.

Vì vậy cũng chỉ có thể đợi xem sao.

Thậm chí trong thời gian đó Tần Nhuyễn còn nhiều lần nhắc nhở Tống Lão Nhị, không được có ý định quay lại nghề cũ.

Dù sao trực tiếp hạ mộ lấy đồ là cách hiệu quả nhất.

Nhưng vừa nghĩ đến ngay cả Đản Nhi còn gặp chuyện trong cổ mộ, Tần Nhuyễn làm sao còn dám để Tống Lão Nhị tiếp tục mạo hiểm nữa.

Và cuộc sống như vậy kéo dài khoảng vài tháng.

Mặc dù họ thỉnh thoảng cũng có thể tìm được một số món đồ, nhưng giá trị của chúng và trước đây căn bản không thể so sánh được.

Và đúng lúc họ đang cân nhắc xem có nên chuyển nghề làm kinh doanh gì khác hay không.

Ngày hôm đó, cửa hàng lại có một ông lão ăn mặc chỉnh tề ghé thăm.

Ông lão này ăn nói phi phàm, nhìn là biết tổ tiên có lẽ từng làm quan lớn.

Vừa gặp mặt ông ấy đã hỏi: "Dám hỏi, vị nào là Tống Lão Nhị vậy?" Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nhìn ông ấy đều có chút nghi hoặc.

Tống Lão Nhị nói: "Tôi là Tống Lão Nhị đây!

Tiền bối ngài tìm tôi có việc gì sao?" Ông lão kia cười nói: "Tìm cậu đương nhiên là có việc, không việc tôi tìm cậu làm gì chứ?

Cửa hàng của cậu có thu mua đồ cổ không?" Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đang lo không có việc kinh doanh, không ngờ đối phương vậy mà lại đến làm ăn.

Hai người lập tức hứng thú.

"Đương nhiên thu rồi, tiền bối ngài trong tay có những món hàng

gì vậy?" Tống Lão Nhị hỏi, đồng thời gọi Tần Nhuyễn pha trà cho ông ấy.

Chương 329

Ông lão kia cười một tiếng, từ trong lòng móc ra một cái hộp hình tròn, đặt lên bàn.

"Các cậu tự mình xem đi!" "Nếu giá cả hợp lý, trong tay tôi còn có nhiều hơn nữa!" "Đương nhiên rồi, đều ở trong nhà tôi cả!" "Dù sao thứ này cũng không thể mang theo lung tung chạy loạn được chứ!" Tống Lão Nhị nghe vậy cầm lấy cái hộp, đồng thời hỏi: "Ông lão, nghe giọng ông không phải là người địa phương phải không!" "Nhà ông cách đây bao xa vậy?" Giọng nói của ông lão thoang thoảng chất giọng vùng Đông Bắc.

Nếu để họ đi đến Đông Bắc một chuyến, con đường đó e rằng sẽ rất xa.

Ông lão kia cười nói: "Đương nhiên không phải là người địa phương, tôi là người vùng Đông Bắc đó!

Sao?

Làm nghề của các cậu, còn sợ khoảng cách xa sao?" Tống Đường nghe vậy cười nói: "Cái đó thì không phải, chủ yếu vẫn là phải xem đồ!" "Tôi xem đồ trước đã!" Vừa nói Tống Đường vừa mở cái hộp ra.

Nếu bên trong đây thật sự có món đồ tốt, cũng có thể chứng minh thực lực của ông lão này.

Anh cũng không ngại đi đến Đông Bắc một chuyến.

Dù sao thời buổi này có việc kinh doanh là tốt rồi, nếu thật sự là một khách hàng lớn, đừng nói là Đông Bắc, ngay cả đi nước ngoài một chuyến cũng đáng.

Cái hộp đó tổng cộng chỉ lớn bằng bàn tay.

Mở ra sau, Tống Đường liền nhìn thấy một thứ giống như cái chuông được gõ trong chùa miếu.

Chỉ là trên thứ đó, vậy mà còn được chạm khắc một cái đầu rồng.

Đầu rồng hướng lên không trung, miệng há rộng, trông rất uy nghi.

Tần Nhuyễn bên cạnh nhìn thấy món đồ này, không khỏi cười nói: "Đây là bộ chuông lồng à!" "Đồ giả thời Minh!" "Mặc dù cũng đáng giá một ít tiền, nhưng chất lượng cũng bình thường!" Vừa nói Tần Nhuyễn vừa lấy cái chuông nhỏ thứ nhất ra.

Quả nhiên, phía dưới lập tức lại lộ ra một cái chuông nhỏ hơn một số.

Kiểu dáng và màu sắc đều y hệt cái ở trên.

Tống Lão Nhị là lần đầu tiên nhìn thấy thứ đồ này, cảm thấy tò mò nên động tay lấy cái tiếp theo ở dưới lên.

Theo đó phía dưới quả nhiên lại lộ ra một cái nhỏ hơn nữa.

Cho đến khi anh lấy cái thứ tư lên, mới nhìn thấy phía dưới không còn gì nữa.

Tức là món đồ cổ như "bộ chuông lồng" này, tổng cộng có bốn món.

Hơn nữa mỗi món đều có tạo hình vô cùng tinh xảo, được bảo quản cũng khá nguyên vẹn!

Mặc dù món đồ này bản thân nó không phải là di vật vô cùng quý giá, nhưng vì được bảo quản tốt, cộng thêm lại là một bộ hoàn chỉnh, nên vẫn có giá trị.

Mà điều Tần Nhuyễn coi trọng nhất thực ra vẫn là việc bảo quản của món đồ này.

Dù sao bộ đồ này tổng cộng có bốn món, mà cái nhỏ nhất lại không lớn hơn ngón cái là bao.

Vì vậy có thể bảo quản tốt như vậy, cho thấy đối phương là một người rất kỹ tính trong việc bảo quản đồ cổ.

Và ông ấy trước đó lại nói, trong nhà ông ấy còn có nhiều hơn nữa!

Vậy thì cũng có thể nhìn ra, những món đồ trong nhà đối phương e rằng đều được bảo quản rất tốt!

Và đối phương chỉ mang ra món đồ không mấy quý giá này, vậy thì cũng có thể nói rõ, điều đối phương thực sự muốn là họ đến nhà ông ấy, xem những món đồ có giá trị thực sự khác.

Tống Lão Nhị cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng nhìn ra ý đồ của đối phương.

Hơn nữa rõ ràng, đối phương có chút hiểu biết về họ, nên mới vừa gặp đã bày tỏ ý định muốn bán nhiều hàng hơn.

Thấy hai người đều không nói gì, ông lão kia lại cười nói: "Thế nào hai vị?

Có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không?" "Bây giờ cả nước đang trấn áp nghiêm ngặt đấy!" "Chủ hàng như tôi có hàng tốt mà lại nhiều như vậy không dễ tìm đâu!" "Cân nhắc một chút xem?" Tần Nhuyễn nghe vậy lại cười nói: "Vì ngài cũng biết, vậy thì tại sao ngài còn muốn bán ra?" "Nghe ý ngài nói, đồ tốt trong nhà ngài e rằng dùng làm gia bảo cũng không quá đáng chứ!" "Bây giờ cũng không phải thời loạn lạc, tại sao lại vội vàng bán ra như vậy?" Tống Lão Nhị nghe vậy cũng cười nhìn ông ấy.

Ông lão kia nghe vậy cười nói: "Các cậu tưởng tôi muốn sao, không phải là vì thằng con bất tài của tôi sao!" "Đều đã phá sạch rồi,

bây giờ cần tiền gấp!" "Nếu không các cậu nghĩ tôi muốn bán sao?" Tống Đường nghe vậy lại cười.

Điều này khẳng định không phải là lời thật, nhưng nói cho cùng thì chuyện này có liên quan gì đến họ chứ?

Có hàng tốt tự tìm đến, vậy là đủ rồi.

Chỉ cần món đồ này có thể bán được tiền, còn về việc người ta vì sao bán, thì có liên quan gì đến mình chứ?

"Ông lão họ gì vậy?" Tống Đường cười hỏi.

"Họ Hàn, các cậu cứ gọi tôi là ông Hàn là được!" Tống Đường cười nói: "Ông Hàn, nói thật thì chúng tôi có hứng thú với món đồ này của ông!" "Còn về giá cả, e rằng phải xem đồ trong nhà ông rồi mới có thể đưa ra!" "Nhưng ông yên tâm, chỉ cần đồ tốt, giá cả không phải là vấn đề!" "Ông xem chúng ta bao giờ thì đi xem hàng?" Tần Nhuyễn gật đầu cũng có ý đó.

Nói nhiều cũng vô ích, không bằng tự mình đến xem thì thiết thực nhất.

Ông lão cười nói: "Tôi lúc nào cũng có thể cả, hay là bây giờ chúng ta đi luôn?" Nhà cụ Hàn ở đâu thì Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn thực ra cũng không biết.

Hơn nữa, trên đường cụ ấy giải thích mấy lần, nhưng họ căn bản là nghe không hiểu rốt cuộc là ở chỗ nào.

Nhưng đại khái họ vẫn có thể nghe ra, chỗ này hình như không dễ tìm lắm.

Với lại, vào thời đại của họ, muốn đi từ khu Thăng Long lên phía đông bắc thì không phải chuyện đùa đâu.

Riêng việc đi tàu hỏa thôi cũng phải ra thành phố lớn gần đó mới

được.

Những thành phố nhỏ hơn thì còn chẳng có tàu hỏa.

Có thể hình dung chuyến đi này phiền phức đến mức nào.

Nhưng mà thời đó, lo được cái bụng đã là may lắm rồi, ai còn bận tâm xa hay gần chứ.

Có việc làm ăn thì coi như đi du lịch, cũng còn hơn là ở nhà nhìn nhau chằm chằm, đúng không?

Thôi không nói nhiều nữa, ba ngày sau.

Ba người đã đến một vùng nông thôn hẻo lánh ở phía đông bắc.

Vị trí nơi này có thể nói là hẻo lánh không gì tả nổi.

Lúc đầu họ còn đi qua vài ngôi làng.

Nhưng sau đó thì chẳng còn làng nào nữa, thỉnh thoảng chỉ thấy vài cái *cương tiếu* (trại gỗ) dựng trên núi rừng.

Những *cương tiếu* này chắc là nơi ở của những người trông coi gỗ khi xây dựng lâm trường mấy năm về trước.

Chỉ là những căn nhà này rõ ràng đã nhiều năm không có người ở.

Họ cũng không đi vào, cứ thế theo cụ Hàn dẫn đường, không ngừng tiến sâu vào trong rừng núi.

Tống Lão Nhị càng đi càng thấy lạ, bèn hỏi: "Này cụ ơi, nhà cụ ở chỗ này, con cái cụ có yên tâm không đấy?

Chỗ này, đừng nói là cháu, ngay cả người trẻ khỏe như cháu đi còn thấy mệt nữa là!" Cụ Hàn nghe vậy cười nói: "Này cậu thanh niên, cậu có để gia bảo của mình ở trong nhà không?" "Chứ sao nữa?" Tống Lão Nhị thấy khó hiểu, gia bảo không để nhà mình thì lẽ nào lại để nhà người khác à!

Tần Nhuyễn lại ngắt lời cậu: “Cái đó còn phải xem gia bảo nhiều đến mức nào!

Nếu chỉ có một món, cậu để đâu cũng được!

Nhưng nếu là một hòm?

Hoặc vài hòm?

Thậm chí là cả một căn phòng thì sao?” Tống Lão Nhị nghe vậy liền im lặng.

Quả thật, nếu số gia bảo này rất nhiều.

Vậy thì e rằng không ai sẽ cất giữ chúng trong nhà mình.

Dù sao thì làm vậy rất không an toàn!

Trong cái thời buổi loạn lạc đó, một khi có mã phỉ (cướp cạn), chẳng phải là sẽ bị cướp sạch sao.

Thế nên rất nhiều địa chủ giàu có thời ấy đều chọn cất giữ tài sản và vật phẩm quý giá của mình ở một nơi mà họ cho là an toàn.

Ví dụ như, trong mộ tổ tiên?

Hoặc là trong hang khoai gần đó.

Dù là thời thái bình hay loạn lạc, đây đều là cách mà nhiều người sẽ lựa chọn.

Đương nhiên, nếu ở thời hiện đại thì chắc chắn không còn nữa, trực tiếp đổi thành tiền mặt gửi ngân hàng chẳng phải tốt hơn sao.

Nhưng phải biết rằng, thời đại câu chuyện này xảy ra không phải là hiện đại.

Cụ Hàn vừa đi vừa nói: “Tống Lão Đệ cậu không biết, tôi không trách cậu!

Nhưng lần này đã chọn hợp tác với các cậu, nên một số chuyện tự

nhiên nói cho các cậu cũng chẳng sao!

Thực ra nơi chúng ta sắp đến là một ngôi làng hoang!

Chỗ đó đã hoang phế nhiều năm rồi!

Mấy năm trước tổ tiên nhà tôi mua lại, những người sống trong làng đều là công nhân làm thuê dài hạn hay ngắn hạn cho nhà chúng tôi!

Sau này giải phóng xong, những người này đều đi hết, nên ngôi làng cũng bị bỏ hoang.

Vì nằm ở nơi hẻo lánh nên sau đó cũng chẳng có ai đến!

Còn bảo bối của tôi thì giấu ở dưới đất của căn nhà cũ trong ngôi làng hoang này!

Tôi đảm bảo từng món đều được bảo quản tốt, chỉ cần các cậu trả giá được, tôi sẽ giao hết cho các cậu!" Tống Lão Nhị nghe vậy mới chợt hiểu ra, lão Hàn này quả nhiên là cẩn thận.

Vào thời đại này, giấu những thứ quan trọng nhất của mình trong một ngôi làng hoang.

Ngay cả khi có mã phỉ xông vào, e rằng cũng không tìm thấy.

Huống chi, mã phỉ cũng đâu có ngu, không có lý do gì lại đi cướp một ngôi làng không có người ở chứ.

Chương 330

Trừ khi lũ mã phỉ này đầu óc có vấn đề.

Tần Nhuyễn hiển nhiên không để tâm đến những chuyện đó, cô tò mò hơn là rốt cuộc trong tay cụ Hàn còn có bảo bối gì nữa.

"Cụ ơi, chúng cháu đã đi một đoạn đường dài với cụ đến đây rồi!

Cụ đừng úp mở nữa, có thể nói trước cho chúng cháu biết trong tay cụ rốt cuộc có những thứ gì không?" Cụ Hàn nghe vậy cười nói: "Cái này nói với các cháu sao đây… Nói thế này đi, những thứ của các triều đại lịch sử, tôi có!

Những thứ không thuộc triều đại lịch sử nào, tôi cũng có!

Tại sao tôi lại lặn lội từ đông bắc xa xôi đến chỗ các cậu để tìm các cậu!

Chính là vì danh tiếng của Tần gia phô tử các cậu!

À mà, cậu đã học được bao nhiêu bản lĩnh của bố cậu rồi?" Tần Nhuyễn cười khổ nói: "Chắc là còn coi được!" Cụ Hàn nghe vậy chỉ cười chứ không nói gì thêm!

Ba người đều có những suy nghĩ riêng, và trên quãng đường còn lại cũng không ai nói gì nữa.

Dù sao đường cũng rất xa, cơ thể cụ Hàn vẫn có chút mệt mỏi.

Ba người cứ thế đi từ ban ngày cho đến tối.

Cuối cùng khi trời tối hẳn, họ mới nhìn thấy ngôi làng hoang mà cụ Hàn đã nói.

Quả thực rất hoang tàn, nhìn từ bên ngoài vào, cả ngôi làng không có một chút ánh lửa nào.

Cộng thêm lúc này lại là buổi tối, cả ngôi làng trông càng thêm âm u rợn người.

Tần Nhuyễn nhìn ngôi làng trước mặt, rồi lại nhìn Tống Lão Nhị bên cạnh, rõ ràng có chút không yên tâm.

Tống Lão Nhị vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cô đừng lo lắng.

Dù sao ở đây cũng chỉ có ba người họ, cụ Hàn đã lớn tuổi rồi, còn có thể làm gì họ được nữa chứ?

Với lại nói đi thì phải nói lại, họ đã nghèo đến mức này.

Mà cụ Hàn lại có gia sản như vậy, lẽ nào lại bày mưu hãm hại để cướp của họ sao?

Trừ khi cụ già này đầu óc có vấn đề.

Cụ Hàn đương nhiên không biết họ đang nghĩ gì, thấy họ không nói gì bèn gọi: "Đi thôi, trong nhà có đồ ăn đấy!

Tối nay ăn uống cho tử tế, ngày mai chúng ta có thể rời đi rồi!

Đương nhiên, còn chuyện hàng hóa vận chuyển về thế nào, tôi sẽ không quản đâu!" Tống Lão Nhị cười nói: "Chuyện đó tự nhiên không dám làm phiền cụ!

Dẫn đường đi ạ!" Cụ Hàn cũng không nói nhiều nữa, quay người đi vào trong làng.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn liền đi theo sát phía sau.

Đi trong ngôi làng không một ánh đèn nào, hai người trong lòng ít nhiều vẫn có chút căng thẳng.

Nhưng may mà nhà cụ Hàn không xa lắm.

Họ đi chưa đến năm phút, đã thấy phía trước con đường tối đen, hiện ra một căn kiến trúc cổ kiểu dáng đen thui.

Căn kiến trúc này có vẻ lạc lõng với những kiến trúc xung quanh.

Nhưng lại có thể nhận ra rõ ràng, đây là kiểu nhà sân lớn của địa chủ phú ông thời xưa.

Tường bao xây rất cao.

Cụ Hàn tiến lên trực tiếp đẩy cửa ra.

Cả cánh cửa vậy mà không hề khóa.

Cũng phải thôi, đã muốn bày trò không thành kế, thì phải diễn cho giống chứ.

Chỗ như thế này mà còn khóa to đùng nữa thì mới là lạ.

Cụ Hàn đẩy cửa rồi đi thẳng vào trong.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn thấy vậy chỉ đành đi theo.

Họ tưởng cụ già này về đến nhà mình rồi thì kiểu gì cũng phải đốt đèn chứ.

Ai ngờ, lão ta lại cứ thế đi thẳng vào tận sâu bên trong khu trạch viện.

Đi qua hai dãy sân, vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ đốt lửa.

Kiểu trạch viện này thường có một khu vườn nhỏ ở phía sau cùng, bên trong xây một căn nhà nhỏ.

Thường dùng để đặt thần vị.

Nếu trong nhà có người già qua đời, cũng sẽ dùng làm nơi tạm thời quàn xác.

Thế nên thường không có ai đến đây, thật sự rất xui xẻo.

Cụ Hàn cười với Tống Lão Nhị, ý như muốn nói, đồ vật ở đây chắc cậu không thấy lạ đâu nhỉ!

Tống Lão Nhị cũng không nói gì, nhìn cụ Hàn đẩy cửa.

Sau đó mới đốt một cây nến trà!

Và khi ánh lửa nến thắp sáng cả căn phòng, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn mới nhìn rõ.

Hóa ra cửa và cửa sổ của căn phòng này, vậy mà đều bị đóng ván gỗ.

Tức là, khi họ đóng cửa lại, dù từ bên ngoài, cũng căn bản không thể nhìn thấy ánh lửa bên trong.

Cứ như vậy, dù có người đi ngang qua bên ngoài làng, cũng sẽ không phát hiện ra bên trong này lại đang có người làm trò gì!

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Tống Lão Nhị cuối cùng cũng lên tiếng: "Giờ sao đây ạ?" Cụ Hàn nghe vậy cười một tiếng, cũng không nói gì, mà đi thẳng đến giữa căn phòng.

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nhìn cụ, chỉ thấy cụ ngồi xổm xuống nhấc một viên gạch lát nền lên.

Viên gạch đó không nhỏ, cụ Hàn phải dùng rất nhiều sức mới nhấc được viên gạch lên.

Và khi viên gạch được nhấc ra, họ liền thấy.

Dưới viên gạch, vậy mà lại xuất hiện một cái hố tròn.

Cái hố này rất gọn gàng, cứ thế đi xuống không biết dẫn đến đâu.

Và nhìn thấy cái hố này, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn gần như đồng thời nhìn sang cụ Hàn bên cạnh.

"Cụ ơi, đây là *đạo động* (đường hầm trộm mộ) mà!

Tổ tiên cụ lẽ nào là…?" Cụ Hàn cười nói: "Có đạo động thì phải là trộm mộ à?

Không phải trộm mộ thì không được dùng đạo động sao?

Tôi hỏi các cậu, nhìn thấy cái đạo động này, hàng của tôi các cậu có nhận hay không?" Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nghe lời này, đều không khỏi sững người.

Quả thật, người ta không hề phủ nhận đây chính là đạo động.

Ý sâu xa hơn là, đồ của tôi chính là do tổ tiên tôi trộm được.

Tôi cũng biết hiện tại cả nước đang trấn áp nghiêm ngặt.

Nhưng tôi chỉ hỏi cậu, cậu có nhận hay không nhận!

Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn im lặng.

Tống Lão Nhị biết, Tần Nhuyễn không muốn nhận lắm.

Dù sao với tình hình hiện tại, nhận những thứ này, nếu bị người ta tố giác thì rất có thể sẽ gặp chuyện.

Nhưng nếu không nhận, mấy ngày nay họ đã uổng công rồi.

Không những không kiếm được tiền, thậm chí sau này nếu cụ Hàn có chuyện gì.

Ít nhiều gì họ cũng có thể bị tính là tội bao che tài vật phi pháp.

Sau khi cân nhắc, Tống Lão Nhị nghiến răng nói: "Nhận!" Tần Nhuyễn còn muốn khuyên nhủ, nhưng Tống Lão Nhị lại nói tiếp: "Nhận thì tự nhiên là nhận, nhưng tối nay và thậm chí mấy ngày tới, e rằng không có tiền trả cụ đâu!

Khi nào giao dịch, khi nào lấy hàng, phải do chúng cháu quyết định!" Tần Nhuyễn nghe lời này, liền thở phào nhẹ nhõm.

Ý của Tống Lão Nhị rất rõ ràng, chỉ cần tối nay không trả tiền, thì họ vẫn còn đường lui!

Sau này làm thế nào, họ cũng có thể suy nghĩ kỹ lại.

Thông thường, để người khác thấy được bí mật cốt lõi của mình.

Nếu việc làm ăn này không thể hoàn thành nhanh chóng, người bán chắc chắn sẽ không vui.

Kết quả không ngờ cụ già này lại đồng ý rất sảng khoái.

"Các cậu cũng đừng nghĩ nhiều, bây giờ là thời buổi nào rồi chứ!

Tôi tuy đang cần tiền gấp, nhưng cũng biết phải an toàn!

Thế nên, chúng ta đừng nói nhảm nữa, các cậu xuống dưới kiểm tra hàng đi!

Tôi cứ ở đây đợi, chuẩn bị đồ ăn cho các cậu!

Chúng ta sớm xong việc, tôi sẽ đợi tin của các cậu!" Tống Lão Nhị nghe vậy gật đầu, sau đó gọi Tần Nhuyễn lấy đồ nghề mang theo bên mình ra.

Tuy nhiên Tần Nhuyễn lại buộc đồ vật lên người mình, dường như cũng muốn đi xuống.

Chương 331

Tống Lão Nhị thấy vậy vội nói: "Tự tôi xuống là được rồi!

Em ở lại bên trên, đề phòng lão già này giở trò!" Tần Nhuyễn lại nói: "Anh nhận hết được sao?

Hơn nữa ở đây chỉ có ba người chúng ta, ông ta có thể giở trò gì chứ?" Tống Lão Nhị còn muốn khuyên, nhưng Tần Nhuyễn đã đi về phía đạo động.

Tống Lão Nhị quay đầu nhìn một cái, quả nhiên thấy cụ Hàn đang chuẩn bị thức ăn và nhóm lửa.

Lúc này mới bất đắc dĩ thở dài, cũng đi xuống.

Nói thật, cái đạo động này đào thật sự là rất khá.

Nhưng cũng có thể thấy được, đạo động này không phải được đào một lần.

Chỉ riêng dấu vết sửa chữa bên trong đã rất nhiều.

Đủ để thấy, cái đạo động này e rằng đã được sửa chữa rất nhiều lần trước sau mới thành ra hình dáng như bây giờ.

Và phát hiện này cũng khiến Tống Lão Nhị không thể phán đoán được thực lực của người đào đạo động rốt cuộc thế nào.

Dù sao một người có trình độ bình thường, chỉ cần cho anh ta thời gian, anh ta cũng có thể đào đạo động thành ra như vậy.

Chỉ là làm như thế dường như không có lý.

Dù sao đào đạo động là vì những thứ bên trong, chứ không phải để đến đây tiêu tốn thời gian.

Tống Lão Nhị vừa quan sát đạo động, vừa cảm thấy lòng bàn chân

chạm vào mặt đất.

Cái đạo động đi xuống này không sâu lắm.

Cũng chỉ hơn hai mét một chút.

Tống Lão Nhị đứng dưới, thậm chí giơ tay lên cũng chỉ cách lối ra phía trên cùng khoảng một mét.

“Phía trước có đường hầm!” “Em thấy một số đồ vật thời Thanh sơ kì kìa!” Tần Nhuyễn bỗng nhiên ở phía trước nói.

Tống Lão Nhị cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện đạo động đến tận phía dưới này, có một đường hầm thông ra phía trước.

Tuy không cao lắm, nhưng cúi người thì tuyệt đối có thể đi qua.

Tống Lão Nhị ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện bên trên không có gì thay đổi.

Lúc này mới cúi người đi theo Tần Nhuyễn vào trong đường hầm phía trước.

Quả nhiên, vừa vào đường hầm họ đã thấy hai bên đường hầm xuất hiện rất nhiều bình lọ.

Những món đồ gốm này được đặt gọn gàng hai bên, trông có vẻ được bảo quản khá tốt.

Hơn nữa, kiểu dáng và màu sắc nhìn cũng đều là đồ thời Thanh sơ kỳ.

Tuy đồ vật thời Thanh sơ kỳ lúc đó giá trị không bằng các triều đại khác.

Nhưng dù sao cũng được tính là một món đồ.

Thế nên Tống Lão Nhị vẫn rất vui.

Chỉ là cậu còn chưa kịp nói gì, bỗng nhiên Tần Nhuyễn phía trước

đã kêu lên: "Ở đây vậy mà lại có một món đồ trước thời Thanh!

Triều đại ở đây vậy mà còn sớm hơn nữa!

Còn ở đây…!" Tống Lão Nhị quay đầu sang nhìn.

Quả nhiên rất nhanh cậu đã phát hiện ra, những vật phẩm trưng bày ở đây, dường như càng đi sâu vào đường hầm.

Triều đại của những món đồ này càng xa xưa.

Mức độ bảo quản cũng rất tốt, điều này cũng có nghĩa là càng đi vào bên trong.

Giá trị của những món đồ này càng cao.

Mà trên suốt quãng đường này, riêng những món đồ họ nhìn thấy đã không dưới mười mấy món.

Hơn nữa những thứ này dường như vẫn chưa đến cuối.

Dường như phía trước vẫn còn.

"Ghê quá đi mất!" "Nhiều đồ thế này chúng ta căn bản không thể lấy hết được!" Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị nói.

Tống Lão Nhị cũng cau mày.

Cậu không ngờ gia sản của cụ Hàn này lại dày đến vậy.

Đường hầm này rõ ràng bên trong vẫn còn không gian.

Nếu bên trong cũng còn hàng, vậy thì gia sản của cụ già này e rằng cao đến mức kinh người.

Và giá trị của những món đồ này, cũng đã sớm vượt quá khả năng chi trả của họ.

Nhiều đồ đến vậy, e rằng dù có bán cả Tần gia phô tử đi, cũng không mua hết được!

"Cụ Hàn này e rằng còn giấu chúng ta nhiều chuyện nữa!

Nhưng làm ăn đến đây cũng không cần thiết phải làm tiếp, chúng ta căn bản không thể lấy hết được!

Hay là cứ lên trên đã rồi tính!" Tần Nhuyễn gật đầu, hai người lập tức quay lại đường cũ.

Họ nhanh chóng trở về chỗ đạo động mà họ đã đi xuống.

Tuy nhiên vừa nhìn thấy đạo động, lòng họ chợt thót lại.

Một dự cảm không lành trực tiếp dâng lên trong lòng.

Bởi vì họ không nhìn thấy ánh lửa chiếu vào từ cửa động, điều này cũng có nghĩa là, lối ra phía trên của họ e rằng… Quả nhiên, Tống Lão Nhị vừa ngẩng đầu.

Lập tức nhìn thấy, lối ra đáng lẽ phải ở phía trên họ.

Lúc này vậy mà đã biến thành một màu đen kịt!

Chỗ đó còn có lối ra nào nữa đâu.

Lối ra mà họ đã vào, vậy mà không biết từ lúc nào đã biến mất.

"Cái này…." Sắc mặt Tần Nhuyễn lúc này đã bắt đầu thay đổi.

Sắc mặt Tống Lão Nhị cũng vô cùng khó coi, cậu vịn vào hai bên đạo động cố gắng leo lên.

Kết quả dùng tay đẩy một cái, lập tức cảm thấy đỉnh đầu họ bị một tảng gạch lớn chặn lại.

Hơn nữa bên ngoài dường như còn đè thêm thứ gì đó, căn bản không thể đẩy ra được!

Tống Lão Nhị không kiên trì được bao lâu, liền trượt xuống theo đạo động.

Giọng nói lạnh băng: "Mẹ kiếp, chúng ta bị lão già này lừa rồi!

Ông ta đã bịt lối vào, chúng ta không ra ngoài được nữa!" "Bịt lối

vào?

Tại sao chứ?" Tần Nhuyễn nghe vậy khó hiểu hỏi.

Tống Lão Nhị nói: "Cái đó e rằng chỉ có ông ta tự biết!

Chúng ta cứ đợi ở đây đã, nếu ông ta có mục đích gì thì chắc chắn sẽ nói!

Nếu cứ mãi không ai nói gì, vậy thì e rằng mục đích chính là…." "Đơn thuần muốn giết chúng ta sao?

Nhưng điều này không có lý, trước đó chúng ta căn bản không hề quen biết ông ta!" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị lắc đầu.

Nếu vấn đề này có người trả lời được, thì họ cũng không cần phải thảo luận ở đây!

Cụ Hàn, một lão già lặn lội xa xôi từ đông bắc đến tìm họ.

Tại sao lại muốn nhốt họ ở nơi này vào lúc này?

Chuyện này thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Dù sao thì bây giờ họ tiền không có tiền, thế không có thế, lão già này bắt giữ hai người họ rốt cuộc có thể mưu đồ gì?

"Em có nghe thấy ai nói chuyện ở trên không?" Tống Lão Nhị hỏi.

Tần Nhuyễn lắc đầu.

"Đừng nói là nói chuyện, ngay cả một chút động tĩnh cũng không nghe thấy!" "Có phải là do viên gạch phía trên quá dày không?" Tống Lão Nhị lắc đầu nói: "Nếu ông ta thật sự muốn truyền đạt tin tức gì, ông ta cũng sẽ tự chú ý thôi!

Rõ ràng ông ta thật sự không có gì muốn nói với chúng ta cả!

Anh vẫn không thể hiểu nổi, ông ta làm vậy, rốt cuộc có dụng ý gì

chứ?

Không trực tiếp giết chúng ta, mà lại nhốt họ ở đây, hơn nữa điều quan trọng nhất là ông ta chắc hẳn biết trước đó chúng ta đã làm gì!

Lẽ nào ông ta không sợ chúng ta đào ngược đạo động đi ra ngoài sao?" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị nghe vậy liền chìm vào im lặng.

Bỗng nhiên cậu nghĩ ra điều gì đó, cầm đèn pin chiếu vào bên trong đường hầm phía sau.

"Thực ra còn một vấn đề nữa!" "Vấn đề gì?" Tần Nhuyễn vội hỏi.

"Ông ta vậy mà không sợ chúng ta phá hoại ở đây!

Chương 332

Đây là sào huyệt của ông ta, tất cả đồ tốt đều ở đây!

Nói lớn hơn, giá trị của những thứ ở đây căn bản không thể đong đếm được, ông ta nhốt chúng ta ở đây, lẽ nào không sợ chúng ta….” Tần Nhuyễn nghe vậy cũng cảm thấy chuyện này căn bản không thể giải thích được.

Rốt cuộc phải là thù oán lớn đến mức nào, mới vì muốn giết họ mà cam tâm đánh đổi nhiều bảo vật như vậy chứ?

Điều này rõ ràng là không hợp lý mà!

Dù sao có nhiều bảo bối ở đây đến thế, e rằng dù là thù giết cha cướp vợ, cũng có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được rồi.

“Tuy nhiên chúng ta không biết ông ta rốt cuộc muốn làm gì!

Nhưng chúng ta không thể cứ mãi đợi ở đây, hay là cứ đi vào xem sao!” Tống Lão Nhị nói.

Tần Nhuyễn nhìn vào sâu trong đường hầm, vẫn cảm thấy có chút không ổn.

“Bên trong đó rốt cuộc là nơi nào chúng ta cũng không biết!

Cứ thế đi vào không thích hợp đâu phải không?” “Thế em còn có cách nào khác sao?” Tống Lão Nhị hỏi.

Tần Nhuyễn nghe vậy chìm vào im lặng.

Quả thật, cô cũng không có cách nào khác nữa.

Chủ yếu là cụ già này căn bản không có ý muốn liên hệ với họ.

Những gì ông ta làm rõ ràng là muốn nhốt chết họ ở đây.

“Đi thôi!” Tống Lão Nhị không muốn lãng phí thời gian, bèn gọi một tiếng rồi đi trước vào trong đường hầm.

Tần Nhuyễn không còn cách nào khác đành đi theo.

Đường hầm này trước đó họ đã đi một đoạn, rất nhanh đã đến chỗ họ quay lại.

Mà đường hầm phía trước không biết vì sao, lại càng đi càng rộng ra.

Dường như phía trước vẫn còn một không gian lớn hơn nữa.

Tống Lão Nhị thấy Tần Nhuyễn đi theo, cũng không chậm trễ.

Dẫn cô tiếp tục đi về phía trước.

Lần này quả nhiên họ nhìn thấy, càng đi vào bên trong.

Cổ vật trưng bày hai bên đường hầm lại càng cổ xưa hơn.

Từ những món đồ Thanh sơ kỳ ban đầu, dần dần họ vậy mà còn nhìn thấy văn vật thời Đường.

Đó là một đống văn vật, mà trên cùng đặt một chiếc gương mạ vàng lớn bằng lòng bàn tay.

Chiếc gương đó còn khảm rất nhiều đá quý màu đỏ.

Trông có vẻ giá trị không nhỏ.

Tống Lão Nhị trong lòng bực bội, lập tức lấy món đồ đó lên, nhét vào túi áo trước ngực mình.

“Anh làm gì vậy?” Tần Nhuyễn có chút bất ngờ.

Hành vi này nói thật có chút ngang ngược rồi.

Tống Lão Nhị lại nói: “Đây là tiền lãi!

Lão già này còn muốn hại mạng, tôi đây lấy một ít chẳng qua là không quá đáng đâu phải không!” Tần Nhuyễn nghe vậy có chút cạn

lời, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Cô tuy có nguyên tắc, nhưng điều đó cũng phải xem là ai!

Với hành động của cụ Hàn này, cô cũng đành coi như không thấy.

Tống Lão Nhị cất đồ xong, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Mà lần này, họ chỉ đi chưa đầy năm, sáu phút.

Đường hầm này vậy mà đã thật sự đến cuối.

Chỉ là cảnh tượng xuất hiện trước mặt họ, lại khiến cả hai đều có chút kinh ngạc.

Họ nhìn thấy, ở cuối đường hầm này, vậy mà lại là một cánh cửa bằng đồng đúc.

Chỉ là cánh cửa này đã bị người ta mở ra một khe hở, đủ để một người nghiêng mình lách qua.

Tần Nhuyễn nhìn cánh cửa đồng, lại nhìn Tống Lão Nhị.

Nhất thời vậy mà không biết nên nói gì.

Sắc mặt Tống Lão Nhị thì đã thay đổi.

Cậu sờ sờ cánh cửa đồng, sau đó giọng nói lạnh băng: "Cái quái gì thế này, đây là một ngôi mộ mà!

Lão già này quả nhiên không nói thật, cái gì mà vì thuê công nhân dài hạn chứ!

Ngôi làng này lúc đầu xây dựng, e rằng chính là nhắm vào cổ mộ dưới lòng đất này!

Nhưng điều này không hợp lý!" Tần Nhuyễn lại vội nói: "Nếu sau cánh cửa đồng này là một cổ mộ, thì chắc chắn phải có triều đại cụ thể!

Nhưng đồ vật bên ngoài, lại có của mỗi triều đại!

Lẽ nào ông ta….” Tần Nhuyễn còn chưa nói hết, bản thân cô đã tự phản ứng lại.

Một cổ mộ dưới lòng đất, bên trong lại có đồ vật của các triều đại khác nhau!

Vậy thì chỉ có hai cách giải thích.

Thứ nhất, chủ nhân ngôi mộ này là người thích sưu tầm đồ vật của các triều đại trước!

Thứ hai, ngôi cổ mộ này sau khi bị gia đình cụ Hàn chiếm cứ, đã trở thành sào huyệt chất đống bảo vật của họ!

Mà trong hai khả năng này, hiển nhiên cái thứ nhất không thực tế lắm!

Dù sao chủ nhân ngôi mộ trừ phi là người thời Thanh hậu kỳ, ông ta mới có thể sưu tầm được đồ vật thời Thanh sơ kỳ.

Nhưng nếu là như vậy, thì ngôi cổ mộ này lẽ ra không nên trông cũ nát đến thế.

Ít nhất là niên đại và tình hình thực tế không khớp.

Thế nên chỉ có khả năng thứ hai là lớn nhất!

Đó chính là, cổ mộ này đã trở thành kho báu của gia đình cụ Hàn!

“Em vẫn không thể hiểu nổi, ông ta lừa chúng ta đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?” Tần Nhuyễn hỏi.

Tống Lão Nhị nhún vai nói: “Ông ta tự mình không nói, cũng không trực tiếp giết chúng ta!

Anh nghĩ, ông ta muốn chúng ta đi vào xem sao!

Hoặc nói cách khác, việc ông ta muốn chúng ta làm, có thể nằm ngay trong cổ mộ này!” “Anh muốn đi vào sao?” Tần Nhuyễn hỏi.

Tống Lão Nhị bất đắc dĩ nói: “Còn lựa chọn nào khác sao?

Nhưng em thấy thế này mạo hiểm quá, anh quên chuyện Đản Nhi rồi sao….” Tần Nhuyễn vẫn có chút kháng cự.

Chuyện Đản Nhi ở Đường Đại Phi Thiên Mộ, đến nay họ vẫn còn nhớ như in.

Lúc này đối mặt với tình huống này, nói thật cô thật sự không muốn đi xuống!

Tống Lão Nhị bất đắc dĩ nói: “Nếu có lựa chọn khác, anh cũng không muốn đi!

Nhưng bây giờ chúng ta không có!

Ở đây không có bất kỳ thức ăn và nước uống nào, chúng ta đi cả một quãng đường vốn đã rất mệt rồi!

Nếu tối nay chúng ta không tìm được đường ra, sau này sẽ thật sự không còn cơ hội nữa!” Tần Nhuyễn không nói tiếp, nhưng cô cũng rất rõ ràng, Tống Lão Nhị nói là sự thật.

Họ lúc này vừa mệt vừa đói, nếu tối nay không tìm được đường ra, sáng mai họ sẽ càng không có cơ hội nữa.

“Đi thôi!” Cuối cùng, Tần Nhuyễn vẫn thỏa hiệp.

Tống Lão Nhị nói đúng, trong tình thế này, dù họ có muốn hay không.

Họ đều phải bước đi bước này.

Bởi vì họ không có lựa chọn nào khác.

Tống Lão Nhị từ trong ba lô lấy ra dao găm, nắm chặt trong tay.

Sau đó ra hiệu cho Tần Nhuyễn, bảo cô đi sát theo.

Rồi cậu là người đầu tiên chui vào sau cánh cửa mộ.

Và khi bước vào cửa mộ, Tống Lão Nhị lập tức nhìn thấy, đèn pin trong tay cậu vậy mà phản chiếu ra từng luồng sáng chói mắt.

Ánh sáng vàng chóe đó, hình như chiếu vào thứ gì đó màu vàng kim.

Cậu vội di chuyển đường sáng đi, sau đó mới nhìn thấy.

Trước mặt họ, vậy mà xuất hiện hai đống vàng chất cao như hai ngọn núi nhỏ.

Trên những đống vàng đó, vậy mà toàn là từng món đồ vật màu vàng kim.

Trông khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Chương 333

Câu chuyện kể đến đây, Bàn Tử nghe đến mức mắt liền trợn tròn.

“Này tôi nói, mấy đống vàng đó sau này thế nào?

Tổ tiên cậu có lấy ra được không?” “Trong nhóm hậu viện hợp pháp của chúng ta có đến 302.059.007 người đang nghe đấy!

Thậm chí trong phòng livestream trên Douyin cũng có 1.694.571.558 người đang xem!

Cậu tốt nhất thành thật khai ra số vàng này cuối cùng đã đi đâu!” Tống Đường nghe vậy cạn lời nói: “Tổ tiên tôi mà lấy ra được, tôi còn đến mức khổ sở đi làm trong giới giải trí sao?

Hơn nữa nếu thật sự lấy ra được, tôi dám nói trên livestream sao?

Cộng đồng mạng lẽ nào không đi điều tra sao?

Cậu rốt cuộc là muốn nghe chuyện hay nghe vàng?” Bàn Tử nghe vậy mới hậm hực nói: “Được thôi!

Vậy cậu cứ kể tiếp đi, dù sao Bàn gia tôi có hàng vạn anh em, tôi nhất định sẽ sai họ đi tìm kiếm thử xem sao!” “Trời đất ơi!” Lần này đến Tần Nhuyễn cũng không kìm được thốt lên kinh ngạc.

Nói thật, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bảo vật đến vậy.

Trước đây tuy trong tiệm cũng không thiếu hàng, nhưng những món đồ đó so với tài phú thì vẫn còn kém một quá trình buôn bán.

Nhưng những gì đang xuất hiện trước mắt họ lúc này, lại là những thứ có thể trực tiếp dùng làm tiền tệ.

Dù sao những món đồ này đều được đúc bằng vàng.

Tuy những món này sẽ không ai đem bán như vàng miếng.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cảm nhận trực quan mà nó mang lại cho người ta.

Mà những thứ như vậy, cũng chỉ có hai người họ, nếu đổi là người khác e rằng đã sớm đầu óc trống rỗng rồi.

"Giờ em càng nghĩ không thông!" Tần Nhuyễn nói.

Nếu trước đó những món đồ bên ngoài khiến họ không thể hiểu được động cơ của cụ Hàn.

Thì sau khi nhìn thấy những thứ này, họ gần như sụp đổ.

Một người giàu có đến vậy, rốt cuộc vì sao lại muốn nhắm vào họ chứ?

"Trước đó chúng ta thật sự có quen biết người này sao?" Tống Lão Nhị cũng có chút nghi ngờ.

Kẻ này rốt cuộc là ai, rốt cuộc ông ta lại muốn làm gì?

Hai người để không bị những tài vật này mê hoặc tâm trí, bèn chỉ có thể nhanh chóng đi qua hai ngọn núi vàng kim nhỏ đó.

Tống Lão Nhị tuy yêu tiền, nhưng cậu cũng rất rõ ràng.

Bây giờ mình căn bản không thể dừng lại.

Bởi vì những món đồ đó căn bản không có điểm dừng.

Một khi mình động thủ, e rằng sẽ mất đi lý trí.

Mà đến lúc đó cậu e rằng sẽ ôm lấy những tài phú này, vĩnh viễn chết ở đây.

Thậm chí lúc này cậu cảm thấy nếu mình không vào thì tốt rồi.

Mình "thuận tay" một món đồ đồng thời Đường kia, đã là kiếm lớn rồi.

Hơn nữa lúc đó ít nhất không phải đối mặt với hoàn cảnh tuyệt

vọng như bây giờ.

Tần Nhuyễn nắm chặt tay Tống Lão Nhị, có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cậu.

May mà cuối cùng hai người đều giữ được bình tĩnh.

Họ nhanh chóng đi qua chỗ này, sau đó liền thấy phía trước xuất hiện một không gian ngầm rất dài.

Nơi này, nhìn cấu tạo có vẻ giống như một công sự phòng thủ dưới lòng đất.

Nó có sự khác biệt rất lớn so với cổ mộ thông thường!

Một cổ mộ bình thường, ít nhất cũng sẽ xây các buồng, đường hành lang các thứ.

Nhưng nơi trước mắt này, căn bản không có!

Họ thậm chí có thể nhìn thấy tận cùng cả đường hầm.

Hai bên không có bất kỳ buồng nào, không có bất kỳ ngã rẽ nào.

Ngoại trừ vô số tài bảo chất đống xung quanh.

Trong toàn bộ không gian, chỉ còn lại từng chiếc quan tài đá màu đen.

Những chiếc quan tài đó được phân bố rất có ý tứ.

Chúng đều được phân bố ở vị trí giữa toàn bộ không gian.

Và là một bên trái một bên phải, trình bày theo kiểu đối xứng.

Tức là một hàng, nhất định có hai chiếc quan tài.

Mà kiểu sắp xếp này nhìn qua, vậy mà đủ chín hàng.

Đương nhiên, họ nhìn thấy hàng cuối cùng chỉ có một chiếc!

Điều này cũng có nghĩa là, ở đây vậy mà tổng cộng đặt mười bảy

chiếc quan tài!

“Những quan tài này lẽ nào cũng vậy sao?” Tần Nhuyễn hỏi.

Hiển nhiên cô cho rằng trong những quan tài này, e rằng cũng chất đầy trân bảo.

Dù sao ở đây nhiều nhất chính là tài bảo.

Mà việc đặt nhiều quan tài đến vậy ở đây, rõ ràng là không mấy hài hòa.

Trừ khi những quan tài này, bản thân chúng được dùng để cất giữ bảo vật!

Tống Lão Nhị không nói gì, nhưng đi về phía hàng quan tài đầu tiên.

Hiển nhiên trong mắt cậu, đoán mò ở đây, không bằng trực tiếp mở một chiếc ra xem.

Bên trong rốt cuộc có gì, nhìn một cái chẳng phải là biết hết sao?

Tần Nhuyễn đi theo sau cậu.

Hai người rất nhanh đã đến trước hàng quan tài đầu tiên.

Tống Lão Nhị nhìn Tần Nhuyễn một cái, ra hiệu cô đứng sang bên cạnh, tránh để lúc mở quan tài sẽ liên lụy đến cô.

Tần Nhuyễn lúc này tự nhiên không khoe khoang bản lĩnh, bèn lùi lại vài bước.

Sau đó, Tống Lão Nhị lấy đồ nghề ra, chuẩn bị mở chiếc quan tài đầu tiên.

Tuy nhiên, đúng lúc cậu cắm ba cái móc vào khe hở của nắp quan tài, chuẩn bị cạy nắp quan tài ra.

Bỗng nhiên cậu lại nhìn thấy, nắp quan tài đó vậy mà trực tiếp bị

đẩy ra.

Rõ ràng nắp quan tài này, vậy mà căn bản không hề được niêm phong.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng có chút bất ngờ.

Cậu không nói thừa, trực tiếp cất đồ nghề đi, sau đó động thủ đẩy nắp quan tài ra.

Và khi nắp quan tài được đẩy ra, lập tức họ liền nhìn thấy.

Trong chiếc quan tài này, vậy mà lại trống rỗng!

Đúng vậy, chính là trống rỗng!

Cả chiếc quan tài vậy mà không có gì cả!

Đừng nói là thi thể, ngay cả liệm phục và đồ bồi táng cũng không có.

Cả chiếc quan tài cứ như vừa mới được chế tạo xong, căn bản chưa từng có người sử dụng!

Tống Lão Nhị thấy vậy có chút khó hiểu, cậu vội chạy đến trước một chiếc quan tài khác đặt song song với chiếc quan tài này.

Sau đó động thủ đẩy nắp chiếc quan tài này ra.

Quả nhiên, lần này khi cậu đẩy nắp quan tài ra.

Trong chiếc quan tài này, vậy mà cũng không có bất kỳ thứ gì.

Đồng dạng là trống rỗng!

"Rốt cuộc là tình huống gì đây?" Tần Nhuyễn nhìn có chút khó hiểu.

Đặt nhiều quan tài ở đây đến vậy, vậy mà đều trống rỗng.

Người xây dựng nơi này, rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại muốn xây dựng một nơi như vậy?

Hơn nữa từ những bảo vật này có thể thấy, người xây dựng nơi này chắc chắn không thiếu tiền.

Thế thì ông ta tại sao lại làm như vậy chứ?

Lẽ nào thật sự chỉ vì ông ta thích?

Chương 334

Đây chẳng phải là đồ bệnh hoạn sao!

“Không được, chỗ này quá kỳ lạ rồi, em phải tiếp tục đi xem sao!” Nói rồi, Tống Lão Nhị tiếp tục đi về phía trước, đến trước hàng quan tài thứ hai.

Hàng quan tài này cũng có hai chiếc đặt song song.

Tống Lão Nhị thậm chí còn không lấy đồ nghề ra, trực tiếp động thủ đẩy nắp quan tài ra.

Quả nhiên những quan tài ở đây dường như đều không được niêm phong.

Khi Tống Lão Nhị đẩy quan tài ra.

Lần này bên trong quan tài vậy mà xuất hiện một cỗ thi thể.

Tống Lão Nhị vốn tưởng ở đây cũng trống rỗng, đột nhiên nhìn thấy thi thể thật sự giật mình một cái.

Tần Nhuyễn cũng sợ hãi vội lùi lại hai bước.

Sau đó hai người mới bắt đầu cẩn thận quan sát tình trạng thi thể bên trong quan tài.

Họ nhìn thấy, thi thể trong chiếc quan tài này, đã thành thây khô.

Nội tạng và mỡ dưới da đã hoàn toàn phân hủy.

Chỉ còn một lớp da bọc trên thây khô.

Nhưng có thể thấy, cỗ thây khô này là nam giới!

Hơn nữa tóc rất đen, trông có vẻ lúc chết chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi.

Đang độ tráng niên!

Ngoại trừ điều đó, thì không có bất kỳ thứ gì khác.

Quần áo trên thi thể rất rách nát, hơn nữa chất liệu cũng rất bình thường.

Trông không phải là con nhà giàu có gì.

Tần Nhuyễn nhìn một cái liền vội nói: "Mở cái khác ra xem sao!" Tống Lão Nhị nghe vậy lại lắc đầu nói: "Em nhìn đây này!" Tần Nhuyễn sững sờ, vội nhìn về phía Tống Lão Nhị đang chỉ.

Quả nhiên cô rất nhanh đã nhìn thấy, trên một lòng bàn tay của cỗ thi thể này, đốt xương ngón trỏ và ngón giữa vậy mà dài bất thường!

Kiểu dài này rõ ràng hoàn toàn khác với xương người bình thường!

"Xương ngón tay của anh ta sao lại như vậy?" Tần Nhuyễn có chút khó hiểu.

Tống Lão Nhị lại chìa bàn tay mình ra.

Chỉ thấy trên tay cậu, ngón trỏ và ngón giữa cũng dài tương tự!

Cậu nói: "Đây là Phát Khâu Chỉ!

Người này, lúc sống tám phần đã luyện qua bản lĩnh Phát Khâu!" "Phát Khâu Chỉ?

Ý anh là, người này lúc sống cũng là một trộm mộ sao?" Tần Nhuyễn có chút kinh ngạc.

Tống Lão Nhị lại lắc đầu nói: "Không nhất định là trộm mộ, chỉ là luyện qua, cũng có thể chưa từng xuống đất bao giờ!

Đi, đi xem tình huống trong chiếc quan tài còn lại là gì!" Nói rồi Tống Lão Nhị liền đến trước chiếc quan tài khác đặt song song.

Động thủ trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Rất nhanh, hai người họ liền nhìn thấy.

Trong chiếc quan tài này, quả nhiên cũng có thi thể!

Nhưng tuổi của cỗ thi thể này e rằng còn có thể làm ông nội của cỗ thi thể bên cạnh kia.

Toàn bộ thi thể tóc đã bạc trắng.

Hơn nữa trên xương có rất nhiều chỗ mọc thêm, rõ ràng đây là dấu vết để lại sau khi xương tự lành sau rất nhiều vết thương!

Mà ngoài ra, các đồ bồi táng và quần áo khác cũng rất bình thường.

Nhưng Tống Lão Nhị vẫn tinh mắt nhìn thấy.

Ngón tay của người này, vậy mà cũng dài bất thường.

Rõ ràng kẻ này lúc sống cũng là người luyện qua Phát Khâu Chỉ!

"Chuyện này, có thể giải thích như thế này không?" Tần Nhuyễn trầm mặc một lát rồi nói: "Nơi này, chính là do những tên trộm mộ này xây dựng!

Bọn họ lúc sống là một tổ chức trộm mộ, đem tài phú trộm được đều cất giữ ở đây!

Hơn nữa sau khi chết, họ cũng chọn chôn cất ở đây!

Họ đều là tổ tiên của cụ Hàn, mà cụ Hàn không theo nghề này, nên hai chiếc quan tài cuối cùng đó trống rỗng!

Mà trong quan tài có người trẻ, cũng có người già, là vì lúc họ trộm mộ xảy ra ngoài ý muốn, nên mới thành ra như vậy?" Tống Lão Nhị nghe vậy không nói gì.

Nhưng cách giải thích này của Tần Nhuyễn quả thật có lý.

Giải thích như vậy thì hợp lý.

Nhưng đồng thời, đây cũng là một vấn đề không có đáp án chính xác.

Dù sao chỉ cần phù hợp logic, đều có thể trở thành đáp án.

Nhưng cậu chính là không biết tình huống thật sự rốt cuộc là như thế nào!

Tống Lão Nhị nói: "Bây giờ đoán mò những thứ này không có ích gì!

Anh thấy không bằng chúng ta tiếp tục mở quan tài, dù sao bây giờ cũng không có việc gì khác để làm!" Tần Nhuyễn gật đầu.

Những quan tài này dường như đều không có gì nguy hiểm.

Cô cũng không ngăn cản nữa.

Tống Lão Nhị liền chạy đến vị trí hàng quan tài thứ ba.

Những quan tài này quả thật đều không được niêm phong.

Thế nên cậu cũng không nói thừa, trực tiếp động thủ đẩy quan tài ra.

Và khi quan tài được đẩy ra, lần này bên trong xuất hiện vậy mà là một hài cốt của một người trung niên.

Tình trạng bảo quản của người trung niên này hiển nhiên kém hơn trước một chút.

Nhưng có thể từ màu sắc và chất lượng tóc của anh ta mà phán đoán được.

Mà ngoài những thứ này, tương tự trong chiếc quan tài này, cũng là không có bất kỳ thứ gì khác.

Tần Nhuyễn thấy vậy trực tiếp đẩy chiếc quan tài khác đặt song song ra.

Bên trong liền theo đó xuất hiện một cỗ hài cốt cũng là người già!

Tình trạng hài cốt này ngoại trừ việc trông lão hóa và cũ nát hơn so với cỗ hài cốt trước đó, những thứ khác gần như y hệt.

Hơn nữa ngón tay của những thi thể này cũng đều dài bất thường.

Rõ ràng những người này lúc sống đều luyện qua Phát Khâu Chỉ!

Mà điểm này dường như khớp với suy đoán của Tần Nhuyễn!

"Còn muốn tiếp tục không?" Tần Nhuyễn bỗng nhiên hỏi.

Hiển nhiên cô đã cho rằng, tiếp tục mở xuống dưới.

Tình huống họ nhìn thấy, e rằng đều giống như những cái này.

Trong những quan tài ở đây, dường như đều chứa những người lúc sống đã luyện qua Phát Khâu Chỉ!

Mà những người này rất có thể thật sự là một nhóm trộm mộ!

Và nơi này là nơi họ tích trữ tài sản khi còn sống, là nơi chôn xương cốt sau khi chết.

Tống Lão Nhị nhìn xung quanh, ngoại trừ mấy chiếc quan tài mà họ đã mở ra.

Không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Hiển nhiên ở đây không có gì nguy hiểm.

Nhưng đồng thời, cụ Hàn rốt cuộc có ý đồ gì xấu xa, đến nay họ vẫn không nghĩ ra được!

Ông ta tại sao lại làm như vậy chứ?

"Còn mở hay không?" Tần Nhuyễn lại hỏi.

Đây là một vấn đề họ không thể tránh khỏi.

Trước mặt họ vẫn còn một đống quan tài.

Và một âm mưu căn bản không biết mục đích.

Mà muốn làm rõ mọi chuyện ở đây, e rằng phải mở những quan tài này.

Nhưng những quan tài này lại càng mở ra họ càng mờ mịt, hoàn toàn không biết rốt cuộc ở đây là tình huống gì.

"Mở!" Tống Lão Nhị nghiến răng nói.

Chương 335

Mở một cái cũng là mở, mở một loạt cũng là mở.

Đã mở đến mức này rồi, không có lý gì lại dừng lại.

Hơn nữa cậu còn là lần đầu tiên gặp phải loại quan tài gần như được "tặng không" như thế này, không mở thì phí!

Biết đâu thứ họ muốn tìm, lại nằm trong một chiếc quan tài nào đó thì sao?

Quyết định xong, Tống Lão Nhị cũng không chậm trễ.

Gọi một tiếng, rồi cậu và Tần Nhuyễn mỗi người một bên.

Hai người trực tiếp từ hai phía, mỗi người phụ trách một chiếc, bắt đầu đi về phía trước từ hàng thứ tư.

Vì những chiếc quan tài đó căn bản không được niêm phong.

Nên hai người cứ thế đẩy thẳng qua.

"Rầm rầm rầm" tiếng nắp quan tài rơi xuống đất vang lên liên tục.

Đủ vang lên bảy tám lần mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Hai người đứng trước chiếc quan tài cuối cùng, đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì họ phát hiện, chiếc quan tài cuối cùng này, vậy mà lại không đẩy ra được!

Hơn nữa chiếc quan tài này, rõ ràng chất liệu khác với những chiếc quan tài khác.

Ở đây tổng cộng có mười bảy chiếc quan tài.

Chiếc quan tài cuối cùng là một chiếc độc lập.

Mười sáu chiếc phía trước thì là hai chiếc một hàng, tổng cộng có tám hàng.

Mà mười sáu chiếc quan tài đó đều được chạm khắc bằng một loại đá màu đen.

Nhưng duy nhất chiếc quan tài đặt ở cuối cùng này, lại bằng đồng!

Chất liệu đó có sự khác biệt rất rõ ràng!

Hơn nữa Tần Nhuyễn còn phát hiện, hoa văn chạm khắc trên chiếc quan tài cuối cùng này cũng vô cùng tà dị.

"Em nhìn xem cái điêu khắc này, khắc họa cái gì vậy?" Tần Nhuyễn chỉ vào nắp quan tài.

Tống Lão Nhị nhìn thấy, những thứ khắc họa trên nắp quan tài rất lộn xộn.

Nhìn gần càng không thể nhận ra rốt cuộc là gì.

Thế là cậu thà lùi lại vài bước để nhìn.

Dù sao những thứ này, hoặc là những bức họa có bố cục hoành tráng, hoặc là loại rất nhỏ.

Vì nhìn gần không ra manh mối, thì cứ nhìn từ xa.

Quả nhiên, cậu lùi lại vài bước, rất nhanh đã phát hiện.

Trên chiếc quan tài đồng đó chạm khắc vậy mà là một cánh cửa.

Một cánh cửa rất đen.

Cánh cửa này không thể nhìn thấy tận cùng là gì, ngoài hình dáng trông giống một cánh cửa, thực ra nó càng giống một cái động sâu tương tự như một cánh cửa.

Một cái động sâu màu đen không thấy đáy.

Mà kiểu phù điêu như thế này, nói thật Tần Nhuyễn từ trước đến

nay chưa từng thấy qua.

“Em tuy không dám nói là nhận biết cổ vật, nhưng ít ra cũng xuất thân thế gia!

Kiểu hoa văn như thế này, rốt cuộc vì sao lại được in trên quan tài?

Điều này thật sự quá không thể tin nổi, quá không thể tin nổi!” Tống Lão Nhị thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Cái này có gì mà kỳ lạ, mọi thứ ở đây đều vô cùng bất hợp lý!

Chúng ta không thể dùng lẽ thường để suy đoán ở đây!” Nói rồi cậu lại thử đẩy đẩy, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào.

Thế là cậu gọi: “Em cứ ở đây, anh đi xem tình huống trong những quan tài đã mở ra là gì!” Họ vừa mới đi qua, những chiếc quan tài đã mở ra lại chưa kịp nhìn!

Lúc này quay lại kiểm tra, Tống Lão Nhị cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Cậu phát hiện, tình huống trong những quan tài này về cơ bản đều là tương tự nhau.

Tuổi của thi thể có trẻ cũng có già.

Nhưng tuổi trung bình tuyệt đối đều trên 40 tuổi.

Mấy người trẻ nhất, cũng tuyệt đối không dưới 30 tuổi.

Còn những người già thì không thể nói được, vì có mấy người tình huống trông đến Tống Lão Nhị cũng không thể phán đoán được tuổi của họ.

Mà Tống Lão Nhị đi đi lại lại mười mấy vòng, cẩn thận quan sát quy luật của những thi thể này.

Cậu thật sự đã tổng kết ra được vài điểm.

Thứ nhất, mười sáu chiếc quan tài này.

Không biết vì sao, trong quan tài bên phải, độ tuổi của thi thể có biên độ rất lớn.

Từ 30 tuổi đến hơn 100 tuổi e rằng đều có.

Nhưng trong quan tài bên trái, tuổi của thi thể lại đều tập trung ở khoảng 40 tuổi.

Cao nhất cũng không quá 50 tuổi.

Đây là điểm thứ nhất!

Điểm thứ hai, tất cả thi thể trong mười sáu chiếc quan tài ở đây.

Ngón trỏ và ngón giữa đều rất dài.

Trông có vẻ lúc sống đều đã luyện qua Phát Khâu Chỉ.

Đây là hai quy luật cậu phát hiện.

Mà nếu nói đến vấn đề không có quy luật, thì lại quá nhiều.

Ở đây vì sao lại có nhiều quan tài đến vậy?

Vì sao tuổi của họ lại chênh lệch không đều?

Vì sao trong mười sáu chiếc quan tài này, duy nhất hai chiếc quan tài ở hàng đầu tiên, cách chiếc quan tài đồng xa nhất, lại trống rỗng?

Vì sao duy nhất chỗ này không có thi thể?

Những điều này đều là những vấn đề mà Tống Lão Nhị hiện tại vẫn chưa nghĩ thông.

Đương nhiên, vấn đề cậu nghĩ không thông nhất ngoài cái này, còn có điều nói từ đầu, vì sao cụ Hàn lại muốn nhắm vào họ.

Mục đích rốt cuộc là gì!

Tống Lão Nhị nghĩ không thông!

Mà đúng lúc cậu đang suy nghĩ những vấn đề này.

Bỗng nhiên từ xa lại truyền đến tiếng kinh hô của Tần Nhuyễn.

"Chuyện gì thế?" Tống Lão Nhị thấy tình hình không ổn, vội chạy đến.

Tống Lão Nhị hành động rất nhanh, chạy đến gần cậu liền nhìn thấy, Tần Nhuyễn đã đứng dậy, đang vẫy tay về phía cậu.

"Em không sao, không ngờ ở đây có một cái hõm!

Vô tình giẫm hụt chân thôi!" Tống Lão Nhị nhìn theo, lúc này mới thấy.

Hóa ra ngay phía trước chiếc quan tài đồng.

Chỗ gần bức tường, vậy mà có một cái hõm rất tinh tế.

Cái hõm này chỉ rộng nửa mét, chiều dài thì có hai ba mét.

Độ sâu vừa đến chỗ cong của bắp chân Tần Nhuyễn.

Toàn bộ người đứng trong đó, chỉ có nửa thân trên vượt quá chiều cao của quan tài đồng.

Tống Lão Nhị đưa tay ra nói: "Lên đây trước đi!" Tần Nhuyễn lại vẫy vẫy tay.

"Anh đợi chút, trên bức tường này hình như có gì đó!" Nói rồi Tần Nhuyễn quay người đi cạy bức tường phía sau.

Bức tường phía sau cô có màu đen, giống như dùng dược liệu, và cùng loại với mười sáu chiếc quan tài màu đen kia.

Nhưng điều kỳ lạ là, màu đen trên bức tường này dường như chỉ là một lớp sơn.

Có thể trực tiếp cạy ra.

Tần Nhuyễn cạy vài cái, lớp sơn trên đó bắt đầu bong tróc ra từng

mảng lớn.

Đồng thời Tống Lão Nhị liền nhìn thấy, trên bức tường đó vậy mà xuất hiện một số phù điêu.

Chỉ là những phù điêu này được chạm khắc đều khá ẩn ý.

Không có màu sắc, hơn nữa những nét khắc đều là những nét vẽ rất đơn giản.

Chương 336

Nói thật, kiểu phù điêu như thế này căn bản không thể dùng từ "sản phẩm nghệ thuật" để miêu tả.

Cậu nói nó do trẻ con vẽ, e rằng cũng có người tin.

“Cổ mộ kỳ lạ, bích họa kỳ lạ, những người ở đây rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?” Tần Nhuyễn vừa nói, vừa tiếp tục bóc lớp sơn trên tường.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng nhảy xuống giúp.

Hai người cùng nhau động thủ tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa diện tích lớp sơn trên bức tường này cũng không lớn.

Hai người họ dùng chưa đến năm phút, đã bóc hết toàn bộ lớp sơn ra.

Mà nội dung bích họa trên đó, cũng dần dần hiện rõ.

Tống Lão Nhị cầm đèn pin, để Tần Nhuyễn đi xem.

Với những thứ này, cô từ trước đến nay là người thích nghiên cứu nhất!

Chỉ là lần này, cô hiển nhiên không ngờ nội dung miêu tả trên bích họa này.

Vậy mà ngay cả cô cũng có chút hiểu được.

Bích họa là dạng kể chuyện.

Bắt đầu vẽ từ trên xuống dưới.

Bức trên cùng vẽ một lão già, đúng vậy, chính là một lão già.

Bởi vì người vẽ, dưới cái đầu rất xa của người đó, đã vẽ vài

đường giống như râu.

Người này đứng trước một cánh cửa, một tay vịn cửa, dường như vừa mới bước ra từ bên trong cánh cửa.

Trông có vẻ mệt mỏi.

Còn bức thứ hai, thì vẽ một lão già dắt theo một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Lúc này lão già đã già hơn, so với bức trước, lưng cụ ấy đã còng đến mức không đứng thẳng lên được nữa.

Mà ngón tay của đứa trẻ và lão già này, vậy mà đều dài bất thường.

Hiển nhiên, điều này nên đại diện cho việc họ đều là người thuộc mạch Phát Khâu.

Lão già dắt theo người thanh niên đó, nằm vào một thứ giống như quan tài.

Nội dung hai bức bích họa này đại khái là như vậy.

Bức thứ ba tuy có liên kết với phía trên, nhưng nội dung dường như không phải cùng một nhóm người.

Bức thứ ba vẽ, hai người dìu nhau đứng trước cánh cửa đó.

Họ đều rất trẻ, không có râu.

Còn bức thứ tư, thì hai người đó lại lần lượt dẫn theo hai người trẻ tuổi, lại quay trở lại trước cánh cửa này.

Hai người họ đã già rồi, nhưng hai đứa trẻ vẫn còn rất trẻ.

Một trong hai lão già đó, dắt theo đứa trẻ mình mang về, nằm vào một chiếc quan tài.

Còn lão già kia và đứa trẻ ông ta mang về, thì lần lượt nằm vào hai

chiếc quan tài.

Nội dung hai bức bích họa này đến đây cũng kết thúc.

Nội dung bức bích họa thứ năm, bắt đầu có chút liên quan đến hoàn cảnh hiện tại của họ.

Trên nội dung bức bích họa thứ năm, xuất hiện chín chiếc quan tài.

Mà cách sắp xếp, chính là kiểu mà họ đang nhìn thấy bây giờ.

Tuy số lượng quan tài không giống nhau.

Nhưng cấu trúc tổng thể là giống nhau.

Bức bích họa thứ sáu, thì xuất hiện hai người.

Hai người này một là lão già một là thanh niên.

Họ đứng ở phía cuối đống quan tài.

Bức thứ bảy, là người thanh niên trong hai người này, tiến lên mở chiếc quan tài đồng ở phía trước nhất.

Anh ta cầm trong tay một vật tín hình thoi giống như lệnh bài.

Dường như chính là thứ đó đã giúp anh ta mở được chiếc quan tài này.

Mà trong chiếc quan tài đã mở ra, lại trống rỗng!

Hiển nhiên bên trong không có gì.

Bức bích họa thứ tám, là người thanh niên và lão già đó, đã mở chiếc quan tài đá gần chiếc quan tài đồng nhất.

Sau đó họ lấy hai cỗ thi thể bên trong ra.

Cho vào chiếc quan tài đồng đó.

Bức thứ chín, hai người họ đẩy hai chiếc quan tài trống, đến phía cuối hàng quan tài.

Bức thứ mười, họ nằm vào trong.

Bích họa đến đây thì kết thúc.

Nội dung miêu tả phía trên khiến Tống Lão Nhị nửa hiểu nửa không.

Mà Tần Nhuyễn thì trực tiếp ngồi lên vách đá của cái hõm.

Vừa nhìn bích họa, vừa sờ.

Dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

"Có manh mối gì không?" Tống Lão Nhị ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Tần Nhuyễn vừa sờ bích họa, vừa nói: "Em nhớ đến trải nghiệm của Mã Phao và Đản Nhi!

Em cứ cảm thấy giữa hai chuyện này có mối liên hệ nào đó!

Em đã tự phác thảo một câu chuyện, anh nghe thử xem?" Tống Lão Nhị gật đầu.

Tần Nhuyễn chỉnh lý lại suy nghĩ rồi nói: "Mã Phao và Đản Nhi, đến nay chúng ta vẫn không biết họ đã đi đâu!

Với nhận thức hiện tại của chúng ta mà nói, họ rất có thể đã chết!

Nhưng vấn đề là, nếu đã chết tại sao ngay cả thi thể cũng không thấy?

Lúc đó cũng không có hỏa hoạn lớn, Mã Phao rơi xuống đầm nước, em có thể hiểu được!

Nhưng còn Đản Nhi thì sao?

Chỗ đó không có gì cả, tại sao không tìm thấy thi thể của cô ấy?" "Em muốn nói gì?" Tống Lão Nhị nhìn cô.

Tần Nhuyễn nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Nếu họ không chết thì sao?

Chỉ là đã đi đến một nơi mà chúng ta không biết!

Ngay cả khi trúng cơ quan khác, bị nhốt chết ở một nơi mà chúng ta không biết!

Những khả năng này đều có thể xảy ra đúng không!" Tống Lão Nhị gật đầu.

Tần Nhuyễn tiếp tục nói: "Vậy nếu họ thật sự đã đi đến một nơi nào đó thì sao?

Điều đó có phải có nghĩa là, họ đã vô hình trung mở ra một cánh cửa!

Một cánh cửa mà ngay cả họ cũng không nhìn thấy, nhưng họ đã đi qua!

Chúng ta thì không đi qua!

Thế nên chúng ta không tìm thấy họ!

Ý em là?" Tống Lão Nhị dường như đã nắm bắt được trọng điểm.

"Ý em là, những người trên bích họa, là từ phía bên kia cánh cửa này đi ra sao?" Tần Nhuyễn gật đầu.

"Chỉ có như vậy mới có thể giải thích nội dung bích họa!

Một người từ phía bên kia cánh cửa đó đi đến!

Ở thế giới của chúng ta, sinh một đứa con trai!

Hoặc là thu một đệ tử, bồi dưỡng anh ta thành cao thủ Phát Khâu!

Sau đó họ lại thông qua cánh cửa này quay trở về!

Anh có thấy bích họa này có phải là ý đó không?

Những chiếc quan tài dư ra đó, có giống như họ đang xếp hàng chờ đợi cánh cửa này mở ra không?" Tống Lão Nhị nghe đến mức đầu óc muốn nổ tung.

Đúng vậy!

Tần Nhuyễn nói như vậy, hình như đúng là như thế!

Chương 337

Hơn nữa cách giải thích như vậy, bất kể từ nội dung và ý nghĩa, dường như đều liên kết lại với nhau.

"Nhưng họ tại sao lại đến thế giới của chúng ta tìm người?

Thế giới của họ không có người sao?

Có đáng để tốn sức lớn đến vậy không?" Tần Nhuyễn lắc đầu.

Tống Lão Nhị cũng có chút không thể hiểu nổi.

"Em đây cũng chỉ là suy đoán, có thể sự thật lại khác thì sao?" Tần Nhuyễn nói.

Tống Lão Nhị nghe vậy lại cảm thấy chuyện này chắc chắn có chỗ nào đó, là họ chưa nghĩ thông!

Hai người từ sáng sớm xuất phát đến giờ đã vật lộn hơn mười hai tiếng.

Thêm việc chưa ăn tối, giờ cả hai thực sự mệt lử.

Tống Lão Nhị ngồi bệt xuống đất, thậm chí không muốn nhúc nhích.

Còn Tần Nhuyễn vẫn cứ vuốt ve những bức bích họa phía trước.

"Cái thứ này có gì mà sờ mãi vậy?" Tống Lão Nhị hỏi.

Tần Nhuyễn lắc đầu.

"Em cứ thấy bức bích họa này như chưa vẽ xong ấy!

Anh xem, tất cả bích họa ở đây chỉ miêu tả việc bọn họ đến, và những gì họ làm ở đây!

Nhưng lại không hề có chuyện họ rời đi sau đó, đã đi đâu, hay trải

qua những gì!

Anh không thấy thế là lạ sao?

Bọn họ là người từ thế giới của họ đến, lẽ nào không thể để lại vài mô tả về thế giới của họ à?" Tống Lão Nhị lắc đầu.

"Tôi thấy cái đó không cần thiết, vì họ cũng là người!

Thế giới của họ với chúng ta chắc cũng chẳng khác biệt gì đâu!

Có điều, tại sao họ lại làm vậy, để lại bích họa, thì tôi còn hiểu được!" "Đúng, đúng, em cũng không hiểu điều này!

Tại sao họ không để lại bất cứ mô tả nào về những việc họ đang làm nhỉ?" Tần Nhuyễn cũng vội nói.

"Cứ như… cứ như… Câu này phải diễn tả thế nào nhỉ!

Cứ như họ mang tâm thế quyết tử, nên căn bản không nghĩ đến những chuyện này!" "Đúng!" Tần Nhuyễn reo lên.

"Chính là ý này!

Họ cứ như mang tâm thế quyết tử, nên căn bản không thèm để lại những thứ này!" "Nhưng cuối cùng bọn họ không phải đã quay về rồi sao?" Tống Lão Nhị ngờ vực.

Nhưng ngay sau đó anh bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Chẳng lẽ, bọn họ đều không quay về?

Họ vào quan tài là để…" "Để đưa người mà họ bồi dưỡng trở về!

Còn bản thân họ thì thực sự đã chết!" Tần Nhuyễn bổ sung.

Nói rồi, cô đứng dậy định đi tìm những bộ xương đó.

Tống Lão Nhị lại nói.

"Không cần tìm đâu, tôi đã tìm khắp nơi gần đây rồi, căn bản không có!

Tôi cảm thấy chắc chắn còn bích họa nữa, em thử tìm bên dưới xem!" Tần Nhuyễn gật đầu, lập tức đứng dậy tiếp tục cạy xuống.

Phần dưới trước đó họ đã thử, thực sự không cạy ra được.

Nhưng bức bích họa này rõ ràng chưa vẽ xong.

Chắc chắn vẫn còn chỗ họ chưa tìm tới.

Quả nhiên, khi hai người tiếp tục tìm xuống phía dưới.

Rất nhanh, một bức bích họa nữa lại được họ cạy ra từ bức tường phía dưới.

Ở đây quả nhiên có bức bích họa thứ mười một!

Và nội dung trên bức bích họa này, sau khi xem xong, họ lập tức hiểu ra.

Bức bích họa thứ mười một này miêu tả đúng nội dung họ muốn biết.

Trên đó vẽ một cánh cửa.

Trước cửa có một người đứng, và bên cạnh người này, trên mặt đất còn nằm một người.

Chỉ là người nằm đó lại bốc lên ngọn lửa đen.

Dường như người đó đã tự thiêu cháy mình, mới mở ra cánh cửa này!

Để người mà anh ta bồi dưỡng, thuận lợi bước vào cánh cửa đó.

"Xuyên qua cánh cửa này, chẳng lẽ phải chết một người sao?" Tần Nhuyễn hỏi.

Tống Lão Nhị lắc đầu.

"Không phải chết một người!

Mà là phải thiêu cháy xương cốt của một người!

Em không phải nói những người trong quan tài phía sau đều đang chờ để xuyên qua cánh cửa này sao?

Bọn họ đều đã chết, làm sao có thể xuyên qua?

Chắc chắn là sau đó lại có người đến, rồi giúp những người phía trước hoàn thành nghi thức này!

Thiêu cháy người già, rồi để một người trẻ khác đi qua!

Sau đó họ lại nằm vào quan tài trống!

Cứ thế hoàn thành một vòng luân hồi!

Mỗi lần chỉ có thể một người đi qua!

Nên ở đây mới tích tụ nhiều người như vậy!" Tần Nhuyễn nghe đến đây cũng chợt bừng tỉnh.

Cô rút tay về.

Nào ngờ, tay cô vừa rời khỏi bức bích họa trên tường, bỗng nhiên từ bức bích họa thứ mười một lại rơi xuống một khối đá.

Tần Nhuyễn còn tưởng mình dùng sức quá mạnh làm hỏng bích họa.

Vội vàng nhặt lên định đặt lại.

Kết quả, khi cầm lên nhìn, cô lại phát hiện cái rơi xuống kia lại là một tấm lệnh bài hình thoi.

Mặt trong của lệnh bài lại là màu vàng kim.

Chỉ có mặt ngoài được phủ một lớp sơn.

Trước đó cô hoàn toàn không nhìn thấy.

"Cái này là…?" Tống Lão Nhị kích động: "Đây là một chiếc chìa khóa dự phòng!

Lệnh bài thế này, bọn họ chắc chắn cũng sẽ làm mất!

Nên có người đã giấu một cái dự phòng ở đây!" Tần Nhuyễn cầm lệnh bài, hai người quay người đi tìm dấu ấn trên quan tài.

Quả nhiên, vừa quay người, họ đã thấy.

Phía trước chiếc quan tài này có một lỗ khuyết hình thoi.

Tần Nhuyễn nhìn Tống Lão Nhị một cái.

Tống Lão Nhị nói.

"Đặt vào đi, nếu chiếc quan tài đồng này trống rỗng, vậy chúng ta đã đoán đúng!" "Ừ!" Tần Nhuyễn gật đầu, lập tức cài tấm lệnh bài trong tay vào.

Và khi lệnh bài được cài vào quan tài, quả nhiên họ lập tức nghe thấy tiếng "cạch cạch" của cơ quan được kích hoạt.

Gần như đồng thời, hai người nghe thấy một tiếng "phanh".

Nhưng ngay sau đó lại có tiếng "đang" vang lên.

Tiếng "đang!" này vang lên ngay trước mặt họ.

Dường như có thứ gì đó nặng nề vừa đập mạnh vào chiếc quan tài đồng.

Tần Nhuyễn vẫn còn hơi ngớ người.

Tống Lão Nhị đã túm chặt lấy cô.

Trực tiếp kéo cô nép xuống dưới quan tài.

Tần Nhuyễn muốn mở miệng hỏi.

Tống Lão Nhị lại bịt miệng cô, đồng thời hạ giọng nói: "Vừa rồi là tiếng súng!

Chương 338

Mẹ nó!

Có kẻ muốn giết chúng ta!

Bò xuống, đi vòng sang bên cạnh từ đường cống ngầm!" Tần Nhuyễn cũng ngớ người ra.

Nhưng sau đó cô nghe thấy có người hỏi: "Bắn trúng chưa?" Và giọng nói này họ lại vô cùng quen thuộc.

Chẳng phải là lão già họ Hàn đó sao!

Nhưng sau đó, một giọng nói khác lại vang lên.

"Không trúng!

Nhưng không còn quan trọng nữa, không ngờ tấm ván quan tài đó lại mở theo chiều dọc!

Nhưng ở cái nơi này, bọn chúng chẳng khác gì rùa trong chum, hôm nay tao sớm muộn gì cũng xử bọn chúng!" Nghe thấy giọng nói này, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Giọng nói này chẳng phải của Hàn Phi sao!

Thì ra Hàn Phi và lão già họ Hàn là một phe!

Chẳng trách lão già này lại muốn lừa họ đến đây!

Chỉ là không biết vì sao, lão già họ Hàn này lại nghe lời Hàn Phi đến thế.

Cả hai đều họ Hàn!

Chẳng lẽ bọn họ là...?

Lúc này mà nghĩ mấy vấn đề đó thì thực ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Dù sao đối phương cũng đã đến để lấy mạng.

Bạn còn lo lắng mối quan hệ của họ là gì, chẳng khác nào ăn no rửng mỡ.

Hai người không dám lãng phí lời nói, nhanh chóng bò sang bên cạnh theo đường cống ngầm.

Dù sao đây cũng là cổ mộ, Hàn Phi và đồng bọn cũng không có thiết bị chiếu sáng công suất lớn.

Còn đèn pin của họ thì luôn chiếu thẳng vào phía quan tài đồng.

Nên hai bên có vẻ hơi tối.

Lúc này, Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn đã cẩn thận bò vào góc tường.

Nhưng đây cũng là giới hạn của họ.

Bọn họ không thể đi vòng qua từ bên cạnh được.

Dù bên cạnh ánh sáng rất yếu, nhưng vẫn có ánh sáng.

Nên chỉ cần họ lộ diện, chắc chắn sẽ bị đối phương phát hiện.

Nhưng cứ trốn mãi ở đây cũng không phải là cách, dù sao đối phương trong tay có súng.

Còn họ thì chẳng có gì cả!

Tống Lão Nhị cũng sốt ruột trong lòng.

Nhưng lúc này, anh cũng chẳng làm được gì.

Trong tình huống này, giữ được mạng đã là tốt lắm rồi.

Trên trán Tần Nhuyễn đã lấm tấm mồ hôi lạnh, cô nhìn Tống Lão Nhị với ánh mắt đầy vẻ thăm dò.

Rõ ràng đến thời điểm mấu chốt này, tiếp theo phải làm sao, cô cần anh đưa ra ý kiến.

Tống Lão Nhị cũng thầm than khổ, nếu anh biết phải làm gì, đã chẳng phải co ro ở đây rồi.

Và đúng lúc họ đang thầm than khổ.

Bỗng nhiên Hàn Phi lại lên tiếng.

"Tống lão đệ, có phải bất ngờ lắm không?

Không ngờ là tôi cho người dẫn hai người đến đây đúng không?" Hàn Phi: "Không nói chuyện à?

Không sao!

Dù sao tôi cũng no căng rồi, tối nay chúng ta có rất nhiều thời gian!

Muốn biết đây là nơi nào không?" Hàn Phi: "Thực ra tôi cũng không biết đây là nơi nào, nhưng cha tôi đã đặt cho nó một cái tên vô cùng phù hợp!

Kính Tượng Thành!

Cậu có thể gọi nơi đây là, Cổ mộ Kính Tượng Thành!

Vì những chiếc quan tài ở đây, ngoại trừ chiếc quan tài đồng kia ra, những chiếc còn lại đều là có đôi có cặp!

Thấy sao?

Cái tên này có phù hợp không?" Tống Lão Nhị nghe vậy thầm chửi một câu trong lòng: "Quả nhiên, cái đồ chó má đó đúng là cha của Hàn Phi!

Ông đây giàu có như vậy rồi, con trai còn ra ngoài trộm mộ, đúng là một nhà tham lam vô độ!" Tần Nhuyễn hạ giọng hỏi: "Nhưng tại sao bọn họ lại gọi nơi này là Kính Tượng Thành?" Cô thực sự không

thể hiểu nổi, cái tên Kính Tượng Thành nghe rõ ràng giống một thành trì hơn là một cổ mộ!

Nhưng mọi thứ ở đây, lại rõ ràng giống một cổ mộ.

Tống Lão Nhị cau mày: "Tôi cũng không biết, bí mật của Kính Tượng Thành này e rằng chỉ có bọn họ tự mình biết thôi!

Giờ vẫn nên ít nói thì hơn, vạn nhất bị họ phát hiện thì không phải chuyện đùa đâu!" Tần Nhuyễn gật đầu, cô thực ra cũng hiểu đạo lý này.

Chỉ là có một điểm cô rõ ràng rất tò mò.

Đó là Hàn Phi và bọn họ hình như đã biết trước về nơi này!

Nên mới gài bẫy họ.

Nhưng đồ vật ở đây giá trị không nhỏ, rốt cuộc bọn họ vì mục đích gì mà lại mạo hiểm để nơi này bị phát hiện, vẫn muốn lừa họ đến đây?

Vấn đề này không chỉ Tần Nhuyễn, mà ngay cả Tống Lão Nhị cũng có chút không thể hiểu nổi.

Nhưng sự việc đã đến nước này, lúc này mà suy nghĩ những điều đó cũng rõ ràng chẳng có ích gì.

Có lẽ vì hai người vẫn im lặng, Hàn Phi không khỏi cười.

Hắn ta trực tiếp ngồi lên một chiếc quan tài bên cạnh, dùng nòng súng trong tay đội đội chiếc mũ trên đầu rồi nói: "Không nói gì thì có ích à?

Cái Kính Tượng Thành này có mỗi chỗ này thôi!

Trước sau gì tôi cũng không biết đã sờ qua bao nhiêu lần rồi!

Hai người còn có thể cứ thế mà im lặng trốn cả đời sao?

Tống lão đệ, cậu là người hiểu chuyện!

Cái tôi muốn cũng chỉ là mạng của cậu, chỉ cần cậu phối hợp tốt!

Người phụ nữ của cậu, tôi có lẽ có thể cân nhắc một chút!" Tống Lão Nhị nghe vậy khịt mũi coi thường, lời của loại người như Hàn Phi hiển nhiên không thể tin được.

Nhưng những lời hắn nói cũng không hoàn toàn là vô nghĩa.

Ít nhất những lời hắn nói lúc đầu là thật.

Đó là hai người họ thực sự không thể cứ trốn mãi như vậy.

Bất kể mấy ngày nữa chuyện này sẽ kết thúc bằng kết quả nào.

Họ muốn rút lui toàn vẹn, hiển nhiên là không mấy khả thi.

Hàn Lão Gia Tử phía sau nói: "Xem ra, bọn chúng không định ra rồi!

Đã vậy, thì chúng ta cứ ra tay trực tiếp đi!" Đồng thời Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn nghe thấy tiếng lên đạn súng.

Rõ ràng lão già này trong tay cũng có súng.

Tần Nhuyễn nắm chặt tay Tống Lão Nhị mấy phần.

Rõ ràng nơi này e rằng không thể trốn mãi được nữa.

Hai người họ đều có súng, nếu để họ tìm đến, thì họ sẽ thảm hại.

Tần Nhuyễn không kìm được hỏi: "Làm sao bây giờ?" Tống Lão Nhị lúc này cũng mồ hôi đầm đìa.

Thật ra, tình thế hiện tại quá khó giải quyết.

Không gian của Kính Tượng Thành này có hạn, bất luận họ làm gì, việc đụng độ với đối phương là tất yếu.

Nghĩ đến đây, Tống Lão Nhị thò đầu ra nhìn tình hình bên ngoài, sau đó hạ giọng nói: "Em cứ trốn ở đây, tôi sẽ tìm cách tiếp cận lão

già đó!

Nếu có thể bắt được ông ta, chúng ta có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển!" "Ừ!" Tần Nhuyễn gật đầu.

Lúc này, cũng chỉ có thể liều mạng một phen!

Bằng không, đợi bọn họ tìm đến đây, thì mọi thứ đều xong đời rồi.

Hai người Hàn Phi hiển nhiên không ngờ Tống Lão Nhị và Tần Nhuyễn lại men theo cống ngầm trốn vào góc.

Tống Lão Nhị thò đầu ra nhìn, phát hiện hướng của họ vẫn là phía sau quan tài đồng.

Chương 339

Và điều này không nghi ngờ gì đã cho Tống Lão Nhị một số cơ hội.

Anh vừa vòng qua từ bên cạnh, vừa nhặt một viên đá nhỏ.

Khi toàn thân đã không thể che giấu được nữa.

Liền tiện tay ném mạnh viên đá trong tay về phía bên kia.

Viên đá vụt qua một đường cong trong không trung.

Sau đó "đang" một tiếng, đập vào một món đồ cổ, phát ra một âm thanh trầm đục.

Và âm thanh này cũng đã thành công thu hút sự chú ý của hai cha con Hàn Phi.

Họ gần như đồng thời quay đầu nhìn về phía đó.

Còn Tống Lão Nhị thì nhân cơ hội này, lập tức xông ra.

Trực tiếp lao về phía lão già họ Hàn đang ở gần anh nhất.

Kỹ năng của Tống Lão Nhị thì khỏi phải bàn!

Mặc dù anh chưa bao giờ tự xưng là người thuộc phái Phát Khâu, nhưng nói cho cùng, tất cả những gì anh học được đều bắt nguồn từ phái Phát Khâu.

Vì vậy, thân thủ là sở trường của anh.

Quả nhiên, thời điểm anh lao ra tính toán vô cùng chuẩn xác.

Mặc dù khoảnh khắc lao ra, anh cũng gây ra một chút tiếng động.

Nhưng lúc này Hàn Phi và lão già họ Hàn vẫn chưa quay người hoàn toàn.

Dưới tác động của quán tính, hai người muốn quay đầu nhìn lại ngay lập tức là gần như không thể.

Và Tống Lão Nhị cũng đã tận dụng một hai giây ngắn ngủi này.

Thành công lao đến phía sau lưng lão già họ Hàn.

Và lúc này lão già họ Hàn đã quay đầu lại.

Chỉ là ngay sau đó, Tống Lão Nhị đã lao vào người ông ta, hai người trực tiếp lăn lộn thành một cục.

Hàn Phi phản ứng cũng rất nhanh.

Chỉ tiếc là, khi hắn ta chĩa súng vào Tống Lão Nhị.

Lại thấy, Tống Lão Nhị đã cùng cha hắn lăn song song vào phía sau chiếc quan tài bên cạnh.

Hàn Phi: "Cha!

Cha sao rồi?" Hàn Phi không dám mạo hiểm nổ súng, chỉ có thể vừa chạy về phía đó, vừa hỏi.

Tuy nhiên, ở đó lại không có ai trả lời hắn ta.

Hàn Phi tăng nhanh bước chân, nhưng khi vòng qua quan tài nhìn.

Hắn ta lại thấy, phía sau chiếc quan tài đó rõ ràng chẳng có gì cả!

Và gần như cùng lúc, từ phía bên kia quan tài, lại truyền đến giọng nói của Tống Lão Nhị.

"Bỏ súng xuống!

Bằng không, tôi sẽ giết ông ta trước!" Hàn Phi thấy vậy, tức đến tái mét mặt.

Dù hắn đã trăm phương nghìn kế cẩn thận, nhưng không ngờ vẫn bị Tống Lão Nhị tìm được cơ hội ra tay.

Đúng vậy, với thân thủ của Tống Lão Nhị, một khi để anh ta áp sát

cha mình.

Cha mình làm gì còn sức phản kháng!

Nếu cha mình có thể thoát khỏi tay anh ta, thì anh ta đã không phải là Tống Lão Nhị có danh tiếng ngang hàng với mình.

Tống Lão Nhị lại hô: "Tôi nói, bỏ súng xuống!" Đồng thời đã kẹp lão già họ Hàn từ phía sau quan tài vòng ra.

Lão già họ Hàn lúc này trán lấm tấm mồ hôi lạnh, vội nói: "Đừng!

Đừng nổ súng!

Chúng ta đều có thể bàn bạc!

Đều có thể bàn bạc!" Tống Lão Nhị nói rồi nhìn Hàn Phi phía trước: "Bàn bạc?

Nhưng tôi thấy con trai ông hình như không có ý muốn bàn bạc đâu!" Hàn Phi lúc này vẫn cầm súng, căn bản không có ý định bỏ xuống.

Thậm chí nòng súng còn chĩa về phía hai người Tống Lão Nhị, rõ ràng đây là nhịp điệu sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Lão già họ Hàn thấy vậy vội vàng hô: "Bỏ súng xuống, mày muốn tao chết à?

Nhanh lên!" Hàn Phi lại phản bác: "Cha, đừng ngốc nữa!

Nếu con thực sự bỏ súng xuống, hắn ta chắc chắn sẽ không chút do dự nổ súng!

Cha thật sự nghĩ hắn ta sẽ tha cho chúng ta sao?" Lão già họ Hàn: "Ta…" Lão già họ Hàn nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Ông ta tuy lớn tuổi rồi, nhưng cũng không ngốc.

Lời con trai mình nói vẫn có lý!

Nếu con trai mình thực sự bỏ súng xuống, e rằng Tống Lão Nhị thật sự sẽ không chút do dự nổ súng!

Nhưng nếu không bỏ súng, vậy bản thân ông ta phải làm sao?

Tình hình hiện tại, không khéo thực sự sẽ đại loạn bất cứ lúc nào.

Tống Lão Nhị thấy Hàn Phi chần chừ không chịu bỏ súng.

Cũng biết tình thế này e rằng nhất thời sẽ không có kết quả.

Thế là anh kẹp lão già họ Hàn, vừa di chuyển hướng, vừa hô: "Tần Nhuyễn, từ bên cạnh ra ngoài trước!

Nhanh lên!" Vì lúc này cả hai bên đều giằng co không chịu xuống nước, thà cứu người trước thì hơn!

Tần Nhuyễn nghe vậy không nói gì, nhưng rõ ràng đã bắt đầu hành động.

Ở góc khuất phía sau Hàn Phi, quả nhiên vang lên tiếng bước chân.

Vốn dĩ cục diện có chút giằng co.

Nhưng khi Tần Nhuyễn bắt đầu di chuyển, tình thế yên tĩnh lập tức bị phá vỡ.

Đặc biệt là Hàn Phi lúc này.

Tần Nhuyễn vừa động, hắn ta lập tức sốt ruột.

Dù sao trước đó, Tần Nhuyễn vẫn ở gần phía hắn.

Nếu hắn có thể tìm thấy Tần Nhuyễn, thì hắn có thể đàm phán điều kiện với Tống Lão Nhị.

Ít nhất cũng có thể trao đổi con tin.

Nhưng nếu Tần Nhuyễn bỏ đi, với tính cách của Tống Lão Nhị, e rằng đến lúc đó anh ta sẽ không chút do dự nổ súng.

Ở nơi này, ánh sáng mờ ảo như vậy, ai cũng không dám đảm bảo

mình một phát súng là chắc chắn bắn trúng.

Nhưng thực ra cũng không cần phải bắn trúng.

Chỉ cần Tống Lão Nhị kéo dài thời gian với mình và cha mình, đến lúc đó họ tự nhiên có thể nhân cơ hội trực tiếp đi ra.

Dù sao lúc này hướng Tống Lão Nhị đứng mới là hướng gần lối ra nhất.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Hàn Phi.

Đồng thời hắn đã bắt đầu di chuyển chân.

Quay lưng về phía Tần Nhuyễn, hắn không có chút cơ hội nào.

Thế là hắn vừa nhìn chằm chằm Tống Lão Nhị, vừa bắt đầu lùi về phía một bên quan tài đồng.

Ít nhất cũng phải đảm bảo mình có thể nhìn thấy vị trí của Tần Nhuyễn bằng ánh mắt liếc qua.

Hơn nữa, nếu lát nữa tình thế thực sự có biến động, hắn còn có thể trực tiếp nép mình trốn vào cạnh quan tài đồng.

Còn Tống Lão Nhị lúc này tự nhiên không dám nói nhiều.

Dù sao cũng là lần đầu cưỡi hổ.

Nếu Hàn Phi liều mạng, tặng Tần Nhuyễn một phát súng, thì mọi thứ cũng đều toi đời.

Tống Lão Nhị lúc này trên mặt cũng đầm đìa mồ hôi lạnh.

Thật ra, tình thế này "một sợi tóc động cả người".

Anh cũng căn bản không dám có bất kỳ hành động nào.

Nhưng trong lòng anh và Hàn Phi đều rõ.

Một khi Tần Nhuyễn đến được nơi an toàn, thì Hàn Phi sẽ thực sự không còn chút cơ hội nào.

Hàn Phi rốt cuộc sẽ chọn thế nào, là thỏa hiệp hay liều mạng!

Chương 340

Ngay trong khoảnh khắc này!

Tống Lão Nhị nuốt nước bọt.

Lão già họ Hàn bị anh kẹp trong lòng cũng trừng mắt nhìn về phía Hàn Phi.

Dù sao sự lựa chọn tiếp theo của đứa con trai này có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tính mạng của ông ta!

Lão già họ Hàn không kìm được nói: "Con ơi!" Tuy nhiên, câu nói này lại lập tức phá vỡ cục diện giằng co.

Hàn Phi như chim sợ cành cong, ngay khi nghe thấy tiếng động, hắn ta lập tức bóp cò.

Tống Lão Nhị thấy vậy cũng giật mình, vừa né người vừa vội vàng hô: "Chạy mau!" Gần như đồng thời chỉ nghe thấy một tiếng súng "phanh".

Tống Lão Nhị chỉ cảm thấy lão già họ Hàn trong lòng như bị thứ gì đó đập mạnh một cái.

Lập tức đè mình xuống dưới.

Và đồng thời anh lại nghe thấy một tiếng súng nữa.

Và lần này, cùng lúc tiếng súng vang lên, Tống Lão Nhị nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xâm nhập.

Khi anh đẩy lão già họ Hàn đang đè lên người mình ra.

Thì thấy, lão già này đã tắt thở rồi.

Ngực trúng một viên đạn chí mạng!

Và ở đằng xa, Hàn Phi lại chĩa súng vào đầu Tần Nhuyễn.

Còn dưới thân Tần Nhuyễn lại có một vũng máu.

Tống Lão Nhị: "Tần Nhuyễn em…" Tống Lão Nhị định chạy tới.

Hàn Phi lại lạnh lùng nói: "Đừng động!

Vứt khẩu súng trong tay cậu cho tôi!

Bằng không tôi sẽ bắn chết cô ta ngay bây giờ!

Tôi đến cha ruột mình còn giết, đừng ở đây mà nghi ngờ lời tôi nói!" Tống Lão Nhị nhìn khuôn mặt hung tợn của Hàn Phi, vội vàng giơ tay lên.

"Cậu đừng manh động, tôi đầu hàng!

Tôi vứt!" Nói rồi, Tống Lão Nhị cẩn thận đặt khẩu súng lên chiếc quan tài đá đen bên cạnh.

Hàn Phi lúc này hiển nhiên đã mắt đỏ ngầu, điên loạn.

Nếu mình không thỏa hiệp nữa, e rằng hắn ta sẽ thực sự giết Tần Nhuyễn.

Tống Lão Nhị căn bản không có lựa chọn!

Trứng vàng đã mất tích, nếu Tần Nhuyễn lại gặp chuyện.

Anh thực sự cũng không muốn sống nữa.

"Tôi đã vứt rồi, cậu rốt cuộc muốn thế nào?

Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng không?" Tống Lão Nhị không kịp lau mồ hôi trên trán, cố gắng hết sức an ủi cảm xúc của Hàn Phi.

Hàn Phi lại với đôi mắt đỏ ngầu chỉ vào chiếc quan tài đá đen bên cạnh thi thể cha hắn: "Lôi cái xác bên trong ra!" "Cậu muốn làm gì?" "Đừng nói nhảm, làm theo lời tôi nói!

Bằng không tôi sẽ bắn chết cô ta ngay bây giờ!" Hàn Phi nói rồi siết chặt khẩu súng trong tay.

Tống Lão Nhị vội vàng giơ tay ra hiệu Hàn Phi đừng manh động, sau đó nghe lời đi lôi cái xác trong chiếc quan tài đá đen đó ra.

Đây là chiếc quan tài bên phải.

Cái xác bên trong e rằng đã hơn chín mươi tuổi.

Nếu không phải lớp áo liệm bên ngoài còn được bảo quản tương đối nguyên vẹn.

Tống Lão Nhị mà kéo mạnh một cái, e rằng sẽ tan nát ngay lập tức!

Anh lôi cái xác ra, sau đó thấy Hàn Phi nghiêng đầu.

"Đặt cái xác này vào quan tài đồng!" Tống Lão Nhị không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời hắn ta, kéo thi thể qua.

Sau đó đặt vào quan tài đồng.

"Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Tống Lão Nhị vừa làm vừa hỏi.

Tên này tự tay bắn chết cha mình.

Bây giờ lại không thèm quan tâm, ngược lại còn bắt mình ở đây vật lộn với những bộ hài cốt này.

Hắn ta rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Hàn Phi lại nhìn Tống Lão Nhị lạnh lùng nói: "Bây giờ, đặt cả thi thể cha tôi vào đó nữa!" "Hả?" Tống Lão Nhị nghe xong cả người ngớ ra.

"Cậu chắc chứ?" Hàn Phi quát mắng: "Nói nhảm gì, bảo cậu làm thì làm đi!" Tống Lão Nhị nghe vậy chỉ đành chạy qua kéo thi thể lão già họ Hàn đến.

Cái xác lão già này không hề nhẹ.

Tống Lão Nhị tốn chín trâu hai hổ sức lực, mới ném được ông ta vào quan tài.

Sau đó anh nghe Hàn Phi nói.

“Làm theo phương pháp mà các người đã phát hiện trước đó!

Khởi động một lần cho tôi xem!

Tôi muốn xem, cha tôi có biến mất trong quan tài không!” Tống Lão Nhị nghe vậy cau mày: “Đây chỉ là suy đoán của chúng tôi, không có bất kỳ căn cứ nào!

Hơn nữa, tấm ván quan tài đồng này nặng như vậy, một mình tôi làm sao có thể nhấc lên được!” Hàn Phi lạnh lùng nói: “Vậy thì đừng cần tấm ván quan tài nữa!

Bây giờ đi khởi động cho tôi xem!

Bằng không, tôi sẽ bắn chết cô ta!” Tống Lão Nhị mặt khó coi nói: “Cậu làm vậy là vô lý!

Tôi có thể làm theo lời cậu nói, nhưng tôi căn bản không biết chiếc quan tài này khởi động thế nào, làm sao tôi làm theo được?” Hàn Phi nghe vậy đặt nòng súng lên đầu Tần Nhuyễn.

“Đó là vấn đề cậu phải giải quyết!

Tôi cho cậu một phút!

Nếu cậu không khởi động được quan tài!

Thì tôi sẽ bắn chết cô ta!

Cậu!” Đôi mắt Tống Lão Nhị đỏ ngầu, nhưng căn bản không có bất kỳ cách nào.

Vào thời điểm mấu chốt này, Hàn Phi cứ như một kẻ điên.

Bạn chỉ có thể làm theo lời hắn nói, bằng không ai biết hắn ta rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì.

Hơn nữa tên này còn nói chỉ cho mình một phút!

E rằng đến lúc đó, hắn ta thực sự sẽ làm ra chuyện quá đáng.

Tống Lão Nhị cũng không nói nhảm nữa, quay người đi về phía quan tài đồng.

Những thứ cần đặt anh đều đã đặt rồi.

Hai bộ thi thể, trong đó một bộ còn là từ không gian khác chuyển đến trước.

Mọi sự sắp đặt này dường như đều dựa theo bích họa khắc đá phía sau quan tài đồng mà bố trí.

Nếu nội dung trên bích họa là thật.

Thì trong quan tài này đáng lẽ phải xuất hiện biến hóa như trên bích họa khắc đá mới phải.

Nhưng vấn đề là, anh đã đặt cả hai bộ thi thể vào rồi.

Thế nhưng bên trong quan tài, lại chẳng có bất kỳ biến hóa nào xuất hiện cả!

Hàn Phi lo lắng nhìn xem bên này có động tĩnh gì không, liền mở miệng hỏi: "Bên cậu tình hình thế nào?" Tống Lão Nhị mồ hôi đầm đìa, nói: "Tôi thực sự đã cố hết sức rồi, chiếc quan tài này hình như căn bản không phải…" "Đợi đã!

Cậu xem!" Tống Lão Nhị chưa nói hết câu, bỗng nhiên sắc mặt cũng theo đó thay đổi.

Khoảnh khắc giọng Tống Lão Nhị vang lên.

Hàn Phi và Tần Nhuyễn ở đằng xa đồng thời nhìn thấy, trong

chiếc quan tài đồng kia không biết từ lúc nào lại bốc lên từng luồng lửa xanh.

Hơn nữa, ngọn lửa đó hiển nhiên đang cháy bên trong quan tài.

Bởi vì phần lộ ra ngoài, rõ ràng là đỉnh của ngọn lửa.

Phần lớn ngọn lửa chắc chắn vẫn còn ở bên trong quan tài.

Tống Lão Nhị vội vàng nhìn vào bên trong quan tài.

Quả nhiên, vừa nhìn, anh đã thấy.

Bộ thi thể được bọc trong áo liệm kia.

Lại không biết từ lúc nào đã bắt đầu bốc cháy.

Ngọn lửa xanh biếc hiển nhiên đã bao trùm toàn bộ thi thể.

Chương 341

Thậm chí cả thi thể của lão già họ Hàn bên cạnh cũng bị ngọn lửa cuốn vào.

Lờ mờ, đã bắt đầu có chút không nhìn rõ nữa.

Hàn Phi: "Bên trong rốt cuộc là tình huống gì?" Hàn Phi rất cảnh giác, không đến gần ngay lập tức.

Tống Lão Nhị: "Cháy rồi!

Bộ cổ thi đó bốc cháy rồi, thi thể cha cậu bị lửa bao trùm, không nhìn rõ!

Cậu vẫn nên tự mình qua xem đi!" Hàn Phi nghe vậy không nói gì.

Nhưng một lát sau, Tống Lão Nhị vẫn thấy hắn ta kéo Tần Nhuyễn đi tới.

Tống Lão Nhị lúc này mới chú ý, trên một chân của Tần Nhuyễn có vết máu rõ ràng.

Dường như phát súng vừa rồi của Hàn Phi, đã bắn vào chân cô.

Nhưng cô vẫn có thể đi được, xem ra viên đạn không trúng xương ống chân của Tần Nhuyễn.

Hàn Phi: "Cậu tránh ra!" Hàn Phi rất cẩn thận, còn chưa đến gần quan tài đã bảo Tống Lão Nhị tránh ra.

Dường như một chút khoảng cách cũng không muốn gần Tống Lão Nhị.

Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao với thân thủ của Tống Lão Nhị.

Chỉ cần Hàn Phi dám đến gần anh ta, e rằng ngay lập tức tình thế

này sẽ bị đảo ngược.

Tống Lão Nhị nhún vai, lùi lại vài bước.

Hàn Phi lúc này mới áp Tần Nhuyễn đến gần quan tài.

Tuy nhiên lúc này ngọn lửa trong quan tài đã nhỏ đi rất nhiều.

Rõ ràng việc thi thể cháy cũng sắp kết thúc.

Hàn Phi rất cẩn thận, nhìn vào trong quan tài mấy lần.

Tống Lão Nhị cũng nhìn qua.

Quả nhiên, rất nhanh anh cũng nhìn thấy.

Khi ngọn lửa trong quan tài bắt đầu giảm bớt.

Tình hình bên trong cũng cuối cùng bắt đầu trở nên rõ ràng.

Chỉ là khi họ nhìn thấy tình hình bên trong quan tài, cả ba người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì họ nhìn thấy, khi ngọn lửa trong quan tài dần biến mất.

Những thi thể bên trong quan tài lại đều biến mất!

Không sai, là cả hai bộ thi thể đều biến mất!

Thậm chí cả quần áo trên thi thể cũng không còn.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, ai có thể tin rằng vừa rồi có hai bộ thi thể được đặt ở đây?

Cần biết rằng, dù là hỏa táng cũng không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào sau khi thiêu cháy thi thể.

Nhưng trong chiếc quan tài này, căn bản không có nguồn lửa!

Thi thể bốc cháy một cách kỳ lạ, bản thân đã khó giải thích.

Bây giờ sau khi cháy lại càng không để lại gì cả.

Bạn nói trong chiếc quan tài này không có chuyện gì quỷ dị xảy ra,

ai mà tin chứ!

Hàn Phi bỗng nhiên nói: “Cậu!

Lại đi kiếm một bộ thi thể nữa mang tới!” Tống Lão Nhị nghe vậy hơi cau mày, nhưng nhìn ánh mắt nóng vội của Hàn Phi, anh cũng không nói gì.

Vừa đi lật tìm thi thể trong chiếc quan tài đá đen khác.

Tống Lão Nhị vừa làm vừa tính toán rốt cuộc phải làm sao.

Vừa rồi Hàn Phi dùng thi thể cha hắn để làm thí nghiệm, e rằng cũng là không muốn trực tiếp trở mặt với Tống Lão Nhị.

Nhưng bây giờ, thi thể cha hắn đã dùng xong rồi.

Tiếp theo hắn còn có thể dùng ai?

Ở đây chỉ còn ba người họ.

Hàn Phi không thể cứ mãi làm thí nghiệm.

Rõ ràng trước đó hắn cũng không biết năng lực của chiếc quan tài này.

Bây giờ đã phát hiện và thí nghiệm thành công, e rằng ý đồ thực sự của hắn cũng sắp lộ rõ.

Quả nhiên, khi Tống Lão Nhị ném một bộ thi thể mới vào quan tài đồng.

Hàn Phi liền hô: “Cô!

Vào đi!” Tống Lão Nhị sững sờ, sau đó thấy hắn ta chỉ vào Tần Nhuyễn.

Tống Lão Nhị: “Này!

Cậu có ý gì?

Tôi đã làm theo lời cậu nói rồi, cậu bảo cô ấy vào đó là có ý gì?”

Hàn Phi lạnh lùng nói: “Tôi bảo cậu vào, cậu chịu không?” Tống Lão Nhị sững sờ, sau đó vội nói: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Hàn Phi cười lạnh: “Tôi muốn đi qua!” Tống Lão Nhị: “Cậu điên rồi à!

Vạn nhất thi thể của cha cậu chỉ là bị lửa thiêu biến mất thôi thì sao!

Cậu đang chơi với lửa đấy!” Hàn Phi: “Vậy nên, tôi cần hai người các cậu giúp tôi thăm dò đường!

Thế này đi!” Hàn Phi nói rồi còn lùi lại hai bước, sau đó nói: “Hai người các cậu tự mình quyết định!

Ai sẽ vào!

Tôi cho các cậu một phút!

Sau một phút, nếu các cậu vẫn chưa quyết định, thì tôi sẽ trực tiếp bắn chết một người, như vậy được không?” Tần Nhuyễn nghe vậy cũng tức không chịu nổi.

Nhưng tình thế hiện tại, trong lòng dù có tức giận đến mấy, thì có ích gì chứ?

Tống Lão Nhị lại trực tiếp mở miệng đáp ứng: “Được!

Ít nhất cậu cũng phải cho chúng tôi bàn bạc một chút chứ!” Nói rồi, Tống Lão Nhị thận trọng đi về phía Tần Nhuyễn.

Đồng thời nhìn phản ứng của Hàn Phi.

Quả nhiên, lần này Hàn Phi không nói gì.

Hiển nhiên là đã ngầm đồng ý.

Dù sao lúc này hắn ta trong tay có súng, còn Tống Lão Nhị thì chẳng có gì cả.

Hắn ta vẫn khá yên tâm!

Chỉ cần nhìn từ xa, không cho Tống Lão Nhị cơ hội đến gần là được.

Tống Lão Nhị vừa đến nơi, vội hỏi: "Em sao rồi?" Đồng thời nhìn vết thương trên chân Tần Nhuyễn.

Tần Nhuyễn lắc đầu: "Không sao lớn!

Nhưng giờ chúng ta phải làm sao đây?" Tống Lão Nhị cũng bất lực thở dài.

Nếu anh biết phải làm gì, chắc chắn đã ra tay trực tiếp rồi, đâu đợi đến bây giờ.

Nhưng nếu nói anh thực sự không có cách nào, thì anh thực sự có một cách.

Chỉ là cách này ngay cả bản thân anh cũng không nắm chắc!

Bỗng nhiên Tần Nhuyễn mở miệng: "Em đi đi!" Tống Lão Nhị: "Em!

Em cũng nên rõ, nếu em vào trong rồi, anh căn bản không có năng lực đối phó với hắn ta!

Nếu em thực sự đi qua cánh cửa đó, đến lúc đó hắn ta chắc chắn vẫn sẽ không tha cho anh!

Chỉ có em đi, để anh ở bên ngoài mới có một tia cơ hội!

Em đừng quên, một khi em nằm vào trong quan tài!

Hắn ta muốn nổ súng cũng không có góc độ!

Tình thế lần này chỉ có thể dựa vào anh thôi!" Tống Lão Nhị không nói gì, trong lòng lại cảm khái.

Quả nhiên, không hổ là người phụ nữ mình yêu.

Khả năng phán đoán tình hình, lại giống hệt mình.

Cách duy nhất anh có thể nghĩ đến trong lòng thực ra cũng chính là như vậy.

Tần Nhuyễn nằm vào trong quan tài, tuy rất nguy hiểm.

Nhưng ít nhất Hàn Phi nhất thời cũng không thể làm gì cô!

Có quan tài đồng làm chỗ ẩn nấp, cô cũng có thể tạm thời an toàn.

Chương 342

Và lúc này, mình chỉ cần nghĩ cách giải quyết Hàn Phi là được.

Tần Nhuyễn ôm mặt anh nghiêm túc nói: "Nghe em một lần được không?" Thấy Tống Lão Nhị vẫn còn có chút không thể hạ quyết tâm.

Mắt Tống Lão Nhị hơi đỏ hoe, cúi đầu nói: "Em nhất định phải đợi anh!

Đợi anh giải quyết xong hắn ta, anh sẽ đưa em về!" "Ừ!" Tần Nhuyễn gật đầu, sau đó hôn Tống Lão Nhị một cái.

Hai người từ khi quen biết đến giờ, đây vẫn là lần đầu tiên hôn nhau.

Chỉ là nụ hôn này, lại đầy đau khổ.

Hàn Phi cười nhìn cảnh này: "Hết giờ rồi, xem ra các người đã có quyết định rồi!" Tống Lão Nhị sắc mặt lạnh băng, quay người nói: "Cô ấy đi!" Hàn Phi nghe vậy cười khẩy: "Tống lão đệ, tôi còn tưởng cậu thực sự có chút khí phách nào đó chứ!

Không ngờ đại nạn lâm đầu cũng là cái thứ xương mềm như vậy!

Cô Tần, xem ra ánh mắt chọn người của cô cũng chẳng ra sao cả!" Tần Nhuyễn lạnh lùng nói: "Tôi không muốn nghe cậu nói nhảm!" Sau đó quay người đi về phía quan tài đồng.

Còn Tống Lão Nhị thì căn bản không dám nhìn, quay người tựa vào một chiếc quan tài đen, toàn thân run rẩy.

Hàn Phi thấy vậy cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Chỉ chăm chú nhìn Tần Nhuyễn từng bước từng bước đi về phía quan tài đồng.

Liệu chiếc quan tài đồng này có thực sự có thể khiến người sống trực tiếp biến mất, đi vào cái gọi là cánh cửa đó không.

E rằng rất nhanh sẽ có kết quả!

Tống Lão Nhị từ đầu đến cuối không dám nhìn về phía Tần Nhuyễn.

Nhưng điều đó cũng căn bản không thay đổi được gì.

Tần Nhuyễn rất nhanh đã đến gần quan tài đồng.

Cô đứng trước quan tài ngây người một lúc.

Chỉ nghe Hàn Phi mở miệng nói: "Đừng lãng phí thời gian!

Nhanh chóng vào đi!

Bằng không tôi sẽ giết hắn ta ngay bây giờ!" Nói rồi, Hàn Phi chĩa súng vào Tống Lão Nhị đang ở bên cạnh.

Tần Nhuyễn nhìn hắn một cái, sau đó vẫn lật người bước vào trong quan tài đồng.

Thật ra, để một người sống sờ sờ bước vào quan tài.

Chuyện này e rằng đối với bất kỳ ai mà nói, đều là một thử thách tâm lý cực lớn.

Dù sao nhắc đến quan tài, trong lòng mọi người đều nghĩ đến cái chết.

Bản năng sẽ sinh ra sự kháng cự.

Dù Tần Nhuyễn làm trong ngành nghề có liên quan đến đồ cổ và quan tài.

Nhưng cho dù là vậy, lúc này nằm trong quan tài, áp lực tâm lý của cô cũng rất lớn.

Chỉ là cô có thể kìm nén được áp lực tâm lý này mà thôi.

Và lúc này thực sự nằm trong quan tài, Tần Nhuyễn mới phát hiện tình hình bên trong chiếc quan tài này lại có chút khác so với tưởng tượng của cô.

Chiếc quan tài này trước đó dù sao cũng đã thiêu một bộ thi thể.

Nhưng lúc này cô lại phát hiện, chiếc quan tài này lại sạch sẽ đến kỳ lạ.

Đừng nói là để lại hài cốt sau khi thiêu cháy.

Ngay cả một chút tro bụi cũng không còn.

Cô còn cố ý dùng lòng bàn tay sờ thử một cái, kết quả lòng bàn tay vẫn như cũ sạch sẽ.

Căn bản không dính chút bụi bẩn nào.

Tần Nhuyễn: "Cái này cũng quá kỳ lạ rồi!

Chẳng lẽ thực sự không phải là cháy như mắt thường nhìn thấy sao?" Tần Nhuyễn trong lòng có chút không thể hiểu nổi.

Chỉ là lúc này căn bản không có thời gian để cô đi tìm hiểu.

Hàn Phi bên ngoài nhìn chằm chằm quan tài, thấy bên trong mãi không có động tĩnh.

Thế là hắn hô: "Sao còn chưa bắt đầu?" Tần Nhuyễn hô: "Tôi làm sao mà biết!

Việc khởi động trong quan tài này căn bản không phải do con người có thể kiểm soát!" Hàn Phi thấy vậy không khỏi có chút sốt ruột.

Hắn liếc nhìn Tống Lão Nhị bên cạnh, sau đó cau mày.

"Cậu đang làm gì?" Nói rồi Hàn Phi trực tiếp đi về phía Tống Lão Nhị, đồng thời ánh mắt không quên nhìn chằm chằm hướng quan tài.

Một người phải nhìn chằm chằm hành động của hai người, nói thật vẫn có chút khó khăn.

Nhưng hắn ta dù sao trong tay có súng, nên vẫn rất tự tin.

Tống Lão Nhị không đáp lời hắn, chỉ tựa vào chiếc quan tài đen, dường như cả người vẫn đang trong tuyệt vọng.

Dù sao Tần Nhuyễn đã vào quan tài, còn anh thì lại không có cách nào khác.

Hàn Phi thấy anh không nói gì, ngược lại từ từ đi về phía một chiếc quan tài đá đen khác.

Đồng thời tiện tay nhặt khẩu súng trên đó lên, cắm vào thắt lưng mình.

"Tôi khuyên cậu nên biết điều một chút, thực lực của Tống Lão Nhị cậu tôi đã từng thấy rồi!

Nên tôi sẽ không cho cậu bất kỳ cơ hội nào!" Hàn Phi đang nói, bỗng nhiên cả mộ thất lại rung chuyển.

Tống Lão Nhị cũng giật mình, cái rung chuyển trong khoảnh khắc này, cứ như động đất vậy.

Nhưng gần như đồng thời, họ nhìn thấy.

Trong chiếc quan tài đồng mà Tần Nhuyễn đang ở, quả nhiên bắt đầu bốc lên ngọn lửa xanh.

Đồng thời giọng nói của Tần Nhuyễn cũng vang lên.

"Bắt đầu rồi!

Bắt đầu rồi!" Câu nói này hiển nhiên là đang thúc giục Tống Lão Nhị, một loại cơ quan nào đó trong quan tài đồng dường như lại bắt đầu khởi động.

Và cùng với ngọn lửa xanh trong quan tài đồng bốc lên.

Lập tức, sự rung chuyển trong toàn bộ Kính Tượng Thành lại càng trở nên dữ dội hơn.

Tống Lão Nhị thậm chí nghe thấy tiếng "rắc rắc" nứt vỡ.

Nơi Kính Tượng Thành này hiển nhiên đã bắt đầu có chút không thể trụ vững được nữa.

Tống Lão Nhị trong lòng lập tức nảy ra một suy nghĩ: "Chẳng lẽ, nơi này sở dĩ tích tụ nhiều thi thể như vậy, là vì nghi thức này không thể sử dụng liên tục?" Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, tại sao ở đây lại tích tụ nhiều thi thể đến thế.

Nếu cơ quan trong quan tài đồng này có thể liên tục khởi động và sử dụng.

Thì nơi đây chắc chắn sẽ không có nhiều thi thể tích tụ như vậy!

Cách giải thích duy nhất, chỉ có thể là điều này!

"Hỏng rồi, cơ quan ở đây không thể liên tục khởi động!

Chỗ này sắp sập rồi!" Tống Lão Nhị hô, đồng thời anh định chạy qua cứu người.

Hàn Phi nghe vậy lại giận dữ nói: "Mày nói nhảm cái gì!

Cho dù nơi này có sập, cũng phải đợi tao vào quan tài rồi mới sập chứ!

Cậu bây giờ lập tức đi khiêng một bộ thi thể nữa mang tới!" Tống Lão Nhị nghe vậy nhìn Hàn Phi, không hiểu hỏi: "Cậu cho dù thực sự muốn mạo hiểm, cũng hoàn toàn có thể ra ngoài trước, đợi nơi này yên tĩnh lại rồi quay vào!

Có cần thiết phải vội vàng như vậy không?

Bên ngoài căn bản không có người khác, súng đều ở trong tay cậu, rốt cuộc cậu sợ cái gì?" Hàn Phi chĩa súng vào Tống Lão Nhị, giận dữ nói: "Ít nói nhảm với tao, bây giờ đi ngay!" Rõ ràng là không có chút chỗ trống nào để thương lượng.

Tống Lão Nhị bất lực thở dài, chỉ là ngay khoảnh khắc anh quay người.

Bỗng nhiên lòng bàn tay anh lại vung mạnh về phía Hàn Phi.

Hàn Phi cũng giật mình thon thót, không ngờ Tống Lão Nhị lại đột nhiên ra tay.

Hơn nữa hắn ta không hiểu nổi, cả hai khẩu súng đều ở trong tay mình, anh ta làm sao dám động thủ với mình?

Tuy nhiên, ngay sau đó, hắn ta hiểu ra.

Bởi vì Tống Lão Nhị vung ra lại là một nắm bụi.

Anh không biết từ lúc nào đã nắm một nắm bụi trong tay.

Ngay khoảnh khắc vung ra, nó đã làm Hàn Phi cay mắt.

Hàn Phi trong lúc cấp bách cũng lập tức nổ súng.

"Phanh phanh phanh", mấy phát súng, bắn về phía vị trí vừa rồi của Tống Lão Nhị.

Tuy nhiên lại không nghe thấy tiếng kêu la gì.

Chỉ có mấy âm thanh như đập vào vật kim loại nào đó.

Chương 343

Trong các đồ tùy táng ở Kính Tượng Thành này có rất nhiều gương đồng và những thứ tương tự.

Nên có âm thanh này cũng chẳng có gì lạ.

May mắn là Tống Lão Nhị không có hành động tiếp theo.

Điều này đã cho Hàn Phi thời gian để điều chỉnh.

Hắn dụi dụi mắt, dần dần lại có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Tống Lão Nhị không biết trốn ở đâu.

Không có động tĩnh gì, cũng có thể là đã chết dưới làn đạn loạn xạ của mình vừa rồi.

Hàn Phi không tìm thấy Tống Lão Nhị cũng không thèm bận tâm nữa.

Vội chạy đến trước một chiếc quan tài đá đen, kéo thi thể bên trong ra.

Lúc này toàn bộ Kính Tượng Thành rung lắc càng dữ dội hơn.

Trên đỉnh đầu đã bắt đầu có bụi và những khối đá nhỏ rơi xuống.

Rõ ràng nơi này không bao lâu nữa, e rằng sẽ sập hoàn toàn.

Vì vậy hắn ta phải nhanh chóng.

Từ khi ngọn lửa xanh bốc lên trong quan tài đồng đến hiện tại, thời gian cũng không ngắn.

Theo thời gian lần trước của cha mình, từ khi khởi động đến kết thúc nhiều nhất cũng không quá năm phút.

Đợi mình kéo thi thể qua, cơ bản là lượt của Tần Nhuyễn cũng sắp kết thúc.

Và đến lúc đó, mình có thể vào.

Mặc dù trong lòng sốt ruột, nhưng Hàn Phi cũng biết, Tống Lão Nhị dù sao cũng không rõ tung tích.

Nếu đã chết thì tốt, nhưng nếu chưa chết thì mình chưa chắc đã an toàn.

Nên hắn ta cũng luôn đề phòng Tống Lão Nhị.

Quả nhiên, đúng lúc hắn ta kéo thi thể đi chưa được hai ba bước.

Bỗng nhiên một tiếng "đang" giòn tan truyền đến từ phía bên trái của hắn.

Hàn Phi phản ứng cũng khá nhanh, lập tức giơ tay chĩa súng về phía đó.

Tuy nhiên điều khiến hắn ta không ngờ là, ngay sau đó một cơn đau nhói thấu xương lại truyền thẳng từ lưng hắn đến.

Đồng thời một bàn tay đã bóp chặt cổ hắn.

Chỉ nghe Tống Lão Nhị ghé tai hắn thì thầm: "Chiêu 'đông sờ tây gõ' này, đúng là trăm thử trăm linh!

Cậu cứ ở lại đây bầu bạn với Kính Tượng Thành của cậu đi!" Hàn Phi: "Mày…" Hàn Phi muốn nổ súng, nhưng cơn đau dữ dội truyền đến từ cơ thể đã khiến hắn ta hoàn toàn không thể phản kháng.

Tống Lão Nhị một tay cướp lấy khẩu súng trong tay hắn.

Khoảnh khắc Tống Lão Nhị nổ súng, Hàn Phi nói một câu: "Mày cũng không chạy thoát!" "Phanh!" Cùng với một tiếng súng, máu tươi trực tiếp vương vãi khắp nơi.

Và toàn thân Hàn Phi cũng lập tức đổ gục xuống đất.

Cùng lúc Hàn Phi ngã xuống đất, Tống Lão Nhị cũng không chần chừ, trực tiếp lao về phía quan tài đồng.

Lúc này ngọn lửa xanh trong quan tài đồng đã bắt đầu giảm bớt.

Rõ ràng toàn bộ nghi thức bên trong quan tài đã sắp kết thúc.

Tống Lão Nhị nhanh chóng lao đến gần quan tài, vừa định đưa tay ra nắm Tần Nhuyễn, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng bỏng từ bên trong cuộn ra.

Ngọn lửa xanh đó hóa ra cũng có nhiệt độ.

Tống Lão Nhị hô: "Tần Nhuyễn!

Em cảm thấy thế nào?

Em ở đâu mau ra ngoài!" Rất nhanh, trong quan tài thực sự truyền đến giọng nói của Tần Nhuyễn: "Em không biết, em cũng không biết em đang ở đâu!

Ở đây tối quá, anh có thể nắm tay em không?" Tống Lão Nhị hô: "Tay?

Nhưng anh không nhìn thấy!" Lúc này anh chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa xanh đang dần giảm bớt trong quan tài.

Ở đâu có bàn tay nào.

Nhưng nơi này sụp đổ đã càng lúc càng dữ dội.

Nếu anh không tìm thấy Tần Nhuyễn nữa, e rằng ngay cả bản thân anh cũng sẽ bỏ mạng ở đây.

Trong lúc cấp bách, Tống Lão Nhị dùng quần áo bọc tay, bất chấp ngọn lửa xanh vẫn đang cháy bên trong, trực tiếp thò tay vào quan tài để sờ.

Tuy nhiên, anh lại không sờ thấy gì cả.

Và ngọn lửa xanh trong quan tài ngược lại vì lòng bàn tay anh khuấy động.

Dần dần lại tắt hẳn.

Tống Lão Nhị thử hô: "Tần Nhuyễn!

Tần Nhuyễn em có ở đó không?" Tuy nhiên, ở đó còn có ai trả lời anh.

Không chỉ không có ai trả lời, bên trong quan tài đồng cũng trở nên sạch bong, không còn lại gì cả.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Tống Lão Nhị lập tức đỏ hoe.

Biến mất rồi!

Tần Nhuyễn lại thực sự biến mất rồi!

Anh không biết Tần Nhuyễn đã đi đâu, nhưng lời Tần Nhuyễn vừa nói, rõ ràng cô vẫn còn sống.

Cô ấy dường như không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa xanh đó.

Cô ấy dường như thực sự đã đi vào cánh cửa màu đen được miêu tả trên bích họa.

Nhưng cô ấy rốt cuộc đã đi đâu?

Tống Lão Nhị không biết!

"Ầm ầm ầm!" Cuối cùng Kính Tượng Thành cũng bắt đầu không trụ được nữa.

Liên tiếp hai lần khởi động quan tài.

Dường như đã khiến khí thế của nơi này tan rã.

Kính Tượng Thành cũng cuối cùng bắt đầu sụp đổ.

Tống Lão Nhị nhìn thấy vị trí gần trung tâm của toàn bộ Kính Tượng Thành, đã bắt đầu có vòm trần rơi xuống.

Dường như toàn bộ Kính Tượng Thành ở đây rất yếu ớt.

Còn những nơi gần hai bên, dường như có các cột đá chống đỡ, lúc này vẫn khá an toàn.

Tống Lão Nhị quay đầu lại nhìn chiếc quan tài đồng phía sau một lần nữa.

Cuối cùng chỉ có thể nghiến răng, chạy về phía lối ra.

Anh không biết Tần Nhuyễn đã trải qua những gì.

Nhưng trải nghiệm của Tần Nhuyễn, dường như giống hệt Mã Pháo và Trứng Vàng.

Họ đều biến mất.

Sinh tử không rõ, vị trí không tường.

Và tình huống này vào thời điểm đó, chỉ có một cách giải thích.

Đó là đã chết!

Tống Lão Nhị lúc này chỉ cảm thấy cả người mình như một cái xác không hồn.

Liên tiếp mất đi những người quan trọng nhất trong cuộc đời mình!

Điều này khiến anh bị đả kích rất lớn.

Anh thậm chí có chút không nghĩ thông!

Tại sao người sống sót cuối cùng lại luôn là mình!

Tại sao những người mình quan tâm nhất, lại cứ lần lượt rời xa mình!

Tống Lão Nhị đã không nhớ mình đã thoát ra khỏi Kính Tượng

Thành như thế nào.

Anh chỉ nhớ, khi mình thoát ra khỏi Kính Tượng Thành.

Trời bên ngoài đã sáng.

Anh chui ra từ cái hang động đó.

Một mình anh ngồi rất lâu trong căn phòng kín mít đó.

Cho đến khi anh nghe thấy tiếng động lớn từ bên ngoài truyền đến.

Chương 344

Anh mới đứng dậy đi mở cửa.

Chỉ là, khi anh mở cửa ra, lại thấy.

Bên ngoài đồng thời xuất hiện mấy nòng súng đen ngòm, chĩa thẳng vào anh.

Tống Lão Nhị bị cảnh sát bắt đi!

Không sai, chính là cảnh sát!

Rất nhiều, rất nhiều cảnh sát!

Những chuyện sau đó, Tống Lão Nhị được các cảnh sát điều tra vụ án kể lại ở đồn cảnh sát.

Họ đã khai quật Kính Tượng Thành.

Mất nửa tháng trời.

Tìm thấy thi thể của Hàn Phi.

Đã bị những tảng đá rơi xuống đè nát bét không ra hình dạng gì nữa.

Còn về các văn vật bên trong, tự nhiên đã được đơn vị văn vật cấp trên đến tiếp quản.

Bởi vì văn vật trong Kính Tượng Thành thực sự quá nhiều.

Sự việc này vào thời điểm đó có thể nói là đã gây ra một làn sóng lớn.

Thậm chí còn kinh động đến tận cấp trên.

Nên vụ việc này cũng được phong tỏa rất nghiêm ngặt.

Rất nhiều người chỉ biết ở khu vực Đông Bắc đã phát hiện một

tòa cổ mộ cực lớn.

Nhưng tình hình cụ thể bên trong thế nào, những người biết thì lại rất ít ỏi.

Chỉ có một số người dân địa phương ít nhiều biết được một số nội tình.

Toàn bộ Kính Tượng Thành được khai quật, kéo dài ròng rã một năm.

Còn Tống Lão Nhị cũng ngồi tù một năm.

Trong thời gian đó anh cũng bị người của đơn vị văn vật triệu tập đến hỏi cung.

Từ miệng họ, Tống Lão Nhị nghe nói, khi chiếc quan tài đồng đó được tìm thấy.

Đã bị nứt vỡ.

Đây là một tổn thất lớn, nhất định phải có người chịu trách nhiệm.

Hiển nhiên người đó chính là Tống Lão Nhị!

Là một tên trộm mộ đã có tiếng tăm không nhỏ vào thời điểm đó.

Nếu Tống Lão Nhị có thể kịp thời rút lui, thực ra có thể có một kết cục tốt đẹp!

Dù sao lúc đó việc trấn áp nghiêm ngặt các cổ mộ cũng mới chỉ bắt đầu.

Trên giang hồ tuy có tên Tống Lão Nhị.

Nhưng những người từng thấy anh, biết anh bản thân trông như thế nào thì vẫn rất ít.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Hàn Phi hết lần này đến lần khác nhắm vào anh.

Thêm vào đủ loại cơ duyên trùng hợp, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này.

Ai mà ngờ được chứ?

Chuyến Kính Tượng Thành lần này, có thể nói là "người mất của cũng mất".

Tống Lão Nhị dù muốn chối cãi, cũng không làm được!

Và trong khoảng thời gian ở tù, anh bình tâm lại suy nghĩ.

Có rất nhiều vấn đề trước đây không nghĩ thông, lúc này dường như đều có thể nghĩ rõ ràng.

Đầu tiên là tại sao, mình vừa mới ra khỏi Kính Tượng Thành.

Bên ngoài đã có một đống cảnh sát?

Chuyện này e rằng là do Hàn Phi sắp đặt.

Đương nhiên, hắn ta không thể sắp xếp cảnh sát giúp hắn làm việc.

Nhưng lợi dụng thì vẫn có thể.

Lúc đó Hàn Phi đã là tên trộm mộ bị truy nã.

Hắn ta chỉ cần tiết lộ tung tích của mình, thậm chí là trực tiếp tố cáo.

Đồng thời tính toán quãng đường của cảnh sát, cũng có thể biết cảnh sát sẽ đến lúc nào.

Và lần này hắn ta lừa mình đến đây.

E rằng căn bản không hề có ý định đi ra ngoài!

Nên mới ở Kính Tượng Thành khi nó gần như sắp sụp đổ.

Vẫn không chịu rời đi, kiên quyết muốn hoàn thành việc khởi động, để mình rời đi.

Bởi vì hắn ta đã biết, lúc này mà ra ngoài, cũng là chết!

Thà liều một phen!

Và thông qua điểm này, cũng có thể thấy được.

Hai cha con Hàn Phi đối với Kính Tượng Thành không phải là không biết gì cả!

Mặc dù họ chưa từng thấy nội dung bích họa.

Nhưng từ cách đặt thi thể và tình hình ở đó, cũng có thể suy đoán ra một số điều.

Thêm vào đó sau này Hàn Phi lại trải qua việc Mã Pháo và Trứng Vàng biến mất một cách thần bí.

E rằng cũng đã liên tưởng đến Kính Tượng Thành này.

Và hắn ta cùng cha hắn, e rằng cũng đã lén lút thử rất nhiều lần.

Chỉ tiếc là, vì không phát hiện ra bí mật của bích họa, nên vẫn không tìm được tấm lệnh bài dùng để mở quan tài đồng.

Vì vậy dẫn đến việc họ vẫn luôn không thể thử nghiệm!

Và lần này Hàn Phi lừa mình đến, e rằng cũng muốn mượn tay mình để giải mã bí mật của Kính Tượng Thành này.

Và mình cũng thực sự đã làm được.

Chỉ tiếc là, kết quả lại không như ý Hàn Phi mong muốn.

Trải qua sự ra đi liên tiếp của Trứng Vàng và Tần Nhuyễn.

Tống Lão Nhị cũng hoàn toàn tuyệt vọng.

Mỗi ngày anh ngồi trong phòng giam, không nói một lời nào.

Chờ đợi phiên tòa cuối cùng đến.

Thật ra, sự việc đến nước này, anh cũng chẳng còn hy vọng sống

sót gì nữa.

Thậm chí có lúc còn cảm thấy thà chết đi để bầu bạn với Tần Nhuyễn và Trứng Vàng còn hơn.

Biết đâu ở địa phủ, họ còn có thể đoàn tụ thì sao?

Và những ngày như vậy, lại trôi qua một năm nữa.

Mùa xuân năm thứ hai sau khi Kính Tượng Thành được phát hiện.

Cuối cùng, phiên tòa xét xử Tống Lão Nhị của cấp trên cũng đến.

Vào thời đại đó, một ngôi cổ mộ gây chấn động lớn như vậy, lại còn phát hiện án mạng!

Những yếu tố này đừng nói là gộp lại, chỉ cần một yếu tố thôi cũng đủ đẩy Tống Lão Nhị vào chỗ chết.

Gộp lại thì khỏi phải nói!

Vì vậy, cuối cùng Tống Lão Nhị bị kết án tử hình.

Đối với hắn mà nói, có lẽ đó cũng là một sự giải thoát.

Tần Nhuyễn và Đản Nhi đều đã rời đi.

Hắn cũng không biết mình sống rốt cuộc còn có ý nghĩa gì.

Vì thế hắn không hề phản bác, vui vẻ chấp nhận kết quả này.

Ngày hành hình được ấn định một tháng sau.

Dù sao cảnh sát cũng hy vọng dùng việc này để răn đe những kẻ trộm mộ khác.

Chương 345

Vì vậy còn đặc biệt tuyên truyền một phen.

Tống Lão Nhị cũng không ngờ, trước khi chết mình lại còn có giá trị như vậy, có thể phát huy chút nhiệt lượng còn sót lại của bản thân.

Sau một tháng tuyên truyền đó, vào ngày hành hình, những người tới chứng kiến cũng không ít.

Khi Tống Lão Nhị bị áp giải đến pháp trường, hắn nghe thấy không ít tiếng bàn tán trong đám đông xung quanh.

"Đây chính là tên trộm mộ đó à!" "Trẻ quá nhỉ!" "Đáng tiếc, không học hành tử tế thì đây chính là kết cục!" "Đào mộ người khác làm tổn âm đức, đáng đời!" … Nghe tiếng mọi người bàn tán, trong lòng Tống Lão Nhị vô cùng cảm khái.

Người ta thường nói: nhạn bay để tiếng, người qua để danh!

Nhưng còn mình thì sao?

Đến khi kết thúc cuộc đời mới nhận ra, mình chỉ để lại tiếng xấu bị người đời khinh bỉ.

Đây có lẽ chính là báo ứng!

Mọi thứ đều do mình gieo nghiệp, nên phải nhận quả báo như vậy.

Tống Lão Nhị nhắm mắt lại, không nghĩ nhiều nữa.

Nói đi nói lại, tất cả rồi cũng sẽ kết thúc!

Cuối cùng, theo một tiếng súng vang lên!

Tống Lão Nhị mất đi ý thức!

Cuộc đời hắn cũng kết thúc như vậy!

Chỉ là, có thật sự kết thúc rồi không?

E rằng chỉ có Tống Lão Nhị tự mình biết.

Bởi vì nếu thật sự kết thúc rồi, thì Tống Lão Nhị đang kể lại những chuyện này bằng cách nào mà biết được?

Đúng vậy, khoảnh khắc Tống Lão Nhị trúng đạn chết đi, Tống Đường xuất hiện.

Anh xuyên không đến thế giới mà anh đang ở!

Từ đó mới có vô vàn chuyện sau này.

Chỉ là những lời này, anh hiển nhiên không thể nói cho Bàn Tử và những người khác biết!

Còn Đản Nhi tuy đầu óc không được thông minh lắm, nhưng cũng ít nhiều đoán ra được một vài điều, chỉ là cậu ta không nói.

Câu chuyện kể đến đây, không chỉ Thiên Chân và mọi người, mà ngay cả những khán giả đang xem livestream cũng đều im lặng.

Bàn Tử thở dài nói: "Tâm trạng của Tống Lão Nhị tôi có thể hiểu được!

Thời đại của anh ta nói trắng ra thì cũng giống chúng ta, đám Bàn gia đây thôi!

Chỉ có thể trách anh ta sinh không gặp thời!

Nếu sinh ra vào thời đại này, nói ít cũng là một nhân vật bá đạo!

Dù sao với thân thủ của anh ta, đặt vào thời nay chắc chắn là một sự tồn tại mà ngay cả phía chính quyền cũng muốn hợp tác!" Thiên Chân cười khổ nói: "Đâu ra mà nhiều 'nếu' thế!

Với lại, ai có thể nghĩ đến một ngày trộm mộ lại hợp pháp hóa?

Trước đó, cậu có dám nghĩ không?" Tống Đường nói: "Đây chính là số mệnh!

Nếu ai ai cũng có thể sinh ra vào thời đại phù hợp với mình, thì trên thế giới này cũng sẽ không có nhiều tiếc nuối như vậy!" Mã Pháo nói: "Thật ra cũng không thể nói như vậy!

Nếu lúc đó anh ta có thể dừng tay, chuyển sang làm nghề khác, thì kết cục cũng chưa chắc đã như vậy!

Đáng tiếc cuối cùng bọn họ vẫn chọn tiếp tục làm ăn đồ cổ, và đó cũng là lúc tạo cơ hội cho kẻ khác!" Đản Nhi nói: "Thôi bỏ đi, dù sao những chuyện này cũng qua rồi!

Đường lão đệ à, ít nhất hiện tại chúng ta vẫn phải lạc quan đối mặt với cuộc sống chứ?" Tống Đường mỉm cười gật đầu.

Anh hiểu ý của Đản Nhi.

Đản Nhi biết anh chính là Tống Lão Nhị.

Anh không chết, Đản Nhi cũng không chết!

Mã Pháo cũng không chết!

Vậy thì khả năng Tần Nhuyễn không chết cũng rất lớn!

Vì vậy, khi kể lại những điều này, anh cũng chỉ muốn Đản Nhi và họ biết mọi chuyện đã xảy ra sau đó.

Và hiện tại trong lòng anh vẫn tràn đầy hy vọng!

Hy vọng này không chỉ đến từ việc Tần Nhuyễn có thể vẫn còn sống.

Dù sao từ khi Tống Lão Nhị xuyên không, anh ngay từ đầu đã không chọn tiếp tục làm nghề trộm mộ nữa mà cố gắng học hành, bước chân vào giới giải trí phát triển.

Từ đó cũng có thể thấy, anh muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Chỉ là không ngờ vòng quay số mệnh lúc nào cũng chuyển động.

Trộm mộ bắt đầu hợp pháp hóa, giới giải trí lại không như ý.

Khiến anh vòng vo tam quốc lại quay về với nghề này.

Hơn nữa lại nhờ cơ duyên xảo hợp mà tìm được Mã Pháo và Đản Nhi, thậm chí còn có linh cảm Tần Nhuyễn vẫn còn sống.

Tất cả dường như đều là định mệnh đã an bài. … Thiên Chân đứng dậy nhìn ra ngoài, nói: "Chuyện kết thúc rồi!

Chúng ta cũng sắp đến nơi!

Chúc phúc cho chúng ta đi!

Hy vọng đây là trận chiến cuối cùng!" "Phải thế chứ!" Bàn Tử cũng đứng dậy phụ họa.

Tống Đường hỏi: "Nếu đây thật sự là trận chiến cuối cùng rồi, sau khi kết thúc, cậu có dự định gì không?" Thiên Chân nghe vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "Không biết!

Nhưng tôi chắc chắn sẽ không xuống mộ nữa!

Tôi muốn đến Ba Nãi định cư!" "Tại sao lại là ở đó?" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường cười nhỏ nói: "Vì đó là quê của Tiểu Ca!

Phan Tử cũng ở đó!" "À, đúng rồi!" Bàn Tử chợt hiểu ra.

Trực thăng đã bắt đầu hạ cánh!

Mười phút sau, nó đáp xuống đất, mọi người bắt đầu xuống máy bay.

Tống Đường khi xuống máy bay quay đầu nói với Thiên Chân: "Nếu đây thật sự là trận chiến cuối cùng, sau khi ra ngoài, tôi có thể nói cho cậu một bí mật!

Tôi tin đến lúc đó cậu sẽ rất vui!" "Bây giờ không thể nói à?" Thiên Chân cười hỏi.

"Bây giờ nói không có ý nghĩa!

Nếu cậu có thể sống sót trở ra từ bên trong, đến lúc đó biết mới có ý nghĩa!" Tống Đường nói.

Thiên Chân cười, không hỏi thêm nữa. … Các fan livestream, coi đây chỉ là một câu chuyện.

Khi mọi người đến sa mạc, sự tò mò về nơi đây nhanh chóng khiến họ quẳng câu chuyện vừa rồi ra khỏi đầu.

Đúng vậy!

Đây là sa mạc!

Cũng là địa điểm cuối cùng trong kế hoạch của họ!

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Sau khi tìm thấy Mã Pháo, Tống Đường đã cẩn thận nhớ lại vài ngôi cổ mộ mà anh biết.

Để nói có Kỳ Tích Chi Địa thì thực sự không có nhiều.

Mà nơi này là địa điểm cuối cùng anh biết.

Nếu thật sự có kỳ tích, e rằng chỉ có nơi này mới có thể ban cho anh kỳ tích!

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, Bàn Tử và những người khác đã không phải lần đầu đến.

Họ vẫn có kinh nghiệm.

Vì vậy, họ đều tự mình đi chuẩn bị.

Tống Đường tuy là lần đầu đến, nhưng đối với nơi này anh cũng khá hiểu rõ.

Còn Mã Pháo và Đản Nhi, hai người họ dù sao cũng không phải người bình thường, chỉ cần dặn dò kỹ lưỡng, chắc cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. … “Chúng ta hiện đang ở ngoài Ma Quỷ Thành!” “Phi Ưng dựa theo tọa độ mà các cậu cung cấp, đã lên kế hoạch tuyến đường rồi!

Nhưng có một vấn đề!” Trong lều, Kỷ Niệm nói với mọi người.

“Vấn đề gì?” Bàn Tử hỏi.

Chương 346

“Bây giờ không phải mùa mưa, làm sao các cậu có thể tìm đến địa điểm cuối cùng?” Kỷ Niệm hỏi.

Muốn vào cung điện Tây Vương Mẫu thì nhất định phải lợi dụng mùa mưa.

Chỉ có hướng dòng nước mới có thể dẫn họ xuống dưới.

Nhưng bây giờ không phải mùa mưa, đây quả thực là một vấn đề.

“Các cô không thể tạo mưa nhân tạo sao?” Bàn Tử hỏi.

Kỷ Niệm lắc đầu: “Điều kiện tạo mưa nhân tạo không đủ!

Hơn nữa, dù có đi chăng nữa, thời gian mưa nhân tạo cũng rất ngắn!

Lượng nước căn bản không đạt yêu cầu của các cậu!

Vậy các cậu còn cách nào khác không?” Tiểu Ca đột nhiên nói bên cạnh: “Không cần!” Mọi người ngớ người nhìn anh.

Thiên Chân phản ứng lại, hỏi: “Cậu có thể dựa vào dấu vết của mình để tìm thấy không?” Tiểu Ca không nói gì, nhưng lại gật đầu.

Kỷ Niệm thấy vậy cười nói: “Nếu đã như vậy thì không có vấn đề gì nữa!

Các cậu nghỉ ngơi một ngày, sáng mai khởi hành!” “Nói thật, cậu có từng nghĩ một ngày nào đó chúng ta sẽ quay lại nơi này không?” Buổi tối bên cạnh doanh trại, Thiên Chân vừa uống trà vừa hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử cười khổ nói: “Năm đó đến đây, suýt chút nữa bỏ mạng ở chỗ này!

Nói là ‘chín phần chết, một phần sống’ e rằng cũng không quá đáng!

Hồi đó thậm chí còn không muốn xuống mộ nữa!

Ai mà ngờ, nhiều năm sau lại quay lại, này Thiên Chân, cậu nói xem chúng ta thế này có phải đang tự tìm cái chết không!” Thiên Chân nghe vậy bất lực cười.

Nếu điều này còn không phải tự tìm cái chết thì cái gì mới phải?

Chỉ là trong lòng rõ ràng biết đây là hành động tự tìm cái chết, nhưng họ lại vẫn cứ phải đến.

Con người chính là như vậy.

Đôi khi không có chút kích thích nào, cuộc sống cứ cảm thấy như thiếu đi điều gì đó.

Ba người Tống Đường hiển nhiên không đa sầu đa cảm như họ.

Dù sao họ thực ra cũng là lần đầu đến đây!

Nên đa phần vẫn là tò mò!

“Này, Đường lão đệ nói xem nơi này có thật sự nguy hiểm như cô gái kia nói không?” Mã Pháo tò mò hỏi.

Để giữ an toàn, họ đều đã đổi cách xưng hô với Tống Đường thành ‘Đường lão đệ’.

Dù sao với tuổi của họ, nếu gọi Tống Đường là ‘lão ca’ thì thật sự sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Ít nhất Bàn Tử và vài người khác biết Mã Pháo và Đản Nhi được tìm thấy từ đâu!

Nên cách xưng hô tự nhiên cũng phải cẩn thận một chút.

Tống Đường nghe vậy cười nói: “Nơi này thực ra không đáng sợ!

Nhưng anh phải biết bí mật của nó!

Nếu không biết, thì chắc chắn là rất đáng sợ!

Vì vậy, đừng nghĩ Kỷ Niệm đang nói quá lên!

Đó là vì các anh đều đã biết trước cách tránh né nguy hiểm ở đây!

Nếu không biết, ném hai anh vào đó, kết quả thế nào thật khó nói!" Hai người nghe vậy nhìn nhau, nhưng lại tỏ vẻ không rõ ràng, hiển nhiên họ vẫn còn hơi không tin.

"Đúng rồi, chỗ đó có xa không?" Đản Nhi hỏi.

Tống Đường đứng dậy cười nói: "Nếu may mắn thì khoảng một tuần!

Mọi người nghỉ sớm đi!

Sáng mai là phải khởi hành rồi!" Nói xong, Tống Đường liền đi về phía lều của mình.

Một đêm trôi qua không lời.

Sáng sớm hôm sau, họ thấy Phi Ưng dẫn người lái đến bốn chiếc xe địa hình màu đen, đồng thời có thêm hai chiếc bán tải.

Trên xe bán tải chở những thùng nước và thùng dầu siêu lớn.

Hiển nhiên, những thứ này là để cung cấp vật tư cho chuyến đi này của họ.

Còn bốn chiếc xe địa hình kia chính là phương tiện di chuyển của họ.

Mọi người cũng không nói nhiều, dưới sự sắp xếp của Phi Ưng, họ lần lượt lên bốn chiếc xe địa hình.

Đồng hành cùng họ còn có một tiểu đội của Phi Ưng.

Tính cả Phi Ưng là tổng cộng có tám người!

Lần này nơi họ đến dù sao cũng có rất nhiều rắn, thậm chí có thể còn có những Mã kiểm cổ thi.

Vì vậy trước khi xuất phát, Tống Đường đã đặc biệt dặn dò.

Trận này, Phi Ưng và đội của cậu ta cũng có thể đi cùng.

Đương nhiên, họ cũng chỉ có thể đến được nơi Vẫn Ngọc.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong thì hiển nhiên là không ổn.

Chỉ là Tống Đường không thể chắc chắn, đến lúc đó Phi Ưng có nghe lời mình không.

Dù sao bên Long Lão, anh đã sắp không giữ được bí mật nữa rồi.

Nếu Long Lão thực sự có nhiệm vụ đặc biệt nào đó giao cho Phi Ưng, thì Tống Đường hiển nhiên cũng không có cách nào ngăn cản được.

Không nói nhiều lời.

Sau khi mọi người lên xe bán tải, liền một mạch lái vào bên trong Ma Quỷ Thành.

Đoạn đường đầu này không có gì đáng nói.

Có Tiểu Ca và Thiên Chân dẫn đường, quãng đường này tự nhiên không có vấn đề gì.

Ngoại trừ việc tốn thêm một chút thời gian, những cái khác đều rất suôn sẻ.

Ba ngày sau.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng ốc đảo đó.

Khác với lần trước Thiên Chân và họ đến, tuyến đường dường như không giống nhau.

Khi đó họ lái xe đến rìa vách đá nơi ốc đảo tọa lạc mới phát hiện

ra ốc đảo.

Còn lần này, họ đã nhìn thấy nó từ rất xa.

Phi Ưng và những người khác nhanh chóng đỗ xe gần ốc đảo.

Sau đó là chuẩn bị các loại vật tư.

Phát hiện ốc đảo chỉ là bước đầu tiên.

Điều quan trọng tiếp theo là họ còn phải xuyên qua khu rừng mưa này.

Và những nguy hiểm thực sự đều nằm trong khu rừng mưa này.

Bàn Tử còn tò mò hỏi: "Tôi nói Đường lão đệ này, mấy con rắn lớn trong này hình như cũng bán được tiền đấy, cậu nói xem có nên mở livestream không?" Tống Đường chưa kịp nói gì thì Thiên Chân bên cạnh đã lên tiếng: "Bán hàng à?

Không ai cấm cậu!

Nhưng tối khi livestream thì tránh xa chúng tôi một chút!

Tôi tin các fan livestream, nếu may mắn, chắc chắn sẽ được xem cảnh kinh điển Thảo bì tử đại chiến Vương Bàn Tử!

À, đúng rồi, lần này không có ai giúp cậu đốt mấy con Thảo bì tử đâu!" Bàn Tử nghe vậy bất giác ôm lấy mông mình.

Nhớ lại những gì đã trải qua lần trước đến đây, lời Thiên Chân nói thật sự không phải hù dọa.

Vừa đùa vừa làm, mọi người cũng đã tự mình mang theo vật tư đầy đủ, sau đó liền khởi hành.

Vì phải ở lại đây rất lâu, nên lần này họ đã chuẩn bị khá đầy đủ.

Ngoài việc mỗi người đều mang theo một bình nhiên liệu nhỏ, thậm chí còn mang theo máy phát điện di động chuyên dụng cho việc

sinh hoạt dã ngoại.

Tuy vật tư rất nhiều, nhưng cũng chính vì vậy mà trong lòng họ lại càng có cảm giác an toàn hơn.

Và đoạn đường tiếp theo không có gì đáng kể.

Đêm đầu tiên, họ nghỉ tại một nơi khá rộng rãi.

Mỗi người đều bôi bùn lên người, nên không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra.

Đêm thứ hai, họ nghỉ ở một nơi cách bãi sông một khoảng tương đối.

Chỉ nghe thấy tiếng động của một số dã thú kiếm ăn vào ban đêm.

Chương 347

Ngoài ra, cũng không phát hiện dấu vết của dã kê bột tử hay rắn lớn.

Thậm chí họ còn từng nghĩ, có lẽ năm đó họ đã đánh quá mạnh tay, khiến những con rắn lớn đó đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Dù sao những con rắn lớn muốn lớn đến mức đó, không có mấy chục năm thì cũng không thể làm được.

Nhưng dù không gặp rắn lớn, thì những con dã kê bột tử họ vẫn thật sự nhìn thấy.

Đó là tối ngày thứ ba.

Họ nghe thấy tiếng người nói chuyện xung quanh, nhưng cứ lặp đi lặp lại một câu nói.

Và chính tiếng nói đó đã khiến Thiên Chân và mọi người cảnh giác.

Với kinh nghiệm của họ, mọi người tự nhiên không thể bị lừa.

Còn tối ngày thứ tư, camera mà họ bố trí từ trước, cuối cùng đã quay được hình ảnh những con dã kê bột tử.

Lúc đó, ngay trong livestream đã có nhà sinh vật học bày tỏ, hy vọng có thể trả tiền mua những thứ này.

Chỉ đáng tiếc, tiền bạc đối với Tống Đường lúc này hiển nhiên đã không còn chút hấp dẫn nào.

Còn chuyện gì có thể sánh ngang với điều anh đang muốn làm bây giờ chứ?

Bàn Tử thì có hơi ham tiền, nhưng sau khi Thiên Chân tuyên bố rõ

ràng sẽ không giúp cậu ta, cậu ta cũng đành gác lại ý định.

Tối ngày thứ năm, họ cuối cùng cũng tìm thấy lối vào hồ chứa nước ngầm.

Và ngay tối hôm đó đã tìm được chỗ nghỉ.

Đến đây rồi, quãng đường còn lại phải trông cậy vào Tiểu Ca!

Tiểu Ca cũng không làm mọi người thất vọng.

Chỉ trong một ngày, vào buổi tối, họ đã tìm thấy căn phòng mộ chứa lò treo lơ lửng, và nghỉ lại đó một đêm.

Ngày thứ sáu, họ lại đi thêm một ngày đường.

Cuối cùng, vào sáng ngày thứ bảy, họ như ý nguyện tìm thấy không gian chứa Vẫn Ngọc.

Khi Phi Ưng và những người khác thật sự tận mắt nhìn thấy khối Vẫn Ngọc bao trùm trên đầu mình, họ mới thực sự cảm nhận được thế nào là chấn động.

Tín hiệu livestream cũng dần dần bị gián đoạn khi họ tiến gần Vẫn Ngọc!

Buổi livestream hiển nhiên đã không thể tiếp tục bình thường.

Khi họ đến lối vào của Vẫn Ngọc, Tống Đường cuối cùng cũng lên tiếng: "Phía trước, các cậu còn muốn tiếp tục không?" Phi Ưng nghe Tống Đường nói vậy, không khỏi nhìn anh: "Chúng tôi không thể vào sao?" Phi Ưng hỏi.

Tống Đường thấy cậu ta có vẻ căng thẳng, cười nói: "Tôi đâu cản được các cậu!

Các cậu muốn vào thì lúc nào cũng được!

Nhưng với tư cách là bạn bè, tôi vẫn muốn khuyên cậu một câu!

Kịp thời rút lui, vẫn có thể có một kết cục tốt đẹp!" "Ý gì?" Phi Ưng hỏi.

Tống Đường nghe vậy cười chỉ tay về phía cái miệng động đen ngòm phía sau: "Bí mật trong này, rất nhiều người đều muốn biết!

Nhưng cậu có biết tại sao bao nhiêu năm qua, bí mật này vẫn luôn không được lưu truyền ra ngoài không?" "Tại sao?" Phi Ưng cau mày.

"Vì những người đi vào, rất ít ai có thể sống sót trở ra!

Chúng tôi đều có lý do phải đi vào, đó là đánh cược mạng sống!

Nhưng cậu thì không!" Tống Đường nói với giọng trọng tâm.

Sau đó vỗ vai Phi Ưng, nói: "Đây rất có thể là trạm dừng chân cuối cùng của chúng tôi!

Nói thật, bên trong rốt cuộc có gì, đối với cậu và Long Lão có thật sự quan trọng không?

Cậu mạo hiểm đi vào, nếu xảy ra chuyện, kết quả có thực sự là điều cậu muốn không?

Ngược lại, không đi vào, cậu ít nhất vẫn có thể có một kết cục tốt đẹp!" Phi Ưng nghe vậy trầm mặc.

Tống Đường thấy thế vỗ vai cậu ta, rồi cười nói: "Cậu là người thông minh, tôi nghĩ tôi không cần phải nói nhiều nữa!

Tôi sẽ bật chức năng quay video livestream!

Nếu chúng tôi vẫn có may mắn sống sót trở ra, Long Lão tự nhiên cũng sẽ có được tất cả những gì ông ấy muốn!" Nói xong, Tống Đường không nói thêm nữa.

Quay người đi thu dọn trang bị của mình.

Còn Thiên Chân và những người khác cũng không rảnh rỗi.

Thực ra, việc Phi Ưng có muốn đi vào hay không, Thiên Chân và họ thật sự không quan tâm.

Dù sao đây là trạm cuối cùng của họ.

Chỉ cần trận này không có bất ngờ nào, kết thúc an toàn, họ cũng sẽ thật sự kết thúc chuyến hành trình như vậy. … "Thủ trưởng!" Mấy cấp dưới của Phi Ưng thấy thủ trưởng mình không nói gì, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Phi Ưng trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn khẽ nói: "Đi thu dọn đồ đạc, chúng ta cắm trại ở đây!

Đợi bọn họ ra!" "Vậy chúng ta thật sự không vào sao?" Một cấp dưới hỏi.

Phi Ưng nhìn cậu ta nói: "Tôi đưa các cậu ra ngoài, tôi cũng hy vọng có thể đưa các cậu sống sót trở về!

Đi đi!" Các cấp dưới của anh ta đều không nói gì nữa, nhưng cũng lặng lẽ đi chuẩn bị.

Tống Đường và vài người khác khởi hành sau nửa giờ.

Tiểu Ca đi đầu mở đường.

Tống Đường là người thứ hai!

Hai người họ mang theo dây thừng trèo lên trước.

Lối vào Vẫn Ngọc trên đó, e rằng chỉ có hai người họ mới có thể chui vào mà không cần nhờ đến ngoại lực.

Hai người họ mang theo dây thừng trèo lên trước, sau đó mới thả một đầu dây thừng xuống.

Rồi Mã Pháo và Đản Nhi trèo lên.

Tiếp theo là Thiên Chân, Bàn Tử là người cuối cùng trèo lên.

Dù sao với thân hình của cậu ta, mọi người thật sự không chắc liệu cậu ta có thể chui qua cái đường hầm như đường ống đó không.

May mắn là Bàn Tử vẫn khá cố gắng.

Gặp chỗ nào hơi chật, cậu ta hóp bụng lại thì cũng chui qua được.

Đến được phía trên, đường hầm thẳng đứng cũng đã trở thành đường hầm thẳng tiến.

Như vậy, họ đi lại cũng có thể nhẹ nhàng hơn. … Theo lời hứa trước đó, Tống Đường bật chức năng quay video livestream.

Sẽ ghi lại tất cả những gì xảy ra ở đây.

Còn về việc Long Lão và mọi người có tin những chuyện xảy ra ở đây hay không, đó không phải là điều họ có thể quyết định! … "Cái đường hầm này hình như càng vào trong càng rộng!" "Xem ra Tây Vương Mẫu Nương Nương vẫn rất hiểu Bàn gia tôi!" Bàn Tử hoạt động thân thể một chút, cảm thấy không còn chật chội nữa, cười nói.

Thiên Chân nghe vậy lại cau mày nói: "Nếu càng vào trong không gian càng lớn, thì e rằng trận này thật sự không dễ thoát thân!

Dù sao đây là Vẫn Ngọc, ai rảnh rỗi mà đào một không gian lớn như vậy bên trong chứ?" Bàn Tử nghe vậy cũng không khỏi trầm mặc.

Quả thật, Vẫn Ngọc khác với những thứ khác.

Nó từ trên trời rơi xuống.

Nếu không gian bên trong vốn đã rất lớn, thì khi rơi từ trên trời xuống, chắc chắn sẽ bị vỡ vụn.

Nhưng khối Vẫn Ngọc này lại không hề vỡ vụn.

Hơn nữa, không gian bên trong dường như còn càng ngày càng lớn.

Vậy thì chỉ có một lời giải thích.

Đó là không gian bên trong được mở rộng sau khi cả khối Vẫn Ngọc rơi xuống, do con người cố ý khai thác!

Và đã có người cố ý mở rộng, thì e rằng bên trong thật sự ẩn chứa bí mật không ai biết.

Hơn nữa, rất có thể bí mật này còn là chí mạng!

"Tôi nói, Tây Vương Mẫu Nương Nương không phải giấu một đội quân ở đây đấy chứ!" Bàn Tử hỏi.

Tống Đường nghe vậy nói: "Mọi thứ đều có khả năng!

Vẫn nên vào xem sao!" Bàn Tử gật đầu không nói thêm nữa.

Ngay lập tức, cả đoàn người liền bắt đầu tiến về phía trước.

Tiểu Ca đi ở phía trước mở đường, Thiên Chân và những người khác đi sát theo sau.

Thực ra, về tình hình bên trong, Tiểu Ca chắc chắn là biết.

Chương 348

Nhưng đến thời điểm mấu chốt này, thực ra cũng không cần thiết phải hỏi nữa.

Dù sao bên trong rốt cuộc có gì, họ cũng sắp tận mắt nhìn thấy.

Vì vậy, bất kỳ miêu tả nào cũng không chân thực bằng việc tự mình nhìn thấy.

Đường hầm thẳng tắp, cộng thêm mọi người đều rất mong chờ.

Vì vậy quãng đường đi rất nhanh.

Và phán đoán của Bàn Tử quả thật là đúng.

Khi họ tiếp tục đi về phía trước, chiều rộng của đường hầm quả thật đang không ngừng rộng ra.

Thậm chí đã bắt đầu xuất hiện một số không gian rộng rãi.

Những không gian này giống như những hầm đào trong đường hầm khai quật vậy.

Cứ cách mười mấy mét lại xuất hiện một cái.

Bên trong không có gì cả, dường như là để dành riêng cho việc hoạt động hoặc là nơi chứa phế liệu khi ban đầu khai quật nơi này.

Suốt quãng đường, họ gặp rất nhiều.

Hơn nữa, khi chiều rộng đường hầm càng ngày càng lớn, số lượng không gian hầm đào này cũng dần tăng lên.

Họ đã đi bộ mất hơn nửa giờ.

Trải qua không dưới bảy tám cái hầm đào.

Kích thước cũng cái nọ lớn hơn cái kia.

Cuối cùng, khi họ một lần nữa đến một hầm đào, họ phát hiện, tình hình ở hầm đào này cuối cùng đã thay đổi.

Trong cái hầm đào này, cuối cùng không còn trống rỗng nữa mà xuất hiện mấy pho tượng người mặc giáp ngọc đen.

Những pho tượng người này Thiên Chân và họ đã từng thấy trong căn phòng mộ lò treo lơ lửng lần trước.

Hơn nữa, trong đó còn có rất nhiều tượng người mặc giáp ngọc đen như vậy.

Bên trong những pho tượng người đó, chôn cất đều là một loại Mã kiểm cổ thi.

Một khi giáp ngọc rơi ra, Mã kiểm cổ thi bên trong sẽ lập tức biến thành Huyết thi.

Kinh nghiệm năm đó, họ đến nay vẫn không quên.

Và khi phát hiện thứ này ở đây một lần nữa, không nghi ngờ gì khiến lòng họ cũng thót lên.

"Tôi nói, phát hiện thứ này ở đây không phải là điềm lành đâu!" "Chúng ta vẫn nên đừng qua đó, một khi chúng sống lại thì sẽ phiền phức lắm!" Bàn Tử nói.

Tống Đường lại cau mày nói: "Nếu chỉ có những thứ này thì cũng thôi đi!

Nhưng đường hầm này càng đi vào trong càng rộng rãi!

Tôi cảm giác phán đoán của cậu trước đó, e rằng sắp thành sự thật rồi!" "Phán đoán gì?" Bàn Tử ngớ người, nhưng sau đó cậu ta liền hiểu ra.

"Mẹ kiếp!

Tây Vương Mẫu Nương Nương thật sự giấu một đội quân ở đây

à!" Thiên Chân nói: "Đừng tự mình hù dọa mình nữa!

Biết đâu Tây Vương Mẫu Nương Nương lại muốn chúng ta như vậy!

Với lại, dù là thật đi chăng nữa, những thứ này cũng chỉ là xác chết thôi!

Chúng ta chỉ cần không lại gần, chúng cũng sẽ không phản ứng đâu!

Vẫn nên tranh thủ thời gian đi đường, làm xong việc của mỗi người, chúng ta sẽ trực tiếp ra ngoài!

Ở đây lãng phí thời gian, thực sự không phải là hành động sáng suốt!" Mọi người gật đầu.

Ngay lập tức, Tiểu Ca liền tiếp tục đi phía trước dẫn đường.

Mọi người nhanh chóng tiến về phía trước.

Tình hình bên trong Vẫn Ngọc phức tạp hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Sự xuất hiện của những hầm đào này đã báo trước rằng tình hình bên trong Vẫn Ngọc e rằng không đơn giản.

Và khi mọi người tiếp tục đi sâu vào bên trong, quả nhiên, tình huống dần xuất hiện cũng bắt đầu vượt ngoài dự đoán của họ.

Ban đầu đường hầm mà họ đi vào là một đường hầm thẳng tắp, nhưng khi họ đi sâu vào, hai bên đường hầm lại bắt đầu xuất hiện những ngã rẽ.

Như vậy, tình hình cũng bắt đầu trở nên phức tạp.

Đây là một hầm đào mới, lớn hơn tất cả những hầm đào mà họ đã phát hiện trước đó.

Hơn nữa, trong hầm đào này, cũng tương tự đặt rất nhiều tượng người ngọc đen, tức là những Mã kiểm cổ thi đó.

Những thứ này đứng yên ở đây, bất động.

Tuy nhiên, mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Dù sao những thứ này một khi sống lại, đó chính là Huyết thi không đầu không cuối.

Và đây mới chỉ là một phần nhỏ trong số vài hầm đào được phát hiện.

Trời mới biết bên trong Vẫn Ngọc rốt cuộc có bao nhiêu hầm đào như vậy.

Một khi những thứ này đều sống lại, e rằng mấy người họ có thể sống sót trở ra hay không cũng là vấn đề.

"Bây giờ làm thế nào đây?

Lại xuất hiện ngã rẽ!" Bàn Tử hỏi.

Trước mặt họ xuất hiện một ngã rẽ.

Phía bên trái lẽ ra là vách đá của Vẫn Ngọc, lại xuất hiện một cánh cổng hình vòm.

Không có cửa, bên trong đen ngòm không biết có gì.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, mọi người phát hiện, cánh cổng hình vòm này bị bào mòn rất nghiêm trọng.

Cả mặt đất lẫn xung quanh cổng đều bị bào mòn rất nhẵn bóng.

Tình huống này chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy, đây là do người qua lại thường xuyên trong suốt nhiều năm mà thành.

Thậm chí có một số chỗ đã bị mòn đến mức phát sáng.

Hoàn toàn khác với tình trạng được mài dũa nhân tạo.

Còn đối với đường hầm chính phía trước họ, tuy vẫn rất rộng rãi, nhưng tổng thể đường hầm nhìn lên, rõ ràng trông như chưa từng có người đi qua.

Thậm chí có một số chỗ, các cạnh vẫn còn rất rõ nét, như thể vừa mới được khai quật vậy.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ lặng lẽ chỉ vào ngã rẽ mới xuất hiện này.

Sau đó liền trực tiếp đi vào.

Anh ta trước đây đã từng vào đây một lần, chính là lần cùng Trần Văn Cẩm vào.

Chỉ đáng tiếc sau khi ra ngoài anh ta liền mất trí nhớ.

Về những chuyện bên trong đây anh ta cũng không hề nhắc đến một chữ.

Còn bây giờ, liệu anh ta có nhớ lại những chuyện ở đây không, thì không ai biết được.

Nhưng xem ra anh ta vẫn nhớ một chút.

Nếu không cũng sẽ không trực tiếp đưa ra phán đoán.

Mã Pháo nhìn đường hầm chính phía trước, dường như cảm thấy đường hầm này lớn như vậy, theo lý mà nói nên đi đường này mới đúng.

Nhưng mọi người đã theo Tiểu Ca đi vào ngã rẽ kia.

Cậu ta cũng đành bất lực đi theo.

Ngã rẽ này quả thật hơi chật.

Ngay cả Bàn Tử cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiến lên.

Ngay khi cậu ta chuẩn bị than phiền vài câu vì sao lại không đi đường lớn, phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi.

Sau đó mọi người liền phát hiện, họ lại tiến vào một hầm đào.

Và quy mô của hầm đào này lại không hề nhỏ hơn cái trước.

Bên trong cũng tương tự đặt rất nhiều Mã kiểm cổ thi.

Ngoài ra, điều cuối cùng khiến họ kinh ngạc là, trên bốn bức tường của hầm đào này, lại có bốn đường hầm dẫn đến bốn nơi khác nhau.

Phát hiện này khiến mọi người đều có chút giật mình.

Cần biết rằng, suốt quãng đường họ chỉ phát hiện một ngã rẽ.

Mà ở đây lại có đến bốn ngã!

Dù không tính đường mà họ đã vào, thì vẫn còn lại ba đường!

Chương 349

Ba đường này phải đi thế nào đây?

“Tiểu Ca?” Thiên Chân thăm dò gọi một tiếng.

Quả nhiên, Tiểu Ca rất nhanh liền chỉ vào một trong những đường hầm song song với đường hầm ban đầu.

Sau đó liền đi qua.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: “Tôi nói này, chỗ này sao cứ như mê cung vậy?

Lát nữa có khi còn có thêm đường hầm nữa không?

Tiểu Ca cậu nhất định phải nhớ đường đấy nhé, không thì lát nữa chúng ta ra ngoài cũng là vấn đề đấy!” Tiểu Ca không nói gì, nhưng lại gật đầu.

Mọi người lúc này mới tiếp tục đi theo.

Bàn Tử vẫn cảm thấy không yên tâm, liền đi theo phía sau hỏi: “Đường lão đệ, cái thiết bị dựng mô hình 3D của cậu có mang theo không?

Chỗ này quỷ dị quá, không xem tình hình xung quanh, trong lòng tôi thật sự không yên tâm chút nào!” Tống Đường nghe vậy nói: “Thiết bị đó không mang vào!

Với lại bên trong này căn bản không có tín hiệu, cậu đừng lo lắng nữa!

Đã đến rồi, lo lắng cũng có ích gì?” “Haizzz!” Bàn Tử bất lực thở dài.

Cậu ta tự nhiên cũng không sợ chết, chỉ là nơi này giống như mê

cung.

Cậu ta thực sự có chút không yên tâm thôi.

Mọi người theo Tiểu Ca tiếp tục đi được một lúc.

Quả nhiên, rất nhanh họ lại đến một hầm đào rất lớn.

Tình hình ở đây hầu như giống hệt những chỗ trước.

Cũng có rất nhiều Mã kiểm cổ thi.

Nhưng kỳ lạ là, ở đây chỉ có ba ngã rẽ.

Trên bức tường gần hướng họ đi vào thì không có.

Phía chính diện, và bên trái thì có đường hầm.

Lần này chưa đợi mọi người hỏi, Tiểu Ca đã chỉ vào đường hầm bên trái, sau đó liền trực tiếp đi vào.

Mọi người cũng không hỏi, một mạch đi theo.

Và khoảng gần một giờ tiếp theo, lộ trình di chuyển của họ hầu như đều như vậy.

Đi về bên trái, gặp một hầm đào, sau đó lại đi về phía trước.

Gặp một hầm đào, tiếp tục đi về bên trái, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Đây dường như là cách đi qua mê cung Vẫn Ngọc này.

Tống Đường tuy không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Dù sao trong số những người họ, trừ Tiểu Ca ra, còn ai biết cụ thể phải đi thế nào chứ?

Ngay khi mọi người đã đi mỏi mệt rã rời, cuối cùng, họ cũng đến một hầm đào không có bất kỳ ngã rẽ nào.

Toàn bộ hầm đào, ngoài lối vào mà họ đã đi vào, thì chỉ có một

đường hầm đối diện.

Lần này cả hai bên trái phải đều không có đường hầm nữa.

Bàn Tử đã đi mệt đến mức muốn ngủ gật, thấy vậy vội nói: "Chúng ta sắp đến nơi rồi phải không?

Cái Vẫn Ngọc này cũng lớn quá, cảm giác quãng đường này đi đến mức chúng ta có thể đi về nhà luôn rồi!" Thiên Chân thấy Tiểu Ca không nói gì, vội hỏi: "Tiểu Ca, phía trước…" Tiểu Ca thản nhiên nói: "Đến rồi!" Mọi người nghe anh ta nói vậy, tức thì đều lấy lại tinh thần.

Từng người vội vàng lấy vũ khí ra, chuẩn bị hành động.

Tống Đường cũng kiểm tra thiết bị livestream trên người, lúc này đang ở chế độ quay.

Tiểu Ca thấy mọi người đã chuẩn bị xong, lúc này mới nói một câu: "Theo tôi, đừng chạy loạn!" Sau đó liền trực tiếp đi vào đường hầm phía trước.

Mọi người đi sát theo sau.

Từng người một chui vào đường hầm phía trước.

Đường hầm này rất ngắn.

Mọi người chỉ đi về phía trước khoảng năm phút, đường hầm đã đến cuối.

Và ngay sau đó họ nhìn thấy, phía trước lại xuất hiện bậc thang.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy bậc thang kể từ khi vào đây.

Bậc thang rất rộng, phải rộng ba mét.

Hơn nữa mỗi bậc thang đều được xây dựng rất lớn.

Đến đây, sau khi mọi người dùng đèn pin chiếu sáng, nó như thể

chiếu vào mực nước vậy, căn bản không thể nhìn rõ xung quanh rốt cuộc có gì.

Bàn Tử tò mò, định đi xem rìa bậc thang có gì.

Thế nhưng Tiểu Ca lại kéo cậu ta trở lại.

Bàn Tử vẫn còn có chút không hiểu.

Thế nhưng Tiểu Ca lại không thèm trả lời cậu ta, mà quay đầu kêu to về phía trước một tiếng: "Sáng!" Tiếng kêu này rất lớn.

Mọi người đều tưởng Tiểu Ca bị điên, nhưng sau đó họ liền nhìn thấy, trong bóng tối vô tận xung quanh, quả nhiên có một luồng sáng bừng lên.

Sau đó luồng sáng này bắt đầu lan tỏa, dần dần chiếu sáng cả bóng tối xung quanh.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được chửi thề: "Mẹ kiếp, cái gì đây?

Đèn điều khiển bằng giọng nói sao?

Kỹ thuật này thời cổ đại đã có rồi à?" "Thời cổ đại chắc chắn sẽ không có kỹ thuật này!

Hơn nữa dù có đi chăng nữa, lấy điện từ đâu ra?" Thiên Chân nói.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Tôi đã nói là đèn dầu!

Đèn dầu!

Đèn dầu là đốt dầu than những thứ đó, cần gì điện chứ?" "Vậy thì càng là nói nhảm!" Thiên Chân không tán thành.

"Muốn đèn dầu tự mình sáng lên, trừ khi không gian nơi này trước đó là kín mít!

Sau đó theo không khí lưu thông mà hình thành tình huống đèn dầu tự nhiên cháy lại!

Nếu không, chỉ có thể do người thắp!" "Vậy không thể là cơ quan nào đó thay thế người sao?

Ví dụ như cơ quan điều khiển bằng giọng nói?

Vừa nãy Tiểu Ca chỉ kêu một tiếng, hình như là điều khiển bằng giọng nói!" "Dù sao cũng là cùng một nguyên lý với đèn điều khiển bằng giọng nói!" Thiên Chân không tiếp lời, thảo luận những điều này không có ý nghĩa.

Bởi vì bất kể thế nào, họ dường như đã đến nơi cốt lõi nhất bên trong Vẫn Ngọc này rồi.

Bí mật ở đây rốt cuộc là gì, họ rất nhanh cũng sẽ biết.

Và so với những bí mật này, việc đèn dầu sáng lên bằng cách nào, thực ra không hề quan trọng.

Bởi vì sẽ luôn có lời giải thích cho hiện tượng này.

Và Tiểu Ca trên thực tế cũng không chuẩn bị giải thích cho họ.

Anh ta tiếp tục đi về phía trước, đồng thời những ngọn đèn dầu phía trước cũng bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Dần dần, họ mới phát hiện ra mình rốt cuộc đang ở trong một cảnh giới như thế nào.

Những ngọn đèn dầu không chỉ lan tỏa ra xung quanh, dần dần lại bắt đầu lan tỏa lên đầu họ, và xuống dưới chân họ.

Và khi xung quanh dần được những ngọn đèn dầu này chiếu sáng, họ mới phát hiện mình lại đang ở trung tâm một không gian.

Miêu tả thế nào nhỉ?

Đơn giản mà nói, nơi này giống như một quả trứng dựng đứng.

Và họ lúc này đang ở bên trong quả trứng.

Hai bên bậc thang không có bất kỳ lan can bảo vệ nào.

Bên dưới vách đá là mặt đất của không gian này.

Từng bậc thang một dẫn xuống mặt đất.

Còn bậc thang mà họ đang đứng, thì nằm ở vị trí gần phía trên của toàn bộ không gian.

Bàn Tử nằm bò ở rìa bậc thang nhìn xuống phía dưới bậc thang, kinh hô: "Mẹ ơi, phía dưới bậc thang này toàn là đá!

Bậc thang này được xây dựng trực tiếp từ đá, cái này cũng quá… quá khó tin, cậu nhìn xung quanh xem!" Thiên Chân cũng kinh hô.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy, khi những ngọn đèn dầu dần dần sáng lên, họ lại nhìn thấy, ở mỗi vị trí đèn dầu, lại đều là một hầm đào.

Chỉ là những hầm đào này chỉ có một nửa.

Chương 350

Bởi vì một nửa còn lại đang đối diện với không gian này.

Họ có thể nhìn thấy, trong những hầm đào đó, đều có Mã kiểm cổ thi.

Từng con một như những thị vệ đang ngủ say, đứng trong những hốc tường được khoét ra từ vách đá.

Từng con một hướng mặt về phía không gian này, như thể đang canh giữ nơi đây.

Và khi nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả Tống Đường cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Chỉ nói riêng về khí thế ở đây, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Chẳng trách Tây Vương Mẫu Nương Nương cố thủ nơi đây không chịu rời đi.

Khí thế này, e rằng là nơi chôn cất mà bất kỳ đế vương nào cũng mơ ước.

Bố cục toàn bộ không gian, vô cùng thể hiện sự bá khí đế vương và tôn quý.

Bậc thang này chắc chắn là lối đi duy nhất từ đây ra thế giới bên ngoài.

Nếu không có Tiểu Ca dẫn đường, e rằng họ căn bản không thể tìm đến đây.

Còn đường hầm bên ngoài giống như mê cung, nếu xông loạn có thể may mắn tìm thấy không gian này.

Nhưng nếu không có đủ dây thừng, e rằng cũng căn bản không thể

xuống được.

Dù sao muốn vào bên ngoài Vẫn Ngọc đã khó khăn chồng chất.

Huống chi bên trong Vẫn Ngọc còn có mê cung phức tạp và những Mã kiểm cổ thi đó.

Nếu không có bản lĩnh hơn người, và sự hiểu biết thấu đáo về nơi này, e rằng muốn tìm đến đây, thật sự khó như lên trời.

Tiểu Ca không nói một lời nào, chỉ tự mình đi về phía trước.

Mọi người thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội vàng tăng tốc theo sau. … Độ chênh lệch của toàn bộ bậc thang rất cao.

Mọi người đi khoảng mười mấy phút, mới dần dần bắt đầu nhìn rõ tình hình trên mặt đất.

Họ nhìn thấy, so với Mã kiểm cổ thi trên mặt đất, những Mã kiểm cổ thi trong các hốc tường xung quanh trên đỉnh đầu đơn giản có thể nói là cảnh quan.

Mã kiểm cổ thi trên mặt đất thực sự quá nhiều.

Đơn giản như binh mã dũng.

Từng con một sát nhau, tổng cộng có bốn khối vuông.

Mỗi khối vuông nhìn qua e rằng cũng phải có mấy trăm người.

Và điều này e rằng cũng là do không gian ở đây có hạn.

Nếu không gian ở đây tăng gấp đôi, e rằng Tây Vương Mẫu Nương Nương cũng có thể tìm thêm nhiều người hơn để lấp đầy nơi này.

“Tôi nói này, Tây Vương Mẫu Nương Nương đây là tổ chức một đội quân ở đây đấy chứ!

Mẹ kiếp, xem ra bà ta còn muốn dẫn người giết ra ngoài đấy chứ!”

Bàn Tử không nhịn được kinh hô.

Còn Mã Pháo và Đản Nhi cũng đều nhìn đến ngớ người.

Họ thực ra không hiểu nhiều về Tây Vương Mẫu Nương Nương này.

Nhưng trước mắt có một đại quân như vậy, cũng đủ khiến họ cảm thấy chấn động rồi.

"Tôi muốn biết, chúng ta cứ thế này đi xuống, thật sự không sao chứ?

Vạn nhất những Mã kiểm cổ thi đó biến thành Huyết thi, chỉ mấy người chúng ta e rằng căn bản không thể sống sót trở ra được!" Thiên Chân không nhịn được nói.

Tiểu Ca bên cạnh đột nhiên nói: "Tôi tự mình đi!" Thiên Chân thấy vậy vội nói: "Không phải Tiểu Ca, tôi không có ý đó, cậu phải hiểu tôi!" Tiểu Ca lại nhìn anh ta nghiêm túc nói: "Tôi tự mình đi!" Lúc này Thiên Chân mới phản ứng lại, Tiểu Ca không phải hiểu lầm mình, mà là anh ta vốn dĩ không có ý định để mình đi cùng.

"Không phải, đã đến đây rồi, lẽ nào lại không đi xuống?" Bàn Tử cũng nói.

Tống Đường bên cạnh lại nói: "Tôi cảm thấy Tiểu Ca không giống như đang đùa đâu!

Các cậu ở lại đây đi!" "Tại sao?" Bàn Tử không hiểu.

Tống Đường nói: "Phía dưới Mã kiểm cổ thi đếm không xuể, nếu thật sự gây ra phản ứng dây chuyền, đến lúc đó một người tính một người, không ai đi xuống mà có thể sống sót trở lên được!

Chúng ta cũng cần các cậu có người ở lại phía trên tiếp ứng chúng ta!" "Các cậu?" Đản Nhi nghe vậy cau mày: "Anh cũng muốn đi

xuống sao?" Tống Đường gật đầu.

Anh không có lựa chọn nào khác, nơi này không chỉ là trạm cuối cùng của Tiểu Ca.

Mà cũng là của anh!

Nếu anh có thể tìm thấy điều mình muốn ở đây, thì tất cả mọi chuyện đều có thể kết thúc.

Nhưng nếu không thể, tương lai sẽ ra sao, ngay cả anh cũng không biết.

"Không được không được, các cậu tự mình đi xuống nguy hiểm quá!

Nơi này nhiều Huyết thi như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng ta ở trên này cũng vô ích thôi!

Suốt quãng đường qua bao nhiêu hầm đào, Mã kiểm cổ thi bên trong mà cũng hoạt động thì chúng ta vẫn không ra ngoài được!" Bàn Tử nói.

Tống Đường lại cười nói: "Cho nên mới cần các cậu ở lại phía trên, thay chúng tôi giải quyết những vấn đề này chứ!

Chúng tôi ít người, phía dưới dù thật sự có vấn đề cũng có thể nghĩ cách đi lên!

Nhưng nơi các cậu ở đây mới là cực kỳ quan trọng, dù sao cũng liên quan đến việc chúng tôi có thể ra ngoài được hay không!" "Cậu nói vậy, hình như đúng thật!" Bàn Tử gãi đầu nói.

Thiên Chân vẫn còn có chút không yên tâm, nhưng Tiểu Ca lại nhìn anh ta, hiển nhiên không có chỗ để thương lượng.

Cuối cùng Thiên Chân thở dài nói: "Đã vậy, vậy tôi và Bàn Tử sẽ theo các cậu đi xuống một đoạn nữa!

Để Mã Pháo và Đản Nhi ở lại đây!

Chúng tôi đảm bảo không theo các cậu đi xuống, nhưng tất cả đều ở lại đây cũng không ổn lắm!

Chúng tôi đi xuống một đoạn, như vậy cũng có thể sớm tiếp ứng được các cậu!

Đồng thời cũng có thể theo dõi tình hình phía dưới!" Tiểu Ca nghe vậy lúc này mới gật đầu.

Có kế hoạch rồi, tiếp theo tự nhiên là chuẩn bị.

Để đối phó với sự biến dị của những Mã kiểm cổ thi đó, mọi người đã phân phát vũ khí trong tay.

Lần này họ đi vào, vì có đội Phi Ưng hộ tống, nên trang bị mang vào cũng rất nhiều.

Và để tranh thủ thời gian thoát thân cho mình, họ đã chia "vũ khí hạng nặng" (thực ra là lôi quản) thành hai phần.

Một phần do Đản Nhi và Mã Pháo phụ trách, một phần do Bàn Tử và Thiên Chân phụ trách.

Đản Nhi và Mã Pháo phụ trách đặt một số lôi quản trên đường hầm mà họ sẽ quay về.

Không cần quá nhiều, chỉ hai ba cái hầm đào là đủ.

Điều này cũng để tránh việc hai người họ đi quá sâu, bị lạc và không thể quay lại.

Còn Bàn Tử và Thiên Chân thì không cần làm như vậy.

Họ chỉ cần chuẩn bị sẵn lôi quản, một khi Mã kiểm cổ thi phía dưới có biến dị, với vị trí của họ, hoàn toàn có thể chiếm được quyền khống chế không gian, dùng lôi quản để giải quyết một số rắc rối cho Tiểu Ca và Tống Đường phía dưới.

Ngoài ra, còn có súng xung kích.

Thứ này Bàn Tử, Đản Nhi và Mã Pháo mỗi người đều có một khẩu.

Còn Tiểu Ca, Tống Đường và Thiên Chân thì không có.

Chủ yếu là vì họ không quen dùng nó.

Súng xung kích ở đây có thể phát huy tác dụng còn hạn chế, nhưng có vẫn hơn không.

Ba người nạp đạn đầy đủ, sau khi chuẩn bị xong xuôi, liền bắt đầu hành động.

Mã Pháo và Đản Nhi ở lại trước, và sau đó sẽ đi bố trí lôi quản.

Còn Thiên Chân và Bàn Tử thì cùng với Tiểu Ca và Tống Đường, tiếp tục đi xuống.

Khoảng mười phút sau.

Họ dừng lại ở một nơi cách phía dưới khoảng hai ba mươi mét.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, khoảng cách này dù sao cũng có thể nhìn rõ tình hình phía dưới.

Nhưng đồng thời cũng có thể giữ lại cho họ một chút thời gian bỏ chạy.

Một khi phía dưới thật sự xảy ra biến cố, họ cũng có thể phản ứng kịp thời.

“Chúng tôi sẽ ở lại đây, các cậu tự mình cẩn thận!

Nếu có chuyện gì, chúng ta lấy tiếng súng làm tín hiệu!” Thiên Chân nói.

Hai người Tống Đường gật đầu, lập tức liền tiếp tục đi xuống dưới bậc thang.

Thực ra, vị trí mà họ đang đứng lúc này, đã có thể nhìn rõ đại khái tình hình phía dưới rồi.

Tống Đường từng bước từng bước đi xuống, đồng thời quan sát tình hình xung quanh.

Chương 351

Anh phát hiện, phía dưới cùng của không gian này, cấu trúc tổng thể rất giống một đáy hố hình vuông.

Đáy hố được chia thành hai phần, trong đó một phần chính là những hàng ngũ vô số Mã kiểm cổ thi đang đứng.

Khu vực này chiếm trọn một nửa không gian.

Còn nửa không gian còn lại, thì được xây dựng giống như một quảng trường.

Ở vị trí trung tâm phía trên, có một vật hình tròn giống như nắp giếng đậy trên mặt đất.

Phía trên thì được nối bằng bốn sợi xích đồng to khỏe.

Lần lượt được đóng vào vách tường bên trong.

Nhìn dáng vẻ đó, đơn giản giống như dùng xích đồng phong tỏa một chiếc quan tài đồng vậy.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là, phía dưới sợi xích đồng treo lơ lửng, quả thật chỉ có một vật bằng đồng rất giống nắp giếng.

Ngoài ra, cũng thực sự không phát hiện ra chiếc quan tài nào.

Tống Đường liếc nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Thế nhưng Tiểu Ca lại không có biểu cảm gì thay đổi.

Dường như đã sớm biết nơi này.

Tống Đường thầm đoán, có lẽ ban đầu anh ta đã từng đến nơi này.

Chỉ là vì sao lại mất trí nhớ?

Theo một số tài liệu, việc Tiểu Ca mất trí nhớ dường như là do bị

kích thích mạnh sau đó mà xuất hiện.

Đương nhiên, cũng có người nói lần mất trí nhớ này của anh ta thực ra là cố ý.

Mục đích là để không kể tình hình bên trong này cho Thiên Chân.

Có thể tình hình bên trong này đối với Thiên Chân mà nói, không cần thiết phải biết.

Và Tiểu Ca lại sợ Thiên Chân cứ hỏi mãi, nên mới dùng việc mất trí nhớ để đối phó.

Đương nhiên, sự thật cụ thể thế nào, ở đây cũng không bàn luận nữa.

Bởi vì không có gì cần thiết.

Lúc đó, từ tình huống thứ nhất để phân tích.

Nếu Tiểu Ca thật sự là vì bị kích thích, vậy chẳng phải nói nơi này sẽ có chuyện gì đó siêu thường?

Và chuyện này, lại sẽ là gì?

Mang theo những nghi hoặc như vậy, Tống Đường và Tiểu Ca một mạch đi xuống phía dưới.

Chưa đến mười phút, họ đã đi xuống khỏi bậc đá.

Và lúc này thực sự đến được phía dưới, Tống Đường mới cảm nhận được áp lực mà những Mã kiểm cổ thi ở đây mang lại là rất lớn.

Trước đó chỉ là nhìn từ trên cao, ngoài việc cảm thấy Mã kiểm cổ thi ở đây rất nhiều ra, không có cảm giác gì khác.

Nhưng lúc này thực sự đến được phía dưới, anh mới cảm nhận được áp lực mà những Mã kiểm cổ thi này mang lại lớn đến mức nào.

Nhìn quanh, xung quanh họ đều là thứ này.

Ngay cả đi lại lúc này cũng phải trở nên cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì bạn chỉ cần không chú ý một chút, rất có thể sẽ tránh được bên trái, mà lại va vào bên phải.

Và một khi va chạm xảy ra, những Mã kiểm cổ thi này sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, không ai biết được!

Tống Đường liếc nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Chỉ thấy sắc mặt Tiểu Ca thì không có nhiều thay đổi, duy chỉ có hàng lông mày lại cau chặt hơn.

Dường như ở đây có nguy hiểm gì đó, khiến anh ta có chút căng thẳng.

Tiểu Ca nhìn thấy Tống Đường nhìn qua, ý bảo anh đi theo mình.

Tống Đường cũng không nói nhiều, đi về phía anh ta.

Và Tiểu Ca thì len lỏi giữa những Mã kiểm cổ thi, cố gắng tránh né chúng.

Đây cũng là do Tống Đường từng trải qua trăm trận, cộng thêm thân thủ quả thật là lợi hại, nếu không phải người khác, e rằng rất khó có thể xuyên qua giữa những Mã kiểm cổ thi này.

May mắn là họ không để bốn người Thiên Chân đi xuống.

Nếu không ở nơi này, mọi người đều đi xuống thì ngược lại không phải là chuyện tốt.

Hai người len lỏi trong đội hình Mã kiểm cổ thi một lúc.

Rất nhanh Tống Đường liền nhìn thấy, Tiểu Ca đã dẫn anh đi ra khỏi đội hình Mã kiểm cổ thi.

Đến được khoảng trống giữa các đội hình.

Và đến đây, Tống Đường cũng không khỏi thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng có thể hoạt động gân cốt một chút.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại đã trực tiếp đi về phía trước.

Tống Đường thấy vậy không dám chậm trễ, tức thì cũng nhanh chóng đi theo.

Khi đến gần phía trước đội hình, Tống Đường liền nhìn thấy.

Phía trước đội hình Mã kiểm cổ thi tạo thành, quả nhiên là một kiến trúc giống như quảng trường.

Toàn bộ mặt đất được lát bằng một loại gạch đá màu đen cao hơn mặt đất khoảng hai mươi centimet.

Và ở vị trí trung tâm phía trên, quả nhiên có một khối vật thể giống như nắp giếng đậy trên mặt đất.

Chỉ là ngoài những thứ này ra, anh còn nhìn thấy một số tình huống mà trước đó ở phía trên không phát hiện ra.

Hóa ra trên khoảng đất trống này, không phải là không có gì cả.

Ở hai bên vật thể giống như nắp giếng đó, có rất nhiều hốc lõm được bố trí song song.

Những hốc lõm đó chỉ có một đường viền, bên trong dường như bị thứ gì đó lấp đầy.

Tống Đường thấy Tiểu Ca đứng yên tại chỗ không động, liền tự mình đi về phía những hốc lõm đó.

Và khi đến gần, anh dần dần phát hiện những hốc lõm này thực ra không phải là đồ trang trí.

Mà là bên trong có vật gì đó lấp đầy hốc lõm, nên bên ngoài mới hình thành những đường viền giống như đồ trang trí.

Tống Đường đưa tay sờ thử, quả nhiên phát hiện, vật bên trong

hốc lõm giống như quan tài, lại là thật.

Anh đứng dậy đi vòng quanh hốc lõm, rất nhanh liền phát hiện.

Vật bên trong hốc lõm này, quả thật là một chiếc quan tài.

Chỉ là quan tài được trực tiếp chôn sâu dưới mặt đất.

Anh nhìn quanh đếm thử.

Lại phát hiện ở đây có đến mười mấy chiếc quan tài như vậy.

Tiểu Ca thấy anh có phát hiện ở đây, liền đi đến.

Chỉ là mục tiêu của anh ta rất rõ ràng, sau khi đến gần, liền trực tiếp kéo Tống Đường.

Lắc đầu với anh, dường như là không muốn anh tiếp tục nghiên cứu những chiếc quan tài này.

“Sao vậy?” Tống Đường không hiểu hỏi.

Tiểu Ca lại nói một câu: “Sẽ chọc giận bà ta đấy!” Tống Đường giật mình: “Bà ta?

Ai cơ?”} ```ptext```json { Đối mặt với câu hỏi của Tống Đường, Tiểu Ca không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về phía cái giếng đậy không xa.

Tống Đường thấy lạ, cậu ta?

Cái giếng đậy?

Cái giếng đậy có vấn đề gì à?

Nhưng sau đó cậu thấy, Tiểu Ca lại đi về phía cái giếng đậy.

Chỉ là cậu ta không dừng lại ở đó, mà đi thẳng qua cái giếng, tiến về phía sau nó.

Tống Đường ngớ người, trong lòng đã nghĩ đến điều gì đó.

Chẳng lẽ phía sau quảng trường này còn có thứ gì ư?

Quả nhiên, khi cậu đi theo, rất nhanh đã thấy.

Phía sau quảng trường này, lại có kiến trúc.

Đó là một quảng trường nhỏ độc lập kéo dài ra, chỉ khoảng hai mươi mét vuông.

Thế mà ở đó lại đặt một chiếc quan tài đá đen tuyền được khắc bằng đá.

Chương 352

Hai bên quan tài, còn có bốn pho tượng Mã kiểm cổ thi nhân đứng.

Mỗi bên hai pho!

Chúng giống như những thị vệ trung thành, đứng bất động hai bên quan tài.

Thấy chiếc quan tài này, Tống Đường đã đoán ra điều gì đó.

Chiếc quan tài thật sự của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, e là chính là cái này.

Nhưng theo những tư liệu Tống Đường nắm được, Tây Vương Mẫu hình như có thể hoạt động trong Vẫn ngọc.

Ban đầu Thiên Chân đã từng nhìn thấy một người có khuôn mặt giống hệt Tây Vương Mẫu xuất hiện bên trong từ bên ngoài Vẫn ngọc.

Mà nếu phân tích như vậy, thì Tây Vương Mẫu thực ra không cần quan tài ở đây.

Nhưng tại sao lại có chứ?

Chẳng lẽ giống như ở nhà?

Khi cần nghỉ ngơi thì nằm vào?

Khi không cần thì để ở đây?

Vãi chưởng, vậy chẳng phải chiếc quan tài này trở thành giường của Tây Vương Mẫu rồi sao?

Tống Đường đang nghĩ ngợi thì đột nhiên Tiểu Ca lại phát ra những âm thanh "lạc lạc lạc".

Âm thanh này Tống Đường không hề xa lạ, cũng không phải lần đầu tiên cậu nghe thấy.

Nhưng vấn đề là, cậu ta đang giao tiếp với ai ở đây?

Chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu?

Nhưng Tây Vương Mẫu không chết sao?

Bà ta cũng biến thành huyết thi à?

Tống Đường nhìn xung quanh, không có gì thay đổi.

Thậm chí căn bản không có bất kỳ phản hồi nào.

Nhưng Tiểu Ca cứ đứng đó, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đá đen phía trước.

Cứ như thể chắc chắn sẽ nhận được hồi đáp.

Quả nhiên, chỉ sau một lát.

Chiếc quan tài đá phía trước đột nhiên thật sự rung lên một cái.

Đồng thời, từ trong quan tài truyền ra một âm thanh chói tai.

Âm thanh đó nghe như móng tay cào vào đá vậy.

Tiểu Ca nghe thấy động tĩnh này, lại bỗng nhiên giật mình vươn người, ra vẻ muốn đánh nhau.

Tống Đường thấy vậy cũng không khỏi nắm chặt khẩu súng ngắn đeo ở eo mình.

Tiểu Ca rõ ràng đang mặc cả với thứ bên trong quan tài.

Mà mình lại không nhìn thấy thứ đó, nếu thực sự bùng phát xung đột, lúc này e là chỉ có súng ngắn mới có tác dụng.

Tuy nhiên, đợi một lát.

Điều Tống Đường lo lắng lại không xảy ra.

Động tĩnh trong quan tài dần yếu đi.

Nhưng rất nhanh, cậu nghe thấy tiếng đá cọ xát.

Đồng thời cậu phát hiện, tấm ván quan tài trên chiếc quan tài đá đen kia lại có thể được mở ra.

Tất nhiên, nó không rơi hẳn xuống, chỉ mở ra một khe hở.

Đồng thời một vật màu đen kịt thò ra từ bên trong.

Tống Đường thấy, đó là một cánh tay toàn thân được bọc bởi áo ngọc đen.

Trên lòng bàn tay thậm chí còn được làm rất tỉ mỉ năm ngón tay bằng ngọc phiến.

Cánh tay đó thò ra khỏi quan tài, rất nhanh đã nắm lấy một bên quan tài.

Sau đó, một cái đầu đầy ngọc phiến cũng thò ra từ bên trong.

Tống Đường thấy vậy không nhịn được nuốt nước bọt, thầm nghĩ.

"Cái mẹ gì thế này, thật sự là chưa chết sao?" "Hay là một xác sống?" "Tiểu Ca đây là đánh thức người ta dậy à?" Tống Đường tuy là người xuyên không, kiếp trước cũng trộm không ít mộ.

Nhưng kiểu vào cổ mộ mà khiến chủ mộ tự động thức dậy phối hợp thế này thì đúng là lần đầu tiên cậu thấy.

Quả nhiên, người ngoài người, có những lúc không phục cũng không được!

Tống Đường đứng phía sau không nói một lời, lặng lẽ quan sát.

Sau khi pho tượng ngọc chui ra khỏi quan tài, rất nhanh đã chú ý đến Tống Đường.

Tống Đường có chút lo lắng, bàn tay đã chuẩn bị sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại trực tiếp chắn trước mặt cậu, "gác gác gác" nói gì đó với pho tượng ngọc.

Pho tượng ngọc đó vậy mà thật sự không nhìn chằm chằm cậu nữa.

Mà quay người đi về phía "cái giếng đậy" bị xích sắt treo lơ lửng kia.

Tống Đường theo sau Tiểu Ca, không nói nên lời: "Mấy người không thể nói tiếng người sao? 'Gác gác gác' tôi nghe không hiểu!" Tiểu Ca chỉ liếc cậu một cái, rồi không thèm trả lời nữa!

Tống Đường đành chịu, cũng không nói thêm gì.

Hai người theo sau pho tượng ngọc rất nhanh đã đến trước "cái giếng đậy".

Tống Đường thấy, pho tượng ngọc đột nhiên dừng lại.

Sau đó cơ thể nó bắt đầu run rẩy.

Đồng thời, những mảnh ngọc đen trên người nó bắt đầu rơi từng mảnh xuống.

Bộ áo ngọc đen ban đầu còn nguyên vẹn, trong khoảnh khắc đã hóa thành vô số mảnh ngọc rải khắp sàn.

Và bên trong, lại lộ ra một người phụ nữ toàn thân trần trụi.

Không sai, đó chính là một người phụ nữ.

Đừng hỏi vì sao, tuy cô ta quay lưng về phía Tống Đường, nhưng Tống Đường vẫn nhìn ra ngay.

"Cái này…." Tống Đường thấy hơi ngại, vội quay đầu đi.

Nhưng Tiểu Ca lại như thể hoàn toàn không nhìn thấy gì, vẫn cứ nhìn về phía trước.

Tống Đường thầm mắng trong lòng: "Cái này mà cậu cũng nhìn à?

Vãi, không sợ mọc râu hả!" Nhưng sau đó cậu phát hiện, xung quanh người phụ nữ kia lại nổi lên sương mù.

Bao bọc lấy cơ thể trần trụi của cô ta.

Đột nhiên người phụ nữ đó lại cất tiếng nói tiếng người: "Để lại đồ vật!

Lập tức rời đi!" Tống Đường nghe rõ ràng tiếng nói, thật sự là tiếng người!

Chỉ là trong giọng điệu lộ rõ sự không vui.

Đồng thời, khi người phụ nữ quay đầu lại, Tống Đường thấy.

Dù phía dưới người phụ nữ có sương mù bao phủ, nhưng khuôn mặt thì lại vô cùng rõ ràng.

Khuôn mặt đó cậu thực sự đã từng gặp.

Nó giống hệt khuôn mặt của Tây Vương Mẫu bên ngoài Vẫn ngọc!

Người phụ nữ này, thật sự là Tây Vương Mẫu!

Bà ta trốn ở đây, thật sự chưa chết!

Trong lòng Tống Đường kinh hãi đến cực độ.

Thậm chí cậu đã có thể tưởng tượng được, khi Long lão và những người khác nhìn thấy cảnh này, biểu cảm của họ sẽ như thế nào.

E là còn phải sốc gấp vạn lần cậu.

Nhưng những điều này đối với cậu không còn quan trọng nữa, vì đây là thứ mà Long lão và họ muốn xem.

Tương lai họ sẽ tiêu hóa và lý giải thế nào, đó cũng không phải chuyện cậu có thể quản.

Chỉ cần lần này Tống Đường tìm được thứ mình muốn tìm, sau này có gặp lại Long lão hay không cũng là chuyện khác.

Tiểu Ca gật đầu, dường như đã đạt được một thỏa thuận nào đó với Tây Vương Mẫu.

Chương 353

Tống Đường không biết họ rốt cuộc đang làm gì, chỉ có thể lặng lẽ quan sát.

Chỉ thấy Tiểu Ca lấy ra Quỷ Tỳ và Chỉ Hoàn từ trong ngực.

Đây là những thứ quan trọng nhất cậu ta mang đến lần này.

Và thấy những thứ này, Tống Đường trong lòng đã đoán ra điều gì đó.

"Chẳng lẽ bên dưới cái giếng đậy này chính là Vùng đất kỳ tích?" Nghĩ đến đây, tim Tống Đường không khỏi thắt lại.

Nếu bên dưới cái giếng đậy này thật sự là Vùng đất kỳ tích, vậy thứ mà cậu vất vả đến đây để tìm… Nghĩ đến đây, Tống Đường không khỏi nuốt nước bọt.

Và sau đó cậu thấy, Tây Vương Mẫu lại quay người, đồng thời vung tay.

Những sợi xích sắt bằng đồng cố định trên bốn bức tường, vậy mà thật sự bắt đầu từ từ rút lại.

Cùng với việc xích sắt rút lại, cái giếng đậy ban đầu cũng bị kéo dịch chuyển.

Giữa một tràng âm thanh va chạm "đang đang đang", Tống Đường thấy, từ xung quanh cái giếng đậy lại bốc lên từng luồng sương trắng.

Chắc là bên trong thứ bị đè dưới cái giếng đậy có ánh sáng trắng, khi cái giếng được nhấc lên, ánh sáng trắng đã chiếu ra.

Quả nhiên, khi cái giếng đậy được nhấc lên hoàn toàn, Tống Đường thấy, một cột sáng trắng từ bên dưới chiếu lên.

Bên dưới cái giếng đậy này, lại là một cái giếng đứng!

Và thấy cảnh này, Tống Đường cũng cơ bản có thể xác định được.

Cái giếng đứng này, chắc chắn chính là Vùng đất kỳ tích mà cậu muốn tìm!

Quả nhiên, Tống Đường đang nhìn.

Tiểu Ca bên cạnh đã hướng Quỷ Tỳ và Chỉ Hoàn vừa lấy ra vào bên trong cái giếng đứng.

Tống Đường thấy vậy cũng vội chạy đến.

Trực tiếp nằm sấp xuống đất nhìn vào bên trong cái giếng đứng.

Chỉ là khi cậu nhìn vào, liền phát hiện ánh sáng trắng bên trong cái giếng đứng vô cùng chói mắt.

Khiến cậu căn bản không thể nhìn rõ bên trong giếng có gì.

Thứ lọt vào mắt chỉ toàn là ánh sáng trắng.

Nhưng cậu vẫn cố gắng mở to mắt muốn tìm thứ gì đó.

Chỉ tiếc là, bên trong cái giếng đứng này lại không có gì cả.

Thậm chí cả Quỷ Tỳ và Chỉ Hoàn mà Tiểu Ca ném xuống cũng rất nhanh bị ánh sáng trắng nhấn chìm hoàn toàn.

Và cùng với việc Quỷ Tỳ biến mất, Tây Vương Mẫu bên cạnh cũng lập tức hét lên: "Rời đi!" Đồng thời vung tay, Tống Đường liền nghe thấy tiếng xích sắt "hoa lạp lạp" cọ xát.

Rõ ràng là Tây Vương Mẫu đã thả xích sắt bằng đồng ra, cái giếng đậy lại sắp đè xuống.

Tống Đường tuy vội vã, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể lăn một vòng thoát ra khỏi bên dưới cái giếng đậy.

Đồng thời trong lòng đã nổi lên một cỗ tức giận.

Vừa nãy Tây Vương Mẫu hiển nhiên không hề bận tâm đến sống chết của cậu.

Nếu cái giếng đậy kia trực tiếp đè xuống, e rằng trong nháy mắt có thể ép nát đầu cậu thành thịt vụn.

"Cô có ý gì!" Tống Đường đứng dậy nhìn Tây Vương Mẫu, trong mắt đầy phẫn nộ.

Tuy không biết Tây Vương Mẫu này rốt cuộc là người hay quỷ, nhưng hành động vừa rồi, rõ ràng là không xem cậu ra gì.

Thậm chí cậu còn có thể vì thế mà bỏ lỡ dấu vết của Tần Nhuyễn.

"Rời đi!" Tây Vương Mẫu lại nhìn Tống Đường và Tiểu Ca, vẻ mặt lạnh lùng.

Tiểu Ca ra hiệu cho Tống Đường đừng nói gì.

Đồng thời cậu ta quay đầu nhìn về phía Tây Vương Mẫu hỏi: "Từ mười lăm đến ba mươi lăm năm trước, có ai từng đi ra từ đây không?" Nghe thấy câu hỏi này của Tiểu Ca, Tống Đường ngớ người.

Nhưng sau đó cậu đã hiểu ra.

Hóa ra Tiểu Ca không phải là không biết, mà là cậu ta biết tất cả.

Chỉ là cậu ta chưa bao giờ nói!

Câu hỏi này, rõ ràng đã chứng tỏ cậu ta biết Tần Nhuyễn mất tích vào khoảng thời gian nào.

Vì vậy mới hỏi như vậy.

"Mười lăm đến ba mươi lăm năm trước" là một khoảng thời gian, Tiểu Ca chắc không xác định được cụ thể là năm nào.

Mà thời gian chính xác thì Tống Đường đương nhiên biết.

Cậu đã xuyên không đến thế giới này hai mươi lăm năm.

Và trước khi xuyên không, trong thế giới của Tống Lão Nhị ban đầu, còn bị giam cầm hai năm.

Vì vậy, tính ra, Tần Nhuyễn gặp chuyện thực ra cách hiện tại đúng hai mươi bảy năm.

Đương nhiên ở đây có thể có người sẽ hỏi, nhưng thế giới mà Tần Nhuyễn ở rõ ràng mới là thập niên 70-80!

Mà thời đại hiện tại của Tống Đường thì công nghệ đã rất phát triển rồi.

Đối với điểm này, chúng ta sẽ không giải thích quá nhiều ở đây.

Bởi vì lời giải thích này không thể nói rõ trong vài ba câu.

Hơn nữa sau này, Tống Đường tự nhiên sẽ giải thích những điều này.

Thấy Tiểu Ca thay mình hỏi, trong mắt Tống Đường cũng tràn đầy kỳ vọng.

Và Tây Vương Mẫu sau khi nghe câu hỏi này, lại tỏ ra vô cùng tức giận.

"Cút!" Tây Vương Mẫu giận dữ quát.

Rõ ràng là hoàn toàn không có ý định trả lời câu hỏi này.

Tống Đường thấy vậy khó hiểu nói: "Tôi không hiểu tại sao cô lại tức giận!

Nhưng đã đồng ý hợp tác, sao không muốn nói cho chúng tôi biết!

Tôi chỉ muốn đưa cô ấy đi thôi!

Cô ấy ở lại đây, đối với cô cũng không có bất kỳ tác dụng gì!" Nghe Tống Đường nói vậy, Tây Vương Mẫu lại nổi giận.

Chỉ thấy bà ta vung tay một cái, lập tức Tống Đường chỉ cảm thấy có thứ gì đó nặng nề va vào người mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người cậu trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Và Tiểu Ca bên cạnh thấy cảnh này, cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu nói: "Chỉ là một người!

Đưa cô ấy cho chúng tôi, chúng tôi lập tức đi!" Tống Đường ôm ngực đứng dậy từ dưới đất, chỉ cảm thấy như rơi vào hang băng.

Cả người run lên cầm cập.

Cậu rất rõ ràng đây rốt cuộc là tình huống gì.

Đây là quỷ!

Không sai, chính là quỷ!

Tuy cậu không nhìn thấy những con quỷ này, nhưng nơi đây chắc chắn có quỷ.

Ví dụ như những luồng sương mù vừa rồi.

Những luồng sương mù này không phải từ bên trong cái giếng đứng bốc lên, mà là nơi này vốn dĩ đã có.

Chỉ là vào khoảnh khắc cái giếng đậy được mở ra, ánh sáng trắng chiếu vào sương mù, nên họ mới nhìn thấy sương mù ở đây.

Và cùng với sự biến mất của ánh sáng trắng, lúc này họ căn bản không thể nhìn rõ sương mù ở đây nữa.

Loại sương mù đó, hơi tương tự với sương mù xuất hiện khi âm binh qua cảnh.

Chỉ trong những tình huống đặc biệt mới có thể nhìn thấy.

Và Tống Đường cũng rất ngạc nhiên, không ngờ lần này Tiểu Ca

lại có thể nói nhiều đến vậy.

Rõ ràng đối mặt với Tây Vương Mẫu, cậu ta cũng vô cùng căng thẳng!

Tây Vương Mẫu nhìn Tiểu Ca, giận dữ quát: "Tuyệt đối không thể!

Hoặc là rời đi, hoặc là khai chiến!" Tống Đường nghe vậy cũng giận dữ nói: "Vậy thì khai chiến đi!

Hôm nay mà không đưa được cô ấy đi, lão tử sẽ cho nổ tung nơi này!" Nói rồi Tống Đường trực tiếp rút khẩu súng ngắn ở eo ra, đồng thời bắt đầu chửi rủa.

Những lời Tống Đường chửi rủa vô cùng khó nghe, mà căn bản là cứ cái gì khó nghe là chửi.

Tiểu Ca nghe tiếng chửi của cậu có chút ngớ người.

Bởi vì dù là để trút giận, cũng đâu cần phải chửi mãi chứ?

Hơn nữa Tống Đường vừa rồi rõ ràng đã chứng kiến thủ đoạn của Tây Vương Mẫu.

Chương 354

Lúc này mà còn chửi, chẳng lẽ không sợ Tây Vương Mẫu lại ra tay với cậu sao?

Nhưng rất nhanh cậu ta phát hiện, Tây Vương Mẫu tuy tức giận, nhưng lần này lại dường như không có ý định trực tiếp ra tay.

Và Tống Đường vừa chửi vừa nhân cơ hội giải thích: "Tiểu Ca mau tìm người!

Cô ấy chắc chắn ở trong những quan tài đó!

Tìm cái mới nhất!

Đây là thuật "hát quỷ" của tôi, bà ta tạm thời không thể làm gì chúng ta đâu!" Tiểu Ca nghe vậy thấy hình như đúng là như thế.

Trên mặt Tây Vương Mẫu cũng lộ ra một tia biểu cảm kinh hãi.

Ngay lập tức Tiểu Ca liền chạy về phía chiếc quan tài gần nhất.

Tuy nhiên Tây Vương Mẫu thấy vậy lại cũng đi theo.

Tống Đường thấy Tây Vương Mẫu đi cản Tiểu Ca, liền tự mình chạy về phía một chiếc quan tài khác.

Những chiếc quan tài đó tuy bị chôn sâu dưới đất, nhưng tấm ván quan tài lại ngang bằng với mặt đất, cậu cũng căn bản không cần phải đào hoàn toàn chiếc quan tài lên.

Chỉ cần mở tấm ván quan tài ra, xem bên trong có phải Tần Nhuyễn hay không là được.

Quả nhiên, Tống Đường cũng bắt đầu ra tay.

Tây Vương Mẫu liền có chút không kịp ứng phó.

Còn Tống Đường miệng không ngừng tuôn ra những lời chửi bới.

Dường như thật sự đã áp chế được Tây Vương Mẫu không thể động dụng những sức mạnh ma quỷ kia.

Trong chốc lát Tây Vương Mẫu lại tức giận đến cực điểm.

Trực tiếp từ bỏ việc ngăn cản hai người, mà quay người hét lên giữa không trung: "Tỉnh dậy cho ta!" Và nghe thấy tiếng hét này.

Tống Đường và Tiểu Ca cũng gần như đồng thời giật mình.

Họ không ngờ, Tây Vương Mẫu lại thật sự dám trực tiếp đánh thức những Mã kiểm cổ thi đó.

Và cùng với tiếng hét của bà ta vang lên.

Toàn bộ không gian vậy mà thật sự bắt đầu rung chuyển.

Trong chốc lát ngay cả Bàn Tử và những người khác ở phía trên cũng phát hiện tình hình không ổn.

Chỉ tiếc là họ cách quá xa, lúc này có hét gì thì Tống Đường và hai người kia cũng không nghe thấy.

Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra hét lên: "Mau tìm người!" Sau đó tự mình đi ngăn cản bốn pho Mã kiểm cổ thi nằm bên cạnh chiếc quan tài đá đen.

Bốn pho đó ở gần nhất, lúc này cũng là những pho đầu tiên động đậy.

Và Tống Đường thấy vậy cũng không chậm trễ, chạy đến trước chiếc quan tài gần nhất, giơ tay định mở nắp quan tài.

Những chiếc quan tài này vừa nãy khi cậu chạm vào đã phát hiện ra.

Những chiếc quan tài này căn bản không bị niêm phong.

Vì vậy chỉ cần dùng sức là có thể nhấc tấm ván quan tài ra.

Và cùng với việc cậu dùng sức, rất nhanh tấm ván quan tài của chiếc quan tài đầu tiên đã được nhấc lên.

Đồng thời Tống Đường thấy.

Nằm trong quan tài, lại là một thanh niên.

Khoảng chừng chỉ hơn ba mươi tuổi.

Chỉ tiếc là Tống Đường không hề quen biết anh ta!

Thấy không phải người mình cần tìm, Tống Đường liền tiếp tục chạy về phía những chiếc quan tài xa hơn.

Tuy nhiên, khi mở chiếc thứ hai, cũng không phải người cậu cần tìm.

Chiếc thứ ba, thứ tư… Tống Đường bên này rất nhanh đã mở chiếc quan tài thứ năm.

Nhưng bên trong cũng không phải người cậu cần tìm.

Còn Tiểu Ca bên kia đã bắt đầu thúc giục rồi.

Bốn pho Mã kiểm cổ thi kia đã ngã xuống.

Nhưng ở xa hơn, đội hình Mã kiểm cổ thi cũng đã bắt đầu có chút động tĩnh rồi.

Tống Đường nghiến răng chạy đi mở chiếc quan tài thứ sáu.

Và khi thấy tình hình bên trong chiếc quan tài này, Tống Đường không khỏi sững sờ.

Bởi vì lần này cậu thấy người nằm trong quan tài, lại là một người quen cũ!

Chỉ tiếc là, đó không phải Tần Nhuyễn!

Mà là lão Hàn Phi!

Hàn lão gia tử!

Tuy nhiên dù vậy, Tống Đường vẫn mừng như điên.

Bởi vì đã phát hiện Hàn lão gia tử ở đây, vậy thì Tần Nhuyễn chắc chắn nằm trong những chiếc quan tài khác!

Chuyện ở Thành Kính Tượng, đến giờ hồi ức lại vẫn còn rõ mồn một.

Tống Đường cũng nhớ rất rõ, Hàn lão gia tử là do cậu đích thân đặt vào trong quan tài đồng.

Và cũng dưới sự chứng kiến của cậu, bị lửa vô căn bao phủ rồi cuối cùng biến mất.

Chỉ là vào lúc đó, không ai có thể giải thích được thi thể của Hàn lão gia tử rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.

Thậm chí cả việc ông ấy đi đâu cũng không ai biết.

Mà tình huống này, vào lúc đó thì chỉ có một lời giải thích, đó là đã chết!

Chỉ là khi trải qua nhiều tình huống như vậy, người ta khó tránh khỏi việc suy nghĩ nhiều hơn.

Lúc đó Mã Pháo, Đản Nhi, Hàn lão gia tử và Tần Nhuyễn lần lượt gặp chuyện, tự nhiên khiến Tống Đường không thể không suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Họ thật sự đã chết sao?

Hay là đã đi đến một nơi nào đó mà mình không biết?

Lúc đó không có câu trả lời, nhưng bây giờ Tống Đường đã có được đáp án.

Có lẽ địa điểm xuất hiện của những người này không giống nhau.

Ví dụ như Mã Pháo là ở bên dưới Cổ Lâu nhà Trương, còn Đản Nhi là ở trong Vân Đỉnh.

Hàn lão gia tử thì ở trong Đầm Rắn này.

Nhưng họ đều có một điểm chung.

Đó là họ đều giống như mình, xuyên không!

Đương nhiên, điều này Tống Đường tự nhiên không thể nói với Thiên Chân và bọn họ.

Ít nhất bây giờ vẫn chưa được.

Âm thanh binh khí va chạm kéo Tống Đường trở về hiện thực.

Cậu không có thời gian để bận tâm đến Hàn lão gia tử này.

Hơn nữa cậu rất rõ, ông già này đã chết trước khi quan tài khởi động rồi.

Vì vậy hiện tại khả năng cao cũng đã chết.

Đương nhiên, có thể có người sẽ nói Tống Đường chẳng phải cũng xuyên không sau khi bị thương và chết sao?

Tại sao cậu ấy không chết chứ?

Cái này hoàn toàn là cãi cùn.

Dù sao Tống Đường là thật sự xuyên không, còn Hàn lão gia tử chỉ có thể coi là có kỳ ngộ sau khi chết.

Tống Đường không ngừng nghỉ đi tìm những chiếc quan tài khác.

Và lúc này mặt đất xung quanh đã bắt đầu rung chuyển.

Tây Vương Mẫu cũng đã biến mất.

Tống Đường lúc này cũng không bận tâm đến bà ta nữa, mình có thuật "hát quỷ".

Chỉ cần bà ta không đến gây rối cho mình là được.

Còn về những Mã kiểm cổ thi đã bắt đầu dần dần tỉnh lại kia, Tống Đường lúc này cũng không thể bận tâm được nữa.

Dù sao chúng đã bắt đầu dần dần tỉnh lại rồi.

Ngay cả khi Tống Đường bây giờ từ bỏ, theo Tiểu Ca quay lại thực ra cũng đã không kịp nữa.

Chương 355

Thay vì vậy, thà cứ tìm được Tần Nhuyễn trước đã rồi tính.

Bất kể sống chết, ít nhất cũng phải gặp được người chứ!

"Phanh!" Cùng với việc Tống Đường lại đẩy mở một chiếc quan tài.

Trong khoảnh khắc cậu thấy, trên mặt thi thể trong chiếc quan tài này lại còn đắp một tấm vải đỏ.

Lần đầu tiên không nhìn thấy mặt thi thể này, Tống Đường theo bản năng đã định đi tìm chiếc quan tài khác.

Nhưng vừa quay người, cậu đột nhiên sững sờ.

Tuy trên mặt thi thể kia có đắp một tấm vải, nhưng vóc dáng và trang phục của thi thể đó, hình như là của một người phụ nữ!

Nghĩ vậy, Tống Đường vội quay người nhấc tấm vải trên mặt thi thể lên.

Và ngay khoảnh khắc cậu nhấc tấm vải lên.

Tống Đường thấy, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong mắt cậu.

Đồng thời cậu còn thấy, thi thể kia lại đang mở mắt!

Hơn nữa đôi mắt đó lại vẫn đang nhìn chằm chằm cậu.

Trong ánh mắt còn mang theo chút nghi hoặc.

Nhưng sau đó, Tống Đường thấy thi thể đó lại mở miệng nói một câu: "Nhị… Nhị ca?" Cả người Tống Đường lập tức đỏ hoe mắt.

Cậu vội giơ tay đặt ngón tay lên cổ người phụ nữ đó.

Cảm nhận được nhịp đập truyền đến từ cổ, lúc này mới xác định.

Người trước mắt, thật sự là người sống!

Nước mắt Tống Đường, không tự chủ được mà chảy xuống.

Và người phụ nữ thấy cậu như vậy, cũng vội ngồi dậy từ trong quan tài.

Khi cô ấy nhìn rõ tình hình xung quanh, cũng giật mình: "Đây… đây là đâu vậy?

Hàn Phi đâu?" Tần Nhuyễn vội hỏi.

Không sai, người trong chiếc quan tài này, không phải Tần Nhuyễn thì là ai!

Tống Đường lau nước mắt trên mặt, đồng thời kéo Tần Nhuyễn ra khỏi quan tài.

"Đi theo tôi trước, đây không phải chỗ để nói chuyện!" Tần Nhuyễn gật đầu cũng không hỏi nhiều.

Đây là sự tin tưởng bản năng đối với Tống Lão Nhị.

Tống Đường dẫn Tần Nhuyễn vừa chạy vừa hét: "Rút thôi!

Tiểu Ca!" Bên kia, Tiểu Ca nghe thấy tiếng gọi, một cước đạp đổ pho Mã kiểm cổ thi đang vướng víu dưới đất.

Ngay lập tức lao đến.

Tống Đường thì nhìn lướt qua cục diện phía dưới thềm đá.

Tình hình đối với họ vẫn chưa quá tệ.

Tuy đã có Mã kiểm cổ thi bắt đầu tỉnh lại, nhưng trong đội hình gần phía thềm đá, Mã kiểm cổ thi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hẳn.

Hai người chỉ nhìn lướt qua, trong lòng đã có chủ ý.

Ngay lập tức hai người dẫn đầu mở đường, còn Tần Nhuyễn thì

theo sau, một đường lao về phía bậc thang.

Một lát sau, khi họ đến chỗ bậc thang.

Phía sau đã theo một hàng dài Mã kiểm cổ thi.

May mắn là chiều rộng bậc thang có hạn, những Mã kiểm cổ thi đó chỉ có thể chen chúc nhau đuổi theo lên.

Và phía trên đã truyền đến tiếng súng "phanh phanh phanh".

Rõ ràng là Bàn Tử và Thiên Chân, những người chịu trách nhiệm tiếp ứng họ đã ra tay.

Mã kiểm cổ thi bị họ dùng súng máy càn quét, lập tức tốc độ liền chậm lại.

Tống Đường quay đầu nhìn lại, phát hiện họ đã kéo giãn khoảng cách với Mã kiểm cổ thi được bảy tám mét.

Lúc này mới không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, ngay khi họ nghĩ rằng ít nhất tạm thời đã an toàn.

Đột nhiên trong toàn bộ không gian lại vang lên giọng nói chói tai của Tây Vương Mẫu: "Cô ta không thể đi!

Các ngươi đây là đang tuyên chiến!

Tỉnh dậy đi, những nô bộc trung thành của ta!

Hãy để những kẻ này phải trả giá đắt cho hành vi của chúng!

Giết chúng!" Lúc này ba người Tống Đường đã hội hợp với hai người Bàn Tử.

Bàn Tử và Thiên Chân thấy Tần Nhuyễn xuất hiện thêm, cũng giật mình.

Tần Nhuyễn cũng vậy, cô kéo Tống Đường hỏi: "Nhị ca, họ là ai?" "Nhị ca?" Bàn Tử và Thiên Chân sững sờ, rõ ràng đối với cách

xưng hô này nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Nhưng Thiên Chân thông minh làm sao, gần như ngay lập tức đã hiểu ra: "Cô là Tần Nhuyễn?" "Đúng vậy!" Tần Nhuyễn gật đầu.

Tống Đường thì cũng không mở miệng che giấu nữa.

Đã tìm được Tần Nhuyễn rồi, cũng chẳng có gì phải che đậy.

Dù sao mọi chuyện đã như vậy, Thiên Chân và bọn họ dù có biết thì sao chứ?

Lần này trở về, Tống Đường cũng không định tiếp tục xuống mộ nữa.

Vì vậy chuyện này có người khác biết hay không, cậu cũng không bận tâm.

"Cậu là Tống Lão Nhị?" Thiên Chân quay đầu nhìn Tống Đường.

"Đường lão đệ, chú em có phải nên cho bọn anh một lời giải thích không?" Bàn Tử cũng nhìn Tống Đường gật đầu nói: "Đúng vậy!

Hóa ra mày mẹ nó cứ kể chuyện của chính mình à!

Tao còn thật sự tưởng Tống Lão Nhị là tổ tiên của mày chứ!

Nếu không phải Thiên Chân phản ứng nhanh, tao còn tưởng mày đang 'cua' bà nội mày đó!" Tống Đường lườm Bàn Tử một cái không vui, nói: "Đây là chỗ để nói chuyện sao?

Chỉ cần chúng ta ra ngoài được, tôi đảm bảo sẽ kể hết mọi chuyện cho mấy người!

Bây giờ vẫn nên nghĩ cách thoát ra ngoài trước đã!" "E là không dễ như vậy đâu!" Đột nhiên, một giọng nói từ phía trên truyền đến.

Mọi người nhìn lên mới phát hiện, Mã Pháo và Đản Nhi lại không biết từ khi nào đã chạy xuống từ phía trên.

“Nhị tẩu?” Thấy Tần Nhuyễn, Đản Nhi rõ ràng sững sờ.

Tần Nhuyễn cũng giật mình: “Đản Nhi em không sao rồi sao?” “Em không sao, là Nhị ca tìm thấy em!” “Đúng rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi đây!

Những Mã kiểm cổ thi ở phía trên cũng đã tỉnh lại, đã bắt đầu lao xuống dưới rồi!” Đản Nhi vội giải thích.

Bàn Tử lúc này cũng không bận tâm nhiều nữa.

Lật tay lấy ra quả đạn sáng bắn “phanh” một phát vào không trung.

Tuy nhiên, khi toàn bộ không gian được chiếu sáng.

Họ mới phát hiện, hoàn cảnh mà họ đang ở lúc này tệ đến mức nào.

Lúc này họ đang đứng trên bậc thang.

Phía trên và phía dưới đều đã chật kín Mã kiểm cổ thi.

Thậm chí có rất nhiều con bị ép cứng nhắc rơi xuống khỏi bậc thang.

Còn họ, lúc này đã trở thành rùa trong chum, lên trời không lối, xuống đất không cửa!

“Không phải tôi nói chứ, mấy người đã làm gì Tây Vương Mẫu vậy?

Sao lại nhất quyết muốn ‘xử’ bọn tôi vậy?” Bàn Tử vừa nổ súng vừa hỏi.

“Ai mà biết bà ta bị bệnh gì!

Lúc đầu còn hợp tác lắm, Tiểu Ca còn cho Quỷ Tỳ vào rồi!

Nhưng đến lúc tôi muốn tìm người thì con mụ này lại lật mặt ngay!

May mà lão tử biết thuật 'hát quỷ', không thì e rằng ngay cả người cũng không tìm được!" Tống Đường hét lên.

Thiên Chân sốt ruột nói: "Nhưng cứ thế này không phải là cách!

Đạn của chúng ta có hạn, chúng trước sau gì cũng sẽ đột phá được hỏa lực phong tỏa thôi!" "E là vô dụng rồi, mấy người nhìn xem!" Bàn Tử đột nhiên biến sắc, chỉ vào những Mã kiểm cổ thi đang chen chúc nhau kia.

Sau đó mọi người liền thấy.

Những Mã kiểm cổ thi đó lại từng con một dừng lại, không tiếp tục chen lấn nữa.

Chương 356

Nhưng cùng với việc chúng dừng lại, rất nhanh mọi người liền thấy.

Những mảnh ngọc trên người những Mã kiểm cổ thi đó lại bắt đầu run rẩy.

Sau đó, lại có từng đường màu đỏ chui ra từ bên dưới những mảnh ngọc của những Mã kiểm cổ thi đó.

"Không hay rồi, sắp… sắp…" Bàn Tử còn tưởng là sắp có xác chết vùng dậy.

Nhưng lời vừa đến miệng, anh ta liền phát hiện đó không phải xác chết vùng dậy.

Mà là từng con Kê quan xà màu đỏ chui ra từ bên dưới bộ áo ngọc của những Mã kiểm cổ thi đó.

Những Kê quan xà vừa xuất hiện, lập tức đã nhắm chuẩn vị trí của mọi người, trực tiếp lao đến nhanh như chớp.

Trong chốc lát cục diện hoàn toàn mất kiểm soát.

Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi không thể so sánh được.

Mã kiểm cổ thi quá lớn, nhưng những con Kê quan xà này thì thân hình lại nhỏ hơn rất nhiều.

Mà ban đầu chiều rộng bậc thang có hạn, họ còn có thể giữ địa hình.

Nhưng bây giờ đổi thành những con Kê quan xà đó, tình hình lại khác rồi.

Tạm thời không nói một viên đạn có thể giết chết bao nhiêu con.

Chỉ riêng bậc thang này đã có thể đồng thời chứa rất nhiều Kê quan xà cùng lao lên.

Thấy tình huống này, Bàn Tử chửi: "Tôi nói này, mấy người bàn bạc với Tây Vương Mẫu thử xem!

Không đánh được chúng tôi thì đưa tiền đi có được không hả!" Lời Bàn Tử vừa dứt, không ngờ Tây Vương Mẫu lại thật sự mở miệng: "Để cô ta lại, nếu không thì tất cả đều phải chết!" Bàn Tử thấy Tây Vương Mẫu lại thật sự có thể nghe thấy mình nói, lập tức không vui: "Vãi chưởng, đó là vợ người ta, bà cứ nhất quyết muốn giữ lại làm gì?

Hơn nữa, bà là phụ nữ thì phải giữ Bàn gia lại chứ?

Bà là cái thá gì!" "Không để cô ta lại, vậy thì chết!" Tây Vương Mẫu nói xong không nói nhảm nữa, còn những Kê quan xà đó cũng như thể nhận được lệnh vậy, lại càng lao tới hung hãn hơn.

Bàn Tử bất mãn nói: "Mày còn chơi trò phân biệt đối xử à!

Bàn gia hôm nay thật sự sẽ không nuông chiều mày đâu!

Tránh ra hết!" Nói rồi Bàn Tử trực tiếp rút quả lôi quản ở eo ra, ném về phía trên bậc đá.

Cùng với vài tiếng nổ "phanh phanh phanh".

Những Kê quan xà muốn tiếp cận gần như ngay lập tức bị nổ thành thịt nát.

Bàn Tử còn muốn tiếp tục ném lựu đạn, nhưng Thiên Chân lại cản anh ta lại: "Ông dùng dè thôi, chúng ta phải chuẩn bị đánh lâu dài!

Dùng hết rồi thì coi như xong đời đó!" Tống Đường không nói gì, chỉ nắm chặt tay Tần Nhuyễn thêm mấy phần.

Lần này bất kể thế nào cậu cũng sẽ không để Tần Nhuyễn một

mình lại nữa.

Nhưng cũng không thể vì thế mà để những người khác phải theo mình chịu chết.

Cùng lắm thì mình và Tần Nhuyễn sẽ ở lại, để những người khác rời đi!

Cậu đang nghĩ ngợi, đột nhiên Tiểu Ca bên cạnh lại chỉ về phía trước nói: "Phá ra một con đường!

Chúng ta lên!" Tiểu Ca bình thường rất ít khi mở miệng.

Nhưng chỉ cần cậu ta mở miệng, rõ ràng là chuyện này vẫn còn cơ hội.

Bàn Tử và những người khác nghe vậy đâu dám chần chừ, ngay lập tức mấy người có lôi quản trên người liền chạy lên phía trước nhất, bắt đầu dùng lôi quản mở đường.

Còn Thiên Chân và Tống Đường thì nhận lấy súng từ tay Bàn Tử.

Hai người chặn đường phía sau.

Về phần Tần Nhuyễn sau khi phản ứng kịp, tự nhiên cũng đã tham gia vào.

Tuy cục diện không tốt, nhưng may mắn là trang bị trong tay họ vẫn còn khá đầy đủ.

Cố gắng một lúc thì vẫn có thể làm được.

Tiểu Ca đứng sau Bàn Tử và những người khác không nói một lời.

Chỉ nhìn đội hình không ngừng tiến lên.

Bậc thang này quả thực đã giúp họ rất nhiều.

Nếu không có bậc thang này, đối mặt với bấy nhiêu Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà, họ thật sự chưa chắc đã có thể kiên trì được lâu

như vậy.

Bậc thang rất dài, độ chênh lệch cũng rất lớn.

Nhưng lúc này, mọi người hiển nhiên đã không còn thời gian để bận tâm đến điều đó nữa.

Con người trong tình huống nguy hiểm, tuyến thượng thận sẽ đẩy nhanh quá trình tiết hormone.

Vì vậy nhiều người trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, không cảm thấy đau đớn.

Hay nói cách khác, cảm giác đau đớn sẽ bị giảm nhẹ đi.

Và lúc này họ chính là có cảm giác đó.

Vốn tưởng đi lên trên sẽ mất rất nhiều thời gian và thể lực.

Nhưng lúc này sự chú ý đều tập trung vào những con Kê quan xà này.

Ngược lại lại khiến họ bất tri bất giác đã đến gần lối ra phía trên.

Đương nhiên, việc tiêu hao lôi quản của họ cũng rất lớn.

"Bây giờ làm sao đây?" Nhìn thấy hố lật đất vừa vào không xa phía trước, nhưng lúc này bên trong đã chật kín Kê quan xà.

Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tiểu Ca lại chỉ vào hố lật đất đó nói: "Phải vào đó!" Bàn Tử nghe vậy nghiến răng, hô: "Mấy quả lôi quản mà anh em vừa bố trí đâu?

Mau cho nổ đi!" Đản Nhi và Mã Pháo nghe vậy cũng không nói nhảm.

Ngay lập tức kích nổ những quả lôi quản mà họ đã đặt trước đó!

Cùng với vài tiếng nổ "phanh phanh", lập tức lại là một mảng lớn Kê quan xà bị nổ nát bươm.

Tiểu Ca thấy vậy ra hiệu, ngay lập tức mọi người liền lao vào bên trong hố lật đất.

Lúc này bên trong hố lật đất khắp nơi đều là vết máu.

Lôi quản nổ tung đã làm Kê quan xà nát bươm.

Và Bàn Tử nhìn vào đường hầm mà họ đã đến, nói: "Kê quan xà bên trong cũng đã bị nổ chết hết rồi, mau đi thôi!" Tuy nhiên Tiểu Ca lại cản anh ta lại: "Đi lối này!" Cậu ta chỉ vào một đường hầm khác.

Đường hầm này họ chưa từng đi qua.

Rõ ràng không phải là lối ra!

"Tiểu Ca, lối này mới là đường ra!" Bàn Tử vội nhắc nhở.

Tiểu Ca lại nói: "Đường cũ không ra được!

Bên đó tuy hiện tại trống, nhưng đó là do lôi quản!

Sau khi chúng ta vào chắc chắn sẽ đụng phải nhiều Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà hơn!

Đi lối này!" Tiểu Ca lần đầu tiên giải thích nhiều đến vậy.

Thiên Chân cũng có chút ngẩn người.

"Đừng nói nhảm, Tiểu Ca nói đi đâu thì đi đó!" Nói rồi Thiên Chân cũng theo lên.

Trong tình huống này, quả thực không ai sẽ nghi ngờ quyết định của Tiểu Ca.

Mấy người theo sau Tiểu Ca liền chui vào đường hầm khác.

Quả nhiên.

Họ vừa mới vào đường hầm chưa đầy ba phút.

Trong đường hầm ban đầu để đi ra, lại chui ra một đám lớn Kê quan xà.

Và lúc này họ thì đang ở trong đường hầm mới, cũng phát hiện ra một hố lật đất.

Nhưng Mã kiểm cổ thi trong hố lật đất này cũng chỉ vừa mới bắt đầu rung chuyển.

Thậm chí còn chưa thể hành động, Kê quan xà trên người cũng chưa chui ra.

Bàn Tử tiến lên nổ hai phát súng trực tiếp bắn chết Kê quan xà bên trong thi thể Mã kiểm cổ thi.

Tiểu Ca thì phân biệt một chút phương hướng, tiếp tục ra hiệu cho mọi người tiến lên.

Còn Tống Đường dẫn Tần Nhuyễn theo sau, cũng dần dần hiểu ra chuyện gì.

Tiểu Ca hiển nhiên rất hiểu phong cách hành sự của Tây Vương Mẫu.

Sau khi Tây Vương Mẫu ra tay với họ, những Mã kiểm cổ thi trên đường hầm mà họ đã vào chắc chắn sẽ là những con tỉnh dậy đầu tiên.

Sau đó là Mã kiểm cổ thi trong đội hình phía dưới.

Chương 357

Dù sao chỉ cần chặn đường ra, mấy người họ gần như chắc chắn sẽ chết ở đây.

Vì vậy khi Tiểu Ca thay đổi lộ tuyến.

Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà trên lộ tuyến mới này ngược lại đều chưa tỉnh lại.

Chỉ là như vậy cũng chỉ có thể giúp họ tranh thủ một chút thời gian mà thôi.

Cùng với việc họ dần dần đi sâu hơn.

Những Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi kia chắc chắn vẫn có thể đuổi kịp lại!

Tống Đường không biết, Tiểu Ca rốt cuộc có cách nào để dẫn họ thoát khỏi vòng vây truy đuổi này.

Thời gian từng phút trôi qua.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca cũng không ngừng tiến sâu vào đường hầm.

Chỉ là dần dần, họ cũng bắt đầu phát hiện.

Tình hình đối với họ cũng bắt đầu bất lợi.

Tây Vương Mẫu lúc đầu không ngờ họ sẽ từ bỏ đường hầm đã vào để chọn đường hầm khác rời đi.

Vì vậy họ đã tận dụng khoảng thời gian chênh lệch để né tránh những Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi đó.

Tuy nhiên cùng với việc Tây Vương Mẫu chú ý đến điểm này.

Trên đường hầm mà họ đang tiến lên, những Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà cũng bắt đầu được đánh thức sớm hơn.

Lúc đầu họ còn có thể nhân lúc Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà chưa tỉnh để nhanh chóng vượt qua hố lật đất.

Nhưng dần dần, họ phát hiện mỗi lần tiến vào hố lật đất, Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi đều tỉnh dậy sớm hơn một chút.

Đến khi họ chạy được khoảng nửa tiếng.

Sau khi trải qua bốn hố lật đất, cuối cùng đến hố lật đất thứ năm.

Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà bên trong đã hoàn toàn tỉnh lại.

May mắn là mấy người họ đều là cao thủ trăm trận chiến, nên mới có thể phản ứng ngay lập tức sau khi chạm trán.

Tuy nhiên một hai lần thì còn ổn, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này.

Ngay cả khi họ có lợi hại đến mấy, e rằng cũng sẽ dính đòn.

Dù sao tốc độ của những Kê quan xà đó cũng không phải dạng vừa.

Chỉ cần một chút bất cẩn, rất có thể sẽ trúng chiêu.

Và điều quan trọng nhất là, mỗi lần ở hố lật đất này, họ đều phải mất thời gian để giải quyết những Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà đó.

Tốc độ này tự nhiên cũng sẽ bị chậm lại một chút.

Mà phía sau thì còn có rất nhiều Kê quan xà và đại quân Mã kiểm cổ thi đang đuổi đến.

Cứ như vậy, việc bị đại quân Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi phía sau đuổi kịp, cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

"Tôi nói này, cứ thế này không phải là cách đâu! 'Đồ chơi' trong tay chúng ta không còn nhiều nữa!" Bàn Tử nói sau khi bắn nát đầu

con Kê quan xà cuối cùng trong hố lật đất này.

Còn Đản Nhi thì vừa đặt lôi quản để tấn công những Kê quan xà đuổi theo phía sau, vừa nói: "Quân truy đuổi phía sau cũng ngày càng gần rồi!

Cứ thế này, nhiều nhất là hai hố lật đất nữa, chúng ta sẽ bị đuổi kịp!" Mọi người nghe vậy đều nhìn Tiểu Ca, rõ ràng là đang đợi cậu ta đưa ra ý kiến.

Dù sao việc đi từ đây là do cậu ta đề xuất!

Tuy nhiên Tiểu Ca lại nhìn về phía trước nói: "Đủ rồi!

Tiếp tục đi!" Nói xong, cậu ta liền tiếp tục chui vào đường hầm phía trước.

Mọi người tuy không hiểu, nhưng thấy cậu ta quả quyết như vậy, cũng không hỏi thêm gì, ngay lập tức cũng theo lên.

Quả nhiên, lần này họ vừa tiến vào đường hầm chưa bao lâu.

Bên trong hố lật đất vừa dừng chân đó, liền tràn vào một lượng lớn Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi.

Và Đản Nhi cũng căn thời gian vô cùng chuẩn xác, sau khi những Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi này vào, lôi quản liền trực tiếp bị kích nổ.

Trong chốc lát vết máu và tàn chi nổ tung khắp nơi.

Đản Nhi nghe thấy tiếng nổ xong, liền tiện tay đặt thêm một quả lôi quản lên vách tường đường hầm, đồng thời nói: "Đá bên trong Vẫn ngọc này quá cứng!

Trừ khi tăng lượng thuốc nổ, nếu không đường hầm căn bản không thể sập!

Đáng tiếc lôi quản trong tay chúng ta uy lực vẫn có hạn!

Nếu không trực tiếp làm sập một phần đường hầm, chúng ta cũng có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn!" Bàn Tử nói: "Cái này cũng hết cách rồi!

Nhưng Tiểu Ca đã nói, thêm hai hố lật đất nữa là được rồi!

Cậu ta chắc chắn có cách, cứ tiếp tục đặt lôi quản, tranh thủ một chút thời gian đi!" Mọi người đều không nói gì, cục diện hiện tại quả thực đã sắp đến lúc dầu hết đèn tắt.

Họ rốt cuộc có thể sống sót ra ngoài hay không, đều phải trông vào Tiểu Ca.

Tống Đường trong lòng cũng có chút không nghĩ thông.

Tiểu Ca rốt cuộc còn biết những gì?

Điều gì khiến cậu ta tự tin đến vậy, khẳng định có thể ra ngoài?

Chẳng lẽ trong hố lật đất phía trước có bí mật gì đó mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không biết?

Dù sao nếu Tây Vương Mẫu biết, chắc chắn sẽ không dễ dàng thả họ đi chứ!

Chắc chắn là phía trước có thứ gì đó mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không biết, mới có thể khiến Tiểu Ca tự tin đến vậy.

Rất nhanh, họ lại chui ra từ đường hầm.

Và lần này, họ thấy Tiểu Ca vừa bước ra khỏi đường hầm.

Đột nhiên một luồng sáng đỏ lập tức như điện xẹt lướt qua từ một bên vách tường về phía cậu ta.

Chỉ là thân thủ của Tiểu Ca cũng không phải dạng vừa.

Ngay khoảnh khắc luồng sáng đỏ sắp va vào mặt cậu ta, một luồng hàn quang đã chém ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, luồng sáng đỏ đó cũng lập tức bị chém thành hai nửa.

Mọi người thấy, đó lại là một con Kê quan xà.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ "phanh phanh" bắn hai phát vào đầu Kê quan xà.

Để đề phòng cái đầu rắn này lại đột ngột tấn công người.

Dù sao lúc trước A Ninh chính là bị cái đầu rắn này cắn chết.

Nếu không phải chuyện lần đó, ai có thể nghĩ được một cái đầu rắn rõ ràng đã bị chặt đứt, lại vẫn có thể đột ngột tấn công người chứ!

Chỉ là đây mới chỉ là con Kê quan xà đầu tiên mà thôi.

Sau khi Bàn Tử giải quyết xong đầu rắn, họ liền thấy nhiều Kê quan xà hơn chui ra từ trên người những Mã kiểm cổ thi đó.

Bàn Tử thấy vậy vung tay hét: "Nhanh chóng giải quyết chúng, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa!" Quả nhiên, cùng với tiếng Bàn Tử vừa dứt, trong đường hầm phía sau lập tức truyền đến một tiếng nổ lớn "phanh".

Rõ ràng là lôi quản đã đặt trước đó cũng nổ rồi.

Tiếng lôi quản nổ càng ngày càng nhanh, điều này cũng báo hiệu quân truy đuổi phía sau ngày càng gần.

Mấy người lập tức không dám chần chừ, khai hỏa toàn lực.

Còn Tiểu Ca thì trực tiếp chạy thẳng vào đường hầm, vừa chạy vừa hét: "Nhanh chóng theo kịp!" Mọi người thấy cậu ta tăng tốc, cũng không khỏi vội vàng theo lên.

Bàn Tử giải quyết xong con Kê quan xà cuối cùng, khi vừa vào đường hầm đã thấy.

Trong đường hầm mà họ vừa ra, lại đã có Kê quan xà chui ra.

"Cái mẹ nó, đúng là kẹo cao su chó da!" Chửi một tiếng, Bàn Tử vội ném một bó lôi quản xuống chân, sau đó liền chạy về phía trước.

Chạy được bảy tám mét quay người "phanh" một phát súng, bắn nổ quả lôi quản phía sau.

Và khi Bàn Tử đuổi kịp đại đội phía trước, liền kinh ngạc phát hiện.

Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi trong hố lật đất này lại đã bị Tiểu Ca giải quyết hết.

Đầu rắn và Mã kiểm cổ thi vương vãi khắp nơi.

Thấy Bàn Tử đến, Thiên Chân lập tức hô: "Mau bố trí phòng ngự, Tiểu Ca cần thời gian!" Bàn Tử nghe vậy nhìn Tiểu Ca một cái, phát hiện cậu ta lại đang sờ vách tường.

Dường như trong vách tường có thứ gì đó.

Còn Đản Nhi và Mã Pháo đã lấy ra những "đồ chơi" cuối cùng.

Rõ ràng là đang chuẩn bị cho một trận tử chiến cuối cùng.

Nếu không thể tranh thủ đủ thời gian cho Tiểu Ca, e rằng lần này họ thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn.

Chương 358

Thấy mấy người Bàn Tử đã xắn tay áo chuẩn bị cho một trận tử chiến cuối cùng.

Tống Đường cũng bảo Tần Nhuyễn đứng sang một bên trước, tự mình cũng qua giúp Tiểu Ca.

Tuy không biết Tiểu Ca rốt cuộc đang tìm gì.

Nhưng nếu trong vách tường này thật sự có thứ gì đó, nghĩ đến khả năng của cậu ta chắc chắn cũng có thể tìm được.

Và ngay khi họ bắt tay vào tìm kiếm.

Bên phía mấy người Bàn Tử đã truyền đến tiếng súng.

Rõ ràng là đại quân Mã kiểm cổ thi và Kê quan xà đã đuổi đến.

Tuy nhiên bên Tống Đường và Tiểu Ca vẫn không có tiến triển gì.

"Tôi nói, còn phải bao lâu nữa?" "Đạn sắp hết rồi!" "Tôi đây còn lại một quả lôi quản, không được thì coi như đạn vinh quang đi!

Lát nữa tự sát cũng tốt hơn là bị mấy con rắn này tha đi làm thức ăn!" Đản Nhi cũng hét lên.

Tống Đường nghe vậy nói: "Đừng nói nhảm!

Chỉ còn lại bức tường cuối cùng!" Nói xong cậu ta liền cùng Tiểu Ca chạy về phía bức tường cuối cùng.

Và lần này, khi hai người họ đặt bàn tay lên tường.

Quả nhiên hai người đồng thời cảm nhận được, phía sau bức tường này lại có một lớp kẹt.

Hơn nữa họ phát hiện, bức tường này lại lỏng, nghĩa là có thể đẩy

ra!

Hai người nhìn nhau, ngay lập tức cùng dùng sức.

Lập tức chỉ nghe tiếng "cạch cạch cạch" vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên bức tường kia lại thật sự có một cánh cửa bị đẩy ra!

Bên trong lộ ra một không gian không lớn lắm!

"Cái này…" Thấy gian mật thất này, ngay cả Thiên Chân bên cạnh cũng có chút ngẩn người.

Dù sao nơi đây là bên trong Vẫn ngọc, là địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Nếu đây là Cổ Lâu nhà Trương, cậu ta chắc chắn sẽ không tỏ ra kinh ngạc đến vậy.

Nhưng vấn đề là đây là địa bàn của Tây Vương Mẫu, mà Tiểu Ca làm sao lại biết được?

Tuy trước đây cậu ta từng vào đây một lần, nhưng cũng chỉ có một lần mà thôi.

Chẳng lẽ chỉ vào một lần đã tìm được một mật thất như vậy sao?

Điều này hiển nhiên không mấy khả thi!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, ban đầu Tiểu Ca đã đi ra theo đường cũ.

Nếu không họ cũng sẽ không đợi Tiểu Ca ra ngoài ở bên ngoài Vẫn ngọc!

Và từ điểm này để phân tích, việc Tiểu Ca biết ở đây có mật thất, liền trở nên có chút kỳ lạ.

Có lẽ là cậu ta đã biết ở đây từ trước.

Chỉ là mọi người không hiểu tại sao mà thôi.

Và bây giờ hiển nhiên cũng không phải lúc để hỏi những điều này.

Tiểu Ca thấy mật thất liền vội ra hiệu cho mọi người đi vào.

Thực tế lúc này không vào cũng không còn cách nào khác.

"Đồ chơi" trong tay ba người Bàn Tử thực ra cũng đã dùng hết rồi.

Đạn đã hoàn toàn cạn kiệt, lúc này hoàn toàn chỉ là giơ súng lên làm gậy mà thôi.

Mã Pháo thì còn tạm ổn một chút, nhưng đạn cũng hiển nhiên đã bắt đầu tính theo đầu người rồi.

Đản Nhi nắm chặt quả lôi quản cuối cùng trong tay hét: "Tôi cản hậu, đi!

Mau đi!" Tống Đường đẩy Tần Nhuyễn vào mật thất, sau đó liền đi kéo Đản Nhi cũng vào.

Bàn Tử và Mã Pháo đã đi vào mật thất trước một bước.

Tống Đường kéo Đản Nhi vào, những Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi cuối cùng cũng không còn bị cản trở nữa, liền dồn dập lao về phía Tống Đường.

Tống Đường ném quả lôi quản trong tay về phía trước, đồng thời nhanh chóng rút khẩu súng ngắn ở eo mình ra.

"Phanh" một tiếng bóp cò vào quả lôi quản đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người cậu lùi lại một bước và nhảy vào mật thất.

Ngay sau đó chỉ nghe tiếng "phanh" một tiếng nổ trầm đục, cả quả lôi quản đã nổ tung giữa không trung.

Uy lực của thứ này nổ giữa không trung, tuyệt đối lớn hơn rất

nhiều so với việc nổ trên mặt đất.

Cùng với tiếng lôi quản nổ tung, lập tức một luồng sóng nhiệt trực tiếp tản ra bốn phía.

Và gần như đồng thời, cả người Tống Đường đã bị người khác kéo vào mật thất.

Ngay lập tức liền nghe thấy tiếng "phanh" một tiếng động trầm.

Ngẩng đầu nhìn lại, Tống Đường liền thấy, cửa mật thất lại đã bị Bàn Tử và những người khác đóng lại rồi.

"Thế nào rồi?" Đản Nhi và Tần Nhuyễn vội chạy đến hỏi.

Thấy Tống Đường lắc đầu, lúc này cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đây là đâu vậy?" Tống Đường đứng dậy hỏi.

Mọi người đều lắc đầu.

Thực tế, họ cũng căn bản không nhìn kỹ xem đây là tình hình gì.

Tiểu Ca dẫn họ đến đây, nên mọi người theo bản năng đều nghĩ nơi này rất an toàn.

Lúc này thực sự bình tĩnh lại, mọi người mới bắt đầu xem xét kỹ tình hình xung quanh.

Tống Đường sau khi đứng dậy mới phát hiện, nơi này nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Trước đó không xem xét kỹ.

Lúc này thực sự thấy được mới phát hiện, không gian của nơi này lại chỉ chưa đầy hai mươi mét vuông.

Rõ ràng là một mật thất chật hẹp.

Hơn nữa điều kỳ lạ là, mật thất này lại không có dấu vết xây dựng

nhân tạo nào.

Nói thế nào nhỉ, trừ cánh cửa đó ra.

Mọi thứ bên trong nơi này thật sự không có dấu vết xây dựng.

Trên vách tường thậm chí còn có thể nhìn thấy những mỏm đá rất nhọn nhô ra.

Nhưng đều rất ngắn, nhìn qua lại giống như từng giọt nước đông kết lại mà thành.

Nhưng dùng tay chạm vào, lại có thể cảm nhận rõ ràng, đó không phải là nước, mà chính là đá thật.

Chỉ là không biết vì sao, loại đá này lại hình thành tình huống như vậy.

Thiên Chân hiển nhiên biết một chút về những điều này, thấy vậy liền giải thích: "Đây là giọt nước nhiệt độ cao!

Một số thứ cứng như thủy tinh và kim loại, sau khi bị nung nóng ở nhiệt độ cao, sẽ trở nên rất mềm!

Và lúc này, vật thể trên bề mặt sẽ bị kéo xuống do trọng lực!

Nguyên lý của giọt nước nhiệt độ cao này thực ra cũng tương tự!

Chỉ là đều đặn như vậy, nhìn qua chắc chắn là hình thành tự nhiên, vì sự kiểm soát không thể làm được đều đặn và tự nhiên đến vậy!

Nói rồi cậu ta chạm vào vách tường này nói: "Khối Vẫn ngọc này là vật ngoài hành tinh, có tình huống này thực ra rất bình thường!

Khi Vẫn ngọc rơi vào tầng khí quyển, nhiệt độ cao sẽ dẫn đến tình huống này xuất hiện!" Tống Đường nghe vậy gật đầu.

Dù sao kiếp này cậu cũng đã trải qua việc học tập từ sớm.

Đối với những kiến thức này đương nhiên cũng rất rõ.

Và ngay khi họ đang nghiên cứu những điều này.

Đột nhiên Bàn Tử bên cạnh lại nháy mắt với hai người.

Hai người đều sững sờ.

Sau đó liền thấy, Tiểu Ca lại không biết từ khi nào đã đi về phía một góc nào đó.

Mọi người nhìn cậu ta đều không biết cậu ta muốn làm gì.

Chỉ thấy cậu ta đến gần góc đó.

Sau đó lại nhấc lên một tấm vải đen từ trong bóng tối.

Chương 359

Cùng với việc tấm vải đó được nhấc lên.

Mọi người lập tức kinh ngạc thấy.

Trong góc đó, lại còn có mấy bộ thi thể đã khô quắt.

Không sai, chính là thi thể!

Những thi thể đó đều đã hoàn toàn khô lại, chỉ còn lại bộ xương.

Tống Đường đếm thử, phát hiện có đến ba bộ.

Thân phận của ba bộ hài cốt này đã không thể nhận diện được nữa.

Nhưng Tiểu Ca khi nhìn thấy những bộ hài cốt này, lại giật mình và quỳ xuống ngay.

"Cái này…" Mấy người thấy tình huống này, đều ngây ra.

Cái này là sao?

Mấy người này chẳng lẽ Tiểu Ca quen biết?

Hơn nữa quan hệ có lẽ còn không bình thường?

"Tiểu Ca, đây là người nhà cậu à?" Bàn Tử thử hỏi.

Dù sao có thể khiến Tiểu Ca quỳ xuống, ngoài người thân và tổ tiên của cậu ta ra.

Tiểu Ca cũng không nghĩ ra còn ai khác!

Tiểu Ca không trả lời anh ta, nhưng cũng không phản bác.

Rõ ràng điều Bàn Tử nói có lẽ là thật.

"Tiểu Ca, đây thật sự là tổ tiên nhà cậu à?" "Sao họ lại ở đây?"

Thiên Chân cũng tò mò hỏi.

Tuy nhiên Tiểu Ca lại không tiếp lời.

Thực ra lúc này cũng căn bản không thích hợp để nói chuyện này.

Tống Đường nói: "Những vấn đề này, sau khi ra ngoài sẽ có khối thời gian mà nói!

Vấn đề là, chúng ta hiện tại đang bị mắc kẹt ở đây thì làm sao để ra ngoài?

Bên ngoài toàn là Kê quan xà và Mã kiểm cổ thi, e rằng Tây Vương Mẫu sẽ không để chúng ta dễ dàng ra ngoài đâu!" Mọi người nghe lời Tống Đường nói, lúc này mới từng người một lộ vẻ khó xử.

Quả thực, tình hình hiện tại đối với họ quả thực không tốt chút nào.

Việc làm sao để ra ngoài còn chưa giải quyết được.

Hỏi những điều này lúc này cũng quả thực không phải lúc.

Bàn Tử bất lực thở dài nói: "Haizz!

Thật sự không được thì cứ đợi thôi!

Đồ ăn của chúng ta vẫn còn rất nhiều!

Đợi mười ngày nửa tháng, đội Phi Ưng họ sốt ruột rồi, chắc chắn sẽ vào!

Đến lúc đó cho bom oanh tạc một trận, chúng ta nói không chừng còn có cơ hội!" "Cậu bị ngốc à, bom mà nổ thì chúng ta ở đây có an toàn được sao?" Thiên Chân cạn lời nói.

Mọi người đều trầm mặc, Tần Nhuyễn nắm tay Tống Đường, lặng lẽ tựa vào vai cậu không nói một lời.

Tống Đường thì nhìn cô, trên mặt có nụ cười.

Bất kể kết quả thế nào, ít nhất họ đã gặp lại nhau.

Đó đã là một kết quả rất tốt rồi.

Và ngay khi không khí có vẻ hơi nặng nề.

Đột nhiên Tiểu Ca bên cạnh lại đứng dậy.

Mọi người thấy vậy đều nhìn về phía cậu ta.

Chỉ thấy cậu ta lại nhấc lên tấm vải đen vừa bị cậu ta mở ra.

Sau đó lại dùng sức giật mạnh.

Không ngờ, tấm vải đen này lại trực tiếp bị cậu ta giật ra.

Và mọi người cũng không ngờ, nơi mà họ đang ở này, trên đỉnh đầu lại không phải là đá.

Mà là những tấm vải đen che chắn.

Cùng với việc Tiểu Ca giật tấm vải đen ra.

Lập tức họ liền thấy một luồng sáng hình tròn từ đỉnh đầu chiếu xuống.

Luồng sáng đó rõ ràng là màu của bầu trời.

Nơi này lại có một cái giếng đứng thẳng lên trên, thông thẳng ra bên ngoài Vẫn ngọc.

“Má ơi, có cứu rồi!” “Mau xem có tín hiệu không...” Bàn Tử kích động nói.

Tín hiệu thì đương nhiên là có rồi.

Dù vẫn còn hơi yếu, nhưng dù sao nơi này cũng đã có thể liên lạc trực tiếp với bên ngoài, nên tín hiệu cũng đã khôi phục được một chút.

Họ liên lạc với Kỷ Niệm đang ở bên ngoài, bảo cô ấy tìm cách thông báo cho Phi Ưng.

Chỉ là nơi Phi Ưng đang ở, e rằng cũng không có tín hiệu.

Còn về việc Kỷ Niệm và họ liên lạc với Phi Ưng thế nào thì không ai biết.

Họ chỉ biết, sau khi liên lạc được với Kỷ Niệm, họ vẫn bị mắc kẹt ở nơi này thêm ba ngày.

Trong thời gian đó, Kỷ Niệm cũng tìm cách sắp xếp nhân viên cứu viện khác đến.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện, nơi họ đang ở nằm sâu nhất trong Đầm Rắn.

Xung quanh toàn là những cây đại thụ rậm rạp chọc trời, máy bay căn bản không thể đến gần.

Thậm chí đây mới chỉ là định vị đại khái, muốn tìm thấy cái giếng cây nơi họ bị mắc kẹt thì càng cần rất nhiều thời gian.

Cũng chính là dùng ba ngày thời gian này, họ mới thấy có dây thừng thả xuống từ phía trên giếng cây.

Đến khi họ từng người bám dây leo lên, bên ngoài trời đã tối.

Và ở trên đó, họ đã thấy Phi Ưng.

Chắc là sau này có người xuống tìm họ.

Thậm chí Tống Đường còn thấy rất nhiều tài liệu và bản đồ.

Chắc là Kỷ Niệm đã chuẩn bị.

Với năng lực của cô ấy và Long lão, mấy ngày này muốn làm rõ địa hình và cấu trúc đường hầm bên dưới Đầm Rắn thì không khó.

Đương nhiên việc phái người xuống tìm Phi Ưng cũng không thành vấn đề.

Phi Ưng thấy mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật tốt

khi lại được gặp các cậu!

Theo kế hoạch, sáng sớm mai chúng ta có thể rời khỏi đây!

Trực thăng sẽ đến vào sáng sớm mai!" Tống Đường gật đầu, cảm thấy tinh thần có chút mơ hồ.

Thật sự mà nói, cậu thật không ngờ, chuyến đi Đầm Rắn lần này lại thật sự tìm thấy Tần Nhuyễn.

Đến mức giờ khắc này, cậu nhìn Tần Nhuyễn mà cảm thấy thật không chân thật.

Chỉ là ba ngày này cậu vẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế.

Giờ đây cuối cùng cũng có một cái lều để ngủ, vài người mệt mỏi ập đến.

Sau khi tắm rửa đơn giản, ăn chút đồ, mọi người liền đi nghỉ.

Mọi người vốn tưởng rằng đêm nay sẽ là một đêm vô cùng yên tĩnh.

Ngoại trừ những người canh gác, phần lớn đã chìm vào giấc ngủ.

Thậm chí cả Phi Ưng cũng ngủ rất say.

Nhưng thực tế lại không đơn giản như vậy.

Tây Vương Mẫu Mẫu có lẽ thật sự không thể rời khỏi Vẫn Ngọc.

Kể cả những con xà cơ quan và cổ thi đầu ngựa kia.

Ít nhất trong mấy ngày này, Phi Ưng và nhóm của cậu ấy không bị tấn công.

Mà những điều này đối với Tống Đường đã không còn quan trọng nữa.Sáng sớm ngày thứ hai.

Phi Ưng còn chưa tỉnh ngủ, trong doanh địa đã truyền đến một trận huyên náo.

Rất nhanh Kỷ Niệm đã chạy từ bên ngoài vào.

Chương 360

Thấy Kỷ Niệm, Phi Ưng vẫn còn hơi ngẩn ra.

“Cô không phải ở doanh địa bên ngoài sao?

Sao lại vào đây?” Kỷ Niệm mặt mày sốt ruột nói.

“Tin tức vừa mới nhận được, anh còn chưa biết sao?” “Gì cơ?” Phi Ưng hỏi.

Kỷ Niệm mặt khó coi nói.

“Bọn họ đều biến mất rồi!” “Bọn họ?

Ai cơ?” “Đương nhiên là Tống Đường và nhóm của cậu ấy!

Không một ai!

Bảy người sống sờ sờ, không một ai còn ở đó!” Kỷ Niệm nói.

Lúc này Phi Ưng mới phản ứng lại, cả người đầu óc ong ong!

Bảy người sống!

Chẳng phải là Tống Đường, Đản Nhi, Tần Nhuyễn, Mã Phao, Tiểu Ca, Bàn Tử và Thiên Chân sao?

“Không phải, bọn họ là...” “Anh ở đây còn không biết, tôi biết hỏi ai!

Xung quanh đã phái người đi tìm rồi, nhưng không có chút dấu vết nào!

Cứ như thể bốc hơi khỏi nhân gian vậy!” Kỷ Niệm bất lực nói.

Phi Ưng cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc.

Dù sao trước khi xuất phát, Long lão đã đặc biệt dặn dò, bảo cậu nhất định phải đưa Tống Đường về.

Có rất nhiều vấn đề, ông ấy còn muốn hỏi Tống Đường.

Kết quả Tống Đường và nhóm của cậu ấy lại biến mất.

Phi Ưng vội vàng đứng dậy định ra ngoài xem.

Nhưng vừa đứng dậy, cậu đã phát hiện, trong túi ngủ của mình lại có một bộ thiết bị livestream.

Bộ thiết bị livestream đó chính là cái Tống Đường đã dùng.

Cậu nhớ là Tống Đường cầm.

Đã được đặt vào túi ngủ của mình từ lúc nào?

Kỷ Niệm thấy thiết bị livestream, vội vàng cầm lấy và mở ra.

Thì thấy ba đoạn video.

Đoạn đầu tiên chính là được quay vào rạng sáng ba giờ sáng hôm qua!

Sau khi mở ra, họ đã thấy Tống Đường.

Tống Đường ngồi trong lều, Đản Nhi và Mã Phao đang thu dọn đồ đạc.

Rõ ràng là họ đã rời đi ngay trong đêm qua.

Tống Đường nhìn vào camera nói: "Kỷ Niệm, Phi Ưng!

Khi các cô/cậu xem đoạn video này, tôi nghĩ chúng ta đã rời khỏi Đầm Rắn rồi!

Các cô/cậu không cần đi tìm dấu vết của chúng tôi!

Chúng tôi có Tiểu Ca dẫn đường mà, trừ phi cậu ấy muốn các cô/cậu tìm thấy!

Nếu không thì các cô/cậu sẽ không tìm thấy chúng tôi đâu!

Sở dĩ tôi để lại đoạn video này cho các cô/cậu, cũng là muốn nói

với các cô/cậu, đừng lãng phí thời gian đi tìm chúng tôi nữa!

Long lão muốn biết tất cả, tôi đã quay riêng một đoạn video khác rồi!

Hai đoạn video còn lại mà các cô/cậu tìm thấy trong thiết bị này!

Trong đó có một đoạn là như vậy, còn một đoạn khác là theo lời hứa của tôi trước đây, quay lại toàn bộ những gì xảy ra bên trong Vẫn Ngọc sau khi chúng tôi vào đó!

Tôi hy vọng các cô/cậu đừng xem đoạn video này!

Nếu không có thể sẽ mang lại phiền phức cho các cô/cậu đấy!

Những gì Long lão muốn biết, đều có trong hai đoạn video này!

Các cô/cậu cứ mang về cho ông ấy, ông ấy tự nhiên sẽ hiểu tất cả!

Đồng thời cũng sẽ hiểu, vì sao tôi lúc đầu dù chết cũng không muốn nói!

Và vì sao lần này lại đồng ý nói!

Tôi không biết những người khác thế nào, nhưng tôi đã chọn quy ẩn rồi!

Sau này có lẽ sẽ không gặp lại nữa!

Cô là một cô gái tốt, tự nhiên cũng sẽ gặp được hạnh phúc của riêng mình!

Thôi được rồi, tôi nói đến đây thôi!

Chúng tôi đang gấp, sau này hữu duyên gặp lại!" Nói xong, Tống Đường tắt ghi hình video.

Và đoạn video đầu tiên cũng kết thúc tại đây.

Phi Ưng nhìn video, vẫn còn hơi ngẩn ngơ.

Cậu không hiểu vì sao Tống Đường và nhóm của cậu ấy lại tự

mình rời đi.

Mà nguyên nhân này e rằng nằm ở hai đoạn video còn lại.

Chỉ là Kỷ Niệm đã không thể ngồi yên được nữa.

Cô ấy ôm thiết bị livestream trực tiếp lao ra khỏi lều.

Khi Phi Ưng ra ngoài, đã thấy Kỷ Niệm đang gọi người rời khỏi đây.

Cậu vội vàng đi theo.

Sau đó là ba ngày sau.

Thiết bị livestream này, cuối cùng cũng được giao đến tay Long lão.

Long lão dưới sự có mặt của Phi Ưng và Kỷ Niệm, đã xem xong đoạn video đầu tiên.

Ông thở dài bất lực.

"Xem ra điều ta muốn biết, thật sự rất quan trọng đối với cậu ta!

Nếu không đâu đến mức này!" "Đúng vậy, cho dù cậu ấy không xuống mộ, nhưng Việt Nam còn rất nhiều công việc có thể giao cho cậu ấy!

Nhưng cậu ấy lại chọn rời đi thẳng!" Kỷ Niệm thất vọng nói.

"Nội dung tiếp theo, chúng tôi sẽ không xem nữa!

Tôi và Phi Ưng sẽ ra ngoài đây!" Kỷ Niệm nói rồi định dẫn Phi Ưng ra ngoài.

Long lão lại lắc đầu nói: "Con ở lại đi!

Ta cảm thấy xem xong hai đoạn video này, ta cũng có thể nghỉ hưu rồi!

Thế giới này rốt cuộc vẫn là của các con, những người trẻ tuổi!

Lần này con hãy xem cùng ta đi!" Kỷ Niệm ngẩn ra, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Phi Ưng một mình rời đi, đóng cửa cẩn thận.

Trong phòng chỉ còn lại Kỷ Niệm và Long lão!Họ theo lời Tống Đường nói.

Trước tiên mở đoạn video ghi lại nội dung sau khi họ tiến vào Vẫn Ngọc, và bắt đầu xem.

Đoạn video này dài tận bốn ngày, nên muốn xem hết trong thời gian ngắn là không thể.

Mà họ lại không muốn tua nhanh chút nào, sợ bỏ lỡ nội dung gì đó.

Thế là cứ thế mà xem.

Nội dung video rất dài, dù sao Tống Đường đã quay toàn bộ quá trình, giữa chừng cũng không có bất kỳ sự tạm dừng hay cắt giảm nào.

Nên Long lão và Kỷ Niệm xem, đương nhiên cũng cần một khoảng thời gian.

Ban đầu họ xem với tâm thái tò mò và cẩn trọng.

Dù sao những ngày qua, họ theo Tống Đường cũng thực sự đã chứng kiến một số chuyện và cảnh tượng trước đây không dám nghĩ tới.

Biết đâu trong đây cũng sẽ có!

Tuy nhiên, khi họ thực sự thấy nội dung cảnh quay, lòng cả hai người vẫn nhanh chóng tan nát.

Đặc biệt là khi họ thấy số lượng cổ thi đầu ngựa bên trong Vẫn Ngọc, nhiều đến mức có thể gọi là một đội quân, thì sắc mặt càng thay đổi.

Chương 361

Công nghệ hiện đại muốn đối phó những thứ này thì không khó, thậm chí có thể nói là dễ dàng.

Nhưng điều họ quan tâm lại không phải những thứ này!

Điều họ quan tâm là, phát hiện nhiều cổ thi đầu ngựa như vậy, tuyệt đối có thể làm chấn động toàn bộ giới khảo cổ.

Thậm chí rất có thể sẽ tạo ra một sự chấn động lớn trên toàn cầu!

Và đây mới là điều khiến họ thực sự chấn kinh.

“Long lão, cái này nếu công bố ra ngoài, e rằng sẽ...” Giọng Kỷ Niệm run rẩy.

Long lão an ủi nói: “Cái thằng nhóc này từ khi xuất hiện đến giờ, lần nào đi cổ mộ mà không mang lại cho chúng ta sự kinh ngạc sao?

Bất kể là mộ dưới biển, hay cây thần Tần Lĩnh!

Đó đều là những phát hiện khảo cổ quan trọng có thể ghi vào sử sách!

Con cũng phải thử làm quen đi chứ!” “Nhưng lần này, tình hình bên trong cổ mộ này đơn giản là quá kinh người rồi!

E rằng còn sẽ kinh động...” Kỷ Niệm không nói tiếp.

Chỉ riêng hàng vạn cổ thi đầu ngựa này, cũng đủ để kinh động cấp trên rồi.

Nhưng ở đây thật sự chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao?

Long lão hiển nhiên cảm thấy chưa chắc!

“Sự việc đã như vậy, cứ tiếp tục xem tiếp đi!” Long lão nói.

Sau đó liền cùng Kỷ Niệm tiếp tục xem.

Và rất nhanh họ đã thấy mọi người chia ra, Tống Đường và Tiểu Ca đi xuống!

Sau đó lại thấy Tây Vương Mẫu Mẫu xuất quan, và ra tay với họ!

Cho đến khi họ thấy Tống Đường bắt đầu chửi rủa, sử dụng cái gọi là "Hát quỷ chi thuật".

Cả hai người đều kinh ngạc đến ngây người.

"Cái... cái thế giới này thật sự có quỷ sao?" Kỷ Niệm không khỏi bắt đầu nghi ngờ nhận thức của chính mình.

Long lão nói: "Rất nhiều chuyện không thể giải thích được, thì chính là không thể giải thích được!

Ít nhất là với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại không thể giải thích được!

Chỉ là ta không ngờ, trên thế giới này, lại thật sự có cái gọi là Hát quỷ chi thuật!" "Long lão, cái Hát quỷ chi thuật rốt cuộc là gì ạ?" Kỷ Niệm không nhịn được hỏi.

Chỉ dựa vào chửi rủa, lại có thể khiến loại năng lực kỳ lạ của Tây Vương Mẫu Mẫu biến mất.

Đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng chấn động.

Long lão trầm mặc một lát nói: "Ta cũng không rõ lắm!

Về Hát quỷ chi thuật này, e rằng còn phải điều tra thêm!

Thứ này, chắc là một loại phương pháp dân gian!

Cho ta chút thời gian, ta sẽ điều tra rõ ràng!" Kỷ Niệm gật đầu.

Chỉ dựa vào chửi rủa, lại có thể khắc chế oan hồn lệ quỷ.

Chuyện này quả thực không phải ba câu hai lời là có thể giải thích

rõ ràng được!

Cả hai người nén lại sự kinh hãi trong lòng, xem hết toàn bộ nội dung tiếp theo.

Cho đến khi họ thấy, những cổ thi đầu ngựa kia dưới sự triệu hoán của Tây Vương Mẫu Mẫu, lại bắt đầu tỉnh dậy, thậm chí còn xuất hiện vô số xà cơ quan, lúc đó họ mới nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Khi hai người xem xong đoạn video này, thì càng im lặng hồi lâu không nói gì.

Ban đầu nếu những cổ thi đầu ngựa kia là xác chết, thì có lẽ sự việc này nhiều nhất cũng chỉ dừng lại ở phạm trù phát hiện khảo cổ quan trọng.

Nhưng bây giờ, những cổ thi đầu ngựa này lại còn có thể cử động.

Mặc dù họ không biết tại sao lại như vậy.

Và Tây Vương Mẫu Mẫu rốt cuộc là loại hình thái gì.

Nhưng sự nguy hiểm của nơi này đã không cần nói cũng tự hiểu.

Liên tục theo dõi, khiến Long lão và Kỷ Niệm đều kinh hãi đến cực điểm.

Nếu không phải nhìn thấy căn phòng quen thuộc, và bên ngoài phòng ngày đêm đều có người trực ban, họ e rằng thật sự sẽ nghi ngờ, rốt cuộc thế giới nào mới là hình dáng nguyên bản của thế giới.

Một xã hội hiện đại văn minh phát triển cao độ, lại vẫn có một nơi tồn tại mà khoa học hoàn toàn không thể giải thích được.

Sự chấn động này đối với họ lớn đến mức nào, có thể tưởng tượng được!

“Chúng ta bây giờ...” Kỷ Niệm cũng cảm thấy đầu óc mình trống

rỗng, nhất thời không biết phải làm sao nữa.

Đoạn video này nếu nộp lên, rốt cuộc sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào, không ai biết.

Long lão hít sâu mấy hơi, nói: "Thứ này một khi nộp lên, e rằng ngay cả ta cũng chưa chắc đã khống chế được cục diện!

Hay là cứ xem hết đoạn video cuối cùng đi!" Kỷ Niệm gật đầu.

Bây giờ không xem, e rằng sau này chưa chắc đã có cơ hội xem nữa.

Thế là Long lão châm một điếu thuốc, đồng thời Kỷ Niệm cũng mở đoạn video cuối cùng.

Và đoạn video này, chính là cái Tống Đường đã nhắc đến trong đoạn video đầu tiên.

Đoạn video mà cậu ta sẽ kể cho Long lão biết tất cả mọi chuyện rốt cuộc là thế nào.Video vừa bắt đầu, họ đã thấy Tống Đường.

Tống Đường dựa vào một bức tường, xem tình hình có vẻ như đang ghi hình trong mật thất bên trong Vẫn Ngọc.

Xung quanh không thấy dấu vết của những người khác.

Không biết là họ đang ở ngoài camera nghe cậu ta kể, hay là căn bản cũng không biết Tống Đường đã lén lút ghi hình đoạn video này.

Video vừa bắt đầu, Tống Đường liền nhìn vào camera nói: "Cuối cùng vẫn phải đến bước này!

Khi tôi đã đồng ý ghi hình đoạn video này, nghĩa là, tôi đã tìm thấy điều quan trọng nhất đối với mình!

Và tôi cũng chuẩn bị thật sự ẩn mình!

Thật ra tôi hoàn toàn có thể không ghi hình đoạn video này!

Nhưng tôi cũng biết, người ta ở dưới mái nhà người khác thì không thể không cúi đầu!

Có đôi khi, tự do là chuyện rất khó khăn!

Sở dĩ tôi chọn ghi hình lại, giải đáp toàn bộ những nghi vấn trong lòng ông!

Chỉ hy vọng các ông/cô đừng tìm tôi nữa!

Nếu không, tôi có thể sẽ phải ra nước ngoài!" Nói đến đây, Tống Đường lộ ra một nụ cười khổ.

Mà Kỷ Niệm và Long lão cũng khá bất lực.

Quả thật, họ muốn tìm Tống Đường không khó, chỉ riêng tài sản Tống Đường tích lũy mấy năm nay, đã là một khoản tiền lớn.

Và dựa vào những khoản tiền gửi này để tìm cậu ta thật sự không khó.

Dù sao một quốc gia muốn tìm anh, còn không dễ như trở bàn tay sao.

Chỉ là Tống Đường đã nhắc đến chuyện này trong video, e rằng đã sớm chuẩn bị rồi.

Nếu Long lão không nhầm, e rằng số tiền tiết kiệm của Tống Đường mấy năm nay, cũng đã sớm bị cậu ta chuyển đi phân tán rồi.

Lúc này mà dựa vào cái này để tìm cậu ta, e rằng đã không thể tìm thấy nữa.

Mà với thân phận hiện tại của cậu ta, muốn đưa mấy người ra nước ngoài, có thể tưởng tượng được dễ dàng đến mức nào.

Ngay cả quan tham còn có thể chạy trốn ra nước ngoài, huống hồ Tống Đường bây giờ còn là một phú hào?

“Được rồi, tiếp theo, chúng ta nói chuyện chính sự!” Tống Đường đổi giọng, đối mặt camera bắt đầu kể.

“Chuyện này phải bắt đầu từ đâu đây?

Hay là bắt đầu từ lần đầu tiên ông hỏi tôi, vì sao tôi lại hiểu rõ những cổ mộ của Thiết Tam Giác như lòng bàn tay vậy!

Tôi biết các ông/cô có thể không hiểu!

Nhưng tôi thật sự biết những điều này!

Mà vì sao tôi biết, đó là vì tôi thực ra chính là Tống Lão Nhị!

Các ông/cô có thể thấy chấn kinh, nhưng đây chính là sự thật!

Tôi thực ra chính là Tống Lão Nhị!

Hoặc có thể nói, Tống Lão Nhị chính là Tống Đường!

Những gì tôi kể trước đây trong livestream, thực ra không phải là câu chuyện của tổ tiên tôi!

Chương 362

Mà là câu chuyện của tôi!

Nhưng vì sao thời đại Tống Lão Nhị sống lại là vào những năm tám chín mươi!

Mà Tống Đường lại ở thời hiện đại, đây chính là điều tôi sẽ giải thích tiếp theo!

Hai mươi bảy năm trước!

Tần Nhuyễn xảy ra chuyện ở Kính Tượng Thành, và tôi cũng sau đó bị thương nặng.

Khi tôi chết, quả thực là vào những năm tám chín mươi.

Chỉ là những năm tám chín mươi này, không phải là những năm tám chín mươi của thế giới chúng ta.

Mà theo nhận thức của tôi sau hơn hai mươi năm sống ở Việt Nam, đây có lẽ chính là thế giới song song!

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của riêng tôi, tôi không đảm bảo có phải như vậy hay không!

Tôi bị Hàn Phi hãm hại, sau khi ra khỏi Kính Tượng Thành thì bị cảnh sát bắt.

Sau đó hai năm thì bị thương nặng.

Đồng thời khi bị thương nặng, tôi đã xuyên không đến Việt Nam, tức là thế giới của các ông/cô!

Tôi bắt đầu lại từ đầu, đi học, muốn vào giới giải trí phát triển.

Lúc đó tôi thực ra đã chán nản.

Thậm chí có chút kháng cự việc làm nghề ông chủ.

Dù sao vì đạo mộ, người anh em tốt nhất và người tôi yêu thương nhất đều đã rời bỏ tôi.

Đây cũng là một trong những lý do vì sao sau này tôi lại vào giới giải trí phát triển.

Chỉ là tôi không ngờ, sau khi lớn lên đạo mộ lại hợp pháp hóa.

Mà vừa hay sự nghiệp của tôi không thuận lợi, bị người ta hãm hại.

Thế là tôi mới bắt đầu làm lại nghề cũ!

Ban đầu tôi thật sự chỉ muốn kiếm chút tiền để chuộc thân.

Nhưng có đôi khi, sau khi bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động, thì không thể dừng lại được nữa.

Tôi ở trong giếng cây dưới Trương gia Cổ Lâu, thực ra đã tìm thấy một người!

Người này chính là Mã Phao!

Cậu ta là người đã biến mất khi rơi xuống vũng bùn ma quỷ trong cổ mộ Liêu Đại.

Nhưng lại được tìm thấy ở Việt Nam.

Phát hiện này khiến tôi lúc đó cực kỳ chấn kinh.

Đồng thời cũng khiến tôi hiểu ra, có lẽ không chỉ có một mình tôi xuyên không đến đây.

Mặc dù phương thức của chúng ta khác nhau, nhưng thật sự có người đã dùng phương pháp ẩn giấu trong cổ mộ để xuyên không đến đây.

Mã Phao chính là ví dụ tốt nhất!

Thế là sau này tôi và họ đã đến Vân Đỉnh!

Và ở Vân Đỉnh đã tìm thấy người anh em của tôi là Đản Nhi!

Và sự xuất hiện của Đản Nhi, càng khiến tôi khẳng định Tần Nhuyễn có lẽ cũng ở trong thế giới này!

Thế là chúng tôi lại đến trạm cuối cùng này, Đầm Rắn!

Không sai, cô gái các ông/cô thấy trong video, chính là Tần Nhuyễn!

Tôi đã tìm thấy cô ấy, và cô ấy vẫn còn sống!

Nên mọi chuyện của tôi đều đã viên mãn, tôi sẽ không xuống mộ nữa.

Nên chúng tôi đã không từ biệt mà rời đi.

Tôi nghĩ nguyên nhân không từ biệt mà đi, chắc không cần tôi nói nhiều nữa chứ!

Những người như chúng tôi, một khi bị báo cáo lên trên, kết quả không phải là bị giải phẫu nghiên cứu thì e rằng cũng là bị bắt giữ để thẩm vấn!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đầu tôi thà chết cũng không thể nói cho ông biết sự thật!

Nhưng bây giờ, nói hay không nói thực ra đã không còn quan trọng nữa rồi!

Còn về việc tôi có ra nước ngoài lẩn tránh hay không, thì tùy thuộc vào lựa chọn của các ông/cô.

Chúng tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, sống cuộc sống bình yên mà thôi!" Nói đến đây, Tống Đường châm một điếu thuốc hút một hơi, sau đó tiếp tục nói: "Tiếp theo tôi sẽ đại khái giải thích một chút, những chỗ các ông/cô còn nghi ngờ trong lòng nhé!

Ví dụ như, vì sao Trương gia Cổ Lâu và Vân Đỉnh cũng như Đầm Rắn lại có chuyện có thể xuyên qua hai thế giới này xảy ra!

Thực ra tôi cũng chỉ là suy đoán!

Thiên hạ rộng lớn, rất nhiều chuyện là không thể giải thích được!

Vùng đất kỳ tích chính là một trong số đó!

Vân Đỉnh và Trương gia Cổ Lâu cũng như bên trong Đầm Rắn đều tồn tại Vùng đất kỳ tích!

Mà loại Vùng đất kỳ tích này dường như có thể lợi dụng những phương pháp khác nhau, để hoàn thành việc xuyên không của một người!

Và Kính Tượng Thành cũng là một nơi như vậy!

Chỉ là Kính Tượng Thành từ đâu mà có, hiển nhiên tôi cũng không biết!

Nhưng các ông/cô chắc cũng có thể đoán được.

Sau khi cơ quan bên trong Kính Tượng Thành khởi động, sẽ truyền tống người đến Đầm Rắn!

Mà những thi thể trong quan tài ở Đầm Rắn, thực ra chính là những người được truyền tống từ Kính Tượng Thành đến.

Vì sao họ lại bị chôn trong quan tài.

Lại vì sao Tây Vương Mẫu Mẫu không cho họ rời đi, những điều này tôi đều không biết.

Còn Tiểu Ca, Thiên Chân và những người khác, thực ra các ông/cô chắc cũng đã đoán được rồi.

Không sai, họ chính là Thiết Tam Giác.

Ban đầu khi tôi gặp Bàn Tử, thực ra đã từng nghĩ đến việc tố giác

họ!

Nhưng sau đó tôi đã chọn kéo họ vào cuộc!

Dù sao lúc đó tôi chỉ có một mình, nếu có họ giúp đỡ đương nhiên là tốt nhất.

Đồng thời trong tay họ có rất nhiều tọa độ cổ mộ, tôi còn mong đợi những cổ mộ này kiếm tiền, nên không muốn để họ phá hỏng.

Nhưng không ngờ trong quá trình tiếp xúc sau này, mọi người lại trở thành bạn bè cùng sinh tử!

Họ giúp đỡ lẫn nhau, họ hoàn thành những gì mình muốn, còn tôi tìm thấy những gì mình muốn!

Cũng coi như là một kết quả viên mãn rồi.

Hoàn cảnh của họ cũng không tốt, nên sau khi rời đi chúng tôi sẽ chia tay.

Họ cuối cùng sẽ đi đâu, tôi cũng không biết, nên về chuyện của họ, ông cũng không cần bận tâm đến hỏi tôi!

Tôi nghĩ tất cả nói đến đây, ông hẳn đã rõ!

Còn về việc quyết định thế nào, ông cứ tự mình xem xét mà làm đi!

Ra nước ngoài, hoặc tiếp tục ở lại trong nước sống cuộc sống yên tĩnh.

Đều tùy thuộc vào lựa chọn của ông!

Tôi đã lang bạt nhiều năm như vậy, thực ra ở đâu đối với tôi cũng đều như nhau!

Chỉ khi Tần Nhuyễn và Đản Nhi ở bên cạnh tôi, lòng tôi mới an định!

Cuối cùng tôi muốn ông giúp tôi nhắn lại với Kỷ Niệm!

Cô ấy còn trẻ, tương lai sẽ có hạnh phúc của riêng mình!

Tôi chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô ấy, thật sự không cần quá chấp niệm.

Những gì tôi có thể nói đều đã nói rồi, những gì chưa nói cũng là những gì tôi không biết!

Hy vọng các ông/cô hiểu!

Cuối cùng xin nói một tiếng, tạm biệt!

Rất vui được quen biết ông, Long lão!" Video đến đây, Tống Đường chỉ cười một tiếng, sau đó liền kết thúc.

Mà nhìn video, Kỷ Niệm và Long lão đều im lặng hồi lâu không nói gì.

Đoạn video cuối cùng của Tống Đường này, quả thực đã giải đáp khá nhiều nghi ngờ trong lòng họ.

Nhưng đồng thời cũng có rất nhiều nghi ngờ, mãi vẫn không có kết quả.

Chương 363

Ví dụ như mật thất bên trong Vẫn Ngọc, rốt cuộc là ai xây dựng!

Kính Tượng Thành lại là ai xây dựng!

Những điều này đều không có câu trả lời!

Nhưng Tống Đường có thể nói với họ nhiều như vậy, cũng đủ để họ buông bỏ rồi.

Long lão ngồi lại vị trí, châm một điếu thuốc lặng lẽ hút.

Cho đến khi Kỷ Niệm hỏi ông phải làm sao, ông mới mở miệng nói: "Ta nhớ con khá tinh thông về chỉnh sửa video mà nhỉ!" Kỷ Niệm gật đầu.

"Hãy chỉnh sửa đoạn video này đi!

Xóa đoạn cuối cùng đi!" Kỷ Niệm ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã hiểu ý Long lão.

Nội dung của đoạn cuối cùng quá kinh người.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng việc xuyên không này, cũng đủ để cấp trên chấn động.

Mà đến lúc đó cấp trên thật sự muốn điều tra, e rằng Long lão cũng không cản được.

Đã không cản được, vậy thì trực tiếp xóa đi thôi!

Chuyện này cũng giống như Tống Đường lúc trước.

Tự mình biết là được rồi, thật sự không có cách nào nói cho tất cả mọi người.

Dù sao Tống Đường còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

Còn về những cổ thi đầu ngựa kia, đã không còn quan trọng nữa.

Dù sao chúng có quậy phá đến đâu, cũng chỉ là một đống xác chết mà thôi.

Tây Vương Mẫu Mẫu cho dù không chết, thì có thể làm gì chứ?

Công nghệ hiện đại, một quả bom hạt nhân ném xuống, Đầm Rắn lại có thể tạo ra được sóng gió lớn đến mức nào chứ?

Những chuyện sau này, Tống Đường đại khái cũng hiểu một chút.

Chủ yếu vẫn là chuyện này gây ầm ĩ quá lớn.

Sau khi họ chia tay ở Đầm Rắn một năm, phía chính phủ ở gần Ma Quỷ Thành, đã tìm ra một khu đất, xây dựng một doanh trại quân đội.

Nhưng cụ thể là làm gì, không ai biết!

Tóm lại là rất thần bí!

Và Long lão cũng đồng thời nghỉ hưu!

Chuyện hợp pháp hóa đạo mộ, được giao cho Kỷ Niệm phụ trách.

Cô ấy trở thành người phụ trách trẻ tuổi nhất!

Còn Tống Đường và những người khác cũng triệt để biến mất không dấu vết.

Không có livestream, không có tin tức.

Dường như chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Chỉ là trên mạng đột nhiên xuất hiện một ca sĩ giấu mặt.

Mấy bài hát phát hành đều nổi như cồn.

Có công ty quản lý muốn tìm anh ta ký hợp đồng, nhưng lại phát hiện, căn bản không có ai tìm được anh ta.

Thế là trên mạng bắt đầu lan truyền, ca sĩ giấu mặt này chính là

Tống Đường theo suy đoán.

Chỉ là người trong cuộc, chưa bao giờ xuất hiện để làm rõ.

Và thời gian cũng cứ thế trôi qua từng ngày trong các loại suy đoán.

Thoáng cái lại hai năm trôi qua!Thoáng cái lại hai năm trôi qua!

Ngày hôm đó, một bức thư đã chuyển qua nhiều nơi, cuối cùng được gửi đến tay Tống Đường.

Cậu ta mặc một chiếc áo ba lỗ, ngồi bên bờ suối, mở phong bì thư.

Thấy nội dung bên trong, là của Thiên Chân.

“Đường lão đệ thấy thư như gặp mặt, hai năm không gặp, có một số chuyện sau khi chúng tôi tìm hiểu, vẫn mong có thể nói cho cậu biết!

Dù sao cũng là đồng sinh cộng tử, mặc dù bây giờ đều đã 'rửa tay gác kiếm'!

Nhưng tôi nghĩ những chuyện năm đó không thể giải thích được, thỉnh thoảng cũng sẽ khiến cậu day dứt phải không!

Chữ có hạn, tôi nói trọng điểm thôi nhé!” Bên dưới là một loạt nội dung giải thích.

Ban đầu Tống Đường ghi hình video cho Long lão, quả thực là tất cả những gì cậu ta biết.

Chỉ là cậu ta không ngờ, hai năm sau những chuyện chưa biết đó, Thiên Chân lại dùng một bức thư, giải thích rõ ràng cho cậu ta một lượt. ....

Chuyện phải bắt đầu từ Trương gia nơi Tiểu Ca sinh sống.

Trương gia là một gia tộc vô cùng bí ẩn.

Người trong tộc họ lấy đạo mộ mà phát triển, và không ngừng thăng trầm trong lịch sử.

Mà trong tộc họ thực hiện chế độ không thông hôn với người ngoài!

Tuy nhiên, cái giá phải trả cho việc này chính là con cháu sau này sẽ mắc bệnh thất hồn chứng.

Tức là mất trí nhớ!

Mà điều này cũng chỉ là để bảo toàn huyết mạch Kỳ Lân.

Tuy nhiên khi gia tộc phát triển đến thời điểm Trương gia Cổ Lâu được xây dựng, ngoài việc xuất hiện phân chia, đồng thời cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề khác.

Sở dĩ lúc đầu chọn xây Trương gia Cổ Lâu ở Ba Nãi, chính là vì tổ tiên họ ở vùng đất này, đã phát hiện ra Giếng Kỳ Tích.

Và tình cờ phát hiện Giếng Kỳ Tích lại có thể khiến người ta biến mất.

Không chỉ người chết, người sống đi vào cũng sẽ biến mất!

Ban đầu họ không biết những người biến mất đã đi đâu!

Tuy nhiên mãi đến khi nhóm người đầu tiên biến mất sau hai mươi năm, lại truyền tin tức trở về.

Lúc này họ mới biết, Giếng Kỳ Tích này lại thông với một thế giới mà họ không hề biết.

Và trong hoàn cảnh gia tộc suy tàn, thời cuộc động loạn lúc bấy giờ, một ý tưởng táo bạo đã nảy sinh.

Và ý tưởng này được đặt tên là "Kế hoạch Cứu rỗi Gia tộc!" Họ đã xây Trương gia Cổ Lâu trên Giếng Kỳ Tích.

Nhìn bề ngoài là một ngôi mộ tập thể, nhưng thực ra là điểm khởi đầu của một kế hoạch "ẩn mình chờ thời".

Lúc đó người Trương gia quả thực có rất nhiều người chết vì kháng chiến.

Nhưng còn một phần, thì căn bản không tham gia kháng chiến.

Mà là bị đưa vào Giếng Kỳ Tích!

Những người này tuổi tác phổ biến đều trên năm mươi!

Phải biết rằng vào lúc đó, năm mươi tuổi đã không còn là trẻ nữa rồi.

Mặc dù Trương gia phổ biến sống thọ, nhưng ngoại trừ một số người có huyết mạch Kỳ Lân, có thể sống đến trăm tuổi thì vẫn rất ít.

Ở đây cứ tạm giả định tuổi thọ trung bình của người Trương gia là từ bảy mươi đến tám mươi tuổi đi!

Những người trên năm mươi tuổi này cũng còn hai ba mươi năm tuổi thọ để sống.

Những người này đã được bí mật đưa vào thế giới của Tống Lão Nhị thông qua Giếng Kỳ Tích.

Mà thời đại của hai thế giới là khác nhau.

Thế giới của Tống Lão Nhị, lúc đó e rằng vẫn còn ở thời kỳ phong kiến.

Dù sao sau này khi bên đó đạt đến những năm tám chín mươi, thì bên đây mới là thế giới khoa học kỹ thuật phát triển.

Nên thời đại của hai thế giới, chênh lệch rất nhiều.

Ở đây gọi thế giới của Tống Lão Nhị là thế giới A!

Thế giới mà Việt Nam đang ở gọi là thế giới B!

Sau khi người Trương gia đưa những cao thủ trên năm mươi tuổi trong tộc mình vào thế giới A, chủ yếu là chịu trách nhiệm nhận đệ tử hoặc sinh con.

Đương nhiên, người năm mươi tuổi có thể tái hôn sinh con thì rất ít.

Phần lớn đều là nhận đệ tử.

Với kỹ thuật đạo mộ siêu cao của họ, muốn phát tài trong thời đại phong kiến vẫn rất dễ dàng.

Họ thông qua đạo mộ kiếm tiền, sau đó nhận đệ tử truyền thụ kỹ thuật đạo mộ!

Chương 364

Mà việc nhận đệ tử thông thường là nhận từ khi còn nhỏ.

Bồi dưỡng họ từng chút một, nên những người được bồi dưỡng này, đều có Phát Khâu Chỉ!

Mà những người này ít nhất cũng có thể sống hai mươi năm.

Nên khi họ bảy mươi tuổi, những đệ tử được bồi dưỡng ít nhất cũng đã hai mươi tuổi.

Nếu có người sống đến tám mươi tuổi, thì đệ tử của họ thậm chí có thể đạt đến ba mươi tuổi.

Đây là bước đầu tiên!

Bồi dưỡng!

Mà bước thứ hai của họ, chính là hồi quy!

Nên họ ở thế giới A, đã xây dựng Kính Tượng Thành.

Đây là một nơi cũng có Vùng đất kỳ tích.

Họ ở nơi này đã xây dựng cổ mộ, dùng để che mắt người khác.

Mà sở dĩ gọi là Kính Tượng Thành, chính là vì phương thức khởi động đặc biệt của Vùng đất kỳ tích này.

Muốn từ bên trong Kính Tượng Thành trở về thế giới B, cần một người hiến tế cho nó!

Tức là bị ngọn lửa vô căn thiêu đốt.

Từ đó mở ra thông đạo, đưa một người khác đi qua!

Đây cũng là vì sao, các quan tài bên trong Kính Tượng Thành đều là một cặp!

Bên trong nằm lần lượt là người Trương gia đến từ thế giới B, và đệ tử hoặc người kế nhiệm mà họ bồi dưỡng ở thế giới A!

Và điều họ cần làm chính là đưa những người này trở về thế giới B.

Những người này từ nhỏ đã được thấm nhuần khái niệm người Trương gia.

Sau khi trở về sẽ tìm đến Trương gia ở thế giới B, hòa nhập vào đó.

Hơn nữa vì họ đều được tổ tiên Trương gia bồi dưỡng!

Nên sau khi trở về địa vị cũng không thấp.

Thông thường Trương gia sẽ ưu tiên sắp xếp nữ tử trong tộc kết hôn với họ!

Để đạt được tác dụng điều hòa huyết mạch.

Dù sao di chứng sau khi thông hôn nội tộc là rất nhiều.

Mà việc phát hiện Vùng đất kỳ tích, cộng thêm sự phát triển khoa học kỹ thuật của giới thương nhân lúc bấy giờ, đã khiến địa vị của huyết mạch Kỳ Lân trong lòng họ giảm đi rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là, những người trở về này, rất ít ai biết họ thực ra không phải là người Trương gia thật!

Mà là được tổ tiên Trương gia bồi dưỡng ra, nên cũng có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Vốn dĩ kế hoạch này rất tốt!

Một là có thể điều hòa huyết mạch, hai là có thể bồi dưỡng nhân tài cho Trương gia ở một thế giới tương đối an toàn khác!

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa!

Kháng chiến ở thế giới B ngày càng nghiêm trọng.

Người Trương gia tử thương thảm trọng, dần dần căn bản không có ai có thể được đưa đi.

Sau này càng nghiêm trọng đến mức, ngay cả người trong tộc biết đến sự tồn tại của Vùng đất kỳ tích cũng rất ít.

Mỗi đời tộc trưởng Trương gia mới biết bí mật này.

Nhưng đến đời Tiểu Ca, cậu ta còn chưa kịp tìm hiểu bí mật này thì tộc trưởng tiền nhiệm đã chết.

Kế hoạch này cũng vì thế mà bị gián đoạn!

Còn những thi hài tộc trưởng dưới Trương gia Cổ Lâu, đều là được chôn ở đó sau khi chết!

Ban đầu họ hy vọng khi còn sống có thể vào Giếng Kỳ Tích xem thế giới A.

Đáng tiếc, Tiểu Ca vì không biết nơi này nên vẫn luôn không đến.

Dẫn đến thi hài của họ, mãi vẫn không có ai hòa nhập vào Giếng Kỳ Tích.

Ban đầu, lẽ ra là tộc trưởng mới kế vị, tộc trưởng cũ sẽ được đưa vào Giếng Kỳ Tích.

Nhưng sau này vì bị đứt gãy, nghi thức này không thể tiến hành được nữa.

Mà người sau này có lẽ căn bản cũng không biết nghi thức này.

Nên bên trong mới chất đống ngày càng nhiều thi thể tộc trưởng.

Mà bên Kính Tượng Thành cũng vậy.

Vì không có người kế nhiệm, nên nơi đó cũng dần dần bị hoang phế!

Tống Đường xem đến đây, cơ bản cũng đã hiểu mối quan hệ giữa Trương gia và Kính Tượng Thành!

Tuy nhiên câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Miêu tả bên dưới của Thiên Chân, khiến cậu ta hiểu vì sao bên trong Vẫn Ngọc lại có một mật thất.

Mà chuyện này, nguyên nhân lại là một sự chênh lệch thời gian!

Người Trương gia tiến vào thế giới A bồi dưỡng đệ tử.

Rồi đưa trở về, ít nhất cần mười lăm đến hai mươi năm!

Dù sao họ phải bồi dưỡng đệ tử thành công thì mới có giá trị.

Nếu không đưa về một đứa trẻ thì có tác dụng gì?

Có thể còn chưa tìm thấy Trương gia đã chết rồi!

Điều này cũng có nghĩa là, sau khi Trương gia ngừng đưa người đến thế giới A, tối đa hai mươi năm sau, vẫn sẽ có một nhóm người trở về.

Nhưng thực ra những người trở về, đã bị gián đoạn từ sớm hơn rồi.

Vậy thì mấy nhóm người của hai mươi năm cuối cùng này vì sao không xuất hiện?

Chính là vì Tây Vương Mẫu Mẫu!Ở đây trước tiên phải giải thích một chút về chênh lệch thời gian.

Giả như, Trương gia mỗi ngày đều sắp xếp người đến thế giới A, và hai mươi năm sau những người này đều sẽ đưa đệ tử trở về.

Vậy thì hai mươi năm sau, sẽ xuất hiện tình huống mỗi ngày đều có người trở về.

Điểm này không khó để hiểu.

Nhưng tình hình thực tế sẽ không chuẩn xác đến vậy.

Nhưng cũng không đến mức bên này vừa ngừng, bên kia liền không có ai trở về chứ!

Sau khi Thiên Chân nhắc đến điều này, Tống Đường cũng nhận ra bên trong chắc chắn có vấn đề.

Thiên Chân tiếp tục giải thích: "Đây là vì, Vùng đất kỳ tích kết nối hai thế giới, không phải là có thể tùy ý sử dụng.

Một khi sử dụng, sẽ xuất hiện những rắc rối khác nhau.

Rắc rối này, Tiểu Ca gọi là tai ách!

Chính là một số chuyện khiến người ta không thể hiểu được.

Ban đầu, có thể gần Vùng đất kỳ tích này sẽ xuất hiện, những con rắn to như bò con, chuột, rết vân vân!

Tóm lại chính là những tồn tại vi phạm quy luật tự nhiên.

Mà đến sau này, sự việc cũng sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn.

Ví dụ như còn sẽ xuất hiện một số con rắn có trí thông minh cực cao, độc tính cực lớn!

Thậm chí là những sinh vật cổ quái có thể xuyên qua bên trong núi!

Mà xem đến đây, Tống Đường cơ bản đã hiểu ý của Thiên Chân muốn diễn đạt rồi.

Đó chính là, khi có Vùng đất kỳ tích, và còn không ngừng bị người ta sử dụng thì tai ách sẽ xuất hiện.

Du diên khổng lồ ở Vân Đỉnh, xà cơ quan ở Đầm Rắn!

Thậm chí Mật Lạc Đà ở gần Trương gia Cổ Lâu.

Rất có thể đều là do việc sử dụng Vùng đất kỳ tích mà xuất hiện!

Vạn Nô Vương ở Vân Đỉnh đã diệt chủng từ sớm, nên chỉ xuất hiện Du Diên!

Mà Kính Tượng Thành lại thông với Đầm Rắn, nên bên Tây Vương Mẫu Mẫu xuất hiện xà cơ quan.

Trương gia sử dụng thường xuyên nhất, nên xuất hiện Mật Lạc Đà.

Tiểu Ca đoán, Tây Vương Mẫu Mẫu hẳn là đã nhận ra điểm này!

Chương 365

Nên những người sau này từ Kính Tượng Thành trở về, đều bị cô ta giữ lại!

Những người này bị cô ta chôn vào quan tài, chỉ cần không rời khỏi Vẫn Ngọc thì tai ách sẽ không xuất hiện!

Đây cũng là vì sao, Trương gia đột nhiên bị gián đoạn viện binh!

Và cô ta dù ra tay với chúng ta, cũng không muốn cậu mang Tần Nhuyễn đi cũng là có lý do!

Tần Nhuyễn cũng là từ Kính Tượng Thành đến, một khi rời đi có thể sẽ làm gia tăng tai ách ở Đầm Rắn!

Còn về mật thất bên trong Vẫn Ngọc, thực ra cũng không khó để hiểu!

Khi Tây Vương Mẫu Mẫu ban đầu quyết định đoạn tuyệt hợp tác, chắc chắn có người Trương gia không đồng ý!

Nên có người khi trốn thoát khỏi Vẫn Ngọc, đã phát hiện ra không gian ẩn giấu đó!

Không gian đó hẳn là một trong những huyệt nhãn của toàn bộ Vẫn Ngọc!

Giống như cái lỗ bị đục xuyên trên vòng tay vậy!

Thông với bên ngoài!

Tiểu Ca là sau này ở một nơi tìm thấy mật hàm do tộc trưởng tiền nhiệm của Trương gia để lại thì mới biết những điều này.

Chúng ta lúc đó có thể sống sót ra ngoài, thật sự là may mắn tột độ!

Mà sự việc giải thích đến đây, cậu hẳn đã hiểu tất cả rồi chứ!

Có lẽ vẫn còn một số điều chưa hiểu, nhưng đều đã không còn quan trọng nữa rồi phải không!

Lá thư lần này, ngoài việc muốn giải thích những điều này cho cậu!

Cũng là muốn hỏi thăm, cậu gần đây thế nào!

Cuộc sống có còn như ý không, nếu có gì cần có thể liên hệ với tôi!

Dù sao có một số chuyện, chúng tôi ra mặt sẽ dễ giải quyết hơn một chút!

Đồng thời thay tôi gửi lời hỏi thăm đến thằng nhóc đó!

Lần tới có cơ hội, tôi sẽ gửi một ít đồ chơi qua!

Còn về vấn đề hộ khẩu đi học, cậu không cần lo lắng, Bàn Tử đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi!" Thư đến đây cũng kết thúc.

Tống Đường nhìn bức thư, lại nhìn Tần Nhuyễn đang nghịch nước ở đằng xa, khóe miệng có ý cười.

Cậu ta nghĩ nghĩ rồi vẫn đứng dậy lấy giấy bút, chuẩn bị viết thư trả lời Thiên Chân.

"Thư đã nhận được!

Đa tạ quan tâm, chuyện của thằng nhóc cũng đa tạ!

Vì cậu đã nhắc đến những chuyện cũ này, vậy có một chuyện tôi muốn nói cho cậu có lẽ sẽ tốt hơn!

Mặc dù đã 'rửa tay gác kiếm', nhưng tôi nghĩ trong giấc mơ của cậu có một số người có lẽ vẫn luôn không thể xua đi được!

Nếu thật sự không buông bỏ được, có thể đến Trương gia Cổ Lâu

đi một chuyến nữa!

Kỳ tích của Giếng Kỳ Tích, có lẽ không chỉ đơn thuần là đưa người đi qua!

Mã Phao đã đứt một cánh tay, nhưng sau này khi được tìm thấy cậu ta thế nào thì các cậu cũng rõ rồi!

Lúc trước cậu ta ở trong Trương gia Cổ Lâu, biết đâu cũng sẽ có kết cục như vậy!

Nơi chúng tôi ở không có mẫu giáo đâu!

Thằng nhóc đi học ít nhất còn cần bốn năm năm nữa!

Các cậu không cần bận tâm!

Cứ yên tâm đi đi!

Chỉ cần bảo Bàn Tử đưa tài liệu của An Độn phu thê cho tôi là được!

Cuối cùng hy vọng có thể nhận được tin tức thành công của các cậu!" Viết xong, Tống Đường phong kín phong bì.

Gọi Đản Nhi đến, bảo nó giúp mang đi gửi ở điểm chuyển phát nhanh trong thôn.

Trong thôn không có bưu cục, nên thư từ của họ đa số đều được gửi qua chuyển phát nhanh!

Làm xong những việc này, Tần Nhuyễn cũng cuối cùng trở về.

Tống Đường nhìn theo bên cạnh Tần Nhuyễn, thằng nhóc mặt toàn bùn đất, cười hỏi: "Buổi tối muốn ăn gì?

Tôi làm cho các cậu!" Tần Nhuyễn cười nói: "Nó bắt được một con cá, muốn anh nướng ăn!" Nói rồi thằng nhóc đó còn thật sự từ trong lòng móc ra một con cá.

Tống Đường cười, xoa xoa đầu thằng nhóc đó.

Nhưng đúng lúc này, Mã Phao lại từ ngoài cửa chạy vào, hầm hầm nói: "Nhị ca, anh có quản không!

Thằng con anh lại tè vào vườn rau tôi trồng!

Còn nhổ củ cải của tôi, đúng là một tên hỗn thế ma vương!" ...

Lại một năm sau!

Tống Đường nhận được một bức thư!

Chỉ là lại không phải thư hồi âm của Thiên Chân!

Mà là một lá thư mời!

Mở ra xem, Tống Đường cũng không khỏi mỉm cười.

Trên đó viết rằng: "Long lão bách tuổi thọ đản, đặc biệt mời ngài tham gia!" Chữ ký lại là Kỷ Niệm!

Quả nhiên, hai người này vẫn luôn biết mình ở đâu.

Chỉ là họ thật sự chưa bao giờ làm phiền mình.

"Anh có đi không?" Tần Nhuyễn hỏi.

Thằng nhóc bên cạnh chớp chớp mắt, dường như cũng rất tò mò.

Tống Đường cười nói: "Xa quá rồi, không đi đâu!

Chuẩn bị một ít đặc sản địa phương gửi qua cho họ đi!" Tần Nhuyễn gật đầu. ...

Ngày sinh nhật đó.

Kỷ Niệm mang theo đặc sản địa phương mà Tống Đường gửi đến gặp Long lão.

Long lão bảo mọi người lui ra, hỏi: "Cái này là cậu ta gửi đến à?" Kỷ Niệm gật đầu.

Long lão mỉm cười: “Cái thằng nhóc này mấy năm nay sống đúng là nhẹ nhàng, vui vẻ!

À phải rồi, lần trước con nói có chuyện quan trọng muốn nói với ta, là chuyện gì vậy?” Kỷ Niệm sắc mặt nghiêm túc nói: “Con đã đến thăm người bạn cũ mà ngài giới thiệu!

Ông ấy đã kể cho con nghe về chuyện Hát quỷ chi thuật!” “Ồ?

Kể thế nào?” Long lão hỏi.

Hát quỷ chi thuật, vừa điều tra đã là nhiều năm như vậy.

Không ngờ cuối cùng cũng có kết quả.

Kỷ Niệm vội vàng giải thích: “Ông ấy nói Hát quỷ chi thuật, uy lực thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào người sử dụng!

Điều cốt lõi là, quỷ sợ người!

Chứ không phải người sợ quỷ!

Ông ấy còn kể cho con nghe một câu chuyện!” “Kể nghe xem!” Long lão dựa vào ghế, vừa hút thuốc vừa nói.

Kỷ Niệm sau đó liền bắt đầu kể.

“Thì ra đó là một số truyền thuyết dân gian!

Nhưng hẳn là tiền thân của Hát quỷ chi thuật!

Diễn biến sự việc là thế này!

Có một cặp vợ chồng già có hai con trai!

Con trai cả tính tình thật thà, là một người đàn ông chất phác biết lo toan cuộc sống!

Còn con trai thứ hai, thì tính tình gian xảo, là một người thích đầu cơ trục lợi!

Khi hai người con kết hôn, cặp vợ chồng già để lo liệu đám cưới

cho con trai mình có thể nói là đã tiêu hết gia sản!

Thậm chí bên ngoài còn nợ một ít tiền!

Vốn dĩ những khoản nợ này đều có thể từ từ trả hết!

Nào ngờ, thằng con thứ hai không ra gì, lại gây ra cho họ một lỗ hổng lớn như trời thủng!"